

Tà Đạo Tu Tiên Lục

Contents

Tà Đạo Tu Tiên Lục	6
1. Chương 1 : Thanh Phong Đạo Quán	6
2. Chương 2: Thánh Sơn Chi Mật	9
3. Chương 3: Chuyển Tình Chi Biến	11
4. Chương 4: Chân Thị Đảo Mối	14
5. Chương 5: Thần Hồn Diên Đảo	17
6. Chương 6: Uyên Ương Hí Thủy	19
7. Chương 7: Ác Nhân Cáo Trạng	21
8. Chương 8: Vô Tâm Chi Quả	24
9. Chương 9: Khẩn Cấp Tập Hội	27
10. Chương 10: Tặc Tử Chi Nhân	29
11. Chương 11: Tha Địch Bồn Tính	31
12. Chương 12: Mỹ Sự Lạc Không	34
13. Chương 13: Lộng Giả Thành Chân	36
14. Chương 14: Kinh Lật Chi Thanh	38
15. Chương 15: Minh Vương Chi Nữ	40
16. Chương 16: Kim Phi Tích Bỉ	43
17. Chương 17: Minh Yêu Thanh Mâu	45
18. Chương 18: Bị Bức Tạo Nghiệt	48
19. Chương 19: Tiểu Thôn Kiếp Nạn	50
20. Chương 20: Hoang Mậu Diễm Ngộ	52
21. Chương 21: Tiên Tử Ngộ Nạn	55
22. Chương 22: Thần Chi Bồn Ý	57
23. Chương 23: Minh Vương Uy Thế	59
24. Chương 24: Minh Tộc Quỷ Nô	61
25. Chương 25: Tẩu Đầu Vô Lộ	64
26. Chương 26: Âm Tự Tranh Đấu	66
27. Chương 27: Tẩy Nào Ma Chú	68
28. Chương 28: Ngụy Kỳ Hàng Lâm	71
29. Chương 29: Liệt Diễm Luyện Ngục	73
30. Chương 30: Hư Ảo Thân Thế	75
31. Chương 31: Hư Kinh Nhất Tràng	77
32. Chương 32: Luyện Ngục Phong Ba	79
33. Chương 33: Tâm Tư Thâm Mật	81
34. Chương 34: Thâu Khuy Mỹ Nữ (rình Trộm Người Đẹp)	84
35. Chương 35: Thế Tội Cao Dương (quít Lâm Cam Chịu)	85
36. Chương 36: Nghi Hoặc Đam Ưu (nghi Hoặc Lo Lắng)	87
37. Chương 37: Minh Tộc Giới Bị (minh Tộc Đề Phòng)	89
38. Chương 38: Sự Thái Khẩn Cấp (sự Tình Khẩn Cấp)	92
39. Chương 39: Hí Lộng Yêu Xà	94
40. Chương 40: Dục Hỏa Phần Thân	96
41. Chương 41: Nan Ngao Chi Dạ (đêm Khó Ngủ)	98

42. Chương 42: Tình Ý Miên Miên (tình Ý Bất Tận)	100
43. Chương 43: Tập Nhân Hàn Ý	102
44. Chương 44: Giang Hồ Thuật Sĩ	104
45. Chương 45: Túp Lều Bí Ẩn	106
46. Chương 46: Mang Nhiên Vô Thố (mật Mờ Vô Tận)	108
47. Chương 47: Nguy Kỳ Hàng Lâm (nguy Cơ Trùng Trùng)	110
48. Chương 48: Pháp Khí Thị Uy	112
49. Chương 49: Kỳ Tảo Hiểm Chiêu (nước Cờ Hiểm Hóc)	114
50. Chương 50: Bức Bất Đắc Dĩ	116
51. Chương 51: Tâm Như Dao Cắt	119
52. Chương 52: Minh Yêu Trở Lại	121
53. Chương 53: Tự Bạo Tà Thuật	123
54. Chương 54: Ý Ngoại Kinh Hỷ	126
55. Chương 55: Địch Thanh Khu Thú	127
56. Chương 56: Nam Đào Nữ Vá.	129
57. Chương 57: thân Mật Tiếp Xúc	131
58. Chương 58: mãnh Thú Đột Chí	133
59. Chương 59: hoang Ngôn Trợ Hiệu	136
60. Chương 60: nhu Tình Tương Ứng	138
61. Chương 61: nghiêu Hạnh Đào Thoát (1)	140
62. Chương 62: nghiêu Hạnh Đào Thoát (2)	142
63. Chương 63: nghiêu Hạnh Đào Thoát (3)	144
64. Chương 64: nghiêu Hạnh Đào Thoát (4)	146
65. Chương 65: ý Ngoại Phong Ba (1)	148
66. Chương 66: ý Ngoại Phong Ba (2)	150
67. Chương 67: ý Ngoại Phong Ba (3)	153
68. Chương 68: ý Ngoại Phong Ba (4)	155
69. Chương 69: mỹ Nữ Thương Tâm	157
70. Chương 70: thố Ý Trùng Trùng	160
71. Chương 71: si Tâm Tình Ý	162
72. Chương 72: khổ Mệnh Uyên Ương	164
73. Chương 73: huê Mỹ Đồng Phi	166
74. Chương 74: bá Hành Kính	169
75. Chương 75: diêm Mật Nhất Vãn	171
76. Chương 76: tổ Hài Bái Thủ	173
77. Chương 77: ám Âm Thâu Tiểu	175
78. Chương 78: túy Tửu Hồ Ngôn	177
79. Chương 79: kích Tình Chi Dạ	180
80. Chương 80: y Quán Khai Trương	182
81. Chương 81: bất Cầm Vọng Động	184
82. Chương 82: thông Linh Kỳ Thú	186
83. Chương 83: lang Nhân Đột Chí	188
84. Chương 84: tam Đại Thánh Tăng	191
85. Chương 85: khu Động Chú Ngữ	193
86. Chương 86: Nữ Hiệp Nhiều Mệnh	196
87. Chương 87: Bệnh Nhân Chi Mê	198
88. Chương 88: Dụng Tâm Lương Khổ	200
89. Chương 89: Hoảng Nhiên Đại Ngộ	203
90. Chương 90: Cường Địch Đáo Lai	205
91. Chương 91: ứng Phó Cường Địch (1)	207
92. Chương 92: Ứng Phó Cường Địch (2)	210
93. Chương 93: Diện Đối Cường Địch (3)	212
94. Chương 94: Diện Đối Cường Địch (4)	214
95. Chương 95: Mạo Hiểm Chi Cử.	216

96. Chương 96: Lực Lượng Toàn Qua (1).(cơn Lốc Năng Lượng)	219
97. Chương 97: Lực Lượng Toàn Qua (2).(cơn Lốc Năng Lượng)	221
98. Chương 98: Thương Tâm Lạc Lệ.	223
99. Chương 99: Quyết Định Từ Bỏ	225
100. Chương 100:ngũ Cá Tiểu Đạo Sĩ.	228
101. Chương 101: Bị Bức Vô Nại	230
102. Chương 102: Chung Nan Đào Thoát	232
103. Chương 103: Chung Nan Ngự Địch.	235
104. Chương 104: Ngạc Hảo Truyền Lai.(tin Tức Xấu Truyền Đến.).	237
105. Chương 105: Bất Hoà Hảo Ý.(ý Định Xấu.)	239
106. Chương 106:vô Lực Chiêu Giá.	242
107. Chương 107:tẩu Cẩu Hình Tượng.	244
108. Chương 108:bất Tường Dự Cảm.	247
109. Chương 109:quỷ Dị Địa Lao.	249
110. Chương 110:sát Nhân Diệt Khẩu.	252
111. Chương 111: Vô Liêu Chi Cử.	254
112. Chương 112: Ngôn Ngữ Thiêu Hấn.	256
113. Chương 113: Khổ Mệnh Nhân Nhi.	258
114. Chương 114: Hữu Tâm Vô Lực.	261
115. Chương 115: Kỳ Diệu Cảm Giác.	263
116. Chương 116: Tiểu Tả Tì Tính.	265
117. Chương 117: Nhược Như Mộng Áo.	268
118. Chương 118: Kinh Hồn Nhất Khắc.	270
119. Chương 119: Thoát Đào Hữu Phương.	272
120. Chương 120: Bất Tốc Chi Khách.	274
121. Chương 121: Tư Tưởng Tranh Đấu.	277
122. Chương 122: Cộng Đồng Tiến Thối.	279
123. Chương 123: Quyền Nghi Chi Kế.	281
124. Chương 124: Hoành Sanh Sự Đoan.	283
125. Chương 125: Tà Ác Niệm Đầu.	286
126. Chương 126: Huyết Tinh Đồ Sát.	288
127. Chương 127: Các Hoàì Quý Thai.	291
128. Chương 128: Huyết Tinh Khí Tức.	293
129. Chương 129: Oan Hồn Nộ Khí.	295
130. Chương 130: Hắc Sắc Vụ Khí.	297
131. Chương 131: Phụ Thân Vị Quả.	299
132. Chương 132: Đồ Trung Ngẫu Ngộ.	302
133. Chương 133: Đa Quả Nhân Sự.	304
134. Chương 134: Tặc Nhân Thương Đương.	306
135. Chương 135: Y Kế Hành Sự.	308
136. Chương 136: Thất Khứ Tín Tâm.	311
137. Chương 137: Cân Tung Địch Nhân.	313
138. Chương 138: Bí Mật Động Thính.	315
139. Chương 139: Tỉnh Để Chi Oa (ếch Ngồi Đáy Giếng).	317
140. Chương 140: Tàng Thân Thâu Thính	319
141. Chương 141: Thủ Huyết Sung Cơ.	321
142. Chương 142: Hấp Huyết Quái Thú.	323
143. Chương 143: Mãnh Thú Quần Ấu.	326
144. Chương 144: Chích Hữu Đối Phương	328
145. Chương 145: Tuyệt Vực Lưu Tình	329
146. Chương 146: Xuất Hồ Ý Liêu	331
147. Chương 147: Đoạt Lộ Chi Đào	333
148. Chương 148: Đại Đảm Cử Thố	335
149. Chương 149: Nghiêu Hạnh Thối Địch	338

150. Chương 150: Tha Duyên Thời Gian	340
151. Chương 151: Bất Nguyên Khuất Phục	342
152. Chương 152: Bị Địch Truy Tung	344
153. Chương 153: Dĩ Thế Thủ Thắng	346
154. Chương 154 : Hạ Định Quyết Tâm	348
155. Chương 155: Thừa Nhân Chi Nguy	350
156. Chương 156 : Lục Sắc Nữ Nhân	352
157. Chương 157 : Thi Pháp Sư Yêu.	354
158. Chương 158: Tương Hồ Y Ôi.	356
159. Chương 159: Thần Tộc Khôi Phục.	359
160. Chương 160: Khôi Phục Ký Ức.	361
161. Chương 161: Trùng Xuất Trọng Vây	363
162. Chương 162: Thần Thạch Uy Lực	365
163. Chương 163: Từ Bi Vi Hoài	367
164. Chương 164: Tẩu Tiến Hãm Tịnh	369
165. Chương 165: Kỳ Xảo Chi Sự	371
166. Chương 166: Bị Khốn Chi Nhân	373
167. Chương 167: Pháp Thuật Chi Kính	375
168. Chương 168: Hung Tàn Sát Chiêu	377
169. Chương 169: Âm Trung Giác Kính	379
170. Chương 170: Trùng Xuất Thạch Động	381
171. Dữ Quang Tái Bào	383
172. Đẳng Đãi Thì Kỳ	385
173. Nhĩ Gian Ngã Trá	387
174. Hải Biên Lãng Mạn	389
175. Cảnh Tượng Đặc Biệt.	391
176. Khí Tẩu Mĩ Nữ	393
177. Tự Tương Tàn Sát (1)	395
178. Tự Tương Tàn Sát (2)	397
179. Điều Trùng Tiểu Kĩ	399
180. Thiên Khí Đột Biến	401
181. Ban Lai Viện Binh	403
182. Hiện Thực Lực	405
183. Đạo Nhân Áo Tím	407
184. Tuyển Định Mục Tiêu	409
185. Lên Núi Bị Ngăn	411
186. Gặp Lại Người Thân	413
187. Ra Về Thần Bí	415
188. Tình Thiên Phích Lịch	417
189. Thân Trùng Kịch Độc	419
190. Một Tia Hi Vọng	421
191. Dị Trang Nữ Tử	423
192. Phong Ấn Linh Kính	425
193. Ngự Độc Chi Châu	427
194. Thảm Khiếu Chi Thanh	429
195. Ngốc Lãng Đương Tràng.	431
196. Thân Tiên Bối Hậu.	433
197. Linh Kính Thất Tung.	435
198. Sát Kê Cảnh Hầu.(giết Gà Dọa Khỉ)	437
199. Dự Liệu Chi Ngoại.	439
200. Thuyết Xuất Thật Tình.	441
201. Huyền Diệu Bồ Cục.	443
202. Ma Đầu Chi Uy.	445
203. Kinh Hiện Kỳ Tích.	447

204.	Đổi Thác Dữ Phủ.	450
205.	Vô Tư Dụng Tâm.	452
206.	Sái Lộng Tặc Đầu.	454
207.	Tâm Sinh Từ Bi.	456
208.	Yêu Thú Đáo Lai.	458
209.	Hựu Tăng Sở Dịch.	460
210.	Kế Thương Tâm Đầu.	462
211.	Tiên Gia Nghị Sự.	464
212.	Tái Sinh Dị Biến.	466
213.	Nhất Tràng Huyết Vũ.	468
214.	Xá Thân Chức Thủ.	471
215.	Cục Thế Đột Biến.	473
216.	Lưu Tinh Quần Vũ.	475
217.	Nhất Đoạn Bi Tình.	477
218.	Thâm Hải Ba Lan.	479
219.	Long Tộc Thái Tử.	481
220.	Hiểm Ta Tang Mệnh.	483
221.	Thuần Gian Vĩnh Hằng.	485
222.	Là Liên Lụy Sao.	487
223.	Ma Lực Chi Châu.	489
224.	Đột Phá Cầm Cổ.	491
225.	Hung Thú Ngao Du (1).	493
226.	Hung Thú Ngao Du (2).	495
227.	Phệ Năng Chi Châu.	497
228.	Tha Địch Tâm Tư.	498
229.	Nhất Thanh Thảm Khiếu.	500
230.	Lý Bảnh Tiên Thú.	502
231.	Nhất Kiến Chung Tình.	504
232.	Thụ Thương Địch Tâm.	507
233.	Đại Động Can Qua.	509
234.	Lâm Ngụy Bất Loạn.	511
235.	Mê Hoặc Địch Nhân	513
236.	Chương 236	515
237.	Tâm Tồn Nghi Hoặc	517
238.	Lệ Thương Tâm	519
239.	Trở Lại Thôn Nhỏ.	521
240.	Yêu Linh Đột Chí.	523
241.	Thần Tiên Kinh Hải.	525
242.	Huyết Vụ Phiêu Phiêu.	527
243.	Dự Ngôn Chi Thạch.	529
244.	Không Muốn Mạo Hiểm	531
245.	Miểu Sát Thần Tiên.	533
246.	Nguy Hiểm Đến Tính Mạng	535
247.	Vô Tận Oán Hận.	537
248.	Canh Vi Kinh Hải.	539
249.	Vô Tư Chi Tâm.	541
250.	Tiểu Hà Biến Thân.	543
251.	Nộ Hồng Chi Uy.	545
252.	Hóa Giải Nguy Cơ.	547
253.	Thâm Cầm Vô Nại.	549
254.	Huyết Sái Sơn Đầu	551
255.	Đổ Ước Kỳ Sự	554
256.	Cự Đại Áp Lực	556
257.	Nhất Chích Cự Thủ	558

258. Kỳ Dị Cảnh Tượng.	560
259. Huyết Nhiễm Đại Đại.	562
260. Mộng Dích Tẩn Đầu(vỡ Mộng).	564
261. Trấn Trụ Cường Địch.	566
262. Thiên Hàng Kinh Hi.	568
263. Phụ Tử Tương Ngộ.	570
264. Phát Giác Dị Thường	572
265. Thảm Bại Rút Lui.	574
266. Ngũ Linh Tinh Trận.	576
267. Tiếp Tục Mặc Mưu.	578
268. Linh Cơ Chi Tử.	579
269. Quái Dị Chi Phong.	581
270. Hoàn Thành Sứ Mệnh (kết Thúc).	583

Tà Đạo Tu Tiên Lục

Giới thiệu

Nguồn: 4vn. euTà đạo đa tình mà si tìnhTu tiên không phải cầm kị chiNắm tay mỹ nhân đi đến chân

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-dao-tu-tien-luc>

1. Chương 1 : Thanh Phong Đạo Quán

Tu tiên không phải cầm kị chi

Nắm tay mỹ nhân đi đến chân trời

Tung hoành tự tại giữa đất trời

Vũ trụ rộng khôn cùng, chuyện trên đời không gì không thể có.

Việc đời thiên biến vạn hóa, không biết phải tìm từ đâu.

Thần tiên vốn là nhân vật trong truyền thuyết, cũng không biết “thần tiên” có từ khi nào, nhưng con người luôn tin rằng thần thực sự tồn tại.

Tu chân thành tiên, mục đích chính là nghịch thiên, là có thể trường tồn cùng thiên địa, bất tử bất diệt, theo đuổi sự hoàn mỹ.

Tuy vậy thế tục hồng trần, thất tình lục dục, từ xưa đến nay luôn là những trở ngại chính của các bậc tu chân giả.

Tình là căn bản, dục là bổn tính, đó là thứ mà mỗi kiếp người đều có, chỉ thánh nhân mới có thể vô dục vô cầu, trên thế gian liệu ai là thánh nhân? Chính vì vậy, con đường tu tiên tu chân cực kỳ khó khăn.

Theo truyền thuyết, có một Bồng Lai tiên cảnh, cực lạc tồn tại ở nhân gian giới, được gọi là Thánh Sơn.

Tương truyền đến được Thánh Sơn, ai cũng có thể thành tiên bất kể yêu nhân, nhân loại, thú vật thậm trí cả ác quỷ đều có thể tu luyện thành tiên.

Bởi thế Thánh Sơn chính là cái đích không chỉ của con người mà còn của vạn vật nhưng Thánh Sơn rút cuộc ở đâu thì không một ai biết. Có rất nhiều tin đồn, có người bảo Thánh Sơn ở vùng sa mạc vô tận, lại có người nói ở nơi sâu thẳm của hải vực, cũng có thể ở tại thâm lâm, rừng sâu núi thẳm, hoặc trôi nổi trên không thiên. Tất thấy đều chỉ là lời đồn đại. Mặc dù thế nhưng Thánh Sơn đích thị tồn tại, bởi đã có người đã từng nhìn thấy, cũng từng nhìn thấy thần tiên từ Thánh Sơn đi xuống

Đệ tử của vị thần tiên đó là đương kim chủ môn của Thanh Phong đạo quán, năm nay đã 3800 tuổi, Thanh Phong chân nhân. Theo vị chân nhân này, cứ hơn ba ngàn năm cửa vào Thánh Sơn sẽ được mở một lần, và lần khai môn lần này vào năm nay.

Thanh Phong đạo quán tọa lạc tại vùng biên thủy của Trung Thổ, nơi tiếp giáp với sa mạc.

Hôm nay là ngày mừng thọ tròn 3800 tuổi của vị chủ môn Thanh Phong chân nhân, các môn đệ của Thanh Phong Đạo Quán đều bận rộn chuẩn bị cho sự kiện này.

Ở chính môn của Đạo quán, kẻ ra người vào tấp nập, toàn là người đến chúc thọ, đông như nước lũ khiến cho chính môn vốn rất rộng rãi trở nên nhỏ hẹp. Người đến chúc thọ đủ các hạng từ quý tộc đến lưu manh, nhân sĩ, tu chân giả,.. khát cái .. vô danh tiểu tốt... tất thấy đều đến,...bọn họ tới đây là ngoài việc để chúc thọ chủ môn đạo quán nhưng cũng nhân tiện do thám thời gian và địa điểm khai môn lần này của Thánh Sơn.

Thanh Phong chủ môn cũng biết mục đích của đám khách này, nhưng ông vẫn phân phó các đệ tử tiếp đãi chu đáo mọi người, ai cũng như ai, hoàn toàn không có biệt đãi.

Đối với khách đến chúc thọ, việc quan trọng bây giờ là phải chiếm được một chỗ thật thuận tiện để nghe rõ được những lời giải về kinh văn của Thanh Phong chủ môn, tựa như tất cả lời đó đều rất quý báu.

Thanh Phong chủ môn mặc dù là phàm nhân nhưng đã sống đến 3800 năm. Pháp lực, hiểu biết tri thức, lịch duyệt nếu so sánh với thường nhân thì không biết gấp bao nhiêu lần nhưng nếu so với thần tiên thì đương nhiên kém hơn một vạn tám ngàn dặm.

Điều này là thật hay là giả thì không ai biết được.

Theo đồn đại tu chân có thể kéo dài tuổi thọ, ngày nào đó ông ta ngừng tu luyện kinh văn, sẽ lập tức tử vong. Cứ vậy mà kéo dài được 3800 năm, có nói ông ta là người duy nhất.

Ông ta tuy biết thời gian khai mở của Thánh Sơn chỉ môn nhưng cũng không biết bản thân mình có thể vượt qua thần môn tiến nhập Thánh Sơn hay không, bởi chỉ có người hữu duyên mới có thể.

Thời gian giảng kinh đã đến, ông ta ngồi trước Thiên tế đàn trên quảng trường trước đại điện đạo quan, liền đứng lên quay về hướng nhân chúng nhân khom người thi lễ. Sau đó chậm rãi nói: Các vị bằng hữu, hoan nghênh các vị đã đến bốn quán nghe lão phu giảng giải kinh văn.”

Quan khách đều quay về phía ông ta đáp lễ rồi nhiệt liệt vỗ tay, ồn ào, xôn xao.

Thanh Phong chủ môn nhẹ nhàng hất chiếc phát trần tựa vào tay trái, còn tay phải đưa lên ra hiệu, mỉm cười nhìn đám quan khách.

Động tác này này vốn là thói quen của lão chủ môn khi giảng kinh, ý muốn đám đông giữ trật tự.

Ngay lập tức toàn trường im phăng phắc, lão tiếp tục nói: “Hôm nay, có rất nhiều người đến đây, lão phu cũng biết mục đích chính của mọi người, mong mọi người hãy kiên nhẫn chờ đợi một chút, lão phu nhất định sẽ nói cho mọi người biết thời gian khai môn của Thánh Sơn, chỉ là không phải ai cũng có thể lên, tất cả đều tùy theo duyên số của mỗi người”.

Nói rồi, lão bắt đầu giảng giải các đoạn kinh văn, mãi cho đến khi mặt trời lên quá đỉnh đầu, trên trán, trên mặt đám khách nhân đều ướt đẫm mồ hôi, quần áo cũng ướt sũng, bọn họ bắt đầu tỏ ra thiếu kiên nhẫn nhưng vẫn cố gắng chịu đựng.

Trái lại, lão chưởng môn vẫn tiếp tục thao thao bất tuyệt giảng giải các đoạn kinh văn, tựa như không để ý đến cảm thụ đang lộ ra trên mặt của đám lai khách.

Bỗng nhiên, trên trời từng đám mây đen kéo đến, từng đạo chớp loé lên, báo hiệu sắp có một trận mưa to.

Đám khách nhân mắt kiên nhẫn, bắt đầu la ó vang trời.

Tất cả đều hướng về phía Thiên tế đàn nơi lão chưởng môn đang giảng kinh. Nhất thời ở quảng trường tình thế rất hỗn loạn, cơ hồ không thể không chế.

Lúc đó lão chưởng môn liền hít một hơi, đứng dậy mặt ngẩng lên trời, vung mạnh phát trần lên, vạn đạo hào quang xuất ra bay thẳng lên không.

Ngay lập tức bầu trời đang u ám đầy mây đen liền biến thành mây lành năm sắc, thoáng sau, cảnh tượng đó biến mất, bầu trời khôi phục về bình thường.

Toàn trường đang hỗn loạn, ngay lập tức trở lên im ắng tĩnh lặng, thần sắc ai nấy đều thập phần khủng bố.

Từ trước tới nay không ai nhìn thấy pháp lực của Thanh Phong chưởng môn, thậm chí cả đệ tử cũng hiếm khi tận mắt nhìn thấy sư phụ sử dụng pháp thuật, không ngờ lại cao cường đến vậy.

Hôm nay, xem như bọn họ được đại khai nhãn giới

Lão chưởng môn không ngồi xuống mà vẫn tiếp tục đứng yên lặng một lúc rồi nhắm mắt lại, miệng niệm một đoạn chú ngữ không ai hiểu được.

Lát sau, ông ta chậm rãi mở mắt nhìn đám đông, mỉm cười nói: “Ta đã nói rồi không cần phải gấp gáp, thế nhưng các người đều không có một chút nhẫn nại” thở dài một tiếng rồi nói tiếp: “Mục đích lần này của các người là muốn biết thời gian khai môn của Thánh Sơn, các người có thể tiến nhập hay không là tùy vào duyên số, ta cũng không có biện pháp giúp đỡ, mong rằng các người có thể thành công. Thánh Sơn chỉ môn đích xác một tháng sau sẽ mở, địa điểm là nơi tiếp giáp của núi cao, biển rộng và sa mạc. Các người tự tìm hiểu.”

Nói xong, lão thở dài một tiếng rồi quay người rời đi.

Tất cả đều đứng ngây ra, nhất thời không biết phải làm sao.

Một lúc sau, một đệ tử thay mặt chưởng môn, hướng về phía quan khách nói: “Mời chư vị hồi sơn, hôm nay vốn là đại thọ của chưởng môn, việc xảy ra khiến cho người cảm thấy thất vọng, điều này không thể trách các vị được, có trách nên trách tham niệm của lòng người quá nặng mà thôi.”

Nói xong, song thủ tạo thành hình chữ thập, hướng về phía các quan khách đáp lễ rồi chậm rãi đi vào đại điện đạo quan.

Đám quan khách nghe xong, bất đắc dĩ nhìn nhau cười cười rồi rời đi. Tiền viện của Thanh Phong quán phút chốc không một bóng người.

Mặt trời tiếp tục thiêu đốt, trên những rặng cây tiếng ve kêu râm ran từng hồi, âm thanh đó truyền đến tai người khiến cho lòng người ngập đầy cảm giác ưu phiền.

Mặt đất tiếp tục bị nung nóng, từng cỗ nhiệt khí lan toả.

Thanh Phong chưởng môn đi vào trong thạch thất của mình, cánh cửa đá từ từ đóng lại, từ nay về sau lão sẽ không bước chân ra ngoài, cánh cửa này cũng sẽ vĩnh viễn không mở ra.

Thanh Phong chưởng môn thường bế quan tu luyện nên đệ tử của lão cũng không ai để tâm đến việc lão tu luyện trong thạch thất, bọn họ chỉ cất cử người túc trực tại thạch môn mà thôi.

Một tháng sau, thời gian trôi qua quá nhanh, Thanh Phong đạo quán lúc này, đều không có ai lưu lại cả, ngay cả những đệ tử thân tín của chưởng môn cũng sạch bóng.

Đương nhiên là tất cả bọn họ đều hạ sơn đi tìm Thánh Sơn chi môn. Mọi ngóc ngách của Thanh Phong đạo quán đều yên tĩnh, cả tiếng ve kêu cũng không có, cả đạo quán trở lên lạnh lẽo hoang vắng.

Đột nhiên từ trong đại diện của đạo quán phát ra những tiếng cười, âm thanh vừa quái dị, tiếp sau tiếng cười là giọng nói vừa trầm vừa sâu, tiếng cười đó lan toả vang vọng hư không, ngạo thị thế gian: “Ha ha ha, ba ngàn tám trăm năm rồi, cuối cùng ta cũng đợi được ngày này, loài người ngu ngốc.. ta phải lợi dụng sự vô tri của các người huỷ diệt Thánh Sơn chỉ môn, để cho các người vĩnh viễn không được bình an...”

Giọng nói này mặc dù rất lớn nhưng hiện tại ở đây không một bóng người, nên không một ai nghe thấy.

Sau đó một đạo lưu quang từ đạo quán chọc thủng đại diện bay vọt lên trời rồi biến mất.

2. Chương 2: Thánh Sơn Chi Mật

Thế gian vạn vật lúc đó được phân chia thành nhân giới, yêu ma giới, thần giới. Do thần giới nắm trong tay toàn quyền sinh sát.

Các chủng loại thú và ác nhân của yêu ma giới cũng có thể thông qua tu luyện mà đắc thành chánh quả, phi thăng thành tiên. Gọi ác nhân, là do thần giới gọi, chứ thật sự bọn họ có thật sự là ác nhân hay không, cũng không ai biết.

Thú vật bình thường thông qua tu luyện mà có pháp lực, sẽ bị thần giới khống chế, đăng nhập danh sách, sau đó bị đưa đến yêu ma giới, tiếp tục tu luyện cho đến khi thành tiên. Quá trình này, ngắn cũng vài ngàn năm, dài thì vài vạn năm. Thật ra, các loài thú tu hành trên vạn năm ở yêu ma giới, pháp lực đã vượt qua cả thượng tiên trên thần giới, chỉ là bọn chúng bị bức bách phải chịu sự giam cầm của thần khí, không thể sử dụng toàn bộ pháp lực cường đại của bản thân.

Số chủng loại thú vật trong yêu ma giới lên đến hàng vạn, có thể dùng từ vô số để mà hình dung các chủng loài chim, thú kì dị có thể bắt gặp ở bất kỳ đâu. Sinh sống tăng trưởng qua nhiều năm, người và các chủng loại thú ở yêu ma giới không muốn chịu sự khống chế của thần giới nữa, từ đó cùng với thần giới phát sinh xung đột. Sau đó, thần giới vì muốn tránh mầm tai họa từ yêu ma giới đã dùng năng lực của các tiên, nhờ vào pháp khí, đã thiết lập ra hộ tiên tiết giới.

Trong tiết giới, chỉ có người của thần giới. Người thần giới cũng có phân chia cấp bậc, đại khái chia làm ba cấp, gồm có: thượng tiên, hạ tiên, du tiên. Thượng tiên đảm nhận các bộ phận quản lý, hạ tiên phụ trách các công tác bảo vệ, v.v.. du tiên vài người là binh sĩ bình thường của thần giới và vài người là tiên nhân phụ trách các công việc lật vật.

Sau khi tiết giới được tạo thành, thần giới còn tạo ra một ngọn núi có cảnh sắc u nhã, phong cảnh mỹ lệ động lòng người. Ngọn núi đó chính là thánh sơn. Kì thật thánh sơn chính là lối vào duy nhất đến thần giới. Thánh sơn còn có một bí mật, đó là phong ấn linh lực của người và thú ở yêu ma giới, khiến cho yêu ma giới không thể cùng với thần giới tranh giành quyền lực.

Sau khi có thánh sơn, yêu ma giới đã trở thành một thế giới bị cô lập bởi thần giới, chỉ cần tiên nhân hay tiên thú phạm vào thiên điều, sẽ bị áp giải đến đây, hơn nữa mãi mãi không thoát ra được.

Thánh sơn này có một điểm yếu cực lớn, đó là không thể chịu được sự phá hủy của phạm nhân bình thường, ngay cả khi bị người đào mất một miếng đất, hoặc nhổ một ngọn cỏ, cả tòa thánh sơn sẽ bị sụp đổ, và hộ tiên tiết giới cũng sẽ biến mất. Một khi hộ tiên tiết giới biến mất, thánh sơn sụp đổ, người của yêu ma giới sẽ có thể sử dụng toàn bộ pháp lực, cũng như sẽ có thể tự do ra vào nhân giới, thần giới.

Nếu có điểm yếu to lớn như vậy, sao lại phải mở cổng thánh sơn, lý do cực kì đơn giản, là để nghênh tiếp người đã tu thành chánh quả trong nhân giới. Đương nhiên, thời gian và địa phương khai mở thánh sơn cực kì bí mật. Chỉ có người tu thành chánh quả mới biết được. Cửa thánh sơn, thật ra cứ cách ba trăm năm thì khai mở một lần, chỉ là chương môn Thanh Phong đạo quán không biết mà thôi. Lần khai mở này, nhờ lão hao tốn nhiều năm nghiên cứu, mới tính ra được. Hắn vốn bị áp giải đến thụ hình ở yêu ma giới. Không ngờ tiểu tiên áp giải lại sơ xuất để cho hắn chạy thoát đến nhân giới. Tiểu tiên áp giải khi về đến thần giới không dám báo cáo lại sự thật, nhờ vậy, hắn mới có thể ẩn náu và tu hành được đến bây giờ.

Lúc này, hắn đang ở trên không trung, phấn khởi nhìn biến hóa khi thánh sơn sắp xuất hiện. Thánh sơn không phải lúc nào cũng có thể thấy được, chỉ khi nào cổng thánh sơn đến thời điểm mở ra, cảnh tượng tựa như ảo ảnh sẽ xuất hiện, dãy núi trong cảnh tượng ấy chính là thánh sơn.

Trên bờ cát, nơi giao nhau giữa núi cao, biển lớn, và sa mạc, đã có một biển người. Lúc này, tiếng người nói vang lên rầm rĩ, ồn ào và hỗn tạp, Bãi cát như bị thiêu đốt dưới sự chiếu rọi của mặt trời, khiến cho lớp cát trên bề mặt trở nên nóng bỏng. Những người đứng trên bãi cát giống như đang đứng trên than hồng, quần áo trên thân thể bọn họ không cái nào còn khô ráo. Mồ hôi trên thân bọn họ rơi xuống mặt cát, phát ra thanh âm lộp độp. Những người có phần chân bị nắng rọi vào, trên chân bắt đầu nổi mụn nước. Có thể thấy được sự độc hại của ánh nắng là vô cùng, thời tiết cực kì khắc nghiệt. Mặc dù như vậy, bọn họ vẫn tình nguyện chờ đợi. Điều này cho thấy khát vọng thành tiên của họ cực kì mãnh liệt.

Gió quét qua mặt biển, làm nổi lên hàng hàng lớp lớp con sóng lớn nhỏ, nhanh chóng tiến vào bờ. Không trung truyền lại vài tiếng kêu dài của những loài chim lạ, theo sau là đàn đàn phi cầm lần lượt xuất hiện trên bầu trời, dang rộng cánh bay lượn trên đầu đám người, lũ chim, con thì nhắm hướng trời cao, con thì xẹt qua mặt biển, khiến cho nơi này vốn đã không yên tĩnh lại thêm phần nhiệt náo, góp phần gia tăng hỗn loạn ồn ào.

Đám người lơ đãng nhìn lũ chim bay lượn, đột nhiên bọn người đứng trên bờ biển run lên nhè nhẹ, hàng loạt tiếng chấn động “ầm ầm” truyền đến.

Không đến một khắc, các chủng loại thú vật đã bắt đầu xuất hiện phía xa bờ biển, những tiếng kêu gầm hỗn tạp vang lên không dứt bên tai. Các loại dã thú, cùng với cái loại thú lớn nhỏ khác cùng đập trên bụi mờ phóng tới.

Khi đám mãnh thú đến, khiến đám người cảm thấy kinh khủng vạn phần, sắc mặt hoảng sợ. Khung cảnh thật kinh tâm liệt phách.

Thú vật đến cách đám người vài thước thì dừng lại, cất tiếng gầm gừ, bốn chân đập đất, ra dáng như đang chuẩn bị xông vào, giương mắt nhìn đám người.

Lần này, nhìn bọn chúng có vẻ như muốn nói với đám người, tốt nhất là hãy tránh đường cho bọn chúng.

Đám người tuy sợ hãi, nhưng vẫn không hề có ý muốn nhường đường.

Bọn họ nhận thấy, chiếm được địa thế có lợi thì khả năng thành công sẽ tăng thêm một phần.

Bọn thú vật, “gào gào” gầm nhẹ một hồi, thấy đám người tuyệt không hề nhường đường cho chúng, lập tức từng con há to miệng, bắt đầu rống to lên, đột nhiên chúng bắt đầu tấn công, nhắm hướng đám người vọt mạnh tới.

Đám người lúc này dường như đã không còn sợ nữa, từng người một bật đao, nghênh đón đám thú vật.

Tình thế cực kì hỗn loạn.

Thú rống, chim kêu, người hét, ..., các loại âm thanh, theo đó vang lên không ngớt.

Không biết mất bao lâu, trên mặt đất đã có vô số thi thể người và thú, Người còn sống phải đứng trên các thi thể người, thú. Thân thể, y phục bọn họ dính đầy máu trở thành đỏ sẫm, trên mặt, mồ hôi và máu trộn đã hòa lẫn vào nhau.

Tiền thú đang ẩn nấp sau tầng mây vui mừng hí hửng, hân cười to, thân thể rung lên, cực kì hưng phấn trước tai ương của kẻ khác.

Hân cười thầm trong bụng: “Hỗn đản thần tiên, thứ đồ chó đẻ ngay cả heo chó cũng không bằng, ta xem coi các ngươi có còn khoa trương nữa không, các ngươi xem xem, tình huống trước mắt rất hứng thú, mới mẻ, ta chờ xem các ngươi xử lí mối hỗn loạn sắp phát sinh này thế nào.”

Đột nhiên, trên bầu trời mây đen cuộn cuộn, sấm rung chớp giạt, cuồng phong gào thét.

Vài tia chớp đánh xuống mặt biển, một khối đá to lớn, từ từ dưới nước yên lặng trôi lên.

Nước biển nhanh chóng dâng cao, khối đá khổng lồ chia cắt mặt biển ra làm đôi trước mắt mọi người. Khối đá dâng cao khoảng nửa thước thì ngừng lại.

Lúc này, trước mắt mọi người xuất hiện một thạch lộ hướng về phía xa.

Sau khi thạch lộ hình thành cảnh tượng không trung chớp mắt đã biến mất, tại đầu phía xa của thạch lộ, xuất hiện một tòa núi cao to lớn với mây mù bao phủ xung quanh.

Trên núi có vô số vòng hào quang kim sắc chớp sáng rực rỡ, nhìn qua như một tòa bảo sơn.

Trên núi cũng có đầy đủ sắc xuân, sắc màu hòa quyện, diễm lệ phi thường.

Đám người và thú vật, nhìn thấy cảnh này đã đình chỉ đánh nhau, đều có chút u mê si ngốc, đứng yên một chỗ, gương mặt nhìn tòa núi đang phát tán kim quang trước mắt không dời.

“Đây là Thánh Sơn, đây là Thánh Sơn, chúng ta cuối cùng cũng thấy Thánh Sơn xuất hiện rồi, mọi người lên đi.” Một người cao giọng hô to lên.

Có người nhắc nhở, đám người và thú vật, chim chóc trên bầu trời, đều hướng về phía tòa núi đang chớp sáng kim quang phóng vọt tới.

3. Chương 3: Chuyển Tình Chi Biến

Lúc này, trời đã tối sầm lại, trăng sao đã lên, làm lộ ra gương mặt của bọn họ. Nhưng hào quang trên dãy núi vẫn như trước, khiến cho khu vực biển và bờ cát xung quanh nhờ đó mà được chiếu sáng tựa ban ngày, ngay cả kiến trên mặt đất cũng có thể thấy được.

Cũng không biết vì sao, đám phi cầm tiếp cận dãy núi sớm nhất lại không tiếp tục đi tới mà chỉ bay vòng quanh như là đang sợ hãi điều gì, phát ra tiếng kêu như khóc than.

Cả người và thú cũng đã dừng lại dưới chân núi, không tiếp tục tiến lên. Lúc này, bọn họ chỉ cảm giác có chút tâm thần hoảng loạn, tay chân run rẩy, không thể bước về phía trước nửa bước, chính họ cũng không hiểu vì sao lại như vậy.

Đột nhiên, một quả cầu lửa từ trên dãy núi bay ra, tốc độ nhanh như chớp, nháy mắt đã rơi xuống phía trước đám người và thú.

Thạch lộ phát ra một tiếng “ầm” chấn động, tiếp theo quả cầu lửa đã biến thành một quái thú toàn thân bốc lửa.

Thân hình quái thú không phải là lớn lắm, kích thước chỉ có thể so sánh với một con hà mã bình thường, nhưng dung thân lại đầy kinh dị và khủng bố. Nó có đầu rồng, mình sư tử, vuốt hổ, cánh ưng, hai mắt bắn ra tia hồng sắc quang mang, nhìn thẳng vào đám người, thú trước mắt. Hai chân sau vẫn bất động, còn song trảo phía trước không ngừng khua động, trong miệng phát ra tiếng “ngao ngao” gầm nhẹ, nhưng thập phần hung dữ.

Vài người nhát gan thấy quái thú sợ hãi đến nỗi ngất đi.

Toàn bộ mãnh thú trên thạch lộ hình như có chút sợ hãi quái thú, nhưng chúng vẫn không lùi bước. Bốn chân bám đất gầm rú không ngừng, phát ra tiếng rống mạnh như không chịu yếu thế.

Đột nhiên, đám mãnh thú đồng thời xông lên, nhằm hướng quái thú lao tới.

Quái thú lắc đầu vài cái, trảo thủ phía trước giơ lên, đánh thẳng xuống đất, lập tức thạch lộ chấn động rung chuyển, đồng thời mây đạo kim quang bắn thẳng ra nhằm hướng mãnh thú đang phóng tới.

Chỉ trong chốc lát, đám thú đang phóng tới toàn bộ ngã xuống đất mà chết, một tiếng kêu thảm cũng không có. Đám người nhìn thấy thế sợ đến nỗi sắc mặt trắng bệch, kinh khủng vạn phần, vẻ thất vọng lập tức hiện rõ trên mặt họ.

Trên không trung, tiên thú đang ẩn nấp thấy thế, cũng kinh khủng vạn phần, hẩn nghiễm: “Hỏa Dư kì thú cũng đến trợ trận, chuyển này không dễ dàng như ta nghĩ rồi. Làm sao đây, có lẽ chỉ còn cách mạo hiểm dụ Hỏa Dư kì thú đi chỗ khác, để đám người đó có thể lên được thánh sơn.”

Nghĩ đến đây, hẩn liền hóa thành chân thân, chui ra khỏi tầng mây, hướng tới Hỏa Dư kì thú tại lối vào thánh sơn, “dát dát” kêu to quái dị, hai mắt lơ lửng kim sắc quang mang.

Hắn thân hình như ưng, đầu ngỗng, đuôi phượng, móng vuốt sắc nhọn, nhìn qua có vẻ quái dị đáng sợ.

Hỏa Dư kì thú thấy có kẻ dám hướng về nó mà quát, liền cảm thấy kì quái, nó ngẩng lên, nghiêng đầu nhìn, dò xét quái diệu trên bầu trời, lát sau hướng phía quái diệu bắt đầu lớn tiếng quát: "Liễu Bảnh [* caỉ?i chum, vaỉ?i, lu,...] quái?i thuỉ?, ngươi laỉ-m sao laỉ?i đễ?n đây, ta đang laỉ-m chaỉ?nh suỉ?đ, đưỡn-ng quải?y rằn-y.

Thiẻn-ra tiên thuỉ? naỉ-y goỉ?đi laỉ- Liễu Bảỉ0nh quải?i thuỉ?.

Liễu Bảỉ0nh quải?i thuỉ? nghe Hoỉ0a Dư kiẻn- thuỉ? noỉ?i, cưỡn-i thằn-m trong buỉ?ng, hằn?n noỉ?i: "Laỉ-m chaỉ?nh suỉ?đ caỉ?i giẻn-, ngươi đễ đám người và thú này đi qua, như vậy thì có coi được không?"

Nói xong, hắn liền vùng mạnh cánh, một đạo hào quang ngũ sắc bắn ra, nhắm hướng Hỏa Dư kì thú kích tới.

Hỏa Dư kì thú nhất thời kinh ngạc, liền đập cánh bay thẳng lên trên. Đạo hào quang năm màu chùng như có mắt, nhắm hướng nó đuổi theo.

Hỏa Dư kì thú đột nhiên xoay mình, trong miệng phun ra một khối kim sắc quang cầu, hướng về phía đạo hào quang ngũ sắc bắn tới.

Một âm thanh đinh tai nhức óc nổ ra. Lập tức, kim quang bùng phát, hào quang phát tán ra khắp bốn phương tám hướng.

Thạch lộ bị chấn bay tứ tung, nước biển bị kích tạo nên vô số cột nước cao khoảng một trượng, theo đó nước bắn lên tứ phía, rơi xuống khắp nơi, giống như một cơn mưa to khác thường đột nhiên tới, thân thể chúng nhân trên thạch lộ đều bị ướt hết.

Nhìn bọn họ nhân dạng thật thảm hại, không khác gì chui từ dưới đất lên.

Chúng nhân lúc này bị nước biển bắn trúng, làm cho ướt sạch, đang tiếp tục vọt tới nhắm hướng Thánh sơn chi môn.

Hoả Dư kỳ thú lúc này bộc lộ bản tính tranh cường háo thắng của nó, vội đuổi Li Bảnh quái thú , lẽ nào còn bận tâm tới nơi này.

Không đến một hồi công phu, trên thạch lộ chúng nhân cùng muông thú, ầm ầm tiến vào Thánh sơn chi môn, số lượng phải quá số trăm.

Hoả Dư kỳ thú lúc này mới ý thức thấy không ổn, ý niệm trong đầu, nó không đuổi theo Li Bảnh quái thú, nhắm hướng Thánh sơn chi môn cấp tốc phóng tới.

Li Bảnh quái thú định trụ thân hình, cười to lên ha hả, nói cười nhạo nói: "một tên hạ tiên khản môn cầu (chó trông nhà) nhỏ nhoi nhà ngươi là sao có thể so với một thượng tiên như ta, thật là không biết tự lượng sức mình, ta đi thôi, ngày tiêu dao tự tại của ta đã đến rồi" nói xong liền hoá thành một đạo kim sắc lưu quang bay đi biến mất tại chân trời.

Hoả Dư kỳ thú phần nộ nhìn Li Bảnh quái thú vừa chạy đi, quay đầu lại nhìn Thánh sơn chi môn đã thất thủ, lắc đầu bất đắc dĩ, trong lòng thầm nghĩ: "Hết rồi, xong hết rồi, thế giới sẽ trở nên một khu vực hỗn loạn, một thánh sơn này bị huỷ, quái thú của yêu ma giới, tất cả đều hội đến, cuộc sống tại thần giới này cũng không dễ chịu lắm, ta xem ta có nên chạy đi không, bằng không, cuối cùng rồi cũng chết không toàn thây thôi"

Nó nghĩ vậy, nổi giận gầm lên một tiếng, nhắm nơi hoang mạc phía đông cấp tốc bay đi.

Thánh sơn chi môn này, vốn là có thần giới phân chia để bảo vệ, bất kể yêu ma quỷ quái nào cũng đều không thể tiến nhập được, mà đối với loài người và muông thú bình thường lại không có bị cấm

Lúc này, môn nhân của thánh sơn chi thượng đều đang tìm kiếm lại bảo vật đó, có người nhìn thấy kim quan lỏng lách gì đó liền thu hồi, xem như là bảo vật.

Không nhiều giờ sau, thánh sơn chi thượng trở nên một vùng hỗn loạn, thập phần hỗn loạn bất kham. Lúc này xa xa trên bầu trời Thánh sơn, đã xuất hiện vô số tiên nhân đạp Ngũ Thái Tường Vân, nhắm hướng Thánh Sơn, cấp tốc bay đến.

Còn không chờ đến khi môn nhân của Thánh sơn chi thượng tới hội với thần tiên, kim quang trên Thánh sơn nhất thời đều biến mất, thánh sơn này biến thành một toà thạch, giống như một thổ thạch sơn bình thường.

Cả một cõi cũng đột nhiên biến thành một vùng hắc ám

Mọi người buồn bực, đành chỉ tìm kiếm bảo vật, bắt đầu nghi hoặc

Còn không đợi cho tiên nhân này đi tới bầu trời thánh sơn, cũng không biết từ nơi nào, truyền đến vô số tiếng hồng quái dị. Âm thanh này vang lên trầm thấp phi thường, thạch sơn lay chuyển, vạn vật run sợ. Tiếng kêu quái dị này làm cho mọi người đình tai nhức óc, khiếp sợ đến ngây ngốc.

Chỉ chớp lát, từ trong dãy núi của Thánh sơn, bay ra hàng vạn vật thể sáng rực, bay ra tứ phương. Những vật thể này khi thì phát ra ngũ thải quang mang, khi thì phát ra quang mang màu vàng, khi thì phát ra quang mang màu lam... cơ hồ tất cả quang mang đều có thể nhìn thấy lúc này.

Bầu trời lúc này giống như là xuất hiện một đám sao băng cực lớn, chỉ có điều giờ phút này, đám sao băng này bay không phương hướng nhất định mà thôi, xem tương đối hỗn loạn. Tình hình trên trời như thế này không biết tiếp tục duy trì được bao nhiêu lâu, tiếng kêu quái dị vừa giảm bớt từ từ, các quang thể trên trời cũng từ từ giảm bớt, tới khi hoàn toàn biến mất., mặt trời ngày thứ hai từ phương đông cũng từ từ bay lên

Lúc này chỉ còn lại mấy thần tiên đạp ngũ thái tường vân, đứng ngơ ngẩn tại không trung, bọn họ nhìn cảnh vật trước mắt, không dám tin là sự thật.

Chúng nhân và muông thú trên mặt đất cũng không rời đi, ở lại tiếp tục tìm kiếm xem ra bọn họ muốn cái gì đó. Đương nhiên bọn họ sau cùng chẳng thu hoạch được cái gì. Thánh sơn không còn là Thánh sơn, mà biến thành một toà thạch sơn bình thường, khối cự thạch cũng trở lại chỗ cũ, bên cạnh sa mạc, liền sau đó,linh khí của thánh sơn cũng từ từ tan biến.

Trèo lên đỉnh Thánh sơn, có thể thấy giữa hải dương xa xa một vùng vụ khí màu trắng vùn vụt quay quanh một quần sơn, đó là lãnh địa của thần giới. Tuy nhiên, lãnh địa thánh giới bây giờ đã lộ ra trên cõi này, biến thành một địa vực bình thường. Đương nhiên, pháp lực của thần giới vẫn nguyên như cũ

Từ nay về sau, cõi này trở nên hỗn loạn bất kham, khắp nơi ma quỷ lộng quyền, yêu thú hoành hành, cuộc sống của chúng nhân khốn khổ, gian nan vô cùng. Dưới sự chỉ điểm trợ của thần tiên, trải qua nhiều cố gắng, cũng học được một chút pháp thuật để đối phó với yêu ma, cách sử dụng công năng của nguyên thạch hoặc linh vật, chế tạo các loại pháp khí để tăng năng lực công kích.

Bởi vì thần tiên quen cuộc sống tiêu điều tự tại, đối với sự hỗn loạn của toàn cõi họ nhất thời cũng thấy thúc thủ vô sách, bọn họ cũng biết rằng muốn đoạt lại quyền lực tuyệt đối trước kia là không có khả năng. Vì vậy qua chừng ngàn năm về sau, bọn họ từ bỏ các nỗ lực, tự mình lánh ngoại tạo ra một không gian, tiếp tục cuộc sống tiêu điều, coi như tình trạng hỗn độn này giao cho nhân loại tự mình xử lý.

Mấy ngàn năm từ nay về sau, nhân loại dựa vào pháp thuật mà thần tiên đã dạy cho, tiến hành tu luyện, tự sáng tạo ra, đổi mới, sau lại từ từ phát triển thành hai pháp môn đại tông phái là đạo giáo và phật môn. Trong đó, dưới đạo giáo và phật môn cũng có sự phân chia

Mà yêu quái thì vì tránh né sự vây công của nhân sỹ các giáo phái này, chúng cũng hợp thành một hệ thống tổ chức khổng lồ, chiếm cứ cả lãnh địa và không gian, tự thân phát triển không ngừng, dường như muốn thôn tính hết các quần tộc khác. Trong đó thủ lĩnh Yêu Long thú của thú tộc cùng thủ lĩnh Minh Vương của Minh Tộc là thực lực cường đại nhất.

Lúc này cả cõi trừ thần tiên đã tạo ra một không gian riêng thì bị phân ra thành ba khối hình thành một thể tam túc đỉnh lập (ba phần cân bằng nhau).

4. Chương 4: Chân Thị Đảo Môi

Chính bởi vậy, từ khi khai thiên lập địa, khi bắt đầu có sự sống, thế giới này không ngừng biến ảo khó lường. Nhân loại mong muốn trở thành thiên tiên có từ lâu, trải qua đau khổ trăm vạn năm, năng lực chung quy mạnh mẽ cũng trở lại ban đầu.

Mong muốn trở thành thần tiên, tức là tìm được tiêu điều khoái hoạt, đó là giấc mộng của rất nhiều người, cũng là cách duy nhất thoát khỏi thế giới phân tranh hỗn loạn này.

Từ lâu, thần châu trung thổ được xem là trung tâm của giới tu chân, ở đó có vô số tu tiên đạo quán và miếu từ.

Trong số đó, nổi danh nhất phải kể đến: Pháp Hoa Tự, Bồ Đề Tự, Trường Phong Đạo Quán, Thanh Tâm Đạo Quán, do trở thành những thánh địa của tu chân, mỗi nơi đều có những phương pháp tu luyện riêng nổi danh.

Trong đó Thanh Tâm Đạo Quán được coi là đích tu thần phổ, đạo pháp cao thâm, được coi là con đường nhanh nhất để tu đạo thành tiên.

Thanh Tâm Đạo Quán tọa lạc trên Thiên Sơn ở phía đông nam của trung thổ.

Đây là một địa danh nổi tiếng, ngọn núi sơn thạch hình dạng kỳ quái được thiên nhiên tạo ra, thế hiểm yếu ít nơi có được.

Thanh Tâm Đạo Quán kiến tạo ở chỗ này, quả là đã hao phí không biết bao nhiêu nhân lực, vật lực, cũng như tài lực, để kiến tạo một toà đạo quán to lớn trên đỉnh Chi Thượng Sơn.

Lên đến Thanh Tâm Đạo Quán là lên đến đỉnh của ngọn núi, ở đó ta có thể phóng tầm mắt nhìn khắp thiên hạ, Thanh Tâm Đạo Quán phía đông giáp sa mạc, phía nam thì giáp với hải vực, tất cả đều có thể thu vào trong tầm mắt.

Khi đứng tại đây, khiến cho người ta có cảm giác ngạo thị thế gian, duy ngã độc tôn đích thị cái cảm giác đó rất mãnh liệt.

Từ Thanh Tâm Đạo Quán, ở phía dưới chân núi, có một hồ nước lớn, nhìn từ xa hồ nước tựa như một chiếc gương bạc khổng lồ, trong suốt, sáng ngời phản chiếu ánh sáng của mặt trời, còn nếu lại gần ta có thể nhìn thấy rõ từng đàn cá tung tăng bơi lội trong nước.

Nhưng chẳng ai biết cái hồ này nông sâu bao nhiêu cả.

Tương truyền rằng, xưa có một tiên nữ bởi vì động lòng với một nam tử phạm nhân, sau khi người nam tử từ giả trần gian, nàng đã từng ngồi ở đây khóc suốt ba ngày ba đêm, sau đó không ai thấy nàng xuất hiện nữa, còn nơi nàng khóc tự dưng xuất hiện một hồ nước, từ đó, mọi người gọi hồ là Thủy Lệ Hồ.

Nước dùng cho sinh hoạt hằng ngày của các đạo sĩ trên Thanh Tâm Đạo Quán cũng đều được lấy từ hồ nước này.

Vào mỗi buổi sáng, khi mặt trời còn chưa mọc, các đạo sĩ xuống núi để lấy nước.

Việc gánh nước lên núi, là công việc hàng ngày của các đệ tử trong Thanh Tâm Đạo Quán, nó cũng được coi là một phương pháp tu luyện.

Sáng hôm nay, một thân hình nhỏ gầy, khuôn mặt gầy yếu, tóc trên đầu tết rất cẩn thận, mặc đạo bào màu xanh lam, nhìn kỹ có thể nhận ra đó một tiểu tử, trên vai đang gánh thùng nước bằng cây mộc dũng, hối hả theo sau một đám đạo sĩ cường tráng đang ung dung bước đi trên bậc thang xuống núi, hướng về Thủy Lệ Hồ.

Tiểu tử nhỏ bé đó, năm nay khoảng 16 tuổi tên là Trần Nhược Tư.

Có lẽ vì lo lắng thân hình gầy còm của nó, nên trưởng môn của Thanh Tâm Đạo Quán, đặc cách cho nó, không cần tu luyện theo phương pháp đi lấy nước này.

Hôm nay là lần đầu tiên nó được giao nhiệm vụ đi lấy nước, người xem, nó đang cố gắng vác... không phải, nói là kéo lê chiếc thùng nước to gần bằng nó, nếu có người nhìn thấy bộ dạng đi lấy nước lúc này của nó có lẽ sẽ bỏ lăn cười đến vỡ bụng mất.

Đám đạo sĩ to khỏe đang đi phía trước kia, là đám đồng môn sư huynh của nó, mặc dù trong như bọn họ đang thông thả bước đi nhưng lại đi rất nhanh, tựa như lướt trên gió vậy.

Không đến một hồi tu luyện theo phương pháp gánh nước này, Trần Nhược Tư bị tụt hẳn lại phía sau các vị sư huynh của nó.

Trần Nhược Tư thở gấp, vẻ mặt tỏ ra lo lắng, nó không thể nhấc thùng nước lên được nữa, và đang tụt thẳng về phía sau, vừa thở vừa vội vã lớn tiếng kêu: "...hm.... hm... các sư huynh, chờ đợi với nha, ...đợi, đợi thật sự không thể đi tiếp đc nữa".

Nghe thấy vậy đám đạo sĩ, liền quay đầu lại, nhìn nó, "ha ...ha" Nam Phong Tước, cười to, gã là đại sư huynh của Nhược Tư, gã vừa cười vừa nói: "Sư phó không có cho người đi, tiểu tử, chính người tự nguyện đòi đi, bây giờ lại còn làm mất thời gian của mọi người, không chờ người được, người hãy từ từ chậm rãi đi nha!"

Gã nói xong, lắc đầu, mỉm cười, xoay người tiếp tục cùng với mấy người kia, đảo bước đi

Trần Nhược Tư quệt tay ngang miệng, nhìn bóng của mấy vị sư huynh đang khuất dần, trong lòng thầm mắng: "phù...hmm...cái đám hỗn đản, ngay cả chờ ta cũng không muốn, xem từ nay về sau đừng hòng nhờ ta giúp các người học kinh văn và bùa chú, để cho sư phó phạt cả đám các người, đáng chết àh ...thiệt là tức quá hừ hừ!"

Kinh chú, bùa chú, đích thị có thể gọi nó là cao thủ trong đám đồng môn, nó có biệt tài là chỉ cần xem qua một lần hoặc nghe qua một lần là nó có thể nhớ như in, chính vì mỗi lần sư phó giảng giải về kinh chú và bùa chú chỉ cần nghe qua nó ghi nhớ trong khi đó các vị sư huynh của nó phải chật vật mãi mới có thể ghi nhớ nhiều lắm là một nửa lời lão sư giảng.

Thời đó, giấy viết vốn rất quý, nó chỉ dùng để lưu trữ các bản chính của kinh văn, do đó sư phó khi dạy đệ tử thường chỉ dùng lời để giảng giải tuyệt không có ghi chép gì..

Cũng vì thế mà các sư huynh đều tìm đến nó để nhờ vả, cũng bởi vậy nó luôn cảm thấy tự hào Về điểm hơn người này của mình.

Hắn tuy thông minh lanh lợi nhưng cũng có lúc thích bày những trò nghịch ngợm, nhưng lại rất chăm chỉ tu luyện, nó ở trên đạo quán này từ nhỏ ít nhất cũng được mười năm, mặc dù vậy nó lại hoàn toàn không có một chút khả năng sử dụng pháp lực, chưởng môn đạo quán và sư phó của nó dù tìm mọi cách nhưng cũng không thể hiểu được tại sao lại như vậy.

Mười năm về trước có một vị đại sư đã từng lui tới thanh tâm đạo quán, khi vị đại sư đó nhìn thấy Trần Nhược Tư, đã khuyên lão chưởng môn chú ý nó và quan tâm chăm sóc bồi tài cho nó, lão còn tiên đoán tương lai của nó nhất định không chỉ dừng ở phạm nhân.

Chưởng môn đạo quán, đã đưa Nhược Tư cho sư đệ yêu quý của mình và căn dặn phải dạy dỗ nó tử tế, nhưng những biểu hiện của nó khiến cho chưởng môn và sư phó của nó có chút thất vọng, bọn họ mặc dù không từ bỏ hi vọng nơi nó, nhưng đối với lời tiên đoán của vị đại sư cách đây 10 năm có chút hoài nghi.

Trần Nhược Tư bắt đầu tiếp tục vác chiếc thùng nước, từng bước, từng bước một bước xuống chân núi.

Rất cục, nó đã nhìn thấy Lệ Hồ, nó cảm thấy rất hưng phấn liền buông vút cả thùng nước, từ trên bậc thang nhảy thẳng xuống dưới.

Lúc này, các sư huynh đồng môn của nó, đang trên đường trở về, trên vai mỗi người, thùng nước đều đã đổ đầy nước.

Một trong hai vị đạo sĩ, là nhị sư huynh của gã, sư huynh Xích Vũ Đông, thấy nó nhảy đến bên cạnh mình, cười nói: "Xú tiểu tử, người làm gì mà nhảy nhót lung tung thế, giờ chúng ta bắt đầu quay về, không thể đợi người được."

“Không đợi thì không đợi, ai cần, xì...” Trần Nhược Tư cố sống cố chết liếc mắt nhìn Xích Vũ Đông lâu lâu.

“Này đó là người nói đó nha đừng trách mọi người tại sao không đợi người.” Tam sư huynh, Lạc Lan Điền, mỉm cười nhìn nó nói.

Nói xong, cả đám sư huynh liền cười lớn, rồi tiếp tục gánh nước quay lên núi.

Trần Nhược Tư quay đầu lại, nhìn mấy vị sư huynh, lẩm bẩm: ” đồ sư huynh thú vị, ngay cả một chút nghĩa khí cũng không có, hừ, ta không tin là ta không thể, xách một thùng nước đầy lên núi, ta sẽ cho cách người mở rộng tâm mắt”.

Nói xong, xoay người, cúi xuống định nâng chiếc thùng nước lên.

” AAA” Trần Nhược Tư đột nhiên lao người về phía trước.

Không hiểu vì là do đường trơn hay do chân nó vấp phải vật gì đó mà bị mất đà .

Trong lúc đó mặc dù nó nhanh tay nắm được chiếc quai của thùng nước nhưng điều đó tịnh không giúp ích được gì cho gã lúc đó, cả nó và thùng nước đều bị trượt xuống dưới.

“Cộc cộc” âm thanh va đập của thùng nước với nền đất vang lên.

Nhược Tư, hai mắt nhắm nghiền ôm chặt lấy thùng nước, thất thanh hét lên “Ầ...Ầ...A...Cứu cứu” nó tiếp tục lặn xuống dưới.

Mặc dù nó hét rất to nhưng lúc này có lẽ với cước lực của đám sư huynh. Bọn họ có khi đã gần về đến đạo quán, cho nên tịnh không có một ai hồi đáp lại...

Lúc này chỉ có đám chim chóc trong rừng đáp lại tiếng hét của nó, chúng nhảy nhót chuyền cành kêu lên liên hồi, tựa như đang cười nhạo lại nó

” Bùm....smmmm....” cả Nhược Tư và thùng nước lao thẳng xuống hồ.

Vốn từ bé chưa bao giờ xuống nước , nên Trần Nhược Tư tịnh không biết bơi lội, cũng may là lần hạ thủy đầu tiên này, nó ôm chặt lấy thùng nước nên mới không bị chìm ngấm.

Chiếc thùng khi rơi xuống nước, liền tiếp tục trôi và lặn trên mặt nước, khiến cho Nhược Tư phải thưởng thức không ít nước hồ vào bụng.

Lúc này diện mạo của nó tái nhợt, ướt hết đầu tóc, sợ hãi, nước mắt hai bên chực trào ra, nói chung là “thê thảm”.

Sau một hồi, chiếc thùng nước không còn lặn nữa, lúc này Nhược Tư chỉ biết ôm chặt lấy thùng nước nổi trên mặt nước, vẻ mặt thất thần, nó tuyệt nhiên không dám động loạn nó sợ rằng nếu mình mà động đây chắc chắn sẽ phải chịu thêm không ít thê thảm

Một lát sau Nhược Tư bắt đầu lấy lại bình tĩnh, nó nghĩ:“không ngờ lần đầu tiên xuống nước lại nguy hiểm như vậy, thiếu chút nữa là ta được phi thăng rồi...”sau một hồi ý niệm của nó bắt đầu chuyển biến, dường như hết sợ hãi:” ủa, cái cảm giác được thả mình nổi trên dòng nước này coi bộ cũng thú vị lắm chứ, tốt nhất là ta cứ đợi ở đây chờ bọn họ đến cứu, sau này nhất định phải bảo bọn họ dạy bơi cho ta mới được, và ta có thể tự mình xuống nước mà không phải sợ chết đuối”.

Nghĩ đến cảnh có thể tự do bơi lội, nó cảm thấy vui vẻ hẳn lên.

Chợt, lúc này khoảng cách hơn mười trượng, hằng hà bong bong nổi lên trên ...

Nhược Tư thấy thể cả người run lên một cái giác lo sợ trỗi lên trong lòng.

Khi nó nhìn thấy từng đợt vô số bong bóng nổi lên như vậy, nó chợt nhớ lại :” có lần ta từng nghe các sư huynh kể lại rằng ở Thủy Lệ Hồ này có thủy quái, chẳng lẽ nào là thật,...ôi mẹ ơi, cái số tôi sao lại thế này ...đầu tiên là ngã suýt mất mạng... rồi bây giờ thì gặp thủy quái...mẹ ơi cứu con với ... hic hic”

Trần Nhược Tư ngày càng sợ hãi , trái tim tưởng như có lúc nhảy ra khỏi lồng ngực, toàn thân run rẩy, do vậy thùng nước đang trôi bắt đầu loạn động .

5. Chương 5: Thần Hồn Diên Đảo

Chỗ đó bọt nước bắn ra tung tóe, càng lúc càng lớn, Trần Nhược Tư lúc này cũng cảm giác được ba động (sự thay đổi bất thường) của sóng nước. Nó và cái thùng gỗ từ từ bị lực ba động nọ đẩy ra xa bờ.

“Nhanh, nhanh, nhanh đưa ta thoát ra, thủy yêu đừng qua đây.” Trần Nhược Tư trong lòng vội vàng hô lên.

Nó nhanh tay nắm được một đám cỏ dài rũ xuống ở bên bờ hồ, buông chiếc thùng gỗ ra, nắm lấy trèo lên bờ.

“Thùng, cái thùng của ta, nếu sư phụ biết được ta đánh mất thùng gỗ, sư phụ nhất định sẽ trách cứ ta, ta phải làm sao bây giờ” Trần Nhược Tư quay lưng lại phía Lệ Hồ nghĩ trong lòng.

Nó trải qua một phen đấu tranh tư tưởng, nghĩ rồi quay đầu nhìn lại, quyết định đi lấy lại cái thùng gỗ.

Nó khom lưng xuống, nỗ lực từ từ xoay người lại, hướng về phía Lệ Hồ đi tới.

Khi đó, cảnh tượng trong hồ làm nó si dại, con người trợn tròn ra.

Nguyên là, bọt nước bắn ra vừa rồi từ giữa hồ, xuất hiện một nữ tử đẹp tựa thiên tiên, nửa thân trên lộ ra khỏi mặt nước, nửa thân dưới vẫn còn ngâm trong nước.

Xung quanh bên cạnh nàng còn có một vầng sáng chói mắt màu vàng rất nhỏ, tung lên nhảy múa vây quanh nàng, làm cho toàn thân nàng như ẩn như hiện, trông hư hư thực thực, huyền ảo vô cùng.

Trần Nhược Tư từ năm năm tuổi đã tới Thanh Tâm Đạo Quán, cho tới bây giờ chưa có xuống núi lần nào, cũng chưa thấy nữ tử bao giờ, giờ phút này xuất hiện trước mắt nó lại là một mỹ nữ, làm nó càng thêm tò mò.

Nó ngơ ngẩn một hồi, trong lòng thầm nghĩ: “Đây là sự thật hay là ảo giác vậy?”

Nó ngó xung quanh tả hữu hai bên, lấy tay dụi mắt, rồi lại nhìn lại.

Lần này, nó biết đây đích thị là sự thật, tuy nhiên, nó lại không biết tại sao như vậy, trong tâm nó ẩn tượng phi thường, lại có chút hoảng sợ.

Nó thấy nữ tử kia toàn thân đã lộ ra trên mặt nước, một chiếc khăn lụa màu xanh biếc rộng chừng nửa thước, rất tùy tiện quấn quanh người nàng, chỉ che bộ vị bí ẩn mê người lại, cả thân thể loã lồ hơn phân nửa, da thịt nàng trắng như tuyết, người chiếu sáng rực rỡ.

Ngọc thể nàng mềm mại đáng người thủy mị, mê người, nhất thời khiến Trần Nhược Tư cảm thấy mê hoặc, mụ mị.

Trần Nhược Tư ngây ngốc đến há hốc miệng, nhìn chăm chăm vào mỹ nữ trong lệ hồ, không chớp mắt.

Mỹ nữ nọ nhìn hình dáng Trần Nhược Tư, bất giác bật cười khúc khích, sau khi cười xong, nàng lại mỉm cười nhìn Trần Nhược Tư nói: “Tên ngốc, người nhìn cái gì mà trông mê muội như vậy?, không phải vì ta mà người biến thành như vậy chứ.”

“Người mới là một tên ngốc, lại còn nói nhảm” Trần Nhược Tư trong lòng nói như vậy, nhưng nó lại nhìn mỹ nữ nọ mỉm cười nói: “Tỷ tỷ thật đẹp, nếu ta không có nói sai thì người đích thị là một tiên nữ.”

Mỹ nữ nọ cũng không có trả lời trực tiếp nó, nàng nói: “Ta vừa rồi dưới nước trong khi chơi đùa, cảm thấy được suy nghĩ của người, biết được người muốn học bơi lội, người cũng biết, có thể cảm nhận được suy nghĩ này, ta mới gặp lần đầu, cho nên cảm thấy hiếu kỳ muốn đến xem thôi.”

“Cái gì, nàng có thể cảm nhận được suy nghĩ của ta, suy nghĩ của ta bí mật, nàng không phải đều biết tất cả chứ, xem ra còn phải khống chế mình nữa, không thể suy nghĩ lung tung được”. Trần Nhược Tư trong lòng kinh hô, nhìn mỹ nữ nọ nói :“tỷ tỷ thật là lợi hại.”

“Cũng không phải là ta lợi hại, người bây giờ trong lòng nghĩ cái gì ta không biết, chỉ cần người xuống nước, ta sẽ biết. A a, người không phải muốn học bơi sao? Lại đây, ta sẽ cho người một hạt châu, cam đoan người sẽ biết bơi lội ngay, cho dù không bơi cũng sẽ không bị chìm xuống nước” Mỹ nữ trong nước nói.

“Tốt quá, chỉ có tỷ mới biết được tâm tư của đệ” Trần Nhược Tư thong thả cười nói: “Cám ơn tỷ, xin hỏi là tỷ vì cái gì mà lại cho ta hạt châu đó, vậy tỷ tên là gì, đệ từ nay về sau phải cám ơn người nhiều lắm.”

“Oa, ta tên là Mộng Tuyết, không cần phải cám ơn, còn vì sao lại cho ngươi hạt châu ư, có thể giải thích là hữu duyên thôi” Mộng Tuyết nói

“Hữu duyên, có thật là như vậy chứ, vậy xin cảm ơn Mộng Tuyết tỷ tỷ.” Trần Nhược Tư cười, chậm rãi đi về phía hồ, nó vừa đi vừa nói.

Trần Nhược Tư đi tới bờ hồ, cởi quần áo và giày đã bị ướt, nó cảm thấy trên người có mấy chỗ hơi đau.

“Mẹ ôi, lão tử mặc dù có chút không may, tuy bị ngã hơi đau, nhưng gặp được mỹ nữ tỷ tỷ, nói vậy, nếu không ngã e rằng trên đời này không có chuyện phát sinh như vậy, a, a” Trần Nhược Tư xoa xoa chỗ ngã vừa rồi, chạm phải chỗ đau, trong lòng thầm nghĩ, không khỏi có chút cao hứng, đau đớn nhất thời quên đi trong đầu.

Khi Trần Nhược Tư cởi hết chỉ còn lại duy nhất cái khố, vốn chuẩn bị tiếp tục cởi nốt, tay nó đã nắm lấy đai khố, lúc này Mộng Tuyết kêu lên: “Tên ngốc, chẳng lẽ ngươi không biết xấu hổ là gì sao, còn định cởi hết sao?”

Trần Nhược Tư ngược đầu lên nhìn thoáng qua Mộng Tuyết cười nói: “Mỹ nữ tỷ tỷ, cảm thấy ngượng sao, đệ, đệ và các sư huynh của đệ khi tắm đều, đều, ài, tỷ biết rồi mà.”

Mộng Tuyết ôn nhu cười, bỗng lắc mình, tư thế thật mê người, điểm nhẹ vào mặt nước, chậm rãi hướng Trần Nhược Tư đi tới.

Thân hình nàng lúc này hiện ra thật thướt tha, mỹ miều, nụ cười của nàng, thật ngọt ngào.

Trần Nhược Tư bây giờ mới chỉ là một thiếu niên, cũng là tuổi có rất nhiều ảo tưởng, khiến cho nó lâm vào trong ảo tưởng, trong lòng nó, dường như không có một quy luật nào, cứ chạy loạn lên cả.

Chỉ chốc lát, một mùi thơm phảng phất bay đến mũi của Trần Nhược Tư, làm cho nó càng thêm hưng phấn, nó dường như quên mất là mình đã đi đến bờ sông, vẫn tiếp bước về phía trước.

“Ai da, không hay rồi,” Trần Nhược Tư kêu thầm trong lòng, thân thể nó đã tiến tới trong hồ, đương nhiên là rơi xuống.

Ngay lúc đó một bóng xanh, trong nháy mắt bay tới cấp tốc đỡ lấy Trần Nhược Tư.

Trần Nhược Tư được Mộng Tuyết đỡ được trong nháy mắt, song chường theo bản năng, liền lập tức ôm chặt ngay lấy tấm thân mềm mại của nàng, lúc này, mùi hương thơm ngát càng đậm hơn, một cỗ khí tức ấm áp của người con gái tức khắc truyền khắp người Trần Nhược Tư, tình cảnh đó khiến nó có chút thần hồn điên đảo.

Mộng Tuyết vốn không phải loài người, nàng cũng không có để ý việc này, nàng cũng không biết là nam nữ ôm nhau như vậy, có ý nghĩa gì, trong nàng lúc này xem việc cứu người mới là mấu chốt nhất.

Mộng Tuyết ôm Trần Nhược Tư nhẹ nhàng hạ xuống nước, đem nó bơi tới giữa hồ.

Trần Nhược Tư bộ dạng làm ra vẻ sợ hãi phi thường, ôm chặt lấy nàng, tận tình hưởng thụ khoái lạc từ sự đụng chạm thân mật này.

Có lẽ là Mộng Tuyết quá chú tâm vào việc bơi, cho nên không cảm giác được tâm tư của Trần Nhược Tư lúc này, bằng không, nói không chừng nàng bỏ nó ở giữa hồ, không thèm quan tâm đến nó nữa.

Trong khi đang nhanh chóng bơi đến giữa hồ, Trần Nhược Tư đột nhiên tỉnh lại vì Mộng Tuyết có thể cảm nhận được tâm tư của nó, nó cần phải mãnh liệt khống chế tâm tư của mình, để gạt bỏ đi những tà niệm trong đầu lúc này.

Nó tu luyện đã nhiều năm như vậy, cũng có năng lực không chế về mặt ấy, rất nhanh tà niệm trong tâm tư của nó biến mất

Nó ngẩng đầu lên nhìn dung nhan mỹ miều của Mộng Tuyết, nhẹ giọng nói: “Mộng Tuyết tỷ tỷ, người thật đẹp, nếu... nếu đệ về sau có thể lấy được một lão bà (vợ) xinh đẹp như vậy, đệ sẽ cảm thấy rất cao hứng so với thần tiên.”

“Tên gốc, nhiều chuyện vậy, đã nghĩ đến hình dáng lão bà rồi, người không phải là một người tu đạo rồi sao, người cũng biết người tu đạo cấm kỵ nữ sắc, nếu sư phụ người biết tâm tư của người bây giờ, lão không thể không chỉnh đốn người thật nghiêm khắc..” Mộng Tuyết mỉm cười nói.

Mộng Tuyết dừng lại giữa hồ, nhìn Trần Nhược Tư nói: “Tên gốc, ghé đầu lại đây, há miệng ra.”

Trần Nhược Tư có chút sợ hãi nhìn Mộng Tuyết, nó lo lắng khi vừa nhìn sự mỹ miều của nàng, những tà niệm trong lòng nó lại dậy lên, bị Mộng Tuyết cảm thấy được, nó nhắm mắt lại, mở miệng ra, sợ hãi quay đầu lại.

“Người làm cái gì thế, chẳng lẽ ta lại đáng sợ vậy sao, vừa rồi còn nói ta xinh đẹp, giờ lại không dám nhìn ta nữa, gia hỏa người thực là khẩu thị tâm phi, chẳng lẽ loài người các người đều như thế này, thích lừa gạt người sao.” Mộng Tuyết nửa thật nửa đùa nói.

Trần Nhược Tư trong lòng cả kinh, cảm thấy không giải thích được sự căn vặn đó, nó lại không dám nghĩ điều gì, nó bất đắc dĩ mở to mắt, nhìn Mộng Tuyết, không có đến một hồi, nó chợt đỏ bừng, nhưng tâm tư nó không có gì biến hoá.

Tình cảnh này, ngay cả da thịt trên người đều xảy ra biến hoá, mà việc này không làm thay đổi tâm tư, sợ rằng trên toàn cõi này chỉ có một người như nó mới có thể làm được.

“Vừa rồi mới tốt, sao đột nhiên sắc mặt lại đỏ bừng thế, có phải là bị bệnh không?” Mộng tuyết nghi hoặc nhìn Trần Nhược Tư, quan tâm hỏi, thân thủ nhấm trên trán của Trần Nhược Tư chạm tới.

Trần Nhược Tư thật sự không thể chịu được, nó dùng hai tay, đẩy Mộng Tuyết ra, lúc này, nó vừa ý thức được mình đã rơi vào trong nước.

Không có sự trợ giúp của Mộng Tuyết, nó ở trong nước tha hồ vùng vẫy, rất nhanh chìm xuống.

6. Chương 6: Uyên Ương Hí Thủy

Mộng Tuyết không hiểu chuyện gì xảy ra, liền nhảy ngay xuống nước, ôm lấy nó rồi nhanh nhẹn kéo lên, đặt nó nằm trên mặt nước, dùng bàn tay ôn nhu ấn nhẹ lên ngực nó, thử vận dụng chân khí bức nó ới nước ra.

Rất nhanh, một luồng quang mang như những sợi tơ vàng từ lòng tay nàng xuyên thấu vào thân thể Trần Nhược Tư, trực tiếp nhập vào nội thể nó.

Thoáng sau, Trần Nhược Tư ho khan vài tiếng rồi ộc ra một vò nước.

Nó có cảm giác hít thở đã trở nên thông suốt, tư tưởng cũng bình thường trở lại, vội nhìn Mộng Tuyết nói: “Đa tạ tỷ tỷ”.

“Đồ gốc người sao rồi, sao người lại đột nhiên đẩy ta, chẳng lẽ người không nhớ là mình không hề biết bơi?”. Mộng Tuyết cười nói.

“Đệ... vừa rồi quên mất là chúng ta đang ở trong nước, ha ha”. Nó tỏ ra hơi lúng túng.

Mộng Tuyết cười cười, ghé môi tới gần miệng nó khoảng một thước rồi nói: “Mau mở miệng ra ”.

Trong giờ phút này, trong lòng nó thật sự yên ả như dòng nước, một chút tà niệm cũng không có, vô cùng nghe lời, mở miệng ra.

Mộng Tuyết cười khê rồi mở miệng ra, một viên châu lấp lánh ánh sáng nhẹ nhàng chui vào miệng Trần Nhược Tư.

Viên châu vừa chạm vào miệng, nó liền cảm thấy một cỗ khí lưu nháy mắt đã lưu chuyển khắp toàn thân, khiến nó có cảm giác lâng lâng.

Mộng Tuyết thấy nó nuốt xong hạt châu liền buông tay nó ra, ôn nhu nói: “Tốt lắm, bây giờ ngươi đã có thể tùy ý bơi lội rồi, cho dù ngươi không bơi được cũng không dễ dàng chìm nghỉm đâu”.

Trần Nhược Tư thoáng nhìn nàng, mỉm cười rồi bơi thử ngay.

“Ha ha, ta biết bơi, ta thật sự biết bơi.” Trần Nhược Tư trong nước tùy ý bơi lội tung tăng, lúc bơi ngửa, lúc bơi “chó”, lúc lặn sâu xuống... Nó vừa bơi vừa kêu lên cực kỳ hưng phấn.

Mộng Tuyết thấy nó cao hứng như vậy, cũng cảm thấy hết sức vui vẻ, liền bơi tới cạnh nó, kéo tay nó cùng nhau vui đùa trong nước.

Cũng không biết từ lúc nào, sợi dây lụa che bộ vị đặc trưng của người con gái trên người nàng đã rơi xuống, bập bênh trên mặt nước, chỉ còn mỗi tấm thân trần cùng Trần Nhược Tư vui đùa trong làn nước.

Trần Nhược Tư nhìn nàng, da thịt trắng nõn nà và gò tuyết lê ngạo nghễ vun cao, tức thì tim đập thình thịch, hơi thở dồn dập, mỗi bộ vị trên cơ thể cũng không ngừng biến hoá.

Nó tự kêu thầm trong lòng: “Đẹp thật, ta thật không chịu nổi nữa.”

Nó tuy nghĩ thế nhưng không dám làm gì, chỉ ngừng lại nhìn Mộng Tuyết trân trân.

Mộng Tuyết dịu giọng hỏi: “Ngươi sao vậy, không chịu nổi cái gì, ngươi kì quái thật đó, sao tìm lại đập nhanh thế này?”

Trần Nhược Tư nghe mà thất kinh, nhớ lại mấy lời mình nói trong nước, té ra nàng cảm ứng được.

Nhất thời nó không biết phải đáp làm sao, ú ớ ấp lẫm cho qua: “Đệ...đệ không chịu được ánh nắng, chiếu khiến đệ hoa hết mắt, lại hơi bức mình, thành ra tim mới đập nhanh.”

“Đơn giản lắm, ta không để nắng chiếu vào người ngươi là được chứ gì, hi hi.” Mộng Tuyết mỉm cười thơ ngây.

Trần Nhược Tư cảm thấy rất buồn cười nhưng không dám để lộ suy nghĩ, cố giữ nghiêm nét mặt, mỉm cười đáp: “Ồ, đa tạ tỷ tỷ.”

Mộng Tuyết thật sự cho rằng nó bị ánh nắng làm hoa mắt, phất tay lên, tức thì một làn bạch vụ chậm chậm tỏa rộng, che kín ánh nắng trên không, đoạn nói: “Hiện giờ không chói mắt nữa.”

Trần Nhược Tư đành gạt đầu, vô ý lảm bảm: “Ngay tỷ cũng ngốc, còn nói ta.”

Giọng nói chỉ nhỏ như tiếng muỗi vo ve, cơ hồ ngay cả bản thân nó cũng không nghe rõ.

Mộng Tuyết cười hỏi: “Sao thế, quệt môi đến khô rang, không vui sao?”

“Vui chứ, đệ rất vui”, Trần Nhược Tư vội nói.

“Nhược Tư, ngươi ở đâu?” Một giọng nói từ bờ hồ phía xa vọng vào tai hai người.

Người đang gọi chính thị đại sư huynh của nó.

Y đứng trên bờ, chỉ thấy giữa hồ có hai chấm đen, căn bản không nhìn rõ.

Mộng Tuyết bơi đến cạnh Trần Nhược Tư, vuốt má nó rồi nói: “Tên ngốc, ta đi đây, sư huynh ngươi đến rồi, ngàn vạn lần không được nói với họ đã nhìn thấy gì, biết chưa?”

“Được mà, Mộng Tuyết tỷ tỷ, đệ...chỉ muốn...chỉ muốn ôm tỷ tỷ một lần nữa, không biết sau này còn được gặp lại tỷ không.” Mặt Trần Nhược Tư đỏ bừng, lí nhí nói.

Mộng Tuyết khẽ cười, ôm chặt nó, gò ngực áp sát vào thân thể gầy gò.

Trần Nhược Tư muốn mà không dám động chân động tay, sợ sẽ lộ ra khát vọng bản năng.

Mộng Tuyết tuy không biết khi con người ôm ấp có tư vị gì nhưng ôm Trần Nhược Tư xong cũng cảm thấy hưng phấn mơ hồ, không biết đó là cảm giác sinh ra sau khi nam nữ ôm nhau, chỉ thấy vô cùng kì quái.

Nàng nào biết làm thế đã khiến tên thiếu niên như con ghé non kia phải chịu biết bao dày vò.

Nàng buông nó ra, nhìn nó mỉm cười, có vẻ lưu luyến rồi mới lặn xuống.

Trần Nhược Tư ngây ngẩn, không biết mình đang ở đâu, hồi tưởng lại cảm giác hưng phấn lúc này.

“Người muốn gặp ta thì cứ đến Lệ hồ, chỉ cần người xuống nước là ta biết ngay nhưng nếu có người khác ta sẽ không hiện thân.” Một giọng nói, không hẳn là giọng nói mà là cảm giác của nó, hình như có người đang nói với nó.

Hắn mỉm cười, bơi về phía bờ hồ với tâm tình hưng phấn.

“Tiểu quỷ, người làm cái gì đấy, gọi mà sao không trả lời?” Nhị sư huynh Xích Vũ Đông hỏi.

Trần Nhược Tư lên bờ, cười hi hi nói: “Không, không có làm gì, đệ chỉ bơi vòng vòng một chút thôi.”

Đại sư huynh Nam Phong Tước xoa cằm, khẽ gật đầu, nhìn nó thăm nhủ: “Tiểu quỷ này lần đầu hạ sơn, cũng lần đầu xuống nước, sao lại biết bơi, đúng là quái dị, ta phải hỏi cho ra lẽ xem là chuyện gì.” Nghĩ vậy bèn hỏi: “Tiểu quỷ, nói thật đi, không phải người gặp nữ quỷ dưới nước này đấy chứ, bằng không người chưa xuống nước bao giờ thì bơi kiểu gì?”

“Sư ca thấy nữ quỷ sao đệ không thấy gì nhỉ, vừa nãy đệ từ trên bậc đá ngã xuống nước, không hiểu sao lại tự nhiên bơi được, thành ra tắm luôn trong hồ, thấy thật thoải mái. Huynh coi này, đây là vết thương lúc này bị ngã, huynh nhìn y phục đi, đều ướt đầm, thế là đủ chứng minh đệ không lừa nhá.” Trần Nhược Tư nói xong, không đợi mấy sư huynh kịp mở miệng, nói tiếp luôn: “Đệ thông minh không cần học cũng biết, đầu như các sư ca, ngốc chết được, ha ha!”

“Tên nhãi khôn kiếp, dám mắng bọn ta.” Mấy vị sư huynh của nó đồng thời quát mắng om sòm, đoạn giơ tay tóm nó rồi ném xuống nước.

“Bùm”, Trần Nhược Tư bị quăng xuống làn nước, chìm ngấm ngay, không hề nổi lên.

Một lúc sau, mấy sư huynh của nó hơi nóng ruột, vẫn chưa thấy nó nổi lên, trong lúc hoảng hốt, ngay cả y phục cũng không kịp cởi, nhao nhao nhảy xuống nước, lặn sâu tìm nó.

Mọi hành động của các sư huynh, nó đều nhìn rõ. Đợi họ xuống nước hết rồi nó mới lộ đầu lên, bơi đến gần cái thùng gỗ đánh rơi lúc nãy, cầm lấy rồi bơi vào bờ, nhanh chóng bò lên.

Nó mặc y phục xong, múc đầy thùng nước, đặt trên bờ đợi các sư huynh nổi lên.

Nói mới thấy kì quái, trước đây nó cầm một cái thùng không cũng vắt vả lắm rồi, giờ nhắc cả thùng đầy nước còn nhẹ hơn thùng không. Nó đoán rằng đây là do Mộng Tuyết ngầm giúp.

Một lúc sau, các sư huynh nó đều thò lên khỏi mặt nước, thấy nó đang đứng trên bờ thì ai nấy đều nổi giận, đại sư huynh quát: “Tên khốn kia lại lừa bọn ta, xem người làm cách nào thoát khỏi bị đòn.”

“Ha ha ha! Đến đây, các sư huynh có bản lĩnh cứ đuổi, đệ về với y phục ướt khăng định sẽ bị mắng đến nơi đến chốn, giờ các sư huynh cũng thế, sư phụ có mắng sẽ mắng tất cả, hay!” Nó cười ha hả rồi nhắc thùng gỗ đầy nước lên nhanh chóng chạy đến hàng bậc đá dẫn lên núi.

Tốc độ của nó khiến các sư huynh tròn mắt, đại sư huynh gãi đầu: “Thoáng cái không gặp mà tiểu quỷ này như biến thành người khác, tốc độ nhanh hơn nhiều, sức khỏe cũng hơn hẳn, không biết hiện tại nó còn pháp lực gì nữa không?”

Mấy vị sư huynh khác cũng cảm nhận được biến hóa, cảm giác vô cùng quái dị nhưng không ai hiểu rõ chuyện gì xảy ra.

Bây giờ bọn họ nhớ đến câu nói sư phụ thường dạy: “Tương lai nó không phải là kẻ tầm thường, các con không thể so bì, phải chăm chỉ tập luyện.”

7. Chương 7: Ác Nhân Cáo Trạng

Gian thiên viện này không lớn lắm, trước cửa là một mảnh đất trống bằng phẳng. Bình thường, bọn Trần Nhược Tư đều tiến hành tu luyện tại khu đất bằng phẳng này.

Cùng Trần Nhược Tư tu luyện là mấy vị sư huynh, cũng phải là sự cho phép đặc biệt mới được chiếu cố, đến gian thiền viện này để tu luyện.

Gian thiền viện này ở Thanh Tâm đạo quán là một gian thuộc loại nhỏ nhất, những gian thiền viện như thế này ít cũng có tới cả ngàn.

Nghe được tiếng kêu của Trần Nhược Tư, một lão nhân râu bạc, tuổi chừng hơn sáu mươi, trong tay cầm một cuốn sách vừa cười hì hì từ cửa thiền viện bước ra.

Lão nhân râu tóc bạc phơ này chính là sư phụ của Trần Nhược Tư, cũng chính là đệ tử của chương môn Thanh Tâm đạo quán, kiêm luôn chức phó chương môn nhân, tên ông là Mộ Dung Thiên.

Xem ra nhìn ông chỉ hơn sáu mươi nhưng tuổi thật của ông lớn hơn thế nhiều, ông đã một trăm tám mươi ba tuổi rồi.

Khi Mộ Dung Thiên vừa bước tới, chưa kịp nói gì thì đã nghe thấy tiếng kêu của Trần Nhược Tư: "Ồi mẹ ôi, ngã chết con rồi".

Nguyên là, vì quá hưng phấn hân dấm phải một hòn đá, trượt chân ngã sấp xuống đất.

Thùng nước nọ nó lấy về, bắn tung toé cả trên mặt đất.

Sau khi Trần Nhược Tư kêu mấy tiếng, miệng há ra, cau cựa lại, làm ra một bộ dạng thống khổ, nhìn về phía sư phụ rồi nói: "Sư phụ, không tốt rồi, con, con làm đổ nước rồi".

Quần áo Trần Nhược Tư vốn đã ướt rồi, bây giờ trên mặt đất, lại ngã lăn ra, trên quần áo, trên mặt, tất cả đều dính đầy tro bụi, trông như một hôi diện nhân (người được làm bằng tro bụi). Nếu lúc này đột nhiên xuất hiện một người không rõ tình hình vừa rồi, sợ rằng hân với bộ dạng này sẽ dọa cho một trận kinh người.

Mộ Dung Thiên nhìn Trần Nhược Tư cười không được khóc chả xong, đầu tiên cố giữ vẻ mặt nghiêm túc, sau lại mỉm cười nhẹ nhàng nói: "Hỗn tiểu tử, ngươi lại làm trò quỷ gì mà ướt hết quần áo chứ, mau đi thay quần áo đi."

Trần Nhược Tư suy nghĩ vòng vo một lúc, thầm nghĩ: "Ta không thể nói ra sự thật a, cũng phải thừa cơ hại mấy sư huynh bọn họ, dù sao sư phụ cũng tin tưởng lời ta nói nhất, mà đầu sao quần áo ta cũng tại họ làm ướt". Nghĩ vậy, hân trộm cười thầm hai tiếng rồi nói: "Là, là các sư huynh, bọn họ đẩy con ngã xuống nước".

"Hãy mau đi thay quần áo đi, cẩn thận đấy kẻo lạnh, ta sẽ gọi lại hỏi bọn chúng, nếu chúng dám khi dễ người thì xem ta trừng phạt chúng như thế nào". Mộ Dung Thiên mỉm cười, phất tay về phía nó đi rồi nói.

"Vâng, sư phụ, con đi thay quần áo ngay đây, a, a" Trần Nhược Tư cười thầm, nói xong nhảy cẫng lên chạy biến khỏi cửa thiền viện.

Mộ Dung Thiên nhìn thùng nước và nước than trên mặt đất, thở dài lắc đầu, lầm bầm nói: "Tên tiểu tinh linh cổ quái này, đã mười sáu tuổi rồi, xem cứ như tiểu hài đồng. Không biết bao giờ mới chịu lớn lên đây. A, nó tương lai có thật là một nhân vật phi thường hay không, có lẽ nào nói không chịu lớn, là chỗ phi phạm của nó?"

Lão vừa dứt lời thì bọn Nam Phong Tước cũng vừa mang theo thùng nước trở về. Vừa bước lên đến nơi, thấy sư phụ đứng bên ngoài thiền viện, mà trên mặt đất có một cái thùng nước, bọn họ tưởng rằng Trần Nhược Tư bị sư phụ trách cứ nên rất hưng phấn. Bọn họ lễ phép hướng Mộ Dung Thiên hỏi thăm sức khỏe, rồi đem nước đến phòng bếp bên cạnh thiền viện.

Trần Nhược Tư sự tình gì cũng đều không cần làm, hơn nữa cho tới giờ không có bị sư phụ phê bình, mà bọn họ mấy người, cơ hồ mỗi ngày đều bị cã nên trong lòng cũng có chút so bì.

Không phải vì sư phụ bọn họ thiên vị Trần Nhược Tư mà là ông ta không thể tìm ra lý do để trách phạt hân. Muốn hân tưng kinh, hoạ phù, tu luyện hân đều tinh thông phi thường, chỉ là pháp lực của hân chẳng tăng thôi, vấn đề này không phải hân mà sư phụ hân cũng cảm thấy không thể làm được gì.

Bọn Nam Phong Tước mấy người vừa nói vừa cười rộn ràng từ phòng bếp đi ra, bọn họ thấy sắc mặt Mộ Dung Thiên nhìn bọn họ, bọn họ nhất thời không cười nói nữa, cúi đầu, hướng về phía thiên viện đi ra.

“Đứng lại, mấy tên tiểu tử các ngươi làm cái trò gì mà quần áo đều ướt sũng như vậy ?” Mộ Dung Thiên nhìn bọn chúng, quát lên.

“Đây là, đây, Trần,.....” Lạc Lan Điền lấy can đảm, nói ba chữ này.

” Trần Nhược Tư đó đắc tội gì với các ngươi mà sau lưng ta các ngươi dám bắt nạt nó, các ngươi nghĩ rằng ta không biết sao”. Mộ Dung Thiên xoay người lại, nhìn mấy người bọn họ, lớn tiếng hỏi.

” Cái gì, chúng con bắt nạt hần ư ?” Tất cả bọn họ đồng thời kinh ngạc kêu lên, trong lòng nghĩ thầm :” Tên tiểu tử ác nhân này, xem ra là sẽ bị trách mắng rồi ”.

Trần Nhược Tư thay quần áo xong, cao hứng chạy ra, nhìn thấy mấy vị sư huynh đều đang cúi đầu, bộ dạng bất đắc dĩ, trong lòng hần cười thầm hai tiếng, đi tới bên cạnh Mộ Dung Thiên, có chút hờ hững nói :” Chào các vị sư huynh, bây giờ đã biết sự lợi hại của ta rồi chứ ha ha“. Nói xong, hần quay sang bên Mộ Dung Thiên, nói: ”Sư phụ à, tính ra người hãy tha cho họ lần này đi, dù sao bọn họ cũng khẩn trương kéo con, sau tất cả lại đều nhảy xuống nước cứu con. Bằng không, con sợ rằng tính mạng đã bị vứt bỏ rồi”.

“Tên tiểu quỷ này làm ra như vậy, lại còn thêm người tốt, làm bộ đại nhân đại lượng nữa”.

Mấy vị sư huynh nghe hần nói xong đều tức muốn nổ phổi, nhưng bọn họ không biết giải thích với sư phụ như thế nào , chỉ có thể là ở trong lòng bực tức chửi rửa tên tiểu quỷ này, chỉ hận không thể xông lên đánh cho hần một trận nên thân mới có thể tiêu được cơn tức giận trong lòng lúc này.

” Giờ Nhược Tư cầu xin cho các ngươi, vậy tha cho các ngươi một lần, mau đi thay quần áo. Hôm nay Chương môn triệu tập tất cả các đệ tử để tuyên bố một sự việc khẩn cấp.” Mộ Dung Thiên xoa đầu Trần Nhược Tư mỉm cười, rồi hướng tới bọn Nam Phong Tước nói.

Bọn họ đồng thanh dạ mộ tiếng, đưa ánh mắt tức giận nhìn qua Trần Nhược Tư, đoạn vội vàng ra cửa thiên viện.

Giờ phút này , trong lòng Trần Nhược Tư cao hứng phi thường, nó tưởng rằng sư phụ sẽ mắng nó, không có nghĩ đến trong lúc vô ý làm đổ thùng nước không ngờ có thể làm cho hần tránh được, mà còn trả được cơn tức do các vị sư huynh của hần đã không chờ hần. Càng làm cho hần thêm hưng phấn chính là gặp được Mộng Tuyết, thêm nữa lại cùng nàng tiếp xúc da thịt, ném đầy đủ một tư vị nóng bỏng.

Lúc này, tâm hồn nó đang trở về chỗ cùng Mộng Tuyết hoà chung, trên mặt lộ ra nụ cười hân hoan.

Tâm sự của nó lúc này, nếu để cho sư phụ nó biết, còn không làm cho ông ta tức giận đến chết khiếp.

Mộ Dung Thiên thấy Trần Nhược Tư mỉm cười, bộ dạng hình như đang rất hưng phấn, lão hỏi: “Nhược Tư, suy nghĩ cái gì vậy? nghĩ gì mà vui vẻ nhập thần như vậy?”

“Sư phụ, con, con không có nghĩ gì đâu, chỉ là con nhớ lại vừa rồi các vị sư huynh nhảy xuống nước thôi.” Hần ngước đầu lên, thuận miệng nói bừa.

Tiểu tử này, thật là nói dối đều không cần thảo trước, thuận miệng nói ra, hần giờ phút này rõ ràng là đang nghĩ về mỹ nữ, lại còn nói như vậy.

“Bộ dạng nhảy xuống của bọn chúng quả buồn cười vậy à? ” Mộ Dung Thiên xoa đầu hần , mỉm cười nói.

Trần Nhược Tư ngẩn người, mỉm cười nói: “Đúng vậy, thật sự buồn cười lắm. Chỉ là nhất thời, con cũng không biết hình dung lại bộ dạng lúc ấy của bọn họ như thế nào.”

Hần vừa nói xong thì hình dáng của Mộng Tuyết đã xuất hiện trong đầu, nó không kìm được nở nụ cười thật ngọt ngào.

Nó đương nhiên là không biết hình dung như thế nào, chẳng lẽ nó lại nói nó cùng mỹ nữ ôm nhau.

“Ta vốn muốn biết nó tức cười đến cỡ nào, làm cho ta cũng cười vậy. Do người không biết hình dung lại như thế nào, người cười bí mật như vậy, tính ra ta không có phúc để được ngâm nga cái cảm giác vui vẻ ấy rồi, a, a. Hãy đi đi, đi luyện công đi, tới nói các vị sư huynh tới quảng trường tập hợp”. Mộ Dung Thiên cười nói.

” Vâng, thưa sư phụ.” Trần Nhược Tư nở nụ cười hắc hắc hai tiếng rồi chạy đi tìm các vị sư huynh của nó.

Mộ Dung Thiên nhìn theo bộ dạng vui vẻ của hắn rồi lại trầm tư suy nghĩ.

Một lát sau , ông thở dài , trong lòng thầm nghĩ :“Tên tiểu hài đồng, chẳng chịu suy nghĩ gì cả, mỗi ngày đều vui vẻ. Ài, không biết hôm nay triệu tập mọi người để tuyên bố việc khẩn cấp gì đây. Nhưng nhìn sư phụ lo lắng như vậy chắc là có đại sự gì rồi ”.

Nghĩ thế, ông lắc lắc đầu khẽ gấp quyển sách đã đọc một nửa vào, rồi chậm rãi đi về phía thiền viện.

8. Chương 8: Vô Tâm Chi Quá

Nam Phong Tước cười nhạt nhìn chăm chăm vào Trần Nhược Tư rồi chậm rãi bước tới.

Trần Nhược Tư thấy tình hình như vậy, nó thầm nghĩ Nam Phong Tước nhất định sẽ đánh nó. Tuy nhiên nó không hề cảm thấy sợ hãi, nghiêng nghiêng đầu, nhìn Nam Phong Tước, cười nói: “Đại sư huynh, huynh không nên đại đột như vậy, nếu sư phụ biết huynh làm gì với đệ thì huynh chắc chắn sẽ bị tổng giam vào điện bích thất đó. Đệ nghe nói rằng nơi đó thật là khủng khiếp, tối đen như mực, hơn nữa lại có rất nhiều ngạ quỷ sẽ đến tìm huynh, ăn thịt huynh, Nói không chừng huynh có thể mất mạng ở trong đó ấy chứ”

Điện bích thất đó kỳ thật là một thạch động ở phía sau Thanh Tâm đạo quan. Thạch động này cũng không rõ là có từ khi nào, nơi này chuyên dùng để trừng phạt những kẻ phạm tội hoặc tái phạm nhiều lần.

Tuy nhiên, mấy trăm năm trở lại đây, không có ai bị giam tại thạch động này. Nghe đồn rằng, gần đây tại Điện bích thất thường phát ra những âm thanh quái dị, khiến chuông môn của đạo quán đã từng đích thân đi kiểm tra cẩn thận, nhưng cũng không phát hiện được chuyện gì và cũng không tìm ra được nguyên nhân của những âm thanh quái dị đó.

“Xú tiểu tử, chẳng lẽ ngươi nghĩ rằng ta lại sợ điều đó sao? Chẳng qua là mấy con tiểu quỷ thôi mà, nói không chừng là sư tổ vì dọa người mà nói như vậy và cũng để cho các đệ tử tuân thủ môn quy mà thôi” Vừa nói Nam Phong Tước vừa bước tới bên Trần Nhược Tư.

“Huynh, huynh định làm gì? Đệ không sợ huynh đâu!” Trần Nhược Tư nghe Nam Phong Tước nói xong thì nghĩ rằng lần này nhất định gã sư huynh sẽ đánh mình, trong lòng nó bây giờ cũng có chút sợ hãi. Tuy ngoài miệng nói cứng vậy, nhưng đôi chân lại phản bội, tổ giác sự sợ hãi trong lòng nó, đã tự động thối lui về phía sau, nó vừa lui vừa nói.

“Ta không định làm gì cả, chỉ là giáo huấn ngươi một trận rồi sau đó sẽ vào Điện bích thất làm bạn với ma quỷ vậy thôi.” Nam Phong Tước cười khẽ một tiếng, nói.

Hắn nói xong, bước chân cố ý chậm rãi bước lại, thực ra mục đích của hắn chỉ là dọa tên hỗn tiểu tử này một chút thôi. Hắn ngoài miệng mặc dù nói không sợ điện bích thất quái dị nọ, nhưng kỳ thật trong lòng hắn cực kỳ sợ hãi.

Trần Nhược Tư thấy bước chân của Nam Phong Tước chậm lại thì đoán được là sư huynh vốn chỉ định hăm dọa mình thôi, nó bèn dừng lại không lùi về phía sau nữa, nét mặt lại tươi cười, nói: “A a, đến đây đi, chúng ta thử sức xem!” Nó vừa nói, hai tay nắm lại, khua khua ở phía trước, trông bộ dạng giống như đang giải nghĩa.

Nam Phong Tước thấy thế cười to, nói: “Tiểu tử ngươi đã coi suy nghĩ kỹ chưa? Chúng ta đâu có lạ gì ngươi, không cần phải làm bộ như thế. Nhìn bộ dạng bây giờ của ngươi nói không chừng cũng dọa khiếp được mấy người đó.”

“Thế sao? Thế thì huynh lại đây, lại đây a, a”. Trần Nhược Tư cười cười, hoàn toàn không tỏ vẻ gì là bị dọa đến khiếp sợ, ngược lại động tác tỏ ra rất cứng cỏi.

Nam Phong Tước cười khan hai tiếng, đột nhiên bước chân nhanh hơn, vọt tới đánh về phía Trần Nhược Tư.

Trần Nhược Tư đã có phòng bị từ trước, nó xoay người chạy vội ra ngoài, vừa chạy vừa hô: “Ai da, sư huynh đánh người này!”

Tốc độ chạy cũng như tránh né của nó vừa rồi, vượt qua dự liệu của mấy người sư huynh bọn họ.

Nếu trước kia, tốc độ Nam Phong Tước, có thể dễ dàng bắt được nó thì hôm nay để cho nó chạy thoát được làm bọn họ cảm thấy có chút cảm giác bức mình.

Mặc dù cũng có chút bức mình nhưng lúc này bọn họ cũng cười to lên ha ha

“Sư huynh, hoạt đầu này hôm nay sao lại trở nên lợi hại như vậy? Vừa rồi nó làm sao có thể xoay người chạy đi nhanh như thế chứ?” Lạc Lan Điền đi tới bên cạnh Nam Phong Tước, vỗ vai hắn, nhìn ra ngoài cửa, với bộ dạng nghi hoặc hỏi.

“Tiểu tử này chắc hôm nay đã gặp sự tình kỳ quái gì đó mà không chịu nói cho chúng ta biết hoặc giả là trong lúc vô ý nó đã nhặt được một bảo vật chi đó” Xích Vũ Đông nói

“Người đừng có ở đó mà đoán mò nữa, cả đạo quán này nhiều người như vậy, mỗi ngày đều đi lấy nước, đều đi con đường nhỏ đó, cho dù có bảo vật đi nữa thì cũng sớm bị lấy đi rồi, còn đến lượt nó sao?” Lạc Lan Điền quay đầu lại nhìn Xích Vũ Đông, cười đáp.

“Tốt lắm, giờ phải đi luyện công thôi, không bàn tới tên tiểu hoạt đầu đó nữa, nói không chừng bây giờ năng khiếu của nó mới bắt đầu phát huy, nhờ vậy mà năng lực và pháp lực đã có chút tăng tiến.” Nam Phong Tước nói.

.....

Bọn họ ba người,, mỗi người một lời, liên tục bàn tán không ngớt, cuối cùng cũng bắt đầu luyện tập võ công.

Trần Nhược Tư la hét ầm ĩ, chạy ra cửa, thấy sư huynh căn bản không có đuổi theo, nó bèn dừng lại, xoay người, lên nhìn vào bên trong phòng luyện công, trong lòng thầm nghĩ “Quái thật, ta từ trước cho tới giờ đều không thể tránh được sự truy đuổi của sư huynh, hôm nay làm thế nào lại có thể thoát được? Thật sự là quái gỡ, hay là Mộng Tuyệt tỷ tỷ đã âm thầm giúp đỡ? Mộng tuyệt tỷ tỷ thật là tốt với ta. Từ nay về sau ta đã có thể tự bảo vệ, sẽ không cần phải sợ bị kẻ nào khi dễ ta nữa, ha ha.”

Nó nghĩ đến đây, thấy khoan khoái trong lòng thật không kìm hãm được liền cười to lên.

Nó cười một hồi rồi nghĩ tới thời gian hãy còn sớm, liền ở tại cửa tập luyện công.

Đạo quán này, tất cả đều là người tu đạo, chuyên dụng kiếm, khi tập luyện đều là dùng một thanh Đào Mộc kiếm, chỉ khi nào xuất môn thực thi công việc thì mới được cho phép mang vũ khí bằng kim loại hoặc là Pháp khí.

Bình thường phải là đạo sĩ có tu hành cao thâm khi xuất môn mới có tư cách mang theo mang theo pháp khí lợi lại còn các đạo sỹ bình thường xuất môn chỉ có thể mang loại pháp khí bình thường nhất như là hộ tâm kính.

Hộ tâm kính này cũng chỉ có thể dùng để tự vệ, cũng có thể ngăn cản được sự công kích của yêu ma quỷ quái cấp thứ nhất, còn với yêu ma quỷ quái có pháp lực cao thâm hơn một chút thì hộ tâm kính chẳng qua chỉ là một tấm sắt thép vô tác dụng mà thôi.

Trần Nhược Tư tự xuất ra Đào Mộc kiếm, tại cửa khoa tay vung kiếm lên.

Trong khi luyện kiếm nó cảm giác như có một cỗ khí lưu đang luân chuyển trong cơ thể nó, hơn nữa lại tùy theo lực đạo của nó mà sinh ra lưu động, loại cảm giác này vốn từ trước tới giờ trong khi luyện kiếm nó không hề có.

Nó dụng đến kiếm chiêu cuối cùng - Phá không thức thì Mạnh nhất phát kính, hướng thẳng phòng luyện công của các sư huynh bổ tới.

Lúc này một đạo kim sắc quang mang bay ra từ trên Đào Mộc kiếm của nó, bay thẳng tới phòng luyện công

Ầm một tiếng vang lớn, gian luyện công trước mắt nó, tức thì sụp đổ, trong nháy mắt tro bụi bay lên mù mịt.

Trần Nhược Tư đầu óc choáng váng, vội vút Đào Mộc kiếm sang một bên, sững sờ đứng đó, trong lòng chẳng hiểu ra sao cả.

Trong lòng nó không ngừng hỏi: “Chuyện này là sao vậy?”

Nam Phong Tước mấy người bọn họ từ trong đám gạch ngói vỡ nát chui ra, trông bộ dạng bọn họ lúc này cực kỳ khôi hài, người thì đầy tro bụi, còn sắc mặt bọn họ thì cực kỳ khó coi.

Trần Nhược Tư nhìn bộ dạng thảm thương của bọn họ, cảm giác rất tức cười, nhưng nó cũng không dám cười.

“Tiểu quý, ở đây phát sinh sự tình gì vậy?” Mộ Dung Thiên nghe được tiếng nổ lớn, chạy tới, vội vàng hỏi.

“Con, con không biết, con cũng không hiểu cái gì làm nơi này thành như thế?” Trần Nhược Tư khiếp đảm trả lời

“Người ở chỗ này, còn nói là không biết, sao lại kỳ quái vậy?” Mộ Dung Thiên nghi hoặc nói.

Lão nói thế rõ ràng là hiểu lầm ý của Trần Nhược Tư, nguyên ý của Trần Nhược Tư là nói chính mình cũng không biết vì sao mà bản thân lại có pháp lực lớn như thế, lại có thể một kiếm phá hủy được phòng luyện công nhưng lão lại hiểu nhầm là Trần Nhược Tư không biết sự tình gì xảy ra.

Cũng có thể do cách lý giải của nó có khả năng gây ra lầm lẫn, Trần Nhược Tư căn bản cũng không có nói rõ ràng.

Lúc này, sắc mặt lão trông thật khó coi khác hẳn bình thường, trong lòng lão thầm nghĩ: “Có thể nào là lũ rác rưởi từ Diện Bích thất lại tới nơi này? Chúng đã quá tự đắc rồi nhưng sao ta sao lại không cảm thấy có sự tồn tại của chúng?”

“Sư phụ, chúng ta phải làm sao bây giờ? Có cần phải đem việc này báo cho trưởng môn không?” Nam Phong Tước mấy người bọn họ tất tả chạy tới bên cạnh Mộ Dung Thiên, Nam Phong Tước nói

Trần Nhược Tư nghe thấy vậy, thầm nghĩ: “Chuyện này không thể cho trưởng môn biết được, bằng không người nhất định sẽ tra ra. Như vậy đối với ta càng thêm bất lợi, không bằng bây giờ ta thừa nhận luôn là tốt nhất.” Nó nghĩ rồi, hạ giọng nhìn Mộ Dung Thiên nói: “Sư phụ, là vừa rồi con trong lúc luyện kiếm đã không cẩn thận dùng sức quá mạnh nên làm phòng luyện công bị phá hủy, sư phó không nên báo lại trưởng môn, cứ xử phạt con tại đây là được rồi.”

Trần Nhược Tư nói xong, sư phụ nó và mấy vị sư huynh đều đồng thời cười to ha ha.

Bản lĩnh của Trần Nhược Tư này, bọn họ đều biết rất rõ như lòng bàn tay, nó nếu muốn dùng pháp lực để giết một con kiến cũng chưa chắc có thể hướng chỉ bây giờ lại là phá hủy một loạt các phòng ốc lớn, nhỏ, khó trách sao bọn họ lại cười như vậy.

Nam Phong Tước chỉ vào mũi Trần Nhược Tư nói: “Cái gì, người nói thật hay giỡn vậy? Người mà lại có cái bản lĩnh lớn như vậy sao?”

“Giờ người bảo không nói cho trưởng môn, ta sẽ thuận theo người, ta sẽ kêu vài người tới đây để làm lại là được” Mộ Dung Thiên cười cười, xoa đầu Trần Nhược Tư, lão nói xong liền quay đầu lại hướng về bọn Nam Phong Tước nói: “Các người còn không mau đi thay quần áo, rồi đi tập hợp mau.”

Bọn Nam Phong Tước mấy người, dạ một tiếng rồi ai nấy trở về phòng để thay quần áo.

“Sư phụ, con thật không có nói dối mà. Quả thật là vừa rồi con trong lúc vô ý đã phá hủy phòng luyện công mà.” Trần Nhược Tư nghiêm trang nhìn Mộ Dung Thiên nói.

“Tốt lắm, coi như là người đã phá hủy vậy. Nào, đi theo ta đến quảng trường tập hợp” Mộ Dung Thiên nhìn nó, cười nói.

Trần Nhược Tư thấy Mộ Dung Thiên vẫn không tin, nó bắt đầu dĩ cười cười, dạ một tiếng, rồi theo Mộ Dung Thiên hướng về phía quảng trường đi tới.

TÀ ĐẠO TU TIÊN LỤC

Tại?c gia10: Thâ1-n Khê Băng Phong (æ”~æ^{0a} °ã^{3°})

9. Chương 9: Khẩn Cấp Tập Hội

Không đến một hồi sau, Trần Nhược Tư và Mộ Dung Thiên đã đi lên tới quảng trường. Bởi vì nơi này thiên viện được bài trí rất đặc biệt, cho nên, bọn họ trong khi tập hợp lại, người phụ trách đạo quán sẽ cùng nhau ngồi tại một chỗ.

Quảng trường này khá lớn, giờ phút này khó có thể thấy giới hạn của nó, chỉ có thể thấy đầu người đã bắt đầu di động, nguyên nhân cũng có lẽ là Trần Nhược Tư quá thấp.

Ở phía bắc quảng trường là tổng bộ của đạo quán, tại phía trước của tổng bộ cách cửa lớn khoảng năm mươi thước là một cái Đàn tế trời lớn.

Mỗi lần cử hành nghi thức tế trời, cũng đều cử hành ở chỗ này.

Trong khi mọi người mặc dù đều muốn thành thần tiên nhưng cũng cho rằng người có sinh tử, vận mệnh có hoạ phúc khôn lường, đều là do trời quyết định. Cho nên, bình thường mọi người chỉ tế trời mà không phải tế thần.

Trên quảng trường, tiếng huyên náo cực kỳ ồn ào, nhưng sắp xếp hàng lối rất chỉnh tề, thứ tự ngăn nắp.

Trần Nhược Tư và Mộ Dung Thiên đi tới vị trí đứng của bọn họ, cũng chính là phía trước của đàn tế thiên, mặt hướng về phía chúng môn nhân, ở nơi đó cùng đợi chuông môn đến.

Chuông môn cùng mấy người chuông bồi của đạo quán đang cùng nhau nói chuyện, chậm rãi từ tổng bộ đạo quán, hướng về nơi đàn tế trời đi tới.

Mấy vị trưởng bối này đều là sư phụ, sư bá, sư thúc của Mộ Dung Thiên đồng thời cũng chính là sư công của Trần Nhược Tư.

Chuông môn và các vị tiền bối đều là người gần hai trăm tuổi, thoát nhìn bọn họ, vẻ mặt tự nhiên tràn đầy sinh lực không hề có biểu hiện già nua. Có lẽ chính là do tu đạo mang đến.

Chỉ chốc lát, bọn họ mấy người đã đi tới đứng bên cạnh Trần Nhược Tư mấy người, Trần Nhược Tư và sư phụ hần Mộ Dung Thiên hướng về chuông môn và mấy vị tiền bối hành lễ.

Chuông môn và mấy vị tiền bối hướng về bọn họ cười, cúi đầu chào, sau đó nhìn thẳng vào chúng đạo, nhẹ nhàng phát tay.

Trên quảng trường, phút chốc không một tiếng động, nháy mắt trở nên yên lặng.

Chuông môn mỉm cười, nhìn chúng đạo nói: "Các đệ tử của Thanh Tâm đạo quán, xin chào. Ta hôm nay triệu tập mọi người lại là có chuyện quan trọng thông báo. Chúng ta, mấy vị lão tiền bối này cần phải bế quan tu luyện, mọi việc của đạo quán tạm thời do đại đồ đệ của ta là Mộ Dung Thiên quản lý, hy vọng từ nay về sau mọi người phối hợp với công việc của phó chuông môn.

Lão nói đến đây, trên quảng trường vang lên một tràng vỗ tay nhiệt liệt.

Sau khi tiếng vỗ tay dừng lại, chuông môn nói tiếp: "Vẫn còn có một việc, đó là trấn giáo chí bảo của chúng ta - Tu La Thần Phổ. Hiện tại đối với nó có nhiều kẻ thêm muốn chiếm hữu, rất nhiều. Cho nên, ta đã được nhiều vị bằng hữu nhắc nhở. Họ nói, hiện tại có một vài giáo phái nhỏ đang thực hiện một số âm mưu ám muội, định bí mật lấy trộm bảo vật chí bảo của chúng ta. Các người nói, chúng ta nên làm như thế nào? Ha ha ha..."

Chúng môn nhân trên quảng trường, đồng thanh hô lớn hai tiếng: "Tăng cường phòng thủ, bảo vệ chí bảo..."

Những thanh âm này, âm tiếp âm, cơ hồ vang vọng khắp Kỳ Phong Sơn, truyền khắp ra vài dặm ở bên ngoài, bay tới hải dương, sa mạc xa xôi. Điều này cũng đủ để chứng minh dũng khí của chúng đạo Thanh Tâm đạo quán đồng tâm hiệp lực, quyết chí đồng lòng.

Một lát sau, chuông môn hướng chúng đạo môn nhân phát tay, mỉm cười nói: "Tốt lắm, chỉ cần chúng ta đồng tâm hiệp lực, nhất định sẽ không làm cho chí bảo của chúng ta rơi vào tay kẻ khác. Sau đây, mời Mộ Dung Thiên phó chuông môn cùng mọi người nói mấy câu".

Mộ Dung Thiên từ trước cho tới giờ đều không nghe thấy nói qua bọn họ mấy vị trưởng bối cần bế quan, bây giờ đột nhiên bế quan, lão cảm thấy rất nghi hoặc, trong lòng lão thầm nghĩ: “Có thể nào mấy sư phụ bọn họ biết được có sự tình phát sinh, nên gia tăng tu luyện để đối phó với các chuyện phát sinh này chăng”.

Lão lúc này nghĩ rằng sự tình chắc sắp xảy ra rồi, cần bản chỉ là không nghe chuông môn nói qua mà thôi.

“Sư phụ, sư phụ, chuông môn gọi người lên nói chuyện với chúng đạo môn nhân kia” Trần Nhược Tư kéo ống tay áo Mộ Dung Thiên, khẽ gọi.

“À”. Lão ngơ ngác lên tiếng, đi tới bên cạnh chuông môn nói: “Sư phụ, người gọi đệ tử có việc gì thế”.

Chuông môn ngẩng người nhìn Mộ Dung Thiên nói: “Đúng vậy, người không nghe thấy ta vừa rồi gọi người sao? Người hãy nói với chúng đạo môn nhân mấy câu nhé?”

Mộ Dung Thiên đáp lại một tiếng, hắng giọng rồi đi về phía trước vài bước, mặt hướng về chúng đạo môn nhân lớn tiếng nói: “Các vị sư huynh đệ và các đệ tử của đạo quán, xin chào! Dưới tình hình cấp bách hiện nay, thúc đẩy ta lên đài này. Thật sự ta không biết nên nói gì, vậy rất mong mọi người sau này xuất lực nhiều hơn vì đạo quán, hỗ trợ lẫn nhau, học tập lẫn nhau, đồng tâm đồng sức, phát dương quang đại tinh thần đoàn kết của môn phái chúng ta, đối đãi cộng đồng đối mặt với khó khăn cùng khổ nại, để phái của ta ngày càng cường đại thêm. Tương lai có thể khiến cả thế giới yêu ma quỷ quái đều phải bị tiêu diệt, làm cho chúng nhân có cảnh sống hoà bình, yên ổn, không hề bị yêu ma quỷ quái quấy nhiễu. Cảm ơn mọi người, ta đã nói xong rồi”.

Lão nói xong, hướng về chúng đạo, khom mình chào, sau đó lui về bên cạnh chuông môn.

Trần Nhược Tư nhìn qua Mộ Dung Thiên, nói khẽ: “Sư phụ, người nói thật tuyệt”.

Hắn lập tức giơ hai tay lên cao vỗ tay cổ vũ.

Vốn chúng đạo môn nhân đều bị kích động bởi lời nói vừa rồi của Mộ Dung Thiên, xem ra đều ngơ ngẩn hết cả, quên cả vỗ tay.

Bị Trần Nhược Tư phát động, tại trên quảng trường, ngay cả chuông môn bọn họ cũng đều vỗ tay cổ vũ.

Trận vỗ tay này, liên miên không dứt, cũng không biết bao lâu, tới khi chuông môn đưa tay ra thì mới dừng lại.

Chuông môn nói: “Tốt lắm, việc cần nói đã nói, cũng không có việc gì nữa, các người về thôi, tu luyện thật tốt, để phát dương quang đại Thanh Tâm đạo quán này”.

Sau khi chúng đạo môn nhân đồng thanh dạ vang một tiếng, liền chậm rãi giải tán.

Chuông môn đi tới bên cạnh Mộ Dung Thiên, vỗ vai lão, nghiêm giọng nói: “Thiên nhi, người có lẽ trong lòng nghi hoặc chúng ta vì điều gì lại bế quan. Đi, chúng ta tới tổng bộ hãy nói chuyện”.

Lão nói xong hướng mấy vị tiền bối gật gù đầu, sau đó đi tới tổng bộ. Mộ Dung Thiên mặc dù có hơn trăm tuổi nhưng so với chuông môn, lão chỉ là đệ tử của người, cũng như một đứa nhỏ, người cảm thấy gọi lão ta như vậy cho có phần thân thiết hơn một chút.

Khi này, Trần Nhược Tư xem ra cảm thấy lúng túng vô cùng, nó lặng lẽ đi tới bên cạnh Mộ Dung Thiên, kéo ống tay áo lão nói: “Sư phụ, chuông môn gọi người là Thiên nhi, người cũng đã lớn tuổi như vậy rồi, nói như thế không khiến cho người nghe buồn cười sao? Á, á”.

“Tiểu tinh linh quỷ, việc này không để người nghe được. Đi đi, theo các sư huynh người về trước đi, các vị sư công còn có việc muốn gặp ta”. Mộ Dung Thiên đẩy vai Trần Nhược Tư mỉm cười nói.

“Vâng, sư phụ, con đi đây, gặp người sau nhé”. Trần Nhược Tư khẽ cười, lui về sau hai bước hướng Mộ Dung Thiên vẫy tay, xoay người rời đi.

Tại thánh đường của tổng bộ, chuông môn và mấy vị tiền bối ngồi ở ghế trên, đang nói về một số sự việc, cùng đợi Mộ Dung Thiên đến.

Mộ Dung Thiên đã tới cửa chính của thánh đường, bước nhanh về phía trước hướng bọn họ hành lễ từng người, hỏi thăm sức khoẻ, sau đó nói: “Các vị sư thúc bá, xin hỏi có chuyện lớn gì đã xảy ra?”

“Mấy hôm trước, nhận được thư của trụ trì Pháp Hoa Tự, trong thư ông ta nói: Thế lực của yêu thú hiện tại rất cường đại, hơn nữa đang có xu thế muốn khếch trương tới trung thổ. Thêm nữa pháp lực của bọn chúng vô cùng cường đại, còn có vài nhân vật thủ lĩnh yêu thú đã đạt được pháp lực thượng tiên. Ta nghĩ chúng ta nên liên kết các giáo phái tại trung thổ, mở một hội nghị bí mật để thương thảo về việc này, đồng thời đã định thời gian là ba tháng sau, hy vọng đáp ứng cử người tham gia hội nghị địa chỉ tại Pháp Hoa Tự”. Chương môn đứng dậy, bước đi hai bước nhìn Mộ Dung Thiên nói.

“À, đệ tử đã hiểu được là vì sao, nguyên là mọi người giả bề quan là muốn tham dự hội nghị thương thảo bí mật này. Mọi người hãy yên tâm đi đi, đệ tử sẽ hết sức xem xét sự tình của đạo quán, sẽ xử lý tốt nhất”. Mộ Dung Thiên nói.

“Trong hàng đệ tử cùng bối phận với ngươi, pháp lực ngươi là cao nhất, hơn nữa cũng nắm được tâm tư của chúng nhân, ngươi làm việc cũng khá cẩn trọng. Chúng ta đối với ngươi mà lo lắng vậy thì với ai mới có thể yên tâm được đây, ha ha ha.” Sư bá Mộ Dung Thiên đứng lên đi tới bên cạnh Mộ Dung Thiên nói, ông ta nói xong liền cười lớn lên.

“Đa tạ sự khích lệ của sư bá, tuy nhiên đệ tử không có được năng lực như lời người nói đâu”. Mộ Dung Thiên nói.

“Kỳ thật, việc ngươi dạy dỗ các đệ tử đó, đại đệ tử kêu là Nam Phong Tước đó, nó nếu được dạy dỗ tốt, rất có thể vượt qua ngươi. Chỉ là cái tên tiểu tử nào mà họ Trần gì đó, sao không thấy có cái gì tiến triển, trên người nó có chuyện gì phát sinh sao, cũng có chút quái dị. Ngươi từ nay về sau phải chú ý nhiều hơn đến nó một chút, xem có phải là phương pháp dạy của chúng ta chưa đúng, hoặc là không có làm cho nó phát huy hết năng khiếu hay không”. Chương môn nhìn Mộ Dung Thiên nói.

“Vâng, sư phụ, đồ nhi sẽ tích cực đốc thúc đối với bọn chúng, vậy chừng nào mọi người đình đi tới Pháp Hoa Tự”. Mộ Dung Thiên nói.

“Ngươi đi lo công việc đi, việc này chỉ có ngươi biết, chúng ta sẽ lặng lẽ đi thôi”. Chương môn nói.

“Vâng, sư phụ, đồ nhi cáo lui, sư phụ, sư bá, hãy保重”. Mộ Dung Thiên hướng bọn họ hành lễ, nói, lão nói xong liền xoay người rời khỏi đại sảnh tổng bộ.

Mộ Dung Thiên đi rồi, chương môn và mấy vị tiền bối ở trong đại sảnh thương lượng vài câu, rồi bắt đầu hướng về con đường nhỏ phía sau núi mà đi.

Không ai nghĩ rằng bọn họ đi lần này, thực không có trở lại, bọn họ cũng không liệu được, hội nghị bí mật lần này thực là một cái cạm bẫy.

Việc ấy để sau nói, tạm thời không đề cập tới.

TÀ ĐẠO TU TIÊN LỤC

Taỉ?c giaỉ0: Thầỉ—n Khê Băng Phong (æ””æ^{0a}đ 0đ³⁰)

10. Chương 10: Tặc Tử Chi Nhân

Hắn mở lồng hấp, chỉ tìm được một cái màn thầu duy nhất còn sót lại bèn lén lấy ra, vừa hay lúc đó từ ngoài cửa vang lên tiếng bước chân.

“Đáng chết, ai mà giờ này còn đến trù phòng, xem ra lại bị đói chết thôi, xui thật, đói quá” hắn thầm kêu réo.

Ở đạo quán có một quy củ, một ngày chỉ ăn ba bữa, lúc ăn thì ăn được bao nhiêu không ai quản, nhưng qua lúc dùng bữa rồi ai tiến vào trù phòng tìm đồ ăn mà không được phép sẽ bị trừng phạt đến nơi đến chốn.

Gần đây Trần Nhược Tư cũng chẳng biết làm sao nữa, lúc dùng bữa hắn ăn rất no nhưng không lâu sau lại đói đến không chịu nổi, đôi lúc hắn ngờ rằng mình bị bệnh.

Hắn tìm Mộ Dung Thiên nhờ kiểm tra nhưng được biết thân thể hoàn toàn bình thường, không bệnh tật gì, cũng không cho hắn được tùy tiện thích lúc nào ăn lúc ấy, đúng là gây khó khiến cái bụng hắn chịu khổ.

Hắn thầm nhủ: “Mặc kệ ai đến, không phát hiện ra ta là được, không chừng họ sẽ đi ngay còn ta không sao cả, hắc hắc!” Hắn nghĩ vậy, cầm lấy cái màn thầu cắn một miếng lớn rồi giấu vào trong ngực áo, tìm một chỗ ẩn mình.

Đi vào là hai đạo sĩ làm việc vất ở trù phòng, một tên mềm nhõn tai khỉ, mắt lăm la lăm lét, một tên béo lùn giống như heo.

Bình thường hai tên này khá ngớ ngẩn, không kể người khác dạy thế nào cũng không học được. Cả hai đến đạo quan cũng đã mấy năm nhưng cả cách tụng kinh và vẽ bùa cũng không biết thì còn làm được gì, được ở lại giúp việc vặt cũng là nhân nhượng lắm rồi.

Đạo sĩ mập như heo nói: “Tiểu huynh đệ, lần này chương môn bế quan tu luyện, Mộ Dung Thiên lại không tinh minh như chương môn, chúng ta thừa lúc không ai chú ý, tiến vào Tàng kinh các lấy cấp Tu thần phổ của bản môn rồi hạ sơn. Tìm một chỗ nào yên tĩnh mà tu luyện, vậy sẽ không phải ở lại đây nghe mắng.”

“Tiểu đệ cũng đang có ý đó, Trư ca quả gan dạ, lại dám nói ra những gì suy nghĩ, bội phục.” Đạo sĩ gầy gò nói.

“Tiểu huynh đệ cũng thế, tinh minh lắm, ha ha!” Đạo sĩ béo nói xong cười đắc ý.

Trần Nhược Tư nghe hai tên nói chuyện, cảm thấy rất buồn cười, tự nhủ: “Không ngờ hai tên đầu đất này còn định đi ăn cắp, ta đùa chúng một phen, có khi cơn đói lại giải quyết được.”

Hắn nghĩ vậy, nhặt một viên đá ở dưới đất, thừa lúc hai tên không chú ý, ném vào đầu đạo sĩ béo.

“Ôi, ai đánh ta.” Đạo sĩ béo ngoẹo đầu, quay lại kêu lên.

“Trư ca, sao thế?” Đạo sĩ gầy chưa nói hết câu cũng bị ném trúng.

Cả hai tên nhất thời sợ đến không dám thở, liếc ngang liếc dọc quanh trù phòng tìm động tĩnh.

Một lúc sau vẫn không phát hiện gì, đạo sĩ béo bảo: “Tiểu huynh đệ, hay là trù phòng có quỷ, hoặc lão tổ sư gia hiển linh, nghe thấy lời chúng ta mà nổi giận, trừng phạt chúng ta?”

“Đây là đạo giáo thánh địa, quỷ làm sao dám tới, chắc là tổ sư gia, không ổn...” Đạo sĩ gầy sợ đến mềm nhũn hai chân, bịch một tiếng quỳ ngay xuống đất, dập đầu liên hồi, miệng khẩn: “Tổ sư gia tha mạng, từ nay về sau đệ tử không dám ôm lòng xấu xa, đề nghị này là do Trư ca, không phải đệ tử.”

Đạo sĩ mập thấy đạo sĩ gầy nhát gan như thế, lại còn đổ tội cho mình thì nổi giận vung chân đá vào mông hắn.

Trần Nhược Tư ngấm ngầm cười, lại nhặt một viên đá nhỏ ném vào đạo sĩ mập.

Lần này hắn dụng lực tương đối, đạo sĩ mập bị ném trúng, trên đầu sưng u một cục máu bầm.

Hắn sợ đến mặt tái như màu đất, nhanh chóng quỳ xuống, học theo đạo sĩ gầy, vừa kêu vừa lay.

Trần Nhược Tư thấy vậy, không nén được cười nhưng cười không thành tiếng.

Một lúc sau, hắn ép giọng xuống thành trầm trầm: “Hai tên ngu xuẩn kia, còn định mang lòng trộm cắp nữa sao, các người nói đi, phải phạt thế nào?”

“Tổ sư gia tha mạng, chúng đệ tử tùy người xử phạt, sau này không dám thế nữa” Cả hai đồng thanh.

“Thấy các người biết nhận sai, cũng coi là thành tâm, phạt các người tự tát nhau mười cái, mạnh tay một chút, bằng không ta giết không tha.” Trần Nhược Tư bịt miệng, hơi mỉm cười, cổ nín âm thanh xuống.

“Vâng, chúng con sẽ tát.” Hai đạo sĩ vâng lời, rồi mỗi tên tát tên kia, thậm chí còn hứng chí tát mạnh hơn.

Xong xuôi, mặt mũi cả hai đều đỏ lựng, còn cả vết ngón tay, khóe miệng cũng có vết máu.

Trần Nhược Tư cười thầm: “Hai tên ngốc này đúng là không thẹn với danh xưng, lúc đánh lại còn dụng lực.”

Lại ép âm thanh xuống: “Được rồi, trừng phạt thế này ta rất vừa ý, để ta cho các người biết một chuyện, nghe cho rõ nhé, từ nay về sau, mỗi ngày các người phải học tập tên tiểu tử tên Trần Nhược Tư. Hơn nữa

phải mang đồ ăn cho hắn, không được cho người khác biết. Tương lai hắn không phải là người tầm thường, hiện tại sinh lí hơi có chút vấn đề, cần phải bổ sung thức ăn, biết chưa?”

“Nghe rõ, chúng đệ tử sẽ làm theo lời tổ sư gia phân phó, còn gì nữa không ạ?” Đạo sĩ gầy hỏi.

“Ồ, tạm thời không có, nếu tiểu tử có yêu cầu gì cứ thể thực hiện, coi như ta phân phó.” Trần Nhược Tư hạ giọng dặn.

“Vâng, tổ sư gia.” Cả hai đồng thanh.

“Được rồi, hiện tại các người đi đi, càng xa càng tốt, sau độ mười tiếng chuông mới được quay lại.” Trần Nhược Tư dặn.

Cả hai vâng lời, cúi thấp đầu, tắt tả chạy khỏi trù phòng.

Trần Nhược Tư từ chỗ trốn chui ra, vận mình hoạt động gân cốt, thở hắt ra hai hơi, tự nhủ: “Ồi, ép giọng như thế đúng là khó chịu, suýt thì toi.”

Nói đoạn lẳng lặng ra cửa, thò đầu ra xem, thấy không có ai mới bật cười, nắm chặt song quyền giơ lên quá đầu, làm biểu tượng thắng lợi rồi nghênh ngang bước ra.

Chỗ hắn ẩn thân rất dễ tìm, nếu không phải hai tên đạo sĩ quá nhát gan mà tinh minh hơn một chút thì e là hắn đã bị lộ, làm gì còn được cao hứng như bây giờ.

Kể cả hai đạo sĩ không tìm ra hắn thì chỉ cần nghe tiếng cũng biết phát ra từ trong trù phòng, lớn mật hơn một chút lần theo tiếng nói tìm kiếm thì liếc mắt một cái cũng tìm ra, nhưng cả hai lại cúi đầu, nhìn cũng không dám.

Có lẽ đó là duyên cớ những người vô tri, ngu ngốc bị người khác đùa bỡn.

Trần Nhược Tư như hát lên trong lòng, bóp chặt cái màn thầu trong ngực áo, mò đến một tiểu thạch động chỉ chui vừa một hai người ở mé tả thiền viện, chui vào trốn, moi màn thầu ra ung dung hưởng thụ.

Đừng lấy làm kì quái vì sao hắn ăn có mỗi cái màn thầu cũng coi là mỹ vị, lúc đó yêu ma tung hoành ngang dọc, đời sống người dân khốn khó, có đồ mà ăn cũng đã là chuyện phi thường thỏa mãn.

Những người đến đạo quan này phần lớn bị ép đến đường cùng mới phải đi tu nhưng chân chính tu luyện thành tiên có mấy người, hầu hết đều không chịu nổi những cấm kị khi tu hành, bằng không tiên giới đã đầy ních rồi.

Tiểu thạch động này là một chỗ cho hắn trốn, bất quá các sư huynh của hắn đều biết, không tìm được ở đâu cứ đến đây là thấy.

Vừa nói là đến liền.

11. Chương 11: Tha Đích Bồn Tính

Trần Nhược Tư lúc đó đang thoải mái thưởng thức cái màn thầu, nó ghét nhất ai kêu réo vào lúc này, đương nhiên biết bọn họ gọi nó làm gì, bèn giả bộ không nghe thấy.

“Kì quái, lẽ nào không ở đây, tiểu tử đi đâu nhỉ? Vì sao sư phụ lại nhất định bắt mình lôi tiểu tử hạ sơn theo?” Lạc Lan Điền đứng ở cửa động lăm lăm, đoạn thò đầu vào trong xem xét.

Y vừa thò vào liền thấy một vệt đen lao thẳng vào.

“Ai da”, Lạc Lan Điền ngã ngựa kêu văng lên, ôm trán nhìn vào động, lớn tiếng quát tháo: “Tiểu tử khốn, người dám đánh ta, người tưởng ta không dám cho người đẹp lép chắt.”

“Ha ha...” Trần Nhược Tư từ trong động cười vang: “Tam sư ca, sao thế, đệ không cố ý mà, đệ đâu có ngờ sư ca lại ngốc thế, không tránh nổi quyền đầu của đệ? Trước nay không phải sư ca vẫn tránh được đó sao? À, đệ biết rồi, mấy ngày nay sư ca lười nhác nên không tiến bộ mà tụt lùi, đệ sẽ tố cáo với sư phụ rằng sư ca lười nhác.”

“Tiểu tử khốn, ngươi dám!” Lạc Lan Điền nói vậy, trong lòng lại nghĩ: “Đúng vậy, trước đây ta vẫn tránh được nhưng lần này lại không, lẽ nào lại có quan hệ đến chuyện gần đây mình lười nhác. Ôi, sao tiểu tử này lại biết mình lười?”

“Sư ca muốn đệ không nói, cũng được, hắc hắc, sư ca phải nghe lời đệ, thế nào?” Trần Nhược Tư ở trong động đặc ý nói to.

“Cái gì, ta phải nghe lời ngươi, ta là sư huynh của ngươi, có đạo lý nào sư huynh phải nghe lời sư đệ, không được”. Lạc Lan Điền nói.

“Không được thì đệ nói với sư phụ là sư ca lười nhác”, Trần Nhược Tư khẳng định.

Lạc Lan Điền nóng như lửa đốt trong lòng nhưng không dám phát tác, y biết tiểu tử này không sợ trời, không sợ đất, lại thích trêu chọc người khác, trước đây bọn y không ít lần ném mùi đau thương rồi mà cũng phải bó tay với nó.

“Được, được, ta đáp ứng.” Lạc Lan Điền dẹp cơn giận, đáp.

“Cái mìn thâu này đã ăn hết rồi, cũng phải ra thôi, ha ha, đùa một chút với y, lúc nào có thời gian lại đến đây ăn, nếu để y biết được mình ăn cắp đồ ăn thế nào mình cũng lạnh đủ”, Trần Nhược Tư nghĩ đến đây, cười thâm vượn vai đứng dậy, chậm rãi chui ra khỏi động.

Nó vừa thò đầu ra đã bị nắm cổ áo, nháy mắt lại bị Lạc Lan Điền nhắc lên như nhắc một con gà con đưa lên quá đỉnh đầu.

Nó sớm biết Lạc Lan Điền sẽ làm thế, tịnh không sợ hãi, nó đoán được Lạc Lan Điền không dám đánh mình, mỉm cười vỗ nhẹ lên tay sư ca: “Tam sư ca, đặt đệ xuống, đệ biết sư ca sợ sư phụ chứ không sợ đệ, hà hà!”

“Tiểu tử khốn, coi như ngươi lợi hại, ngay cả ta cũng dám đánh, ngươi... thôi coi như ta xui xẻo, bị quỷ đánh.” Lạc Lan Điền đặt Trần Nhược Tư xuống, quay người tiến tới, vừa đi vừa nói.

“Gi cơ, sư ca bảo đệ là quỷ, từ khi nào đệ biến thành quỷ nhỉ, rõ ràng là đệ đánh, sư ca lại bảo là quỷ, đúng là mắng đệ ư? Sư ca, sao lại thế được?” Trần Nhược Tư cười hắc hắc, chạy vọt lên trước, trêu chọc Lạc Lan Điền.

Mấy câu này của nó rõ ràng đượm ý trào phúng sư ca.

Lạc Lan Điền chỉ liếc mắt, hừ lạnh một tiếng, tịnh không thèm để ý đến nó.

Trần Nhược Tư cũng thấy tẻ ngắt, quệt môi nói: “Đầu đất, nói thế nào cũng đều không phản ứng, cù lần quá, xem ra chỉ là đối tượng cho người khác trút giận, ta quyết không trở thành loại người như thế.”

Lạc Lan Điền đưa mắt nhìn thân hình gầy gò của Trần Nhược Tư, bất giác cảm thấy rất buồn cười, thò tay nắm lấy y phục của hắn, nhanh chóng đi về phía thiền viện, vừa đi vừa nói: “Rồi, rồi, ngươi cứ nói cho sướng miệng, không phải sư phụ bảo ta đến tìm thì ai lại thích cái loại tiểu quỷ tinh ranh như ngươi? Mau đi nào, sư phụ muốn ta đưa ngươi hạ sơn mua lương thực, hiện tại còn có việc dẫn dò.”

“Sao cơ, đệ buồn cười lắm à?” Trần Nhược Tư thấy Lạc Lan Điền nhìn mình cười cười thì tỏ ra nghi hoặc, lên tiếng hỏi.

“Không có, không buồn cười tí nào, ta cười ta” Lạc Lan Điền cười đáp.

....

Hai người cứ cãi qua cãi lại, chưa được mấy câu đã đến trước phòng của Mộ Dung Thiên.

Lạc Lan Điền liếc nhìn Trần Nhược Tư, ra dấu bảo nó đẩy cửa.

Bình thường Lạc Lan Điền gặp Mộ Dung Thiên như chuột thấy mèo, toàn thân run rẩy, bản thân y cũng không hiểu sao lại thế, có thể vì bị Mộ Dung Thiên trách phạt quá nhiều lần nên mới tạo thành tâm lý sợ sệt như thế.

Trần Nhược Tư kẻ sát tại Lạc Lan Điền, nhỏ giọng: “Sư phụ có gì mà đáng sợ, sư ca lớn mật thì sư phụ nhất gan ngay, sư phụ thích nhất bắt nạt những người hay sợ sệt, đặc biệt giống như sư ca, cứ gặp là đánh mắng ngay.”

Nó nói xong, cười đắc ý rồi bước vào cửa.

“Tên khốn! Ai nói ta sợ.” Lạc Lan Điền lớn tiếng.

Trần Nhược Tư quay lại nhìn, giơ ngón tay cái lên, mỉm cười, cổ ý cao giọng: “Hay quá, ngay cả sư phụ mà sư ca cũng không sợ sao?”

Nó nói xong, nhanh chóng xoay người lại bước tới, gõ cửa: “Sư phụ, con đến đây.”

Lạc Lan Điền lừ mắt nhìn nó, thầm nhủ: “Lại bị tên tiểu tử khốn này hí lộng, hiện tại đúng là có miệng không biện bác được, hi vọng sư phụ không nghe thấy mấy lời ta chửi sau lưng vừa rồi.”

“Là Nhược Tư sao? Vào đi.” Mộ Dung Thiên ở trong nhà nói vọng ra.

Trần Nhược Tư nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, thấy Mộ Dung Thiên đang cười mỉm nhìn nó, lấy làm kì quái, bước lên hành lễ: “Sư phụ có chuyện gì mà cao hứng như vậy? Không phải mấy lão đạo. À không, là lão sư công muốn thoái vị, để sư phụ chưởng môn chứ?”

Mộ Dung Thiên nghe nó nói thế rất vui lòng, không phải vui vì thấy nó bảo mình được làm chưởng môn, mà vui vì thấy nó nói được như vậy.

Ông ta vỗ đầu nó, cười bảo: “Con coi sư phụ là loại tham lam quyền lợi sao?”

“Không, sư phụ không phải loại người đó, bất quá trong Tinh Tâm đạo quan hiện tại, trừ mấy vị sư công ra làm gì còn ai đủ tư cách tranh với người, chuyện này mấy vị sư huynh vẫn bàn luận.” Trần Nhược Tư làm ra vẻ nghiêm trang đáp.

Mộ Dung Thiên mỉm cười, lắc lắc đầu.

Lúc đó, Lạc Lan Điền cúi đầu, nói với Mộ Dung Thiên: “Thỉnh an sư phụ, người có gì dặn dò con không?”

“Lần này ta phái con hạ sơn có hai việc, thứ nhất là mua một ít lương thực, thứ hai là giao phong thư này cho một hảo bằng hữu của ta. Các con đến Hoa Mộc trấn hỏi thăm Mộc Đầu lão nhân sẽ có người nói cho biết ông ta cư trú ở đâu. Chuyện này cả đi lẫn về chắc mất mười bữa nửa tháng, trên đường phải cẩn thận, phải chiếu cố sư đệ, nó mới lần đầu hạ sơn, hiểu rõ chưa?” Mộ Dung Thiên dặn.

Trần Nhược Tư tỏ ra vô cùng hưng phấn, nhảy tưng tưng như hài tử, vừa vỗ tay vừa nói: “Ồ, hay quá, cuối cùng con cũng được hạ sơn thăm thú, dưới núi chắc là rất đẹp nhỉ sư phụ.”

Mộ Dung Thiên lắc đầu, gõ nhẹ lên đầu nó, cười bảo: “Con không còn nhỏ nữa, mà vẫn giống hài tử, chỉ thích nghịch ngợm, lần này là đi làm việc.”

Trần Nhược Tư giả bộ bị đánh đau, kêu lên: “Ai da, đau quá.” Đoạn làm mặt xấu với Mộ Dung Thiên, vẫy vẫy tay, chạy ra cửa, nắm áo Lạc Lan Điền nói: “Sư huynh, đi, chúng ta hạ sơn.” Nói rồi kéo Lạc Lan Điền ra ngoài hành lang.

Lạc Lan Điền gật đầu với Mộ Dung Thiên, đợi ông ta phất tay bèn quay người bước đi.

Lạc Lan Điền thấy hôm nay sư phụ nghe mình mắng sau lưng mà không trách móc, cảm giác hơi kì quái, nhanh chóng động não tìm đáp án.

Trần Nhược Tư thấy y rời khỏi cửa thì nhăn trán nhíu mày bèn hỏi: “Sư ca, sao thế?”

“À, không sao?” Lạc Lan Điền đáp.

“Vậy mau đi thôi nếu không chưa kịp hạ sơn đã tối rồi.” Trần Nhược Tư có vẻ nóng lòng giục.

“Được rồi, đệ đi chuẩn bị đi, nửa thời thần nữa chúng ta gặp nhau ở chỗ bậc thềm dẫn xuống núi.” Lạc Lan Điền nói rồi nhanh chóng bước đi.

Trần Nhược Tư đành lắc đầu, lẩm bẩm: “Cái gì vậy? Ra ngoài cũng phải chuẩn bị, có gì chuẩn bị đây, ôi, y hành sự cứ như đàn bà, mặc kệ, ta cứ đến đó chờ y.” Y nói xong, đến chỗ hẹn với Lạc Lan Điền.

Xưa nay nó chưa từng hạ sơn, không biết xuống núi cần những gì, cũng không biết Lạc Lan Điền bảo phải chuẩn bị là ý gì.

12. Chương 12: Mỹ Sư Lạc Không

Trần Nhược Tư ngồi trên dây bậc thêm đợi được một lúc, nó không chịu yên tĩnh được, thầm nhủ: “Ôi, y làm cái gì vậy, chuẩn bị cần nhiều thời gian vậy sao, ta không đợi nữa. Ồ, chuyện này ta đi mười ngày mới về, sao không nhân lúc này có thời gian đến từ biệt Mộng Tuyết tỷ tỷ.”

Vừa nhớ đến hình dáng và khuôn mặt xinh đẹp của Mộng Tuyết, trong lòng nó liền cảm thấy ngọt ngào.

Nó thưởng thức mùi vị của thời khắc ngọt ngào xong, lấy lá bùa màu vàng và bút luyện vẽ họa phù tùy thân ra, viết mấy chữ lên lá bùa: “Sư huynh, đệ đi trước, đợi huynh ở bên bờ hồ.”

Kì thật, để vẽ bùa thì những người đạo thuật cao cường căn bản không dùng bút, chỉ cần dùng tay vận công là vẽ được, Trần Nhược Tư so với họ chỉ là kẻ mới tập tọe, tự nhiên dùng bút mới vẽ ra được những nét ngoằn ngoèo rất khó nhớ. Việc này thuộc về kí ức, đợi đến lúc luyện tập quen tay rồi, tự nhiên sẽ không phải dùng bút như lúc mới học nữa.

Nó vẽ xong, mỉm cười hưng phấn, nhặt một khối đá lớn chèn lên lá bùa, đặt trên bậc đá rồi cao cao hứng hứng đi xuống núi.

Qua lần giáo huấn trước, lần này nó rất cẩn thận, mỗi lần đặt chân xuống bậc đá đều nhìn cho rõ ràng dẫm lên.

Rất nhanh, nó đến bên bờ Lệ hồ, nằm bò xuống, chọc tay vào nước khuấy khuấy vài cái úp mặt xuống, rồi kêu âm lên: “Mộng Tuyết tỷ tỷ, đệ nhớ tỷ lắm, mau ra gặp đệ đi.”

Bộ dạng nó lúc đó khác nào một thi thể: nằm bò ra, đầu nhúng trong nước.

Nó làm thế chẳng qua để gọi tên Mộng Tuyết, mới khiến nàng nghe thấy nó gọi, bằng không nó không hơi đâu chịu vất vả như vậy?

Một lát sau, cách chỗ nó không xa, sóng nước cuộn lên, đương nhiên nó không biết.

Mộng Tuyết từ trong làn sóng nước thò đầu ra, thấy bộ dạng của Trần Nhược Tư không khỏi bật cười lớn, lên tiếng gọi: “Đồ ngốc, người nằm ườn ra đó làm gì?”

Trần Nhược Tư nghe thấy giọng Mộng Tuyết, ngẩng lên nhìn thấy nàng liền cười đáp: “Đệ, đệ nghĩ chỉ có gọi như thế, tỷ mới nghe thấy, thành ra đệ nằm ra bờ hồ, ha ha.”

“Chỉ cần ngươi một mình đến bên bờ Lệ hồ gọi là ta nghe thấy liền, nếu người khác gọi dẫu có nghe thấy ta cũng không xuất hiện. Ngươi tìm ta có việc gì?” Mộng Tuyết hỏi nó.

“Mộng Tuyết tỷ tỷ, đệ phải cùng sư ca hạ sơn mấy ngày, phải hơn mười ngày mới về. Đệ nghĩ ngần ấy ngày không gặp tỷ, cảm giác hơi khó chịu đến từ biệt.” Trần Nhược Tư đứng dậy, ngồi bên bờ hồ nhìn khuôn mặt Mộng Tuyết lộ ra trong hồ.

Mộng Tuyết mỉm cười: “Hơn mười ngày không gặp thì có sao? Ta và phụ mẫu không biết đã bao nhiêu năm không gặp, ít ra cũng mấy ngàn năm rồi, ha ha!”

“A, phụ mẫu tỷ cũng ở hồ này sao?” Trần Nhược Tư tỏ ra nghi hoặc, lên tiếng hỏi.

“Không, bọn họ ở Tiên Hải, chỉ khi nào ta tu luyện thành tiên mới gặp được họ.” Mộng Tuyết đáp.

“Oa, nếu đệ lâu quá không gặp tỷ chắc đệ điên mất, lên đây đi, ngồi cùng với đệ, trò chuyện một lúc, có được không?” Trần Nhược Tư nài.

Mộng Tuyết gật đầu mỉm cười, “soạt”, một đạo bạch quang từ vị trí của nàng trogn hồ nước nháy mắt đã lướt đến bên Trần Nhược Tư.

Nó ngây người, thầm nhủ: “Mộng Tuyết tỷ tỷ này khẳng định là tiên nữ tu luyện trong hồ, ta phải gần gũi mới được, không chừng tương lai không cần tu luyện cũng được tỷ ấy mang lên Thần giới, hoặc cưới tỷ ấy làm vợ cũng đủ khiến thiên hạ ghen tức chết mất. Dẫu không thành tiên cũng đủ rồi, hắc hắc.”

Nghĩ đến đây, nó xoay người ngồi gần Mộng Tuyết: “Tỷ tỷ đẹp thật, mỗi lần nhìn thấy tỷ, tim đệ lại nhảy lên, đập nhanh hẳn, tỷ có biết tại sao không?”

Mộng Tuyết không phải nhân loại nên không biết tình cảm là như thế nào, Trần Nhược Tư hỏi vậy thì cảm giác vô cùng kì quái.

“Nhân loại các người đúng là kì quái, bất quá, lúc nghĩ đến gặp người thì lòng ta bất an, có dao động nhẹ nhẹ. Lúc nào gặp người liền vô cùng vui vẻ.” Mộng Tuyết chăm chú nhìn nó, mỉm cười nói.

“Không phải tỷ ấy thích ta chứ, ha ha, diễm phúc của ta đến rồi.” Trần Nhược Tư cười thầm, nhìn Mộng Tuyết nói: “Mộng Tuyết tỷ tỷ, tỷ bảo đệ là nhân loại, lẽ nào tỷ không phải là người? Vậy tỷ là gì?”

“Ta mà nói ra, chắc chắn người sợ run.” Mộng Tuyết nhìn nó, đáp lời.

“Nói đi mà, tỷ tỷ, đệ không sợ.” Trần Nhược Tư khẳng định.

“Theo quan niệm của nhân loại các người, ta được coi là yêu tinh, là một con cá tu luyện năm ngàn năm mới thành nhân hình”, Mộng Tuyết đáp.

Trần Nhược Tư thầm run lấy bối, mồ hôi lạnh thiếu điều toát ra nhưng trên mặt tịnh không biến hóa gì, vẫn ra vẻ tươi cười nói với Mộng Tuyết: “Ha ha, tỷ tỷ, đệ không sợ, là một con cá sao?”

Đoạn ra vẻ lớn mật, run run tay đưa ra, đặt lên vai Mộng Tuyết.

Nàng cũng không hiểu vì sao cánh tay nó vừa chạm vào thân thể, nàng liền cảm giác trong lòng thoáng vui, tự nhủ: “Có phải đây là tình cảm của con người mà phụ mẫu dặn dò trước lúc lên đường? Có lẽ nào ta có cảm tình với nó, loại cảm tình này kì diệu thật.”

Nàng nghĩ vậy, không nén được, ngả đầu vào bờ vai gầy guộc của Trần Nhược Tư.

“Thôi phiền rồi, ngư tinh này thích ta, phải làm sao đây, để nó quẩn lầy thì biết làm thế nào.” Trần Nhược Tư tự nhủ nhưng khi ngoẹo đầu nhìn khuôn mặt tươi tắn của Mộng Tuyết, tâm lí hoảng sợ liền bay sạch, lại nghĩ: “Mặc kệ, chỉ cần không hại ta thì có làm sao, hà huống, nàng ta xinh đẹp ôn nhu thế này, chắc không hại ta.”

Vừa dẹp hết nỗi sợ, nó nói với Mộng Tuyết: “Tỷ tỷ, đệ đi xa về, mỗi ngày đều đến đây gặp tỷ, có được không?”

Mộng Tuyết gạt đầu mỉm cười, nàng ưỡn ngực, nẩy lên có tiết tấu hơn hẳn lúc chạm vào thân thể Trần Nhược Tư, tim cũng đập nhanh hơn một chút.

Trần Nhược Tư trông không khác gì hài tử nhưng dù gì nó cũng mười sáu tuổi, tâm lí đã thành thục.

Vào thời đó, mười sáu mười bảy tuổi mà lấy vợ sinh con là thường tình, chiếm số đông.

Trần Nhược Tư đặt tay lên vai Mộng Tuyết, chậm chậm vuốt xuống, đặt lên eo nàng, ôm thật chặt.

Y phục của Mộng Tuyết chỉ là một sợi dây lưng, che kín hết những bộ phận bí ẩn, bàn tay Trần Nhược Tư vuốt ve trên thân thể nàng so với vuốt một nữ nhân trần thể cũng không khác biệt gì.

Lúc đó nó có xung động mãnh liệt muốn hôn nàng nhưng khi nhìn vào khuôn mặt nàng, thấy nàng đang chăm chăm nhìn mình, mặt nó đỏ ửng lên.

Hắn nghĩ rằng: “Mộng Tuyết tỷ tỷ, đệ ôm tỷ thế này, tỷ có phiền không? Nếu cứ thế này cả đời, kể cả không làm thần tiên đệ cũng nguyện ý.”

“Đồ ngốc, ở cùng người ta rất vui, đặc biệt khi dựa vào mmình người. Bất quá, ai bảo ở cùng với ta sẽ không thành thần tiên được? Chúng ta ở cùng nhau, có thể cùng tu luyện.” Mộng Tuyết cười bảo.

“Sao tỷ ấy lại biết được những cấm kỵ trong việc tu luyện của nhân loại chúng ta, những người tu đạo nếu không tuân theo cấm kỵ, có tu cả đời cũng không thành tiên.” Trần Nhược Tư nghĩ thế, lắc đầu thở dài.

“Sao vậy?” Mộng Tuyết thấy nó thở dài bèn hỏi.

“Không có gì, đệ...đệ nghĩ...” Trần Nhược Tư liếc nhìn nàng đáp, nhưng những gì nó nghĩ tất không dám nói ra.

“Muốn hôn ta chứ gì, thì cứ việc hôn, ta đợi đây.” Mộng Tuyết nhìn nó mỉm cười ngọt ngào.

“Gi cơ, không ngờ mật tỳ ấy còn lớn hơn cả ta, hắc hắc, vui được cứ vui, mặc kệ hết.” Nó nghĩ thầm đoạn cúi đầu đặt môi lên môi Mộng Tuyết, nhẹ nhàng hôn nàng.

Môi nó chưa kịp đặt lên môi Mộng Tuyết thì nàng đột nhiên biến mất. Trần Nhược Tư tự dưng mất đi chỗ dựa, ngã huych xuống, hôn luôn mặt đất.

“Con mẹ nó, tiểu yêu tinh lừa ta.” Nó mắng thầm, vừa quệt mép vừa bò dậy.

Lúc đứng vững lại, nó xoay người tức thì giật nảy lên, thân thể co lại, lùi liền hai bước.

13. Chương 13: Lộng Giả Thành Chân

“Tiểu tử, ta cứ nghĩ gan người lớn lắm, một người xuất hiện sau lưng liền sợ hết hồn. Ha ha... vừa nãy người nằm dưới đất làm gì? Nói chuyện với ai?” Lạc Lan Điền cười hỏi.

“À, y còn chưa nhìn thấy Mộng Tuyết tỳ tỳ, còn may chán, tỳ tỳ phản ứng nhanh, hại ta trách tỳ ấy lừa mình.” Trần Nhược Tư thầm nghĩ, đoạn quay lại bảo Lạc Lan Điền: “Sư ca chậm quá, đệ đợi lâu liền đến đây nằm ngủ một lát.” Nó nói rồi giả thành bộ dạng mới ngủ dậy, vươn vai ngáp dài.

“Tiểu tử, bao hành trang quần áo đâu? Người định đi người không chắc, thôi chúng ta đi.” Lạc Lan Điền biết nó nói dối, lắc đầu cười, liếc quanh một vòng rồi giục.

“Không xuất môn thể này thì thể nào? Sư ca tưởng đệ cũng giống huynh, đeo một cái bao thật to chắc, thể thì mệt chết đi được.” Trần Nhược Tư đáp lại.

Lạc Lan Điền giận suýt nữa ngắt xỉu, nói với vẻ tức giận: “Người về ngay, ta không dẫn người theo nữa, người chộc ta tức chết thôi.”

“Cái gì, đệ không về thì sao? Ha ha, chuyến này đệ cứ đi, xem sư ca quản lý đệ cách nào.” Trần Nhược Tư mỉm cười, xoay người rảo bước thật nhanh về phía Mộc Hoa trấn.

“Chà, tiểu tử khôn này chộc ta tức chết thôi, không biết sư phụ nghĩ cái gì nữa mà để nó ra ngoài thực hiện công việc, không phải hay ho gì đâu.” Lạc Lan Điền thầm nghĩ, lắc đầu bất lực bám theo Trần Nhược Tư.

Cái bọc y đeo trên lưng có chứa tiền mua lương thực, y phục chuẩn bị sẵn để thay trên đường, còn có cả một ít lương khô để ăn, y chuẩn bị khá nhiều, hiện tại có thêm Trần Nhược Tư thì số đó không thể coi là nhiều được, chẳng trách y lại nổi giận.

Nhưng suy cho cùng, Trần Nhược Tư chưa từng ra ngoài, cũng không ai cho nó biết tình huống bên ngoài ra sao hay lúc ra ngoài phải chuẩn bị những gì để ăn, để sử dụng, chuyện này phải trách ai?

Chỉ đành nói rằng người dẫn nó đi theo gặp xui xẻo.

Hai sư huynh đệ chưa kịp qua khỏi khu rừng phía trước thì trời đã tối dần, vàng dương khuất bóng, ánh trăng sao lấp lánh trên không trung.

Khu rừng này cây cối không lấy gì làm dày, thậm chí khá thưa thớt.

Ánh trăng lạnh lùng rải khắp khu rừng, bóng cây trải dài in sâu xuống con đường đi giữa rừng.

Trong rừng rất yên ắng, thi thoảng mới có tiếng chim hót từ nơi sâu thẳm truyền ra, phá tan bầu không khí tĩnh mịch đó.

Sâu trong rừng, nhiệt độ giữa ban ngày và ban đêm cách nhau rất xa, phải đến hai mươi độ.

Gió lạnh lùa qua thân thể gầy gò của Trần Nhược Tư khiến nó bất giác rùng mình, hắt hơi mấy tiếng, hai tay ôm chặt lấy mình, run rẩy cất bước, vừa đi vừa hỏi: “Tam sư ca, tối nay hơi lạnh nhỉ? Sư ca có lạnh không?”

“Ha ha, tiểu tử, hiện tại biết lạnh rồi à, lúc trước kêu người chuẩn bị thì không nghe lời, đây gọi là bỏ qua lời khuyên thật lòng thì quả báo nhãn tiền.” Lạc Lan Điền liếc mắt nhìn nó, bất giác bật cười, cất tiếng trên chọc.

Trần Nhược Tư ngoái lại nhìn sư ca, không biết từ lúc nào đã mặc áo bông rồi, chợt thấy bất mãn, than thở: “Sư ca khôn kiếp, không bảo cho đệ biết tình hình khi ra ngoài thì đệ biết phải mang theo cái gì? Đệ mặc kệ, hiện tại đệ lạnh, sư ca mau cởi bao ra cho đệ mượn y phục.”

“Ta không mang theo nhiều, người đã có gan làm thì tự mình nghĩ cách đi, ở đây không phải thiên viện để người muốn làm gì thì làm, ha ha...” Lạc Lan Điền cười trên nỗi đau của người khác, nói đoạn lại cười mấy tiếng, không thèm lí gì đến Trần Nhược Tư, rảo bước tiến tới.

Kì thật không khí này không thể coi là quá lạnh, cố gắng một chút là chịu được.

Trần Nhược Tư vận khí điều tức một lát, cảm giác thoải mái hơn hẳn, thầm rửa: “Đồ khôn, dám chơi ta, xem ta làm sao điều trị ngươi.”

Nghĩ vậy, nó đưa tay vỗ trán, đảo mắt một vòng, gào to: “Có rồi, hắc hắc! Ta phải cho người biết lợi hại.”

Rồi lại vỗ tay, chậm chậm theo sau Lạc Lan Điền, tốc độ của nó càng lúc càng chậm, cách sư ca ngày một xa.

Không biết bao lâu sau, cự li giữa hai người chừng hai chục thước, nó đột nhiên lớn tiếng kêu gào: “Sư huynh, cứu mệnh, cứu mệnh!”

Rồi nhanh chóng lẩn sang một bên, trốn vào trong bụi cây cạnh đường.

Lạc Lan Điền nghe thấy tiếng kêu, quay lại nhìn, không thấy Trần Nhược Tư đâu, nhất thời không biết làm sao, ngây người ra, tự nhủ: “Ồ đây có quỷ chắc, nhưng sao ta không cảm thấy nó tồn tại nhỉ? Lẽ nào đạo hạnh của con quỷ này cao thâm hơn ta?”

Hắn nghĩ thế liền toát mồ hôi khắp người, tuốt cây kiếm gỗ đào ra, cầm bùa vẽ lên mấy nét rồi nhanh chóng chạy về hướng Trần Nhược Tư biến mất.

Dựa vào ánh trăng, nhất cử nhất động của Lạc Lan Điền đều bị Trần Nhược Tư nhìn rõ, nó cười thầm: “Hắc hắc, mật y cũng lớn lắm, bất quá nhìn bộ dạng y là biết lo ta xảy ra chuyện, cùng còn có chút lương tâm. Hắc hắc, coi như ngươi xui, ai bảo vừa này lại đi đắc tội với ta?”

“Nhược Tư, tiểu tử ngươi ở đâu, có nghe ta nói không?” Lạc Lan Điền đứng đó lớn tiếng gọi.

Trần Nhược Tư nhặt một viên đá nhắm đầu y ném tới.

“Hô hô hô, ha ha ha!” Nó dùng giọng khác hét lên rồi từ bụi cây chui ra, nhanh chóng trèo lên một thân cây cạnh đường.

Lạc Lan Điền quay lại, ngoẹo đầu nhìn về hướng viên đá, chậm chậm bước tới, lúc này thân thể y run lấy bầy, thầm nghĩ: “Con quỷ này quả nhiên lợi hại, dám công nhiên bắt nạt người khác.”

Y nghĩ vậy liền vung cây kiếm gỗ đào, tung năm lá bùa vừa vẽ xong ra.

Bùa vừa quăng lên tức thì năm đạo linh quang lóe sáng, chiếu rọi phạm vi mấy chục thước vuông.

Y nhắm mắt, niệm chú.

Kinh văn niệm lên thì năm đạo linh phù bắt đầu xoay tròn rồi khuếch tán ra chung quanh, khu vực được linh quang chiếu rọi càng lúc càng rộng.

Trần Nhược Tư thầm nghĩ: “Từ lúc nào y biến thành lợi hại thế này nhỉ, đúng là thâm tàng bất lộ, hôm nay cũng coi như biết được chỗ lợi hại của y, hừ, nguyên lai trước đây y tỉ thí với người ta là giả thua, vì sao phải làm thế nhỉ?”

Nó nghĩ đến đây liền từ trên cây tụt xuống, nói với Lạc Lan Điền: “Sư huynh, đệ ở đây.”

Lạc Lan Điền tỉnh không mở mắt ngay mà tiếp tục niệm kinh văn.

Trần Nhược Tư không hiểu vì sao sư ca không ngừng ngay, rốt cuộc là vì có gì, đột nhiên nó thấy thân thể Lạc Lan Điền run run, năm lá bùa ném ra chậm rãi bay lại, khu vực được linh quang chiếu sáng ngày càng thu hẹp.

Tiếng chim kêu ở phía xa mỗi lúc một nhiều và lớn hơn, có phần hỗn loạn, hình như bị khuấy động.

Trần Nhược Tư cảm giác có một trận âm phong đang đến gần chỗ hai sư huynh đệ.

Đột nhiên một trận gió quái dị nổi lên, cành lá xao động, cuốn lá khô và đá vụn dưới đất trườn lên chỗ hai người.

Một tràng tiếng kêu quái dị và đáng sợ từ trên cành cây vọng xuống: “Ha ha! Hai tên nhãi chưa xuất đạo các người dám quấy nhiễu giấc ngủ của ta, muốn chết!”

“Sư đệ, nhanh lên, nhanh vào trong phù trận của ta!” Lạc Lan Điền liếc nhìn nó đang đứng ngây ngẩn bên ngoài, gào to.

Trần Nhược Tư tuy hơi nghi hoặc, xưa nay nó chưa thấy con quỷ nào lợi hại, tự nhiên không thấy sợ.

Nghe tiếng Lạc Lan Điền hô mới nảy ra ý khiếp hãi, vắt chân lên cổ chạy vào trong phù trận mà sư ca bố trí.

14. Chương 14: Kinh Lật Chi Thanh

Lúc này gió nổi lên ngày càng lớn, cây cối lung lay, lá cây tung bay, cát đá bay mù mịt.

Bọn họ dưới sự bảo vệ của linh quang, cũng không có bị gió thổi, tình hình trước mắt, bọn họ cảm thấy sợ hãi phi thường, kinh hoàng thất thố, chẳng biết chuyện gì cả.

Linh quang của linh phù phát ra, từ từ trở nên mờ đi, đột nhiên, năm tấm linh phù này tự phát hỏa, trong nhất thời nơi này biến thành một mảng tối đen như mực.

Tiếng gió ồ ồ thổi qua bên tai bọn họ, đá vụn hoà lẫn lá cây bắn vào mặt bọn họ làm da thịt trên mặt hơi đau đớn. Giờ phút này, bọn họ thấy run sợ, rung mình, mồ hôi lạnh dường như túa ra.

“Sư huynh, chúng ta làm sao bây giờ?” Trần Nhược Tư run rẩy, khẩn trương hỏi.

“Trước tiên hãy xem một chút, ta cảm giác được lệ quỷ nọ dường như đã đi xa chúng ta rồi” Lạc Lan Điền nói.

“Huynh thực có thể đùa được sao, lệ quỷ nọ vừa rồi nói muốn giết chúng ta, có thể nào lại dời đi dễ dàng như vậy” Trần Nhược Tư nói.

“Ta cũng không rõ tại sao” Lạc Lan Điền nói.

Một lát sau, gió ngừng lại, cây cũng không còn lay động, hết thảy đều trở nên bình thường.

“Đi, chúng ta dời nhanh...” Lạc Lan Điền quay đầu nhìn Trần Nhược Tư nói, hắn còn chưa nói xong, đột nhiên sắc mặt hắn trở nên tái nhợt, hắn cầm kiếm hướng về phía bên Trần Nhược Tư đâm tới.

Nguyên là, hắn nhìn thấy một bóng đen, đã đứng bên cạnh Trần Nhược Tư.

Trần Nhược Tư, không rõ là như thế nào, hắn tưởng Lạc Lan Điền bị dọa đến tối tăm đầu óc, tưởng hắn là quỷ, hắn vội nhảy sang bên nói: “Sư huynh làm sao vậy, người có phải đã hồ đồ rồi không, tự nhiên lại đâm vào đệ”

“Vốn định đùa bỡn với hai tiểu sư các người, không nghĩ rằng ma quái này là có thể bị phát hiện, xem ra các người còn có chút năng lực, ha ha”. Bóng đen nọ nói, hắn nói xong liền biến thành một vòng thành vụ, xoay tròn bay lên tại không trung.

Xoay tròn theo thanh vụ nọ, âm phong lại nổi lên, chỉ là không có mãnh liệt như vừa rồi.

“Sư đệ, cẩn thận một chút” Lạc Lan Điền nói, hần nói xong lại lấy linh phù ra, cắm tại mũi mộc kiếm, sau đó cắm mộc kiếm, tung ra, trong miệng lầm rầm niệm .

Niệm động theo kinh văn, mộc kiếm nọ trên không trung từ từ phát ra bạch quang, tiếp theo hướng vào vòng thanh vụ đó, đâm tới.

“Oa nhi, với chút tài mọn này, có thể nào đã thương được ta sao”. Trong thanh vụ nọ phát ra một tiếng cười kinh miệt.

Tiếng cười của hần vừa dừng lại, một đạo hắc quan bay thẳng tới bạch quang phát ra của mộc kiếm, bạch quang trong mộc kiếm trong nháy mắt đã biến mất, mộc kiếm cũng mất đi sự không chế, tự nhiên rơi xuống.

Lạc Lan Điền sắc mặt tỏ ra sợ hãi, lui về phía sau hai bước, ngừng niệm kinh văn, lẳng lặng đứng ở đó, qua một hồi lâu, hần phun ra một ngụm tiên huyết, sau đó từ từ ngã ra đằng sau.

Trần Nhược Tư không rõ sao lại như thế này, hần vọt tới, đỡ Lạc Lan Điền dậy, liền đó hần kêu lên: “Sư huynh, người làm sao vậy, không được doạ đệ”.

“Ta không phải đối thủ của lệ quỷ, ta vừa rồi niệm chú cùng lệ quỷ đấu pháp, bị âm khí của hần đã thương, xem ra chúng ta hôm nay không có cơ hội đào thoát rồi. Nếu hôm nay chúng ta chết, người sẽ không trách ta không bảo vệ được người chứ” Lạc Lan Điền nhìn Trần Nhược Tư nói.

“Đều trách đệ, nếu đệ không nghĩ ra trò gì để doạ huynh một chút, cũng không nên giả dạng để đùa như vậy, đều trách đệ, đệ đáng chết” Trần Nhược Tư mình Lạc Lan Điền khóc to nói.

“Điều này sao trách người được, lệ quỷ nọ đã sớm để ý chúng ta, không nên tự trách mình, trái lại, ta trước đây thấy có cảm giác chán ngấy với người, đó là giả đó. Kỳ thật, ta trong lòng cũng rất thích tên quỷ nhỏ nhà người. Chỉ là ta tương đối thích một tên gốc cô độc, cũng không muốn tranh cường háo thắng, cho nên, trong thời gian đó có chút, đều là nhường nhịn, a a thật sự là, pháp lực của ta không dưới đại sư huynh, có lẽ người cho rằng là ta nói khoác, người có cho rằng ta nói khoác không?” Lạc Lan Điền ho khan hai tiếng, nhìn Trần Nhược Tư nói.

“Đệ biết huynh không có nói khoác, đệ vừa rồi đã nhìn thấy rồi, đệ nên phải chết, cũng không nên trách lệ quỷ này đã gặp huynh, sư huynh chúng ta xuống dưới đất sẽ là một đôi huynh đệ tốt, kiếp sau gặp lại” Trần Nhược Tư vỗ ngực Lạc Lan Điền nói.

Trần Nhược Tư nói xong dừng dậy nhìn vòng thanh vụ nọ trên không nói: “Người là cái gì, có bản lĩnh hãy lộ ra chân thân của người cho ta coi, ta đâu có chết cũng sáng mắt”.

“Các người đều đòi được chết, toàn là những lời nói nhảm” âm thanh từ thanh vụ nọ truyền đến.

“Ha ha ha , ta đây liều mạng với người. Ngươi tử vong phá” Trần Nhược Tư âm thầm vận khí, niệm chú, tay trái xuất ra chỉ phù, hướng tới đám thanh vụ nọ trên không, đẩy tới, tay phải cầm mộc kiếm, cũng hướng tới đám thanh vụ nọ, ném tới.

Lá bùa Trần Nhược Tư tung ra trong nháy mắt phát ra vô số đạo linh quang chói mắt, làm cả khu vực xung quanh, trong sáng bừng lên. Đám thanh vụ nọ sau khi xoay vài vòng qua lại trên không trung, hoá thành một đạo thanh ảnh hướng không trung bay đi.

Trần Nhược Tư ném đao mộc kiếm đi, cũng không biết nó hấp thu linh khí từ đâu ra, mà trở nên lóng lánh kim quang, nhắm thanh quang nọ đuổi theo.

Nằm trên mặt đất, Lạc Lan Điền thấy tình hình trước mắt, trông trọn mắt há hốc mồm, kinh ngạc cùng nghi hoặc, trong nháy mắt đã trần ngập ý nghĩ của hần.

Trần Nhược Tư thấy thế, hần cũng không rõ tại sao như lại như thế, hần mơ hồ không rõ, trong lòng thầm nghĩ: “Thế là sao? ta trước kia pháp lực là chưa đủ, sao đột nhiên bây giờ có thể xuất ra pháp lực mạnh mẽ như thế, hạt châu, xem nào, đúng là hạt châu Mộng Tuyết tỷ tỷ cho ta đã phát huy tác dụng, ta về sau phải cảm ơn tỷ tỷ thật nhiều mới được”.

Trần Nhược Tư nghĩ vậy, cười cười đi tới bên Lạc Lan Điền nhìn hắn nói “Tốt rồi, lệ quỷ nọ đã chạy trốn rồi, chúng ta cũng không cần phải chết nữa, đi thôi, để đệ đỡ huynh.”

Lạc Lan Điền nhìn chằm chằm vào Trần Nhược Tư, lẳng lặng nhìn một hồi, cười nói “Tiểu tử ngươi, thật người như vậy, ngươi vừa rồi chính gọi là thâm tàng bất lộ, hiện tại ta đã tin tưởng lời của sư phụ chúng ta đã nói rồi.”

“Sư phụ bọn họ nói gì, đệ không biết” Trần nhược tư hỏi.

“Người tương lai sẽ là một người phi phạm, người chẳng lẽ chưa nghe sư phụ nói với ngươi sao?” Lạc Lan Điền nói.

“Chuyện đó có cái gì phi phạm đâu, đệ, ài, thôi đi, chúng ta phải đi thôi” Trần Nhược Tư nói.

“Người thế nào mà cứ áp a áp úng như thế, tiểu tử ngươi thật có điều gì muốn gạt ta à, giờ ngươi không muốn nói thì ta đây cũng không hỏi nữa, đi thôi, ngươi đã cực khổ rồi.” Lạc Lan Điền nói.

Trần Nhược Tư trong lòng thầm nghĩ: “Đệ làm sao có thể nói chuyện Mộng Tuyết tỷ tỷ cho huynh được, sư huynh, đệ xin lỗi, đệ cũng không muốn giấu người, chỉ ra nói ra điều này đệ sẽ bị phiền toái nhiều lắm” Hắn nghĩ vậy, nhìn Lạc Lan Điền nói: “Sư huynh, thật sự không có việc gì gạt huynh đâu”

“Đi thôi, không có thì không có, a, a” Lạc Lan Điền cười nói.

.....

Trần Nhược Tư đỡ Lạc Lan Điền lên, vừa nói chuyện vừa từ trong núi rừng bỏ đi.

Lúc này, ánh trăng càng thêm âm đậm, các vì sao cũng rất thưa thớt, tiếng chim kêu ở trong núi rừng cũng như vậy, kêu sợ liên miên.

Gió đêm tạt lại làm cho bọn họ cảm giác thấy một cơn ớn lạnh.

Trong khi Trần Nhược Tư đỡ Lạc Lan Điền, đi về phía trước được chừng hơn mười dặm đường, phía trước bọn họ, ngoài mười trượng phát ra một âm thanh trầm muộn, sau đó, bọn họ cảm thấy đất dưới chân mình bị chấn động, nhất thời hoảng loạn

“Đây là sao?” Trần Nhược Tư kinh hãi trong lòng, nó đỡ Lạc Lan Điền dừng lại, lắng nghe âm thanh phía trước, lúc này, truyền đến tai tiếng kêu cùng với âm thanh của vỗ cánh của chim tước mà thôi.

Hai người bọn họ kinh sợ dừng lại chỗ đó, hơi thở dồn dập, tim đập thành thịch, mồ hôi lạnh xông ra từ lòng bàn tay.

“Chúng ta phải cẩn thận một chút, tiếng kêu vừa rồi có thể là âm hồn dưới đất phát ra, ta từ trước kia đã qua lại con đường này không biết bao nhiêu lần, đều không có phát sinh sự tình quái dị tà môn như hiện tượng hôm nay” Lạc Lan Điền ho nhẹ một tiếng tỉnh táo nói.

Trần Nhược Tư đáp lại một tiếng rồi đỡ hắn tiếp tục đi tới.

15. Chương 15: Minh Vương Chi Nữ

Lúc này, bọn họ chỉ cảm thấy đất rung núi chuyển, đứng vững cũng không xong, kinh mạch toàn thân như căng ra, ánh mắt toát ra vẻ hoảng sợ.

Bọn Trần Nhược Tư và Lạc Lan Điền khiếp đảm nhìn bốn phía, bọn họ nhìn thấy xung quanh bị năm bóng đen thật lớn vây cản.

Năm bóng đen này giống như năm ngọn núi lớn, đứng sừng ở quanh bọn họ, làm cho bọn họ cảm thấy giờ phút này chính là đang bị nhốt trong thâm sơn cùng cốc tứ phía đều là vách núi đen.

“Tam sư ca, huynh trước kia có thấy tình hình này bao giờ chưa?” Trần Nhược Tư hỏi.

“Không, đây có khả năng Di Sơn Chi Pháp của Huyết Nghê Tà Linh. Nghe nói kẻ nào bị nhốt trong Ngũ Toạ Sơn Phong này, không thể thoát được, trừ phi người có pháp lực cao cường, có thể phá pháp thuật tà môn này mà thoát đi” Lan Lan Điền nhìn qua năm ngọn núi đỏ nói.

“Chẳng lẽ không có cách phá giải sao?” Trần Nhược Tư hỏi.

“Đương nhiên là có, chính là chúng ta bình thường luyện tập Ngũ Phù Huyền Dục Lệnh, có thể giải trừ pháp lực đó nhưng có một điều kiện tiên quyết là pháp lực phải cao hơn pháp lực của Tà Linh mới được, chúng ta không có hy vọng thoát đi rồi” Lạc Lan Điền nói.

“Huyết Nghê Tà Linh là cái gì vậy?” Trần Nhược Tư hỏi.

“Hắn là một minh tộc trong minh giới, về hắn, ta cũng không rõ nữa” Lan Lan Điền nói.

“Vậy hắn lại vậy khốn chúng ta ở chỗ này, có dụng ý gì vậy?” Trần Nhược Tư hỏi.

“Minh tộc này, gần đây thường hấp thu linh hồn của nhân loại để bổ sung tà thuật tu luyện, bù cho năng lượng bị hao tổn, một khi linh hồn bị Tà linh hấp thu, người đó sẽ biến thành một cái xác không, vô tri vô giác” Lạc Lan Điền nói.

“Cái gì, còn có loại tà thuật này nữa à, chúng ta nên nghĩ cách đào tẩu thôi, bằng không biết thành ngu ngốc như vậy Mộng..... chắc chắn sẽ thương tâm lắm ” Trần Nhược Tư nhìn Lan Lan Điền, hoảng sợ nói, trong lúc vô ý, nó thiếu chút nữa đã đưa tên Mộng Tuyết nói ra.

Cũng may lúc đó Lan Lan Điền đang kinh hoàng thất thố nên không quá mức dụng tâm để nghe những lời nó nói.

Lúc nào từ Ngũ Toạ Sơn Phong, xuất hiện một cái động hình tròn, từ trong gian động đó đồng thời phát ra một đạo vụ khí mờ mờ, hướng Trần Nhược Tư và Lan Lan Điền ào đến vây lại.

Đạo vụ khí nọ, thổi qua chỗ nào, lá cây xanh biếc tức khắc bị khô héo, từ trên cây rơi xuống.

Trần Nhược Tư quay đầu nhìn Lan Lan Điền nói: “Tam sư ca, chúng ta bây giờ thật sự chỉ có thể chờ chết sao, không, đệ quyết không như vậy, hãy đưa kiếm cho đệ, kiếm của đệ vừa rồi ném ra không có thu lại.”

Lạc Lan Điền nói: “cần xuất kích thì ta phải làm trước, bây giờ còn chưa đến người, người nói đúng, chúng ta quyết không thể để nó tùy ý sắp đặt như vậy được.”

“Ha, ha, hai tên tiểu oa nhi có chút khí phách,” một tiếng nói trầm thấp, truyền đến tai hai người.

Bọn họ nghe âm thanh đó, cảm thấy chói tai vô cùng, cũng cảm thấy kinh sợ không thôi, tóc tai dựng đứng, mồ hôi lạnh từ từ chảy ra.

Lạc Lan Điền lấy ra năm đạo linh phù, vận công vào trên linh phù, lấy ngón tay hoạ mấy cái phù văn lên đó, sau đó đưa linh phù ném ra ngoài, niệm động chú ngữ của Ngũ Phù Huyền Dục Lệnh.

Năm đạo linh phù trong nháy mắt phát ra kim sắc quang mang chói sáng, đồng thời hướng hơi vụ toát ra tại động của Ngũ Toạ Sơn Phong kích tới.

Năm đạo linh phù, cùng năm đạo hơi vụ, vừa gặp nhau, phát ra tiếng nổ “Ầm” một tiếng, tiếp theo, cả hai đạo đồng thời dừng lại, đối kháng lẫn nhau.

Tốc độ niệm chú của Lạc Lan Điền càng lúc càng nhanh, kim quang phát ra trên linh phù nọ cũng ngày càng mạnh, nhưng những đạo hơi vụ đó cũng không vì vậy mà bị đánh lui, ngược lại đám hơi vụ đó cũng càng ngày càng lớn lên.

Theo đó mãnh lực của cả hai đều được tăng cường, núi non bắt đầu lay động, mặt đất cũng rung chuyển theo .

Trần Nhược Tư nhìn Lạc Lan Điền thấy hắn mồ hôi đầm đìa trên trán, rơi xuống ồ ạt, nó đoán là sư huynh hiện tại có thể đang cùng Tà Linh đấu pháp lực, nó không dám tùy ý quấy rầy, cũng không nói gì.

Đột nhiên, trong đám hơi vụ nọ xuất hiện một dải hắc quang, hướng tới kim quang phát ra từ linh phù, tức khắc năm đạo linh phù phát hoả , nhưng không có phiêu tán.

Trần Nhược Tư trong lòng thất kinh: “Không tốt, sư huynh bị thua rồi.”

Nó lấy một tấm linh phù, tùy ý họa lên sau đó bước nhanh lên phía trước, lấy linh phù gắn trên lưng Lạc Lan Điền rồi bắt đầu niệm chú.

Tấm linh phù trên lưng Lạc Lan Điền toát ra kim quang chói mắt, trong nháy mắt trùm lấy quanh Lạc Lan Điền, giống như kim quang lóng lánh của kim Phật.

Năm ngọn lửa đang thiêu đốt các linh phù cũng rất nhanh bị tiêu diệt, hơn nữa quang mang màu vàng phát ra so với vừa rồi càng thêm chói lóa, bắn thẳng về phía đám hôi vụ.

Hôi vụ xem ra không địch nổi kim quang, từ từ bị bức lui về phía sau.

“Ha ha ha , có ý chí, tiểu oa nhi này còn có một chút pháp lực, thế nhưng có thể bức lui vụ linh chi khí của ta, không đơn giản đâu, đáng tiếc...” Một âm thanh trầm muện, từ trên bầu trời truyền tới.

Âm thanh vừa dứt, mấy đạo hắc quang từ trên trời bắn thẳng tới Trần Nhược Tư và Lạc Lan Điền mà công kích.

Trần Nhược Tư và Lạc Lan Điền giờ phút này đang đối kháng với đám hôi vụ, lúc này bọn họ đang hợp lực lại, có thể miễn cưỡng cản trở được đám hôi vụ, nào có dư lực ứng phó với hắc quang.

Bọn họ giờ phút này cũng biết, nếu kẻ nào buông tay, coi như táng mạng tức khắc.

Tính mạng bọn họ, liên hệ chặt chẽ với nhau, cũng vì nhau mà kiên trì tới giây phút cuối cùng, quyết không thể vì cá nhân mà hại tới đồng bạn, dù có phải mất đi tính mạng của mình.

Đạo hắc quang ép tới cách bọn Trần Nhược Tư ngày càng gần, bọn họ cảm giác được xung quanh họ dường như đều bị đạo hắc quang nọ phong tỏa, hơi thở nặng nề, làm cho bọn họ cảm thấy nghẹt thở.

Ánh trăng trên trời không thấy được nữa, ánh sáng của các vì sao xem rất yếu ớt mỏng manh, thật khó mà nhìn thấy được.

Chim chóc xung quanh bay tứ tán, tiếng kêu la của chúng làm cho bọn họ nghe như đang ở tại một nơi xa xôi, chỉ mơ hồ nghe thấy.

Đột nhiên, trên bầu trời, cuồng phong gào rít, chớp xẹt chói lòa, phách không đánh thẳng xuống Ngũ Toạ Sơn Phong đang vây khốn bọn Trần Nhược Tư.

Ngũ Toạ Sơn Phong tức thì biến mất.

Một đạo bạch quang, từ xa lao đến, nhanh như tia chớp, xẹt ngang qua đỉnh đầu Trần Nhược Tư và Lạc Lan Điền, tiếp đó bay lên, tiến tới mấy đạo hắc quang, tạo ra một vách ngăn vững chắc.

“Lão tà vật, chớ có ở đây hại người, một âm thanh trong trẻo của một nữ tử từ không trung truyền đến tại bọn Trần Nhược Tư”. Theo đó một điểm sáng từ xa bay nhanh đến.

“Tử yêu nữ, không ngờ lại đuổi theo ta đến nơi này, nếu không xem trọng vai vế của phụ thân người, ta đã sớm đánh cho người tan tành rồi. Lão phu hôm nay không có đùa bỡn với người, ta đi trước.” Từ một nơi khác trong không trung truyền đến một âm thanh một nam nhân.

Hiện tại đêm đã khuya lắm, Trần Nhược Tư và Lạc Lan Điền căn bản là không thể thấy người nào ở phương hướng nào.

Chỉ chớp lát, điểm sáng nọ biến thành một dải mây ngũ thái quang mang lóng lánh, bay trên không trung, trên đám mây có một nữ tử ước chừng hai mươi tuổi, mặc quần áo màu đen, trong mắt ánh lên quang mang sáng quắc.

Tóc và dải lụa trên người nàng tung bay phấp phới theo gió, da thịt nàng trắng ngần, được chiếu xuống từ dải mây ngũ sắc, cảnh tượng làm say đắm lòng người.

Trần Nhược Tư nhìn nữ tử trên không trung, lòng thầm nghĩ: “Nàng này thoát nhìn rõ là một nữ nhân vô cùng xinh đẹp, vì sao quái vật nọ lại nói nàng là yêu nữ nhỉ? Có thể nào nàng không phải là thần tiên mà là yêu nhân tà quái? Quần chi việc đó, dù sao bây giờ đã cứu ta, ta cũng phải cảm ơn nàng.” Nó nghĩ vậy,

nhìn nữ tử đó nói: “Cảm ơn ân cứu mạng của thần tiên tỷ tỷ, xin hỏi danh tính của tỷ tỷ để ngày khác sẽ báo đáp.”

“Ha ha ha, ta không cần người báo đáp, ta nói ra lai lịch chỉ sợ các người sẽ hờn phi phách tán thôi” Nữ tử nọ cười khẽ vài tiếng nói.

“Giờ tỷ có thể cứu chúng ta, chúng ta sá chi lai lịch của tỷ mà cảm thấy sợ hãi” Trần Nhược Tư nói.

“Minh vương chi nữ Linh Cơ” Nữ tử nói xong, thông thả cười, tiện tay vung lên một đạo bạch quang, tiếp đó dải mây ngũ sắc theo sát đạo bạch quang nọ bay đi, trong chớp mắt biến mất trong đêm tối.

16. Chương 16: Kim Phi Tích Bì

Trần Nhược Tư không biết được việc này, đối với một số sự tình của thế gian nó không có rõ, nó chỉ có nghe nói qua về vị Minh Vương này, cho nên Minh vương là ai, lợi hại như thế nào, nó cũng không hay biết.

Khi nó nghe Linh Cơ xưng mình là Minh Vương Chi Nữ thì nó cũng không có cảm thấy một tí kinh hoảng nào, ngược lại cảm thấy rất thần nhiên, chính nó cũng không biết vì cái gì lại như vậy.

Lạc Lan Điền có thể nói là trong lòng cũng có cùng cảm thụ với hắn, tuy vậy cũng có sự khác biệt, hắn có biết qua loa, cũng biết một ít về Minh Vương. Khi hắn biết được người vừa rồi cứu hắn là Minh Vương Chi Nữ thì hắn toàn thân hơi chấn động, mồ hôi lạnh âm thầm túa ra, trong lòng kinh hoảng không thôi.

“Linh Cơ này thật sự là một đại mỹ nữ, cũng không biết là có thể có cơ hội tái kiến nàng hay không nữa”. Trần Nhược Tư nhìn hướng Linh Cơ rời đi, cười cười, quay đầu nhìn Lạc Lan Điền nói.

“Người còn muốn thấy nàng sao, lần sau nhìn thấy, sợ rằng sẽ mất mạng đó, còn nữa, chúng ta là người tu đạo, làm sao có thể mê luyện sắc đẹp chứ? Hồn tiểu tử, nếu để cho sư phụ biết bộ dạng người vừa rồi nhìn nữ sắc. Ài, người không thể không cảm quan người mười năm rưỡi đâu”. Lạc Lan Điền nhìn thoáng qua Trần Nhược Tư, cười cười, nói.

“Đệ chỉ là nói theo những gì nhìn thấy thôi, thực không có nói muốn nàng, vậy sợ gì chứ, đàn bà, chỉ cần không đụng chạm đến họ, chẳng nên đối chiếu với việc tu đạo, chẳng lẽ nhìn nữ sắc cũng vi phạm ư?” Trần Nhược Tư cười cười, nói.

“Nữ sắc là ngọn nguồn tai họa, người không có nghe nói qua từ hồng nhan họa thủy này hay sao?” Lạc Lan Điền quỷ dị cười cười, nói.

“Không có nghe nói qua, đệ lại không nắm được hồng nhan họa thủy là thế nào, đệ làm việc gì đều theo cách của đệ, không thích bị hạn chế. Tuy nhiên hôm nay đệ và huynh nói như thế, ngàn vạn lần không nên nói cho sư phụ” Trần Nhược Tư nói.

“Ta mà lại là người thích bép xép như thế sao? Không lẽ ta chẳng là ta ta nữa sao?” Lạc Lan Điền nhìn Trần Nhược Tư, cười cười, nói.

“A a, huynh định nói là đệ sao, đệ lại thích bép xép à, không phải vậy chứ? Từ nay về sau đệ cũng không nói việc của huynh đâu”. Trần Nhược Tư cười nói.

“Thật là trẻ con”. Lạc Lan Điền cười cười, lắc lắc đầu, nói.

.....

Phương đông đã hừng sáng, bầu trời dần dần sáng lên, những tia nắng mặt trời buông xuống đại lục báo hiệu một ngày mới đã bắt đầu.

Trần Nhược Tư và Lạc Lan Điền, bọn họ khi tới bị đuổi chạy muốn hụt hơi nên giờ ban ngày liền tùy ý tìm một chỗ nằm thoải mái. Tóm lại, bọn họ nghỉ ngơi cho hết mệt mỏi, đi mỏi rồi dừng lại nghỉ, cười cười nói nói, hết ba ngày mới ra khỏi khu rừng núi này, để đến một sơn thôn khẩu nhỏ gọi là Tổ Hoa Đình thôn.

Lạc Lan Điền chỉ vào thôn, hướng Trần Nhược Tư nói: “Sư đệ, chúng ta tới thôn nghỉ chân tiện mua một ít lương khô, nơi này cách Hoa Mộc Trấn, chắc còn có vài ngày lộ trình?”

Trần Nhược Tư vẻ mặt mất hứng, nó mang theo thân thể mệt mỏi, trong lòng thầm nghĩ: “Lần xuất môn này không có phương tiện, thực không có nghĩ đến, mệt nhọc như vậy, nếu sớm biết như vậy, mình sẽ không đi nữa, ở đạo quán, còn có thể mỗi ngày nhìn thấy Mộng Tuyết tỷ tỷ. Ài, ba ngày không có thấy nàng thật có chút nhớ nhớ nàng.” nó ngồi phịch trên một tảng đá ở sơn khẩu, nhìn Lạc Lan Điền nói: “Tam sư ca, đệ mệt quá đi nhanh không được, huynh một mình đi vào nhé, đệ ở chỗ này chờ huynh.”

Lạc Lan Điền lắc lắc đầu, nói: ” Khi trở về, vậy ngươi phải chịu đó, mỗi người phải mang mười mười túi lương thực nhé?”

“Cái gì, muốn đệ mang lương thực, mà lại mười túi, như vậy rõ ràng là bảo đệ đi tìm chết mà, làm cho đệ muốn khóc, đệ cũng không khóc. Ài, tính ra, đệ nên quay trở về, huynh có thể tự mình đi lên trấn trên tốt mà”. Trần Nhược Tư nói.

Lạc Lan Điền nhìn thoáng qua Trần Nhược Tư, cười lắc lắc đầu, xoay người, đang muốn tiến vào thôn, đột nhiên, một cổ khói xanh từ bên trên đỉnh núi hướng về phía thôn bay đến.

Lạc Lan Điền cảm giác được cổ khói xanh đang tới này có chút quái dị, hắn trong lòng buồn bực nói: “Lần này xuất môn toàn gặp tà môn, lúc trước tại khu rừng núi nhỏ kia, chạm phải Huyết Nghê Tà Linh của Minh Giới tộc, lại còn có cả Minh vương chi nữ. Nay ở chỗ này lại xuất hiện một cổ tà khí, có thể nào yêu ma quỷ quái thật sự đã tràn tới Trung thổ địa khu rồi sao” hắn nghĩ vậy, liền dừng bước, quay đầu lại nhìn Trần Nhược Tư nói: “sư đệ, ngươi xem cổ khói xanh nọ, nếu ta không có đoán sai, thôn này nhất định phải có yêu ma quỷ quái thường xuyên lui tới.”

Trần Nhược Tư lại lơ đãng ngược đầu, hướng về phía ngón tay Lạc Lan Điền nhìn lại, nó không thấy gì, nó quả có chút thiếu kiên nhẫn nói: “Tam sư ca, đó có gì thể, đệ sao không có thấy cái gì hết vậy? Không nên nghi hoặc bởi ma quỷ như vậy. Nhanh đi rồi về đi.”

Nó nói xong, nằm ở yên trên tảng đá đó nhắm mắt lại, không để ý tới Lạc Lan Điền nữa.

Lạc Lan Điền thâm tâm cảm thấy bất đắc dĩ không có sự lựa chọn nào khác, hắn quay đầu nhìn lại, quả thật ở đó không có thấy cổ khói xanh nữa.

Hắn trong lòng nghi hoặc nói: “Có thể nào là ta bị hoa mắt.” Hắn lắc lắc đầu, bất đắc dĩ sai bước đi vào thôn.

Đây là một tiểu sơn thôn, không lớn lắm, chỉ có hai ba mươi hộ nhân gia mà thôi.

Lạc Lan Điền không có dùng nhiều công phu để đến thôn này, hắn nhìn thấy nhà nhà cửa sổ đóng chặt, cảm giác rất kỳ quái.

Hắn trong lòng lẩm bẩm: “Bây giờ là lúc nào rồi, chẳng lẽ còn không có rời giường, người thôn này, đều lười nhác như thế sao, ngày trước ta đến thôn này giờ Tỵ, không phải như thế, ài, quái thật.”

Hắn nghĩ đến vậy, thì hắn cũng đã đi tới cửa nhà của một nông hộ rồi

Nông hộ này trước kia hắn đã tới, thường thường đặt chân đến địa phương này, nông hộ này họ Lý, Lạc Lan Điền bọn họ gọi ông ta là Lý đại thúc.

“Lý đại thúc, Lý đại thúc, mở cửa ra đi”. Lạc Lan Điền gõ cửa lớn tiếng gọi

Tuy vậy, trong nhà không có có động tĩnh gì cả.

Lạc Lan Điền nghi hoặc, hắn từ khe cửa, nhòm vào nhà họ Lý, thấy Lý đại thúc và thê tử của ông ta, chính ngồi cạnh bàn trong phòng, trông tái mét, thần sắc hoảng sợ nhìn ra cửa.

“Lý đại thúc, là ta, Lạc Lan Điền từ Thanh Tâm Đạo Quán”. Lạc Lan Điền thấy thế, nếu hắn biết không nói ra thân phận mình, Lý đại thúc trong phòng sẽ không mở cửa, vì vậy hắn tự hô tên họ của mình để báo cho họ biết.

Lý đại thúc và thê tử ông ta, khi nghe xong lời này, chậm rãi đứng dậy, đi tới cạnh cửa, kéo cửa mở, sau đó nói: “Nhanh, tiểu huynh đệ, nhanh vào đi.”

Lạc Lan Điền không biết chuyện gì, cũng không có chần chờ, rất nhanh đi vào phòng .

Lý đại thúc lại kéo cửa đóng lại.

Lạc Lan Điền nghi hoặc nhìn Lý đại thúc nói: “Lý đại thúc làm sao vậy, rõ ràng ban ngày mà, đóng cửa vào làm gì? Có thể nào nơi này ban ngày còn có cường đạo tới?”

“Cường đạo thật ra không có”. Lý đại thúc lắc lắc đầu, thở dài, nói.

“Như vậy là vì cái gì?” Lạc Lan Điền nghi hoặc hỏi.

Lý đại thúc nhìn thoáng qua thê tử ông ta, rồi đảo mắt nhìn nhìn Lạc Lan Điền, sau đó chậm rãi đi lại cạnh cái bàn, ngồi xuống, giữ nguyên vẻ trầm mặc, không nói gì cả

Chỉ thấy Lý đại thẩm nhìn Lạc Lan Điền, từ từ, gật gật đầu, sau đó ngồi ở nơi đó, không lên tiếng, cũng không có muốn nói một câu xã giao để mời Lạc Lan Điền ngồi xuống.

Lạc Lan Điền thấy thần sắc và vẻ mặt của Lý đại thúc và Lý đại thẩm, có chút khác thường, hẩn trong lòng thầm nghĩ: “Lý đại thúc và Lý đại thẩm này, khi trước kia chúng ta tới, đối với chúng ta rất là nhiệt tình, hôm nay làm sao vậy, ngôn ngữ lạnh nhạt, rất kỳ lạ. Chẳng lẽ thôn này, thật là ra có chuyện gì đó rất lạ hoặc là rất kinh khủng, đến nỗi làm cho người trong thôn cảm thấy sợ hãi đến như vậy?” Lạc Lan Điền nghĩ vậy, hẩn đi tới cạnh cái bàn lấy một cái ghế khác, ngồi xuống, cười nói: “Lý đại thúc, hình như các người không muốn nói cho ta biết chuyện gì xảy ra. Ta muốn giúp cũng không thể giúp, mục đích ta tới đây, ta nghĩ, không cần ta nói, các người cũng đã biết rồi, a a!”

“Tiểu tử, chúng ta có nói cũng không có tác dụng, chỉ sợ lại liên lụy đến người. Mục đích người tới, ta rất rõ ràng, là muốn mua một ít lương khô thôi mà, lần này không có bán đâu, chúng ta bây giờ bụng đều cũng đói meo đây này.” Lý đại thẩm thở dài, quay đầu lại nhìn Lạc Lan Điền nói.

“Cái gì, ta xem năm nay mưa gió thuận hoà, sao lại thất thu được, các người cứ nói giỡn”. Lạc Lan Điền cười cười, nói.

“Không phải thất thu, là , là bị.....” Lý đại thẩm nói, bà ta nói, còn chưa xong, đã bị Lý đại thúc nói xen vào lại: “Tiểu huynh đệ, người biết ít thì tốt hơn, hôm nay hãy rời khỏi, đợi cho ngày mai, ta tới núi, sẽ đào cho người một ít khoai.”

“Nghe khẩu khí của thúc, dường như hôm nay sẽ phát sinh sự tình gì đó. Trước kia các người giúp chúng ta nhiều việc, các người hãy nói cho ta biết, xảy ra sự tình gì. Bằng không, ta từ nay về sau sợ rằng là sẽ không có dám tới các người để nhờ việc nữa”. Lạc Lan Điền nói.

Lý đại thúc thấy hẩn nói như vậy, bắt đắc dĩ thở dài, nhớ lại chuyện phát sinh mấy ngày hôm trước.

17. Chương 17: Minh Yêu Thanh Mâu

Thời điểm này, là thời khắc duy nhất để mọi người dân trong thôn tụ tập lại vì bình thường mọi người đều phải làm việc trên các phần ruộng của mình

Đang lúc dân chúng đàm luận hứng khởi, thì trên bầu trời của thôn làng xuất hiện một đám mây đen kéo tới. Ánh trăng hòa cùng ánh sao như bị che lấp, tiếp theo là cuồng phong nổi mạnh, sấm vang chớp giật.

Dân trong thôn tưởng rằng có mưa to, bọn họ đứng dậy, tạm biệt nhau chuẩn bị về nhà. Đúng lúc đó, có một loạt đạo chớp điện đánh xuống, chỉ trong nháy mắt tạo ra một điện vồng bao vây chung quanh ngôi làng và nuốt toàn bộ dân làng vào trong.

Dân trong thôn thấy tình hình như thế, mỗi người đều mặt xám như tro, trong lòng khiếp đảm và kinh hoảng không thôi. Còn những người nào nhát gan liền bị dọa cho đến ngất xỉu tại chỗ.

Lúc này một thanh âm trầm thấp truyền đến tai dân trong thôn, hẩn nói: “Dân làng, không nên kinh hoảng, ta không có ác ý, chỉ là đến xem mà thôi. Một lát rồi sẽ đi, tuy nhiên,...” Hẩn nói đến nơi này, thì ngừng lại.

Dân trong thôn nhất thời bị dọa đến nỗi kinh hoảng thất thố, bây giờ lại nghe được thanh âm của người này, thì lại sợ hãi hơn nữa. Một đám người co rúm lại thành một đồng, cúi đầu cả người đều run rẩy.

“Tuy nhiên cái gì?” Một lát sau, một người dân trong thôn lớn gan ngẩng đầu kêu lên.

“Dân trong thôn các người, cho ta năm đôi thanh niên nam nữ hai mươi tuổi hai bên tả hữu”. Nhân vật nọ trên không trung trả lời.

“Tại sao phải giúp người tìm kiếm, người có bản lĩnh sao không tự mình đi làm?” Dân trong thôn kia nói.

“Hỗn láo, ta kêu các người, đó là đề cao các người lắm rồi. Ha ha ha ha!” Nhân vật nọ trên không trung kêu lên. Hắn nói xong, ha ha cười to lên.

Hắn cười càng lúc càng lớn, trên bầu trời mây đen càng lúc càng đen lại, chớp điện thêm chói lòe, tiếng sấm càng rền vang, cuối cùng dân trong thôn thanh âm cái gì cũng không nghe được. Chỉ có thể nghe được trên bầu trời tiếng sấm “Oành... oong...oong...”

Một lát sau, tiếng sấm yếu bớt, người nọ trên không trung nói: “Ta sẽ cho các người thấy sức mạnh của ta, rồi các người sẽ phải phục tùng mệnh lệnh của ta.”

Hắn nói xong, vẫy bắt dân trong thôn trong điện vòng, trong nháy mắt một kích đã đánh trúng trên người dân trong thôn.

Dân trong thôn bị đánh trúng đều cảm giác giống như có ngàn vạn cương châm, đồng thời cảm nhập cả vào trong cơ thể, cả người đều thấy cực kỳ đau đớn khó chịu.

Người nọ trong không trung chứng kiến cảnh tượng này cảm thấy rất hưng phấn và cười to lên.

Lúc này, phía tây thôn xuất hiện một dải ngũ thải quang mang lóng lánh. Tiếp theo, mấy đạo ngũ thải hà quang, đồng thời hướng tới bao phủ mây đen u ám tại thôn.

Lúc này, những dân trong thôn bị đau đớn trên người đều có cảm giác là những sự đau đớn đều đã được tan biến đi, điện vòng vẫy bắt cũng bị biến mất, dân trong thôn không biết tại sao lại như thế này. Mọi người đều đứng dậy rồi chạy tứ tán về nhà đóng chặt cửa không ai dám ra ngoài.

Trong khi luồng sáng mờ tiếp xúc đám mây đen, trên bầu trời cuồng phong, tia chớp, tiếng sấm, cũng trong nháy mắt biến mất. Mây đen nhìn qua, giống như bị luồng ánh sáng mờ thôn tính, chậm rãi hướng phương đông trôi đi.

Cũng không biết trải qua bao lâu, trên bầu trời phát ra một tiếng “Oành”, trầm muộn bạo hưởng, nhất thời, trên bầu trời, luồng sáng hà quang tung bay, ô quang loạn vũ, cả hai hỗ trợ lẫn nhau, qua qua lại lại.

Lúc này, phương đông và phương tây, đều xuất hiện một nam tử. Ở phương tây chính là một người đầu bóng lưỡng như hòa thượng, thân lóng lánh kim quang hai tay tạo thành chữ thập, cước đạp Ngũ Thải Tường Vân, phiêu phù tại không trung. Phương đông thì là một người thân hình đen thui, không thể thấy mắt mũi của con người này, dưới chân hắn có một đám mây đen chống đỡ thân thể khiến cho hắn có thể đứng ở trên không trung.

“Con lừa ngốc, đã lâu không thấy, không nghĩ rằng đến một chút pháp lực cũng không tiến triển, mà còn bị yếu đi, ha ha!”. Phương đông, người nam tử ở trên không trung cười to, nói.

“Minh yêu, ta hôm nay sẽ chôn người vĩnh viễn dưới lòng đất, mãi mãi không nhìn thấy ánh sáng mặt trời.” Hòa thượng nói.

Hòa thượng thanh âm vừa hạ xuống, tiện tay vung lên, một đạo kim sắc quang mang từ trong tay áo bay ra. Sau đó từ từ lớn ra cho đến khi giống như cái bát lớn thì vòng sáng nhanh chóng bay lên, bay tới phía trước hòa thượng ước khoảng mười thước trên không trung.

Lúc này, trên bầu trời hà quang và ô quang, giống như thủy triều, hướng vòng sáng nọ cấp tốc bay tới.

Không đến một hồi công phu, trên bầu trời hà quang và ô quang, kim sắc quang mang lóng lánh hấp thu, ánh sao và ánh trăng cũng dần hiển lộ.

“‘Vạn Tượng Càn Khôn Quyền’ người luyện xong lúc nào, chẳng lẽ lão lừa ngốc kia đã chết, pháp khí này truyền lại cho người. Ha ha, người tưởng rằng chỉ bằng vào nó là có thể đối phó ta sao? Thật là si tâm vọng tưởng.” Người ở phía tây nói.

‘Vạn Tượng Càn Khôn Quyền’ là Phổ đà tự chí bảo, cũng là chủ trì pháp khí tùy thân.

Công hiệu của pháp khí này là dù thần nhân hay là yêu vật mà thả ra linh khí hoặc là pháp lực, thì chỉ trong nháy mắt đều bị hấp thụ. Nhưng nếu người sử dụng nó mà có pháp lực không đủ mạnh, thì pháp khí cũng sẽ bị yếu đi, nếu nó ở trong tay một người bình thường, thì cũng chỉ là một phế vật.

Nam tử phương đông nọ thanh âm vừa hạ xuống, hai tay đồng thời vung lên, nhất thời trên không trung cuồng phong bạo vũ, một cỗ khói xanh kéo tới hướng hòa thượng phóng đi.

Hòa thượng thu hồi Vạn Tượng Càn Khôn Quyền, sau đó làm phép, rồi nắm chặt Vạn Tượng Càn Khôn Quyền trong tay, thân thể tự nhiên bay lên, và vung lên Vạn Tượng Càn Khôn Quyền thì có một đạo kim sắc quang quyền tung bay đi ra ngoài hướng đến cỗ khói xanh nọ. Tiếp theo hòa thượng đứng ở nơi đó, trong miệng niệm kinh văn. Trong lúc hòa thượng niệm kinh văn thì trong miệng không ngừng bay ra các loại kim sắc quang mang lóng lánh quái dị giống văn tự, và hướng tới luồng khói xanh kia, đánh tới nơi đã tụ tập lại.

Lúc này, trên không trung cỗ khói xanh bị luồng kim sắc quang quyền lực lượng ngăn cản lại và không bay tới được nữa.

Nam tử phương đông thấy thế thì giật mình, hắn nói: “Con lừa ngốc, không ngờ là pháp lực của người lại có thể vượt qua lão lừa ngốc, bất quá, người cũng đừng mơ tưởng là có thể thắng ta, ha ha!” hắn nói xong, hai tay co lại rồi đẩy ra, từ trên người hắn đồng thời thoát ra một đạo khói xanh, hướng tới luồng kim sắc quang quyền bay tới.

“Bang” một tiếng trầm muộn, kim sắc quang quyền bị nổ tung thành từng mảnh, quang mang đều biến mất.

Vạn Tượng Càn Khôn Quyền trong tay Hòa thượng cũng tại lúc này, mất đi quang mang, hòa thượng đình chỉ niệm tụng kinh văn, khép hờ con mắt, một cỗ máu tươi từ khóe miệng chảy ra, và dưới chân Ngũ Thái Tường Vân quang thải biến mất, thân thể mất đi điểm tựa, rồi từ không trung, rơi xuống trên mặt đất.

Nam tử phương đông kia cười lạnh hai tiếng nói: “Tên gia hỏa này không biết tự lượng sức, trước kia ta không muốn đấu với người, sợ rằng sẽ làm mất đi năng lượng của ta, không nghĩ rằng người đuổi sát không tha, càng không có nghĩ đến là người lại không chịu nổi được một kích, đúng là một kẻ phế vật.” hắn nói đến đây, cao giọng cười to lên.

Thanh âm hắn cười to kinh thiên động địa, làm cho người ta cảm thấy khiếp sợ, kinh tâm khiếp đảm.

Cười xong, hắn nói: “Ba ngày sau, ta sẽ trở lại, nếu không có chuẩn bị cho ta năm cặp thanh niên nam nữ, ta sẽ cho một mối lửa đốt sạch cái thôn này và giết hết các người. Hắn nói xong hóa thành một đạo thanh quang, trong nháy mắt biến mất.

Người nọ đi rồi, dân trong thôn đi tới nơi hòa thượng nọ nằm, giúp đỡ.

Hòa thượng nhìn dân trong thôn, nói: “Xin lỗi, ta không thể giải trừ những nguy nan trước mắt cho các người, người đó là một trong hai vị Minh Vương Đại hộ pháp, Danh Thanh Mâu, hắn muốn thanh niên nam nữ để dùng cho luyện võ công của hắn” Hòa thượng nói đến đây dừng lại một chút, và ho khan hai tiếng, rồi hộc ra một ngụm máu tươi.

Dân trong thôn thấy thế, nâng hòa thượng lên định diu vào nhà trị liệu, hòa thượng ngăn lại, rồi nói tiếp theo: “Không có tác dụng, ta đã không thể cứu, bất quá các người không nên quá lo lắng, nếu như ta không tính toán sai, thì sẽ có người đến trợ giúp các người giải quyết những nguy cơ trước mắt.” Hòa thượng nói đến đây, từ từ thông thả cười với thôn trưởng, sau đó nhắm mắt lại, quay đầu xuôi tay.

Dân trong thôn có chút nghi hoặc: “Tự nhiên hắn tính toán sẽ có người tới giúp chúng ta giải quyết nguy cơ, vậy thì tại sao hắn lại tới đây?” Bọn họ bất đắc dĩ rồi lắc đầu, và không rõ hắn tới vì mục đích gì.

Dân trong thôn thấy hòa thượng đã chết, thôn trưởng gọi người hỗ trợ, đem hòa thượng mai táng.

Lý đại thúc nhớ lại tới đây, rồi thở dài, và sau đó đem sự tình trải qua, nói lại hết một lần cho Lạc Lan Điền.

Lạc Lan Điền nghe Lý đại thúc nói xong, trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ, trong lòng thầm nghĩ: “Minh vương hộ pháp đều đi tới trung thổ, xem ra trung thổ sẽ có một kiếp nạn sắp sửa xảy ra.” Hắn nghĩ tới đây, rồi

kinh hoảng kêu thất thanh: “Không tốt, sư đệ!” rồi hấn nhảy tới cạnh cửa, mở cửa ra và chạy tới cổng thôn rồi hấp tấp chạy đi.

Lý đại thẩm, Lý đại thúc thấy thế, nhất thời chẳng biết làm sao, giống như gà gồ nhìn ra ngoài cổng.

18. Chương 18: Bị Bức Tạo Nghiệt

Lúc này Trần Nhược Tư đang nằm trên tảng đá, Lạc Lan Điền vừa đi vào thôn, đột nhiên Trần Nhược Tư nghe thấy một trận thanh âm quái dị, cả kinh ngồi dậy.

Tiếng kêu giống như quỷ khóc sói tru, cực kỳ kinh khủng, thê lương, Trần Nhược Tư để tâm nghe, cảm giác vô cùng kinh ngạc, mồ hôi lạnh túa ra, trong lòng lớn tiếng hô: “rõ ràng ban ngày mà sao lại có quỷ xuất hiện, lão trời già, không nên dọa ta.” Hấn mặc dù cảm thấy sợ hãi, nhưng lòng hiếu kỳ xui khiến hấn, khiến cho hấn tăng thêm lá gan, từ trên tảng đá, bước xuống, hướng tiếng quát tháo từ địa phương nọ truyền tới, chậm rãi đi tới. Trong phút chốc thanh âm nọ đình chỉ, còn hấn cái gì cũng đều không có thấy, chỉ là thấy được một tòa tân phần (mồ mả).

“Việc này thật lạ, sao thanh âm này tới đây lại không có nữa nhỉ.” Trần Nhược Tư trong lòng buồn bực, hấn gãi đầu gãi tai, đang muốn rời đi, trở về tiếp tục ngủ, thì lúc này, từ tòa mộ nọ, phát ra một đạo kim sắc lưu quang, phía trên bầu trời du lãng qua lại.

Trần Nhược Tư cuống quýt lui về phía sau, trong lòng cả kinh nói: “Quỷ, thật sự có quỷ!”

Chân vấp ngay phải một hòn đá, ngã sấp xuống trên mặt đất.

Đột nhiên, một trận lâm phong thốc tới mặt Trần Nhược Tư, Trần Nhược Tư rùng mình một cái, rất nhanh ba chân bốn cẳng hướng thôn khẩu chạy tới, hấn la lớn: “Sư huynh, mau cứu đệ!”

Vô luận cố gắng như thế nào, hấn vẫn tại chỗ nửa bước đều không có di động, Trần Nhược Tư, chẳng biết lại biết gì cả. Khi hấn biết chính mình nửa bước đều không rời đi thì hấn trở nên ngơ ngẩn, ngừng lại không bước nữa, mà lớn mật xoay người lại, hướng mặt vào chỗ tòa mộ, hai tay chấp lại, mắt nhìn và toà mộ, lớn tiếng hô: “Tử quỷ, ngươi có bốn lân thì đến đây, không nên dọa ta, ta không sợ quỷ nhà ngươi, ngươi phải biết rằng ta là đạo sĩ chuyên môn trừ quỷ đấy!”

Trần Nhược Tư la to, người chết bên trong tân phần nọ dường như nghe được hấn nói, dưới đất từ từ chấn động.

Trần Nhược Tư mặt như xám tro, trong lòng rối loạn lên hết cả, hấn cuống quýt xuất ra đạo phù, tiện tay họa vài cái, niệm vài câu kinh văn, sau đó cầm lá bùa, hướng phần mộ, ném đi.

Lá bùa vừa rời khỏi tay Trần Nhược Tư, vốn phát ra kim sắc quang mang rực rỡ, nhưng khi dán lên phần mộ thì quang mang trong nháy mắt biến mất, lá bùa phiêu nhiên bay đi, hạ xuống bên cạnh phần mộ, nằm luôn ở đó.

Trần Nhược Tư vạn phần hoảng sợ, trong lòng thầm nghĩ: “Quỷ hoàn này thật lợi hại, hay là ta pháp lực quá kém, chế phục không được hấn, làm sao bây giờ đây, xem ra hôm nay không chạy thoát khỏi kiếp nạn này. Mong Tuyệt tỷ tỷ, ta thật muốn gặp người, xem ra chúng ta từ nay về sau chỉ có gặp mặt dưới địa phủ. Không, tốt nhất không nên thấy mặt, tỷ vĩnh viễn không thể chết mà.”

Trần Nhược Tư nghĩ vậy, chân mềm nhũn, a một tiếng, chống gối trên mặt đất.

Động tĩnh mộ phần càng lúc càng lớn, Trần Nhược Tư cũng cảm giác được đất dưới chân mình đang chấn động.

Mặt đất sau cơn chấn động liền xuất hiện một nhân ảnh toàn thân kim sắc quang mang lóng lánh phá đất nhô lên, phần trên mặt đất bị thân ảnh đó làm bắn tung tóe ra tứ phía.

Trần Nhược Tư kinh hồn bạt vía, khiến cho hấn suýt nữa bị làm cho hôn mê. Hấn thất hồn lạc phách nhìn nhân ảnh nọ trên mặt đất, nhìn nhân vật từ mộ phần lao ra nói: “Người, người là người hay là quỷ, ta không có đắc tội với ngươi, đừng có tới đây.” Hấn vừa nói, vừa quờ tay trên mặt đất, từ từ giật lùi về phía sau.

“Tiểu tử, đừng vội sợ hãi, ta sẽ không hại ngươi.” Kim sắc quang mang xung quanh nhân vật, lơ lửng tại không trung, nhìn Trần Nhược Tư nói.

“Vậy tại sao ngươi phải lưu ta lại ở chỗ này, là cái ý tứ gì, sư huynh của ta đang chờ ta tại thôn? Tuy nhiên ngươi đừng có hại ta, ta sẽ đi liền, tái kiến!” Trần Nhược Tư nghe người nọ nói xong trong lòng cảm giác khẩn trương, thoáng thấy hắc hòa hoãn, nói rồi liền quay người rời đi.

“Ha ha ha, ngươi phải có bản lĩnh thì mới tự mình rời đi được.” người nọ cười cười nói.

“Nguyên là ngươi ở nơi đó làm phép, nhanh giải trừ pháp thuật đi, ta sẽ rời đi.” Trần Nhược Tư nói.

“Ta không có làm phép, chỉ là dưới đất này, có một bảo vật khổng lồ chế khu vực này, chỉ cần ngươi lấy bảo vật này ra, ngươi tự nhiên là có thể rời khỏi nơi này.” người nọ nói.

“Không nên nói giỡn, nơi này có bảo vật, nếu thật có a, đã sớm bị người lấy đi còn có thể đến phiên ta chứ”. Trần Nhược Tư cười cười, nhìn người nọ nói.

“Tin hay không tùy ngươi, ngươi nếu muốn đi khỏi nơi này, phải lấy bảo vật trong mộ phần này ra ha ha ha!” ánh sáng kim sắc lơ lửng tại không trung, nói xong, cười vài tiếng, rồi biến mất.

Hắn vừa biến mất, phần trên mộ phần, tựa hồ trở về nguyên dạng, dường như không có phát sinh bất cứ sự tình gì, phần dưới thổ địa, cũng không có động tĩnh.

Trần Nhược Tư lóng ngóng đứng lên, gãi đầu gãi tay, lăm bầm lăm bầu nói: “ta rốt cuộc tự mình gánh chịu cái gì đây, mà muốn ta đào một người vừa mới mai táng tại phần mộ này, không phải muốn ta tạo nghiệt à? Đại Từ Đại Bi Bồ Tát, ngươi cần phải làm chứng cho ta, ta là bị buộc phải làm.” Hắn nói đến đây, chạy tới trước phần mộ.

Trần Nhược Tư trước phần mộ quỳ xuống, hướng phần mộ dập đầu lạy ba cái, sau đó bắt đầu, lấy tay đào phần mộ nọ.

Chỉ chốc lát, hắn đào lên một món đồ, là y phục, hắn cầm lấy ra sức kéo nó lên.

Nói kể cũng kỳ lạ, Trần Nhược Tư mặc kệ dụng bao nhiêu khí lực, y phục nọ một chút vẫn y nguyên, vô cùng vững vàng, vướng cứng vào đất.

Trần Nhược Tư không có biện pháp, chỉ phải tiếp tục đào xuống.

Dần dần một cỗ thi thể xuất hiện trước mắt Trần Nhược Tư.

Trần Nhược Tư trợn tròn mắt, nhìn thi thể nói: “Này vị hòa thượng lão huynh, xin lỗi a, ngươi đã chết mà mộ phần lại còn bị khai quật, ta cũng là bị ép buộc, nếu có đắc tội, xin lượng thứ.”

Trần Nhược Tư nói xong, trong miệng niệm vô số “Phật tổ phù hộ, Phật tổ phù hộ”. Sau đó tại thi thể hòa thượng tiếp tục tìm kiếm.

Trần Nhược Tư tìm kiếm nửa ngày chỉ là ống tay áo hòa thượng lôi ra một cái vòng bằng sắt, không còn vật gì khác.

Trần Nhược Tư nghi hoặc, hắn cầm lấy cái vòng bằng sắt, lật qua lật lại nhìn nhìn, trong lòng thầm nghĩ: “Vật này có lẽ chính là thứ kia bảo là bảo vật. Ài, ta không chẳng cần biết, chỉ cần có khả năng rời khỏi nơi này là được, hắn nói là bảo vật, thì chính là bảo vật a.”

Hắn nghĩ vậy, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, cầm vòng sắt cho vào ống tay áo.

Lúc này, thi thể hòa thượng nọ, hóa thành một đạo kim sắc lưu quang, tung bay lên, vòng quanh đầu Trần Nhược Tư, sau khi xoay tròn vài vòng liền tiêu thất.

Trần Nhược Tư thấy thế trở nên si ngốc, trong lòng thầm nghĩ: “vừa rồi rõ ràng có một cỗ thi thể, bây giờ cái gì cũng đều không có, việc này quá quái dị, ngoại trừ... ngoại trừ thần tiên trợ giúp ta, không, khẳng định không phải thần tiên giúp ta, là Mộng Tuyết tỷ tỷ giúp ta, nàng pháp lực cao cường, chỉ có nàng mới nghe được tiếng ta gọi vừa rồi, a a.”

Trần Nhược Tư nghĩ vậy, đứng dậy, nhìn mộ phần giờ đã trống trơn, trực tiếp hướng thôn khẩu chạy đi.

Lúc này, có một đám mây trắng phiêu phêu tại không trung, ánh mặt trời trực chiếu đại địa, khiến cho vạn vật trên mặt đất đều rực rỡ, trong rất sáng lạn.

Ngay thôn khẩu, Lạc Lan Điền trán đầy mồ hôi, khi thì đầm ngực, khi thì lắc đầu giậm chân khổ não, trông hình dáng một bộ lo lắng, tại nơi đó đi tới đi lui. Khi hắn nhìn thấy Trần Nhược Tư bình yên vô sự thì hắn hưng phấn nghênh đón Trần Nhược Tư gắt gao, ôm ở trong lòng, ngữ khí có chút kích động nói: “Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi.”

Trần Nhược Tư bị hành động của hắn làm cho kinh ngạc, hắn nói: “Sư ca huynh làm sao vậy?”

“Không có, không có chuyện gì, ta thấy ngươi vô sự, trong lòng cảm thấy vui rồi” Lạc Lan Điền buông Trần Nhược Tư ra, cười nói.

“Nhìn ngươi hình dáng, trông như rất khẩn trương, có phải nơi này xảy ra sự tình gì chẳng?” Trần Nhược Tư nghi hoặc hỏi.

Lạc Lan Điền gật gật đầu, đang muốn mở miệng nói chuyện, trên bầu trời, nhất thời cuồng phong đại tác, mây đen rậm rạp, cát bay đá chạy, sấm chớp ầm ầm.

“Sư đệ, chúng ta tức tốc tìm nơi trốn đi, Minh yêu tới.” Lạc Lan Điền thấy tình hình trên không trung vội nói. Hắn nói xong, kéo Trần Nhược Tư, hướng bên trong thôn chạy đi.

19. Chương 19: Tiểu Thôn Kiếp Nạn

“Oành oành” vài tiếng sét nổ vang, đánh vào những cây đại thụ, khiến thân cây bị bẻ gãy đổ gục trên đường của thôn.

Một làn khói xanh, xẹt qua khu vực sấm sét hướng thẳng về tiểu thôn bầu trời tiểu thôn, nhanh chóng bay tới.

Trần Nhược Tư và Lạc Lan Điền bị gió thổi mạnh quá không mở được mắt ra, cũng không thể phân biệt được phương hướng nữa, lúc này họ chỉ có thể thuận theo hướng gió mà chạy.

Đột nhiên, một đạo chớp đánh thẳng tới phía trước bọn họ, trong nháy mắt loé lên đạo quang mang chói lóa, đồng thời, một tiếng nổ vang, tiếp đó bụi đất bị chấn bay tứ phía.

Tiếng nổ này, làm cho bọn hồn phi phách tán, không xác định được phương hướng, lập cập lùi lại, đứng trên mặt đất, ngây ngốc nhìn chỗ vừa bị tiếng nổ lớn gây ra.

Thì ra, ở nơi cách đó không xa trước mặt họ, bị đạo lôi điện đánh xuống tạo thành một cái hố tròn to, cái hố này, sâu chừng mấy thước, đường kính bên ngoài cũng phải tới mấy chục thước, đất bị đánh tung toé, chất đồng ở bên trên miệng hố.

“Mẹ ơi, uy lực thật là lớn, đây là cái quái vật gì vậy? Xem ra hôm nay chúng ta gặp nạn khó thoát rồi.” Trần Nhược Tư ngây ngốc nhìn hố đất nói.

Lạc Lan Điền không biết là bị dọa đến choáng váng tới mức nào mà một điểm phản ứng cũng không có, sững sờ nhìn cái hố đó.

Khi làn khói xanh nọ, bay đến trên bầu trời của thôn làng thì từ trong làn khói xanh phát ra mấy đạo ô quang hướng về bốn phía mà tản ra, đạo ô quang mà tới chỗ nào, gió ngưng, điện dừng chớp mất, rất nhanh trên bầu trời lại trở nên bình thường, mặt trời ló dạng.

Làn khói xanh nọ trên không trung xoay một hồi mới hạ xuống, hạ trước của bọn Trần Nhược, ở cách đó không xa làn khói xanh hạ xuống đất trong nháy mắt biến ra một khuôn mặt đen thui, chỉ có hai mắt sáng quắc so với sắc mặt của hắn, phát ra ánh sáng càng thêm hắc ám, làm cho người ta cảm thấy cực kỳ kinh sợ.

Hắn chính là một trong những hộ pháp của Minh Vương, Thanh Mâu.

“Hai tiểu đạo sĩ các ngươi, muốn trốn đi đâu?” Thanh Mâu lạnh lùng hỏi.

“Tại sao bọn ta phải chạy, chẳng qua lúc nãy tưởng rằng trời mưa nên chạy về nhà thôi, không được sao?” Trần Nhược Tư cũng không hiểu mình lấy can đảm từ đâu, hấn giảo biện.

“Hứ, à, à hóa ra là muốn về nhà? được, ta giúp ngươi.” Thanh Mâu cười quỷ dị, hấn ta nói xong, tùy tiện vung tay, một đạo hắc quang, từ tay hấn bắn ra hướng về phía Trần Nhược Tư.

Lạc Lan Điền thấy vậy, la lớn một tiếng, ôm Trần Nhược Tư lăn trên mặt đất, đạo hắc mang trong nháy mắt bắn vào cơ thể Lạc Lan Điền

“Ha ha ha, tên tiểu đạo sỹ này thật còn có điểm nghĩa khí, xả thân cứu người, thật hiếm có, ta sẽ giáo huấn hấn thật tốt, để trở thành đầy tớ của ta”. Thanh Mâu cười lớn hai tiếng, nói xong, vung tay phải ra, lật tay lại, một tiếng, từ trong bàn tay hấn, phát ra mấy đạo thanh quang, nhắm vào phía của Lạc Lan Điền đang ôm Trần Nhược Tư, bắn tới.

Khi đạo thanh quang nọ chạm tới cơ thể Lạc Lan Điền thì cơ thể Lạc Lan Điền trong nháy mắt liền bị thanh quang bao phủ, rồi biến đổi từ từ nhỏ lại, hướng tới lòng bàn tay hấn, rồi bay lên.

Trần Nhược Tư thấy tình cảnh đó, phút chốc ngây người, rồi từ mặt đất nhắm Thanh Mâu lao nhanh tới.

“Nhóc con, không biết tự lượng sức mình, ha ha!” Thanh Mâu cười lạnh hai tiếng, tay trái vung lên, một đạo hắc quang, trong nháy mắt bắn tới ngay người Trần Nhược Tư, hất hấn văng ra vài trượng, ngã sấp xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Thanh Mâu đi tới vài bước, quay người lại, cười lớn, sau đó hướng lên trời hét lớn:” Ta, Thanh Mâu cuối cùng đã trở lại rồi, bọn lừa trọc, bọn đạo sỹ thói, đã lâu rồi, chúng ta, mới có thể phân tranh cao thấp, ta muốn cho các ngươi biết, người của Minh giới chúng ta, không phải thể coi thường được, ta muốn cho Trung thổ của các ngươi phải biến thành địa ngục!”

Hấn nói xong, thở ra một hơi, đập mạnh xuống đất, tức thì mặt đất lập tức chấn động, những hố trên mặt đất vừa bị những đạo chớp nọ đánh, chỉ trong nháy mắt, đã bị đất ở xung quanh miệng hố lấp lại

Không ai biết hấn làm vậy để làm gì, người nào mà biết sự việc này, có thể cho rằng hấn làm như vậy là để thể hiện sức mạnh của mình.

Thanh Mâu lớn tiếng hướng tới mọi người trong thôn, hét lên: “Dân trong thôn, mau ra đây, ta không có kiên nhẫn để chờ đợi, trong vòng một phút, nếu các ngươi nếu có người nào không ra, ta sẽ diệt sạch bọn người, san tất cả thành bình địa.”

Dân làng bên trong thôn, nghe thấy tiếng hét của hấn, từ trong nhà, nhanh chóng chạy ra, đứng cách Thanh Mâu hai mươi thước, không kể là nam hay nữ, sắc mặt mỗi người đều xám như tro, thần sắc hoảng sợ, toàn thân run rẩy, sợ hãi chăm chăm nhìn Thanh Mâu.

Trông bộ dạng của họ bây giờ, như đang nghênh đón Tử thần vậy.

“Ta đáng sợ như vậy cơ à? ha ha ha !” Thanh Mâu nói, nói xong, hấn lại cười rộ lên, rồi đột ngột thay đổi thái độ, thanh âm băng lạnh, nói: “Có phải hai tên đạo sỹ là bọn ngươi mời đến? Các ngươi nghĩ chỉ dựa vào hai tên đó có thể cứu các ngươi sao ? Hiện tại, ta đã thay đổi chủ ý, không cần lấy mạng của các ngươi, cũng không cần lấy năm cặp thanh niên nam nữ, ta chỉ cần các ngươi làm cho ta một chuyện, các ngươi chịu hay không chịu ?”

Dân làng nghe thấy hấn không giết họ, sắc mặt bọn họ trở nên tốt hơn một chút, một thôn dân can đảm hỏi: “Ngài lợi hại như vậy, cũng không thể làm được, bảo bọn tôi đi làm, không phải là đẩy chúng tôi vào hố lửa sao? Đối với giết chúng tôi ngay bây giờ, có khác biệt gì chứ ?”

“Việc này rất đơn giản, chỉ là ta không có thời gian để giải quyết, ta muốn các ngươi giúp ta truyền tin khắp nơi, đặc biệt là các đạo quán và tự miếu (chùa), tất cả các ngươi hãy truyền bá lại rằng, Thanh Mâu ta sẽ đem phiên toái lại cho bọn chúng, nếu trong một tháng, nếu còn có tự miếu và đạo quán nào mà không biết rằng Thanh Mâu ta đã trở lại Trung thổ, thì các ngươi hãy chờ chết đi.” Thanh Mâu cười nói.

“Trung thổ lớn như vậy, chúng ta trong một tháng không thể đến hết được, như thế người tà giết chúng ta đi còn hơn, đỡ phải khiến cho chúng ta khổ sở trong một tháng, rồi sau đó cũng chết” Một thôn dân nói.

“À, à, lời người nói cũng có lí, ta quên mất các người chỉ là người phàm, như thế này vậy, ta ban cho các người mỗi người một chút pháp lực. Sau một tháng, các người sẽ bị một lực lượng tự động đưa về đây. Trong tháng này, các người có thể tự do bay lượn, tốc độ hơn trước kia gấp mấy trăm lần, như vậy các người có thể hoàn thành nhiệm vụ ta giao.” Thanh Mâu nói.

Hắn nói xong, song thủ nâng lên, chưởng tâm hướng vào dân làng, miệng bắt đầu niệm thần chú, đọc xong thần chú, thực đạo hắc quang, nhẹ nhàng bay ra, bay tới tầm mắt của những thôn dân.

Thôn dân lập tức cảm thấy toàn thân sức lực sung mãn, sự khiếp đảm lúc nãy cũng đã biến mất, nhưng trong mắt họ, ánh lên một tia u oán.

Thanh Mâu nhìn dân làng, mỉm cười, tay tiện vung tay, một cơn gió lớn lập tức nổi lên, hướng vào dân làng, thổi tới.

Lúc này, cơ thể của dân làng, như là lá rụng trên cây bị trận cuồng phong này thổi bay đi, tung lên trời, dần dần biến thành những điểm đen nhỏ, biến mất nơi chân trời.

Những thôn dân này, tất cả chỉ là phàm nhân, có thể nào làm tốt được việc này không? Ài.....

Thanh Mâu dừng yên tại chỗ, lắc đầu, suy nghĩ rồi lầm bầm nói: “Ta phải làm gì bây giờ đây ? Ài, được rồi, quay lại giáo huấn tên tiểu tử này vậy, tốt nhất là để hắn thay ta làm việc, vậy thì không thể nói chúng ta gây ra, để cho loài người chúng tự tàn sát lẫn nhau, không phải rất thú vị sao”. nói xong thì cười hắc hắc hai tiếng gian xảo, rồi định bỏ đi.

“Tên khốn kiếp, mau thả tam sư huynh của ta ra.” Trần Nhược Tư lúc này đã tỉnh lại, mê mê hồ hồ nói.

“Tên tiểu tử này trùng phải U Huyền Chú của ta, mà vẫn có thể sống được, quả là kì tích!” Thanh Mâu nghĩ trong lòng, nghĩ đến đây, hắn chuyển thân quay lại, đến gần bên Trần Nhược Tư, nhìn thật kỹ, sắc diện biến đổi, trong lòng cả kinh nói :” Sao lại có chuyện này, chẳng phải Vạn Tượng Càn Khôn Quyển ở trong tay Ngốc Lư Thủ Thượng , sao lại có thể trong tay hắn ? Hắn ta là ai, tên tiểu tử này không thể lưu lại được.” Hắn nghĩ đến đây, huy chưởng đánh vào Trần Nhược Tư.

Khi Thanh Mâu xuất thủ, sắp đánh trúng người Trần Nhược Tư, bất ngờ trên cơ thể của hắn, phát ra mấy đạo kim quang, hướng tới chưởng tâm của Thanh Mâu, bay nhanh tới.

Thanh Mâu hoảng hốt, sợ hãi đến xuất mồ hôi lạnh, liền thu tay lại, động tác chậm lại một chút, bị mấy đạo kim quang nọ, đâm thẳng vào chưởng tâm, một làn khói đen, từ tay hắn bắn ra.

“Sao trên cơ thể tên tiểu tử này lại có lực lượng hộ thể cường đại như vậy? Trước hết hãy mang hắn về cho Minh Vương xem xem tại sao lại như thế.” Thanh Mâu vận khí để vết thương trên tay đã đóng miệng lại, sau đó nhìn Trần Nhược Tư, trong lòng nghi hoặc.

Hắn nghĩ vậy, liền vung tay, từ trong tay bắn tới một đạo quang ảnh, quang ảnh này trở thành một lưới quang cực mỏng, bao lấy thân thể Trần Nhược Tư, rồi quán chặt lại

Hắn lấy ra một cái bình nhỏ, niệm một vài câu chú ngữ, sau đó đưa miệng bình hướng về Trần Nhược Tư.

Lập tức, thân thể của Trần Nhược Tư bị biến nhỏ lại, trở nên giống như kích thước của một con muỗi, sau đó bị hút vào bình.

Thanh Mâu thấy đã thành công, xoay tròn một vòng biến thành một làn khói xanh, uốn lượn ở trên không, rồi bay đi, biến mất tại chân trời.

20. Chương 20: Hoang Mậu Diễm Ngộ

Bảo bình này cũng đồng thời là vật Thanh Mâu dùng để chứa huyết dịch và cả con người nữa.

Trần Nhược Tư ở trong bảo bình vừa tỉnh dậy, chỉ thấy không gian xung quanh nó tối đen, không thể nhìn thấy bất cứ vật gì. Nó cảm thấy thân thể bị cái gì đó trói chặt và treo trong một không gian nào đó. Cảm giác chân thực duy nhất đó là mùi huyết dịch tanh nồng và tiếng trống ngực nó đang đập.

“Có lẽ nào ta đã chết rồi, nơi này chẳng lẽ là âm tào địa phủ sao? Tại sao ta đã đến địa phủ nhưng vẫn còn tư tưởng, còn cảm giác, hơn nữa lại nghe được cả tiếng trống ngực đang đập nữa?” Trần Nhược Tư mơ hồ tự hỏi.

Nó nghĩ vậy liền hướng tới phía trước kêu lên: “Uy, đây là đâu vậy, có ai ở đó không???”

Âm thanh từ phía xa truyền lại chỗ nó. Nhược Tư khi nghe được âm thanh phản hồi này thì biết được không gian này lớn, lớn lắm nên có chút kinh ngạc, buồn bực. Nó cố giãy dụa một chút. Đột nhiên nó thấy rằng tay và cơ thể có thể có thể tự do chuyển động.

Nguyên là sợi quang ti trời nó vốn chỉ là một đạo năng lượng. Nay năng lượng đó đã mất đi nên nó tự nhiên có thể vận động trở lại.

Trần Nhược Tư lấy từ trong túi ra một lá bùa, lần mò trong bóng tối vẽ lên trên một đạo phù văn, sau đó lầm rầm niệm kinh văn. Mục đích của nó là muốn nhờ linh quang của đạo bùa chú để nhìn rõ không gian này.

Linh quang từ tấm bùa ngay sau khi hần niệm kinh văn đã phát ra. Trần Nhược Tư nhìn tình hình trước mặt mà thiếu chút nữa đã sợ đến ngất đi.

Xung quanh hần toàn là một màu đỏ máu (huyết dịch), mà lại toàn là máu tươi. Tại không gian này có thể lưu động tùy ý, không bị hạn chế gì cả. Ngoài ra có một chút huyết dịch từ phía dưới đang lưu động lên trên.

Trong không gian này còn thấy đủ dạng thân thể con người bị lột trần, huyết dịch từ trong từ từ bay qua bay lại như thoi đưa, tạo ra một không khí khủng bố dị thường.

Trần Nhược Tư nhìn xuống, nó thấy mình đang đứng dẫm trên thân thể của một nữ nhân. Phía dưới nó, ngoài thân thể đó chỉ còn huyết dịch đang di động.

Đây là nơi quỷ quái nào mà sao khủng bố thế này. Không lẽ nơi này là địa ngục sao? Nhưng không cần biết nó là nơi nào, đứng trên người một nữ nhân đã là việc không tốt (bất hảo) rồi. Trần Nhược Tư trong lòng thầm nghĩ vậy liền nhấc chân nhảy sang một bên muốn tránh ra khỏi thân thể nữ nhân nọ, việc đó khiến nó trượt chân, rơi xuống phía dưới.

Không gian yên tĩnh lúc này như bị phá vỡ và có chút hỗn loạn. Dòng huyết dịch bị văng ra tung toé, cơ thể người bay loạn xạ, va vào nhau phát ra âm thanh “Bộp bộp”.

Trần Nhược Tư bị dọa đến nổi mặt xám như tro, kinh sợ tột độ, mồ hôi lạnh vã ra, máu trong người nó tương tự huyết dịch trong không gian này, bắt đầu ngừng lưu động. Một cảm giác tởm lợm trời dậy, những gì nó ăn vào bụng từ trước nay đều từ miệng phun ra cả.

Nó cũng không biết đã rơi xuống dưới bao lâu mới dừng lại, nhưng tình cảnh hiện tại càng khiến nó khó cảm thấy khó chịu hơn. Nó lúc này đầu dưới chân trên, phía dưới đầu chính là huyết dịch đang lưu động. Dù cố cử động ra sao nhưng thân thể nó vẫn giữ nguyên như vậy, không hề di động. Nó cảm thấy nghi hoặc, trơ mắt nhìn dòng huyết dịch trước mắt đang chảy tới chảy lui.

Không biết là qua bao lâu, một cơ thể nữ nhân xuyên qua dòng huyết dịch trôi về phía nó. Thân thể nữ nhân tiến dần tới đối diện với nó, miệng cũng chạm vào miệng khiến cho nó muốn hét không được, đẩy cũng không xong.

Nó đành để mặc thân thể nữ nhân nọ bám trên mình đưa qua đưa lại. Nhưng nó cũng cảm nhận được thân thể nữ nhân đó dường như không phải của người chết mà là người sống. Bởi vì khi tay chạm tới nữ nhân nọ, nó cảm thấy trên người nữ nhân còn chút hơi ấm. Nó phỏng đoán họ bây giờ chỉ là trong trạng thái hôn mê, chết ngất đi mà thôi.

Trần Nhược Tư kể từ khi miệng bị miệng nữ nhân nọ chạm vào, có cảm giác như hơi thở của bản thân bị nữ nhân nọ từng chút, từng chút một thu lấy, khiến cho nó hít thở có chút khó khăn.

Trần Nhược Tư hoảng hốt nghĩ thầm: “Không thể tiếp tục như vậy được bằng không mình chết cũng không biết tại sao mất.”

Nghĩ vậy, Trần Nhược Tư hai tay đặt lên ngực nữ nhân nọ, vận khí, sau đó phát ra một lực mạnh. Rốt cuộc nữ nhân đó nhanh chóng bị đẩy ra. Nhưng khi nữ nhân bị đẩy ra cũng không có rời xa Trần Nhược Tư mà sau khi dừng lại liền ở yên tại đó.

Trần Nhược Tư nhìn nữ nhân đó, trong lòng thầm nghĩ: “Thật là quái dị, rốt cuộc đây là nơi nào, sao những người ở đây đều còn sống, có cả hơi ấm nhưng lại rơi vào trạng thái hôn mê cả thế này?”

Nữ nhân trước mặt dù thân thể xích loã nhưng Trần Nhược Tư giờ phút này một chút tà niệm cũng không có, nó chỉ thấy quan tâm đến không gian “Tử hoạt nhân” cùng với dòng huyết dịch đang lưu động này.

Một lát sau, cách Trần Nhược Tư không xa, nữ nhân vừa bị nó đẩy ra ho khan một tiếng, sau đó từ từ mở mắt ra. Trần Nhược Tư thấy vậy thì kỳ quái vô cùng, không thể hiểu được. Vì vậy nó nhìn không rời mắt khỏi nhất cử nhất động của nữ nhân nọ.

Động tác đầu tiên của nữ nhân khi tỉnh lại chính là lấy hai tay ôm trước ngực, che ngực mình lại, sau đó khép đùi để bảo vệ nơi bí mật của bản thân.

Trần Nhược Tư vốn lúc trước không có nghĩ đến cái gì cả, nhưng khi trông thấy động tác của nữ nhân nọ thì cả người nóng bừng, sắc mặt phút chốc trở nên đỏ lựng. Nó vội quay đầu đi nhìn sang bên cạnh.

Nữ nhân dường như cũng thấy bộ dạng vừa rồi của Trần Nhược Tư, sắc mặt nàng cũng nhanh chóng trở nên đỏ ửng.

Qua một hồi lâu, nữ nhân rụt rè nhìn Trần Nhược Tư nói: “Cám ơn người! Trong không gian này chỉ có mình người là có sinh khí. Ta nghĩ người cứu ta chính là người rồi.”

Trần Nhược Tư thoáng quay đầu lại nhìn nữ nhân đó, sau đó lại quay đi nói: “Không cần phải cảm ơn ta. Ta cũng là trong lúc vô ý cứu người thôi. Nhưng ta... người... ta...” Nói đến đây hắn không biết nói phải nói sao nên lắp bắp không lên lời.

“Ta biết ý người rồi, người có lẽ trong lúc vô ý đã động tới người ta. Là vậy thì ta cũng không trách người đâu” Nữ nhân nọ nói.

“Vậy... vậy thì tốt rồi.” Trần Nhược Tư đáp lại.

“Người vì sao lại bị Thanh Mâu nhốt vào đây. Vì sao hắn không biến người thành ‘Tử hoạt nhân’? ” nữ nhân nọ hỏi.

“Thanh Mâu là ai, ta không biết? Ta cũng không biết sao lại ở đây. Nơi này đích thực là đâu.” Trần Nhược Tư quay đầu lại nhìn nữ nhân nói.

Nữ nhân thấy Trần Nhược Tư quay lại thì trong lòng cảm thấy chút bất tiện. Nàng cúi đầu không nói, cũng không dám nhìn Nhược Tư.

Trần Nhược Tư dường như hiểu được nàng đang trong tình trạng khó xử nên quay đầu qua chỗ khác. Một lúc sau hắn cúi đầu bấu vào tay. Sau đó nhìn nữ nhân nọ nói: “Này tỷ tỷ, người có biết cách di động ở đây như thế nào không?”

Nữ nhân lắc đầu, nước mắt chảy ra.

“Tỷ tỷ, người hãy ngẩng đầu lên, ta đưa cho tỷ đạo bào của ta. Hãy cầm lấy mặc tạm vào, bằng không bộ dạng người hiện tại sẽ làm lộ hết thân thể người ra mất.” Trần Nhược Tư nói.

Nữ nhân ngẩng đầu lên, sắc mặt đỏ bừng, nhìn Trần Nhược Tư, mắt rơi lệ gật đầu.

Trần Nhược Tư cảm thấy y phục của mình hướng tới nữ nhân nọ ném tới.

Nữ nhân vươn hai tay đón lấy đạo bào, ôm trước ngực rồi luôn miệng nói: “Cám ơn người. Thật sự cảm ơn người.”

Thật là kỳ quái a, tiện nghi của nàng đã để người ta chiêm ngưỡng hết rồi, vậy mà còn phải thành tâm thành ý cảm tạ kẻ chiếm tiện nghi của nàng.

Trần Nhược Tư sau khi cầm đạo bào ném đi thì quay đầu lại không nhìn nữ nhân nữa, cũng không dám nói gì với nàng.

Nữ nhân mặc đạo bào của Nhược Tư xong liền nhìn nó nói: “Ân cứu mạng của ân nhân. Ta kiếp này không khi nào dám quên. Nếu có cơ hội ta nhất định báo đáp người.”

Trần Nhược Tư cười cười nói: “Đã đưa tay ra làm thì không cần giữ trong lòng làm gì.”

Nó nói xong dừng một chút rồi nói tiếp: “Ài, đừng nói vậy. Mà người tại sao lại tới nơi này vậy? Không biết có thể ra khỏi nơi này không?” Hắn nói những lời này liền hướng về phía nữ nhân, câu sau kia thì chỉ như tiếng lẩm bẩm.

Nữ nhân trầm mặc một hồi rồi nói: “Ta tên gọi là Tử Diệp, vốn là một tiên nữ...” Khi nàng nói nước mắt tuôn ra thành từng giọt rơi xuống. Sự tình ngày đó dần dần tái hiện trong đầu nàng...

21. Chương 21: Tiên Tử Ngộ Nạn

Chính lúc họ đang nỗ lực cứu vớt những nạn dân hồng thủy, bất chợt giữa thình không cuồng phong kéo đến, mây đen vần vũ quay cuồng, sấm sét âm ào. Chỉ trong chớp mắt, cơn mưa nặng hạt dội xuống xối xả, ngoái lại nhìn, những nạn dân các nàng vừa hao tâm tổn sức cứu được, đã lại bị cơn cuồng phong dữ dội cuốn vào dòng nước hung hăng.

Tử Diệp cùng các tỷ muội cả kinh, các nàng cảm thấy thời tiết này thật không bình thường, nhưng vẫn không từ bỏ nỗ lực cứu người, lại một lần nữa hiệp lực ứng cứu nạn dân.

Vậy mà lúc này, trời già chưa hết trên người các nàng, mưa gió càng lúc càng khốc liệt. Dẫu sao bọn họ cũng chỉ là những hạ tiên bình thường, pháp lực có hạn. Cuối cùng, cơ hồ không còn chút sức lực nào, đến một người cũng không thể cứu được nữa.

Tất cả vô lực ngồi phịch xuống đỉnh núi, dung nhan đăm lệ nhìn thảm họa diễn ra, mặc cho mưa gió hành hạ thân thể.

Không rõ đã qua bao lâu, mưa tạnh gió ngừng, sấm chớp tiêu tan, trời mây quang đăng. Lúc này cơn hồng thủy đã rút, để lại nơi mà nó đi qua một mớ hỗn độn những ngôi nhà đổ nát và vô số xác người.

Tử Diệp nhìn thảm trạng trước mắt, nói: “Chẳng lẽ đây là ý trời sao? Nhiều người chết như vậy ông trời mới hả dạ sao?”

“Ta thấy thảm kịch này do con người tạo nên chứ chẳng phải ý trời gì cả.” Một vị tỷ muội nói.

“Ha ha ha..., điều các người nói một điểm cũng không sai, cái chết của họ không phải là ý trời, mà chính là ta, mấy tiểu tiên nữ, các người còn ý kiến gì nữa không?” Một người từ không trung nhẹ nhàng hạ xuống trước mặt bọn họ, liếc nhìn rồi nói.

Người vừa đến đó, chẳng phải ai xa lạ, đích thị là Thanh Mâu.

“Người là ai, tại sao lại giết những người vô can?” Tử Diệp đứng dậy, nhìn xoáy vào Thanh Mâu, nói.

“Giết người, đó là sở thích của ta, loài người càng hỗn loạn, ta càng hứng thú, ta thích thưởng thức cảnh khốn cùng của bọn chúng, nếu không ta cũng chẳng biết làm gì cả”. Thanh Mâu cười lạnh, nói.

“Đồ khốn nạn, quả thật khốn nạn”. Một vị tỷ muội lớn tiếng thóa mạ.

Thanh Mâu cười cười, phẩy tay, một đạo thanh quang tức tốc lao tới cổ người vừa thóa mạ hắn. Luồng thanh quang cửa quanh cổ nàng một vòng, tinh huyết bắn vọt ra từ đó, một cơn gió thổi qua, đầu nàng ta đã lìa khỏi cổ.

Còn lại mấy tiên nữ khác, nhìn thấy cảnh tượng ấy đều kinh hãi vô cùng, không thể thốt lên nửa lời

“Sao rồi, thấy cách ta giết người thế nào, sợ rồi chứ gì, các người không phải là tiên nữ à, sao lại nhát gan thế?” Thanh Mâu nhìn đám tiên nữ hồn xiêu phách lạc, khinh miệt nói.

“Phì, thừa nước đục thả câu, người đúng là tiểu nhân bỉ ổi, rõ ràng biết bọn ta đã sức cùng lực kiệt mới nói ra những lời như vậy”. Tử Diệp phẫn hận phát tiết.

“Vậy ư? Ta thừa nước đục thả câu, ha ha..., dù sao bây giờ ta cũng rảnh rồi, cho các người nghỉ ngơi một hồi, khi nào khỏe hẳn rồi hãy cùng ta choảng nhau”. Thanh Mâu nói.

“Người thật sự tốt bụng vậy sao?” Tử Diệp nói.

“Người nói ta không có lòng tốt như thế, ta càng muốn làm cho các người thất vọng, làm một người tốt, ha ha” Thanh Mâu nói xong, cười khẩy, tiếng cười ngày một lớn, đỉnh tai nhúc óc, rung trời lở đất.

Khi hắn cười, Tử Diệp cùng mấy tỷ muội bị tiếng cười của hắn làm cho điên đảo, hai tay bịt chặt tai mà vẫn không tránh khỏi nhúc óc. Tiếng cười của hắn làm chị em Tử Diệp đầu văng mắt hoa, bất tỉnh nhân sự.

Sau khi hồi tỉnh, bọn họ cảm thấy sức lực đã hoàn toàn hồi phục, nhưng lại bị giam cầm trong một ấn phong đen đặc. Ấn phong này đặc biệt kiên cố, dù họ cố gắng dùng phép thuật nào đi chăng nữa cũng không thể phá vỡ được nó, dù họ có hét to thể nào, cũng không một ai trả lời.

Tử Diệp nói với các tỷ muội : “Gã quái nhân này có pháp lực mạnh khủng khiếp, chúng ta căn bản không phải là đối thủ của hắn, mà cũng chẳng biết hắn là ai, mọi người xem, chúng ta nên làm gì bây giờ”.

“Bây giờ nên suy nghĩ tìm cách thoát khỏi đây thôi.” Một tỷ muội cất tiếng.

“Không cần phải nghĩ nữa, ta sẽ thả các cô đi.” Một thanh âm từ bên ngoài ấn phong truyền đến tai các nàng.

Mấy người bọn họ chỉ cảm thấy ấn phong rung nhẹ, hòa cùng một luồng thanh quang rồi tiêu tán vô hình tích.

Tất cả khấn trương vào vị trí, yểm hộ chặt chẽ cho nhau, sau đó ngưng tụ năng lượng vào hai tay tụ thành hai quang cầu sẵn sàng phóng ra công kích Thanh Mâu.

Thanh Mâu cười khẩy, nhìn mấy tiểu tiên nữ nói: “Các người quá yếu, ta chẳng cần phí sức cũng có thể giết các người dễ dàng. Chẳng qua ta muốn các người được chết tâm phục khẩu phục thôi”. Hắn nói đến đây chợt ngưng lại, rồi tiếp : “Quên nói cho các người hay, ta là thủ hạ của Minh Vương, ta có một thói quen xấu, đó là sở thích nghiền cứu thân thể người, bất kể nam hay nữ, các người thử đoán xem, ta làm thế để làm gì”

“Phì, người là kẻ ác tâm”. Tử Diệp phẫn nộ.

Thanh Mâu cười cười, thân ảnh như điện chớp đến bên bọn họ, thoát cái đã trở về chỗ cũ trên tay vắt vào một nữ tử mặt mũi bị cào nát bươm, cười cợt nhả, thủ trào nắm lấy tóc lắc lắc cái đầu nàng : “Khử khử..., ác tâm? Ác tâm là thế nào? Là thế này phải không”

Bọn Tử Diệp các nàng bị dọa cho xanh mặt, toàn thân run lẩy bẩy, quang cầu trên tay cũng tan biến, lúc này đã hoàn toàn mất đi ý chí chiến đấu.

Thanh Mâu quăng nữ tử trên tay ra, đồng thời bắn ra một đạo thanh quang, trong nháy mắt cái xác của nàng đã bị cắt ra hàng nghìn mảnh rơi lả tả xuống đất.

Tử Diệp cùng các tỷ muội đồng thanh khóc rống lên thê thiết.

Khóc như vậy có tác dụng gì chứ? Có thể làm hắn buông tha các nàng không?

Tử Diệp hoa nhan đầm lệ, huy chương tiếp cận Thanh Mâu công kích.

Hỡi ôi, nàng nào phải đối thủ của hắn, chỉ thấy hắn phẩy tay một cái, Tử Diệp bị hất văng về chỗ cũ, ngã sấp xuống, hoàn toàn mất đi năng lực chiến đấu.

“Các người không phải đối thủ của ta, chẳng qua dạo này ta đang tìm hiểu tu tiên pháp của con người, các người đến vừa lúc ta cần cơ thể con người để nghiên cứu, vậy nên ta quyết định lưu lại mấy cái mạng nhỏ các người, ta sẽ biến các người thành người dở sống dở chết, để ta thỏa sức tìm tòi nghiên cứu, he he...”
Hắn nói xong bật cười ha ha.

Không biết có phải bọn Tử Diệp các nàng bị lời nói của Thanh Mâu dọa cho chết khiếp hay không, tất cả đều ngừng khóc, ngây ngốc nhìn hắn, thoát nhìn, trông các nàng bây giờ cũng không khác gì tượng gỗ.

Cũng không biết Thanh Mâu dùng pháp thuật gì, một luồng vụ khí vây lấy các nàng, cả bọn bắt đầu cảm thấy khó thở, một thoáng sau tất cả lẫn ra bất tỉnh.

....***....

Tử Diệp tỉnh lại, cũng là lúc Trần Nhược Tư đang chăm chú nhìn nàng.

Những hình ảnh đó, trong tâm Tử Diệp, như mới vừa xảy ra ngày hôm qua, tỉnh dậy, nàng lại bật khóc.

Trần Nhược Tư nghe Tử Diệp kể xong, vô cùng uất ức nói: “Tên Thanh Mâu thật quá ghê tởm, nếu có cơ hội, ta nhất định giết chết hắn báo thù cho những người xấu số.” Nghĩ đến đây, nó thấy đồng tình với mấy chị em Tử Diệp đã gặp phải nạn, đối với Thanh Mâu càng thêm phần khinh miệt, hận ý khắc cốt ghi tâm.

22. Chương 22: Thần Chi Bản Ý

Trần Nhược Tư dường như bị ảnh hưởng, cũng nhịn không được, trào nước mắt khó có thể kìm được

Nó từ khi lớn lên, không có lúc nào cảm thấy bị thương ưu sầu, cơ hồ không có lúc nào rơi lệ, nếu có, chỉ là khi nó còn nhỏ, còn chưa biết gì

Không gian này, nhất thời như ngưng kết, ngoại trừ tiếng Tử Diệp khóc, tất cả những thứ khác trở nên không một tiếng động.

Trần Nhược Tư nhìn Tử Diệp, muốn tới an ủi nàng, nhưng nó không thể cất bước được, chỉ có thể yên lặng nhìn nàng, nhìn nàng rơi lệ, nó giờ phút này, cũng không biết phải nói thế nào

Cũng không biết trải qua bao lâu, Tử Diệp ngừng khóc, nhìn Trần Nhược Tư nói: “Xin lỗi, đều là ta không tốt, làm cho người cảm phiền, đã làm cho người khó chịu rồi”

Trần Nhược Tư tư thông thả cười cười, nói: “Không có, ta không sao, nàng bây giờ trong lòng tốt chút nào chưa?”

Tử Diệp gật gật đầu, trầm mặc một hồi, nói: “Tốt nhiều rồi”

“Ta còn quên nói cho nàng, ta gọi là Trần Nhược Tư, tiên tử tỷ tỷ, tỷ biết làm sao để từ nơi này thoát ra ngoài không?” Trần Nhược Tư nói.

“Tên người ta sẽ nhớ kĩ, nếu có cơ hội thoát ra ngoài, ta sẽ nghĩ cách tạ ơn người.” Tử Diệp nói đến đây, dừng một hồi, nói tiếp: “ta cũng không biết làm thế nào từ nơi này đi ra ngoài, ta nghĩ, người đã có thể không biến thành hoạt tử nhân mà bị giam nơi này, Thanh Mâu nhất định rồi sẽ thả người ra, đợi pháp lực của ta khôi phục lại, hắn thả người đi ra ngoài, trong nháy mắt ấy, ta sẽ biến thành một tiểu vật thể như tro bụi bám trên người người. Như vậy, ta cũng có thể ra khỏi... Chỉ có điều, không biết bọn chúng thả người ra ngoài hay không, chỉ là ta phỏng đoán mà thôi.”

“Ý người nói, hắn mà không tha ta ra ngoài thì chúng ta thật không có biện pháp gì đào tẩu phải không?” Trần Nhược Tư hỏi.

Tử Diệp gật gật đầu, nói: “Đúng vậy.”

“Pháp lực của Thanh Mâu thật sự cường đại, mới có thể tạo ra cái không gian như vậy, quan nhân, xem ra nếu muốn diệt trừ ác ma này, còn phải gia tăng tu luyện mới được, cũng không biết khả năng ta có thể làm được hay không. Ài, cũng không biết, thành tiên chỉ là giấc mộng của ta thôi.” Trần Nhược Tư trong lòng nghĩ vậy, một lát sau, nó hướng Tử Diệp nói: “Tử Diệp tỷ tỷ, người cho rằng trên thế giới này, có hay không người có thể đánh bại Thanh Mâu?”

“Đương nhiên có, ta biết ngoại hiệu của hắn gọi là Tiêu Diêu Thiên Quân, thần tiên pháp lực cao cường nhất, hắn bình thường lai vô ảnh, khứ vô hình, không có mấy người người nhìn thấy qua hắn”. Tử Diệp nói.

“Thần tiên bây giờ đều ở thế giới của chính mình hưởng cuộc sống tiêu diêu, không ai trở lại quản những việc của nhân gian. Ài, chẳng lẽ là tai nạn của nhân gian, thật là không thể tránh khỏi sao?” Trần Nhược Tư thở dài, nói.

“Nhìn người tuổi còn trẻ, thế mà còn có lòng thương người như Bồ Tát vậy, hiếm thấy. Kỳ thật, thần tiên cũng mong muốn trợ giúp nhân gian, chỉ là.....” Tử Diệp nói đến đây, dừng một chút, tiếp theo nói: “Bọn họ hiện tại đang nghiên cứu biện pháp đặc biệt để đối phó với yêu thú ngàn năm. Yêu thú này tu hành ngàn năm, pháp lực đã vượt qua cả pháp lực của thượng tiên, vì vậy việc này cũng là một nguyên nhân khiến thần tiên tạm thời ngưng việc trợ giúp nhân gian.”

“Oa, nguyên lai sự việc là như vậy, ta còn tưởng rằng thần tiên bỏ rơi nhân gian, không nhân sự quản việc nhân gian nữa. Xem ra đồn đãi đều là giả, nếu không gặp Tử Diệp tỷ tỷ ta sợ rằng vĩnh viễn hiểu lầm như vậy.” Trần Nhược Tư nói.

“Người ở tiên giới, đối với việc nghiên cứu phương pháp đối phó với yêu thú ngàn năm, cũng không có nhiều ảo tưởng. Chỉ là bọn họ muốn toàn lực thử xem, bọn họ mặc dù là thần tiên, nhưng ít nhiều cũng bận tâm đến thể diện của mình, không muốn chuyện thất bại xảy ra.” Tử Diệp nói.

“Ta hiểu được ý tứ của người, thần tiên sợ nói ra trước kế hoạch và ý nghĩ, sau đó lỡ có thất bại mà chàm dốt thì rất mất mặt mà, cho nên bọn họ giả ý bỏ rơi nhân gian, tự mình tạo một cái không gian riêng để tiến hành nghiên cứu, phải không?”, Trần Nhược Tư nói.

“Đúng vậy, đại khái là như thế.” Tử Diệp nói.

Trần Nhược Tư cười cười, trong lòng thầm nghĩ: “Bọn họ tình nguyện công trên lưng chức nghiệp, mà lại không muốn mất mặt. A a, thần tiên còn như thế hướng chi con người, chẳng lẽ thể diện thật sự quan trọng đến vậy?” Nó nghĩ vậy, nhìn Tử Diệp nói: “Người cho rằng thể diện đối với một người mà nói, thật là rất quan trọng?”

“Vậy đó phải xem tình huống như thế nào, có đôi khi thể diện là quan trọng, có đôi khi tình ý quan trọng, ví như thân tình, hữu tình, ái tình....., so ra đều quan trọng hơn thể diện.” Tử Diệp nói.

“Ồ, xem ra người không giống một tiên tử, mà giống một nữ tử nhân gian với nét ôn nhu đa tình mà say đắm người phạm tục.” Trần Nhược Tư cười cười, nói.

“Thật vậy sao?” Tử Diệp thông thả cười, nhìn Trần Nhược Tư nói, nàng trong lòng thầm nghĩ: “Tiểu tử này, tuổi còn trẻ, nhưng lại có nhãn quang nhanh nhạy và khả năng phân tích độc đáo. Ta vừa rồi đơn giản chỉ nói mấy câu, nó đã đoán được tâm tư và tính cách của ta.”

Trần Nhược Tư cười cười, không trò chuyện nữa, giờ phút này, nó trong lòng nghĩ: “Mộng Tuyết tỷ tỷ, ta bây giờ bị cầm giữ ở một chỗ không biết là nơi nào, cũng không biết trải qua thời gian bao lâu, tỷ bây giờ có nhớ đến ta? Ta bây giờ rất nhớ tỷ, bây giờ mặc dù có một thần tiên tỷ tỷ cùng ta nói chuyện, nhưng ta nhìn tỷ ấy không khỏi nghĩ đến tỉ, tỉ biết tại vì sao không?” Trần Nhược Tư nghĩ vậy, thở dài, nhắm lại mắt lại, chìm trong vào trong mê vông

“Làm sao vậy, tiểu quỷ đầu, với niên kỉ của người vậy, thở ngắn than dài có thể không tốt đâu” Tử Diệp cười cười, nhẹ giọng nói.

“Hừ, à à, ta chỉ là đang nghĩ tới chút sự tình thôi. Nơi này hoàn toàn cô tịch, nếu không có tỷ cùng ta nói chuyện, ta sợ rằng sẽ rất cô đơn tịch mịch, nhàm chán đến chết mất. Đa tạ tỷ, thần tiên tỷ tỷ.” Trần Nhược Tư cười cười, nói. Nó giờ phút này cũng không biết phải nói cái gì nữa, cứ nói đại vài câu như vậy.

“Nhìn y phục này của người, đích thị đạo sĩ, nhưng từ cách người nói chuyện đến việc làm, một điểm cũng không giống người tu đạo.” Tử Diệp cười cười nói

“Thật sao? Giống nhau, giống nhau thật. Ta không giống đạo sĩ, tỷ không giống thần tiên.” Trần Nhược Tư nói đến đây, dừng lại một chút, cười cười, tiếp theo nói: “Tử Diệp tỷ tỷ, tỷ trong khi cười, thật sự là rất đẹp, tuy nhiên, Mộng Tuyết của ta, tỷ tỷ, nàng ‘đẹp’...xinh đẹp như tỷ” Trần Nhược Tư vốn là muốn khích lệ Tử Diệp, sau lại hý hửng nói, lại nói ra hết những điều trong lòng vốn nói rằng Tử Diệp không đẹp bằng Mộng Tuyết. Nó vì vậy mà tại sau chữ “đẹp” phải thêm vào bốn chữ “xinh đẹp như tỷ” nữa.

Tử Diệp nghe được sự khích lệ này của Trần Nhược Tư, cười như tiên hoa đua nở, ngậm miệng không nói, tại giờ khắc này, biểu hiện của nàng khiến cảm giác không vui lúc trước, giờ tất cả đều tiêu biến mất, nàng vừa cười vừa nói: “Mộng Tuyết tỷ tỷ trong cảm nhận của người rất quan trọng, nàng xinh đẹp phi thường phải không? Bây giờ người mới nói nàng không có xinh đẹp hơn ta, nếu nàng nghe được sẽ rất tức giận, lời nói này không nên trước mặt nữ hài tử nói lung tung ra.”

“Thật không nghĩ đến một câu nói bừa vô ý, lại làm cho nàng vui vẻ như thế, nữ nhân xem ra đều thích nghe những lời có cánh, ngay cả thần tiên cũng không ngoại lệ, chẳng lẽ những lời đường mật là một diệu chiêu để đối phó với nữ nhân. Ha ha, từ nay về sau ta biết làm như thế nào rồi.” Trần Nhược Tư đảo mắt, trong lòng nghĩ mơ hồ như vậy, nó trên mặt không kiềm hãm được, lộ ra nụ cười hoan hỉ vui sướng.

Tử Diệp nhìn Trần Nhược Tư một hồi lâu không nói gì, nhưng thấy nụ cười đó, nàng hỏi: “Người suy nghĩ cái gì, việc gì khiến người vui vẻ vậy? Nói ta nghe để ta cao hứng với.”

“Không có gì, đây là bí mật của nam nhân, nói cho người, nam nhân chúng ta sẽ không có bí mật nào để nói nữa.” Trần Nhược Tư nghiêm trang nói.

“Cái gì nam nhân với không nam nhân, một tiểu mao hài gầy còm không sức sống như người, tự xưng là nam nhân, người không sợ người khác cười đến rụng răng chứ.” Tử Diệp nhẹ giọng cười cười, nói.

“Ta không còn nhỏ nữa, mười sáu tuổi rồi, sao không thể xưng là nam nhân, a, tính ra dù sao ta cũng không muốn...” Trần Nhược Tư nói, trong khi nói tới nói lui, nước bọt trong miệng bắn ra, âm thầm nở nụ cười lên, dung mạo cùng thanh âm Mộng Tuyết, tức khắc xuất hiện tại trong đầu nó. Kỳ thật, nó trong lòng thầm nghĩ: “Ta không muốn làm nam nhân của người, ta chỉ cần có thể làm nam nhân của Mộng Tuyết tỷ tỷ là được rồi.”

Tử Diệp cười cười, lắc lắc đầu, trong lòng thầm nghĩ: “Tiểu quỷ này, thế này mà giống một người tu đạo à, suốt ngày chỉ để mấy chuyện nữ nhân cùng với nam nhân ở trong lòng.”

.....

Hai người bọn họ cứ như vậy, ngừng lại một hồi, cũng không biết trải qua bao lâu, thì một đạo ánh sáng từ nơi nào đó chiếu xạ đến, tiếp theo truyền đến thanh âm niệm chú.

Tử Diệp đoán Thanh Mâu mở cửa cái không gian mà bọn họ đang ở, nàng thử biến hình một chút, nàng thành công biến thành một hạt thể nhỏ bám trên y phục của Trần Nhược Tư.

23. Chương 23: Minh Vương Uy Thế

Ngay sau khi Thanh Mâu niệm chú ngữ, Trần Nhược Tư làm phép xuất đạo phù, phát ra linh quang nhưng nhất thời biến mất tăm tích, nó cảm giác chính mình bị một cỗ lực lượng cuốn đi, chỉ nghe tiếng gió vù vù bên tai, khi tiếng gió ngừng lặng, trước mắt nó đột nhiên sáng lóa, nó vẫn an toàn đứng ở một đại điện thánh đường.

Trần Nhược Tư lấy lại thăng bằng, định thần nhìn chung quanh, nó thấy thánh đường này, tuy không phải quá lớn nhưng bên trong bài trí rất tinh tế, lộng lẫy.

Lúc này trong đại sảnh chỉ có hai người, một người là người nó từng gặp, chính là Thanh Mâu, người còn lại là một lão nhân râu bạc, tâm thành mãn nguyện, khe mỉm cười, xuân phong đắc ý, tóc đen óng mượt, diện ngọc cảm trường bào, hai tay chấp sau lưng.

Hắn tóc đen râu lại bạc, hơn nữa hắn mặc y phục như thế khiến người ta cảm thấy kỳ dị, không hợp tỷ nào. Thanh Mâu đang đứng bên cạnh Trần Nhược Tư cười nham hiểm, liếc nhìn nó. Lão nhân râu bạc cũng đưa ánh mắt khác thường nhìn nó từ đầu đến chân.

Trần Nhược Tư cũng cảm thấy tò mò không biết vì sao lại như vậy, nó lúc này đây đã quên mất cảm giác sợ hãi đối với Thanh Mâu, nó đứng lặng yên, cẩn thận đánh giá lão nhân đứng trước mặt.

Lão nhân này, đích thị là Minh Vương. Qua một hồi lâu, Trần Nhược Tư quay lại nhìn Thanh Mâu nói: “Người đưa ta đến đây làm gì? Lão nhân này là ai? Sư huynh ta đâu?”

“Hỗn đản, ngươi một chút lễ phép cũng không có, ta phải dạy ngươi một chút phép tắc mới được.” Nói đoạn, phát tay phát ra chưởng kinh, bàn tay hấn dừng lại giữa không trung, tuyệt nhiên không hề có ý đã thương nó mà chỉ ép nó quỳ xuống.

Trần Nhược Tư giãy giụa một hồi không ăn thua, nó không thêm quấy nữa, quỳ tại chỗ nhìn Thanh Mâu lớn tiếng thóa mạ: “Con mẹ nó, ngươi lấy cái gì ép buộc ta? Việc quái gì ta phải quỳ trước lão già này chứ?”

Thanh Mâu giận sôi máu, hấn hận không thể giết chết Trần Nhược Tư ngay bây giờ, nếu hấn không phải là muốn xem xét hộ thân lực lượng của Trần Nhược Tư, thì đã tiến tên nhóc về với hoàng thiên rồi.

Hấn nhìn Trần Nhược Tư khê nhú mày, song mục của hấn phát ra một luồng thanh quang xẹt thẳng vào đỉnh đầu Trần Nhược Tư. Trần Nhược Tư cảm thấy đau đầu khó chịu, ôm đầu nằm lăn ra đất, không ngớt kêu la.

Thanh Mâu đưa cái nhìn lạnh lẽo xoáy vào Trần Nhược Tư, cười nham hiểm : “Sao, mùi vị thế nào?”

“Ngươi là tên chó chết, cứ giết ta cũng tốt, ta được xuống cửu tuyền bồi tiếp tam sư ca.” Nó nhìn bộ dạng Thanh Mâu như vậy, lại nghe Tử Điệp nói qua sự tình đối với các nàng. Nó đoán rằng tam sư ca Lạc Lan Điền đã bị Thanh Mâu giết hại nên cố tình nói như thế để được chết cùng sư ca.

“Tiểu tử ngươi tưởng ta không dám giết ngươi chắc? Hỗn hào.” Thanh Mâu lạnh lùng đáp lại.

Đến đây, Minh Vương vẫn giữ gương mặt tươi cười, vô tư lự. Đối với sự tình trước mắt cũng không thông hiểu lắm.

“Ta biết là ngươi dám giết ta, ta cũng chẳng nghĩ đến việc thoát khỏi nơi này” Trần Nhược Tư lúc này đau đầu vật vờ, cố nén cơn đau ngẩng đầu nhìn Thanh Mâu nói.

Thanh Mâu khê liếc nhìn Minh Vương, Minh Vương thông thả gật đầu. Hấn nhìn thoáng qua Trần Nhược Tư nói: “Nếu ngươi muốn chết, ta sẽ thành toàn cho ngươi”.

Hấn nói xong khê vươn tay phải ra một chút. Một quang cầu xanh biếc xuất hiện nơi tâm chưởng của hấn. Hấn cố ý làm động tác này thật chậm, mục đích là muốn dọa Trần Nhược Tư sợ chết khiếp. Trần Nhược Tư trong lòng cả kinh, một luồng khí âm hàn xông tới về phía nó. Nó theo bản năng lùi lại vài bước, gương mặt nhìn quang cầu trên tay Thanh Mâu.

Thanh Mâu cười lạnh hai tiếng: “Sao sợ rồi phải không?”

Trần Nhược Tư lúc này tim đập chân run, toát mồ hôi lạnh nhưng vẫn cố làm ra vẻ cứng cỏi : “Sợ quái gì chứ, chẳng qua cũng chỉ là một quang cầu xanh, ngon thì ném ra đi xem ta có sợ không”

Thanh Mâu cười cười, khê phát ra một thanh âm âm muội. Cánh tay hấn khê phát lên, quang cầu từ từ thoát ly bàn tay hấn, tiến thẳng đến Trần Nhược Tư.

Trần Nhược Tư trong lòng thầm nghĩ: “Đám người này rốt cục là muốn gì, có khi nào chỉ muốn hù dọa ta hay không? Chúng làm vậy thì được gì chứ? Nếu là như thế này ta phải tương kế tựu kế mới được, dù sao thì cũng chết, chi bằng chết một cách vui vẻ.” Nghĩ đến đây nó chợt nhớ đến điều gì đó thọc tay vào túi áo, rà soát vài lần, cảm thấy có gì đó không ổn, chợt nhớ ra là đã cởi đạo bào đưa cho Tử Điệp. Lúc này quang cầu đã đến sát bên hấn, Vạn Tượng Càn Khôn Quyển của hòa thượng nọ đang ở trong ống tay áo hấn đột nhiên trượt xuống rơi vào tay, nó cầm lấy cương quyển vùng lên đánh vào quang cầu.

Kỳ tích xuất hiện, cương quyển vừa chạm vào quang cầu thì kim quang chói lọi xuất hiện, đánh tan quang cầu xanh biếc đồng thời dư lực còn lại cũng nhằm thẳng hướng Thanh Mâu công kích.

Thanh Mâu chấn động, lắc mình tránh né, tuy nhiên đạo kim quang nọ tựa như có mắt cứ nhằm vào hấn mà tấn công. Minh Vương vụt tắt nụ cười, sắc mặt khê biến, trừng mắt lên nhìn, một đạo bạch quang phóng ra đánh tan kim quang nọ.

Trần Nhược Tư tuy rằng thủ thắng nhưng vẫn chưa hết bàng hoàng, mắt mở to nhìn chăm chú vào cương quyển trong tay thầm nghĩ: “Thật không thể tưởng tượng được cương quyển này là một bảo vật, ngày đó lại cứ tưởng nó là đồ bỏ đi.”

“Tiểu tử, ngươi là ai, Vạn Tượng Càn Khôn Quyển tại sao lại ở trong tay ngươi?” Thanh Mâu mỉm cười hỏi lại.

Nhược Tư thấy sắc mặt bọn họ biến đổi, còn tưởng rằng họ sợ cương quyển này, hấn càng thêm lớn mật, ngẩng đầu đắc chí, tiến tới hai bước cười nói : “Càn khôn quyển này là do ta tự đào được ở trên núi, sợ rồi sao, còn không mau thả ta ra nếu không ta nổi điên lên bây giờ.”

“Khà khà khà...” Minh Vương lớn tiếng cười sảng khoái.

Tiếng cười lớn vang vọng cả đại diện thánh đường liên tu bất tận, tưởng chừng có hàng ngàn người đang cùng cười vang. Trần Nhược Tư bị tiếng cười này làm cho đầu váng mắt hoa, hai tay bị chặt tại, nhìn Minh Vương hét lớn: “Cái lão hồn trưởng vương này, có gì mà buồn cười chứ, lão có thể thôi cười được không?”

Minh Vương đột nhiên dừng cười, đưa đôi mắt lãnh đạm liếc nhìn Trần Nhược Tư. Nhược Tư nhìn ánh mắt lão thâm trầm khủng bố, hấn khẽ rùng mình hoảng hốt, bất giác lùi lại vài bước, chân căng mềm nhũn ngã ngồi xuống đất. Thanh Mâu thoáng nhìn Trần Nhược Tư, rồi quay qua Minh Vương hỏi : “Minh Vương đầu lĩnh, chúng ta phải xử trí như thế nào với tên tiểu tử này? Không thể lưu hấn lại được, trên người hấn có một cỗ kim quang hộ thể rất mạnh. Bất quá ta cũng không thể hiểu được hấn chỉ là một con người bình thường sao lại có được kim quang hộ thể, tự cổ chí kim đúng là chưa từng có, có lẽ trong tương lai hấn chính là chướng ngại lớn nhất trên con đường chinh phục trung thổ của Minh tộc chúng ta.”

Nhược Tư nghe Thanh Mâu nói xong trong lòng thầm nghĩ: “Tại sao trên người ta lại có kim quang hộ thể mà đến bây giờ vẫn không thể cảm giác được nó? Lão già trước mắt này quả thật là Minh Vương sao? Hèn gì tiếng cười của hấn khủng khiếp đến vậy. Xem ra bây giờ ta phải yếu mệnh rồi. Mộng Tuyết tỷ tỷ, vĩnh biệt người, tiên tử tỷ tỷ, không biết người có an toàn rồi khỏi đây chưa?” Nghĩ đến đây, nó bất đắc dĩ lại thở dài.

Minh Vương xoay người, quay lưng lại phía Thanh Mâu và Nhược Tư, trầm mặc, phất tay: “Người đi xử lý việc này đi.”

“Thuộc hạ sẽ làm ngay.” Thanh Mâu nói xong hướng Trần Nhược Tư bước tới.

Hấn không dám chạm vào người Trần Nhược Tư, chỉ sử dụng pháp lực bức Trần Nhược Tư ra phía ngoài

24. Chương 24: Minh Tộc Quỷ Nô

Giờ phút này, đập vào trong mắt Trần Nhược Tư chính là một cái thông đạo u thâm, thông đạo này hình như do thiên nhiên hình thành, trên vách đá hai bên là những quái thạch sắc nhọn đâm ra, cao thấp không đều, trên mặt đất, cũng là như vậy, nếu người không cẩn thận có thể vấp ngã.

Vách đá ở hai bên thông đạo, khoảng cách hai bên khoảng hơn trượng, có những phát quang thể không đặc biệt lắm, không sáng ngời nhưng cũng mang đến một chút ánh sáng, giúp cho người ta có thể thấy rõ ràng bề mặt thông đạo.

Trong thông đạo rất tĩnh lặng, ngoại trừ tiếng bước chân. Hiện tại chỉ có tiếng bước chân Trần Nhược Tư còn Thanh Mâu khi đi đường, dường như không có thanh âm gì.

Sau khi tiến vào thông đạo, đi không quá xa về phía trước, Thanh Mâu thu hồi pháp lực, Trần Nhược Tư cũng tùy nghi ngừng lại.

Thông đạo bên trong, cũng nhất thời an tĩnh, im lặng .

Trần Nhược Tư trong lòng cảm thấy bất an, hấn hiểu một chút hoàn cảnh, trong lòng thầm nghĩ: ” Cái nơi này, thật có chút khiến người ta kinh sợ, so với cái không gian chó má kia cũng thật kinh khủng, Minh tộc nhân này thật ra có ý gì, tại sao lại ở tại nơi như thế này. Chẳng lẽ bọn chúng sợ người ta phát hiện ra tung tích của chúng hay sao? Ấy, điều này rất có thể có, chỉ tiếc ta không thể thoát ra khỏi nơi này, để báo tin cho báo tin cho người khác.”

Trần Nhược Tư nghĩ vậy , nhìn chằm chằm Thanh Mâu nói: “Tên thói tha, ngươi đây là muốn dẫn ta đến nơi này làm chi?”

“Hồn láo!” Thanh Mâu nhìn thoáng qua Trần Nhược Tư mắng, hắc hô lên hai tiếng kỳ quái. Giọng hắc vừa dứt, hai tên quái diện nhân tay cầm cương xoa, tay không ngực trần, chỉ quần một cái khố, từ bên vách đá bên trái tiến ra.

Trần Nhược Tư thấy thế, hồn vía bay hết lên mây, toàn thân run rẩy, đực mặt ra, mắt tròn tròn nhìn vách đá nơi những quái diện nhân nọ xuất hiện

Hai quái diện nhân sau khi xuất hiện, cả hai cùng quỳ xuống đất, mặt hướng Thanh Mâu khấu đầu, quái diện nhân mặc hắc khố, nói: “Kính chào Tả hộ pháp, có sự tình gì, xin phân phó.”

“Hãy đưa tên hồn đản tiểu tử này, đây xuống luyện ngục, đem hắc đi hành quyết.” Thanh Mâu chỉ vào Trần Nhược Tư, nói.

Hai tên quái diện nhân nọ ngẩn người, trong lòng thầm nghĩ: “Hành quyết một phạm nhân bình thường, sao phải tống vào luyện ngục, vậy không phải quá mắc công, lãng phí tinh thần.”

Bọn chúng mặc dù nghĩ như vậy, nhưng đây là ý bề trên, bọn chúng không thể không nghe được sao.

Bọn chúng ngây người, sau khi hô “Tuân lệnh”, đi tới bắt Trần Nhược Tư đem

vào Luyện ngục này theo như lời Thanh Mâu. Kỳ thật đây chính là một cái hầm lửa lớn, nhưng lửa trong hầm lửa này không phải là loại lửa bình thường, mà là loại lam liệt diễm đã trải qua luyện chế đặc biệt, do Minh tộc dùng để đối phó với một số thần tiên đã luyện thành bất phôi chi thân, khó trách hai tên quái diện tại sao lại cảm thấy cảm thấy nghi hoặc .

Lam liệt diễm này do hàng trăm vị cao thủ của Minh vương đồng Minh tộc cùng nhau luyện chế mấy trăm năm mà cho ra thành .

Theo đồn đại hầm lam liệt diễm này, bất luận thân thể của sinh vật nào, một khi bị tống vào hầm lửa này chỉ thì trong nháy mắt bị thiêu rụi, hóa thành không khí.

Thanh Mâu phân phó xong, hóa thành một đạo thanh quang, hướng vách thông đạo bên trái bay đi, không vào trong đó.

Thanh Mâu đi rồi, quái diện nhân mặc hắc khố hướng quái diện nhân mặc hồng khố nói: “Tới luyện ngục quá nguy hiểm, hay là chúng ta tự mình giải quyết nó, một tên phạm nhân, chẳng lẽ sức chúng ta, không thể giết hắc?”

Tên mặc Hồng khố gật gật đầu, giơ cương xoa, nhằm hướng Trần Nhược Tư, đâm mạnh tới.

Trần Nhược Tư trong lòng cả kinh, lui lại mấy bước, không ngờ, tốc độ hắc quá chậm, cương xoa nọ đã tới sát ngực hắc, Trần Nhược Tư hoảng hốt kêu to một tiếng.

Đột nhiên, một bóng người từ trên người Trần Nhược Tư tung bay xuống, một ngọc thủ trắng nõn chụp lấy cương xoa của quái diện nhân mặc hồng khố nọ đâm tới. Tiếp theo, một đạo kim quang, cấp tốc xẹt thẳng tới hồng khố quái diện nhân.

Hồng khố quái diện nhân kinh hãi buông cương xoa ra, chột lóe thân tránh được đòn tập kích của đạo kim quang .

Trần Nhược Tư trong lòng mừng muốn phát điên, trong lòng thầm kêu: “Tử Diệp tỷ tỷ, ngươi còn không chạy đi à, thật sự là cảm ơn tỷ quá, ta lo cho tỷ quá”

Hắc khố quái diện nhân thấy thế, ngây ngốc một lát, giơ huy cương xoa hướng Tử Diệp đâm tới.

Tử Diệp xoay người một cái, tránh được mũi cương xoa, phát tay bắn ra một đạo kim quang, đâm thẳng tới hắc khố quái diện nhân, tiếp theo nàng vung cương xoa trong tay, nhanh chóng đảo mũi lại, hướng hồng khố quái diện nhân, ném tới.

“Tử Diệp tỷ tỷ thật là lợi hại, hứ, cố lên, cố lên!” Trần Nhược Tư đứng ở một bên, thấy Tử Diệp thắng thế, tính tình tiểu hài tử của hắc lộ ra, hắc hưng phấn không thôi không kìm được hô to lên

Tuy nói hắc tính tính rất trẻ con, nhưng trong việc đối xử với nữ nhân lại giống như một nam tử trưởng thành.

“Quái”, chỉ có thể chỉ dùng từ “quái” mà nói về hấn mà thôi.

Tiếng la của Trần Nhượng Tư, vừa mới dứt, hai người quái diện nhân nọ đều trúng chiêu, ngã ra đất biến mất.

Tử Diệp quay lại, nhìn Trần Nhượng Tư cười cười, nói: “Chạy mau, chúng ta rời khỏi đây thôi.”

Trần Nhượng Tư bước nhanh tới bên người Tử Diệp, nói: “Vừa rồi hai tên quái diện nhân nọ, sao không thấy đâu vậy, bọn chúng đâu rồi à?”

“Không phải, bọn chúng đã chết rồi. Vừa rồi hai người quái diện nhân chỉ là Minh tộc quỷ nô cấp thấp nhất, Minh tộc nhân khi đã chết, đều là biến mất, không thấy được nữa.” Tử Diệp nói.

“Tử Diệp tỷ tỷ thật lợi hại, ngay cả quỷ cũng có thể đánh thắng.” Trần Nhượng Tư nhìn Tử Diệp, cười khích lệ nói.

Trần Nhượng Tư không biết Minh tộc nhân lợi hại như thế nào, hấn chỉ nghe nói phong phanh về quỷ, cũng biết quỷ thật lợi hại, nhưng hấn lại không biết, lũ quỷ được nói đến ở đây, chỉ là những tên trong Minh tộc dám đơn độc đi ra ngoài mà thôi.

Hấn nếu biết quỷ nô này, so với người bình thường chỉ có mạnh hơn một chút, hấn e rằng sẽ không nói những lời khen vừa rồi.

Tử Diệp cười cười, cũng không nói cái gì, nàng có thể cũng đoán được Trần Nhượng Tư đối với tình hình Minh tộc, một điểm cũng không biết, nàng nói: “Chúng ta đi thôi, lúc dừng lại ta sẽ nói tình hình Minh tộc cho tên gốc người.”

Tử Diệp nói xong, tự tay nắm tay lôi kéo Trần Nhượng Tư, nhắm hướng vách đá bên trái lao đi.

Trần Nhượng Tư trong lòng không hiểu, hấn nghi hoặc nghĩ: “Rõ ràng là vách đá, sao nàng lại cứ khẳng định mà đâm đầu vào vách đá nhỉ?.....”

Hấn còn không có nghĩ xong, đã cảm giác được mình như chạm tới một cái vật thể mềm mại, tiếp theo bên tai truyền đến “bịch” một thanh âm vang lên, trước mắt đột nhiên sáng ngời, một đoạn đường cắt đầy đá lớn nhổn xuất hiện tại trước mắt bọn họ.

Cách xa đoạn đường đá đó, thấy một toà cung điện nhỏ nằm trên một khu đất bằng phẳng cao với đoạn đường đá này khoảng nửa thước, tại cửa cung điện có bóng người đi đi lại lại, thoát ẩn thoát hiện.

Hai bên đoạn đường đá này, là vách đá cao dựng đứng, ngẩng đầu, nhìn thấy vách đá này chạm tới trời, nối liền với nhau.

Trần Nhượng Tư xoay người nhìn về phía sau nhìn, hấn nghi hoặc, trong lòng thầm nghĩ: “nhìn này, rõ ràng là vách đá, nếu chưa có tới qua đây, hoặc là người không biết tình hình, ai cũng sẽ không hoài nghi là Minh vương cung điện, sẽ nghĩ đây là vách đá, minh vương này thật sự là giỏi hoạt, dụng loại phương thức này che dấu cung điện chính mình.”

“Nhìn cái gì thế?” Tử Diệp thấy Trần Nhượng Tư nhìn ngẩn người vách đá đằng sau, nàng hỏi.

“Không thấy cái gì, ta chỉ thấy khó hiểu nên có chút tò mò.” Trần Nhượng Tư quay đầu lại, cười cười, nói.

“Chúng ta bây giờ chỉ có thể đi dọc theo đoạn đường đá này, để tới trước cung điện kia, men theo bên cạnh mà lách đi, nếu như thuận lợi có thể tách bọn trông cửa kia, chúng ta sẽ thành công, nghe rõ rồi chứ?” Tử Diệp nhìn phía trước tiểu cung điện, nói.

“Tử Diệp tỷ tỷ, nghe rõ rồi.” Trần Nhượng Tư gật đầu nói.

Tử Diệp lấy tay vỗ vỗ Trần Nhượng Tư, cười cười, nói: “Vậy mới là tiểu tử ngoan chứ.” Nàng nói xong, cười đưa tay xuống, cầm lấy tay Trần Nhượng Tư, đi dọc theo vách bên đường đá, từ từ hướng tiểu cung điện, âm thầm đi tới.

Trần Nhượng Tư bị Tử Diệp gọi là “tiểu tử ngoan”, ngẩn ra một chút, hấn theo Tử Diệp đi tới, hấn trong lòng thầm nói: “Cái gì mà tiểu tử ngoan. Chẳng lẽ ta thật sự giống tiểu hài tử sao?”

25. Chương 25: Tẩu Đầu Vô Lộ

Những tia nắng mặt trời, trong không trung chiếu rọi lên bề mặt của lớp đá dăm. Đá dăm dưới quang mang của mặt trời, trở nên sáng loáng, thỉnh thoảng còn phản xạ lại tạo nên nhiều điểm sáng, khiến cho lớp đá dăm giống như được trải bên trên một tầng bảo ngọc trong suốt quý giá.

Từ phía đối diện, thổi tới một cơn gió lạnh, làm cho bọn họ cảm giác được một cơn lạnh thấm vào xương cốt, không khỏi khiến mọi người rùng mình, Trần Nhược Tư nhẹ giọng nói: “Địa phương này thật quý quái, mặt trời chiếu gắt như vậy, vậy mà lại nổi lên một trận gió lạnh.”

Tử Diệp quay đầu lại nhìn thoáng qua Trần Nhược Tư, cười cười, sau đó quay đầu, tiếp tục đi tới.

Gió nổi lên, thổi bay tóc của Tử Diệp, làm cho nó chạm vào mặt của Trần Nhược Tư, khiến cho hắn cảm giác được chút không khí kì lạ. Một mùi hương nhàn nhạt thơm ngát, từ từ tiến vào lỗ mũi của Trần Nhược Tư, để cho hắn đột nhiên toàn thân căng thẳng, tinh thần bừng bừng, máu huyết sôi trào, tim đập “thình thịch” điên cuồng.

“Hỗn đản, thật sự là hỗn đản! Trong thời khắc nguy hiểm này, người còn để tâm mà suy nghĩ những chuyện vớ vẩn.” Trong lòng Trần Nhược Tư đang thầm mắng chính mình.

Sự kích động bất ổn trong lòng, rất nhanh đã bị hắn áp chế xuống, hắn đưa mặt quay về phía bên kia vách đá, tránh tóc của Tử Diệp bị gió thổi bay chạm vào mặt.

“Đệ xem, phía trước chính là quỷ soa, trong khi bọn chúng đang xoay người, chúng ta nhất định phải vượt qua phải trước khi chúng xoay người xong, kịp thời tiến vào tiểu cung điện phía đối diện.” Tử Diệp quay đầu lại nhìn Trần Nhược Tư, khẽ nói.

“Thấy rồi, tuy nhiên hơi xa, chúng ta chỉ có một chút thời gian lúc bọn chúng xoay người, liệu có thể kịp thời vượt qua không?” Trần Nhược Tư nhìn khoảng cách, khẽ nói.

“Nếu đệ không thua kém ta, có khả năng biến hóa, chúng ta có thể nhẹ nhàng tránh né ánh mắt của bọn quỷ soa ở trước mặt. Còn nếu muốn chạy trốn, chỉ có thể làm như vậy.” Tử Diệp khẽ nói.

“Hay là tỷ đi trước, đệ sẽ cẩn thận xem xét, nếu như bị phát hiện, tỷ không cần phải quản tới đệ, tỷ một mình đào tẩu là tốt rồi. Đệ không muốn vì đệ, tỷ lại rơi vào tay của Minh tộc, như vậy đệ có chết, cũng sẽ cảm thấy trong lòng bất an.” Trần Nhược Tư khẽ nói.

“Tên chết dẫm, xem ra đệ cũng có chút lương tâm, những câu nói vừa rồi của đệ, ta có chết trong tay của Minh tộc, cũng cảm thấy được chút giá trị. Đi thôi, nghe khẩu lệnh của ta.”

Tử Diệp thản nhiên cười, quay đầu lại, nhìn tiểu cung điện, nói. Trong nháy mắt khi nàng quay đầu, Trần Nhược Tư đột nhiên biết được khuôn mặt của nàng có một loại cảm giác quen thuộc, hắn nghĩ Tử Diệp ở trước mắt, chính là Mộng Tuyết.

Có lẽ, cũng là ở trong lòng hắn lúc này cảm thấy lo lắng duyên cớ là vì Mộng Tuyết.

Trần Nhược Tư lắc lắc đầu, thầm thở dài, trong lòng cảm thấy đặc biệt khẩn trương, hắn thầm nghĩ: “Nàng rất vất vả để chạy thoát, ngàn vạn lần không thể bị phát hiện. Bằng không, ta thật sự phải xin lỗi nàng.”

“Chạy!” Tử Diệp khẽ hét lên một tiếng. Khi tiếng “Chạy!” kia vừa trầm xuống,

Trần Nhược Tư và Tử Diệp, cùng vội vàng chạy vọt tới, hướng về phía tiểu cung điện ở bên cạnh, vọt đi.

Trăm thước, mười thước, năm thước, hai thước, mục tiêu của bọn họ, đang từ từ trở nên gần với bọn họ hơn, tâm tình của hai người, cũng càng ngày càng khẩn trương. Khi cự ly của bọn họ với mục tiêu trước mắt chỉ còn có nửa thước, một quỷ soa, lớn tiếng hét lên: “Đứng lại, ai ở đó vậy?”

Sau khi nghe được tiếng quát tháo của quỷ soa kia, trong lòng của Trần Nhược Tư và Tử Diệp, nhất thời chìm trong thất vọng, huyết dịch toàn thân có cảm giác đông cứng lại. Hơi chần chừ một lát, bọn họ hồi phục lại tinh thần, nhảy lên, hướng về cung điện ở bên cạnh nhảy tới, không ngờ, Trần Nhược Tư trượt chân, ngã lún trên mặt đất.

Chậm, hết thấy đều đã chậm rồi, nếu bọn họ không hề do dự, thì có lẽ, đã có thể thắng thế rồi.

“Tử Diệp tỷ tỷ, mau chạy đi, không cần quản tới đệ.” Trần Nhược Tư nằm trên mặt đất, nhìn bọn quý xoa đang tức tốc chạy tới chỗ bọn họ, bèn lớn tiếng nói với Tử Diệp.

“Ta sẽ không bỏ đệ lại đâu.” Tử Diệp nói. Khi nàng nói xong, song thủ giơ lên, phát ra mấy đạo kim quang, hướng về phía bọn quý xoa mà công kích. Nàng cũng không kịp nhìn bọn quý xoa ngã xuống, bèn nắm lấy cổ áo của Trần Nhược Tư, nâng hắn dậy, rồi mang hắn theo, hướng tới tiểu cung điện bên cạnh mà một đường mãi miết chạy tới.

Tử Diệp mang theo Trần Nhược Tư, trong khi chạy, thỉnh thoảng có tiếng sóng vỗ truyền tới tai của hai người.

Sau khi hai người chạy được khoảng mười phút, đột nhiên ngừng lại, bởi vì lúc này, hai người đã chạy tới phía cuối của một tiểu lộ. Phía trước bọn họ, là một hải vực bao la, nhìn không thấy bờ bến, sóng lớn cuộn cuộn, điên cuồng gào thét, hướng tới bờ đá phía dưới chân bọn họ giống như muốn cắt sâu mấy chục thước vào vách đá mà đánh tới, đồng thời phát ra tiếng “Rào rào”.

Trên mặt biển, có một vài loài cầm điều chẳng biết danh tự, giương cánh theo sóng mà đùa giỡn, những âm thanh trong trẻo “Oa oa” vang lên, làm cho người ta cảm thấy chói tai.

Trần Nhược Tư và Tử Diệp hai người, trông thấy hoàn cảnh phía trước mà trợn tròn mắt.

Sau một lúc lâu, Trần Nhược Tư quay đầu nhìn Tử Diệp, nói: “Tử Diệp tỷ tỷ, tỷ đi đi, tỷ là tiên tử, có thể bay được mà.”

Tử Diệp thở dài, nhìn Trần Nhược Tư, cười cười, nói: “Đệ có sợ chết không?”

“Sợ chết thì thế nào chứ, nhảy xuống cũng là chết, để người Minh tộc bắt được, cũng là chết, đệ không có sự lựa chọn, chỉ có một con đường chết.” Trần Nhược Tư bất đắc dĩ cười cười nói.

“Ta nếu để đệ lưu lại, đệ cũng chết, nhưng ta cũng không thể mang đệ đi được. Nếu đệ chết, cả đời ta sẽ vô cùng thương tâm, tính ra còn không bằng chết.” Tử Diệp nói.

“Thế nào lại thành ra như vậy, tỷ có thể đào tẩu thì cứ đào tẩu, làm gì phải ở lại chịu chết. Nhân gian còn có rất nhiều người khốn khổ, đang đợi thần tiên các tử tới cứu giúp, đệ chỉ là một phạm nhân, chết đi một người cũng không đáng gì, nhưng tiên tử mà ít đi một người, thì thật là đáng tiếc.” Trần Nhược Tư nói.

“A a, cái gì là tiên tử chứ, ngay cả ân nhân cứu mạng của mình cũng không thể cứu đi, còn có thể diện mà xưng tiên tử ư.” Tử Diệp thở dài, nở nụ cười gượng gạo nói.

Trần Nhược Tư thấy nàng nói như thế, hắn bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nói: “Tử Diệp tỷ tỷ, đệ dù sao cũng phải chết. Đệ có một tâm nguyện, tỷ giúp đệ hoàn thành nó, có được không?” Hắn nói thế là có mục đích, muốn Tử Diệp bỏ đi mà không cần quản tới hắn.

“Ta mặc kệ đệ có tâm nguyện gì, mọi người đều phải chết, có tâm nguyện gì đi nữa, cũng không thể làm được.” Tử Diệp sắc mặt khế biến, đôi mắt bắt đầu trở nên đỏ ửng, rất nhanh, nước mắt đã chảy ra.

Trần Nhược Tư đi đến bên cạnh Tử Diệp, nắm lấy bả vai của nàng, cười cười nói: “A a, không nghĩ được tiên tử mà cũng rơi lệ.”

Tử Diệp nhìn thoáng qua Trần Nhược Tư, khẽ lau giọt lệ nơi khóe mắt, cười cười.

Lúc này, một âm thanh quý dị bất nam bất nữ, truyền tới lỗ tai hai người, hắn nói: “Xem các người còn chạy được đi đâu, các huynh đệ, lên cho ta!”

Trần Nhược Tư và Tử Diệp, nghe được âm thanh của người nọ, nhanh chóng xoay người lại, nhìn thấy trước mắt, có vô số quý nô cũng như quý xoa, trong tay nắm cương xoa, cấp tốc chạy về phía bọn họ.

Bọn họ nhìn quanh xem nơi nào có khả năng chạy trốn, nhưng đôi chân hai người bọn họ lại đứng im một chỗ, ngay cả một chút âm thanh, cũng không có phát ra.

“Chúng ta đã không còn đường chạy, tỷ mau chạy đi, không cần lo cho đệ.” Trần Nhược Tư lui về phía sau hai bước, hoảng sợ nhìn quý nô, quý xoa của Minh tộc trước mặt, nói.

“Không, ta tuyệt sẽ không bỏ đệ lại đây, một mình chạy trốn đâu.” Tử Diệp ứng thanh đáp. “Tỷ sao lại cứng đầu như vậy chứ, có thể sống được đã là tốt rồi. Vả lại, sau này dù đệ có bị bọn chúng bắt được, cũng không nhất định là tử lộ.” Trần Nhược Tư nói. Hắn nói lời này, chỉ là để lừa mình lừa người mà thôi, Tử Diệp thế nào lại tin được.

Tử Diệp ám tụ năng lượng, nắm chắc thời cơ, nhanh chóng phát ra mấy đạo kim quang, bắn về phía bọn quỷ nô, quỷ soa. Bọn quỷ nô, quỷ soa kinh hãi thất sắc, nhất thời cước bộ dừng lại, không dám xông tới.

Đột nhiên, trên không trung xuất hiện một đoàn hắc vụ, cấp tốc nhằm hướng tới mấy đạo kim quang kia mà bay tới. Trong nháy mắt, mấy đạo kim quang bị đoàn hắc vụ bao vây vào bên trong, sau khi hắc vụ này lên vài cái, bèn đứng yên tại đấy, không hề di động.

Tử Diệp thấy thế, bèn chấn động, nghĩ thầm: “Hết rồi, chúng ta chết chắc rồi.”

Trần Nhược Tư càng trợn mắt há hốc mồm, chẳng biết phải làm sao, ngây ngốc đứng nguyên một chỗ.

Sau một lúc lâu, đoàn hắc vụ kia biến thành một nhân hình ảnh tử lúc ẩn lúc hiện, hắn nhìn Trần Nhược Tư và Tử Diệp, nói: “Lá gan của các người cũng thật lớn, không ngờ lại dám làm bị thương tộc nhân của Minh tộc ta. Thời khắc này, chính là tử kỳ của các người.”

Ảnh tử nhân kia sau khi nói xong, xuất ra hắc ảnh tử thủ, trống rỗng hướng về phía Tử Diệp đẩy ra một chưởng. Một đạo hắc quang, trong nháy mắt xông về Tử Diệp.

26. Chương 26: Âm Tụ Tranh Đấu

Trần Nhược Tư nghĩ vậy, bèn bước nhanh tới phía trước mặt của Tử Diệp, chắn cho Tử Diệp ở phía sau, Trần Nhược Tư nguyên còn muốn nói gì đó, nhưng khi miệng hắn vừa mới mở ra, thì đạo hắc quang kia thật sự đã đánh tới người hắn.

Đạo hắc quang kia, nhìn như không có tý sức mạnh nào, nhưng trên thực tế, lại ẩn hàm mãnh lực công kích rất lớn. Trần Nhược Tư sau khi bị đạo hắc quang kia đánh trúng, hắn cảm giác được ngực vô cùng đau đớn, nhất thời liền mất đi tri giác, thân thể hắn cũng bị sức mạnh cường đại kia chấn bay ra ngoài. Tử Diệp ở phía sau Trần Nhược Tư, cũng theo Trần Nhược Tư, bị chấn bay đi.

Tử Diệp trong nháy mắt lúc bị đẩy bay, tay nàng đã ôm Trần Nhược Tư vào trong lòng. Tử Diệp vạn vạn lần cũng không nghĩ đến, Trần Nhược Tư liệu linh không để ý đến an nguy của bản thân hắn mà tiếp thay cho nàng một kích này, nàng thời khắc này trong lòng đau như bị đao cắt, nhất thời nước mắt chột dâng trào, nàng trong lòng thầm nghĩ: “Người thật sự là một tên khờ. Vì sao lại ngốc ngếch như vậy?”

Bọn họ bị kích bắn ra sau mấy trượng, rơi xuống biển sâu. Tử Diệp pháp lực chỉ có hạn, nàng cũng không thể mang theo người mà phi hành. Bây giờ, nàng cũng chỉ có thể ôm lấy thân thể của Trần Nhược Tư, đồng thời rơi xuống. Nàng nếu thời khắc này bỏ Trần Nhược Tư, chính nàng có thể đào tẩu được, nhưng nàng không làm như vậy, mà nàng cũng không muốn làm như vậy.

“Muốn dùng cách này để đào tẩu, cũng không có cửa đâu!” Một đoàn thanh vụ phiêu động tại không gian bên trên mặt biển, từ bên trong màn thanh vụ, truyền đến thanh âm của một nam tử.

Thanh âm trầm xuống, một đạo thanh quang từ bên trong màn thanh vụ, xạ ra bên ngoài, hướng xuống phía Tử Diệp và Trần Nhược Tư mà công tới.

Tử Diệp thấy Trần Nhược Tư đã rơi vào trạng thái hôn mê, nàng cho rằng Trần Nhược Tư trong khi đang rơi xuống mà bị đạo thanh quang này kích trúng, hắn phải chết chứ không nghi ngờ gì nữa, nàng bèn xoay người lại, dụng thân thể chính mình, ngăn cản đạo thanh quang kia.

Nàng sau khi bị đạo thanh quang đánh trúng, liền cảm giác được kinh mạch toàn thân hầu như đều bị chấn đoạn, vô cùng đau đớn, ý thức nhất thời trở nên hỗn loạn. Trong đầu nàng, lúc này tràn ngập khuôn mặt tươi cười tinh quái của Trần Nhược Tư, tiên huyết từ khóe miệng trào ra, nhưng trên khuôn mặt nàng lại lộ ra một chút tiểu ý, ánh mắt nàng trở nên vô lực từ từ chậm rãi nhắm lại.

Đột nhiên, nàng cảm giác được có một cổ lực lượng, mạnh mẽ cướp lấy Trần Nhược Tư đang trong lòng nàng mà đem đi.

Nàng muốn mở to mắt, nhưng đôi mắt nàng trở nên nặng trĩu, đúng là không nghe sự chỉ đạo của nàng, bướng bỉnh nhắm lại. Nàng có chút lo lắng, cảm giác một trận thương tâm nhất thời lan truyền khắp toàn thân, nàng lại phun ra một ngụm tiên huyết, dần dần mất đi tri giác.

Sinh tử của Tử Diệp, không ai biết được, phải xem tạo hóa cũng như vận khí của nàng vậy. Trần Nhược Tư hẳn cũng bị một đạo thanh quang từ thanh vụ bắn ra, cuốn lấy hắn, nhưng là bị đem đến bên trên vách núi đen.

Đoàn thanh vụ lúc đầu đứng im trong không trung, giờ đã phiêu động tới huyền nhai, biến ảo thành nhân hình, đứng trên mặt đất.

Hắc ảnh tử nhân lúc ẩn lúc hiện vừa rồi, cũng hiện ra thân hình, khuôn mặt hắn tái nhợt, thanh sấu, xương gò má nhô cao, đôi mắt sâu hoắm, từ xa một chút mà nhìn lại, người khác chắc cho rằng đang nhìn thấy một bộ xương khô. Người này chính là một hộ pháp của Minh vương, tên là Đế Khai.

Hắn đi đến bên cạnh của Trần Nhược Tư, nhìn Trần Nhược Tư đang nằm trên mặt đất, đã mất đi sinh mệnh khí tức nói: “Thanh tả hộ pháp, có cần thiết phải kiểm tra xem hắn đã tử vong hay chưa không?”

“Cần, rất cần là đằng khác. Người cũng biết, lúc trước, hắn trúng phải U Huyền chú của ta, nhưng không đến một hồi, hắn đã tỉnh lại, nhưng một chút chuyện xảy ra cũng không có. Người nói đi, ta có nói quá chút nào không?” Thanh Mâu nói.

“Ha ha, đúng là có việc này sao, nhưng hắn vừa rồi trúng phải Ô Sát chú của ta, tịnh không phải là U Huyền chú của người, ta muốn xem hắn thế nào có thể tỉnh lại.”

Đế Khai cười lạnh hai tiếng, khinh thường cố nhiên nhìn thoáng qua Thanh Mâu, trong khẩu khí mang theo một chút ý vị khinh miệt nói.

Thanh Mâu hừ lạnh một tiếng, nhìn thoáng qua Đế Khai, từ từ cười cười, nói: “Rất nhanh, hắn sẽ tỉnh lại thôi. Nếu không tin, người đi kiểm tra một chút, xem xem hắn đã đoạn khí hay chưa?”

Thanh Mâu và Đế Khai hai người, mặc dù đều là hộ pháp của Minh Vương, nhưng trong mắt của hai người, cũng chẳng có ai phục ai cả, có khác chẳng bọn họ không hề minh thương minh đao đấu đá nhau. Đường nhiên, lúc bọn họ đấu đá với nhau, đều tiến hành ở những địa phương bí mật, Minh Vương tịnh chẳng biết bọn họ chẳng hề dung thứ cho nhau.

Minh tộc nhân có cách phân chia cấp bậc hết sức rõ ràng, nhưng những cấp bậc này, cũng sẽ theo lực lượng pháp lực mà tăng lên, pháp lực càng cao, cấp bậc cũng sẽ theo vậy mà tăng lên. Minh tộc nhân, cấp bậc được xếp từ thấp đến cao đại khái được xếp như sau quỷ nô ¼? quỷ soa ¼? quỷ hồn hoặc âm hồn ¼? u linh hoặc cương thi ¼? huyết nghê gia tộc ¼? yêu linh ¼? hộ pháp ¼? minh vương.

Nhân vật cấp yêu linh, đại đa số là những nhân vật giữ vai trò tướng lĩnh, huyết nghê gia tộc, là minh tộc tối cường đại và nhân số trong đội ngũ một chi công kích của bọn họ cũng có lực lượng lớn nhất, bọn họ mỗi một người, đều có thể một mình đối phó được với nhân vật bán tiên bán nhân trên nhân gian. Trong Minh tộc, nơi nào cũng có thể gặp quỷ nô và quỷ soa, mà so với bọn chúng những nhân vật có đẳng cấp cao hơn, nếu không nhận mệnh lệnh của Minh Vương, bọn họ cũng sẽ không dễ dàng lộ diện.

Trong Minh tộc, quyền lực có thể nói hoàn toàn nắm giữ trong tay của một mình Minh Vương. Đế Khai cười cười, nói: “Xem thì xem, ta sẽ chứng minh cho người thấy là hắn đã chết rồi.”

Hắn nói xong, bèn ngồi xổm xuống, bàn tay đưa tới bên dưới mũi của Trần Nhược Tư, hắn cảm giác được Trần Nhược Tư có một chút khí tức yếu ớt, hắn trong lòng thầm nghĩ: “Không nghĩ được tiểu tử này mệnh của hắn lại lớn như vậy, không ngờ vẫn còn sống. Không được, ta tuyệt không thể mất thể diện như vậy được.”

Hắn nghĩ vậy, vốn là bàn tay đang nắm hờ thành quyền, đột nhiên biến thành chưởng, âm thầm tụ khí, hướng lên trên ngực của Trần Nhược Tư, ấn xuống.

Động tác này của hắn, Thanh Mâu đứng ở một bên thấy vẻ đau đớn của Nhược Tư, hắn chỉ là thông thả cười cười, chờ xem một màn kịch hay.

Tay của Đế Khai, đúng lúc đụng vào ngực của Trần Nhược Tư, thì trên người của Trần Nhược Tư, trong nháy mắt xạ ra mấy đạo kim quang, bắn vào trong lòng bàn tay của Đế Khai .

Đế Khai hoảng hốt, trong lòng thầm hô lên một tiếng, sau đó rất nhanh rời bàn tay đang đặt trên lồng ngực của Trần Nhược Tư, hắn giương mắt nghi hoặc nhìn Trần Nhược Tư. Một cảm giác đau đớn giống như bị ngàn vạn cây châm chích vào lòng bàn tay, nhất thời từ trong lòng bàn tay, dần dần truyền đi khắp toàn thân. Hồi lâu sau, hắn liền đứng lên, nhìn Thanh Mâu, trong lòng thầm nghĩ: “Thanh Mâu người đứng là một tên hỗn đản, người biết rõ hắn là một củ khoai nóng bỏng không dễ động vào, vậy mà cố ý để ta đi đánh hắn. Hừ, người đã bắt nạt, vậy thì đừng trách ta bắt nạt.”

Hắn nghĩ vậy, hừ lạnh một tiếng, rời khỏi đương trường. Thanh Mâu thấy thế, bắt đầu cười to ha ha. Cũng không biết có phải vì tiếng cười của Thanh Mâu khiến cho Nhược Tư bừng tỉnh, hay là do hắn tự mình tỉnh lại, Trần Nhược Tư ho khan hai tiếng, từ từ mở mắt, nhưng tư tưởng của hắn, hình như vẫn còn rất mơ hồ, miệng hắn không ngừng lầm nhảm kêu lên: “Mộng Tuyết tỷ tỷ, đừng rời khỏi ta, tiên tử tỷ tỷ, đừng chạy , đừng chạy mà !”

Đám quỷ nô, quỷ soa đứng một bên, nghe được tiếng kêu la của Trần Nhược Tư, đều bắt đầu cười to một cách quái đản, còn có kẻ vừa cười vừa nói: “Tên này đúng là tiểu hỗn đản, lại còn là một tên phong lưu, một mình mà có tới hai đứa”

Thanh Mâu ngừng cười, bọn quỷ nô, quỷ soa , theo đó cũng đều ngừng cười, một tên có vẻ như là đầu lĩnh của đám người này, bước tới, hỏi Thanh Mâu: “Tả hộ pháp, chúng ta xử trí tên tiểu tử hỗn đản này thế nào đây?”

“Không cần các người phải quan tâm, các người hãy thôi lui, ta tự mình xử lý.”

Thanh Mâu nói. Vừa rồi trong thông đạo, hắn có gọi quỷ nô tổng Trần Nhược Tư đến luyện ngục, không nghĩ đến lại để cho Trần Nhược Tư đào thoát, người nói xem, hắn còn dám tin tưởng vào khả năng làm việc của bọn chúng không ? Theo hắn bây giờ cho rằng, bọn quỷ nô và quỷ soa , tất cả đều lũ phé vật, sự tình gì cũng xử lý cũng hỏng cả.

Mà lũ quỷ nô và quỷ soa này, cũng biết tả hộ pháp Thanh Mâu luôn luôn ra vẻ kẻ cả khinh thường bọn chúng, bọn chúng cũng tự biết mình, cho nên sau khi hành lễ với Thanh Mâu xong, đều lẳng lặng rời đi.

Thanh Mâu nhìn Trần Nhược Tư, trong lòng thầm nghĩ: “Nếu ta có thể hoàn toàn khống chế được hắn, lợi dụng lực lượng của hắn, để đối phó với Minh Vương và Đế Khai, thực sự là mỹ sự cực tốt. Nhưng vạn nhất thất bại, thì đây lại là phiền toái cực lớn, ta nên làm thế nào đây ?”

Thanh Mâu suy nghĩ, rồi bước tới bên cạnh của Trần Nhược Tư, vươn hữu thủ, ám tụ lực lượng, vừa lật cổ tay, từ trong tâm chưởng, xạ ra một đạo huyết hồng sắc quang mang hướng tới đầu của Trần Nhược Tư công tới.

27. Chương 27: Tẩy Não Ma Chú

Sử dụng loại pháp thuật này có một điều kiện tiên quyết, đó chính là phải khiến cho người bị thi triển pháp thuật rơi vào trạng thái hôn mê, hoặc là trạng thái chết giả, thì pháp thuật mới có thể phát huy tác dụng. Còn nếu không, chỉ là lãng phí năng lượng mà thôi.

Người trong Minh Tộc, có thể biết được Tẩy Não Ma Chú, nhưng ngoại trừ hai vị hộ pháp và Minh vương ra, thì không một ai khác có thể sử dụng.

Đạo hồng sắc quang mang kia, sau khi tiến vào trong đầu Trần Nhược Tư, thì đầu của Trần Nhược Tư đột nhiên cảm giác được một cơn thống khổ vô cùng. Hắn đột nhiên bừng tỉnh, toàn thân co quắp, ôm lấy đầu, lăn lộn trên mặt đất, miệng không ngừng kêu la oa oa.

Thanh Mâu thấy thế, chấn động, trong lòng thầm nghĩ: “Đúng là quái sự, ta từng thử nghiệm qua với vài người, đều sử dụng Tẩy Não Ma Chú, đến ngay cả một chút phản ứng cũng không có, hân thể nào lại có phản ứng dữ dội như vậy? Chẳng lẽ kí ức của hân không thể tẩy sạch được!”

Trong khi Thanh Mâu đang chuẩn bị thi triển pháp thuật lại lần nữa, thì lúc này, Trần Nhược Tư lẳng lẳng nằm dài trên mặt đất, không hề nhúc nhích, đột nhiên lại quay trở về trạng thái hôn mê lúc vừa rồi. Chỉ có điều, diện mạo cũng như biểu tình của hân, giống như trong trạng thái kinh sợ.

Thanh Mâu thấy điều này, rất nghi hoặc.

Trần Nhược Tư thời khắc này có thể nói, đang rơi vào trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê. Hiện tại, trong đầu của hân xuất hiện mười sáu đoạn cảnh tượng, mỗi một người và sự việc trong một mảng cảnh tượng lại không hề giống nhau.

Mười sáu đoạn này, đột nhiên giống như là ký ức cô đọng trong mười sáu năm sinh sống của hân.

Phiến đoạn thứ sáu trong mười sáu phiến đoạn, hân có thể nhìn thấy có điều gì đó rất quen thuộc, mà phiến đoạn thứ nhất cho đến phiến đoạn thứ năm, lại để cho hân cảm giác có chút quái dị.

Cảnh tượng trong phiến đoạn thứ nhất chính là: Trên một mảnh thảo nguyên hoang vu mênh mông một màu xanh, có một thanh y nữ tử, trong lòng đang ôm một anh hài mới sinh, thanh y nữ tử đang cười ngọt ngào, nhìn anh hài kia. Đứng bên cạnh thanh y nữ tử là một nam tử diện mạo anh tuấn, thanh tú, mặc tử sắc đạo bào, hân đang mỉm cười, nhìn anh hài trong lòng thanh y nữ tử.

Cảnh tượng trong phiến đoạn thứ hai: Trước vách đá dăm, bên trên mảnh sân toái sa thạch, cũng là thanh y nữ và thanh niên vận tử bào, bọn họ thời khắc này này có chút biến hóa, thanh y nữ tử quay mặt về phía tử bào thanh niên, đang cùng hân nói chuyện. Phía bên dưới vách đá cạnh nơi bọn họ đang đứng, có một động phủ mặt trước đề ba đại tự “Cư tiên động”. Nơi lối vào động phủ, trải ra một khối vải hoa, trên khối vải kia, có một tiểu nam hài đang nhảy nhót rất vui sướng.

Cảnh tượng trong phiến đoạn thứ ba: Tại một mảnh hải vực mênh mông vô cùng, sóng biển vô cùng mãnh liệt, có một tấm huyền phù và phía trên tầng lớp sóng biển chính là Thanh Long Thủ và tử bào thanh niên đã xuất hiện trong hai phiến đoạn trước đứng đối diện. Tử bào thanh niên đang niệm tụng cái gì đó, mà Thanh Long thủ kia, cũng chỉ lẳng lẳng nhìn hân. Trong đôi mắt của nó, mơ hồ có thể trông thấy nước mắt. Một lát sau, nó hô lên: “Trần Đạo Thiên, động thủ đi!” Tất cả trong phiến đoạn, duy nhất có một câu, cũng là một câu Trần Nhược Tư có thể nhớ rõ nhất.

Cảnh tượng trong phiến đoạn thứ tư: Có thể nói vẫn là tử bào thanh niên kia đang đi đạo, với một tiểu nam hài ngây thơ hoạt bát. Giữa sa mạc mênh mông cùng nhau vui đùa, nhưng trên khuôn mặt của thanh niên nam tử kia, đang lộ ra vẻ ưu thương và đau đớn vô cùng.

Cảnh tượng trong phiến đoạn thứ năm: Một lão đạo râu bạc, và một tiểu nam hài trong phiến đoạn thứ tư, đang bay lượn như con thoi trong làn mây.

Cảnh tượng trong phiến đoạn thứ sáu cho đến phiến đoạn thứ mười lăm, thì Trần Nhược Tư có chút rõ ràng hơn, khi tĩnh tâm suy nghĩ, thì đây là tình cảnh khi hân trưởng thành, cảnh tượng trong phiến đoạn thứ mười sáu, là hân và Mộng Tuyết tay nắm tay, mặt đối mặt đứng chung một chỗ.

Cũng không biết qua bao lâu, mười sáu phiến đoạn xuất hiện trong đầu Trần Nhược Tư, rồi biến mất, Trần Nhược Tư cũng đã tỉnh lại. Thời khắc này, hân ngoại trừ có thể nhớ rõ cảnh tượng trong mười sáu phiến đoạn ra, thì tất cả những thứ khác, hân cũng không nhớ rõ, kể cả sự tình gặp gỡ Tử Điện, hân cũng đều không nhớ rõ.

Trần Nhược Tư mở mắt, nhìn Thanh Mâu nói: “Ngươi là ai, đây là địa phương nào?”

“Ha ha ha, ngươi không cần quản ta là ai, chỉ cần ngươi từ nay về sau nghe theo lời ta nói là được rồi.” Thanh Mâu cười cười nói. Lúc này, trong lòng hân vô cùng hân hoan, hân còn tưởng rằng hoàn toàn không thể đem kí ức trong đầu của Trần Nhược Tư xóa đi.

Ta vì sao phải nghe ngươi, ngươi rốt cuộc là ai? Không nói thì ta phải đi rồi, ta muốn tới Cư Tiên Động, nơi đó là gia đình của ta, phụ mẫu ta vẫn còn chờ ta ở đó?” Trần Nhược Tư nói. Khi nói xong, chính hân

cảm thấy hồ đồ, hắn cũng không biết vì sao hắn lại nói những lời này .

Hắn trong lúc suy nghĩ tại sao mình lại nói những lời này, có lẽ đang đợi hắn, chính là bên dưới luyện ngục.

Thanh Mâu nghe xong câu hỏi của Trần Nhược Tư, trong lòng thầm nghĩ: “Cư tiên động là địa phương nào, ta sao cho tới bây giờ vẫn chưa nghe thấy người ta nói về địa phương này? Chẳng lẽ Tẩy Nã Ma Chú của ta lại khiến trong kí ức của hắn nhớ lại những sự việc khác sao, việc này thật sự có chút quái dị.”

Trong khi hắn suy nghĩ, bên nhìn Trần Nhược Tư nói: “Phụ mẫu ngươi là ai, ngươi có biết không ?”

Trần Nhược Tư lắc lắc đầu, không trả lời.

Thanh Mâu cười cười, trong lòng thầm nghĩ: “Thật thú vị, xem ra trời giúp ta rồi, bắt quá ta còn phải thử xem hắn có phải thật sự quên mình là ai hay không.” Khi hắn nghĩ vậy, liền nhìn Trần Nhược Tư nói: “Vậy ngươi tên là gì, ngươi lớn lên ở địa phương nào?”

Trần Nhược Tư thấy người trước mặt hắn này, luôn hỏi đi hỏi lại, hắn cảm thấy có chút phiền phức bức mình, trong lòng thầm nghĩ: “Kẻ trước mặt này, xem bộ dạng của hắn, thì đã biết hắn không phải người tốt rồi, ta sao phải nói thật cho hắn biết. A, trong kí ức của ta, cái người kêu bằng Trần Đạo Thiên này, không ngờ lại có thể giao tranh với rồng, khải định lợi hại. Tại sao ta không dùng tên người này dọa kẻ trước mặt.”

Hắn khi nghĩ vậy, cười nói: “Ta tên là Trần Đạo Thiên, ta lớn lên ở Cư Tiên Động.” Những lời này của hắn, tuy nói là những lời nói dối, nhưng lại căn cứ theo kí ức của hắn mà nói, cũng không quá giả dối, cũng có vài phần chân thật.

Đồng tử Thanh Mâu chuyển động, thầm nghĩ: “Trần Đạo Thiên, Cư Tiên Động... Tên người và tên địa danh đều chưa từng nghe nói qua. Xem ra vốn kí ức của hắn đã hoàn toàn mất đi, kí ức mới của hắn bây giờ lại đến từ đâu? Thật không hiểu điều huyền diệu bên trong ra sao. Mặc kệ, trước hết cứ quan sát hắn vài ngày rồi nói sau! Phải rồi, mấy lão thần tiên bắt từ đang bị nhốt, nói không chừng có thể biết, ta đem tiểu tử này đến tra hỏi xem.”

Thanh Mâu khi nghĩ vậy, nhìn Trần Nhược Tư, nói: “Đi nào, ta đưa ngươi đi gặp vài vị thần tiên. Nói không chừng, bọn họ có thể nói cho ngươi, Cư Tiên Động là địa phương nào.”

“Thần tiên, ngươi thật có thể đem ta đi gặp thần tiên, thật tốt quá. Cảm ơn ngươi, đại thúc.” Trần Nhược Tư cười quỷ dị, nói có chút hưng phấn, khi hắn nói xong, trong lòng thầm nghĩ: “Hắn có thể đưa ta đi gặp thần tiên, xem ra hắn không phải người xấu, vậy ta vừa rồi đã lừa gạt hắn, có phải là có chút quá đáng không? Quan tâm làm gì, đợi cơ hội thì giải thích lại cho hắn là được.”

“Đi theo ta.” Thanh Mâu cười cười, nói.

Trần Nhược Tư nhanh chân chạy tới phía trước, vội vã đuổi theo nhìn hắn, nói: “Vị đại thúc này, người thật sự là một đại hảo nhân, ta từ nay về sau sẽ không quên thúc đâu. Thúc nói tên mình cho ta biết đi, ta sẽ vĩnh viễn ghi tạc trong lòng.”

Thanh Mâu trong lòng cười thầm nói: “Ta là hảo nhân, đại hảo nhân, ha ha ha!” Hắn nhìn Trần Nhược Tư, suy nghĩ một lát, nói: “Ta nói cho ngươi tên của ta, ngươi từ nay về sau có nghe theo lời ta không? Nếu ngươi nghe lời, ta có thể cho ngươi theo những tiên nhân kia học tập pháp thuật, tương lai thành tiên, đối phó với người xấu, ngươi nghĩ thế nào ?”

“Tốt quá, tốt quá, cảm ơn hảo nhân thúc thúc.” Trần Nhược Tư cao hứng nói.

” Ta tên là Thanh Mâu, phải rồi, là hộ pháp của nơi này.” Thanh Mâu nói.

” Hộ pháp là cái gì?” Trần Nhược Tư hỏi.

Thanh Mâu ngăn người, nói: “Hộ pháp không phải là cái gì cả. Không phải, hộ pháp là cái gì nhỉ. A, tiểu tử khiến ta trở nên hồ đồ rồi, hộ pháp là một chức vị.”

“Ô, ta hiểu rồi.” Trần Nhược Tư cười cười, nói.

Trần Nhược Tư và Thanh Mâu hai người, vừa đi vừa nói chuyện phiếm, rất nhanh đã tới Hộ Pháp điện của Thanh Mâu.

Hộ Pháp điện này cũng chính là tiểu cung điện mà Trần Nhược Tư và Tử Diệp hai người, lúc trước khi mới ra khỏi thông đạo, đã nhìn thấy .

Quý nô và quý soa cung điện đứng trước cung điện, thấy hộ pháp và tên tiểu tử vừa rồi bọn chúng đuổi giết, vừa nói vừa cười tiêu sái bước tới cung điện, đều cảm thấy có chút bức tức khó hiểu, nhưng bọn chúng chẳng ai dám hỏi vì sao lại như thế này.

28. Chương 28: Ngụy Kỳ Hàng Lâm

- “Người thật sự muốn ở lại chỗ này?” Thanh Mâu hỏi lại.

- “Đúng vậy, căn phòng đẹp thế này ai lại không muốn ở chứ.” Nhược Tư đáp lời

- “Được ta đáp ứng cho người tạm ở lại chỗ này, đi thôi, bây giờ ta đưa người đi gặp thần tiên gia gia.”

Thanh Mâu trong mắt Trần Nhược Tư bây giờ đều là ấn tượng tốt, vậy nên sau đó Nhược Tư để ý nghe hần nói, thế nhưng trước đây nó vẫn gọi thần tiên hỗn đản sau lại đổi thành thần tiên gia gia, thật tức cười.

- “Hay đấy, ta đi nào, ta đang rất muốn gặp thần tiên, nếu có thể có được pháp lực thần thông, chà chà, như vậy thực là hay, ta có thể giết hết đám yêu ma quỷ quái trong thiên hạ, thay trời hành đạo.” Nhược Tư nói trong hân hoan cực độ.

Thanh Mâu nghe xong, bất giác cảm thấy ớn lạnh, trong lòng thầm nghĩ : “Tiểu tử này nói ra những lời như vậy, nếu trước đây hần không bị mất trí nhớ, liệu tương lai ta còn có thể khống chế sử dụng hần được chăng? Ta như thế này phải chăng là hơi mạo hiểm, ài, phải suy nghĩ thêm vài ngày mới được”. Nghĩ đoạn hần quay sang Trần Nhược Tư nói : “Ta vừa rồi mới nhắm tính, hiện tại hình như mấy vị thần tiên gia gia không có ở đây, đợi vài ngày nữa ta sẽ nói chuyện sau, người thấy thế nào?”

Nhược Tư thấy hần nuột lời, trong lòng thầm nghĩ : “Người này làm cái quái gì không biết, lúc thì bảo ta đi gặp thần tiên, lúc lại nói là thần tiên vắng mặt, thật mất uy tín, hần quả là không phải người tốt, xem ra hần còn che giấu điều gì đó.” Nó nghĩ vậy, cảm thấy cụt hứng, mặt mũi nhăn nhó nói : “Hiển nhiên không có ở đây thì không thể gặp được, gặp được thần tiên quả thật khó.”

- “Tiểu tử, người không nên mất hứng, ta đã nói đưa người đi gặp thần tiên, nhất định ta sẽ làm, chỉ là chờ thêm vài ngày nữa thôi.” Thanh Mâu cười nói.

- “Được rồi, ta tin người, ta bây giờ đi ngoạn cảnh, chờ khi người quyết định đưa ta đi hãy đến gọi” Nó nói xong chạy thẳng về phía cửa điện nhằm hướng vách núi chạy đến.

Thanh Mâu bị hành động của Trần Nhược Tư làm gợi lên trong lòng một chút cảm thán : “Tiểu tử này quả thật kỳ quái, ta nghiên cứu ngàn vạn người vẫn chưa thấy người nào như hần, hần dù bị tẩy não vẫn có thể tái xuất hiện ký ức trong đầu, hơn nữa trong thân thể hần còn có tiên khí hộ thể, thế này đúng là sự lạ, ngàn năm khó gặp, bởi vậy có thể đoán rằng tương lai hần nhất định làm nên kỳ tích. Bây giờ giết hần đi có thể nói là vì Minh tộc trừ đi đại họa, nhưng nếu giết hần thì kế hoạch xưng bá Minh tộc của ta cũng không biết là ngày nào mới có thể thực hiện được.”

Thanh Mâu nhìn cái bóng của Trần Nhược Tư rời đi, chìm đắm trong hai mạch tư duy trái chiều.

Nhược Tư chạy khỏi cung điện, phía trước cửa có vài tên lính gác đi qua đi lại như âm binh quỷ sứ, thầm nghĩ trong lòng : “Đám người này quả thật kỳ lạ, trời lạnh thế này lại chỉ đóng khố, mặt mũi lại xấu xí, thật khiến người ta kinh tởm, nơi này là địa phương nào nhỉ? Không được ta phải điều tra rõ nơi này, đến khi trở lại Thanh Tâm Đạo Quán mới có thể nói rõ ràng với sư phụ được”

Trần Nhược Tư nghĩ vậy, nhanh chân bước tới một tên quý soa ở bên cạnh, thân thủ thẳng hướng quý soa chớp tới. Quý soa muốn thoát khỏi tay hần đã không còn kịp rồi, Trần Nhược Tư đã tóm được hần, lúc này tên quý soa dường như bị điện giật, toàn thân run rẩy tỏa ra một làn khói đen.

Trần Nhượng Tư hồ đồ không hiểu chuyện gì đang xảy ra, vội buông tên quỷ soa nhảy lùi lại phía sau 2 bước. Hắn vừa buông tay ra, tên quỷ soa không biết tại sao cũng vứt bỏ cương xoa trong tay, ngửa mặt lên trời quỵ xuống, sau đó, hóa thành một làn khói đen phiêu tán.

Đám âm binh quỷ sứ gác cổng thấy thế cũng không biết làm sao, lẳng lặng đứng nhìn Trần Nhượng Tư.

Trần Nhượng Tư lật lật qua lật lại bàn tay mình nhìn chăm chú, trong lòng cảm thấy nghi hoặc : “Tay ta chẳng có cái gì cả, vừa rồi người kia tại sao lại biến mất nhỉ? Hồng bét, họa lớn đến rồi” .

Trần Nhượng Tư nghĩ vậy, đang muốn chạy trốn thì đã bị đám âm binh cầm cương xoa vây chặt lấy. Trần Nhượng Tư lúc này mới phát giác đám người này có một điểm quái dị, chân họ hình như không chạm đất khi di chuyển, dù có dẫm nát đất đá dưới chân cũng không hề phát ra tiếng động nào.

Trần Nhượng Tư nhìn đám người đang bao vây mình, không dám công kích đám quái nhân này, nói : “Xin lỗi vừa rồi ta không cố ý, chỉ là ta muốn kéo hắn lại để hỏi hắn đây là địa phương nào”. Hắn nghĩ rằng hắn chỉ muốn biết địa điểm này nhưng không ngờ lại vô ý giết chết tên quỷ soa nọ.

- “Cái gì, ngươi tưởng một tiếng xin lỗi là xong được sao, chúng ta phải giết ngươi báo thù cho hắn” Một tên quỷ soa nói.

- “Gì chứ, hắn chết cũng đâu phải là do ta, quả thật oan uổng mà”. Nhượng Tư khẽ than thầm.

Tên quỷ soa vừa dứt lời, cả đám âm binh quỷ sứ liền huy động cương xoa, hướng Trần Nhượng Tư công kích. Trần Nhượng Tư thấy thế, nghĩ thầm : “Ta vậy là xong rồi, thực sự là hết đời, không thể ngờ rằng việc này mang đến đại họa sát thân, đám hung thần ác sát trước mắt nhiều như vậy ta có thể đấu lại sao?”. Nghĩ đến đây, hắn ngồi bệt xuống, cúi đầu nhắm mắt chờ đợi tử thần giáng đòn.

Đám âm binh quỷ sứ lăm lăm cương xoa trong tay, vừa mới chạm vào thân thể Trần Nhượng Tư thì trên thân thể hắn bất chợt xuất hiện một đạo kim quang, trong nháy mắt thổi bay đám người này đến quỷ môn quan. Sự việc này Trần Nhượng Tư không hề biết chút gì cả.

Sự việc xảy ra vừa rồi, tất thấy đều không lọt khỏi mắt Thanh Mâu, việc này khiến hắn thần người, thầm nghĩ : “Tiên khí hộ thể của tên tiểu tử này ngày càng cường hãn, xem ra không thể lưu hắn lại được rồi.”

Nghĩ đoạn, Thanh Mâu chậm rãi đi đến trước mặt Trần Nhượng Tư, nói : “Tiểu tử, ngươi làm sao vậy, đi nào, ta đưa ngươi đến một nơi”

Nhượng Tư nghe có tiếng người gọi mình, hắn mở to mắt đứng lên, nghi hoặc nhìn Thanh Mâu hỏi lại : “Hảo thức thức, người đã nhìn thấy đám người vừa rồi định giết ta, bọn họ đâu rồi? Là người đã đuổi chúng đi phải không?”

Người trước mặt hắn bây giờ đã nổi sát tâm, vậy mà hắn còn gọi là “hảo thức thức” nghe thật tức cười.

Thanh Mâu nhìn qua Trần Nhượng Tư, cười cười thông thả nói : “Bọn chúng đều là người của ta, ta bắt bọn chúng đi, chúng dám không đi sao”

- “Hảo thức thức quả nhiên có tấm lòng quảng đại, ta từ nay về sau nếu có thể có nhiều quân lính như vậy thật là tốt, sẽ không có kẻ nào dám khi dễ ta, cũng như hảo thức thức vậy, không tên nào dám khi dễ thức thức.”

Thanh Mâu cười thầm, nghĩ : “Tiểu tử này hình như trở nên thông minh hơn rồi, còn có thể nói lời để lấy lòng ta, ta liệu có thể giết hắn chăng?” Thanh Mâu cảm thấy do dự, không biết phải quyết định thế nào.

Qua một hồi lâu, Thanh Mâu nhìn Trần Nhượng Tư nói : “Đi, ta sẽ đưa ngươi đến một nơi mà ngươi chưa đến bao giờ”. Lúc này hắn không còn muốn nuôi dưỡng ảo tưởng nơi Trần Nhượng Tư, hắn không muốn lưu lại tên tiểu quỷ này, vốn sẽ là ẩn họa của Minh tộc, hắn quyết định diệt trừ Trần Nhượng Tư.

Nhượng Tư không thể biết được ẩn tình gì, trong lòng rất hiếu kỳ khiến hắn cảm thấy cực kỳ hưng phấn : “Hay quá, hay quá, chúng ta đi nào.”

Thanh Mâu cười cười, trong lòng thầm nghĩ : “Tiểu tử chớ trách ta vô tình, có trách thì trách tiên khí hộ thể trong người ngươi quả thật khiến người ta chết khiếp, không thể không diệt trừ ngươi”. Hắn nghĩ vậy, nhìn Trần Nhượng Tư nói : “Đi theo ta”.

Trần Nhược Tư cao hứng đáp lại, đi theo Thanh Mâu tới chỗ lúc trước hấn và Tử Diệp cùng đi ra hướng đến cánh cửa vô hình.

29. Chương 29: Liệt Diễm Luyện Ngục

Thông đạo dẫn tới luyện ngục tại cửa Minh Vương đại điện kỳ thực chỉ là một ảo ảnh, căn bản là không thực sự tồn tại. Minh Vương sử dụng pháp lực tạo ra thông đạo này mục đích cũng chỉ là để che mắt người khác.

Phía cuối thông đạo hiện ra một động khẩu, cách động khẩu chừng ba trượng xuất hiện một khe đá, khe đá này dẫn tới ba thạch môn, bên trên mỗi thạch môn, ở vị trí chính giữa có một hòn đá nhỏ nhô ra ngoài, những thạch môn này bình thường đều ở trong tình trạng phong bế. Phía trên cùng ba thạch môn khắc ba dòng chữ : Luyện Ngục, Tỏa Tiên Động, Âm Hàn Cung.

Không mất nhiều thời gian, Trần Nhược Tư đi theo Thanh Mâu đã đến được khe đá này. Nhược Tư nhìn chữ trên ba thạch môn, trong lòng cảm thấy có chút bất an nhưng vẫn cố nặn ra một bộ mặt cười, chỉ vào ba chữ “Tỏa Tiên Động” hỏi : “Hảo thức thức, ba chữ ”Tỏa Tiên Động” này là có ý tứ gì, có thể nào thần tiên đã bị các người giam giữ trong đây, các người thật là lợi hại, quả nhiên có thể không chế cả thần tiên, không thấy tận mắt thì đúng là không thể tin được, vậy ta theo người tu luyện chẳng phải là còn lợi hại hơn cả tu luyện thành tiên sao?”

Thanh Mâu liếc nhìn Trần Nhược Tư, trầm giọng nói : “Được quả nhiên người không muốn gặp thần tiên, ta cũng không muốn, vậy chúng ta đến chỗ khác.”

Thanh Mâu nói xong, gương mặt thoáng hiện lên một chút ưu tư, hấn cũng không biết là vì cái gì mà như vậy, có lẽ vì, hấn những tưởng muốn lợi dụng tiểu tử này nhưng rồi lại không dám sử dụng, lại cảm thấy ưu phiền.

Trần Nhược Tư dường như đã cảm thấy nỗi ưu tư này, trong lòng càng thêm bất an, thầm nghĩ : “Chẳng lẽ hấn muốn giết ta, vì điều gì mà hấn lại muốn giết ta? Bọn họ quả nhiên là đối địch với thần tiên, chắc chắn không phải người tốt, ta phải làm sao bây giờ?” Nghĩ đoạn quay qua nhìn Thanh Mâu nói : “Nếu như đã không có thần tiên, vậy chúng ta về thôi”, nói xong quay lưng trở về đường cũ.

- “Chờ đã!” Thanh Mâu gọi giật lại.

Trần Nhược Tư không để ý gì đến hấn, ngược lại còn tăng tốc cước bộ, chuyển sang chạy thực mạng.

Thanh Mâu cười lạnh một tiếng, nói : “Tiểu tử, tinh thần cảnh giác của người cũng khá cao đấy, đã biết ta sắp ra tay hạ thủ, người nghĩ mọi việc đơn giản vậy sao?..” Nói đoạn phất tay phóng ra một luồng thanh quang bắn thẳng tới Trần Nhược Tư.

Trần Nhược Tư mới chạy được vài bước đã bị đạo thanh quang nọ đánh trúng, đạo thanh quang này cũng không có đủ thương hấn, chỉ là không chế không cho hấn di động dù chỉ nửa bước. Trần Nhược Tư đứng yên tại chỗ, lưng quay lại phía Thanh Mâu nói : “Người muốn làm gì, ta và người vốn không oán thù, tại sao lại muốn giết ta?”

Thanh Mâu không lý gì đến hấn, phẩy tay một cái, một cơn cuồng phong phát ra cuốn Trần Nhược Tư đến chỗ thạch môn có chữ “Luyện ngục”, vừa đến nơi thì cơn cuồng phong cũng tự tiêu tán.

Thanh Mâu nhìn Trần Nhược Tư, lạnh giọng : “Tiểu tử, ta vốn định lưu người lại làm thủ hạ, chỉ tại tiên khí hộ thể trong người người quả thật quá mạnh mẽ làm cho ta cảm thấy bất an, có trách thì trách người đã ban cho người tiên khí đó.” Thanh Mâu nói xong nhích sang một bên thạch môn, tay chạm vào viên đá nhô ra phía trên thạch môn.

Trần Nhược Tư nhất thời bị dọa cho sợ vỡ mật, hồn xiêu phách tán, toàn thân run rẩy, lấm lét nhìn mọi cử động của Thanh Mâu. Thanh Mâu đưa tay gạt viên đá xuống, thạch môn đã bị khai mở, một quang sáng màu lam từ bên trong phát ra chói lọi, đồng thời một dòng sóng nhiệt cũng theo đó đi ra từ thạch môn, hướng thẳng Trần Nhược Tư phóng đến.

Trần Nhược Tư nhất thời có cảm giác như đang đứng bên lò lửa, toàn thân nóng rực bất an, quay nhìn Thanh Mâu đã thấy trên người hắn xuất hiện một vầng sáng xanh biếc, chính là hắn đã dựng lên để tự bảo vệ mình.

Thanh Mâu nhìn thoáng Trần Nhược Tư, nở một nụ cười quỷ dị rồi chính mình tiến đến thạch môn trước. Thanh Mâu vừa lùi lại, không đến một hồi sau Nhược Tư đã bị một cỗ lực lượng cường đại kéo vào bên trong thạch môn.

Phía trong thạch môn là một thạch động hình tròn, giữa thạch động là một đĩa thạch anh đường kính chừng 5 thước, từ trong đĩa thạch anh phát ra quang mang xanh biếc nhuộm toàn bộ thạch động thành một khối màu xanh. Lam quang phát ra từ phiến thạch anh không có gì là lạ, chính là một quang lam sắc hỏa diễm. Trần Nhược Tư ngây ngốc nhìn đám lửa trước mắt, y phục trên người ướt đẫm, là bị nhiệt hân và lãnh hân tủa ra từ người hắn làm ướt, nhiệt hân là do bị hơi lửa, lãnh hân do hắn quá sợ tình hình diễn ra trước mắt mà ra.

Trần Nhược Tư sợ đến co rúm cả người lại, thân thể run lên bần bật, chân tay mềm nhũn vô lực, nhưng hắn vẫn rất kiên cường đứng vững, vẫn chưa bị ngã xuống đất. Thanh Mâu lạnh lùng nhìn Trần Nhược Tư, cười lạnh : “Sợ rồi phải không?”.

- “Ta việc quái gì phải sợ, ngươi không phải là muốn thiêu chết ta sao? Ngươi cho rằng ta sợ sao, sau khi ta chết đi biến thành quỷ lệ, cả ngày quần lầy ngươi, không cho ngươi lấy một phút yên bình”. Trần Nhược Tư quay đầu nhìn Thanh Mâu cười cười.

- “Quý, ôi sợ quá, kha kha kha...Ngươi biết ta là ai không, ta là Thanh Mâu, Minh Tộc hộ pháp, Minh Tộc ở nơi nào ngươi có biết không? Chính là thế giới của quý, hahaha. Bất quá ngươi bị đưa vào lò lửa này, đến cơ hội trở thành quỷ còn không có, nói cách khác là hủy diệt hoàn toàn, ngươi rõ chưa?”

- “Ồ” Trần Nhược Tư khẽ thốt lên một thanh âm lạ lẫm, lẳng lặng nhìn đám lửa một hồi rồi nói : “Đến lệ quỷ cũng không làm được, vậy thì còn có thể làm gì chứ!” Nói xong lặng lẽ thở dài rồi từ từ bước vào đám lửa.

Hắn càng đến gần ngọn lửa, độ nóng càng tăng cao đột ngột, khi đã đến sát gần đám lửa, hắn có cảm giác đang phải ôm lấy một khối sắt nóng đỏ, toàn thân bỏng rát khó chịu.

Giờ phút này, tâm trí hắn hiện lên hình ảnh của sư phụ, các sư huynh cùng lúc, cả thân ảnh của Thanh Long Thú cùng Tử Bào Thanh Niên cũng thoáng hiện về. Hắn trong lòng thầm nói : “Sư phụ, các sư huynh, vĩnh biệt mọi người.” Nói xong bình tĩnh bước thẳng vào đám lửa.

Thanh Mâu thấy sự việc này, trong lòng chấn động, thầm nghĩ : “Tiểu tử này quả nhiên không sợ chết, xem ra hắn chết thế này thật đáng tiếc”. Hắn nghĩ vậy, thở hắt ra một hơi dài, lầm bầm nói : “Đã bỏ lỡ một cơ hội tốt, vận khí của các ngươi vẫn còn tốt quá, ông trời hình như luôn chiều cố các ngươi.”. Hắn nói xong lắc đầu bất đắc dĩ, rồi sải bước rời khỏi thạch động. Thanh Mâu vừa ra khỏi cửa, thạch môn liền khản cập đóng lại.

Thanh Mâu theo hầu Minh Vương đã mấy ngàn năm, khổ nổi vẫn chưa có cơ hội tốt để hạ thủ Minh Vương, mà Minh Vương làm việc đều cẩn thận phi thường không cho hắn một chút cơ hội nào, ngoài ra Minh Vương còn cho một hộ pháp khác ngầm theo giám sát hắn.

Thanh Mâu muốn lật đổ Minh Vương, đầu tiên phải diệt trừ ông ta, mà lão vương này, dường như đã biết âm mưu của hắn nên phòng phạm khắp nơi, việc này làm hắn vô cùng căm tức. Do vậy, hắn chỉ có thể dùng kế mượn đao giết người để đạt được mục đích.

Ngày trước tại trung thổ hắn tung tin đồn, nói rằng mình muốn đi tìm địch nhân báo thù, việc này cũng là một trong những kế hoạch của hắn, tại sao hắn phải giới thiệu đích danh, đó là hắn có chủ ý, hắn lừa người trung thổ rằng đây là mệnh lệnh của Minh Vương.

Có lẽ sẽ có người hỏi hắn không sợ bị lộ mặt nạ hay sao. Không thể, người trung thổ hận Minh Tộc khắc cốt ghi tâm, chỉ cần nhìn thấy thôi là đã giết rồi, chắc chắn sẽ không nói gì với người Minh Tộc, lời người dẫn truyện.

Thanh Mâu làm như thế mục đích cũng chỉ là liên hợp cao thủ từ các đạo quán nhằm tìm ra những toan tính của Minh Vương. Minh Vương lúc này tuy pháp thuật đã rất cao cường, cũng đã có tính đến việc xâm lấn trung thổ trong đầu, tuy nhiên hắn còn do dự vì hắn biết rằng ở đó còn có một lực lượng hùng hậu, hắn không muốn đối đầu với lực lượng đó.

Với lực lượng cường đại của Minh Tộc hiện nay đối phó với người của trung thổ không phải là vấn đề lớn, vấn đề chỉ còn là thời gian, chỉ có điều nếu họ muốn chiến thắng được lực lượng siêu nhiên đó và cả thú tộc dũng mãnh, hắn nhiên phải tổn thất rất nhiều sức lực.

Thanh Mâu không có mộng tưởng nhiều như vậy, hắn chỉ muốn nhanh chóng được ngồi lên cái ghế của Minh Vương, điều này có thể đạt được hay không, không ai biết trước được.

30. Chương 30: Hư Ảo Thân Thể

Bất kể hắn nhìn về hướng nào, cũng đều không thể thấy được gì cả, chỉ thấy một không gian xanh lam bao phủ mọi nơi. Ngay cả thân thể của mình cũng không thể nhìn thấy, hắn bây giờ chỉ còn tư tưởng và cảm giác. Hắn cảm giác được chính mình đang rơi xuống đồng thời tay chân vẫn còn cựa quậy được.

Cũng không biết đã qua bao lâu, hắn cảm thấy đôi chân của đã chạm đến mặt đất, từ mặt đất một luồng nhiệt lượng không ngừng qua gan bàn chân hắn chuyển vào trong thân thể, chạm rãi tràn ngập cơ thể. Lúc này hắn cảm thấy những tế bào đã bốc hơi lại trở về tái tạo thân thể hắn, cùng với nhiệt lượng tràn vào châu thân mỗi lúc một nhiều, hắn cảm thấy sức mạnh trong cơ thể mình ngày càng trở nên mạnh mẽ.

- “Việc gì thế nhỉ?”. Trần Nhược Tư không ngừng tự hỏi bản thân mình.

Thời gian trôi qua, lam quang trước mắt Trần Nhược Tư cũng từ từ yếu đi, dần dần chuyển thành ngọn lửa màu đỏ. Dù hoàn cảnh chung quanh ít nhiều thay đổi, nhưng cảm giác của Trần Nhược Tư tựu trung cũng không có gì thay đổi, nhiệt năng dào dạt không ngừng tuôn chảy vào trong cơ thể hắn.

Dần dần đám lửa màu đỏ cũng tắt ngấm, trước mắt Trần Nhược Tư bây giờ cũng không còn gì cả, chỉ còn lại cái đĩa thạch anh. Trần Nhược Tư lấy làm kinh ngạc, trong lòng tự hỏi : “Sao lại thế này, lẽ nào ta vẫn chưa chết?”. Nghĩ đoạn đưa tay lên gãi đầu cảm thấy nghi hoặc, hắn cúi đầu nhìn xuống thân thể cái gì cũng đều không có, cứ như là đã trở nên trong suốt vậy khiến hắn cảm thấy hồ đồ.

Trong khi Trần Nhược Tư còn đang nghi hoặc, thanh âm của một lão nhân bất chợt truyền thẳng vào lỗ tai hắn : “Tiểu tử ngươi vận khí thật tốt, bọn ta mấy trăm lão nhân phải hy sinh tiên khí để bảo vệ linh hồn của ngươi.”

- “Người là ai? Người đang ở chỗ nào thế?”

- “Ta bây giờ là một phần của linh hồn ngươi, bất quá chỉ có thể nói chuyện với ngươi vài câu, ngươi nghe lấy, không nên ngắt lời ta”. Thanh âm lão nhân lại truyền đến.

- “Ta biết ngươi vẫn còn nghi hoặc, nhưng ngươi hãy nghe ta nói, ngươi bây giờ dù chỉ tồn tại linh hồn thể, nhưng chỉ cần ngươi đi tìm nơi lạnh nhất thế gian này, tìm được linh xà đã tu luyện ngàn năm, trích lấy một giọt máu của nó rồi uống là ngươi có thể lại thấy thân thể chân thật của mình, ngươi sẽ lại được tái sinh, hơn nữa thân thể của ngươi khi đó không còn là nhục thể phàm nhân nữa, mà là tiên thể, dù như thế ngươi vẫn phải tu luyện để tăng pháp lực, tự nhiên có thể quyết định thành tiên hay không, như vậy sau này ngươi nên chú tâm tu hành.”. Thanh âm của lão nhân lại truyền đến.

- “Các người là vì cái gì mà muốn biến ta thành linh hồn thể, lẽ nào các người không thể tự mình làm như vậy sao? Như vậy các người đều có thể được hồi sinh?” Trần Nhược Tư đáp lời.

- “Tiên khí của mấy trăm lão già chúng ta chỉ đủ cho một người hồi sinh, hơn nữa muốn hồi sinh cũng phải có điều kiện nhất định, đó là người được hồi sinh phải có đủ khả năng phá vỡ phong ấn của luyện ngục này, vì sao một phàm nhân như ngươi có thể phá vỡ phong ấn này, cái đó bọn ta cũng không rõ lắm, chỉ là chúng ta cảm thấy ngươi có đủ điều kiện nên đã để ngươi hồi sinh, chúng ta làm thế này tuy là có tư tâm, nhưng chúng ta cũng không muốn có thêm thần tiên nào bị hủy hoại nơi luyện ngục này nữa”. Thanh âm của lão nhân lại truyền đến.

- “Các người suy nghĩ thế này cũng rất là cao thượng, đáng để học tập.” Nhược Tư nói xong, suy nghĩ một hồi rồi nói : “Lão bảo ta tìm nơi âm hàn nhất để tìm thiên niên xà, phải làm thế nào, như thế nào thì nó mới xuất hiện ở đó?”.

- “Ha ha ha!” Tiếng cười của lão nhân vang vang bên tai, dứt tràng cười Trần Nhược Tư rốt cục cũng không nghe được tiếng người đối thoại nữa.

Trần Nhược Tư đứng trên phiến thạch anh, nhìn quanh quất ngửa cổ lên hét lớn : “Ít nhất thì các lão cũng phải cho ta biết làm sao để ra khỏi đây chứ, không thì các người hy sinh vô ích à?”.

Thanh âm của hắn vang vọng nửa ngày trời, nhưng không một ai trả lời, hắn cay cú lắm bầm chửi : “Mẹ kiếp, hỗn đản cầu thí thân tiên, nói ra được có một nửa!!!”.

Trần Nhược Tư vô nại đi tới chỗ gần phiến thạch anh, leo lên trên đó rồi nhìn quanh tìm lối thoát. Luyện ngục không gian đã bị phong ấn, vậy nên muốn tìm lối thoát quả thực rất khó khăn. Kỳ thực luyện ngục này không phải là hoàn toàn bị phong bế, thạch môn thực ra chỉ là một ảo ảnh, nhưng cũng không phải hoàn toàn là ảo ảnh, từ phía bên ngoài nó hoàn toàn là một phiến đá thực sự, phải gạt cái cần đá thì nó mới khai mở, nhưng từ phía trong nó lại là hư ảo, đây chính là điểm quỷ dị của thạch môn này. Thạch môn dẫn vào “Tòa Tiên Động” và “Âm Hàn Cung” đích thị cũng là như thế này. Dĩ nhiên Trần Nhược Tư không thể biết được điều này.

Trần Nhược Tư vô nại nhìn động khẩu, nói : “Ta phải ra như thế nào đây?”. Nói đoạn đi thẳng lại gần chỗ thạch môn. Hắn cảm thấy thân thể mình như đang xuyên qua không khí hướng thẳng ra phía bên ngoài. Trần Nhược Tư cảm thấy vui vẻ, lẩm bẩm nói ra : “Nguyên lai thạch môn này cũng chỉ là hư ảo, hại ta mất nửa ngày trời”. Hắn nói xong lồm cồm bò dậy, đứng giữa khe đá nhìn hai thạch môn còn lại, thầm nghĩ : “Tòa Tiên Động này khẳng định là có thần tiên bị nhốt ở bên trong, ta vào xem thử một tý rồi tiện thể hỏi luôn nơi âm hàn nhất thế gian tọa lạc ở đâu?”. Trần Nhược Tư nghĩ vậy nhằm thẳng thạch môn này tiến vào.

“Cốp!!!...” Thân thể Trần Nhược Tư va chạm mạnh vào thạch môn, cái đầu hắn xuất hiện một cục u to tổ bố. Hắn bây giờ tuy tồn tại dạng linh hồn thể nhưng những cảm giác của hắn vẫn như thân thể chân thật, hỉ, nộ, ai, lạc, đau đớn vẫn có thể cảm nhận, duy chỉ có điều là hắn không thấy thân thể mình thôi.

- “Cái thân thể quái dị này, không nhìn thấy nhưng vẫn biết đau, lần sau phải cẩn thận hơn mới được, sau này có bị người đâm một dao chảy máu cũng không thấy vết thương mà băng bó được, vậy thì đau lắm.”

Hắn đứng trước thạch môn, chờ đợi một hồi cho vết thương đỡ đau rồi bắt chước Thanh Mâu, vươn tay kéo cái cần đá xuống.

“Ràoòòò....!”. Một tiếng động vang lên, thạch môn đã được khai mở, một luồng xú khí bốc lên nồng nặc, Trần Nhược Tư vội vàng lùi lại vài bước, xém nữa thì mửa hết cả ra. Đương nhiên đây cũng chỉ là một cảm giác, cho dù hắn có nôn ra thật thì cũng chẳng có cái gì phun ra cả.

Trần Nhược Tư đưa bàn tay hư ảo bịt chặt lấy hai lỗ mũi cũng là hư không lại thầm nghĩ : “Tòa Tiên Động này vì sao lại có thứ mùi khó ngửi quá, lẽ nào bọn chúng thực sự đã hại chết cả thần tiên ở đây sao, bọn chúng chính mình đi vào không thấy khó ngửi sao?”

Trần Nhược Tư biết được người của Minh Tộc khi vào nơi này đều vận công hộ thể, cách ly thân thể với môi trường bên ngoài nên chắc cũng không ngửi thấy mùi gì cả. “Mùi khó ngửi như vậy, ta có nên vào hay không”, Trần Nhược Tư trong lòng tự hỏi, lại chợt nhớ đến hai lỗ mũi tội nghiệp, liền đưa tay bịt mũi rồi từ từ tiến đến thạch môn chắn trước Tòa Tiên Động.

Hắn đi vào với tốc độ thật chậm, gần như ngang bằng với một con kiến. Lúc này hắn nghe thấy phía sau có tiếng người nói chuyện, hắn quay đầu lại phía sau nhìn thấy vô số âm binh quỷ sứ Minh Tộc đang nhắm chỗ hắn chạy tới. Đám âm binh quỷ sứ này là do tiếng động mở cửa làm kinh động nên chạy tới đây. Trần Nhược Tư thấy vậy, bất chấp mùi xú uế gia tăng cước bộ lao đến chỗ thạch môn.

31. Chương 31: Hư Kinh Nhất Tràng

Toả Tiên Động này, là một cái toả thạch ốc hình tròn đã được nhân công tu chỉnh. Đường kính của thạch ốc ước chừng mười trượng, giữa thạch ốc là một cái hồ nước hình tròn đường kính rộng chừng ba trượng, nước trong hồ hoàn toàn một màu đỏ nhạt, là do máu và nước dung hoà lại, tạo nên.

Trên mặt nước, nổi bập bênh vài thi thể của người chết, trên thi thể, rồi bọ nhung nhúc, chui ra chui vào, nhìn vào thấy ghê sợ vô cùng.

Xú khí ghê sợ này cùng chính là từ các thi thể trong nước phát ra, thực ra nơi phát ra mùi ác xú này, cũng từ chính do nước trong hồ mà ra.

Trần Nhược Tư tiến vào thạch môn của Toả Tiên Động, cửa phát ra “két” một tiếng, sau đó tự động đóng lại.

Trần Nhược Tư cố gắng chịu đựng mùi xú khí ghê sợ, nhằm vào bên trong đánh giá qua tình hình.

Liếc mắt nhìn đám rồi bọ nhung nhúc trên mấy cái tử thi bập bênh trên mặt nước kia, nó sợ đến mức lùi lại hai bước, một cảm giác muốn nôn mửa, nhất thời sinh ra.

“Kỳ quái thật, không có người tại đây, thạch môn này sao lại có thể tự động mở nhỉ”. Một âm thanh từ bên ngoài thạch môn truyền đến tai của Trần Nhược Tư.

Trần Nhược Tư nôn oẹ mấy lần, ánh mắt tránh nhìn vào những thi thể làm cho người ta ghê sợ kia. Nhìn vào bên trong, nó chỉ thấy một màn hắc ám, tình hình đó cũng có lẽ là không gian nhân tạo khá lớn, khiến cho bên trong đó tương đối mịt mờ.

Trần Nhược Tư tìm đập thành thịch, có vẻ hết sức khẩn trương, nó cảm giác thấy trên trán và lòng bàn tay, mồ hôi lạnh túa ra, trong lòng nó thầm nghĩ: “Nơi quái quỷ này, vừa tối vừa thối, bên ngoài lại có quỷ binh, ta nên làm gì bây giờ đây.”

Nó không biết nơi này bây giờ cho dù nó có ra ngoài cũng không ai có thể nhìn thấy nó. Nó bây giờ chỉ là một linh hồn, không phải là một thực thể, nó lúc này cũng là tự mình sợ chính mình mà thôi. Cửa đá vừa mở, Trần Nhược Tư nhìn thấy mấy quỷ soa, quỷ nô tay cầm cương xoa lao vọt đến.

Trần Nhược Tư trong lòng kinh hô một tiếng, chân vội vã chạy thẳng vào khoảng không hắc ám.

Bọn quỷ soa, quỷ nô này, sau khi tới, liền chia thành hai đội, phân biệt hướng hai bên, vây lại, phương thức vây bắt này của bọn chúng, bất luận là kẻ nào, cũng đều không thoát khỏi sự vây bắt của chúng.

Trần Nhược Tư chạy tới trước một cột đá ước chừng năm thước liền ngừng lại, nó mơ hồ nhìn thấy bên cạnh cột đá nọ, có một người đang đứng.

Nó tưởng rằng người kia ở nơi đó và đang đợi để bắt nó.

Nó lẳng lặng nhìn người đứng ở cột đá kia, không dám thở mạnh một tý nào, người nó không tự chủ được, run lên, giờ phút này chính nó cũng không biết mình vì cái gì trở nên nhát gan như thế.

Nó lẳng lặng đứng một hồi, nó nhìn thấy nơi cột đá người nọ giương như không có một chút phản ứng, cũng không có bất kỳ động tác gì, nó cảm thấy kỳ quái trong lòng thầm nghĩ: “Người nọ ở cột đá chẳng phải cũng đợi ở đây để bắt ta, chẳng lẽ bọn họ là thần tiên bị khốn ở chỗ này?” Nó nghĩ vậy, liền bạo gan hướng người nọ đi tới.

Lúc này, Trần Nhược Tư phía sau đuổi theo nó là quỷ soa, quỷ nô cũng sắp tới, nó mơ hồ nhìn thấy thân ảnh cũng chúng.

Trần Nhược Tư bước nhanh tới cột đá, nó nhìn thấy một lão đạo râu bạc, trên người không hề bị trói bởi sợi dây thừng nào, hai tay vòng về phía sau ôm cột đá. Thân thể và đầu cũng là vô lực gục xuống về phía trước, hình dáng giống như bị trói buộc.

“Sao lại thế này a, chẳng lẽ bọn họ đều bị pháp thuật khống chế tại nơi này?” Trần Nhược Tư trong lòng nghi hoặc, nó đi tới lão đạo râu bạc đang tự mình ôm cột đá ở trước mặt, cẩn thận kiểm tra một hồi, cũng không có phát hiện dây thừng hay bất cứ thứ gì trói buộc người đó.

“Nhanh, nhanh tìm người!” Giọng của một tên quỷ soa nói chuyện vọng đến tai của Trần Nhược Tư.

Trần Nhược Tư cảm giác được thanh âm này, có vẻ rất gần tai của nó, nó ngẩn ra giây lát, xoay người lại, nó nhìn thấy tình hình trước mặt, trong lòng nhất thời khẩn trương run lên, chỉ có chút vậy mà không những làm nó sợ đến đôi chân như mềm nhũn, mà còn ngã sấp trên mặt đất.

Lúc này, quỷ nô, quỷ soa đến sát ngay trước mặt nó, nhìn chăm chăm vào nó, chỉ là nó không rõ bọn quỷ nô, quỷ soa này vì cái gì mà chưa công kích nó.

“Mày tìm kiếm cái gì thế?” Một tên quỷ soa hướng vào tên quỷ soa bên cạnh hỏi.

“Tao cảm ứng được hơi thở của một con người ở phía trước, người này ở ngay trước mặt chúng ta, nhưng sao tao lại không nhìn thấy hắn? Mày đi kiểm tra lão già kia một chút, xem có phải là hơi thở của lão hay không?” Tên quỷ soa nói.

Tên quỷ soa bên cạnh hướng Trần Nhược Tư đi tới, Trần Nhược Tư gấp rút tránh qua một bên nhường lối cho gã.

Trần Nhược Tư nhìn thẳng vào tên quỷ soa, đi thẳng tới bên đó, nó mới biết được bọn quỷ nô, quỷ soa này căn bản là không nhìn thấy được nó, bọn chúng bây giờ chỉ có thể dựa vào hơi thở để phán đoán vị trí của nó.

Nó biết rõ lúc này phải bình trụ hô hấp, đứng ở đó, dần dần nó bình tĩnh lại, tâm lý khẩn trương đã tiêu thất tức thì, nó trong lòng thầm nghĩ: “Mẹ kiếp, thật là may mắn bọn chúng không thấy được, bằng không cái mạng nhỏ này đã xong rồi.

Lúc này, quỷ soa, quỷ nô tuần tra vòng quanh từ bên kia, cũng đi tới nơi này, một quỷ soa đầu lĩnh hướng bên này hỏi: “Bọn mày kiểm tra bên đó, có nhìn thấy đứa nào không?”

“Không có, không có nhìn thấy ai, chỉ là, bọn tao mới nghe được tiếng hít thở, trước mắt đích thị cái lão kia, giống như đã chết, căn bản là không có hô hấp, bọn tao cũng đang bực mình đây.” Một quỷ soa đầu lĩnh bên này nói.

Trần Nhược Tư nghe được chúng đối thoại, bất giác thầm trộm cười lên.

“Bên trong không có ai, chúng ta ra ngoài thạch ốc bên ngoài tìm xem.” Một quỷ soa đầu lĩnh, hướng thủ hạ, phát phát tay, nói, hắn nói xong, chính mình quay đầu, xoay người rời khỏi.

Bọn quỷ soa, quỷ nô, nhận được mệnh lệnh, nhất nhất vâng lời, rời đi khỏi.

Chỉ chốc lát, bọn quỷ soa, quỷ nô, đều đi ra thạch môn.

Thấy quỷ nô, quỷ soa ra cửa, nó mới dám thở phào, trong lòng thầm nói: “Ai da, má ơi, khó chịu muốn chết đi được.” Nó thầm nói xong, hóp từng ngậm từng ngậm mấy hơi thở, nó muốn vỗ vào ngực mình, nó vỗ vài cái, tức vỗ vào khoảng không, nó làm ra vẻ chỉ có mình nó biết bộ dạng kỳ quái này, cười cười.

“Tiểu tử, người ở đó mà cười cái gì?” Trần Nhược Tư nhìn lão nhân trước mặt, ngược đầu lên, nhìn nó, nói.

Những lời này của lão nhân, hại Trần Nhược Tư bị dọa đến nhảy ngược lên, nó nghi hoặc nhìn lão nhân bên cột đá kia nói: “Lão gia gia, người vừa rồi không có hít thở, quỷ soa môn nọ đều nói người đã chết, như thế nào người lại sống, lại có khả năng nhìn thấy ta?”

Lão nhân kia không có trả lời câu hỏi vừa rồi của nó về việc tại sao không thở, bây giờ lại có thể nói chuyện ở đây, lão nói: “Không thể thấy được, nhưng có thể nghe thấy được âm thanh của người, người là cô hồn dã quỷ như vậy, lại còn vui vẻ như vậy, thần tiên như ta đây thật là hâm mộ”.

“Cái gì, tôi là cô hồn dã quỷ.” Trần nhược tư cười cười, nói: “A a, tôi không phải là cô hồn dã quỷ, tôi là người, còn không có biến thành người thực”

“Không nên ở chỗ này, chạy mau, nếu bị minh tộc tới bắt, người tịnh không có tự do, từ quỷ nô tố giác, bọn họ có thể đoán ra người.” Lão nhân kia nói.

“Tôi mới không sợ, lão gia là thần tiên, như thế nào biến thành một bộ dạng như vậy?” Trần Nhược Tư nói.

Lão nhân kia lắc lắc đầu, thở dài, nói: “Ta là bị Minh tộc tả hộ pháp Thanh Mâu bắt, pháp thuật của thật sự quá lợi hại, chúng ta căn bản không phải đối thủ của hắn.”

Trần Nhược Tư trong lòng thầm nghĩ: “Thanh Mâu hẳn thật lợi hại, xem ra ta cần phải cứu các vị thần tiên thoát khỏi nơi này. Làm sao bây giờ, ta còn phải nghĩ biện pháp đưa bọn họ đi ra ngoài.” Nó nghĩ vậy, nhìn lão nhân kia nói: “Lão gia biết thế nào mới có thể trợ giúp mọi thoát khỏi nơi này không?”

Lão nhân kia lắc lắc đầu, nói: “Nói cũng vô dụng, người căn bản không làm được. Mau rời đi, đa tạ hảo ý của người, chúng ta bị bắt, tự không có khả năng sống đi ra ngoài.”

“Lão gia vì cái gì nghĩ đến cái chết, bên ngoài có rất nhiều người khổ nạn đều đang chờ thần tiên cứu giúp? Tôi cầu xin các người, hãy vì thiên hạ này chịu khổ nạn. Xin người, cho tôi một cơ hội trợ giúp mọi người được không?” Trần Nhược Tư cầu khẩn nói.

Nó bây giờ thốt lên những lời này đầy hảo ý, thực là buột mồm thốt lên, không hề suy nghĩ.

Lão nhân kia thấy nó như thế, lão bất đắc dĩ lắc đầu, thở dài, nói: “Chúng ta là thần tiên, thế nhưng còn không bằng một cô hồn dã quỷ. Được rồi, ta nói cho người, người chỉ cần tới Minh Vương cung điện phá hủy Ma tượng, pháp lực siêu nhiên khổng lồ chế ngự nơi này sẽ liền tiêu biến, như vậy chúng ta có thể sử dụng pháp lực đào tẩu.

Trần Nhược Tư nghe xong lão nhân kia nói, trong lòng cả kinh, mồ hôi lạnh túa ra, trong lòng thầm nghĩ: “Muốn mình tới Minh vương cung điện, vậy không phải là muốn mình tới chịu chết sao. Bọn họ bây giờ mặc dù nhìn không thấy ta, vạn nhất minh vương họ có khả năng cảm ứng được sự tồn tại của mình, như thế mình đây không phải xong đời rồi sao, làm sao bây giờ?”. Nó nghĩ vậy, lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

32. Chương 32: Luyện ngục Phong Ba

Trần Nhược Tư trầm mặt một lúc, nói:” Lão bất tất phải ưu thương như vậy, tôi chỉ muốn hỏi xem nơi này có bao nhiêu vị thần tiên đang bị nhốt”

“Ít ra cũng hơn mười người.” lão nhân không mở mắt, chỉ thuận miệng trả lời.

Trần Nhược Tư, ngưng một chút trong lòng thầm nghĩ: “Sá gì chứ, chết là cùng thôi, cứu được nhiều thần tiên như vậy cũng đáng, nhờ đó có thể cứu được vô số bách tính!” Nó nghĩ vậy nhìn lão nhân nói: “Lão gia, người hãy chờ tin tốt lành của tôi.” Trần Nhược Tư nói rồi, bước nhanh, hướng về phía thạch môn Toả Tiên động mà chạy.

Lúc này, Trần Nhược Tư phát giác trong không khí có mùi ác xú, dường như lúc trước hoàn toàn không có, chỉ có vừa mới đây thôi, giống như là có một xú nhân vậy, cũng như là, chỉ có nó tại cái không gian này, gần gũi một lúc lâu, có gì đó làm cho nó cảm thấy quen thuộc.

Trần Nhược Tư chạy đến thạch môn của toả tiên động, dừng trước cửa động, đứng đó trông có chút hoảng sợ khi nhìn thông đạo phía trước. Lúc này, nó sợ hãi khi nhìn thấy Thanh Mâu đang dẫn đầu đám binh lính Minh tộc, cấp tốc nhằm hướng tới phía thạch động nơi Trần Nhược Tư đang trú.

Lúc này, đám binh lính Minh tộc đến nơi, không phải là những quỷ nô và quỷ soa như Trần Nhược Tư nhìn thấy lúc trước, mà lại một vài tên Quỷ hồn với mặt mũi khủng bố, mắt phóng ra hắc quang, âm hồn, u linh, trong khi đó, còn có một số Huyết Nghê Tà Linh và Yêu linh mắt phóng huyết quang mang nữa

Trần Nhược Tư lúc này cảm thấy kinh hoàng, thực sự sợ Thanh Mâu có thể cảm thấy được sự có mặt của nó, chứ không phải lo sợ đám binh lính này

Không lâu sau, bọn Thanh Mâu đã nhẹ nhàng đi tới, hẳn dường như không thấy được sự có mặt của Trần Nhược Tư mà lại đi thẳng vào cửa luyện ngục lúc này thạch môn đã mở.

Trần Nhược Tư nhất thời trầm xuống, giữ im lặng, phong bế hô hấp, nhẹ nhàng cẩn thận luôn theo bên cạnh bọn lính canh minh tộc lần đi.

Trong hang động lúc này yên tĩnh lạ thường, Trần Nhược Tư dường như chỉ nghe tiếng bước chân di chuyển của chính mình, nó không khỏi không lo lắng, nó sợ các binh lính Minh tộc này có thể nghe thấy tiếng bước chân của nó.

Sự lo lắng của nó có thể nói là tự doạ mình, người Minh tộc, một là phụ thuộc vào khả năng cảm ứng, hai là phụ thuộc vào thị giác, khả năng kém cỏi nhất của họ chính là thính giác, họ chỉ có thể nghe được những âm thanh nói chuyện của người bình thường.

Lúc này, tiếng bước chân của nó cực kỳ nhẹ nhàng thì bọn chúng làm sao có thể phát giác được.

Trần Nhược Tư lúc này là thể tinh thần linh hồn, nếu như nó tìm hô hấp thì bọn người Minh tộc chắc chắn không thể cảm nhận được nó, đương nhiên càng không thể thấy được.

Lúc này, trong cung điện của Minh vương, các nhân vật chủ chốt gồm các tướng lĩnh và thủ lĩnh trong Minh tộc hiện đều đang ở đó.

Minh vương phần nộ lớn tiếng quả trách đám thuộc hạ dưới quyền, Thanh Mâu là đối tượng bị trách mắng chủ yếu, nếu không thì làm sao có bộ dạng lo sợ như vậy

Minh vương tức giận nguyên nhân cũng chính là luyện ngục bị phá hủy, hấn tổn hao tiên huyết nhiều năm, nay bị phá hủy trong chốc lát. Hơn nữa bọn hấn từ nay về sau cho dù có vây khốn được thần tiên, cũng không có cách nào tiêu diệt, chuyện này đối với bọn chúng mà nói đây là vấn đề hết sức nghiêm trọng.

Trần Nhược Tư thận trọng bên bọn lính Minh tộc rời khỏi chỗ đó, tiến tới cung điện của Minh vương, nó lúc này mới dám mở miệng hít thở. Kỳ thật, nó đã sớm đến mức chịu không được, nếu hiện tại có thể thấy được, mặt nó hiện đỏ bừng.

Sau khi hít thở vài hơi, Trần Nhược Tư tiến thẳng vào cửa lớn của Minh vương cung điện.

Nó sau khi quan sát tình hình bên trong đại điện, không kịp chuyển thân, nó lập tức rời khỏi cửa đại điện.

Nó đứng ở cửa, hít một hơi, nó cảm giác tim mình đập mạnh khủng khiếp, nó những muốn dùng tay vỗ vào ngực mình cho nó không nhảy ra khỏi lồng ngực, tuy nhiên nó chỉ vỗ vào không khí, trong lòng thầm nghĩ: “Mẹ ơi, Minh vương dường như vô cùng tức giận, ánh mắt ông ta thật khủng khiếp, ta nghĩ ngôi tỷ đã, chờ cho bọn họ giải tán hết rồi mới tính chuyện.”

Chỉ lát sau, Thanh Mâu tức giận vội vàng dẫn theo thủ hạ đi tới trước Minh vương cung điện phân phó: “Các người dù có phải lật tung Minh tộc đảo này cũng phải tìm cho ra kẻ phá hủy luyện ngục. Nếu tìm ra hoặc có thông tin, lập tức báo cho ta biết, ta muốn cho hấn muốn sống không được, muốn chết cũng không xong”. Hấn nói xong, không đợi đám thủ hạ trả lời, xoay người bước nhanh vào trong Minh vương điện.

Trần Nhược Tư đứng bên nghe Thanh Mâu nói vậy, theo bản năng làm nó lo sợ đến co rúm người lại, cả người run rẩy, trong chốc lát trán toát đầy mồ hôi lạnh.

Chuyện này, kỳ thật chỉ là nó cảm giác thôi, nó biết rõ người Minh tộc không thấy nó, nó cũng không biết vì sao lại có cảm thấy kinh hoảng như vậy, chuyện này có lẽ là do bản tính tự nhiên phát xạ.

Binh lính Minh tộc rời khỏi đại môn Minh vương điện, Trần Nhược Tư bớt run rẩy, cảm thấy tốt hơn nhiều, nó trong lòng thầm nghĩ: “Xem ra cũng nên nhanh chóng rời khỏi vùng đất quái quỷ này càng sớm càng tốt. Ta bây giờ mặc dù chỉ là tinh thần linh hồn thể, nhưng ít ra ta vẫn còn có cơ hội giữ được mạng sống, bằng không bị bắt lại, thật sự cảm chắc cái chết.” Nó nghĩ vậy, liền định bỏ đi, nhưng nó lại chuyển ý: “Ta đã đồng ý với bao nhiêu vị thần tiên, làm thế nào có thể thất tín được? Mạng sống tuy quan trọng, nhưng danh dự cũng quan trọng a, đến chết mới thôi.” Nó nghĩ rồi, nghiêng rãnh, thở dài, hạ quyết tâm không thành công cũng thành nhân, đi vào cửa lớn Minh vương điện.

Trần Nhược Tư vừa vào cửa bỗng nghe Minh vương nói: “Hôm nay tập hợp ở đây, các người chỉ đem lại cho ta toàn những việc do các người không làm tròn chức trách của mình gây nên, còn nữa, ta hạn cho các người trong ba ngày phải tìm bắt cho được kẻ phá hủy luyện ngục cho ta”.

Minh vương nói xong, các tướng lĩnh Minh tộc đều quỳ xuống đất làm lễ quỳ lạy, rồi rời khỏi Minh vương cung điện.

Lúc này trong cung điện, chỉ còn lại 3 người Thanh Mâu, Đế Khai cùng Minh vương

Trần Nhược Tư bình trụ hô hấp, lớn mật đi lên tiến vào giữa ba người bọn họ, đợi bọn họ nói chuyện, nhưng mắt nó bắt đầu tìm kiếm mục tiêu trong cung điện này.

Minh vương nói: “Tả hữu hộ pháp các người đối với chuyện này thấy thế nào?”

Đế Khai thoáng nhìn qua Thanh Mâu, cười một cách quỷ dị, thầm nghĩ: “Nghe nói Thanh Mâu bắt rồi lại thả tên tiểu tử, hơn nữa trông như rất có hảo ý với nó, làm sao ta có thể bỏ qua cơ hội tốt này được?” Hắn nghĩ vậy, nhìn sang Minh vương nói: “Minh vương thủ lĩnh, ta xem ra hãy để Thanh Mâu hộ pháp phân tích là thích hợp nhất, ta cho là Thanh Mâu hộ pháp có thể biết rõ nội tình.”

Thanh Mâu trừng mắt nhìn Đế khai, vừa định mở miệng nói lại, Minh vương đã nói trước: “Nói thử xem nào?”

Đế Khai cười cười, nói: “Thủ lĩnh người ngấm lại xem, Thanh Mâu hộ pháp đem thằng bé kia về, không chỉ là trong cơ thể có chứa lực lượng tiên khí hộ thể rất cường đại sao? Mà về sau thần nghe nói, Thanh Mâu hộ pháp và thằng bé dường như rất tốt với nhau, lại thường hay vui vẻ. Bây giờ thằng bé biến mất, trùng hợp với luyện ngục bị phá hủy, thử hỏi có liên quan với nhau không?”

“Người nói cái gì, ý người nghĩa là chính ta huỷ diệt luyện ngục, ta vì cái gì mà làm như vậy, làm như vậy đối với ta thử hỏi có ích lợi gì?” Thanh Mâu rất cực không nhẫn nại được, trong lòng cực kỳ phẫn nộ, hắn lớn tiếng nhìn Đế Khai, hét lớn.

“Đế Khai hộ pháp, nói sao cũng không thể nói như vậy, tiểu tử đó đích thực là do Thanh Mâu mang về, nhưng chính ta cũng đã xem qua tiểu tử đó, căn cứ vào những gì ta quan sát, nó không có khả năng đủ năng lực này để huỷ diệt luyện ngục, chỉ có điều nó quả là một người có thể chất đặc biệt, ta tin rằng Thanh Mâu hộ pháp không thể nào gây ra sự tình này được. Gặp chuyện mới nói, để phá huỷ luyện ngục, cần ít nhất trên mười thượng tiên đồng thời làm phép mới có thể phá bỏ được năng lượng siêu nhiên cấm chế của luyện ngục. Trên Minh tộc đảo, chung quanh chúng ta đều bố trí các cấm bẫy khôn tiên, nếu chính thực bọn họ đã đến, chúng ta mặc dù không thể chắc chắn trăm phần trăm bắt được bọn họ, nhưng có thể khẳng định được bọn họ đã đến.” Minh vương bình tĩnh mỉm cười nói.

Trần Nhược Tư đứng bên nghe thế trong lòng thất kinh thầm nghĩ: “Bọn người Minh tộc này thật lợi hại, thật không ngờ toàn bộ đảo Minh tộc này đặt cấm bẫy khôn tiên cả, may mắn là ta không phải là tiên, bằng không thì ta cho dù mọc cánh cũng khó thoát.” Hắn nghĩ vậy, trong lòng tự tán thưởng mình một chút.

“Đa tạ Minh vương thủ lĩnh đã tín nhiệm, thần tuyệt đối không làm điều gì có lỗi với Minh tộc, ta nhất định tìm cho ra kẻ phá huỷ luyện ngục.” Thanh Mâu nghe Minh vương nói vậy, chậm rãi hít một hơi rồi nói.

“Ta nghĩ trong chuyện này tất có nguyên nhân mà chúng ta không biết, các người phải nhanh chóng tra xét, xem bản thân luyện ngục có bất kỳ vấn đề nào làm cho luyện ngục bị huỷ diệt. Nếu biết rõ nguyên do, nói không chừng, chúng ta có thể làm cho hỏa lực của luyện ngục càng thêm lợi hại.” Minh vương nói.

Thanh Mâu lẫn Đế Khai liếc nhìn nhau, đáp lời Minh vương đồng thời xoay người, đi về cửa Minh vương điện

Hai người bọn họ đi rồi, Minh vương lắc đầu, thở dài, làm bầm nói: “Minh tộc không đoàn kết, ngày Minh tộc xưng hùng, đối với chúng ta càng ngày càng xa a!” Hắn nói xong, xoay người nhìn thoáng qua các người đời trước trên tường, sau đó xoay người lại, hướng cửa Minh vương điện bước nhanh ra ngoài.

33. Chương 33: Tâm Tư Thâm Mật

Kỳ thật, hắn đã sớm dò xét cung điện, căn bản là không phát hiện được ma tượng.

Tìm kiếm lần này cũng chỉ là kiểm tra lại mà thôi.

Hắn cũng không biết mất bao nhiêu thời gian, cơ hồ lần cả cung điện, mà không thể tìm ra chỗ đặt pho ma tượng nọ, hắn nghĩ hoặc , trong lòng thầm nghĩ: “Lão nhân kia có phải là lừa lẫn chăng?” Hắn nghĩ vậy ,

vô tình hướng tới nơi Minh vương vừa đi ra, quay đầu nhìn lại phương hướng đó, hần nhìn thấy đúng là có một bức bích họa, mặt trên bức bích họa mặt có hoạ đồ án, chính là một bức đồ tượng ác ma .

Trần Nhược Tư nhìn bích họa trên tường, trong lòng thầm nghĩ: “Có thể nào ma tượng theo như lời lão nhân kia nói chính là bích họa này? Kệ, ta thử xem.” Hần nghĩ vậy, cúi nhìn phúc bích họa nọ, chậm rãi nhằm hướng bích họa đi tới.

Lúc này, hần phát hiện một hiện tượng quái dị, hần cảm giác được ác ma trên bức hoạ nọ như còn sống, con mắt vẫn nhìn chăm chăm hần.

Hần cảm thấy điều này, trong lòng nhất thời khẩn trương lên, nhưng hần cũng ráng bạo gan, đi tới trước bích họa, tay sờ sờ lên bức bích họa, cảm giác được cảnh tượng bên cạnh bích họa nọ chỉ là hư không, chỉ có thân mình ác ma là thật thể .

Trần Nhược Tư trong lòng âm thầm cao hứng hô lên: “Bích họa này quả nhiên chính là ma tượng, Minh tộc nhân thật là giáo hoạt, lại dụng loại hiện tượng hư không này che dấu chân vật thể” Hần nghĩ vậy, sờ sờ lên ma tượng nọ, rồi nghĩ tiếp “Ma tượng như là pho tượng đá, ta phải tìm cái gì đó để đập vỡ nó mới được?” hần nghĩ vậy, bắt đầu tìm kiếm khắp đại điện vật có thể đập vỡ pho tượng đá đó.

Tìm kiếm một hồi ở đại điện mà không có tìm được vật muốn tìm, hần liền tiến ra ngoài cung điện, đi tới cửa phòng bên ngoài , một mùi hương xộc thẳng vào mũi.

“Hương thơm thật, có thể nào Minh vương này thích mùi hương.” Trần Nhược Tư cười cười, ngửi ngửi làn xạ hương trong gió, trong lòng thầm nhủ.

Hần đi vào phòng, nhìn thấy trong phòng có bài trí đặc biệt tráng lệ, nóc nhà được kết bằng các sợi dây hồng với nhau, có thể thấy ngay các túi thơm trên đó.

Bên trong có một cái bàn cùng hai cái ghế, lại có một cái giường, khăn trải giường đều là những bông hoa hồng lớn kể thành, tại giường đối diện trên vách tường, có treo một bức họa mỹ nữ, rất sống động, giống như thật, bên cạnh có treo một thanh kiếm.

Trần Nhược Tư nhìn rõ nét mặt bức họa, trong lòng thầm than: “Oa, nữ nhân đẹp quá, không nghĩ đến Minh tộc còn có nữ quý xinh đẹp như thế, nàng nếu là người thật là tốt rồi, có khả năng ta cũng theo đuổi. Mà thôi, tính ra tốt hơn là không nên gặp, tránh lại thêm lo, Mộng Tuyết tỷ tỷ vẫn tốt, nhanh nhanh một chút giải quyết chuyện trước mắt để còn trở về gặp Mộng Tuyết tỷ tỷ.”

Hần nghĩ vậy, nhớ lại lúc cùng với Mộng Tuyết, cười cười, bước nhanh đi tới trước bức họa, tay lấy thanh kiếm treo ở trên vách, nhìn vài lần trên bức họa mỹ nữ nọ, sau đó bước nhanh đi ra phòng này, đi đại sảnh Minh vương cung điện.

Hần mới ra cửa, liền nhìn thấy Minh vương cùng một nữ tử đi đến. Trần Nhược Tư cầm kiếm ngậy ngốc tại nơi đó, nhất thời chẳng biết làm sao, hần sau lại nghĩ đến chỉ cần mình ngừng thở, thì không ai biết hần tồn tại nên hần cũng an tâm rất nhiều.

“Phụ thân, người xem, đó không phải là kiếm của hài nhi sao, như thế nào lại treo ở nơi đó a?” Nữ tử nọ tay phải chỉ vào Trần Nhược Tư trong tay cầm kiếm, nghi hoặc đối với Minh vương nói.

Trần Nhược Tư nghe nói nói thế, bị dọa một phen, mang rất nhanh lùi lại trong phòng, treo kiếm trên vách tường, sau đó đứng ở trong phòng, không dám gây tiếng động.

Nguyên lai, Trần Nhược Tư lúc này mặc dù là tinh thần linh hồn thể, người khác nhìn không tới thân thể hần, nhưng hần trong tay nếu cầm cái gì, người khác cũng có thể thấy vật thể trong tay hần.

Nữ tử vừa kêu Minh vương là phụ thân, chính là Minh vương chi nữ Linh Cơ, cũng chính là nữ tử trong bức họa vừa rồi trong phòng Trần Nhược Tư nhìn thấy.

Linh Cơ, ở Minh tộc nhân, ngoại trừ phụ thân nàng cùng hai vị hộ pháp ở ngoài, tịnh không ai có thể chiến thắng nàng.

Lúc trước Trần Nhược Tư cùng tam sư huynh hần Lạc Lan Điền tại núi rừng, gặp Huyết Nghê Tà Linh, chính là nàng viện thủ cứu giúp , lúc ấy nàng đang ở truy sát giết kẻ bất tuân kỷ luật Huyết Nghê Tà Linh

vì dám tự tiện hành động.

Tại Minh tộc, chỉ cần bị đặt dưới đội ngũ Minh tộc nhân, tất cả đều phải đều tuyệt đối phục tùng kỷ luật, nếu vi phạm kỷ luật, sẽ bị chủng tộc xử lí.

Nhưng có một số không bị đặt vào hoa quý đội ngũ hoặc là các cô hồn dã quỷ, thì sẽ không liệt vào đây.

Cô hồn dã quỷ một khi bị Minh tộc nhân phát hiện, tức khắc sẽ bị bắt buộc phải gia nhập trong hoa quý đội ngũ. Cô hồn dã quỷ vừa mới vào, lúc ban đầu chỉ có thể là hoa quý nô giai tầng, sau đó dựa vào năng lực chính mình, từ từ sẽ đề thăng lên cấp bậc tương ứng, cho đến yêu linh giai tầng.

Minh tộc nhân, cũng có hôn sự, chỉ là, nói cưới nữ nhân thôi, huyết nghê gia tộc là tộc nhân thượng đẳng cấp, có đủ tư cách, bọn họ nam quý, nữ quý hai người lẫn nhau mặc dù có khả năng kết hợp, nhưng tịnh không có con cháu, đại đa số chỉ là tìm hoan lạc.

Nữ nhân của Minh vương này, cũng không phải thân thân nữ nhi của hần, mà chỉ là dưỡng phụ mà thôi.

Tại Minh tộc nhân, có thể được dưỡng trẻ con, đó là chuyện rất khó, bình thường một đôi quý vợ chồng năng lĩnh dưỡng một đứa nhỏ, bọn họ đều hội tương nuôi dưỡng tiểu hài tử, đương nhiên là chính mình phải nuôi dưỡng.

Người trong Minh tộc cũng giống thể giới của nhân loại, không sai biệt lắm, cũng chia rõ tốt với xấu, thiện với ác, chỉ có điều, tại Minh tộc nhân, ác nhân tương đối nhiều một chút, thích tầm hoan tác nhạc (vui thú, nghịch ngợm) nhiều hơn người một chút.

Minh tộc nhân, thông qua tu hành để tăng lên cấp bậc chính mình, vậy nên xem như đó là chuyện trọng yếu nhất, do đó, pháp lực Minh tộc nhân, có thể vượt được loài người rất nhiều, cũng là điều có thể biết rõ.

Minh vương nghe Linh Cơ nói vậy, hần nhìn theo hướng Linh Cơ chỉ, không nhìn thấy cái gì, hần cũng cảm thấy nghi hoặc, hỏi: “Ồ đâu?”

Minh vương nói âm vừa dứt, Linh Cơ đã dời bước tới chỗ cánh cửa nơi Trần Nhược Tư vừa dời đi, nàng nhìn vào trong phòng, thấy kiếm của mình đã treo ở trên tường, nàng buồn bực, trong lòng thầm nghĩ: “Có thể nào ta hoa mắt, không có khả năng, ta tuyệt đối không có nhìn lầm, vậy kiếm này, như thế nào lại.....”

Linh Cơ vẻ mặt nghi hoặc, đứng ở cửa, quay đầu nhìn Minh vương nói: “Phụ thân, kiếm vẫn treo trên tường, cũng có thể là hài nhi hoa mắt.”

Minh vương cười cười, chậm rãi bước đi tới bên cạnh Linh Cơ nói: “Có thể sau một chuyến đi trung thổ, con có chút mệt mỏi nên trong đầu sinh ra cảnh tượng hư ảo, hãy nghỉ ngơi đi.” Hần nói xong nhẹ nhàng vỗ vỗ trên vai Linh Cơ.

Linh Cơ mỉm cười lên tiếng: “Có lẽ hài nhi nghỉ ngơi một chút, rồi sẽ đi hỗ trợ phụ thân điều tra sự việc luyện ngục bị hủy.”

“Nữ nhi ngoan, nghỉ ngơi thoải mái đi, chuyện này có người xử lý”. Minh vương nói, hần nói xong, xoay người cười rời khỏi.

Linh Cơ nhìn Minh vương rời khỏi cười cười, đi vào phòng.

Trần Nhược Tư đứng ở góc phòng, khiếp đảm nhìn Linh Cơ tiến đến, tâm thần bất an.

Linh Cơ tịnh không tin mắt mình nhìn lầm, nàng tiến lại cửa, đóng cửa phòng, cài chốt lại, rồi trực tiếp hướng nơi treo kiếm đi tới.

Nàng đứng ở trước vách tường treo kiếm cẩn thận nhìn nhìn, hữu thủ cầm kiếm, rồi lại đứng ở nơi đó nhìn chăm chăm kiếm, lâm lâm lầu lầu nói: “Hôm nay kiếm này như thế nào không thuận tay ta? Kiếm này, khẳng định có người động quá, nếu cho ta biết là kẻ trộm vào phòng ta, thì giết hần không tha.”

Nàng nói xong, kiếm lấy xuống, thay đổi phương hướng, sau đó lại quay lại, xoay người nhìn bức họa chính mình trên tường, từ từ thông thả cười cười, xoay người hướng vị trí cái giường đi tới.

Trần Nhược Tư thấy vậy, không thở mạnh chút nào, tầm mắt rời khỏi Linh Cơ, nhìn trên kiếm trên vách tường, trong lòng thầm nghĩ: “Quý nha đầu này thật vô cùng cẩn thận, ngay cả điểm nhỏ nhất như vậy

cũng thể phát hiện, ta phải làm sao bây giờ đây? Muốn đi ra ngoài cửa cũng đã đóng lại, ta mở cửa, sẽ bị lộ. Ai, chỉ nước chờ một chút, đợi cho nàng đi khỏi, ta mới tẩu được.” Hần nghĩ vậy, bắt đầu quay đầu hướng Linh Cơ nhìn lại.

Vừa nhìn a, hần rúng động, hần thấy.....

34. Chương 34: Thâu Khuy Mỹ Nữ (rình Trộm Người Đẹp)

Cũng may lúc này Linh Cơ đang đứng quay lưng lại, Nhược Tư chỉ có thể nhìn nàng từ phía sau. Thân thể trắng muốt của nàng quả thực vô cùng đẹp đẽ, eo thon gợi cảm. Hần không biết được đôi tay ngà ngọc của nàng đang xoa nắn thứ gì ở trước ngực, hần vốn cũng muốn biết điều đó nhưng không có gan làm thế, hần sợ rằng sẽ chạm phải vật gì đó phát ra tiếng động khiến nàng phát giác, như thế thì phiền to. Hần bây giờ có thể nói là có dục tâm nhưng lại không có gan làm bừa.

Trần Nhược Tư hiện trong lòng có chút sợ hãi là thế nhưng cũng có phần cao hứng, thầm nghĩ: “Xem ra linh hồn thể cũng có cái lợi, có thể ở gần mỹ nữ như vậy.” Nghĩ đoạn, hần cao hứng đến độ suýt nữa cười thành tiếng.

Trần Nhược Tư tuy hiện thời tồn tại ở dạng linh hồn thể, tuy nhiên những cảm nhận của hần cũng không khác gì người thật. Mỹ nữ khỏa thân ngay trước mắt hần có thể không động tâm sao? Có thể thấy bây giờ hỏa dục bốc lên gần như thiêu rụi tâm can của hần.

Nhược Tư nhắm nạy kim nén dục vọng, nhắm mắt lại, trong tâm trí của hần hiện lên hình bóng Mộng Tuyết đang mỉm cười trách cứ hần dùng phương cách vô đạo đức nhìn lên thân thể nữ nhân.

- “Mộng Tuyết tỷ tỷ, là ta không cố ý, chỉ là bắt đầu dĩ mà thôi.” Trần Nhược Tư trong lòng thầm nói. Nói đoạn hình ảnh Mộng Tuyết cũng biến mất khỏi tâm thức của Nhược Tư, thay vào đó lại là tấm lưng khêu gợi của Linh Cơ choán hết tâm hồn, hần cảm thấy rung động vội mở mắt ra.

Không biết là từ lúc nào, Linh Cơ đã quay người về phía Trần Nhược Tư chậm rãi bước tới. Trần Nhược Tư nhìn cặp nhũ phong phì nhiêu, thân thể mịn màng, tam giác huyền bí của nàng cơ hồ trở nên si dại thất thần, huyết dịch sôi sục khắp châu thân.

Hần sững người đứng đó, nước bọt ứa ra nhễ nhại, giờ phút này hần chỉ muốn vút bỏ tất cả để được ve vuốt thân thể yêu kiều trước mặt, hai chân dường như mất kiểm soát tiến tới hai bước, thực ra là hần muốn lùi lại hai bước nhưng căn bản là không thể kiểm soát được tình thần nữa rồi, ánh mắt hần dán chặt vào cơ thể nàng, cả cánh tay của hần vươn ra cũng đã gần chạm vào nàng rồi.

Trước cảnh tượng khêu gợi nhường này, mấy ai còn có thể kiềm chế được bản thân? Hơn nữa hần lại là một thiếu niên trẻ tuổi, nhiệt huyết dâng trào lại có thể cưỡng lại được sao?

Trần Nhược Tư nuốt lấy ngụm nước bọt, chậm rãi thu tay lại, bây giờ Linh Cơ cũng chậm rãi đi về phía trước. Dường như nàng ta cũng cảm nhận được sự tồn tại của Trần Nhược Tư, từng bước từng bước lại gần Nhược Tư.

Trần Nhược Tư nhìn nàng chậm rãi lại gần, đôi nhũ phong mềm mại gí sát vào mặt hần, hần hận không thể hôn vào đó vài cái, nhưng hần vẫn kịp suy nghĩ lại, không thể gây ra chuyện chỉ vì khát khao dục vọng. Hần khế tựa đầu vào tường, từ từ ngồi xuống. Lúc này đây ngay trước mắt hần là tam giác bí ẩn của nàng.

Lúc này Trần Nhược Tư không biết phải làm sao cho ổn, hần muốn nhắm mắt lại, thế nhưng lại cũng không muốn bỏ lỡ cơ hội nhìn ngắm cái tam giác huyền ảo của nữ nhân ở khoảng cách gần thế này, nhưng nếu nhìn vào, hần chắc rằng mình sẽ không kim nén được dục vọng mà gây ra chuyện, lạng quạng toi mạng như chơi.

Hần đang bị kẹt vào tình huống bắt đầu dĩ, mở to mắt ra nhìn quanh quất, ý hần dù không muốn nhắm mắt lại thế nhưng vẫn phải nhắm, để rồi khi mở mắt ra lại cảm thấy hối hận, tất cả đều đã tan biến vào hư vô, chỉ còn là một ký ức trong tâm hồn.

Linh Cơ lúc này đã thay xong y phục, đồng thời treo nội y của nàng lên cái mắc áo ở góc tường chỗ Trần Nhược Tư. Trần Nhược Tư thở hắt ra một hơi, trong lòng thầm mắng: “Hồn đản, cơ hội tốt cho người

chiếm tiện nghi, người lại học đòi làm người thanh cao, đôi mắt chết tiệt này, từ nay về sau ngay cả cơ hội chiêm ngưỡng thân thể nữ nhân có khi cũng chẳng còn, sự phởn nếu biết được tâm tư của người, hẳn sẽ quản người nghiêm khắc, không cho người có cơ hội tiếp cận nữ nhân nữa.”

Hắn nghĩ vậy, khẽ lắc đầu nhẹ nhàng đứng dậy, nhìn y phục Linh Cơ đã mặc thử dài sườn sượt. Linh Cơ thay y phục xong cũng không rời khỏi phòng mà lên giường nằm ngay, nhìn bộ dạng của nàng có vẻ như muốn đi ngủ.

Trần Nhược Tư thấy thế, thầm nghĩ trong lòng : “Ta phải làm thế nào bây giờ? Làm sao có thể đợi được nàng ta ra khỏi đây mà lấy kiếm phá hủy ma tượng, nàng ta ngủ thế này cũng không biết là khi nào mới ngủ say, chẳng lẽ ta phải ở đây cũng quỳ nha đầu này cả đêm hay sao?”

Hắn nghĩ vậy ngồi yên chờ một hồi rồi nhẹ nhàng lên đến chỗ quả kiếm, tay hắn vừa chạm chuôi kiếm, Linh Cơ dường như nghe thấy tiếng động, đang nằm trên giường bỗng bật dậy như...lò xo nén, nhìn vào chỗ Trần Nhược Tư quát hỏi : “Ai, ai đang ở nơi đó?”

Trần Nhược Tư trong lòng cả kinh, than thầm: “Sao vậy nhỉ, ta còn không nghe thấy gì sao nàng ta lại có thể phát hiện ra tiếng động, nàng ta xem ra rất cảnh giác, xem ra chỉ có thể đợi đến lúc nàng ta đi khỏi phòng rồi mới lấy được đây”.

Kỳ thực, những vật có thể phá hủy đi ma tượng kia vốn có rất nhiều, chẳng qua là hắn đã nhận định chỉ có thanh kiếm này mới có khả năng đó, hiện thời hắn đã quyết định phải lấy cho bằng được thanh kiếm này.

Trần Nhược Tư sau khi nghe nàng kêu lên, vội vàng rút tay lại không dám tùy tiện cử động. Linh Cơ ngồi trên giường một hồi không thấy động tĩnh gì, trong lòng nghi hoặc thầm nghĩ: “Rõ ràng là ta nghe thấy tiếng kiếm bị người ta chạm vào phát ra âm thanh mà, bây giờ lại không có động tĩnh gì cả? Có khi nào linh lực của kiếm đột nhiên tác quái.” Nghĩ đoạn nàng lại nằm xuống giường, nghiêng người quay mặt về phía thanh kiếm. Đôi mắt nàng nhắm lại nhìn tựa như đang ngủ.

Qua một hồi lâu, Trần Nhược Tư thấy Linh Cơ không hề mở mắt hắn nhẹ nhàng đưa tay cầm lấy thanh kiếm, lấy nó xuống mà Linh Cơ không tỉnh dậy cũng không quát hỏi gì nữa.

Linh Cơ thấy kiếm dao động, phát hiện thanh kiếm đang động đây chỉ là không thấy người. nàng không định làm kinh động sự kiện lạ này, nàng muốn biết chân tướng sự việc thế nên cũng không gọi lớn như ban nãy, chỉ giả vờ ngủ say âm thầm quan sát.

Trần Nhược Tư không hề biết rằng Linh Cơ đã phát hiện sự tình, hắn hưng phấn cầm kiếm đi ra cửa rồi cẩn thận mở cửa đi ra. Linh Cơ nhanh chóng bật dậy rời khỏi giường len lén đi theo, vừa đi vừa nghĩ : “Quái thật ta có thấy người nào đâu, không lẽ thanh kiếm này có thể tự di chuyển được”.

Trần Nhược Tư cũng cực kỳ cẩn thận, đi được vài bước lại ngoảnh mặt lại nhìn rồi mới tiếp tục đi tiếp. Khoảng vài khắc sau Nhược Tư đã đến trước đại điện, hai tay nắm chặt thanh kiếm, dáo dác nhìn quanh rồi mới giờ kiếm lên bổ thẳng vào ma tượng.

Linh Cơ thấy thế trong lòng cả kinh, thầm nghĩ: “Kiếm này phải chăng là có vấn đề, sao lại đi phá hủy pháp lực tiết giới khổng lồ tiên nhân?”. Nàng nghĩ vậy liền phát tay một cái, một luồng bạch quang từ đó xuất ra phóng thẳng vào lưỡi kiếm.

35. Chương 35: Thế Tội Cao Dương (quít Làm Cam Chịu)

Trần Nhược Tư trong lòng thất kinh: “Công phu thật lợi hại”, hiện thời động tác chém xuống của hắn đã hoàn thành cũng không chạm được vào ma tượng, hắn trầm mặc một hồi, âm thầm suy tính: “Ta đã bị phát hiện rồi, từ nay về sau chắc chắn bọn họ sẽ tăng cường bảo vệ, ta dù không thể thoát ra hay thậm chí là phải vất bỏ tính mạng mình cũng phải phá hủy ma tượng này ngay”. Hắn nghĩ vậy nâng đoạn kiếm gây lên chém vào ma tượng lần nữa.

Linh Cơ hoảng hốt, giật mình suy nghĩ: “Kiếm này lẽ nào có ma? Thấy đoạn kiếm đã gần sát pho tượng, nàng liền cấp tốc chạy đến.” Trong lúc Linh Cơ động thủ, lưỡi kiếm gây đã kịp chém sượt qua ma tượng, đồng thời từ chỗ vết chém phun ra một luồng khói đen kịt, áp lực từ luồng khói khiến cho cả đoạn kiếm gây

bắn về phía sau. Trần Nhược Tư và Linh Cơ cũng bị áp lực đó đánh văng ra, ngã sấp mặt trước cửa đại điện.

Trần Nhược Tư cảm thấy toàn thân đau đớn khó chịu, đầu văng mắt hoa, trước mắt chỉ thấy muôn ngàn vì sao lấp lánh. Linh Cơ hô khan hai tiếng, đưa tay phải ngực đứng dậy, ngây ngốc nhìn ma tượng, miệng lắp bắp: “Không thể nào!”

Khói đen từ ma tượng phun ra mỗi lúc một nhiều, đồng thời vết chém cũng dần dần toác rộng ra. Chỉ sau một tiếng “Buuum...” inh tai nhức óc, ma tượng đã bị nổ tung thành một mớ đá vụn bay lả tả khắp phòng. Đồng thời lúc này trong đại điện, làn khói đen đã hoàn toàn biến mất sau tiếng nổ kinh hoàng.

Trần Nhược Tư đứng lên, cực kỳ hưng phấn cười nói: “Ha ha, ta làm được rồi, đám hồn đản cầu thí thần tiên các ngươi không thể coi thường ta được nữa.” Hắn dường như lúc này đã quên mất mình đang ở trong tình thế cực kỳ hung hiểm.

- “Người là ai, mau lộ diện đi.” Linh Cơ hoảng hốt nhìn về hướng Trần Nhược Tư hét lớn.

Trần Nhược Tư nghe xong tiếng hét của Linh Cơ, hoảng sợ lùi lại hai bước liền, toàn thân run rẩy không dám hó hé gì nữa. Lúc này ở phía ngoài đại điện truyền đến mấy tiếng nổ kinh thiên “Oành... oành...”, Trần Nhược Tư bị mấy tiếng nổ lớn làm cho hai lỗ tai lùng bùng không nghe thấy gì cả, sau đó lại cảm thấy cả tòa đại điện cũng rung chuyển theo những tiếng nổ đó. Linh Cơ sắc mặt tái xanh, hơi thở phập phồng, trong tâm không ngừng đánh giá tình hình ở đại điện. Trần Nhược Tư thấy thế, sợ hãi đến độ mặt vàng như nghệ, cũng không dám thở mạnh.

Từ phía ngoài cửa xuất hiện ba thân ảnh, chân bọn họ còn chưa chạm đất Trần Nhược Tư đã nghe một tiếng quát hỏi: “Linh Cơ, việc này...việc này là như thế nào?”

- “Xin lỗi cha, con cũng không biết tại sao lại như thế này.” Linh Cơ cuống quýt trả lời. Ba người vừa đến này đúng là Minh Vương, Thanh Mâu cùng Đế Khai.

Minh Vương vừa tiến đến, thấy mũi kiếm vẫn cắm trên tường, đoạn kiếm gãy còn rơi dưới chân Trần Nhược Tư, phần nộ quát lớn: “Khốn kiếp, ngươi không biết à!” Nói xong liền vung chưởng đánh Linh Cơ. Nàng không kịp phòng bị, trúng một chưởng của Minh Vương liền bị đánh văng vào bức tường nơi cửa điện, miệng phun ra một ngụm máu tươi rồi nằm yên tại chỗ không nhúc nhích.

Thanh Mâu và Đế Khai thấy thế bất giác cảm thấy toàn thân toát mồ hôi lạnh, đứng yên tại chỗ không dám hé răng. Bọn họ ở gần Minh Vương lâu như vậy chưa thấy ông ta hạ độc thủ với hạ nhân bao giờ, huống hồ bây giờ người bị đánh lại là chính con gái ông ta.

Trần Nhược Tư bị dọa cho mất mật, lùi về phía sau vài bước, bất chợt vấp phải khung cửa cái “rầm”, sau đó lại kêu to: “Ái da” một tiếng ngã sấp mặt xuống đất.

Minh Vương, Thanh Mâu, Đế Khai ba người còn tưởng Linh Cơ lén lút giấu người trong đại điện, đã trốn mất ra ngoài, liền phóng ngay ra cửa tra xét tình hình.

Trần Nhược Tư cố gượng dậy, nín thở lê bước đến bên Linh Cơ, hắn không biết phải làm thế nào, bất chợt trong lòng hắn gợn lên một cảm giác khó chịu, hắn nhìn nàng thầm nói: “Xin lỗi nàng, vì ta mà nàng phải chết, cũng vì ta mà nàng phải gánh tội, ta cũng không biết phải làm như thế nào thì nàng mới có thể tha thứ cho ta. Sự thể đã đến thế này, ta đành mang nàng đi an táng, coi như đền bù cho nàng”.

Trần Nhược Tư chưa trải đời nhiều, từ nhỏ tới lớn ở tại Thanh Tâm đạo quán cũng không có dịp tiếp xúc với người ngoài, trong lòng cũng không phân rõ chính tà, hắn cảm thấy khó chịu vì cho rằng cái chết của nàng là có can hệ đến mình.

Hắn ngồi xuống bên nàng, rồi bế xốc nàng lên đi ra ngoài cửa. Phía ngoài đại điện trước kia là một thông đạo âm u, bây giờ tuyệt nhiên không thấy đâu cả, thay vào đó là vầng thái dương rực rỡ soi rọi khắp nơi.

Trên bầu trời xuất hiện những vầng mây trắng phiêu lãng, trắng muốt như đôi cánh của những loài cầm điều đang bay lượn trở về, chốc chốc lại phát ra những tiếng kêu lãnh lút.

Trước mắt Trần Nhược Tư bây giờ chỉ còn lại một dải đất đen ngòm, vách đá sừng sững trước kia đã biến mất, Nhược Tư buồn bực nhìn cảnh tượng trước mắt, ngây dại một hồi rồi lại ôm lấy Linh Cơ rảo bước.

Hắn không biết nơi nào chờ đợi mình ở phía trước, cũng không biết phải đi đâu về đâu. Bước thêm mười mấy bước, ngoảnh mặt nhìn lại thì ngay cả cung điện mà mình vừa ở đó cũng đã biến mất rồi, bất giác khiến hắn trở nên hồ đồ. Từ vị trí của Nhược Tư bây giờ, nhìn tứ bề đều là dải đất đen, ngoài ra không thể thấy được gì khác.

- “Đám người Minh Tộc đâu hết rồi nhỉ? Lẽ nào bọn họ đều đã rời khỏi đây?” Trần Nhược Tư nghi nghi hoặc hoặc tự hỏi.

Lúc này trên bầu trời xuất hiện tám điểm sáng chói lòa, những điểm sáng này càng lúc càng lớn dần tỏa ra những vầng sáng đẹp mắt, tựa như trên bầu trời xuất hiện tám chiếc cầu vồng.

Trần Nhược Tư ngẩng đầu nhìn tám chiếc cầu vồng nọ, trong lòng thầm nghĩ : “Ta cứu mạng được thần tiên, bọn họ không nên để ta lại nơi này mới phải.”

Thoáng sau, tám điểm sáng nọ đã biến thành những đám mây sáng rực rỡ, hướng về phía Trần Nhược Tư tiến tới rất nhanh.

- “Ha ha ha, quả nhiên là các người đã không quên ta.” Trần Nhược Tư ngẩng đầu nhìn tám người trên không trung lớn tiếng kêu lên.

Lúc này Linh Cơ vẫn còn ở trong vòng tay hắn, ho khan hai tiếng rồi đột nhiên tỉnh lại. Nàng cảm thấy có người đang ôm lấy mình, thế nhưng nàng lại chẳng thể nhìn thấy ai cả, ngược mặt lên trời nhìn thấy thần tiên, nàng thốt dạ kinh hoảng lại chìm vào hôn mê.

“Vù vù vù...” Tám bóng nhân ảnh trên không nhanh chóng hạ xuống trước mặt Nhược Tư. Lúc này tám thần tiên cũng không thể nhìn thấy Nhược Tư, chỉ có thể thấy được Linh Cơ đang được hắn bế trên tay.

Tám thần tiên nhìn thấy Linh Cơ treo lơ lửng giữa không trung đều cảm thấy kỳ quái, một người nói : “Đây chẳng phải là Linh Cơ con gái của Minh Vương hay sao? Nàng ta sao lại bị thương thế này, lại còn treo lơ lửng giữa không trung thế này, quả thật kỳ quái.”

- “Nàng chính là nhi nữ của Minh Vương, không phải ai khác, nàng ta là bị Minh Vương đả thương, các người là thần tiên, mau lại đây xem có cách nào cứu được nàng ta không.”

- “Người là ai, người đang ở chỗ nào?” Một thần tiên hỏi lại.

- “Ta là Trần Nhược Tư, là một đạo sĩ ở Thanh Tâm Đạo Quán, hiện thời các người không thể nhìn thấy ta, không nên nhiều lời, ta cứu các ngươi nhiều người như vậy, bây giờ ta cầu các ngươi ra tay cứu nàng.” Trần Nhược Tư đáp lời.

- “Nàng ta là nhi nữ của Minh Vương chúng ta sẽ không cứu nàng.” Một nữ tiên tử trả lời.

- “Cái gì, các người không cứu vậy mà cũng được làm thần tiên? Nếu biết các ngươi thấy chết mà không cứu, ta cũng chẳng thèm cứu đám thần tiên các người, một chút lương tâm cũng không có, mẹ kiếp!” Trần Nhược Tư nhìn đám thần tiên trước mắt, phẫn nộ kêu la.

Mấy vị thần tiên nọ nghe Trần Nhược Tư nói xong, mỉm cười đưa mắt nhìn nhau gật gật đầu.

36. Chương 36: Nghi Hoặc Đàm Ưu (nghi Hoặc Lo Lắng)

“Ta nhận ra lão, lão chính là người ta gặp tại Tỏa tiên động, người nói ta là cô hồn dạ quỷ, ta cũng không nói đồng dài với các lão, bây giờ các lão cứu hay không cứu, nói rõ ra đi” Trần Nhược Tư nhìn lão nhân vừa rồi nói.

“Người đem nàng ta đến đây đi, ta xem nào, xem nàng ta có cứu được không” Lão nhân râu bạc nói.

“Tốt quá” Trần Nhược Tư lên tiếng, đem Linh Cơ đặt xuống.

Lão nhân râu bạc nọ chậm rãi bước đi tới ngồi cạnh Linh Cơ trên mặt đất, cầm lấy tay nàng, kiểm tra một chút, lão kiểm tra xong sắc mặt khế biến, thở dài nói: “Thật tàn nhẫn, đối nữ nhi của mình mà ra tay nặng như thế, xem ra Minh lão đầu này điên thật rồi.”

“Còn cứu được ko?” Trần Nhược Tư hỏi.

”Chúng ta chỉ có thể bảo vệ tánh mạng cho nàng, nhưng nếu muốn nàng hoàn toàn khôi phục, phải tìm được huyết hoa hồng sinh trưởng tại vùng băng tuyết mới có thể khiến nàng ta tỉnh lại. Lão nhân râu bạc nói xong, từ trong lòng ngực lấy ra một cái bình màu trắng, từ bên trong lấy ra một viên dược hoàn lấp lánh kim sắc quang, đưa vào miệng Linh Cơ.

Phục dược xong, lão đứng lên nói: “Chúng ta cứu ma nữ lần này, cũng là phá lệ, tiểu tử ngươi phải ráng bảo trọng, không có lần sau, ngươi còn yêu cầu gì nữa không?”

Trần Nhược Tư trầm mặc, trong lòng thầm nghĩ: “Nàng bây giờ hôn mê bất tỉnh, thần tiên này cũng không nguyện ý hỗ trợ, xem ra chỉ có đi tìm Mộng Tuyết tỷ tỷ thôi” Hắn nghĩ vậy, nói: “Đa tạ các lão, xin hỏi danh tính như thế nào để tiện xưng hô, các lão hãy đem ta với nàng, đưa đến chân núi Thanh Tâm Đạo Quán nhé”.

“Không cần phải nói với ngươi, dù sao từ nay về sau cũng không còn gặp mặt, bây giờ mới nói, chúng ta căn bản là nhìn không thấy ngươi, như thế nào mới có thể đưa ngươi đi đến Thanh Tâm Đạo Quán?” một nữ tiên tử nói.

“Hừ! Ta cũng không muốn biết các ngươi danh tự là gì, chỉ cần các ngươi đem ta đến Thanh Tâm Đạo Quán dưới chân núi, chúng ta không cần gặp lại” Trần Nhược Tư nhìn thoáng qua nữ tiên tử vừa lên tiếng, nói.

“Ha ha, tiểu tử, tiểu tử vô tri.” Lão nhân râu bạc cười cười nói.

“Ta vô tri, cũng không giống như các ngươi vô tình, ta cũng không thích trò chuyện với các ngươi, đưa chúng ta đi đi, ta ôm nàng ta, sau đó ta nói cho các ngươi vị trí, như vậy các ngươi có thể đem chúng ta đi” Trần Nhược Tư nói xong, đi tới bên cạnh Linh Cơ, bế nàng lên, sau đó nói: “Ta bây giờ bên trái nàng ta”.

“Tiểu tử, ta mặc dù không biết ngươi có thật là tiểu đạo sĩ Thanh Tâm Đạo Quán hay không, nhưng ngươi cũng là một kẻ quái dị, ngay cả chúng ta cũng không thấy được, ta cho rằng ngươi cũng không phải là nhân loại, mà là một loại quái dị nào đó, chúng ta giúp ngươi, chỉ là vì ngươi đã cứu chúng ta, như vậy ngươi phải không ngừng nói lên, chúng ta mới biết rõ ràng vị trí của ngươi” Lão nhân râu bạc nói.

“Cái gì? Trần Nhược Tư tức giận lên tiếng, thở dài nói: ”Được rồi, coi như ta là một loài quái dị, ác ác,... như vậy được chưa?”

Lão nhân Râu bạc cười cười nói: “Có thể”

Trần Nhược Tư nhìn thoáng qua tám vị thần tiên, bộ dáng nhìn bọn họ đầy ác tâm, đáng tiếc thần tiên trước mắt đều không nhìn thấy.

Trần Nhược Tư trong lòng thầm nghĩ: “Không nghĩ đến thần tiên cũng nông cạn đến như vậy, ngay cả ta là dạng tinh thần linh hồn cũng không nhìn thấy” Hắn nghĩ vậy, bắt đầu lớn tiếng liên tục kêu lên “ác ác...”

Kỳ thật dạng tinh thần linh hồn tại thế gian này, thật là từ trước đến nay đều chưa từng xuất hiện.

Tại luyện ngục bị luyện ngục liệt hỏa, thần tiên cũng bị dung hòa đi, cũng không biết vì cái gì, tinh thần với linh hồn bọn họ vẫn tồn tại, chỉ là không thể rời khỏi luyện ngục.

Bọn họ vẫn có thể liên lạc với nhau, đương nhiên những người liên lạc với nhau này, cũng đều là những người bị luyện ngục chi hỏa dung hòa.

Bọn họ tại trong luyện ngục, trải qua vô số năm ở đây, rốt cục bọn họ cũng tìm được phương pháp phá giải luyện ngục. Tại luyện ngục, tất cả đã chết đi nhưng tinh thần với linh hồn vẫn còn pháp lực của thần tiên nhân, có thể khiến cho một người vừa mới bị dung hòa, biến thành dạng tinh thần linh hồn.

Dạng tinh thần linh hồn này là có thể nương theo luyện ngục, hấp thu tất cả năng lượng, dùng pháp lực phá kết giới mà ra.

Bọn họ cũng chỉ là tại luyện ngục tưởng tượng, thành công hay không cũng chưa biết rõ, không nghĩ được Trần Nhược Tư chính là người thí nghiệm đầu tiên của bọn họ, hơn nữa cũng là người đầu tiên trở thành dạng tinh thần linh hồn.

Theo như lời thần tiên trong luyện ngục nói, chỉ cần tìm được máu linh xà tại nơi âm hàn nhất trên thế gian, thì có thể trở lại bình thường như xưa. Có điều bọn họ đã đặt chuyện lừa gạt, có loài rắn nào lại sống được ở một nơi âm hàn nhất thế gian đây? Bọn họ nói như vậy, chỉ là không nghĩ rằng nói dối của họ bị khám phá thôi.

Chỉ đáng thương cho Trần Nhược Tư, cái gì cũng mù mờ, cái gì đều không biết, cứ tưởng thật rằng tìm được linh xà rồi là có thể khôi phục chân thân.

Không phải là thần tiên thì đương nhiên không biết điều này .

Tám vị thần tiên thương lượng với nhau một chút, khởi thân đi tới, sau đó rất nhanh tản ra, chia làm tám phương vị bắt đầu niệm chú ngữ.

Chỉ thấy bọn họ tám người miệng hé ra hợp lại không ngừng tụng niệm, những tia sáng kim sắc nhỏ từ trong miệng bọn họ bay ra, nhằm hướng Trần Nhược Tư cùng với Linh Cơ bay tới.

Theo thời gian đám ánh sáng kim sắc nọ vòng quanh thân thể Trần Nhược Tư với Linh Cơ ngày càng nhiều, chỉ chốc lát ánh sáng kim sắc đồng thời nổ mạnh, kim quang bắn ra bốn phía, tiến vào thân thể Trần Nhược Tư và Linh Cơ.

Trần Nhược Tư nhất thời cảm giác được thân thể chính mình, giường như bị phân giải thành từng tế bào, nhưng hần cảm giác được hần vẫn ôm Linh Cơ, cảm giác nằm trong lòng hần, hần phi thường kỳ quái trong lòng thầm nghĩ: “Không nghĩ bị truyền tống đi cảm giác sẽ là kỳ diệu như vậy. Chà, loại cảm giác này, giống như trước kia đã từng gặp, ở nơi nào vậy ta?” Hần nghĩ vậy, trong đầu trở nên có chút hồ đồ.

“À, ta nhớ ra rồi, tại luyện ngục, tại luyện ngục ta từng có loại cảm giác này” Hần trong lòng tự giải đáp.

Đột nhiên tám vị thần tiên nọ đình chỉ niệm chú ngữ, đồng thời hướng về Trần Nhược Tư và Linh Cơ, song chưởng đẩy đi, mười sáu đạo hào quang ngũ sắc bắn ra, hướng về Trần Nhược Tư lao tới.

Trần Nhược Tư trong lòng thầm than: “Bọn họ, bọn họ đang làm cái gì vậy, có thể nào hạ độc thủ đối với chúng ta” Hần nghĩ vậy, mười sáu đạo hào quang ngũ sắc đã đụng vào thân thể bọn họ, tiếp theo trong nháy mắt đã dung nhập vào thân thể bọn họ.

Trần Nhược Tư chỉ là cảm giác được trước mắt chính mình chỉ có một mảng hào quang ngũ sắc, hần cái gì cũng không nhìn thấy, hần cảm giác xung quanh cũng không phát sinh biến hóa gì, hần buồn bực, trong lòng thầm nghĩ: “Thần tiên đưa người đi, không ngờ phức tạp như vậy, khó trách họ không muốn trợ giúp chúng ta”.

Tám vị thần tiên dừng tay, mười sáu đạo hào quang ngũ sắc lại, tụ lại một chỗ, biến thành ngũ sắc quang cầu, đem Trần Nhược Tư với Linh Cơ bao lại bên trong, sau đó chậm rãi nhỏ đi, uốn lượn bay trên trời, biến mất về phía chân trời.

Bọn họ nhìn ngũ sắc quang cầu biến mất, tám người trên mặt lộ ra thần sắc nghi hoặc lo lắng, trong đó một lão thần tiên nói: “Tiểu tử này rất cuộc là cái quái vật gì, chúng ta phải chạy nhanh trở về nói với các tiên nhân, xem mọi người có biết không, chỉ mong hần sẽ không phá hư thế giới này, bằng không thế giới này có lẽ không xong”.

Lão nói xong, mấy vị thần tiên cùng gật đầu, đồng thời nhẹ nhàng bay lên, đập Ngũ sắc tường vân mà bay đi.

Kỳ thật, bọn họ tám người nếu muốn đưa Trần Nhược Tư hai người li khai nơi này, thì là việc phi thường đơn giản, bọn họ làm phức tạp như vậy chỉ vì muốn dò xét trong cơ thể Trần Nhược Tư chứa đựng năng lượng gì và kết cấu thân thể, kết quả vẫn giống như lúc trước không hay biết, không thu hoạch được chút gì.

37. Chương 37: Minh Tộc Giới Bị (minh Tộc Đề Phòng)

Cũng không biết trải qua bao lâu, mặt trời trầm xuống trời tây, sắc trời dần trở nên tối sầm xuống, trên mảnh đất đen, vụ khí từ lòng đất chậm rãi bốc lên, màn sương khói cứ bốc lên làm cho người ta cảm giác được nơi này có chút thần bí.

Đột nhiên trong lòng đất đen, phát ra tiếng vang “Oành Oành”, tiếp theo trên mặt đất bắt đầu chấn động, phạm vi chấn động càng lúc càng lớn cho đến khi xa quá nhìn không tới được nữa.

Từng đạo khói đen, từ vị trí chấn động chậm rãi bốc lên, không đến một khắc công phu, trên mảnh đất đen bị bao phủ một màn khói đen, mà không giống như vụ khí lúc đầu.

Ánh sáng trên bầu trời bị khói đen che lấp đi làm cho không gian nơi mảnh đất đen này càng trở nên thêm u ám.

Bỗng dưng, mấy đạo thanh quang, hắc quang từ dưới đất bắn ra, bay tới giữa không trung, sau đó chậm rãi khuếch tán, biến thành hình người, chậm rãi hạ xuống, đứng trên mảnh đất đen.

Nhân ảnh này chính là Minh vương cùng hai vị hộ pháp của hắn là Thanh Mâu, Đế Khai, có thêm mấy yêu linh nữa.

Minh vương định thân hình, chậm rãi hít một hơi, hướng chung quanh nhìn nói: “Chúng ta mấy trăm năm tái dựng mê chướng bảo hộ Minh tộc, thế mà bị hủy trong chớp lát, đây là do chúng ta bất cẩn, chúng ta không nghĩ đến có kẻ có khả năng len vào bên trong nội bộ Minh tộc phá hư ma tượng, ài...” Minh vương nói tới đây, thở dài một hơi, rồi nói tiếp: “Vừa rồi mấy lão nhân cùng tiểu tử không thấy được kia, theo như lời chúng nói, các người đều nghe được, mặc dù ta không tin rằng Linh Cơ tiếp ứng ngoại tộc để đối phó chúng ta, nhưng cũng tuyệt đối không thể bài trừ khả năng đó, ta vốn là muốn giết chết nó, không nghĩ đến mấy lão già kia ra tay cứu mạng nó, bất quá bắt đầu từ bây giờ, nó là đối tượng của Minh tộc chúng ta, ta muốn từ trên người nó có thể tra cho ra kẻ nào chính thức phá hủy Minh tộc ma tượng”.

Thanh Mâu tới trước mặt Minh vương nói: “Minh vương thủ lĩnh, ta nghĩ nên phái người đi Trung thổ trước, tiểu tử nhìn không thấy kia, tự xưng là người của Thanh Tâm Đạo Quán, ta nghĩ Thanh Tâm Đạo Quán với việc này không thoát được quan hệ, mặc dù Minh tộc chúng ta, không thể đến gần phạm vi khu vực đạo quán, nhưng chúng ta có thể ở bên ngoài chờ đợi, bắt mấy người đệ tử tra khảo, có lẽ sẽ có thu hoạch, người nghĩ thế nào?”.

Minh vương trầm mặc một hồi, vỗ vỗ vai Thanh Mâu nói: “Được rồi, việc tìm kiếm tin tức tại Thanh Tâm Đạo Quán giao cho người làm, bọn ta chờ tin tức tốt của người, hãy đi đi”.

Thanh Mâu gật đầu ứng tiếng, hóa thành một đạo thanh vụ, tại không trung bay quanh vài vòng, rồi nhắm về phương xa, biến mất phía chân trời.

Đế Khai nhìn thoáng qua Minh vương, nói: “Minh vương thủ lĩnh, ta nghĩ Thanh Mâu gần đây có chút bất thường, mặc dù hắn không thể tự nhiên làm ra chuyện tình bất lợi đối với Minh tộc, nhưng ta nghĩ hắn mang về tiểu tử kia là có mục đích, từ ngày...” Tiếp theo, hắn thuật lại ngày đó cùng với quỷ nô, quỷ soa bắt Trần Nhược Tư với Tử Điện thì phát sinh ra sự tình, chuyện trước sau kể lại cho Minh vương một lần.

Minh vương trầm mặc một hồi nói: “Tiểu tử nọ trong cơ thể thật là có một cỗ hộ thể tiên khí, nhưng ta nghĩ lực lượng hắn không đủ phá hư luyện ngục, Thanh Mâu nhìn tiểu tử nọ nhảy xuống luyện ngục, ta nghĩ lời này không phải là giả, cho nên sau lại tiểu tử không thấy được đó là ai, chúng ta phải điều tra rõ ràng, nói không chừng hắn chính là quái vật mà loài người dụng pháp thuật gì đó luyện chế ra, nếu thật là như thế chúng ta phải đến chỗ nhân loại mà phá hoại kế hoạch âm mưu của bọn họ”.

Trần Nhược Tư biến thành dạng tinh thần linh hồn thể này, Minh nhân không biết hắn là cái gì, nghi thần nghi quỷ, thần tiên cũng không biết rõ hắn là cái gì, cũng phải nghĩ ra biện pháp rõ ràng, xem ra hắn lại biến thành tên gia hỏa lợi hại, có tác dụng uy hiếp nhất định.

“Nếu thật sự là loài người Trung thổ luyện chế ra loại quái vật không thể thấy này, ta sợ rằng chúng ta không tránh khỏi thất bại trước mắt, ta tuyệt đối không thể để cho kế hoạch bọn họ thành công, ta xin đi đến địa vực Trung thổ nhân loại, âm thầm điều tra việc này, người nghĩ thế nào?” Đế Khai nói.

“Tốt đấy, bất quá sự tình có không ít bí ẩn, không cho các đạo sĩ, hòa thượng Trung thổ biết Minh nhân chúng ta, đã bước vào Trung thổ. Minh vương nói xong, nhìn mấy vị yêu linh bên cạnh nói: “Mấy người các người, cùng hữu hộ pháp đi đến địa vực trung thổ nhân loại, mọi hành động đều phải theo Hữu hộ pháp an bài”.

Mấy tên yêu linh, gật đầu ứng tiếng, sau đó đi tới trước mặt Hữu hộ pháp Đế Khai, một yêu linh tên là Đỗ Khắc, mỉm cười nhìn Đế Khai nói: “Từ nay về sau thỉnh mong Hữu hộ pháp chiếu cố nhiều hơn!”.

Đỗ Khắc là một nhân vật phi thường giao hoạt, tính cách hung tàn ác độc, có đôi khi cũng rất bá đạo, nhưng cũng là một người miệng lưỡi, lại làm vừa lòng bề trên, đối với người ở dưới cũng rất thẳng tay, chuyện xử tử người dưới tay cũng có. Kẻ tay chân dưới tay hắn, có thể nói cả ngày để tâm lo sợ, làm việc cũng phi thường cẩn thận, sợ đắc tội hắn.

Đế Khai nhìn thoáng qua Đỗ Khắc, thong thả cười nói: “Khách khí, Đỗ huynh túc trí đa mưu, ta từ nay về sau còn phải nhờ vả người nhiều hơn là chỉ giáo” Hắn nói xong, vòng tay cùng Đỗ Khắc lùi lại, sau đó cùng mấy yêu linh bên cạnh hắn nhất tề vòng tay nhìn Minh vương nói: “Minh vương thủ lĩnh, chúng thuộc hạ li khai, tin rằng không bao lâu sẽ có tin tức chuyển về”.

Minh vương đi ra phía trước, hướng bọn họ nói: “Minh tộc an nguy, đều trông mong vào các người, các người chịu cay đắng khổ cực, ta sẽ ghi tạc trong lòng, hãy đi đi, ta chờ tin tức tốt từ các người” Minh vương nói xong, thở dài một hơi, chuyển thân.

Kỳ thật, Minh vương hẳn không hy vọng kẻ dưới tay mình tùy tiện đi lại tại địa vực trung thổ loài người, dù sao ở trung thổ loài người, nếu là đơn đả độc đấu với những người tu đạo, hẳn đối với thuộc hạ không cảm thấy lo lắng, nhưng hắn lo rằng vạn nhất xâm nhập vào loài người việc thuộc hạ hắn bị pháp khí vây khốn cũng có thể xảy ra, đây là vấn đề duy nhất hắn lo lắng vì an toàn của thủ hạ.

Đế Khai nhìn thấy rõ tâm sự Minh vương, hắn đi tới trước mặt Minh vương, hướng Minh vương nói: “Minh vương thủ lĩnh, chúng ta cẩn thận làm việc, an toàn là quan trọng”.

Minh vương nói: “Các người hãy đi đi, hy vọng trở về có thu hoạch, cũng không có thiếu một ai”.

Đế Khai, Đỗ Khắc cùng mấy vị yêu linh, đều biết Minh vương là thủ lĩnh rất quan tâm đến thủ hạ của mình, đây cũng là lí do bọn họ cam tâm tình nguyện vì hắn liều chết.

Tại trong lòng đại đa số người Minh tộc, Minh vương là một thủ lĩnh nhân từ lòng dạ bao dung, có thể nhìn xa, trông rộng, có khả năng chỉ huy Minh tộc nhân đi theo hướng mạnh nhất, thật là đầu lĩnh tốt.

Thanh Mâu không nghĩ như vậy, hắn cho rằng Minh vương chỉ là một kẻ khẩu Phật tâm xà, nhất gan sợ chết, là một kẻ yếu nhược, hắn thường suy nghĩ: “Nếu Minh vương không phải là hắn, hoặc chính mình là Minh tộc thủ lĩnh, Minh tộc nói không chừng đã sớm xâm chiếm địa vực trung thổ loài người”.

Bọn họ mục đích xâm chiếm địa vực loài người, chỉ là muốn tiêu diệt loài người hoặc là tiêu diệt giới tu đạo, như vậy bọn họ sẽ không phải sống cuộc sống ẩn nấp ở dưới lòng đất u ám.

Đế Khai, Đỗ Khắc cùng mấy vị yêu linh, nghe xong Minh vương nói trong lòng âm thầm cảm thấy may mắn: “Có một thủ lĩnh quan tâm đến hạ nhân như vậy làm cho người ta cảm thấy rất thân thiết” Trong lòng bọn họ không khỏi đối Minh vương tình cảm càng thêm thâm sâu, bọn họ mấy người đồng thời ứng tiếng, đều hóa thành từng đạo khói đen, xoay quanh mà lên, hướng về phương xa bay đi.

Minh vương thấy Đế Khai, Đỗ Khắc cùng mấy vị yêu linh rời khỏi, hắn tại chỗ lẳng lẳng đứng một hồi, mở miệng niệm chú ngữ, hắn vừa niệm chú, một đạo ma lực từ không trung tung bay ra, sau đó chậm rãi khuếch tán, từ trong miệng hắn xuất ra ma lực cho đến khiắc vùng đất đen đều bị bao trùm thì hắn nói: “Tộc nhân yêu quý của ta, toàn tộc lại bắt đầu tạm thời sống cuộc sống ẩn nấp, bất quá, ta tin tưởng rằng loại cuộc sống này sẽ không vĩnh viễn, từ bây giờ bắt đầu toàn tộc đề cao cảnh giác để ngừa ngoại địch xâm nhập”.

Thanh âm hắn vừa hạ xuống, trên khắp đất đen, khói đen không ngừng từ dưới đất toát ra, mặt đất bắt đầu chấn động lên, các loại tiếng kêu quái dị, từ dưới đất không ngừng truyền đến.

Thanh âm này không biết qua bao lâu, ngừng lại, mặt đất khôi phục bình thường, khói đen không bay lên nữa, Minh vương ma lực phát ra nơi miệng cũng giảm dần đi.

Minh vương hóa thành một đạo khói đen, sau khi phi hành quay về trên mặt đất, trở lại xuống lòng đất.

Trên bầu trời vụ khí, khói đen, cũng tản đi dần, ánh trăng sao lại lộ ra sáng rực rỡ.

Tất cả đều đã đi, đêm lại trở nên tĩnh lặng.

38. Chương 38: Sự Thái Khẩn Cấp (sự Tình Khẩn Cấp)

Chỉ chốc lát, ánh ngũ sắc trước mắt hần biến mất, hần đã được đưa đến bên Lệ Hồ một cách chuẩn xác.

Hần thấy tình hình như vậy, trong lòng thầm nghĩ: “Thần tiên rốt cuộc vẫn là thần tiên, một lát công phu đã đem chúng ta trở lại, xem ra tu tiên cũng tốt” hần nghĩ vậy, đứng ở bên hồ hướng ra chung quanh quan sát, sau đó hướng về Lệ Hồ, nhẹ giọng hô lên: “Mộng Tuyết tỷ tỷ, Mộng Tuyết tỷ tỷ, ta đã trở lại”.

Qua một hồi lâu, cách bờ Lệ Hồ chừng mười thước, bong bóng nước tầng tầng từ dưới nước nổi lên, sóng nước trở mạnh, càng lúc càng lớn.

Trần Nhược Tư nhìn sóng nước cuộn cuộn, cao hứng nở nụ cười, hần trong lòng cũng không biết như thế nào, cảm giác rất đặc biệt, giờ phút này chỉ mong muốn gặp lại Mộng Tuyết.

Bỗng dưng, một đạo bạch quang, từ dưới nước bay lên khỏi mặt nước, bám trên đạo bạch quang là vô số những hạt thủy châu, thủy châu chậm rãi rơi xuống, trên mặt nước lúc này giống như đang gặp mưa.

Thủy châu tan mất, một thân ảnh lúc ẩn lúc hiện phiêu diêu ở không trung trên mặt nước.

Trần Nhược Tư nhìn chằm chằm thân ảnh người đó, cẩn thận nhìn ngó, hần biết không phải Mộng Tuyết, hần nghĩ hoặc trong lòng thầm nghĩ: “Như thế nào không phải Mộng Tuyết tỷ tỷ? Ta gọi là gọi Mộng Tuyết tỷ tỷ, hần như thế nào xuất hiện, có thể nào Mộng Tuyết tỷ tỷ đã xảy ra chuyện?” Hần nghĩ vậy, nhìn bóng người lúc ẩn lúc hiện trong nước hỏi: “Người là ai?”

“Vậy người là ai?” Bóng người lúc ẩn lúc hiện nọ nói.

“Dĩ nhiên người không nói người là ai, ta vì cái gì mà nói cho người biết, ta gọi là gọi Mộng Tuyết tỷ tỷ, không phải chuyện của người” Trần Nhược Tư nhìn nhân ảnh lúc ẩn lúc hiện nọ nói.

“Ha ha ha, gọi nàng cũng giống như gọi ta, ta bây giờ chính là chủ nhân của nàng ta, nàng là nô tì của ta, người nói không phải chuyện của ta? Ta nghĩ, nàng làm cái gì, nàng muốn làm cái gì, ta không cho nàng gặp người, cũng là chuyện rất bình thường” Người kia ha ha cười to vài tiếng nói.

“Cái gì? Người đã làm gì Mộng Tuyết tỷ tỷ, nàng đâu rồi?” Trần Nhược Tư khẩu khí có chút phẫn nộ nói.

“Nàng ở dưới nước, bị ta vây ở đáy nước, bất quá không bao lâu nàng sẽ trở thành người của ta, ha ha, tiểu tử, người mau hiện ra thân hình đến đây đi, ta đang thật muốn nhìn xem người như thế nào, lại có khả năng mê hoặc được nữ nhân xinh đẹp Mộng Tuyết như vậy” Người kia nói.

Trần Nhược Tư con người xoay chuyển, trong lòng thầm nghĩ: “Không xong rồi, Mộng Tuyết tỷ tỷ thật sự đã xảy ra chuyện, ta làm gì đây, cũng không biết làm sao đánh cho tên kia một trận” Hần nghĩ vậy, nhìn thoáng qua Linh Cơ, trong lòng cảm thấy bất đắc dĩ.

Bây giờ, trong lòng hần phi thường mâu thuẫn, hần muốn buông Linh Cơ đến cứu Mộng Tuyết, nhưng hần không muốn nhìn Linh Cơ như vậy mà chết đi.

Hần trầm mặc một lúc, trong lòng thầm quyết định, hần quyết định trước tiên buông Linh Cơ, sau đó tìm biện pháp cứu Mộng Tuyết, nhưng hần bây giờ không biết nên đem Linh Cơ an bài ở đâu.

Trần Nhược Tư nhìn nhân vật kia lúc ẩn lúc hiện nói: “Dĩ nhiên người không cho Mộng Tuyết tỷ tỷ gặp ta, ta biết nàng gặp chuyện không tốt, dù sao ta biết ta đánh không lại người, ta lần này tạm rời khỏi nơi này”.

Trần Nhược Tư nói xong, ôm Linh Cơ, xoay người muốn rời đi.

“Ha ha ha, tiểu tử vô dụng, ngay cả đánh cũng không dám đánh, đầu hàng, thật không biết Mộng Tuyết vì cái gì mà lụy vì người. Nếu ta không đoán sai, người là Trần Nhược Tư, là Mộng Tuyết lúc hôn mê, thường xuyên kêu lên. Ài, thật đáng tiếc, người yêu của nàng là một kẻ nhất gan, căn bản không phải là nam nhân” Người kia lớn tiếng cười lên, dùng toàn ngữ khí ác độc giễu cợt, nhìn sau lưng Trần Nhược Tư nói.

Trần Nhược Tư nghe hần nói xong, tức giận đến thiếu chút nữa ngắt đi, hần xoay người, nhìn thoáng qua người kia, sau đó cũng không quay đầu lại ôm Linh Cơ nhằm hướng đạo quan mà đi.

“À, ta hiểu được, người bây giờ có phải là đã thích nữ nhân khác, đã quên Mộng Tuyết, ta sẽ nói cho nàng biết, nói người ôm nữ nhân khác, lên núi, ha ha ha...” Người kia hướng về Trần Nhược Tư, lớn tiếng cười, la lên.

Trần Nhược Tư hận không thể lập tức buông Linh Cơ, lao xuống nước hung hăng đánh tên kia, hai người phân cao thấp.

Cũng không biết vì sao, hần bây giờ phi thường trầm tĩnh, hần không làm gì, ngay cả đầu cũng không quay lại, vờ như không nghe gì, bước thẳng trên thông đạo hướng về đạo quan.

Nhân vật nọ sau khi la hét, thấy Trần Nhược Tư căn bản là không để ý tới hần, hần thấy không thú vị nữa, hóa thành một đạo bạch quang, đâm thẳng vào hồ nước, kích nổi lên từng trận sóng gợn, làm cho mặt hồ nhộn nhạo lên.

Trần Nhược Tư trong lòng cứ nghĩ về Mộng Tuyết, hần ba bước hóa thành hai bước, rất nhanh tới nơi, đi tới chỗ đám người đang luyện công trước cửa thiền viện, lớn tiếng hướng vào bên trong, kêu lên: “Đại sư ca, nhị sư ca, ta đã trở lại, mau tới giúp ta”.

Thanh âm hần vừa hạ xuống, người hần đã đến cửa thiền viện.

Nam Phong Tước cùng Xích Vũ Đông hai người, nghe được tiếng Trần Nhược Tư gọi, vội từ trong phòng chạy đến, khi ra đến cửa bọn hần nhìn thấy ở đó chỉ có treo Linh Cơ, bọn họ ngây ngốc tại đó, lẳng lặng nhìn thân hình Linh Cơ di động.

“Làm sao vậy hai vị sư ca, các người không nên kinh ngạc, từ từ ta tại nói cho các người biết sự tình biến hóa, bây giờ mau giúp ta tìm một chỗ để nàng ta ẩn tạm, bằng không bị sư phụ biết sẽ có thể phiền toái” Trần Nhược Tư đứng ở nơi đó, nhìn Nam Phong Tước và Xích Vũ Đông nói.

“Đại sư ca, đúng là thanh âm Trần Nhược Tư sư đệ, chúng ta mau giúp hần, nếu như bị sư phụ biết, sự tình thật sự rất phiền toái” Xích Vũ Đông quay đầu nhìn Nam Phong Tước, nói.

Nam Phong Tước trầm mặc suy nghĩ, nói: “Sư đệ, người vốn biết đạo quan chúng ta không thể dễ dàng để cho nữ nhân lên, người như thế nào hết lần này tới lần khác đem nữ nhân bất tỉnh trở về đây? Chúng ta nên bẩm cáo với sư phụ, xem người xử trí như thế nào”.

Trần Nhược Tư nhìn thoáng qua Nam Phong Tước, trong lòng thầm nghĩ: “Thật là người nhất gan, như vậy cũng báo sư phụ, sớm biết rằng các người là như thế này, không ai có thể nhìn thấy ta, bây giờ làm sao đây, nếu sư phó biết, xem chắc là sẽ ngăn cản ta xuất đạo” Hần nghĩ vậy, dụng một bộ khẩu khí cầu khẩn, nhìn Nam Phong Tước nói: “Đại sư ca, người không thể thấy chết mà không cứu được, ta nghĩ tốt nhất không nên kinh động đến sư phụ”.

“Được rồi, ta mạo hiểm giúp người một lần, theo ta nào” Nam Phong Tước nói, hần nói xong, dọc theo bên ngoài thiền viện đi vào một cái thông đạo nhỏ ra phía sau núi.

Trần Nhược Tư ôm Linh Cơ, bước nhanh vượt qua Nam Phong Tước, hướng về hần nói: “Đa tạ đại sư ca, đại sư ca thật tốt”.

“Chỉ giỏi vượt mông ngựa” Nam Phong Tước hướng bên cạnh truyền âm, hần vốn là muốn thử đánh Trần Nhược Tư một chút, có điều cái gì cũng không chạm được, hần cảm thấy có chút kỳ quái, dừng bước, nhìn bên cạnh Linh Cơ nói: “Người không phải sư đệ, người rốt cuộc là ai, như thế nào mà giống như không khí, cái gì đều không có?”.

“Ngu ngốc, ngay cả thanh âm của ta cũng nghe không ra, đi thôi, rồi đệ sẽ nói cho các huynh biết lý do” Trần Nhược Tư la lên.

“Sư ca, đúng là thanh âm Nhược Tư sư đệ, chúng ta cũng mau đi đi, bàn bạc lâu, bị sư phụ hoặc là sư huynh đệ phát hiện, chúng ta đều sẽ bị phạt” Xích Vũ Đông nói.

Trần Nhược Tư luôn mồm nói hai tiếng đa tạ, sau đó ôm Linh Cơ, dọc theo đường nhỏ, bước nhanh đi về phía trước.

Nam Phong Tước cùng Xích Vũ Đông hai người nhìn thoáng qua lẫn nhau, bước nhanh đi theo.

Trần Nhược Tư bọn họ đi tới trước một động khẩu bí mật sau núi, ngừng lại, Nam Phong Tước nhìn Linh Cơ treo ở nơi đó nói: “Sư đệ, người đem nàng trước tiên an trí tại đây, trong sơn động này cũng sáng sủa, chúng ta cũng phải trở về phân phó một chút, chúng ta ngày mai sẽ báo người trở về, dù sao sư phụ còn chưa biết người đã trở về, tam sư đệ đâu? Hắn không phải cùng người xuống núi sao?”

Trần Nhược Tư nghe hắn nhắc tới Lạc Lan Điền, hắn nghi hoặc trong lòng thầm nghĩ: “Tam sư ca, ta như thế nào lại không nhớ rõ tam sư ca cùng ta đi xuống núi! Bây giờ không phải nghĩ tới điều này, trước hết nghĩ biện pháp làm cho bọn họ chiếu cố nàng cái đã, sau đó ta lên quay lại cứu Mộng Tuyết tỷ tỷ” Hắn nghĩ vậy, nhìn Nam Phong Tước cùng Xích Vũ Đông nói: “Ta còn có chuyện phải xuống núi, mong các huynh chiếu cố đến nàng, bái biệt, hãy làm chuyện tốt nha”.

“Cái gì, muốn ta chiếu cố nàng?” Nam Phong Tước cùng Xích Vũ Đông nghe Trần Nhược Tư nói xong, hình dáng rất kinh ngạc, đồng thời lớn tiếng kêu lên.

39. Chương 39: Hí Lộng Yêu Xà

Trần Nhược Tư ôm Linh Cơ, đi vào sơn động, đem Linh Cơ nhẹ nhàng đặt ở trên cỏ khô, sau đó bước nhanh ra khỏi sơn động, nhìn Nam Phong Tước và Xích Vũ Đông nói: “Hai vị sư ca, ta ở dưới chân núi gặp chuyện rất phức tạp, nhất thời không thể cùng các người nói rõ, nữ nhân này, nàng tạm thời sẽ không tỉnh lại, ta đã đem nàng giao cho hai người chiếu cố, chỉ cần các người không để cho sài lang ăn thịt nàng, ta thật sự còn có rất nhiều chuyện quan trọng phải làm, xong việc ta sẽ trở về cứu nàng, ta đi đây, bái biệt, hẹn gặp lại!”

Trần Nhược Tư nói xong, chạy nhanh ra ngoài.

Nam Phong Tước cùng Xích Vũ Đông hai người, nhìn thoáng qua lẫn nhau, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, Nam Phong Tước nói: “Sư đệ a, người và ta cùng làm, chúng ta mỗi người một ngày, người chiếu cố hôm nay, ta ngày mai lại chiếu cố nàng, thế nào?”

Xích Vũ Đông bất đắc dĩ lên tiếng, nhìn thoáng qua Nam Phong Tước, chậm rãi bước đi vào sơn động.

Nam Phong Tước cười cười, hướng về thiện viện, đi tới.

Trần Nhược Tư tâm tư đã sớm không ở chỗ này, hắn hận không thể lập tức bay ngay đến chỗ Mộng Tuyết, xem rốt cuộc sao lại thế này, chỉ là hắn bây giờ lực bất tòng tâm, chỉ có thể dùng cước lực bản thân, hướng về Lệ Hồ mà chạy đi.

Không bao lâu thì hắn đã chạy đến bên Lệ Hồ, cũng không thêm suy nghĩ, nhảy ngay xuống.

Lúc này, Mộng Tuyết đang bị nhân vật lúc ẩn lúc hiện nọ vây ở đáy hồ trong một cái thạch động.

Nhân vật lúc ẩn lúc hiện nọ chính là một thủy yêu xà có ngàn năm tu hành.

Cách đây vài ngày, hắn lên vào địa vực trung thổ, ngẫu nhiên đi tới nơi này, hắn nhìn thấy Mộng Tuyết đang ở trong hồ một mình chơi đùa, hắn cũng nhận ra Mộng Tuyết cũng là một yêu vật, hắn cho rằng Lệ Hồ này là nơi ẩn thân rất an toàn. Vì vậy, hắn tính định cư ở nơi đây luôn.

Sau khi trải qua đấu pháp, Mộng Tuyết ngăn cản không lại pháp lực của hắn, bị hắn khống chế giam lại.

Hắn vốn là muốn bức Mộng Tuyết làm vợ hắn, nhưng hắn mỗi lần muốn động vào Mộng Tuyết, nghe được Mộng Tuyết gọi tên Trần Nhược Tư, hắn cảm giác được phi thường phiền muộn, hắn trong lòng cũng bắt đầu hận Trần Nhược Tư thấu xương.

Vì vậy, hắn quyết định đem Trần Nhược Tư xử quyết, rồi trở lại cường hành bắt nàng phải lấy hắn.

Vừa rồi, khi hắn thấy Trần Nhược Tư ẩn thân, không được tìm được cơ hội xuống tay. Vì vậy, hắn cố ý nói ra chuyện Mộng Tuyết bị chính mình khống chế, sau đó dẫn hắn đi vào trong hồ, sẽ có biện pháp giết hắn.

Bây giờ Trần Nhược Tư, nếu hắn là một người thật sự, sợ rằng đầu hắn đã rơi xuống mấy lần.

Khi Trần Nhược Tư xuống nước được một khắc, Mộng Tuyết cảm giác được tiếng lòng Trần Nhược Tư, nàng không khỏi lo lắng cho an nguy Trần Nhược Tư. Đôi mắt nàng trở nên đỏ hoe, nước mắt nàng chảy ra dung hòa với hồ nước, nàng trong lòng thầm nghĩ: “Đồ ngu ngốc, ngàn vạn lần không nên vì ta mà cùng yêu quái liều mạng, người không phải đối thủ của hắn. Ông trời già, người tha cho hắn đi, ta chịu khổ là được rồi, chỉ cần hắn có thể an toàn là tốt rồi”.

Lúc này thủy yêu xà ngàn năm nọ, từ ngoài thạch động, chậm rãi bước đến, hắn nhìn Mộng Tuyết, từ từ thông thả cười nói: “Tiểu mỹ nhân của ta, hảo hảo bà, như thế nào mà rơi lệ, là vì kẻ trong lòng kia mà rơi lệ? Người có biết kẻ trong lòng kia bây giờ ôm một nữ nhân lên núi, bây giờ sợ rằng hắn ôm mỹ nhân đó mà vui vẻ rồi, ha ha ha, người thì trong tay ta, hảo hảo, ta sẽ không ngược đãi người, chúng ta sẽ là một đôi vợ chồng vui sướng, không phải tốt lắm sao?”.

“Hừ, cùng lắm là chết, ta sẽ không để cho người đắc ý đâu” Mộng Tuyết lạnh nhạt nhìn thủy yêu xà nói.

Thủy yêu xà cũng không tức giận, mà khuôn mặt lại tươi cười, chậm rãi hướng Mộng Tuyết đi tới.

Hắn đi tới bên người Mộng Tuyết, kéo dài lựa duy nhất quần quanh những bộ vị quan trọng trên cơ thể nàng, lăng lăng nhìn thân thể nàng, hắn cười đậm dặt nói: “Tiểu mỹ nhân thân thể nàng thật đẹp, có thể có được người, có bỏ đi ngàn năm tu hành, ta cũng nguyện ý, ha ha ha!” hắn nói xong, ha ha cười to lên, vươn tay nhắm trên ngực của Mộng Tuyết mà chộp tới.

Mộng Tuyết thấy thế, mắt nhắm lại, trống ngực đập liên hồi, cả người run rẩy lên, lệ tuôn như suối, chỉ là bây giờ là dưới nước, căn bản là nhìn không thấy nàng rơi lệ.

Thủy xà yêu không biết cố ý hay không, tay hắn hướng về thân thể Mộng Tuyết, động tác đặc biệt chậm lại, chậm cơ hồ ngay cả tốc độ của con kiến đều có thể vượt qua tốc độ di động của tay hắn.

Vừa động thủ đồng thời hắn không ngừng hung ác cười lên.

Tay hắn còn cách thân thể Mộng Tuyết khoảng mấy thước, mà Mộng Tuyết đã cảm giác được nhiệt độ trên tay thủy yêu xà. Bất chợt một thanh âm, truyền tới: “Hỗn đản, ngươi muốn gì?”.

Thủy xà yêu bị dọa muốn nhảy tung người lên, rất nhanh thu hồi tay lại, xoay người, hướng về phía truyền đến thanh âm nhìn lại, hắn không hề thấy người nào, hắn nghi hoặc, sững sờ ở nơi đó, trong lòng thầm nghĩ: “Hỗn tiểu tử này rốt cuộc luyện pháp thuật gì, như thế nào mà nhìn không thấy người hắn?”.

Hắn vừa nghĩ vậy thì trên mặt đã bị đánh một quyền.

Thủy xà yêu động tác phản ứng cũng rất nhanh, hắn trúng một quyền liền căn cứ theo phán đoán, phương vị mà quyền đó đánh đi, từ trong tay hắn, trong nháy mắt bay ra một đạo sóng nước.

Trần Nhược Tư lập tức cảm giác được một luồng nước, rất nhanh hướng vào mình mà đánh tới, hắn chấn động, gấp rút né tránh qua một bên, trong lòng thầm nghĩ: “Quái vật này thật lợi hại, ta cùng hắn đánh bữa, khẳng định không phải đối thủ của hắn, dù sao hắn nhìn không thấy ta, ta sao không nghĩ đến biện pháp, làm cho hắn đánh bậy bạ, hao phí năng lượng của hắn, đợi cho hắn năng lượng hoàn toàn dùng hết, hắc hắc, như vậy không phải là để ta kết liễu?”

Trần Nhược Tư nghĩ vậy, liền luồn ra phía sau thủy yêu xà, vươn tay đánh ra phía trước mặt hắn, làm cho thủy yêu xà tưởng rằng tiểu tử này đang ở phía trước hắn.

Thủy xà yêu quả thật đang bị hí lộng, hắn không ngừng hướng vào khoảng không, lãng phí năng lượng chính mình.

Nói đến cũng quái, Trần Nhược Tư thân thể quái dị, ở trong nước mà di động, căn bản không sinh ra tiếng động gì, làm cho thủy yêu xà không cách nào xác định được hắn.

Mộng Tuyết nhìn thủy yêu xà bị hí lộng khiến cho quay tới quay lui lòng vòng, nàng trong lòng cảm thấy an tâm hơn nhiều, nhưng nàng không rõ, chính mình cảm ứng được tâm của hắn, nhưng lại không thấy được người hắn, nàng cũng cảm ứng được Trần Nhược Tư trong lòng bây giờ chỉ có nhớ nàng, chỉ có một mình nàng, nàng lúc trước chịu khổ sở, giờ phút này đều bị tiêu biến hết, nàng bây giờ chỉ hy vọng Trần Nhược

Tư đánh bại thủy xà yêu trước mắt nhanh lên một chút, sau đó cùng hắc đối mặt, nói chuyện tâm sự bày tỏ nỗi lòng.

Qua một trận, thủy yêu xà bị khiến cho đầu văng mắt hoa, hắc nhắm vào khoảng không đánh loạn xạ. Dần dần, Trần Nhược Tư phát hiện lực lượng công kích của hắc trong nước ngay cả một cành hoa nhỏ cũng không động đậy được, hắc liền tới trước mặt thủy yêu xà, hai tay trái phải, đồng thời hướng vào mặt thủy yêu xà mà đánh tới.

Tả một phát, hữu một phát, như vậy qua lại không biết bị Trần Nhược Tư đánh bao nhiêu chiêu, thủy yêu xà bị đánh cho khóe miệng chảy ra máu tươi, hàm răng đều bị gãy lìa.

Trần Nhược Tư đánh đến sững tay, nhưng hắc tịnh không biết biện pháp nào để hoàn toàn thu thập thủy yêu xà, hắc chỉ có thể liều mạng như vậy không ngừng đánh xuống.

Đột nhiên, một đạo bạch quang từ trong người Trần Nhược Tư, nhẹ nhàng xẹt qua cánh tay Trần Nhược Tư, đánh trúng đầu thủy yêu xà.

Đạo bạch quang nay giống như cương đao do Mộng Tuyết dùng pháp lực khổng lồ của thủy yêu xà phát ra .

Nhất thời đầu thủy yêu xà bị đạo bạch quang như lưỡi dao sắc bén chém thành hai nửa, não hòa với máu, phun đến trước mặt Trần Nhược Tư, vùng nước gần đó nhiễm thành màu hồng.

40. Chương 40: Dục Hỏa Phần Thân

Trần Nhược Tư từ nhỏ đến giờ, chưa từng giết người, cũng chưa từng gặp qua cảnh giết người, bây giờ trước mắt xuất hiện cảnh tượng tàn nhẫn như vậy, hắc làm sao có thể không cảm thấy khiếp đảm sợ hãi.

Thủy yêu xà đầu bị bỏ ra, cả thân thể hắc trong nháy mắt xảy ra biến hóa, biến thành một thái hoa mãng xà dài ước hơn trượng, tiếp theo đầu hắc đổ vật về phía trước, thân thể tại trong nước vụn vụn vài sau đó không nhúc nhích nữa.

Qua một hồi lâu, Trần Nhược Tư mới có thể nghĩ đến việc gặp Mộng Tuyết, hắc xoay người lại thì nhìn thấy Mộng Tuyết đã có thể tự do di chuyển, hắc vui mừng nhìn Mộng Tuyết nói: “Mộng Tuyết tỷ tỷ, tỷ không việc gì chứ?”.

Mộng Tuyết nhìn địa phương thanh âm truyền ra nói: “Ta vô sự, người hiển thân ra đi? Ta rất muốn gặp người”.

“Ta cũng rất nhớ tỷ, chỉ là ta bây giờ không thể cho tỷ thấy được” Trần Nhược Tư đi tới trước mặt Mộng Tuyết, nhìn chăm chăm Mộng Tuyết mà nói, hắc nói xong vươn hai tay chạm trên mặt Mộng Tuyết.

Mộng Tuyết cảm giác được độ ấm nơi tay Trần Nhược Tư, nàng cười vươn tay lại, nhắm tay Trần Nhược Tư ở trên mặt mà bắt lấy, có điều nàng không đụng được cái gì cả, chỉ là đụng vào mặt mình, nàng kinh ngạc nhìn chăm chăm vào không gian trước mắt nói: “Sao lại thế này, người, người làm sao vậy, ta cảm ứng được tâm của người, cũng có thể cảm giác được thân thể người tồn tại, vì sao ta chạm vào người không được?”.

Trần Nhược Tư hai tay chậm rãi dời xuống, đặt trên vai Mộng Tuyết, nhìn bộ ngực trần của nàng, hắc cảm giác được Mộng Tuyết tim đập càng lúc càng nhanh, ngay cả nhũ phong trước ngực nàng đều bị tác động nhấp nhô, thông thả run rẩy lên.

Trần Nhược Tư nuốt một ngụm nước bọt, một trận nóng nảy nhất thời truyền khắp toàn thân hắc, máu huyết toàn thân hắc cũng sôi trào lên, hắc cảm giác được tim hắc cơ hồ sắp nhảy ra khỏi thân thể.

Mộng Tuyết cảm ứng được tâm của Trần Nhược Tư lúc này, nàng cảm giác được tay hắc đặt ở trên vai nàng, nàng hai gò má trở nên đỏ bừng, con mắt không biết nhìn nơi nào, môi giật giật, dùng dằng một hồi, dùng thanh âm rất nhỏ nói: “Bây giờ ta không thể thấy người, cũng chạm không được thân thể người, chỉ có thể cảm giác, người hãy ôm chặt lấy ta, làm cho ta cảm giác được một chút độ ấm thân thể người, ta nghĩ có thể nhìn thấy người”.

Trần Nhược Tư thở dài một hơi, đỡ lấy bả vai của nàng, chậm rãi ôm Mộng Tuyết vào lòng, tay hắn dờ xuống trên lưng nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, môi hắn nhẹ nhàng đặt trên môi Mộng Tuyết. Nhất thời, một cổ hương thơm nhàn nhạt từ trên người Mộng Tuyết phát ra, tiến vào trong mũi Trần Nhược Tư, một cổ khí nóng từ trên bộ ngực mềm mại của Mộng Tuyết xộc vào người Trần Nhược Tư, làm cho hắn cảm giác được vô cùng hưng phấn, khoái hoạt...

Mộng Tuyết vươn cánh tay, muốn ôm Trần Nhược Tư nhìn không thấy trước mắt, nhưng nàng cái gì cũng không ôm được, chỉ là ôm một cổ không khí, nàng buồn rầu trong lòng thầm nghĩ: “Ta chỉ có thể cảm giác được hắn tồn tại, mà thực tế hắn cũng không tại, chẳng lẽ ta cùng hắn, chỉ có thể dùng phương thức này ở cùng một chỗ sao?”.

Thân thể Mộng Tuyết được Trần Nhược Tư vuốt ve, trở nên mềm mại, nàng nhẹ thở dài một hơi nói: “Ta, chẳng lẽ chúng ta chỉ có thể như vậy cùng một chỗ sao? Ta không nghĩ như vậy, ta muốn nhìn thấy người, cũng có thể đụng đến người” Nàng nói xong, từ từ thong thả nhắm mắt lại.

Trần Nhược Tư lúc này, có thể nói là đã dục hỏa phần thân, trong cơ thể hắn máu huyết sôi trào, cơ hồ sắp nhảy đến cực đỉnh, bộ vị nam nhân của hắn cơ hồ sắp phá quần mà chui ra.

Trần Nhược Tư thấy nàng nhắm mắt lại, một khắc sau từ khóe mắt nàng, chảy ra dòng lệ, hắn vội buông thân thể Mộng Tuyết, rời khỏi vài bước về phía sau, nhìn thân thể Mộng Tuyết đang run nhè nhẹ, nhẹ giọng nói: “Xin lỗi, ta đã không nghĩ đến cảm thụ của tỷ”.

“Không, ý tứ của ta không phải là như vậy, ta muốn chân thật cùng một chỗ với người, bây giờ chỉ có thể cảm giác, điều này làm cho ta cảm giác có chút khó chịu, người ở nơi nào, tới ôm ta, người muốn thế nào cũng được” Mộng Tuyết nghe Trần Nhược Tư nói như vậy, nàng cho rằng Trần Nhược Tư hiểu lầm ý tứ nàng.

Trần Nhược Tư nhìn thân thể mê người của Mộng Tuyết, rất muốn ôm nàng, hôn nàng, nhưng hắn kiềm chế chính mình, cũng không dờ bước đi, hắn chỉ lẳng lặng nhìn Mộng Tuyết, trong lòng thầm nghĩ: “Không, ta không thể tự tư như vậy, ta không thể hỷ nạng như vậy, ta nhất định đợi sau khi khôi phục bình thường cùng nàng cùng một chỗ, cùng hưởng thời gian vui sướng”.

Mộng Tuyết cảm ứng được tâm của Trần Nhược Tư, nàng kích động phi thường, nhưng nàng cảm giác không đến được Trần Nhược Tư, điều này khiến cho nàng cảm thấy buồn rầu phi thường, nàng đứng ở nơi đó, không biết làm sao. Nàng môi mấp máy muốn nói nhưng nàng không nói được nên lời.

Trần Nhược Tư sợ chính mình không thật sự khống chế được, hắn đứng ở nơi đó, vẫn không nhúc nhích, nhắm mắt lại, không nhìn thân thể Mộng Tuyết, qua một hồi lâu, hắn cảm giác được dục vọng của mình đã chậm rãi tiêu tán, sau đó nói với Mộng Tuyết: “Mộng Tuyết tỷ tỷ, người có thể biến ra một món quần áo, mặc vào người được không, ta sợ ta khống chế không được chính mình, đối với tỷ làm ra chuyện thô lỗ”.

Mộng Tuyết lên tiếng, cũng chỉ biến hóa thành một cái đai trong suốt, che bộ vị thân thể nữ nhân đặc thù của mình, sau đó nói: “Tốt lắm, ta bây giờ đã che lại thân thể”.

Nhìn Mộng Tuyết xem ra, nàng chỉ che một chút bộ vị cơ thể mình, nàng trước kia nhìn thấy các nữ tử đồng loại, biến hóa thành hình dáng con người thì đều là như thế này nên nàng cũng chỉ biết là dùng phương pháp này che đi thân thể.

Trần Nhược Tư mở to mắt, nhìn thấy hình dáng Mộng Tuyết, hắn không khỏi có chút nghi hoặc, hắn trong lòng thầm nghĩ: “Nha đầu ngọc này như thế nào chỉ biết biến một bộ y phục như vậy? Ta phải giáo huấn nàng cho tốt, từ nay về sau nàng thành nữ nhân của ta mà ăn mặc như vậy, ta đây không phải lỗ lớn sao” Trần Nhược Tư, nghĩ như vậy, quên rằng Mộng Tuyết cảm ứng được tâm của hắn.

“Xú dẫn tiểu tử, người chửi ta cái gì, nha đầu ngọc, ta như thế nào ngọc” Mộng Tuyết trông có chút mất hứng, nàng nói.

“Không hay, ta quên nàng trong nước năng cảm ứng được tâm của ta. Trần Nhược Tư trong lòng cả kinh, cười nói: ”Mộng Tuyết tỷ tỷ, ta tại trong lòng rất quan tâm tỷ, không phải là chửi tỷ, tỷ nên phải cảm ứng được, tỷ không biết tình hình nhân loại, ở thế giới con người nữ nhân rất bảo thủ, bình thường đều là bảo

vệ thân thể của mình thật nghiêm mật, bộ dáng tỷ như vậy, ta lo lắng tỷ như vậy mà đi ra ngoài, bị sắc quỷ chiếm hết tiện nghi, trong lòng ta thật khó chịu”.

“Ta xem ngươi mới là sắc quỷ, ta đây thế nào mới có thể đi ra ngoài, biến hóa một món đồ như trước kia ngươi mặc? Như vậy y phục trên người ta khó coi lắm à?” Mộng Tuyết nói.

“Ài, ta không biết nói như thế nào với tỷ, trước tiên biến ra một bộ y phục mặc vào, cùng ta đi ra ngoài một chuyến, tỷ phải biết nữ nhân phải mặc y phục kín đáo” Trần Nhược Tư nói.

“Ta không ra ngoài, chỉ ở trong nước, thăm nghĩ gặp ngươi, trừ ngươi ra ai cũng không muốn gặp mặt.” Mộng Tuyết nói.

“Tỷ muốn gặp được ta, phải theo ta đi xem thế giới này, địa phương nào âm hàn nhất, giúp cho ta khôi phục lại thực thể.” Trần Nhược Tư nói.

“Tôi đây nắm tay ta đi, làm cho ta cảm giác được ngươi tồn tại, sau đó ngươi nói cho ta biết, ngươi lần này đi ra ngoài, rốt cuộc xảy ra sự tình gì, có thể không?” Mộng Tuyết nói.

Trần Nhược Tư giờ phút này, dự cảm vừa mới tiêu tán, hẳn thật sự có chút lo lắng dự cảm bản thân lại bị khơi dậy, hẳn cũng không nắm tay Mộng Tuyết, chỉ là đứng ở nơi đó, đem những thứ ở ngoài mà hẳn nhớ trong đầu, nói một lần cho Mộng Tuyết, nhưng chuyện hẳn mang về Linh Cơ thì lờ đi.

“A, là như thế này, vậy ý ngươi là muốn ta cùng ngươi đi xem nơi âm hàn nhất thế gian để tìm linh xà ngàn năm phải không?” Mộng Tuyết nói.

“Ừ, đúng vậy, tỷ đồng ý không?” Trần Nhược Tư hỏi.

“Đương nhiên đồng ý, bây giờ trời đã tối, chúng ta ngày mai xuất phát được không?” Mộng Tuyết nói.

“Tốt đấy, ngày mai xuất phát” Trần Nhược Tư nói.

“Vậy ngươi bây giờ trở về đi, sáng ngày mai, ta tại bên hồ chờ ngươi” Mộng Tuyết nói.

“Ta không trở về nữa, không sao cả, hôm nay ở tại trong nước cùng tỷ là tốt rồi, ta muốn được ngắm tỷ” Trần Nhược Tư nói.

“Hay lắm, chúng ta từ nay về sau không chia lìa nữa, đi theo ta, về động phủ của ta” Mộng Tuyết cười cười, xoay người hướng về động khẩu bơi đi.

Trần Nhược Tư nhìn bóng nàng rời đi, cười cười, theo sau.

41. Chương 41: Nan Ngao Chi Dạ (đêm Khó Ngủ)

Trần Nhược Tư nhàn nhã bơi theo bên cạnh nàng, nhìn thân thể mềm mại đó bất chợt thấy có cảm giác hưng phấn, hẳn hoan len lỏi tận tâm can. Gương mặt hẳn không giấu nổi nụ cười mãn nguyện.

Rong tảo dưới nước cũng không ngừng phun ra bọt khí lay động đu đưa, như để chào đón đôi uyên ương đã đến nơi này. Tôm cá trong hồ hoan hỉ thấp tùng bọn họ.

Động phủ của Mộng Tuyết ở dưới nước nằm trên bề mặt một vách đá. Phía trên cửa động phủ có một phiến đá nhẵn, trên đó khắc ba chữ lớn “Mộng chi cư”, trên mặt chữ tựa hồ có màu hoàng kim lấp lánh.

Động khẩu có hình tròn, đường kính chừng hai thước, phía trước không có cửa, thế nhưng nhìn qua giống như được chắn bởi một tấm màn bằng nước. Màn chắn này khiến cho nhìn từ ngoài vào chỉ thấy bên trong mờ lung mờ ảo, không thể thấy gì rõ ràng, khiến bên trong động thêm phần huyền bí.

Cũng không quá lâu hai người đã đến trước cửa động, Mộng Tuyết đứng trước cửa, miệng lâm lâm niệm chú, tấm màn nước liền biến mất. Mộng Tuyết niệm chú xong quay lại nhìn ôn nhu nói : “Nhược Tư, đi vào thôi!”.

Kỳ thực ngay khi tấm màn chắn vừa biến mất hẳn không thể tìm được đã đi vào rồi. Hẳn đứng ở trong gọi với ra : “Mộng Tuyết tỷ tỷ, đệ đã vào rồi, động phủ quả thực là đẹp, đệ không dám đi lại bừa bãi sợ làm chết cỏ dưới chân.”

Mộng Tuyết xoay người, cười nhẹ rồi đi vào luân. Động phủ này tuy là ở dưới nước nhưng sau khi vào trong đến một giọt nước cũng không có, cả trên mặt đất ở sơn động này cũng hết như vậy, không có giọt nào. Bên trong động phủ có một sảnh lớn, trong đó có ba thủy mặc môn (cửa màn nước) bên trên không ghi gì cả.

Vật dụng trong động đều được điêu khắc bằng đá, hình điêu khắc trên mỗi món vật dụng đều sinh động như thật, cực kỳ tinh xảo đẹp đẽ.

Mặt đất trong động phủ có một ít cỏ mềm xanh biếc mọc dày như một tấm thảm. Mộng Tuyết đứng giữa sảnh phòng cười cười nói : “Đệ ở chỗ nào, cỏ ở đây không bị dẫm lên mà chết được đâu, cứ thoái mái bước lên đi.”

Trần Nhược Tư lẳng lặng tới phía sau Mộng Tuyết, hai tay ôm lấy eo thon mềm mại, tựa cằm lên vai nàng thủ thủ : “Tuyết tỷ, đệ ở phía sau tỷ có cảm giác được không?”

Tay Trần Nhược Tư vừa chạm vào người Mộng Tuyết, bản năng của nàng bắt chợt yếu mềm, cảm giác như điện giật lan tỏa toàn thân nàng, len lỏi vào tim nàng khiến nàng cảm thấy vô cùng ấm áp. Trống ngực nàng đập thùm thụp. Lát sau cả gương mặt nàng đều đỏ ửng lên.

Nàng quay đầu nhìn Trần Nhược Tư đang tựa cằm trên vai mình ngọt ngào cười nói : “Cảm giác được, bất quá...ta không thể nhìn thấy đệ”. Nàng nói xong cắn môi thở dài.

Trần Nhược Tư rời khỏi bờ vai nàng hôn nhẹ lên đôi môi nàng rồi nhích ra một chút nhìn nàng nói : “Mộng Tuyết tỷ tỷ, tỷ đẹp quá, đệ tin rằng tỷ sẽ được nhìn thấy đệ nhanh thôi, đệ cũng rất hy vọng có thể cảm nhận được cái ôm của tỷ. ”

Mộng Tuyết cười nói : “Từ nay về sau người đừng gọi ta là tỷ tỷ nữa được không, nghe như vậy không thân thiết lắm.”

- “Vậy ta phải gọi thế nào, là Tuyết nhi, Tuyết hoàn, hay là...cục cưng nhé?” Trần Nhược Tư cười nói.

- “Tùy đệ thôi, chỉ cần đệ hiểu được là tốt rồi!” Mộng Tuyết đan hai bàn tay vào nhau, cắn môi nhỏ giọng nói.

- “Vậy ta gọi nàng là Tuyết, Tuyết..., cục cưng... Trần Nhược Tư phần khích kêu lớn, hân hân xong mấy tiếng xoay lại đứng trước mặt nàng nói : ”Tuyết, đi nghỉ sớm thôi, không biết sau này theo ta rời khỏi đây nàng còn có được cuộc sống an ổn không nữa.”

- “Chỉ cần được ở bên chàng, ta luôn cảm thấy an ổn mà. Đừng lo lắng, ta sẽ cảm thấy an ổn thôi.”

- “Đi thôi vào phòng ta nào, chúng ta nghỉ sớm ngày mai còn xuất phát.” Nàng vừa nói xong liền bước vào thủy mặc môn (cửa nước) bên trái sảnh phòng.

- “Cái gì, muốn ta ngủ chung cùng nàng, vậy không phải là hại ta...” Trần Nhược Tư giật mình nhưng hân hân theo nàng vào trong.

Phòng của Mộng Tuyết là một thạch động vuông vắn, bên trong có một chiếc giường, trên giường trải một lớp đệm cỏ xanh biếc. Ngoài chiếc giường bên trong còn có một chiếc bàn và ba chiếc ghế đều được tạc bằng đá.

Tiến vào thủy mặc môn, Mộng Tuyết cũng không niệm chú, Trần Nhược Tư thấy lạ hỏi : “Tuyết, cửa này sao không phải niệm chú?”

Mộng Tuyết cười nói : “Đây đã là bên trong động phủ còn bố trí chú ngữ phong ấn làm gì cho thêm phiền toái. À, được rồi, ta nói cho chàng biết, chỉ cần vận dụng một chút pháp lực, trong lòng thầm niệm ‘Nhược Tuyết thủy mặc, ta đã đến đây, mau mau thu lại.’ là nó tự động mở ra ngay.”

Trần Nhược Tư thắc mắc : “Đơn giản vậy sao, vậy nếu chẳng may có kẻ nào cũng biết chú ngữ, hân cũng có thể tùy ý ra vào sao? Trong này còn có hai thủy mặc môn, chúng dẫn đến đâu thế?”

- “Người khác dù có biết chú ngữ nhưng nếu không có ta ở đây thì cũng không mở được.” Nàng nở một nụ cười ngọt ngào, dừng một chút rồi tiếp lời : “thủy mặc môn ở giữa dẫn đến long cung, cái còn lại dẫn đến nơi nào ta cũng không rõ, trước lúc đi cha mẹ ta có dặn không được đi vào đó, ta cũng chưa thử đi vào đó bao giờ.”

- “Xem ra nàng đúng là con gái ngoan”. Trần Nhược Tư cười cười, hỏi tiếp : “Long cung là ở nơi nào, hiện giờ ta cũng không quan tâm lắm, để sau rồi nàng đưa ta đi du ngoạn vậy.”

Mộng Tuyết nghe hắn nói không hiểu gì cả bèn hỏi lại : “Chàng nói ta là con gái ngoan, vậy có nghĩa là gì?”

Trần Nhược Tư ngẩn người, hàm hồ nói : “là...là... biết nghe lời, là... đẹp, là...rất hiền lành nữa. Được rồi, nàng cứ nghỉ ngơi đi, ta ra ngoài xem một chút.”

- “Không, ta muốn cùng chàng nghỉ ngơi.” Mộng Tuyết nũng nịu.

- “Cái gì, muốn ta ngủ cùng nàng, đêm nay ngủ thế quái nào được.” Trần Nhược Tư nghĩ vậy không giấu nổi nét mặt khổ sở, chỉ là lúc này Mộng Tuyết cũng không thể nhìn thấy được vẻ mặt của hắn mà thôi. Bây giờ cũng không phải là ở trong nước, lòng hắn nghĩ thế nào nàng cũng không thể cảm ứng được. Nếu nàng mà biết được nỗi khổ của hắn, cũng là sự tôn trọng nàng, chẳng phải là càng thêm cảm động sao? Cũng không nói trước được...

Trần Nhược Tư lên tiếng, hắn đến bên choàng tay qua eo nàng rồi chậm rãi bước đến bên giường. Hai người đến bên cạnh giường thì ngừng lại, Mộng Tuyết sắc mặt ửng hồng nói nhỏ : “Bé ta lên giường đi!”

Trần Nhược Tư ngẩn người, bất đắc dĩ nhìn nàng rồi cũng nhẹ nhàng bế nàng lên giường. Mộng Tuyết cười nhẹ rồi nhích sang một bên nhường chỗ cho Trần Nhược Tư rồi nhìn hắn nói : “Chàng nằm xuống đi, nằm bên cạnh ta thế này ta mới ngủ yên được. ”

Trần Nhược Tư không còn cách nào khác, chỉ biết nằm xuống thôi. Nằm bên cạnh Mộng Tuyết, thân thể hắn rất bứt rứt khó chịu, máu huyết sôi trào, hắn không dám nằm sát nàng sợ không nhịn được sẽ gây nên tội lỗi không thể tha thứ.

- “Nằm gần thế này ta cảm nhận được hơi ấm của chàng, có như thế ta mới biết được sự tồn tại của chàng.” Mộng Tuyết nhìn khoảng không bên cạnh mình nói.

Trần Nhược Tư nhìn gương mặt nàng nói khẽ : “Thế này ta cảm thấy tốt hơn một chút.”

- “Được rồi, tùy chàng thôi, ta nghỉ đây.” Mộng Tuyết cười ngọt ngào rồi chu đôi môi xinh xắn làm động tác hôn gió, xong rồi nàng khép đôi mắt đẹp lại.

Không lâu sau nàng chìm sâu trong giấc ngủ, đôi môi xinh vẫn mang theo nụ cười mê hồn. Trời đã tối thế nhưng bên trong động phủ này vẫn có thể nhìn thấy lò mờ. Trần Nhược Tư nhìn thân thể gần như lửa lò trước mắt, hắn chỉ muốn vuốt ve nàng, thế nhưng hắn lại sợ làm tổn thương nàng nên cố gắng kìm chế dục hỏa đang bốc lên ngùn ngụt.

Đêm nay hắn không thể ngủ được, hắn cũng không biết làm thế nào để vượt qua.

Đêm nay, cho tới bây giờ, là đêm khó ngủ nhất đời hắn.

42. Chương 42: Tình Ý Miên Miên (tình Ý Bất Tận)

Mộng Tuyết khẽ tựa mình, nàng mở hé mắt đưa tay khều nhẹ, nhìn khoảng không bên cạnh hỏi nhỏ : “Nhược Tư, chàng còn đó không?”

Trần Nhược Tư quay đầu nhìn nàng cũng không vội trả lời ngay.

Mộng Tuyết tưởng Trần Nhược Tư không còn ở đây nữa, nàng vội vã nhảy khỏi giường chạy nhanh ra cửa gọi lớn : “Trần Nhược Tư, chàng đang ở đâu.”

Trần Nhược Tư cười cười, hắn không ngờ rằng mỹ nữ trước mặt mình lại sợ mình đi mất, trong lòng càng thêm yêu thương vô hạn. Hắn bước nhanh ra ngoài đến bên Mộng Tuyết ngẩn người nhìn suối tóc mượt mà của nàng, hắn thấy trong đôi mắt nàng vương vấn vài giọt nước mắt. Hắn khẽ lắc đầu nói : “Tuyết, ta ở đây, nàng tìm ở đâu thế?”. Hắn nói xong cười nhẹ.

- “Làm ta chết khiếp, ta còn tưởng chàng đi một mình rồi chứ.” Mộng Tuyết xúc động hờn dỗi, nước mắt đầm đìa.

Lúc này nàng chỉ muốn sà vào lồng ngực hắn để cảm nhận được một chút hơi ấm, nhưng nàng chỉ có thể đứng yên như vậy chịu đựng nỗi xót xa dày vò.

- “Ta đâu thể đi như vậy được, dù có đi ta cũng phải cùng nàng đi chứ!”. Trần Nhược Tư cười cười rồi lấy tay lau nước mắt cho nàng.

- “Uhm, ta biết chàng sẽ không bỏ lại ta mà.” Mộng Tuyết ngọt ngào cười hỏi : “Tối qua chàng ngủ được không?”

Trần Nhược Tư ngẩn người, trầm nghĩ : “Có đánh chết ta cũng không muốn lặp lại chuyện tối qua, như vậy tổn thọ lắm.” Hắn nghĩ vậy rồi nhỏ giọng nói : “Tốt lắm!”

- “Vậy thì tốt rồi, ta còn tưởng chàng không quen giường.” Mộng Tuyết cười nhỏ nói.

- “Có nam nhân nào không thích ngủ cùng đàn bà chứ, nếu không thích thì quả là không bình thường.” Hắn nghĩ vậy rồi nói : “Chuẩn bị nhanh đi, ta ra trước chờ nàng.”

Mộng Tuyết đáp lại rồi vào phòng chuẩn bị tư trang. Trần Nhược Tư rời khỏi động phủ, chậm rãi bơi lên phía trên, trong lòng trầm nghĩ : “Nơi âm hàn nhất thế giới là nơi nào? Người khác nhìn không thấy ta, ta cũng không thể nói cho họ nghe được, làm thế nào bây giờ?”. Nghĩ đoạn hắn ngừng lại, truyền tâm thức cho Mộng Tuyết : “Tuyết, người khác không thể thấy được ta? Ta chỉ có thể nhờ đến nàng mà thôi, nhưng y phục của nàng hở hang quá, làm sao có thể đi gặp người khác được.”

- “Ngốc tử, chàng nghĩ cái gì đó, tại sao ta lại không thể đi gặp người khác” Nàng thắc mắc hỏi lại.

Trần Nhược Tư nghi hoặc quay đầu về phía âm thanh phát ra, không thấy Mộng Tuyết đâu cả, hắn cảm thấy kỳ quái : “Không thấy người tại sao âm thanh cứ như ở sát bên tai thế nhỉ?”

- “À à, chúng ta ở trong nước thì tương thông tâm linh với nhau, nếu ta khai mở tâm môn thì chỉ cần ta nghĩ trong đầu chàng đều có thể biết.” Mộng Tuyết trả lời.

- “Ý nàng như thế nghĩa là tâm môn cũng có thể đóng lại, ta còn phải giấu kín bí mật trong lòng, không cho nàng biết, haha...” Trần Nhược Tư đùa giỡn.

- “Ta không dạy chàng cách đóng tâm môn lại, như vậy ta có thể biết trong lòng chàng còn người con gái nào khác không, ta rất ích kỷ, ta không cho phép trong lòng chàng có người con gái nào khác.” Mộng Tuyết hờn dỗi.

- “Chỉ cần ta có nàng là đủ rồi, ta yêu nàng còn không hết, còn có cô gái nào khác được chứ.” Trần Nhược Tư đáp lời.

Trần Nhược Tư mới vừa nói ra tâm sự của mình, chợt nhớ đến Linh Cơ đang chờ hắn mang huyết hồng hoa trở về cứu mạng. Bất chợt hắn thất kinh : “Không ổn, ta nghĩ thế này nàng thấy rõ như ban ngày, nàng mà hiểu lầm thì phiền to.”

Trần Nhược Tư nghĩ vậy đầu cũng đã nổi lên mặt nước hắn nhanh chóng bơi lên bờ. Hắn vừa đứng vững trên mặt đất Mộng Tuyết cũng lập tức xuất hiện ngay bên cạnh, trên người nàng cũng chỉ có dải tỵ kim (vải sợi vàng) hở hững che thân.

Trần Nhược Tư có chút buồn rầu nói : “Tuyết, nàng không thể chỉ dùng một dải tỵ kim để che thân được, nàng có thể tạo ra một bộ y phục kín đáo hơn được không, chỉ cần người khác không nhìn thấy thân thể nàng là được rồi”.

- “Người khác nhìn thấy thì có sao, ta thấy thế này rất đẹp mà!” Mộng Tuyết hồn nhiên trả lời.

- “Thì đúng là rất đẹp mắt, ta chỉ không muốn kẻ nào khác nhìn thấy thân thể của nàng mà thôi.”

- “Chỉ cần chàng thấy đẹp là được rồi, người khác nhìn thấy thì kệ người ta thôi!”

- “Ta cũng không biết nói với nàng thế nào cho phải, dù sao ta cũng không muốn người khác nhìn thấy thân thể của nàng, biết không, từ từ rồi nàng sẽ biết tại sao” Trần Nhược Tư chịu không nổi khẽ gắt lên.

- “Được mà, đừng có giận, ta nghe chàng.” Nàng nói xong, bắt đắ dĩ nhúu mày mím môi, đôi tay vũ động giữa không trung tạo nên vài dải tỵ kim như những luồng quang ảnh bao quanh từng phân da thịt nàng. Xong nàng nói tiếp : “Thế này được chưa?”

Mộng Tuyết lúc này nhìn như một tiên nữ trong y phục cái bang, bộ dạng cực kỳ hoạt kê, cũng không biết phải xếp nàng vào loại nào nữa. Trần Nhược Tư nhìn nàng lúc này nhin không nổi cười to một hồi. Mộng Tuyết thấy hần cười lớn tiếng còn cho rằng nhìn mình rất xấu, nàng liếc đôi mắt sắc như dao cau nhìn hần, chu miệng phụng phịu : “Đều là tại chàng, hại ta trở nên xấu xí, lại còn cười nữa.”

Trần Nhược Tư dứt tràng cười, thầm nghĩ : “Dù sao ta cũng không biết phải nói với nàng thế nào cả, thế này còn hơn là để người khác chiếm tiện nghi.” Nghĩ đoạn hần nhìn Mộng Tuyết cười nói : “Không phải là nàng trở nên xấu xí, mà là bộ y phục này không hợp với nàng lắm, thôi được không sao, chỉ cần đi ra đường thấy đàn bà mặc y phục, nàng tự biết tạo ra một bộ y phục đẹp thôi mà.”

Mộng Tuyết đứng yên không hiểu, nàng biết hiện thời bộ dạng của nàng rất khó coi nên cũng bắt đắ dĩ gật đầu.

- “Ày, sao ta không đưa nàng đi coi Linh Cơ nhĩ, cho nàng tạo ra một bộ y phục tương tự, nhân tiện giải thích sự tình với Linh Cơ luôn.” Hần nghĩ vậy quay sang nói với nàng : “Đi thôi, ta đưa nàng đến gặp một cô gái, như vậy nàng sẽ biết y phục phụ nữ như thế nào.”

- “Chàng nói cái gì, đạo quán lại còn có cả đàn bà con gái sao?” Mộng Tuyết hỏi lại.

- “Shhh, nói nhỏ thôi, để mấy đạo sĩ khác nghe được thì phiền to.” Trần Nhược Tư nói.

- “Bọn họ nhìn không thấy chàng, sợ gì chứ, đi thôi, ta muốn xem cô gái trong đạo quán đó có xinh đẹp như ta không.” Mộng Tuyết cười nhẹ bước đến bậc thang vào đạo quán.

Trần Nhược Tư cười cười khê lắc đầu rồi cũng đi theo nàng. Mộng Tuyết vừa đặt chân lên bậc thang thì một cỗ lực lượng cường đại vọt đến đẩy nàng bắn về phía sau. Trần Nhược Tư rất nhanh chạy đến đỡ nàng vào lòng, lo lắng hỏi : “Làm sao vậy?”

- “Không có gì, đỡ ta dậy đi,cha mẹ đã từng dặn ta, chúng ta không phải loài người không thể tùy tiện vào trong đạo quán hay chùa miếu.” Nàng lắc đầu nói.

Hần trong lòng nghi hoặc thầm nghĩ : “Ài, như vậy sao, vậy Linh Cơ là người Minh tộc tại sao lại vẫn có thể vào được?”

Hần chợt hiểu, Linh Cơ là do hần ôm lên núi, hoàn toàn không có vào địa vực đạo quan, hơn nữa khi đó nàng ta hôn mê bất tỉnh, không phát ra linh khí nên có thể vào trong.

Mộng Tuyết thì không như thế, nàng lúc này có linh loại cường đại khí tức, vừa rồi cũng đã tiếp xúc với đạo quan địa vực.

- “Được rồi, ta nghe chàng, chỉ cần chàng không chê ta xấu là được rồi, hi hi.”

Trần Nhược Tư kéo nàng lại hôn nhẹ một cái lên đôi môi xinh xắn rồi nói : “Nàng chỗ nào cũng đẹp, bất kể nàng biến ra dạng gì ta cũng đều thích.” Hần nói xong cười ngọt ngào rồi ôm eo nàng đi ra ngoài đường.

Mộng Tuyết nghe lời ngọt như mía lùi của hần, bất giác nàng tựa đầu lên ngực hần để cảm nhận hơi ấm từ thân thể hần, lặng lẽ thở dài trong tâm.

43. Chương 43: Tập Nhân Hàn Ý

- “Ta đã sớm cảm thấy điều này, chỉ là ta sợ nếu chàng buông ta xuống ta không thể cảm thấy sự tồn tại của chàng được nữa, cho nên vẫn chưa muốn xuống, là ta ích kỷ, chàng tha thứ cho ta nhé!” Mộng Tuyết ôn nhu nói.

- “Xem ra ta hiểu lầm ý tứ của nàng rồi.” Trần Nhược Tư cười thầm trong lòng rồi nói : “Chúng ta nắm tay nhau, như vậy cũng giống thế này mà!”

- “Cảm giác không giống nhau mà.” Mộng Tuyết nũng nịu.

- “Được rồi, ta ôm nàng đến chỗ rừng cây kia rồi nàng xuống đi cùng ta, được không?” Trần Nhược Tư bắt đầu đáp ứng.

Nàng quay đầu nhìn vào khoảng không chỗ đầu của Trần Nhược Tư, chu môi hôn một cái rồi nói : “Tốt đấy, chàng thật tốt.”

- “Nàng hôn vào không khí rồi, hay để ta hôn nàng vậy.” Hấn nói xong liền đặt lên môi nàng một nụ hôn nồng thắm rồi bước nhanh đến cửa rừng.

Mặt trời đã lên cao trên đỉnh núi, ánh dương rực rỡ chiếu rọi khắp khu rừng, xuyên qua từng kẽ lá lung linh đẹp mắt. Chim chóc trong rừng rộn rã reo vang, đuổi bắt nhau trên những tầng cây, cùng nhau hát xướng tình ca, thật linh lợi, vui sướng.

Trần Nhược Tư vừa đến cửa rừng liền buông Mộng Tuyết xuống , dắt tay nàng đi vào phía trong. Càng vào sâu trong rừng, tiếng hót của những loài chim càng lạnh lớt, thanh cao.

- “Nàng nhìn này, lũ chim cũng chào đón sự xuất hiện của chúng ta đấy.” Trần Nhược Tư vui vẻ chỉ lên những cành cây nói với Mộng Tuyết.

- “Chúng đâu có chào đón chàng, là chúng đang chào đón mỹ nữ là ta đã đến nơi này.” Mộng Tuyết nhìn chú chim nhỏ nói.

- “Xứ mỹ nữ, cứ tưởng là mình đẹp lắm cơ.” Trần Nhược Tư cười đùa xong đưa tay véo nhẹ lên mũi nàng một cái, rồi cao hứng cười lớn. Giờ phút này đối với hắn ngọt ngào hơn cả mật

- “Tử xứ đản, ta không đẹp người còn theo ta làm gì, cứ đợi đấy.” Mộng Tuyết hờn dỗi mắt húng.

Nàng cũng biết tính hắn hay đùa, thế nhưng cũng không hiểu tại sao lại mất hứng.

.....

Cuộc sống một ngày của hai người yên ả trôi qua trong hạnh phúc. Ánh tà dương cũng đã ngả dần về phía tây, màn đêm kéo theo những cơn gió lạnh cũng ập xuống khu rừng hoang vắng.

Đêm đến tĩnh mịch, chỉ nghe tiếng bước chân và hơi thở nhẹ nhàng của hai người.

- “Nàng có lạnh không?” Trần Nhược Tư quan tâm hỏi.

- “Không lạnh, trong lòng ta đang cảm thấy rất ấm áp.” Mộng Tuyết cười nhẹ trả lời.

Một cơn gió lạnh thoảng qua, thân thể Mộng Tuyết khẽ rung mình run lên.

- “Còn nói là không lạnh, nàng xem môi nàng thâm hết rồi kia.” Trần Nhược Tư nói.

Trần Nhược Tư mặc dù rất quan tâm nàng nhưng hắn cũng không có cách nào làm cho nàng ấm lên. Hắn cũng không có quần áo cho nàng mặc, hắn lo lắng sợ nàng lạnh cóng.

Sự lo lắng của hắn hơi thừa, nàng chỉ tùy tiện vẩy tay mấy cái trên người nàng xuất hiện một vòng lửa xua tan cái lạnh đang xâm chiếm thân thể. Trần Nhược Tư thấy thế chỉ cười cười, cũng không nhắc đến việc này nữa.

Màn đêm đã trở nên đen đặc, ánh trăng sao cũng xuất hiện lung linh trên bầu trời huyền ảo cũng khiến cho cảnh vật trong khu rừng có thêm chút ánh sáng. Cũng không biết đã qua bao lâu, Mộng Tuyết cảm thấy có chút bất an, nàng cảm thấy phía sau có đôi mắt đang dõi theo hai người.

Trần Nhược Tư thật ra lại không có cảm giác gì, bây giờ hắn chỉ còn tồn tại ở dạng linh hồn thể, linh tính không cao cũng là dễ hiểu. Cảm giác của Mộng Tuyết không hề sai, màn đêm buông xuống cũng là lúc đôi mắt kia theo dõi hai người.

Kẻ đang theo dõi này không phải ai xa lạ, chính là Thanh Mâu tả hộ pháp của Minh tộc cùng vài yêu linh. Bọn họ theo dõi hai người cũng không rõ là vì nguyên do gì.

Một yêu linh tò mò : “Thanh Mâu tả hộ pháp, chúng ta theo dõi bọn chúng làm gì, một người thì không thể nhìn thấy, một người là yêu vật, chúng ta chỉ cần xuống núi tùy tiện tóm vài tên đạo sĩ cũng có thể biết chút ít mà.”

- “Người không phát hiện ra quan hệ mập mờ giữa tiểu tử vô hình và yêu vật kia sao? Ta xem ra tên tiểu tử kia chính là kẻ đã đào thoát khỏi tộc ta, chỉ cần hắn hiện nguyên hình, chúng ta bắt lấy rồi khảo vấn thì sẽ biết là ở tộc ta có chuyện gì xảy ra nhanh thôi mà.”

- Uhm, có lý, ngài đúng là chu đáo.” Một yêu linh phụ họa.

- “Chúng ta bây giờ có bốn người, La Ngàn ba người các người xuống Thanh Tâm Đạo Quán dưới chân núi xem xét, một mình ta theo bọn chúng là đủ rồi, nếu có việc khẩn ta sẽ truyền mật lệnh cho các người, mau đi đi!” Thanh Mâu phân phó.

La Ngàn này chính là trợ thủ đắc lực của Thanh Mâu, làm việc cẩn thận tinh minh nhưng không có dã tâm, đây cũng chính là nguyên nhân Thanh Mâu rất coi trọng hắn.

La Ngàn cùng hai yêu linh còn lại nhanh chóng chạy xuống chân núi đến Thanh Tâm Đạo Quán. Đám người này bây giờ sử dụng tâm ngữ của Minh tộc bí mật đàm đạo với nhau, hai người Trần Nhược Tư căn bản là không thể cảm nhận được điều gì.

Thanh Mâu nhìn Mộng Tuyết trước mặt nghi hoặc : “Tiểu tử kia hiển nhiên là đạo sĩ, sao có thể đi cùng một yêu vật thể kia. Hắn thể nào mà lại đến tộc ta phá hoại luyện ngục, giải cứu mấy tên thần tiên hỗn đản, không thể hiểu nổi. Bây giờ ta cũng không quản được, thôi đợi cho hắn hiện hình rồi hẵng hay”. Hắn nghĩ đoạn nhìn hai người Trần Nhược Tư rồi độn thổ đi theo.

Thanh Mâu này quả nhiên lợi hại, ngay cả thượng tiên nếu không có pháp khí thì cũng khó mà thắng nổi hắn. Giờ phút này nếu hắn mà ra tay thì Mộng Tuyết cũng không phải là đối thủ, Trần Nhược Tư lại càng không, chỉ có thể đứng yên nhìn người yêu bị khi phụ mà thôi.

Ánh trăng cũng đột nhiên lẩn khuất sau những tầng mây làm cho màn đêm càng trở nên đen tối.

Trần Nhược Tư ôm chặt Mộng Tuyết trong lòng, vuốt ve vuốt tóc mềm mại rồi hắn nhìn nàng nói : “Nàng sợ phải không? Chúng ta nghỉ lại đây rồi mai hãy đi tiếp.”

- “Không sợ. Ta có chết cũng phải kéo chàng theo!” Mộng Tuyết đùa giỡn nói.

- “Phải không? Vậy là chúng ta đồng sinh cộng tử, nàng chết rồi ta cũng chẳng biết còn có thể sống được bao lâu?”

- “Đừng nói gở, chúng ta nghỉ ngơi thôi.” Mộng Tuyết nói xong nhắm mắt lại, qua một hồi lâu nàng cũng chìm vào giấc ngủ.

Một cơn gió lạnh quét qua người, Trần Nhược Tư bắt giắc ôm chặt Mộng Tuyết.

44. Chương 44: Giang Hồ Thuật Sĩ

Mộng Tuyết biết Linh Cơ bị cha nàng hạ độc thủ, nàng cảm thấy đồng tình với Linh Cơ, nàng còn muốn Trần Nhược Tư đưa nàng đi gặp cô gái bất hạnh đó. Lúc này Trần Nhược Tư và Mộng Tuyết đã đến được một thành nhỏ tên là Hoa Mộc Trấn. Thành này không phải lớn, chỉ có mỗi hai dặm dọc theo ngã tư đường, người đi lại trong trấn cũng không nhiều, phần lớn ăn mặc rách rưới, thương hộ ngay ngã tư cũng không mở cửa.

Trần Nhược Tư cùng Mộng Tuyết hai người đứng giữa ngã tư đường, thấy cảnh này cũng cảm thấy buồn bã.

Trần Nhược Tư ghé miệng vào tai Mộng Tuyết nói nhỏ : “Tuyết này, ngã tư này toàn là người nghèo khổ, ta và nàng phải đi đâu bây giờ.”

- “Chàng là người mà còn không biết, ta lại càng không biết.” Mộng Tuyết cười khẽ nói.

Trần Nhược Tư thở dài trong lòng thầm nghĩ : “Thế giới rộng lớn thế này, ta biết phải đi đâu? Hồn dẫn thần tiên cũng không cho ta biết cụ thể, cho dù không cho ta biết đích xác thì cũng phải cho ta một phương hướng chứ. Hắn càng nghĩ càng điên, chỉ muốn tìm đám thần tiên đó mắng cho một trận.”

Trần Nhược Tư cùng Mộng Tuyết đứng giữa ngã tư đường, trong khi đang cảm thấy mờ mịt đột nhiên thấy một thầy tướng số, tay phải ông ta cầm một lá cẩu kỳ (cờ nhiều màu), trên cẩu kỳ là những phép diễn toán, tay trái ông ta cầm một chiếc quạt nhỏ phe phẩy ung dung.

- “Tuyết, chúng ta đến hỏi thầy tướng số kia, không chừng ông ta biết” Trần Nhược Tư chỉ vào thầy tướng số nói.

- “Thầy tướng số, chẳng lẽ ông ta là đạo nhân biết được sinh tử họa phúc sao, xem chúng ta trong tương lai có nhiều phúc khí không.” Nàng nói xong bước nhanh đến chỗ đạo sĩ.

Trần Nhược Tư nhú mày im lặng đi theo.

- “Xin hỏi tiên sinh có thể xem nhân duyên cho ta được không ạ?” Mộng Tuyết tới trước mặt thầy tướng số hỏi.

Thuật sĩ ngẩn người thu lại chiếc quạt trong tay, nhìn Mộng Tuyết chăm chăm đánh giá.

Trần Nhược Tư thấy thế có chút ghen tức, hắn muốn đến chắn trước mặt thuật sĩ không cho hắn nhìn Mộng Tuyết, nhưng hắn biết nếu có đi lên cũng không thể che được tầm mắt ông ta huống chi bây giờ còn có việc cầu nhân, hắn phần hận gầm gừ : “Khốn kiếp, người vẫn còn nhìn à?”

Giang hồ thuật sĩ mở to hai mắt, cất chiếc quạt vào tay áo, đưa tay lên khẽ vuốt chòm râu dài cười nói : “Cô nương xinh đẹp như thiên tiên hạ phàm, quả thật nhân gian khó ai sánh bằng, cô nương trong tương lai sẽ có một tình yêu khắc cốt ghi tâm, gia đình hạnh phúc, hảo vận, hảo vận!”

Mộng Tuyết thấy ông ta nói như vậy, cực kỳ vui vẻ, trong tâm cực kỳ hạnh phúc. Trần Nhược Tư thấy lão ta nói vậy biết ngay là loại người chuyên tán hươu tán vượn mắng thầm : “Hồn dẫn lão đầu, nhìn là biết ngay không phải người lương thiện.”

- “Mệnh ta thật sự tốt như vậy sao, cảm ơn ông.” Mộng Tuyết nói xong nàng vui vẻ hỏi tiếp : “Tiên sinh có biết nơi nào là nơi âm hàn nhất thế giới không?”

- “Điều này...” giang hồ thuật sĩ vuốt mớ râu dài, trầm mặc tính toán hồi lâu rồi nói tiếp: “Các người đi về rừng cây phía đông trấn, trong đó có một ma lực tiểu ốc, nếu các người có duyên thì có thể nhìn thấy nó. Các người chỉ cần vào bên trong, đọc lớn tên địa điểm cần tới là nó đưa các người đến đó. Phương pháp thế này, đọc lớn ‘Ma lực tiểu ốc, đưa chúng ta đến...’, vậy là được thôi.”

- “Là thật hay giả đây, có ma lực tiểu ốc như vậy sao, ta phải đến xem sao!” Mộng Tuyết nghi hoặc nhìn thuật sĩ nói.

- “Đương nhiên là sự thật”, lão ta nói xong đưa tay lên trước mặt Mộng Tuyết không ngừng chụm chụm ngón tay. Ý hắn là muốn nàng trả thù lao.

Mộng Tuyết không hiểu ý tứ thuật sĩ là như thế nào, nàng lùi lại hai bước nghi hoặc hỏi : “Người muốn làm gì?”

Trần Nhược Tư nhìn vậy là biết thuật sĩ muốn lấy thù lao nhưng hắn không muốn hét lớn dọa người khác, chỉ ghé vào tai Mộng Tuyết nói nhỏ : “Là hắn muốn tiền thù lao, nàng có không?”

- “Tiền, tiền là cái gì ta không biết, làm thế nào đưa cho hắn được.”

- “Cái gì, người không có tiền, vậy người xem số mệnh gì chứ, đen thế, nhìn người này, đúng như mù thầy tu. Người không có tiền lại bắt ta nói nhiều như vậy thật tổn hao tâm lực”, lão thuật sĩ vừa nghe Mộng Tuyết không có tiền liền quay ngược 180 độ, lão ta quay đi rồi ại lẩm bẩm : “Đen quá, đã không kiếm chác được gì lại còn gặp mù thầy tu này nữa.”

- “Người vừa mắng ta à?” Mộng Tuyết nghe hắn nói mình là mù nạ đồng tức thì nổi xung chạy theo kéo áo hắn lại.

- “Không phải, ta không nói gì thêm, không phải là nói người, buông ra!” Lão thuật sĩ cơ hồ rất tức giận.

Mộng Tuyết bắt đắc dĩ buông hấn ra, cổ nuốt trôi cực tức không có chỗ phát tiết. Lão ta nhìn thoáng qua nàng rồi cất tiếng cười lớn, sau đó đằng hắng vài tiếng rồi cấp dứt đi mất.

- “Thôi nào, chúng ta đi thôi, vì loại người đó mà phải tức giận thật không đáng!”

- “Đều là tại chàng, hại ta bị người ta khi phụ, sau khi chàng hiện hình rồi ta nhất định phải đòi nợ.” Nàng nói xong nghiêng rằng nghiêng lợi, tuy nàng phải chịu điều ỷ khuất nhưng biết được nơi phải đi rồi thì cũng thoải mái hơn rất nhiều, nàng thay đổi sắc diện, cười nói : “Đi thôi, chúng ta vào rừng cây phía đông kiểm tra vận khí!”

- “Cái gì, lời của giang hồ thuật sĩ mà nàng cũng tin.” Trần Nhược Tư nghi hoặc hỏi.

- “Ta cứ đi thử xem, dù sao thì chúng ta cũng chẳng biết đi đâu mà.” Nàng nói xong nhanh chóng hướng phía đông trấn đi tới.

Trần Nhược Tư cảm thấy cực kỳ bất đắc dĩ đi theo nàng.

Giang hồ thuật sĩ nọ đi được một đoạn, hấn xoay người lại nhìn thấy Mộng Tuyết đi về hướng đông, hấn đưa tay vất bỏ cấm kỳ và chiếc quạt nhìn theo hai người bọn họ, hưng phấn nghĩ thầm : “Hỗn đản tiểu tử, vận khí của ngươi thật tốt, phiền tới cả ta muốn nhìn thấy chân diện mục của ngươi, chỉ cần ngươi hiện thân thì ta cũng bắt ngươi phải đối mặt với gian khổ.” Nghĩ đoạn, hấn đảo mắt nhìn quanh, không thấy ai liền xoay vài vòng biến thành một làn thanh vụ (khói xanh) bay về phía đông.

Giang hồ thuật sĩ này là do Thanh Mâu biến ảo thành, hấn theo dõi bọn họ nhiều ngày không nhin được nên nghĩ ra cách này để đưa hai người đi thật nhanh.

Làm việc này cũng không phải là hấn có hảo tâm, chỉ là hấn nghe được chuyện hai người cần phải đi tìm cách làm cho Trần Nhược Tư hiện thân, hấn làm thế này cũng là muốn nhanh đạt được mục đích.

Mộng Tuyết không thông hiểu chuyện đời xảo trá, Trần Nhược Tư giờ này cũng không biết phải đi về đâu, chỉ biết đi tìm vận khí.

45. Chương 45: Túp Lều Bí Ẩn

Phía trước, tiếng bước chân lại gần dẫm trên lá khô phát ra thanh âm xào xạc. Chỉ trong chốc lát bọn họ đã đến trung tâm khu rừng. Những người vừa đến là Trần Nhược Tư và Mộng Tuyết, có hai người nhưng lại chỉ có thể nhìn thấy một người.

Trần Nhược Tư vừa đi vừa nói : “Đệ cảm thấy nơi đây có phần quái dị, giữa thanh thiên bạch nhật mà vẫn có cảm giác lạnh lẽo âm u.”

- “Tỷ cũng thấy vậy, không chừng nơi này lại có thể phát sinh kỳ tích”. Mộng Tuyết cười nhẹ nói.

- “Kỳ tích cái đầu tỷ á, chỗ này chỉ có thể là có thần bí tiểu ốc xuất, xuất...” Nhược Tư nói xong bỏ lửng về sau, bởi vì hấn thoáng thấy ở xa xa phía trước có một tiểu ốc lúc ẩn lúc hiện .

- “Đệ làm sao vậy?”

- “Tỷ xem, phía trước có một tiểu ốc.” Trần Nhược Tư chỉ tay về phía trước nói.

- “A, xem ra vận khí của chúng ta thật tốt, nhanh đến chỗ tiểu ốc đó xem nào”. Mộng Tuyết hưng phấn cười nói, miệng nói, chân chạy nhanh đến chỗ tiểu ốc.

Bọn họ càng đến gần tiểu ốc, sương mù càng trở nên dày đặc, hình ảnh của tiểu ốc càng khó lúc càng mơ hồ huyền ảo, màn sương mù dày đặc khiến cho những người đi trong rừng lúc này như lạc vào chốn bồng lai tiên cảnh.

Thoáng sau hai người đã đến chỗ tiểu ốc, chỉ thấy một làn khói đen tràn ngập phía ngoài tiểu ốc, mà tiểu ốc này cũng chỉ có duy nhất một cánh cửa ra vào, còn lại đến cả một ô cửa sổ cũng không có, từ chỗ cánh cửa khói đen không ngừng tuôn ra. Tình hình kiểu này, chỉ cần là một đạo sĩ hoặc hòa thượng có chút pháp

lực, hoặc giả người tinh minh sẽ thấy rằng, đây chính là một quỷ ốc. Trần Nhược Tư tuy là một đạo sĩ, thế nhưng hẳn không có thứ kinh nghiệm thường thức này, Mộng Tuyết lại càng chưa thấy bao giờ.

- “Có khi nào tiểu ốc này lại ẩn chứa ma lực không? Xem ra thuật sĩ giang hồ hoàn toàn không lừa người, khói đen đó có lẽ là ma lực khí tức.” Trần Nhược Tư nhìn tiểu ốc thăm hỏi.

- “Chỗ này nếu chúng ta đi vào nhà, vạn nhất hẳn ta biến mất thì chẳng phải là quá vội vàng sao?”. Mộng Tuyết nói xong bước nhanh đến chỗ cánh cửa. Trần Nhược Tư thấy Mộng Tuyết tiến vào cũng không còn lo lắng nữa nhanh chân theo vào luôn.

Trần Nhược Tư vừa bước vào trong, lập tức cửa phòng tự đóng lại, bên trong túp lều tối đen như mực, xòe bàn tay trước mặt cũng không thể nhìn thấy gì. Trần Nhược Tư nghe được tiếng đóng cửa liền xoay người quan sát chung quanh, rà soát xem có chạm phải vật gì không nhưng cũng không có gì cả, hẳn cả kinh hô lớn : “Không xong, đây nhất định là một cái bẫy.”

- “Cái gì, là bẫy sao, ý đệ là có người cố ý sắp đặt cho chúng ta ở đây, là hẳn muốn vây khốn chúng ta?” Mộng Tuyết nghi hoặc hỏi lại.

- “Đúng vậy!” Trần Nhược Tư đáp lại.

Mộng Tuyết im lặng tập trung hội tụ pháp lực, một quang cầu trắng xuất hiện ngay trên bàn tay phải của nàng soi sáng căn lều, lúc cả hai nhìn thấy rõ ràng mọi thứ thì đều cảm thấy sững sốt.

Bên trong túp lều này hoàn toàn trống trơn, hoàn toàn không có cái gì cả, đến cả một cái lỗ thông hơi cũng khó tìm, giống như cái hộp kín mít úp bọn họ ở trong vậy.

Mộng Tuyết đưa tay ngưng tụ quang cầu bắn thẳng vào một bức tường trong đó. Quang cầu vừa mới chạm vào mặt tường thì lập tức tách ra thành mấy đạo bạch quang phản xạ trở lại kéo theo một tiếng nổ lớn. Căn lều rung lên bần bật, mất thăng bằng lắc qua lắc lại.

Trần Nhược Tư tồn tại ở dạng linh hồn thể, căn bản là không sợ dao động của căn lều, thế nhưng Mộng Tuyết sau một hồi bị lắc như cocktail, đến khi dừng lại được rồi thì nàng cũng hoa mắt chóng mặt, ngơ ngơ ngẩn ngẩn ngồi yên giữa căn lều.

- “Tuyệt tỷ, tỷ ở nơi nào thì nơi đó thế nào cũng có chuyện phải không?” Trần Nhược Tư vẽ mặt gian xảo hỏi lại.

- “Làm gì có chuyện đó!” Nàng nói xong lại đứng lên, vẽ mặt có hơi mất tự nhiên, rồi lại ngưng tụ pháp lực tạo thành một quang cầu để chiếu sáng bên trong căn lều.

Trần Nhược Tư nhìn bộ dạng của Mộng Tuyết biết là nàng đang rất hối hận, hẳn bèn đi tới bên cạnh nàng, giữ lấy đôi vai nàng thủ thủ : “Tỷ không nên quá lo lắng, sắc mặt tỷ hiện giờ rất khó coi đó, yên tâm, chúng ta nhất định sẽ có biện pháp thoát ra khỏi đây mà!”

- “Xin lỗi đệ đệ, đều là tại tỷ nhất thời manh động, hại cả hai ta bị nhốt ở trong này”. Mộng Tuyết nhẹ giọng nói.

- “Không việc gì đâu, chỉ cần chúng ta ở cùng một chỗ là được mà, cho dù bị giam thì cũng không sao cả, tỷ thấy có phải không?” Trần Nhược Tư búng mũi nàng một cái, cười nói.

Mộng Tuyết cười vui vẻ, thế nhưng vừa dứt cười, gương mặt nàng rất nhanh đã lại trông ủ rũ, nàng lại tự trách bản thân mình.

- “Được rồi, giang hồ thuật sĩ nọ chẳng phải là đã từng nói nếu chúng ta muốn đi đâu thì ma lực tiểu ốc này có thể đưa ta đến đó sao?”. Ông ta nói là ma lực tiểu ốc, đây chẳng phải là một cái như thế sao, sao chúng ta không thử xem thế nào nhỉ, có khi nó có thể đưa chúng ta đến đó thật.” Trần Nhược Tư nói.

Trần Nhược Tư nói thế vốn chỉ muốn an ủi Mộng Tuyết, để nàng thôi không tự trách mình nữa, quả nhiên khiến nàng cả kinh kêu lên : “Đúng rồi, việc quan trọng thế mà ta lại quên mất, may mà trí nhớ của đệ đệ thật tốt.” Nói đoạn nàng khẽ mỉm cười rồi hô lớn : “Ma lực tiểu ốc, mau đưa chúng ta đến nơi giá lạnh nhất thế gian này!”

Kỳ thực, những lời này chính là chú ngữ để khởi động truyện tống, đồng thời cũng chính là để khởi động thần chú của Thanh Mâu bố trí sẵn tại đây.

Mộng Tuyết vừa dứt lời, căn lều bắt đầu lay động, khói đen từ những bức tường phun ra dày đặc, sau một hồi tất cả mọi thứ trong căn phòng đều chìm trong màn khói mù mịt, ngay cả quang cầu pháp lực trong tay Mộng Tuyết cũng bị màn khói đen kịt nuốt chửng.

Mộng Tuyết bị một phen thất kinh, vội vã thu quang cầu lại, đứng yên một chỗ, không biết làm thế nào cho ổn. Trần Nhược Tư lại cực kỳ tỉnh táo, bước đến chỗ Mộng Tuyết, đương nhiên là hắn chỉ dựa vào vị trí vừa rồi mà Mộng Tuyết đã đứng để xác định mà thôi, rồi ôm chặt nàng vào ngực mình, rồi nhẹ giọng nói : “Yên tâm, còn có đệ ở đây, nếu có chết thì đệ sẽ chết trước” .

Nhược Tư nói dứt lời, hắn cảm giác là hai người đang bị một lực lượng nâng lên theo một phương hướng, xoay tròn bay lên không trung. Tốc độ xoay tròn càng lúc càng nhanh, bên tai hai người giờ chỉ còn tiếng gió rít vù vù không thể nghe được thanh âm nào khác.

Hai người bọn họ bị lực lượng kia xoay như...đầu đĩa làm cho chóng mặt mơ màng, nửa mê nửa tỉnh, lát sau cả hai đều đã bị quay đến bất tỉnh nhân sự, thế nhưng đôi tay của Trần Nhược Tư vẫn nhất định không buông lơ lửng thân thể Mộng Tuyết.

Cũng không biết là đã qua bao lâu, một cơn gió lạnh thấu xương mang theo những bông hoa tuyết cắt da cắt thịt ào tới, dồn dập quét qua hai người đánh thức hai kẻ hôn mê xem chút thì ngủ luôn không thèm dậy nữa.

Mộng Tuyết mở to cặp mắt, chỉ thấy trước mắt một màu trắng vô tận, trong lòng nàng cảm thấy chút hưng phấn nghĩ thầm : “Nơi này phải chăng là nơi giá lạnh nhất thế gian, thật tốt quá, chỉ cần tìm thấy linh xà ta lại có thể nhìn thấy đệ đệ rồi, Nhược Tư, đệ ở đâu rồi?”.

Nhược Tư ngồi trên đồng tuyết, toàn thân run lẩy bẩy, nhìn Mộng Tuyết nói : “Đệ đang ở ngay bên cạnh tỷ đây mà”. Hắn nói xong đứng dậy nhìn quanh quất rồi nói tiếp : “Nơi này chỉ toàn là một màu trắng, chúng ta muốn tìm kiếm ở đây, quả không có cách nào để xác định phương hướng.”

Mộng Tuyết chỉ cười cười, hai hàng lông mày giật giật, mắt liếc ngang liếc dọc, trong đầu nàng đã có chủ ý, nàng nói : “Không cần phải lo lắng đâu, tỷ đã có cách rồi”. Nàng nói xong bắt đầu niệm chú ngữ, đồng thời hai tay nâng lên giữa không trung, không đến một hồi sau, trên hai tay nàng xuất hiện một quang cầu lớn.

Trần Nhược Tư thấy thế cảm thấy khó hiểu, hỏi lại : “Tỷ đang làm cái gì vậy?”

Mộng Tuyết chỉ cười mà không trả lời. Một lát sau nàng đưa hai tay nâng quang cầu lên sau đó ném thẳng quả cầu lên không trung.

46. Chương 46: Mang Nhiên Vô Thố (mật Mờ Vô Tận)

Ánh sáng này cũng không rõ là có thể truyền đi bao xa nữa. Mộng Tuyết nhắm mắt lại không ngừng niệm chú ngữ. Trần Nhược Tư ngây ngốc nhìn cảnh tượng trước mắt, hết nhìn lên trời rồi lại nhìn Mộng Tuyết.

Vùng đất tuyết phủ này, chính là nơi lạnh lẽo cùng cực, người ở nơi này nếu để phần nào trên thân thể bị hở thì bộ phận đó gần như bị đông cứng, hoàn toàn mất tri giác. Trần Nhược Tư lúc này tồn tại ở dạng linh hồn thể, tuy cũng cảm thấy lạnh vô cùng nhưng cũng không thể bị đông băng được. Mộng Tuyết thì có linh khí hộ thân, hàn khí cũng không thể tác động đến nàng được.

Hiện thời hoàn toàn không có ngọn gió nào, cũng không hề có tuyết rơi, điều kiện này cực kỳ thuận lợi để Mộng Tuyết thi triển pháp thuật. Nếu mà có gió hắt bọn họ cũng khó mà giữ được thăng bằng. Mộng Tuyết chậm rãi thu tay về trước ngực, đỉnh chỉ niệm chú. Trên không trung lúc này ánh sáng cũng từ từ biến mất.

Mộng Tuyết chậm rãi điều hòa hơi thở, cười nói : “Nhược Tư đệ đệ, đi thôi, đi theo tỷ nào.” Dứt lời nàng nhắm thẳng hướng bắc lướt tới.

Tốc độ hành tẩu của nàng lúc này rất nhanh, nhanh nhẹn phi thường như một cơn gió, thân ảnh tung bay về phía trước, nhìn phong thái của nàng bây giờ quả thật khó có ai sánh kịp, dù nàng có đứng lại chờ đi chẳng nữa thì vẫn có thể vượt lên bất cứ lúc nào.

Trần Nhược Tư chạy phía sau, dù đã tăng hết tốc độ nhưng vẫn còn kém xa tốc độ của Mộng Tuyết, càng lúc càng bị nàng bỏ xa lại phía sau. Trần Nhược Tư không rõ Mộng Tuyết đang làm cái quái gì, thế nhưng chính mình cũng đang phải chạy hết tốc lực, cũng không gọi nàng lại chỉ tăng hết tốc độ theo nàng chạy thẳng về phương Bắc.

Mộng Tuyết vừa rồi chính là thi triển sư sinh chú, quang ba vừa được phát ra chính là để tìm kiếm vị trí chính xác của sinh vật nào đó. Ban nãy khi nàng quét quang ba đến phương bắc đã phát hiện ra được hơi thở yếu ớt của một sinh vật, nàng sợ rằng mình sẽ chậm chân không đuổi kịp sinh vật đó vậy nên nàng không chờ đợi Trần Nhược Tư mà chính mình tiên hành hướng về phương bắc.

Độ chục phút trôi qua, Trần Nhược Tư đã không thể nhìn thấy thân ảnh Mộng Tuyết nữa rồi, hắn lặng lẽ thở dài suy nghĩ : “Ta đúng là kẻ vô dụng, chạy đua với nữ nhân mà cũng không được nữa, xem ra sau này phải tăng cường luyện tập mới được, bằng không đến lúc đó ngay cả lão bà cũng không chạy kịp thì người ta cười chết”. Nghĩ tới đây hắn bắt đầu lắc đầu, lê tấm thân mỗi một tiếp tục cuộc hành trình.

Mộng Tuyết ở phía trước đó chừng vài dặm đã dừng lại phía trước một băng sơn. Băng sơn trước mắt này cao hàng chục thước, cực kỳ nguy hiểm, ở dưới chân băng sơn có một hang miệng hình tròn, từ hang này không ngừng phát ra sương mù trắng đục.

Mộng Tuyết nhìn vào cái hang, khẽ điểm một nụ cười thầm nghĩ : “Sinh vật đó nhất định là ở trong băng sơn động khẩu này”. Nghĩ đoạn nàng đi thẳng vào trong động khẩu này.

Nàng vừa đặt chân vào trong, một luồng sáng màu lam từ trong động khẩu phóng ra nhắm thẳng vào chỗ yếu hại của nàng. Mộng Tuyết thất kinh, toàn thân toát mồ hôi lạnh, nhanh chóng lách sang bên trái để tránh đòn, tiếp đó nàng men theo vách tường băng tiến vào sâu trong động.

Sau khi tiến vào sâu trong động, trước mắt nàng hiện lên một phòng lớn do con người tạo nên rộng hơn trăm trượng vuông, giữa phòng có năm băng trụ hình tròn đường kính chừng một thước chống đỡ cho toàn bộ căn phòng. Bên trong một băng trụ chôn chặt một sợi xích sắt dài chừng ba thước, quấn quanh cổ một quái thú lợi hại.

Quái thú này có thân hình quái dị uy nghiêm, đầu hổ, thân sư tử, đuôi ngựa, vuốt rồng, lông lá toàn thân màu đỏ như máu trông tựa như một quả cầu lửa, cặp mắt màu lam lấp lánh . Lúc này nó không ngừng cất lên tiếng gầm trầm trọng. Quái thú dù bị xích sắt trói chặt nhưng vẫn tỏa ra khí tức đáng sợ nhường ấy, có lẽ nàng nên rời khỏi động khẩu thì hơn.

Mộng Tuyết nhìn quái thú trước mặt thầm nghĩ : “Ta đã kiểm tra trong một phạm vi rộng, chỉ có sinh vật này tồn tại, rất có khả năng máu huyết của nó có thể giúp đệ đệ khôi phục thân thể. Đã vậy ta phải giết nó trước lấy tinh huyết cho đệ đệ uống xem sao.”

Nghĩ tới đây nàng như được tiếp thêm phần can đảm, chậm chậm lại gần quái thú. Con quái thú lắc đầu thật mạnh, giật mạnh xích sắt tạo nên tiếng động “đình...đình...”, tiếp đến nó lùi lại mấy bước, sẵn sàng tấn công địch thủ, đôi tròng mắt màu lam chuyển hẳn sang màu đỏ rực như máu, tưởng chừng đôi mắt nó đang phát xạ ra ánh sáng đỏ khủng bố.

Mộng Tuyết thấy vậy trong lòng thầm run sợ nghĩ thầm : “Quái thú này tu vi dường như hơn hẳn ta, ta làm sao mới lấy được máu của nó bây giờ?”. Nghĩ đến đây nàng dừng lại, đứng yên tại chỗ, hai mắt chăm chăm nhìn quái thú, bây giờ nàng không thể đứng đối diện với nó được.

Sau thời khắc đó, quái thú không nhìn thấy Mộng Tuyết ở trước mặt nữa, màu đỏ trên đôi mắt nó lại từ từ chuyển lại màu lam, nhưng trạng thái tấn công của nó vẫn không thay đổi, từ cái miệng nó vẫn liên tục phát ra những tiếng gầm trầm thấp.

Mộng Tuyết lúc này tâm thần cực kỳ bất loạn, nàng muốn tiến tới thế nhưng lại tự biết mình không thể làm gì được nó, nghĩ đến tinh huyết của nó có thể giúp Nhược Tư khôi phục chân thân, nàng như được tiếp thêm sức mạnh, lại tìm cách tiến lên lấy cho bằng được tinh huyết của nó.

Quái thú tựa như đọc được tâm tư của Mộng Tuyết, đôi mắt nó lại chuyển dần thành sắc đỏ, tiếng gầm mỗi lúc một lớn hơn, kinh khủng hơn. Chính lúc Mộng Tuyết vẫn còn do dự chưa quyết định được, quái thú bắt ngờ há toác mồm lao bổ vào nàng. Nàng còn chưa kịp nhìn thấy gì thì cái miệng to tổ bố của nó đã nằm ngay trên đầu, hoa dung thất sắc, cực kỳ hoảng sợ, sợ tới mức suýt nữa ngã lăn xuống đất. Chỉ nghe “keng” một tiếng, xích sắt đã bị kéo căng như dây đàn, quái thú bị sợi xích sắt giữ nguyên tại chỗ. Toàn bộ băng động rung chuyển bởi cú giật vừa rồi, xích sắt được chôn trong băng trụ, thế nhưng nếu như bị giật một lần nữa như vậy rất có thể băng trụ sẽ phải vỡ tan.

Hiện thời quái thú không ngừng gây áp lực lên Mộng Tuyết, hươ hươ móng vuốt, gầm rống liên hồi. Nàng sợ hãi nhìn quái thú không biết làm thế nào. Đột nhiên một đạo thanh quang nhanh như điện chớp từ phía ngoài động phóng thẳng vào quái thú đang nhe nanh múa vuốt. Quái thú đang toàn ý tập trung vào người phía trước mặt, hoàn toàn không để ý có người đang công kích mình, nó không kịp tránh nên lãnh đủ đòn đánh bắn thẳng vào cổ. Quái thú gào to đau đớn đứng yên chịu trận, trên cần cổ nó xuất hiện một lỗ thủng, tinh huyết từ đó phun ra thành vòi.

Mộng Tuyết chợt dạ thất kinh : “Nơi băng thiên tuyết địa thế này, vẫn có người sinh sống sao?” Nhìn quái thú máu phụt thành vòi, nàng sợ không kịp lấy máu của nó liền chậm chậm lại gần quái thú.

Mộng Tuyết dùng pháp lực tạo ra một cái bình, đặt vào miệng vết thương trên cổ nó, tiếp đến lại dùng pháp lực làm ấm dòng máu để máu không bị đông tụ lại trong không khí lạnh bên ngoài, lấy xong huyết dịch nàng gia tăng cước lực chạy thẳng ra khỏi băng động.

Một lát sau khi rời khỏi băng động, nàng nghe thấy tiếng động lớn phát ra từ phía sau, ngoái lại nhìn nàng thấy băng sơn đã bị chấn nát, băng vụn bay lả tả ngập trời, lúc này từ trên đỉnh băng sơn một vài khối băng lớn đang lăn xuống dưới về phía nàng. Những khối băng lớn này lăn xuống khiến cho mặt băng dưới chân khẽ rung động. Chứng kiến cảnh này, bất giác toàn thân nàng toát mồ hôi lạnh, gia tốc cực đại lướt về phía trước.

Đột nhiên nàng cảm thấy trên đầu mình xuất hiện một vật thể lớn sáng lấp lánh đang rơi thẳng xuống đầu mình. Vật thể này vốn là một khối băng cực lớn đang rơi xuống với tốc độ rất nhanh, thật khiến người chết khiếp, Mộng Tuyết gia tăng hết tốc lực cũng không thể vượt qua một nửa băng khối.

Mộng Tuyết gục đầu xuống dưới, buồn bã thở dài : “Giờ chết đã điểm, Nhược Tư đệ đệ, cho tỷ xin lỗi, tỷ không thể mang tinh huyết của nó đến cho đệ rồi, đành hẹn đệ kiếp sau!”. Nàng nghĩ đến đây liền nhắm mắt lại, dừng bước chờ đợi lưỡi hái tử thần lấy đi sinh mạng mình.

47. Chương 47: Nguy Kỵ Hàng Lâm (nguy Cơ Trùng Trùng)

Thanh Mâu sau khi ảo hóa thành nhân hình, gần như cùng lúc song thủ vũ động trước ngực bắn ra vài đạo thanh quang vào băng khối đang rơi xuống đầu Mộng Tuyết. Những đạo thanh quang này hầu như chạm vào băng khối ngay tức khắc, khi đó khoảng cách giữa băng khối và cái đầu của Mộng Tuyết chỉ còn là nửa thước.

“Ầm...ầm...”, sau vài tiếng nổ lớn, băng khối khổng lồ đã bị đánh tan vụn nát, những mảnh băng vụn bắn tung tóe ngập trời.

Mộng Tuyết nghe thấy những tiếng nổ lớn, nàng cảm thấy có một lực lượng cường đại xuất hiện, khiến nàng ngã lăn ra đất, sau đó cảm thấy mặt mũi tối sầm, tâm trí mơ mơ hồ hồ.

Quang cảnh hiện thời giống như đang có bão tuyết, hoa tuyết dày đặc rơi lả tả khắp nơi. Toàn bộ không gian tuyền một màu trắng đục đục, không có cách nào có thể nhìn rõ vật ở xa.

Thanh Mâu sau khi đánh nát băng khối khổng lồ, khẽ điểm một nụ cười, lại hóa thành màn thanh vụ chui xuống dưới lòng đất..

Từ phía sau Nhược Tư nghe thấy tiếng động lớn, tâm thần trở nên hoảng loạn, cảm thấy cực kỳ bất an, tim đập loạn nhịp tự hỏi : “Phải chăng Mộng Tuyết tỷ đã gặp chuyện chẳng lành?”

Trần Nhược Tư hiện tại đang di chuyển với tốc độ đã đạt đến cực hạn của cơ thể, trong lòng hắn hiện giờ rất bất an, tuy rất muốn gia tăng tốc độ thể nhưng bây giờ đôi chân của hắn đã gần như rụng rời không nghe theo mệnh lệnh của hắn nữa, điều này khiến hắn rất nhiều lần ngã sấp xuống mặt băng lạnh giá. Sắc diện của hắn bây giờ đã chuyển thành màu xanh xám, chỉ là không ai có thể nhìn thấy hắn như thế mà thôi.

Vài phút sau khi băng khối khổng lồ bị đánh nát, Trần Nhược Tư cũng đã đến được hiện trường, hắn chỉ thấy trước mắt một màn trắng mờ đục, không thấy người nào ở đó, hắn lập tức dừng lại, gọi lớn : “Tuyệt tỷ, tỷ có ở đây không?”. Thanh âm của hắn vang xa hàng dặm, thế nhưng vẫn không có ai đáp lại.

Trần Nhược Tư tiếp tục chạy về phía trước, tiếng gọi mỗi lúc một nhỏ dần, đến khi không còn phát ra âm thanh nào được nữa, hắn mệt mỏi quá rơi vào hôn mê.

Cũng không biết là đã qua bao lâu, Trần Nhược Tư đã tỉnh lại vì những cơn gió buốt lạnh tấp vào da thịt, hắn bất chợt nghe thấy thanh âm yếu ớt của ai đó văng vẳng bên tai. Hắn chống tay vào mặt băng đứng dậy, nhìn về phía âm thanh đó thấy có một nhân ảnh đang dần dần rời bước.

Trần Nhược Tư trong tâm gào lớn, cổ họng của hắn lúc này cực kỳ đau đớn khó chịu, đến cả nửa lời cũng không thể thốt ra. Hắn bây giờ cực kỳ nóng ruột lập tức nhắc chân bước tới, dù rất muốn chạy nhưng hắn không thể chạy được nữa rồi.

Trần Nhược Tư thấy thân ảnh phía trước đột nhiên biến mất, hắn trong lòng lại càng thêm sốt ruột, trái tim hắn nhói lên từng hồi tưởng như muốn vỡ tan thành muôn nghìn mảnh. Hắn càng nóng ruột bao nhiêu thì đôi chân hắn càng mất kiểm soát, trái tim hắn lại càng đau đớn bội phần. Tiếng khóc của hắn tắc nghẹn trong cổ họng, chỉ có hai hàng lệ lăn dài trên má, tâm tình của hắn hiện thời vô cùng bi thương.

Thanh Mâu lúc này đang ẩn dưới lòng đất, thấy được cảnh tượng này trong lòng hắn cảm thấy hơi buồn cười thầm nghĩ : “Ha ha, phải chăng đây chính là tình cảm con người? Nhưng thương tâm thế này, vì người mà phải khóc, liệu có đáng không? Nhưng trông bọn chúng gọi nhau khản cổ như vậy cũng thật vui mắt. Để ta xem lát nữa giữa bọn chúng sẽ có chuyện gì?” Hắn nghĩ đến đây đưa mắt nhìn Mộng Tuyết đang hôn mê bất tỉnh trên mặt tuyết, thối vào nàng một hơi.

Bất chợt một trận thanh phong quái dị cuốn thân thể Mộng Tuyết lên không trung. Chỉ thoáng sau Trần Nhược Tư thấy thân thể Mộng Tuyết bay lơ lửng giữa không trung, lập tức gia tăng cước bộ đi nhanh đến chỗ nàng, nhanh chóng đưa hai tay đón nàng vào lòng.

Hắn cảm thấy thân thể nàng lúc này lạnh giá như một tảng băng, ôm nàng trong lòng mà tựa như ôm một khối băng vĩnh cửu. Nước mắt hắn bất giác lại tuôn trào như hai dòng suối. Thực ra chỉ là Trần Nhược Tư cảm thấy như thế, còn thì chính hắn cũng không nhìn thấy gì cả. Hắn ôm chặt nàng vào lòng cất lên những tiếng nấc nghẹn liên hồi.

Bất chợt hắn nhìn thấy đôi bàn tay nàng đang nắm chặt vật gì đó, quanh đôi bàn tay nàng phát ra một quang sáng. Nhược Tư thấy điều này biết rằng nàng vẫn còn chưa chết, chỉ là bị đông cứng mà thôi.

Hắn lại ôm nàng thật chặt, muốn dùng thân nhiệt của mình để sưởi ấm thân thể giá lạnh của nàng, để có thể đánh thức nàng khỏi cơn hôn mê bất tỉnh. Từng trận hàn khí không ngừng phát ra từ thân thể nàng truyền sang người hắn khiến hắn cảm giác toàn bộ tinh huyết trong người đã đông đặc lại, đôi chân hắn đặt trên tuyết cũng đã cảm thấy cứng đờ, toàn thân không ngừng run bần bật.

Nỗ lực của hắn cuối cùng cũng không uống phí, Mộng Tuyết khê ho một tiếng rồi tỉnh lại, mở hé mắt ra nói : “Nhược Tư, đệ đến rồi sao, mau buông tỷ xuống đi rồi nhanh chóng uống lấy máu huyết trong tay tỷ, thể này tỷ lại có thể nhìn thấy đệ đệ rồi, tỷ dù có chết được nhìn thấy đệ đệ một lần nữa cũng mãn nguyện lắm rồi.”

Trần Nhược Tư cất giọng khàn khàn nói : “Là đệ, đệ ở đây rồi, tỷ sẽ không sao đâu!”

Mộng Tuyết gật đầu cười nhẹ, nàng muốn nói thêm, nhưng chỉ mấp máy được đôi môi mà không thành tiếng, từ đôi mắt nàng hai hàng nước mắt chậm chậm lăn dài trên má. Nhân lệ vừa rơi khỏi mắt nàng gặp phải hàn khí, rất nhanh đã đông kết thành băng châu.

Trần Nhược Tư đặt nàng xuống đất, đưa tay lấy bình máu trong tay nàng, hút một hơi cạn sạch. Hắn uống thứ chất lỏng đó vào mà cảm giác như nuốt cả một ngọn lửa nóng rực. Hắn cũng chẳng suy nghĩ gì nhiều,

vắt cái bình đi rồi lại nhanh chóng ôm chặt Mộng Tuyết.

Mộng Tuyết biết hắn làm như vậy chỉ là để sưởi ấm cho nàng, thế nhưng giờ phút này nàng cảm thấy thân nhiệt của hắn đang tăng dần lên từng phút, không lâu sau đó nàng cảm giác không phải Trần Nhược Tư mà là một quãng lửa nóng rực đang ôm lấy mình.

Mộng Tuyết bất chợt cảm thấy hồ đồ, nàng quay đầu lại nhìn Trần Nhược Tư, nàng nhìn thấy hắn thật, nhưng mới chỉ là một ngọn lửa hình người.

- “Nhược Tư, đệ cảm thấy thế nào rồi?” Nàng yếu ớt cất tiếng hỏi hắn.

- “Ha ha, đệ không sao, chỉ cảm thấy hơi nóng một chút thôi.”

- “Nhanh buông tỷ ra nào, hàn khí trong người tỷ đã bị nhiệt lượng của đệ hóa giải hết rồi, có thể điều tức được rồi.”

Trần Nhược Tư nhanh chóng đáp ứng đặt nàng xuống ngay. Trong lúc đặt nàng xuống hắn nhìn thấy đôi tay mình vẫn chỉ là những quãng lửa, nhất thời cảm thấy hồ đồ : “Lẽ nào ta hồi sinh thể này, vẫn chỉ là một quãng lửa thôi sao?” Hắn đến lúc này mới nghĩ đến bản thân mình, cảm giác của mình.

Hắn cảm giác mọi tế bào trong cơ thể đều bị ngọn hỏa diễm thiêu rụi, hắn lại đưa mắt nhìn không gian nơi cơ thể mình đang xuất hiện những đốm sáng vàng rực rỡ tụ tập tại cơ thể mình.

Trần Nhược Tư thấy vậy cảm thấy rất kỳ quái, quay nhìn Mộng Tuyết hỏi : “Tuyết tỷ, tỷ có thấy những đốm sáng vàng đang tụ tập trên cơ thể đệ không?”

Mộng Tuyết khẽ lắc đầu đáp lại : “Không có!” Nói xong nàng lại nhắm mắt lại tiếp tục vận công điều tức.

Thanh Mâu đang ở trong lòng đất quan sát, hắn nhìn những thay đổi trên cơ thể Trần Nhược Tư, trong lòng chợt dạ thất kinh thầm nghĩ : “Tiểu tử này uống máu huyết của long hổ thú, sao lại biến thành quãng lửa thế kia? Phải chăng cơ thể hắn đang được tái tạo, điều này quả là chưa từng thấy, kỳ tích, đúng là kỳ tích.” Hắn nghĩ đến đây, đột nhiên ngừng lại một lúc rồi lại suy tính : “Không ổn, thân thể hắn được tái tạo nếu biến thành bất diệt chi thân, lúc đó nếu muốn giết hắn lại càng thêm khó, tuyệt đối không thể để hắn tái tạo thân thể.” Hắn nghĩ đến đây, từ dưới mặt đất phá băng phóng thẳng lên không trung làm băng vụn bay lả tả, xuất hiện giữa đường trường.

Thanh Mâu ở giữa không trung, bình ổn thân hình, hươu hươu song thủ, miệng không ngừng niệm chú, từ đôi tay hắn bắn ra đạo thanh quang nhằm thẳng vào Trần Nhược Tư.

48. Chương 48: Pháp Khí Thị Uy

Mộng Tuyết nghe thấy tiếng Thanh Mâu phá băng thoát ra ngoài, nàng ngẩng đầu nhìn lên không trung, tinh thần hoảng hốt vội vã nhảy tới che chắn cho Trần Nhược Tư. Đạo thanh quang tốc độ như chớp điện rất nhanh đã đến sát Mộng Tuyết.

Thanh Mâu thấy Mộng Tuyết dùng thân mình che chắn, thầm cảm thấy kinh hãi : “Nha đầu này điên rồi!” Hắn nghĩ tới đây lại định xuống tay lần nữa, bất chợt một thanh âm nữ tử vang lên : “Minh yêu không được dẫm thương người!”. Giọng nói vừa dứt một vòng sáng hình bầu dục từ trên mây hạ xuống chắn trước mặt Mộng Tuyết.

Thanh Mâu hồn vía thất kinh, bụng dạ giật thót : “Quang lăng kính, đây phải chăng chính là pháp khí đã thất tung rất lâu rồi, quang lăng kính hay sao?” Hắn nghĩ đến đây vội vàng lách sang một bên tránh né.

Quang lăng kính chính là một pháp khí phản xạ pháp lực, lực công kích của nó chính là dựa vào đòn đánh của đối phương, dùng vật này chắn đòn của đối phương, phản xạ lại để công kích địch nhân. Người sử dụng quang lăng kính tu vi càng cao thì tốc độ sử dụng càng nhanh và càng chính xác, nếu được đặt nhanh vào đúng vị trí thì pháp lực phản xạ có thể công kích chính xác đối phương.

Quang lăng kính bay đến chắn trước mặt Mộng Tuyết, vừa hay đạo thanh quang của Thanh Mâu cũng chạm vào phản xạ trở lại công kích Thanh Mâu. Hắn nhanh chóng lách sang một bên tránh né, đạo thanh quang này vừa vận đánh trúng vị trí hắn đã đứng trước đó.

Mộng Tuyết tròn mắt nhìn cảnh tượng phía trước, ngây ngốc đứng nhìn, ký ức của nàng như dừng lại ở khoảnh khắc vừa rồi.

Thanh Mâu sợ toát mồ hôi lạnh, định trụ thân hình ngẩng đầu nhìn lên không trung, hần nhìn thấy một bạch y nữ tử chừng 17-18 tuổi đang từ từ hạ xuống.

Thanh Mâu trở mắt nhìn hỏi nữ tử : “Người là ai, mau biến đi, không thì đừng trách ta không khách khí.”

“Ha ha ha..., người phải biến đi chính là người đó, muốn đối phó ta, nằm mơ à.” Bạch y nữ tử nói xong nhanh chóng lại gần quang lăng kính nhằm thu hồi trở lại.

Thanh Mâu nhìn nữ tử tuổi còn rất trẻ, pháp lực xem ra không quá cường đại, nhân lúc thấy nàng chạy đến thu hồi quang lăng kính, hần không bỏ lỡ cơ hội xuống tay, lập tức huy chuyển công kích bạch y thiếu nữ.

Khả năng của bạch y thiếu nữ quả nhiên như hần dự đoán, pháp lực của nàng không phải cao cường, vừa rồi nàng cứu Mộng Tuyết là đã dùng hết sức, trong tâm nàng lúc ấy chỉ nghĩ đến việc cứu Mộng Tuyết chứ không có ý gì khác. Nàng mạnh miệng cũng chỉ là để uy hiếp Thanh Mâu một chút để hần thấy khó mà lui chứ không ngờ rằng hần lại nhìn thấu tâm can của mình.

Bạch y nữ tử thấy vậy thất kinh hồn vía, hoảng sợ tột cùng, không biết làm sao cho ổn, thàn than : “Hồng rồi, tưởng cứu được người ai ngờ mình cũng bị khốn thân, sư phó, mau cứu đệ tử đi!”

Mộng Tuyết không biết tự lúc nào đã khôi phục lại bình thường, nàng ngưng tụ pháp lực vào đôi tay, tạo nên một quang cầu phóng thẳng vào Thanh Mâu đang uy hiếp bạch y nữ tử. Nàng ra phóng quang cầu này là đã gom hết sức lực vào đó, sau đó vì thân thể hư nhược nàng lại ngã gục xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

Thanh Mâu tuy nhiên tốc độ cực nhanh, với lực công kích của Mộng Tuyết vừa rồi hần không coi vào đâu. Hần nhanh chóng định trụ thân hình phóng ra một đạo thanh quang bắn thẳng vào bạch sắc quang cầu .

Chỉ nghe một tiếng “oành”, đạo thanh quang chạm vào quang cầu nổ tung bắn ra những đạo thanh quang bạch quang tung tóe, trong không trung xuất hiện một màn quang ba chậm chậm khuếch tán.

Thanh Mâu bị màn quang ba làm cho chói mắt, hần vội vã nhắm mắt lại.

Bạch y nữ tử vốn không nhìn vào vụ nổ trên không mà chỉ chú tâm thu hồi quang lăng kính, nhân lúc Thanh Mâu còn đang nhắm tịt mắt lại, nàng nhanh chóng lại gần thu hồi nó vào tay. Cảm giác của nàng lúc này như người sắp chết đuối vớ được cọc, khe thở phào nhẹ nhõm.

Trần Nhược Tư lúc này hoàn toàn không biết quanh mình đang xảy ra chuyện gì, mọi chuyện đang xảy ra tại đương trường đối với hần dường như không can hệ gì. Hần lúc này đã hết cảm giác bị thiêu đốt, cả những đốm sáng vàng rực tụ tập nơi cơ thể hần cũng đã hoàn toàn biến mất, hần chỉ cảm thấy toàn thân vô cùng ngứa ngáy.

Thanh Mâu thấy bạch y thiếu nữ đã thu hồi được quang lăng kính, hần biết rằng nếu muốn thủ thắng, sẽ phải hao tâm tổn sức rất nhiều. Hần ngẫm nghĩ một hồi rồi đe dọa : “A đầu đáng chết, người nhất định phải xen vào chuyện của ta sao?”

- “Ha ha, đúng thế, đưa phạt phải đưa đến tận Tây Thiên, đó là nguyên tắc của ta, nào tới đi.” Bạch y nữ tử điểm một nụ cười duyên dáng, phe phẩy quang lăng kính cười nói.

Thanh Mâu liếc mắt nhìn thân thể bất động của Trần Nhược Tư rồi lại đưa mắt sang nhìn Bạch y nữ tử nói : “Xem ra người rảnh rỗi quá nhỉ, ta cũng không ngại gì cùng người chơi một trận cho vui.”

Hần vừa dứt lời ngay lập tức phóng ra hai đạo thanh quang nhằm vào Bạch y nữ tử, ngay sau đó hần lập tức đổi hướng nhảy bổ vào Trần Nhược Tư. Bạch y thiếu nữ chợt dạ thất kinh, không thể tưởng tượng được là Thanh Mâu nhanh đến thế, nhưng hiện thời nàng cũng không rảnh tay mà cứu Trần Nhược Tư được nữa rồi.

Thanh Mâu lúc này cực kỳ đắc chí, thế nhưng khi chuyển tâm của hần sắp chạm vào Nhược Tư, hần chợt nhớ rằng thân thể Trần Nhược Tư có tiên khí hộ thể, hần không thể trực tiếp công kích người này được vội vàng nhảy ngược lại phía sau, định trụ thân hình thở dài sườn sượt, hoảng sợ thầm nghĩ : “May quá, nếu không dừng lại kịp thì không những không giết được hần mà còn phải mang thương tích.”

Bạch y nữ tử sau khi sử dụng quang lăng kính phản hồi đòn đánh của Thanh Mâu, nàng ngoái lại nhìn thấy cảnh tượng đó, nghi nghi hoặc hoặc tự hỏi : “Hắn sao lại bỏ lỡ một cơ hội công kích tốt thế nhỉ? Nàng nghĩ đến đây nhanh chóng chạy đến trước mặt Trần Nhược Tư đứng giữa Trần Nhược Tư và Thanh Mâu, nàng đưa mắt nhìn Thanh Mâu hỏi lại : ”Người nên mau rút đi thôi, tiếp tục ở lại đây thì mất mặt lắm đó, đi nhanh không mất mạng bây giờ, mà người cũng biết rồi đó, Minh tộc nhân nếu chết đi sẽ vĩnh viễn không thể siêu sinh.” Nàng nói xong nhìn Thanh Mâu nở nụ cười khinh miệt.

Mặt mũi Thanh Mâu xanh lè thế nhưng hắn vẫn tỏ ra rất bình tĩnh, lăng lăng quan sát động tĩnh của Bạch y thiếu nữ. Cũng không lâu sau đó hắn nhìn chăm chăm vào nàng nói : “Con bé đáng chết, để ta cho người thấy sự lợi hại của ta.”

Thanh Mâu dứt lời, song thủ đều vung lên, không ngừng khua mạnh phát ra từng một cơn lốc xoáy, lấy hắn trung tâm, cơn lốc xoáy không ngừng bành trướng ra chung quanh. Mối hắn không ngừng mấp máy niệm chú ngữ, đồng thời vòng sáng màu đen từ miệng hắn cũng không ngừng khuếch tán vào không gian. Chỉ trong giây lát cả một vùng không gian có bán kính hàng chục trượng ngập chìm trong màn khói đen kịt, người ở trong đó mất mũi mờ mịt không thấy được gì cả.

Bạch y thiếu nữ sợ hãi kinh hồn, tim nàng đập thình thịch thầm nói : “Bọn họ dù với ta không can hệ gì, ta cũng không thể cứu được họ nữa rồi, làm thế nào bây giờ, sư phó tại sao vẫn chưa đến?”

Chính vào lúc này, từ giữa thình không vang vọng một tràng cười lớn, tràng cười vừa dứt giữa màn khói đen xuất hiện vài đạo thiểm điện, đồng thời phát ra những tiếng nổ inh tai và những ánh chớp chói lòa. Sấm chớp này nhanh chóng nuốt chửng màn đen của Thanh Mâu, đồng thời cơn lốc do hắn tạo ra cũng hoàn toàn tiêu tán.

Thanh Mâu đành chỉ song thủ, ngừng niệm chú, ngơ ngác như...quạ vào chuồng lợn nhìn về hướng phát ra tràng cười.

- “Sư phó, người mà đến chậm chút nữa thì đã nhặt xác đệ tử rồi” Bạch y thiếu nữ nhìn ông lão râu tóc bạc phơ đang từ từ hạ xuống hết to. Ông lão ngừng lại trên không trung, cách mặt đất chừng mười trượng, đưa tay ve vuốt bộ râu trắng xóa của mình, nhìn Bạch y nữ tử khẽ điểm một nụ cười.

49. Chương 49: Kỳ Tẩu Hiểm Chiêu (nước Cờ Hiểm Hóc)

- “Khục khục, ta có chết thì người cũng phải chết trước, đi chết đi, Minh yêu!” Lão nhân tóc bạc cười lớn, nói đoạn thân hình nhanh như điện chớp phóng đến trước mặt Thanh Mâu.

Thanh Mâu chợt dạ hoảng hốt, nghĩ thầm : “Lão già này trăm năm trước đây đã từng đào thoát khỏi cái bẫy của bọn ta, dường như hiện thời năng lực của hắn đã mạnh hơn rất nhiều rồi, xem ra hôm nay ta muốn thủ thắng cũng thực là khó khăn.”

Trong đầu Thanh Mâu đã xuất hiện ý nghĩ đào tẩu, thế nên cũng không ham chiến nữa, hắn nhanh chóng nhảy lùi lại vài trượng, hóa thành một màn thanh vụ lùi nhanh vào vùng đất lạnh giá, trước khi rút vào đó hắn còn ném lại một câu : “Lão đạo, hẹn ngày tái ngộ, ta sẽ không để yên cho lão đâu.”

Nguyên lai Thanh Hư đạo trưởng chính là chủ môn tiền nhiệm của Trường Phong đạo quán, trăm năm trước đã cùng với những tu đạo giả của các đạo quan tự miếu khác tiến nhập lãnh địa của Minh Tộc nhằm tiêu trừ Minh Tộc nhân, thế nhưng không ngờ đã rơi vào bẫy của bọn chúng, thương vong nặng nề, chỉ còn rất ít người sống sót, Thanh Hư đạo trưởng năm đó cũng phải mang thương thế đào tẩu.

Sau khi đào thoát thành công, biết rằng không còn có thể gặp lại được cố nhân, ông lê bước đến một bộ lạc dân tộc vùng quan ngoại để dưỡng thương một thời gian, sau khi thương thể tương đối bình phục, đối với mọi người ở đây ông đã như là người trong gia đình, vậy nên một năm sau khi di cư đến nơi này cũng không rời đi nữa.

Còn về bạch y nữ tử là ông đã thu nhận làm đồ đệ sau khi đi du ngoạn vùng quan ngoại. Tên của nàng ta là Lâm Hân Ngọc, một người con gái thuộc tộc man di, tính tình thẳng thắn hào sảng, dám nghĩ dám làm, yêu ghét rõ ràng, can đảm và chu đáo. Man di tộc này có rất ít người, cư ngụ ở vùng sa mạc phía đông của Trung Thổ.

Thanh Hư đạo trưởng nhìn Thanh Mâu rút lui, thở một hơi dài nhẹ nhõm, sắc mặt hiện thời biến đổi rất khó coi, mặt mũi bám đầy bụi đất, cười khổ một tiếng rồi từ từ hạ xuống, chân vừa chạm đất liền quay nhìn Lâm Ngọc nói nhanh : “Con mau chóng xem xét thương thế của nha đầu kia xem thế nào.” Ông vừa nói xong liền nhắm mắt điều tức.

Ngay lúc hóa giải màn sương đen của Thanh Mâu ông đã sử dụng hết 90% chân khí, ban nãy ông nhanh chóng đuổi theo hướng di chuyển của Thanh Mâu đã dùng hết sức lực còn lại, chỉ là để đe dọa cho hắn thấy khó mà lui, vừa hay Lâm Hân Ngọc tung ra chiêu thức quá ư hoành tráng.

Kỳ thực mọi chuyện vừa rồi đều là do ông đã an bài trước, ông hiểu rất rõ rằng Thanh Mâu là một kẻ thủ đoạn hung tàn thế nhưng lại tham sống sợ chết, Thanh Hư đạo trưởng cho rằng chỉ có như vậy mới có thể bức hắn rút lui. Căn bản là ông không đủ khả năng đánh hắn cũng không thể cứu được người cần cứu.

Lâm Hân Ngọc nghe xong lời sư phó, đi nhanh đến chỗ Mộng Tuyết đang nằm, cầm cổ tay nàng lên kiểm tra kinh mạch, biết rằng nàng không việc gì chỉ là suy nhược quá độ mà thôi.

Bạch y thiếu nữ từ trong túi lấy ra một từ bình, đổ ra một viên đan dược rồi nhét vào miệng Mộng Tuyết, sau đó nhanh chóng đến chỗ Thanh Hư đạo trưởng, về mặt nghi vấn hỏi lại : “Sư phó, sắc mặt của người rất khó coi, người có làm sao không ạ? Nha đầu đó không vấn đề gì, chỉ cần nghỉ ngơi một lát là tỉnh lại ngay thôi.”

Cảm giác ngứa ngáy trên thân thể Trần Nhược Tư lúc này đã hoàn toàn biến mất, khôi phục trạng thái bình thường, hắn nhìn Mộng Tuyết nằm vật trên mặt đất, nhìn ở xa xa thấy một lão nhân râu bạc và một bạch y nữ tử, hắn cho rằng hai người này đã đả thương nàng, hắn cúi xuống ôm lấy nàng, rồi quay sang nhìn thầy trò Thanh Hư đạo trưởng : “Các người là ai vì cái gì mà đả thương nàng ấy, tại sao, nếu nàng ấy có mệnh hệ gì ta quyết không bỏ qua cho các người.” Nói xong hắn nhắc bổng nàng lên rồi cũng không biết nên đi về phương nào.

Lâm Hân Ngọc nhìn bộ dạng Trần Nhược Tư, bất quá lùi lại vài bước, khiếp đảm nhìn hắn chăm chăm. Nguyên lai thân thể hắn lúc này, ngoại trừ cái đầu và đầu tứ chi còn thì toàn thân bị bao bọc bởi kim sắc lân phiến, cổ tay trái hắn được bao bọc bởi một vòng sáng vàng rực rỡ.

Vòng sáng này vốn trước kia là ‘Vạn tượng càn khôn quyển’ của Trần Nhược Tư, rất có thể do bị luyện hóa trong lò lửa luyện ngục nên đã thay đổi hình thù, không ai còn có thể nhận ra nó là cái gì được nữa.

Trần Nhược Tư vì quá quan tâm đến tình trạng của Mộng Tuyết thế nên đã không để ý đến bản thân mình, cũng chưa phát hiện ra dị trạng trên thân thể. Hắn nhìn thấy vẻ sợ hãi trên gương mặt Lâm Hân Ngọc cũng không biết là vì sao, hắn cảm thấy mình giống như lão hồ đồ.

Thanh Hư đạo trưởng chậm chậm mở mắt nhìn Trần Nhược Tư, vô cùng ngạc nhiên tự hỏi : “Việc gì thế này, thân thể hắn tại sao lại xuất hiện long lân thể nhỉ? Có khi nào hắn không phải là người mà là long nhân không? Tại sao ta không thể cảm nhận được long khí trên người hắn thể nhỉ?” Nghĩ đến đây, ông quay sang nhìn Trần Nhược Tư, hỏi hắn : “Tiểu tử, ngươi từ đâu đến. Tại sao Thanh Mâu lại muốn giết ngươi?”

- “Ta đến từ Thanh Tâm đạo quán. Thanh Mâu là ai, ta không biết hắn.” Trần Nhược Tư nghi hoặc nhìn Thanh Hư đạo trưởng đáp lời.

- “Thanh Tâm đạo quán, lạ thật, đến đây, ta kiểm tra thân thể ngươi xem có thể nào nào”

Trần Nhược Tư nghe lời đạo trưởng nói, khi đó mới nhìn lại thân thể mình, hắn sửng sốt không hiểu tại sao : “Chuyện gì thế này, tại sao thân thể ta lại thành ra thế này, với bộ dạng này làm sao ta dám gặp người khác?”

- “Sư phó, hắn có phải là người không? Bộ dạng này thực sự dọa người chết khiếp” Lâm Hân Ngọc hỏi đạo trưởng.

Trần Nhược Tư nghe được những lời này, cảm thấy trong tâm cực kỳ thống khổ, nghĩ thầm : “Tuyệt tử sau khi tỉnh lại, thấy bộ dạng ta thế này không biết có thấy chán ghét không, ta làm sao mà thành ra thế này?”

Thanh Hư đạo trưởng nhìn bộ dạng ngốc nghếch này của hắc thâm nghĩ : “Tiểu tử này đang làm cái quái gì vậy? Hắc hầu như không nghe điều ta nói” Ông nghĩ vậy liền lại gần Trần Nhược Tư, đặt tay lên vai hắc rồi vận khí để kiểm tra.

Qua một hồi lâu, ông nhấc tay ra, quay sang Trần Nhược Tư nghi hoặc chất vấn : “Cha mẹ ngươi là ai?”

Trần Nhược Tư lắc đầu quây quây trả lời : “Ta cũng không biết, mà thân thể ta thế này thì có can hệ gì với cha mẹ ta chứ, chính ta cũng rất muốn biết họ là ai.”

- “Thật không, ngay cả cha mẹ mình mà ngươi cũng không biết?” Lâm Hân Ngọc nhìn Trần Nhược Tư hồ nghi hỏi lại.

Thanh Hư đạo trưởng nghe lời Trần Nhược Tư nói, trong lòng nghi hoặc tự vấn : “Quái lạ, thân thể tiểu tử này bây giờ chính là thân thể của thần nhân, chính là bất diệt chi thân, nhưng mà khả năng của hắc lại không có chút pháp lực nào, vậy mà trong người hắc lại có một cỗ tiên khí hộ thể thực sự cường đại; thân thể hắc bây giờ nhìn thì đúng là long nhân, chuyện này ta chưa từng gặp bao giờ, đúng là tự cổ chí kim chưa hề có tiền lệ. Nếu ta đoán không lầm thì hắc không hoàn toàn là con người, chắc chắn hắc với long nhân có quan hệ không tầm thường.” Ông nghĩ vậy nhìn Trần Nhược Tư hỏi tiếp : “Ngươi với long nhân có quan hệ thế nào?”

- “Long nhân là thế nào, ta chưa từng gặp qua, lão làm ơn đừng ăn nói linh tinh nữa, tại sao cơ thể ta lại thành ra thế này?” Trần Nhược Tư nói xong thâm nghĩ : “Long nhân, trong ký ức mơ hồ của ta có hình dáng một thanh long, chẳng lẽ ta cùng người có can hệ với nhau? Ngoài ra còn có một tử bào đạo sĩ? Không lẽ thanh y nữ tử, thanh long cùng tử bào đạo sĩ trong ký ức đó có quan hệ với ta sao?” Hắc nghĩ đến đây chân mày nhăn tít lại, sắc mặt trở nên nặng nề.

- “Có phải ngươi chợt nhớ ra điều gì mà ngại không nói được với ta không? Cứ nói ra biết đâu ta có thể có câu trả lời.” Thanh Hư đạo trưởng hỏi tiếp.

- “Sư phó, có gì về nhà rồi hãy hỏi, chỗ này tuyết sắp rơi dày đặc rồi.” Lâm Hân Ngọc nhắc đạo trưởng.

Thanh Hư đạo trưởng ngẩng mặt nhìn trời, ông thấy bầu trời cũng đã hơi sang sắc vàng, đúng là dấu hiệu tuyết sắp rơi dày, ông quay sang nhìn Hân Ngọc nói : “Nha đầu, ta không biết rằng con cũng có thể xem thiên tượng nữa, được rồi, theo lời con, chúng ta về thôi.” Nói đoạn ông quay lại nhìn Trần Nhược Tư : “Tiểu tử, đi nào, đến nhà của ta, rồi ta với ngươi nói chuyện, đối với thân thể của ngươi ta cảm thấy rất hứng thú. Ôm chặt nha đầu vào lồng ngực nào” Nói xong ông đặt tay lên vai Trần Nhược Tư nhảy vọt lên nhằm hướng nam bay đi.

Lâm Hân Ngọc cước bộ dồn dập, chu môi lè lưỡi, tức giận cầu nhàu : “Hừ, sư phó đáng chết, chỉ quan tâm đến sự tình kỳ lạ, đến đệ tử cũng mặc kệ luôn, để ta tự đi khác nào muốn ta chết vì kiệt sức” Nghĩ đến đây nàng ta phóng lên bay đuổi theo hướng của Thanh Hư đạo trưởng.

50. Chương 50: Bức Bất Đắc Dĩ

Mặc dù có quang cầu hộ thể, thế nhưng bên tai Trần Nhược Tư vẫn nghe được tiếng gió hô hô, còn có tiếng của những hạt tuyết va chạm vào quang cầu hộ thể phát ra tiếng động “Ba ba”.

Mộng Tuyết vẫn như vậy, yên lặng nằm ở trước ngực Trần Nhược Tư. Thanh Hư đạo trưởng ở ngoài, không có quang cầu hộ thể, chân đạp ngũ sắc tường vân, trường bào với râu tóc, bị gió thổi tung bay về sau, trường bào bị gió thổi phát ra những âm thanh “Phản phật”.

Phía sau họ không xa, Lâm Hân Ngọc trên một mảng mây trắng, cấp tốc đuổi theo sau, y phục của nàng hòa cùng mây thành một thể, làm cho người ta có cảm tưởng, không phải là một người đuổi theo họ, mà là một đám mây hình người đang bay về phía trước rất nhanh. Nếu không có mái tóc đen của nàng đón gió tung bay, phần lớn sẽ nghĩ rằng nàng chỉ là một đám mây bay rất nhanh.

Không lâu sau, Trần Nhược Tư nhìn thấy phía dưới không còn trắng xóa một màu nữa, mà đã có một mảng xanh biếc. Lúc này, Thanh Hư đạo trưởng huy động cánh, cất tiếng nói : “Tiểu tử, hãy cẩn thận” Ông hăm

lại, nhanh chóng hạ độ cao. Trần Nhược Tư cảm giác trước mắt mình bạch quang thoáng rồi sau đó hiện ra một mảng xanh biếc.

Thanh Hư đạo trưởng lúc này tốc độ đã chậm lại, gần đến nơi, Trần Nhược Tư tập trung nhìn, thấy mình đã an toàn đứng trước một ngôi nhà nhỏ giữa một khu rừng.

Thanh Hư đạo trưởng quay sang nhìn Trần Nhược Tư, thông thả cười nói : “Tiểu tử, đến nhà rồi, đây chính là nhà của chúng ta”.

“Tạ ơn đạo trưởng, ta tên Trần Nhược Tư, người này là Mộng Tuyết.” Trần Nhược Tư khẽ cười giới thiệu.

“Á...” Từ trên không vọng xuống tiếng thét của Lâm Hân Ngọc, sau đó Trần Nhược Tư nghe một tiếng “bịch”. Trần Nhược Tư ôm Mộng Tuyết quay lại, thấy Lâm Hân Ngọc đang ngồi dưới đất, bộ mặt đỏ bừng, ngẩng đầu nhìn Trần Nhược Tư và Thanh Hư đạo trưởng, cười có chút ý tứ không tốt .

“Nha đầu ngốc, chưa học đi đã đòi học chạy, người không làm chủ được tốc độ thì bay chậm thôi chứ, bây giờ nhìn kìa, ha ha ha!” Thanh Hư đạo trưởng nhìn Lâm Hân Ngọc nói xong, vuốt râu, bắt đầu cười to lên.

Lâm Hân Ngọc bắt đầu phủ bụi đất trên người, nhìn Thanh Hư đạo trưởng, nhíu nhíu mày, nói: “Là tại người, không nghĩ đến ta, không mang theo ta mà!” Nàng nói xong, nhìn thoáng qua Trần Nhược Tư, cười hì hì chạy vào căn nhà gỗ nhỏ.

“Nha đầu này, người lớn xác mà tâm tính y như trẻ con!” Thanh Hư đạo trưởng lắc lắc đầu, nhìn Lâm Hân Ngọc nói.

“Nàng này tính tình thực sự phóng khoáng!” Trần Nhược Tư vô tình tiếp lời.

“Đi nào, vào nhà thôi!” Thanh Hư đạo trưởng nhìn Trần Nhược Tư cười nói.

Trần Nhược Tư gật đầu, cùng Thanh Hư đạo trưởng đi vào căn nhà gỗ nhỏ. Giờ phút này, lớp vẩy trên người Trần Nhược Tư, phát ra ánh sáng vàng, cũng đã mờ dần, hình dạng của lớp vẩy cũng không thấy rõ nữa. Sự biến hóa này cũng không ai để ý đến.

Căn nhà gỗ nhỏ có một phòng khách rộng chừng 10 thước vuông, có 3 cánh cửa dẫn vào 3 căn phòng khác nhau. Trần Nhược Tư ôm Mộng Tuyết đưa vào căn phòng bên phải, nhẹ nhàng đặt nàng trên giường, sau đó ngồi ở bên giường, thần thờ nhìn nàng.

Lâm Hân Ngọc bưng một chung trà xanh đến bên Trần Nhược Tư hỏi nhỏ: “Này, xin hỏi người tên gì, nào, uống chén trà thẩm giọng đi”.

Trần Nhược Tư quay đầu nhìn Lâm Hân Ngọc, cười cười, tiếp chén trà đáp : “Ta tên Trần Nhược Tư, tùy tiện hỏi cái gì, cũng không sao cả, cảm ơn người mời trà” Nói xong hắn cầm chén trà làm một hơi hết sạch, cầm cái chén không cười nói: “Cảm ơn, ta thực sự khát, đừng cười”.

“Còn muốn nữa không?” Lâm Hân Ngọc ngọt ngào cười nói.

“Ồ không cần đâu, người thật tốt, xin hỏi tỷ tỷ tên là gì?” Trần Nhược Tư đặt chén trà lên chiếc bàn cạnh giường, nhìn Lâm Hân Ngọc nói.

“Lâm Hân Ngọc, nhớ cho kỹ nha, nếu có việc gì cứ hỏi ta nhé, ta đi đây!” Lâm Hân Ngọc nhướn mày cười nói, nói đoạn nàng quay người đi ra cửa.

Trần Nhược Tư quay lại nhìn Mộng Tuyết vẫn đang hôn mê, trong lòng cảm thấy khó chịu phi thường, nước mắt không ngừng tuôn rơi, trong lòng thầm nghĩ: “Tuyết, nàng mau tỉnh lại đi, ta muốn nhìn thấy nụ cười của nàng”.

“Tiểu tử, ra đây đi, ta có chuyện muốn nói, cũng phải vài ngày nữa nàng ta mới hồi tỉnh được, người không cần lo lắng quá” Thanh Hư đạo trưởng đứng ở cửa phòng nhìn vào nói.

Trần Nhược Tư lau vội nước mắt, chậm rãi bước về phía cửa phòng. Thanh Hư đạo trưởng vỗ vai Trần Nhược Tư nói: “Người nói người là người tu đạo, người có biết người tu đạo, cấm kỵ nhất là điều gì không?”.

“Chỉ cần có thể cùng nàng ở một chỗ, không tu đạo cũng chẳng sao cả!” Trần Nhược Tư không suy nghĩ nhiều trả lời ngay.

“Nàng ta là yêu quái, người không biết sao?” Thanh Hư đạo trưởng nói.

“Yêu quái thì đã sao nào? Chỉ cần nàng tốt với ta, ngoài ra ta không quan tâm!” Trần Nhược Tư nói.

“Người đúng là một kẻ si tình, bất quá, ta nói cho người, nàng ta tuy là yêu quái, nhưng nàng tu hành theo chánh đạo, không gây nguy hại gì đến nhân gian, từ lực lượng chân khí phát ra từ người nàng, có thể thấy, nếu tiếp tục tu hành hoàn toàn có thể thành tiên. Người chẳng lẽ muốn nàng vì người mà bỏ phí đi bao năm đạo hạnh sao? Nếu người rời bỏ nàng ta, thì thực sự là mới có lợi.” Thanh Hư đạo trưởng thở dài nói.

“Thành tiên hay không đối với ta không quan trọng, nhưng...” Trần Nhược Tư nói đến đây, bất chợt trầm tư suy nghĩ: “Ta mặc dù thích nàng, cũng rất yêu nàng, thế nhưng ta không thể hủy hoại nàng, ta phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ chúng ta thật sự không thể ở chung một chỗ? Hình dạng ta bây giờ cũng không thể để cho nàng nhìn thấy, nếu nhìn thấy ta bây giờ, nói không chừng, nàng cũng sẽ tưởng ta là quái vật” Hắn nghĩ đến đây, trong lòng cảm giác được một trận thương tâm, hai hàng lệ lăn dài trên má.

“Nhân lúc nàng còn chưa tỉnh lại, hãy rời đi, ta sẽ cho Lâm Hân Ngọc tiễn người một đoạn, ta cũng sẽ giúp người chăm sóc tốt cho nàng ta” Thanh Hư đạo nói.

“Xem ra chỉ có thể rời khỏi nàng, vì ta mà hủy hoại nàng, ta thật không muốn” Trần Nhược Tư nghĩ vậy, lấy tay lau vội nước mắt, nhìn Thanh Hư đạo trưởng nói: “Cảm ơn người đã nhắc nhở, cũng cảm ơn người giúp ta chăm sóc Mộng Tuyết, bất quá, ta muốn nhờ người một việc, có thể giúp ta tìm kiếm một loại thảo dược gọi là ‘Huyết hoa hồng’ để ta đi cứu người”.

Thanh Hư đạo trưởng nghe đến ba chữ ‘Huyết hoa hồng’ sắc mặt trở nên nghiêm trọng, thần sắc cũng trở nên âm trầm, qua một hồi lâu mới nói: “Ta nghĩ người nên từ bỏ ý nghĩ đó đi, với năng lực của người thì không thể lấy được ‘Huyết hoa hồng’”.

“Ta biết, ta cũng đã biết là rất nguy hiểm, tuy nhiên ta tuyệt đối không từ bỏ, người chỉ cần cho ta biết làm thế nào để tìm ‘Huyết hoa hồng’, không để người phí công tìm đâu” Trần Nhược Tư nói.

“Ta cho người biết chẳng khác nào đẩy người vào chỗ chết, người có hiểu không?” Thanh Hư đạo trưởng nói.

Một tiếng “Phịch” vang lên, Trần Nhược Tư quỳ xuống đất nhìn Thanh Hư đạo trưởng trước mặt nói: “Đạo trưởng bá bá, ta cầu xin người hãy cho ta biết, một bằng hữu của ta đang chờ cứu mạng, nếu người không đáp ứng ta cũng không đứng dậy”.

“Chẳng lẽ người không sợ chết sao?” Thanh Hư đạo trưởng thở dài.

“Nếu ta không đi, bằng hữu kia chỉ còn đường chết, nếu ta đi, có lẽ còn hy, con không thể thấy chết mà không cứu” Trần Nhược Tư nói.

“Đứng dậy đi, người cố chấp như thế, ta cũng đành nói cho người” Thanh Hư đạo trưởng nói xong, đỡ Trần Nhược Tư đứng dậy, khe khẽ lắc đầu nói: “Từ nơi này đi ra ngoài, dọc theo rừng cây, về hướng bắc, khi người thấy được một tòa đại băng sơn, thì cũng sắp tiếp cận mục tiêu” Ông nói đến đây, dừng một chút rồi nói tiếp: “Trên băng sơn đó có rất nhiều các loại cầm thú với quái thú hung mãnh, nguy hiểm phi thường, chieh nghe trước giờ có người đi vào nhưng chưa ai đi ra được cả”.

Trần Nhược Tư quay đầu nhìn Mộng Tuyết đang hôn mê trong phòng, khẽ thở dài: “Tuyết, ta không thể hủy hoại nàng, nàng có thể yên tâm tu tiên, từ nay về sau ta sẽ không quấy rầy nàng, nhưng ta sẽ vĩnh viễn sẽ không quên nàng” Hắn nghĩ vậy, nhìn sang Thanh Hư đạo trưởng nói: “Mặc kệ nơi nào, ta cũng nhất định phải đi một chuyến, cảm ơn người giúp ta chăm sóc nàng, ta đi đây, hẹn ngày tái ngộ” Trần Nhược Tư nói xong đi nhanh ra cửa.

“Chờ đã tiểu tử, ta tặng người món vũ khí phòng thân.” Thanh Hư đạo trưởng gọi giật lại, từ ống tay áo lấy ra một thanh đoản kiếm dài chừng một thước, đưa cho Trần Nhược Tư.

“Cám ơn người” Trần Nhược Tư tiếp nhận đoản kiếm rồi đi thẳng ra cửa.

Trong khi hắn chạy nhanh trên đường, bên tai vẫn truyền đến âm thanh của Thanh Hư đạo trưởng: “Tiểu tử, đi đường cẩn thận, đoản kiếm này tên là ‘Linh kiếm’, sẽ trợ giúp người khi gặp nguy nan, người dùng nó làm vũ khí, người trước kia tại đạo quán cũng tu luyện nhiều năm, về phương pháp sử dụng kiếm, ta cũng không cần phải nói nhiều. Chúc người may mắn”.

51. Chương 51: Tâm Như Dao Cắt

Nàng rất nhanh chóng rời khỏi giường, đi ra khỏi căn phòng gỗ nhỏ, nhìn thấy Lâm Hân Ngọc ở bên ngoài đang cùng với Thanh Hư Đạo Trưởng nói chuyện. Nàng nhanh nhẹn bước về phía trước, hướng tới mọi người rồi nói: “Chắc là mọi người đã cứu ta, cảm ơn mọi người. Xin hỏi mọi người có nhìn thấy tên tiểu tử đã ở cùng ta, bây giờ hắn hiện ở đâu?”

Lâm Ngọc Hân đang định nói, Thanh Hư đạo trưởng khê ho lên một tiếng, mỉm cười đưa tay lên vuốt râu, hướng về Mộng Tuyết nói:” Mộng Tuyết cô nương, cô vừa tỉnh lại, nên nghỉ ngơi cái đã, đợi người hồi phục lại hoàn toàn, chúng ta sẽ nói chuyện, hiện tại cô nương nên nghỉ ngơi.” Nói xong, quay đầu nói với Lâm Hân Ngọc: “Ngọc nhi, con đưa cô ấy vào trong nhà nghỉ đi”.

Lâm Hân Ngọc dạ một tiếng, đến bên Mộng Tuyết, mạnh mẽ đưa nàng vào phòng trong, ngồi nơi mép giường.

“Ta biết mọi người có chuyện gạt ta, có phải hắn đã xảy ra chuyện” Mộng Tuyết nước mắt lưng tròng, hướng về Lâm Hân Ngọc mà nói.

“Tỷ tỷ, không nên suy nghĩ lung tung, hắn ta hiện giờ rất khỏe.” Lâm Hân Ngọc liền nói.

“Vậy hắn ở đâu? Có thể đưa ta đến gặp hắn được không? Không, khẳng định các người đang gạt ta, nếu hắn không có việc gì, sẽ không rời khỏi ta đâu, các người gạt ta.” Mộng Tuyết kích động nói, nói xong, nước mắt đã chảy ra.

Lâm Hân Ngọc thấy thế, nhất thời không biết phải làm sao cho tốt, nhìn thấy hình dáng thương tâm của Mộng Tuyết trong lòng cũng cảm thấy đau xót, nhân cầu chuyển động, nước mắt cũng đã bắt đầu chực trào ra.

“Tỷ tỷ, xem ra quan hệ giữa hai người rất sâu đậm, nhìn hiện dạng thương tâm của tỷ, ta cũng cảm thấy khó xử, tỷ tin tưởng ta được không, hắn bây giờ thực sự không có chuyện gì, chỉ là có việc phải đi trước.” Lâm Ngọc Hân lau nước mắt, đỡ khủy tay Mộng Tuyết, nhẹ giọng khuyên bảo.

“Không thể nào, hắn không thể nào bỏ rơi ta được, chúng ta đã từng thề sẽ đồng sinh cộng tử, vĩnh bất phân ly, hắn sẽ không rời khỏi ta đâu, người nói hắn không gặp chuyện gì, vậy hiện tại hắn đang ở đâu, ta đi tìm hắn.” Mộng Tuyết vừa khóc vừa nói.

Lâm Ngọc Hân nhìn Mộng Tuyết, trong lòng thầm nghĩ: ” Sư phó à, bọn họ hai người đích thực yêu nhau, người vì cơ gì mà phải chia rẽ bọn họ, người có yên lòng được không?” nàng nghĩ đến đây, nhìn ra ngoài cửa, khê thở dài, rồi tiếp tục thầm nghĩ:” Nếu như có một nam nhân thật lòng yêu ta, ta cũng không muốn tu đạo, cùng với hắn sống vui vẻ tiêu diêu suốt cuộc đời, ta cũng cảm thấy vui lòng.” nàng nghĩ vậy, mãi suy nghĩ mà quên mất sự tình trước mắt, mơ hồ nhìn thấy những việc nàng tưởng tượng, biến thành sự thật, mà nam nhân được nàng luyện ái kia, lại là người Mộng Tuyết đang yêu bây giờ chính là Trần Nhược Tử.

Lâm Ngọc Hân trên mặt không kèm được mà lộ ra nụ cười hân hoan.

“Người cười cái gì? Thấy ta thương tâm thế này, buồn cười lắm à?” Mộng Tuyết thấy Lâm Ngọc Hân cười, nàng cho rằng nàng ta đang cười nàng, nghi hoặc nhìn Lâm Ngọc Hân mà nói.

Lâm Hân Ngọc bị tiếng nói của Mộng Tuyết, từ trong ảo giác mà bừng tỉnh, mặt nàng hồng lên, nhìn Mộng Tuyết nói:” tỷ tỷ, xin lỗi, ta không phải cười tỷ, ta chỉ đang nghĩ tới một số việc buồn cười mà thôi.” Nàng ta vừa nói, vừa nghi hoặc trong lòng: “Ta làm sao vậy, vô duyên vô cớ lại nghĩ đến việc cùng với tên xú tiểu tử kia ở cùng một chỗ?”

Mộng Tuyết lau nước mắt, nhìn Lâm Ngọc Hân nói: “Ta còn không biết người tên gì, ta cầu xin người, nói thật cho ta biết hắn bây giờ đang gặp chuyện gì, ta sẽ không làm việc gì ngu ngốc đâu”.

Lâm Hân Ngọc thông thả cười cười nói:” Tỷ tỷ, ta tên là Lâm Hân Ngọc, ta nói cho tỷ biết, hắn thật sự không có chuyện gì, hắn gọi là Trần Nhược Tử, tỷ nghĩ xem, tỷ vẫn hôn mê bất tỉnh, mà chúng ta lại biết tên của hắn, không có khả năng chúng ta bịa đại ra cái tên đó, tên là do hắn đích thân nói cho ta biết, bây giờ tỷ đã tin tưởng hắn không có chuyện gì chưa”.

Mộng Tuyết nghe Lâm Hân Ngọc nói ra tên của Trần Nhược Tư, cảm giác thương tâm của nàng ta nhất thời biến mất, nàng trầm nghĩ lại, rồi nở một nụ cười, quay về phía Lâm Hân Ngọc mà nói: “Ta tin tưởng người, tin tưởng người, vậy bây giờ hân đang ở đâu, ta đến tìm hân”.

Lâm Hân Ngọc nhìn thấy những biến đổi của Mộng Tuyết từ đầu đến cuối, giống như một nữ hài tử, cũng có thể hiểu được tâm tình của nàng hiện giờ, nàng cũng đoán được trong lòng nàng ta Trần Nhược Tư thực sự quan trọng, trong lòng nàng trầm nghĩ: “Ta có nên nói hay không? Nếu như nói với nàng ta, khẳng định sư phó sẽ trách mắng ta, còn nếu không nói, thì thật có lỗi với nàng, một nữ tử, có thể ở cùng một chỗ với người mình yêu, thì thật sự là một việc hạnh phúc nhất đời, sư phó thật sự là hơi vô tình, bằng không hân sẽ không như vậy.” Nàng nghĩ vậy, thở dài, rồi nói: “Hân đi ...”

“Hân đi tu tiên rồi” Thanh Hư đạo trưởng từ ngoài cửa bước nhanh vào, đến trước Lâm Hân Ngọc mà nói, nói xong, nhìn Lâm Hân Ngọc: “Ngọc nhi, con ra ngoài lấy cho Mộng Tuyết cô nương một chung trà”.

Lâm Hân Ngọc bắt đầu dĩ thưa một tiếng, miễn cưỡng đứng dậy, rồi đi ra ngoài.

“Hân đã đi tu tiên, đi đến đâu để tu tiên?” Mộng Tuyết cất tiếng hỏi.

Thanh hư đạo trưởng ngần ra, trong lòng trầm nghĩ: “Tiểu tử, vì muốn tốt cho cả hai người, ta lúc này đành phải làm kẻ ác thôi.” Lão nghĩ tới đây, nhìn Mộng Tuyết rồi nói: “Ta thật sự cũng không biết chuyện, nhưng hân nhờ ta nói lại với người, muốn người phải biết tự chăm sóc mình cho tốt, không cần vì hân mà làm những việc ngu ngốc, hân còn nói từ nay về sau không muốn gặp lại người, hân thu hồi những lời đã nói với người trước đây”

Mộng Tuyết nghe Thanh Hư đạo trưởng nói xong, nước mắt lại chảy ra, vừa khóc vừa nói: “Không, không thể như vậy, hân không phải là một kẻ vô tình như vậy, người gạt ta”

Thanh Hư đạo trưởng thấy thế, trong lòng trầm nghĩ: “Đã làm kẻ ác, thì phải làm cho trót.” Nghĩ đến đây, nhẹ nhàng vỗ nhẹ lên vai Mộng Tuyết, nói: “Mộng Tuyết cô nương, lão đạo ta có giống đang nói dối người không? Người nghĩ lại xem, tên tiểu tử đó hân có cái gì tốt đâu, có thể nó mười phần nhỏ mọn, mà hân là người, người là yêu, người và yêu không thể có kết quả tốt, lại nói hân chỉ là phạm nhân, nếu như có thể thành tiên, đối với người phạm thì sinh mệnh là hết sức quan trọng, người nói xem, hân có thể vì người mà từ bỏ tu tiên chẳng?”

Lâm Hân Ngọc tâm tình không thoải mái bưng chung trà đi đến, trong lòng lẩm bẩm, tưởng tượng mà nói chuyện, nhưng khi gặp mặt Thanh Hư đạo trưởng, nhưng gì muốn nói, đều không mở miệng được, trong lòng không vui nghĩ: “Đều là do lão già hồ đồ này, rõ ràng là người nói hươu nói vượn, làm tan vỡ hạnh phúc của một đôi uyên ương, bây giờ lại giả làm người tốt, phỉ, nếu như người không phải sư phó của ta, bây giờ ta đã cho người dừng ở đây rồi. Sư phó đã nói ra rồi, ta cũng có lương tâm, nói vài câu cảnh tỉnh lão hồ đồ cái đã.” Nàng ta nghĩ tới đây, nâng chén trà lên đưa cho Mộng Tuyết, nhìn nàng rồi nói: “tỷ tỷ, uống chén trà cho nhẹ người đi, đừng vì tên nam nhân phụ tình mà làm ảnh hưởng đến thân thể mình, đúng là nhân thế sự tình, tỷ từng trải quá ít, ta chỉ muốn điều tốt, với lại ta từng trải hơn tỷ, hiện tại, nam nhân đều không có người tốt”

Lâm Hân Ngọc nói như vậy, có điểm giống như là đang nói cạnh nói khéo, gián tiếp nói xấu sư phó, nàng ta vào lúc này có thể nói gan lớn hơn trời.

“Ngọc nhi, người nói linh tinh cái gì vậy?” Thanh hư đạo trưởng nhíu mày, lớn tiếng hỏi.

Lâm Hân Ngọc thấy Thanh Hư đạo trưởng lĩnh hội được ẩn ý của nàng, nàng ta cười thầm trong lòng, liền ra vẻ một hồ đồ, nói: “Con chỉ nói sự thật thôi mà, hiện tại tỷ tỷ đang nhớ một người, là tên tiểu nam nhân đó, ta mắng hân, cũng không phải, không đúng, người không phải là nam nhân, người là đạo sĩ, đạo sĩ thì không thể tính là nam nhân được”

“Nha đầu điều ngoa, người lại tưởng người khác cũng giống người sao?” Thanh Hư đạo trưởng cười, lắc đầu nói.

Mộng Tuyết nghe Lâm Hân Ngọc nói một phen, tự nhiên trên khuôn mặt nở ra một nụ cười, bất quá, nàng nghĩ lại, lại âm trầm xuống rất nhanh.

Một lúc lâu sau, nàng thở dài rồi nói:” Hắn đã vô tình, xem ra duyên phận của chúng ta cũng đã hết, ta cũng theo số mệnh, buông hẳn xuống, có lẽ là tốt nhất.” Nàng nói xong, mắt nhắm lại, nước mắt không kèm lại được, cứ thế tràn ra.

Nàng hiện tại con tim ứa máu, đau như dao cắt, cứ như bị một lưỡi dao vô tình, nhắm vào tim nàng, cắt thành từng mảnh nhỏ, nhưng khuôn mặt tươi cười của Trần Nhược Tư lại hiện lên trong đầu nàng, tiếng nói của hắn, như đang ở bên tai nàng.

Nàng thực sự quên được Trần Nhược Tư? Không ai biết được, ngay cả chính bản thân Mộng Tuyết cũng không biết được.

Mộng Tuyết cầm lấy chén trà do Lâm Hân Ngọc đưa, uống một ngụm, sau đó đứng lên, thở dài nói:” Cảm ơn các người đã cứu ta, cũng đã nói cho ta biết sự tình, ta biết phải làm thế nào, ta muốn rời khỏi đây, tạm biệt!”

Mộng Tuyết nói xong, đưa chén trà lại cho Lâm Hân Ngọc, không quay đầu lại mà đi nhanh ra ngoài cửa.

Lâm Hân Ngọc với Thanh Hư đạo trưởng đồng thời nhìn thoáng nhau, đều cảm thấy không hài lòng đi theo ra ngoài.

Bọn họ đuổi tới cửa thì đã không còn thấy thân ảnh của Mộng Tuyết. Lâm Hân Ngọc với Thanh Hư đạo trưởng, hai người đều cất tiếng thở dài...

52. Chương 52: Minh Yêu Trở Lại

Lâm Hân Ngọc xoay người hướng theo lưng Thanh Hư đạo trưởng, lè lưỡi, làm vẻ mặt quái dị, miệng co lại, giật giật cái mũi, trong lòng thầm nghĩ: “Ta sẽ không nghe theo người vô tình như vậy, ta nghĩ thế nào thì làm như thế ấy, nếu có người nam nhân nào yêu ta, ta cũng có thể sẽ lựa chọn cùng sống với người ấy.” Nàng nghĩ vậy, trong đầu lại xuất hiện hình bóng Trần Nhược Tư, trong lòng nàng nghĩ hoặc: “Ta làm sao vậy, vì cái gì mà cứ vô duyên vô cớ nghĩ đến hắn nhỉ ?”

Trong khi nàng trầm tĩnh tập trung vào dòng tư tưởng, trên không trung, đột nhiên phát khởi trận gió lớn, sau đó, kéo theo nhiều mây đen, bay đến không trung trên tiểu ốc.

Trong rừng, cây cối bắt đầu bị gió thổi dạt ra cả hai bên, trên mặt đất lá khô cùng với bụi đất, bị gió thổi tung lên, nhất thời, trong phạm vi mấy trượng chung quanh tiểu mộc ốc, lá cây bay tán loạn, cát bụi bay mù mịt.

Lâm Hân Ngọc thấy thế, trong lòng thất kinh: “Không tốt rồi, có một lượng lớn yêu vật đang đến.” Nàng nghĩ vậy, bước nhanh đến căn nhà gỗ nhỏ, kinh hoảng hướng về phía Thanh Hư đạo trưởng đang ngồi ở bàn mà nói:” Sư phó, không tốt rồi, bên ngoài có một lượng lớn yêu vật đang đến đây”.

“Cái gì, có thể nào lại như thế?” Thanh Hư đạo trưởng nghĩ hoặc, nói xong, đứng dậy, bước nhanh ra khỏi căn nhà gỗ.

Thanh Hư đạo trưởng Quan sát tình hình trước mắt, sắc mặt nhất thời trầm xuống, trong lòng thầm nghĩ: “Minh yêu đến rất nhanh, xem ra thật khó tránh khỏi kiếp nạn này.” Ông nghĩ vậy, đi vào căn nhà gỗ, nhìn Lâm Hân Ngọc nói: “Nha đầu, mau ẩn thân đi, không có mệnh lệnh của ta, không được ra ngoài”.

Lâm Hân Ngọc đáp lời, đi vào trong phòng trong, tìm nơi bí mật, bắt đầu ẩn thân.

Thanh Hư đạo trưởng không ẩn thân, mà đi ra khỏi căn nhà gỗ, đứng ngay tại cửa.

Tiếng gió hu hu, truyền đến tai Thanh Hư đạo trưởng, khiến cho hắn bắt đầu lắng nghe, dường như là từng đạo, từng đạo thôi mệnh phù đang đến, làm trong lòng ông, dấy lên cảm giác bất an, trong lòng ông, đích thực trở nên hỗn loạn.

Ông khép hờ ánh mắt, hơi thở nhẹ nhàng.

Qua một hồi lâu, ông mở mắt, tâm lý hỗn loạn đã biến mất, tâm tính cũng trở nên yên ổn, ông ngẩng đầu lên, yên lặng nhìn về phương trời xa.

Đột nhiên, trên không trung truyền đến âm thanh một nam nhân, hắn nói: “Thanh Hư lão đạo, trăm năm trước đã để ngươi đào thoát, hôm nay ngươi không có vận khí tốt như vậy đâu, Ha ha ha !”

Âm thanh nam tử kia hạ dần, mấy đạo bóng đen từ trên trời giáng xuống, bay thẳng tới phía trước Thanh Hư đạo trưởng, ngoài một trưởng, thân hình dừng lại.

Lúc này, gió cũng dừng lại, cây cối cũng dừng lắc lư, cát bụi tung bay cùng lá cây cũng từ từ rơi xuống.

Người đến đứng là Thanh Mâu cùng mấy thủ hạ dưới tay.

Thanh Mâu khẽ cười hai tiếng, tiến lên hai bước, đưa tay chỉ Thanh Hư đạo trưởng nói: “Thanh Hư lão đạo, là ngươi tự mình kết thúc, hay muốn ta động thủ?”

“Minh yêu, chớ có càn rỡ, muốn lấy mạng ta, phải xem ngươi có khả năng hay không.” Thanh Hư đạo trưởng lạnh lùng nhìn Thanh Mâu nói, nói xong, thể hiện một dáng vẻ không hề sợ hãi, bắt đầu cười nhẹ.

Thanh Mâu thấy hắn bình tĩnh như vậy, hắn trong lòng cũng có chút e ngại, trông mắt không ngừng chuyển động, trong lòng thầm nghĩ: “Ta không thể mạo hiểm, hãy để thủ hạ thử xem, sau đó hãy liệu.” hắn nghĩ vậy, lạnh lùng nhìn Thanh Hư đạo trưởng, cũng bắt đầu cười to, cười xong, hắn thay đổi bộ mặt, giơ tay phải lên, phát lệnh tấn công.

Thanh Hư đạo nhân thầm nghĩ: “Ta dù sao cũng chết, tại sao không cùng hắn liều mạng một phen.” Lão hít một hơi chân khí, đưa hai tay ra sau lưng, tập trung lực lượng pháp lực, ngưng tụ về bên phải, cùng đợi thủ hạ Thanh Mâu đến.

Đám thủ hạ nhận được mệnh lệnh công kích của Thanh Mâu, đều nhẹ nhàng phi thân, cấp tốc hướng Thanh Hư đạo trưởng mà đến.

Thân hình bọn họ nhanh như thiểm điện, trong nháy mắt đã đến.

Thanh Hư đạo trưởng lui bước về phía sau hơn một trượng, đồng thời đưa cánh tay đã tập trung năng lượng pháp lực, phóng ra ngoài, theo đó, một quang cầu đường kính ước chừng một thước, rít lên bay ra.

Đám thuộc hạ Thanh Mâu, thầm giật mình, lắc mình sang một bên né tránh.

Thanh Hư đạo trưởng kỳ thật chỉ là hư trương thanh thế, mục tiêu công kích thật sự của hắn không phải bọn họ, mà là Thanh Mâu đang đứng xem ở bên ngoài.

Thanh Mâu thấy quang cầu hướng thẳng vào mình mà đến, hắn cả kinh thầm nhủ: “Lão đạo này thật xảo hoạt, sử dụng phương pháp chuyển hướng công kích này để công kích ta, cũng may ta không phân tán sự chú ý, bằng không ...” hắn vừa suy nghĩ vừa cấp tốc lắc mình né tránh.

Hắn suy nghĩ sự tình, không ngoài lại, nghe “Ồanh” một tiếng, quang cầu do Thanh Hư đạo trưởng phát ra bay vào chỗ hắn vừa đứng, nổ mạnh.

Nhất thời, chỗ vừa bị nổ, tro bụi bay lên, khói đen tràn ngập.

Chờ khi bụi bặm lắng xuống, tại chỗ vừa nổ, xuất hiện một hố lớn ước sâu chừng mấy thước.

Thanh Mâu thấy thế, trong lòng cả kinh thầm nhủ: “Nguy hiểm thật!”, hắn trụ thân hình lại, thầm niệm chú, khởi động múa tay trong không trung.

Tiếp đó, từ bàn tay hắn, phát ra mấy đạo thanh quang, lập tức bay nhanh ra ngoài.

Một cơn lốc nổi lên.

Thanh Hư đạo nhân cảm giác được một cỗ lực lượng khí tức cường đại, nhanh chóng hướng vào mình đánh tới, lão cảm thấy hoảng hốt, thầm hô một tiếng, lùi nhanh về phía sau, vừa lùi vừa niệm chú, phát tay phát ra một đạo quang cầu, nghênh đón mấy đạo thanh quang kia.

Lão phát ra quang cầu, vừa mới ra tay, một đạo cường quang thoáng đã xuất hiện trước mắt, nhất thời, hoá quang ngất trời, sóng nhiệt cuộn cuộn dũng mãnh hướng ra bốn phía, trên mặt đất lá khô, cỏ xanh, cành cây đều bị đốt cháy thành tro, tiếp đó, phát ra một tiếng nổ “Ồanh”.

Khi tiếng nổ vang lên, Thanh Hư đạo trưởng cảm giác được một cỗ lực lượng cường đại, nhắm vào thân thể mình mà đánh tới, người lão như tên buông dây, bay thẳng ra sau, ngã sấp xuống mặt đất.

Thanh Mâu thấy thế, bắt đầu ha ha cười to, vừa cười vừa nói: “Lão già này, ta còn tưởng người có nhiều bản lĩnh, không ngờ rằng người không còn dùng được nữa. Chỉ cần người nói cho ta biết tiểu tử kia hiện ở đâu, ta sẽ để cho người được toàn thân”.

Thanh Hư đạo trưởng lúc này cảm giác trước ngực cực kỳ đau đớn, lão ho khan hai tiếng, hộc ra một ngụm máu tươi, đứng lên một cách khó nhọc, ôm ngực, lạnh lùng nhìn Thanh Mâu mà nói: “Phì, Minh yêu vô sỉ, người đừng có vọng tưởng, người nghĩ rằng ta màng đến cái túi thịt này hay sao?” Hắn nói xong, bắt đầu cười to, hắn cười được mấy tiếng, đột nhiên dừng lại, tiếp đó, từ từ khụy ngã xuống phía trước, nằm trên mặt đất.

Lâm Hân Ngọc ẩn thân trong phòng của căn nhà gỗ, nghe được tiếng cười của lão đột nhiên dừng lại, nàng biết sự phớ đã xảy ra chuyện, nàng trong lòng vô cùng sợ hãi, tâm hồn hoảng hốt không thôi, cả người bắt đầu run rẩy, nước mắt đầm má nàng, rơi xuống đất.

Qua một hồi lâu, nàng cắn răng, trong lòng phần nộ phát ra, nàng từ trong căn nhà gỗ, vọt đến bên cạnh Thanh Hư đạo trưởng, nâng lão dậy, kêu khóc: “Sư phó, người không được chết!”

Thanh Hư đạo trưởng từ từ mở mắt, nhìn Lâm Hân Ngọc nói: “Người đến để làm gì?”

“Ta lo lắng cho người mà” Lâm Hân Ngọc khóc nói.

Thanh Hư đạo trưởng thở dài, lắc lắc đầu.

Thanh Mâu thấy Lâm Hân Ngọc tự mình đến đây, mắt hắn chuyển động, lòng thầm nghĩ: “Ta tại sao không bắt tiểu nha đầu này, sau đó uy hiếp lão đạo, có lẽ hắn sẽ phải chịu hợp tác.” Hắn nghĩ đến đây, hướng về các thủ hạ nói: “Các huynh đệ, bắt tiểu nha đầu đó cho ta, ta có chỗ cần dùng”.

Giọng hắn vừa hạ xuống, hắn chợt nhớ là Lâm Hân Ngọc trên tay có quang lăng kính, hắn hồi hận, đang muốn ngăn lại, nhưng đã không còn kịp.

Vài thủ hạ của hắn đã niệm chú phát động công kích.

Bọn chúng phát ra mấy đạo hắc quang hướng về phía Lâm Hân Ngọc bắn tới.

Lâm Hân Ngọc đứng dậy rất nhanh, phát tay xuất ra quang lăng kính, hướng tới mấy đạo hắc quang đang bay tới.

Mấy đạo hắc quang kia, gặp quang lăng kính chiếu vào, tất cả đều thay đổi phương hướng, bắn về lại phía phát ra công kích, chính là thủ hạ của Thanh Mâu.

Nhiều người bọn chúng, cảm thấy hết hoảng, thậm chí giật mình, né tránh, cước bộ của chúng vừa mới di động, hắc quang đã xuyên thấu thân thể, làm cho cử động của chúng lập tức dừng lại.

Thanh Mâu thấy thế, thở dài ảm đạm.

53. Chương 53: Tự Bạo Tà Thuật

Bọn oan hồn tử quỷ này, có lẽ ngay cả nằm mơ cũng không nghĩ sẽ chết bởi lực lượng công kích từ chính mình phát ra, nếu bọn chúng ra tay nhẹ một chút, có lẽ không chết thảm như vậy.

Lâm Hân Ngọc thấy thế cười to, nàng cười xong, lạnh giọng nói: “Không ngờ Minh yêu cũng chỉ có vậy, không chịu nổi một kích, Thanh Mâu lão quái, mau đến đây đi”.

Thanh Mâu trong lòng trầm mặc, thầm nghĩ: “Quang lăng kính này mặc dù là pháp khí, nhưng nó có một nhược điểm trí mạng, nó phát ra lực lượng công kích hoàn toàn dựa trên sự phản xạ, ta sử dụng lực lượng công kích trực tiếp, không cần công kích pháp lực, quang lăng kính kia thử xem có tác dụng không?” hắn nghĩ vậy liền phi thân tiến đến, xuất trảo đánh vào Lâm Hân Ngọc.

Lâm Hân Ngọc thấy thế, trong lòng có chút kinh hoàng, sắc mặt khê biến, nàng thầm nghĩ: “Không lý Thanh Mâu biết bí mật của quang lãng kính, mặc kệ thế nào, trước mắt cứ thử xem, biết đâu có thể dọa được hẳn” Nàng nghĩ vậy, rất nhanh đưa lãng kính tới trước người.

Thanh Mâu kia tốc độ quả thật rất nhanh, nàng chỉ cảm giác thấy một bóng người thoáng hiện một chút, tiếp đó nàng cảm giác một đôi tay lạnh như băng chụp đến cổ mình.

Lâm Hân Ngọc thầm nghĩ: “Hết rồi, xem ra hôm nay chết chắc, cũng tốt, chết đi như vậy cũng tốt, cùng sư phụ lên đường, có thể chăm sóc nhau” nàng nghĩ vậy, tâm trạng thoải mái, nhắm mắt lại chờ chết.

Thanh Mâu chụp tay vào cổ Lâm Hân Ngọc bóp nhẹ, cổ Lâm Hân Ngọc bắt đầu cảm thấy đau đớn, hít thở cũng khó khăn.

Thanh Mâu cười gần hai tiếng, quay đầu nhìn Thanh Hư đạo trưởng nói: “Lão đạo, nói mau, tiểu tử kia ở đâu, cái mạng nhỏ của nàng ta phụ thuộc vào lời nói của người đó”.

“Sư phụ, ngàn vạn lần đừng cho hắn biết” Lâm Hân Ngọc thét lên.

Thanh Mâu phát tay xuất thủ, hung hăng nhắm mặt Lâm Hân Ngọc tát một cái, giọng lạnh lùng nói: “Nha đầu chết tiệt, muốn chết”.

Trên mặt Lâm Hân Ngọc, hiện ra dấu bốn ngón tay đỏ bầm, khoé miệng trào máu tươi, nàng lạnh lùng nhìn Thanh Mâu, nhẹ giọng cười nói: “Người đánh ta, có gan thì đánh chết ta đi”.

“Người buông nó ra, ta nói cho người” Thanh Hư đạo trưởng đứng lên, nhìn Thanh Mâu nói.

“Sớm đáp ứng ta, nàng ta không cần bị hành hạ thế này” Thanh Mâu cười to, nói tiếp: “Ta thả nàng ta, người nói đi” Hắn nói xong, dùng tay đang nắm cổ Lâm Hân Ngọc, lôi Lâm Hân Ngọc tới trước mặt Thanh Hư đạo trưởng.

Lúc này, đối với Thanh Mâu mà nói, hai người bọn họ Thanh Hư đạo trưởng và Lâm Hân Ngọc, như dê con trong tay đồ tể, đối với hắn căn bản không thể uy hiếp, do đó hắn mới lớn mật thả Lâm Hân Ngọc.

Lâm Hân Ngọc dời bước tới cạnh Thanh Hư đạo trưởng, đỡ ông lên, nhìn ông nói: “Sư phụ, ta nguyện dù có chết, cũng không muốn người nói cho tên hỗn đản này biết tiểu tử Trần Nhược Tư kia ở đâu”.

Thanh Hư đạo trưởng vươn tay, sờ vào hai gò má Lâm Hân Ngọc bị đánh sưng húp, sau đó, ghé miệng bên tai nàng, nói nhỏ: “Nha đầu, ta chỉ đánh lừa tên Minh yêu kia thôi, người tìm cơ hội đào tẩu, không cần lo cho ta, sau này chờ người luyện thành tài, trở lại trả thù cho ta”.

Thanh Mâu thấy bọn họ như thế, hắn tịnh không để ý, hắn nghĩ hiện tại bọn họ cũng không làm nên trò trống gì.

Thanh Mâu nhìn thoáng qua hai người bọn họ, cười lạnh một tiếng nói: “Lão đạo, nói mau, đừng lãng phí thời gian”.

“Không cần gấp, ta lập tức nói cho người” Thanh Hư đạo trưởng trả lời, hít một hơi, hắn cảm giác được mỗi tế bào đều đau đớn, hắn nhin đau, khẩn trương tập hợp lực lượng bản thân, thầm tập trung pháp lực trên tay phải.

Lâm Hân Ngọc dường như nhận thức được điều gì, nàng đang muốn mở miệng, lúc này, Thanh Hư đạo trưởng hét to một tiếng: “Nha đầu, chúng ta dù sao cũng không thoát, ta sẽ giết người trước, sau đó sẽ tự sát” Ông nói xong, đưa chưởng hướng Lâm Hân Ngọc đánh tới.

Thanh Mâu thấy thế cả kinh, trong lòng thầm nghĩ: “Lão đạo này làm gì vậy ? Không xông, hắn muốn dùng chính lực lượng của mình đưa nha đầu kia đào tẩu.”hắn nghĩ vậy, vội vã ra tay ngăn chặn.

Lúc này, hắn dù cố hết sức, cũng vô ích, bởi vì tay Thanh Hư đạo trưởng đã đánh lên người Lâm Hân Ngọc, trong nháy mắt, nàng đã bay ra ngoài mấy trượng.

Thanh Mâu đang muốn đuổi theo, Thanh Hư đạo trưởng đưa tay ngăn hắn lại nói: “Minh yêu, hà tất cần gì một tiểu nha đầu, người không phải muốn biết tiểu tử kia đang ở đâu sao? Tới gần một chút, ta nói cho người, để người nghe rõ một chút”.

Thanh Mâu nghe nói thế, ý niệm trong đầu cũng buông thả không đuổi theo Lâm Hân Ngọc, chậm rãi hướng Thanh Hư đạo trưởng đi tới.

Mục đích của Thanh Hư đạo trưởng, chính là muốn kéo dài thời gian, để Lâm Hân Ngọc thuận lợi đào tẩu, ông tịnh không thật sự muốn nói cho Thanh Mâu biết về sự tình của Trần Nhược Tư, hiện tại trong lòng ông có một kế hoạch khác, đó là sử dụng tự bạo thuật.

Tự bạo tà thuật này là một loại kỹ năng công kích tự sát, nó lấy thân thể chính mình trở thành bạo thể để đạt đến mục đích công kích địch nhân.

Thông thường những người tu hành cao, đều có loại pháp thuật này.

Loại pháp thuật này, bình thường, vạn bất đắc dĩ không ai dụng đến, không ai muốn đùa giỡn với tính mạng chính mình.

Trong tư tưởng Thanh Mâu, mạng sống của hắn quan trọng hơn bất kỳ mạng sống của người khác, hắn vì thế đương nhiên không thể nghĩ đến hiện tại Thanh Hư đạo trưởng lại sử dụng tự bạo tà thuật, sau một hồi cuối cùng hắn cũng đến gần.

Trong khi Thanh Mâu chậm rãi hướng Thanh Hư đạo trưởng tiến tới, Thanh Hư đạo trưởng đã thầm niệm chú tự bạo tà thuật.

Hắn niệm chú xong, bất ngờ phi thân hướng tới Thanh Mâu.

Thanh Mâu không kịp đề phòng, hắn bị Thanh Hư đạo trưởng ôm chặt lấy.

Thanh Mâu dường như ý thức được điều gì, hắn huy động chưởng hướng lưng Thanh Hư đạo trưởng đánh tới.

Hắn xuất thủ đánh mạnh vào người Thanh Hư đạo trưởng, “Oành” một tiếng nổ trầm đục, thân thể Thanh Hư đạo trưởng, trong nháy mắt bị nổ tan thành những mảnh nhỏ, nhất thời, huyết nhục bay tứ tán.

Âm thanh trầm đục từ tiếng nổ, mặc dù không lớn, nhưng uy lực không phải là nhỏ, lúc tiếng nổ phát ra, toàn bộ mặt đất đều bị chấn động, bắt đầu có cảm giác lắc lư.

Cây cối trong phạm vi một trượng dư, đều rung nhẹ vài cái, lá vàng và khô trên cây, bị chấn động rơi xuống.

Lúc này, trên mặt đất, xung quanh các vết máu, có thể thấy được xương thịt rơi rải khắp nơi.

Trên mặt đất, vẫn còn có một người, hắn vẫn còn tồn tại một tia sinh mệnh, hắn đứng là Thanh Mâu.

Qua một hồi lâu, Thanh Mâu ho khan nhẹ hai tiếng, hộc ra một ngụm máu đen, sau đó mới từ từ mở mắt, hữu khí vô lực gượng dậy, hắn ngồi đó, bắt đầu tự vận khí điều tức.

Ước chừng hơn một khắc vận công, hắn hoá thành một đạo thanh vụ, nhẹ nhàng xoay vài vòng trên mặt đất, biến vào lòng đất.

Lâm Hân Ngọc mặc dù bị Thanh Hư đạo trưởng đưa ra ngoài mấy trượng, nhưng nàng tịnh không đào tẩu, mà lại hướng về đây, cố gắng quay trở lại.

Khi nàng ở ngoài hai trượng, nàng nghe được một tiếng nổ trầm đục, nàng nhìn thấy phía trước huyết quang bay đến, trong một khắc, nàng bị choáng váng.

Nàng ngây ngốc lặng đi một lát, bắt đầu nhìn thấy Thanh Mâu trên mặt đất.

Nàng vô cùng muốn nhanh chóng xông lên tiêu diệt Thanh Mâu, nhưng lòng can đảm của nàng dường như vừa bị cảnh tượng máu me trước mắt, làm cho kinh khiếp, làm cho nàng không thể nhấc được chân để lập tức lao thẳng đến, cho đến sau khi Thanh Mâu hoá thành một đạo thanh vụ biến vào dưới đất, nàng mới khiếp đảm tới gần được.

Nàng thấy tình hình trước mắt, sợ tới mức hai chân như muốn nhũn ra, quỵ ngã xuống đất, cũng quên cả khóc, qua một hồi lâu, nàng mới khóc được ra tiếng.

Trong lúc này, nàng trong lòng đau xót không thể hình dung được.

Cũng không biết nàng khóc bao lâu, chỉ biết nàng khóc đến tắc cổ họng, cạn khô nước mắt, chỉ đến khi đó nàng mới sử dụng pháp thuật bắt đầu thu tập huyết nhục của sư phụ, lặng lẽ tìm nơi an táng.

Sau khi hoàn tất an táng sư phụ, nàng suy nghĩ không biết đi về đâu.

Hiện tại, người mà nàng biết, chỉ có Trần Nhược Tư và Mộng Tuyết, nhưng hành tung Mộng Tuyết nàng không biết được, sau một hồi suy nghĩ, nàng quay về tiểu mộc ốc, thu thập một ít hành trang đơn giản, vội vàng ra khỏi cửa, theo hướng Trần Nhược Tư mà đuổi theo.

54. Chương 54: Ý Ngoại Kinh Hỷ

Vài ngày trước, sau khi hiện lại thân thể, trên người được bao bọc bởi một lớp vảy, hôm nay, lớp vảy đó đã biến mất, biến thành thân trần. Trên người hắn, không biết lấy đâu ra một mảnh da thú, quấn quanh người, chỉ vừa đủ che chỗ kín.

Hắn mặc dù ở trần, nhưng hắn không thấy lạnh chút nào, hơn nữa trên người hắn, còn có một luồng nhiệt khí, từ trong cơ thể phát ra, lan tỏa ra xung quanh thân thể hắn.

Trên cổ tay trái hắn là kim chúc cương quyền, hiện giờ biến thành màu vàng, tồn tại trên tay hắn, trở thành bao tay không thể tháo ra được, ánh mặt trời chiếu vào bao tay này, lóe sáng lên chói mắt. Tay phải hắn vẫn cầm thanh đoản kiếm mà Thanh Hư đạo trưởng đã tặng cho hắn.

Lớp tuyết dày in lại dấu chân của hắn. Cây cối trong rừng cũng bị bao phủ bởi tuyết đọng, mỗi khi có cơn gió thổi qua lại rơi lả tả xuống. Trong rừng ngoại trừ tiếng bước chân dẫm trên tuyết của Trần Nhược Tư, thì từ phía băng sơn, vọng lại tiếng của loài thú. Âm thanh này, mặc dù rất nhỏ, nhưng bắt đầu, làm người ta cảm thấy sợ hãi.

Trần Nhược Tư cũng không phải ngoại lệ, giờ phút này hắn đề cao cảnh giác, cẩn thận đưa mắt quan sát kỹ xung quanh, đề phòng quái vật xuất hiện bất ngờ.

Hắn đã nhiều ngày không ăn cái gì, bụng đói kêu lên òng ọc. Hắn đưa tay bóc một nắm tuyết vo tròn đưa vào miệng. Mấy ngày gần đây, hắn đều như thế, mỗi lần cảm thấy đói bụng, hắn đều lấy tuyết đọng làm thức ăn.

Không biết đã bao lâu, mặt trời cũng xuống núi, sắc trời cũng chậm chậm tối sầm xuống. Trần Nhược Tư nhìn về phía xa xa dưới chân ngọn băng sơn thấy có một làn khói bốc lên, tiếp theo lại còn có mùi thịt nướng, truyền đến mũi của hắn.

Trần Nhược Tư thầm nghĩ: “Lão đạo trưởng chẳng phải đã nói là ở băng sơn chỉ có quái thú ác điều thôi sao? Sao ở chân núi lại có người sinh sống, xem ra là lão nói xạo mình rồi. Chà, không biết Tuyết đã tỉnh lại chưa, nàng tỉnh lại, biết ta không từ mà biệt, liệu có trách ta không?” Nghĩ đến đây tuy trong lòng đã quyết, nhưng gương mặt hắn vẫn lộ ra nét sầu thảm.

Trần Nhược Tư nghĩ rằng chân núi có người, hắn nghĩ đến sắp có cái để ăn, hắn cũng quên bớt những điều phiền muộn, hắn gia tăng cước bộ chạy thẳng đến chỗ xuất phát mùi thơm. Từ khi biến lại được thân thể, hắn cảm giác được thân thể mình, dường như có năng lượng vô cùng, tinh thần tốt phi thường, tốc độ của hắn, so với trước kia nhanh hơn nhiều.

Bóng cây trôi qua bên cạnh hắn, tiếng bước chân của hắn trên mặt đất vang lên cồm cộp, khiến người ta tưởng chừng chỉ có một âm thanh kéo dài vô tận. Một lúc sau, Trần Nhược Tư đã dừng chân trước một túp lều. Túp lều trước mặt hắn, chỉ là do ba cành cây gác vào nhau, mái lều được lợp bằng cỏ khô, ngoài ra không còn gì khác, liếc mắt nhìn vào là thấy ngay.

Bên trong lều, lúc này có một đồng củi lớn đang cháy, do các cành cây gác lại mà thành, bên trên đang nướng là một con thú không rõ là con gì. Phía sau đồng lửa, gần sát góc lều là một đồng cỏ khô trên mặt đất.

Trần Nhược Tư nhìn vào trong lều, ngửi thấy mùi thơm bốc ra, bất giác nuốt nước bọt, sau đó hắn nhìn quanh bốn phía gọi lớn: “Uy, có ai ở đây không?”

Hắn gọi một hồi, không thấy ai trả lời, nghĩ thầm: “Trước tiên ăn cái đã rồi nói sau, chờ người ta về rồi giải thích vậy”. Hắn nghĩ đến đây, bước nhanh vào lều.

Từ đồng lửa phát ra một luồng nhiệt khí hướng vào hắn, Trần Nhược Tư không cảm thấy lạnh, nên hắn cũng không để ý đến luồng nhiệt khí yếu ớt đó. Hắn đến bên đồng lửa, lấy con thú thơm phức xuống cắn ăn. Đối với một người đã vài ngày không có gì ăn, thì nhìn thấy thức ăn, cũng chẳng khác nào nhìn thấy một mỹ nữ khỏa thân.

Bây giờ, đối với hắn thức ăn là trên hết, là loại hưởng thụ tốt nhất, không thua gì được ôm mỹ nữ trong lòng. Một lát sau, con thú đã được ăn hết, cái cảm giác hưởng thụ đó cũng dần dần biến mất. Phía trước cửa lều, là xương đầu của con thú, chính là Trần Nhược Tư vừa rồi ăn xong còn lưu lại.

Sau khi ăn xong, hắn đứng lên đưa tay chùi miệng, rồi rờ xuống bụng, bất giác cảm thấy mệt mỏi: “Đã mấy ngày không được nghỉ ngơi rồi, nhân lúc chủ nhân vắng mặt mượn tạm cái túp lều của hắn, nghỉ ngơi một lúc” Nghĩ đến đây hắn ngáp dài dài, mi mắt trĩu xuống, chậm rãi bước đến đồng cỏ khô ở góc lều. Không bao lâu, tiếng gáy của hắn đã vang lên từng chập, hắn đã vào tiền vào mộng đẹp.

Màn đêm buông xuống, trăng sao cũng lộ ra chiếu xuống bằng tuyết tạo lên ánh sáng, làm cho cảnh vật xung quanh cũng có thể thấy được. Cách lều cỏ không xa, xuất hiện một bóng đen, hắn đập tuyết chậm rãi đi đến túp lều. Bóng đen này có hình người, nhưng ánh mắt hắn, lại phát ra ánh sáng đỏ rực như hai ngọn đèn.

Hắn đến cách lều hơn một trượng đột nhiên dừng lại, không đi tiếp nữa. Có lẽ là vì hắn phát hiện căn lều của mình đã bị người khác chiếm mất. Hắn đứng lưỡng lự một hồi, đột nhiên nhảy dựng lên, sau đó, gầm lên mấy tiếng “Ngao ô, ngao ngao”, tiếng gầm càng lúc càng lớn, càng chói tai, cơ hồ trong vòng vài dặm đều có thể nghe rõ.

Trần Nhược Tư lúc này đang ngủ mê mết, hoàn toàn không nghe thấy. Khoảng một khánggau, trôi qua tiếng kêu của quái thú kia vẫn không hạ xuống, hơn nữa từ phía xa xa mơ hồ vọng lại tiếng kêu tương tự, tiếng quái vật gầm rú càng lúc càng nhiều, càng lúc càng lớn, càng hỗn tạp.

Trần Nhược Tư bị tiếng gầm hỗn loạn của quái vật làm cho thất kinh tỉnh giấc. Hắn mơ mơ màng màng ngồi dậy rồi đưa tay dụi mắt, thầm nghĩ: “Chủ nhân túp lều này đã trở về rồi còn chưa về, tiếng kêu quỷ quái làm ta muốn ngủ cũng không yên ổn” Hắn nghĩ vậy, muốn nằm xuống ngủ tiếp.

Hắn đứng dậy, tới gần đồng lửa, cầm lấy một thanh củi đang cháy làm đuốc, chậm rãi đi ra cửa lều. Hắn bước ra ngoài, nhìn bốn phía, thì thấy rất nhiều bóng đen đang hướng về túp lều mà đi tới, hơn nữa ánh mắt của những bóng đen này, phát ra ánh mắt màu đỏ khiến người ta phải khiếp sợ, hắn nhất thời cứng cả tay chân, vô cùng khẩn trương, cả người không ngừng run rẩy, mồ hôi lạnh túa ra, thầm nghĩ: “Chết rồi, lão đạo không có gạt ta, chỗ này toàn là quái thú, trước mắt xuất hiện nhiều đôi mắt đỏ rực thế này chắc chắn là quái vật, chẳng lẽ căn lều này chỉ là một cái bẫy dụ người? Kỳ quái, quái thú thông minh như vậy, chắc chắn rất khó đối phó”.

Những đôi mắt đỏ rực kia làm cho người ta sợ đến phát run. Trần Nhược Tư chôn chân trên mặt tuyết, thế nhưng dưới chân hắn vẫn phát ra tiếng động, chỉ là do thân thể hắn run rẩy, không có ý thức được, chân tự nhiên rung động, phát ra âm thanh, bởi vậy mới biết hắn hiện giờ thân thể đích thực run sợ, trong lòng cực kỳ khẩn trương.

Đêm, đêm lạnh, gió lạnh thê lương, ánh trăng lạnh lẽo vô tình.

55. Chương 55: Địch Thanh Khu Thú

Hắn tùy tiện cầm lấy một nhánh cây dài chừng một thước để làm vũ khí, thu hết can đảm chậm rãi bước đến đám quái thú mắt đỏ. Đám quái thú thấy Trần Nhược Tư đến gần dường như bị dọa cũng lùi lại vài bước. Trần Nhược Tư thấy thế bất giác cảm thấy vui mừng: “Nguyên lai đám quái thú này vẫn sợ người, báo hại ta lo lắng”. Hắn nghĩ vậy cũng yên tâm lớn mật chạy thêm vài bước, sau đó dừng lại, đùa bỡn đám quái thú một hồi, rồi vứt bỏ cành cây, quay lại căn lều tiếp tục giấc ngủ.

Nhưng sau khi hấn nằm xuống, cũng không thể ngủ được vì tiếng gầm gừ của bầy quái thú, hấn ngồi trên đống cỏ khô, trầm suy nghĩ: “Chỗ này thế nào lại có nhiều quái thú như vậy, còn là quái thú sợ người nữa chứ, thật kỳ quái. Mà chủ nhân nơi này, thế nào mà bây giờ vẫn còn chưa trở về, chờ hấn trở về, ta cũng phải tìm hiểu thêm một chút về băng sơn này”.

Thời gian trôi qua, tiếng gầm gừ của bầy quái thú vẫn không dừng lại, hơn nữa mỗi lúc lại một nhiều, Trần Nhược Tư bắt đầu cảm thấy cực kỳ phiền toái bất an, nhưng hấn không thấy sợ hãi, có lẽ vì hấn biết đám quái vật này sợ người tất phải có nguyên nhân.

Bình minh đã ló dạng, tiếng kêu của đám quái vật cũng đã giảm bớt, có lẽ vì bọn chúng đã kêu suốt một đêm, cũng thấy mệt mỏi, hết hơi. Trần Nhược Tư đi ra ngoài cửa lều, hấn thấy bốn phía quanh lều khoảng hơn trượng, đầy những quái thú đã gầm gừ suốt cả đêm qua. Hấn thấy đám quái thú này có hình dạng như con người, đi bằng hai chân, đôi tay rất dài, cặp tai nhọn vểnh lên trên, bộ dạng trông như loài khỉ, toàn thân bao phủ một lớp lông màu xám.

Trần Nhược Tư nhìn đám quái thú đang bao vây căn lều, cười cười trầm nghĩ: “Nhiều quái thú như vậy, mỗi con chỉ cần nhỏ một ngụm nước bọt là ta đủ chết đuối rồi, không hiểu sao lại còn sợ người, buồn cười thật!”

Lúc này một quái thú tương đối to lớn hơn so với những con khác bước lên vài bước chỉ tay vào Trần Nhược Tư “chi chi nha nha” kêu lên. Trần Nhược Tư thấy vậy, nhất thời hồ đồ: “Bọn này tưởng ta là đồng loại chắc, thế nào lại như vậy, ta trông khó coi vậy sao?”, hấn ngơ ngác nhìn con quái thú đang “chi chi nha nha” liền hỏi nói: “Người nói cái gì? Ta nghe không hiểu”.

Nguyên lai đám quái thú này đối với hấn có chút đặc biệt xem là đồng loại, bằng không, bọn chúng đã không khách khí đợi đến hôm nay. Trần Nhược Tư nếu không trả lời, mà cứ rời đi, có lẽ sẽ không có chuyện gì xảy ra, đám quái thú cũng sẽ xem hấn như đồng loại, để cho hấn rời đi. Nhưng bây giờ, Trần Nhược Tư mở miệng nói chuyện, đám quái thú biết ngay hấn không phải đồng loại.

Quái thú vừa kêu với hấn mấy tiếng, nghe được tiếng Trần Nhược Tư trả lời, tuy không biết hấn nói cái gì, cũng biết hấn không phải đồng loại, liền kêu to một tiếng. Âm thanh của quái thú này vừa hạ xuống, đám quái thú đang bao vây Trần Nhược Tư, đều cúi xuống móc lấy từng khối tuyết, điên cuồng ném mạnh vào hấn.

Nơi này nhất thời trở nên hỗn loạn, băng tuyết bay loạn xạ, nhắm vào Trần Nhược Tư mà đi tới. Trần Nhược Tư còn chưa kịp hiểu chuyện gì thì đã bị mấy khối tuyết vào đầu, cứ một khối rồi lại một khối, cơ thể hấn bị chôn vùi trong băng tuyết rất nhanh chóng, chỉ còn lộ ra phần đầu từ lỗ mũi trở lên.

Trần Nhược Tư bị băng tuyết vùi lấp vào trong, đám quái thú vẫn không vì thế mà ngừng lại, vẫn tiếp tục ném tuyết vào hấn. Chỗ hấn đứng lúc này đã thành một ngọn tiểu băng sơn. Trần Nhược Tư trong băng tuyết cố gắng cựa quậy vài cái, nhưng hấn phát hiện băng tuyết bị đám quái thú ném vào mình, đã bị đóng băng lại, khiến cho thân thể hấn căn bản là không thể nhúc nhích được.

“Kỳ quái, sao lại thế này, chẳng lẽ mấy khối băng này, bị đám quái thú thi triển pháp thuật, quảng tới đây, lập tức đông đặc lại?” Trần Nhược Tư nghi hoặc trong lòng.

Hấn nghi ngờ thực ra là sai, những khối băng tuyết này không bị quái vật thi pháp, mà là bị thân thể hấn làm cho tan chảy trong nháy mắt, sau khi rời khỏi thân thể hấn thì đông lại thành băng, khiến cho hấn lúc này bị băng tuyết đông cứng lại ở đây. Nhiệt độ nơi này cực kỳ thấp, chỉ cần có một chút nước trong nháy mắt sẽ bị đông kết thành băng.

Thân thể Trần Nhược Tư lúc này là bất tử bất diệt, hơn nữa lại còn có nhiệt khí sưởi ấm không ngừng phát ra. Hấn đối với thân thể của chính mình, một chút cũng không rõ, cũng không có cách nào biết được chuyện gì đang xảy ra. Nếu đám quái thú này không ngừng tay lại thì dù thân thể hấn có khả năng làm tan băng tuyết thì cũng vẫn bị chôn vùi trong băng tuyết.

Trần Nhược Tư nhìn đám băng tuyết bao quanh thân thể mình càng lúc càng dày, trong tâm cũng cảm thấy buồn bã, trầm nghĩ: “Trần Nhược Tư ơi là Trần Nhược Tư, người thật là vô dụng, ngay cả đám quái vật yếu ớt này mà người cũng không thể đối phó, huống chi bây giờ phản kháng cũng không được, không lẽ phải kết thúc ở đây sao” Nghĩ đến đây, trong lòng hấn nảy sinh ra một nguyện vọng mãnh liệt muốn có pháp lực.

Nhưng tưởng tượng vẫn chỉ là tưởng tượng, hắn chỉ có thể mong muốn từ này về sau cố gắng tu luyện mà thôi.

Đột nhiên trên bầu trời truyền đến tiếng sáo thanh thoát. Đám quái thú nghe được liền ngừng hẳn lại, lặng lẽ ngẩng đầu nhìn theo hướng tiếng sáo phát ra.

Trần Nhược Tư thấy vậy, mừng rỡ trong lòng : “Ha ha..., ta được cứu rồi, dùng tiếng sáo để điều khiển quái thú, chỉ có thể là thần tiên, vận khí của ta thật tốt”. Hắn nghĩ đến đây, lại thở dài một hơi: “Tuyệt nếu nàng cùng ta ở một chỗ, thì ta cũng không đến nỗi chật vật thế này, bất quá ta không thể nhớ đến nàng, từ này về sau không quấy rầy nàng tu tiên.” Hắn nghĩ vậy, lòng chợt nhói đau, gương mặt xuất hiện một chút u buồn.

Tiếng sáo mỗi lúc một lớn hơn, truyền đến chỗ Trần Nhược Tư càng lúc càng gần. Trời cũng đã sáng rồi, khí hậu cũng khá tốt, ánh dương chiếu xuyên qua mây mù, chiếu thẳng xuống đất khiến cho cả dải đất tuyết cũng sáng lên rực rỡ.

Tiếng sáo vừa ngưng, đám quái vật cũng lùi lại rất nhanh, tốc độ của bọn chúng cũng thật đáng sợ, chỉ trong nháy mắt tất cả đã mất hút giữa tuyết vực mênh mông.

Trên bầu trời xuất hiện một đám mây trắng tinh, từ xa trôi nhanh đến. Trần Nhược Tư. Hắn ngẩng mặt nhìn lên trời thầm nghĩ : “Trước kia ta thấy thần tiên xuất hiện đều là trên ngũ sắc tường vân, người đến hôm nay lại cưỡi mây trắng, xem ra người này kém lợi hại hơn một chút”.

Hắn cũng biết rằng người cưỡi mây trắng chỉ là một người mới luyện phiêu không pháp thuật, còn thần tiên trung cấp đến hạ tiên với du tiên thì cưỡi ngũ sắc tường vân, thượng tiên sử dụng vật cưỡi hoặc thất sắc tường vân.

Người cưỡi mây trắng, bay đến trên đầu Trần Nhược Tư, cấp tốc hạ xuống, khi còn cách Trần Nhược Tư vài trượng thì xoay người nhẹ nhàng hạ xuống, vũng vàng đáp xuống trước tòa tiểu băng sơn đang vây khốn Trần Nhược Tư.

Trần Nhược Tư nhìn người trước mặt, cảm thấy ngạc nhiên mừng rỡ, nghĩ thầm : “Không biết nàng có ý đồ gì, thế nhưng sử dụng tiếng sáo để đuổi lũ quái vật thì xem ra là nàng đến cứu ta” Hắn nghĩ đến đây, nhìn nữ nhân vừa đến, thoáng thả lỏng một nụ cười

56. Chương 56: Nam Đào Nữ Vá.

Nàng vừa đến khu vực này, nghe thấy có tiếng quái thú, lập chạy đến nơi đây.

Nàng dùng Dịch thanh khu thú pháp, là khả năng của nàng học được tại man di tộc.

Tại man di tộc, mỗi người đều có một khả năng chế phục quái thú, chỉ là mỗi người sử dụng phương pháp khác nhau, tùy theo khả năng của từng người, bọn họ sử dụng cây sáo, tiếng đàn... nhưng trước khi sử dụng phương pháp đó, chỉ có tộc nhân bọn họ mới có thể niệm một loại chú ngữ, đó là khu ma chú.

Sau khi niệm khu ma chú, ma âm lực trong nháy mắt ngưng tụ lại trên nhạc khí của người niệm chú, sau đó người niệm chú, sử dụng nhạc khí, sử dụng nhạc khúc phát ra ma âm, đạt được mục đích khu cản yêu ma.

Người khu thú pháp lực càng cao, khoảng cách ma âm truyền ra càng lớn, khả năng khu cản yêu ma càng mạnh, nhưng loại ma âm này chỉ có khả năng khu cản yêu ma, chứ không thể giết chết chúng.

Sử dụng pháp lực khu ma chú này vào người thì không hề có ý nghĩa.

Quái thú vừa rồi, chỉ là quái thú cấp một ở tuyết vực này, là viên hầu bình thường, cho nên, nghe được dịch âm khu thú pháp của Lâm Hân Ngọc, cũng đã bị khu ma chú đuổi đi.

Lâm Hân Ngọc dừng lại, nhìn Trần Nhược Tư, từ từ mỉm cười. cúi đầu, sau đó ngưng tụ pháp lực trên tay phải, một lát sau, một quang cầu trắng xuất hiện trên lòng tay của, rất nhanh đưa quang cầu hướng về ngọn núi băng đang vây khốn Trần Nhược Tư mà quăng tới, quang cầu trắng này, giống như một đạo ánh sáng trắng, lóe lên tiến tới.

Trần Nhược Tự cảm thấy một đạo ánh sáng trắng thoảng hiện trước mặt, ngọn núi bằng vậy khốn hần, bị kích trúng, chém thành hai phần đều nhau, hướng ra hai bên mà tách ra.

Trần Nhược Tự đã có thể di động, hần liền gấp rút tháo chạy khỏi khu vực bị ngọn núi bằng vậy khốn, đi tới trước Lâm Hân Ngọc.

Lâm Hân Ngọc nhìn một lượt trên mình hần, bất giác ngẩn người ra, gương mặt đang cười trong nháy mắt trở nên đỏ hồng, nàng quay người đi thẹn thùng nói: “Người làm thế nào mà ngay cả quần áo cũng không một món?”

Nghe xong Lâm Hân Ngọc nói, Trần Nhược Tự ý thức lại tự nhìn lên người, nhìn xong, mặt cũng đỏ bừng, không biết làm sao cho tốt.

Qua một hồi lâu, Trần Nhược Tự có chút ý tứ không hay mà nói: “Từ ngày rời khỏi căn nhà gỗ nhỏ tới giờ, toàn thân đều là vảy cá, cũng không ý thức được thân thể của mình, nhưng khi vảy cá biến mất trở thành hình dáng như bây giờ, đủ khả năng ra ngoài, cũng tìm y phục, sau tìm được da thú, cũng sắp cũng sắp...”.

Lâm Hân Ngọc quay lưng mà nói: “Bây giờ thì sao, người không có mặc y phục, ta thật thấy không hay...” nói xong, ngừng lại, hắc hắc cười thầm trong lòng “Ta không phải đem theo y phục của mình sao? Để hần mặc vào thì trông ra sao” Nàng thầm nghĩ, từ trong bọc hành lý, lấy ra một bộ quần áo của nữ nhi, đưa cho Trần Nhược Tự, sau đó nói: “Người nhanh chóng mặc vào đi, như vậy còn tốt hơn so với không mặc thứ gì” Nàng nói xong, hé miệng cười duyên.

Trần nhược Tự nhận quần áo, cầm nơi tay, cẩn thận nhìn ngắm, đỏ khóc đỏ cười mà nói: “Tỷ tỷ, người thật biết đùa, nếu ta mặc bộ y phục này, người bảo ta làm sao đi gặp người khác?”

“Hiện tại phải đi bằng sơn, nơi này lại ít người qua lại, với lại, da người rất trắng, ta sẽ giúp người sửa sang một chút, nếu người khác không nhìn người kỹ, thì không ai phát hiện người là nam nhân đâu” Lâm Hân Ngọc cười cười, nhẹ giọng nói.

Trần nhược tự bất đắc dĩ lắc lắc đầu, trong lòng thầm nói: “Thân con trai thế này mà phải giả dạng thành con gái, thật không tốt chút nào, chỉ là ta bây giờ, mặc vào rồi nói sau, còn hơn là cứ thế này” Hần nghĩ vậy, mặc quần áo vào, sau đó nói: “Tỷ tỷ, xem ta được chưa, tỷ giúp ta chỉnh sửa lại”.

Lâm Hân Ngọc chậm rãi xoay người lại, nhìn bộ dạng Trần Nhược Tự, bất giác thân hình rung động, một tay che miệng, một tay ôm bụng, bắt đầu ha ha cười to.

Trần Nhược Tự bị nàng cười như vậy có chút không hiểu chuyện gì, hần đứng tại chỗ, ngây ngốc nhìn Lâm Hân Ngọc, trong lòng mắng thầm: “Nha đầu chết tiệt, còn cười ta, không phải người đưa ta quần áo này sao?” Hần nghĩ vậy, tâm lý bắt đầu khó chịu, có chút nóng nảy nhìn Lâm Hân Ngọc mà nói: “Tỷ cứ cười đi, cười nữa, ta cởi trả quần áo cho tỷ, xem người còn cười nữa không”.

Lâm Hân Ngọc cố nén cười, đến trước mặt Trần Nhược Tự nghiêm mặt nói: “Được rồi, được rồi, ta nhìn người trong trang phục phụ nữ thật là giống” Nói xong, cúi đầu, vừa cười vừa giúp Trần Nhược Tự sửa sang y phục.

Trần Nhược Tự nhìn hình dáng của Lâm Hân Ngọc lúc này, trong lòng cũng không biết như thế nào cho phải, cảm thấy bối rối, trống ngực đập nhanh hơn, trong lòng thầm nghĩ: “Bây giờ nàng đang giúp ta sửa sang lại quần áo, vậy tốt rồi, có thể ôm nàng một cái, hưởng thụ chút ôn nhu của nàng, mùi hương trên người nàng đúng là mê người” Nghĩ đến đây, trong lòng cảm thấy ấm áp, tư tưởng cũng bay tới bên người Mộng Tuyết, linh hồn của hần, đã cùng với hình bóng của Mộng Tuyết triển miên một trận.

Lâm Hân Ngọc sửa sang quần áo cho Trần Nhược Tự xong, lùi lại phía sau hai bước, cẩn thận xem xét hình dáng của Trần Nhược Tự lúc này, nàng hài lòng gật gật đầu, mỉm cười nói: “Tốt lắm, bây giờ đã có chút giống phụ nữ, hiện tại, trước ngực là gia cổ thêm một chút, khẳng định sẽ khiến cho không ít nam nhân mê đảo” Nàng nói xong, lặng lẽ chờ Trần Nhược Tự đáp lời.

Trần Nhược Tự đang trầm tư, căn bản không nghe hân ngọc nói gì, hoàn toàn chìm đắm trong những hồi ức ngọt ngào.

“Uy, uy, người làm sao vậy?” Lâm Hân Ngọc kéo nhẹ áo Trần Nhược Tự, nhẹ giọng kêu.

Trần Nhược Tư bị nàng làm cho tỉnh mộng, hắn có chút chẳng biết làm sao nhìn Lâm Hân Ngọc, cuống quýt nói: “Không có, Không có gì”

Lâm Hân Ngọc có thể đoán được hắn đang nghĩ gì, nghĩ đến nỗi nhập thần, nàng cũng không muốn hỏi sâu nữa, vì vậy nàng nói: “Đã không có gì, ta đi thôi, thừa lúc trời tối, chúng ta vượt ngọn núi băng này, sau đó tìm một nơi bí mật, bắt đầu ẩn tránh, đợi cho trời sáng, chúng ta sẽ đi tìm người quan trọng của ngươi”

Trần Nhược Tư nói: “Hay lắm, cảm ơn tỷ tỷ”, hắn nói xong, bước 2 bước, quay đầu nhìn Lâm Hân Ngọc nói tiếp: “Tỷ sao lại đến giúp ta, sư phụ tỷ đâu? Tỷ đi người yên tâm à?”

Khi Trần Nhược Tư nhắc đến Thanh Hư Đạo trưởng, khiến cho cảm giác bị thương qua trở lại với Lâm Hân Ngọc, sắc mặt trở nên khó nhìn, chỉ trong chốc lát, nước mắt đã tuôn rơi.

Trần Nhược Tư không tại sao lại như thế, hắn tưởng mình nói sai chuyện gì, khiến cho nàng khóc, hắn chỉ nghĩ, mình đã nói cái gì không hay, hắn ngơ ngẩn, nghi hoặc từ tốn đến bên cạnh Lâm Hân Ngọc, vỗ nhẹ lên vai nàng, nói: “Làm sao vậy, ta làm gì khiến cho tỷ phải khóc, ta thật đáng chết, tỷ có thể nói với ta vài câu không, có lẽ sẽ tốt hơn”.

Lâm Hân Ngọc nhẹ nhàng lắc lắc đầu, xô vào lòng Trần Nhược Tư, bắt đầu khóc rống lên.

Trần Nhược Tư lúc này, chân chính trở nên hồ đồ, có phần sững sốt, hắn giờ phút này muốn ôm nàng vào lòng, trong lòng lại nghĩ đến Mông Tuyết, tay của hắn, nâng lên rồi hạ xuống, hạ xuống rồi nâng lên, qua lại không biết bao nhiêu lần, nhưng cuối cùng hắn cũng không ôm lấy nàng.

Lâm Hân Ngọc dựa vào ngực hắn, khóc một chốc, rồi rời khỏi hắn, gạt nước mắt, đem chuyện Thanh Hư Đạo trưởng đã chết, kể cho Trần Nhược Tư nghe.

Trần Nhược Tư nghe Lâm Hân Ngọc kể xong, trong lòng không biết là tự vị gì, trong lòng hắn, đối với người mình tộc hận thù càng thêm một bậc. Hắn trầm mặc một hồi, thở dài, nhìn Lâm Hân Ngọc nói: “Người đã chết không thể sống lại, nàng phải tự bảo trọng”.

Lâm Hân Ngọc gật gật đầu, nhìn Trần Nhược Tư, từ từ mỉm cười nói: “Đi thôi”. Nàng nói xong, bước nhanh thẳng hướng băng sơn đi tới.

Trần Nhược Tư nhìn sau lưng Lâm Hân Ngọc, trong lòng thầm nghĩ: “Bây giờ có nàng đi theo, thành công có thể tăng thêm, đã không thể cùng Tuyết ở chung một chỗ, mỹ nữ này cũng không thua sút so với nàng, cũng là chuyện tốt. Khốn kiếp, trong lòng người chỉ có thương một mình Tuyết, như thế nào lại nghĩ đến nữ nhân này?” Trần Nhược Tư trong lòng miên man suy nghĩ, bất đắc dĩ lắc đầu, thở dài, bước nhanh đi theo.

57. Chương 57:thân Mật Tiếp Xúc

Trần Nhược Tư và Lâm Hân Ngọc hai người, đang đi trên băng sơn lạnh lẽo.

Trần Nhược Tư không có cảm giác lạnh, Lâm Hân Ngọc thì cảm thấy thân thể mình dường như bị đông cứng lại, toàn thân bắt đầu run lên.

Trần Nhược Tư thấy thế, cũng không biết làm thế nào, hắn bây giờ cũng không có cách làm cho nàng ấm hơn. Hắn đến bên cạnh Lâm Hân Ngọc nói :“Đệ thấy tỷ rất lạnh, nếu có thêm quần áo, có lẽ sẽ đỡ hơn một chút”.

Lâm Hân Ngọc quay đầu nhìn Trần Nhược Tư, khẽ nở nụ cười nói :“Không sao, chỉ lạnh một chút, ta vẫn có thể duy trì được. Cảm ơn người đã quan tâm, chẳng lẽ người như vậy mà không cảm thấy lạnh hay sao?”

“Đệ à, không lạnh, đệ cũng không biết vì cái gì đột nhiên không sợ lạnh nữa” Trần Nhược Tư cười cười nói.

“Đi thôi, chúng ta bây giờ phải tìm một chỗ trú chân, trên băng sơn này, ban ngày quái thú xuất hiện rất ít, nhưng về đêm thì xuất hiện nhiều” Lâm Hân Ngọc nói.

“Tỷ hiểu biết thật nhiều, nhưng tình hình ở đây, là do ai nói cho tỷ biết vậy?” Trần Nhược Tư lại hỏi.

Lâm Hân Ngọc trầm mặc một lát, sắc mặt biến đổi, trở thành nét mặt u buồn, sống mũi cay cay, nước mắt tuôn rơi, qua một hồi, nàng nhẹ giọng nói: “là sư phụ nói cho ta biết”.

“Xin lỗi, đệ không cố ý làm tỷ nhớ đến sư phụ của tỷ”. Trần Nhược Tư nói.

“Không sao!” Lâm Hân Ngọc ứng tiếng nói, lau nước mắt, bước nhanh về phía trước.

Trần Nhược Tư thấy nàng không vui, trong lòng hẩn thẩn mắng “Hỗn đản, ngươi thực sự là hỗn đản, nói chuyện cũng không chịu động não, báo hại làm cho nàng thương tâm. Ngươi thật đáng đánh” Nghĩ đến đây hẩn tự tát vào mặt mình, chỉ là như khê chạm vào mặt mà thôi, hẩn khê cười hắc hắc thầm nghĩ “tỷ tỷ ta đã trả thù cho ngươi, giúp ngươi trừng phạt kẻ đã làm người thương tâm rồi đấy”.

Màn đêm buông xuống, trời tối sầm lại, trên băng sơn lúc này chỉ thấy mơ hồ một vùng lóe ánh sáng trắng, ngoài ra, cái gì cũng không có.

Xa xa, thỉnh thoảng truyền lại vài tiếng quái thú rống lên “Ngao ngao”, làm cho họ cảm thấy một chút nguy cơ tiềm ẩn, cũng làm cho hai người bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Đến bây giờ, họ vẫn chưa tìm được nơi trú chân, trong khi cũng không biết từ khi nào, gió lớn đã nổi lên trên băng sơn, càng làm gia tăng cảm giác sợ hãi.

Trần Nhược Tư nhìn thấy một băng động nhỏ phía trước, hướng về phía Lâm Hân Ngọc kêu lên “Tỷ tỷ, lại đây nhanh lên. Ở đây có một tiểu động có thể ẩn náu một người, có thể tránh gió, làm cho tỷ đỡ lạnh”.

Lâm Hân Ngọc quay đầu lại nhìn Trần Nhược Tư, thong thả cười, trong lòng thầm nghĩ “Không nghĩ là tiểu tử này thật biết quan tâm đến người khác, khó trách Mộ Dung Tuyết cô nương không rời xa được hẩn” Nàng tới bên Trần Nhược Tư, nhìn hẩn nói: “Tiểu tử, ngươi xem bản thân đi, chẳng lẽ ngươi không sợ quái thú?”

Trần Nhược Tư cười cười nói : “Sợ à, đương nhiên là sợ, nhưng đệ lại sợ tỷ bị đóng băng hơn, không cần quản đệ đâu” Trần Nhược Tư một mặt nói, một mặt đẩy Lâm Hân Ngọc vào tiểu động.

Lâm Hân Ngọc vừa mới vào băng động thì xuất hiện vài đạo hắc ảnh từ trên trời hạ xuống.

Trần Nhược Tư quay lưng ra ngoài vốn không phát hiện được gì, vừa lúc Lâm Hân Ngọc nhìn về phía Trần Nhược Tư, quan sát thấy rõ tình hình sau lưng hẩn, trong lòng nhất thời lo lắng, thầm nghĩ: “Không thể để quái thú phát hiện ra chúng ta, bằng không, nói cái gì thì cũng đã muộn”. Nàng nghĩ vậy, rất nhanh chóng kéo Trần Nhược Tư vào bên người, sau đó hai người nép sát vào nhau trong băng động.

Phía bên ngoài vài hắc ảnh cách băng động vài trượng bèn nhẹ nhàng nhảy đến nhưng không để phát ra bất kỳ âm thanh nào, trông thật phần quỷ dị.

Bây giờ bầu trời tối đen, chỉ có thể nhìn thấy lờ mờ, căn bản không thể phân biệt ở bên ngoài băng động là quái thú gì.

Trần Nhược Tư bị hành động của Lâm Hân Ngọc, làm cho hẩn có chút hồ đồ, cũng hồ đồ cùng Lâm Hân Ngọc dựa sát vào nhau.

Trần Nhược Tư cảm giác được Lâm Hân Ngọc trong lòng cũng khẩn trương. Hẩn tưởng vì hẩn dựa vào người nàng, cho nên nàng mới khẩn trương như vậy, trong lòng liền nghĩ “Không nghĩ rằng bản thân ta cũng có mị lực như vậy, lại có mỹ nữ để ý ta, ta phải làm sao bây giờ” Nghĩ đến đây, con ngươi hẩn lại xoay chuyển, thậm nhủ “Tuyết, xin lỗi nàng, bây giờ có mỹ nhân ôm lấy ta, nàng nói ta phải làm thế nào đây” Hẩn nghĩ vậy, trong lòng cười cười, vòng qua vai Lâm Hân Ngọc ôm chặt lấy nàng vào ngực.

Lâm Hân Ngọc biết quái thú rất đáng sợ, nàng trong lòng đích thực sợ hãi, thấy Trần Nhược Tư làm như vậy, nàng lại nghĩ Trần Nhược Tư đoán được nàng sợ hãi trong lòng, nên ôm lấy nàng, để trấn an nàng, bởi vậy nàng không phản kháng, mà còn thuận theo dựa vào ngực Trần Nhược Tư.

Một mùi hương thanh nhã, từ cơ thể Lâm Hân Ngọc phát ra, đưa lên mũi Trần Nhược Tư. hẩn nhất thời cảm giác được một cỗ hưng phấn kích thích ngọn lửa tình dục, nhanh chóng bắt đầu thiêu đốt bên trong cơ thể hẩn.

Hắn không tìm được khe nuốt nước bọt, thực sự muốn hôn Lâm Hân Ngọc đang ở trong lòng mình, đột nhiên, khuôn mặt đầy phần nộ của Mộng Tuyết, xuất hiện trong đầu, dọa hắn giật mình, bàn tay đang đặt vai Lâm Hân Ngọc cũng buông ra, ngọn lửa tình dục trong lòng cũng như thế mà tan biến.

Hắn thở dài, trong lòng thầm nhủ: “Tuyết, hãy tha thứ cho ta”.

Lâm Hân Ngọc thấy hắn ôm mình một hồi, hồi sau lại như có vẻ né tránh mình, bất giác cảm thấy kỳ quái hỏi “Người làm sao vậy?”

“Không có, không có gì, đệ thấy cũng nên ra ngoài, bằng động này hai người thật sự là chật” Hắn nói xong, chuyển thân định đi ra ngoài .

Lâm Hân Ngọc thấy hắn như thế, cả kinh la lên một tiếng: “Người muốn chết à, bên ngoài có vài con quái thú” Nàng nắm lấy tay Trần Nhược Tư kéo hắn trở vào.

Trong khi Lâm Hân Ngọc kéo Trần Nhược Tư lại, Trần Nhược Tư lại vừa lúc quay đầu, hắn bị Lâm Hân Ngọc kéo chút nữa là ngã sấp mặt xuống, thân mình hắn vừa vịn dề lên người Lâm Hân Ngọc.

Bằng động quá nhỏ, Lâm Hân Ngọc muốn tránh cũng tránh không được, đành trơ mắt nhìn Trần Nhược Tư nằm dề lên người mình.

Nói ra cũng vừa khéo, lúc thân thể Trần Nhược Tư té nhào vào người Lâm Hân Ngọc, thì hai tay của hắn, cũng vừa vịn đặt lên ngực nàng, miệng hắn, cũng vô tình áp chặt vào miệng nàng. Môi kề môi, thân thể tiếp xúc sát vào nhau, hai người bọn họ như có luồng điện chạy qua, nhất thời ý loạn tâm mê, nhất thời quên cả việc tách rời nhau ra, một lúc sau, Lâm Hân Ngọc quay đầu đi, né miệng ra, nhưng Trần Nhược Tư lúc này đích thị đang tận hưởng một cảm giác hưng phấn, hắn tuyệt không cử động, trong lúc Lâm Hân Ngọc quay đầu đi, thì miệng hắn vẫn đặt lên hai má của nàng.

Lâm Hân Ngọc không biết Trần Nhược Tư đang làm cái quỷ gì, nàng căn bản ngay cả tưởng tượng cũng không nghĩ ra hắn đang chiếm tiện nghi của mình, chuyện xảy ra vừa rồi, nàng chỉ cho là một việc xảy ra ngoài ý muốn, nhưng nàng cũng cảm giác được khuôn mặt mình nóng lên, có thể đã trở nên đỏ bừng.

“Ngao ngao” hai tiếng quái thú, từ bên ngoài truyền vào trong, đến tai Trần Nhược Tư, âm thanh này cũng đồng thời phá vỡ ảo tưởng của hắn, hắn bỏ tay khỏi ngực Lâm Hân Ngọc, khẽ nghiêng người tựa vào vách tường của bằng động.

Trần Nhược Tư không biết quái thú lợi hại như thế nào, trong lòng hắn không có một chút cảm giác sợ hãi, trong lòng hắn thầm nhủ “Ngực của mỹ nữ này mang lại cảm giác thật tuyệt, ài, ta xem ra không phải là người tu đạo chân chính rồi, hôm nay thế này với mỹ nữ, xem ra, không tu đạo thì không tu đạo, có thể ngày ngày cùng mỹ nhân hưởng thụ khoái hoạt thì cũng là đại khoái sự rồi” Hắn nghĩ như vậy bèn quay đầu nhìn thoáng qua Lâm Hân Ngọc, trong lòng bắt đầu nở nụ cười.

Hắn trong giờ phút này căn bản không thể nhìn rõ khuôn mặt Lâm Hân Ngọc, chỉ có thể lơ mơ cảm nhận được khuôn mặt của nàng, nếu nhìn thấy khuôn mặt Lâm Hân Ngọc lúc này đang ửng đỏ, phong thái đó chắc chắn sẽ làm cho hắn có cảm giác càng thêm hưng phấn.

58. Chương 58:mãnh Thú Đột Chí

Lâm Hân Ngọc vẫn nhìn chăm chăm ra phía ngoài bằng động theo dõi động tĩnh của quái thú, thấy chúng bước đến, nhất thời trong lòng nàng cảm thấy sợ hãi phi thường, toàn bộ thân thể run rẩy, sợ đến nổi toát cả mồ hôi lạnh.

Trần Nhược Tư lúc này lại đang thưởng thức một ảo tưởng tuyệt vời, hắn căn bản tuyệt không cảm nhận được đang ở trong thời khắc nguy hiểm.

Đột nhiên, “Đằng”, một âm thanh chói tai vang lên, Trần Nhược Tư bọn họ cảm thấy cả bằng sơn như bị chấn động, rung lên vài cái. Tiếp theo hai người nhìn thấy một quái thú từ trên trời hạ xuống cách bằng động khoảng một thước.

Trần Nhược Tư quay đầu nhìn lại về phía cửa băng động, hần bất giác cả kinh kêu lên: “Trời ơi, đây là vật gì” Hần nhìn quái thú trước băng động hông chớp mắt, âm trạng kinh hoàng, oàn thân run rẩy không ngừng. Lúc này trong lòng hắn cũng đã hiểu được lý do vì sao Lâm Hân Ngọc toàn thân run rẩy, những ý nghĩ hoang đường lúc này của hắn cũng hoàn toàn tan biến.

Quái thú này không lớn lắm, thân hình tương tự như hổ báo, toàn thân rực lên ánh đỏ, như một ngọn lửa đang bốc cháy, chỉ là không phát tán ra nhiệt lượng, có lẽ vì ở đây quá lạnh lẽo, cho nên nhiệt năng mà nó tỏa ra nhanh chóng bị hàn khí của băng sơn này làm cho tiêu biến.

Thân thể quái thú phát ra chính là ánh sáng đỏ rực, làm cho không gian xung quanh cũng sáng bừng lên sắc đỏ.

“Hổ Long thú, chính là Hổ Long thú”. Lâm Hân Ngọc nhìn quái thú, cả kinh kêu nhỏ lên.

Trần Nhược Tư không biết có phải là do hoảng sợ quá hay không mà một tiếng cũng không thốt lên tiếng, chỉ ngây ngốc nhìn về phía ngoài băng động.

Hổ Long thú này cùng với quái thú bị xích trong hang động mà Mộng Tuyết phát hiện ra dạo nọ chính là cùng một loại, Hổ Long thú dạo nọ nếu không bị xích sắt kiềm chế sợ rằng Mộng Tuyết cũng không dễ dàng lấy được máu của nó.

Hổ Long thú này vốn hung hãn vô cùng, nhưng cũng chưa bao giờ giết hại người vô tội, cũng không ai biết được tại sao.

Quái thú bị kiềm tỏa tại băng động chính là Hổ Long thú, ai cũng không biết nó đã bị giam cầm ở đó từ lúc nào.

Băng động đó Lâm Hân Ngọc cùng Thanh Hư đạo trưởng cũng từng đi qua đó một lần, sau đó thì không còn tới nơi đó nữa. Lâm Hân Ngọc nhớ lại lúc trước mà nhận biết được Hổ Long thú.

Hổ Long thú hạ xuống, bốn chân tiếp đất liền hướng phía băng động tiến tới kêu lên “Ngao ngao” hai tiếng, âm thanh phát ra vang động mạnh mẽ, cơ hồ cách xa vài dặm cũng đều có thể nghe thấy được.

Lúc này phía trước Hổ Long thú, có vài con quái thú cũng tỏ ra không yếu thế, cũng lắc đầu đung đưa, hạ người, điên cuồng gào thét, mất lộ thanh quang, nhìn chăm chăm vào Hổ Long thú.

“Chẳng lẽ lũ quái thú này định đánh nhau, nếu chúng đánh nhau, băng động này có thể bị sập, chẳng phải chúng ta sẽ bị chôn sống hay sao!” Trần Nhược Tư quay đầu nhìn Lâm Hân Ngọc nói.

“Chạy mau, chúng ta thừa lúc chúng đánh nhau, mau chạy khỏi đây, băng không, sẽ chết chắc” Lâm Hân Ngọc nói xong, nhích người hướng ra cửa động, cẩn thận đi tới. Trần Nhược Tư cũng không chần chờ, liền theo sát nàng.

Ngay khi Trần Nhược Tư hai người vừa mới ra tới cửa động, đám quái thú đang đối diện với Hổ Long thú, đột nhiên hướng tới Hổ Long thú, mạnh mẽ tấn công. Bọn chúng thân ảnh như tia chớp, lướt tới trong nháy mắt. Hổ Long thú không không chút e sợ, hai chân trước giơ lên, chân sau đạp mạnh xuống. “Rầm” một tiếng, thân hình Hổ Long thú như một ngọn lửa đỏ, nhanh chóng lao lên, nhắm thẳng hướng một quái thú trước mặt.

“Phanh”, một âm thanh vang lên, thân mình Hổ Long thú va vào một quái thú trên không trung, cùng lúc, toàn thân Hổ Long thú bùng lên một ngọn lửa, nhanh chóng bao trùm lấy thân thể của quái thú kia.

Chỉ nghe quái thú kia kêu lên vài tiếng, sau đó toàn thân như một quả cầu bị lửa thiêu cháy rơi xuống.

“Bang” một âm thanh vang lên, quái thú nọ rơi xuống đất, thân mình lăn đi vài vòng rồi nằm im bất động.

Tất cả chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Trần Nhược Tư và Lâm Hân Ngọc nhìn sự việc phát sinh trước mắt, sợ đến nỗi chút nữa là té xỉu tại chỗ, bọn họ hai chân nhũn ra, cả người run rẩy, đứng im tại chỗ không dám động đậy.

Không phải hai người không muốn chạy, mà nhất thời hai chân xụi lơ, không cách nào điều khiển được, không di động được.

Đám quái thú chính mắt nhìn thấy đồng bọn của mình trong nháy mắt bị giết hại, bọn chúng cùng lúc lùi ra sau mấy thước, đồng thời gầm lên một tiếng, mấy đạo điện quang từ trong mắt chúng phát ra, nhằm hướng Hồ Long thú trên không trung bắn tới.

Hồ Long thú gầm lên một tiếng, thân hình xoay tròn đứng lên, trong chớp lát, xung quanh thân thể của nó hình thành một vòng lửa đỏ rực. Các đạo điện quang tiếp xúc tới, giống như là đá ném xuống biển, hoàn toàn biến mất.

Đám quái thú thấy vậy, gầm lên một tiếng, xoay mình chạy mất.

Hồ Long thú cũng không đuổi theo, thân hình vẫn ở trên không trung, hai mắt nhìn chằm chằm về phía Trần Nhược Tư.

“Không hay rồi, quái thú đó đang nhìn người” Lâm Hân Ngọc thấy thế khẽ nói, nói xong kéo Trần Nhược Tư nhắm vào chỗ sâu trong vùng băng sơn, chạy như điên.

Chỉ trong chớp lát hai người đã chạy được hơn mười trượng, Lâm Hân Ngọc nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng quái thú mới dám dừng lại thở hổn hển.

Trần Nhược Tư thì một chút cảm giác mệt mỏi cũng không có, hẩn nghi hoặc nhìn Lâm Hân Ngọc nói: “Tỷ tỷ, ta nghĩ Hồ Long thú kia hình như không có ý định đả thương chúng ta, bằng không sợ rằng chúng ta đã chết”.

Lâm Hân Ngọc nghe Trần Nhược Tư nói, suy nghĩ cảm thấy cũng có chút kỳ quái bèn hỏi: “Tại sao người lại nghĩ Hồ Long thú không có định giết hại chúng ta?”.

“Tỷ nhìn kia, nó đang ở ngay trên đầu chúng ta” Trần Nhược Tư ngẩng đầu lên, chỉ vào một quả cầu lửa trên trời ở gần đó, nói. Lâm Hân Ngọc nhìn lên thấy quả cầu lửa nhanh chóng bay tới, nhìn ngậy ra.

Trong chớp lát quả cầu lửa đã bay đến, “Sư” một âm thanh rít lên, quả cầu lửa rơi xuống phía trước cách Trần Nhược Tư hai người chừng vài thước.

Hồ Long thú lúc này nhìn y như một tiểu sủng vật, đứng ở đó, lắc lắc đầu kêu to “Ô ô”, khí thế hung hãn mãnh liệt lúc này hoàn toàn biến mất.

Lâm Hân Ngọc nhất thời có chút hồ đồ, thầm nghĩ: “Quái thú này chẳng lẽ có linh tính, biết chúng ta là người tốt sao? Không thể nào, cho dù nó có linh tính, cũng không thể phân biệt thiện ác được, xem ra có chút kỳ quái” Nàng quay đầu nhìn Trần Nhược Tư nói: “Bây giờ chúng ta phải làm sao đây?”.

Trần Nhược Tư lắc đầu, trong lòng hẩn cảm thấy mờ mịt vô cùng.

Hồ Long thú kêu lên “Ô ô”, cẩn thận nhằm hướng Trần Nhược Tư và Lâm Hân Ngọc chậm rãi tiến tới.

Trần Nhược Tư, Lâm Hân Ngọc nhất thời kinh sợ đứng lên, nhìn chằm chằm vào Hồ Long thú, nhanh chóng lùi về phía sau mấy bước. Hồ Long thú thấy hai người lùi ra sau cũng không tiến lên nữa mà ngồi xuống.

“Nó muốn làm gì nhỉ, cứ như âm hồn bắt tán đi theo chúng ta à? Không lẽ nó muốn bảo vệ cho chúng ta?” Trần Nhược Tư trong lòng đầy nghi hoặc, nghĩ tới đây hẩn nhìn Lâm Hân Ngọc nói: “Tỷ tỷ, chúng ta chắc không sao? Nó dường như không đáng sợ lắm, đệ cuối cùng nghĩ rằng nó muốn bảo vệ cho chúng ta”.

“Ta cũng có cảm giác này, bất quá, nó cứ đi theo chúng ta, ta thật cảm giác có chút không tin tưởng” Lâm Hân Ngọc khẽ nói.

Lúc này, Hồ Long thú đứng lên, thân mình khẽ lay động vài cái, biến thành hình dáng một trung niên nam tử, ngọn lửa đỏ rực trên thân thể bây giờ cũng biến mất không thấy.

Trần Nhược Tư và Lâm Hân Ngọc nhìn Hồ Long thú biến hình thành người, trong lòng cảm thấy sợ hãi, không ngừng lùi lại phía sau.

Hồ Long thú nhìn Trần Nhược Tư nói: “Tiểu tử, người như thế nào mà trong người lại có một cỗ khí tức của Hồ Long thú?”

Trần Nhược Tư nhìn Hồ Long thú biến thành hình người, lại còn có thể nói được tiếng người, hẩn nghi hoặc nhìn Hồ Long thú biến thành người, ngây ngốc trong chớp lát, rồi cười cười nói: “Cái gì, người nói giỡn sao?”

Ta trước giờ chưa từng gặp qua Hồ Long thú, làm thế nào lại có quan hệ với Hồ Long thú, có thể là người đoán sai rồi”.

“Xem ra không cho người nếm chút đau khổ, người sẽ không chịu nói ra sự thật” Hồ Long thú nhìn chăm chăm vào Trần Nhược Tư nói, nói xong, nó liền biến thành hình dáng Hồ Long thú, bốn chân tung bước, thân ảnh như một ngọn lửa đỏ, nhanh như tia chớp lao về phía Trần Nhược Tư.

59. Chương 59:hoang Ngôn Trợ Hiệu

Lâm Hân Ngọc sợ tới mức mặt mày thất sắc, gương mặt tái nhợt, cả người phát run, trong đầu u mê, lập tức ngất đi.

Tốc độ né tránh của Trần Nhược Tư thật sự quá chậm, hắn vừa mới di động, Hồ Long Thú thân thể như một ngọn lửa, đã xô thẳng tới thân thể của Trần Nhược Tư.

Khi Hồ Long Thú sắp tiếp cận thân thể Trần Nhược Tư, hắn cảm giác được một cỗ tiên khí cường đại, từ trong cơ thể Trần Nhược Tư nhằm hắn công đến, hắn không dám đón đại, nhưng lúc này hắn thấy lui lại đã không kịp, hắn chỉ còn cách dùng toàn lực, công thẳng vào.

“Phành” một âm thanh chấn động, kim quang, hỏa quang bắn ra bốn phía, nơi này, ánh sáng tỏa ra như ban ngày.

Trần Nhược Tư chấn bay về phía sau mấy trượng, hộc máu tươi, ngã xuống đất thống khổ rên rỉ.

Hồ Long Thú cũng bị chấn bay về phía sau hơn trượng, hạ xuống mặt đất, cảm thấy cực kỳ kinh hãi, hắn thầm nghĩ: “ta không định gây thương tổn cho hắn, chỉ là muốn khống chế hắn, nhưng nói thật tình, không ngờ trong cơ thể tiểu tử kia ẩn tàng tiên khí hộ thể mạnh mẽ như thế, may mà ta phản ứng nhanh, bằng không, kẻ bị thương bây giờ chính là ta”.

Trần Nhược Tư nằm trên mặt đất, thống khổ rên rỉ, khó nhọc đứng dậy, thầm nghĩ trong lòng: “Sao lại thế này, ta vẫn chưa chết, chẳng lẽ quái thú kia lại nương tay” Hắn chậm rãi hít một hơi, bước tới, hướng về phía Lâm Hân Ngọc đang hôn mê mà đi đến.

Hồ Long Thú thấy Trần Nhược Tư bị một kích toàn lực của mình, mà còn có thể đứng lên, hắn nhất thời thấy hồ đồ, trong lòng thầm nghĩ: “Mặc dù hắn có tiên khí hộ thể, nhưng trên mình hắn một chút pháp lực đều không có, hơn nữa hắn cũng chỉ là phạm nhân, như thế nào lại chịu được công kích của ta? Trừ phi hắn có bất tử bất diệt thân, thật sự là quái dị, trong cơ thể hắn đích thực có khí tức của Hồ Long Thú, ở đâu mà ra?” Hắn trong lòng càng nghĩ càng hồ đồ, càng nghĩ càng không rõ, hắn nghĩ đến đây, không ngừng lắc đầu bắt đầu thấy đau đầu.

Trong cơ thể Trần Nhược Tư có khí tức Hồ Long Thú, đương nhiên là do hắn uống máu của Hồ Long Thú, nếu Hồ Long Thú trước mặt mà biết hắn uống máu đồng loại mình, có lẽ hắn đã xuống quỷ môn quan rồi.

Trần Nhược Tư cũng không biết máu mình uống chính là của Hồ Long Thú, hắn còn tưởng rằng Mộng Tuyết cho hắn, đúng là hắn muốn tìm máu linh xà ngàn năm để uống.

Trần Nhược Tư trong khi còn dạng linh hồn tinh thần, đúng là ngay cả thần tiên đều không biết hắn có thể khôi phục lại được thật thể hay không, có lẽ là vận khí của hắn tốt, uống được máu linh thú ngàn năm, khiến cho hắn khôi phục lại được thân thể. thần tiên cũng không có biện pháp kiếm được linh thú ngàn năm, huống gì là máu của chúng. Hồ Long Thú chính là linh thú ngàn năm, lực lượng đứng đầu trong các chủng loại.

Trần Nhược Tư nếu biết điều này, hắn sẽ nhận thấy số hắn thực sự may mắn.

Không biết qua bao lâu, Trần Nhược Tư tới trước mặt Lâm Hân Ngọc, đỡ nàng ngồi dậy. Trần Nhược Tư khi chạm vào thân thể nàng, hắn có cảm giác như chạm vào khối băng. Hắn thấy hồ đồ, trong lòng thầm nghĩ: “Trừ phi nàng bị dọa chết, không có khả năng, nàng không có khả năng chết đi như vậy”.

Lâm Hân Ngọc vừa rồi đã bị hôn mê đi, máu trong cơ thể nàng nàng di chuyển hơi chậm đi một ít, đã bị hàn khí trên băng sơn này, làm cho ngưng lại, cả cơ thể nàng rất nhanh chóng bắt đầu đóng thành băng.

Hổ Long Thú đứng đó, suy nghĩ một hồi, cũng nghĩ không ra, hần chậm rãi đi tới, nhìn Trần Nhược Tư nói: “Người nói cho ta biết, tại sao trong cơ thể người lại có khí tức của Hổ long Thú, ta sẽ giúp người cứu nàng tỉnh lại, người thấy thế nào?”

Trần Nhược Tư vốn không biết trả lời hần như thế nào, hần gãi gãi đầu, đồng tử xoay vòng, hần thầm nghĩ: “Hần có khả năng cứu sống Lâm Hân Ngọc, vậy nói xạo với hần một hồi, để hần cứu tỉnh rồi tính sau” Hần nghĩ đến đây, ngẩng đầu nhìn Hổ Long Thú nói: “Khi ta một tuổi, cha mẹ để lạc ta, ta bị một Hổ Long Thú mang đi, sau đó lấy sữa nuôi ta, đến khi ta năm tuổi, bị một thần tiên đem ta đến Tinh tâm đạo quan để tu đạo, ta nghĩ trong cơ thể ta có khí tức của Hổ Long Thú bởi vì ta uống sữa của Hổ Long Thú trong mấy năm”.

Nghe Trần Nhược Tư giải thích như thế, Hổ Long Thú nhất thời những thắc mắc trong lòng đã thông suốt, hần nhìn Trần Nhược Tư nói: “A, nghe người nói như vậy, thắc mắc trong lòng ta đã thông suốt, người đã nói thật cho ta nghe, ta cũng sẽ thực hiện lời hứa, giúp người cứu tỉnh nàng ta” Hổ Long Thú nói xong, tiến tới trước mặt Lâm Hân Ngọc, ngửa đầu hít mấy hơi, sau đó cúi đầu xuống, mở miệng, hướng về thân thể Lâm Hân Ngọc, phun ra một ngọn lửa đậm đặc.

”Người làm gì vậy, không phải muốn thiêu chết nàng? Trần Nhược Tư thấy thế, lớn tiếng la lên.

Hổ Long Thú không để ý đến Trần Nhược Tư, ngọn lửa trong miệng hần, cuộn cuộn không ngừng phun ra.

Hổ Long Thú phun lửa ra, trong nháy mắt bao quanh thân thể Lâm Hân Ngọc, thân thể nàng giờ phút này, giống như đang bị hỏa thiêu.

Qua một hồi lâu, Hổ Long Thú ngừng phun lửa, ánh mắt màu lam chiếu ra, nhìn Trần Nhược Tư, nháy mắt hai cái, nói: “Tiểu tử, người bị thương không nhẹ, thế nhưng không để ý an nguy của mình, cứu nàng trước, người có tình nghĩa như người không nhiều lắm, người đã có duyên với Hổ Long Thú, ta đây cũng giúp người một lần, mở miệng ra, ta chữa thương cho người”.

Không nhắc đến việc hần bị thương thì tốt, hần không có cảm giác đau đớn, khi hần nghe Hổ Long Thú nhắc tới mình bị thương, hần kiên cảm thấy một trận đau đớn, truyền đi toàn thân, khiến cho hần chảy cả nước mắt ra.

Hần nhìn thoáng qua Hổ Long Thú, sau đó mở miệng ra.

Hổ Long Thú lúc lắc đầu một chút, mở miệng ra, từ trong miệng phun ra một hạt châu màu lam.

Hạt châu kia đến gần miệng Trần Nhược Tư, bay vài vòng, sau đó tiến thẳng vào trong miệng Trần Nhược Tư.

Nhất thời, Trần Nhược Tư cảm giác được một luồng khí nóng, từ trong miệng hướng vào trong cơ thể mình lưu động, cảm giác đau đớn trong cơ thể hần, theo luồng khí nóng di động kia cũng từ từ tiêu biến.

Qua một hồi lâu, Trần Nhược Tư cảm giác được thể lực sung mã, tinh thần sảng khoái, hần đứng lên, trong lòng thầm nghĩ: “Không nghĩ rằng một câu gạt người, thế nhưng lại có thể mang lại chuyện tốt như vậy” Hần nghĩ đến đây, trong lòng bất giác cười thầm. Hần nhìn Hổ Long Thú nói: “Cám ơn người, bây giờ người đã biết hết sự tình, có phải là cho chúng ta rời đi? Có người đi theo, chúng ta có cảm giác không được an toàn”.

“Tiểu tử, sao lại muốn đi nhanh vậy, ta hỏi người, các người tới nơi này làm cái gì? Ta thấy các người tốt nhất nên nhanh chóng rời khỏi nơi này, bằng không nếu gặp Y Nỉ Thú, có lẽ không có cơ hội sống sót đâu”. Hổ Long Thú nói.

“Cám ơn người nhắc nhở, chúng ta chưa tìm được cái muốn tìm, sẽ không rời khỏi đây”. Trần Nhược Tư nói.

Hổ Long Thú nói: “Người muốn tìm cái gì, ta đã giúp người, thì giúp cho trót, sau đó đưa các người rời khỏi băng sơn” Giờ phút này cũng không biết từ khi nào hần toát ra sự nhiệt tình, có lẽ bởi vì Trần Nhược Tư nói cho hần biết, hần ta được Hổ Long Thú dùng sữa nuôi lớn, nên đối với hần nảy sinh hảo cảm.

Trần Nhược Tư thấy Hổ Long Thú nhiệt tình như thế, hần trong lòng thầm nghĩ: “Có Hổ Long Thú hỗ trợ, xem ra càng dễ thành công, vận khí thật tốt, mong rằng các quái thú, đều nhiệt tình như vậy” Hần nghĩ

đến đây, mỉm cười nhìn Hồ Long Thú nói: “Cám ơn người, người thật sự là một người tốt, không, thật là một thú tốt, chúng ta đang tìm huyết hoa hồng”.

Hồ Long Thú rất là kinh ngạc, hắn nói: “Cái gì, huyết hoa hồng, người đùa giỡn chắc”.

Trần Nhược Tư không nghĩ Hồ Long Thú kinh ngạc như vậy, hắn ngẩng cao đầu, hình dáng thực sự nghiêm túc, lớn tiếng nói: “Đúng vậy, chúng ta đúng là đi tìm huyết hoa hồng”.

Hồ Long Thú trầm mặc một hồi, nói: “Ta khuyên cáo các người quay lại đi, đừng vứt bỏ tánh mạng, các người nên biết, huyết hoa hồng chỉ tại bên ngoài sào huyết Y Nỉ Thú, mới có thể tìm được, đúng là mười Hồ Long Thú cùng đối địch, vị tất đã thắng. Lời ta nói đã tận, người coi như vừa rồi ta chỉ nói đùa với người, tạm biệt!” Hồ Long Thú nhẹ lắc đầu vài cái, tứ chi giậm mạnh một cái, bay thẳng ra ngoài, trong nháy mắt đã biến mất phía chân trời.

60. Chương 60:nhu Tình Tương Ứng

Trần Nhược Tư thấy nàng tỉnh lại, lo lắng trong lòng cũng biến mất, hắn nói: “Không có sao cả, tỷ tỉnh lại là tốt rồi, bây giờ ngày mới cũng sắp đến rồi, chúng ta tốt nhất là ở chỗ này chờ trời sáng, rồi chúng ta đi tìm sào huyết của Y Nỉ Thú”.

“Y nỉ thú là quái thú gì, vì sao muốn tìm nó?” Lâm Hân Ngọc nghi hoặc hỏi.

Trần Nhược Tư cười cười, kể lại cho nàng nghe sự tình xảy ra khi nàng bị hôn mê.

Khi hắn kể lại sự tình từ đầu chí cuối xong, trời đã hừng sáng, cảnh vật trên mặt đất, đều rõ ràng thấy được.

Trần Nhược Tư đỡ Lâm Hân Ngọc đứng lên, sau đó cùng nàng, chậm rãi tiến về phía trước.

Lâm Hân Ngọc một khi rời khỏi thân thể Trần Nhược Tư, nàng thấy rất là lạnh, khí lạnh này, cơ hồ làm nàng cảm thấy ngạt thở, nàng ôn nhu hướng về Trần Nhược Tư hô nhỏ: “Không biết vì nguyên nhân gì, ta bây giờ cảm thấy đặc biệt lạnh, người phải trợ giúp ta, người phải...”

Trần Nhược Tư quay đầu lại nhìn Lâm Hân Ngọc nói: “Đệ phải cái gì, đệ bây giờ cũng không có biện pháp nào tốt làm cho tỷ cảm thấy ấm áp!” Hắn nói xong, trong lòng đột nhiên thầm nghĩ: “A, ta hiểu ý của nàng rồi, nàng muốn ta ôm nàng, dùng thân thể ta làm cho nàng ấm áp, nhưng, nhưng ta ôm nữ nhân như, nếu như Tuyết biết được, nàng không tức chết mới là lạ, ta phải làm sao bây giờ? Miễn là chưa ra khỏi đây, đừng hẹp hòi, dù sao bây giờ cũng không ai biết, chiếm tiện nghi trước rồi nói sau” hắn nghĩ vậy, bước nhanh hướng tới Lâm Hân Ngọc.

Lâm Hân Ngọc thấy Trần Nhược Tư không để ý đến ý tứ của nàng, trong lòng nàng cảm thấy cực kỳ không thoải mái, nàng thầm nghĩ: “Tiểu hồn đản này đích thị giả vờ không biết, chẳng lẽ ta không có một chút hấp dẫn nào sao?” Nàng nghĩ vậy, trầm mặc một hồi, sau đó lại nghĩ: “Hồn đản, tử nha đầu, người như thế nào lại không biết liêm sỉ như vậy ? Công nhiên yêu cầu nam nhân đến ôm người” Nàng nghĩ đến đây, mặt đột nhiên đỏ bừng.

Trong khi mặt nàng trở nên đỏ bừng, Trần Nhược Tư tới trước mặt nàng, Trần Nhược Tư nhìn thấy gương mặt đỏ hồng của nàng, trong lòng hắc hắc cười, thầm nghĩ: “Không nghĩ tấm lòng của phụ nữ so với nam nhân lại rộng rãi như vậy, đã thế này, ta cũng không khách khí” Trần Nhược Tư nghĩ vậy, ôm lấy Lâm Hân Ngọc vào trong lòng,ngực.

Lâm Hân Ngọc bị hắn bất thành linh làm vậy,ý nghĩ càng cảm thấy không tốt, nàng trong lòng Trần Nhược Tư, nhẹ nhàng bắt đầu giãy dụa.

Trần Nhược Tư cũng rất gian xảo, nàng càng giãy dụa, hắn càng ôm chặt.

Lâm Hân Ngọc giãy dụa một hồi, không cử động nữa, thân thể của nàng, nhu nhuyễn dựa vào ngực Trần Nhược Tư, đầu tựa vào vai hắn.

Trần Nhược Tư lúc này chỉ mặc một món quần áo phụ nữ, mà là quần áo của Lâm Hân Ngọc, đại khái là giống như nhau.

Khi Lâm Hân Ngọc ngã người tựa vào người hân, hân cảm giác được bộ ngực mềm mại ấm áp của Lâm Hân Ngọc, trên người nàng phát ra mùi thơm nhẹ nhẹ, tâm hồn hân, nhất thời bị dung hòa, một trận hưng phấn khoái lạc, trong nháy mắt truyền đi toàn thân hân, hân cảm giác mỗi tế bào trên toàn thân hân bành trướng đến cực điểm.

Hân giờ phút này cảm giác được ôm Lâm Hân Ngọc, với ôm Mộng Tuyết, có chút cảm giác bất đồng, cảm giác vui sướng trong, cũng có chỗ bất đồng, chỉ là thân thể hân có biến hóa, chứ so với khi ôm Mộng Tuyết thật ra không có gì khác nhau.

Lâm Hân Ngọc tựa ở trên người hân, nàng có cảm giác đặc biệt khẩn trương, tim đặc biệt đập rất nhanh.

Một lát sau, Trần Nhược Tư không tự kìm hãm được cúi đầu xuống, hướng về gương mặt của Lâm Hân Ngọc mà hôn.

Lâm Hân Ngọc bị hân hôn như vậy, tâm thần càng thêm xáo trộn không kềm được, gương mặt, càng thêm đỏ bừng, nhưng nàng không có ý tránh né Trần Nhược Tư mà lẳng lặng nhắm mắt lại, cẩn thận cảm thụ cảm giác kỳ diệu này.

Hai người bọn họ, đều tiến vào ảo giác, quên mất bọn họ giờ phút này đang bị vây trong nguy hiểm.

Mặt trời chậm rãi bắt đầu mọc lên từ xa xa, chiếu ánh dương quang lên khắp cả băng sơn, ánh sang phản chiếu càng thêm chói lòa nhìn thấu hết cả.

Băng sơn giờ phút này dường như trở nên có sinh khí, địa khí của băng sơn, chậm rãi từ dưới đất toát ra, từ từ bay lên, cuộn vào không khí, khiến cho không khí trên băng sơn này, trở nên tươi mới hơn.

Một đôi thân ảnh màu xanh, do ánh mặt trời chiếu xuống thấy như đang lồi kéo nhau, bóng này đối diện bóng kia, cũng đều căng thẳng qua lại, ai cũng không có ý tách rời nhau ra.

“Oa oa” từ trên bầu trời truyền đến vài tiếng kêu to của quái cầm.

Trần Nhược Tư và Lâm Hân Ngọc giờ phút này đều bị tiếng quái cầm kêu to, cả kinh hồn vía nhanh chóng quay về, Trần Nhược Tư vẫn âu yếm trên môi nàng, chậm rãi rời ra, lẳng lặng nhìn nàng.

Lâm Hân Ngọc im lặng mở mắt ra, đầu rời khỏi vai Trần Nhược Tư, ngẩng lên nhìn Trần Nhược Tư, nở một nụ cười ngọt ngào.

Trần Nhược Tư khom người xuống, hai tay đưa xuống dưới, quàng qua hông nàng, dùng sức xiết mạnh, sau đó bắt đầu bế nàng lên, đầu tựa vào bộ ngực mềm mại của nàng, tinh tế thưởng thức khí tức tỏa ra từ đôi ngọc nhũ của nàng, bản thân mình cũng bắt đầu xoay vòng tại chỗ.

Lâm Hân Ngọc hai tay quàng qua đầu hân, nhẹ nhàng vuốt ve, hoan hân cười lên.

Tiếng cười của bọn họ, vang vọng khắp trời đất, truyền khắp băng sơn.

Trên bầu trời tiếng quái cầm kêu to, càng ngày càng nhiều, càng lúc càng lớn.

Chúng nó dường như đang ở đây chúc phúc cho họ.

Lúc này, trên bầu trời, có một cặp mắt nhỏ không rõ thiện ác, đang giương mắt nhìn bọn họ.

Đột nhiên, Trần Nhược Tư trượt chân, hai người song song ngã sấp xuống mặt đất.

Lâm Hân Ngọc bị văng ra mấy chục thước, nằm trên mặt đất không nhúc nhích, dường như không thấy hơi thở.

Trần Nhược Tư thấy thế, hân rất nhanh từ trên mặt đất đứng dậy, bước nhanh tới chỗ Lâm Hân Ngọc, đỡ nàng dậy, tựa ở trên người hân, lấy tay nhẹ nhàng vỗ vỗ vào má nàng, nhẹ giọng kêu: “tỷ tỷ, người tỉnh lại, tỷ tỷ, người tỉnh lại”.

Vô luận hân kêu như thế, nàng cũng không mở mắt ra, Trần Nhược Tư mỗi tiếng kêu lên, trong lòng cũng gia tăng thêm một phần lo lắng.

Qua một hồi lâu, tiếng kêu của Trần Nhược Tư đã trở thành tiếng khóc.

61. Chương 61:ngiêu Hạnh Đào Thoát(1)

Hai bên sơn cốc, băng dừng chót vót, bên trong sơn cốc đích thực chật hẹp, nhìn thấy bầu trời, chỉ là một khe hẹp kéo dài, khoảng giữa sơn cốc, chất đầy các khối băng, ước chừng chỉ có thể chứa hai ba người, phải sắp thẳng hàng, cực kỳ chật hẹp, một người, miễn cưỡng có thể đi qua.

Trần Nhược Tư với Lâm Hân Ngọc vừa mới tiến vào sơn cốc, bọn họ nghe được “Phốc” một thanh âm vang lên, tiếp đó, bọn họ cảm giác được cả băng sơn, từ từ rung chuyển vài cái, các khối băng ở trên sơn cốc, bị chấn động mà rớt xuống.

Trần Nhược Tư với Lâm Hân Ngọc chạy lên mười thước, quay đầu lại, thở hổn hển, hướng về phía địa phương truyền đến tiếng động mà nhìn lại.

Bọn họ nhìn thấy một thân thể đen đúa, đang từ chỗ bọn họ tiến tới cửa sơn cốc, thân thể đen đúa này, cơ hồ vẫn nhảm trên đỉnh băng sơn, tiếp tục truy đuổi.

Trần Nhược Tư thở dốc mấy hơi, mở miệng nói: “Nguy hiểm thật, tỷ tỷ, cảm ơn tỷ, đã cứu đệ một mạng” hần nói xong, nhìn Lâm Hân Ngọc từ từ nở một nụ cười.

Lâm Hân Ngọc nhìn thoáng qua Trần Nhược Tư, cười cười nói: “Đi nhanh lên, sơn cốc này cũng không an toàn, vạn nhất quái thú kia nảy sinh ác độc, làm cho băng sụp xuống, chúng ta cũng sẽ bị chôn vùi ở chỗ này”

Ầm ầm hai tiếng rung chuyển truyền đến, tiếp theo, cả băng sơn, bắt đầu kịch liệt chấn động, băng tuyết hai bên sơn cốc, đều rơi xuống.

Trần Nhược Tư trong lòng cả kinh nói: “Quái thú mạnh quá, có khả năng làm cả băng sơn chấn động!” Thân thể hần, theo chấn động của băng sơn, bắt đầu lắc lư, “Ba” hần một không cẩn thận, té lăn ra mặt đất.

Lâm Hân Ngọc rất nhanh di chuyển tới cạnh Trần Nhược Tư, đưa tay đỡ hần dậy, sau đó thầm ngưng tụ pháp lực, tạo nên khí cầu kết giới, bắt đầu bảo vệ thân thể bọn họ.

Kết giới vừa mới tạo ra, các khối băng vừa xuống tới, rơi ngay trên kết giới, phát ra âm thanh “Ầm ầm”.

“Nguy hiểm thật!” Trần Nhược Tư trong lòng cả kinh nói, hần quay đầu nhìn Lâm Hân Ngọc, nói: “Tỷ lợi hại thật, băng không, đệ đã bị vĩnh viễn chôn vùi dưới đất”

Lâm Hân Ngọc nhẹ nhàng nở nụ cười, nói: “Biết ta lợi hại là tốt rồi, đi thôi” nàng nói xong, kéo tay Trần Nhược Tư, bước nhanh hướng mặt khác của băng cốc, chạy đi.

Quái thú kia như nổi điên lên, trên đỉnh sơn cốc, không ngừng dấn vào ngọn núi, miệng không ngừng kêu “Dát dát”.

Ngọn núi bị chấn động, sụp càng nhiều, băng tuyết đất đá trên băng sơn rơi xuống ngày càng nhiều, chỉ trong chốc lát, địa điểm mà Trần Nhược Tư và Lâm Hân Ngọc vừa mới đi qua, nhanh chóng bị băng lấp kín.

Nếu bọn họ không nhanh chóng trốn đi, bọn họ đã trở thành vong hồn dưới mặt đất, bị băng tuyết vùi lấp.

Cũng không biết bọn họ chạy được bao lâu, bọn họ cảm giác được ngọn núi chấn động yếu bớt, băng tuyết, đất đá không rơi xuống nữa, bọn họ mới dám dừng bước, nghỉ ngơi một hơi.

Lúc này, mặt mày bọn họ hai người tái mét, không còn chút máu, giống như người chết rồi.

Trần Nhược Tư hít mấy hơi thật sâu, thở gấp hu hu mấy tiếng nhìn Lâm Hân Ngọc nói: “Quái thú này hình dáng là gì vậy, thật là lợi hại, hần mà chạy đến bên kia, chặn đường của chúng ta, có thể nói, chúng ta có lẽ chết chắc”.

“Chỉ khi nào ông trời không giúp chúng ta, nếu quái thú thật sự xuất hiện bên kia sơn cốc, chúng ta đúng là chỉ có con đường chết”. Lâm Hân Ngọc ngừng hít thở, mở miệng nói.

“Chúng ta cũng đi nhanh lên, đi sớm một chút, giảm bớt nguy hiểm”. Trần Nhược Tư nói.

Lâm Hân Ngọc gật gật đầu, lê từng bước nhỏ, đi về phía trước.

Bọn họ lúc này chạy như điên một lèo xuống tới đây, cơ hồ sức lực của của bản thân, đều đã sử dụng hết, giờ phút này, bọn họ nói là chạy, nhưng thực tế, so với đi bộ còn muốn chậm hơn.

Trần Nhược Tư hơi yếu một chút, giờ phút này, chính là hấn diu Lâm Hân Ngọc di chuyển, đột nhiên, “Ba” một thanh âm vang lên, Lâm Hân Ngọc trượt chân, ngã sấp xuống mặt đất, nàng ngẩng đầu nhìn Trần Nhược Tư nói: “Ta không được rồi, thật sự không thể di chuyển được nữa, không thể không nghỉ ngơi”

Trần Nhược Tư liếc mắt nhìn nàng, rồi cũng ngồi [trên mặt đất, thở sâu mấy hơi, nói: “Nghỉ hơi thì nghỉ hơi, đệ cũng không được rồi”

Lâm hân ngọc không có sức chịu đựng cao, nàng cảm nhiệt độ thân thể, càng lúc càng giảm xuống nhanh chóng, người của nàng, không tự chủ được bắt đầu run rẩy.

Trần Nhược Tư thấy thế, liền hỏi: “Tỷ tỷ, người làm sao vậy?”

Lâm Hân Ngọc run run nói: “Ta lạnh quá, thân thể đang muốn đông cứng lại”

Trần Nhược Tư trầm mặc một hồi, trong lòng thầm nghĩ: “Xem ra chỉ có dùng chính thân thể mình để giúp nàng ủ ấm thôi, bằng không nàng không thể tránh khỏi cái chết. Tuyệt, chứ có trách ta, ta cũng là bất đắc dĩ, phải làm như vậy” Hấn nghĩ vậy, đứng lên, hướng tới Lâm Hân Ngọc, bẻ lên, nhắm một băng cốc khác, chầm rãi tiến đến.

Lâm Hân Ngọc thân thể của mình, dựa sát vào người Trần Nhược Tư, nhất thời, nàng cảm giác được trong thân thể Trần Nhược Tư một luồng khí ấm, đang cuộn cuộn không ngừng truyền vào thân thể nàng, thân thể nàng đang run rẩy, cũng biến mất.

Trong lòng nàng thầm nghĩ: “Thân thể hấn thật sự là quái lạ, tại nơi lạnh lẽo thế này, còn có thể duy trì nhiệt năng như thế, dựa vào người hấn, so với sưởi ấm bằng lửa đều thoải mái, nếu như hấn vĩnh viễn ôm ta như vậy, thì thật là tốt” Nàng nghĩ đến đây, quay đầu nhìn Trần Nhược Tư, trong lòng có chút rối loạn, tâm lý đặc biệt tưởng tượng, xuất ra khỏi thân thể nàng, bay đến trên người Trần Nhược Tư, nàng nở nụ cười, bất giác đỏ bừng mặt lên.

Trần Nhược Tư không có nhìn nàng, chỉ là đang chuyên tâm nhìn đường phía trước, cẩn thận nhắm hướng phía trước mà đi tới.

Không biết là bao lâu, chấn động truyền tới từ băng sơn, đã hoàn toàn chấm dứt, Trần Nhược Tư ôm Lâm Hân Ngọc đã đi tới một sơn cốc khác.

”Rốt cục cũng tới nơi, phía trước không thấy có quái thú chặn đường, xem ra vận khí của chúng ta cũng tốt đấy. Trần Nhược Tư thở phào, cười nhẹ, nói.

Lâm Hân Ngọc căn bản là không nhìn sau, cũng không nhìn trước, nàng chỉ chăm chú nhìn gương mặt của Trần Nhược Tư, lẳng lặng quan sát vẻ mặt của hấn, đột nhiên nàng nghe Trần Nhược Tư nói, nàng ngẩn người, đáp: “À, như vậy thì mau tới đi”

Trần Nhược Tư dừng bước, cúi đầu nhìn Lâm Hân Ngọc, cười nói: “Cái gì, còn nhanh được, đệ có cảm giác đang ôm một con voi nhỏ. Tỷ không phải đang ngủ sao, tỷ thì hưởng phúc, đệ thì thăm rồi, chân đi muốn phỏng chân chảy máu”

Lâm Hân Ngọc thông thả cười cười, lo lắng nói: “Thật sự phỏng chân chảy máu à, nhanh thả ta xuống, để ta xem chân của ngươi”

Trần Nhược Tư cười cười, nói: “Không sao, đùa đấy mà, đệ da dày, không sao đâu” hấn nói xong, đầu ngẩng lên, nhìn phía trước, tiếp tục đi về phía trước.

Lâm Hân Ngọc cười cười, mặt đỏ lên, ôn nhu nói: “Đúng là da mặt người dày”

“Cái gì, da mặt đệ không dày bằng da mặt tỷ đâu, cứ ở trên người ta, không muốn xuống.” Trần Nhược Tư nở nụ cười, nói đùa một câu.

Lâm Hân Ngọc vươn tay, nắm lấy mũi Trần Nhược Tư, làm mặt xấu, kêu lên: “Tiểu tử chết tiệt, dám nói da mặt ta dày”

Trần Nhược Tư cười “Ha ha” hai tiếng, thoát khỏi tay, cúi đầu nói: “Là da mặt đệ dày, là da mặt đệ dày, đệ cũng phải xem xem da mặt tỷ dày cỡ nào” hần nói xong, nhanh đưa miệng của mình, nhả vào miệng của Lâm Hân Ngọc mà tiến tới.

Lâm Hân Ngọc không có ngăn cản hần, nàng vươn hai tay ra, quàng quanh cổ hần, đưa miệng nghênh tiếp.

“Chi chi” âm thanh phát ra từ đôi môi, lập tức vang lên...

Bọn họ giờ phút này quên hết ưu sầu phiền não, quên cả bản mình đang lâm vào hiểm địa, quên hết tất cả, trong lòng bọn họ, chỉ có ngọt ngào.

Trên bầu trời có vài mảng trắng, ở phía sau mây đen phủ tới, băng qua bầu trời trên băng sơn, biến mất ở phương xa.

“Oanh oanh oanh” vài tiếng chấn động, đôi hoạn nạn uyên ương đang đang hưởng thụ cảm giác mỹ diệu, nhất thời hồn phi phách tán, bọn họ hoảng sợ ngẩng đầu lên, hướng về phía tiếng vang truyền đến mà nhìn. Bọn họ thấy hai bên ngọn núi băng, đang hướng tới vùng trung ở giữa mà đổ xuống, bọn họ cảm giác thấy núi băng bắt đầu kịch liệt chấn động.

“Không hay rồi, núi băng muốn sập xuống”. Trần Nhược Tư kinh hoảng la lên, hần vòng tay, ôm Lâm Hân Ngọc, rất nhanh hướng ra ngoài băng cốc, mà chạy như điên.

62. Chương 62:nghiêu Hạnh Đào Thoát (2)

Lúc này, đã không thể nhìn thấy mặt trời, hơi lạnh đã nhiễm vào không khí, hướng khắp nơi mà tỏa ra, làm cho người ta có cảm giác lạnh lẽo.

Trần Nhược Tư ôm Lâm Hân Ngọc, chạy ra khỏi khe núi phủ băng, tới băng vực bằng phẳng này.

“Ầm ầm ầm”. Âm thanh chấn động từ băng sơn không ngừng truyền đến sau lưng họ, Trần Nhược Tư không hề quay đầu lại, đã biết khe núi băng kia đã sụp đổ.

Lâm Hân Ngọc quay đầu lại, nàng nhìn thấy từ trong băng cốc, có vài khối băng lớn, đang tiến về phía họ. Nàng cuống quýt hét lớn: “Chạy mau, có mấy khối băng lớn đang lăn đến”.

Trần Nhược Tư đã nghe thấy, không quay đầu lại mà, cất bước chạy về phía trung tâm băng vực, mơ hồ thấy vật thể màu xanh xanh đỏ đỏ đang loé sáng ở đó, liền chạy đến.

Thời gian là sinh mạng, nhưng bây giờ, đối với họ chỉ có tốc độ mới là sinh mạng.

Trần Nhược Tư dùng hết sức, lao thẳng về phía trước, ở đây lạnh lẽo vô cùng, mồ hôi của hần chảy ra trên trán, trong chớp mắt đã bị đóng băng, biến thành những hạt băng nhỏ rơi xuống.

Lâm Hân Ngọc nhìn thấy dáng vẻ liều mạng như thế của hần, bất giác trong lòng cảm thấy có chút yêu thương, nàng nghĩ: “Hần thật sự là người đàn ông tốt, đáng để nương tựa, Ở chỗ này đích thực nguy hiểm, thế nhưng không thoát thân một mình, mà còn ôm theo ta chạy trốn, thật là đã làm khó cho hần, ta phải làm thế nào để báo đáp đây? Nếu không vì hần là nam nhân của Mộng Tuyết, ta nhất định sẽ theo hần” Nàng nghĩ đến đây thì nhẹ thở dài, nước mắt tuôn rơi.

Những giọt nước mắt của nàng lúc này, không biết là vì cảm kích hay là vì ý gì khác.

Tốc độ của các khối băng, càng ngày càng nhanh, Lâm Hân Ngọc trong lòng càng lúc càng khẩn trương.

Lúc này, nàng nhìn thấy trên bầu trời, xuất hiện vài thân ảnh rất lớn, đang cùng với những khối băng, hướng về phía họ mà đuổi theo.

Những thân ảnh đó, Lâm Hân Ngọc cũng không biết là quái thú gì, nàng chỉ thấy những bóng đen. bởi vì tốc độ di chuyển của chúng quá nhanh, căn bản không thể nào nhìn rõ hình dáng.

Khi khoảng cách giữa Trần Nhược Tư và vật thể loé lên ánh sáng xanh xanh đỏ đỏ kia, chỉ còn vài trượng, thì Trần Nhược Tư nhìn thấy một đạo ánh sáng màu đỏ, từ vùng đất kia, nhắm thẳng vào họ mà bắn tới.

Trần Nhược Tư cảm thấy thất kinh: “Chẳng lẽ phía trước cũng có quái thú!” Mặc dù hắn đã nhìn thấy ánh sáng màu đỏ, đang nhắm về phía họ mà bay tới, nhưng hắn không dừng bước. Bởi vì hắn biết, một khi dừng lại, lập tức sẽ bị những khối băng đằng sau đè bẹp.

Khi đạo ánh sáng màu đỏ đó chỉ còn cách Trần Nhược Tư mấy thước, hắn dừng lại không di chuyển nữa.

“Chạy mau, đằng sau có đám quái thú rất lớn đang đuổi tới, các khối băng cũng đang lăn về phía chúng ta.” Lâm Hân Ngọc thấy Trần Nhược Tư dừng lại, liền hét lên.

“Chúng ta đã không còn đường chạy nữa rồi.” Trần Nhược Tư lên tiếng.

Lâm Hân Ngọc quay đầu lại, nàng nhìn thấy một con quái thú đỏ rực như lửa, đứng trước mặt họ khoảng mấy thước, đang cúi đầu nhìn chăm chú vào bọn họ, trong mắt nó ánh lên ánh sáng màu xanh.

Tim của Lâm Hân Ngọc, nhất thời lạnh đi muốn ngừng đập, thầm nghĩ: “Thôi rồi, xem ra lần này chúng ta chết chắc, đằng trước không có đường thoát, đằng sau lại bị truy đuổi.” Nghĩ đến đây, nàng nói khẽ: “Để ta xuống đi”.

Trần Nhược Tư không hề nghe nàng, vẫn ôm chặt nàng trong lòng.

Con quái thú ngẩng đầu kêu “Tra tra” hai tiếng, giương đôi cánh đỏ rực. đập cánh một cái, như một ánh chớp, bay đến chỗ của Trần Nhược Tư.

Lâm Hân Ngọc sợ tới mức ôm chặt cổ của Trần Nhược Tư, nhắm mắt lại, hướng về mũi của Trần Nhược Tư mà hôn. Giờ phút này, trong lòng nàng thầm nghĩ: “Chết thì chết, trước khi chết, ta phải hôn hắn một cái, để tránh từ nay về sau không còn cơ hội nữa”. Nàng nghĩ vậy, môi nàng hôn lên môi của Trần Nhược Tư.

Trần Nhược Tư bị nàng làm như vậy, có chút không hiểu, nhưng trong lòng hắn vẫn tỉnh táo lạ thường, lúc này, hắn cảm thấy một trận gió, lướt qua đầu hắn, trước mắt hắn không thấy con quái thú lớn màu đỏ đó nữa, hắn thầm nghĩ: “Sao lại thế này, sao quái thú đó không tấn công chúng ta?” Hắn nghĩ đến đây, rất nhanh ôm lấy Lâm Hân Ngọc, chạy về phía trước.

Nhiều tiếng động “ầm ầm”, từ sau lưng Trần Nhược Tư truyền đến, Trần Nhược Tư không dám quay đầu nhìn lại, cũng không ngừng bước. Hắn biết, rằng khó khăn lắm mới có được một cơ hội chạy trốn tốt thế này.

Lâm Hân Ngọc đang hôn môi Trần Nhược Tư, thì nghe thấy những tiếng động lớn, nàng trong lòng bồn chồn: “Sao lại thế này!” Nàng mở mắt ra, thấy Trần Nhược Tư đang chạy về phía trước, nàng quay đầu lại, từ trên vai Trần Nhược Tư, nhìn lại phía sau, nàng nhìn thấy những khối băng lúc nãy đuổi theo họ, đã bị đánh tan thành những mảnh nhỏ, văng lên không trung, sau đó rơi xuống. Con đại quái thú kia, lúc này đang đập vụn những mảnh băng, đập đôi cánh, hướng về những con quái thú to lớn trên bầu trời mà bay đến.

Lâm Hân Ngọc nhìn thấy , trong lòng nghi hoặc: “Con quái thú này thật là kì lạ, nó vì cái gì lại lãng phí năng lượng đập tan các khối băng, lẽ nào nó muốn cứu chúng ta, hình như không có khả năng này. Nó không lớn lắm, sao lại dám tấn công những quái thú to lớn trên không trung kia?...” Nàng vẫn chưa hết thắc mắc, thì nghe con quái thú kêu lên vài tiếng “Tra tra” trong không trung . Lâm Hân Ngọc ngẩng đầu nhìn lên, nàng nhìn thấy trên bầu trời, chỉ có con quái thú đang bay về phía họ, bọn quái thú to lớn kia, không thấy bóng dáng đâu cả. Nàng cảm thấy rất kỳ quái, trong lòng thất kinh sợ: “Chỉ là một con chim này, thế nhưng có thể làm cho những quái thú to lớn chạy mất, xem ra con quái thú này rất lợi hại.” Nàng nghĩ đến đây, trong lòng bắt đầu lo lắng và sợ hãi.

“Huyết hồng hoa, thứ màu đỏ kia có phải là huyết hồng hoa mà chúng ta đang tìm?” Trần Nhược Tư nhìn thấy xa xa phía trước có mấy đóa hoa màu đỏ, liền hét lên.

Lúc này, chàng hoàn toàn không biết nguy hiểm đang đến gần họ.

Con quái thú màu đỏ chính là Y Nỉ Thú mà Hồ Long Thú đã nói tới.

Con Y Nĩ Thú này vừa nãy đánh tan các khối băng, chính vì bảo vệ tổ của mình, không cho các khối băng đi tới. Sau khi nó đuổi đám quái thú to lớn trên bầu trời đi, nhìn thấy bọn Trần Nhược Tư đang ở gần tổ của nó, nó dùng tốc độ nhanh nhất của mình, quay trở lại.

Khi Trần Nhược Tư chỉ còn cách Huyết Hồng Hoa gần một thước, chàng nhìn thấy nhiều vật thể màu trắng đang phát ra những tia kim sắc ở giữa đám Huyết Hồng Hoa.

Trần Nhược Tư đột nhiên cảm thấy tò mò, lỏng tay ra, làm cho Lâm Hân Ngọc ngã sấp trên mặt đất, chạy thẳng đến đó.

Lâm Hân Ngọc bị như vậy, không hiểu gì cả, trong lòng thầm mắng: “Tên khốn kiếp nhà người, muốn thả ta xuống cũng không nói một câu, hại ta...” mắng tới đây, nàng nhìn thấy con quái điều màu đỏ “vút” một tiếng, đậu xuống trước mặt cô vài thước, giương mắt nhìn Trần Nhược Tư, kêu lên “Tra tra”

Lâm Hân Ngọc sợ đến hồn bay phách tán, toàn thân run rẩy, giương mắt nhìn con quái điều màu đỏ, không dám chớp mắt, nàng sợ trong khi chớp mắt, con quái điều sẽ xông tới, kết liễu tính mạng của nàng.

Trần Nhược Tư lúc này như bị những vật thể phát ra những tia kim sắc kia, làm cho mê hoặc, căn bản không hề quan tâm đến hoàn cảnh xung quanh, hắn quỳ xuống, hai tay nâng một vật to bằng nắm tay, phát ra những tia kim sắc, để ngang trước mặt, cẩn thận quan sát.

Một hồi sau, hắn không phát hiện được điều gì, hắn bắt đầu lắc đầu, đưa tay ngắt một cây Huyết Hồng Hoa, bỏ vào trong áo, sau đó cầm vật thể phát tia kim sắc đó đứng lên.

Nhưng khi hắn nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, hắn sợ tới mức thiếu chút nữa ngã sấp xuống mặt đất, mồ hôi lạnh toát ra khắp cơ thể.

Hắn thấy con quái điều màu đỏ đang đứng cách hắn khoảng một trượng, không ngừng kêu lên, cúi đầu giương mắt nhìn hắn, trong mắt không ngừng phát ra ánh sáng xanh.

Trần Nhược Tư ngây người ra một lát, thầm nghĩ: “Hổ Long Thú nói chỉ có gần tổ của Y Nĩ thú mới có Huyết Hồng Hoa, không lẽ con quái điều trước mặt này là Y Nĩ thú. Hổ Long Thú sợ con quái điều này, nó vì cái gì mà không tấn công chúng ta, mà chỉ giương mắt nhìn chúng ta? tổ của nó, không lẽ, không lẽ đây là trứng của nó?” Hắn nghĩ vậy, trong lòng không khỏi căng thẳng, chân tay bắt đầu run rẩy, bàn tay cầm trứng của Y Nĩ Thú, nổi lông, quả trứng từ trong tay hắn rơi xuống, hắn vội dùng cánh tay kia bắt lấy quả trứng, không để cho nó rơi xuống đất.

Tình hình này, Y Nĩ Thú đã nhìn rất rõ, lúc quả trứng sắp rơi xuống đất, nó đã thể hiện sự lo lắng không yên, suýt nữa đã tấn công Trần Nhược Tư.

Sự biến đổi nhỏ đó của Y Nĩ Thú không qua được sự quan sát của Lâm Hân Ngọc đang nằm dài dưới đất.

Lúc này nếu Trần Nhược Tư không bắt được quả trứng, e rằng hắn bây giờ đã xuống thăm Diêm Vương rồi.

63. Chương 63:nghiêu Hạnh Đào Thoát (3)

Trần Nhược Tư cũng hiểu được ý nàng khi nói câu này.

Trần Nhược Tư nói với Lâm Hân Ngọc: “Tỷ có biết đường xuống núi không? Mau dẫn đường, có một kẻ lợi hại đi theo bảo vệ chúng ta, đệ nghĩ chúng ta sẽ an toàn hạ sơn.”

“Bây giờ đang là lúc nào mà còn đùa giỡn?” Lâm Hân Ngọc nói.

Đột nhiên, Y Nĩ Thú ngẩng đầu lên, hướng lên trời kêu to lên vài tiếng, sau đó thăm dò chậm rãi đi tới bọn Trần Nhược Tư, màu đỏ của bộ lông trên người của nó càng ngày càng đỏ, đôi mắt cũng phát ra ánh sáng ngày càng chói mắt”.

Trần Nhược Tư thấy vậy cả kinh kêu to :” Không hay rồi, quái điều kia tức giận rồi, chúng ta mau rời khỏi nơi này mau.” Nói rồi kéo Lâm Hân Ngọc qua một bên bỏ chạy.

“Đường xuống núi ở bên này, người chạy đi đâu vậy?” Lâm Hân Ngọc kêu lên.

Trần Nhược Tư nở nụ cười nói: “Đệ nói rồi đệ không nhận được phương hướng, tỷ nói cho đệ nghe.” hắn nói xong xoay người lại theo hướng tay Lâm Hân Ngọc chỉ mà chạy.

Mặc kệ bọn họ làm như thế nào, Y Nĩ Thú Sĩ chỉ nhẹ nhàng di chuyển là duy trì được khoảng cách mười thước giương mắt nhìn bọn họ.

“Tốc độ của quái điều này quá nhanh, làm cho người ta giật cả mình” họ Lâm nói trong lúc chạy.

Trần Nhược Tư không ngừng suy nghĩ, không chạy nữa, hắn cầm lấy trứng của Y Nĩ Thú Sĩ, thấy Lâm Hân Ngọc hốt hoảng bèn nói: “Giữ nó lại, nó là nhược điểm của quái điều, có nó không sợ quái điều làm loạn”.

Trần Nhược Tư vừa nói xong thì một đạo quang ảnh màu đỏ từ trên trời hạ xuống trước mặt bọn họ, hiện ra một Y Nĩ Thú.

Lâm Hân Ngọc và Trần Nhược Tư nhất thời đứng ngây ngốc tại chỗ, tim đập thành thịch, toàn thân bắt đầu run rẩy.

Y Nĩ Thú Phía trước cúi đầu kêu “Tra tra” Y Nĩ Thú đang đuổi theo sau lưng cũng dừng lại lắc lắc cái đầu rồi kêu “Tra tra”.

Qua một hồi lâu, hai Y Nĩ Thú cứ thay nhau kêu lên, không tấn công bọn Trần Nhược Tư .

Trần Nhược Tư sau một hồi quay người, hết nhìn Y Nĩ Thú bên trái rồi lại nhìn Y Nĩ Thú bên phải, hắn phát hiện hai Y Nĩ Thú không dám tấn công bọn họ bèn nói: “Đi thôi, chúng ta cứ kệ bọn nó kêu” Hắn mặc dù ngoài miệng nói mạnh bạo như vậy nhưng trong lòng thì rất là kinh hoảng, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Lâm Hân Ngọc bình thường cũng lớn gan, có lẽ nàng do cái chết của sư phụ đã kích mà trở nên khiếp nhược, trong lúc Trần Nhược Tư nói nàng không có chút hành động gì, cứ đứng ngây ngốc tại chỗ, không trả lời.

Trần Nhược Tư thấy Lâm Hân Ngọc không có phản ứng bèn hô to: “Tỷ tỷ, người làm sao vậy, đi thôi đứng đây làm gì” Hắn nói xong liền kéo Lâm Hân Ngọc giữ nguyên phương hướng chậm rãi bước đi.

Y Nĩ Thú đến sau thấy bọn Trần Nhược Tư đi về phía mình thì cũng chậm rãi lùi lại.

Nó tránh ra hơn mười trượng, thân thể hóa thành tia sáng màu đỏ, xoay vòng tại chỗ, tia sáng màu đỏ bắt đầu biến hoá thành một nam tử áo đỏ.

Hắn lặng lẽ đứng nhìn bọn Trần Nhược Tư tiến tới .

Trần Nhược Tư và Lâm Hân Ngọc thấy vậy, bất giác giật mình, Trần Nhược Tư nhìn nam tử trước mắt nói: “Uy, người vì sao lại dồn chúng ta vào tử lộ?”.

“Hỗn đản, mau để cái trứng trên tay người xuống” nam tử nhìn Trần Nhược Tư quát lên.

Trần Nhược Tư trong lòng thầm nghĩ: “Quả nhiên là vì cái trên tay ta mà tới, ta tuyệt không thể buông nó ra, nếu không chúng ta không có cơ hội rời khỏi nơi này” Hắn nghĩ vậy rồi mỉm cười nói: “Ta không để xuống, nếu người có bản lĩnh thì cứ tới, trong khi người tới thì ta cũng sẽ đập nó xuống đất”.

Nam tử kia nghe Trần Nhược Tư nói vậy, hắn tức giận đến tái cả mặt, thân hình như muốn phát hỏa, hắn giơ tay lên tụ lại một quang cầu màu đỏ.

Trần Nhược Tư và Lâm Hân Ngọc, hai người đều cảm thấy kinh hoàng thầm nghĩ: “Xem ra tên kia không cần tiểu bảo bối trên tay họ, như vậy là xong rồi”.

Trong lúc bọn họ đang suy nghĩ thì Y Nĩ Thú chưa biến thành người bắt đầu bay trên trời lớn tiếng kêu lên vài tiếng.

Nam tử áo đỏ thở dài tức giận, thu tay lại, quang cầu màu đỏ trong tay hắn cũng biến mất, hắn nhìn Trần Nhược Tư nói: “Hỗn tiểu tử, người mau nghĩ đi, người muốn đến đâu, ta sẽ đưa người đi, bắt quả người phải bảo vệ cái trứng đó cho tốt, nếu không ta sẽ cho người chết không có chỗ chôn”.

“Cái gì, người không nói giỡn đó chứ, chúng ta cầm giữ bảo bối của các người mà người lại giúp chúng ta đào tẩu sao, việc này thật sự quá tiện nghi” Trần Nhược Tư nhìn nam tử trước mặt, nở nụ cười nói.

Lâm Hân Ngọc đi tới bên cạnh Trần Nhược Tư nói nhỏ vào rai hân: “Không nên làm vậy, chúng ta một khi bị pháp lực của họ khống chế thì không lẽ chúng ta tùy ý cho họ xử trí sao ?”

Trần Nhược Tư nhìn Lâm Hân Ngọc cười nói:” Tỷ tỷ , người thật là thông minh, bắt quả người cũng không nên xem nhẹ ngu độn , đệ đã sớm thấy được âm mưu của hân, vừa rồi đệ nói vậy chỉ để đùa với hân thôi”.

“Hỗn tiểu tử, người to gan lắm, người dám hí lộng với quái thú hung bạo nữa, người không muốn sống sao ?” Lâm Hân Ngọc nói.

“Đệ bây giờ không sợ bọn họ nữa, tỷ xem đệ có bảo bối này hộ thân rồi.” Trần Nhược Tư cười gian xảo nói.

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?” Lâm Hân Ngọc hỏi.

“Chạy đi, lúc này mà còn hỏi ..” Trần Nhược Tư nói xong liền kéo Lâm Hân Ngọc chạy nhanh về phía trước.

Nam tử kia thấy Trần Nhược Tư chạy đến gần hân thì có chút kinh hoảng, hân vừa lui lại vừa nói: “Tiểu tử kia rốt cuộc người muốn làm gì ? Mau buông cái trứng kia xuống, nếu không ta không khách khí đâu”.

Trần Nhược Tư thấy bộ dạng của nam tử kia thì biết trong lòng hân ta rất lo lắng cho cái trứng trong tay của mình, bèn trở nên lớn mật nhìn nam tử đó và nói: “Ta biết người lợi hại nhưng ta sẽ không buông cái trứng này đâu, nếu ta thả xuống thì chúng ta sẽ chết chắc, người thấy ta nói có đúng không ?”.

Trên trời lúc này, Y Nĩ Thú kia bay vòng liên hồi, kêu lớn vài tiếng sợ hãi rồi lao nhanh xuống bên cạnh nam tử áo đỏ.

Nam tử đó thấy Y Nĩ Thú hạ xuống thì gật gật đầu sau đó xoay một vòng hoá thành một đạo lưu quang bay lên trời rồi biến mất ở cuối chân trời.

Kỳ thật, với pháp lực của Y Nĩ Thú này thì nó muốn khống chế bọn Trần Nhược Tư thì rất dễ dàng, nhưng hân sợ pháp lực của mình sẽ làm thương tổn tiểu bảo bối của mình nên không ra tay với bọn họ.

Y Nĩ Thú vừa bay đi chính là con trống còn con Y Nĩ Thú trước mắt bọn họ bây giờ là con mái, con này biết tính tình của con kia sợ nó sẽ làm liên lụy đến tiểu bảo bối nên kêu nó bay đi.

Lúc này Trần Nhược Tư cảm giác được cái trứng trong tay mình có tiếng động, hân không biết cái gì bèn kề cái trứng vào tai để nghe, hân nghe được trong trứng có tiếng kêu nhỏ: “Tra tra”.

Trần Nhược Tư trong lòng thầm nhủ: “Tiểu yêu quái sắp nở ra rồi, mạng chúng ta không phải sẽ chấm dứt tại đây sao” Hân nghĩ vậy bèn nói với Lâm Hân Ngọc: “Tỷ tỷ, hôm nay chúng ta chết chắc rồi, tiểu yêu quái này sắp nở ra rồi”.

Trần Nhược Tư vừa nói xong thì nghe một tiếng “Tách” vang lên cái trứng trong tay hân đã nứt ra làm hai rơi xuống đất, một con chim màu vàng xuất hiện trong tay hân.

Tiểu yêu kia vừa mới ra khỏi trứng thì nhìn bộ dạng thật là cao hứng, nó ở trên tay Trần Nhược Tư vỗ cánh rồi nhìn Trần Nhược Tư kêu: “Tra tra”.

64. Chương 64:nghiêu Hạnh Đào Thoát (4)

Lâm Hân Ngọc thấy Tiểu Y Nĩ Thú kia thật đáng yêu, nàng nhìn Tiểu Y Nĩ Thú trong tay Trần Nhược Tư mà đi tới, để ở nơi tay, bắt đầu quan sát một cách cẩn thận, nàng nói:” Tiểu tử này thật đáng yêu.” Nàng giờ phút này quên rằng có một đôi mắt đang chăm chăm nhìn nàng.

Tiểu Y Nĩ Thú đó trong tay của Lâm Hân Ngọc, cực lực vùng vẫy muốn thoát khỏi tay nàng.

Lâm Hân Ngọc sợ làm nó bị thương, nàng mở tay ra, Tiểu Y Nĩ Thú từ trong tay nàng, bay tới trên đầu Trần Nhược Tư kêu lên: “Tra tra”.

Lâm Hân Ngọc thấy việc này, cảm thấy kỳ quái, trong lòng thầm nghĩ: “Chẳng lẽ tiểu tử kia cho rằng Trần Nhược Tư là người thân của nó sao? Chuyện lạ, thật là chuyện lạ!”.

Trần Nhược Tư bị hành động của Tiểu Y Nĩ Thú làm cho bối rối, hân nghĩ hoặc trong lòng: “Tiểu tử kia rốt cuộc làm cái quỷ gì đây? Rõ ràng là có cơ hội trốn đi, lại không trốn đi, còn bay tới đậu trên người ta?”

Lúc này, mẹ của Tiểu Y Nỉ Thú đang đứng ở đó, ngẩng đầu lên, nhìn về phía Tiểu Y Nỉ Thú trên người Trần Nhược Tư “Tra tra” kêu lên vài tiếng.

Tiểu Y Nỉ Thú trên vai Trần Nhược Tư, nhảy từ vai trái sang vai phải, rồi lại bay trên đầu Trần Nhược Tư, sau đó ngẩng đầu, nhìn mẹ của nó kêu lên vài tiếng “Tra tra”, rồi lại trở về trên tay Trần Nhược Tư.

Mẹ của Tiểu Y Nỉ Thú có chút lo lắng, ngẩng đầu lên, rồi lại cúi đầu xuống, không ngừng kêu lên “Tra tra”.

Tiểu Y Nỉ Thú trên tay Trần Nhược Tư, không để ý đến mẹ nó, nó đứng trên tay Trần Nhược Tư, lẳng lặng nhìn.

Mẹ của Tiểu Y Nỉ Thú kêu lên một lúc nữa, rồi ngừng lại, nó ngẩng đầu lên, thân thể xoay một vòng, chậm rãi hoá thành thành một đạo ánh sáng, luồng ánh sáng chậm rãi bị bóp méo, dần dần hoá thành một nữ nhân áo đỏ.

Nàng ta lấy tay che ánh mắt, nhìn Trần Nhược Tư nói: “Hỗn tiểu tử, không biết ngươi sử dụng mê thuật gì, tiểu bảo bối của ta lại muốn ở chung với ngươi, nó không muốn theo ta trở về, ngươi thay ta đối đãi tốt với nó, nếu có bất trắc gì xảy ra, ta sẽ giết ngươi. Thật ra, chúng ta ăn thực vật, không có khác biệt nhiều với con người, cách bốn năm ngày nó mới ăn một lần”.

Trần Nhược Tư và Lâm Hân Ngọc nghe mẹ của Tiểu Y Nỉ Thú nói vậy, biết không thể thay đổi được, trong lòng vừa mừng vừa sợ.

Trần Nhược Tư nhìn Tiểu Y Nỉ Thú trong tay một hồi, rồi lại nhìn mẹ của Tiểu Y Nỉ Thú, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Lâm Hân Ngọc nhìn thoáng qua Tiểu Y Nỉ Thú trong tay Trần Nhược Tư, quay đầu lại nhìn mẹ của nó là nữ nhân áo đỏ nói: “Ngươi yên tâm, chúng ta nhất định sẽ chăm sóc tốt tiểu tử đáng yêu này”.

“Tốt lắm, cảm ơn các ngươi, các ngươi muốn đi đâu, ta sẽ đưa các ngươi đi” mẹ của Tiểu Y Nỉ Thú biến thành nữ nhân áo đỏ nói.

Lâm Hân Ngọc nhìn nữ nhân áo đỏ mỉm cười, quay đầu lại nhìn Trần Nhược Tư nói: “Chúng ta bây giờ chính thức là an toàn, đều là do tiểu tử kia mang đến, xem ra chúng ta phải cảm ơn tiểu tử kia rồi. Trần Nhược Tư, bây giờ chúng ta nên đi đâu, nàng ta nói, sẽ đưa chúng ta đi, miễn là chúng ta chỉ đường”.

Tiểu Y Nỉ Thú trong tay Trần Nhược Tư, nghe hiểu được lời nói của Lâm Hân Ngọc, nó trong tay của Trần Nhược Tư nhảy dựng lên, nhìn về Lâm Hân Ngọc kêu lên: “Tra tra”.

Nữ nhân áo đỏ nhìn thấy tiểu bảo bối của mình hân hoan như vậy, nàng mỉm cười giải thích với Lâm Hân Ngọc: “Tiểu tử kia nói không cần cảm ơn nó, nên cảm ơn vị tiểu ca ca này, hẳn đích thực rất lợi hại, ta nhận hẳn làm ca ca”.

Trần Nhược Tư trong lòng buồn bực nghĩ: “Ta có cái gì mà lợi hại, tùy tiện tìm cái bả để che chở, bây giờ chỉ muốn bảo vệ bản thân, thế nhưng lại phát sinh chuyện bực mình này”.

“Tiểu tử, tiểu bảo bối của ta muốn nhận ngươi làm ca ca của nó, ngươi đồng ý không?” Nữ nhân áo đỏ nói.

Trần Nhược Tư trầm nghĩ trong lòng: “Đen đủi quá, nó nhận ta làm ca ca của nó, ta lại không muốn gọi quái vật này là mẹ, nếu mà không đồng ý, coi như vứt bỏ tính mạng, thật là khó xử”. Hắn nghĩ vậy, ngẩng đầu lên nhìn nữ nhân áo đỏ nói: “Đồng ý, đồng ý, bất quá ta không thể gọi ngươi như nó”.

“Ai bảo ngươi gọi ta như nó, chỉ cần một tháng nữa, nó có khả năng biến thành người, có thể nói được ngôn ngữ loài người, bây giờ nó chỉ có thể kêu lên như vậy thôi. Tốt lắm, không lãng phí thời gian nữa, bây giờ các ngươi muốn đi đâu” Nữ nhân áo đỏ nói.

Trần Nhược Tư không cần suy nghĩ gì nói: “Đi tới Tinh Tâm đạo quán ở Trung thổ”.

Trần Nhược Tư hạ giọng nói, Tiểu Y Nỉ Thú trong tay Trần Nhược Tư, nhảy lên đầu hắn, sau đó bay tới trên vai nữ nhân áo đỏ, kêu lên vài tiếng, hôn lên mặt nàng ta mấy cái, rồi bay về trên vai Trần Nhược Tư, nhảy nhót không ngừng, nhìn hình dáng của nó, thật là vui vẻ hạnh phúc.

Nữ nhân áo đỏ thở dài nói: “Hai người các người, nắm tay lại, tiểu tử, nhất định phải nhớ, đối đãi tốt với tiểu bảo bối của ta, nếu không, người sẽ biết hậu quả”.

Trần Nhược Tư nhìn qua Tiểu Y Nỉ Thú trên đầu mình, rồi lại nhìn nữ nhân áo đỏ nói: “Yên tâm đi, chỉ cần ta không chết, ta sẽ đối đãi với nó thật tốt”.

“Tốt lắm, ta tin người một lần, ta từ trước tới nay không tin loài người, nếu không tại tiểu bảo bối của ta kề cận với người, các người không có khả năng sống sót mà rời khỏi đây đâu” Nữ nhân áo đỏ nói.

Trần Nhược Tư trong lòng thầm nghi hoặc: “Vì đâu mà quái thú đều hận loài người, chẳng lẽ loài người thật sự làm nhiều điều có lỗi với các loài thú sao?”

Nữ nhân áo đỏ nhìn thấy tâm sự của Trần Nhược Tư, nàng cười cười nói: “Người không cần nghi hoặc, giữa loài thú và con người, trước kia vốn sống hoà bình chung một chỗ, nhưng sau đó loài người không biết vì cái gì mà bắt đầu giết loài thú, theo thời gian trôi qua, thú và người không thể cùng sống chung, cũng như nước với lửa không thể chung một chỗ, trong chuyện này còn có rất nhiều việc không thể nói rõ được, nhất thời cũng khó nói cho người hiểu rõ, dù sao cũng chính loài người các người, người bây giờ nên hiểu đại đa số các loại mãnh thú, đều muốn giết người”.

“Những ân oán này đối với ta mà nói, không hề có ý nghĩa, ta cũng không quan tâm, bây giờ đưa ta về Tỉnh Tâm đạo quán ở Trung thổ, có người bạn chờ tôi trở về để giải cứu?” Trần Nhược Tư nói.

Nữ nhân áo đỏ nói: “Người mạo hiểm tính mạng tới đây kiếm huyết hoa hồng, chỉ là vì cứu một người bạn, xem ra người cũng có nghĩa khí, ta cho người một món lễ vật, coi như thù lao cho người giúp ta chăm sóc tiểu bảo bối” Nàng nói xong, từ từ mở miệng, thông thả niệm vài câu, tay vung lên, một đạo huyết quang, trong nháy mắt bay tới người Trần Nhược Tư, đạo huyết quang đó, biến thành một bộ áo giáp màu đỏ, mặc trên người Trần Nhược Tư, trong chốc lát, bộ áo giáp màu đỏ kia, chợt biến mất.

Nữ nhân áo đỏ nói: “Bảo giáp này tên là Ngọc lân Giáp, người mặc nó vào thì căn bản đao thương với pháp khí bình thường căn bản sẽ không thương tổn đến người, Ngọc lân giáp này phòng ngự rất tốt, cũng giúp người tăng cường pháp lực, rất nhiều thần tiên đều muốn tìm được bảo vật này, tiểu tử người vận khí thật tốt. Chuẩn bị đi, ta sẽ sử dụng pháp thuật đưa các người đi”.

Trần Nhược Tư lên tiếng: “Vâng xin đa tạ!”

Hắn hạ giọng xuống, Tiểu Y Nỉ Thú bay vào trong áo của Trần Nhược Tư, Lâm Hân Ngọc chuẩn bị đi, nắm tay của Trần Nhược Tư, lẳng lặng chờ nữ nhân áo đỏ sử dụng pháp thuật đưa họ rời khỏi nơi đây.

Bọn họ chuẩn bị, vừa mới xong, chỉ thấy nữ nhân áo đỏ hoá thành một đạo lưu quang, nhẹ nhàng bay về phía bọn họ.

Khi đạo lưu quang kia chạm vào thân thể họ, bọn họ cảm giác được ánh đỏ thoáng hiện trước mắt, theo bản năng họ nhắm mắt lại trước ánh sáng chói mắt đó, khi mở mắt ra, họ đã đến bên Thủy Lệ hồ.

65. Chương 65:ý Ngoại Phong Ba (1)

Trần Nhược Tư lẳng lặng đứng bên hồ, nhìn vào mặt hồ theo gió mà nổi sóng, hồi tưởng lại hình ảnh của Mộng Tuyết, nụ cười Mộng Tuyết, lần lượt xuất hiện trong đầu hắn, mặc dù hắn không muốn nhớ lại, nhưng hắn vẫn không thể gạt đi hình bóng của Mộng Tuyết, Hắn thầm nghĩ: “Tuyết, bây giờ nàng ở đâu, nàng đã trở lại chưa? Ta thật lòng muốn gặp nàng, nhưng ta sợ nhìn thấy nàng, bởi vì ta thật sự không nghĩ nàng vì ta, mà uống phí thời gian tu hành.” Hắn nghĩ đến đây, trong lòng thoáng qua một tia bi thương, một tia khó chịu, nước mắt của hắn đã bắt đầu chuyển động.

“Làm sao vậy, đi thôi?” Lâm Hân Ngọc tới bên cạnh Trần Nhược Tư, nhìn hắn nói.

Lâm Hân Ngọc không biết Thủy Lệ hồ là nơi Trần Nhược Tư gặp Mộng Tuyết, càng không biết Mộng Tuyết đã ở đây, nếu nàng biết, có lẽ sẽ không hỏi như vậy, có lẽ, nàng cảm thấy trong lúc này Trần Nhược Tư đang rất thương tâm.

Trần Nhược Tư quay đầu lại, nhìn qua Lâm Hân Ngọc, thong thả cười nói: “Không có gì cả, đi thôi.” hần nói xong, xoay người nhắm hướng lên núi, mà bước đi.

Lâm Hân Ngọc thấy hần có tâm sự, nhưng cũng không hỏi hần, nàng bắt đắ dĩ thở dài, đi theo.

Trần Nhược Tư vừa mới bước lên các bậc đá, thì Tiểu Y Nỉ Thú núp trong áo của hần bò lên vai của hần, kêu lớn.

Trần Nhược Tư không hiểu được, hần cầm Tiểu Y Nỉ Thú trong tay, nhìn nó nói: “Tiểu tử kia, làm sao vậy?”

Tiểu Y Nỉ Thú trong tay hần, nhảy lên vài cái, vỗ vỗ cánh, mở to miệng, ngáp một cái, sau đó nhắm mắt lại, nằm trong tay Trần Nhược Tư.

“Tiểu gia hỏa này thật quái, ngủ còn muốn ra ngoài báo với người nữa” Lâm Hân Ngọc cười nói.

Tiểu Y Nỉ Thú này đã tu hành ngàn năm, có linh tính phi thường, nó bây giờ cảm ứng được pháp lực hộ sơn, vì bảo vệ mình, nên phải ngủ đi, dùng vách này tránh bị pháp lực hộ sơn gây thương tổn. Tiểu Y Nỉ Thú này một khi đã ngủ, thì mặc kệ chuyện gì xảy ra, trừ khi trực tiếp làm tổn thương tới nó, bằng không nó sẽ không dễ dàng thức tỉnh.

Bọn Trần Nhược Tư không biết, chỉ tưởng rằng nó muốn ngủ thôi.

Trần Nhược Tư nghĩ Tiểu Y Nỉ Thú trong tay mình đã ngủ, liền đưa trở lại trong áo, Lâm Hân Ngọc nhìn thoáng qua rồi nói: “Nó thật sự quái dị” nói xong, cười cười, bước nhanh tới bậc đá dẫn lên núi.

Trần Nhược Tư lúc này, cũng mặc cho Lâm Hân Ngọc đưa hần quần áo phụ nữ, hơn nữa hần đã được Lâm Hân Ngọc giả trang, nhìn bề ngoài thật khó nhận ra hần là nam nhân.

Sau khi Trần Nhược Tư khôi phục lại thân thể của mình, cũng khác trước kia, có sự biến hóa rất lớn, thân thể hần cao lớn hơn so với trước đây, cường tráng hơn, khuôn mặt cũng khác trước, anh tuấn hơn.

Giờ phút này nếu hần tự xưng là Trần Nhược Tư có lẽ không ai tin tưởng hần.

Trần Nhược Tư với Lâm Hân Ngọc hai người, đi tới trước cửa thiền viện mà trước đây Trần Nhược Tư đã ở, Trần Nhược Tư hướng vào thiền viện kêu to: “Sư phụ, các vị sư huynh, ta đã trở về”.

Nghe tiếng hần trước tiên là nhị sư huynh Xích Vũ Đông , hần thấy người trước mặt, cả kinh thầm nhủ: “Có phải ta nghe nhầm không, rõ ràng nghe tiếng của Trần Nhược Tư, sao bây giờ trước mặt là hai nữ nhân?”

Xích Vũ Đông đang nghi hoặc, thì Trần Nhược Tư bước nhanh tới trước, muốn ôm hần, làm hần sợ liên tục lùi lại, luôn miệng nói: “Người muốn làm gì, nam nữ thọ thọ bất thân, xin thí chủ hãy tự trọng!”

“Người thật sự là ngu ngốc, nếu đệ là nữ nhân, thì cũng không đến lượt đạo sĩ người. Trần Nhược Tư cười cười nói ”thế nhưng ngay cả đệ cũng không nhận ra, mấy ngày không gặp, cũng có chút nhớ huynh, sư phó và đại sư huynh đâu?”.

“Người là Trần Nhược Tư sao, ta thế nào cũng thấy không giống” Xích Vũ Đông nghi ngờ nhìn Trần Nhược Tư nói.

Lâm Hân Ngọc đi tới trước, nhìn Xích Vũ Đông, từ từ cười nói : “Vị đạo huynh này, xin chào huynh, ta có thể làm chứng, hần đúng là Trần Nhược Tư”.

“Người là Trần Nhược Tư sao, vì sao lại mặc đồ của nữ nhân? Khó coi quá” Xích Vũ Đông bán tín bán nghi nói.

“Không mặc y phục không lẽ để trần truồng, ở tình thế của ta, có y phục để mặc là tốt rồi, đi thôi, chờ ta thay quần áo, sẽ nói cho người hiểu, vị này là bằng hữu của ta, huynh tiếp đón giùm” Trần Nhược Tư bước nhanh tới, nhắm vai Xích Vũ Đông đánh một quyền, sau đó quay lại nhìn Lâm Hân Ngọc, gật đầu, sau đó bước nhanh vào cổng thiền viện.

Trần Nhược Tư vừa bước vào phòng của mình, hần nghe ngoài cửa có người lớn tiếng kêu: “Không hay rồi, có người đến, có một nữ nhân đi vào phòng của đạo sĩ!”

“Ngu ngốc, là ai lên tiếng vậy, cho ta biết, phải giáo huấn hần cho tốt mới được.” Trần Nhược Tư đang thay quần áo mắng.

Trần Nhược Tư thay xong quần áo, rồi bước nhanh ra khỏi phòng.

Hần đưa chân đạp cửa bước ra, hơn mười đạo linh quang bùng chú nhảm hần cấp tốc bay tới.

Trần Nhược Tư chấn động, trong lòng thầm nghĩ: “Bên ngoài không bị quái thú giết chết, không nghĩ mình lại bị các đồng môn sư huynh làm cho chết khiếp, thật là xui xẻo...” Hần trong lòng hoàn toàn không nghĩ gì, hần nhìn thấy mấy đạo kim quang, từ trong cơ thể hần phát ra, làm hơn mười đạo bùng kia, cấp tốc lui trở về, bốc cháy và rơi xuống.

Các đạo sĩ công kích tới Trần Nhược Tư, thấy thế, sợ tới mức run cả người, liên tục lùi về sau.

Trần Nhược Tư sờ lại thân mình, không hiểu việc gì đã xảy ra, đứng thẳng người, nhìn các vị sư huynh lớn tiếng nói: “Các vị sư huynh, các người sao vậy, ta là Trần Nhược Tư, không phải yêu nữ, vừa rồi ai đã hô hoán vậy?”

Nghe Trần Nhược Tư nói, các đạo sĩ này nhất thời thở ra, một đạo sĩ mắng to: “Ngu ngốc, đồ đầu heo, ngay cả người cũng không thấy còn la bậy”. Hần nói xong, lập tức có tiếng người kêu la thảm thiết “Ái da”. tiếng kêu thảm thiết dừng lại, một người to béo bị đá lăn ra đất.

Trần Nhược Tư tiến lên phía trước, tay trái nắm áo của đạo sĩ mập kia nói: “Ngu ngốc, là đạo sĩ heo mập” Hần nói xong, đưa nắm đấm nhằm đạo sĩ mập đang nằm trên mặt đất kia mà đánh tới.

Đạo sĩ mập kia sợ tới mức run cả người, “Oa, oa” bắt đầu kêu to: “Tha mạng, ta thường xuyên trộm đồ ăn cho người, tha cho ta một lần, ta không phải cố ý”.

“Cái gì, người cũng đi lấy trộm đồ ăn” Tất cả các đạo sĩ, đồng thanh nhìn đạo sĩ mập nói.

Nắm tay Trần Nhược Tư, nhằm mặt của đạo sĩ mập mà đánh, miệng không ngừng mắng: “Đồ heo đáng chết, ngu ngốc, người nói nhảm cái gì đó?”

Trần Nhược Tư đang muốn đánh tiếp, âm thanh một người, trực tiếp truyền đến tai hần: “Không được làm loạn, dừng tay lại cho ta!”.

Trần Nhược Tư nghe tiếng sư phó, thả tên đạo sĩ mập ra, bước tới trước, cười hì hì nói: “Sư phụ, hần hại con thiếu chút nữa bị các sư huynh đánh cho trọng thương, nếu con không có chút bản lĩnh, thì giờ này đã nằm trên mặt đất, nhúc nhích còn không được”.

“Thưa phó chủ môn, đích thực là tên tiểu tử này nói hươu nói vượn” Một đạo sĩ nói.

“Đúng là hần nói hươu nói vượn, nhưng cũng không thể tùy ý động thủ đánh hần, thôi giải tán đi” Mộ Dung Thiên sắc mặt nghiêm lại, lớn tiếng nói.

Trần Nhược Tư đứng qua một bên, cúi đầu xuống, quệt quệt mũi, trong lòng không được sáng khoái.

Mộ Dung Thiên nhìn thoáng qua Trần Nhược Tư, trong lòng nghi hoặc: “Vài ngày không gặp, hần đã như thành người khác, Mạc Phi kia khi đem hần đến cũng có nói hần là người bất phàm, thật sự là vậy?”, nghĩ đến đây, ông khôi phục lại vẻ mặt bình thường, mỉm cười nhìn Trần Nhược Tư nói: “Tiểu tử, đi theo ta, ta có chuyện muốn hỏi?”.

Trần Nhược Tư tưởng rằng sẽ bị sư phó sẽ nghiêm khắc trách mắng hần, hần cũng không nghĩ đến, sư phó lại không trách mắng hần, còn muốn nói chuyện với hần, hần trong lòng nghi hoặc, hần định lên tiếng, nhưng Mộ Dung Thiên đã rời đi.

66. Chương 66:ý Ngoại Phong Ba (2)

Nam Phong Tước và Xích Vũ Đông nhìn thấy sư phụ đến, bọn họ đứng lên, nghênh đón mà chào: “Sư phụ người tới rồi!”

Lâm Hân Ngọc nhìn thoáng qua Trần Nhược Tư theo sau Mộ Dung Thiên, cười thầm, nhìn Mộ Dung Thiên thì lễ : “Tiểu nữ là đệ tử của Thanh Hư đạo trưởng, tên là Lâm Hân Ngọc, đã nghe danh chương môn từ lâu, hôm nay được gặp, quả nhiên dung mạo xuất chúng, khí độ bất phàm”.

Mộ Dung Thiên thấy nàng nói là đệ tử của Thanh Hư đạo trưởng, thì ngạc nhiên, trong lòng thầm nghĩ: “Nét mặt tiểu nữ này thì thanh tú, bộ dáng nhu thuận, sao lại nói láo để lừa người ?” Ông nghĩ tới đây, liền nhìn Lâm Hân Ngọc khẽ cười , nói : “Người nói người là đệ tử của Thanh Hư đạo trưởng, dựa vào cái gì ?”

Trong kí ức của Mộ Dung Thiên, trăm năm trước, khi mà giới tu đạo tiêu diệt minh nhân, không mấy ai sống sót, những người này, kể cả mấy vị sư công năm đó, sự tình năm đó, ông có thể nói là rất minh bạch, không trách ông cho rằng Lâm Hân Ngọc nói dối”.

Trần Nhược Tư thấy sư phụ không tin lời nói của Lâm Hân Ngọc, hắn có chút lo lắng, hắn bước đến, lấy ra đoản kiếm của Thanh Hư đạo trưởng đưa cho mình, đưa tới trước mặt Mộ Dung Thiên mà nói: “Sư phụ, cô ta đích thực là đệ tử của Thanh Hư đạo trưởng, Thanh Hư đạo trưởng đã cứu con một mạng, người có nhận ra thanh đoản kiếm này không?”

Trần Nhược Tư lo lắng, nếu Lâm Hân Ngọc không phải người tu đạo, lại tùy tiện lên núi, có thể bị xử phạt vi phạm môn quy, huống chi hắn lại đi lên cùng với một cô nương.

Lâm Hân Ngọc định xuất ra quang lăng kính để làm vật chứng, không nghĩ rằng Trần Nhược Tư đã ngăn trước một bước , nàng cũng không đưa ra quang lăng kính.

Mộ Dung Thiên đã nhận thanh đoản kiếm từ Trần Nhược Tư, cầm nơi tay cẩn thận xem xét, rồi nói: “Đoản kiếm này đích thực là của Thanh Hư đạo trưởng, tất cả đều là hiểu lầm cô nương, mong bỏ quá cho”. Ông nói đến đây, rồi đưa thanh đoản kiếm lại cho Trần Nhược Tư , chờ Lâm Hân Ngọc lên tiếng, ông trầm mặc một chút, rồi nói: “Tam sư huynh của ngươi ở đâu, người gần đây đã gặp những tao ngộ gì, nói ngắn gọn cho ta nghe?”.

Trần Nhược Tư suy nghĩ, đương nhiên không trả lời trực tiếp cho sư phụ hắn, hắn nói: “Mọi người ngồi xuống rồi hãy nói, chuyện gần đây của đệ tử không thể kể hết trong vài ba câu”. Hắn nói tới đây, giả bộ ho khan hai tiếng , cười nhẹ rồi đi tới phòng tiếp khách.

Lúc này, hắn thật ra không biết chuyện gì đã xảy ra với tam sư huynh Lạc Lan Điền của hắn, nhưng hắn không thể không trả lời, hắn nghĩ chuyện này bất quá sư phụ hắn cũng chỉ muốn hỏi hắn mà thôi.

Mộ Dung Thiên cười, nói: “Tên tiểu tử này học bộ dạng đó từ khi nào vậy, tốt không học, lại học điều xấu”.

Nam Phong Tước và Xích Vũ Đông nhìn qua Trần Nhược Tư, thấy hắn làm mặt quái dị, liền cười thầm.

Năm người ngồi xuống, Trần Nhược Tư uống trà do người mang tới, sau đó hướng tới mọi người, nói vắn tắt sự việc xảy ra với mình gần đây.

Dĩ nhiên, việc gặp Mộ Dung Tuyết với việc trộm y phục của Linh Cơ, sự việc cùng Lâm Hân Ngọc ở một chỗ, đều giấu đi, bằng không, sư phụ hắn có lẽ đã sớm ngồi không yên, bị hắn làm cho tức điên lên rồi.

Nghe Trần Nhược Tư kể xong, ngoại trừ Lâm Hân Ngọc, Mộ Dung Thiên, Nam Phong Tước và Xích Vũ Đông đều nghi hoặc, ánh mắt khó tin, nhìn vào hắn.

Một hồi lâu, bọn họ như từ trong sương mù tỉnh táo lại, ánh mắt của Mộ Dung Thiên, lộ nét nghi ngờ và khó hiểu, nhìn Trần Nhược Tư nói: “Bây giờ cũng không còn sớm nữa, các người thu xếp cho cô nương này chỗ nghỉ ngơi, ta đi trước”. Mộ Dung Thiên nói xong, đứng dậy bước nhanh ra khỏi phòng tiếp khách.

Bọn Trần Nhược Tư thấy sư phụ như vậy, tất cả đều nghĩ có gì đó là lạ, tình huống này trước đây chưa từng thấy qua.

Mộ Dung Thiên đi rồi, Trần Nhược Tư nói: “Sư huynh, cô nương mà lần trước đệ đưa về? hiện ở đâu, mau đưa đệ tới gặp cô ấy”.

”Đệ còn muốn đi gặp nàng ta, chẳng lẽ ngươi không biết cô ta là minh yêu sao? Hiện giờ đang bị sư phụ nhốt trong Tòa Yêu tháp. Nam Phong Tước trả lời.

Trần Nhược Tư đứng dậy, có chút tức giận nói: “Đệ không phải là đã nhờ các huynh đối xử tốt với cô ta sao, đệ hoàn toàn tin tưởng các huynh, sao các huynh lại nói cho sư phụ biết?”

“Chúng ta không nói cho sư phụ biết, chỉ là sư phụ vô tình phát hiện ra, chúng ta không có cách nào hết” Xích Vũ Đông nói.

Trần Nhược Tư nói : “Đã trách lầm, thôi không nói nữa” nói xong, ai cũng không để ý đến, quay đầu lại ung dung bước ra cửa.

Nam Phong Tước và Xích Vũ Đông hai người thấy thế, chẳng biết làm gì, đứng ngây ngốc ra đó.

Lâm Hân Ngọc đứng dậy bước nhanh đi theo.

Lúc này, ngoài trời đã tối, ánh trăng lặng lẽ treo trên đầu, tỏa ánh sáng nhẹ, sao trên trời nhấp nháy.

Trần Nhược Tư đi tới cửa Thiền Viện, ngồi một mình ở thềm cửa, nhìn vào bóng đêm xa xa, ngơ ngẩn, trong lòng thầm nghĩ : “Ta phải tìm ra biện pháp để cứu nàng, nhưng như vậy, sư phụ nhất định sẽ trách phạt ta, cũng có thể trục xuất ta ra khỏi sư môn, ta phải làm sao bây giờ?”

Lâm Hân Ngọc như một bóng ma, đột nhiên xuất hiện phía sau Trần Nhược Tư, nhẹ nhàng vỗ vai hắn, ngồi xuống bên cạnh hắn.

Trần Nhược Tư bị nàng vỗ vai, dọa cho giật mình, hắn quay đầu lại nhìn Lâm Hân Ngọc nói: “Tỷ giống như bóng ma, không tiếng động, khi không đến nơi này, định dọa chết đệ sao?”

“Người mới giống như một bóng ma, bị một chút thất bại, bộc phát tính khí, bây giờ trong lòng có phải không vui? Muốn thế nào, làm thế đó đi, không cần phải biết tới sự tình quá phức tạp đâu” Lâm Hân Ngọc nhìn Trần Nhược Tư, nở một nụ cười, nói.

Trần Nhược Tư được Lâm Hân Ngọc nhắc nhở, tâm tình bắt đầu sáng sủa, hắn cũng biết phải làm thế nào, hắn ôm lấy Lâm Hân Ngọc, hôn một cái lên má nàng, rồi nói: “Là đệ không bình tĩnh, đệ bây giờ đã nghĩ thông suốt mọi việc, cảm ơn tỷ, ta thềm được như tỷ, tỷ nghỉ ngơi đi, đệ còn có việc phải làm, mai gặp lại!” Hắn nói xong chạy ra ngoài, biến mất trong màn đêm.

Lâm Hân Ngọc bị Trần Nhược Tư hôn lên hai gò má đầy đặn, ngọt ngào cười cười, thầm nghĩ: “Tên tiểu tử này thật háo sắc, tại đạo quán mà chiếm tiện nghi của ta. Không biết hắn trong lòng rốt cuộc nghĩ gì, mà lại mạo hiểm đi cứu một mình yêu” Nàng nghĩ đến đây, lắc lắc đầu, đứng dậy bước vào trong Thiền Viện.

Trần Nhược Tư vừa rồi ôm lấy Lâm Hân Ngọc, hôn lên má nàng, bị Nam Phong Tước và Xích Vũ Đông đi theo nhìn thấy, họ cũng bị hành động của Trần Nhược Tư, làm cho có chút hồ đồ, đứng ngây tại chỗ.

Lâm Hân Ngọc tiến đến cửa, thì đụng phải hai người, nàng thấy hai người bọn họ đứng ngây ngốc tại đây, nàng đoán được bọn họ vì cái gì mà ngây ngốc đứng đây, nàng giả bộ ho khan một tiếng, nhìn bọn họ nói: “Các người làm sao vậy, nhìn lên người ta, như vậy là không lễ phép đâu” Nói xong, thong thả cười cười.

“Không có, không có, chúng ta không nhìn thấy gì cả” Nam Phong Tước cười cười, có chút không tự nhiên mà nói.

Bây giờ cũng may là trời tối nên hai người bọn họ về mặt không tự nhiên, không bị Lâm Hân Ngọc nhìn thấy.

“Thật không?” Lâm Hân Ngọc cười cười nói: “Cho dù có thấy, cũng không có sao, đây là bí mật giữa ta và hắn, chỉ không muốn nói nhiều, cảm ơn, mời dẫn đường cho ta tới chỗ nghỉ ngơi” Nàng nói xong, đưa mắt nhìn Nam Phong Tước và Xích Vũ Đông.

Lâm Hân Ngọc đoán Trần Nhược Tư đã đi cứu người trong Tỏa Yêu tháp, nàng lo Nam Phong Tước và Xích Vũ Đông đi báo cho cho sư phụ của hắn, cố ý giữ bọn họ lại, để cho Trần Nhược Tư có nhiều cơ hội thành công.

Nam Phong Tước và Xích Vũ Đông trong lúc này đích thực có ý đó, nhưng là bọn họ lo cho Trần Nhược Tư, không muốn hắn tiếp tục sai lầm. Họ thấy Lâm Hân Ngọc nói như vậy, cũng cảm thấy bất đắc dĩ dù sao, cô ta cũng là khách, không để thất lễ, bọn họ cùng lên tiếng, đưa Lâm Hân Ngọc tới phòng khách rồi mới đi.

Lâm Hân Ngọc đi theo sau họ, cười thầm, trong lòng thầm nghĩ: “Tiểu hồn dẫn, nếu người cứu được người, nên cảm ơn ta cho tốt.” Nàng vừa nghĩ Trần Nhược Tư sẽ cảm ơn nàng như thế nào, vừa bước nhanh theo.

Lúc này, nàng muốn được tạ ơn, dĩ nhiên không phải là một lễ vật, mà là muốn Trần Nhược Tư hôn nàng vài cái nữa, nàng nghĩ như vậy, nếu có ai biết được có lẽ sẽ cho rằng nàng là loại người không biết liêm sỉ.

67. Chương 67:ý Ngoại Phong Ba (3)

Toả Yêu tháp là nơi giam giữ các yêu vật, đa số là các tà vật bất tử.

Toả Yêu tháp bốn phía ước chừng trong vòng một trượng, nằm trên một tảng đá có khắc pháp ấn kinh văn.

Khu vực bên ngoài thì có một bức tường cao một trượng xây thành hình bán nguyệt, chỉ có một cánh cửa có hai đạo sĩ đứng canh gác.

Trong lúc này, màn đêm đã buông xuống, trăng đã chuyển về hướng tây, trời đầy sao, cảnh vật yên tĩnh mặt đất không nhìn thấy rõ được.

Trần Nhược Tư ở phía trước Toả Yêu tháp, đã chờ mấy giờ rồi, trong lòng hắn vô cùng bất an, trong lòng thầm mắng: “Hai đạo sĩ thối kia không chịu đi ngủ, nếu bỏ về thì vĩnh viễn không có cơ hội” Hắn nghĩ tới đây, mắt đảo nhanh tay cầm một mảnh đá nhắm vào một đạo sĩ rồi ném tới.

“Ái da...” đạo sĩ bị mảnh đá văng trúng kêu lên một tiếng.

” Lão huynh làm sao vậy?” Đạo sĩ kia hỏi.

“Có người ném đá vào ta” Đạo sĩ bị ném trúng nói.

” Nói giỡn hoài, nơi này có người nữa sao, đạo huynh của bọn ta không trở lại đây, bây giờ là nửa đêm, còn ai đến nơi quỷ quái này chứ.” Một đạo sĩ nói

...

Trần Nhược Tư thấy bọn họ chỉ nói chuyện chứ không có ý rời khỏi đó, hắn trong lòng thầm nghĩ: “Con mẹ người cứ nói hoài, mau rời đi” hắn lại cầm lấy một mảnh đá hướng vào đạo sĩ khác mà ném tới.

” Lão huynh, chúng ta mau tìm bốn phía thử xem, ta cũng vừa bị ném đá.” Một đạo sĩ nói.

” Ta hôm nay khi ra khỏi cửa thì con mắt cứ giật hoài, bây giờ đã ứng nghiệm rồi, chúng ta mau đi bẩm báo với trưởng môn đi, nói không chừng chuyện vừa rồi là do yêu vật gây nên” Một đạo sĩ nói.

“Đúng đó , chúng ta mau đi bẩm báo” Một đạo sĩ đáp.

Bọn họ nói tới đây liền hướng phía đạo quan của trưởng môn mà chạy tới.

“Đần độn, con mẹ nó hai đạo sĩ thối này, sự việc này mà cũng bẩm báo trưởng môn” Trần Nhược Tư trong lòng thầm mắng.

Hắn thấy hai đạo sĩ kia rời khỏi thì cũng nhanh chóng chạy vào cửa.

Hắn cẩn thận bước qua cửa có vẽ phù chú của Toả Yêu tháp, đi vào bên trong.

Trần Nhược Tư bước vào trong tháp thì trong tai nghe những tiếng gào thét bi thảm, những tiếng động này đều do các yêu vật ở đây gây ra.

Trần Nhược Tư ngây ngốc đứng lặng ở cửa một lát, trong lòng rất hoảng sợ, thầm mắng: “Yêu ma các người, khốn kiếp, kêu cái gì mà kêu, định làm cho ta chết khiếp à”.

Xung quanh Toả Yêu tháp đều có dán các lá bùa, văn tự trên các lá bùa này phát ra ánh vàng, chiếu rọi khắp tháp làm cho nơi này thêm rực rỡ.

Trong mười phòng giam yêu ma của Toả Yêu tháp, các yêu ma bị ánh sáng vàng của các lá bùa giam hãm.

Trên cửa của từng phòng giam đều có dán các lá bùa.

Các yêu ma trong các phòng giam thấy Trần Nhược Tư tiến vào đều đứng dậy đến bên cửa hai tay nắm lấy các chấn song, hướng Trần Nhược Tư mà kêu gào.

Nhất thời Toả Yêu tháp trở nên náo nhiệt, tiếng kim loại va vào nhau kêu lên” Đinh đinh, đang đang” hòa với tiếng quát tháo của các yêu ma tạo thành âm thanh hỗn tạp.

Pháp lực của các yêu ma đều bị các dòng kinh văn trên các phù chú trong Toả Yêu tháp áp chế, chúng không thể biến hoá, người hay thú đều không có khác biệt nhau.

Mặc dù là như vậy nhưng tiếng quát tháo của chúng cũng làm cho Trần Nhược Tư có chút kinh hoảng, hấn bịt tai lại, khiếp đảm bắt đầu đi tìm kiếm trong tháp, miệng niệm kinh văn.

Trong chốc lát hấn tìm thấy cánh cửa sắt của phòng giam Linh Cơ.

“Vận khí cũng không tồi, không nghĩ sẽ tìm được nhanh như vậy.” Trần Nhược Tư trong lòng thầm nghĩ, hấn buông tay ra khỏi lỗ tai, bước tới tháo nhanh lá bùa trên cửa phòng giam, mở cửa bước vào trong nhanh chón bẻ Linh Cơ đang hôn mê, rồi bước nhanh ra.

Trần Nhược Tư cẩn thận đi ra cửa Toả Yêu tháp, hấn nhìn thấy phía trước mấy trượng có hơn mười người tay cầm đuốc hướng về Toả Yêu tháp phóng nhanh tới.

“Tiêu rồi, bọn họ với sư phụ đã đến đây” Trần Nhược Tư trong lòng kêu lên, hấn ôm lấy Linh Cơ tăng tốc hướng về phía ngọn núi cao nhất mà chạy đi.

Chỗ này có một lối nhỏ ngoằn ngoèo, rất nguy hiểm nhưng lại có thể không để lại dấu vết, cũng may là hấn rất quen thuộc lối này, bằng không hấn cũng không có khả năng thuận lợi bỏ trốn khỏi núi.

Trần Nhược Tư tìm nơi bí mật, nhẹ nhàng đặt Linh Cơ trên tay xuống, lấy ra Huyết Hoa hồng vo lại, sau đó nhỏ nước của nó vào miệng Linh Cơ.

Những giọt Huyết Hoa hồng kia thật là công hiệu , ngay khi Trần Nhược Tư vừa mới nhỏ vào miệng nàng thì xuất hiện ánh sáng xanh biếc trên miệng nàng xồng ra, trên khuôn mặt tái nhợt của nàng cũng dần ửng hồng.

Trần Nhược Tư cảm giác có ánh đuốc ở phía trước, trong lòng hấn cả kinh: “Không hay rồi, sư phụ bọn họ đã đuổi tới đây rồi, nơi này không ở được nữa” Hấn nghĩ đến đây liền ôm Linh cơ chạy đi nơi khác.

Hấn vừa ôm Linh Cơ xoay người lại thì có mấy bóng người tay cầm đuốc từ phía trên bay xuống trước mặt Trần Nhược Tư.

Trần Nhược Tư trước mắt, không thể di chuyển.

“Hỗn tiểu tử, ngươi làm gì vậy ?” Mộ Dung Thiên đưa mắt nhìn Trần Nhược Tư tức giận nói.

“Sư phụ, con xin lỗi chỉ là con muốn cứu tính nàng thôi” Trần Nhược Tư ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Thiên nói.

“Hỗn đản, còn không mau buông nó xuống để chúng ta đưa nó trở về.” Mộ Dung Thiên nói.

“Không được, sư phụ, con nhất định cứu nàng, dù gì con cũng không để mọi người đem nàng trở về” Trần Nhược Tư nói.

Mộ Dung Thiên nghe Trần Nhược Tư nói xong, tức giận đến xanh cả mặt, trừng mắt nhìn Trần Nhược Tư không nói một lời.

“Sư đệ , không được vô lễ mau buông nó xuống, chúng ta sẽ giúp ngươi xin sư phụ tha cho ngươi” Nam Phong Tước đứng bên cạnh Mộ Dung Thiên nói với Trần Nhược Tư.

Lúc này Linh Cơ trên tay Trần Nhược Tư đã tỉnh, ho khan hai tiếng, chậm rãi mở mắt, nhìn thấy một nam nhân đang ôm mình thì cả kinh thầm nghĩ: “Ta không chết, nhưng sao ta lại nằm trong lòng của nam nhân này ?”Nàng nghĩ đến đây liền vùng giãy dụa vài cái.

Trần Nhược Tư cúi xuống nhìn thoáng qua Linh Cơ thấy nàng đã tỉnh, hấn trong lòng cao hứng nghĩ: “Tốt lắm, nàng đã tỉnh, có thể tự mình chạy trốn được rồi.” Hấn nghĩ tới đây liền nhìn Linh cơ nói: “Nàng tốt

cực cũng đã tỉnh, ta chịu cay đắng cũng không uống phí ” Hắc nói xong liền thả Linh cơ xuống rồi bước ra phía trước đứng chắn phía trước nàng, nhìn Mộ Dung Thiên rồi nói: “Sư phụ, nàng bây giờ đã tỉnh lại, xin để nàng đi, con theo người tùy ý xử lý”

Linh Cơ nhìn Trần Nhược Tư đứng trước mặt trong lòng thầm nghĩ: “Tiểu tử này là một đạo sĩ, hẳn vì sao lại cứu ta, giọng nói của hắn rất quen, dường như ta đã nghe được ở đâu rồi” Nàng nghĩ xong liền cố gắng vận khí, thì cảm giác được bản thân đã hoàn toàn khôi phục, nàng đi đến bên cạnh Trần Nhược Tư hỏi: “Tiểu tử, ngươi vì sao lại cứu ta?”

” Không vì cái gì cả.” Trần Nhược Tư cười cười nói với Linh Cơ.

Mộ Dung Thiên lẳng lặng nhìn Trần Nhược Tư, tức giận đến nỗi muốn một chưởng đánh chết hắn đi, liền quát lên: “Nhanh, mau bắt yêu nữ kia lại, tiểu tử đó nếu ngăn lại ta cho phép đánh”.

Mộ Dung Thiên vừa nói xong tay phải liền xuất kiếm, tay trái xuất ra năm đạo bùa phóng đến Linh Cơ.

Năm đạo bùa vừa rời khỏi tay của Mộ Dung Thiên thì phát ra ánh vàng chói mắt, cấp tốc bay nhanh đến chỗ Linh Cơ.

Ánh sáng vàng chói mắt vừa hiện ra chiếu sáng nơi này như ban ngày.

Linh cơ thấy vậy trong lòng vô cùng hoảng sợ thầm nghĩ: “Không ngờ lão đạo sĩ này lại có pháp lực cao cường đến như vậy, không biết có thể tiếp được kích này hay không?” Nàng thầm ngưng tụ pháp lực chờ thời cơ thích hợp để ra tay phản kích.

68. Chương 68:ý Ngoại Phong Ba (4)

Nam Phong Tước thét lên: ”Sư đệ, mau qua đây, còn nếu như không, chúng ta sẽ thật sự động thủ.

Trần Nhược Tư tịnh không thèm để ý đến Nam Phong Tước, nhân tình của hắn lúc này chỉ chăm chăm nhìn đạo bùa chú đang bay hướng tới phía Linh Cơ, trong lòng hắn thầm nghĩ: “Nàng hiện tại mới hồi phục được một chút, có lẽ không thể tiếp chiêu nổi, ta từng bị con hổ long thú công kích bất ngờ mà còn không chết, huống hồ bây giờ ta lại còn có thêm cả Ngọc Lân giáp hộ thể, có lẽ đủ sức tiếp được đòn này” Hắn nghĩ tới đó, khí thế đột khởi, hướng về phía năm đạo ngũ linh phù nghênh tiếp đòn công kích.

Chúng nhân tại hiện trường nhìn thấy vậy, nhất thời tất cả đều cảm thấy kinh ngạc.

Linh Cơ nghi hoặc trong lòng nghĩ: “Tên tiểu tử rốt cuộc suy tính cái quỷ gì vậy, hẳn vì cái gì, cần gì mà phải liều mạng cứu ta?” Nàng vừa nghĩ vừa hét lên:” Hồn tiểu tử, ngươi không cần mạng sống nữa sao, còn không mau quay lại cho ta” Nàng hét lên, lập tức đã tự mình phi thân, hướng tới phía Trần Nhược Tư mà truy cản.

“Ba ba ba ba ba” năm âm thanh phát ra từ năm đạo phù cùng vang lên, không lệch một ly đánh thẳng tới ngực Trần Nhược Tư, ngay lúc đó, cường quang chiếu khắp, kim quang lan ra bốn phía, Trần Nhược Tư bị đánh lão đảo thân hình, thân hình bị đánh ngược ra sau rơi về phía Linh Cơ.

Linh Cơ ôm lấy Trần Nhược Tư, bay ngược về sau mấy thước, phiêu phiêu đáp xuống mặt đất.

Mộ Dung Thiên mắt thấy năm đạo bùa của mình đánh ra, toàn bộ nhằm vào thân Trần Nhược Tư mà công kích, lão nghĩ rằng lần này Trần Nhược Tư đích thị cử tử nhất sinh, không còn khả năng cứu thoát, liền cảm thấy bất rút khó chịu, nhất thời cảm giác đó truyền tới toàn thân, trong nháy mắt nước mắt đã xuất hiện nơi khóe mắt.

Trần Nhược Tư là đệ tử của lão từ hơn 10 năm nay, trong những năm đó, lão luôn luôn đối đãi với Trần Nhược Tư như thân sinh phụ mẫu, chưa bao giờ đánh hay mắng mỗ hắn cả, vậy mà bây giờ hắn chết dưới tay lão, làm sao lão không cảm thấy khó chịu trong lòng được?

“Cảm ơn tử tử, thừa dịp hiện tại bọn họ đều cảm thấy bất ngờ, mau thoát ly nơi này, nếu không sẽ không còn cơ hội nữa” Trần Nhược Tư vỗ vỗ vào ngực nhìn Linh Cơ rồi nói.

Linh Cơ nhìn thấy Trần Nhược Tư bị lực lượng của Mộ Dung Thiên công kích, không những không bị sao, mà còn có thể nói chuyện, trong lòng suy nghĩ: “Hắn chỉ là một tên tiểu đạo sĩ nho nhỏ, tất nhiên là có một chút bản lĩnh, nhưng ngăn trở được lực lượng cường đại như thế, đích thị là kì quái, hẳn thực sự là người như thế nào, chẳng lẽ hắn không phải con người sao” Nàng suy nghĩ đến đây, đưa Trần Nhược Tư hạ xuống, nhìn Trần Nhược Tư rồi nói: “Tiểu tử, rốt cục người là ai?”

“Ta chính là ta, là một tiểu đạo sĩ ở đạo quán, mau đi nhanh đi, không cần thiết phải để ý xem ta là ai đâu” Trần Nhược Tư cười cười nói.

“Được rồi, vậy thì ta đi đây, tái kiến, cảm ơn người đã cứu mạng” Linh Cơ nhìn Trần Nhược Tư nói, nàng nói xong, tức thì xoay chuyển thân thể biến thành một đạo bạch quang, tức thời biến mất.

Mộ Dung Thiên nhìn thấy Trần Nhược Tư một chút cũng không bị ảnh hưởng, cảm thấy rất nghi hoặc, trong lòng suy nghĩ: “Đó là khả năng gì vậy, thân thể hắn có khả năng gì mà có thể chống cự được trước lực lượng công kích cường đại kia, cho dù là thần tiên khi bị công kích như vậy thì cũng bị thụ thương, vậy mà hắn một chút cũng không bị làm sao, lẽ nào hắn thực sự không phải Trần Nhược Tư, vậy hắn là ai?” Lão nghĩ đến đây, nhìn Trần Nhược Tư nói: “Hồn tiểu tử, ngươi không phải là Trần Nhược Tư, ngươi thực sự là ai?”

Nam Phong Tước nhìn thấy Mộ Dung Thiên như là đang có vấn đề, hắn cảm thấy mơ hồ, trong lòng thầm nghĩ: “Chẳng lẽ sư phó hồ đồ rồi sao, hay là ta hồ đồ, giọng nói này cùng tính cách của người này giống hệt hẳn trước kia, sao lại thế này, không thể nào giống đến thế”.

Đứng một bên hồi lâu, Lâm Hân Ngọc liền đi đến bên Trần Nhược Tư, nhìn Trần Nhược Tư khẽ cười nhẹ, rồi hướng về phía Mộ Dung Thiên nói: “Mộ Dung chưong môn, người không cần thiết phải hoài nghi thân phận của hắn, hắn đích thị là Trần Nhược Tư, hắn có khả năng tiếp được một kích là vì trên người hắn có Bảo Y Ngọc Lân giáp, Ngọc Lân Giáp này đã nổi tiếng từ hàng vạn năm rồi...”

Nàng vừa nói đến đây, liền bị Trần Nhược Tư làm đứt đoạn, hắn sợ Lâm Hân Ngọc sẽ vô tình nói ra sự tình, bản thân trên người hắn còn có cả một Y Nữ Thú con, hắn kho khan lên một tiếng, thoáng nhìn Lâm Hân Ngọc rồi nói: “Đệ tử đích xác là đã gặp một vạn niên tu tiên giả, lão ta đã cấp cho đệ tử Ngọc Lân Giáp, đệ tử lần trước đã quên mất việc nói cho người biết”.

Mộ Dung Thiên thở dài một tiếng, không ngừng lắc lắc cái đầu, trong lòng suy nghĩ: “Đến thần tiên cũng tặng bảo vật cho hắn, hẳn sau này nhất định không thể là kẻ tầm thường, tuy vậy ta không thể nào thiên vị cho hắn được, nếu ta thiên vị hắn, môn qui sẽ không còn tác dụng nữa” Lão nghĩ đến đó, nhìn Trần Nhược Tư rồi nói: “Mọi việc xong rồi, ngươi cũng đã không xảy ra chuyện gì, ngươi đã dám tự mình phóng thích Minh yêu, thì bây giờ phải chịu môn qui xử phạt, ngươi nói xem phạt gì ngươi bây giờ, tự ngươi nói đi”.

Trần Nhược Tư suy nghĩ trong lòng: “Dù sao hiện tại cũng đã không thấy Mộng Tuyết tỷ tỷ đâu, nhân tiện bây giờ tu luyện cho tốt, biết đâu trong tương lai khi nàng thành tiên, chúng ta có thể ở cùng một chỗ” Hắn nghĩ đến đây, liền mở miệng nói: “Có thể phạt con bế quan diện bích một năm!”.

“Cái gì, người phải bế quan một năm? Vậy còn ta, ta ...” Lâm Hân Ngọc nhìn Trần Nhược Tư, giọng nói đầy sự thất vọng.

“Tỷ tỷ nên hạ sơn đi, tìm một địa phương an tĩnh nào đó rồi tu luyện” Trần Nhược Tư thoáng nhìn vào mắt Lâm Hân Ngọc rồi nói.

“Không, ta quyết không để cho ngươi phải bị nhốt vào trong phòng để diện bích, đi, ngươi đi với ta” Lâm Hân Ngọc nghe thấy Trần Nhược Tư nói như vậy, trong nháy mắt nước mắt đã ngấn quanh mắt, nàng cầm lấy tay Trần Nhược Tư, như muốn li khai.

Mộ Dung Thiên nhìn thấy vậy, cũng đã đoán được phần nào tâm sự của Lâm Hân Ngọc, bản thân lão cũng không muốn nhốt Trần Nhược Tư lâu, lão càng không muốn Trần Nhược Tư theo nàng ta li khai, ở chung một chỗ, nhờ đâu lại xảy ra sự việc ngoài ý muốn, như vậy sẽ làm hỏng thanh danh, tiền đồ, sự tu hành thành tiên của hắn, nếu như vậy thì sự việc đúng là không thể coi là nhỏ được nữa.

Lão liền đi tới, chắn trước mặt Lâm Hân Ngọc nói: “Lâm cô nương, hắn hiện tại đã vi phạm giới luật của đạo quan, nên không thể ngươi dẫn hắn đi được, ngươi cũng không nên can dự vào sự vụ của bản phái”.

“Tỷ tỷ, tỷ hạ sơn trước đi, đệ đã vi phạm môn quy, chịu phạt là điều tất yếu, tỷ đừng vì đệ mà gây nên phiền phức không đáng có” Trần Nhược Tư nhìn Lâm Hân Ngọc nói.

Lâm Hân Ngọc quay lại nhìn Trần Nhược Tư nói: “Người thật sự không muốn đi với ta sao?” Trông nàng lúc này, ánh mắt đã trở lên đỏ hoe, nước mắt từng giọt từng giọt lăn dài trên má.

Trần Nhược Tư nhìn hình dáng của Lâm Hân Ngọc, cũng đoán ra được tâm tình của nàng, hần thềm nghĩ: “Ta cũng đã mong muốn được cùng nàng rời xa chốn này, nhưng hiện tại trong tim ta chỉ có mỗi bóng hình Mộ Dung Tuyết tỷ tỷ, nàng đích thị rất xinh đẹp, ta cũng mong muốn có nàng, nhưng ta không thể bội bạc Mộ Dung Tuyết tỷ tỷ được, tuy rằng không thể cùng Mộ Dung Tuyết tỷ tỷ ở cùng một chỗ nhưng ta cũng cảm nhận được tình ý, ngoài ra, nếu như ta đi mất, sư phụ nhất định sẽ rất thương tâm, ta không thể tưởng tượng được sự thương tâm của sư phụ, nhưng chắc chắn sẽ làm cho người rất đau lòng” Hần nghĩ đến đây, hướng về Lâm Ngọc Hân nói: “Tỷ là người tu đạo, chắc sẽ biết những điều cấm kỵ của tu đạo, tỷ thấy có đúng không”

Trần Nhược Tư nói xong, không quay đầu lại mà theo hướng về nơi diện bích thất đi tới, vào lúc này, tâm lý của hắn đã bắt đầu cảm thấy hối hận, hối hận vì đã làm mọi người phải lo lắng thương tâm, hắn thở dài một tiếng, nước mắt đã chảy xuống.

Lâm Hân Ngọc nghe xong lời nói của Trần Nhược Tư, trong lòng cảm thấy khó mà chấp nhận được, nàng đứng ngẩn người ra một chỗ, nước mắt đã chảy ra như suối.

Mộ Dung Thiên thở dài một tiếng, nhìn Lâm Ngọc Hân nói: “Cô nương đừng quá thương tâm, mọi chuyện đã qua rồi, con đường tu hành của người còn dài, đừng vì hành động nông nổi nhất thời mà hủy đi con đường tu hành của mình, người tự suy nghĩ đi”.

Lâm Hân Ngọc nhìn vào mắt Mộ Dung Thiên, nàng mang tất cả nộ khí đặt lên người Mộ Dung Thiên, nàng ta hướng về Mộ Dung Thiên hét lớn: “Người là một lão đạo sĩ xấu xa, người có biết tình là gì đâu? Lũ đạo sĩ các người đều là thứ vô tình vô nghĩa, biến đi, ai cần lòng tốt của người”.

Lâm Hân Ngọc mắng chửi xong, đẩy Mộ Dung Thiên qua một bên, vừa khóc vừa hướng con đường xuống núi mà chạy đi.

Mộ Dung Thiên bị nàng ta chửi rửa một hồi, cảm thấy không cười nổi, lão cười khổ lên một tiếng, sau đó thở dài.

Qua một hồi lâu, Nam Phong Tước bước tới, nhìn Mộ Dung Thiên rồi nói: “Sư phụ, người không cần phải để ý đến tiểu nha đầu đó, nàng ta vừa rồi có hơi hồ đồ, hiện tại việc cấp bách là xử lý sự việc của sư đệ trước”.

Mộ Dung Thiên gật gật đầu rồi nói: “Các người theo ta đi xử lý vụ việc, đưa hần nhập quan nào, môn nhân trực của quan đa phần là cao thủ, ta phải đi xem hần thể nào đã, ta biết rằng tên tiểu tử đó tính cách thật khó mà thay đổi”.

Nam Phong Tước dạ lên một tiếng, đi theo các đệ tử đồng môn, nhanh chóng hướng tới phía Trần Nhược Tư đi mà đuổi theo.

Mộ Dung Thiên nhìn bóng hình rời đi của bọn họ, trong lòng suy nghĩ: “Tên tiểu tử kia trong tương lai có thể trở thành kẻ bất phàm không? Ta không thể nào nhìn ra được, hành vi của hắn, đều làm cho người ta không thể nắm bắt được, lại không phân biệt được địch bạn, vừa rồi mạo hiểm phóng thích minh yêu, hần khi nào thì không tái lỗi nữa đây?” Lão nghĩ đến đây, lắc lắc đầu, thở dài một tiếng rồi lập tức rời đi.

69. Chương 69:mỹ Nữ Thương Tâm

Cũng vào lúc này, có tiếng khóc thương tâm của một nữ tử hòa cùng tiếng hát.

Nữ tử đang khóc này không ai khác mà chính là Lâm Hân Ngọc, từ chiều tối qua sau khi xuống núi đã đi thẳng xuống bên hồ, khóc từ lúc đó cho đến rạng sáng, tiếng khóc của nàng ta từ lúc đó đến giờ chưa nghỉ một phút nào.

Tiếng khóc ai oán của nàng truyền khắp không gian tịch mịch, vang vọng cả mặt hồ, đồng thời cũng vừa truyền tới tai Mộng Tuyết. Mộng Tuyết trong lòng nghi hoặc nghĩ: “Đó là ai vậy? Tiếng khóc mới thương tâm làm sao, trước đây bên hồ đâu có người con gái nào qua lại đâu, ta phải đi xem xem mới được” Nàng nghĩ đến đây, liền rời khỏi nhà, nhanh chóng hướng tới tiếng khóc phát ra mà bơi đến.

Mộng Tuyết tìm một nơi bí mật, nhẹ nhàng bơi lên, trộm nhìn về hướng phát ra tiếng khóc, nàng liền ngăn người ra một lúc, trong lòng suy nghĩ: “Nàng ta chẳng phải là Lâm Hân Ngọc sao? Nàng ta sao lại có mặt ở nơi đây? Lẽ nào Trần Nhược Tư đã xảy ra chuyện gì rồi sao? Không đúng, vào lúc ta rời khỏi nơi đó, Trần Nhược Tư đã rời đi trước rồi mà, như vậy thì bọn họ không thể nào ở cùng một chỗ được, vậy tại sao nàng ta lại tới nơi này mà than khóc chứ?” Nàng nghĩ tới đây, nhẹ nhàng hướng về phía Lâm Hân Ngọc mà đi tới.

Có lẽ vào lúc này Lâm Hân Ngọc đang quá đau thương, nàng ta căn bản không cảm giác được có người đang đi tới gần nàng.

Mộng Tuyết đi tới bên cạnh Lâm Hân Ngọc, nhìn nàng cười nhẹ, rồi nói: “Lâm cô nương, cô làm sao mà lại khóc thương tâm đến vậy?”

Lâm Hân Ngọc nghe thấy có người gọi đích danh mình ra, nàng lặng người ra một lúc, lau khô nước mắt rồi từ từ quay đầu lại. Nàng nhìn thấy người trước mặt mình, đích thị là Mộng Tuyết, nàng liền cảm thấy nghi hoặc thất kinh, phải một lúc lâu sau, nàng mới cất tiếng nói: “Mộng Tuyết tỷ, tỷ sao lại ở đây vậy? Lẽ nào tỷ muốn quay lại đạo quan tìm Trần Nhược Tư sao?”

Mộng Tuyết thở dài một tiếng, cắn nhẹ môi rồi nói: “Không phải, ta nghe thấy có tiếng khóc của nữ nhân, cho nên mới tò mò đến xem, không nghĩ rằng lại gặp muội ở đây”.

“Tỷ nghe thấy tiếng muội khóc? Lẽ nào tỷ ở gần quanh đây?” Lâm Hân Ngọc liền hỏi.

“Đúng là ta ở một nơi gần đây” Mộng Tuyết trả lời.

” Tỷ biết Trần Nhược Tư đã quay về, vậy vì sao tỷ không đi tìm hắn?” Lâm Hân Ngọc liền nói.

Mộng Tuyết thở dài rồi nói: “Hắn đã không còn muốn gặp ta, ta còn muốn đi tìm hắn làm gì nữa?” Nàng nói xong, nhân châu đã bắt đầu lưu chuyển, ánh mắt đã bắt đầu nhạt nhòa.

Lâm Hân Ngọc nhìn Mộng Tuyết, trong lòng thầm nghĩ: “Không biết ta có nên nói cho nàng ta biết hết đầu đuôi sự việc không nhỉ? Nói không chừng nàng ta lên núi lại có thể cứu tên hỗn đản kia, cứ như vậy đi, ta đã không thể cùng hắn được cùng ở một nơi, nhưng ta cũng không nhẫn tâm thấy hắn phải chịu khổ” Nàng nghĩ tới đây, thở dài một tiếng nói: “Mộng Tuyết tỷ, không phải là hắn không muốn gặp tỷ, nghe muội nói này, tất cả đều là do sự phụ muội đối gạt tỷ thôi, Trần Nhược Tư cũng chỉ là vì nghe lời sư phụ, sợ phá hỏng tiền trình tu tiên của tỷ, do vậy mới rời bỏ tỷ, kỳ thật, trong lòng hắn, luôn luôn quan tâm đến tỷ”.

Mộng Tuyết nghe những gì mà Lâm Hân Ngọc nói xong, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chấp nhận, nhất thời cảm giác chua xót trong lòng biến mất không còn dấu vết gì nữa, nàng có chút hưng phấn nói: “Muội nói có thật không? Vậy, vậy hiện tại hắn đang ở nơi đâu? Còn muội vì sao lại khóc?”

“Hắn hiện giờ đang bị đạo quan xử phạt, có khả năng sẽ bị buộc phải bế quan một năm” Lâm Hân Ngọc liền trả lời.

Mộng Tuyết nghe thấy Trần Nhược Tư bị buộc bế quan một năm, trong lòng nàng tâm lý khẩn trương tự nhiên nổi lên, nàng thấy hơi bồn chồn, nói: “Hắn vốn ở trên núi, vậy tại sao lại bị phạt bế quan một năm vậy? Lẽ nào vì chuyện ta và hắn ở cùng một chỗ bị sư phụ của hắn phát hiện ra? Tất cả đều là do ta hại hắn, không được, ta phải tìm ra biện pháp nào đó cứu hắn ra”.

“Không phải đâu, chuyện của tỷ và hắn, sư phụ của hắn vẫn không biết được, sự tình đến nước này là do việc khác gây ra” Lâm Hân Ngọc nói đến đây, tạm dừng trong giây lát rồi kể lại vắn tắt diễn biến sự việc Trần Nhược Tư cứu Linh Cơ, đổi đầu với sư phó của hắn mà thả nàng ta đi.

Mộng Tuyết sau khi nghe xong, trầm tư một lúc rồi nói: “Hắn làm như vậy căn bản là không suy nghĩ gì, không được, ta phải tìm sư phụ hắn mà nói lý mới được, có điều ta không có khả năng trực tiếp lên núi,

phải nhờ cậy vào muối thì mới có thể lên núi được, muối cho ta đi theo, nếu có sự tình gì ngoài ý muốn xảy ra, chúng ta có thể dùng sức mà cứu hấn ra, người nghĩ thế nào?”

Lâm Hân Ngọc khởi thân đứng dậy, khẽ gật đầu rồi nói: “Được, cứ quyết định vậy đi, chỉ cần có thể giúp hấn giảm tội, cho dù có khó khăn muối cũng chấp nhận, cho dù phải làm ra vẻ hảo hữu với người của đạo quán, muối cũng sẽ cố gắng nhẫn nhịn”

Mộng Tuyết nhìn Lâm Hân Ngọc, cười nhẹ nói: “Cảm ơn muối!”

“Ta là vì cái gì mà tự nhiên lại giúp đỡ cho tình địch vậy” Lâm Hân Ngọc khẽ thở dài, cười nhẹ nói: “Cảm ơn cái gì, đi thôi, không phải đều là vì muốn tốt cho hấn sao?” Lâm Hân Ngọc nói xong, nhanh chóng hướng về phía đỉnh núi cất bước tiến tới.

Mộng Tuyết chuyển thân xoay một vòng hóa thành một đạo lưu quang, trên không trung lượn một vài vòng rồi tiến nhập vào y phục của Lâm Hân Ngọc.

Lâm Hân Ngọc thấy vậy, trong lòng suy nghĩ: “Mộng Tuyết đã tu hành đạt đến độ nhập tiên yếu cầu, nhưng nàng vì cái gì mà lại luyện ái một tên tiểu ni tử, không thể hiểu được, tình ái là cái gì mà thật sự khó nắm bắt, cũng như ta, chỉ mới gặp hấn vài lần, cũng tiếp xúc qua lại với hấn một lúc, cũng không xác định được rõ là có thích hấn hay không, nhiều khi muốn quên mà không quên được, lẽ nào đó gọi là tình ái?” Nàng ngẫm nghĩ tới đây, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nhanh chóng đi lên con đường đá dẫn lên đỉnh núi.

Vàng mặt trời đang lặn lên cao, tỏa ánh sáng vàng ra khắp nơi.

Đám chim sẽ trên cây vẫn tung tăng chuyền cành hót líu lo, cảnh tượng như đang cười nhạo hai nha đầu ngốc nghếch.

Lâm Hân Ngọc vào giờ phút này cảm thấy con đường dẫn lên núi khó đi vô cùng, nàng từng bước từng bước từ từ đi lên, mặc dù trong lòng nàng vô cùng khẩn trương rất muốn đi nhanh, nhưng không hiểu sao vào lúc này nàng lại đi rất từ từ.

Đáng ra chỉ mất khoảng mười phút là có thể hoàn thành lộ trình, nhưng nàng đã đi lên núi mất đến hơn hai mươi phút.

Trước cửa Thiền viện là một mái hiên nhỏ, Xích Vũ Đông đang cùng mấy vị sư huynh đệ đồng môn đang luyện tập võ công.

Xích Vũ Đông nhìn thấy Lâm Hân Ngọc quay trở lại, hấn liền bước tới nghênh tiếp, nhìn Lâm Hân Ngọc cười hì hì nói: “Chào Lâm cô nương, ta có thể giúp gì cho nàng không?”

Lâm Hân Ngọc hướng về Xích Vũ Đông thi lễ, cười nhẹ nói: “Cảm tạ huynh, ta bây giờ đang định đi thăm Trần Nhược Tư, không biết huynh có thể dẫn đường cho ta được không?”

Xích Vũ Đông vừa nghe Lâm Hân Ngọc nói xong, tức thời cảm thấy như tê liệt nửa người, hấn khẽ nhíu mày, suy nghĩ trong lòng: “Tên hỗn tiểu tử kia có cái gì tốt cơ chứ mà được người đẹp để ý, ta lẽ nào lại không có đến một điểm mị lực hay sao. Dù sao bây giờ ta cũng không quan tâm đến nữ nhân là mấy, tu hành là khẩn yếu, đợi khi nào thành tiên đã, lúc đó có thể gặp hoa tiên tử, không phải là tốt hơn sao” Hấn suy nghĩ đến đây, cười nói: “Việc này ta không thể nào tự quyết được, hay là nàng đợi một lát để ta đi hỏi sư phụ xem ý của người như thế nào”.

“Một chút đảm lượng cũng không có, chuyện gì cũng đều phải đi tìm sư phụ” Lâm Hân Ngọc thầm nghĩ trong lòng, tuy vậy nàng vẫn trả lời: “Không cần đâu, tất nhiên là huynh không thể dẫn ta đi được, ta tự đi tìm hấn cũng được rồi” Nàng vừa nói xong, liền động thân rồi cường hành đi tới luôn.

Xích Vũ Đông thấy Lâm Hân Ngọc cứ thế đi tới, hấn vội vàng kêu lớn: “Nơi này là Tĩnh Tâm đạo quán, làm sao có thể người làm cản được, nàng kiên nhẫn chờ đợi một chút được không” Hấn nói xong, hướng về phía chúng sư huynh đệ đồng môn vẫy vẫy tay, chúng sư huynh đệ của hấn lập tức tiến lại, ngăn chặn bước tiến của Lâm Hân Ngọc.

Lâm Hân Ngọc thấy vậy, thối lui về phía sau mấy bước, đồng thời nhanh chóng rút kiếm ra, mặt nàng không đổi sắc, cười lạnh một tiếng rồi lớn tiếng nói: “Sao đây? Muốn đánh nhau à, đừng tưởng ta sợ các người, mau tránh đường, nếu không, ta sẽ không khách khí đâu”.

“Nếu như người vẫn cố chấp muốn đánh nhau, thì trước tiên phải vượt qua ải của ta đã” Xích Vũ Đông cười một tiếng nói, hần vừa nói xong, tức thì huy động thanh kiếm nhằm ngực Lâm Hân Ngọc đánh tới.

Lâm Hân Ngọc không hoảng loạn mà ngay lập tức di chuyển một bước qua bên phải, nhanh chóng xoay người sang trái, đồng thời ngay lúc xoay người, hai tay nàng nắm lấy thanh kiếm, chém mạnh về phía trước theo phương thẳng đứng, một tiếng “Đinh” vang lên, thanh kiếm của nàng chạm vào kiếm của Xích Vũ Đông dội ra, tiện đà tay phải đang nắm kiếm quyết chuyển thành quyền nhắm thẳng vào mặt Xích Vũ Đông mà đánh tới.

Xích Vũ Đông giật mình hoảng hốt, trong lòng suy nghĩ: “Không ngờ tiểu ni tử lại có khả năng này, tốc độ quả thật nhanh” Hần trong lúc hoảng hốt, nhanh chóng triệt thân thối lui về sau mấy bước nhằm né tránh lực công kích của Lâm Hân Ngọc. Tuy hần có thể thoát được nhưng cũng suýt ngã xuống, trông đáng điệu của hần lúc này, có thể thấy là hần đã vô cùng chật vật.

Xích Vũ Đông trong môn phái được liệt vào đệ tử hạng trung, cũng có thể tạm coi là nổi bật, vậy mà không ngờ rằng hần bị một nữ tử yếu mềm, một chiêu đả bại. Chứng sư huynh đệ của Xích Vũ Đông thấy vậy, tất cả đều cảm thấy vô cùng kinh hãi, lập tức biến thành ngây ngốc tại đường trường, không biết phải làm thế nào cho tốt.

70. Chương 70:thố Ý Trùng Trùng

Xích Vũ Đông trong lòng tức giận, mặt biến sắc, lúc đỏ lúc trắng, qua hồi lâu, hần mới thốt ra một câu : “Ta cũng muốn xem người có bản sự gì?” Hần nói xong tay trái đưa ra năm đạo phù, miệng niệm chú ngữ, tiếp đó đạo phù nhanh chóng bay nhanh tới, tấn công về hướng Lâm Hân Ngọc.

Lâm Hân Ngọc không nghĩ hần lại sử dụng pháp thuật để tấn công mình, nàng hoảng hốt, lấy từ trong người ra quang lăng kính, cầm quang lăng kính trong tay niệm chú, hướng về năm đạo phù mà nghênh đón.

” Ba ba ba ba ba” năm âm thanh vang lên, cả năm đạo linh phù đều hướng tới chiếc quang lăng kính, quang lăng kính nhằm hướng các đạo linh phù phát ra pháp lực, đẩy chúng bắn ra ngoài, hướng đến các sư huynh đệ của Xích Vũ Đông, mà công kích.

Chúng đạo sĩ đồng môn thấy vậy, kinh hãi không thôi, cuống cuống né tránh.

“Oanh oanh oanh” tiếng nổ vang trời, nhất thời, linh quang bắn ra bốn phía, cát bụi đất đá bay tán loạn.

“Ầm” một âm thanh vang lên, tường của thiền viện, cũng bị chấn đổ sập.

Cát bụi bay mù mịt, tại cửa thiền viện , xuất hiện mấy hố to.

Xích Vũ Đông và các đạo sĩ, đứng ngây ngốc tại đường trường, kinh hoảng không thôi.

Bọn họ không phải vì bị đánh bại mà kinh hoảng, mà là lo lắng bị chưởng môn trách phạt.

Nam Phong Tước và Mộ Dung Thiên, nghe tiếng chạy tới, Mộ Dung Thiên nhìn thoáng qua Lâm Hân Ngọc, thấy nàng cầm quang lăng kính trong tay, liền đoán được lý do, trong lòng cả kinh nói: “Cái quang lăng kính này là pháp khí của Thanh Hư đạo trưởng, nghe đồn đây là pháp khí tùy thân để tàng theo Thanh Hư đạo trưởng, mà không có hiện thể, sao nha đầu này lại có nó trong tay, xem ra nha đầu kia đã được Thanh Hư đạo trưởng chân truyền” Ông nghĩ tới đây, lớn tiếng trách mắng Xích Vũ Đông : “Tiểu tử nhà người sao đối xử vô lễ với khách như vậy? Còn không mau lui ra cho ta ?”

“Con thấy nàng ta muốn tự tiện xông vào đạo quán, con mới ra tay ngăn cản, sao lại trách con ?” Xích Vũ Đông không phục nói.

“Nơi đây có tất cả các vết tích, đều do năm đạo bùa cùng phát động mà thành, chẳng lẽ đây không phải là minh chứng minh tốt nhất, ta mắng người oan uổng sao? Người cho rằng pháp lực người cao cường, người nên biết rằng, người bên ngoài có pháp lực cao cường hơn người, không thể đếm hết” Mộ Dung Thiên nói.

“Mộ Dung chương môn, nơi này trở nên như vậy, không phải ta muốn vậy, ta chỉ muốn đi thăm Trần Nhược Tư mà thôi, ta cũng không nghĩ đến phát sinh xung đột như vậy, thật áy náy” Lâm Hân Ngọc hướng tới Mộ Dung Thiên thi lễ.

Mộ Dung Thiên trong lòng buồn bực, “Nghịch duyên” ông thở dài: “Lâm cô nương, mời trở về, hồn tiểu tử kia đã bị nhốt vào động, cửa đá đã bị phong bế, muốn gặp hần, năm sau hãy đến”.

“Hần đã bị nhốt trong thạch động, vậy thỉnh cầu đưa ta đến thạch động, nói với hần mấy câu, ta sẽ rời đi, không xảy ra chuyện gì nữa đâu” Lâm Hân Ngọc nói.

Mộ Dung Thiên nhìn Lâm Hân Ngọc nói : “Cô nương tại sao lại khổ sở như vậy ?” Ông nói xong, lắc lắc đầu, quay lại nhìn Nam Phong Tước nói : “Nam Phong Tước, người hãy dẫn nàng đi”.

Nam Phong Tước ứng tiếng, quay đầu nhìn Lâm Hân Ngọc nói: “Thỉnh cô nương đi theo ta” Nam Phong Tước nói xong, xoay người lại hướng cửa thiên viện bước tới.

Lâm Hân Ngọc hướng về Mộ Dung Thiên cảm tạ, rồi đi theo Nam Phong Tước.

Trên đường, Nam Phong Tước nói: “Cô nương tại sao lại cố chấp muốn gặp hần, gặp thì cũng không giúp được gì, chỉ tăng thêm phiền não thôi, hần bây giờ bị nhốt tại đó, chúng ta trong lòng cũng không được tốt, sư phụ trong lòng, so với chúng ta lại càng khó nghĩ hơn”.

“Tất cả đều cảm thấy khó xử, vậy thì sao lại còn xử phạt hần làm gì ?” Lâm Hân Ngọc có chút khó chịu nói.

“Khó chịu thì khó chịu, nhưng môn quy vẫn phải nghe theo, nếu không, sư phụ sẽ bị các đồng môn huynh đệ dị nghị, bây giờ ở vào vị trí chương môn, hảo hữu chỉ có vài người, không thể tự ý sử dụng, sư phụ có thể nào không xử lý nghiêm túc việc này?” Nam Phong Tước nói.

“Đây là chuyện tranh chấp nội bộ của các người , với ta không có quan hệ và ta cũng không quan tâm, ta chỉ muốn xem hần mà thôi” Lâm Hân Ngọc khẽ cười nói.

Nam Phong Tước cười nói: “Cái này dĩ nhiên với người không quan hệ, nhưng ta chỉ muốn nói cho người biết , quyết định của sư phụ, cũng là bất đắc dĩ, mong người đừng làm sư phụ ta khó xử”.

“Ta đương nhiên sẽ làm vậy” Lâm Hân Ngọc đáp.

Cuối cùng, Nam Phong Tước dẫn Lâm Hân Ngọc tới trước cửa động nhốt Trần Nhược Tư.

Tại cửa thạch động, bị một khối đá lớn chắn lối chỉ chừa một lỗ nhỏ trên tảng đá, tảng đá này che kín cửa động, được các pháp ấn che chắn, làm cho tảng đá trở nên với thạch động, trở thành một khối, không thể lay chuyển.

Lâm Hân Ngọc đi đến trước tảng đá kia, nhìn vào trong lỗ thủng trên hòn đá, thấy trong động tối đen, nàng hướng vào trong đó kêu lớn vài tiếng : “Trần Nhược Tư, người ở đâu ? Ra ngoài cửa động, ta muốn nói với người mấy câu”.

Lâm Hân Ngọc kêu to mấy tiếng, trong động không có âm thanh truyền ra, nàng nghi hoặc nhìn Nam Phong Tước: “Nam Phong Tước đạo huynh, hần ở đâu? Sao không thấy hần trả lời?”

“Thạch động này rất lớn , hần có thể đã đi chỗ khác, nên không nghe tiếng người gọi” Nam Phong Tước trả lời.

Lâm Hân Ngọc thở dài, nói: “Nếu như vậy, người có việc thì hãy đi trước, ta ở đây chờ một chút xem sao, chờ hần tới đây, ta với hần nói vài câu, rồi trực tiếp xuống núi”.

Nam Phong Tước nhìn thoáng qua Lâm Hân Ngọc rồi, thở dài nói: “Người tu hành, đúng là khó vượt qua khỏi ái tình. Ài...” Hần nói xong, hướng về các sư huynh đệ đồng môn đang canh gác nói: “Hãy cảnh giới xung quanh cho tốt, có gì di động, lập tức thì phát tín hiệu báo động, biết không?”

Mấy vị đạo sĩ đồng thanh trả lời hần, Nam Phong Tước nhìn Lâm Hân Ngọc nói: “Ta đi trước, hẹn gặp lại.” Nói xong Nam Phong Tước quay người rời đi.

Nam Phong Tước đi rồi, Lâm Hân Ngọc đứng trước cửa thạch động, trong lòng thầm nghĩ: “Mấy đạo sĩ kia nhìn ta gắt gao quá mà Mộ Dung Tuyết cũng không thể hiện thân, bây giờ phải làm sao đây ?”

Đang lúc Lâm Hân Ngọc cảm thấy bối rối trong lòng, một am thanh rất nhỏ, bên tai nàng nói: “Lâm Hân Ngọc, ta là Mộng Tuyết đây, ta bây giờ đã có biện pháp để đi, ở bên ngoài thạch động có bố trí pháp lực trừ yêu, ta không thể tới gần, nhưng dù có thể tới gần, thì ta cũng không thể hiện thân, ngươi phải hỗ trợ ta mới được, ta trốn trên tay của ngươi, ngươi đưa tay ngươi vào trong cái lỗ trên cửa thạch động, ta có thể đi vào, hiện thân, trực tiếp đi tìm hắc”.

Lâm Hân Ngọc nghe Mộng Tuyết nói xong, lo lắng trong lòng, nhất thời biến mất, nhưng sự ghen tuông cũng xuất hiện, nàng trong lòng thầm nghĩ: “Nếu cho nàng ta đi vào trong động, không phải đã cho nàng cơ hội hai người ở cùng một chỗ hay sao, vạn nhất họ ở trong đó không ra, thì ta đây sẽ ngậm đắng nuốt cay hay sao, hừ, vì cái gì mà ta không thể biến đổi?” Nàng nghĩ đến đây trong lòng có chút hỗn loạn.

Qua hồi lâu, nàng thở dài, chuyển biến ý nghĩ: “Tính ra, để làm người tốt, ông trời muốn cho ta lựa chọn thương tâm, ta cũng không có biện pháp, cứ theo biện pháp của nàng ta rồi nói sau, chỉ cần sau này thấy hắc vui vẻ, ta cũng nên cảm thấy thoải mái” Nàng nghĩ vậy, đứng dậy, chậm rãi đi đến nơi cửa động.

Lâm Hân Ngọc bước nhanh đến cửa động, nói với các đạo sĩ đang canh chừng: “Ta muốn kêu tiếp, xem hắc có đến đây không”.

Các đạo sĩ nghe Lâm Hân Ngọc nói vậy, đều quay đầu đi không nhìn nàng nữa.

Lâm Hân Ngọc bước nhanh đến cửa thạch động, đưa nhanh cánh tay của mình vào trong lỗ thủng đó, sau đó nhìn vào lỗ thủng, thấy Mộng Tuyết thành một khối quang cầu khiến cho trong động có chút ánh sáng.

Mộng Tuyết nhìn ra hướng ngoài động, vẫy tay, sau đó xoay người, cẩn trọng hướng vào trong động mà đi.

Lâm Hân Ngọc nhìn nàng đi khuất, trong lòng có chút khó chịu, nàng hận không thể hoá thân để vào trong, kéo Mộng Tuyết lại, sau đó chính mình đi tìm Trần Nhược Tư.

Nàng ở tại lỗ thủng đó, lẳng lặng nhìn một lúc, sau khi nhìn thấy luồng ánh sáng yếu ớt đó dần dần biến mất, không còn nghe tiếng nữa thì nước mắt tuôn ra.

Nàng xoay người lại tựa vào tảng đá, ngẩng ngốc ngẩng đầu lên, nhìn lên bầu trời có đám mây trắng đang bay và trời xanh.

Nàng trước kia mỗi ngày đều nhìn bầu trời, trước kia mỗi ngày đều có cảm giác giống nhau, nhưng hôm nay, có lẽ nàng có cảm giác khó quên nhất.

71. Chương 71:si Tâm Tình Ý

Trần Nhược Tư từ lúc bị nhốt vào bên trong, cảm được, tiến vào sâu trong thạch động.

Cũng không phải là hắc quá nhàn rỗi không có việc gì làm, nên mới đi dạo, mà là hắc nhìn thấy trên vách động, có những hình vẽ quái dị phi thường, trong lòng hắc hiếu kỳ, thúc đẩy hắc, quan sát đi vào bên trong.

Những hình vẽ trên vách động kia, không phải lúc nào cũng có thể nhìn thấy, mà lúc ẩn lúc hiện, cũng có hình biến hoá trong chớp mắt, địa phương này khiến cho Trần Nhược Tư thật sự tò mò.

Trần Nhược Tư lúc này đang ở một thạch động khá rộng, cẩn thận quan sát nghiên cứu tỉ mỉ những hình vẽ trên vách thạch động.

Một trận gió nhẹ quái dị, từ trên vách đá, thổi hướng về phía hắc.

Trần Nhược Tư trong lòng kinh ngạc, nghĩ thầm: “Lạ thật, thạch động này rất kín, sao lại có gió được, có nghe các sư huynh nói trong thạch động thường có những âm thanh quái dị, lẽ nào thật sự có yêu vật được giấu trong thạch động này, trước đây, các sư huynh đã từng mang pháp khí vào động tra xét một lần, nhưng không phát hiện được gì” Hắc càng nghĩ càng thấy sợ hãi, càng nghĩ càng khẩn trương, tim đập mạnh hơn”.

Hắc lấy can đảm, giơ bó đuốc lên, hướng về phía có cơn gió thổi tới, từ từ tiến lại.

Đột nhiên, từ trong vách động, một bóng đen vụt ra, hướng về phía của Trần Nhược Tư mà đánh tới.

Trần Nhược Tư trong lòng kinh hãi, vội vàng lùi lại, nhưng tốc độ của bóng đen thực sự quá nhanh. Hắn chưa lùi được mấy bước, bóng đen đã chạm đến người hắn.

Bóng đen vừa đụng vào người Trần Nhược Tư, thì từ thân thể của hắn phát ra một đạo kim quang hướng thẳng đến bóng đen kia.

Bóng đen đó cũng không ngờ rằng trên người Trần Nhược Tư lại tiềm ẩn một sức mạnh hộ thân mạnh mẽ như thế, hắn vội bay nhanh về phía sau, ẩn trên vách động, biến mất không thấy nữa.

Trong lòng Trần Nhược Tư thầm kinh hãi: “Đây là quái vật gì, tốc độ nhanh đến như vậy, kim quang từ người ta phát ra, khoảng cách rất gần hắn, thế mà hắn vẫn bình yên thoát thân, chẳng trách lúc các sư huynh mang pháp khí tiến vào, không có tìm thấy hắn” Hắn nghĩ tới đây, đột nhiên nhớ tới lão Cao, liền cầm thuốc lên lui lại phía sau, cẩn thận bước về phía cửa động.

Lúc Trần Nhược Tư đi đến giữa động, hắn nghe được trong thạch động, có tiếng người bước chân đến, hắn thoáng giật mình, hắn thầm nghĩ: “Quái vật trong thạch động này xem ra không chỉ có một rồi, ta làm sập bây giờ, mặc dù bây giờ tạm thời chúng chưa giết ta, nhưng cứ thấp thỏm thế này ta không bị dọa chết cũng sẽ bị thần kinh mất, phải nghĩ cách trừ bỏ quái vật trong động này đi mới được” Nghĩ tới đây, hắn thổi tắt ngọn thuốc trong tay, rút đoản kiếm ra nắm chặt trong tay phải, tay trái lôi ra 5 tấm linh phù, nhẹ nhàng tìm một chỗ để ẩn nấp, chờ đợi.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, Trần Nhược Tư càng lúc càng thấy căng thẳng. Hắn nhìn thẳng vào hướng có tiếng bước chân không hề chớp mắt.

Trong thạch động, mặc dù khá tối nhưng nếu có người hay quái vật xuất hiện, cũng có thể nhìn thấy bóng đen.

“Lạ thật, sao đi lâu như vậy vẫn không thấy người đâu?” Trần Nhược Tư nghe thấy giọng của một nữ tử truyền đến tai hắn.

“Giọng nói này thật quen thuộc, kỳ lạ, khẳng định là ta nghe nhầm, sao nàng ấy lại có thể xuất hiện chỗ này, có lẽ là do ta quá nhớ nàng rồi, cả âm thanh của yêu quái, cũng nghe thành giọng nói của nàng” Trần Nhược Tư tự nhủ.

Một lát sau, Trần Nhược Tư nhìn thấy một điểm sáng lơ mơ tiến gần đến phía hắn.

Điểm sáng đó càng ngày càng lớn, trong động cũng ngày càng sáng hơn, hắn nhìn rõ khuôn mặt người đang bước tới, thì ngẩn người ra, thầm nghĩ: “Có phải ta đang nằm mơ không, Tuyệt thế nào mà tới được nơi này, làm sao có thể?” Hắn lắc lắc cái đầu, lấy tay giụi mắt, nhìn lại một lần nữa, người hắn thấy quả thật là Mộng Tuyệt, cảm giác căng thẳng trong lòng tự nhiên tan biến, một cảm giác hưng phấn, vui sướng tràn ngập khắp thân thể hắn.

Hắn thu lại đoản kiếm và linh phù, đứng dậy, mỉm cười bước ra từ trong bóng tối, yên lặng nhìn Mộng Tuyệt đang tiến lại gần hắn.

Mộng Tuyệt nhìn thấy đột nhiên xuất hiện một người, nàng ngây người trong chốc lát, khi nàng nhận ra đó là Trần Nhược Tư, nước mắt lập tức chảy ra.

Hai người cứ lặng lẽ nhìn nhau một lúc lâu, sau đó bước nhanh tới hướng thẳng về phía đối phương đang đứng.

Trong chớp mắt, hai người đã ôm chặt lấy nhau, Quang cầu ngưng tụ trong tay Mộng Tuyệt cũng đã tiêu tan, nơi này đột nhiên chìm trong bóng đêm.

Trong bóng tối, chỉ có thể nghe thấy hơi thở dồn dập của hai người, và tiếng phát ra từ sự hòa quyện của đôi môi.

Đột nhiên, một quang cầu bay tới từ vách tường, đáp xuống bên cạnh chỗ họ đứng, ánh sáng phát ra từ phía, xua tan đi bóng tối trong thạch động, chiếu rọi một vùng ánh sáng.

Trần Nhược Tư và Mộng Tuyệt kinh hãi tới mức không động đậy, chỉ ngây ngốc ôm chặt lấy nhau, đứng nguyên ở đó, nhìn quang cầu kia đột nhiên xuất hiện.

“Hồn tiểu tử, ngươi có biết ngươi đang làm gì không? Nàng ta là một yêu nữ, sao ngươi lại có thể ôm một yêu nữ thế kia?” Giọng nói của một nữ tử vang lên từ vách động, truyền đến tai của Trần Nhược Tư.

“Ngươi là ai, có bản lĩnh thì hãy hiện thân đi, ta muốn ở bên cạnh ai thì sẽ ở bên người đó, ngươi không cần quản” Trần Nhược Tư hướng vào vách động hét lớn.

“Ta là người trấn giữ Thanh Tâm Đạo quán này, không có ai biết được sự tồn tại của ta, yêu nữ kia dám bước vào phạm vi quản lý của ta, ta sao có thể để cho nó sống mà rời khỏi đây, nếu không thì là ta đã thất trách, tiểu tử, đừng trách ta, muốn trách thì trách cô ta, cô ta không nên ở nơi đây” Giọng nữ tử lại vang vọng ra.

“Người lúc này tấn công ta là người sao?” Trần Nhược Tư hỏi.

“Không phải, ta vừa mới cảm ứng được có yêu tà xuất hiện, mới tỉnh lại, ta đã ngủ hơn ba ngàn năm, đây là lần đầu tiên có yêu vật xông vào địa phận quản lý của ta” Giọng của nữ nhân từ trên vách đá truyền xuống.

“Vậy là ngươi đã thất trách rồi, ngươi hãy đi tra xét đi, trong thạch động này, nhất định còn một yêu vật khác đang tồn tại” Trần Nhược Tư nói.

“Ăn nói hàm hồ, tiểu tử, ngoài việc ta có thể cảm ứng được yêu khí của cô ta, ta còn cảm thấy cô ta có điểm không bình thường” Nữ tử từ vách đá cất tiếng.

Lời vừa dứt, một đạo Ngũ Sắc Hà Quang từ trong vách động phát ra, hướng thẳng về Mộng Tuyết.

Trần Nhược Tư ôm lấy Mộng Tuyết xoay người lại, “Bang” một tiếng nổ trầm đục vang lên. Đạo Ngũ Sắc Hà Quang đó đã trúng lưng của Trần Nhược Tư. Trần Nhược Tư cảm thấy một dòng khí lưu mạnh mẽ đẩy hẳn bay về phía trước mấy thước, khi dừng lại, huyết dịch trong người hẳn cũng dường như bị đông đặc lại, làm hẳn không thể cử động.

Mộng Tuyết trong vòng tay của hẳn, kinh hãi đến mức hồn bay phách tán, mắt mở trừng trừng, nhìn Trần Nhược Tư, một lát sau mới nói: “Sao huynh lại ngốc như vậy? Tại sao lại đỡ đòn công kích đó cho muội?”

Những lời của nàng, Trần Nhược Tư đều nghe thấy, song hẳn bây giờ không biết hẳn đang bị làm sao, ngay cả sức để mở miệng trả lời cũng không còn nữa. Hẳn cảm thấy ngay cả miệng hẳn cũng không thể tự khống chế.

Một nữ tử thân thể mảnh mai, làn da trắng nõn, gương mặt thanh tú xinh đẹp, vận đồ trắng, từ trên vách động, từ từ hạ xuống, bước tới trước mặt của Trần Nhược Tư, nhìn hẳn nói: “Xem ra ngươi rất thật lòng với yêu nữ đó, thà hi sinh mạng mình để cứu ả, loại đàn ông si tình như vậy, ta chưa từng gặp bao giờ” Bà ta nói tới đây thì mỉm cười, nhìn Trần Nhược Tư vẫn đang ôm Mộng Tuyết, nói: “Yêu nữ, hẳn vì ngươi có thể hi sinh mạng mình, bây giờ tính mạng của hẳn đang nằm trong tay ngươi, nếu ngươi chịu chết ta sẽ lập tức cứu sống hẳn”.

Mộng Tuyết yên lặng nhìn khuôn mặt của Trần Nhược Tư, nước mắt trào ra, một lúc sau, nàng gỡ cánh tay vẫn ôm lấy nàng của Trần Nhược Tư ra, bước tới trước mặt nữ tử bạch y, quỳ gối xuống mặt đất, cúi đầu nói: “Bà hãy tha cho huynh ấy, muốn tôi làm gì cũng được hết, nếu bà thật sự muốn lấy mạng tôi, tôi quyết không phản kháng, tùy bà xử lý.” Nàng nói xong, nhắm mắt lại như đang đợi cái chết.

Trần Nhược Tư thấy vậy, trong lòng vô cùng khó chịu, nếu bây giờ hẳn có thể cử động, hẳn tuyệt đối không cho Mộng Tuyết làm như vậy. Nước mắt hẳn chảy dài trên hai má, lăn xuống mặt đất. Trong lòng hẳn thầm thét lên: “Giết ta đi, hãy tha cho nàng ấy!”

72. Chương 72:khổ Mệnh Uyên Ương

Trần Nhược Tư thấy vậy, trong lòng đau đớn vô cùng, nước mắt không ngừng tuôn rơi, trong lòng hung hăng nguyện rửa: “Lão quái vật lão bất tử kia, ác bà nương, ta nguyện rửa người khi chết xuống mười tám tầng địa ngục, bị ác cẩu cắn, bị chuột...”

Khi bàn tay của nữ nhân áo trắng, chạm tới đầu của Mộng Tuyết, nàng không hề cảm thấy đau đớn, mà cảm thấy một luồng khí ấm, từ tay của nữ nhân áo trắng chậm chậm truyền vào thân thể của nàng không ngừng.

Mộng Tuyết nghi hoặc, nàng muốn cử động, nhưng nàng không cảm giác được thân thể mình, không thể không chế, không thể động dậy, nàng thầm nghĩ: “Đây rốt cuộc là chuyện gì vậy, lẽ nào không phải bà ấy muốn giết ta, mà là truyền công lực cho ta. Có thể nào như thế, thần tiên sao có thể truyền công lực cho yêu quái?” Nàng càng nghĩ càng hồ đồ, càng nghĩ càng nghi hoặc.

Trần Nhược Tư nhìn thấy khi tay của nữ nhân áo trắng đặt lên đầu của Mộng Tuyết, ánh hào quang ngũ sắc từ tay bà phát ra cuộn cuộn phát ra, chậm rãi khuếch tán hướng vào đầu Mộng Tuyết, rất nhanh, hào quang ngũ sắc đã bao vây toàn thân Mộng Tuyết, mà Mộng Tuyết vẫn không nhúc nhích, quỳ bất động trên mặt đất. Hắn nghi hoặc trong lòng: “Kỳ quái, giết người mà lâu như vậy”.

Một lát sau, nữ nhân áo trắng rút cánh tay khỏi đầu của Mộng Tuyết, xoay người uyển chuyển, chậm rãi bước tới trước mặt của Trần Nhược Tư, nhìn hắn nói: “Tiểu tử, thấy các người thương yêu nhau thật lòng như vậy, ta sẽ thành toàn cho các người, để các người được cùng chết” Nàng nói xong, nở một nụ cười, tung chưởng về phía ngực của Trần Nhược Tư mà đánh tới.

Cũng không biết là nàng ta cố ý hay là bị làm sao. Tốc độ bàn tay hướng vào Trần Nhược Tư đặc biệt chậm, giống hệt như đánh Thái Cực.

Trần Nhược Tư không chú ý đến điểm này, trong lòng thầm nghĩ: “Cũng tốt, có thể chết cùng với nhau, ta đã mãn nguyện rồi” Hắn nghĩ tới đây, nhắm mắt lại, chờ đợi cái chết phủ xuống.

“Ha ha ha!” Một nam nhân quái dị cười vang mấy tiếng, nói: “Hôm nay thật náo nhiệt, ta cũng phải ra góp vui chứ, hoạt động gân cốt một chút.” Lời của hắn vừa dứt, một làn khói đen từ trong vách động bay ra.

Trần Nhược Tư nghe tiếng, liền mở to mắt, xoay người nhìn về hướng âm thanh phát ra, hắn nhìn thấy một lão già mặt đen như than, thân mặc hắc bào xuất, hiện trước vách động.

Nữ nhân áo trắng nhìn lão già mặt đen quái lạ, trong lòng nghi hoặc giật mình: “Quả thật là có yêu nghiệt trong khu vực quản hạt của ta, vì sao ta không cảm ứng được, chẳng lẽ hắn có thể giấu đi yêu khí, làm người khác không cảm thấy được, vậy pháp lực của hắn không phải trên ta một bậc sao, phải làm sao đây?”

Trần Nhược Tư quay đầu lại nhìn nữ nhân áo trắng, thấy bà ta chỉ yên lặng đứng đó, nhìn quái lão đầu mặt đen trước mặt, hắn thầm nghĩ: “Lẽ nào bà ta bị lão đầu mặt đen kia làm cho giật mình, lão nhất định là người lúc nãy đánh lén ta, xem ra rất khó đối phó, phải đợi cho họ đánh nhau liều sống liều chết, ta sẽ đem Mộng Tuyết đào thoát” Hắn nghĩ tới đây, từ từ tiến gần tới chỗ Mộng Tuyết đang quỳ.

Hào quang ngũ sắc trên người Mộng Tuyết, lúc này vẫn chưa tan đi, luồng khí ấm mà nữ nhân áo trắng truyền vào, vẫn đang lưu chuyển trong cơ thể nàng, không chế nàng, làm cho nàng không thể cử động, nhưng những lời người bên cạnh nói, nàng vẫn nghe thấy hết, nàng cũng biết tình hình trước mắt rất nguy cấp, trong lòng cũng kinh hoảng vô cùng.

“Sao vậy, ta đích thực xuất hiện đột ngột, làm các người giật mình. nếu biết trước thế này, ta sẽ không đến đây, đã đến rồi, ha ha ha, tiểu tiên tử, người giúp ta vui đùa tí” Lão quái nhân mặt đen thấy không ai lên tiếng, cũng cảm thấy không vui, lão bước mấy bước về phía trước, nhìn nữ nhân áo trắng mà nói.

Lão nói xong, tay vung lên, một đạo hắc quang từ trong tay bay ra, hướng thẳng đến nữ nhân áo trắng mà tới.

Đạo hắc quang đó vừa rời khỏi tay của lão quái nhân mặt đen, một trận cuồng phong mạnh mẽ nổi dậy cuốn lấy cát đá trên mặt đất, đuổi sát theo đạo hắc quang.

Nữ nhân áo trắng kinh hãi vô cùng, vội lách mình tránh sang một bên.

Đạo hắc quang đó, bay sát người nữ nhân áo trắng, “Ầm” một tiếng nổ chấn động, đạo hắc quang kia, bay vào vách động, nhất thời, cát đá tung ra, bụi đất bay lên, khói bụi mịt mù, cả thạch động, đều bị chấn động, rung chuyển vài lần.

Trần Nhược Tư trong lòng chỉ lo cho Mộng Tuyết, hắn không chú ý đến những thứ khác, lúc thạch động rung chuyển, hắn không cẩn thận đã đạp phải một hòn đá nhỏ, chân trượt đi, thân người đổ nhào về phía trước, kêu “A” lên một tiếng.

Lúc người hắn sắp chạm đất, một dải lụa màu, từ bên cạnh bay tới, cuốn lấy lưng hắn, giữ lấy hắn, một cánh tay mềm mại đỡ hắn dậy, sau đó tung người bay lên kéo hắn tránh sang một bên.

Trần Nhược Tư vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, hắn đã đứng vững trên mặt đất, hai cánh tay dịu dàng đã đặt lên vai của hắn.

Trần Nhược Tư lạng người trong giây lát, định thần lại, nhìn thấy Mộng Tuyết đang xuất hiện ngay trước mặt hắn, trong tâm hắn lập tức chuyển nguy thành an, vô cùng hưng phấn, hắn giang hai cánh tay ra ôm chặt lấy Mộng Tuyết vào lòng.

Bụi khói mù mịt dần dần tan biến. nữ nhân áo trắng vẫn yên lặng đứng đó, trừng trừng nhìn lão quái mặt đen, sắc mặt trở nên tái nhợt.

“Tốc độ của tiểu tiên tử cũng không chậm, bắt quá, ngươi nếu tiếp tục tu hành, thì thật lãng phí thời gian, bởi tình căn của ngươi vẫn chưa cắt đứt, ta đoán đúng rồi phải không?” Lão quái mặt đen nói.

“Ngươi rốt cuộc là ai, làm sao biết chuyện của ta?” Nữ nhân áo trắng nói.

“Ta là kẻ si tình năm xưa đã vì bà mà tự vẫn, Lê Hình.” Lão quái mặt đen nói.

“Làm sao có thể, Lê Hình chết rồi cũng không có khả năng xuất hiện ở đây được, ngươi rốt cuộc là ai?” Nữ nhân áo trắng trừng mắt nhìn lão quái mặt đen nói.

Lão quái mặt đen buông tiếng thở dài: “Sự tình quá phức tạp mà, sau khi ta chết, linh hồn của ta vừa rời khỏi thân thể, thì bị một trận gió kì lạ cuốn đến cái động này, sau đó cũng không biết là ai, đã bố trí pháp lực phong tỏa toàn động, khiến cho ta không thể ra ngoài, ta ngày nhớ đêm mong, cứ đợi một ngày có thể gặp lại nàng, chưa tới một năm, ta đã biến thành hình dáng lão nhân. Sau đó ta không có việc gì làm, cả ngày dạo chơi trong động, ta vô tình phát hiện trên vách của sơn động này có những hình vẽ kỳ lạ. Vì vậy ta nghiên cứu chúng, không nghĩ đến, ta lại tu luyện thành tinh, biến thành bộ dạng như bây giờ”.

“Ý trời, đây lẽ nào là ý trời cố ý an bài chúng ta gặp lại nhau ở đây?” nữ nhân áo trắng trong lòng hô lên, nàng cũng thở dài: “Sao chàng lại ngốc như vậy, vì ta mà bản thân tự sát, năm xưa ta rời khỏi, cũng là bất đắc dĩ thôi, nếu ta không rời xa chàng, chàng sẽ bị tiên nhân giết chết, ta không muốn chàng chết, chỉ còn cách chọn cách rời bỏ. Sau đó, ta cũng không về thần giới, mà tới động này, không muốn nghĩ gì mà tiếp nhận nhiệm vụ ở đây, ta làm sứ giả canh giữ núi này, bảo vệ Thanh Tâm đạo quan khỏi bị yêu tinh xâm nhập, sau đó không biết một luồng sức mạnh từ đâu, đã làm cho ta hôn mê, cũng ngủ mê mãi tới hôm nay mới tỉnh lại”.

Trần Nhược Tư nghe xong lời họ nói, trong lòng cảm thấy vui mừng vì họ lại có thể tương ngộ lần nữa, hắn buông Mộng Tuyết ra, kéo nàng tới trước, hướng về họ mà nói “Đúng là một đôi uyên ương khổ mệnh, nhưng hôm nay có thể gặp nhau, chính là duyên trời định, hai người hãy trân trọng cho tốt, mau mau rời khỏi nơi này, sống những ngày tháng tiêu dao khoái hoạt.

“Nếu chàng đã biết là ta, sao lúc này còn tấn công ta?” nữ nhân áo trắng nói.

“Bởi vì sau khi ta biết nàng vẫn ở đây những không ra gặp ta, ta chỉ là nhất thời nóng giận mà thôi, nếu lúc này bà bị đánh chết, ta cũng sẽ chết theo bà, không bao giờ rời xa bà nữa” Lão quái mặt đen nói xong, đưa tay xoa xoa đôi mắt, quay mặt đi.

Nữ nhân áo trắng lặng lẽ nhìn lão quái mặt đen, nước mắt tuôn trào như suối, một lát sau, bà từ từ đi về phía quái lão đầu, nhào vào lòng của lão, bắt đầu khóc lên.

73. Chương 73:huê Mỹ Đồng Phi

Mộng Tuyết cười ngọt ngào, gật đầu, dựa vào lòng của Trần Nhược Tư.

Lão quái mặt đen, đưa tay trái vuốt ve mái tóc của nữ nhân áo trắng, tay phải đặt lên lưng, ôm chặt nàng vào lòng, nước mắt hần từng giọt từng giọt chảy trên mái tóc của nữ nhân áo trắng.

Bạch y nữ tử khóc thút thít hồi lâu, ngẩng đầu lên, nhìn lão quái mặt đen, cười nói: “Đi thôi, chúng ta rời khỏi đây, không cần quan tâm thế sự nữa, chúng ta cùng nhau sống những ngày tháng tiêu diêu, chàng nghĩ sao?”

“Bên ngoài sơn động này, bị một kết giới pháp lực lớn không chế, ta căn bản không thể ra khỏi động, trừ khi ta nhập vào người khác, mới có thể ra ngoài, lúc đó, ta vốn định khống chế tiểu tử kia, sau đó nhập vào người hắn, đào thoát ra khỏi đây, không ngờ trong người tiểu tử đó có tiên khí hộ thể rất mạnh, căn bản không thể đắc thủ, ta chỉ còn cách tiếp tục ẩn thân vào trong vách động” Lão quái mặt đen nói.

“Chàng hãy nhập vào người ta, thì có thể ra ngoài rồi” Nữ nhân áo trắng khẽ cười một tiếng, nói.

“Ta quên là nàng là thần tiên, cảm ơn nàng, chúng ta đi thôi” Lão quái mặt đen nói.

Nữ nhân áo trắng mỉm cười, gật đầu, đẩy lão ra, đi về phía Trần Nhược Tư và Mộng Tuyết.

Trần Nhược Tư và Mộng Tuyết, không biết nên lo sợ hay làm sao, bọn họ đỡ nhau, lùi xa hai bước, nhìn nữ nhân áo trắng.

Nữ nhân áo trắng nhìn Trần Nhược Tư và Mộng Tuyết cười nói: “Tiểu tử, đừng sợ, ta sẽ không giết hai người, tình nhân của ngươi, bây giờ đã có tám thân tiên tử rồi, những pháp lực chuyên dùng để đối phó với yêu ma, không thể làm tổn thương nàng ta đâu. Thực ra ta chính là người mà con người các ngươi đã đồn đãi, khóc thành Lệ Hồ, mà yêu nha đầu này lại trưởng thành từ Lệ Hồ, cho nên ta có thể dùng pháp lực của mình, biến đổi lại thân thể của nàng ta, làm cho nàng ta thoát khỏi cốt thân của yêu quái, biến thành tám thân tiên tử. Các ngươi hãy bảo trọng, chúng ta đi đây”.

“Cảm ơn tiên tử đã trợ giúp, hai người có thể giúp chúng tôi cùng ra ngoài, bây giờ thạch động đã bị sư phụ tôi phong kín. Thân thể tôi lại không thể biến nhỏ, nên không thể ra ngoài” Trần Nhược Tư nói.

“Sư phụ ngươi rất kỳ vọng vào ngươi, ngươi lại muốn phản bội lại ông ấy, lẽ nào ngươi không sợ sư phụ đau lòng sao?” Nữ nhân áo trắng nói.

Trần Nhược Tư nhìn Mộng Tuyết, cười nói: “Chỉ cần có thể ở bên cạnh nàng ấy, vậy cứ để cho sư phụ đau lòng đi”

Lão quái mặt đen cười cười, chậm rãi bước tới, mỉm cười nhìn Trần Nhược Tư: “Tiểu tử, tính cách của ngươi có chút giống ta, chúng ta đều là những nam tử si tình, có thể gặp mặt ở đây, có lẽ là duyên phận, ta sẽ đem thành quả ba ngàn năm nghiên cứu những hình vẽ trên thạch động này truyền hết cho ngươi, hi vọng ngươi từ nay về sau có thể vận dụng tốt” ông nói xong, lôi từ trong y phục ra một quyển sách bên ngoài lấp lánh ánh kim, đưa cho Trần Nhược Tư.

Trần Nhược Tư còn tưởng rằng lão quái này, sẽ cho hắn một quyển bí kíp tu luyện tinh túy, liền đưa tay ra nhận, nhận lấy quyển sách, hắn nhìn thấy trên đó viết ba chữ: “Tĩnh tâm lục” Trong lòng có chút thất vọng, hắn cũng không xem nữa, liền bỏ vào trong y phục, sau đó nói với lão quái: “Bất kể là có hữu dụng không, ta vẫn cảm ơn ông”.

Quyển “Tĩnh tâm lục” này kỳ thật là một bí tịch tu luyện chí cao vô thượng, nó so với “Tu thân phổ” của Thanh Tâm đạo quan càng tinh diệu hơn, chỉ là trước mắt Trần Nhược Tư không nhận thức được điều đó.

Lão quái mặt đen nhìn thấy bộ dạng của Trần Nhược Tư, thì cũng đoán ra tâm tư của hắn, lão cười nói: “Tiểu tử, ngươi phải biết thoả mãn chứ, một người không thể lúc nào cũng gặp chuyện tốt, ngươi bây giờ có mỹ nhân ở bên, chỉ có thể tu luyện những bí kíp hạng thấp này thôi”.

Trần Nhược Tư cả kinh, mặt ửng đỏ, hắn có chút ngượng ngùng nói: “Ha ha, lão ca thật là lợi hại, đã nhìn thấu tâm tư của tiểu đệ lúc này, bái phục, huynh đã tặng cho đệ rồi, mặc kệ thế nào, đệ cũng sẽ giữ kỹ nó bên mình, bất kể thế nào cũng xem nó, bằng không chẳng phải đã phụ ý tốt của huynh sao”.

Lão quái mặt đen cười nói: “Tiểu tử này ăn nói thật thú vị, ngươi hãy xem cho kỹ, đối với ngươi sẽ rất ích, đặc biệt là với loại người không thể cắt đứt tơ tình như ngươi, chỉ có ích chứ không có nửa điểm gây hại nào”.

...

Mộng Tuyết và nữ nhân áo trắng đều không xen vào, chỉ mỉm cười lắng lắng nhìn hai người nói chuyện.

Cũng không biết là bao lâu, Trần Nhược Tư nói: “Đi thôi, đệ không muốn làm trì hoãn thời gian của hai người nữa, hai người đã đợi hết 3000 năm, cũng nên đi tìm một chỗ tốt để sống cùng nhau”.

Lão quái mặt đen cười to mấy tiếng nói: “Hỗn tiểu tử, chính ngươi đang nghĩ thế phải không?” Nói xong, đi tới trước mặt nữ nhân áo trắng, nhìn nàng nói: “Chúng ta dùng pháp lực đưa họ ra trước đi”.

Nữ nhân áo trắng gật gật đầu, nhìn Trần Nhược Tư và Mộng Tuyết, nói: “Hai người đứng sát vào nhau, nắm chặt tay, đương nhiên ôm nhau thì càng tốt” Bà nói xong, ngọt ngào cười cười, nói tiếp: “Nhanh lên, chúng ta sắp thi triển pháp thuật đây”.

Trần Nhược Tư và Mộng Tuyết nhìn nữ nhân áo trắng và lão quái mặt đen, cười cười, cảm tạ, sau đó nhanh chóng đứng sát vào nhau, ôm chặt lấy nhau.

Nữ nhân áo trắng và lão quái mặt đen liếc nhìn nhau, cười cười hiểu ý, đồng thời thi triển pháp lực, cùng niệm truyền tống chú ngữ, niệm xong, họ đồng thời tung song chưởng, hai đạo hắc quang, hai đạo ngũ sắc hà quang cùng bay về phía Trần Nhược Tư và Mộng Tuyết.

Trong chớp mắt, hắc quang và ngũ sắc hà quang tụ lại với nhau, sinh ra một luồng khí lưu cường đại cuốn lấy Trần Nhược Tư và Mộng Tuyết, bắt đầu xoay tròn, bọn họ xoay tròn tốc độ càng lúc càng nhanh, dần dần chỉ còn thấy một bóng sáng đang xoay tròn.

Nữ nhân áo trắng và lão quái mặt đen gật đầu với nhau, đồng thời thu hai tay về, luồng khí lưu xoáy kia cũng biến mất, Trần Nhược Tư và Mộng Tuyết cũng không thấy nữa.

Lão quái mặt đen nhìn nữ nhân áo trắng, nở một nụ cười, chậm rãi nhẹ nhàng bước lại bên nàng, tay phải nhẹ nhàng vuốt lên khuôn mặt nàng, rồi hôn lên môi nàng, nhìn nàng nói: “Đi thôi, chúng ta cũng đi thôi”.

Nữ nhân áo trắng từ từ mỉm cười, gật gật đầu.

Lão quái mặt đen đưa tay khỏi mặt của nàng, thân thể xoay một vòng, hóa thành một đạo hắc quang, đạo hắc quang này bay một vòng quanh nữ nhân áo trắng, rồi bay vào trong áo của nàng.

Nữ nhân áo trắng bịt lấy vị trí hắc quang chui vào, trên mặt nở một nụ cười hân hoan.

Nàng ta cười một lúc, phất tay lưu một hàng chữ trên vách động, người xoay một vòng biến thành một đạo kim sắc lưu quang, bay vài vòng trên không rồi mới biến mất vào vách động.

Hàng văn tự mà bà ta lưu lại: “Sư phụ, đệ tử ở đây gặp được tiên tử, lúc thầy bước vào đây, đệ tử đã theo tiên tử lên thiên giới rồi, sau này con sẽ trở về thăm mọi người”.

Xem ra nữ nhân áo trắng này cũng rất cẩn thận, đã lưu lại cả đường lui cho Trần Nhược Tư.

Mộ Dung Thiên nghe xong báo cáo của đệ tử, trong sơn động phát ra tiếng nổ mạnh. Ông vội vàng dẫn theo chúng đệ tử, tới cửa diện Bích Thạch động, mở phong ấn pháp lực, dời tảng đá lấp cửa động ra khỏi, tiến vào sơn động.

Lâm Hân Ngọc cũng theo họ tiến vào trong sơn động.

Khi họ nhìn thấy lưu ngôn trên vách động, biết được Trần Nhược Tư đã cùng tiên tử rời khỏi, họ đều cảm thấy vô cùng nghi hoặc và kinh ngạc. Mộ Dung Thiên nghĩ thầm: “Không ngờ vận khí của tiểu tử này lại tốt như vậy, lại trong họa được phúc, tới được thiên giới rồi. Xem ra hẳn thật sự là người bất phàm, ngay cả cả thần tiên cũng chiếu cố hẳn như vậy” Ông nghĩ tới đây, trong lòng cũng bình thản, ông mỉm cười, nói với chúng đệ tử: “Đi thôi, chúng ta về thôi, tiểu tử này nhờ họa mà được phúc rồi” Ông nói xong, cười ha ha bước ra khỏi động.

Lâm Hân Ngọc nhìn hàng chữ trên vách động, trong lòng đau đớn vô cùng, nàng cắn môi, lệ tuôn rơi, thầm nghĩ: “Bọn họ như thế nào àm rời khỏi đây, Mộng Tuyết, ta hận ngươi” Nàng nghĩ tới đây, đứng lắng lắng một hồi, lại nghĩ: “Mộng Tuyết không có khả năng đem huynh ấy rời khỏi đây, chẳng lẽ huynh ấy thật sự

gặp được thần tiên” Nàng càng nghĩ càng hồ đồ, trong lòng càng rối loạn, giờ phút này, nước mắt nàng đã tuôn rơi.

Nam Phong Tước tới trước mặt của Lâm Hân Ngọc, nói: “Lâm cô nương, hãy về đi, chúng tôi lập tức phong bế nơi này”.

Lâm Hân Ngọc nhìn Nam Phong Tước một cách chán ghét, không hề quay đầu lại thẳng bước ra ngoài sơn động.

Nam Phong Tước bắt đắc dĩ lắc lắc đầu, thàn than: “sao lại phải khổ như vậy, tình, lẽ nào tình thật sự có thể làm một người mất đi lý trí?”

Nam Phong Tước ra khỏi động, chúng sư huynh đệ cùng nhau sử dụng pháp lực dời hòn đá tới che lấp cửa động, sau đó rời khỏi.

Lâm Hân Ngọc nước mắt như mưa, đứng ngây người ở trước cửa động đã bị phong kín, lòng thầm nghĩ: “Bọn họ tuyệt không có khả năng lên thiên giới, có lẽ đang ở nơi nào khác, ta tuyệt đối không thể buông tha cho họ, ta nhất định phải tìm được họ, hỏi họ xem vì cái gì mà rời đi bỏ ta một mình” Nàng nghĩ tới đây, lấy tay gạt nước mắt, tung người bay lên, hướng lên trời, đạp mây trắng, biến mất nơi chân trời.

Nhân gian thế sự đều như vậy, không thể việc nào cũng như ý, thật sự là có bao nhiêu người vui, thì cũng có bấy nhiêu người buồn!...

74. Chương 74:bá Hành Kính

Những lời đồn này cũng chính là do Thanh Mâu đã không chế thôn dân tạo ra.

Những thôn dân này, hầu như sau khi hoàn thành nhiệm vụ loan tin của mình thì sẽ bị một chết trên đường đi.

Tin tức Minh tộc nhân muốn xâm nhập trung thổ là giả hay thật, ngoài Thanh Mâu là người hiểu rõ nhất ra, cũng không ai có thể biết được.

Kỳ thực, bản ý của Thanh Mâu chỉ là vì muốn để những người tu đạo tập pháp ở trung thổ, cảm giác hoang mang, bất an, làm loạn trung thổ mà thôi.

Nhưng hành động này của hắn, đã lại vô ý phá hoại kế hoạch xâm nhập trung thổ của thú tộc nhân, làm cho thú tộc nhân trước kia chỉ là nhằm vào người trung thổ, sau đó cũng bị Minh tộc liệt vào đối tượng phải đối phó, cũng làm cho thế giới này càng trở nên phức tạp hơn.

Minh vương từ lúc nhận được tin tức này do thủ hạ của Đế Khai đưa về thì vô cùng phẫn nộ. Hắn lập tức phái một đội quân, hình như là những nhân vật của Huyết nghệ gia tộc, lên xâm nhập vào trung thổ, phối hợp với Đế Khai, triển khai điều tra triệt để đối với gốc gác của tin tức này.

Điều này làm cho thế cục của trung thổ càng trở nên phức tạp hơn.

Ngọc Cảnh Châu thành là một trong những đô thị lớn của trung thổ, dân số rất đông, và cũng rất phồn vinh và hoa lệ.

Ngọc Cảnh Châu thành phía tây và phía nam là khu vực núi đồi, phía bắc và phía đông là rừng cây rậm rạp.

Lúc này là mùa xuân, ở vùng đồi phía tây và phía nam, các loại hoa rực rỡ và thảm cỏ xanh mướt trải dài khắp nơi, dưới ánh sáng chói chang mà ấm áp của mặt trời càng trở nên tràn trề sức sống. Cánh hoa tung bay trong gió, bướm ong và côn trùng bay lượn nhảy múa vui tươi. Khu rừng ở phương bắc và phương đông xanh ngắt một màu, nhẹ lay như sóng biển bởi cơn gió nhẹ, cảnh đẹp mê người. Những chú chim nhỏ đầu cành vui vẻ hót vang như đang hát tình ca.

Trên một con đường nhỏ trong rừng, một đôi thanh niên nam nữ, tay trong tay nói cười, đi dạo trong rừng, bọn họ an nhàn tự tại, vô ưu vô lo.

Hai người họ chính là Trần Nhược Tư và Mộng Tuyết, từ sau khi rời khỏi Điện bích sơn động của Tĩnh Tâm đạo quan, thẩm thoát đã hơn mười ngày, họ cứ đi du ngoạn bốn phương, thưởng thức cảnh đẹp ở các nơi. Trên đường, nghe nói Ngọc Cảnh Châu Thành náo nhiệt và phồn hoa, liền tìm tới đây.

“Tuyết, đằng trước là Ngọc Cảnh Châu thành rồi, chúng ta mau lên đi.” Trần Nhược Tư nói.

“Ừ, chúng ta cứ đi rong chơi khắp nơi thế này, không có nơi ở cũng không phải là cách, chi bằng chúng ta tìm việc gì đó để làm, như vậy cũng có thể giết thời gian, cũng giống như có nhà vậy.” Mộng Tuyết quay đầu nhìn Trần Nhược Tư, dịu dàng nói.

Trần Nhược Tư dừng bước, nhìn Mộng Tuyết, mỉm cười nói: “Đều nghe nàng hết, như vậy đi. Chúng ta cũng có thể không cần đi trộm tài sản của mấy nhà giàu có nữa, cũng có thể tự do chung sống, ươm, vẫn là bà lão của ta nghĩ chu đáo. Chúng ta cứ vào thành đi dạo trước, xem tình hình rồi mới quyết định, muội nói được không?”

Mộng Tuyết cười nói: “Được, vậy chúng ta đi thôi.”

“Đợi đã, để ta hôn một cái rồi hãy đi.” Trần Nhược Tư cười kéo Mộng Tuyết lại rồi nói.

“Chết cũng không nghiêm túc được. Mấy ngày nay chàng hôn còn chưa đủ sao? Bây giờ không được, đợi tới tối thì mặc” Mộng Tuyết nhẹ cười, gỡ tay của Trần Nhược Tư, bước nhanh về phía trước.

Trần Nhược Tư hết cách lắc đầu, trong lòng thầm nghĩ: “Tối nay làm gì có thời gian, còn phải làm chuyện khác nữa mà, làm người ta mệt tới gần chết, hơn nữa, mười ngày này thi thoảng mới dựng vào vậy mà mỗi lần tới đều nói vì muốn tốt cho ta không cho ta tới gần, nhưng ta còn trẻ tuổi khoẻ mạnh, nhiều hơn một chút có sao đâu, còn tưởng là có nữ nhân bên cạnh rồi sẽ có thể thưởng thức mỗi ngày, không ngờ...” hắn vẫn chưa nghĩ xong, Mộng Tuyết đã quay lại nói: “Còn ngày ra đó làm gì? Đi thôi.”

“Ồ.” Trần Nhược Tư liếm môi, nhếch mép, bước nhanh về phía trước.

Trên đường phố của Ngọc Cảnh Châu thành, kẻ qua người lại, vô cùng náo nhiệt, hai bên đường các loại quán xá, lung linh lóa mắt, chủng loại đa dạng, bán thứ gì cũng có.

Khu chợ phiên ở trung tâm của Ngọc Cảnh Châu thành càng náo nhiệt phi phàm, chỉ thấy một biển người nhấp nhô, ồn ã.

Trần Nhược Tư không hề có chút cảm hứng gì đối với việc mua sắm, chỉ là bị Mộng Tuyết ép buộc, lôi kéo tới đây, men theo biển người chen vào trong chợ, dạo chơi bên trong.

Bọn họ bước ra khỏi chợ từ cổng phía nam, phát hiện đằng trước có một tiệm bán hàng, người xếp thành hàng dài như một con rồng lớn ở trước cửa.

Trần Nhược Tư bỗng thấy kỳ quái, thầm nghĩ: “tiệm này kinh doanh thật là tốt, hay là chúng ta cũng mở một căn tiệm như vậy, không phải sẽ kiếm được rất nhiều tiền sao?” Hắn nghĩ tới đây, mỉm cười, nhìn Mộng Tuyết nói: “Tuyết, chúng ta tới căn tiệm trước mặt xem đi, xem họ bán cái gì rồi sau đó chúng ta bắt chước, nói không chừng sẽ kinh doanh phát đạt giống như họ đó, nàng thấy sao?”

“Ừm, được đó, ta cũng đang có ý này.” Mộng Tuyết cười đáp.

Hai người hưng phấn tới căn tiệm mà có hàng người xếp hàng ở cửa, xem kỹ ra, bọn họ phát hiện căn tiệm này chính là một tiệm thuốc thông thường, song biển hiệu thì lại rất có bá khí: Ngọc Cảnh đệ nhất y quán.

Trần Nhược Tư thầm nghĩ: “Lạ thật, lẽ nào đô thị lớn như vậy lại không có tiệm thuốc nào tốt hơn, cái nơi rách nát này sao lại có nhiều người đến xếp hàng như vậy?” Hắn nghĩ tới đây, bước tới trước, hỏi một người bệnh đang xếp hàng: “Vị lão huynh này, xin hỏi thành này không có tiệm thuốc nào tốt hơn sao?.....” Trần Nhược Tư vẫn chưa hỏi xong, thì một thanh niên từ cửa tiệm bước tới, lạnh lùng nhìn Trần Nhược Tư nói: “Tiểu tử, mua thuốc thì phải xếp hàng, không mua thì cuốn xéo, đừng cản trở người khác làm ăn.”

Mộng Tuyết nhìn thấy bộ dạng hung thần ác sát của thanh niên đó, thì thấy không thoải mái, nàng bước nhanh tới trước Trần Nhược Tư, kéo hắn rời khỏi.

Thanh niên nam tử đó dùng đôi mắt háo sắc nhìn chăm chăm vào Mộng Tuyết, nói: “ê, ê, Tiểu nương tử xinh lắm, nàng muốn mua thuốc gì? Ta sẽ để nàng mua trước, chỉ cần để ta...” hắn vẫn chưa nói hết câu. “Bốp!” Trần Nhược Tư đã cho hắn một bạt tai.

Tên thanh niên quát to: “Tên khốn này, dám đánh ta, ta thấy ngươi chán sống rồi.” Hắn nói xong thì hướng vào trong tiệm hét lên: “Người đâu, đánh chết tên này cho ta.”

Hắn vừa dứt lời, năm đại hán to con xông ra từ trong tiệm, trợn tròn mắt giơ quyền đánh về phía Trần Nhược Tư.

Mộng Tuyết thấy vậy, mỉm cười, thi triển một phép nhỏ, làm vướng chân của mấy đại hán đó.

“Bốp bốp bốp” năm tên đại hán vừa ra khỏi cửa được mấy bước, thì đã ngã lăn bò ra đất.

Trần Nhược Tư thấy vậy, biết là Mộng Tuyết đã ra tay liền nhìn Mộng Tuyết, nháy mắt, quay nhìn thanh niên nam tử đó, cười lớn: “Đây là thủ hạ của ngươi? Một lũ phế vật, ngay cả đi bộ cũng không biết nữa, còn muốn đánh người sao?”

Thanh niên nam tử kia thấy vậy, tức giận tới nổi biến cả sắc mặt, lạnh lùng nhìn chòng chọc Trần Nhược Tư, bước nhanh tới bên năm tên đại hán to con nói: “Phế vật, thật là một đám phế vật.” Hắn vừa quát vừa đá một cái thật mạnh.

“Ai da, chủ nhân tha mạng, chúng tôi chỉ là nhất thời không cẩn thận nên bị ngã thôi, bây giờ sẽ đánh tiểu tử này.” Tên đại hán bị đá trúng kêu lớn.

Mộng Tuyết lại khẽ cười, kéo Trần Nhược Tư, chạy về phía khu chợ.

Năm tên đại hán to con lồm cồm bò dậy đuổi theo. Khi chúng đuổi tới cửa chợ đã không thấy bóng dáng Trần Nhược Tư đâu nữa.

Bọn chúng bất lực quay đầu trở về tiệm thuốc.

Tên nam tử kia nhìn thấy năm đại hán, lạnh lùng nói: “Thông báo cho tất cả huynh đệ, nhất định phải bắt được tiểu tử đó, cho hắn một trận.” Hắn nói xong thì không để ý gì tới năm người này nữa mà đi thẳng vào trong tiệm.

Năm tên đại hán vâng lệnh rời đi.

75. Chương 75:diềm Mật Nhất Vãn

Trần Nhược Tư trong lòng nghi hoặc: “Lạ thật, y quán kia thì đông đúc như họp chợ, còn y quán này lại đóng cửa, lẽ nào những người ở y quán kia có y thuật cao siêu nên mọi người đều muốn tới đó khám bệnh cất thuốc?” Hắn nghĩ tới đây thì đảo mắt một vòng, nhìn Mộng Tuyết nói: “Tuyết, nàng là tiên tử, biết pháp thuật, trị những bệnh của người phạm đối với nàng mà nói chắc là chuyện nhỏ phải không? Sao chúng ta không mở một y quán, như vậy vừa có thể kiếm tiền vừa có thể giúp người, nàng xem có được không?”

“Dùng pháp thuật cứu người, ừm, đây đúng là một cách tốt, đi, chúng ta tới y quán đó xem xem, mua lại nó chắc là tránh được không ít phiền phức đâu.” Mộng Tuyết nhìn Trần Nhược Tư nói.

“Vậy thì ngày nào cũng vất vả cho nàng rồi, ban ngày nàng vất vả khổ cực, tới tối, ta sẽ đắp lưng, mát xa cho nàng, đảm bảo nàng sẽ hài lòng và thư giãn.” Trần Nhược Tư mỉm cười nhìn Mộng Tuyết nói.

“Tiểu sắc quỷ, chỉ biết nói những lời này.” Mộng Tuyết mặt ửng hồng, mỉm cười liếc nhìn Trần Nhược Tư.

Trần Nhược Tư nói: “ta đang nói nghiêm chỉnh mà, là bản thân nàng nghĩ lệch đi thôi, còn giả vờ xấu hổ.” Nói rồi giả chau mày nhìn Mộng Tuyết, cười cười.

Mộng Tuyết mặt đỏ lựng lên, cong môi nói: “Không thèm để ý tới tiểu sắc quỷ ngươi nữa.” Nàng nói xong thì bước nhanh tới cửa tiệm thuốc vẫn đóng im ỉm.

Trần Nhược Tư mỉm cười, thầm nghĩ: “Nữ nhân đều như vậy, rõ là muốn còn làm bộ thanh cao. Việc gì phải vậy, muốn thì làm, không phải là tốt sao? Tránh cho mình phải khó chịu, nếu như ngày nào cũng có

thể vậy thì thật tốt, Mộng Tuyết chết tiệt lại không chịu nghe ta.” Hấn nghĩ tới đây, bắt lực bước theo Mộng Tuyết.

Trên cửa y quán có dán một hàng chữ: Y quán cần bán, người muốn mua gõ cửa.

Mộng Tuyết liếc nhìn mảnh giấy, nhẹ nhàng gõ cửa, thấy bên trong không có người thì thấy lạ lắm, trong lòng thầm nghĩ: “Đây là lý gì chứ? Rõ ràng là viết gõ cửa là được mà, sao lại không có người trả lời?”

“Nàng gõ nhẹ hều như vậy đâu có được. Xem ta đây.” Trần Nhượng Tư bước tới cửa, vừa gõ thật mạnh vừa nhìn Mộng Tuyết cười nói.

Kéo kẹt một tiếng, cửa được mở ra, một lão đầu thò đầu ra, nói đơn giản: “Là các người gõ cửa sao? Nếu muốn mua y quán thì vào, mua thuốc thì đi đi.”

Trần Nhượng Tư nhìn thấy lão đầu không mở hẳn cửa, mà hai bàn tay vẫn nắm chặt cánh cửa thì nói rằng: “ông chặn cả cửa rồi, chúng tôi làm sao mà vào?”

Lão đầu kia bây giờ mới ý thức được bản thân đã thất lễ, ông ta liền mở to cửa ra, cánh tay cũng thả lỏng, rất lịch sự đưa tay mời, nói: “Thất lễ rồi, tiểu huynh đệ đừng chấp nhé, mời vào trong!”

Trần Nhượng Tư và Mộng Tuyết vào trong y quán, cẩn thận đánh giá, cảm thấy y quán này lớn hơn y quán lúc nãy, Trần Nhượng Tư nghi hoặc, hỏi: “Lão bá, chúng tôi thấy y quán ở phía nam khu chợ kinh doanh tốt lắm mà, y quán này của ông to hơn bọn họ, tại sao lại đóng cửa vậy?”

Lão đầu đó nghe Trần Nhượng Tư nói vậy, thầm nghĩ: “khó khăn lắm mới có người ngoại địa tới mua y quán, mặc kệ nó, cứ lấp liếm cho qua để họ mua y quán rồi hãy tính.” Ông ta nghĩ tới đây thì cười ngọt ngào nói: “Vốn dĩ, y quán này kiếm được rất nhiều tiền, chỉ là, ta tuổi đã cao, nhà cũng không phải ở Ngọc Cảnh Châu thành, bây giờ muốn trở về nhà dưỡng lão, hưởng phúc. Cho nên mới muốn bán y quán này đi.”

Mộng Tuyết thấy lão đầu này nói năng có vẻ thành khẩn, cũng không hoài nghi gì, nàng nói: “Thì ra là vậy, tôi thấy lão nhân gia cũng nên trở về hưởng phúc thôi, xin hỏi y quán này định bán bao nhiêu tiền?”

Lão đầu thầm tính: “Tuy bọn họ là ngoại nhân, nhưng căn tiệm này của ta hôm nay nhất định phải bán được, bây giờ đã là buổi chiều, còn vài canh giờ nữa là trời tối, hại, có thể bán được bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu thôi, nếu không, chỉ có đợi tới khi nó bị đập thôi.” Ông ta nghĩ tới đây thì cười nói: “Ha ha, cô nương đây trông thật là xinh đẹp, xem ra cũng là người tốt bụng, nể mặt các người cũng là người hành y cứu người, bán rẻ một chút, một trăm lượng bạc đi.”

Trần Nhượng Tư trong lòng buồn bực: “Căn tiệm to như vậy, bên trong còn có bao nhiêu là thuốc, mà chỉ có một trăm lượng bạc, đùa sao? Bên trong khẳng định là có nguyên nhân gì rồi, ta phải hỏi cho rõ mới được.” Hấn nghĩ tới đây, đang định mở lời thì Mộng Tuyết đã lấy ra một trăm lượng bạc đưa cho ông ta.

Lão đầu nhìn thấy Mộng Tuyết hào phóng như vậy thì trong lòng tự mừng mình: “Đồ khốn, người là lão khốn nạn, sao lại không đòi nhiều hơn một chút?” Nhưng ông ta vẫn lo Mộng Tuyết sẽ hối hận, nên nhanh chóng đem giấy tờ từ trong y phục ra đưa cho Mộng Tuyết, nhận lấy ngân phiếu, kiểm tra rồi cất ngay, cười nói: “Y quán này bắt đầu từ bây giờ là của các người rồi, chúc hai người làm ăn thịnh vượng, ha ha!” Ông ta nói xong thì bước nhanh ra khỏi cửa y quán, vui vẻ rời khỏi.

Trần Nhượng Tư luôn cảm thấy có chút không bình thường, nhưng hấn thấy dáng vẻ nghiêm túc của Mộng Tuyết thì cũng không nỡ làm cho nàng mất hứng, nên không hề ngăn cản nàng, để cho lão đầu kia nhẹ nhàng đi thẳng ra khỏi cửa.

Mộng Tuyết nhìn thấy Trần Nhượng Tư hình như không tự nhiên thì mỉm cười, tới bên cạnh Trần Nhượng Tư, hai tay đặt lên vai hấn, nhìn hấn nói: “Sao rồi? Bây giờ chỉ mất có một trăm lượng bạc thì đã mua được y quán, thật là rẻ quá, chàng nghĩ xem, chúng ta đặt tên gì cho quán đây?”

Trần Nhượng Tư cười nói: “Trước tiên hãy đóng cửa lại, chúng ta đi xem phòng của chúng ta, đợi tới khi mọi chuyện đã chuẩn bị xong mới đặt tên cũng không muộn mà.”

Mộng Tuyết buông tay ra khỏi Trần Nhượng Tư, cười duyên, nhẹ nhàng nói: “Nghĩ tên và xem phòng có thể làm đồng thời mà. Được thôi, chúng ta sẽ xem phòng trước, từ bây giờ, chàng phải nghĩ tên cho y quán, trước tối này mà không nghĩ ra,...” nàng nói tới đây thì nhẹ mỉm cười.

Nàng vốn định nói, nếu như không nghĩ ra tên, tối nay đừng hòng đụng đến nàng, nhưng nàng cho rằng chỉ cần nói thế thôi là Trần Nhược Tư đã hiểu được ý của nàng rồi nên không nói tiếp.

Trần Nhược Tư giả vờ không hài lòng, bắt lực nhìn Mộng Tuyết, nói: “Được, ta nghĩ, nhưng mà bây giờ phải cho ta hôn một cái, nếu không, ta sẽ không nghĩ đâu.” Hắn nói xong thì đưa hai tay ra, ôm Mộng Tuyết vào lòng, hôn nhanh vào môi nàng một cái.

Mộng Tuyết nhẹ nhàng vùng vẫy, sau đó thấy không đẩy được hắn ra, nàng cũng không đẩy nữa, hai tay quàng lấy cổ hắn, phối hợp với hắn.

“Rầm” cánh cửa bị gió thổi đập vào tường, phát ra âm thanh.

Trần Nhược Tư và Mộng Tuyết thoáng kinh hãi, buông lỏng đối phương, ngẩn người ra trong giây lát, rồi nhìn nhau cười lớn.

Mộng Tuyết nhìn Trần Nhược Tư nói: “Làm giật cả mình, ta còn tưởng là có người vào nữa, nếu để người ta nhìn thấy thì xấu hổ lắm, đều tại chàng. Sau này không được đột nhiên tập kích như vậy nữa.”

Trần Nhược Tư sờ lên môi, nhớ lại cảm hứng lúc này, mỉm cười nói: “Được, lão bà của ta, mỹ nữ tiên tử của ta, bây giờ ta sẽ nghĩ tên cho tiệm thuốc này, nhân tiện đi xem tổ ấm của chúng ta.” Hắn nói xong, quay đầu nhìn về phía cửa phòng bên trong, chạy tới.

Hắn lúc này dường như đã hoàn toàn quên mất những bất an lúc này, có lẽ, đó là vì nụ hôn ngọt ngào đó đã làm hắn quá hưng phấn, mà không thêm để ý tới những chuyện hắn cho là không quan trọng nữa.

Mộng Tuyết lắc đầu cười, trong lòng thầm nhủ: “Tính cách vẫn giống như đứa trẻ vậy, nam nhân khác trưởng thành như chàng, người ta đã dựa vào đôi tay của bản thân để nuôi sống gia đình rồi.”

Nàng nhìn thấy Trần Nhược Tư bước vào trong thì cũng xoay người từ từ bước ra ngoài. Đứng ở ngoài cửa, nhìn kỹ bên ngoài của cửa tiệm, nàng hài lòng gật đầu, từ từ bước vào bên trong, tiện tay đóng luôn cửa, sau đó đi vào trong phòng

76. Chương 76:tổ Hôi Bái Thủ

Đúng lúc hắn cảm thấy hơi đói, sờ sờ bụng rồi quay người chạy ra ngoài.

Cũng không biết có phải vì quá vội hay không mà vừa ra khỏi cửa đã đụng ngay vào Mộng Tuyết đang từ cửa đi vào. May mà Mộng Tuyết chỉ cao tới vai của Trần Nhược Tư, nếu không bây giờ bọn họ không thể chỉ đụng chạm nhẹ nhàng như vậy nữa.

Mộng Tuyết xoa ngực của Trần Nhược Tư, quan tâm nhìn hắn nói: “Không sao chứ? Không làm chàng bị đau chứ?”

Trần Nhược Tư cúi đầu cười, nói: “Đau, đương nhiên là đau rồi, nếu không nàng giơ ngực cho ta đụng xem nào.” Nói xong, hắn rụi đầu vào ngực Mộng Tuyết.

Mộng Tuyết đưa hai tay ra đẩy đầu Trần Nhược Tư ra, nhìn hắn nói: “Sắc quỷ, sao lại vội vàng chạy ra ngoài vậy? Có phải là có chuyện gì muốn nói với ta không?”

Trần Nhược Tư nhìn Mộng Tuyết nói: “Có chuyện, ta đói rồi, ta vẫn chưa thấy nàng nấu nướng bao giờ, hay là hôm nay nàng nấu cho ta ăn đi, được không? Bây giờ ta đói lắm rồi.”

“Ta chưa bao giờ nấu ăn cả, cũng không biết nấu, hay là ra ngoài ăn đi.” Mộng Tuyết nói.

Trần Nhược Tư cong môi nói: “Một trăm lượng bạc cuối cùng đã dùng để mua y quán này rồi, làm gì còn để đi ăn nữa? Xem ra ta phải nhịn đói rồi.”

Mộng Tuyết vùng vẫy khỏi vòng tay của Trần Nhược Tư, cười ngọt ngào, nói: “Lên phố không phải sẽ có tiền sao? Đi thôi.”

Trần Nhược Tư nâng cằm Mộng Tuyết hôn nàng một cái, mỉm cười đáp: “Muội không sợ phạt tổ trách phạt nàng sao?”

“Vì chàng, ta cam nguyện trách phạt.” Mộng Tuyết nói.

Trần Nhược Tư đặt tay phải lên vai nàng, nhẹ ôm nàng vào lòng, sau đó bước ra khỏi y quán, vừa đi vừa nói: “Bà lão, nàng thật tốt.”

Mộng Tuyết cười dịu dàng, đáp: “Bây giờ mới biết bà lão này tốt sao?” Nói xong thì cười vui vẻ.

Trần Nhược Tư chau mày, trầm nghĩ: “Nhận là bà lão tốt mà ngay cả cơm cũng không biết nấu, hài, chỉ có thể chịu đựng thôi vậy, ai bảo ta lại đi yêu một tiên tử chứ.” Trần Nhược Tư nghĩ tới đây, hai người đã ra tới cửa y quán.

Mộng Tuyết bỏ tay Trần Nhược Tư ra, nói: “Còn không buông tay ra, ở bên ngoài người ta thấy được thì không hay đâu.” Nàng nói xong thì đưa tay mở cửa, tự mình bước ra trước.

Trần Nhược Tư trầm nhủ: “Đã là vợ của ta rồi, còn sợ người khác thấy, cũng biết xấu hổ nữa cơ đấy.” Hắn cũng theo nàng ra cửa, thuận tay đóng luôn cửa, sau đó khoá lại, cùng với Mộng Tuyết đi tới tửu quán lớn nhất của Ngọc Cảnh Châu thành.

Cửa tửu quán, khách hàng ra vào tấp nập.

Trần Nhược Tư và Mộng Tuyết vẫn còn cách tửu quán vài trượng thì dừng lại.

“Lạ thật, hôm nay làm sao không gặp người giàu có vậy? Chúng ta mà đi tiếp là tới tửu quán rồi, hay là đợi có ngân lượng trong tay rồi mới tới tửu quán đi.” Trần Nhược Tư nói.

Lúc này, bên trái đường có mười người đang bước lại, ở giữa là một nam tử béo tốt tai to, thân vận một trường bào màu nâu xám quý tộc, mấy người còn lại chỉ mặc vải thô và áo ngắn, lưng đeo một dây lưng màu đỏ.

Từ những thứ này có thể nhìn ra, tên béo đó và những người đi theo hắn là quan hệ chủ bộc.

Mộng Tuyết chỉ người nam tử đó nói: “Ai nói không có, chàng xem, bên trái đường không phải có người đang mang tiền tới rồi hay sao?”

“Nhãn quan của nàng sắc bén thật, ta chưa có ý kiến gì, đi thôi, động thủ đi.” Trần Nhược Tư nhẹ vỗ vai Mộng Tuyết cười, nói xong thì tới bên cạnh mấy người đó.

Khi đám người đó còn cách Trần Nhược Tư ba thước, một người bên cạnh tên béo quát lớn với Trần Nhược Tư: “Cút mau, mau tránh ra, đừng cản đường của lão gia nhà chúng ta.”

Trần Nhược Tư đang cảm thấy không có cơ hội nào tốt để hạ thủ, thì nghe thấy người đó lên tiếng, đột nhiên đã nghĩ ra chủ ý, hắn cố tình đứng ở đó, nhìn bọn họ nói: “Ai nói ta phải nhường vậy? lẽ nào đường này là của nhà các người? Ta tới trước, các người phải nhường mới phải chứ.”

“Tiểu tử khốn kiếp, lại dám bảo lão gia nhường đường cho ngươi sao? Muốn bị đánh sao?” Người bên cạnh tên béo nói.

Hắn nói xong thì đẩy mạnh Trần Nhược Tư một cái.

Trần Nhược Tư giả bộ sợ hãi, run rẩy, đợi người đó giơ quyền đánh tới, lúc sắp tới mặt của Trần Nhược Tư thì hắn kêu lên một tiếng rồi nhanh chóng tránh né, một lát sau đã tới bên cạnh của tên béo, ôm lấy lưng hắn, hét lớn: “lão gia tha mạng, thủ hạ của ngài dữ quá, tôi sợ lắm.”

Tên béo đó nhìn thấy Trần Nhược Tư ôm lấy mình, đang định phát hoả thì Mộng Tuyết nhẹ nhàng bước tới, mỉm cười với hắn, giả bộ làm như tức giận lắm, trợn mắt nhìn Trần Nhược Tư nói: “tên tiểu tử khốn kiếp này, lúc này đã lợi dụng người ta rồi lại còn chạy, bây giờ gặp được người ở đây, xem ta làm sao xử lý người.”

Nàng nói xong, ngọc thủ nắm thành quyền, giả vờ đánh Trần Nhược Tư.

Tên béo đó nhìn thấy mỹ nữ như vậy, lại còn cười với hắn, tự nhiên trong lòng cảm thấy ngọt ngào, giả vờ phong độ, tủm tỉm cười nhìn Mộng Tuyết, đang định nói chuyện thì, Mộng Tuyết đã tóm lấy y phục của Trần Nhược Tư, kéo hắn lại, vừa bước tới vừa nói với tên béo: “Vị lão gia này, đa tạ ngài, nếu không phải ngài thì tôi đâu có bắt được tên tiểu sắc quỷ này.”

Tên béo lắc đầu cười, thầm nghĩ: “Người đẹp như vậy, thế nhưng thủ đoạn cũng thật ghê gớm.” Hắn vẫy tay gọi người hầu rồi đi về phía trước.

Bộ nhân thấy chủ nhân như vậy thì thấy rất hồ đồ: “Hôm nay lão gia làm sao vậy? Lẽ nào bị con hồ ly ấy làm cho điên đảo rồi sao? Không gây phiền phức cho tiểu tử đó, nếu là trước đây, nhất định đã lột da của hắn rồi.” Bọn họ nghi hoặc nhìn Mộng Tuyết đang lồi Trần Nhược Tư đi mất, lắc đầu, sau đó tiếp tục đi theo tên béo đó.

Đội đám người kia đi hỏi, Mộng Tuyết thả Trần Nhược Tư ra, cười ngọt ngào nói: “Lần này lấy được bao nhiêu rồi, lấy ra xem nào?”

Trần Nhược Tư lấy ra túi tiền vừa lấy được ở dây lưng tên béo, đặt lên tay ước lượng, nói: “Không được bao nhiêu, hình như chỉ có hơn năm mươi lạng, không ngờ tên béo này, thủ hạ đông như vậy, cứ tưởng rất có tiền, thế mà lại chỉ mang có chút tiền này.”

Mộng Tuyết đón lấy tiền, mở ra, đếm kỹ, có một chút thất vọng nói: “Ta còn tưởng là lần này đã lấy được rất nhiều chứ, không ngờ lại không phải là người giàu có, một chút tiền này, chỉ đủ để ăn một bữa thôi, mặc kệ, cứ ăn trước đã.”

Trần Nhược Tư lấy ra một tấm bài có hình chim ưng màu vàng kim, vẫy vẫy trước mặt Mộng Tuyết: “Nàng xem cái này là cái gì? Thuận tay lấy được đấy, có lẽ có thể đổi được chút tiền. Hay là chúng ta tới tiệm cầm đồ, đổi chút tiền rồi mới đi ăn cơm, phòng khi không đủ tiền lại mất mặt.”

Tấm bài màu hoàng kim đó đích thực là biểu tượng của một tổ chức bí mật, tổ chức này có tên là Long Ưng bang, người của bang này rải rác khắp Ngọc Cảnh Châu thành, nhưng những bang chúng bình thường, sẽ không tùy tiện biểu lộ thân phận, trừ khi gặp phải huynh đệ bốn bang, mới biểu lộ thân phận thực sự của mình.

Tổ chức này vô cùng bí mật, do đó trong tình huống bình thường, chỉ nhận thân phận qua thẻ bài chứ không nhận người.

Trên lệnh bài của bang chủ Long ưng Bang có hình một con rồng, phó bang chủ có hình chim ưng, phó sứ có hình hổ, những đầu mục thì có hình sói, bang chúng bình thường thì đều là hình cẩu.

Tấm kim bài trong tay Trần Nhược Tư lúc này chính là thẻ bài của phó bang chủ của Long Ưng bang, hắn bây giờ vẫn không hề biết mà chỉ coi đó là một bảo vật đáng tiền.

Mộng Tuyết xem qua tấm thẻ bài rồi cười nói: “Tuỳ chàng.”

Trần Nhược Tư cười, nhếch mép nói: “Nếu chuyện gì nàng cũng nghe ta thì tốt quá.”

Mộng Tuyết cũng đã đoán ra ý tứ trong câu nói của Trần Nhược Tư, là vì đêm trước đã không thuận theo hắn, nàng xấu hổ đáp: “đi thôi, đói bụng lâu rồi, bây giờ đừng lồi thôi nữa, đêm nay ta đều nghe chàng”

Trần Nhược Tư mê mẩn nhìn Mộng Tuyết, trong lòng thầm nghĩ: “Đêm nay lại có thể thưởng thức một cách sáng khoái rồi.” Hắn nói: “Đây là nàng nói đấy nhé, không được nuốt lời đâu.” Hắn nói xong, hưng phấn ôm lấy Mộng Tuyết bước về phía cửa tiệm.

Mộng Tuyết lắc đầu bất lực, thầm nghĩ: “Cả ngày chỉ nghĩ tới chuyện đó, nếu thật sự ngày nào cũng mặc chàng chỉ sợ rằng sẽ làm hỏng chàng mất, ai, chàng sao chẳng hiểu cho tâm sự của ta thế? Ta làm vậy là quan tâm chàng mà.” Nàng nghĩ tới đây, thì nhẹ dựa đầu vào vai Trần Nhược Tư, theo hắn bước vào

77. Chương 77:ám Ám Thân Tiểu

Tiệm cầm đồ này vốn là điểm liên lạc bí mật của Long ưng bang, không ngờ Trần Nhược Tư lại vô tình lạc vào đó. Miếng kim bài đó vốn không đáng tiền, nếu là chỗ khác thì sẽ không đổi được bao nhiêu tiền, nhưng mà thật là mèo mù vớ cá rán, đã đến được chỗ phát huy được tác dụng của nó rồi.

Trần Nhược Tư bước tới quầy, không hề nói nhiều, liên đặt kim bài lên quầy, đang định mở miệng thì ông chủ đã nhặt tấm kim bài lên, trả lại cho Trần Nhược Tư, rồi nhanh chóng vòng qua quầy, tới trước mặt

Trần Nhược Tư, quỳ xuống nói: “Không biết phó bang chủ đã tới Ngọc Cảnh Châu thành nên không ra đón từ xa, xin hãy lượng thứ.”

Trần Nhược Tư nhìn thấy ông chủ tiệm như vậy thì không hiểu ra làm sao cả, ngăn người ra một lúc, sau khi định thần lại thì nghĩ thầm: “Không ngờ thể bài này lại đại diện cho thân phận phó bang chủ, lại có thể ăn không uống không rồi.” Hắn nghĩ tới đây, hắn mỉm cười nói: “Mau mau đứng dậy đi, không biết thì không có lỗi, nhưng mà bây giờ ta đói rồi, còn không chuẩn bị cho ta chút gì để ăn đi.”

Ông chủ tiệm đứng lên, đáp: “Vâng thưa phó bang chủ, xin hãy theo tôi.” Hắn nói xong thì dẫn Trần Nhược Tư ra khỏi tiệm.

Mộng Tuyết đang chờ ở cửa, nhìn thấy Trần Nhược Tư về nói: “Sao lại? Cái này?...” Nàng vốn định hỏi thể bài đó có đáng tiền không, nhưng vẫn chưa nói xong thì Trần Nhược Tư đã ngắt lời nàng, nói: “Đây là bà lão của ta.”

Ông chủ tiệm khách khí hành lễ với Mộng Tuyết, chào hỏi: “Thủ hạ bái kiến Phó bang chủ phu nhân.”

Mộng Tuyết nghi hoặc nhìn Trần Nhược Tư, không hiểu là chuyện gì, Trần Nhược Tư nháy mắt với nàng, nàng mới không hồ đồ trả lời.

Ông chủ tiệm quay người, khoá cửa tiệm lại, rồi dẫn Trần Nhược Tư và Mộng Tuyết tới tửu quán.

Trên đường, hắn ta tự giới thiệu bản thân, nói tên hắn ta là Đỗ Hoa Lâm, tiệm cầm đồ này chỉ để che giấu thân phận của hắn. Trần Nhược Tư không hiểu chút gì về Long ứng bang, nên cũng không biết nói gì, đành phải gật đầu tỏ vẻ hiểu. Hắn cũng không ngờ Đỗ Hoa Lâm này không hề hoài nghi thân phận của hắn, hắn cảm thấy rất khó hiểu, chỉ thầm ra hiệu cho Mộng Tuyết, tỏ vẻ nghi hoặc.

Không bao lâu, Đỗ Hoa Lâm đã dẫn Trần Nhược Tư tới đại tửu quán mà trước đây Trần Nhược Tư đang định tới, Đỗ Hoa Lâm dừng bước, nhẹ nhàng nói: “Trong tửu quán, không thể xưng hô theo thân phận thật của ngài, xin hãy thông cảm, chỉ có thể xưng hô theo tên họ, mà vẫn chưa biết phó bang chủ nên xưng hô thế nào đây?”

Trần Nhược Tư im lặng hồi lâu, trong lòng nghĩ: “Hắn đã hỏi vậy, khẳng định không biết phó bang chủ thực sự tên là gì? Cứ nói cho hắn biết tên thật của ta là được.” Nghĩ rồi cười nói: “Ta tên Trần Nhược Tư.”

Đỗ Hoa Lâm cười nói: “Trần huynh đệ, Trần phu nhân, mời!”

Trần Nhược Tư nhìn Mộng Tuyết, nhẹ mỉm cười, chau mày ra ám hiệu: “Chúng ta có thể ăn không, uống không rồi, đã không cần bạc, lại còn được làm phó bang chủ nữa, phải giả cho giống một chút.”

Mộng Tuyết hình như đã hiểu được ý tứ của Trần Nhược Tư, nàng gật đầu, cùng với Trần Nhược Tư bước thẳng vào trong tửu quán.

Trong tửu quán, tấp nập ồn ào tiếng người nói, tiếng ly chén chạm vào nhau, vô cùng náo nhiệt.

Trần Nhược Tư vừa vào cửa thì nhìn thấy tên béo và mấy tên thủ hạ mà hắn vừa trộm đồ đang uống rượu ở bên trong.

Trần Nhược Tư giật mình, nhanh chóng kéo Mộng Tuyết, tìm một chỗ cách xa chỗ mà bọn lão béo đang ngồi, cúi đầu, dùng tay che lấy mặt, nhìn Mộng Tuyết, ra hiệu với nàng.

Mộng Tuyết không hiểu ý của hắn, nàng hỏi: “Sao vậy?”

Trần Nhược Tư thừa lúc Đỗ Hoa Lâm đi gọi thức ăn, nhẹ thì thầm vào tai Mộng Tuyết: “Tên béo bị chúng ta trộm đồ đang ngồi uống rượu ở đằng sau chúng ta mấy bàn kia.”

“A?” Mộng Tuyết kinh ngạc quay đầu lại nhìn, “hay là chúng ta bây giờ chúng ta rời khỏi đây, không khéo thì sẽ bị lộ mất, phiền phức lắm.”

Trần Nhược Tư gật đầu, đồng thời đứng dậy, đang định rời khỏi thì Đỗ Hoa Lâm quay đầu lại, cười: “Trần huynh đệ đứng lên làm gì vậy, là muốn...” Hắn vốn định nói có phải muốn lên phòng hay không nhưng hắn thấy Mộng Tuyết trừng mắt với hắn thì hắn không dám nói nữa.

Trần Nhượng Tư nhìn Mộng Tuyết, thầm nghĩ: “Bây giờ mà đi, khẳng định sẽ bị lộ, mặc kệ nó, cứ chống chế đã, tên béo đó không nhận ra chúng ta thì không có chuyện gì rồi.” Hắn nghĩ tới đây thì đáp rằng: “Không phải, ta không đi đâu cả, chỉ là muốn đứng đây hoạt động chút thôi.” Hắn nói xong thì gật đầu với Mộng Tuyết, hai người cùng lúc ngồi xuống.

Ba người họ lặng lẽ ngồi đó, ai cũng không lên tiếng, đợi một lúc sau, tiểu nhị của tiệm mang rượu và thức ăn lên.

Trần Nhượng Tư nhìn thấy cả bàn đều là món ngon thì không còn để ý đến cái gì nữa, cũng không mời Đỗ Hoa Lâm, mà cầm ngay lấy đĩa ăn luôn.

Đỗ Hoa Lâm cười, trong lòng cảm thấy khá nhẹ nhõm, hắn nghĩ: “Không ngờ tùy tiện gọi vài món mà cũng hợp khẩu vị của phó bang chủ, hôm nay phải chiêu đãi thật tốt hắn, chưa biết chừng sẽ có cơ hội thăng tiến đây.” Hắn nghĩ tới đây thì nhìn Trần Nhượng Tư nói: “Trần huynh đệ, sau này còn phải nhờ huynh chiếu cố nhiều.”

Trần Nhượng Tư cũng biết Đỗ Hoa Lâm muốn nói chiếu cố là có ý gì, trong lòng hắn thầm nhủ: “Chiếu cố cái đầu người đó, người thật sự cho ta là phó bang chủ sao? Người lần này bị hố nặng rồi, hi hi.” Trần Nhượng Tư miệng đáp bừa: “Ừm, tốt lắm, tốt lắm.”

Mộng Tuyết không ăn gì cả, chỉ ngồi cười thầm một bên.

“Khốn kiếp, túi tiền của ta, ai đã lấy cắp túi tiền của ta rồi, to gan thật.” Trần Nhượng Tư nghe thấy tiếng tên béo hét lên ở mấy bàn đằng sau.

Trần Nhượng Tư và Mộng Tuyết bắt đầu có chút lảng, giả vờ cúi đầu chỉ chú ý tới việc ăn uống thôi, không dám quay đầu lại xem.

“Lão gia, liệu có phải là tên tiểu tử chặn đường chúng ta vừa nãy không? Chúng tôi sẽ đi tìm hắn ngay.” Một người khác nói.

“Các người có ai đem tiền không? Mau trả tiền rượu đi, đợi gặp được tên tiểu tử đó, sẽ lột da xửa hắn.” Tên béo nói.

“Trong chúng tôi, người có tiền nhất là ngài mà, lúc ra khỏi cửa, ngài là lão gia, chúng tôi là tùy tùng, làm gì mà mang theo tiền.” Một người đi theo nói.

Tiểu nhị nghe thấy vậy thì bước tới nhìn bọn họ nói: “Mấy người không cần giả vờ nữa, có phải muốn ăn mà không trả tiền không?”

Nghe tên tiểu nhị nói như vậy thì Trần Nhượng Tư len lén quay đầu lại nhìn, thấy quyền của tên béo đó đã huơ trên đầu của tiểu nhị, vẫn chưa tới đầu hắn thì lại dừng tay lại.

Trần Nhượng Tư thấy vậy, cười thầm hai tiếng, quay đầu lại.

Đỗ Hoa Lâm liếc nhìn bàn của tên béo, lắc đầu nhẹ than một tiếng,: “ai, bây giờ cái thứ ăn mà không trả tiền này đại đa số đều như vậy, dùng cách này để làm náo loạn, hồng dễ dàng bỏ chạy, nhưng trong tửu quán này, cao thủ rất nhiều, xem ra mấy tên này sẽ phải chịu khổ rồi.”

Trần Nhượng Tư nhìn Mộng Tuyết, nháy mắt với nàng, thương lượng ngầm, đợi cơ hội hành sự.

Mộng Tuyết gật đầu, lập tức cảnh giác động tĩnh xung quanh.

Ông chủ của tửu quán cũng nghe thấy liền tới đó, nhìn tên béo cười nói: “Vị lão huynh này, nếu huynh đã muốn ăn không thì cũng không nên tới chỗ chúng ta, chỗ chúng ta không bao giờ có người dám ăn quịt, huynh hãy tự liệu xem, hay là một trong số các người, chỉ cần một người để lại một cánh tay, bữa cơm này ta mời, nếu không thì hãy trả tiền đi.” Hắn nói xong thì tùy tiện vẫy tay, mười đại hán to lớn đứng chặn ngay trước đám người của tên béo.

78. Chương 78:túy Tửu Hồ Ngôn

Mộng Tuyết và Trần Nhượng Tư, Đỗ Hoa Lâm ba người cùng lúc quay đầu lại, nhìn về hướng đó.

“Bốp” một tiếng, bàn rượu chấn động, mấy chục chiếc đĩa trên bàn nảy cả lên, bay về phía hơn mười đạn hán to con kia.

Ông chủ quán thấy vậy, kinh ngạc lắm, bị dọa tới sắc mặt trắng bệch, liên tục lùi về phía sau mấy bước, ngồi xuống luôn chiếc ghế phía sau, toàn thân phát run. Tiểu nhị thì sợ tới nỗi ôm đầu ngồi bệt xuống, không dám nhìn tiếp nữa. Mười đại hán to con kia cũng bị dọa tới mức kinh hồn bạt vía, cứ đứng ngay ra đó, không biết tránh đi mà chỉ giương mắt nhìn mấy cây đuă bay về phía mình.

Chiêu này của tên béo đích thực không phải là người có tu vi võ công bình thường có thể sử ra được.

Nhưng đối với Trần Nhược Tư và Mộng Tuyết chỉ là một chút tài vặt.

Trần Nhược Tư cười, thầm nghĩ: “Vốn muốn xem tên béo kia bị đánh, thế mà bây giờ lại ngược lại, hán lại được thể, thật nhìn không ra hán lại có chút bản lãnh nhỏ này.”

Mộng Tuyết thấy vậy, sinh lòng từ bi, lúc mấy chiếc đuă bay gần tới người của mấy đại hán to lớn, nàng dùng đơn chỉ phát ra mấy chục quang cầu cực nhỏ, công kích tới đó. Mấy quang cầu này, mắt thường không thể nhìn thấy được, những quang cầu này khi ra khỏi tay Mộng Tuyết, một vòng quang ảnh kim sắc vụt sáng ở ngón tay của nàng, nếu không nhìn kỹ thì cũng rất khó phát hiện ra được.

Nhưng động tác nhỏ ấy của nàng đã bị Đỗ Hoa Lâm ngồi cùng bàn với họ nhìn rõ mồn một, hán thầm kinh hãi: “Lúc đầu ta vẫn còn thấy khó hiểu, làm sao mà người trẻ tuổi như vậy lại có thể là phó bang chủ, nhưng phu nhân của hán đã lợi hại như vậy, huống chi hán, chẳng trách chẳng trách, xem ra sau này phải tiếp cận họ cho tốt, sẽ có lợi cho ta,…” Hán nghĩ tới đây thì rất vui vẻ.

Trong chớp mắt, “ding, ding ding” mấy tiếng vang lên, mấy chiếc đuă đều bị rơi xuống đất.

Hơn mười đại hán to con đó ngậy người trong giây lát rồi thở phào nhẹ nhõm, nhưng bọn họ đều cảm thấy chân đã nhũn cả ra rồi, bò rạp xuống đất, mắt nhìn chằm chằm vào tên béo.

Tên béo đó cũng cảm thấy rất hồ đồ, thầm nghĩ: “Chuyện gì vậy? Lẽ nào gặp ma rồi? Đũa sao lại vô duyên vô cớ rơi xuống đất thế?”

Ông chủ tửu quán định thần lại, vội đứng dậy, bước tới trước, ôm quyền thi lễ, nói: “Đa tạ vị đại hiệp này đã thủ hạ lưu tình, bữa cơm này tôi mời, xin hãy đi đi.”

Tên béo nghe thấy vậy thì nghĩ thầm: “Bây giờ không đi còn đợi tới khi nào? Vốn không muốn thể hiện bản lãnh, không ngờ lại bị ép phải ra tay.” Hán nghĩ tới đây, không thềm chào ông chủ quán một tiếng, vẫy tay gọi thuộc hạ: “ông chủ tửu quán nói muốn chúng ta đi, có nghe rõ không? Đi thôi.”

Thủ hạ của tên béo nghe thấy hán gọi mới định thần lại sau sự việc kinh ngạc vừa nãy, trong lòng bọn họ cũng không hiểu: “Hán lợi hại như vậy từ lúc nào, sức mạnh đã phát ra rồi mà có thể thu lại được!”

Tên béo dẫn thủ hạ nhanh chóng rời khỏi tửu quán dường như sợ rằng ông chủ sẽ lại đòi tiền họ vậy.

Trần Nhược Tư thấy tên béo đi khỏi, nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm. Không phải vì hán sợ mà là lo lắng bọn tên béo sẽ làm lộ chuyện xấu của hán.

Trần Nhược Tư biết vừa rồi Mộng Tuyết đã ra tay, liền nhìn Mộng Tuyết cười cười, quay lại Đỗ Hoa Lâm, nâng ly lên nói: “Đỗ huynh, cạn một ly đi, đa tạ huynh đã có thịnh tình khoản đãi.” Hán nói xong thì uống một hơi hết ly rượu trong tay.

“Trần huynh đệ không cần khách sáo, có thể chiêu đãi huynh, cũng là phúc phần mà Đỗ mỗ kiếp trước đã tu được.” Đỗ Hoa Lâm nâng ly uống hết, đáp lời.

Trần Nhược Tư nghe Đỗ Hoa Lâm nói xong thì thầm nghĩ: “Xem ra hán đích thực đã xác định ta là phó bang chủ của hán rồi, có một người giàu có như vậy chống lưng cho chúng ta ở trong thành này, mọi chuyện đã trở nên dễ dàng nhiều rồi, đợi ổn định xong, mới đem kim bài trả cho hán, rồi nói là truyền vị cho hán, vậy không phải là đã giải quyết xong rồi sao?” Hán nghĩ tới đây thì nhìn Đỗ Hoa Lâm nói: “Nếu huynh đã coi trọng tiểu đệ như vậy thì uống thêm mấy ly đi, đợi sau khi uống hết ba ly, ta sẽ nói cho huynh biết một chút việc.” Trần Nhược Tư nói xong thì một lúc cạn hết ba ly rượu.

Đỗ Hoa Lâm nhìn thấy Trần Nhược Tư sáng khoái như vậy, hắn cũng không tiện chối từ, cũng uống tiếp ba ly rượu.

Ba ly này đối với một quỷ tử mà nói, căn bản là không là gì hết.

Mà Trần Nhược Tư cũng không biết làm sao, sau khi ba ly rượu xuống bụng thì toàn thân phát nhiệt, đầu cũng choáng váng. Hiện tượng này có lẽ là hắn đã uống rượu quá nhanh.

Đỗ Hoa Lâm thấy vậy thì biết Trần Nhược Tư không uống được nhiều rượu, hắn cũng không tiếp rượu nữa, thầm nghĩ: “Phó bang chủ này không uống được rượu mà lại còn khách sáo như vậy, nể mặt ta uống mấy ly liền, xem ra ngày mà ta được thăng chức không còn xa nữa rồi.” Hắn nghĩ tới đây thì cười nói: “Trần huynh đệ có lời gì xin cứ nói, tôi nhất định sẽ xử lý cho tốt. Nào, ăn đi.”

Mộng Tuyết cũng không ăn được bao nhiêu, nàng sớm đã không ăn nữa, cũng không uống rượu, mà nàng cũng không biết rượu có thể làm say người cho nên nàng cũng không cản Trần Nhược Tư uống rượu. Nếu nàng biết uống rượu có thể làm hại sức khỏe của Trần Nhược Tư thì nàng đã hất đổ chén rượu của hắn đi rồi.

Men rượu đã bắt đầu có tác dụng, khuôn mặt Trần Nhược Tư đã chuyển đỏ, hắn nghe thấy Đỗ Hoa Lâm nói, không hề nghĩ gì đã nói ngay: “Chúng tôi có mở một y quán trong Ngọc Cảnh Châu thành, ngày mai khai trương, xin hãy dẫn thêm vài người nữa tới tham dự.”

Mộng Tuyết nghe thấy những lời này, trong lòng thầm nghĩ: “Tiểu tử này sao lại nói lung tung thế, y quán là nơi để tiếp bệnh nhân, những người khỏe mạnh tới đó để làm gì?”

Đỗ Hoa Lâm nghe xong thì ngẩn người trong giây lát, không biết nên trả lời thế nào.

Mộng Tuyết liếc Trần Nhược Tư, thấy hắn hình như đã say rồi, thì thầm nghĩ: “Vừa nãy còn ổn mà, bây giờ lại làm sao rồi? Lẽ nào đột nhiên lại bệnh.” Nàng nghĩ tới đây thì quay đầu lại nói với Đỗ Hoa Lâm: “Đỗ tiên sinh, ngài đừng thấy lạ, huynh ấy cũng không biết sao nữa, bắt đầu nói lung tung rồi, có lẽ huynh ấy định nói, chúng tôi lần đầu tới thành này, sợ y quán khai trương ngày đầu tiên, không có ai tới, cho nên muốn ông dẫn vài người tới chúc mừng thôi. Bây giờ huynh ấy đã có chút không tỉnh táo rồi, tôi sẽ dẫn huynh ấy về, đa tạ Đỗ tiên sinh.”

Đỗ Hoa Lâm nghe xong những gì Mộng Tuyết nói, đột nhiên nhớ ra trong thành này, muốn mở y quán phải được sự đồng ý của một đầu đà, hắn cũng cho rằng những điều Mộng Tuyết vừa giải thích cũng rất có lý nên nghĩ một lúc rồi nói: “Được thôi, ngày mai tôi sẽ phái một số thủ hạ tới y quán xem xét, đảm bảo thuận lợi khai trương.”

Đầu đà trong thành này kỳ thực chính là phó sứ của Long ứng bang, nhưng mà Đỗ Hoa Lâm không biết điều đó.

Long Ứng bang này chính là thần bí quỷ dị như vậy, cho dù là người cùng bang phái nhìn thấy nhau, nếu không có thể bài biểu lộ thân phận thì cũng không thể nhận ra nhau được trừ khi họ thường xuyên qua lại.

Long ứng bang còn có một bang quy, đó chính là chưa tới lúc vạn bất đắc dĩ thì không thể tùy tiện lấy ra thể bài hiện rõ thân phận được. Điều này cũng làm cho Long ứng bang này có thể bảo vệ bí mật tổ chức lâu dài. (Cơ cấu của tổ chức này còn bí mật hơn cả tổ chức đảng ngầm thời chống Nhật nữa).

Mộng Tuyết thấy mình giải thích thay Trần Nhược Tư mà người ta vẫn hiểu thì cảm ơn Đỗ Hoa Lâm vô cùng, đỡ Trần Nhược Tư dậy, từ từ bước về phía cửa tiệm.

Đỗ Hoa Lâm trả xong tiền rượu, bước nhanh theo họ, hỏi: “Trần phu nhân, xin hỏi y quán ở hướng nào?”

“Phía bắc cổng chợ.” Mộng Tuyết trả lời, rồi vui cười đỡ Trần Nhược Tư rời khỏi.

Đỗ Hoa Lâm nhìn theo bóng dáng họ, trong lòng nghi hoặc: “Phó bang chủ sao lại tới đây mở y quán chứ? Lạ thật, không hiểu, chẳng lẽ hắn làm như vậy là để che giấu thân phận, muốn chấp hành một nhiệm vụ bí mật nào đó ở đây? Mặc kệ hắn, hắn là phó bang chủ mà, ta chỉ cần phối hợp tốt với hắn là được.” Hắn nghĩ tới đây thì lắc đầu bắt lức, đi về hướng tiệm cầm đồ.

79. Chương 79:kích Tình Chi Dạ

Mộng Tuyết đỡ Trần Nhược Tư ngà ngà say về tới y quán, vừa đến cửa y quán Trần Nhược Tư dường như đã tỉnh táo hơn nhiều, hần mỉm cười nhìn Mộng Tuyết nói : “Cám ơn nàng đã đưa ta về, thực ta không nghĩ rằng rượu mạnh đến vậy, ta lần đầu tiên uống rượu, không biết lại có thể say thế, từ nay về sau ta sẽ không uống nữa .”

“Bộ dạng lơ đãng của chàng vừa rồi là do uống rượu à, ta còn tưởng chàng bị bệnh, hại ta lo muốn chết” Mộng Tuyết thoáng nhìn Trần Nhược Tư nói.

Trần Nhược Tư nhìn Mộng Tuyết mỉm cười nói: “được rồi, bây giờ đã không có việc gì, ta bây giờ đi đun nước, để ngâm mình tắm tấp đã, sau đó...”

” Không có sau đó, còn không mau đi đun nước đi” .Mộng Tuyết khuôn mặt ửng hồng then thùng nghiêm mặt cười cười nói.

Một lúc sau, nước tắm được đun sôi, Trần Nhược Tư đổ vào một thùng nước đầy, cởi bỏ quần áo rồi nhảy vào thùng, dựa vào thành thùng, lầm rầm hát một khúc nhạc không tên. Một hồi lâu, hần ngâm mình cảm thấy đã thoải mái, khi hần đứng dậy lấy quần áo chợt hần phát hiện ra đã quên lấy quần áo để thay, hần lớn tiếng kêu lên: ” Tuyết, giúp ta mang quần áo sạch tới đây, ta quên mất”

” Đáng chết, ngay cả quần áo thay cũng không mang theo.” Mộng Tuyết kìm cơn bực bội lầm bầm nói

Vài phút sau, Mộng Tuyết cầm quần áo của Trần Nhược Tư đi vào nhà tắm, liếc mắt nhìn Trần Nhược Tư, mặt đỏ bừng, nàng đặt quần áo lên ghế rồi xoay mình định bỏ đi .Trần Nhược Tư đột nhiên đứng dậy nhào kéo Mộng Tuyết kéo lại thùng gỗ, cười ham muốn nói: “lại đây, chúng ta cùng tắm, như vậy sẽ tiết kiệm được một ít thời gian, ta đang đợi này” Hần nói xong, hôn lên mặt nàng.

“Tiểu tử đáng chết, quần áo của ta còn chưa cởi ra, làm sao mà tắm, mau buông ta ra.” Mộng Tuyết bậm môi lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn Trần Nhược Tư nói , trong lòng nàng, cố gắng không nhìn thân thể Trần Nhược Tư, đến giờ lại không chịu được nữa

Trần Nhược Tư tịnh không có buông nàng ra ,hần nói :“quần áo của nàng do nàng biến hóa ra, không phải sao. Ta đang bị dục hỏa thiêu đốt đây này”

Mộng Tuyết giãy giụa trong lòng Trần Nhược Tư, nói : “quần áo của ta hôm nay là thật, không phải do biến hóa, mau buông ta ra.”

Trần Nhược Tư nói: “được rồi, để ta giúp nàng cởi” Trần Nhược Tư nói xong, đưa tay cởi dây lưng của nàng.

Hần còn chưa cởi hết được quần áo của Mộng Tuyết, nàng cười hai tiếng, thân hình khẽ động, hóa thành đạo bạch quang bay ra cửa, khi rời khỏi cửa nàng còn lưu lại một câu: “tử quỷ sắc, ta không tắm chung với chàng nữa, tối nay chàng cũng đừng nghĩ tới ta nữa nữa.”

Trần Nhược Tư nghe thấy thế, tâm thần hồi tỉnh, thầm hối hận: “Hỗn đản, người đúng là một tên hỗn đản, nàng đã đáp ứng người, sao người lại nóng vội như vậy, đáng đời, xem đêm này người làm sao nhịn được đây” Dục hỏa đang bùng cháy người hần nhất thời bị dập tắt, hần thả người dựa vào thùng tắm, đầu kê trên miệng thùng hướng nhìn trần nhà.Trong lòng thở dài: “chẳng lẽ lấy tiên tử làm lão bà lại phải chịu thống khổ của ham muốn thế này sao?”

Qua một hồi lâu, nước trong chậu đã nguội, hần từ từ đứng dậy, mặc quần áo và đi vào phòng .

Mộng Trần nhìn thấy Trần Nhược Tư đi đến, nàng ngồi dậy cười duyên nói: “ta đã sớm tắm xong, ta đã chờ chàng cả nửa ngày rồi, nếu vài phút nữa chàng không đến thì ta đi ngủ trước.”

Trần Nhược Tư vừa nghe Mộng Tuyết nói chờ hần, trong lòng hần bất giác cảm thấy vui vẻ, hần lập tức chuyển buồn chán sang phấn khích, trong lòng thầm nghĩ : “nàng ta cũng đang thích mà còn hí lộng ta, chẳng lẽ đây là vũ khí của đàn bà dùng để đối phó với đàn ông?” hần nhanh chóng đi đến, mở cái chăn mỏng đang trùm trên Mộng Tuyết, trước mắt hần là thân thể xích lỏa của Mộng Tuyết.

Mộng Tuyết đôi mắt trong veo khấn trương nhìn Trần Nhược Tư, đôi má thẹn thùng giống như trái táo hồng, khiến ai nhìn thấy cũng muốn nhào lên, cắn một cái, song nhũ trên ngực nàng, theo nhịp tim đang đập dồn dập mà rung rinh nhẹ nhàng.

Trần Nhược Tư ánh mắt lập tức sáng ngời, một cổ dục hỏa mãnh liệt bùng lên trong người hắn, mỗi bộ vị trên cơ thể hắn đều xảy ra những biến hóa vi diệu.

Trần Nhược Tư cởi bỏ hết quần áo, nhào lên trước. Hai tay hai bên, vồ lấy song nhũ, hướng về trung tâm bắt đầu nhẹ nhàng từ giữa bắt đầu nhẹ nhàng xoa, nắn bóp, thành các dạng theo ý mình. Đầu lưỡi hắn liếm nhẹ lên hạt anh đào hồng hồng, từ khiêu khích giờ dần dần trở nên mạnh hơn.

Mộng Tuyết cảm nhận được sự khiêu khích dụ dỗ, thân thể trở nên mềm nhũn, cơ thể không khỏi thốn thốn, bắt đầu vận vẹo, miệng phát ra những tiếng hít thở sâu, nhẹ nhàng.

Một lát sau, tay phải hắn di chuyển xuống phía dưới, tại dải rừng rậm tam giác hắc ám, bắt đầu rứt rứt mơn trớn, không lâu sau, khi đó một dòng “mật tuyến” từ dưới đó trào mạnh ra.

Trần Nhược Tư liền xuất “tiểu trùng trùng”, tiểu trùng trùng tại giải rừng rậm tam giác hắc ám kia, tìm sào huyết đi tới, không có bao lâu, nó đã tìm được, tại miệng của sào huyết nó dùng đầu cọ cọ vào miệng sào huyết vài cái, sau đó đẩy thân tiến vào.

Cảm giác khoái cảm kích thích, nhất thời truyền tới thân thể hai người, họ bắt đầu phối hợp hỗ trợ lẫn nhau không ngừng nghỉ.

Song nhũ của Mộng Tuyết, khấn trương theo động tác, khi thì lắc lư dồn dập, khi thì rung rinh nhẹ nhàng.

.....

Không biết trải qua bao lâu, một “cổ mật tuyến” trườn lên đầu tiểu trùng trùng của Trần Nhược Tư, tiểu trùng trùng không cần thận, nuốt phải một ngụm, theo đó cả chất lỏng trong cơ thể đều phun ra cho đến không còn gì để tiết ra nữa thì ngưng lại. Tiểu trùng trùng vốn “thân thể cường tráng” sau khi phun xong, trở nên mềm oặt vô lực, bị lực của sức ép trong “sào huyết” ép bức ra ngoài.

Lúc này, Trần Nhược Tư và Mộng Tuyết hai người, đồng thời kêu nhẹ một tiếng. Cả hai đều cảm giác thấy bản thân đã đạt tới đỉnh điểm của khoái cảm.

Trần Nhược Tư vô lực nằm trên người Mộng Tuyết, hôn môi nàng nói: “hôm nay cảm giác thế nào, có sảng khoái không” hắn nói xong, cười cười, nhào người sang bên nằm thẳng nhìn nàng.

Mộng Tuyết nói: “Chàng càng ngày càng trở nên lợi hại, lần này ta thật sự cảm thấy sung sướng, loại cảm giác này thật là kỳ diệu.” nàng nói xong thẹn thùng nhìn hắn bắt đầu nở nụ cười.

Trần Nhược Tư, lúc này mặc dù cảm thấy vô lực, nhưng hắn đã có loại cảm giác đặc biệt, kỳ thật không phải giờ đây hắn mới có cảm giác này.

Sau khi hắn nghỉ lại các lần trước, cảm giác được một năng lực thần bí, trong cơ thể hắn không ngừng tuần hoàn, khiến cho hắn cảm thấy năng lực mình dần dần tự tăng lên, khiến trong đầu hắn, không thể kháng cự được khát vọng đối với cảm giác này. Chỉ là cảm giác của hắn, hắn chưa thực sự thử qua xem năng lực của chính mình thực sự có tăng lên hay không.

” Y quán ngày mai khai trương, ta muốn đặt tên là “Vô Ưu Y Quán”, Chàng thấy thế nào?”. Mộng Tuyết hỏi.

“Tùy nàng, nàng thích tên gì thì kêu tên đó, tuy nhiên ta có đề nghị, chúng ta sẽ miễn phí toàn bộ ba ngày đầu, làm một chiêu bài quảng cáo, nàng coi thế nào.” Trần Nhược Tư nói.

Mộng Tuyết quay người lại, một nửa người gác lên trên người Trần Nhược Tư, hôn lên mặt, đầu tựa vào vai, nhìn hắn nói: “Hay đấy, cứ quyết định như vậy đi, nghỉ ngơi thôi, ngày mai không cho phép lười nhác, chúng ta sẽ phải dậy sớm.”

“Rõ, lão bà đại nhân, ta nghe lệnh” Hắn cười đáp.

Mộng Tuyết nhẹ nhàng nhúc nhích người, xoay người sang bên, kéo chân đắp cho cả hai, cười thoả mãn, nhắm mắt lại.

Trần Nhược Tư ngắm nhìn khuôn mặt mỹ lệ của Mộng Tuyết, nhìn nụ cười ngọt ngào của nàng, trong lòng cảm thấy vô cùng hưng phấn, thầm nghĩ: “ta có được lão bà xinh đẹp ôn nhu như thần tiên thế này, đời này cảm thấy cũng đủ rồi.” Trần Nhược Tư mang theo nụ cười vui hân hoan, từ từ nhắm mắt lại, không lâu tiến vào giấc mộng đẹp.

Đêm dài ,đêm cũng trở nên lặng lẽ tĩnh mịch. ánh trăng bỏ trên ngọn cây, từ từ hướng về nơi của nó mà rời đi

Theo chuyển động của nó ,mọi người trong mộng cũng dần tỉnh lại, một ngày mới sắp bắt đầu .

Cuộc sống, cuộc sống có lẽ cũng như thế này mà thôi, thần tiên cũng không ngoại lệ.

80. Chương 80:y Quán Khai Trương

Bọn Trần Nhược Tư bắt đầu khai trương Vô Ưu Y Quán ,trên tấm biển trước của y quán đề chiêu bài miễn phí ba ngày, là do Mộng Tuyết dùng phép thuật biến thành .

Trước cửa y quán, như họ đã dự tính, người đến khám bệnh rồng rắn xếp hàng, cảnh tượng này khiến cho bọn họ cảm thấy kỳ quái, bởi vì những người khám bệnh này cơ hồ đều bị cùng một loại, hơn nữa dường như là có dấu hiệu bị trúng độc.

Mộng Tuyết từ một người bệnh biết được, bọn họ đại đa số gần đây mới mắc phải quái bệnh này, không ai biết đã mắc bệnh thể nào, mà y quán người ta nói chỉ có thể áp chế được loại quái bệnh này chứ căn bản là không thể diệt trừ được. Nàng cũng thông qua người bệnh biết được nghe đồn Ngọc cảnh đệ nhất Y quán đã đóng cửa

Mộng Tuyết sau khi nghe được điều này, trong lòng nàng nghĩ sự việc này có chút kỳ quái. Nàng quyết định muốn tìm ra nguyên nhân, phải điều tra rõ ràng.

Giữa giờ Ngọ, những người bệnh khám buổi sáng đều tới quán hướng tới Mộng Tuyết bọn họ mà cảm tạ, bởi bọn họ được uống phương thuốc của Mộng Tuyết đưa cho, bệnh hoàn toàn biến mất hơn nữa thân thể so với trước kia còn cảm thấy khỏe mạnh hơn. Đặc biệt là bọn họ còn tập trung lại làm làm một cái bảng đề “Tại thể thần y” trao cho bọn Trần Nhược Tư .

Điều này bọn Trần Nhược Tư không mong đợi.

Trần Nhược Tư miễn cưỡng đỡ tấm biển trên tay, ngoài cửa người bệnh, xếp thành hàng dài nhìn không tới cuối, điều này khiến cho Trần Nhược Tư và Mộng Tuyết cảm thấy cực kỳ khó xử.

“Tuyết, ta cho rằng dù sao bọn họ cũng mắc cùng một quái bệnh, chúng ta ghi lại các phương thuốc rồi đưa cho bọn họ, để tự họ đi bốc thuốc trị liệu, nàng xem thể nào, như vậy chúng ta cũng dễ dàng mà bọn họ cũng không phải xếp hàng chờ đợi” Trần Nhược Tư nhìn Mộng Tuyết nói.

“Được rồi, ta thấy chỉ có cách làm như vậy thôi” Mộng Tuyết đáp,đoạn quay đầu hướng tới những người bệnh lớn tiếng nói:“Mọi người đợi một chút, chúng ta sẽ đem danh sách thuốc ra ngoài, các người dựa vào danh sách thuốc mà tự mình điều trị, nếu có vấn đề gì hãy tới đây, ta tự mình điều trị cho các người, không thu phí.”Mộng Tuyết nói xong, khề niệm chú ngữ biến ra kiện văn bản, sau đó từ trong ống tay áo lấy ra một danh sách các đơn thuốc.

Trần Nhược Tư đi đến, tiếp lấy danh sách từ tay Mộng Tuyết, sau đó hướng tới người bệnh hô lớn :“các vị dân môn, bệnh của các vị hoàn toàn có thể chữa trị được, chỉ cần dựa theo phương pháp trong đơn thuốc của chúng ta mà thực hiện, có thể khỏi, các vị theo ta đến đây, ta dán danh sách phối chế này trước cửa y quán, để cho tất cả mọi người đều tiện theo dõi mà không cần phải phải xếp hàng chờ đợi nữa !”

Trần Nhược Tư nói xong ,bước nhanh ra của y quán .

Mọi người nghe thấy Trần Nhược Tư nói vậy trong lòng cảm thấy vui sướng vô cùng, vì việc làm của hai người bọn họ, cảm thấy khâm phục không thôi, cảm động rơi nước mắt.

Tình hình như thế này từ trước đến giờ bọn họ chưa từng thấy qua ,cũng không có một y quán nào vì người bệnh mà điều trị miễn phí.

Trần Nhược Tư đưa phương thuốc dán lên bảng, tất cả người bệnh đều đi tới .

Trần Nhược Tư rẽ khỏi đám người đi về y quán, nhìn Mộng Tuyết nói :“thế nào, bây giờ có thể thanh nhân một chút chứ, nếu tất cả người bệnh đều tới khám có lẽ đến chết vẫn chưa khám xong.”

Mộng Tuyết mỉm cười, hôn lên mặt Trần Nhược Tư nói :“Là chàng thông minh, đi nào, chúng ta đi điều tra nguyên nhân trúng độc của những người này .”

“Chúng ta bây giờ không hề có đầu mối, làm thế nào để điều tra.” Trần Nhược Tư hỏi.

“Thông minh như chàng mà vấn đề đơn giản vậy cũng không nghĩ ra sao, chúng ta từ y quán duy nhất của thành mà điều tra, nhất định sẽ có thu hoạch.” Mộng Tuyết cười nói.

Trần Nhược Tư nhỏ giọng nói vào bên tai Mộng Tuyết :“Chỗ ta có một lão bà đại nhân rất thông minh” hắn nói xong, tiện đó, hôn lên mặt Mộng tuyết một cái.

.....

Trông bộ dạng của bọn họ lúc này như đôi tình nhân thân mật, tất cả đều hâm mộ bọn họ, tất cả đều yên lặng vì bọn họ, đôi tình lữ tốt bụng, mà chúc phúc.

Đột nhiên, trên ngã tư đường trước y quán xuất hiện hơn mười người, tay cầm đại đao, hướng y quán vọt tới. Bọn họ vừa tiến tới vừa kêu lên: “người trên đường tránh ra, nếu không dừng trách chúng ta hạ đao không lưu tình.”

Trần Nhược Tư cùng Mộng Tuyết nghe tiếng vội vàng lao ra y quán.

Lúc này ,trước cửa y quán một cảnh hỗn loạn, những người bệnh vô cùng hoảng sợ, miệng la hét bỏ chạy tán loạn.

Mười tên kia đi đến chỗ dán phương thuốc y quán, một lão cao cao gầy gầy, mặc trường bào màu xám, mặt rỗ, trên trán đầy nếp nhăn, nhẹ khua tay ,hơn mười tên kia nhất thời dừng cước bộ, đứng ở đó.

Lão nhân kia thoáng nhìn qua Trần Nhược Tư cùng Mộng Tuyết, quay đầu nhìn lại phương thuốc dán trên vách, cười lạnh một tiếng, đột nhiên cực kỳ giận dữ , tay chỉ bọn thủ hạ giận giữ hét lên :“lấy danh sách phối chế trên tường xuống, ta sẽ bắt bọn chúng nhai hết danh sách này trước mặt ta”

Mộng Tuyết thong thả, cười, nhỏ giọng nói :“Tư ,ngươi sợ không ?”

“Sợ sao, vài tên tiểu vô lại, ta sợ bọn chúng sao. Để ta xem bọn chúng dùng phương pháp gì để đưa danh sách kia xuống” Trần Nhược Tư cười đáp, hắn nói xong, bộ dạng đặc ý nhìn đám người kia.

Một tên thanh niên cường tráng thủ hạ của lão kia lên tiếng rồi bước nhanh hướng tới chỗ danh sách đi tới, một tay đưa ra lột danh sách kia. Nhưng tay hắn, sờ, mò mẫm trên tường cả nửa ngày, đúng là không có gì bóc ra, hắn cảm giác được cái danh sách kia được khảm khắc lên trên vách tường, cùng với bức tường là một thể hoàn chỉnh, hắn lập cập quay lại nhìn lão kia nói :“thủ lĩnh, danh sách này hình như được khảm lên trên tường, không thể gỡ ,làm sao bây giờ ?”

“hồ đản, thực vô dụng, ngay cả tờ giấy cũng không lấy xuống được, đồ bỏ đi. Không xé được thì đập cả bức tường cho ta.” Lão già ngang ngược gào lên .

“Tư, ngươi làm phép trên danh sách kia à” Mộng Tuyết nghe người nọ nói, trong lòng cảm thấy kỳ quái hỏi.

” Thực ra ,ta chỉ muốn thử xem pháp lực của ta có tăng không thôi .”Trần Nhược Tư đáp.

“Xem ra ,pháp lực của chàng cũng đủ để ứng phó với vài tên tiểu tốt, ta thấy mừng cho chàng, ta cảm thấy rất lạ, chàng trước kia pháp lực có một chút, sao bây giờ lại đột nhiên tăng tiến thế ?” Mộng Tuyết nói.

Trần Nhược Tư mỉm cười, ghé tai Mộng Tuyết nói: “đúng là sau khi cùng ân ái với nàng, ta có cảm giác pháp lực của ta dần tăng tiến, ta cũng không biết vì sao lại như vậy, nếu chúng ta mỗi ngày đều ân ái, ta nghĩ pháp lực sẽ tăng nhanh .”

Mộng Tuyết đỏ mặt ,đáp: “nói hươu nói vượn gì thế, sao lại nói như làm thế thì pháp lực tăng tiến được, chàng không cần dấu ta, là chàng tự mình nghĩ ra, lại nói bậy bạ.”

Trần Nhược Tư bất đắc dĩ nhũu mày nói: “ta nói thật, nàng không tin, làm như ta nói dối giỏi lắm không bằng”

Trong lúc bọn Trần Nhược Tư nói chuyện, lão già kia đã ra lệnh cho bọn tay sai đánh mạnh vào bức tường.

Nhưng bức tường kia bị bọn họ đập mạnh “thịch, thịch” vào chính diện, mà không có một chút dấu vết gì.

Lão già kia mơ hồ, trong lòng thầm nghĩ :“chẳng lẽ chúng ta làm việc thất đức, nên ông trời phái người tới trừng phạt chúng ta, bức tường này như thế nào mà bị đập không vỡ, chẳng lẽ y quán của bọn họ có thần linh che chở. Không quản là ai, nhà cửa không thể đập đổ, nhưng người thì có thể đánh.” Hắn nghĩ vậy có lý, hướng bọn thủ hạ ra lệnh :“Không đập được tường, giết người cho ta, chúng chỉ có hai người không thể chống lại chúng ta, tiến lên.”

Bọn thủ hạ của lão còn chưa di động cước bộ, “thịch thịch thịch” tiếng bước chân vang lên một hồi, truyền tới tai Trần Nhược Tư thanh âm của một người, hắn nói:” Trần Nhược Tư huynh đệ, chúng ta tới giúp huynh trợ trận.”

Trần Nhược Tư không quay đầu lại cũng biết là ai đến, hắn lắc đầu, trong lòng thầm nghĩ: “các người có tới cũng vô dụng, nếu thực sự bắt đầu thì cũng lưỡng bại câu thương, cũng là lợi bất cập hại mà thôi.” Hắn nghĩ vậy có lý, hướng tới người vừa đến, đáp lại: “cám ơn hảo ý của các huynh đệ, các người đến đây xem chuyện nào nhiệt là được rồi.”

81. Chương 81:bắt Cảm Vọng Động

Lão vừa nói xong, bọn thủ hạ trật tự lui về, đứng sau lưng hắn đợi mệnh lệnh.

Trần Nhược Tư thấy vậy ,trong lòng cười thầm:“thật là một lũ tiểu quỷ chết nhát, xem ra tình hình này là không được đánh đâm rồi.” hắn nghĩ vậy, cười lạnh nhìn lão nhân kia nói :“tiểu lão đầu ,người không phải muốn để cho chúng ta nuốt bản danh sách kia sao?chẳng lẽ là sợ làm không được ,nếu ta đoán không sai ,người chính là bá vương của Ngọc Cảnh thành, chỉ có điều hôm nay gặp phải ta, ta chẳng những sẽ không bán cho người mà còn muốn tính sổ với các người”.

Lão nhân nghe Trần Nhược Tư nói xong ,tức nổ đom đóm mắt ,sắc mặt biến đổi, hận không thể lập tức tiến tới, cấp cho Trần Nhược Tư vài cái bạt tai, nhưng lão cố gắng đè nén cơn phẫn nộ của bản thân ,trong nháy mắt chuyển nộ khí thành cười ,một dạng gian manh xảo trá, hình dáng trầm ổn ,nhìn Trần Nhược Tư nói :“Bá vương, thật ko dám nhận, đều là người khác gán ghép (áp đặt) lên đầu ta mà thôi, người vừa mới đến Ngọc Cảnh thành mà thể lực đã không nhỏ, xin hỏi tiểu huynh đệ từ đâu mà tới ,vì cái gì muốn gây khó khăn với ta.”

Trần Nhược Tư cười nhẹ, trong lòng thầm nghĩ :“lão nhân này còn giữ được bình tĩnh, xem ra cũng là cao thủ giang hồ, xem ta làm thế nào đối phó đây .” Trần Nhược Tư suy nghĩ rồi nói :“ta không có lai lịch gì cả ,chỉ là muốn tại đây mở một gian y quán chữa bệnh cứu người mà thôi, theo như lời người nói là ta gây khó khăn cho người ,nhưng chính là người đến áp bức ta ,chỉ cần là người sáng mắt nhìn trận thế trước mặt, liền biết ngay là ai làm khó dễ ai rồi.” Nói đến đây, hắn quay đầu hướng tới mọi người đứng sau lưng hỏi :“các người nói xem ,hôm nay rốt cuộc là ai đúng ai sai,ai là người gây khó dễ a?”

Mọi người phía sau Trần Nhược Tư ,mặc dù nói là đến trợ trận,nhưng phần lớn đều biết lão nhân trước mặt ,là loại người có cừu tất báo,bọn họ cũng không biết được thân phận thật sự của lão nhân này,bọn họ vì Trần Nhược Tư trợ trận cũng là vì bất đắc dĩ, là nhìn vào lệnh bài Long Ưng phó bang chủ trong tay Trần Nhược Tư mà thôi .Nếu không phải vậy thì cho dù có cho bọn họ 10 lá gan, bọn họ cũng sẽ không dám đứng ra ngăn cản đám xấu xa này.

Câu hỏi của Trần Nhược Tư đã đưa ra, nhưng phía sau hắn, lại không có một người nào trả lời hắn.

Trần Nhược Tư buồn bực trong lòng thầm nghĩ:“đám hỗn đản này, không phải là đến trợ trận sao, như thế nào mà ngay cả nói chuyện cũng không dám lên tiếng , mà ngay cả phó bang chủ ta đây hỏi cũng không

dám trả lời, bởi vậy có thể thấy đc lão nhân kia đích xác lợi hại.” Trần Nhược Từ nghĩ đến đây ,đành chịu lắc đầu ,liếc mắt nhìn Mộng Tuyết nhỏ giọng nói :“Tuyết, nếu không cho chúng thấy chút bản lĩnh ,không dọa bọn họ 1 trận, từ nay về sau chúng còn dám đến gây phiền toái cho chúng ta ,có lẽ ít nhất ,chúng ta điều tra nguyên nhân trúng độc của người bệnh cũng sẽ thuận lợi hơn, nàng có cho là như vậy không?”

” Chẳng thích thế nào thì làm như thế, bây giờ là thời đại của vũ lực, cũng chỉ có nó mới có thể giải quyết, không thể dùng phương pháp hòa bình để giải quyết vấn đề này.” Mộng Tuyết cười đáp.

Trần Nhược Từ quay đầu nhìn đám người phía sau lưng nói :“các người trở về đi, đừng để đắc tội với Bá vương đại nhân, tránh cho sau này cuộc sống không tốt.” hần nói xong nở nụ cười khinh miệt ,quay đầu lại nhìn lão nhân kia nói :“tiểu lão nhân, ta cùng người thương lượng một việc, người là bá vương cũng cần phải có bản lĩnh, ta cùng người đấu với nhau 1 trận ,nếu người thắng ,ta để người tùy ý xử trí, nếu người thua ,người phải thành thật trả lời cho ta 3 vấn đề ,sau đó chúng ta từ nay về sau sống yên ổn với nhau, người làm bá vương của người ,còn ta tiếp tục mở y quán của ta ,người thấy thế nào?”

“Xem ra tiểu tử này thật sự có lai lịch, hần một hồn tiểu tử đầu nhọn ,có mệnh cũng không mạnh được bao nhiêu, ta sao không phải thử hạ ra ứng chiến ,xem tình hình thế nào nói sau.”lão nghĩ vậy cười nói :“tiểu huynh đệ, ta cùng người đánh đấm có chút không thích hợp, nếu ta thắng mọi người lại cho rằng lớn ăn hiếp nhỏ ,ta không muốn nhận thanh danh xấu này, như vậy đi ta sẽ phải một thử hạ tuổi còn trẻ nhận lời khiêu chiến của người ,người coi thế nào? ”

Trần Nhược Từ trong lòng thầm mắng :“tiểu lão nhân thật xảo hoạt, hần sợ chính mình thua mất hết mặt mũi nên phải thử hạ ra đấu cùng ta .” nghĩ đến đây, hần cười nhẹ nhìn lão nhân kia nói :“Tốt thôi ,tùy người, tránh để cho người thua, mất hết mặt mũi ,cũng thật khó coi.”

Lão nhân kia nghe Trần Nhược Từ nói xong, tức giận rung râu trềng mắt ,nhưng hần không thể phát tác ,chỉ có thể âm thầm áp chế lửa giận của bản thân, dù sao trong lòng hần đích thật đã nghĩ như vậy.

Lão nhân kia ánh mắt giận dữ nhìn Trần Nhược Từ ,hướng tới bọn thử hạ hét lên:“La Thu ,người thay lão phu xuất chiến.”

“Vâng ,thử hạ tuân lệnh.”một thanh niên nam tử áo xanh tay cầm chiết phiến đi tới ,hướng lão nhân đáp.

Hần trả lời lão nhân xong ,nhìn Trần Nhược Từ nói :“tiểu huynh đệ ,xin mời.”

Hần nói xong ,Trần Nhược Từ bước về phía trước vài bước , đáp lại:“người là khách ,mời ra tay trước.”

“Được ,ta không khách khí nữa.” La Thu cười lạnh một tiếng trả lời , hần nói xong, tay cầm chiết phiến ,thẳng hướng Trần Nhược Từ đánh tới.

Trần Nhược Từ không hoảng loạn ,tay tùy ý vung lên ,lấy trên người ra một tấm linh phù ,khẽ niệm chú ngữ ,tùy ý ném linh phù về phía La Thu. Tấm linh phù mà Trần Nhược Từ ném ra ngoài ,giống như một đạo kim hoàng sắc quang ảnh,tốc độ như chớp thẳng hướng ngực La Thu lao tới.

La Thu còn chưa hiểu sao lại như thế thì thân thể hần đã bị linh phù đánh trúng bay trở về ,ngã sấp trên mặt đất.

Mọi người tại đấy đều kinh hãi thất sắc, cảm thấy vô cùng kinh ngạc ,đều đem ánh mắt nhìn về phía Trần Nhược Từ, dùng loại sùng bái ánh mắt mà nhìn hần.

Lão nhân kia thấy thế, trong lòng hoảng hốt cả kinh:“tiểu tử này nhất định có lai lịch ,ta còn kể chạy là thượng sách, sau này sẽ tìm cơ hội khác để báo thù.” Lão nghĩ đến đây nhìn La Thu trên mặt đất quát :” Đồ vô dụng ,một chiêu mà cũng không tiếp được.”

La Thu thần sắc thống khổ đáp:” thử lĩnh ,tiểu tử kia xem ra là người tu đạo ,hần công kích ta bằng linh phù, người xem phù chỉ còn ở trong tay ta.” Hần nói xong đưa linh phù chỉ cho lão nhân kia.

Lão nhân cầm lấy phù chỉ quan sát, trong lòng thầm nghĩ :” danh sách thuốc quái dị trên tường không xé xuống được nguyên lai là do hần làm phép, xem ra tiểu tử này pháp lực có chút lợi hại, may mắn ta không có ra tay ,nếu không mất hết cả mặt mũi rồi .Đúng rồi, mời bang chủ ra mặt ,mời người thú tộc đến ,tin tưởng rằng có thể trị được hần.” lão ta nghĩ vậy rồi nhìn Trần Nhược Từ nói :“tiểu tử người cũng có chút bản lĩnh, hôm nay tính cho người thắng.”lão nói xong , liền quay đầu muốn rời đi.

“Tiểu lão nhân ,người còn chưa trả lời vấn đề của ta, như thế nào bây giờ lại muốn bỏ đi.” trần Nhược Tư cười nói.

Nghe Trần Nhược Tư nói xong ,đám người đến trợ trận cho Trần Nhược Tư đều vì hắn mà lo lắng:“tiểu tử này được thể không buông tha người, hắn quả thực lá gan thật lớn, vạn nhất hắn đem ngọn lửa giận này, làm cho nó bùng cháy lên, sợ rằng sẽ rất khó ứng phó...”

Lão nhân kia dừng lại một chút đáp :“lão tử hôm nay không có tâm tình cùng người chơi đùa, hôm khác lại đến.”lão ta nói xong bỏ đi không quay đầu lại .

“Cho tới bây giờ ta còn chưa từng gặp qua một người nào không biết giữ chữ tín như thế, hôm nay nếu không có sự cho phép, đừng hòng rời đi. ”thanh âm của một nữ tử từ không trung truyền vào tai mọi người có mặt tại hiện trường.

Trần Nhược Tư quay đầu nhìn Mộng Tuyết nhỏ giọng nói :“Tuyết, nàng nghe ra người nói chuyện là ai không? Ta như thế nào cảm thấy rất quen thuộc, nhưng nhất thời không nghĩ ra giọng nói ấy là của ai.”

Mộng Tuyết cười nói :“Chàng ngẩng đầu lên nhìn xem ,chẳng phải sẽ biết ngay sao.”

Trần Nhược Tư ngẩng đầu nhìn lên ,nghĩ hoặc, trong lòng thầm nghĩ :“nàng ta sao lại đến đây, chẳng lẽ là tới tìm ta, ai, nàng ta sao phải khổ như vậy...” Trần Nhược Tư nghĩ đến đây khẽ thở dài.

Lão nhân nọ sau khi nghe được âm thanh của nữ tử, vô cùng sợ hãi, cho rằng những lời đó là do Mộng Tuyết vẫn đứng cùng một chỗ với Trần Nhược Tư nói ra, nhưng có thể là lão đã cao tuổi nên cái lỗ tai không còn nghe rõ, mà tạo thành ảo giác. Lão ta dừng bước, quay đầu lại, đang muốn nói gì đó thì lão nhìn thấy mọi người đều đang nhìn lên không trung ,lão nghĩ hoặc ngẩng đầu hướng không trung nhìn lên.

82. Chương 82:thông Linh Kỳ Thú

Nàng vốn không tìm thấy chỗ ở của bọn Trần Nhược Tư, trong lúc vô ý, nàng gặp được tiểu y nữ thú.

Y nữ thú là loài thú đã trải qua hơn vạn năm tu hành, đã đạt tới thông linh trình độ, tiểu y nữ thú cũng sở hữu thông linh di truyền ,đương nhiên nó có thể căn cứ vào khí tức thân thể Trần Nhược Tư còn lưu lại mà truy tung tìm tới.

Trần Nhược Tư trên đường đi, trong lúc thay đổi quần áo đã vô ý đem bộ quần áo có chứa tiểu y nữ thú đang ngủ trong đó đánh rơi mất.

Sự việc này nếu để cho y nữ thú kẻ mà đã nhờ vả Trần Nhược Tư chăm sóc tiểu y nữ thú biết được, sợ rằng Trần Nhược Tư có mấy cái đầu cũng không giữ lại được.

Chỉ có điều ,Trần Nhược Tư cũng là vô tâm mà đánh rơi tiểu y nữ thú ,lúc ấy hắn bởi vì được ở cùng 1 chỗ với Mộng Tuyết tâm tình quá mức hưng phấn ,mà đem tất cả mọi thứ đều vứt khỏi đầu, bây giờ hắn còn chưa biết đã làm mất đi tiểu y nữ thú .

Lâm Hân Ngọc đứng trên đám mây trắng cách mặt đất khoảng 3 trượng ,bồng bềnh giữa không trung lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Trần Nhược Tư, trong lòng thầm nghĩ :“người cái tên hèn hạ chết tiệt, nhìn thấy ta đến rồi cũng không ra chào đón một chút, nếu biết thế này ta đã không thèm đi tìm người cái tên hỗn đản không có lương tâm.” Nàng nghĩ đến đó, nước mắt đã rưng rưng chực trào ra.

Đột nhiên, từ trong đám mây trắng Lâm Hân Ngọc đang đứng ,bay vụt ra một đạo kim hoàng sắc quang mang , thẳng hướng mặt đất bay tới.

Lão nhân kia thấy thế , còn tưởng là người trên khung trung phát động công kích đối với hắn, trong lòng vô cùng hoảng hốt ,vung tay kéo vội 1 tên thủ hạ đem che trước thân mình.

Kẻ bị lão nhân kia kéo qua ,bị dọa đến kinh hoảng thất thố(lúng túng), mở miệng la lớn : “tha mạng ,tiên tử tha mạng a!”

Lâm Hân Ngọc thấy thế cười to, nhất thời quên đi sự việc Trần Nhược Tư không có nghênh tiếp nàng, nàng lớn tiếng nói :“lão già, không nghĩ tới người nhát gan sợ chết như vậy, nếu không muốn chết hãy tỉ mỉ trả lời vấn đề của 2 người trước mặt ngươi, nếu không dù có thêm 10 tên như ngươi cũng đều phí công thôi.”

Trần Nhược Tư trông thấy đạo kim hoàng sắc kia tịnh không phải công kích người khác mà hướng tới chính mình bay tới ,trong lòng hấn cả kinh:“nha đầu này làm cái quỷ gì thế này, chẳng lẽ là muốn thử võ công của ta .” hấn nghĩ xong, đang muốn lắc mình né tránh thì hoàng sắc quang mang tốc độ phi hành,ngay lúc đó, trong nháy mắt tăng tốc, cấp tốc bay vọt về phía Trần Nhược Tư.

Trần Nhược Tư thấy thế trong lòng thầm nghĩ :“xong rồi , xem ra chỉ còn cách tận lực đẩy nó xuống thôi, mới có vài ngày không gặp, nha đầu kia đã đem pháp thuật tu luyện đạt tới trình độ như thế này rồi, còn có thể không chế pháp lực, lực lượng, tốc độ phi hành. ” Hấn nghĩ xong, không di chuyển nửa bước, bởi vì hấn tin rằng tốc độ của hấn, tịnh không thể so với tốc độ phi hành của quang mang kia.

Mộng Tuyết ngăn người, chuẩn bị ra tay tương trợ ,khi nàng tập trung nhìn lại, thì thấy phi tới chỉ là một đầu hoàng sắc tiểu điều nhỏ nhắn đáng yêu ,nàng cũng không phát ra lực lượng công lực nữa.

Lão nhân kia thấy thế trong lòng kinh ngạc cực độ, trong lòng cao hứng thầm nhủ :“không nghĩ đến nha đầu kia dùng kế giường đông kích tây, nàng giả ý nói là công kích ta mà chánh thức mục tiêu công kích lại là tên hỗn tiểu tử kia, hahaha....”

Lão ta còn chưa hết cao hứng thì đã nghe được tiếng hét “Tra tra”, lão nhìn lại Trần Nhược Tư một lần nữa thì thấy hoàng sắc quang mang kia đã biến thành một đầu hoàng sắc tiểu điều đang nhảy nhót trên vai Trần Nhược Tư.

Sắc mặt lão ta lập tức càng trở nên khó coi ,trong lòng kinh hoảng không thôi, cả người sợ tới mức bắt đầu run nhè nhẹ ,lão trong lòng thầm nghĩ :“tốc độ của con chim nhỏ cũng thật là nhanh đến chí cực ,xem ra tên tiểu tử kia không phải là người thường, tình thế này xem như là thất bại lớn.” lão nghĩ vậy khẽ thở dài :“trừ phi đây cũng là báo ứng , hôm nay là lúc muốn ta hoàn trả sao?”

Trần Nhược Tư nhìn thấy bay về phía hấn là tiểu y nữ thú, trong lòng cả kinh, thầm nghĩ :“không xong ,ta đánh mất nó khi nào vậy, việc này nếu để cho mẹ nó biết được ,ta có thêm mấy cái đầu cũng giữ không được rồi.” Hấn nghĩ đến đây, cũng giả bộ như mất trí muốn tìm kiếm sự tình gì đó ,nhìn tiểu y nữ thú nói :“tiểu gia hỏa ,xin lỗi người, không phải ta cố ý bỏ rơi ngươi, cầu xin người đừng tố cáo với bố mẹ người, được không?”

Mộng Tuyết nhìn thấy Trần Nhược Tư đang nói chuyện với 1 con chim nhỏ ,nàng nghi hoặc nói với Trần Nhược Tư :“chàng đường đường là một đại nam nhân, lại đi sợ hãi một con chim nhỏ, không sợ người ta cười cho à.”

“ta đang cùng nó chơi đùa thôi ,nàng đừng nghĩ là thật, tiểu gia hỏa, người sẽ không báo cáo đúng không.” Trần Nhược Tư nhìn thoáng qua Mộng Tuyết ,quay đầu nói với tiểu y nữ thú đang đứng trên vai.

Tiểu y nữ thú dường như là nghe được lời nói của Trần Nhược Tư ,đầu tiên nó nhắm mắt, lại quay đầu hướng sang một bên giả bộ không để ý tới Trần Nhược Tư.

Trần Nhược Tư thấy thế ,hoang mang nói :“tiểu bảo bảo ,không nên tức giận, tha thứ cho ta được không ,từ nay về sau sẽ không bỏ rơi ngươi thêm lần nào nữa.”

Tiểu y nữ thú quay đầu lại ,“Tra ,tra” kêu lên vài tiếng ,bay lên ,vỗ vỗ đôi cánh, bay tới trước mặt Trần Nhược Tư ,chiếc mỏ nhỏ ở trên môi Trần Nhược Tư nhẹ nhẹ quẹt một cái, sau đó bay về đậu trên vai hấn, vui sướng hót vang.

Lâm Hân Ngọc nhìn thấy tiểu y nữ thú “hôn” lên môi Trần Nhược Tư ,nàng giống như là ăn phải giấm chua ,nàng sờ sờ đôi môi ,trong lòng thầm nghĩ :“tiểu tử kia cũng có thể hôn hấn ,nhưng ta lại không thể, không được, ta cũng tới thân thân(hôn) hấn mới được.” nàng nghĩ đến đây, ngước mắt nhìn Mộng Tuyết trong lòng phần hận :” Mộng Tuyết chết bầm, ta có lòng tốt giúp người đi cứu hấn, nhưng người lại lén lút mang hấn rời đi, ngay cả một chữ cũng không để lại, ta muốn tranh với người đến cùng.”nghĩ vậy, nàng từ trên bạch vân ,tung mình bay xuống.

Mộng Tuyết nhìn thấy Lâm Hân Ngọc bay xuống ,liền đi tới chào đón ,nhưng Lâm Hân Ngọc tịnh không để ý tới nàng ,trực tiếp hướng Trần Nhược Tư đi tới, Trần Nhược Tư còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì đã bị Lâm Hân Ngọc ôm lấy ,môi nàng hôn lên đôi môi của Trần Nhược Tư.

Trần Nhược Tư đang muốn đẩy Lâm Hân Ngọc ra ,thì chính nàng rất nhanh buông tay ,lắc mình đứng qua một bên ,thần nhiên mỉm cười nhìn Trần Nhược Tư.

Mọi người tại đây, nhìn thấy nữ tử này dám lớn mật như thế, dám ở giữa đám đông người ,công nhiên ôm một nam nhân, còn chủ động hôn hân ,bọn họ đều cảm thấy phi thường kinh ngạc và sợ hãi.

Mộng Tuyết nhìn thấy cảnh này ,ghen tuông nảy sinh ,trong lòng vô cùng bối rối ,nàng không có gì để nói ,lúc này nàng cũng đã rõ ràng , nguyên nhân vừa rồi bản thân mình tới đón nàng ta, mà nàng ta lại không tiếp nhận mình.

Lão nhân kia nhìn thấy giữa 3 người bọn Trần Nhược Tư, dường như giữa họ có một mối quan hệ vi diệu, cũng nhân cơ hội bọn họ bây giờ không đem chú ý lực tập trung trên người mình, hân vội vã quay người, lén lén rời đi.

Đúng lúc này, tiểu y nữ thú đang đậu trên vai Trần Nhược Tư giống như mũi tên rời cung bắn đi ,hướng lão nhân kia công kích tới.

Đứng ở phía sau Trần Nhược Tư bọn người vì hân đến trợ trận, thấy thế vô cùng kinh ngạc trong lòng thầm than :“xem ra vị tân phó bang chủ này ,không phải là thường nhân ,ngay cả đầu tiểu điều theo hân cũng có linh tính như thế ,chúng ta đi theo hân nhất định sẽ có tiền đồ.” Bọn họ nghĩ đến đây ,tất cả ánh mắt đều hướng tới Trần Nhược Tư nhìn lại.

“A.....”Một tiếng hét thảm vang lên ,bọn Trần Nhược Tư đồng thời quay đầu hướng tới vị trí phát ra tiếng hét ấy nhìn lại ,bọn họ nhìn thấy tiểu y nữ thú đang ngậm cái lỗ tai của lão nhân nọ, dùng sức cố gắng kéo hân trở lại.

Tất cả mọi người đều cảm thấy kinh ngạc không thôi :“một chú chim nhỏ như thế lại có khả năng đưa một đại nhân(người lớn) sống sờ sờ trở lại ,thật là quá thần kỳ.”

Chỉ trong chốc lát lão nhân kia được đưa đến trước mặt Trần Nhược Tư, tiểu y nữ thú thả lão nhân kia ra ,bay về đậu trên vai Trần Nhược Tư, vỗ cánh hót lên một tràng.

“tiểu gia hỏa ,cám ơn người, chúng ta thiếu chút nữa quên mất chính sự.” Trần Nhược Tư cười nói với tiểu y nữ thú.

Mộng Tuyết nhìn chằm chằm vào tiểu y nữ thú ,trong lòng thầm nghĩ :“đầu tiểu điều này ,chẳng lẽ là một loại tiên cầm ,nó như thế nào mà lại ở cùng một chỗ với Trần Nhược Tư, thật là làm cho người ta nghĩ hoài không ra.”

Lâm Hân Ngọc đi đến trước mặt Trần Nhược Tư mỉm cười ,nhẹ nhàng vuốt ve vài cái trên đầu tiểu y nữ ,nhìn tiểu y nữ thú nói :“tiểu gia hỏa ,hôm nay ghi công đầu cho người một lần ,đợi lát nữa tỷ tỷ sẽ đem đồ ăn ngon cho người.”

Tiểu y nữ thú nghe Lâm Hân Ngọc nói xong , ở trên vai Trần Nhược Tư nhảy nhót vui vẻ.

Mộng Tuyết nhìn thấy cảnh này, trong lòng thầm nghĩ :“Lâm cô nương hình như đối với tiểu điều này rất là quen thuộc, thật không có cảm thấy sợ hãi kinh ngạc, nàng khẳng định biết lai lịch đầu tiểu điều này ,ta tới hỏi một chút xem sao.” Nàng nghĩ xong ,chậm rãi bước tới chỗ Trần Nhược Tư .

83. Chương 83:lang Nhân Đột Chí

Lão nhân nọ lúc này đích thật là đang chảy máu, chính là cái tai bị tiểu y nữ thú xé chút thiếu nữa rơi ra ,nhưng cũng không nghiêm trọng như lời Lâm Hân Ngọc nói.

Trần Nhược Tư dường như bị nàng ta nhìn thấu tâm tư ,hắn bất đắc dĩ đưa mắt nhìn Mộng Tuyết ,nhìn thấy nàng đang mỉm cười, mới quay đầu lại nhìn lão nhân kia nói :“tiểu lão nhân ,lão với Ngọc Cảnh đệ nhất y quán có quan hệ gì? Vì sao mà những bệnh nhân này toàn bộ đều là bị trúng độc, mà thầy thuốc

của y quán đó(đệ nhất y quán) lại nói là trị không khỏi bệnh? Còn vấn đề cuối cùng, đó là người đứng đằng sau sai khiến các người là ai?”

Lão nhân nọ cái tai vẫn còn chảy máu ,sửng sốt ,trong lòng thầm nghĩ :“tiểu tử này hỏi những vấn đề nọ đều là muốn ta nói ra những nhiệm vụ bí mật mà bang chủ đã giao cho ta, chẳng lẽ hần đã sớm đối với hành tung của chúng ta có nắm bắt tra xét ,ta phải trả lời hần như thế nào đây?...” hần suy nghĩ xong ,ngẩng đầu nhìn Trần Nhược Tư nói :“y quán kia ,cùng ta không có quan hệ, những người bị trúng độc đó ta một chút cũng không biết ,ta chính là ta, nơi đây ta là lớn nhất, không có ai đứng phía sau màn chỉ huy cả. Ba cái vấn đề của người ta đều đã trả lời xong, có phải là có thể đi được rồi chứ?”

“Lão ta nói lão ,người đứng sau y quán chính là lão .” Đứng ở một bên một tên nam tử lớn tiếng hô lên.

Trần Nhược Tư nhìn thoáng qua nam tử kia ,hướng tới hần cười nói :“cảm ơn vị huynh đệ này đã đứng ra làm chứng.”

“Không cần khách khí, cũng là việc nên làm ,bây giờ có cơ hội tốt đem tên đại hủ đản ác bá này trừ bỏ, chúng ta rất vui vẻ ,đương nhiên là sẽ tận hết khả năng của mình.” Nam tử kia nói.

“Trừ hại ác bá, vì dân trừ hại.” nam tử nói xong ,dân thành ở chu vi chung quanh ,giơ cao tay phải bắt đầu cao giọng hò hét.

Lão nhân nọ nghe được ,tức giận đến sắp nổi điên, nhưng hần lại không dám phát hỏa ,chỉ có thể tận lực áp chế lửa giận đối với dân thành ở trong lòng.

Thủ hạ của lão nhân kia ,tay nắm đại đao có chút run rẩy , trong lòng bọn họ lúc này đang lo lắng thủ lĩnh nhanh chóng ra lệnh cho bọn họ công kích.

Lâm Hân Ngọc lúc này tâm tình vốn không tốt ,nàng nhìn thấy ác lão đầu lại ngoan cố như thế, còn không chịu hối cải, nàng ngay lập tức đem lão nhân nọ, đem làm nơi phát tiết. Nàng đi tới phía trước, một cước đem lão nhân kia đã nằm ngửa mặt trên đất , ánh mắt giận dữ nhìn lão ta nói :“người cái lão bất tử hỗn trướng vương bát, còn không cấp cho ta lời chân thật của lão, bằng không ta lập tức giết chết lão. ” nàng nói xong ,ngưng tụ một cái bạch sắc quang cầu trong lòng bàn tay phải, sau đó đem tay phải nâng lên.

Lão nhân kia thấy thế sợ đến hồn bay phách lạc, toàn thân run rẩy ,hắn chuyển thân mình ,quỳ trên đất ,không ngừng vái đầu ,cầu xin tha mạng :“tiểu tiên tử xin tha mạng ,ta nói ,ta nói.”

Lâm Hân Ngọc quay đầu lại nhìn Trần Nhược Tư cười đắc ý ,đem quang cầu đã ngưng tụ tán đi, quay đầu nhìn lại lão nhân nọ nói :“còn không mau nói ,không cần nói những lời bậy bạ.”

“vâng ,ta nói ,ta đúng là người đứng phía sau y quán kia ,bệnh của những người đó đều là bệnh độc do chúng ta phối chế xuất ra, hòa vào nguồn nước dùng hàng ngày, để cho bọn họ sau khi uống vào sẽ mắc bệnh, ta cũng là nghe người khác sai khiến, người sai khiến là...” lão tạm dừng lại ,chuẩn bị nói tiếp chỗ quan trọng.

Lúc này ,trên bầu trời phát ra vài đạo cường quang(sáng chói) thẳng hướng mặt đất bay vút tới, tiếp đó truyền đến vào tiếng“oanh long long ” tựa như sấm sét vang lên.

Mọi người tại đây đều ngẩng đầu nhìn lên trời ,bọn họ nhìn thấy một đám mây ngũ sắc đang lơ lửng trong không trung ,xung quanh đám mây ngũ sắc kia, vạn đạo ánh sáng chiếu rọi ra bốn phía ,cực kỳ rực rỡ đẹp mắt ,cho nên trên đám mây kia có tồn tại người ở hay không bọn họ vô pháp nhìn rõ.

Mộng Tuyết sợ hãi kêu lên :“Lâm cô nương ,Tư ,mau né tránh.”nàng hô xong, niệm chú phát ra pháp lực quang cầu lấp lánh rực rỡ quang mang, công kích thẳng tới đạo cường quang nọ đang xạ xuống .

Trên mặt đất ,dân chúng giật mình bối rối ,ngây ngốc đứng yên tại chỗ ,những người có lá gan nhỏ chút thì tay chân đã mềm nhũn ngồi phịch xuống đất.

Lâm Hân Ngọc nghe được tiếng la của Mộng Tuyết ,nàng vẫn không di động nửa bước ,còn đứng yên tại chỗ nhìn cường quang dần dần tới gần.

Trần Nhược Tư thấy thế lắc mình đi tới ,vươn tay kéo Lâm Hân Ngọc vội vàng ôm vào lòng, hướng tới cửa y quán chạy ra ngoài.

Đám dân chúng đất nhìn thấy Trần Nhược Tư né tránh, bọn họ mới ý thức được nguy hiểm đang phủ xuống, bọn họ điên cuồng liều mạng nhao nhao chạy ra ngoài.

Trong nháy mắt, Mộng Tuyết phát ra vài cái quang cầu, cùng với vài đạo cường quang đang bay tới trong không trung, va chạm vào nhau bật ra những tiếng “oanh oanh oanh” vang động, vạn trượng quang mang từ vị trí va chạm của 2 cỗ lực lượng nổ bắn ra, trong quang mang bay ra này còn ẩn tàng một cỗ trùng kích lực lượng mạnh mẽ, trực tiếp công kích bốn phía xung quanh.

Trên mặt đất những người chạy chậm, bị cỗ lực lượng ẩn tàng này công kích ngã sấp trên mặt đất, nằm yên bất động.

Mộng Tuyết bị cỗ lực lượng mạnh mẽ nọ, đánh bay ra ngoài, đập vào bức tường của cổng y quán.

Trần Nhược Tư buông Lâm Hân Ngọc ra vọt tới, đem Mộng Tuyết đỡ dậy, ánh mắt lo âu nhìn Mộng Tuyết, lệ thủy trong đôi mắt, trong chớp lát đã rơi xuống.

Mộng Tuyết vươn tay vuốt ve khuôn mặt Trần Nhược Tư, mỉm cười nói: “chàng khóc sao, ta chỉ là bị trùng kích lực lượng đánh bay đi thôi, tỉnh không có gì đáng ngại, nghỉ ngơi một lát sẽ hồi phục thôi.”

Lâm Hân Ngọc bước nhanh tới, nhìn Mộng Tuyết nói: “Mộng Tuyết, không sao chứ.”

Mộng Tuyết mỉm cười đáp: “không sao.”

Tiểu y nữ thú đột nhiên từ trong áo của Trần Nhược Tư chui ra ngoài, hướng lên không trung kêu lớn không ngừng.

Trần Nhược Tư ba người bọn họ, ngẩng đầu nhìn lên, bọn họ nhìn thấy một tên khuôn mặt như lang, thân thể giống quái thú, đang hướng về chỗ bọn họ nhanh chóng bay tới.

Lang nhân thú nọ vừa hạ xuống đất, tiểu y nữ thú liền hướng lang nhân kia đánh tới.

Lang nhân nọ kinh hãi, lắc mình né tránh công kích của tiểu y nữ thú, ánh mắt khẩn trương chăm chú nhìn tiểu y nữ thú, nửa khắc cũng không dám rời đi.

Tiểu y nữ thú bay vòng quanh lang nhân, sau khi bay vài vòng, thấy không có cơ hội tốt phát động công kích, liền bay về đậu trên vai Trần Nhược Tư.

Lúc này, lang nhân mới thở dài một hơi, hẩn trong lòng thầm nghĩ: “tiểu tử kia rốt cuộc là ai, lại có khả năng làm cho y nữ thú nghe hẩn sai bảo, gia hỏa trước mắt mặc dù còn nhỏ nhưng với lực lượng của ta bây giờ cũng không có biện pháp chiến thắng nó, càng huống chi bọn họ còn có 3 người, xem ra hôm nay không có biện pháp đối phó với tiểu tử kia, ta nên làm thế nào với chỉ thị của thủ lĩnh đây, cũng không biết lời dặn dò của thủ lĩnh muốn ta đem gã tiểu tử này bắt sống có mục đích gì. Mặc kệ nó, trước mắt bảo mệnh quan trọng hơn.” Hẩn nghĩ đến đây, lẳng lặng quan sát Trần Nhược Tư nói: “tiểu tử, xem như vận khí của người tốt, có y nữ thú làm chỗ dựa cho người, bằng không, tiểu tử người hôm nay sẽ không có hạnh vận như vậy đâu, tạm biệt, sau này sẽ còn gặp lại người.” Hẩn nói xong, quái dị cười 2 tiếng, tung người bay lên lên, bay vọt lên trời cao rồi biến mất phía chân trời.

Mộng Tuyết nghe lang nhân kia nói xong, trong lòng thầm nghĩ: “y nữ thú không phải là thần thú thời viễn cổ sao, tiểu gia hỏa này lại là y nữ thú, chẳng trách được còn nhỏ mà đã có lực lượng công kích như vậy. Nghe cha mẹ nói, y nữ thú ngoài trừ không thể thắng được long thú ra, còn các quái thú khác gặp phải nó đều lùi lại ba thước, xem ra Tư tên tiểu gia hỏa này vận khí thật không phải chỉ có một chút mà là cực kỳ may mắn.”

Trần Nhược Tư thấy Mộng Tuyết hồi lâu không nói một câu, chỉ nhìn mình, hẩn liền lên tiếng hỏi: “Tuyết, làm sao vậy, còn đang nghĩ cái gì vậy?”

Khi Lâm Hân Ngọc nghe thấy Trần Nhược Tư gọi “Mộng Tuyết” thành “Tuyết”, trái tim nàng dường như bị đập tan thành mảnh nhỏ, không biết là mùi vị gì, nàng quay đầu lại, nước mắt lặng lẽ chảy dài. Nàng gạt nước mắt quay đầu nhìn Mộng Tuyết nói: “bây giờ địch nhân đã đi rồi, chúng ta cũng nên đi về thôi, nơi này không thể ở lâu được, ta cảm thấy chúng ta sớm một chút rời đi thì tốt hơn.”

“Nào, để ta đỡ nàng dậy.” trần Nhược Tư vừa nói vừa đỡ Mộng Tuyết dậy, sau đó đỡ nàng đi về y quán.

Lâm Hân Ngọc thở dài, trong lòng nghĩ :“vì sao người bị thương không phải là ta ,nếu như ta bị thương rồi hẳn sẽ đỡ ta dậy sao? Có thể, hẳn nhất định có thể, mới vừa rồi hẳn thấy ta gặp nguy hiểm ,không phải là hẳn cũng ôm ta ly khai khỏi vùng nguy hiểm sao?” nàng nghĩ xong,tâm tình cũng trở nên tốt hơn, nàng chậm chậm hít vào một hơi, đi qua cánh cửa y quán.

Trên mặt đất bên ngoài y quán, nằm hơn mười thi thể ,trên người bọn họ không có một vết thương, chỉ có thất khiếu có lưu lại vết máu, bọn họ đều là bị âm thanh mới vừa rồi làm cho chấn động, chấn vỡ ngũ tạng mà vong mạng.

Tạo nghiệt ,thần hoặc ma, chỉ cần dùng một chút pháp lực tranh đấu lẫn nhau, chịu đựng thương tổn nhưng lại là những lão bá tánh dân thường .Đây cũng là thể đạo đương thời, thể đạo thâm vô nhân đạo(thể đạo cực kỳ tàn ác).

Cảnh tượng này ,đều bị thu vào mắt của Trần Nhược Tư khi hắn vừa tiến vào cửa quán, trên mặt hắn không có biểu lộ gì song trong lòng hắn đối với cái thể đạo này, sinh ra một loại cảm thù vô cớ.

84. Chương 84:tam Đại Thánh Tăng

Trên đám mây trắng đó, kim sắc quang mang lấp lánh mờ mờ ảo ảo.

Đám mây trắng nọ khoảng cách với y quán càng tới càng gần, trên đám mây phát ra kim sắc quang mang, cũng càng lúc càng mãnh liệt. Để cho người ta nhìn lên, bay tới không phải là ba đám mây trắng, mà là ba bảo vật sáng ngời phát ra kim sắc quang mang.

Không lâu sau, ba đám mây đó bay đến vùng trời y quán, tiếp đó nhanh chóng hạ xuống, khi ba đám mây đó còn cách mặt đất khoảng ba trượng thì mới dừng lại, thân ảnh của ba người cũng xuất hiện trên ba đám vân.

Ba người này là ba hòa thượng mặc hồng sắc cà sa, trên cà sa có kim sắc điều văn(đường sọc,vân), cái kim sắc quang mang vừa mới nhìn thấy khi nãy đều là từ kim sắc điều văn trên chiếc áo cà sa này .

Ba hòa thượng này, tay phải đều cầm một cây pháp trượng, tay trái cầm vật phẩm không hoàn toàn giống nhau, một người cầm một vòng phật châu, một người cầm một cái bát vu(1), còn một người thì cầm phục yêu lệnh.

Ba hòa thượng này chính là ba thánh tăng của Phổ Đà tự , ba người bọn họ tu hành đã đạt tới bán tiên cảnh giới rồi, chỉ cần tiếp tục dốc lòng tu hành vài năm, liền có thể gia nhập hàng ngũ chứng tiên.

Ba người bọn họ nếu đơn đả độc đấu tới đa cũng chỉ có thể chiến thắng được nhân vật hàng nhất lưu của Huyết Nghê gia tộc ở Minh tộc, nhưng ba người bọn họ nếu hợp lực, pháp lực có thể tương đương với hạ tiên, thêm vào pháp khí cầm trên tay bọn họ nữa, uy lực lại càng thêm kinh nhân.

Ba người bọn họ ,ở trên bạch vân đứng lại một lát rồi tung người bay xuống, quan sát bốn phía xung quanh, đem pháp khí bên tay trái cất vào ống tay áo, sau đó tay trái đặt ở trước ngực, đồng thời trong miệng, không ngừng niệm : “A di đà phật !”

Nghe được tiếng nổ mạnh, mà dân chúng nghe thấy thanh âm đi tới xem, nhìn thấy thảm trạng như thế, trong lòng vô cùng lo lắng khẩn trương, hữu nhiều người này bắt đầu mở miệng chửi đổng: “hỗn đản ác ma, yêu thú, cũng không biết những người tu đạo nọ đang làm cái gì nữa, gần đây những cảnh tượng, như thế này liên tục phát sinh, cũng không có nhìn thấy có người tới ngăn trở đám yêu ma này hoành hành, cái gì là thần tiên chó má, ngay cả một cái bóng cũng đều không có nhìn thấy.”

Ba vị hòa thượng, nghe được tiếng dân chúng chửi rửa, bọn họ chỉ có thể là bất đắc dĩ lắc đầu.

Qua một lúc sau, một vị hòa thượng nói: ”hai vị sư huynh, chúng ta hãy vì những người đã chết này mà tụng một đoạn An Túc kinh nhé, để an ủi oan hồn đã mất của bọn họ.

Hai vị hòa thượng còn lại, gật gật đầu, đáp ứng: “Ân.”

Thuận theo đó, ba người bọn họ tụng niệm lên an hồn kinh văn, theo tiếng tụng niệm của bọn họ, một đám phù văn, ở trạng thái quang ảnh, từ trong miệng bọn họ bay ra, rồi bay tới những thi thể đang nằm trên mặt đất.

Linh hồn trên thi thể căn bản còn chưa có lý khai thể xác, bọn chúng kỳ thật là không muốn lý khai, cũng không nguyện ý cứ như vậy mà hồ đồ lý khai, khi những phù văn nọ tiếp xúc với thi thể, mỗi một cái linh hồn từ trên thi thể nhắc mình bay lên. Bọn chúng bay vòng quanh thi thể của mình ,sau vài vòng bay hóa thành từng đạo hắc sắc yên mạc(khói đen), biến mất vào lòng đất.

Mọi người ở một bên quan sát thấy thế cũng trầm mặc không nói, trong lòng cũng cảm thấy được an ủi vài phần, lúc này bọn họ nhận thấy rằng, những người tu đạo này, cũng không có bỏ rơi bọn họ những người dân bình thường, cũng không có quên chức trách tế thế cứu nhân(giúp đời cứu người).

Qua một lúc lâu,vị hòa thượng cầm bát vu, lại lấy ra bát vu của mình, nhắm niệm chú ngữ, đem bát vu ném lên không trung, bát vu này tại hơn một trượng cao trên không trung, đứng lại ở đó, đảo ngược một cái, làm cho miệng bát vu hướng xuống phía dưới.

Lúc này, từ trên cây pháp trượng trong tay vị hòa thượng đó phát ra một đạo kim sắc quang mang, thẳng hướng bát vu bay tới.

Vào lúc kim sắc quang mang đánh lên bát vu, từ trong miệng bát vu phát ra vô số đạo kim quang chiếu rọi khắp mặt đất..

Ngay tức khắc, trên mặt đất tràn ngập ánh hoàng kim, vàng óng ánh, rực rỡ chói mắt.

Kim quang chiếu vào những người trên mặt đất, giống như được quét một lớp vàng trên người, để cho người ta nhìn thấy giống như một cái kim nhân(người vàng).

Những người đang sống, trợn tròn mắt há hốc miệng kinh sợ nhìn ba vị hòa thượng nọ, không biết bọn họ đã làm điều gì.

Những thi thể nằm trên mặt đất được kim quang chiếu vào, chậm rãi co rút khô héo , chỉ chốc lát, trên thân những thi thể đó bốc khói, tiếp đó ngọn lửa xuất hiện, cháy bùng lên. Rất nhanh, những thi thể trên mặt đất, toàn bộ bị đốt thành tro tàn, theo gió phiêu tán.

Vị hòa thượng, tay trái vung lên, bát vu bay trở về nằm trong tay hắn, lúc này hắn cũng đình chỉ niệm chú.

Chẳng biết từ khi nào, Trần Nhược Tư, Mộng Tuyết, Lâm Hân Ngọc ba người cũng đứng ở cửa y quán, quan sát vị hòa thượng nọ làm phép giúp linh hồn an nghỉ.

Sau khi Trần Nhược Tư nhìn thấy vị hòa thượng nọ làm phép xong sau, hắn bước nhanh đi tới trước mặt ba hòa thượng, nhìn bọn họ, nói: “Xin chào ba vị Đại pháp sư, thật cảm ơn các vị đã vì những người đã chết mà niệm tụng an tức kinh, bọn họ về đến thế giới cực lạc, cũng sẽ nhớ kỹ ân tình của ba vị pháp sư.”

Ba vị hòa thượng nghe Trần Nhược Tư nói, trong lòng cảm thấy kỳ lạ: ” tiểu tử trước mắt này, lại biết chúng ta mới vừa rồi niệm tụng an tức kinh hồn kinh văn, xem ra hắn cũng là một người tu hành, nhưng hắn như thế nào lại cùng hai người nữ tử ở chung một chỗ đây?” bọn họ nghi hoặc quay đầu nhìn thoáng qua Mộng Tuyết và Lâm Hân Ngọc, đáy lòng hoảng sợ: “hai người bọn họ không phải là người bình thường, một người có ngũ thải hà quang hộ thân, một người thì có kim sắc quang mang hộ thân, việc lạ, các nàng, tiểu tử này” bọn họ sau khi nhìn thấy Mộng Tuyết và Lâm Hân Ngọc, trong lòng càng cảm thấy nghi hoặc.

Ba vị hòa thượng này sở dĩ thấy được quang mang trên người Mộng Tuyết các nàng, là bởi bọn họ sử dụng pháp nhãn để nhìn , người thường căn bản là nhìn không thấy hộ thân quang mang trên người các nàng.

Người tu đạo, tu thân tu luyện tới nhất định trình độ, cũng là khi đạt tới bán tiên tiêu chuẩn, pháp nhãn sẽ tự động mở, thông qua pháp nhãn, bọn họ cũng có thể nhận biết chân thân của yêu ma quỷ quái. Tuy nói như thế, nhưng mở pháp nhãn, có hai con đường có thể thực hiện, có thể thực hiện, con đường thứ nhất là thông qua tu luyện kỳ kinh bát mạch của bản thân mới có thể mở ra, nhưng cũng không nhất định tất cả những người có sở hữu chân thân tu hành đều có thể mở pháp nhãn. Con đường thứ hai cách, là được thượng tiên dùng pháp lực cường đại của mình giúp đỡ khai pháp nhãn, nhưng vì người khác đỡ khai pháp

nhân, cũng là sự việc tương đương hao phí năng lượng, chính vì vậy mà sẽ không có ai nguyện ý giúp đỡ người khác dả khai pháp nhân. .

Trần Nhược Tư tuy nói là tu hành được mười năm, nhưng pháp lực của hắn, cũng không có bước tiến thật lớn, muốn đạt tới tiêu chuẩn của bán tiên, kém kém rất xa, tuy nói hắn là bất tử bất diệt chi thân, nhưng còn không thể đủ dả khai pháp nhân của hắn. Nếu không bởi cơ duyên xảo hợp, hắn sợ rằng cho đến khi chết cũng chỉ mang số mệnh của một tên phạm phu tục tử mà thôi.

”tiểu thí chủ đã quá lời rồi, cúng tế người là nhiệm vụ của những người nơi cửa phật chúng ta,

tiểu thí chủ sống ở chỗ này , có biết được sự tình vừa mới phát sinh, có hay không nhìn thấy một tên mặt mũi như lang(chó sói), thân hình giống như quái vật, từng xuất hiện qua ở chỗ này, chúng ta tới đây, chính là truy đuổi hắn mà tới.” một vị hòa thượng nói.

Ba vị hòa thượng này trong giới tu hành ở trung thổ danh khí rất lớn, chỉ là Trần Nhược Tư ba người bọn họ, tuy nói là người tu hành, nhưng đối với ba vị hòa thượng này không hề hay biết..

Trần Nhược Tư suy nghĩ một chút, nói: “đúng vậy, hắn đã tới đây, đứng ở chỗ này, sau đó liền rời đi.”

“Người có từng nhìn thấy có người cùng hắn đánh nhau không, từ cảnh tượng xung quanh đây nhìn ra được, không phải là lực lượng của một mình lang nhân.” một vị hòa thượng hỏi, kỳ thật, ông ta đã sớm đoán được người đã cùng tên lang nhân đó giao thủ là ai ,mục đích câu hỏi của ông ta, chính là muốn dò xét một chút Trần Nhược Tư là có nói dối hay không, ông ta cũng không biết bản thân vì cái gì lại muốn hỏi câu này.

Trần Nhược Tư trầm mặc, nhìn thoáng qua Mộng Tuyết, nhìn thấy nàng mỉm cười, hắn quyết định không giấu diếm mấy vị cao tăng đặc đạo trước mắt này, hắn vươn tay phải, chỉ vào Mộng Tuyết đang đứng ở cửa, nói: “là vị Mộng Tuyết cô nương kia đã cùng hắn đấu một hiệp, nếu không là nàng, sợ rằng phòng ốc xung quanh đây, tất cả đều bị nổ vỡ rồi .”

Trong khi hắn đưa tay lên, vạn tượng kiền khôn quyền đang quán trên tay hắn, trong lúc vô ý, lộ ra khỏi ống tay áo.

Mộng Tuyết và Lâm Hân Ngọc nhìn thấy Trần Nhược Tư chỉ về phương hướng của mình, còn tưởng rằng Trần Nhược Tư gọi các nàng lại đây, hai người bọn họ, lần đưa mắt nhìn nhau,nụ cười rất miễn cưỡng , đồng thời cất bước hướng chỗTrần Nhược Tư đi tới.

1: Tiếng Phạn là bát-đa-la, là cái bát ăn của sư, nhà chùa dùng bát xin ăn đời đời truyền để cho nhau, cho nên đời đời truyền đạo cho nhau gọi là y bát ếđ ẻ0c .

85. Chương 85:khu Động Chú Ngữ

Ba vị hòa thượng dường như không nghe được lời chào hỏi của Mộng Tuyết các nàng, không hề đáp lại, mà chỉ mở lớn đôi mắt nhìn chăm chăm vào Trần Nhược Tư, cẩn thận đánh giá.

Trần Nhược Tư cảm thấy kỳ quái, hắn nghi hoặc trong lòng:“ba vị hòa thượng này làm sao vậy, Mộng Tuyết các nàng chào hỏi bọn họ, bọn họ lại không đáp lại, mà chỉ nhìn chăm chăm vào ta, quái lạ thật, chẳng lẽ trên người ta có một cổ hấp dẫn lực ngay cả nam nhân cũng vô pháp kháng cự?” Hắn nghĩ đến đây, giả bộ ho khan hai tiếng, nói:“ba vị đại pháp sư, hai vị cô nương này đang hướng tới các vị chào hỏi ?”

Ba vị hòa thượng lúc này mới ý thức được bản thân có chút thất thố, vị hòa thượng cầm bát vu vôi vàng đáp lại:” A di đà phật, nữ thí chủ khách sáo rồi.” lão nói xong ,quay đầu nhìn Trần Nhược Tư nói:“tiểu hỏa tử, xin hỏi xưng hô thế nào, ba huynh đệ chúng ta, lão nạp pháp hiệu Ngô Tâm.” Tiếp đó, lão nhất nhất đem pháp hiệu của ba vị hòa thượng hướng tới bọn Trần Nhược Tư giới thiệu một loạt.

Vị hòa thượng cầm bát vu pháp hiệu Ngô Tâm, hòa thượng cầm phật châu pháp hiệu Ngô Bình, hòa thượng cầm phục yêu lệnh pháp hiệu Ngô Tĩnh.

Trần Nhược Tư nghe bọn họ giới thiệu xong , hắn vội vàng hướng ba vị hòa thượng đem bản thân và Mộng Tuyết ,Lâm Hân Ngọc giới thiệu với bọn họ. Sau đó rất lễ phép hướng về ba vị hòa thượng nói:“ba vị pháp

sư, đã đến nơi này rồi, xin mời vào y quán tạm thời nghỉ ngơi một chút, uống ngụm nước mát, ở đi cũng không vội, xin mời !”

Ba vị hòa thượng nọ căn bản không có dự định sẽ hỏi tính danh của bọn Trần Nhược Tư, lại càng không ý nghĩ sẽ vào y quán nghỉ ngơi, cho đến khi bọn họ nhìn thấy Vạn Tượng Càn Khôn Quyền trên tay Trần Nhược Tư, bọn họ mới thay đổi chủ ý, nhưng bọn họ cũng không thể trực tiếp hỏi Trần Nhược Tư Vạn Tượng Càn Khôn Quyền như thế nào mà có, bọn họ chỉ có thể quyết định vào trong nhà trước, xem tình huống mà hỏi tới.

Ba vị hòa thượng cùng với bọn Trần Nhược Tư một đường đi vào y quán, đi đến phòng nhỏ phía sau y quán, sau khi phân chia chủ khách ngồi xuống, Mộng Tuyết mang trà đến cho ba vị hòa thượng.

Ngộ Tĩnh mở lời hỏi: “Trần thí chủ, xin hỏi gian y quán này là người mở ra sao?”

Trần Nhược Tư trả lời: “Phải, mà cũng không phải, ta cái gì cũng không giỏi, chỉ có thể nhờ vào Mộng Tuyết cô nương mới có thể chống đỡ được cho y quán, chúng ta cũng vừa mới đến cái thành này.”

“các người là từ đâu tới đây? Chẳng lẽ muốn sống lâu dài ở thành này?” Ngộ Tâm hỏi.

“Chúng ta là từ....” Trần Nhược Tư nói đến đây, tức thì dừng lại, cảm thấy nói ra xuất thân của mình là đến từ Thanh Tâm đạo quán thì không tốt, hắn liền trực tiếp trả lời cái vấn đề sau: “nếu như không có gì ngoài ý muốn, có thể sẽ ở lâu dài.”

“hắn vì cái gì muốn dấu diếm xuất thân của mình.” Ngộ Bình suy nghĩ nói: “vì người không muốn nói người từ đâu tới, chúng ta cũng không cần biết, ta mạo muội hỏi người một cái vấn đề, xin hỏi kim sắc quyền tử trên tay phải của người là từ đâu mà có vậy?”

Trần Nhược Tư không cần suy nghĩ liền trả lời: “cái này sao, sự tình nói ra cũng có chút quỷ dị.” hắn nói đến đây, sắp xếp ý nghĩ, tiếp đó mang sự quái dị ngày đó của hắn ở bên ngoài Hoa Đình thôn, từ trong mộ đào ra Vạn Tượng Càn Khôn Quyền đơn giản nói ra một lần.

Ba vị hòa thượng nghe Trần Nhược Tư nói xong, đồng thời hỏi: “Vị hòa thượng đã chết nọ, là như thế nào mà chết, người có biết không?”

“ta không biết hắn chết như thế nào.” Trần Nhược Tư trả lời.

Nếu như hắn cùng tam sư huynh Lạc Lan Điền đi vào trong thôn thì có khả năng biết được vị hòa thượng đó đã chết như thế nào, nói như vậy thì hắn cũng vô pháp có được cái Vạn Tượng Càn Khôn Quyền đó rồi.

Ngộ Tĩnh trong lòng nghĩ: “Tuy nói cái Vạn Tượng Càn Khôn Quyền là pháp khí của Phổ Đà tự, nhưng là thiên ý để cho hắn có được vật này, cho nên chúng ta cũng không có đạo lý phải đòi trở về.” lão nghĩ đến đây, nhìn Trần Nhược Tư nói: “có thể đưa cái quyền tử đó cho ta xem được không?”

“Đương nhiên là được, chỉ là ta chỉ có thể đưa tay cho các vị xem bởi vì nó ở trên cánh tay ta đã không có phương pháp nào lấy ra rồi, ta cũng không biết vì sao lại thành như vậy.” Trần Nhược Tư nói xong, sẵn ống tay áo, đưa tay ra.

Ngộ Bình nghe Trần Nhược Tư nói, trong lòng thầm nghĩ: “lại có loại quái sự này, đây là pháp khí của chúng ta, như thế nào mà chúng ta từ khi đến đây đều không có phát hiện ra sự tình cái Vạn Tượng Càn Khôn Quyền được đeo trên tay người khác, vô pháp lấy ra.” Lão nghĩ đến đây, có chút không quá tin tưởng, lão vừa niệm chú ngữ khu động Vạn Tượng Càn Khôn Quyền vừa đưa tay chạm vào Vạn Tượng Càn Khôn Quyền buộc trên cổ tay của Trần Nhược Tư.

Chú ngữ của lão niệm xong, tay của lão cũng chạm đến Vạn Tượng Càn Khôn Quyền, nhưng Vạn Tượng Càn Khôn Quyền đó không có chút phản ứng nào, mặc cho tay lão làm như thế nào, Vạn Tượng Càn Khôn Quyền nhất định không rời ra.

Lão nghi hoặc, trong lòng nghĩ: “như thế nào lại thành như vậy? chẳng lẽ cái pháp khí này không phải là Vạn Tượng Càn Khôn Quyền.” nghĩ đến đây, lão quay đầu nhìn lại Ngộ Tĩnh và Ngộ Tâm nói: “hai vị sư huynh, đệ vừa mới niệm chú đều vô pháp khu động nó, các huynh đến xem xem, xem đây có phải hay không pháp khí bản tự, Vạn Tượng Càn Khôn Quyền.”

Hai người Ngô Tĩnh và Ngô Tâm về mặt nghi hoặc đi tới, cầm lấy cánh tay của Trần Nhược Tư, cẩn thận quan sát một lượt, kết quả kiểm tra của bọn họ đều cảm thấy đây là Vạn Tượng Càn Khôn Quyển, không có sai.

“Vạn Tượng Càn Khôn Quyển có tác dụng gì vậy, đó là pháp khí của chùa các vị, các vị phải biết khu động nó như thế nào rồi, xin các vị đem chú ngữ truyền thụ cho ta, để cho ta thử xem, nếu như các vị cảm thấy khó khăn cũng có thể từ chối, ta không có ý nào khác.” Trần Nhược Tư nói.

Ba vị hòa thượng đưa mắt nhìn nhau, dùng ánh mắt trao đổi một chút, Ngô Tâm nói: “Trần thí chủ, cái đó mặc dù là pháp khí của bản tự, nhưng bây giờ nó đang ở trên tay của thí chủ, mà chúng ta cũng vô pháp khu động nó cho nên chúng ta cũng không có lý do gì nói nó là pháp khí của bản tự. Ta liền đem chú ngữ khu động nó truyền thụ cho thí chủ.” Lão nói xong, lớn tiếng đem chú ngữ khu động Vạn Tượng Càn Khôn Quyển nói ra một lượt. Lão nói xong, hỏi: “Trần thí chủ, có ghi nhớ được không, có cần lão nạp nói lại một lần nữa không?”

Trần Nhược Tư mỉm cười nói: “không làm phiền đại pháp sư nữa, ta đã hoàn toàn nhớ kỹ rồi.” hần nói xong, lẩm nhẩm niệm chú ngữ khu động Vạn Tượng Càn Khôn Quyển một lần, chú ngữ hần vừa mới niệm tụng xong, từ trên cương quyền trên cổ tay hần bay ra vài đạo kim sắc quang trụ, thẳng theo phương hướng tay phải của Trần Nhược Tư chỉ bay tới. Trần Nhược Tư lập tức ngậy đại, trên mặt lộ ra một vẻ vô cùng hoảng sợ.

Ba vị hòa thượng và Mộng Tuyết, Lâm Hân Ngọc mỗi người đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc sợ hãi, nhất thời ngơ ngẩn tại chỗ, quên mất dùng pháp lực cản trở vài đạo quang trụ đang bay đến bên người, bọn họ chỉ nhìn đạo quang trụ bay qua người, đang bay đến bức tường của y quán.

“Phanh phanh phanh” vài tiếng vang lên, bức tường trước mặt Trần Nhược Tư bị đạo quang trụ phát ra từ cương quyền đánh cho đổ sập. Lập tức, gạch vỡ, tro bụi bay bụi mù, trước mắt bọn họ biến thành một mảnh tối mờ, cái gì cũng nhìn không rõ.

“khách khách” thanh âm của vài thanh gỗ nứt gãy truyền vào trong tai bọn họ.

Trần Nhược Tư sau khi nghe được thanh âm đó, từ trong kinh ngạc thanh tỉnh trở lại, hần lớn tiếng hô lên: “Mọi người mau chạy đi, y quán này sắp sụp đổ rồi.” Thanh âm của hần vừa mới phát ra, ba vị hòa thượng, Mộng Tuyết, Lâm Hân Ngọc tốc độ như thiểm điện bay ra ngoài.

Trần Nhược Tư bản thân còn đứng nguyên tại chỗ, không có di động nửa bước.

Ba vị hòa thượng, Mộng Tuyết, Lâm Hân Ngọc vừa mới chạy ra khỏi đi quán, “Đương ” một tiếng vang lên, cả y quán trong nháy mắt sụp đổ trước mắt bọn họ, bụi bay mù mịt, bọn họ nhìn thấy chỉ có một mảng tối mờ mờ, thanh âm của ngói tan gạch nát phát ra , từng tiếng từng tiếng truyền vào tai bọn họ.

Mộng Tuyết nhìn những người xung quanh mình, nàng phát hiện ra Trần Nhược Tư vẫn chưa chạy ra, nàng rất khẩn trương, trong lòng nghĩ: “Tư còn chưa ra.” Nàng nghĩ đến đây, di động cước bộ, cấp tốc lao vào đám bụi.

Lâm Hân Ngọc cũng ý thức được Mộng Tuyết chạy vào là vì cái gì, nàng cũng không cần suy nghĩ cùng lao theo vào đám bụi.

Ba vị hòa thượng thấy vậy, lập tức hiểu rõ tình huống, cũng hiểu rõ mối quan hệ giữa ba người bọn Trần Nhược Tư , Ngô Tĩnh bắt đầu đi lắc đầu, than nhẹ một tiếng: “tình, cửa tình khó qua a, vị nữ thí chủ đó , cũng đã đắc đạo thành tiên rồi, nhưng lại còn mê luyến nhân gian trần sự như thế.” Lão lúc này trong lòng thâm niệm “a di đà phật”, vì bọn Trần Nhược Tư mà cầu phúc.

Qua một lúc sau, Ngô Tâm nói: “sư huynh, sư đệ, tác dụng của Vạn Tượng Càn Khôn Quyển đó là đem hấp thu vào pháp lực công kích lực lượng của người khác đã phát ra, nhưng rơi vào tay vị thí chủ này, thế nào lại biến thành có pháp lực công kích lực lượng rồi, sự việc này thật là có chút kì quái, đệ nghĩ hoài vẫn không thể giải thích được.”

Đã không có cách nào giải thích thì đừng nghĩ về nó nữa, thuận theo tự nhiên đi. Trần thí chủ này sẽ không xảy ra việc gì đâu, chúng ta cũng nhân dịp này mà đi thôi. Ngô Tĩnh nói.

Ngộ Bình và Ngộ Tâm gật đầu, Ngộ Tĩnh ngằm tụ pháp lực trên ngón tay, viết trên mặt đất vài chữ: “ba vị thí chủ bảo trọng, chúng tôi đi đây!” , sau khi lưu lại lời nhắn, ba người đồng thời tung người bay lên, ổn định trên bạch vân, hướng không trung phía xa bay đi, không lâu sau liền biến mất phía chân trời.

86. Chương 86: Nữ Hiệp Nhiều Mệnh

Lúc dân chúng đi tới, đã nhìn thấy trên mặt đất vài chữ lấp lánh kim sắc quang mang, đến khi bọn họ đã nhận rõ vài chữ đó rồi, đều biết sự ước đoán trong lòng mình là sai rồi, lúc này, bọn họ có vẻ càng thêm mê hoặc và không giải thích được.

Bụi bậm lắng xuống, hơi vụ cũng tan đi, xuất hiện trước mặt mọi người, chỉ là một mảnh đất hoang phế, có hai nữ tử, đôi mắt ngẩn lệ, đang dùng tay cực lực đào xới một tòa gạch ngói, đá vụn chất đống mà tạo thành một ngọn núi nhỏ.

“Các nàng ấy đang làm gì vậy?” Một thành dân có chút nghi hoặc hướng người bên cạnh hỏi.

“Không biết, có lẽ là đang tìm người.” Người đó trả lời.

“Cút ngay, mau cút!” bên ngoài đám đông bao quanh y quán phê tích, truyền đến âm thanh bá đạo của một người nào đó.

Dân trong thành sau khi nghe âm thanh này, đều cảm thấy phi thường quen thuộc, bọn họ nghĩ cũng không có suy nghĩ, đều lần lượt dạt sang hai bên, mở ra một con đường đi đến.

Người la hét đó, chính là thủ hạ của lão đầu đã bị chấn động chết đi, gã thanh niên chủ quán đệ nhất Ngọc Cảnh y quán. Thanh niên này, cũng là ngày đó bọn Trần Nhược Tư ở trước cửa Ngọc Cảnh đệ nhất y quán đã đắc tội với hắn. Theo hắn tới đây là tên mập trước đó đã bị bọn Trần Nhược Tư trợn mắt rất nhiều tiền và đại biểu cho thân phận bang chủ Long Ưng bang, theo cùng hắn là hơn mười đại hán vạm vỡ.

Dân chúng nhìn thấy bọn họ đến, đều ý thức được tai họa sắp phủ xuống rồi, đều vô cùng hoảng sợ, rất nhiều người dân đã lặng lẽ rời khỏi nơi này, sợ tai họa phát sinh ở trên đầu bọn họ. Dân chúng, bị bọn chúng chèn ép, bọn chúng ở trong lòng dân chúng, đều là những ác ma giết người không chớp mắt, so với ác ma càng đáng hận hơn mấy lần.

“Thủ lĩnh, đó không phải nữ nhân đã đi cùng với tiểu tử gây chuyện lúc trước ở trước cửa y quán chúng ta sao?” Một tráng hán ở kế bên thiếu niên nói.

“Ta đã sớm nhận ra rồi, còn cần ngươi nói sao.” Thiếu niên đó, ‘Hắc, hắc’ cười gian hai tiếng, hắn nói xong quay đầu lại nhìn gã mập kế bên nói: “Phó bang chủ, nhân cơ hội này đem hai tiểu mỹ nhân, bắt mang về để ngài thỏa thích hưởng thụ, ngài thấy thế nào?”

Gã mập cười cười đáp: “Ta cũng đợi không nổi nữa, lên, bắt hai tiểu mỹ nữ đem về cho ta.”

Gã mập vừa nói xong, bọn thủ hạ kế bên gã, lần lượt rút đao, đang muốn vọt tới.

Lúc này, Mộng Tuyết có chút kích động kêu lớn lên một tiếng “Tìm được rồi, tìm được rồi.”

Bọn thủ hạ của gã mập nghe được nàng đột nhiên kêu lên, bị dọa đến ngẩn người, ngừng tiến tới.

Mộng Tuyết đem Trần Nhược Tư từ trong đồng tro tàn, nhẹ nhàng kéo lên.

Trần Nhược Tư có tiên khí hộ thể, lại có Ngọc Lan giáp bảo vệ, căn bản không có bị thương, hắn chỉ cảm thấy đầu có chút choáng váng hồ hồ, khi hắn nghe được tiếng kêu lớn của Mộng Tuyết, hắn cảm thấy bản thân tỉnh táo hơn nhiều. Hắn lắc lắc cái đầu của mình đem tro bụi bám trên khuôn mặt phủi sạch, mở to mắt, nhìn Mộng Tuyết đang ôm mình, miệng nở nụ cười.

Mộng Tuyết thấy hắn không có chuyện gì, sự lo lắng trong lòng cũng biến mất, cũng bắt chập chung quang có người đang nhìn nàng, cũng không quản Trần Nhược Tư lúc này trên mặt đầy tro bụi, nàng đưa miệng, hôn lên đôi môi đầy tro bụi của Trần Nhược Tư.

Một cổ hương thơm nhàn nhạt từ đôi môi, nhẹ nhàng truyền đến cái mũi của Trần Nhược Tư, một nụ hôn nóng bỏng kích tình, đã làm thần kinh hắn kích động, Trần Nhược Tư bất giác duỗi tay ôm nàng vào lòng, nồng nhiệt đón nhận nụ hôn của nàng, thân mật ôm hôn nhau.

Dân chúng có mặt ở đây, đều bị nụ hôn của Mộng Tuyết bọn họ, làm cho kinh ngạc đến ngây ngốc.

Từ trước đến nay còn không ai thấy qua nam nhân và nữ nhân, ở trước mặt nhiều người, cùng nhau thân mật, ngay cả việc nắm tay nhau cũng chưa có người nhìn thấy qua. Hôm nay, đã phát sinh việc hôn nhau giữa đám đông, người nói xem, bọn họ có thể không kinh ngạc sao được?

Lâm Hân Ngọc nghe được tiếng kêu lớn của Mộng Tuyết, rất nhanh từ trong đồng đồ nát, hướng tới chỗ của Mộng Tuyết đi đến.

Nàng nhìn thấy lúc hai người bọn họ thân mật hôn nhau, một cảm giác đau xót, trào lên trong tim, cảm giác khó chịu tức thời đã chiếm cứ toàn bộ tâm trí nàng, trong lòng nàng gào thét lên: “Tại sao? Tại sao trước tiên tìm được hắn không phải là ta, lão thiên gia, người có phải là cố tình hý lộ ta, vì cái gì muốn ta yêu một nam nhân trong lòng đã có một nữ nhân khác ah!...” Nước mắt của nàng, không thể khống chế, rơi ướt đầm trên khuôn mặt của nàng.

Nàng lo lắng khi nàng khóc, bị Mộng Tuyết và Trần Nhược Tư thấy được, nàng quay đầu đi, gạt đi nước mắt đang chảy ra, cố nén sự tức giận trong lòng. Nhưng nàng càng cố gắng kiềm chế, nước mắt chảy ra ngày càng nhiều, đã lan tràn thành tai họa rồi. Nàng đưa chân phải lên, phần nộ đá vào một hòn đá nhỏ trước mặt, ‘Đông’ một tiếng vang lên mà theo sau đó, hòn đá nhỏ bị đá kia, cũng bị đá văng ra ngoài.

Mộng Tuyết và Trần Nhược Tư hai người, bị âm thanh này làm cho hồi tỉnh trở lại, cũng ý thức được rằng lúc này đang có rất nhiều người, đều đang nhìn vào bọn họ. Khuôn mặt xinh đẹp của Mộng Tuyết giống như quả táo chín đỏ bừng. Nàng nhanh chóng đỡ Trần Nhược Tư đứng dậy, sau đó buông Trần Nhược Tư ra, lách mình đứng phía sau Trần Nhược Tư, tránh khỏi ánh mắt của mọi người.

Lúc này, hòn đá nhỏ Lâm Hân Ngọc đá ra, bay với tốc độ cực nhanh, thẳng hướng gã thanh niên nọ còn đang ngây ngốc bay đến.

“Ai da” Gã thanh niên đó hét lên một tiếng, hắn đưa tay sờ vào chỗ bị hòn đá kích trúng, một dòng chất lỏng nóng, từ kẽ ngón tay của hắn trào ra. Không đến một hồi, máu tươi đã nhuộm hồng cả tay phải của hắn. Hắn bắt đầu lớn tiếng rít lên: “Mẹ bọn đàn bà lắm chuyện các người, lại dám đánh ta, các huynh đệ, mang bọn tiểu nường này chơi chết cho ta!”

Nghe tiếng quát của thủ lĩnh, bọn thủ hạ kẻ bên gã thiếu niên, nhao nhao huy vũ đại đao, nhắm Lâm Hân Ngọc dũng mãnh đánh tới.

“Lũ khốn, nhìn bộ dạng của mỗi tên bọn người liền biết không phải người tốt, lão tử bây giờ vừa hay đang rất muốn tìm bọn người xả giận.” Lâm Hân Ngọc đôi mắt tức giận trợn tròn, trừng mắt nhìn bọn hán tử đang xông tới.

Mộng Tuyết và Trần Nhược Tư không có bất kỳ phản ứng gì, họ biết rằng, đối phó với bọn tiểu lâu la trước mặt này, đối với Lâm Hân Ngọc mà nói, không hao phí quá nhiều lực. Bọn họ cũng đều cho rằng, cho nàng xả hơi giận, có lẽ trong lòng sẽ tốt hơn một chút.

Lâm Hân Ngọc thấy đã đúng thời cơ, cười lạnh một tiếng, chân dẫm mạnh, mấy khối đá từ từ nâng lên, nhanh chóng bay đến ngực đám tráng hán đang đánh tới.

Gã thanh niên nam tử và gã mập ở kẻ bên thấy thế, bị dọa cho ngây ngốc, trong lòng kinh hoảng không thôi, trong đầu đã có ý niệm chạy trốn.

Bọn tráng hán đang đánh về phía Lâm Hân Ngọc, hoảng sợ sắc mặt đột biến, sắc mặt như tro tàn, kinh hồn bạt vía, muốn tìm đường tháo chạy, nhưng bọn họ tự biết đã không còn khả năng nữa rồi.

“Ba ba ba” mấy tiếng nhẹ vang lên, những hòn đá kia bay lên nọ, vô cùng chuẩn xác đã đánh trúng ngực bọn tráng hán.

Bọn tráng hán đó, động tác của bản thân còn chưa có hoàn thành đã lập tức dừng lại, ngã ngửa về phía sau.

Gã thanh niên nam tử và gã mập ở kế bên, đột nhiên xoay người, muốn trốn, như mũi khoan đâm vào đám người, nhanh chóng lách khỏi đám người, hướng phía xa xa điên cuồng chạy trốn chết.

Đám người bị viên đá đánh trúng ngã ngửa trên mặt đất miệng thổ máu tươi, sau khi giãy dụa vài cái, không còn nhúc nhích.

Lâm Hân Ngọc gương cười, lạnh lùng nói: “Đồ vô dụng, như vậy mà không chịu được, bị một hòn đá nhỏ đánh trúng đã mất mạng.

Bọn thủ hạ của gã thanh niên còn chưa có xuất thủ tấn công Lâm Hân Ngọc, nhìn thấy thủ lĩnh đã bỏ chạy, bọn chúng xoay người như muốn đào tẩu.

Lâm Hân Ngọc thấy bọn chúng muốn đào tẩu, nòng lớn tiếng kêu lên: “Vừa rồi có gan diêu vô dương oai, đã đi đến chỗ nào rồi, bây giờ lại muốn đào tẩu, cho rằng các ngươi chạy thoát được sao?” Lâm Hân Ngọc nói mấy lời này, vốn là muốn dọa bọn chúng một chút. Nhưng những người này lại tưởng rằng lời nàng nói kia là thật, cũng biết chính mình căn bản vô phương đào tẩu, bọn họ ào ào xoay người, quỳ trên mặt đất, đầu đập như gà mổ thóc, miệng không ngừng nói: “Nữ hiệp tha mạng!”

87. Chương 87: Bệnh Nhân Chi Mê

Dân chúng cũng đều nhao nhao cao giọng nói lớn lên: “Nữ hiệp, giết hết đám hỗn đản này đi, để báo thù cho những người dân bị áp bức chết oan chúng tôi.”

Lâm Hân Ngọc nghe được tiếng la hét của dân chúng, trong lòng có chút lúng túng: “Ta căn bản không muốn giết người, ta chỉ xuất thủ nhẹ như thế là đã giết chết vài tên bọn chúng rồi, mục đích uy hiếp cũng đã đạt được. Bây giờ dân chúng muốn ta giết tất cả bọn chúng, như thế có tàn nhẫn quá không?”

Mộng Tuyết nhìn thấy Lâm Hân Ngọc vừa ra tay đã giết rất nhiều người, nàng cũng không biết làm sao ổn thỏa, trong lòng không khỏi cảm thấy có chút khó chịu, đây có lẽ là tâm hồn thiện lương của nàng ảnh hưởng.

Nàng trầm mặc, thấy Lâm Hân Ngọc cũng đang trầm mặc suy nghĩ, nàng lo lắng Lâm Hân Ngọc thật sự làm theo lời dân chúng, nàng đi về phía trước, nhìn Lâm Hân Ngọc nói: “Lâm cô nương, những người trước mắt này, mặt dù thật sự rất đáng hận, nhưng ta cảm thấy tội của bọn họ còn không đáng chết, bọn họ chỉ là một chút tiểu nhân vật, đều là nghe từ thủ lĩnh của bọn họ, ta thấy, chỉ cần bọn họ đáp ứng từ nay về sau không tiếp tục áp bức dân chúng nữa, cũng nên thả cho bọn họ đi.”

Dân chúng nghe Mộng Tuyết nói xong, trong lòng cũng đã cảm thấy có chút áy náy, trong lòng cảm thán: “Còn là vị cô nương trước mắt đây có kiến thức, biết đạo nhiều nhân xử thả nhiều nhân(1), nếu chúng ta cưỡng ép đem bọn hỗn đản này giết hết, vậy thì chúng ta cùng với đám khốn nạn đó không phải là biến thành cùng một dạng rồi sao.” Dân chúng sau khi đã có ý nghĩ như vậy, tiếng la hét đều dừng lại, ánh mắt còn giận dữ nhìn chằm chằm vào đám đại hán đang quỳ trên mặt đất trước mặt Lâm Hân Ngọc.

Trần Nhược Tư biết Lâm Hân Ngọc đang ăn giấm chua(ghen tuông), có thể nàng sẽ không để ý đến lời nói của Mộng Tuyết, hắn cũng không biết nên nói làm sao cho tốt, hắn bất đắc dĩ nhìn thoáng qua đám người đang khấn cầu đang quỳ trên mặt đất, sau đó quay đầu nhìn Lâm Hân Ngọc, mà Lâm Hân Ngọc lúc này, cũng quay đầu lại nhìn hướng Trần Nhược Tư.

Bốn mắt nhìn nhau, một luồng hấp dẫn lực kì dị, đem trái tim bọn họ hai người, trong một thoáng kết nối với nhau. Bọn họ lẳng lặng nhìn nhau, ánh mắt bộc lộ ra tâm tình của mỗi người.

Mộng Tuyết thấy thế, một nỗi ghen tuông đau đớn, tràn ngập trong đầu nàng, trong lòng nàng cảm thấy một trận khó chịu, nhưng gương mặt của nàng, không hề có bất kì biến hóa gì.

Trần Nhược Tư và Lâm Hân Ngọc hai người, sau khi nhìn nhau một lát, Lâm Hân Ngọc thông thả mỉm cười, quay đầu nhìn Mộng Tuyết nói: “Người nói muốn ta không giết bọn chúng, thì ta không giết à, ta tại sao phải nghe lời người, ta vốn là muốn thả bọn họ đi, nghe lời cầu xin của người xong, lại làm ta thay đổi chủ ý.”

Nàng nói xong, cười nhẹ hai tiếng, quay đầu nhìn hướng dân chúng nói:“Các người yên tâm, ta sẽ vì đồng bào thân nhân của các người lúc trước bị bọn chúng sát hại mà báo thù!”

Nàng nói xong, dân chúng đều ngây ngốc tại chỗ, trong lòng đều bị hồ đồ:“Nữ hiệp này thật là người dùng cảm tình giải quyết sự việc, tự nhiên chỉ vì một lời nói, là thay đổi chủ ý, muốn giết chết hết bao nhiêu đây người, nàng thật là một người tính tình thất thường.Không hiểu,có lẽ đây là tính cách của người có tài năng.”

Những người đang quỳ cầu xin tha thứ kia, đồng loạt đập đầu, máu tươi cũng chảy ra. Mặt đất trước mặt bọn họ,đã có vết máu loang lổ. Bọn họ mặc dù đã nghe được lời Lâm Hân Ngọc muốn lập tức giết chết bọn họ, nhưng bọn họ tịnh không buông tha, vẫn tiếp tục kêu van cầu xin tha thứ, đầu cũng đập theo đó.

Trần Nhược Tư và Mộng Tuyết,trong lòng lấy làm kinh hãi, bọn họ đều vì sự biến hóa này của Lâm Hân Ngọc mà cảm thấy không thể lí giải nổi.

Lâm Hân Ngọc sau khi nói xong, trong lòng cười thầm, ngầm tụ pháp lực lên tay phải, tay phải từ từ giơ lên, đưa ngay trước mặt mọi người, rất nhanh nhằm vào đám người đang quỳ trên mặt đất,rung tay đánh tới.

Tất cả những người hiện diện tại trường, nhất thời đều trợn mắt há mồm.

Trần Nhược Tư và Mộng Tuyết cũng ngẩn người, đang muốn xuất thủ tương cứu, nhưng trong lúc họ đang tụ tập pháp lực, Lâm Hân Ngọc đã phát ra chưởng lực, giống như một trận toàn phong, cát bụi trên mặt đất đã cuộn cuộn bốc lên, hướng vào đám người đang quỳ trên mặt đất bay tới.Trần Nhược Tư bọn họ biết rằng bản thân bây giờ có lập tức xuất thủ cũng không cách nào cứu sống những người đó nữa rồi, bọn họ đều bất lực thở dài, nhìn đạo toàn phong chưởng lực tràn tới.

Mọi người ở một bên vây xem, bị sức mạnh của trận toàn phong kia, cát bụi cuộn cuộn nổi lên, che khuất ánh mắt, để cho bọn họ chỉ có thể nhìn thấy một mảng khói bụi mù mịt.

Đạo toàn phong kia thổi qua đi,đám người quỳ trên mặt đất, tất cả đều bị đánh nằm ngửa mặt trên đất.

Dân chúng thấy thế, đều hiểu bọn họ đã chết, trong lòng cũng không biết như thế nào nữa, một tia khó chịu thoáng qua trong tâm trí.

Trần Nhược Tư và Mộng Tuyết, đối với hành động Lâm Hân Ngọc gây ra đều cảm thấy phi thường thất vọng, bọn họ giờ phút này đã nhận định Lâm Hân Ngọc không khác gì một ma đầu giết người không chớp mắt. Một trận thương tâm khó chịu tức khắc trào lên trong lòng.

Lâm Hân Ngọc cười cười, ánh mắt lạnh lùng nhìn Trần Nhược Tư và Mộng Tuyết nói: ” Bây giờ ta ở trong lòng các người đã đúng là một đại ma đầu rồi.”

Nàng nói xong,trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu, nàng thầm nghĩ:“Bọn họ và ta đã ở chung lâu như vậy, thế nhưng ngay cả tính cách và cách xử sự của ta, một điểm cũng không rõ.” Nàng thở dài, ngầm tụ sức mạnh pháp lực, hướng về đám tráng hán nhìn giống như đã chết đang trên mặt đất, thuận tay vung lên .

Theo tay nàng vung lên, vài đạo bạch quang, từ trên tay nàng phát ra,hướng đến bọn tráng hán nằm trên mặt đất bay đến.

Dân chúng bị hành động này của nàng làm cho có chút khó hiểu, trong lòng nghi hoặc:“Đám người kia không phải là đã chết rồi hay sao? Nàng làm như vậy có mục đích gì, chẳng lẽ muốn huỷ thi diệt tích, không có lí nào !”Bọn họ đều bất lực lắc đầu, yên lặng đợi xem sự tình trước mắt.

Mấy đạo bạch quang đó giống như được hoàn cứu mạng, vừa bay vào cơ thể đám tráng hán đang nằm trên mặt đất, bọn họ lập tức tỉnh dậy, bọn họ nằm trên mặt đất , sau khi ho khan vài tiếng, từ trên mặt đất đứng dậy, khấu đầu cảm tạ:“Đa tạ bất sát chi ân của nữ hiệp, chúng tôi sau này sẽ không hại người nữa, đều sẽ làm người thật tốt, cái lệnh bài này, chúng tôi cũng không cần nữa.”Bọn họ nói xong, cơ hồ cùng một từ trong túi lúc lấy ra một tấm lệnh bài, quẳng xuống đất.

Lâm Hân Ngọc trong lòng vốn không thoải mái, cũng không nguyện ý thấy bọn người nhát gan yếu nhược kia, nàng cười nhẹ một tiếng,nói:“Nhanh biến đi, nếu lần sau để ta biết các người còn hại người, có lẽ sẽ

không có hạnh vận như vậy nữa đâu.”

Một gã trắng hán, đã đứng lên, hướng bọn trắng hán phía sau, nhìn một cái, một thoáng trao đổi ánh mắt, quay đầu nhìn Lâm Hân Ngọc nói: “Vâng, chúng tôi biến ngay, đảm bảo sau này sẽ không phạm tội.” Hân nói đến đây thì dừng lại.

Lâm Hân Ngọc thấy bọn họ còn chưa đi, đang muốn phát hỏa (nổi cáu), trắng hán kia lại nói tiếp: “Trước khi ta đi, nói cho các người một bí mật, rất nhiều người trong thành này đã trúng độc, đều là do đã uống nước trong mấy cái giếng ở trong thành, mấy cái giếng đó, chỉ là lần thứ nhất chúng tôi hạ độc, nếu không có gì trở ngại, rất có khả năng, bọn họ sẽ từ từ đem tất cả giếng nước trong thành này hạ độc, mục đích bọn họ làm như vậy, chỉ là muốn làm cho bạc trong túi của mọi người, toàn bộ đều lọt vào trong tay bọn họ.”

Lâm Hân Ngọc trong lòng phần hận: “Hỗn đản, lại dùng loại thủ đoạn ác độc này, thu gom tiền tài, ta không thể không giết bọn chúng.”

Nàng liếc nhìn trắng hán đã cáo mật một cái, nói: “Các người bây giờ vứt bỏ các lệnh bài này, lại là chuyện gì vậy? Lệnh bài này là tượng trưng cho thân phận trong tổ chức của các người phải không?”

Trắng hán kia đáp: “Lệnh bài này, kỳ thật, chúng tôi cũng cảm thấy không có quá nhiều tác dụng, chúng tôi chỉ biết lệnh bài này, đại biểu cho thân phận người của Long Ưng Bang, ngoài ra không biết gì cả, cái tên Long Ưng Bang này là nghe được từ đầu lĩnh vừa đào thoát khi này, có lẽ hân so với chúng tôi đối với sự tình của Long Ưng Bang hiểu biết nhiều hơn một chút.”

“Thủ lĩnh đào thoát kia, tên gọi là gì, sống ở đâu, có thể dẫn ta đi không?” Lâm Hân Ngọc hỏi.

Trắng hán kia nói: “Hân tên là Lí Hữu Quyền, sống tại Ngọc Cảnh đệ nhất y quán. Nghe nói Long Ưng Bang thế lực rất lớn, tôi, chúng tôi không dám dẫn các người đến đó đâu. Chúng tôi ngay lập tức rời đi, lập tức bỏ đi.” Hân nói xong, không đợi Lâm Hân Ngọc mở miệng, đã xoay người rời đi.

Lâm Hân Ngọc khinh thường nhìn theo đám người vừa đi khỏi, trong lòng mắng thầm: “Lũ khôn, lũ khôn nhất gan sợ phiền phức.”

Dân chúng nghe xong lời trắng hán kia nói, trong lòng cũng như trút được gánh nặng, cao hứng thầm nhủ: “Rốt cục có người ra mặt vì đám lão bách tính thường dân chúng ta rồi.”

Bọn họ đều có chút kích động quỳ xuống đất, hướng Lâm Hân Ngọc lớn tiếng kêu vang: “Cô nương thật là người tốt, chúng tôi vì toàn dân trong thành, cảm tạ cô nương!”

Lâm Hân Ngọc nhìn thấy dân chúng như vậy, nàng cũng không biết nên nói gì, nàng chỉ liên tục nói: “Nhanh đứng lên, nhanh đứng lên.”

Trần Nhược Tư nhìn Mộng Tuyết một cái, hai người trao đổi ánh mắt, ý tứ là nói đã hiểu lầm Lâm Hân Ngọc rồi. Bọn họ hai người mỉm cười hiểu ý của nhau, bước chân hướng Lâm Hân Ngọc đang có chút kích động, đi đến.

1: đạo nhiều nhân xử tha nhiều nhân = tha người được thì nên tha, ý nói người phải có lòng khoan dung độ lượng

88. Chương 88: Dụng Tâm Lương Khổ

Trần Nhược Tư cười cười, nói: “Đệ cũng không biết làm sao giải quyết, nhưng từ những điều này, có thể thấy được rằng, dân trong thành đã chân tâm cảm tạ đệ.”

Mộng Tuyết đến bên cạnh Lâm Hân Ngọc, chạm vào bả vai nàng, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi nha, vừa rồi đã hiểu lầm người. Ta cũng không biết bản thân có chỗ nào đắc tội với người, nhưng ta hy vọng người có thể tha thứ cho ta.”

Lâm Hân Ngọc nghe nàng nói vậy, trong lòng thầm nghĩ: “Nàng cũng đã xin lỗi ta rồi, ta còn có thể làm sao đây, ta mặc dù thấy nàng cùng Trần Nhược Tư thân mật, trong lòng không thoải mái, nhưng..., ai... vẫn là hòa bình sống chung thì tốt, sau này xem tình huống rồi hãy nói.”

Nàng nghĩ đến đây,nhìn Mộng Tuyết,thong thả cười cười nói:“Không có gì,kì thật cũng là ta không đúng,trách ta đã trút giận một cách vô lý. Ai, đúng rồi,bây giờ sự tình trước mắt, giao cho người giúp ta xử lí, người nói giúp với họ một tiếng, để cho họ tất cả đều đứng lên đi.”

Mộng Tuyết cười cười,đáp:“Ta cố thử xem,nhưng ta không chắc là thành công.”

Nàng nói xong,đi đến trước mặt dân trong thành đang quỳ tên mặt đất mỉm cười nói:“Các vị hương thân phụ lão,các người đứng dậy đi,chúng tôi chỉ làm sự việc mà tất cả những người tu chân nên làm,cũng không đáng để các vị quỳ như vậy,chúng tôi cũng không thể tiếp thụ,các vị như vậy là làm hại chúng tôi,đứng lên đi, không muốn chúng tôi sống thêm vài năm nữa sao ?”

Lời truyền ngôn lúc bấy giờ nói rằng để cho người lớn tuổi quỳ gối khấu đầu trước người thanh niên, sẽ hại đến tuổi thọ người thanh niên,Mộng Tuyết cũng chỉ đã mượn lời truyền ngôn này. Nàng cũng đã giải được khúc mắc trong lòng dân chúng,đều sẽ không nguyện ý muốn ân nhân của họ bị giảm thọ.Sinh mệnh của nàng vốn đã cùng với thần tiên không có sự khác biệt,chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra,cũng là nói không bị người khác đánh chết,nàng sẽ không chết đi.Mục đích của nàng chỉ là muốn khích lệ dân trong thành, để cho họ không quỳ dưới đất nữa.

Mục đích của Mộng Tuyết rất nhanh đã đạt được,lời nàng vừa dứt,dân trong thành toàn bộ đã đứng lên,lớn tiếng hô:“chúng tôi sao có thể làm người tốt tổn thọ,chúng tôi lúc này đây thành tâm hướng trời cao khẩn nguyện,nguyện cho các vị có thể trường tuế cửu an(sống lâu hạnh phúc).”

Trần Nhược Tư nhìn Mộng Tuyết một cái,nhỏ giọng cười nói:“Nàng thật giỏi,loại phương pháp này cũng nghĩ ra,nàng đã là tiên tử làm sao chết được chứ,bất quá chiêu này của nàng đúng là hữu dụng.Nếu họ biết rằng nàng căn bản sẽ không chết,sợ rằng chiêu này liền mất đi hiệu dụng.”

“Cái này chỉ có thể nói chàng ngốc,ngay cả những điều nhỏ nhặt này trong loài người chúng ta,cũng không nghĩ ra.”Mộng Tuyết cười cười trêu chọc nói.

Lâm Hân Ngọc trong lòng vốn có chút oán hận Trần Nhược Tư đối xử với nàng không nóng không lạnh,mượn cơ hội nói:“Đúng à,là đệ ngốc,một tên đầu gỗ đại ngốc,tử mộc đầu(khúc cây chết).”

Nàng nói xong,cười đi đến kế bên Mộng Tuyết,ôm lấy cánh tay nàng,nhìn Trần Nhược Tư,nói tiếp:“Còn là Mộng Tuyết cô nương thông minh,tỷ từ nay về sau phải hướng nàng học tập nhiều hơn,ít ở cùng một chỗ với đệ tên đầu gỗ ngốc nghếch.”

Kì thật,trong lòng nàng cũng có suy tính riêng,nàng cho rằng chỉ cần nàng quán quýt lấy Mộng Tuyết,Trần Nhược Tư và Mộng Tuyết thời gian và cơ hội tiếp xúc nhau sẽ ít đi một chút,cơ hội thắng của nàng cũng sẽ gia tăng.

Trần Nhược Tư thấy quan hệ Lâm Hân Ngọc và Mộng Tuyết đã có sự biến hóa vi diệu,hắn trong lòng thầm nghĩ:“Lạ thật,vừa rồi còn thấy song phương giống như đối địch nhau,bây giờ lại trở nên một chút chuyện cũng không có,nữ nhân này thật đúng là khéo biến đổi.”

Hắn nghĩ đến đây,mỉm cười nói:“Phải a,ta rất là ngốc,nhưng mà có người đã bởi vì ta có lúc đã trở nên điên cuồng,ta cũng không biết tại sao...ai...ta cũng không thèm quản phải hay không thật sự là ta rất ngu ngốc rồi,dù sao, có người thích như vậy.”

Lâm Hân Ngọc liếc Trần Nhược Tư một cái,trong lòng thầm mắng:“Đệ là tên vô lại, xấu xa chết bầm ,đầu gỗ mục.”Nhưng miệng nàng lại nói:“Ai thích đệ, đệ đừng có tự tác đa tình nha.”

Mộng Tuyết thoáng nhìn Lâm Hân Ngọc,thong thả cười cười,trong lòng thầm nghĩ:“Lâm cô nương này thật sự giỏi nhẫn nhịn,rõ ràng trong lòng thích đến mất mạng ,miệng lại nói cứng như vậy,sau này phải cẩn thận một chút rồi,vạn nhất nàng sử dụng quỷ kế gì đó lôi kéo trái tim của chàng đi mất,lúc đó người thương tâm chính là ta đây, nhưng ta lại không muốn làm cho nàng ấy thương tâm,ta phải làm sao đây?”

Nàng nghĩ đến đây,ngẩng đầu lên nói:“Bây giờ chúng ta đi giải quyết việc chính đã ,một chút chuyện nhỏ nhặt này,trước tiên bỏ qua một bên,đợi sau này có thời gian rảnh rỗi,các người tiếp tục thương thảo nha.”

“Đúng rồi,chánh sự quan trọng hơn,chúng ta đi giải quyết chính sự,không thềm cùng tiểu nha đầu khấu thị tâm phi người nói chuyện nữa.”Trần Nhược Tư cười cười nói.

Lâm Hân Ngọc liếc mắt nhìn Trần Nhược Tư,có chút tức giận nói:“Ta khẩu thị tâm phi...ai...bỏ đi,không thèm cùng hồ đồ đần độn nói chuyện rồi.”

Nàng nói xong,quay đầu nhìn Mộng Tuyết nói:“Mộng Tuyết!đi...Chúng ta đi trước,đi tìm cái y quán đó xem xem, không đem cái y quán đó đóng cửa là không được. Như vậy, những y quán khác cũng có thể quang minh chính đại khai trương rồi, những người dân trong thành này chữa bệnh cũng có sự lựa chọn.”

Mộng Tuyết mỉm cười, đưa mắt nhìn Trần Nhược Tư,không còn cách nào khác, ứng thanh đáp:“Tốt,chúng ta đi thôi.”

Dân chúng nhìn thấy bọn họ hiện tại muốn đi đến y quán,trong lòng cũng có chút lo lắng,nhưng họ cũng không biết nên nói cái gì,chỉ có thể trong lòng âm thầm cầu nguyện,hy vọng bọn họ sẽ không xảy ra chuyện.

Mộng Tuyết và Lâm Hân Ngọc,hướng dân trong thành bái biệt,sau đó nhanh chóng rời đi.

Trần Nhược Tư lúc này trong lòng cảm nhận một loại cảm giác giống như là bản thân bị bỏ rơi, hần bất đắc dĩ lắc lắc đầu,nhìn đám người dân trong thành nói:“Các người trở về đi,trở về làm công việc của bản thân các người,chúng tôi sẽ giúp các người đem những ác bá trong thành này trừ bỏ, trả lại cho các người một hoàn cảnh sống tự do yên ổn.”

Trần Nhược Tư nói xong,hướng dân trong thành phất phất tay,xoay người hướng phía Lâm Hân Ngọc và Mộng Tuyết đuổi theo.

Dân chúng mắt nhìn theo tiễn bọn họ rời đi, cho đến khi thân ảnh bọn họ biến mất trong tầm mắt,họ mới dần dần tản đi.Trong lòng bọn họ đối với ba người bọn Trần Nhược Tư tràn ngập vô hạn sự cảm kích.

Ba người bọn Trần Nhược Tư xuyên qua trung tâm mua bán trong thành,rất mau chóng đến trước cửa Ngọc Cảnh đệ nhất y quán.

Cổng y quán hôm nay không có một bệnh nhân,mà có mười mấy tên tráng hán,tay cầm đại đao,xếp thành mấy hàng chắn ngang trước cổng,giương mắt nhìn người qua lại hai bên đường.

Ba người bọn Trần Nhược Tư vừa tiến nhập vào trong tầm mắt của đám tráng hán,bọn họ liền nghe được một tên trong đám tráng hán,lớn tiếng quát lên:“Ba người các ngươi làm gì đây,cách xa nơi này một chút cho ta.”

Lâm Hân Ngọc nghe khẩu khí của tên tráng hán kia,cảm thấy chán ghét,nàng nhìn tráng hán kia lớn tiếng nói:“con đường phía trước cổng này, là đường chung ai cũng có thể đi, chúng ta bây giờ muốn từ cửa này đi qua,ngươi như thế nào lại gây khó dễ ta,không muốn rơi đầu,tránh ra cho ta.”

“Con mụ chết tiệt, ta thấy ngươi quá nửa là chán sống rồi.”Tên tráng hán kia nhìn Lâm Hân Ngọc nói,hần nói xong phất phất tay,phía sau hần một loạt mười tên huy vũ đại đao,nhắm Lâm Hân Ngọc hùng hổ xông tới.

Lâm Hân Ngọc cười rộ lên, lúc đám tráng hán nhanh chóng xông đến gần nàng, nàng chợt động thân,thân hình như một đạo bạch quang,rất nhanh hướng vị trí tên tráng hán mà Lâm Hân Ngọc cho rằng là nhân vật đầu lĩnh lướt đến.

Đám tráng hán nọ nhìn thấy Lâm Hân Ngọc trước mắt đột nhiên biến mất không thấy đâu, bọn họ đều đình chỉ tiến lên, ngơ ngẩn đứng tại chỗ,trong lòng buồn bực than:“Nàng ta rốt cục là người hay quỷ vậy, như thế nào mà chỉ trong nháy mắt công phu đã biến mất rồi?”

Tên tráng hán phát ra mệnh lệnh,còn không hiểu được sự việc sao lại như vậy,hần cảm giác trên cổ lạnh lạnh, cảm thấy có điều không ổn,hần còn chưa có xuất ra phản ứng gì,đã nhìn thấy bạch y nữ tử vừa nãy còn đứng cách hần khoảng cách vài trượng , đang đứng ngay ở trước mặt hần, mà nàng còn có một thanh đoản kiếm đang đặt ở trên cổ hần.

Trong lòng hần nhất thời cảm thấy kinh hoàng,cả người bắt đầu run rẩy,trong ánh mắt hần lộ ra vẻ cầu xin,thanh đao hần đang cầm trong tay ‘Đương’ một tiếng,rơi xuống mặt đất.

Nghe được tiếng thanh đao rơi xuống đất,đám người nhắm vào Lâm Hân Ngọc,chính là bọn tráng hán đã không còn nhìn thấy Lâm Hân Ngọc đều quay đầu nhìn lại,sau khi nhìn thấy sự thật trước mắt,xương cốt

toàn thân dường như hòa tan,có chút muốn nhũn ra,trong lòng kinh hoàng không thôi,thầm nghĩ:“Bạch y nữ tử trước mắt này,là người hay là quỷ đây, như thế nào tốc độ lại nhanh vậy,không lạ trong khi quay đầu đã bị thua rồi,bọn họ nhất định đến tìm chúng ta gây phiền toái...”

Trong lòng bọn chúng sợ hãi nói không nên lời,nếu có người cho bọn chúng một cơ hội,cho phép bọn chúng lúc này li khai,bọn chúng nhất định trong vòng một giây sẽ biến mất vô ảnh vô tung.Nhưng lúc này đây,bọn chúng tịnh không có di động nửa bước,bởi vì bọn chúng đã sợ tới mức không biết làm sao để nhấc đôi chân của mình.

89. Chương 89: Hoảng Nhiên Đại Ngộ

Trần Nhược Tư thấy đám tráng hán đã bị dọa mất hồn vía,bèn lớn tiếng nói:“Các người còn không mau biến, còn muốn chờ chết sao?”

Nghe xong lời Trần Nhược Tư,đám tráng hán kia lần lượt quăng bỏ đao trong tay,chạy như điên ra ngoài,trong nháy mắt không còn thấy bóng dáng.

Lâm Hân Ngọc nắm gã tráng hán kia,xô hất xuống mặt đất,mắt lạnh lùng nhìn hán nói:“Người xem đi,bọn thủ hạ của người,toàn bộ đều tẩu thoát hết rồi,nếu người còn muốn sống thì hãy thành thật trả lời câu hỏi của ta,thủ lĩnh của các người,Lí Hữu Quyền hiện giờ đang ở đâu?”

Gã tráng hán kia xoay người quỳ trên mặt đất,vẻ mặt hoảng hốt,tâm trạng bồn chồn,bối rối nói:“Hắn...hắn đã đi mời viện binh rồi,chúng tôi chỉ là phụng mệnh trông coi y quán.”

“Ý của người là nói hắn bây giờ không có ở đây...được rồi,người đi mang tất cả những người của y quán gọi ra đây,sau đó lấy thuốc của y quán toàn bộ đem ra,tất cả để ở cổng chính.”Lâm Hân Ngọc quát lớn.

“Vâng,tôi đi ngay,giờ đi ngay.”Gã tráng hán kia từ mặt đất bò dậy,nhanh chóng hướng cánh cổng y quán chạy đi.

“Đồng đồng đồng”một trận dồn dập tiếng đập cửa nhất thời vang lên.

Trần Nhược Tư và Mộng tuyết đi lên đến,Trần Nhược Tư nhìn Lâm Hân Ngọc nghi hoặc nói:“Lâm Hân Ngọc tỷ tỷ,tỷ đang bày trò gì vậy a,tại sao muốn bọn chúng mang thuốc ra vậy?”

Mộng Tuyết cười cười nói:“Chàng có lúc rất thông minh, nhưng giờ sao hồ đồ vậy,ý của muội ấy là muốn bọn chúng mang tất cả thuốc ra,sau đó tiêu hủy,làm cho bọn chúng mở y quán không được,cũng như là không thể hại người nữa.”

“Ta xem ra hai người đúng là ngốc nghếch mà,đem số thuốc này tiêu hủy,chi bằng đem cho những người cần đến được liệu có phải hay hơn không,còn nữa,các nàng đem thuốc tiêu hủy,chẳng lẽ bọn chúng sẽ không biết đi lấy về à,ta cảm thấy thuốc không nên hủy,mà trước tiên tạm thời giữ lại,đợi đến lúc Lí Hữu Quyền kia tỉnh được cứu binh trở về,chúng ta đem bọn chúng một lũ đánh hết,sau đó bắt được tên chủ mưu phía sau sai khiến,cái này mới chính là biện pháp tốt nhất.”Trần Nhược Tư nói.

Lâm Hân Ngọc cười cười đáp lời:“Àn...cái tên đầu gối đưa ra phương pháp cũng có chút đạo lý,vậy chúng ta tốt nhất là dựa theo biện pháp của người mà làm,mang thuốc đặt ở phía ngoài,đem cho hết những người cần thuốc,vừa bố thí vừa đợi thời viện binh của Lí Hữu Quyền kia đến luôn thật là tốt.”

Trần Nhược Tư bọn họ đã đem sự tình ra bàn bạc ổn thỏa rồi,thế nhưng tráng hán kia còn không có mở cửa y quán,Lâm Hân Ngọc đã có chút nộ khí,nàng trong lòng thầm nghĩ:“Bọn khốn nạn này,xem ra không cho bọn chúng thấy một chút thủ đoạn,bọn chúng sẽ không nghe lời rồi.”

Nàng nghĩ đến đây,nhìn Mộng Tuyết và Trần Nhược Tư nói:“Mong rằng tên gia hỏa vô dụng kia làm được việc,có chút khó khăn rồi,chắc phải bản thân ta động thủ,đến nhanh chút.”

Lâm Hân Ngọc nói xong,nhanh bước đi đến cạnh cửa,đem tráng hán kia một nắm đẩy ngã ra ngoài,lạnh giọng nói:“Đồ vô dụng,biến cho ta,đừng để cho ta nghe được chuyện người làm hại người dân trong thành,bằng không, tuyệt sẽ không bỏ qua cho người dễ dàng vậy đâu.”

Tráng hán kia nghe nói muốn tha cho hắn,hắn liền cảm tạ sau đó xoay người nhanh chóng rời khỏi.

Lâm Hân Ngọc hướng bên trong cánh cổng quát lớn:“Các người còn không mở cổng cho ta,nếu không ta đập tan cánh cổng xông vào đó. Đợi ta vào được rồi,các người sẽ phải hối hận.”

“Bọn đàn bà hôi thối,người tưởng bọn ta sợ người sao?Có bản sự thì tự mình vào đi,bọn ta cho người có vào mà không có ra,hơn nữa còn cho người hoan hảo hưởng thụ một chút tư vị nam nhân,cam đoan người sẽ hài lòng.”Bên trong cổng một âm thanh nam tử truyền ra.

Hắn nói xong,bên trong cổng truyền ra một trận âm thanh cười ‘Ha...hả..’

Lâm Hân Ngọc tức giận đến mặt mũi trắng bệch,trong lòng mắng thầm:“Hỗn đản, tìm chết.”Nàng động chân,dùng mãnh hướng cánh cổng đá một cước.

Cánh cổng chỉ rung động vài cái,nhưng không bị đá ra,Lâm Hân Ngọc nghi hoặc,trong lòng thầm nghĩ:“Cánh cửa gỗ này,sao ta sử dụng kinh lực lớn như vậy,cánh cổng như thế nào lại không bị mở ra vậy?Chẳng lẽ bên trong tất cả bọn chúng dùng thân thể ngăn trở cánh cổng lại.”

Nàng lại động chân lần nữa,dùng mãnh xuất cước,cũng không biết nàng dùng lực quá sức hay tại làm sao,nàng lại bị chấn động lui về phía sau,thụt lùi mấy bước,thiếu chút nữa ngã nhào trên mặt đất.

Trần Nhược Tư và Mộng Tuyết thấy thế,gấp rút chạy đến,Mộng Tuyết nói:“Lâm cô nương,cô sao rồi,cánh cổng này mở không được sao?Để ta đến thử xem.”

Nàng nói xong,đã ngưng tụ năm thành pháp lực lên tay phải,một ngũ thải quang cầu trong nháy mắt xuất hiện trên tay phải của nàng,tiếp đó,nàng huy chương hướng vào cánh cổng đánh tới.

“Phanh” một tiếng chấn động,cánh cổng rung động vài cái,bên cạnh khung cửa, thương thay cho đám bụi trên bức tường bị chấn bay xuống,cánh cổng vẫn không bị mở,mà Mộng Tuyết cũng bị một cổ lực lượng trên cánh cổng phản chấn văng ra ngoài.

“Cánh cổng....cánh cổng kia khẳng định có vấn đề.”Mộng Tuyết ổn định thân hình,nhìn Trần Nhược Tư và Lâm Hân Ngọc nói.

Trần Nhược Tư đáp:“Không phải là một cánh cửa gỗ sao?Có vấn đề gì sao?...Nga....ta đã hiểu rồi,có thể là cái phòng này bị người ta thi pháp gia cố rồi,nếu đúng là như vậy , chúng ta cần thật sự đối phó lại là người đã đem phòng tử này thi pháp, có chút khó khăn rồi.”

Đương lúc thời điểm họ đang cảm thấy nghi hoặc mơ hồ,tiểu Y Nỉ thú từ trong áo Trần Nhược Tư chui ra.Sau khi chui ra nó vỗ đôi cánh non nớt của nó,đứng ở trên vai Trần Nhược Tư,nhìn Trần Nhược Tư hót không ngừng.

Trần Nhược Tư bọn họ không hiểu rõ ý của tiểu Y Nỉ thú,đều buồn bực nhìn tiểu Y Nỉ thú không biết nên làm sao.Tiểu Y Nỉ thú kia dường như đã có chút gấp gáp,nó đang ở trên người Trần Nhược Tư nhẹ nhàng mổ vài cái,sau đó bay đến cánh cổng,mổ lên cánh cổng vài cái,nó như vậy qua lại qua lại sau mấy lần,Trần Nhược Tư tựa hồ hiểu được ý của nó,hắn nói:“Người nói là để cho ta phá cổng?”

Tiểu Y Nỉ thú đứng ở đầu vai Trần Nhược Tư không ngừng gật đầu,nó vừa gật đầu vừa hót vang.

Trần Nhược Tư quay đầu nhìn tiểu Y Nỉ thú trên vai,đáp:“không được đâu,pháp lực Mộng Tuyết và Lâm Hân Ngọc hai người đều mạnh hơn so với ta,đều mở không được cánh cổng này,pháp lực của ta tẽ hại muốn chết,nhưng lại muốn ta mở,cái này không phải là giỡn chơi sao?”

Mộng Tuyết liếc mắt nhìn tiểu Y Nỉ thú,quay đầu nhìn Trần Nhược Tư nói:“Tiểu Y Nỉ thú là viên cổ tiên thú,tự nhiên hiểu biết nhiều hơn so với chúng ta,nó đã muốn chàng mở chắc là có đạo lí của nó,chàng không ngại thử xem sao,nói không chừng chàng thật sự có thể mở được cánh cổng đó thì sao?”

Trần Nhược Tư vẻ không tình nguyện giơ cánh tay phải lên,đang muốn nhắm vào cánh cổng phách chương,lúc này,tiểu Y Nỉ thú lại kêu lên,cổ ngăn cản hắn đi mở cánh cổng.Lần này Trần Nhược Tư cả bọn ba người không khỏi thắc mắc,đều nghi hoặc không giải thích được,khó hiểu nghi hoặc giương mắt nhìn tiểu Y Nỉ thú.

Tiểu Y Nỉ thú thấy mọi người đều nhìn nó,nó cũng bị làm cho hồ đồ,trong lòng nó muốn là để cho Trần Nhược Tư lợi dụng sức mạnh của thủ sáo Vạn Tượng Càn Khôn Quyển trên cổ tay để mở cửa,nhưng nó vô

pháp nói nên lời,nó thấy Trần Nhược Tư bọn họ không hiểu ý của nó,nó cũng đã có chút khấn trương.

Tiểu Y Nỉ thú này sau khi đủ một tháng là có thể biến ảo,cũng có thể nói ra ngôn ngữ loài người,nó bây giờ khoảng cách hết tháng cũng chỉ còn vài ngày thời gian.Trong lòng nó đang nghĩ rằng:“Đợi ta có thể nói chuyện,cùng các người giao tiếp được,lúc đó đã tiện lợi hơn,các người vì cái gì không thể đợi thêm vài ngày sau mở cánh cổng này vậy.”

Nó nghĩ đến đây,cái đầu hạt dưa quay qua quay lại,một ý niệm chợt xuất hiện trong đầu nó.

Tiểu Y Nỉ thú hét lên hai tiếng,từ từ bay lên hướng tay phải Trần Nhược Tư hạ xuống,sau đó nó dùng mỏ kẹp vào tay áo của Trần Nhược Tư kéo lên trên.

Trần Nhược Tư cũng không rõ ý của nó,hắn nghi hoặc nói:“Người muốn ta xắn tay áo lên sao?”

Hắn nói xong liền xắn tay áo của mình lên,tiếp theo nói:“Xắn lên rồi,bay giờ cần phải làm gì nữa?”

Tiểu Y Nỉ thú ngừng lại trên cánh tay phải duỗi thẳng của Trần Nhược Tư,dùng mỏ mổ mổ vài cái lên Vạn Tượng Càn Khôn Quyển trên cổ tay hắn,sau đó lại hét vang lên.

Trần Nhược Tư bị hành động này của tiểu Y Nỉ thú làm cho đầu óc có chút rối loạn, bị làm cho càng nghĩ càng hồ đồ.

Lâm Hân Ngọc càng ngây ngốc giương mắt nhìn tiểu Y Nỉ thú,không biết nó đang làm trò quỷ gì.

Mộng Tuyết ngẫm nghĩ rồi nói:“Tiểu gia hỏa,người nói là để cho Tư dùng lực lượng của cái vòng trên cổ tay hắn, liền có thể mở được cánh cổng bị thi pháp trước mắt, phải không?”

Tiểu Y Nỉ thú hưng phấn vui mừng hét vang lên,bay đến trước mặt Mộng Tuyết,dùng mỏ nhẹ nhẹ quẹt vài cái trên khuôn mặt Mộng Tuyết,sau đó bay đến trên vai nàng,nhảy nhót ,nhìn Trần Nhược Tư.

Mộng Tuyết,Trần Nhược Tư,Lâm Hân Ngọc ba người,lúc này mới bừng tỉnh hiểu rõ.

90. Chương 90: Cường Địch Đáo Lai

Ở thế giới này ngoại trừ ba loại lực lượng trên,còn có Ma Lực của Thú nhân cùng với Hỗn Nguyên Chi Linh Lực không có người tu luyện thành.Hỗn Nguyên Chi Linh Lực này trong sử sách có ghi lại,nhưng có thể chân chánh tu luyện nắm giữ lực lượng này, thế giới loài người còn không có thấy qua.

Vạn Tượng Càn Khôn Quyển trên cổ tay Trần Nhược Tư vốn là một linh vật pháp khí ,nó ở trong tay Thần Tiên sử dụng xuất ra Thiên Huyền Chi Lực,mà ở trong tay người tu Đạo hoặc là Phật môn đệ tử thì là Pháp Lực lực lượng,...nói cách khác,Vạn Tượng Càn Khôn Quyển này ở trong tay tộc nhân khác nhau,lực lượng nó phát ra cũng không giống nhau.

Nhưng hiện giờ Vạn Tượng Càn Khôn Quyển ở trong tay Trần Nhược Tư đã không phải pháp khí trước kia nữa,mà bản thân nó đã ẩn chứa Hỗn Thiên Chi Linh Lực pháp khí,tại sao lại như vậy?

Nguyên nhân rất đơn giản là vì Vạn Tượng Càn Khôn Quyển này,lúc Trần Nhược Tư rơi vào luyện ngục của Minh tộc nhân,nó đã hấp thụ U Âm Chi Linh Lực của Minh tộc nhân, đồng thời cũng hấp thụ Thiên Huyền Chi Lực của những Thần Tiên.Hai loại lực lượng này đứng ra không thể ở cùng một chỗ, nhưng đồng thời bị hấp thụ vào, trải qua Lam Sắc Liệt Diễm trong Luyện Ngục luyện chế khiến cho nó đã trung hòa hai loại lực lượng và đem chuyển hóa tất cả thành Hỗn Thiên Chi Linh Lực như hiện tại.Cái này cũng có thể nói là một loại cơ duyên xảo hợp.

Vạn Tượng Càn Khôn Quyển trên cổ tay Trần Nhược Tư sở hữu loại lực lượng này không ai biết,mà tiểu Y Nỉ thú bản thân là viên cổ tiên thú trời sinh thông linh,đối với lực lượng này cũng có năng lực cảm ứng trời sinh.Do vậy,nó có thể nhận biết uy lực cường đại của loại lực lượng này.

Trần Nhược Tư,Mộng Tuyết,Lâm Hân Ngọc ba người,sau khi đã hiểu rõ ý của tiểu Y Nỉ thú,mặc dù dường như có chút giật mình hiểu ra,nhưng bọn họ trong lòng đều cảm thấy kì quái,trong lòng buồn bực:“Tên tiểu gia hỏa này,sao lại có thể biết sức mạnh trên cái vòng này có thể mở được cánh cổng này vậy?”

Trần Nhược Tư đi đến trước mặt Mộng Tuyết, đưa tay nhẹ nhàng vuốt đầu tiểu Y Nỉ thú, cười cười nói: “Tên tiểu gia hỏa này đã muốn đệ mở cổng, đệ cũng nên thử xem sao, bản lĩnh của đệ các tỷ cũng đã biết nếu có mở không được cũng không thể trách đệ, đều do tiểu gia hỏa kia nha.” Hắn nói xong, nhanh chóng hướng cánh cổng đi tới.

Trần Nhược Tư ở phía trước cổng ba mét thì ngừng lại, nâng cánh tay đuổi thẳng, niệm tụng đọc chú ngữ khu động Vạn Tượng Càn Khôn Quyển. Chú ngữ niệm tụng xong mấy đạo kim sắc quang trụ xen lẫn vài ngũ thải sắc quang mang, từ Vạn Tượng Càn Khôn trên cổ tay Trần Nhược Tư phát ra nhằm vào cánh cổng y quán thẳng tiến đến.

Lâm Hân Ngọc thấy từ cái vòng trên cổ tay Trần Nhược Tư phát xuất có ít nhiều bất đồng, nàng có chút kì quái, nàng quay đầu nhìn Mộng Tuyết nói: “Màu sắc quang mang phát ra từ cái vòng kia dường như cùng với màu sắc lực lượng quang mang người và ta phát ra không hoàn toàn giống nhau, đây là lực lượng của hắn sao?”

“Đúng vậy, trong lòng ta cũng đang khó hiểu đây.” Mộng Tuyết đáp.

“Các người không hiểu chỗ nào, lực lượng hắn bây giờ đang phát ra, là Hỗn Thiên Chi Linh Lực mà các người từ trước giờ đều chưa thấy qua. Nếu hắn có thể lợi dụng tốt lực lượng này, thì sẽ có phúc khí sở hữu linh vật, trái lại, chính là đại họa lâm đầu. Nhưng ta tin tưởng, hắn là phúc tinh chứ không phải tai tinh”. Tiểu Y Nỉ thú nhìn Mộng Tuyết các nàng có chút nghi hoặc, nó muốn nói, nhưng nó hiện tại không thể nói, nó chỉ có thể trong lòng lăm băm như vậy.

Mấy cây quang trụ kia trong nháy mắt tản ra đã biến thành vạn trượng kim quang cùng với thải sắc quang mang, đan vào nhau thành hỗn hợp quang mang, đánh về phía cánh cổng mục tiêu của Trần Nhược Tư.

“Phanh” một tiếng chấn động, cánh cổng kia bị đánh trúng tan nát, mảnh gỗ hướng phía bên trong cửa văng đi.

Bên trong cánh cửa âm thanh nhốn nháo nhất thời vang lên.

Không được một hồi, bọn người bên trong cánh cổng tay cầm đại đao vọt đến, đem Mộng Tuyết, Trần Nhược Tư và Lâm Hân Ngọc ba người vây ở bên trong.

Một tráng hán trợn mắt nhìn bọn họ ba người quát lớn: “Là ai, là ai phá hủy cánh cổng, bước ra cho lão tử.”

Tiểu Y Nỉ thú dường như nhìn không quen kiểu cách ra vẻ của hắn, nó đang ở trên đầu vai Mộng Tuyết, vỗ đôi cánh một cái, sau đó cấp tốc hướng tráng hán kia bay đến.

Tráng hán kia chỉ thấy được một đạo kim sắc quang ảnh hướng hắn bay đến, trong lòng hắn thất kinh: “Đây là ám khí gì a, tốc độ thật quá nhanh, ta...” hắn còn chưa kịp nghĩ tiếp, đạo kim sắc quang ảnh kia đã xuyên thấu qua cổ của hắn, nhất thời một đằng trước, một đằng sau, đã bắn ra hai tia máu phún ra ngoài.

Tiểu Y Nỉ thú trong nháy mắt đã giết chết tráng hán kia, trong mắt mọi người chỉ thấy được nó từ trên đầu vai của Mộng Tuyết bay đến trên đầu vai Trần Nhược Tư, còn thời điểm trước đó chỉ thấy được một đạo kim sắc quang ảnh.

Đồng bọn của gã tráng hán kia thấy vậy đều cảm thấy kinh hãi, trong lòng bắt đầu hoảng loạn, “Đương” có một số gã đại đao nắm trong tay cũng rơi xuống đất, phát ra tiếng vang.

Ba người Trần Nhược Tư cũng đều cảm thấy giật mình, bọn họ cũng không nghĩ đến tiểu gia hỏa kia còn chưa tròn một tháng đã có thủ đoạn giết người như thế, bọn họ sau khi nhìn tráng hán kia ngã quỵ xuống, đồng thời quay đầu nhìn tiểu Y Nỉ thú.

Tiểu Y Nỉ thú trên đầu vai Trần Nhược Tư sau khi kêu lên vài tiếng “Tra Tra”, mở rộng cái miệng ngáp một cái, bay vào trong áo Trần Nhược Tư, không được một hồi đã nằm trong áo Trần Nhược Tư ngủ rồi.

Qua một lúc lâu, Trần Nhược Tư nói: “Các người cũng đã thấy được thảm trạng của thủ lĩnh các người, nếu các người còn tiếp tục ngoan cố, cuối cùng sẽ giống như hắn, bây giờ nhanh đem tất cả dược thảo của y quán ra đây.”

Đám người kia bị dọa đến sợ vỡ mật, bây giờ nghe được mệnh lệnh nào còn dám không nghe. Trần Nhược Tư vừa dứt lời, bọn họ đều đã vứt bỏ đao trong tay, hướng phía trong y quán chạy vào.

Sau khi nhìn thấy đám người kia chạy vào y quán, Trần Nhược Tư đi đến trước mặt Mộng Tuyết và Lâm Hân Ngọc, bắt chuyện với các nàng.

Đột nhiên, không trung nổi lên một trận đại phong quái dị, cuộn cuộn cuốn vô số gạch ngói trên mái nhà nhắm nơi bọn Trần Nhược Tư đang đứng bay đến.

Trên bầu trời phía xa xa, có vài đám mây sặc sỡ cũng đang nhắm hướng bọn họ tràn tới.

“Đi nhanh, có cường địch đến rồi.” Mộng Tuyết kêu lớn. Nàng vừa nói, vừa đưa tay nắm lấy Lâm Hân Ngọc và Trần Nhược Tư, hướng vị trí khu mua bán nhanh chóng phóng đi. Khi nàng vừa dứt lời thì bọn họ cũng đã đến trước cổng khu mua bán.

Lúc này, một trận âm thanh hỗn loạn của gạch ngói bể tan tành từ phía sau lưng bọn họ truyền tới. Bọn họ nghe tiếng quay đầu nhìn lại, bọn họ nhìn thấy vị trí mặt đất chỗ bọn họ vừa đứng khi nãy, đã bị ngọn quái phong kia mang theo gạch ngói đập xuống tạo thành vô số lỗ thủng.

Lâm Hân Ngọc cười cười nhìn Mộng Tuyết nói: “Nguy hiểm thật, cảm ơn người, bằng không chúng ta sợ rằng đã bị đánh thủng thành tổ ong, xuống thăm địa phủ rồi.”

Trần Nhược Tư trầm mặc một hồi rồi nói: “Đây là người gì vậy a, sao lại lợi hại vậy, không trách được bọn người trong y quán này dám lộng hành như thế, nguyên lai là có cường giả đứng sau lưng làm chỗ dựa. Nếu chúng ta cứ như vậy bỏ đi, thì những người dân trong thành kia không phải lại phải gặp tai ương sao?”

“Không phải chúng ta không muốn trợ giúp thành dân, chỉ là sức mạnh của chúng ta bây giờ căn bản vô pháp cùng bọn chúng đối kháng, ta cảm thấy chúng ta trước tiên rời khỏi đây, sau đó lại nghĩ biện pháp, các người nghĩ sao?” Mộng Tuyết nói.

“Àn, ta đồng ý.” Lâm Hân Ngọc đáp.

“Như vậy mặc dù là tốt, nhưng...” Trần Nhược Tư nói đến đây dừng một chút, trầm mặc một hồi, nói tiếp: “Cần phải như vậy, chúng ta trước tiên đi khỏi đây, để trà trộn vào trong đám người để xem xét tình huống.”

“Không được, như vậy quá nguy hiểm” Mộng Tuyết lo lắng nói.

Trần Nhược Tư nói: “Nếu sợ nguy hiểm như thế thì việc gì cũng không làm được, cứ quyết định như vậy đi, các tỷ hãy mau chóng li khai.”

Trần Nhược Tư nói xong đem bọn họ hai người đưa ra phía trước cửa khu mua bán, bản thân không để ý sự phản đối của các nàng, đi theo đám người to gan hướng cổng y quán xem náo nhiệt.

Mộng Tuyết và Lâm Hân Ngọc hai người, bất đắc dĩ đưa mắt nhìn nhau, gật đầu đồng thời xoay người, cùng theo đám người đi xem náo nhiệt, hướng trước cổng y quán đi đến.

91. Chương 91: ứng Phó Cường Địch (1)

“Kỳ quái, vì sao bọn chúng lại mang mặt nạ nhỉ? Trừ phi bọn chúng căn bản không phải là nhân loại.” Trần Nhược Tư trong lòng nghi hoặc.

Trần Nhược Tư dự đoán một chút cũng không sai, ba tên vừa hạ xuống này chính là người của thú tộc. Bọn chúng đúng là được Lý Hữu Quyền mời tới giúp đỡ. Nói trở lại, bọn người Lý Hữu Quyền sở dĩ làm chuyện thương thiên hại lý này đều là chịu sự sai khiến của thú nhân tộc.

Thú nhân tộc vì muốn kiếm thật nhiều tiền tại, ở các đại thành thị trung thổ kiến tạo căn cứ, phương pháp kiến tạo các căn cứ này đều giống như loại y quán trước mặt, phải đứng vững trước công kích của pháp khí lực lượng, Thiên Huyền chi lực của thần tiên, pháp lực lực lượng của Đạo môn và Phật môn, U Âm linh lực của Minh tộc nhân.

Bọn chúng muốn lợi dụng căn cứ này để yểm hộ cho hành tung của bản thân, sau đó từ từ ăn mòn làm giảm người trong Đạo môn và Phật môn của trung thổ, từ đó mà đạt được mục đích xâm chiếm trung thổ.

Ý nghĩ này một cái ý tưởng của thú nhân, bây giờ cái ý tưởng kế hoạch này của bọn chúng đang được bí mật tiến hành .

Bởi vì thú nhân ở trung thổ hình dạng bị rất nhiều người nhận ra, cho nên bọn chúng lúc ban đầu chỉ có thể bỏ tiền ra thu mua một vài nhân sĩ trung thổ vì bọn chúng bán mạng làm việc. Nhưng đám người bán mạng cho bọn chúng này không hề biết, hiểu mục đích và dụng tâm chân chính của thú nhân.

Mà cái bí mật tổ chức Long Ưng bang cũng là bọn chúng bí mật sắp đặt, bang chủ của tổ chức cũng đều là người liên lạc do thú nhân trực tiếp phái ra sai khiến. Một khi thú nhân cảm thấy tên bang chủ đó không còn giá trị lời dụng nữa sẽ đem giết chết, sau đó điều tới một người mới, lại đảm nhận chức vụ bang chủ, đương nhiên, sự việc giết chết bang chủ đều tiến hành trong bí mật.

Thú nhân kiến lập bí mật tổ chức này còn có một mục đích nữa, đó là mua chuộc những người trung thổ nguyện ý gia nhập Long Ưng bang, một khi căn cứ của thú nhân kiến tạo thành công rồi, bọn chúng sẽ công nhiên lấy thân phận là thiên hạ đệ nhất bang để thông báo cho toàn thiên hạ, sau đó sai khiến người trung thổ tiếp tục thống lĩnh Long Ưng bang , thú nhân bí mật ở phía sau trù đặt xâm lược kế hoạch của bọn chúng. Mục đích của bọn chúng muốn làm cho cái kế hoạch này thiên y vô phùng(1), từ biểu hiện mặt ngoài giống như là người trung thổ tàn sát lẫn nhau, trên thực tế lại là do bọn chúng bí mật thao túng.

Bây giờ, khi thú nhân biết được có người tới y quán làm loạn, bọn chúng cũng vô cùng chú trọng, bởi vậy liền phái ra ba tên đến xem.

Ba tên này sau khi hạ xuống đảo mắt một vòng nhìn những người đang xem náo nhiệt ở bên cạnh, một tên trong đó hướng đến những người còn đang vận chuyển dược thảo ra ngoài hét lên:“ta là người của bang chủ do Lý Hữu Quyền thủ lĩnh của các người mời tới, các người đang làm cái gì, ai bảo các người đem dược thảo chuyển ra ngoài.”

Đám người đang vận chuyển dược thảo nghe hắn nói là người cùng phe với mình, trong lòng nhẹ nhõm hơn nhiều, bọn họ đều dừng việc vận chuyển lại, một tên tráng hán chạy tới nói:” Là hai cái nữ nhân và một tên thanh niên muốn chúng tôi vác ra, sức mạnh của bọn họ thật quá cường đại chúng tôi căn bản không phải là đối thủ của bọn họ, chỉ có thể nghe chỉ thị của bọn họ.”

“Bây giờ có chúng ta ở đây, còn không mau đem dược tài khiêng trở về. Bọn chúng nếu tiếp tục dám tới, chúng ta nhất định lột da của hắn.” một tên thú nhân nói.

“Vâng, chúng tôi liền khiêng trở lại.” tráng hán nọ miệng nói vậy nhưng trong đầu hắn nổi lên nghi ngờ, trong lòng thầm nghĩ:“ai biết được bản lĩnh của các người cao đến đâu, các người và bọn họ đánh nhau rồi, ai cũng không dám bảo chứng các người nhất định có thể thắng được bọn họ.”

“Thủ lĩnh, người xem, cửa y quán dường như bị sức mạnh nào đó đánh cho nát vụn, sự việc này là như thế nào nhỉ?” một tên thú nhân nói.

Tên được gọi là thủ lĩnh, quay đầu nhìn lại cánh cửa y quán, sau khi hắn nhìn thấy cánh cửa thật sự bị đánh nát, trong lòng nghi hoặc:“không thể nào, trong loài người làm sao có người có được sức mạnh như vậy? ngay cả chúng ta xuất thủ cũng không thể đem cánh cửa đánh cho nát vụn được, trừ phi đặc thù vật chất mất công hiệu rồi.” hắn nghĩ đến đây, nhanh chóng đi đến kế bên cánh cửa, cận thận kiểm tra. Đợi cho hắn sau khi kiểm tra xong, đạt được kết quả, khiến cho hắn vô cùng hoảng sợ:“không thể nào, đặc thù vật chất không hề mất đi công hiệu, mà sức mạnh đánh nát cánh cửa là một loại hỗn hợp lực lượng, chẳng lẽ bây giờ trong loài người có người có thể sử dụng được Hỗn Thiên chi linh lực, không thể nào, không thể nào!”

Trong đầu hắn khi xuất hiện vài tiếng nghi hoặc “không thể nào” hắn đứng dậy nhìn hai thú nhân mang mặt nạ kế bên nói :“hai tên các người trông nom cẩn thận nơi này, không để bất cứ kẻ nào tới phá hoại, bảo bọn chúng đình chỉ vận chuyển dược thảo, trở về nhà trước đi, ta cần phải khẩn cấp trở về báo cáo thủ lĩnh về sự tình phát nơi này.”

Hai tên thú nhân đáp:“Vâng, thủ lĩnh.”

Tên được gọi là thủ lĩnh, tung người bay lên, giống như một đạo quang ảnh chiếu thẳng vào thái sắc vân đóa đang lơ lửng trong không trung. Quang ảnh này lúc đến gần vân đóa, thái sắc vân đóa, nhanh chóng

hướng bầu trời cao từ từ bay lên, trong nháy mắt hòa lẫn vào trong vân đóa trên không trung biến mất không còn nhìn thấy bóng dáng.

Trần Nhược Tư nhìn thấy người nọ có bản lĩnh như vậy, trong lòng lập tức cảm thấy kinh ngạc hoảng sợ, trong đầu nghĩ hoặc: “thân thủ của bọn chúng so ra không kém thần tiên, bọn chúng rốt cuộc là người nào đây? Chẳng lẽ là Minh tộc nhân, nhưng ta đã từng gặp qua Minh tộc nhân, thậm chí chui vào đất, cũng cần phải hóa thành khói đen (hắc yên), chưa từng thấy qua có thể khu vân giá vụ, trừ phi bọn chúng là loại thần tiên có lòng dạ xấu xa.” Trong hiểu biết của Trần Nhược Tư còn không có tồn tại khái niệm thú nhân chủng tộc, sẽ không có gì là quái lạ khi hắn suy nghĩ lung tung như vậy.

Một tên trong hai tên thú nhân lưu lại nói với đám tráng hán đang khiêng thảo dược: “Được rồi, các người ngừng vận chuyển, đều trở về nhà đi, đợi thủ lĩnh của các người Lý Hữu Quyền trở lại rồi tiếp tục nghe sự sắp đặt của hắn, chúng ta muốn gìn giữ hiện trường này nguyên dạng.”

Đám tráng hán nghe thú nhân nói xong đều ngừng vận chuyển, vuốt mồ hôi trên trán, tụ tập lại, sau khi chào tạm biệt hai tên thú nhân, ồn ào rời đi.

Tráng hán vận chuyển đều đã rời đi, đám dân chúng đứng xem cảm thấy không có cái gì đáng xem nữa, bọn họ cũng nhao nhao giải tán.

Mộng Tuyết và Lâm Hân Ngọc thấy người đều đi hết, mà Trần Nhược Tư vẫn còn ở đó chăm chú nhìn thú nhân ở cửa, các nàng nhanh chân đi tới, Mộng Tuyết nhỏ giọng nói với Trần Nhược Tư: “Đi thôi, chúng ta cũng nên đi thôi. Nếu không, bị bắt hiện rồi muốn rời đi đã đi không được nữa.”

Mộng Tuyết vừa nói xong, một tên thú nhân từ cửa y quán phi tới, nhìn chằm chằm vào ba người bọn Mộng Tuyết, tỉ mỉ đánh giá một chút, nói: “ba người các người ở đây thì thậm chí nói cái gì?”

“Không có, không nói cái gì cả, chúng ta chỉ cảm thấy kỳ quái các người vì sao muốn mang mặt nạ.” Lâm Hân Ngọc mỉm cười trả lời.

“Ồ, nhân loại các người.....” thú nhân đó không cần suy nghĩ liền trả lời, nhưng hắn nói được một nửa thì không nói nữa, hắn dừng lại, trong lòng nghĩ: “thật nguy hiểm, thiếu chút nữa đã nói ra chúng ta không phải là nhân loại rồi.” Hắn cười hai tiếng, nói: “tiểu muội muội lớn lên thật là xinh đẹp, ca ca ta thấy được, trong lòng yêu mến, muốn hay không lên trên trời xem một chút, nếu muốn, ta liền đưa muội lên xem.”

“Không cần đâu, muội sợ độ cao, vạn nhất lên trời rồi, làm muội sợ hôn mê rồi không tỉnh lại nữa, như vậy lợi bất cập hại rồi.” Lâm Hân Ngọc cười đáp.

“Chúng ta đi thôi, cảm ơn ý tốt của vị đại ca này.” Lâm Hân Ngọc cười nói, nàng nói xong, quay đầu nhìn Mộng Tuyết và Trần Nhược Tư, không ngừng nháy mắt, ý nói nhanh chút rời khỏi, ở lại đây càng lâu càng không tốt.

Mộng Tuyết gật đầu, kéo theo Trần Nhược Tư hướng về phía trung tâm buôn bán đi tới.

Thú nhân nọ nhìn chằm chằm vào Lâm Hân Ngọc, đang muốn nói tiếp thì Lâm Hân Ngọc cười nói: “Muội bây giờ phải đi rồi, hai vị ca ca từ từ đợi ở đây đi nha.” Nàng nói xong, cũng không quay đầu lại đuổi theo Mộng Tuyết và Trần Nhược Tư.

“Đại ca, đệ cảm thấy ba người trước mặt này có chút không đơn giản, bọn chúng gặp chúng ta còn có thể lớn mật cùng chúng ta nói chuyện, đúng rồi, mới vừa rồi một tên tráng hán nói cho chúng ta là hai nữ một nam đến phá hại, sẽ không phải là bọn chúng chứ?” thú nhân đứng ở cửa nói.

Thú nhân vừa mới cùng Lâm Hân Ngọc nói chuyện, sau khi nghe tên thú nhân kia nói xong, cảm thấy ba người bọn họ đích xác là có điểm không giống với người dân địa phương, hắn vội vàng nói với tên thú nhân kia: “Huynh đệ, cơ hội lập công của chúng ta tới rồi, chúng ta đem ba người đó bắt lại, nhất định sẽ được trọng thưởng.” Hắn nói xong, lắc người theo hướng của bọn Trần Nhược Tư đuổi tới.

Thú nhân đứng ở cửa, trong đầu nghĩ rằng: “đều đi hết rồi, nơi này ai đến trông nom, kệ nó đã, lập công trước rồi nói sau, người đều bắt được, nơi này cũng không dùng tới nữa.” Hắn nghĩ đến đây, hướng thú nhân đang truy đuổi hô lên: “đại ca, đợi đệ với, đừng hòng một người nuốt trọn công lao!” thanh âm của hắn vừa dứt, thân ảnh của hắn đã cách cửa y quán vài trượng rồi.

1: thiên y vô phùng= áo tiên không vết chỉ khâu , ý muốn nói việc làm ,kế hoạch hoàn hảo.

92. Chương 92: Ứng Phó Cường Địch (2)

Bọn Trần Nhược Tư cũng không thèm để ý đến hắc mà trực tiếp đi vào trung tâm buôn bán.

Trung tâm buôn bán, người qua lại rất nhiều, cũng vô cùng náo nhiệt.

Thú nhân nọ vừa tiến vào trung tâm buôn bán nhìn thấy nhiều người như thế, hắc đảo mắt một vòng quanh trung tâm buôn bán, âm thầm vận khí để cho tiếng nói của mình phát ra lớn nhất, hắc tại đó lớn tiếng quát lên:“Tất cả đều ngồi xuống cho ta, bằng không, chỉ có một cái tử lộ!”

Tiếng quát mà hắc phát ra chấn động màng nhĩ, dân chúng đều bị tiếng quát tháo này dọa thành phát ngốc. Hắc vừa nói xong, trong trung tâm buôn bán lập tức trở nên an tĩnh, dân chúng cũng theo ý của hắc ngồi xuống.

Ba người bọn Trần Nhược Tư cũng đều ngồi xuống.

Tên thú nhân đến sau, cũng đi vào hắc nhìn thấy tình huống như thế, liền hỏi tên thú nhân thứ nhất:“bọn chúng đã chạy thoát rồi sao?”

“Vẫn chưa, bọn chúng vẫn còn ở lẫn trong đám người này.” Thú nhân nọ trả lời.

“Vậy thì tốt rồi, đệ có biện pháp làm cho bọn chúng tự mình hiện thân đi ra.” Tên thú nhân đến sau nói.

“Người có biện pháp tốt nào mau mau nói, chúng ta bây giờ nên làm như thế nào?” tên thú nhân đến trước nói.

Thú nhân đến sau không trả lời, hắc ho khan vài tiếng cho thấm giọng, sau đó sau đó hướng trung tâm buôn bán lớn tiếng quát:“Hai cái nữ tử và một tên thanh niên vừa mới nháo loại ở cửa Ngọc Cảnh đệ nhất y quán mau hiện thân đi ra, nếu không, ta sẽ đại khai sát giới đối với dân chúng trong trung tâm buôn bán.”

Tên thú nhân đến trước nọ chế giễu nói:“ta còn tưởng người có cái biện pháp tốt nào chứ, cái loại chủ ý cũ rích, con người ích kỷ nhất, chẳng lẽ bọn chúng sẽ vì người khác mà tự động hiện thân đi ra sao?”

Tên thú nhân đến sau nói:“Cái này thì huynh không biết rồi, nhân loại mặc dù ích kỷ nhưng cái đám người tự nhận là anh hùng, trong đầu bọn chúng đều có một cái kỳ quái mao bệnh, đó là một người làm thì một người chịu, bọn chúng sẽ không để cho người khác vì mình mà bị liên lụy, đệ thấy tiểu tử nọ còn có một chút chút khí khái anh hùng hắc sẽ đứng lên thôi.” Hắc nói xong, cười lạnh vài tiếng, một lần nữa lớn tiếng quát:“Không nghe rõ sao, ta đếm ba tiếng, nếu không ra, ta liền giết một người, cho đến khi giết hết toàn bộ đám người trong trung tâm buôn bán này, lúc đó các người còn không hiện thân đi ra được sao.”

“Một, Hai,....” Tên thú nhân đó bắt đầu đếm.

Sau khi hắc đếm đến hai, tay của hắc đã đưa lên, một cái quan cầu năng lượng lấp lánh thái sắc quang mang đã ngưng tụ ở trên tay hắc.

Trần Nhược Tư đưa mắt nhìn Mộng Tuyết và Lâm Hân Ngọc nói:“Chúng ta đi ra thôi, chúng ta nếu không hiện thân gặp nạn sẽ là đám thành dân, hơn nữa chúng ta cũng không nhất định sẽ thua!” Trần Nhược Tư nói xong, đứng dậy nhìn thú nhân nói:” ta hiện thân rồi, người thả đám người vô tội ra đi.”

Thú nhân nọ nhìn Trần Nhược Tư nói:“Tiểu tử, người thật có khí phách, tốt thôi, như người muốn.” hắc nói xong, hướng về trung tâm buôn bán quát:“người vô sự, mau chóng rời khỏi nơi này.”

Trần Nhược Tư cúi thấp đầu, nhìn Lâm Hân Ngọc và Mộng Tuyết, nháy mắt với các nàng, để cho các nàng nhanh đi theo đám người một đường thoát ra ngoài.

Hai người Mộng Tuyết và Lâm Hân Ngọc do dự chốc lát, đều không nguyện ý rời đi.

Trần Nhược Tư nhìn chằm chằm vào Mộng Tuyết và Lâm Hân Ngọc, trong mắt lộ ra ánh mắt cầu khẩn van xin, lớn tiếng hô lên:” Mọi người nhanh rời đi, nếu không sẽ không có cơ hội nữa, ta không chết được!”

Mộng Tuyết và Lâm Hân Ngọc biết Trần Nhược Tư nói điều đó, là nói cho các nàng. Mộng Tuyết cũng biết ý tứ của Trần Nhược Tư: ý tứ của hắn là nói, chạy thoát một người thì được một người, người đã chạy thoát được còn có cơ hội cứu người bị bắt, nếu như tất cả đều bị bắt rồi, thì một chút cơ hội đều không có. Mộng Tuyết nước mắt rưng rưng chảy xuống, nàng lấy tay gạt nước mắt, kéo Lâm Hân Ngọc theo hướng bên ngoài cửa trung tâm buôn bán đi ra.

Rất nhanh, dân chúng trong trung tâm buôn bán tất cả đều chạy thoát, cả trung tâm buôn bán chỉ còn thừa lại Trần Nhược Tư và hai tên thú nhân.

Tên thú nhân đến sau nhìn tên thú nhân đến trước nói:“Đại ca, không phải huynh nói là có ba người ở đây sao? Như thế nào bây giờ lại chỉ thừa lại một người thôi?”

“Có hắn rồi, chẳng lẽ còn lo lắng hai tên còn lại không đến sao? Bớt lo lắng đi.” Tên thú nhân đến trước nói.

“Àn, có đạo lý.” Thú nhân đến sau nói.

Tên thú nhân đến trước cười đáp:“đương nhiên có đạo lý rồi.” hắn nói xong, nhìn Trần Nhược Tư nói:“Tiểu tử, đến đây, theo chúng ta cùng đi thôi.”

Trần Nhược Tư liếc mắt nhìn hai tên thú nhân, trong đầu suy nghĩ:“ta bây giờ có thể khu động lực lượng của cương quyền trên cổ tay, tuyệt đối không thể bị bọn chúng dễ dàng bắt giữ, bất luận thế nào, đánh cuộc một ván, nói không chừng có thể thuận lợi chạy thoát.” Hắn nghĩ đến đây, nhìn hai tên thú nhân nói:“Ta đây một người, trời sinh thích khiêu chiến, trải qua vô số trận đấu còn chưa gặp địch thủ, bây giờ vừa lúc gặp được các người hai tên cường giả, hay là các người tùy tiện đưa ra một người, nếu như có thể làm cho ta thua tâm phục khẩu phục, ta để mặc các người xử lý, các người thấy thế nào?”

Tên thú nhân đến trước cười hai tiếng nói:“Tiểu tử, ngươi có bao nhiêu bản lĩnh lại dám nói chưa từng gặp đối thủ, ta thấy ngươi hơn nửa là bao hoa khoeác lác, tốt, ta cùng ngươi so hai chiêu, đi, ra ngoài, tránh làm phá hỏng nơi này. ”

Trần Nhược Tư mỉm cười, trong đầu nghĩ:“không nghĩ đến hai tên thú nhân trước mắt này lại dễ dàng bị lừa gạt như vậy, có thể thắng được hắn hay không, chỉ có thể nhìn vào ý trời.” hắn nghĩ đến đây, đáp lại một tiếng, theo hai tên thú nhân đi khỏi cửa trung tâm buôn bán.

Lại nói, thú nhân muốn cùng tỉ thí với Trần Nhược Tư cười lớn, hét lên với đám dân chúng:“người đi đường, tất cả đều tránh ra, quyền cước không có mắt, bị thương rồi cũng không thể trách được chúng ta, mau rời đi.”

Trần Nhược Tư thấy vậy, trong lòng cảm thấy vô cùng nghi hoặc:“cái tên này là như thế nào đây, hắn tỉ thí còn sợ làm bị thương người vô tội, xem ra, hắn cũng không phải dạng độc ác giống như trong tưởng tượng của chúng ta.” Trần Nhược Tư bước vài bước về phía trước, nhìn tên thú nhân đó nói:“Không có nghĩ ra người còn tốt bụng như vậy, không muốn làm bị thương đến người vô tội, ta thưởng thức loại hán tử này, khi ta cùng ngươi so chiêu, sẽ lưu ý một chút, thủ hạ lưu tình, như vậy, vì để chứng tỏ thành ý ta đối với người thủ hạ lưu tình, nên nhường cho ngươi ra tay trước, ta phòng ngự, như thế nào?”

Mục đích Trần Nhược Tư nói như vậy chính là muốn dọa đối thủ trước mắt một chút, để cho tên đó lúc xuất thủ, lưu lại một tay phòng bị, như vậy, hắn sẽ có cơ hội chạy thoát.

Tên thú nhân nghe Trần Nhược Tư nói xong, trong lòng thâm kinh ngạc :“xem ra tên tiểu tử này thật là có chút bản lĩnh, nếu không hắn sẽ không cuồng vọng tự đại như thế, ta cũng nên lưu ý phòng bị để đề phòng vạn nhất.” Hắn nghĩ đến đây, cười khan hai tiếng nói:“Tiểu tử, ngươi cho rằng chắc chắn thành công thắng ta, ngươi vì sao bây giờ không bỏ chạy đi?”

Trần Nhược Tư cười lớn nói:“ha ha ha, nam tử hán đại trượng phu, như thế nào có thể nói một đằng làm một nẻo đây, ta muốn đi, cũng phải đi cho quang minh chính đại, ngươi ra tay đi.” Thật ra, hắn bây giờ trong lòng rất khẩn trương, hắn hận không thể quay người bỏ chạy, nhưng hắn biết, bản thân trực tiếp bỏ chạy khả năng thành công tính là không, hắn chỉ có thể đánh cuộc một ván, mượn lực lượng của tên kia giúp hắn bỏ chạy.

Thú nhân nọ, yên lặng nhìn Trần Nhược Tư, trong đầu đánh giá: “tiểu tử này khí tức bình ổn, thêm nữa mặt không đổi sắc, trừ phi hắn thật sự nắm chắc chiến thắng ta, ta nên cẩn thận một chút, vạn nhất để cho hắn làm hại bản thân, rõ ràng uống phí công sức.” Hắn nghĩ đến đây, đến gần vài bước thăm dò Trần Nhược Tư.

Cũng không biết là Trần Nhược Tư đoán được thú nhân thiếu tự tin hay còn bởi nguyên nhân khác, lúc thú nhân đi về phía trước vài bước, Trần Nhược Tư chỉ bình tĩnh nhìn hắn, không làm bất cứ một động tác phản ứng nào. Điều này, càng làm cho tên thú nhân nọ mất tự tin.

Tên thú nhân còn lại nhìn hai người bọn họ, chỉ nói chuyện qua lại quan sát đối phương, hắn lúc thì nhìn Trần Nhược Tư, lúc thì nhìn đồng bọn, cũng không tìm thấy nguyên nhân ở đâu, trong lòng nghi hoặc: “bọn họ đang làm trò quỷ gì vậy, đều nhìn nhau hơn nửa ngày rồi, còn chưa thấy động thủ, theo lý mà nói, đại ca sẽ không thua tên nhân loại tiểu tử này, nhưng tên nhân loại tiểu tử này, vì sao hiển lộ ra một bộ dạng có dự liệu từ trước rồi? Không hiểu, thật không hiểu nổi.” Hắn nghĩ đến đây, bất đắc dĩ lắc đầu, tiếp tục quan sát động tĩnh của hai người.

93. Chương 93: Diện Đối Cường Địch (3)

Trần Nhược Tư trong lòng hoảng sợ, vội vàng lùi lại phía sau vài bước, ám niệm chú ngữ khu động Vạn Tượng Càn Khôn Quyền, hắn vung tay phải có mang Vạn Tượng Càn Khôn Quyền nghênh đón quyền đầu đang đánh tới của thú nhân. Tay phải của hắn vừa mới nâng lên, quang mang trên Vạn Tượng Càn Khôn Quyền vừa mới vượt khỏi phạm vi tay phải của hắn, một tiếng “Oanh” dữ dội theo đó phát ra.

Nơi vụ nổ xảy ra, ánh sáng chói mắt léo lên, quang mang của nó trong nháy mắt bắn rộng ra bốn phía.

Thú nhân nọ bị sức mạnh của vụ nổ ép bay lùi lại hơn một trượng mới ổn định được cước bộ. Trong lòng hắn âm thầm kinh hãi: “xem ra tiểu tử này quả thật là một đối thủ mạnh, may mắn ta đã phòng bị, nếu không đã không còn cơ hội xuất thủ nữa rồi.” Hắn nghĩ đến đây, một lần nữa tụ tập lực lượng yên lặng đợi quang mang biến mất.

Sau khi quang mang biến mất, hắn nhìn thấy trước mắt không có một ai, trong đầu nghi hoặc: “tiểu tử đó đâu?” Hắn quay đầu lại nhìn tên thú nhân đứng ở ngoài nói: “tiểu tử đó đâu, hắn đã đi đâu rồi?”

“Đệ cũng đang khó hiểu đây.” Tên thú nhân bị hỏi trả lời.

“Hồng bét, chúng ta bị lừa rồi, tên tiểu tử đó nhất định là đã mượn lực lượng của ta công kích hắn để bỏ chạy rồi. Tiểu tử này thật giảo hoạt, lần sau để ta gặp được hắn, tuyệt đối không tha mạng cho hắn.” Tên thú nhân nói.

Hắn vừa nói xong, một cái nhân ảnh từ trong không trung bay xuống.

Hai tên thú nhân nọ còn nghĩ đó là Trần Nhược Tư quay trở lại, bọn chúng tập trung nhìn lại, nhìn thấy người bay xuống đó còn mang theo một người, người bị mang theo chính là Trần Nhược Tư, bọn chúng đều cảm thấy hồ đồ.

Một tên thú nhân trong bọn chúng nói: “Thủ lĩnh, sao ngài quay trở lại nhanh vậy, hắn, sao hắn lại bị ngài bắt được vậy?”

Người vừa bay xuống nói: “khi ta bay tới vùng trời nơi này thì nhìn thấy một cái hắc ảnh hướng về phía ta cấp tốc bay tới, ta cũng không kịp nghĩ ngợi liền huy chương đánh tới hắc ảnh, khi ta nhìn thấy bay về phía ta là một người đã hôn mê, ta đã không kịp thu tay nữa rồi, một chương toàn lực của ta đã đánh trúng hắn. Sau đó, hắn rơi xuống, ta nhanh chóng đuổi theo hắn, liền ôm lấy hắn bay xuống.” sau khi hắn nói đến đây, liền đem Trần Nhược Tư đang hôn mê thả ra, nói tiếp: “tiếng nổ mạnh vừa mới phát ra chắc là từ nơi này, tiểu tử là bị các người đánh bay lên không trung sao?”

“Thủ lĩnh, đúng vậy, tiểu tử này rất có khả năng là nhân vật đứng đầu tới quấy phá y quán. Là hắn muốn cùng ta tỉ thí, hắn nói hắn lợi hại như thế này như thế kia, ta lúc đó bị hắn nói làm cho hoảng sợ, không ngờ được rằng hắn lại yếu đến như vậy, ta mới chỉ sử dụng hai tầng lực lượng mà thôi.” Tên thú nhân đã cùng Trần Nhược Tư tỉ thí nói.

“Tiểu tử này không phải là đánh nhau, mà là mưu tính cam chịu bị đánh, sau khi bị người đánh trúng còn ăn của ta một chưởng, nhưng bây giờ hắn còn chưa chết, vẫn còn hơi thở yếu ớt, không lâu sau nữa hắn sẽ tỉnh lại. Nhân loại đánh nhau kiểu này, cũng là lần đầu tiên ta được nhìn thấy.” người bay xuống nói.

“Cái gì, hắn vẫn chưa chết.” tên thú nhân nọ hoảng sợ đáp, hắn nói xong, không tin tưởng đi đến bên cạnh Trần Nhược Tư, đặt tay trên mũi kiểm tra, nói:“hắn thật sự chưa chết, kỳ quái, ngay cả chúng ta bị lực lượng cường đại như vậy đánh trúng cũng sẽ bị đánh cho chết một nửa, mà hắn liên tiếp chịu hai chưởng, nhưng còn có thể sống sót, xem ra hắn thật là một loại khác trong nhân loại.”

Hắn vừa nói xong thì Trần Nhược Tư ho khan hai tiếng, chớp chớp mở mắt, hắn cảm thấy đầu khớp xương toàn thân của mình như bị đánh nát, thân thể yếu đuối vô lực, cơ nhục toàn thân đau đớn khó chịu. May mắn, hắn cảm thấy hít thở thông sướng, ngực cũng không có cảm giác đau đớn.

Trần Nhược Tư nhìn ba người che mặt trước mắt, ngăn người chốc lát, nói:“ta đang ở đâu đây, vì sao các người tới đây nhanh vậy?”

“Tiểu tử, tính toán của người rất chuẩn, nếu không phải là thủ lĩnh của chúng ta ngăn lại, thật sự bị tên lấu cả nhà người chạy thoát rồi, xem ta như thế nào trừng trị người, làm cho người biết được hậu quả khi lừa gạt ta.” Tên thú nhân được gọi là đại ca lạnh lùng nhìn Trần Nhược Tư nói, hắn nói xong, huy chưởng đánh lên đầu Trần Nhược Tư.

Trần Nhược Tư thấy vậy, trong lòng lập tức trào lên sự sợ hãi, toàn thân run lên cầm cập, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi lạnh. Hắn muốn chuyển thân né tránh, nhưng là tâm thì có thừa mà lực lại không đủ, cơ thể căn bản không chịu sự khống chế của hắn, vẫn nằm thẳng cứng trên mặt đất, một chút cũng không di động.

Trần Nhược Tư trong lòng nghĩ:“xong rồi, lần này chết chắc rồi, không có nghĩ đến ta lại chết uất ức như thế này.” hắn nghĩ đến đây, ánh mắt nhìn chằm chằm vào bàn tay đang đánh tới của tên thú nhân nọ.

Mắt nhìn bàn tay nọ, khoảng cách tới đầu của Trần Nhược Tư càng lúc càng gần, trái tim của hắn đập cũng càng lúc càng lợi hại.

Khi tay của tên thú nhân nọ sắp đánh lên đầu của Trần Nhược Tư, Trần Nhược Tư đã cảm nhận được độ nóng của bàn tay thú nhân, một cái thái sắc quang cầu(1) từ trong tay của tên đã mang Trần Nhược Tư quay lại, bay tới đem bàn tay của tên thú nhân đang đánh tới Trần Nhược Tư giữ lại trong quang cầu, sau đó mạnh mẽ đem bàn tay hắn đánh bật trở lại.

Trần Nhược Tư tâm tình cũng buông lỏng, hắn hít thở sâu một ngụm, trong lòng vạn lần cảm tạ tên đã xuất thủ tương cứu. Hắn thật sự ngạc nhiên, tên cứu hắn cũng là đồng bọn của kẻ đã đánh hắn, hắn lại còn cảm ơn tên đó nữa.

“Thủ lĩnh, đây là cái ý tứ gì, ngài lưu lại tên tiểu tử này có tác dụng gì, vạn nhất để cho hắn chạy thoát, muốn bắt lại hắn có thể có chút khó khăn.” Tên thú nhân muốn giết Trần Nhược Tư nói.

“Bây giờ hắn đang ở trong tay chúng ta, còn sợ hắn bỏ chạy sao, ta nghe lang nhân đại ca nói muốn bắt một tên tiểu tử nhân loại đặc biệt, ta hoài nghi hắn chính là người mà lang nhân đại ca muốn bắt, ta đã phát tín hiệu liên lạc với lang nhân đại ca rồi, hắn đang trên đường tới đây, người như vậy đánh chết hắn, sau này chúng ta như thế nào giải thích với lang nhân đại ca đây?” tên thú nhân được xưng là thủ lĩnh nói.

“Đã là như vậy thì tạm thời lưu lại tính mạng của hắn, đợi sau khi lang nhân đại ca nhận định hắn không phải là người muốn tìm, ta không thể không giết hắn, sau này ngài cũng không có lý do để ngăn cản ta nữa.” Tên thú nhân muốn giết Trần Nhược Tư nói.

Tên được xưng là thủ lĩnh mỉm cười, vỗ vỗ vào bả vai tên muốn giết Trần Nhược Tư nói:“Lão đệ, vì một tên nhân loại tiểu tử mà tức giận đáng sao?” Hắn nói đến đây, chỉ vào Trần Nhược Tư đang nằm trên mặt đất, quay đầu nhìn tên thú nhân còn lại nói:“Đệ mang hắn vào y quán, ta còn có việc muốn hỏi hắn.” hắn nói xong, nhanh chóng đi về Ngọc Cảnh đệ nhất y quán.

“Lão đệ, lại làm phiền người rồi, ta cũng đi trước đây. Ha ha ha!” tên thú nhân muốn giết Trần Nhược Tư nói. Hắn nói xong ha ha cười lớn vài tiếng, theo chân tên thủ lĩnh bỏ đi.

“Khốn nạn, làm gì có chuyện nào như vậy chứ, việc tốt thì không đến phần ta, việc nặng nhọc, khó khăn liền muốn ta làm.” Tên thú nhân bị bỏ lại trong lòng thăm rửa. Hắn đi đến bên người Trần Nhược Tư, nắm lấy áo Trần Nhược Tư, đem hân hướng cổng y quán mang đi.

Trần Nhược Tư sắc mặt âm trầm, nhíu mày, trong lòng thăm rửa: “Khốn nạn, trong lòng ta vừa mới khen bọn chúng tốt bụng, không quá vài phút liền lộ ra bản tính rồi, đối đãi với một người thụ thương lại dùng cái loại phương pháp thô lỗ này, ta sao đen đủi vậy gặp phải một đám người bịt mắt.”

Tên mang Trần Nhược Tư, vừa mang theo Trần Nhược Tư vừa nói: “tiểu tử, người thật giỏi chịu đựng, ta mang theo người như vậy, người lại không la không hét, chẳng lẽ người một chút cũng không lo lắng ta sẽ không kiên nhẫn, đem người giết chết sao?”

Trần Nhược Tư hừ lạnh đáp: “ta sợ, ta bây giờ sợ muốn chết, nhưng sợ thì có thể thế nào chứ, ngược lại nếu thoải mái chút, chết rồi làm quỷ vui vẻ cũng tốt.”

“a, a, tên nhân loại nhà người suy nghĩ thật là kỳ quái.” Tên thú nhân mang theo Trần Nhược Tư, cười nói.

Trần Nhược Tư sau khi nghe tên thú nhân nọ nói xong, ngẩn người, trong lòng nghĩ: “hắn, hắn nói nhân loại chúng ta, chẳng lẽ bọn chúng không phải là nhân loại mà là yêu ma, sao lại như vậy, xem ra mạng của ta thật là khó giữ nữa rồi. Tuyệt, hẹn lại ở gặp kiếp sau!” Hắn nghĩ đến đây, khê thở dài.

1: thải sắc quang cầu= quang cầu màu sắc rực rỡ

94. Chương 94: Diện Đối Cường Địch (4)

Trần Nhược Tư bị tên thú nhân nọ mang đến cửa y quán, ném trên mặt đất.

Trần Nhược Tư nằm trên mặt đất, quan sát những người đang có mặt tại đây một lượt, trong đầu nghĩ: “đám người mang mặt nạ này không phải là nhân loại mà là yêu vật, bọn chúng tới đây, đứng ra trợ giúp cho người của y quán, việc này khẳng định có bí mật gì đó. Ai, nhưng ta cũng là kẻ sắp chết, biết những điều này còn có tác dụng gì, xem ra nhân loại trung thổ phải đối mặt với tai kiếp nguy hiểm sắp phát sinh rồi.”

Lúc này, hắn cũng không biết nên làm thế nào, hắn cảm thấy thân thể bản thân dường như đã khôi phục hoàn toàn, nhưng hắn lại vô pháp cử động.

Lý Hữu Quyền nhìn thấy bị bắt tới là Trần Nhược Tư kẻ vừa mới bắt nạt bọn hắn, nộ khí trùng trùng đi tới trước mặt Trần Nhược Tư, nhìn chằm chằm vào Trần Nhược Tư nói: “hồn tiểu tử, người cũng có ngày hôm nay, bây giờ đến lượt ta sẽ chăm sóc kỹ càng cho ngươi.” hắn nói xong, tung chân, độc ác đá mạnh vào người Trần Nhược Tư.

Chân của Lý Hữu Quyền vừa mới đá chạm vào thân thể Trần Nhược Tư, hắn liền cảm thấy có cỗ lực lượng làm cho chân hắn bắn ngược trở lại, hắn loạng choạng, mất đi trọng tâm, “ba” một tiếng, ngã ngửa ra đất.

Ba tên thú nhân nọ nhìn thấy bộ dáng của Lý Hữu Quyền, đồng thời ha ha cười lớn. Bọn chúng cũng không phát hiện ra hộ thể tiên khí từ trong nội thể của Trần Nhược Tư phóng ra đánh ngã Lý Hữu Quyền, bọn chúng cho rằng Lý Hữu Quyền dùng lực quá mạnh, mất đi trọng tâm mà ngã nhào.

“Con mẹ nó, thật là xui xẻo, chẳng lẽ nơi này có quỷ!” Lý Hữu Quyền từ trên mặt đất đứng dậy, uốn cái đầu gối, một vẻ bất âm bất dương nói.

Tên mập đi đến bên cạnh Lý Hữu Quyền, nháy mắt ra hiệu với hắn, dùng loại giọng điệu oán trách nói: “người nói cái gì, bây giờ cứu hộ thần của chúng ta đang ở ngay bên cạnh, như thế nào lại có quỷ xuất hiện ở đây được.”

Lý Hữu Quyền cũng hiểu được ý tứ của hắn, vội vàng chuyển phần nộ thành vui vẻ, chậm rãi bước tới trước mặt ba tên thú nhân, khom lưng cúi đầu nói: “ba vị khách khanh gia, xin hỏi xưng hô thế nào, nếu muốn cái gì, xin cứ nói, ta tận lực thỏa mãn yêu cầu của các vị, bang chủ đại nhân uy tín thật lớn, lại có thể mời đến những người có bản lĩnh như thần tiên, các vị thật sự rất tài giỏi.”

Tên thủ lĩnh thú nhân, khinh thường liếc mắt nhìn Lý Hữu Quyền, trong lòng nghĩ: “nếu nhân loại đều là loại người này thì chúng ta đã bớt lo nghĩ một chút rồi, chỉ cần dọa nạt liền có thể đạt được cái chúng ta

muốn, đám người này, thật là bại loại trong nhân loại, chỉ có điều, cũng nên nói ngược lại, không có bọn chúng dạng bại loại này, chúng ta thật sự là vô pháp thực thi kế hoạch một cách thuận lợi.”

Hắn nghĩ đến đây, nhếch miệng cười nói: “Chúng ta cái gì cũng không cần, chỉ cần các người tận lực trung thành với bang chủ của các người, đó chính là sự báo đáp đối với chúng ta rồi. Nghe nói người đến phá y quán còn có hai tên nữ tử nữa, các người liền phái người đem tin tức tiểu tử đã bị chúng ta bắt giữ khống chế, rất nhanh sẽ đem hắn xử tử. Khi bọn chúng nhận được cái tin tức này, nhất định sẽ tới cứu người, lúc đó, chúng ta sẽ đem bọn chúng một lần bắt hết, các người cũng không phải lo lắng về sau nữa.”

“Vâng, ta lập tức án chiếu theo lời ngài nói, phái người đi loan truyền tin tức.” Lý Hữu Quyền đáp.

Tên mập phó bang chủ liếc mắt nhìn ba tên che mặt, hắn cảm thấy trong đôi mắt của ba người trước mặt này, phóng ra một loại ánh mắt làm cho người ta cảm thấy sợ hãi, trong lòng hắn không khỏi rung mình, hắn cố gắng đề cao dũng khí, đi về phía trước nói: “Ba vị khách khanh gia, ta vốn là Long Ứng bang phó bang chủ, mấy ngày trước ta bị tên tiểu tử này lấy trộm mất lệnh bài đại biểu cho thân phận của phó bang chủ, ta có thể tìm kiếm một chút trên người của hắn không?”

Tên thủ lĩnh trong ba tên thú nhân, trong lòng nghĩ: “Người tai to mắt lớn, lá gan nhỏ như chuột lại còn có thể làm phó bang chủ, thật không hiểu tên bang chủ kia chọn người như thế nào, chẳng lẽ trung thổ tìm không được dạng người giúp chúng ta làm việc sao? Xem ra muốn để cho người trung thổ hoàn toàn thần phục, còn phải bỏ thêm nhiều tâm tư vào đây nữa.” Hắn nghĩ đến đây, ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào tên mập nói: “Người là phó bang chủ, đường đường là một tên phó bang chủ lại không bảo quản được lệnh bài tượng trưng cho thân phận của mình, người cho rằng người còn có đủ tư cách làm cái chức phó bang chủ này sao? Cút ngay, nhìn thấy bộ dạng ham sống sợ chết của người, ta lại tức giận.”

Tên mập nghe tên thủ lĩnh thú nhân nói xong, mặt vàng như đất, ánh mắt độc ác liếc nhìn Trần Nhược Tư sớm đã nằm trên mặt đất, lưỡng lự rời khỏi cửa y quán.

Trần Nhược Tư căn bản là không để hai tên bại loại này vào mắt, trong lòng hắn ngược lại có chút vui vẻ, hắn nghĩ: “a, a, đây là hạ tràng cho những kẻ làm chó săn như các người, nếu luân lạc đến bước đường bị người ta sai bảo, ta tình nguyện chết cũng sẽ tuyệt đối không làm chó kiếm sống tạm bợ như vậy.” Hắn nghĩ đến đây, nhìn ba tên thú nhân trước mặt nói: “ta tên quái vật, ở đây cũng đã không còn ai khác nữa, dù sao ta cũng là người phải chết, các người bỏ mặt nạ ra đi, để cho ta nhìn xem, cũng là làm cho ta chết được rõ ràng, các người thấy thế nào?”

Trong lòng Trần Nhược Tư lúc này đã xem bản thân như là một người phải chết, như vậy hắn cũng cảm thấy thoải mái đi rất nhiều, cũng không còn sợ hãi như trước nữa. Đã là như vậy, hắn còn sợ cái gì mà không dám gọi ba tên đeo mặt nạ trước mặt là quái vật.

“Tiểu tử, người gọi chúng ta là cái gì, quái vật? Chẳng lẽ người đã biết thân phận của chúng ta rồi?” thú nhân thủ lĩnh hỏi.

Trần Nhược Tư cười lạnh một tiếng nói: “Ta chỉ biết các người không phải là nhân loại, các người mạo hiểm xâm nhập vào địa vực trung thổ của nhân loại có mục đích gì đây, những việc các người làm nhất định sẽ đem lại phiền toái cho các người, hành tung của các người một khi bị phát hiện, sợ rằng là có đi mà không có trở về nữa.”

“Bây giờ, chỉ mỗi mình người biết được hành tung của chúng ta, nhưng người đang ở trong tay của chúng ta, đợi chúng ta bắt được hai vị tiểu mỹ nhân kia, chúng ta liền lẳng lẽ rời đi, ai sẽ biết đây, vẫn là người hãy tự lo cho mình nhiều hơn chút đi.” Thú nhân thủ lĩnh cười nói.

Trần Nhược Tư đột nhiên nhớ đến quan hệ của mình và Mộng Tuyết, mà Lâm Hân Ngọc lại sống chết bám lấy hắn, làm cho hắn cảm thấy rất phiền não, hắn muốn nói để cho Lâm Hân Ngọc rời xa hắn, nhưng hắn lại sợ làm tổn thương trái tim nàng. Hắn chỉ cần nghĩ đến bộ dạng ghen tuông của hai người Mộng Tuyết và Lâm Hân Ngọc, trong lòng hắn cũng không biết là vì sao, sẽ trở nên rối bời.

Trần Nhược Tư lắc lắc đầu, cười nói: “Ta có gì mà phải suy nghĩ, dù sao thì cũng chết. Đối với ta mà nói, có lẽ cái chết cũng là sự giải thoát, cũng không cần phải suốt ngày phiền não nữa.”

“Trong loài người, loại người không để ý đến sinh tử như người thật sự là hiếm thấy, vì người không sợ chết,

ta đối với người cảm thấy có chút bội phục, người nói xem có tâm nguyện gì, đợi sau khi người chết đi, ta thế người đi làm.” Thú nhân thủ lĩnh nói.

Trần Nhược Tư mỉm cười, con người đảo đảo, trong lòng thầm nghĩ: “quái nhân thủ lĩnh trước mắt này thật thú vị, xem ra hắn cũng là người có nghĩa khí, không, phải là tên quái vật có nghĩa khí. Ta phải nghĩ biện pháp thân cận với hắn, nói không chừng hắn đại phát từ bi, có thể tha chết cho ta.”

Hắn nghĩ đến đây, đang muốn mở miệng nói chuyện, đột nhiên một cái nhân ảnh từ ngoài cửa tiến vào.

Ba tên thú nhân đứng lên nghênh đón, thú nhân đầu lĩnh nói: “Lang nhân đại ca, huynh tới thật nhanh, huynh nhìn một chút tên tiểu tử trên mặt đất, có phải là người huynh muốn bắt không?”

Trần Nhược Tư nhìn về phía người vừa mới đến, xuất hiện trước mắt hắn chính là lang nhân đã từng xuất hiện trước đó ở y quán, Trần Nhược Tư sửng sốt, trong lòng nghi hoặc: “hắn là lang nhân, vậy thì ba tên mang mặt nạ này phải là đồng loại của bọn chúng, chẳng lẽ bọn chúng là thú nhân tộc, đúng rồi, bọn chúng khẳng định là thú nhân tộc. Ai, nếu ta bây giờ có thể chạy thoát, sẽ lập tức đi thông báo cho đạo quán gần nhất, để cho bọn họ đi thu thập đám xâm nhập giả đáng chết này.” Hắn nghĩ đến đây, trong lòng cảm thấy mù mịt, trong đầu liền xuất hiện ý niệm muốn sống. Loại ý niệm cầu sinh này của hắn, không phải vì bản thân hắn có thể sống sót mà là vì để cho mình có thể tiếp tục sống, đem tin tức thú nhân đã tiến nhập trung thổ truyền ra ngoài.

“Ta thu được tín hiệu của người, liền trực tiếp chạy tới. Tiểu tử này đích xác là tên tiểu tử mà thủ lĩnh của ta muốn bắt, cảm ơn các người, ta mang tên tiểu tử này đi, sau đó đợi khi nhận được phần thưởng của thủ lĩnh, ta sẽ phân cho các người một nửa.” lang nhân đáp.

Tên thủ lĩnh trong ba tên thú nhân nói: “lang nhân đại ca, không vội, hắn bây giờ đang là mối nhữ của chúng tôi, huynh đem hắn mang đi rồi chúng tôi sẽ không có cách nào hoàn thành nhiệm vụ nữa, không thì thế này, huynh ở cùng chúng tôi kiên nhẫn đợi một chút, đợi đến khi đem đồng bọn của tên tiểu tử này bắt hết, huynh hãy mang hắn đi, như thế nào?”

“Được rồi, các người đã giúp ta, ta cũng ở lại, trợ giúp các người.” Lang nhân cười đáp.

Tên thú nhân thủ lĩnh vỗ vỗ lên vai lang nhân nói: “huynh đệ tốt, đi, chúng ta đi bố trí cạm bẫy, sau đó đợi cho bọn chúng chui vào.” Hắn nói xong, cả bốn tên đều đắc ý cười lớn.

Nhìn thần sắc của bọn chúng lúc này, giống như là sự việc đã thành công rồi vậy.

Bốn tên bọn chúng cười xong, một tên thú nhân đi tới, mang theo Trần Nhược Tư rời khỏi y quán.

Trần Nhược Tư nghe bọn chúng nói xong, trong lòng âm thầm vì hai người Mộng Tuyết và Lâm Hân Ngọc cầu nguyện, hi vọng các nàng sẽ không bị lừa gạt. Hắn cầu nguyện, ông trời có thể đáp ứng hắn sao? Điều này ai cũng không biết được.

95. Chương 95: Mạo Hiểm Chi Cử.

Không biết đã trải qua bao lâu, lúc các nàng nhìn thấy bốn tên thú nhân mang theo Trần Nhược Tư rời khỏi y quán thì mặt trời đã lặn xuống núi, sắc trời cũng dần âm đạm.

Trên đường cũng chỉ có lác đác vài người đi lại, cửa hàng nhỏ bên hai bên đường có lẽ bởi không có người mua nên đều đã đóng cửa.

Lúc này Mộng Tuyết và Lâm Hân Ngọc, mặc dù không ai có thể nhận ra các nàng nhưng trong tâm lý hai người vẫn cảm thấy phi thường khấn trương. Các nàng đứng ở xa xa phía sau nhìn Trần Nhược Tư bị bọn chúng khiêng đi, trong lòng rất khó chịu. Lâm Hân Ngọc rất nhiều lần không có cách nào khắc chế được tình cảm của mình, muốn xông lên liều mạng với mấy tên thú nhân nọ, đem Trần Nhược Tư cứu ra. Nếu không có Mộng Tuyết vô cùng tỉnh táo ngăn trở, sợ rằng nàng ta cũng đã rơi vào tay đám thú nhân kia rồi.

Các nàng bám theo mấy tên thú nhân nọ, đi đến một mảnh rừng phía đông bên ngoài Ngọc Cảnh Châu thành.

Lúc này, mặt trăng vẫn chưa xuất hiện, bầu trời chỉ còn ánh sáng mờ mờ, cảnh vật ở cách xa hơn một trượng nếu không cẩn thận quan sát, căn bản là không có cách nào nhìn rõ ràng. Đám chim trên cây đều đã trở về nghỉ ngơi cả.

Một trận gió nhẹ nhàng lướt qua, cũng làm cho các nàng trong lòng căng thẳng, bình tĩnh một chút để cho tỉnh táo trở lại.

Các nàng nghe được một tên thú nhân nói:“đầu lĩnh, bắt hai tên nhân loại nữ tử lại phải phí nhiều công sức vậy sao ? Bọn chúng nếu dám tới, bằng vào lực lượng của chúng ta chẳng lẽ không chế không được bọn chúng, còn thiết kế mấy cái bẫy rập, thật là lãng phí tinh thần .”

“Có điều này người còn chưa biết, khi ta trở về xin chỉ thị của phó thủ lĩnh, hắn nói muốn đem người đã đánh nát cửa y quán bắt sống, hắn có điều muốn hỏi, nếu không thì sao ta lại phải phí tinh thần đây?” tên thú nhân được gọi là đầu lĩnh nói

“Nguyên lai là như thế, nhưng ta cảm thấy phi thường kỳ quái, với lực lượng của nhân loại, như thế nào có thể đem cánh cửa được làm từ đặc chất vật chất phá hỏng đây, ngay cả Thiên Huyền Chi Lực của tiên nhân cũng không có cách nào đem cánh cửa đánh nát.” Một tên thú nhân nói.

“Đây cũng là nguyên nhân mà phó thủ lĩnh muốn ta bắt sống bọn chúng, không nên than vãn nữa, bố trí nhanh lên.” Thú nhân đầu lĩnh nói.

Mộng Tuyết và Lâm Hân Ngọc nghe bọn họ nói xong, trong lòng cảm thấy vô cùng giật mình hoảng sợ, đều thầm nhủ“thật nguy hiểm”.

“Tối quá, chúng ta chỉ có thể nhìn thấy nhân ảnh di động, không có cách nào nhìn rõ bọn họ đang làm cái gì, bây giờ nên làm sao đây? Nếu bây giờ nhân lúc bọn chúng còn chưa có bố trí xong cạm bẫy, chúng ta xông ra xem thử, nói không chừng có thể thành công.” Lâm Hân Ngọc nói.

“Chúng ta bây giờ xông ra cũng là tự tìm cái chết, đợi đến lúc đêm khuya, bọn họ phòng thủ sơ hở, chúng ta cẩn thận đi tới, như thế sẽ không đi vào cạm bẫy của bọn họ.” Mộng Tuyết nói.

“Vạn nhất bọn chúng cả đêm đều rất chú ý phòng thủ, nếu vậy thì chúng ta một chút biện pháp đều không có.” Lâm Hân Ngọc nói.

Lâm Hân Ngọc vừa nói xong, thanh âm của một tên thú nhân lại truyền tới tai các nàng, hắn nói:“Đầu lĩnh, bố trí đã xong, chúng ta bây giờ nên làm gì, là ẩn thân chờ đợi sao, hay là đứng luôn ở đây?”

“Điều này còn phải hỏi sao, tiểu tử này đã trúng nhuyễn cốt chưởng của ta, trong chốc lát cũng không động dậy được, xung quanh hắn là cạm bẫy, chúng ta đương nhiên là ẩn nấp rồi. Nếu như chúng ta trắng trợn đứng ở chỗ này, bọn chúng còn dám tới sao? Thật là tên gia hỏa không dùng đầu óc.” Một tên thú nhân nói.

Thanh âm đó vừa dứt, Mộng Tuyết các nàng chỉ nhìn thấy bốn tên thú nhân vốn thân ảnh đã rất mơ hồ, bỗng chốc biến mất không thấy nữa.

Lâm Hân Ngọc có chút nóng vội nói:“bọn chúng bây giờ đã ẩn thân cả rồi, chúng ta làm sao biết được khi nào bọn chúng phòng thủ sơ hở đây? Người không nghe thấy sao, bọn chúng nói xung quanh Trần Nhược Tư đều là cạm bẫy, chúng ta nên làm gì thì tốt đây?”

Mộng Tuyết trầm mặc một lát rồi nói:“ta đi trước thăm dò, nếu như thấy an toàn, người mới đi ra, như vậy nếu bị bắt cũng chỉ có thể bị bắt một người, mà người còn lại còn có cơ hội một lần nữa trợ giúp, người cảm thấy thế nào?”

Lâm Hân Ngọc không cần suy nghĩ liền đáp:“Tốt, theo như lời người nói mà làm, chỉ có điều để ta đi trước, bởi vì năng lực của ta không lớn bằng người, người lưu lại cơ hội sẽ lớn hơn một chút, không nên tranh dành với ta.” Nàng nói xong, không đợi Mộng Tuyết hồi đáp, liền lặng lẽ nhắm vị trí hiện tại của Trần Nhược Tư mò mẫm đi tới.

Mộng Tuyết thấy nàng ta như vậy đành lắc đầu bất lực, thở dài thầm nghĩ:“Đã biết nàng ta là người nóng nảy lại còn đem biện pháp trong đầu mình nói ra, vạn nhất nàng ta xảy sự cố,thì đây là lỗi lầm của ta.” Nàng nghĩ đến đây, lấy lại tinh thần quan sát Lâm Hân Ngọc đang chậm chậm tiến lại gần Trần Nhược Tư.

Thời gian mỗi phút mỗi giây đi qua, trái tim của Mộng Tuyết càng đập càng nhanh, nàng cảm thấy đi tới dường như không phải là Lâm Hân Ngọc mà là chính bản thân mình đang đi tới, nàng đoán trong lòng Lâm Hân Ngọc lúc này cũng giống như mình đều vô cùng khẩn trương.

Lâm Hân Ngọc di chuyển vô cùng cẩn thận, nhưng cho dù nàng cẩn thận như thế nào đi nữa thì những chiếc lá khô bị dẫm dưới chân vẫn phát ra những âm thanh nhẹ nhàng. Âm thanh này, mỗi một tiếng vang lên làm cho trái tim nàng rung lên một lần. Nàng lo lắng bản thân còn chưa tới gần Trần Nhược Tư đã bởi vì quá căng thẳng mà ngất xỉu. Nàng mạnh mẽ đè nén sự căng thẳng của bản thân, điều hòa hơi thở một chút, để cho lòng mình sau khi tỉnh táo trở lại mới dám bước tiếp.

Đêm càng thêm tối, mặt trăng lộ ra từ trong những đám mây nhưng ánh sáng yếu ớt của nó không thể nào xuyên qua những tầng lá dày đặc mà chiếu vào trong rừng.

Lúc này, có thể truyền đến tai Lâm Hân Ngọc chỉ là những tiếng kêu “quắc quắc” của đám côn trùng dưới đất.

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, Lâm Hân Ngọc rốt cuộc cũng đi đến được vị trí có thể nhìn thấy thân ảnh của Trần Nhược Tư, nàng cảm thấy khoảng cách của mình với vị trí hiện tại của Trần Nhược Tư chỉ khoảng hơn ba mét. Nàng thấp thoáng có thể cảm giác được cạm bẫy đang ở trước mặt nàng, nàng dừng lại một chút, hít sâu một hơi, bước về phía trước một bước.

Chân phải của nàng vừa mới hạ xuống, nàng cảm thấy có một bàn tay mang theo cường đại lực lượng nắm lấy cổ chân của nàng, dùng sức đem nàng ném tới chỗ Trần Nhược Tư.

Lâm Hân Ngọc hoảng sợ kêu thất thanh, cả thân thể nàng bị cổ lực lượng đó cưỡng ép ném đi, “ba” một tiếng, rơi xuống bên cạnh Trần Nhược Tư. Nàng muốn cử động thân thể, nhưng liền cảm thấy thân thể của mình như bị cái gì đó buộc chặt, đem nàng quán lấy, căn bản là không có cách nào động đậy.

Trần Nhược Tư nghe được bên cạnh mình có tiếng động, hẩn ngắc đầu nhìn lại thì thấy có một người đang nằm bên cạnh hắn, trong lòng một nửa chết lạnh, thầm nghĩ: “Lão trời già, người vì sao lại để các nàng tới tìm chết đây, vì sao, chẳng lẽ lời cầu nguyện của ta người không nghe thấy sao?” Hắn nhìn người bên cạnh nói: “Nàng là Tuyết hay là Lâm Hân Ngọc, vì sao phải mạo hiểm tới cứu ta?”

Lâm Hân Ngọc lúc này mặc dù bị bắt nhưng trong lòng nàng không biết vì sao lại cảm thấy an tâm, có lẽ bởi vì nàng biết Trần Nhược Tư vẫn an toàn, nguyên nhân bởi bây giờ đã cùng ở một chỗ với hắn. Nàng mỉm cười, nhỏ giọng nói: “Người vẫn tốt chứ? Ta là Lâm Hân Ngọc, ta là tới trước dò đường, nàng ta bản lĩnh so với ta đều cao hơn, nàng sẽ nghĩ biện pháp cứu chúng ta, người không cần lo lắng.”

Trần Nhược Tư thở dài nói: “Nàng ấy tốt nhất là đừng đến, nếu không chúng ta thật sự chỉ có chết, nàng ấy căn bản không phải là đối thủ của đám thú nhân nọ.”

“Chết thì có gì phải sợ, có thể cùng với người mình yêu chết cùng một chỗ cũng là một loại hạnh phúc.” Lâm Hân Ngọc nói.

Trần Nhược Tư nghe nàng nói xong, trong lòng thầm nghĩ: “cái nha đầu ngốc nghếch này, rốt cuộc là vì sao chứ, ta cảm thấy ta chẳng có điểm tốt nào, nàng vì sao cứ bám chặt lấy ta như thế chứ? Ta bây giờ ở trong lòng chỉ có mỗi mình Tuyết, mặc dù có chút hảo cảm đối với nàng nhưng không có nghĩa là loại tình yêu nam nữ, nếu như có cơ hội sống sót rời khỏi, ta nhất định phải nói cho rõ ràng với nàng ấy.” Hắn nghĩ đến đây, nhìn thân ảnh của Lâm Hân Ngọc nói: “Nàng sao phải khổ vậy? Vì ta mà tìm chết, thật sự là không đáng giá.”

“Ta mới mặc kệ, chỉ cần ta thấy có giá trị là được.” Lâm Hân Ngọc đáp.

Trần Nhược Tư nghe nàng nói như vậy, hẩn nhất thời không biết nói gì, rơi vào trầm tư.

Đêm càng khuya, càng thêm tối, tối tới mức nhìn không thấy rõ năm ngón tay mình.

Gió thổi nhẹ từng trận, lá cây bị gió thổi phát ra những thanh âm “sa sa”, một tia lạnh lẽo của màn đêm theo gió nhập lên người Trần Nhược Tư và Lâm Hân Ngọc cũng nhập vào người Mộng Tuyết. Ba người bọn họ dường như tâm thần tương thông đồng thời rung mình.

Đám côn trùng dưới mặt đất như cũ nhàn nhã kêu “quắc quắc”.

96. Chương 96: Lực Lượng Toàn Qua (1).(cơn Lốc Năng Lượng)

Mộng Tuyết nghe được tiếng hét của Lâm Hân Ngọc, nàng biết Lâm Hân Ngọc đã bị vây hãm, trong lòng nàng cảm thấy một trận khó chịu, một cổ nóng nẩy bất an trong nháy mắt quần chặt lấy suy nghĩ của nàng, sai khiến nàng muốn nàng xông tới.

Nước mắt của nàng cũng không biết từ lúc nào đã chảy ra.

Trong lòng nàng vô cùng hoảng loạn, cũng cảm thấy có chút luống cuống, trong đầu một mảnh mờ mịt, thầm nghĩ: “hai người bọn họ đều bị bắt rồi, nếu như hai người bọn họ đều bị xử tử, một mình ta sống còn có ý nghĩ gì đây, không bằng bây giờ xông tới, mặc kệ cạm bẫy chỉ cần có thể ở cùng một chỗ với bọn họ, dù chết ta cũng chấp nhận.” Nàng gạt nước mắt, hạ quyết tâm, chuẩn bị xông tới.

Đột nhiên, vô số đạo kim sắc quang mang, xuyên qua tầng lá chiếu xuống mặt đất.

Mộng Tuyết ngẩn người, suy nghĩ có chút hỗn loạn, nàng thầm nghĩ: “quang mang mạnh như vậy, là có người đến hay chỉ là đi ngang qua đây? Không cần nghĩ ngợi lung tung nữa, khẳng định là người qua đường, có lẽ là muốn có người giúp đỡ, mình muốn đến phát điên lên rồi...”

Nàng còn chưa tỉnh lại từ trong những suy nghĩ lẩn quẩn thì ba người toàn thân lấp lánh kim sắc quang mang từ trên không trung bay xuống khu rừng dừng lại trên mặt đất. Ba người bọn họ giống như ba pho tượng Phật phát ra vạn lư kim sắc quang mang.

Khu rừng tối đen lập tức bị vạn lư kim sắc quang mang chiếu sáng như ban ngày.

Hai người Trần Nhược Tư và Lâm Hân Ngọc nhìn thấy trước mắt đột nhiên trở nên sáng sủa, bọn họ còn cho là đám thú nhân không đợi được nữa mà hiện thân, khi hai người quay đầu lại nhìn thấy ba vị hòa thượng, bọn họ đều nhất thời ngây ngốc.

Mộng Tuyết vào lúc ba người hạ xuống một khắc, liền nhận ra bọn họ, bọn họ chính là ba vị thánh tăng trước đó nàng đã gặp qua, tức là Ngộ Tâm, Ngộ Tĩnh, Ngộ Bình ba vị sư huynh đệ.

Mộng Tuyết cảm thấy khó hiểu: “bọn họ đột nhiên sao lại tới đây, chẳng lẽ bọn họ đoán được chúng ta có nguy hiểm mà tới trợ giúp. Ta nên tới thông báo với bọn họ, nơi này có cạm bẫy.” Nàng nghĩ tới đây, đang định đi ra thì nghe thấy Ngộ Tĩnh nói: “Chúng ta đã tìm khắp nơi mà vẫn không tìm thấy tên lang nhân đã bỏ chạy.”

Ông ta vừa nói xong, Trần Nhược Tư vội hướng tới bọn họ hét lên: “ba vị pháp sư, cẩn thận chút, ở đây có cạm bẫy, xin đừng tới gần.”

Nghe được tiếng la của Trần Nhược Tư, ba vị hòa thượng cùng lúc hướng về phía âm thanh phát ra nhìn lại, khi bọn họ nhìn thấy Trần Nhược Tư đang nằm trên mặt đất, ba vị hòa thượng nhất thời sửng sốt, Ngộ Bình nói: “tiểu thí chủ, cảm ơn người cảnh báo, chúng ta sẽ tới cứu người.”

Ông ta nói xong, ám tụ pháp lực mở ra pháp nhãn, khi pháp nhãn của ông ta được mở ra, tại mi tâm (khoảng giữa đôi lông mày) xuất hiện cột sáng lấp lánh ngũ sắc quang mang, cột sáng đó từ từ khuếch tán, cho đến khi đem cảnh vật xung quanh toàn bộ bao bọc trong ngũ sắc quang mang. Ông ta thông qua pháp nhãn, nhìn thấy xung quanh Trần Nhược Tư có vô số năng lượng quang cầu nhỏ đang bay lên bay xuống. Ngộ Bình thấy thế, trong lòng sửng sốt, một lúc sau ông ta nói: “nơi này đã bị thú nhân bố trí ‘Khốn Tiên Trận’, mọi người đều mở pháp nhãn, chúng ta hợp lực phá bỏ cái ‘Khốn Tiên Trận’ này.”

Ngộ Tĩnh và Ngộ Tâm nghe Ngộ Bình nói vậy, bọn họ đều lấy ra pháp khí của mình, nháy mắt mở ra pháp nhãn, sau đó nhìn Ngộ Bình gật đầu, ý muốn nói có thể phát lực phá trận được rồi.

Bốn tên thú nhân đang ẩn tàng trong bóng tối, nhìn thấy đột nhiên xuất hiện ba tên hòa thượng, bọn họ đều vô cùng hoảng sợ, tên lang nhân trong lòng thầm nghĩ: “ba tên hòa thượng này nếu như hợp lực lại, bốn người chúng ta chưa chắc đã là đối thủ của bọn họ, sao lại xui xẻo thế này, vừa mới bắt được con mồi, lại để vượt mất.” Hắn nghĩ đến đây, quay đầu lại nhìn ba tên thú nhân bên cạnh nói: “xem ra kế hoạch của chúng ta thất bại rồi, chúng ta nhanh chóng rời khỏi đây thôi, nếu bị ba tên hòa thượng đó phát hiện ra, chúng ta sẽ rất khó chạy thoát. Ta đã từng so chiêu với ba tên hòa thượng này, pháp lực của bọn họ phi thường cường hãn. Nếu không bởi ta có kỳ linh, sợ rằng đã bị bọn họ bắt sống rồi.”

Ngoại trừ lang nhân, ba tên thú nhân còn lại đồng thời lắc đầu, trong lòng không tin những gì tên lang nhân vừa nói. Tên thú nhân đầu lĩnh nói: “lang nhân huynh, người nói đùa sao, ba tên hòa thượng đó thật lợi hại vậy sao, người ở lại đây, ba người chúng tôi đi ra, đi gặp mặt bọn họ.” Hắc nói xong, vung tay, sau đó chính mình là tên đầu tiên lách mình đi ra.

Hai tên thú nhân còn lại nhìn thấy đầu lĩnh đi ra, bọn chúng cũng không nghi ngờ trì hoãn, đồng thời nhảy ra.

Tên lang nhân thở dài, thầm nghĩ: “các người đã không nghe lời ta, có chết cũng đừng oán trách ta đã không cảnh báo các người, ta đi.” Hắc nghĩ đến đây, len lén bỏ đi.

Thú nhân đầu lĩnh nhìn Ngô Bình ba sư huynh đệ, gầm lên giận dữ: “ba tên hòa thượng ngu ngốc, đúng là thiên đường có lối các người không đi, địa ngục vô môn các người lại cố ý xông vào.” Hắc nói xong, bắt đầu âm thầm ngưng tụ lực lượng.

Vào lúc hắc ngưng tụ lực lượng, nguyên tố phân tử trong không khí nhanh chóng bay lại tụ tập trên thân thể hắc. Những phân tử đó di động sản sinh ra một cơn gió với tốc độ mạnh mẽ, làm cho cây cối trong rừng lung lay nghiêng ngả, là cây cũng theo trận gió này bị cuốn bay lá tả.

Ngô Bình ba sư huynh đệ, cũng không bị uy thế đó làm cho khiếp sợ, bọn họ tay trái nắm chặt pháp trượng, tay phải cầm pháp khí riêng của mỗi người, thầm niệm chú ngữ khu động pháp khí.

Trần Nhược Tư và Lâm Hân Ngọc ánh mắt khẩn trương chăm chú nhìn ba người Ngô Bình, trong lòng âm thầm cầu nguyện cho bọn họ, cầu cho bọn họ có thể chiến thắng thú nhân trước mắt.

Mộng Tuyết mặc dù đã là Tiên Tử chi thân, nhưng nàng cảm thấy bản thân so với bất kỳ người nào trong đám người trước mắt này đều kém rất xa. Nàng muốn đi tới cùng với ba người Ngô Bình kề vai chiến đấu, nhưng nàng biết rằng bản thân mình nếu tiến tới cũng chỉ làm tăng thêm gánh nặng cho bọn họ mà thôi. Nàng lắc đầu thở dài, yên tĩnh ẩn thân tại chỗ chăm chú quan sát đám người trước mắt.

Thú nhân đầu lĩnh ngưng tụ xong lực lượng, hai tên thủ hạ của hắc cũng hoàn thành công tác chuẩn bị, yên lặng đứng một bên, nhìn chằm chằm vào ba người Ngô Bình, bày ra một bộ thế chuẩn bị tùy lúc đều có thể công kích.

Ba người Ngô Bình, sau khi niệm xong chú ngữ, đều đem pháp khí bên tay phải của mình ném lên không trung.

Ba tên thú nhân không biết bọn họ đang làm cái gì, cũng không ý thức được ba người bọn họ là đang sử dụng tổ hợp lực lượng.

Theo tiếng hô của Ngô Bình “tam ngô chi linh lực, tổ hợp!” vừa dứt, pháp trượng trong tay ba vị sư huynh đệ Ngô Bình đồng thời xuất hiện một cái quang trụ, bắn thẳng vào pháp khí trong không trung. Khi quang trụ xuất phát từ pháp trượng tiếp xúc với pháp khí trong không trung, pháp khí Bát Vu của Ngô Tâm, phát ra kim hoàng sắc quang mang chói mắt, pháp khí của Ngô Bình- Lục Châu phát ra lục sắc quang mang trong suốt, pháp khí của Ngô Tĩnh-Phục Yêu Lệnh phát ra huyết hồng sắc quang mang.

Tiếp đó, Ngô Bình ba vị sư huynh đệ tiếp tục niệm chú ngữ. Chú ngữ văn tự lấp lánh kim sắc quang mang, từng chữ từng chữ từ trong miệng bọn họ bay ra, bay vào không trung cùng với ba loại quang mang dung hợp lại với nhau. Ba cái pháp khí trong không trung vây quanh một điểm trung tâm, quay tròn với vận tốc cực nhanh.

Ba loại quang mang này, cũng dần dần dung hợp biến thành huyền lệ thất thải sắc, từng vòng từng vòng thất thải sắc quang mang tán ra bốn phía xung quanh, trong không trung xuất hiện cơn lốc năng lượng lấp lánh thất thải quang mang.

Cây cối xung quanh, bị sức mạnh của cơn lốc này làm cho lay động kịch liệt, tiếng gió hô hô, đập vào màng nhĩ của mỗi người.

Lá cây, đá vụn, đất bụi, đều bị cơn lốc năng lượng này cuốn vào, trong nháy mắt biến mất không thấy tăm tích.

Thú nhân đầu linh và hai tên thủ hạ thấy vậy, trong lòng nhất thời hoảng sợ. Tà áo của bọn họ bị sức mạnh của cơn lốc năng lượng này cuốn bay ngược lên, bay phấp phật không ngừng, mặt nạ trên mặt bọn chúng cũng bị hút mất, để lộ ra khuôn mặt thật của mình.

Vị trí nơi Mộng Tuyết ẩn thân, nằm ngoài hấp lực của cơn lốc năng lượng, nàng không cảm giác được cái gì, nhưng nhìn được rõ ràng khuôn mặt của đám thú nhân. Nàng nhìn thấy khuôn mặt của ba tên bọn chúng, là khuôn mặt giống chuột. Trong lòng nàng thầm hoảng sợ: “thực lực của thú nhân thật là cường hãn, ngay cả một con chuột nhỏ nhỏ cũng có uy thế cường đại như vậy. Nếu đến là quái vật so với lão thử càng cường đại, không phải là sẽ làm cho nhân loại trung thổ, náo loạn đến mức gà chó không yên sao ...” Nàng càng nghĩ trong lòng càng hoảng sợ, càng nghĩ càng khiếp vía, bất giác trong lòng nàng vì vận mệnh của lão bá tánh trung thổ mà lo lắng.

97. Chương 97: Lực Lượng Toàn Qua (2).(cơn Lốc Năng Lượng)

Hai tên thủ hạ bên cạnh hắn, nghe đầu linh nói xong, đồng thời gật đầu đồng ý.

Thú nhân đầu linh nọ huy quyền hướng vị trí cơn lốc năng lượng trong không trung đánh ra một quyền, một đạo quyền ảnh lấp lánh ngũ thải quang mang, nháy mắt bay lên, bay thẳng tới cơn lốc năng lượng. Khi quyền ảnh đánh vào cơn lốc năng lượng, cơn lốc năng lượng nọ dừng lại vài giây. Hai tên thú nhân thủ hạ, căn chuẩn thời cơ, nháy mắt bay ra đánh về phía Ngô Tĩnh.

Trần Nhược Tư, Lâm Hân Ngọc và ẩn thân một bên- Mộng Tuyết thấy vậy, đều vì Ngô Tĩnh lo lắng toát mồ hôi.

Thú nhân đầu linh sau khi đánh ra một quyền, hắn biết rằng biện pháp hắn làm là sai lầm, hắn cũng không nghĩ được rằng lực lượng của bản thân lại chỉ có thể làm cho cơn lốc năng lượng đó chậm lại vài giây. Hắn hoảng sợ, thân thể lập tức mất đi trọng tâm bị lực hút của cơn lốc năng lượng đó, hút bay vào cơn lốc trong không trung.

Hai tên thú nhân đồng thời đánh tới Ngô Tĩnh, còn chưa thoát khỏi phạm vi lực hút của cơn lốc năng lượng, liền bị lực hút đó, hút bay lên.

Trần Nhược Tư nhìn thấy bọn chúng như vậy, trong lòng nhất thời cảm thấy nhẹ nhõm.

Trong chốc lát công phu, ba tên thú nhân đã bị cơn lốc năng lượng hút vào, trong nháy mắt không còn nhìn thấy thân ảnh.

Ba sư huynh đệ Ngô Tĩnh cũng không có lập tức ngừng niệm chú ngữ, kinh văn ký tự lấp lánh kim hoàng sắc, vẫn không ngừng bay vào trong cơn lốc. Mỗi khi một ký tự kinh văn tiến vào, độ sáng của thất thải sắc quang mang của cơn lốc năng lượng đó lại tăng thêm một chút. Dần dần, cơn lốc năng lượng phát ra thất thải quang mang, nhìn vào có chút chói mắt.

Bọn Trần Nhược Tư bị quang mang làm cho chói mắt, phải nhắm mắt lại.

Ba vị sư huynh đệ Ngô Tĩnh lúc này mới ngừng niệm chú ngữ, đồng thời vung pháp trượng trong tay, ba đạo thiểm điện quang mang mãnh liệt từ trên đầu pháp trượng bay ra, đánh tới cơn lốc năng lượng.

“Oanh” một tiếng kinh thiên động địa theo đó phát ra. Nháy mắt vạn lữ thất thải quang mang bắn ra, tán ra tứ phía, cả bầu trời ánh sáng vạn dặm, rực rỡ nhiều màu sắc.

Nơi vụ nổ xảy ra, cây cối xung quanh đều bị nhổ bật cả gốc, bay đi vài trượng.

Mộng Tuyết ẩn thân ở một bên cũng bị đánh bay hơn một trượng, ngã trên mặt đất hôn mê bất tỉnh.

Trần Nhược Tư và Lâm Hân Ngọc hai người nằm rạp trên mặt đất, chịu lực đánh vào rất nhỏ, bọn họ chỉ cảm thấy có chút đau ngực, cũng không có gì đáng ngại.

Cũng không biết trải qua bao lâu, ánh sáng rực rỡ trên không trung từ từ tiêu tán.

Kim sắc quang mang trên người ba vị sư huynh đệ Ngô Tĩnh cũng trở nên có chút ảm đạm, ánh trăng trên không trung chiếu xuống. Cảnh vật xung quanh, mờ mịt có thể nhìn thấy mờ mờ.

“Chúng ta bây giờ trước hết đem ‘Khốn Tiên Trận’ phá bỏ cứu tiểu tử kia, sau đó mới truy tìm tên lang nhân.” Ngô Tĩnh nói.

Ngô Bình và Ngô Tâm sau đi gặt đầu, ba người đồng thời mở ra pháp nhãn, tìm được vị trí ngưng tụ năng lượng trên mặt đất của ‘Khốn Tiên Trận’, sau đó đồng thời niệm chú thi pháp, huy động pháp tượng. Ba đạo kim sắc quang trụ từ trên pháp tượng bay ra, bay thẳng tới cùng một điểm.

Khi ba đạo kim sắc quang trụ đồng thời bay tới đánh trúng vào một điểm trên mặt đất, cánh tay cầm pháp tượng của ba người bị hất ngược trở lại, thiếu chút nữa đánh rơi pháp tượng trong tay.

Ba vị hòa thượng nhất thời cảm thấy giật mình, Ngô Tĩnh nói: “lực lượng của thú nhân như chuột, bố trí ra Khốn Tiên Trận lại có năng lượng cường đại như vậy, xem ra phương pháp bố trí Khốn Tiên Trận của thú nhân bây giờ đã khác trước rất nhiều rồi, nếu là lang nhân bố trí loại Khốn Tiên Trận này, sợ rằng chúng ta cũng không có cách nào phá bỏ được. Khi chúng ta truy đuổi lang nhân đó, nên cẩn thận một chút mới được.”

Phương pháp bố trí Khốn Tiên Trận của thú nhân hiện tại quả thực là so với một trăm năm trước tinh tiến hơn rất nhiều, nhưng cũng không mạnh mẽ đến mức như vậy. Khốn Tiên Trận mà bọn họ vừa phá bỏ là do lang nhân dùng năng lượng của mình bố trí, mà ba vị hòa thượng không biết rằng lang nhân vừa mới ở đây, bọn họ còn cho là cái Khốn Tiên Trận này do ba tên chuột thú bố trí nên.

“May mắn là gặp tình huống này, nếu không chúng ta sau này bị lang nhân bắt được, còn không biết là sẽ như thế nào đây. Nhưng mà ta cảm thấy chúng ta trước hết nên trở về, nghiên cứu một chút phương pháp tiết kiệm năng lượng nhất để phá giải Khốn Tiên Trận, các người thấy sao?” Ngô Bình nói.

Ngô Tâm thở dài, nói: “Chuyện bắt lang nhân, đoạt lại Mộc Linh Châu chỉ có thể tạm thời hoãn lại thôi.”

Ngô Tĩnh trầm mặc một lúc rồi nói: “Xem ra chỉ có thể như vậy thôi, chúng ta hao phí nhiều năm tìm kiếm, cuối cùng cũng biết được vị trí của Mộc Linh Châu, nhưng bây giờ lại bị bức ép buông bỏ, thật là có chút không cam lòng.” Ông ta nói đến đây, nhẹ lắc đầu, tiếp tục nói: “Chúng ta trước tiên cứu tiểu tử kia rồi tính tiếp.”

Ông ta nói xong, đi đến bên cạnh Trần Nhược Tư giúp hắn giải Nhuyễn Cột chưởng phong ấn lực lượng, sau đó giúp Lâm Hân Ngọc giải khai tia sáng phong ấn lực lượng đang quấn trên người.

Trần Nhược Tư từ trên mặt đất đứng dậy vận mình, cười nói: “cám ơn cứu mạng của ba vị đại pháp sư, sau này các vị có chỗ nào cần dùng, chỉ cần nói một tiếng, ta sẽ không từ chối giúp các vị hoàn thành.”

Lâm Hân Ngọc mỉm cười hành lễ với ba người Ngô Tĩnh, quay đầu nhìn Trần Nhược Tư nói: “Bọn họ pháp lực cao cường như vậy, còn cần người giúp cái gì, người nói lời này không sợ các vị đại pháp sư cười cho sao, may là các vị đại pháp sư không phải là loại người thích nói đùa, nếu không, sợ rằng bọn họ đã cười đến rụng răng rồi.”

Ngô Tâm mỉm cười, nhìn Ngô Tĩnh và Ngô Bình gặt đầu, quay đầu lại nhìn Trần Nhược Tư và Lâm Hân Ngọc nói: “Tốt rồi, ba tên chuột thú đã bị diệt trừ, chúng tôi cũng phải đi rồi. Các vị sau này cẩn thận một chút, lần sau sẽ không may mắn như thế này nữa đâu, chúng tôi nếu không phải truy tìm lang nhân mà tới, cũng sẽ không kịp thời cứu các người. Tiểu hỏa tử, vị cô nương này, tạm biệt!”

Trần Nhược Tư nghe Ngô Tâm đề cập đến Lang nhân, hắn liền nhớ lại có một tên lang nhân vừa mới ở cùng một chỗ với đám chuột thú nhân, hắn gãi đầu nghi hoặc nói: “Đúng rồi, mới vừa rồi lang nhân và đám chuột thú nhân ở cùng một chỗ, mà bây giờ chỉ giết chết đám chuột thú nhân, còn lang nhân thì không thấy tung ảnh, chẳng lẽ hắn nhìn thấy tình hình không tốt, tự mình đã bỏ đi trước rồi.”

“Lang nhân, người nói lang nhân vừa mới ở đây sao?” Ngô Bình hỏi.

“Vâng, đại pháp sư.” Trần Nhược Tư đáp.

Ba vị hòa thượng đưa mắt nhìn nhau, bất đắc dĩ lắc đầu, trong lòng thầm nghĩ: “tên lang nhân này thật là giáo hoạt, lại để cho hắn chạy mất rồi.”

Trần Nhược Tư thấy bọn họ đều không nói, từ trên vẻ mặt của bọn họ, hắn nhìn thấy một vẻ thất vọng, hắn nghi hoặc hỏi: “Các vị vì sao muốn bắt tên lang nhân đến vậy, chẳng lẽ hắn đã lấy trộm bảo vật của các

vị?”

“Không có gì, chỉ là chúng ta biết Mộc Linh Châu ở trên tay hần, đương nhiên, muốn bắt hần đoạt Mộc Linh Châu, loại hành vi này có thể nói là loại hành vi của cường đạo, tiểu hỏa tử, phải vậy không?” Ngộ Tĩnh cười nói.

Trần Nhược Tư mỉm cười đáp:“đại pháp sư làm chuyện này, đương nhiên có đạo lí của các vị, điều này sao có thể nói là hành vi của cường đạo được.”

Ngộ Tâm từ trong túi áo lấy ra một quyển sách nhỏ, đưa qua cho Trần Nhược Tư, vừa đưa qua vừa nói:“Chúng ta có duyên với nhau, đây vốn là tổng kết nhiều năm nghiên cứu Ngũ Linh châu của chúng tôi, nếu như ngươi có hứng thú, cầm lấy xem đi, đừng từ chối.”

Trần Nhược Tư tiếp nhận cuốn sách nhỏ, nhìn cũng không nhìn, liền cho vào tay áo, hần nhìn Ngộ Tâm nói:“Cám ơn rất nhiều, ta đúng là người thích nhân rồi, chỉ có điều, chuyện liên quan đến Ngũ Linh châu cũng có chút mới mẻ, ta đối với sự việc mới mẻ cảm thấy rất hứng thú, cho nên, ta nhất định sẽ chăm chỉ đọc cuốn sách này.”

Từ khi hần nhận biết Mộng Tuyết, cùng Mộng Tuyết có loại quan hệ thân mật giữa nam và nữ, hần liền đối với loại sự tình này, sản sinh ra một loại mãnh liệt nguyện vọng không có cách nào kháng cự. Hần bây giờ, cũng không biết là nên làm như thế nào, đối với sách một chút hứng thú cũng không, trong đầu hần chỉ nghĩ đến như thế nào làm cho mỹ nhân vui sướng. Có lẽ, đây cũng là tình huống thường xuất hiện đối với người đã rơi sâu vào đắm lầy ái tình.

Ngộ Tâm nhìn thấy ánh mắt và động tác liền đoán ra tâm tư của hần, ông ta mỉm cười, trong lòng thầm than:“Tình, lại thêm một người thanh niên bị tình mê hoặc.” Ông ta quay đầu nhìn Ngộ Tĩnh và Ngộ Tĩnh, nhẹ gật đầu với nhau, ba người bọn họ đồng thời tung mình bay lên, bay thẳng lên trời, trong nháy mắt biến mất trong màn đêm.

Trần Nhược Tư ngẩng đầu nhìn ba người bọn họ biến mất trong không trung, hần nhìn thấy ngôi sao đang nháy mắt với hần, mặt trăng dường như cũng nhìn hần mỉm cười. Trong lòng hần vụt qua một tia vui vẻ, nụ cười của Mộng Tuyết đột nhiên hiện lên trong đầu hần, hần lập tức giật mình hô lên:“Tuyết, Tuyết không phải ở xung quanh đây sao? Tại sao không thấy nàng ấy xuất hiện?”

Lâm Hân Ngọc thấy hần chỉ một lòng nhớ đến Mộng Tuyết, một tia ưu thương xoạt qua tâm linh nàng, một cổ ghen tuông đậm đặc hiện lên trên khuôn mặt nàng, môi nàng cũng vênh lên.Nhưng trong lòng nàng cũng nghi hoặc:“Đúng vậy, Mộng Tuyết đâu, bây giờ an toàn rồi, nàng ta cũng phải xuất hiện rồi, vì sao không nhìn thấy nàng ấy?” nàng nghĩ đến đây, đi về phía Mộng Tuyết vừa mới ẩn thân tìm kiếm.

98. Chương 98: Thương Tâm Lạc Lệ.

Bọn họ tìm kiếm cho đến khi mặt trời mọc vẫn không thấy bóng dáng Mộng Tuyết. Trần Nhược Tư cổ họng khản đặc kêu không ra tiếng .Hần vô lực ngồi bệt ra đất, ngây ngốc nhìn về phía trước.Áo trước ngực đã ướt đẫm nước mắt.

Lâm Hân Ngọc thấy hần thương tâm như thế, trong lòng nàng cảm thấy ghen tỵ và rất khó chịu.Nước mắt của nàng đã rơi tuyết không ít so với Trần Nhược Tư. Nàng rơi nước mắt, một nửa là vì Trần Nhược Tư, một nửa là vì Mộng Tuyết, bởi nàng cho rằng Mộng tuyết rất có thể đã bị tên lang nhân bỏ đi trước bắt mang đi .

Mặt trời ló ra từ tầng mây ,tỏa sáng chói mắt. Cây cối trên mặt đất ,theo những cơn gió hiu hiu,cành lá khẽ rung theo ,trên cành cây một chú chim nhỏ đang vô tư hót .

Cũng không biết đã trải qua bao lâu ,Lâm Hân Ngọc cảm thấy tốt hơn một chút ,nàng nhẹ nhàng đi tới, ngồi xuống bên cạnh Trần Nhược Tư nhỏ giọng nói : “chúng ta đã tìm kiếm gần như khắp cả khu rừng này mà không thấy bóng dáng của nàng ấy ,ngươi đừng quá thương tâm ,nàng là người tốt sẽ được trời phù hộ, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Trần Nhược Tư quay đầu nhìn lại Lâm Hân Ngọc ,thở dài nói : “người đi trước đi ,ta muốn ở đây yên tĩnh một lát.”

“Người định ở đây bao lâu?ta đợi người ” Lâm Hân Ngọc nói .

Trần Nhược Tư nói:“người không cần ở đây đợi ta, ta cũng không biết sẽ ở đây bao lâu,đợi đến khi tâm ta bình tĩnh trở lại, ta sẽ tìm người.”

“Người không muốn đi ,ta cũng không đi ,sẽ ở cùng người cho đến khi người nguyện ý rời đi.” Lâm Hân Ngọc nói.

Trần Nhược Tư nhìn Lâm Hân Ngọc thở dài, cũng không nói thêm gì nữa.

Lâm Hân Ngọc ngồi bên cạnh Trần Nhược Tư , muốn tựa đầu lên vai hắn nhưng nàng không làm như vậy,nàng lo lắng Trần Nhược Tư sẽ hiểu lầm nàng bây giờ trong lòng đang vui sướng trên sự bất hạnh của người khác.

Đột nhiên ,một trận gió nhẹ thổi vào mặt làm Trần Nhược Tư và Lâm Hân Ngọc tỉnh táo.Trần Nhược Tư mơ hồ nghe được trong gió pha lẫn những tiếng rên rỉ yếu ớt của người nào đó.

Trần Nhược Tư trong lòng rung động:” Tuyết, là thanh âm của Tuyết ,nàng đang ở gần đây.” hắn nhanh chóng đứng dậy rồi theo cảm giác của mình đi tới hướng phát ra âm thanh đó mà tìm kiếm.

Lâm Hân Ngọc thấy hắn không nói một tiếng ,bất ngờ đứng dậy bỏ đi ,nàng hồ đồ trong lòng nghi hoặc :” hắn làm sao vậy,chẳng lẽ thương tâm quá độ ,mà có ý nghĩ tồi tệ.” Nàng đứng dậy vội đuổi theo ,vừa đuổi theo vừa hô lên” Trần Nhược Tư ,người làm sao vậy ,phát hiện ra cái gì sao?”

Trần Nhược Tư cũng không trả lời, chỉ chú ý phía trước tìm kiếm.

Khi bọn họ tìm kiếm đến chỗ cách nơi tối hôm qua bọn họ bị nhốt không xa , Trần Nhược Tư cảm giác được âm thanh rên rỉ đó càng lúc càng lớn. Hắn dừng lại ,sau khi cẩn thận phân biệt một chút vị trí truyền ra âm thanh, đi thẳng tới.

Lâm Hân Ngọc nhìn thấy cử động của hắn có chút bất thường ,nàng còn tưởng rằng đầu óc Trần Nhược Tư thật sự có vấn đề. Nàng dừng lại, nhìn Trần Nhược Tư đang chạy tới phía trước, nước mắt chảy dài, trong lòng thầm nghĩ:“hắn vì Mộng Tuyết mà biến thành bộ dạng như vậy ,nếu hắn có thể dành cho ta một nửa tình yêu như đối với Mộng Tuyết ,ta cũng cảm thấy mãn nguyện rồi. Nhưng hắn bây giờ ngay cả một phần mười cũng không dành cho ta ,chẳng lẽ ta thật sự không bằng nàng ta ,đây là vì cái gì chứ? Ta thật không tin hắn tiếp tục đối xử với ta như thế ,ta phải kiên trì, nhất định phải dùng thành tâm của ta cảm động hắn ,để cho hắn chấp nhận ta.” Nàng nghĩ đến đây ,gạt nước mắt trên mặt ,đuổi theo Trần Nhược Tư.

Khi nàng đuổi theo còn cách mấy trượng ,nàng nhìn thấy Trần Nhược Tư đột nhiên ngồi xổm xuống, nàng lập tức cảm thấy kỳ quái ,trong lòng nghi hoặc :“hắn đang làm trò quỷ gì vậy, chẳng lẽ bị mê quá mà ngất xỉu rồi?” nàng bước chân nhanh hơn chạy tới.

Lâm Hân Ngọc khi chạy tới còn cách Trần Nhược Tư khoảng gần một trượng ,sau khi nàng nhìn thấy tình huống trước mắt , nàng ngây ngốc ngay tại chỗ ,trong lòng vừa mừng vừa sợ. Lúc này nàng nhìn thấy Trần Nhược Tư đã đem Mộng Tuyết đang thở thoi thóp ôm vào lòng.

Lâm Hân Ngọc bước nhanh tới bên cạnh Trần Nhược Tư,ngồi xuống , nàng nhìn thấy Mộng Tuyết sắc mặt tái nhợt ,hơi thở yếu ớt ,nàng vội vàng nói:“nàng ấy thế nào rồi, vì sao lại bị thương ? ”

“Nàng còn cứu được không?” Trần Nhược Tư nhìn Lâm Hân Ngọc vội hỏi .

“Người trước tiên đặt nàng xuống ,ta kiểm tra nàng ấy một chút.” Lâm Hân Ngọc nói.

Trần Nhược Tư nghe xong , nhẹ nhàng đặt Mộng Tuyết nằm xuống thảm cỏ .

Lâm Hân Ngọc nhìn bộ dạng khốn trương lo lắng của Trần Nhược Tư ,trong lòng rất khó chịu, nàng thầm nghĩ :“bây giờ nam nhân mà ta yêu vì người nữ nhân khác mà thương tâm quá mức ,nhưng ta phải giúp hắn cứu sống tình địch của mình, ta phải làm thế nào ,hay để nàng ta chết đi ,ta có càng nhiều cơ hội? Không được, ta không thể làm những việc mờ ám trái lương tâm được. ” Nàng nghĩ đến đây, một tia ưu thương lướt qua tim nàng ,con người chuyển động ,nước mắt không kiềm chế được lại rơi.

Trần Nhược Tư thấy nàng rơi lệ ,hắn tưởng rằng Lâm Hân Ngọc nhìn thấy Mộng Tuyết thụ trọng thương mà cảm thấy thương tâm, hắn nói :“người làm sao vậy, chẳng lẽ nàng ấy không thể cứu được nữa?”

“Không có, ta còn chưa giúp nàng ta kiểm tra mà.” Lâm Hân Ngọc nói xong ,gạt nước mắt, thầm tập trung lực lượng trên tay phải, theo đó ,một quang cầu lấp lánh màu xanh biếc xuất hiện trên tay nàng .Nàng vươn tay phải đặt trên ngực Mộng Tuyết ,lục sắc quang mang trong nháy mắt tất cả nhập vào thân thể Mộng Tuyết. Ngay lập tức cả thân thể Mộng Tuyết biến thành xanh biếc giống như pho tượng bích ngọc lục phát ra lục sắc quang mang.

Theo thời gian chậm rãi trôi qua ,trên trán Lâm Hân Ngọc lấm tấm mồ hôi.

Trần Nhược Tư nhìn thấy vậy, trong lòng bối rối, hắn thầm nghĩ :“ta biết nàng đối với ta rất tốt ,nhưng ta chỉ có thể ghi nhớ trong lòng ,ta không thể cho nàng cái gì ,bởi vì bây giờ Mộng Tuyết đối với ta là tất cả ,hì vọng nàng có thể hiểu cho ta. Ài, ta làm sao có thể nói rõ ràng với nàng đây ?”

Lâm Hân Ngọc thu hồi lực lượng, đưa tay áo lên lau mồ hôi trên trán ,liếc mắt nhìn Trần Nhược Tư trong lòng thầm nghĩ:“đây là ta giúp cho nữ nhân của lòng hắn ,thế nhưng hắn không giúp ta lau mồ hôi một chút, ài, xem ra ta ở trong lòng hắn thật sự là không có một chút địa vị nào. Ta nên làm sao đây, có nên tiếp tục đi theo bọn họ nữa không ?”nghĩ đến đây ,nàng bất đắc dĩ lắc đầu thở dài ,nói:“nàng ta không còn gì đáng ngại nữa ,ta vừa sử dụng năng lượng của ta giúp nàng ta chữa trị thương thể trong cơ thể , nàng ta nghỉ ngơi thêm mấy ngày sẽ không có chuyện gì nữa .”

Trần Nhược Tư nghe nói Mộng Tuyết không có chuyện gì nữa ,tâm tình vô cùng hưng phấn ,hắn vui vẻ nói :“thật sao? Rất cảm ơn người.”

“Không cần cảm ơn ta ,nàng ta là bằng hữu của ta ,ta cứu nàng ta cũng là việc nên làm ” Lâm Hân Ngọc nói.

Trần Nhược Tư mỉm cười ,ôm Mộng Tuyết dậy,nhìn Lâm Hân Ngọc nói:” đi thôi, chúng ta trước tiên tìm một chỗ nghỉ ngơi, đợi đến khi nàng ấy hoàn toàn khôi phục lại ,chúng ta sẽ tiếp tục điều tra bí mật phía sau y quán kia ” hắn nói xong, ôm Mộng Tuyết đi về phía trước.

Lâm Hân Ngọc không lập tức cùng đi theo, trong lòng nàng lúc này vô cùng mâu thuẫn ,cũng có chút hỗn loạn. Nàng cho rằng mình đi theo bọn họ ,nhìn bộ dáng thân mật của bọn họ, chỉ càng làm cho mình cảm thấy khó chịu, nhưng rồi nàng lại không đành lòng buông bỏ.

Trần Nhược Tư thấy Lâm Hân Ngọc không đi ,hắn xoay người lại ,nhìn Lâm Hân Ngọc nói :” làm sao vậy,đi thôi?”

Lâm Hân Ngọc vốn định không theo, sau khi nghe Trần Nhược Tư nói ,nàng lại động tâm. Nàng đáp một tiếng ,gạt nước mắt trên khóe mắt, bước nhanh về phía trước .

99. Chương 99: Quyết Định Từ Bỏ .

Hai bên đường có nhiều cửa hàng đều đã đóng cửa, là bởi vì rất lâu đều không có người đến mua hàng, ông chủ của các cửa hàng này không thể không nén nước mắt đóng cửa hàng mà mình đã khổ tâm kinh doanh.

Một chút cảnh tượng này tồn tại ở trước một cái thành cực kỳ phồn hoa, làm cho người ta cảm thấy quá mức mất cân đối. Trong cái thành phồn hoa này đã là như vậy, cảnh tượng của một số thành không phồn hoa thì không cần nghĩ cũng biết.

Trần Nhược Tư bị bốn tên thú nhân mang đi khỏi cửa Ngọc Cảnh đệ nhất y quán, chưa quá một tiếng đồng hồ sau, y quán lại được mở cửa. Người đến mua thuốc đều là những người chịu không được sự đau đớn dày vò của bệnh, không thể không đến cầu bọn chúng, đây cũng là nguyên nhân duy nhất bọn chúng sớm có thể mở cửa tiếp khách.

Điều này,bọn Trần Nhược Tư một chút đều không biết, nếu để cho bọn họ biết y quán bị phá rất nhanh đã mở cửa trở lại, sợ rằng sẽ tức giận đến mức hộc máu tại chỗ.

Trần Nhược Tư bế Mộng Tuyết đi vào trong thành. Lâm Hân Ngọc đi theo phía sau hắn, cái gì cũng không nói. Bọn họ tìm tới một cái khách sạn, ở lại đó. Trần Nhược Tư đặt Mộng Tuyết xuống giường, sau khi thu xếp ổn thỏa cho Mộng Tuyết, đi đến phòng khách, gọi tiểu nhị mang đến vài món đồ ăn. Hắn thuận tiện bảo tiểu nhị giúp gọi Lâm Hân Ngọc, từ khi vào khách sạn liền ở trong phòng mình không ra ngoài, tới ăn đồ.

Không đến một lát, tiểu nhị quay trở lại nói: “Vị khách gia này, cô nương đó nói không ăn, tôi đi trước, ngài cần cái gì, hô một tiếng là được.”

Trần Nhược Tư sau khi đáp ứng, tiểu nhị đó liền rời đi.

Trần Nhược Tư lấy đĩa, sau khi tùy ý gấp một chút đồ ăn đưa vào miệng, buông đĩa, ngơ ngẩn nhìn ngoài cửa, trong lòng thầm nghĩ: “Nàng ta rốt cuộc đang nghĩ cái gì, Mộng Tuyết đã không có gì đáng lo nữa, nàng cũng không cần làm như vậy chứ, ngay cả cơm cũng không ăn, nếu cứ như vậy, đợi Mộng Tuyết khỏe lại, nàng ta không phải là sẽ ngã bệnh sao? Không được, ta phải đến xem sao.” Hắn nghĩ đến đây, đứng dậy, nhanh chóng đi về phía phòng Lâm Hân Ngọc.

Trần Nhược Tư đi tới trước cửa phòng Lâm Hân Ngọc, nhẹ nhàng gõ cửa.

Trong phòng truyền đến thanh âm của Lâm Hân Ngọc: “Người thật phiền phức, nói không ăn rồi, người còn tới gọi cái gì?”

Trần Nhược Tư mỉm cười, trong đầu nghĩ: “tình tình của nha đầu này rất nóng nảy, hôm nay xem như là được mở mang kiến thức. Ài, kỳ thật, nàng ta cũng rất khả ái, chỉ là ta bây giờ đã có Mộng Tuyết, chỉ có thể bỏ qua nàng ấy.” Hắn nghĩ đến đây, thở dài không nói, lại gõ cửa vài cái.

“Ta thấy người, tên tiểu nhị, hơn nữa là muốn bị đánh rồi.” Lâm Hân Ngọc trong phòng lớn tiếng nói, nàng nói xong, liền truyền đến “Đằng, đằng, đằng” thanh âm của tiếng bước chân.

“Chi nha” một tiếng, Lâm Hân Ngọc nhanh chóng mở cửa, không cần nhìn là ai, một đấm đánh tới người đứng ngoài cửa.

Trần Nhược Tư không nghĩ đến Lâm Hân Ngọc mở cửa liền đánh người, hắn đã không tránh.

“Ba” một tiếng vang lên, nắm đấm của Lâm Hân Ngọc, không sai lệch đánh trúng mắt trái của Trần Nhược Tư.

“Oa” một tiếng kêu lớn, Trần Nhược Tư bị một quyền của nàng đánh cho thối lui về phía sau vài bước, tay trái che kín mắt trái, cười nhìn Lâm Hân Ngọc nói: “Tốt rồi, bây giờ mối thù của người cũng đã báo, cũng nên đi ăn cơm thôi.”

Lâm Hân Ngọc sau khi đánh xong, nhìn thấy là Trần Nhược Tư, nàng cảm thấy vô cùng kinh hãi, con mắt mở lớn, nhìn chằm chằm Trần Nhược Tư, ngây ngốc tại chỗ. Sau khi nghe Trần Nhược Tư nói xong, mới lấy lại tinh thần, nàng nói: “Người, như thế nào lại là người, ta, ngại quá, ta đi ăn cơm.” Nàng nói xong, nhanh chóng ra khỏi cửa đi đến phòng khách.

Lâm Hân Ngọc khi đi ngang qua người Trần Nhược Tư, che miệng len lén cười, trong lòng thầm nghĩ: “xem ra hắn còn rất quan tâm tới ta, thấy ta không ăn cơm, liền tự mình đến gọi.” Nàng nghĩ đến đây, quay đầu lại nhìn Trần Nhược Tư. Không nghĩ đến, Trần Nhược Tư lúc này đang chăm chú nhìn nàng, trong lòng nàng cảm thấy một trận bối rối, khuôn mặt lập tức biến hồng. Nàng vội quay đầu, bước nhanh, gia tốc đi về phía phòng khách.

Trần Nhược Tư dụi dụi mắt, dùng tay nhẹ nhàng xoa vài cái, lẩm bẩm nói một mình: “Có thể thấy được nàng ấy cười, thật là không đơn giản, còn phải bị đánh. Chỉ cần trong lòng nàng có thể thoải mái một chút, bị đấm một cú cũng có giá trị.” Hắn nói xong, lắc lắc đầu, bước đến phòng khách.

Hai người Trần Nhược Tư và Lâm Hân Ngọc, sau khi ngồi xuống bàn ăn, liếc mắt nhìn nhau, mỉm cười, không nói năng gì, cúi đầu ăn đồ ăn của mình.

Rất nhanh, Lâm Hân Ngọc đã ăn xong, nàng buông bát đĩa, nhìn kiểu dáng ăn cơm của Trần Nhược Tư, trong lòng cảm thấy ngọt ngào. Trần Nhược Tư ngẩng đầu nhìn lên, thấy nàng ta nhìn mình như vậy, hắn

cười, dùng giọng điệu cười đùa nói: “Như thế nào, mắt ta bị người đánh sưng phù, nhìn vào thật sự là rất dễ gây cười sao?”

Lâm Hân Ngọc nhú mày, hừ một tiếng, mấp máy miệng, nhưng nàng không nói một lời.

Trần Nhược Thư thấy nàng không trả lời, hắn cũng không quan tâm, nhanh chóng ăn cho xong, bỏ bát đĩa, sau đó hướng phía ngoài cửa, lớn tiếng gọi: “tiểu nhị, đến dọn dẹp một chút.”

Trần Nhược Tư nói xong, tiểu nhị của khách sạn đi tới, dọn dẹp bát đĩa, mỉm cười nhìn Trần Nhược Tư nói: “khách gia, tiền ăn tổng cộng là một lạng bạc, ta sẽ tính cả vào trong tiền phòng của ngài, đến lúc ngài rời đi, tính luôn một thể.” Hắn nói xong, mang bát đĩa đi ra khỏi phòng.

“Người còn bao nhiêu tiền, ta một xu dính túi cũng không có. Tiền phòng của ta, cũng phải nhờ người trả giúp rồi, ai bảo các người lúc nào cũng bắt nạt ta.” Lâm Hân Ngọc liếc mắt nhìn Trần Nhược Tư cười nói.

Trần Nhược Tư sờ sờ vào trong túi áo, hắn nhớ là bọn họ gần đây nhất còn lại ngân phiếu một trăm lạng bạc, bị Mộng Tuyết mua gian y quán đó, mà sau khi bọn họ lấy trộm tiền của tên béo nọ, cũng không biết là đã bỏ vào đâu.

Hắn trong lòng thầm nghĩ: “Hồngбет rồi, chúng ta một xu dính túi cũng không có, làm thế nào đây? Nếu là Mộng Tuyết thì sẽ chẳng có việc gì, nàng ấy còn có thể biến thành vài lạng bạc, ứng phó cho qua, nhưng bây giờ, Mộng Tuyết căn bản là không thể sử dụng pháp thuật, phiền phức rồi, thật sự là phiền phức rồi.” Hắn nghĩ đến đây, vỗ vỗ đầu, trong lòng trở nên lo lắng.

“Như thế nào, sẽ không phải là các người cũng không có tiền đấy chứ?” Lâm Hân Ngọc hoảng sợ nhìn Trần Nhược Tư nói.

“Híc, nhỏ giọng một chút, nếu như để cho tiểu nhị biết được, chúng ta bây giờ liền bị đuổi ra khỏi cửa liền.” Trần Nhược Tư nhìn Lâm Hân Ngọc nói.

Lâm Hân Ngọc khóc cười không nổi, nói: “Thật là không có nghĩ đến, chúng ta sẽ rơi vào hoàn cảnh này, ngay cả tiền trả phòng cũng không có. Nhanh nghĩ cách, nếu không, thể diện của chúng ta chắc chắn sẽ mất hết.”

Trần Nhược Tư im lặng một hồi, nói: “hắc hắc, ta có cách rồi, người chăm sóc tốt cho Mộng Tuyết, ta ra ngoài chút.” Trần Nhược Tư cười hai tiếng, đưa mắt nhìn về phía phòng Mộng Tuyết đang ngủ, sau đó nhanh chóng rời đi.

Lâm Hân Ngọc nhìn thấy bộ dạng Trần Nhược Tư giống như là đã tính trước mọi việc, trong lòng thầm đoán: “tiểu quỷ đầu này ở đây không quen biết ai cả, như thế nào có thể kiếm được tiền đây, trừ phi hắn, hắn muốn đi trộm.....” Nàng nghĩ đến đây, kinh hãi nhìn chằm chằm vào cửa phòng.

Lâm Hân Ngọc lúc đoán ra Trần Nhược Tư sẽ đi ăn trộm, trong lòng nàng nhất thời vì Trần Nhược Tư mà trở nên lo lắng: “hắn đi làm ăn trộm, nếu như để người ta bắt được, không phải là sẽ bị đánh sao, không được, ta phải đi theo xem sao.” Nàng nghĩ đến đây, đang muốn bỏ đi, Mộng Tuyết ở trong phòng ho khan hai tiếng.

Trong lòng nàng lại nổi lên mâu thuẫn: “ta đi xem hắn, người bệnh trong phòng này ai tới chiều cố đây, ài, nếu như hắn thật sự bị bắt lại, thì mặc cho hắn bị đánh đi.” Nàng nghĩ đến đây, thở dài, đi đến phòng của Mộng Tuyết.

Lâm Hân Ngọc đi đến trước giường của Mộng Tuyết, ngồi bên mép giường, tay sờ lên khuôn mặt nàng ta, nhỏ giọng nói: “Mộng Tuyết cô nương, cô thật hạnh phúc, thật sự làm cho người ta hâm mộ, nếu như có một tên nam nhân, cũng yêu ta như hắn yêu cô, ta vì hắn mà chết cũng cam tâm tình nguyện. Tiếc là, bây giờ tên nam nhân hợp ý ta, chỉ có ta yêu hắn mà trong lòng hắn thì đã có nữ nhân khác, ta nên làm sao đây?”

Mộng Tuyết khê ho vài tiếng, dường như là đang ở trong mộng kêu lên: “Tư, đừng, đừng đi, đừng rời bỏ ta.” Nàng vừa nói, tay vừa khua loạn lên. Khi tay nàng bắt được tay của Lâm Hân Ngọc, nàng nắm chặt lấy, không nguyện ý bỏ ra.

Lâm Hân Ngọc nhìn thấy tình huống như vậy, nước mắt tuôn rơi, trong lòng nghĩ: “Mộng Tuyết cô nương cũng rất yêu hắn, bọn họ là thật tâm yêu nhau, ta sao lại nhẫn tâm chia rẽ bọn họ chứ, được rồi, Mộng

Tuyệt cô nương, ta từ bỏ, ta không cùng cô tranh hấn nữa, hấn vĩnh viễn là của cô.” Nàng nghĩ đến đây, dùng cánh tay còn lại không bị Mộng Tuyết nắm giữ, gạt nước mắt.

Nàng cũng không biết làm thế nào, trong lòng đột nhiên cảm giác thanh thản hơn nhiều.

Có lẽ, từ bỏ cũng là một loại giải thoát.

Lâm Hân Ngọc thật sự có thể năng thân nhiên từ bỏ sao? Điều này, ai cũng không biết được.

100. Chương 100:ngũ Cá Tiểu Đạo Sĩ.

Trần Nhược Tư thất vọng đứng ở đầu đường, hết nhìn trái lại ngó phải, chung quy vẫn không nhìn thấy một cái mục tiêu để ra tay. Trong lòng hấn thầm nghĩ:“Ta sao lại không có nghĩ đến nhỉ, bây giờ yêu ma hoành hành, mọi người cảm thấy không an toàn thêm vào đó một số kẻ vô lại thừa cơ hội gây rối, như vậy còn có thể tìm được người có tiền sao. Ái! Ta phải làm sao đây....”

Trần Nhược Tư đang lo trước nghĩ sau, trong lòng có chút buồn bực bất an.

Thời gian cứ từng giây từng phút trôi qua, mặt trời cũng xuống núi, sắc trời dần dần trở nên ảm đạm. Người đi lại trên đường, càng thêm ít, Trần Nhược Tư đã đi qua vài con đường của Ngọc Cảnh Châu thành, hấn vẫn chưa tìm được mục tiêu nhân vật để ra tay.

Trần Nhược Tư đi đến một cái ngã tư đường , trong lòng thầm nghĩ:” thời gian một ngày cũng đã trôi qua, ta vẫn chưa kiếm được tiền, phải làm sao đây, các nàng nhất định đang rất lo lắng, nhưng ta tay trắng trở về không phải là làm trò cười cho các nàng ấy sao. Không được, ta nhất định phải kiếm được tiền rồi mới trở về.”

Trần Nhược Tư đứng đó, cẩn thận quan sát một lượt cả con đường. Lúc này, từ bên con đường bên trái, thổi tới một trận âm phong quái dị, khiến cho Trần Nhược Tư bất giác rung mình, cả người hấn không nhịn được run run.

Trần Nhược Tư định thần nhìn lại con đường bên trái, hấn nhìn thấy con đường này dường như so với những con đường mình đã đi trước đó đều sầm uất hơn, với lại lúc này trước cửa vài cửa hàng đều đã thấp sáng đèn. Trần Nhược Tư trong lòng phỏng đoán:“Sự việc vừa rồi là sao nhỉ, rõ ràng không lạnh, sao ta lại rung mình rét lạnh nhỉ? Trừ phi ông trời dùng loại phương thức này nhắc nhở ta, muốn ta đi vào con đường này.” Trần Nhược Tư mỉm cười, xoay người đi vào con đường bên trái.

Khi Trần Nhược Tư đi được khoảng trăm bước, nhìn thấy có năm tên đạo sĩ đứng phía đối diện, đang vội vàng đi tới chỗ hấn.

Trần Nhược Tư vừa đi vừa nghĩ:“Muộn thế này rồi, trên đường còn xuất hiện đạo sĩ, trừ phi trong cái thành này có quý.”

Không lâu sau, năm tên đạo sĩ đã đi tới trước mặt Trần Nhược Tư, một tên đạo sĩ trong số đó hỏi Trần Nhược Tư:“Tiểu huynh đệ, ngươi vừa mới gặp một cỗ âm phong thổi qua người ngươi có phải không?”

Trần Nhược Tư sửng sốt, trong lòng buồn bực:“âm phong, chẳng lẽ cỗ âm phong vừa rồi thật sự là quỷ hồn, ôi mẹ ơi, xem ra hôm nay gặp quỷ rồi, thật xui xẻo.” Hấn mở miệng nói:“các vị đạo huynh, cỗ âm phong đó là cái gì vậy, chẳng lẽ là quỷ hồn?”

“Đúng vậy, chúng ta từ một cái thôn trang bên ngoài thành liên tục truy đuổi, theo đến đây thì mất dấu, trừ phi người đã đụng phải.” Một tên thanh y đạo sĩ đáp.

“Đúng vậy, lúc ta đứng ở ngã tư đường, cơn gió đó đã thổi qua người ta, nó làm cho ta lạnh run cả người.” Trần Nhược Tư đáp.

Thanh y đạo sĩ cười thành tiếng, phân phó:“ha ha, cũng khó trách, các sư huynh, bày trận bắt quỷ!”

Hấn nói xong, năm tên đạo sĩ nhanh chóng rút ra đao mộc kiếm, lắc mình phân tán ra, đem Trần Nhược Tư vây ở giữa, kiếm chỉ vào Trần Nhược Tư.

Trần Nhược Tư bỗng nhiên cảm thấy kỳ quái nói:“các vị đạo huynh, điều này sao vậy,.....” Trần Nhược Tư còn chưa nói xong, thanh y đạo sĩ nói:“Tiểu huynh đệ không cần nói, một lát nữa ngươi sẽ hiểu được.” Nghe hắn nói xong, Trần Nhược Tư càng thêm nghi hoặc.

Nắm tên đạo sĩ, từ trong túi lấy ra một tấm linh phù, dùng mũi kiếm vẽ vài đường trên mặt phù, sau đó nhắm mắt niệm lẩm nhẩm niệm chú.

Trần Nhược Tư thầm nghĩ:“chẳng lẽ bọn họ cho rằng quỷ hồn đã nhập lên người ta sao, buồn cười, làm gì có quỷ hồn dám nhập lên thân thể của người tu đạo chứ, trừ phi, trừ phi nó là một con lệ quỷ phi thường đáng sợ. Lệ quỷ, sẽ không trùng hợp vậy chứ, ta bị lệ quỷ nhập thân. Sao ta một chút điểm cảm giác cũng không có nhỉ?” Trần Nhược Tư nghĩ đến đây, trong lòng có chút nghi hoặc, nhưng đồng thời cũng cảm thấy có chút khẩn trương.

Hắn âm thầm ngưng tụ chân khí vận để cho nó bắt đầu vận chuyển trong thể nội. Đợi toàn bộ chân khí ở trong thể nội của hắn sau một vòng vận chuyển thông suốt không có trở ngại, hắn mới yên tâm trở lại, biết rằng bản thân mình không bị quỷ hồn nhập thân, mà là năm huynh đệ đạo sĩ đã đoán sai.

Trần Nhược Tư nhìn năm tên đạo sĩ vẫn đang tụng niệm kinh văn, cười nói:“đạo huynh, các người sai rồi, ta vừa mới kiểm tra cơ thể mình một lượt, không hề bị quỷ hồn phụ thân.”

Năm tên đạo sĩ đang tập trung tinh thần niệm tụng kinh văn, làm sao có thể nghe được lời nói của Trần Nhược Tư, huống chi bọn họ nhận định quỷ hồn đã nhập lên người Trần Nhược Tư.

Trần Nhược Tư thấy bọn họ không hề để ý đến mình, hắn bắt đầu đi lắc đầu thở dài, trong lòng tự nhủ:“không có bản lĩnh, còn học đòi bắt yêu, thiết tình, ta còn có việc khẩn cấp đang đợi xử lý, không muốn ở chỗ này đây dựa dẫm với đám người thiếu hiểu biết các người.” Hắn nghĩ đến đây, chuẩn bị bỏ đi.

Tên thanh y đạo sĩ nọ hét lớn một tiếng:“nhỏ quỷ hồn, mau mau xuất hiện.” hắn vừa nói xong, năm tên đạo sĩ đồng thời ném ra linh phù trên tay trái, năm tấm linh phù này, trong nháy mắt phát ra kim sắc quang mang chói mắt, bay nhanh về phía Trần Nhược Tư.

Bọn họ bây giờ đang sử dụng là thủ pháp xua quỷ thường dùng nhất của đạo sĩ, thủ pháp này tên là Khu Tà Phù Chú. Công hiệu của khu quỷ phù chú này là đem quỷ hồn hoặc yêu ma bám nhập vào người hoặc thú vật đuổi khỏi thân thể của kẻ bị nhập vào. Nếu như quả thực là bị quỷ hồn hoặc yêu ma phụ thân, năng lượng công kích của linh phù sẽ công kích quỷ hồn hoặc yêu ma, nhưng nếu như không bị phụ thân mà bị công kích, vậy thì năng lượng của linh phù sẽ công kích vào người đó.

Trần Nhược Tư thấy vậy, vô cùng hoảng sợ, hắn là người tu đạo, đương nhiên biết được đặc tính công kích của Khu Tà Phù Chú này. Hắn vội vàng nhảy lên. Năm đạo linh phù, đánh vào nhau, một tiếng nổ mạnh, theo đó kim sắc quang mang bắn ra tứ phía.

Trần Nhược Tư hữu kinh vô hiểm tránh thoát khỏi công kích của linh phù, rơi xuống.

Năm tên đạo sĩ thấy vậy, đều cảm thấy giật mình không thôi, ánh mắt ngơ ngác nhìn Trần Nhược Tư, trong lòng bối rối.

Trần Nhược Tư nhìn bọn họ, lạnh lùng pha chút phẫn nộ nói:“Khốn nạn, các người là lũ đạo sĩ chó má, chưa phân biệt rõ ràng phải trái đã tùy tiện phát động công kích, nếu lão tử cái gì cũng không biết, không phải là đã bị các người đánh chết tươi rồi sao. Các người ở đạo quán nào, ta phải tới tìm chương môn của các người nói chuyện một chút, xem hắn dạy đệ tử như thế nào đây. Thật là hoang đường.”

Thanh y đạo sĩ ngăn người, hắn còn cho rằng Trần Nhược Tư đã hoàn toàn bị quỷ hồn khống chế, mà quỷ hồn vì tìm đường sống mà bức Trần Nhược Tư nói ra những lời vừa rồi, hắn nói:“Các huynh đệ, tiểu tử trước mặt này đã bị quỷ hồn khống chế rồi, cũng trở nên lợi hại hơn, xem ra chúng ta chỉ có thể cường công thôi.” Hắn nói xong, vung đao mộc kiếm, tung người nhảy lên, đánh thẳng về phía Trần Nhược Tư, bốn tên đạo sĩ còn lại, không có nửa điểm trì hoãn, nghi ngờ đồng thời vung kiếm nhảy tới, theo sát phía sau, đánh tới Trần Nhược Tư.

Bản thân Trần Nhược Tư bây giờ có lời mà khó nói, chỉ với năng lượng công kích hắn hiện có, căn bản là đánh không lại năm tên đạo sĩ trước mắt, mà hắn cũng biết nếu như bản thân sử dụng năng lượng công

kích của Vạn Tượng Càn Không Quyền, năm tên đạo sĩ này sẽ bị trọng thương. Lúc này, trong lòng hấn vô cùng mâu thuẫn, vừa không muốn bản thân bị đánh, cũng không muốn đả thương người khác.

Năm tên đạo sĩ lúc này đã nhận định Trần Nhược Tư bị quỷ hồn khống chế, bọn họ đã dùng đến chân chính thực lực, đào mộ kiếm trong tay bọn họ biến thành kiếm quang lấp lánh linh quang, vung lên, từng bước ép tới Trần Nhược Tư.

Trần Nhược Tư còn chần chờ không sử dụng năng lượng của Vạn Tượng Càn Không Quyền, trong lúc hấn còn đang suy nghĩ thì năm tên đạo sĩ nọ đã múa kiếm, hóa thành ngàn vạn kiếm mang, phô thiên cái địa, phủ xuống đầu Trần Nhược Tư.

Lúc này, nguy cơ trước mắt, Trần Nhược Tư biết rằng bản thân nếu tiếp tục chần chờ, cho dù không bị trọng thương cũng sẽ bị thương hại, hấn cũng sẽ không còn cách nào hoàn thành việc ra ngoài kiếm tiền của mình ngày hôm nay. Hấn nhanh chóng niệm chú ngữ mở ra năng lượng của Vạn Tượng Càn Không Quyền, thân thể của hấn cũng theo đó nhanh chóng trầm xuống, khi hấn niệm xong chú ngữ, cũng nhắm chặt hai mắt, mục đích hấn nhắm hai mắt là bởi vì không muốn nhìn thấy tình cảnh bi thảm của năm tên đạo sĩ nọ. Sau khi nhắm mắt, hấn lập tức vung tay phải lên, đánh ra một quyền.

Vạn Tượng Càn Không Quyền vào lúc hấn vung cánh tay một khắc, phát ra ngàn vạn kim sắc quang mang không phải là rất chói mắt, bắn thẳng lên phía khoảng không trên đầu Trần Nhược Tư.

Năm tên đạo sĩ kia thấy thế, trong lòng hoảng hốt, vội vàng thu kiếm trở lại.

101. Chương 101: Bị Bức Vô Nại .

“Phanh, phanh, phanh...” vài tiếng vang lên, tiếp đó “a, a, a...” vài tiếng hét thảm, năm cái nhân ảnh bị đánh bay đi hơn một trượng, ngã sấp trên mặt đất không nhúc nhích.

Quang mang tản đi hết, Trần Nhược Tư mở mắt, đánh giá một chút tình hình bốn phía xung quanh, hấn nhìn thấy năm tên đạo sĩ nọ hình như đã tắt thở, hấn trong lòng khản trương: “Chết rồi, xảy ra án mạng rồi, bây giờ giết người lại còn là đạo sĩ nữa, ài, nếu biết trước thế này, để cho kiếm của bọn họ đâm vào người mình thì tốt hơn rồi.” hấn thở dài, nhanh chóng đi về phía một tên đạo sĩ trong số đó.

Trần Nhược Tư ngồi xuống bên cạnh tên đạo sĩ nọ, đưa tay lên mũi hấn kiểm tra một chút, thấy hấn không có hô hấp, biết rằng bọn họ đều đã bị đánh chết rồi, một trận khó chịu dâng lên trong lòng hấn.

Trần Nhược Tư có chút thương tâm khó chịu đem thi thể của năm tên đạo sĩ tụ tập lại cùng một chỗ.

Cũng không biết là từ nơi nào xuất hiện đám người dân thành vì nghe được tiếng động mà đến xem náo nhiệt, đem Trần Nhược Tư và thi thể của năm tên đạo sĩ vây vào giữa.

Cũng không biết là Trần Nhược Tư bởi quá tự trách mình hay là bởi lý do khác, hấn chẳng hề chú ý đến hấn đã bị người dân thành vây kín.

Hấn yên lặng nhìn năm cỗ thi thể, nước mắt chảy ra, trong lòng thầm nghĩ: “Xin lỗi các vị đạo huynh, ta không có ý giết các người, xin đừng oán ta, ta sẽ tụng kinh đưa tiễn các người về nơi yên nghỉ.” Hấn thở dài, sau đó nhắm mắt bắt đầu thành tâm niệm tụng An Túc Linh Hồn kinh văn.

Theo động tác hé ra hợp lại của miệng hấn, từng chữ kinh văn lấp lánh kim sắc quang mang từ miệng hấn bay ra, hướng thân thể năm tên đạo sĩ bay tới.

Đám dân thành tại đây thấy được tình hình như vậy, bọn họ đều trợn mắt há miệng nhìn Trần Nhược Tư, trong lòng cảm thấy vạn phần kinh ngạc, bọn họ đã cho rằng Trần Nhược Tư là thần tiên hạ phàm, đang thi pháp cứu năm tên đạo sĩ trước mặt.

Theo chữ kinh văn tiến vào trong thân thể năm tên đạo sĩ, càng lúc càng nhiều, thân thể của năm tên đạo sĩ được bao bọc trong vòng kim quang, thân thể của bọn họ nhìn vào giống như bức tượng được điêu khắc bằng vàng, kim quang lấp lánh.

Trần Nhược Tư nhắm mắt, thành tâm tụng kinh, cũng không biết tình trạng này.

Trước mắt dân chúng đã trở nên sáng lóa, bọn họ lúc này càng nhận định Trần Nhược Tư là thần tiên hạ phàm. Bọn họ toàn bộ đều quỳ trên mặt đất, hướng về phía Trần Nhược Tư dập đầu, đồng loạt hô lên: “Thần tiên hạ phàm, thần tiên hạ phàm rồi!”

Trần Nhược Tư nghe thấy vậy, bỗng cảm thấy kỳ quái, trong lòng nghi hoặc: “Thần tiên hạ phàm sao, chẳng lẽ thật sự có thần tiên đến đây, xem ra mạng của mấy tên tiểu đạo sĩ này, còn chưa tận.....” sau khi hắn cho rằng đã có thần tiên đến, cũng không cần tụng kinh nữa, hắn liền dừng lại, từ từ mở mắt ra.

Trần Nhược Tư nhìn thấy năm tên đạo sĩ, trên người lấp lánh kim quang, hắn đã cho rằng đây nhất định là thần tiên thi pháp, trong lòng vui vẻ: “Thần tiên thật sự là đến rồi.” hắn mỉm cười, quay người nhìn xung quanh, hắn buồn bực: “quái lạ, thần tiên xuất hiện rồi, sao ta không nhìn thấy nhỉ? Chẳng lẽ thần tiên trách ta lạm sát vô cớ đối với ta sinh ra cảnh giác để cho ta không nhìn thấy được. Không cho nhìn thì không nhìn, thần tiên thì có cái gì tốt chứ.”

Hắn than thở, nói: “Chào các vị dân thành, các vị đang quỳ bái thần tiên à, họ ở chỗ nào, ở bên cạnh tôi sao? Sao tôi không nhìn thấy?”

Dân chúng nghe được Trần Nhược Tư nói như vậy, trong lòng nhất thời nghi hoặc, cũng ngừng hô gọi, nhưng vẫn không đứng dậy, có một số người còn đang không ngừng dập đầu.

Qua một lúc sau, một người dân thành lấy hết can đảm nói: “Thần tiên gia, ngài không nên lừa chúng tôi, ngài không phải là thần tiên sao?”

Trần Nhược Tư sững sốt, nói: “Cái gì, tôi là thần tiên, tôi thấy các ngươi hơn nửa là nhận nhầm rồi, tôi không phải là thần tiên.”

Lúc này, kim sắc quang mang trên năm tên đạo sĩ nọ cũng đã tiêu tán, thanh y đạo sĩ ho khan vài tiếng trong giây lát từ mặt đất đứng dậy, ngơ ngác lúng túng nhìn bốn phía, nhìn đi nhìn lại, sau khi hắn nhìn thấy bốn phía đều là người, hắn buồn bực, trong lòng nghi hoặc: “ta rõ ràng vừa mới nhìn thấy vài con quỷ kéo ta đi vào bóng tối, bây giờ sao ta vẫn sống, chuyện này là sao đây?” hắn nghĩ đến đây, xoa xoa mắt nhìn người xem xung quanh, nói: “Các ngươi là người hay là quỷ vậy?”

Thanh y đạo sĩ vừa nói xong, bốn tên đạo sĩ còn lại cũng đều tỉnh lại. Trên khuôn mặt bọn họ cùng lộ ra một loại vẻ mặt, đồng dạng là nghi hoặc, khấn trương.

Trần Nhược Tư nhìn thấy bọn họ đều không có việc gì, cảm giác tội nghiệt trong lòng hắn bỗng chốc biến mất, cũng không tiếp tục quan tâm tới cái gì thần tiên hay không thần tiên, hắn nhìn năm tên đạo sĩ nói: “Các vị đạo huynh đều tỉnh rồi, vậy thì tốt rồi, vừa rồi lỡ tay đã thương các ngươi, bây giờ ta hướng tới các ngươi nhận lỗi, xin lỗi nhé.”

Năm tên đạo sĩ nghe Trần Nhược Tư nói vậy, đều trở nên hưng phấn, thanh y đạo sĩ hưng phấn đến nỗi hét lên: “Chúng ta không chết, ha ha, chúng ta không chết.”

Một người dân nhìn năm tên đạo sĩ chỉ biết cao hứng không nói cảm ơn đối với Trần Nhược Tư, hắn liền nói: “Năm tên tiểu đạo sĩ các ngươi vận số thật tốt, gặp được vị thần tiên này có khả năng làm cho người ta khởi tử hồi sinh, các ngươi còn không mau cảm ơn vị thần tiên trước mắt này đi.”

Năm tên đạo sĩ cẩn thận đánh giá Trần Nhược Tư một lượt, nghĩ lại lúc trước bản thân mình công kích hắn, bọn họ ý thức được Trần Nhược Tư không hề đơn giản, mà lúc này bọn họ lại nhìn thấy dân chúng đều quỳ trên mặt đất, hướng về phía Trần Nhược Tư dập đầu, bọn họ cũng đều quỳ xuống, hướng Trần Nhược Tư cúi lạy tạ.

Trần Nhược Tư bị làm cho hồ đồ, nhất thời không biết nên làm sao cho tốt.

Thanh y đạo sĩ sau khi lạy vài cái, nhìn Trần Nhược Tư nói: “Chúng tôi có mắt mà không thấy Thái Sơn, trước đó có nhiều đắc tội, xin bị trừng phạt, tôi gọi là Dư Bình Thiên, là đệ tử của chương môn Trường Phong đạo quán.”

Trần Nhược Tư ngăn người trong chốc lát, lấy lại tinh thần, vội đỡ năm tên đạo sĩ trước mắt đứng dậy, sau đó nói với đám dân chúng: “Các vị đều đứng dậy đi, tôi không phải là thần tiên, tôi tên là Trần Nhược Tư, là....., ài, tôi nhận không nổi sự quỳ lạy của các vị.”

Một người dân lớn tiếng hô lên: “Không cần biết ngài có phải là thần tiên hay không, trong lòng chúng tôi đều cho rằng ngài là thần tiên, ngài có thể làm chủ cho chúng tôi.”

Trần Nhược Tư trong lòng nghi hoặc: “Chuyện này là sao vậy?” hắn trong lòng lại càng thêm khẩn cấp: “Tiền còn chưa kiếm được, bản thân đã gặp phải phiền phức, có vị thần tiên nào bắt lực giống như ta không chứ?” hắn mở cổ họng, hét lớn lên: “Mọi người đứng dậy đi, tôi cũng không biết nên giúp các vị như thế nào cả?”

Dân chúng thấy Trần Nhược Tư dường như không có ý định muốn trợ giúp cho bọn họ, một số người trong bọn họ bắt đầu than vãn: “Ông trời ạ, ngay cả thần tiên đều không giúp đỡ chúng tôi, xem ra chúng tôi chỉ có thể đợi chết thôi.”

Dư Bình Thiên nhìn sắc mặt Trần Nhược Tư, biến thành vô cùng khó coi, hắn cũng cảm thấy nghi hoặc, hắn nhìn đám dân chúng đang quỳ lạy quay đầu lại nhìn Trần Nhược Tư nói: “Người thật không phải là thần tiên sao, vậy người trước tiên cứ đồng ý với bọn họ, đợi bọn họ đứng dậy rồi nói sau, rốt cuộc người sẽ không để cho bọn họ quỳ mãi chứ.”

Trần Nhược Tư ngẩn người một lát, trả lời: “người nói cái gì, ta chính xác không phải là thần tiên, sao có thể để ta lừa gạt bọn họ được?” Trần Nhược Tư bất đắc dĩ thở dài, trong lòng vô cùng nghi hoặc khó hiểu: “bọn họ vì sao cứ khẳng định cho rằng ta là thần tiên nhỉ, chẳng lẽ có thần tiên âm thầm giở trò quỷ quái, muốn ta giúp đỡ dân chúng trong thành.”

Trần Nhược Tư đảo mắt nhìn nhanh đám dân chúng xung quanh một lượt, “phác thông” một tiếng, hắn quỳ trên mặt đất, hướng về phía đám dân chúng, lớn tiếng nói: “Tôi không biết vì sao các người cho rằng tôi là thần tiên, nhưng tôi chuẩn xác nói cho mọi người biết, tôi không phải là thần tiên, mọi người có điều gì muốn nói, mời đứng lên rồi nói, tôi sẽ tận hết sức giúp đỡ mọi người, tôi lạy các vị, đứng dậy nói đi !”

Dân chúng nhìn thấy Trần Nhược Tư quỳ trên mặt đất, bọn họ đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Dư Bình Thiên thấy vậy, vội nói với đám dân chúng: “Các vị, đều đứng cả lên đi, các vị nghe rõ lời nói vừa rồi của hắn rồi chứ, hắn đã nhận lời trợ giúp các vị rồi, các vị nói xem, hắn làm sao giúp các vị đây.”

Đám dân chúng nghe Dư Bình Thiên nói xong, một số người lặng lẽ rơi nước mắt. Qua một lúc sau, bọn họ mới miễn cưỡng đứng dậy.

Trần Nhược Tư nhìn thấy đám dân chúng đều đứng cả dậy, hắn cũng đứng dậy, mỉm cười nói với đám dân chúng: “Cám ơn mọi người đã hiểu, các vị nói đi, muốn ta giúp các vị như thế nào, chỉ cần ta có thể làm được, ta sẽ tận hết sức mà làm.”

Đám dân chúng đều vui mừng hoan hô, có một số người vui mừng quá mà rơi lệ.

Đột nhiên, trên không trung vài tia chớp lóe lên, làm cho bầu trời vốn đã tối trở nên sáng chói, tiếp đó cuồng phong nổi dậy, gió cuốn theo cát bụi trên mặt đất và tẩm ngối trên mái nhà, hướng về phía đám dân chúng cuốn bay tới.

Một giọng nói làm cho người nghe cảm thấy sởn gai ốc, từ không trung truyền tới: “Ngu ngốc, các người đi cầu xin một tên tiểu đạo sĩ thì có tác dụng gì? Ta đây sẽ đưa các người đến thế giới cực nhac.” Giọng nói vừa dứt, vài tiếng cười cuồng ngạo theo đó tiến vào lỗ tai mọi người đang đứng trên mặt đất.

102. Chương 102: Chung Nạn Đào Thoát .

Năm tên đạo sĩ mặc dù không như đám dân chúng, sợ đến mức bỏ chạy, nhưng mức độ hoảng sợ trong lòng bọn họ cũng không hề kém so với đám dân chúng đã bỏ chạy kia.

Trần Nhược Tư lúc này, cũng không biết lấy dũng khí từ đâu, nhìn qua hắn, có vẻ vô cùng tỉnh táo. Hắn bình tĩnh đứng yên tại chỗ, hắn cảm thấy trong cơ thể mình có cỗ năng lượng đang sôi trào, không ngừng đi ra phía ngoài cơ thể hắn, không đến một lát, năng lượng đi ra ngoài cơ thể hắn, ở xung quanh thân thể hắn hình thành một cái quang cầu lấp lánh kim sắc quang mang.

Trần Nhược Tư thấy vậy, cảm thấy vô cùng kinh ngạc, trong đầu thầm nghĩ: “Trừ khi năng lực của ta tăng cao, Ngọc Lân giáp cũng biến thành có linh lực, nó có thể nhận biết nguy hiểm đến gần sao?”

Trần Nhược Tư phán đoán vô cùng chính xác, đúng thật là Ngọc Lâm giáp cảm ứng được nguy hiểm năng lượng từ ngoại giới đến gần mà đưa ra phòng ngự trước. Trần Nhược Tư lúc này, năng lực đã tăng lên một cấp bậc, chỉ là hắn không biết mà thôi. Lấy năng lực hiện nay của hắn, đối phó với đám tiểu yêu ma còn không cần tốn sức lực, nhưng muốn đối phó với địch nhân đang đến trước mắt, sợ rằng có chút khó khăn.

Cuồng phong gào thét giận dữ, năm tên đạo sĩ nọ không kịp phát ra tiếng nào đã bị cuồng phong cuốn bay về phía sau, nháy mắt không thấy tung tích.

Trần Nhược Tư có quang cầu bảo vệ, chỉ bị thổi bay về phía sau vài bước, nhưng hắn lại nghe được những tiếng “phanh, phanh...” của đá vụn, gạch ngói trong gió đập vào quang cầu bao bọc bên ngoài thân thể hắn.

Trong chốc lát, gió đột nhiên ngừng lại, ba đạo ánh sáng từ trên trời phóng xuống, dừng lại ở vị trí cách trước mặt Trần Nhược Tư khoảng hơn một trượng, sau khi xoay vài vòng từ từ dừng lại, theo đó, ba đạo ánh sáng hóa thành ba người áo đen nhìn không rõ khuôn mặt.

Trần Nhược Tư trong lòng hoảng sợ, mồ hôi lạnh trong nháy mắt tuôn ra, trong lòng cảm thấy có chút kinh hoảng, thầm nghĩ: “Người tới có thể là loại nào, quỷ hồn, chẳng lẽ bọn chúng đúng là quỷ hồn trước đó đã thổi qua người ta, sao ta lại xui xẻo thế này nhỉ? Tiền chưa kiếm được lại gặp phải quỷ.”

Trần Nhược Tư nhìn chằm chằm ba tên nọ, ho khan vài tiếng, lấy hết can đảm nói: “Các người muốn làm gì, ta không sợ các người, còn không mau mau rút đi, bằng không, ta sẽ không khách khí với các người.”

Một tên hắc y cười lớn, nói với hai tên bên cạnh: “ha ha ha, người nghe thấy không, thằng bé con này nói muốn chúng ta rút đi, các người sợ không?”

Một tên hắc y khác, vui vẻ cười nói: “sợ, chúng ta rất sợ, ta thấy chúng ta hãy mau rời đi càng sớm càng tốt, tránh cho ảnh hưởng đến tính mạng.”

Trần Nhược Tư biết rằng bọn chúng đang chế nhạo mình, hắn cũng cảm thấy mờ mịt lúng túng, không biết nên làm thế nào mới tốt, trong đầu đã có ý niệm bỏ chạy.

Tên hắc y mở miệng đầu tiên, nói: “tiểu tử, người tên Trần Nhược Tư, trước đây người đã từng đi qua Minh Tộc chưa?”

Trần Nhược Tư ngẩn người, biết rằng ba người trước mắt này là người Minh Tộc, trong lòng hắn cảm thấy càng thêm hoảng sợ, thầm nghĩ: “chẳng lẽ bọn chúng đã điều tra ra là ta đã phá hủy bức tượng thánh giữ Minh Tộc Khốn Tiên Trận của tộc bọn chúng, phiền toái rồi, ta nên làm thế nào đây?” Trần Nhược Tư con người đảo đảo, lại nghĩ lại: “Ta lúc đó là tinh thần linh hồn thể, bọn chúng căn bản là không biết đến sự tồn tại của ta, sao có thể nhận ra ta chứ, xem ra bọn chúng đang thử ta mà thôi.”

Trần Nhược Tư cười, đáp: “Ta là Trần Nhược Tư, chỉ có điều ta từ trước tới nay chưa hề đi đến Minh Tộc, khắp thiên hạ này, người cùng tên cùng họ rất nhiều, ta thấy các người nhất định là nhận nhầm người rồi.”

Một tên hắc y nói: “hắn đã có năng lực ngăn cản cuồng phong chúng ta gọi ra, nhất định là có chút bản lĩnh, mặc kệ hắn là phải hay không, trước hết cứ bắt về rồi nói sau, thà rằng tin là hắn, tuyệt đối không thể thương tiếc coi thường được, chúng ta ra ngoài đều đã khá lâu rồi, nếu có thể bắt một người trở về, tốt xấu gì cũng có thể đưa cho Đế Khai hộ pháp một cái lý do.”

Hai tên hắc y còn lại đều gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Trần Nhược Tư sau khi nghe bọn chúng nói như vậy, biết rằng bản thân tai kiếp khó thoát, hắn thầm hít vào một ngụm khí, hai tay khua khoắng vài cái, làm một số động tác, giả vờ một bộ dáng muốn liều mạng, nhưng trong lòng hắn lại đang nghĩ đến bỏ chạy về hướng nào.

Ba tên hắc y nhận thấy Trần Nhược Tư dường như không hề sợ hãi bọn chúng, bọn chúng cảm thấy có vài phần kinh ngạc, sững sốt tại chỗ, nhất thời cũng quên đi tấn công.

Trần Nhược Tư trong lòng cười lạnh vài tiếng, quay người co chân bỏ chạy.

Đợi đến khi Trần Nhược Tư chạy được hơn một trượng, ba tên hắc y nhận mới lấy lại tinh thần, ba tên bọn chúng đồng thời cười lớn, than thở: “Trong loài người, người có bản lĩnh lá gan đều nhỏ như vậy, huống chi

là những người chẳng có bản lĩnh gì.” Ba tên bọn chúng, thân thể xoay tròn một vòng, người hóa thành lưu quang, theo hướng Trần Nhược Tư đã bỏ chạy, bay nhanh đuổi theo.

Trần Nhược Tư càng chạy càng nhanh, càng chạy càng có tinh thần, hần đường như cảm giác được trong không khí có loại năng lượng nào đó, liên miên không dứt truyền vào trong cơ thể hần, làm cho hần cảm thấy thân thể mình trở nên mỗi lúc một nhẹ nhàng.

Ba tên hắc y nhân, vốn hóa thành lưu quang, tốc độ phi hành không hề chậm, nhưng chỉ có thể theo sau Trần Nhược Tư, dường như không thể vượt qua tốc độ bỏ chạy của hần.

Một tên hắc y nhân nói: “tên tiểu tử kia thật cuộc có phải là nhân loại không vậy, sao tốc độ bỏ chạy của hần lại nhanh đến vậy nhỉ, ngay cả chúng ta cũng đuổi theo không kịp. Cho dù là hạ tiên hay tán tiên, so với chúng ta đều chậm hơn rất nhiều.”

Một tên hắc y nhân khác nói: “Minh Vương không phải đã nói rồi sao? Tiểu tử Trần Nhược Tư là tên nhân loại rất đặc biệt, tốc độ bỏ chạy của hần nhanh như vậy, không phải là đã chứng minh hần có điểm đặc biệt sao? Xem ra hần nhất định là người chúng ta muốn tìm không sai rồi, chúng ta nếu có thể bắt được hần, trở về nhất định sẽ được trọng thưởng, mọi người tăng tốc, ngàn vạn lần đừng để cho hần chạy thoát.”

Hai tên hắc y con lại đồng thanh đáp: “Vâng!”

Trên bầu trời không trăng không sao, trời cũng trở nên càng thêm tối.

Trên đường chỉ còn vài ngọn đèn trước cửa một số cửa hàng chiếu ra ánh sáng mờ lên mặt đất.

Trần Nhược Tư chạy trốn trên đường, từng cái cửa hàng ở hai bên người hần vùn vụt trôi qua, hần không hề chú ý đến điều đó, hần chỉ chú tâm bỏ chạy.

Ba đạo lưu quang, thông thả lơ lửng phía sau hần, đuổi theo không bỏ.

Trần Nhược Tư chạy qua vài con đường, xuyên qua vài con hẻm, chạy đến cửa thành vẫn chưa đóng. Ngọn đuốc trên tường thành đang cháy, ánh đuốc chiếu sáng cả cổng thành. Binh sĩ thủ thành, đều ôm trường thương, dựa vào tường thành đang ngủ ngon giấc.

Trần Nhược Tư lúc này cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, hần quay đầu nhìn lại, thấy ba đạo lưu quang, không có ở phía sau, hần mới thở nhẹ một hơi, hần tưởng rằng đã bỏ rơi được ba tên Minh Tộc, trong lòng đang vui sướng, đang muốn quay lại trở về khách sạn.

Đột nhiên, hần cảm thấy mặt đất rung lên nhẹ nhẹ, trong lòng một lần nữa lo lắng, hần vỗ mạnh đầu mình, thầm nghĩ: “Không xong, Minh Tộc rất giỏi ẩn mình trong đất, bọn chúng định từ dưới đất đuổi theo.” Hần nghĩ đến đây, chuyển bước chạy ra ngoài thành.

Trần Nhược Tư bỏ chạy được vài trượng, lúc này, hần cảm thấy mặt đất chấn động càng thêm mạnh mẽ, còn có âm thanh “long long” truyền vào tai hần. Trần Nhược Tư trong lòng biết rằng có chạy nữa cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của bọn chúng, hơn nữa hần cũng đã mệt, cả người không còn nữa điểm khí lực, hần dừng lại, đứng yên tại chỗ, trong lòng nghĩ: “Nếu như tiếp tục chạy như thế này, cũng sẽ mệt chết, chẳng thà cùng bọn chúng đánh một trận, nói không chừng còn có một tia hi vọng.”

Trần Nhược Tư yên lặng đứng đó, chậm rãi hít thở, hô hấp đã dịu lại một chút.

Trời càng lúc càng tối, sao và mặt trăng vẫn không xuất hiện, nếu như không có ánh sáng yếu ớt truyền ra từ cổng thành, Trần Nhược Tư sợ rằng đưa tay mình ra cũng chẳng nhìn thấy được.

Trần Nhược Tư trong lòng bình tĩnh trở lại, hần cảm thấy cảm ứng lực của bản thân cũng trở nên linh mãnh hơn, hần dựa vào âm thanh “long long” truyền đến tai, mơ hồ cảm giác được dưới đất có ba cỗ năng lượng khác nhau, đang tới gần hần.

Trần Nhược Tư đưa tay vào trong túi mình lấy ra một tấm linh phù, sau khi niệm chú ngữ xong, đem nó ném lên không trung. Tấm linh phù đó, ở phía trước cách đỉnh đầu hần khoảng hai mét, mới dừng lại nằm yên ở đó, trong nháy mắt phát ra kim sắc quang mang, chiếu sáng quang cảnh xung quanh Trần Nhược Tư. Kỳ thật, mục đích của Trần Nhược Tư ném ra tấm linh phù chỉ là để chiếu sáng cho mình mà thôi.

Trần Nhược Tư yên lặng đứng đó, ở cảnh vật xung quanh, hần cảm giác được có ba cỗ năng lượng đang di động về phía hần dường như đột nhiên biến mất, mà âm thanh chấn động dưới đất cũng ngừng lại. Trần Nhược Tư lập tức cảm thấy vô cùng kỳ quái, nhưng hần cũng không bởi vậy mà buông lỏng cảnh giác.

Qua một lúc lâu, thanh âm “long long” chấn động mặt đất lại tiếp tục truyền đến, ngay sau đó, ba làn khói đen từ từ bay lên, tiếp đó ba làn khói đen này biến thành ba tên mặc hắc y, đứng cách Trần Nhược Tư khoảng một trượng, nhìn chăm chăm vào hần.

103. Chương 103: Chung Nan Ngự Địch.

Một tên hắc y nhân, nhìn chòng chọc vào Trần Nhược Tư nói: “Tiểu tử, mặc dù ngươi bản lĩnh bỏ chạy rất giỏi, nhưng muốn chạy thoát khỏi sự truy đuổi của chúng ta thì còn kém một chút, với lực lượng của ngươi muốn chiến thắng chúng ta, chỉ là mơ mộng hão huyền thôi, ngươi theo chúng ta đi một chuyến đi, điều này tránh phải chịu nỗi đau da thịt, ngươi thấy thế nào.”

Trần Nhược Tư cười vẩy vẩy tay phải nói: “Ngươi đừng mơ mộng nữa, có bản lĩnh cứ thoải mái xông lên đi, hươu chết về tay ai cũng còn chưa biết được.” Trần Nhược Tư nói xong, âm thầm niệm chú ngữ mở ra năng lượng của Vạn Tượng Cần Khôn Quyền, lúc hần niệm chú cố ý làm chậm lại tiết tấu niệm chú, chờ đợi cơ hội tốt nhất đánh ra.

Ba tên Minh tộc trước mặt đều là nhân vật cấp Yêu Linh, tự nhận là có chút bản lĩnh, hạ tiên và tán tiên bọn chúng đều không để vào mắt, càng huống chi trước mặt là một tên nhân loại, bọn chúng tự nhiên không đem việc này để ở trong lòng. Khi bọn chúng nghe được Trần Nhược Tư nói như vậy, đều cảm thấy vô cùng buồn cười, nhin không được liên ha ha cười lớn.

Trần Nhược Tư thấy thế, biết rằng đây là cơ hội khó có được, vội vàng niệm xong phần chú ngữ còn lại, vùng mạnh tay phải, Vạn Tượng Cần Khôn Quyền trên cổ tay hần trong nháy mắt phát ra vô số đạo kim sắc quang mang, hợp thành một cây quang trụ lấp lánh kim sắc quang mang, quét về phía ba tên hắc y đang cười lớn.

Tiếng cười ba tên nọ vụt tắt, đều không nghĩ đến Trần Nhược Tư sẽ có hành động như vậy, trong lòng hoảng hốt, vội vàng tung người bay lên tránh khỏi công kích của quang trụ. Cùng lúc bọn chúng bay lên đều âm thầm ngưng tụ khí lực, đồng thời vùng tay, bắn ra ba đạo bạch quang, đánh lên tay Trần Nhược Tư.

Trần Nhược Tư thấy đánh lên như vậy cũng không thành công, biết rằng hần đã hết cách, tự nhận xui xẻo rồi. Quang trụ phát ra từ Vạn Tượng Cần Khôn Quyền trên tay phải hần, lúc này còn chưa biến mất, hần vội vùng tay, dùng quang trụ nghênh đón ba đạo bạch quang kia.

“Oanh” một tiếng vang động, ngay lập tức kim quang và bạch quang đan xen vào nhau bắn ra bốn phía. Trần Nhược Tư mơ hồ cảm giác được quang mang giao nhau đó ẩn chứa một cỗ cường đại trùng kích năng lượng đang ép về phía mình.

Trần Nhược Tư liên tục lùi lại, muốn qua đó tránh né cỗ trùng kích năng lượng nọ. Năng lượng trong cơ thể hần sôi trào, truyền ra ngoài hình thành một cái quang cầu, đem thân thể hần bảo vệ ở bên trong. “Phanh” lại một tiếng vang lên, cỗ trùng kích năng lượng nọ đánh lên quang cầu bảo vệ bên ngoài thân thể Trần Nhược Tư, ngay lập tức lồng ngực một trận đau đớn, không nhin được phun ra một ngụm máu, thân thể hần bị đánh bay đi vài trượng, ngã ngửa trên mặt đất.

Ba tên hắc y nhân cũng không ngờ được quang trụ Trần Nhược Tư phát ra lại có lực công kích mạnh mẽ như vậy, bọn chúng cũng bị cỗ trùng kích năng lượng, bức lùi lại hơn một trượng, cũng may bọn chúng đều là cao thủ, phản ứng nhanh nhạy, vào lúc cảm thấy không ổn liền thi pháp bảo vệ thân thể mình, mới không khiến cho bản thân bị thương nặng.

Quang mang tan hết, nơi này lại trở thành một mảnh tối đen. Ba tên bọn chúng dựa vào cảm giác nhạy bén của mình, rất nhanh đi đến bên cạnh Trần Nhược Tư đang thở thoi thóp.

Một tên hắc y sử dụng pháp thuật, ngưng tụ thành một cái quang cầu phát sáng, chiếu sáng quang cảnh xung quanh.

Một tên khác, ở trước người Trần Nhược Tư, khom người cúi xuống đang muốn đem Trần Nhược Tư bắt lại, tên hắc y nhân dùng pháp thuật chiếu sáng, đưa tay ngăn hắc lại, nói:“Ta nghe Đế Khai hộ pháp nói trong cơ thể hắc có hộ thể tiên khí, chúng ta không thể tùy ý đụng vào hắc, chỉ có thể dùng pháp thuật mang hắc đi.”

Tên nọ ngẩn người, liền nói:“Cám ơn người đã nhắc nhở, nguy hiểm thật, ta thật sự đã quên mất cảnh báo lúc đầu của Đế Khai hộ pháp.” Hắc nói xong, lập tức đứng thẳng dậy, vỗ vỗ bả vai tên kia, thông thả mỉm cười.

Ba tên nọ đang muốn thi pháp đem Trần Nhược Tư bắt mang đi, một tên trong bọn chúng nhìn thấy y phục trước ngực của Trần Nhược Tư động dậy, hắc vô cùng nghi hoặc, nói:“Đợi đã, xem này có hiện tượng lạ.”

Hai tên còn lại đều ngẩn người, một tên trong đó hỏi:“Sao vậy?”

Tên nọ chỉ chỉ vào ngực Trần Nhược Tư, không nói năng gì, hai tên kia càng nghi hoặc khó hiểu.

Qua một lúc sau, một tên gia hỏa kim hoàng sắc lông mềm mại, từ trong y phục của Trần Nhược Tư chui ra.

“Đây là cái gì vậy?” Một tên hắc y nhân hỏi.

“Ai mà biết được.” một tên khác đáp.

Từ trong y phục của Trần Nhược Tư chui ra chính là tiểu Y Nỉ thú. Từ lần trước nó ở trước y quán cùng tên nọ đã đấu một trận, hao hết năng lượng trong cơ thể, khiến cho nó tiến nhập vào trạng thái ngủ say. Nếu nó tự nhiên tỉnh lại, nhất định là thể lực đã hoàn toàn khôi phục, mà lần này tỉnh lại là bị năng lượng trùng kích vừa mới công kích Trần Nhược Tư mạnh mẽ đánh sâu vào làm cho tỉnh trở lại. Thể lực của nó còn chưa có hoàn toàn khôi phục.

Tiểu Y Nỉ thú ở trong ngực Trần Nhược Tư, hót vang vài tiếng, ngáp một cái có chút mệt mỏi .

Trần Nhược Tư ho khan vài tiếng, sau khi nhổ ra một ngụm máu, từ từ tỉnh táo trở lại. Khi hắc nhìn thấy tiểu Y Nỉ thú trên người mình, hắc dùng lực ngồi dậy, đem tiểu Y Nỉ thú đặt trong lòng bàn tay, nói với nó:“tiểu gia hỏa, chạy mau, tiểu ca ca không có cách nào bảo vệ ngươi nữa, trở về bên cạnh bố mẹ của ngươi, sẽ không có nguy hiểm gì nữa.” hắc nói xong, dùng lực lượng còn lại của mình đem tiểu Y Nỉ thú ném lên không trung.

Tiểu Y Nỉ thú ở trên không trung, vỗ cánh bay vài vòng, sau khi kêu lên vài tiếng, vỗ mạnh cánh, thân hình của nó giống như một đạo ánh sáng kim sắc bay đi, trong nháy mắt biến mất trong màn đêm.

Ba tên hắc y nhân thấy vậy cũng cảm thấy có chút tò mò, một tên trong đó hỏi:“Tiểu tử, đó là quái vật gì vậy, sao nó lại nghe lời người vậy?”

Trần Nhược Tư biết lực lượng mạnh mẽ của Y Nỉ thú, con người đảo đảo, trong lòng thầm nghĩ:“Ta sao không dùng tên Y Nỉ thú dọa mấy tên này một chút, nói không chừng bọn chúng sẽ bối rối mà lo lắng, bỏ qua không quan tâm đến ta, đó không phải là ta trong cái chết tìm đường sống sao?”

Hắc nghĩ đến đây, đắc ý cười nói:“ha ha ha, các người còn không mau chạy đi, một chút nữa nó cứu binh gọi tới rồi, các người liền biết hậu quả. Người muốn biết nó là loại yêu thú gì sao? Ta nói cho người biết, nó là viên cổ tiên thú Y Nỉ thú, bây giờ nó trở về nhà gọi bố mẹ nó tới. Các người nếu muốn bắt ta, vậy thì Minh tộc các người, đại nạn lâm đầu rồi.”

Ba tên hắc y nhân nghe Trần Nhược Tư nói ra Y Nỉ thú, bọn chúng đều cảm thấy buồn cười, một tên trong đó nói:“Hỗn tiểu tử ăn nói lung tung, Y Nỉ thú sớm đã tuyệt tích, cho dù thật sự có Y Nỉ thú, nó cũng sẽ không nghe người sai bảo, mục đích của người là muốn dọa chúng ta, người tưởng chúng ta không biết sao?” hắc nói xong, vỗ vỗ tay với hai tên đồng bọn, ý bảo ra tay thi pháp.

Trần Nhược Tư thấy bọn chúng không bị lừa gạt, bất đắc dĩ thở dài, trong lòng thầm nghĩ:“Xem ra tai nạn thật sự đến rồi, bị bọn chúng bắt đến Minh Tộc tuyệt đối không có hi vọng sống sót trở lại. Tuyệt, hèn kiếp sau. Lâm cô nương, xin lỗi, các nàng cố gắng giữ gìn bản thân nhé.” Hắc nghĩ đến đây, một trận đau buồn trào lên trong lòng, nước mắt không kìm được tuôn rơi. Trong lòng hắc lúc này cũng như đêm nay, một mảnh đen tối.

Ba tên hắc y nhân sau khi đưa mắt nhìn nhau, đồng thời niệm chú ngữ Di Động Vật Thể. Chú ngữ niệm xong, ba tên bọn chúng đồng thời đẩy song cửa về phía Trần Nhược Tư, vô số làn khói đen từ trong lòng bàn tay của bọn chúng, chậm rãi toát ra, bay tới Trần Nhược Tư.

Chốc lát công phu, Trần Nhược Tư bị màn khói đen bao bọc ở bên trong, trước mắt hắn biến thành một mảnh hắc ám. Theo đó, hắn cảm thấy thân thể mình dường như bị khói đen xuyên qua, thân thể cũng theo đó bị bóp méo biến dạng.

Làn khói đen nọ được ba cỗ năng lượng thúc dục bắt đầu quay tròn, hình thành một cái cơn lốc khói mù. Trần Nhược Tư cảm thấy thân thể mình dường như bị phân giải, cũng theo cơn lốc đó nhanh chóng xoay tròn.

Trần Nhược Tư vốn thân thể trọng thương, bị xoay tròn như vậy, chẳng mấy chốc hắn đã bị xoay đến độ đầu óc choáng váng, rất nhanh liền mất đi tri giác.

Ba tên hắc y nhân nhìn màn khói đen mình phát ra hình thành gió lốc, sau khi đem Trần Nhược Tư chuyển đi, bọn chúng thu tay nhìn nhau cười quỷ dị, làm cái động tác chúc mừng.

Sau đó, ba người xoay một vòng hóa thành ba đạo khói đen, ung dung nhập vào lòng đất, nháy mắt biến mất không thấy.

104. Chương 104: Ngạc Hảo Truyền Lai.(tin Tức Xấu Truyền Đến.).

Trần Nhược Tư rời đi cho đến tối Lâm Hân Ngọc còn chưa thấy hắn trở lại, trong lòng nàng cảm thấy có chút lo lắng. Nàng từ trong phòng Mộng Tuyết đi ra đại sảnh của khách sạn, ở đó đi tới đi lui lo lắng trông ra ngoài cửa khách sạn. Lúc này, nàng rất muốn ra ngoài tìm kiếm Trần Nhược Tư, nhưng nàng lại lo lắng cho Mộng Tuyết. Nàng chỉ có thể ở trong lòng cầu nguyện, cầu trời cho hắn có thể an toàn trở về.

Mộng Tuyết tỉnh lại, nàng mở mắt đánh giá tình hình trong phòng một lần, trong lòng thầm nghĩ:“Đây là đâu, ta không chết sao? Sao không nhìn thấy bọn họ nhỉ?” Nàng nhớ lại tình hình lúc nàng bị chấn động thụ trọng thương, từng chút từng chút hình ảnh hiện lên trong đầu nàng, trong lòng kinh ngạc:“ta bị chấn thương, bọn họ lại ở gần khu vực nổ năng lượng như vậy, chẳng lẽ, chẳng lẽ bọn họ xảy ra chuyện gì rồi, không, không có khả năng, bọn họ không thể chết đi như vậy được.....”Nàng nghĩ đến đây, một trận bi thương khó chịu nổi lên trong lòng, nước mắt nàng không kiềm chế được tuôn rơi.

Nàng mặc kệ thân thể mình chưa khôi phục lại, từ trên giường ngồi dậy, hai chân đặt xuống đất, liền đứng dậy muốn đi ra ngoài. Trọng lượng cơ thể nàng vừa mới đặt lên hai chân, nàng mới cảm giác được hai chân mình đã không còn sức lực chống đỡ cơ thể mình, nàng giống như mất đi trọng tâm, “Phác thông” một tiếng, ngã nhào trên mặt đất. Nàng lấy tay dùng lực đập lên chân mình, miệng mắng:“Vô dụng, thật vô dụng, vào lúc quan trọng người lại không thể dùng được.”

Lâm Hân Ngọc nghe thấy trong phòng có tiếng động vang lên, vội vàng chạy vào phòng, nàng thấy Mộng Tuyết đang ngồi trên mặt đất, nước mắt rơi đầy mặt đầm chân mình, nàng đi tới đỡ Mộng Tuyết dậy, đỡ ngồi lên giường, nhìn cô ấy chăm chú, ôm lấy bả vai của cô ấy, nói:“Mộng Tuyết cô nương, cô sao rồi, thương thể của cô nặng như vậy sao có thể tùy tiện rời khỏi giường chứ? Nếu cô có chuyện gì bất trắc, ta làm sao ăn nói với tên tiểu tử Trần Nhược Tư đây? ”

Mộng Tuyết nghe Lâm Hân Ngọc nói xong, hiểu rằng bản thân lo lắng dư thừa rồi, nàng ngay lập tức nín khóc, cười đáp:“Có thể nhìn thấy các người không có việc gì ta thật sự rất vui vẻ, mới vừa rồi ta không thấy các người, trong đầu hiện lên tình cảnh lúc trước, ta còn cho rằng các người đã....” Nàng nói đến đây mỉm cười, tiếp đó hỏi:“Chàng người đâu, đi đâu rồi?”

Lâm Hân Ngọc trong lòng thầm nghĩ:“hắn đã bỏ đi cả một ngày rồi, sẽ không xảy ra việc gì chứ. Mộng Tuyết cô nương vừa mới tỉnh lại, không thể để cho cô ấy chịu thêm kích thích, ta đành phải lừa gạt cô ấy vậy.” Nàng nghĩ đến đây, làm giả một bộ dạng rất thoải mái nói:“hắn bây giờ có chút việc đi ra ngoài rồi, đợi một chút sẽ trở về.” Nàng miệng nói như vậy nhưng vẫn không kìm chế được quay đầu nhìn phòng khách, trong lòng vô cùng trông mong Trần Nhược Tư có thể lập tức xuất hiện, sớm chút trở về.

Mộng Tuyết cười nói: “Chàng đi xử lý chuyện của đám dân thành sao? Chàng là người nóng nảy như vậy đấy, việc gì cũng chỉ mong làm cho mau cho xong.”

Lâm Hân Ngọc quay đầu nhìn Mộng Tuyết, chịu đựng sự lo lắng trong lòng, làm giả một bộ mặt tươi cười, đáp: “Đúng vậy, hẳn đúng là người tính tình nóng nảy.” nàng nói xong, đầu lại quay đi, nhìn ra ngoài phong khách.

Mộng Tuyết thấy Lâm Hân Ngọc như vậy, nàng vốn đã yên lòng, một lần nữa lại trở nên thấp thỏm, nàng nhìn chăm chú vào Lâm Hân Ngọc nói: “Cô sao vậy, ta thấy cô có chút như là lo lắng không yên, cô không phải là có việc chuyện gì đó lừa gạt ta chứ?”

Lâm Hân Ngọc quay đầu lại nhìn Mộng Tuyết, không cần suy nghĩ liền cười đáp: “Không, không có, thật sự không có chuyện gì cả.”

Mộng Tuyết nói: “ta thấy ánh mắt của cô có chút không đúng, đừng giấu ta nữa, cô nhất định là có chuyện lừa gạt ta, nói cho ta đi, có phải chàng xảy ra chuyện gì rồi không?”

Lâm Hân Ngọc cười, dùng tay xoa xoa mắt, nói: “vậy sao, ánh mắt của ta có cái gì không đúng nhỉ, cô không nhìn lầm đấy chứ, cô ngồi xuống đi, ta giúp cô vận công liệu thương. Đợi hẳn trở lại, nhìn thấy bộ dạng yếu đuối của cô bây giờ, nhất định sẽ cho rằng ta đã không chăm sóc tốt cho cô, đến lúc đó, cô phải vì ta mà nói vài lời tốt đẹp đấy nhé.”

Mộng Tuyết còn chưa quá tin tưởng hỏi: “Chàng thật sự không có chuyện gì sao?”

Lâm Hân Ngọc cười ôm vai Mộng Tuyết nói: “ Cô không sao, hẳn sao lại có chuyện gì được? Nếu như cô xảy ra chuyện gì, hẳn khẳng định có chuyện. Ta không có lừa gạt cô, tin tưởng ta đi.” Nàng nói đến đây, suy nghĩ một chút, sau đó đem tình hình lúc Trần Nhược Tư tìm kiếm Mộng Tuyết, tường tận nói ra một lần.

Mộng Tuyết nghe nàng nói xong, khe khẽ mỉm cười, trong lòng cảm thấy ngọt ngào.

Lâm Hân Ngọc thấy nàng không còn hoài nghi điều gì nữa, nàng cũng yên tâm, nhưng trong lòng nàng như trước vô cùng nôn nóng. Nàng âm thầm thở dài trong lòng, thầm nghĩ: “Hai người bọn họ mới thật sự là thật tâm yêu nhau, ta chen vào giữa sẽ chỉ làm cho mọi người cảm thấy đau khổ, buông tha đi, như vậy tối đa cũng chỉ có một mình ta đau khổ.”

Lâm Hân Ngọc để cho Mộng Tuyết ngồi lên giường sau đó mình cũng ngồi lên, vì Mộng Tuyết vận công liệu thương.

Lâm Hân Ngọc sau khi vì Mộng Tuyết liệu thương, Mộng Tuyết cảm thấy bản thân dường như đã hoàn toàn khôi phục, không lâu sau nàng đã có thể xuống giường tự do hoạt động, cũng đã có thể vận công đề khí.

Hai người bọn họ ở trong phòng nói chuyện phiếm đợi Trần Nhược Tư trở về.

Thời gian một buổi tối rất nhanh trôi qua.

Bình minh, hai người bọn họ đứng ngồi không yên, Lâm Hân Ngọc dưới sự bức hỏi hết lần này đến lần khác của Mộng Tuyết, rốt cuộc đành nói ra Trần Nhược Tư ra ngoài vì việc gì.

Mộng Tuyết nghe xong, trong lòng hoảng sợ, nước mắt rưng rưng, có chút nóng vội nhìn Lâm Hân Ngọc nói: “Cô vì sao không đi cùng chàng, khẳng định là chàng có chuyện rồi, không được, ta bây giờ phải đi tìm chàng.” Nàng nói xong, nước mắt như hạt ngọc từng hạt không dứt rơi xuống. Còn không đợi Lâm Hân Ngọc phản ứng lại, nàng đã nhanh chóng chạy ra khỏi phòng.

Lúc nàng ta chạy khỏi phòng, Lâm Hân Ngọc mới tỉnh lại, nàng vội vàng lao ra ngoài, ngăn cản Mộng Tuyết, nói: “Cô muốn đi đâu? Thương thể của cô vừa mới lành, không được cử động nhiều, cần phải nghỉ ngơi nhiều.”

Mộng Tuyết quay đầu lại đáp: “Cô cứ mặc kệ ta, nếu chàng có chuyện gì, ta sống còn có ý nghĩa gì nữa.”

Lâm Hân Ngọc thấy hình dáng của nàng nước mắt rưng rưng, trong lòng cũng chẳng dễ chịu, dường như cũng bị cảm nhiễm vậy, nước mắt không kiềm được tuôn rơi. Nàng gạt nước mắt, gượng cười nói: “Chúng ta không nên đem việc này nghĩ quá phức tạp, nói không chừng là hẳn tìm không được đường trở về, chúng ta tiếp tục đợi thêm chút nữa đi.”

Mộng Tuyết trong lòng lúc này, khó chịu đến cực đỉnh, nhưng nàng biết rằng bản thân bây giờ có lập tức đi tìm cũng không nhất định có thể tìm thấy Trần Nhược Tư, nàng không còn cách nào khác đành gật đầu, nhào vào lòng Lâm Hân Ngọc, ôm chặt lấy nàng ta, khóc lớn.

Lâm Hân Ngọc vỗ nhẹ lên lưng Mộng Tuyết, an ủi nàng ta: “Không nên quá bi quan, nói không chừng sự việc không có như chúng ta tưởng tượng đâu, hẳn là người tốt sẽ được trời phù hộ, sẽ không có chuyện gì đâu.” Nàng tuy nói như vậy, nhưng sự lo lắng khó chịu trong lòng nàng chẳng hề ít so với Mộng Tuyết.

Ánh nắng mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào trong phòng.

Đột nhiên, một đạo kim hoàng sắc quang ảnh từ ngoài cửa, bay về phía các nàng.

Mộng Tuyết và Lâm Hân Ngọc tưởng rằng có người đánh lén, đồng thời sửng sốt, trong lòng xẹt qua một tia dự cảm không tốt, đều đồng thời ngưng tụ pháp lực năng lượng, nhìn chằm chằm vào quang ảnh đang hướng về phía bọn họ bay đến.

“Tra tra” hai tiếng kêu của con chim nhỏ vang lên, tốc độ phi hành của kim hoàng sắc quang ảnh cũng chậm lại.

Mộng Tuyết và Lâm Hân Ngọc cùng lúc cảm thấy ngạc nhiên, sau khoảng khắc sửng sốt, lấy lại tinh thần, tản đi pháp lực đã ngưng tụ.

Hóa ra, đạo quang ảnh kim hoàng sắc bay tới là thân hình tiểu Y Nỉ thú phi hành tốc độ cao mà thành.

Mộng Tuyết thấy tiểu Y Nỉ thú xuất hiện, nàng còn cho rằng Trần Nhược Tư cũng đã trở về, một trận hứng phần cảm giác nói không nên lời lập tức nổi lên trong lòng, nàng nhìn tiểu Y Nỉ thú đang đậu trên vai Lâm Hân Ngọc nói: “tiểu gia hỏa, chàng ở đâu, nhanh trở về phải không?”

Lâm Hân Ngọc cảm giác trong lòng lúc này cùng Mộng Tuyết trái ngược, nàng biết rằng tiểu Y Nỉ thú xuất hiện lúc này không phải là dấu hiệu tốt, nàng cũng biết rằng tiểu Y Nỉ thú sẽ không tùy tiện rời khỏi Trần Nhược Tư, trong lòng nàng thầm than: “hắn có chuyện rồi, hẳn thật sự có chuyện rồi.”

Tiểu Y Nỉ thú ở trên đầu vai Lâm Hân Ngọc, nhảy nhót, kêu hót, xem ra biểu hiện là vô cùng khẩn trương và bất an.

Mộng Tuyết dường như ý thức được điều gì đó, trái tim nàng ngay lập tức run rẩy, nàng nhìn chăm chú tiểu Y Nỉ thú âm thanh run run nói: “Chàng có chuyện rồi phải không, chàng xảy ra chuyện ở đâu?”

Tiểu Y Nỉ thú gật gật đầu, kêu lên vài tiếng, vỗ cánh bay ra ngoài cửa.

Hai người Lâm Hân Ngọc và Mộng Tuyết đưa mắt nhìn nhau, trao đổi ánh mắt với nhau, rồi cùng chạy đi.

105. Chương 105: Bất Hoài Hảo Ý.(ý Định Xấu.)

Hai người bọn họ sửng sốt, trong lòng thầm nghĩ: “hổng rồi, chẳng lẽ lão bản đã biết chúng ta không có tiền trả.” Hai người các nàng bất đắc dĩ đồng ý, đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt đều rất khó coi.

Sau khi tên tiểu nhị nọ quay người bỏ đi, Lâm Hân Ngọc ghé tai Mộng Tuyết nhỏ giọng nói: “Chúng ta nên làm sao đây?”

Mộng Tuyết nhỏ giọng đáp: “Nếu ta không bị thương, có thể dùng pháp thuật biến thành một chút ngân lượng, ngược lại có thể ứng phó cho qua được, ta vừa mới thử qua, căn bản là biến hóa không ra, một lát nữa chỉ có thể tùy theo tình huống mà hành động.”

Tiểu Y Nỉ thú thấy bọn họ không cùng ra ngoài, nó cũng không tiếp tục đi trước nữa mà bay ngược trở lại đậu trên bả vai Mộng Tuyết.

Đám khách nhân trong quán thấy vậy đều cảm thấy vô cùng lạ lùng, ánh mắt đều tập trung lên người bọn họ.

Hai người bọn họ mặc dù trong lòng vô cùng lo lắng cho Trần Nhược Tư, nhưng các nàng cũng không muốn làm ra cái loại hành động ăn quýt này. Lúc này, trong lòng các nàng chỉ có thể âm thầm nóng vội, hi vọng một lát nữa khi gặp lão bản có thể thuyết phục được lão bản.

Tiểu nhị đi đến trước bàn thu tiền, nhỏ giọng nói bên tai lão bản của khách sạn: “Tôi vừa mới cẩn thận quan sát một chút nét mặt và thần sắc của hai người bọn họ, quả nhiên có chút bất thường, tôi nghe lén được chuyện bọn họ không có tiền, tám chín phần mười là thật, nếu như ngài có thể đem hai người bọn họ vì lý do đó mà bức bách lưu lại, ngài nên cảm ơn tôi như thế nào đây?”

Lão bản nở nụ cười đắc ý, nhìn tên tiểu nhị nói: “Hỗn tiểu tử, ta đã lúc nào đối xử tệ bạc với người chưa, nếu thật sự có thể khiến cho các nàng theo ta, ta nhất định thưởng nhiều cho người, đi làm việc của người đi.”

Tiểu nhị nở nụ cười quỷ dị, quay đầu liếc mắt nhìn hai người Lâm Hân Ngọc và Mộng Tuyết đang đi đến quầy thu tiền, thản nhiên đi lên lầu.

Mộng Tuyết và Lâm Hân Ngọc đi đến quầy thu tiền, Mộng Tuyết nhìn chằm chằm vào khách sạn lão bản, mỉm cười nói: “Chúng tôi bây giờ có việc khẩn cấp muốn rời đi một lát, sau đó lại trở về. Không biết lão bản tìm chúng tôi có chuyện gì, xin nói nhanh cho.”

Lão bản tươi cười đi vòng qua quầy thanh toán, chăm chú nhìn Mộng Tuyết, cánh tay vươn tới tiểu Y Nỉ thú đang đứng trên vai nàng, hắn vừa đưa tay ra vừa nói: “Không cần gấp, ta cũng không có chuyện gì cần tìm các cô, chỉ là nhìn thấy các cô ra đi vội vàng như vậy nhất định là có việc khẩn cấp rồi, cho nên, ta muốn giúp đỡ các cô, chỉ như thế mà thôi.” Hắn nói đến đây, tay của hắn cũng sắp chạm lên đầu của tiểu Y Nỉ thú.

Tiểu Y Nỉ thú không chút khách khí, nhằm chuẩn đầu ngón tay đang đưa tới của khách sạn lão bản mỗ tới. “Ai yêu……” khách sạn lão bản bưng đầu ngón tay đã bị tiểu Y Nỉ thú mỗ rách đang chảy máu, lớn tiếng kêu lên.

Lâm Hân Ngọc cau mày nhìn tiểu Y Nỉ thú, quay đầu lại nhìn khách sạn lão bản nói: “Thật xin lỗi, chúng tôi quên nói cho ngài, tiểu gia hỏa này rất không thích người lạ sờ vào nó.”

Khách sạn lão bản trong lòng nổi giận đùng đùng đang muốn nổi giận, sau khi hắn nghe Lâm Hân Ngọc nói như vậy, hắn mạnh mẽ đem nộ khí đè nén xuống, dừng lại giữ bộ mặt nghiêm túc nói: “Việc này coi như cho qua đi, ta thấy các cô là người bên ngoài tới, vốn muốn giúp đỡ các cô một chút, con chim nhỏ của các cô cũng có linh tính như vậy xem ra lòng tốt của ta là dư thừa rồi.”

Mộng Tuyết trong lòng thầm nghĩ: “ý tứ của lão bản này là gì đây, chẳng lẽ ông ta đã biết chúng ta không có tiền trả cho hắn, trước hết cứ theo lão ta đã rồi nói sau.” Nàng nghĩ đến đây, chăm chú nhìn lão bản cười nói: “ý tốt của lão bản chúng tôi trước hết xin nhận, đúng là ngài không giúp được cho chúng tôi, nếu không còn việc gì nữa, chúng tôi đi luôn, tiền ở trọ, chúng tôi trở lại sẽ trả cho ngài không thiếu một phân.”

Lão bản đảo mắt đánh giá nhanh qua Mộng Tuyết và Lâm Hân Ngọc, eo lưng thẳng tắp, một bộ dạng rất đắc ý, nở nụ cười quỷ dị, xoa xoa cằm, nói: “Vì cô đã đề cập đến tiền, nên ta sẽ nói thẳng luôn, ta giữ lại các cô chính xác là vì tiền, ta nghe nói, các cô một xu dính túi cũng không có, thêm nữa, các cô không quen hoàn cảnh sống ở đây, sao có thể kiếm được tiền đây? Ta thấy, các cô hơn nữa là muốn lấy lý do có chuyện khẩn cấp để len lén bỏ chạy.”

Hai người Mộng Tuyết và Lâm Hân Ngọc trong lòng đồng thời kinh ngạc, ngẩn người, Lâm Hân Ngọc sắc mặt trắng bệch, nàng cười lạnh, lớn tiếng nói: “Người nói cái gì, nói lại một lần nữa ta xem.”

Khách sạn lão bản cười rạng rỡ, lùi lại phía sau vài bước, nói: “Ý của ta là sợ các cô quýt nợ, như thế nào, các cô đưa tiền ra đi, nếu không đừng trách ta không khách khí.” Lão ta nói xong, đưa cao tay phải, rất tùy ý vậy vậy.

Mười tên như là người làm thuê từ trong cửa đi ra, một tên trong đó hướng về phía đám khách nhân trong phòng hét lớn: “Các vị tửu khách bằng hữu, thật xin lỗi, chúng ta bây giờ có chuyện cần xử lý, xin mời các vị trước tiên rời khỏi quán đi thôi.”

Đám khách nhân trong quán thấy tình hình như vậy, đoán rằng khách sạn lão bản đã nổi tâm độc ác rồi, bọn họ bất đắc dĩ thở dài, sau khi thanh toán xong hóa đơn của mình thì rời khỏi quán.

Người ở trọ trong khách sạn thật ra chỉ có hai người Lâm Hân Ngọc và Mộng Tuyết, những người khác chỉ là người dân của cái thành này mà thôi.

Sau khi đám dân thành đi hết, một tên tráng hán bước nhanh tới cánh cửa, đem cửa quán đóng lại.

Lâm Hân Ngọc và Mộng Tuyết thấy vậy, biết rằng chuyện này không hay rồi, cũng biết rằng điều này là bọn chúng đã chuẩn bị từ trước để đối phó với các nàng. Mộng Tuyết trong lòng thầm nghĩ: “Mẹ từng nói qua, nhân loại không có kẻ nào là người tốt, xem ra mẹ nói một chút cũng không sai. Chúng ta vài ngày trước đó còn hành thiện tích đức, bọn chúng hôm nay đã có chủ ý đối với chúng ta rồi.” Nàng nghĩ đến đây, thở dài một tiếng.

Lâm Hân Ngọc chẳng chút cố kỵ đảo mắt nhìn đám tráng hán trong quán đang như lang như hổ nhìn chăm chăm vào hai người bọn họ, nhìn khách sạn lão bản nói: “Các người muốn làm gì? Đừng cho là chúng ta rất dễ bắt nạt, nếu thật sự động thủ, các người đừng có hối hận.”

Khách sạn lão bản cười lớn nói: “ha ha, hối hận, ta sao phải hối hận đây, chỉ muốn các nàng theo ta, làm tiểu lão bà của ta, đảm bảo các nàng ngay cả một sợi tóc cũng không bị tổn thương, ta cũng có thể cam đoan các nàng tiền tiêu không hết, quần áo mặc không hết,...” Hắn còn chưa nói xong, Lâm Hân Ngọc thân hình như quỷ mị, di chuyển nhanh đến trước mặt hắn, “ba ba” hai cái bạt tai đã đánh lên mặt hắn.

Khách sạn lão bản nọ bị đánh cho lảo đảo vài bước, quay về một phía, bưng mặt, trợn mắt, ngẩn ngơ tại chỗ.

Đám tráng hán trong quán cũng đều sửng sốt, nhất thời không biết nên làm thế nào.

Qua một lúc, khách sạn lão bản mới lấy lại tinh thần, hắn quay người lại, hét lên: “Lên, còn không mau lên cho ta, đem bọn chúng bắt lại cho ta.” Hắn phân phó xong cho bọn tay chân của mình, tự mình lùi lại vài bước, miệng chửi rủa: “Con mẹ nó, lại dám đánh ta.”

Hắn vừa nói xong, mười tên tráng hán hướng về phía Mộng Tuyết và Lâm Hân Ngọc xông đến.

Mộng Tuyết mặc dù lúc này có chút chán ghét đám người trước mắt này, nhưng nàng cũng không nhẫn tâm làm tổn thương bọn họ, nàng đưa mắt nhìn Lâm Hân Ngọc nói: “Giáo huấn bọn chúng một chút thôi là được, đừng để xảy ra án mạng.”

Lâm Hân Ngọc nói: “Mộng Tuyết cô nương, cô tấm lòng thật quá tốt đi, nếu như cô rơi vào tay bọn chúng, bọn chúng lại có lòng tốt thả cho cô một con đường sống sao? Bọn chúng có trái tim độc ác, không phải là sự việc của một hai ngày, nói không chừng bọn chúng trước đó không biết đã còn hại hết bao nhiêu người rồi đây?” Nàng vừa dứt lời, tay phải vung lên, theo tay đưa lên vài đạo kim quang bay nhanh đánh về phía đám tráng hán.

Mộng Tuyết chẳng hề vội vã ra tay, nàng chỉ đứng đó đợi. Tiểu Y Nỉ thú trên vai nàng dường như không đợi được, giương cánh bay ra, lao về phía một tên tráng hán trong đám.

Tiểu Y Nỉ thú tốc độ phi hành cực nhanh, hóa thành quang ảnh hình vòng cung, sau khi bay một vòng, như không có việc gì trở về đậu trên vai Mộng Tuyết.

Một vài tên tráng hán công kích Mộng Tuyết, chỉ nhìn thấy một đạo hoàng sắc quang ảnh ở trước mắt mình, lóe lên một cái, còn chưa hiểu rõ xảy ra việc gì, đã đứng yên tại chỗ, mất đi tri giác. Qua một lúc, máu mới từ thất khiếu chảy ra, thân thể từ từ ngã ngửa về phía sau.

Đám tráng hán công kích Lâm Hân Ngọc so với đám người kia có phần may mắn hơn, cơ bản, bọn chúng chưa mất mạng như đám người kia, chỉ bị đánh ngã hôn mê trên mặt đất.

Khách sạn lão bản thấy vậy, bị dọa không biết nên làm thế nào, trong lòng vô cùng hỗn loạn, đã hối hận, trong lòng thầm rủa: “đám tiểu hỗn tử các người, ta bị các người hại cho thê thảm rồi, làm không tốt, tính mạng cũng vứt, nếu như ta có thể vượt qua một kiếp trước mắt này, ta nhất định sẽ làm người tốt.” Hắn co rúm thân người, lùi lại phía sau vài bước nữa, dựa sát vào vách tường, ánh mắt hoảng hốt nhìn chăm chăm vào Mộng Tuyết và Lâm Hân Ngọc, qua một lúc sau, hắn “phác thông” một tiếng, quỳ xuống mặt đất, cầu

khẩn:“Đừng, đừng giết tôi, tôi dập đầu lạy các cô.” Hắc vừa nói, đầu như gà mổ thóc động tác lên xuống không ngừng.

Hai người Mộng Tuyết và Lâm Hân Ngọc đưa mắt nhìn nhau, đang muốn mở miệng thì “phanh” vang lên thanh âm của cánh cửa bị đánh nát, từ sau lưng bọn họ truyền đến.

Hai người Mộng Tuyết và Lâm Hân Ngọc cùng lúc cảm giác được một cổ lực lượng mạnh mẽ đang bức thẳng đến bọn họ, trong lòng giật mình, thâm hô không tốt.

106. Chương 106:vô Lực Chiêu Giá.

Khách sạn lão bản hét thảm một tiếng, cả người hắc như là điều đứt dây bay ngược về phía sau, đập lên bức tường phía sau lưng hắc, sau đó, hắc liền biến thành một cỗ thi thể mất hết tri giác. Chỉ có máu đang chậm chậm từ những lỗ thủng do những mảnh gỗ của cách cửa vỡ xuyên qua thân thể hắc chảy ra như suối. Chỉ trong chốc lát, nơi hắc nằm máu đã nhuộm đỏ một mảng lớn.

Mộng Tuyết và Lâm Hân Ngọc mặc dù không tận mắt nhìn thấy điều này, nhưng bọn họ đều nghĩ thấy một mùi máu tươi nồng nặc. Không cần quay đầu lại, bọn họ cũng đoán ra được thảm trạng của khách sạn lão bản.

“Hai cái tiểu nha đầu lại có thể tránh thoát đòn đánh lén sau lưng của ta.” Giọng nói ngừng lại một lát rồi tiếp tục vang lên:“Lang nhân huynh, huynh nói bọn chúng có chút năng lực, đệ còn không tin, xem ra là đệ sai rồi.” giọng nói vừa dứt, năm đạo hắc ảnh từ ngoài cửa nhẹ nhàng bay vào.

Thân ảnh của năm người này nhanh như thiểm điện, nháy mắt lóe lên đã rơi xuống cách trước mặt bọn Mộng Tuyết khoảng một trượng.

Năm tên vừa đến này là người của thú nhân tộc, một tên trong đó là lang nhân mà bọn họ đã từng gặp qua trước đó, bốn tên còn lại đều là một thân khải giáp trắng bạc, mang theo mặt nạ nhìn không ra khuôn mặt thú nhân.

Mộng Tuyết và Lâm Hân Ngọc đồng thời cảm nhận được áp lực vô cùng lớn, cũng biết rằng bây giờ đối thủ đột nhiên tìm đến đối phó chẳng hề dễ dàng. Tiểu Y Nỉ thú trên vai Mộng Tuyết dường như cũng cảm giác được nguy hiểm đã tìm đến, nó có chút hoảng sợ kêu lên.

Lang nhân nhìn chằm chằm vào tiểu Y Nỉ thú, dụng cổ họng lớn tiếng nói:“tiểu gia hỏa, còn không mau cút, nếu không, ngay cả ngươi cũng bắt mang đi.”

Lâm Hân Ngọc biết bên mình đã là thua nhiều thắng ít, nàng không nghĩ nhiều, lách người đi đến bên cạnh Mộng Tuyết, bắt lấy tiểu Y Nỉ thú trên đầu vai cô, nhìn nó chăm chú nhỏ giọng nói:“tiểu gia hỏa, trở về đi, trở về bên cạnh bố mẹ ngươi, như vậy sẽ không có người xấu nào dám ăn hiếp ngươi nữa.” Nàng nói xong, âm thầm vận một luồng khí lực truyền vào cơ thể tiểu Y Nỉ thú, sau đó, đem nó ném ra ngoài cửa.

Năm tên thú nhân không hề ngăn cản nàng thả đi tiểu Y Nỉ thú, nói ngược lại, bọn họ cũng biết rằng đối phó với Y Nỉ thú chẳng phải dễ dàng, cũng không muốn bởi vì như thế này mà mang đến cho tộc nhân một cái cường địch.

Tiểu Y Nỉ thú ở ngoài cửa bay vài vòng, kêu lên vài tiếng, nhanh chóng theo hướng trở lại nhà mình bay đi.

Mộng Tuyết đưa mắt nhìn Lâm Hân Ngọc, gật đầu một cái, nhỏ giọng nói:“mấy tên trước mặt này đối phó chẳng hề dễ dàng, một lát nữa tôi nghĩ biện pháp cầm chân bọn chúng, cô tìm cơ hội mà bỏ chạy, có thể bỏ chạy được người nào thì hay người đó. Nếu như tôi bất hạnh gặp nạn, Tư sẽ do cô chăm sóc.” Nàng nói xong, còn không đợi Lâm Hân Ngọc hồi đáp, liền ngấm tụ lực lượng, tung chưởng đánh tới lang nhân.

Lâm Hân Ngọc thấy thế, trong lòng hoảng sợ, biết rằng nàng ta muốn cùng mấy tên này liều mạng để cho mình chạy thoát, một trận đau khổ nháy mắt trào lên trong lòng nàng, nước mắt tuôn trào, trong lòng nàng hét lên:“Đừng làm vậy!”

Năm tên thú nhân dường như biết được ý đồ của Mộng Tuyết, nhanh chóng lách người tản ra, đồng thời lùi lại ngấm tụ lực lượng cùng lúc phát lực, mười đạo thiểm điện quang mang từ lòng bàn tay năm người

bọn chúng bay ra. Trong nháy mắt đem Mộng Tuyết đang muốn phát lực công kích, giam giữ lại, khiến cho nàng không có cách nào động đậy.

Mộng Tuyết vốn thân thể bị trọng thương, lúc này vừa mới khôi phục một chút, năng lực tự nhiên là giảm đi rất nhiều. Nàng vốn cho rằng với lực lượng hiện tại của bản thân có thể cầm chân năm bọn chúng, nàng cũng không nghĩ đến, bản thân mình còn chưa kịp phát lực thì đã bị khống chế. Một cỗ cảm giác thất bại chưa và khó chịu từ trước tới nay chưa từng có trào lên trong lòng nàng. Trong lòng nàng thầm kêu lên: “Lâm cô nương, thật xin lỗi, ta không có biện pháp để cho cô thoát thân.”

Lâm Hân Ngọc thấy nàng ta chỉ bị khống chế mà không hề nguy hiểm đến tính mạng, tinh thần nàng cũng buông lỏng vài phần. Nàng nhìn chằm chằm vào năm tên thú nhân nói: “Các người thả nàng ta ra đi, ta mặc cho các người xử trí.”

Lang nhân cười quỷ dị, lạnh lùng nói: “Hai tên các người, một người cũng đừng mong bỏ chạy, nếu như chúng ta có thể thuận lợi bắt được tên tiểu tử đồng bọn của các người, nói không chừng các người còn có một tia hi vọng có thể sống sót. Chỉ có điều, trước khi bắt được hắn, các người tuyệt đối là an toàn.”

Lâm Hân Ngọc con mắt đảo đảo, trong lòng thầm nghĩ: “Bây giờ cùng bọn chúng đấu đánh xuống, cũng chỉ lãng phí năng lượng, chưa chắc có thể bỏ chạy, xem ra trước tiên chỉ có thể đi theo bọn chúng sau đó tiếp tục tìm biện pháp bỏ chạy.” nàng nói: “Vây cũng tốt, ta đi theo các người, dù sao thì ta cũng biết mình đánh không lại các người.” Nàng nói xong, đi đến bên cạnh Mộng Tuyết, đỡ nàng ấy đứng dậy.

Sau khi Mộng Tuyết bị năm tên thú nhân phát ra thiểm điện quang mang khống chế, nàng âm thầm vận khí muốn đem hồn trọc khí đã nhập vào trong cơ thể nàng bức đi ra, nhưng nàng thử vài lần mà không hề thành công. Ngược lại nàng phát hiện ra bản thân mình càng vận khí mạnh mẽ bức ra, bản thân mình lại càng yếu ớt vô lực.

May là Lâm Hân Ngọc kịp thời đi tới đỡ lấy nàng, nếu không nàng sợ rằng ngay cả sức lực để đứng vững cũng không có.

Mộng Tuyết trong đầu tạm thời từ bỏ ý niệm vận khí đem cỗ khí lực trong cơ thể bức ra ngoài, chăm chú nhìn Lâm Hân Ngọc nói: “Cám ơn, thật ra, cô một chút cũng không bị thương, cho nên có thể bỏ chạy, vì sao lại bỏ qua chứ? Điều này có chút không giống với tính cách kiên cường của cô.”

Lâm Hân Ngọc nói: “Cô ở trong tay bọn chúng rồi, tôi làm sao có thể bỏ rơi cô chứ, tôi đã đáp ứng với hắn, phải chăm sóc tốt cho cô, cô xảy ra chuyện rồi, tôi còn mặt mũi gặp lại hắn sao?”

Mộng Tuyết bất đắc dĩ lắc đầu, không nói thêm gì nữa, nước mắt nàng cũng theo đó tuôn rơi. Trong lòng nàng thầm nghĩ: “Cô ấy vì cứu ta mà tình nguyện đem bản thân vào hoàn cảnh nguy hiểm, phần tình nghĩa này, kiếp này ta sẽ không quên.”

Một tên thú nhân che mặt nhìn tên lang nhân nói: “Lang nhân huynh, chúng ta bây giờ đi đâu đây?”

Lang nhân nói: “Các đệ mang hai tên bọn chúng đến Bạch Vân Quán ở cách thành tây một trăm dặm, ta sau này sẽ đi tìm các đệ.”

Một tên thú nhân che mặt khác nghe lang nhân nói như vậy, hắn cảm thấy vô cùng kỳ lạ, hắn nghi hoặc nói: “Bạch Vân Quán không phải là nơi nhân loại tu đạo tập pháp sao? Đến đó, không phải là tự đâm đầu vào lưới sao, huynh không phải đang nói chơi đấy chứ?”

“Ta nói là thật, nơi này không phải là nơi nói chuyện.” lang nhân nói đến đây, ngừng lại một lát rồi từ trong áo lấy ra một cái lệnh bài, đưa cho một tên thú nhân che mặt trong đám, tiếp đó nói: “Các đệ mang cái lệnh bài này đi đến Bạch Vân Quán, chuyện bên trong đợi sau khi ta gặp lại các đệ sẽ tỉ mỉ nói lại cho các đệ.”

Tên thú nhân cầm lệnh bài cười nói: “A, đệ rõ rồi, xem ra các huynh mấy năm nay ở trung thổ có chút thu hoạch nhỉ. Bốn huynh đệ chúng tôi vừa mới tới trung thổ, rất nhiều việc đều không biết, huynh sau này nhiều một chút giới thiệu cho bọn đệ đây nhé.”

Lang nhân cười nói: “Đương nhiên, đệ cho rằng huynh ở trung thổ chỉ du sơn ngoạn thủy thôi sao. Cẩn thận một chút, không nên để hai tên bọn chúng bỏ chạy.”

Một tên thú nhân che mặt đáp: “Được rồi, lang nhân huynh, huynh cũng nên cẩn thận một chút, bọn đệ đi đây, hẹn gặp lại sau!”

Lang nhân cười thay lời đáp, vẫy vẫy tay.

Những lời đám thú nhân vừa nói, Mộng Tuyết và Lâm Hân Ngọc đều nghe rõ ràng, trong lòng bọn họ đều cảm thấy một tia bất an, cũng bởi vì an nguy của nhân loại trung thổ mà trở nên lo lắng.

Đám người bọn Lang nhân nói chuyện không có e ngại là bởi vì bọn chúng cho rằng Mộng Tuyết các nàng đã rơi vào tay bọn họ sẽ không có cơ hội bỏ chạy. Trong lòng bọn chúng đã cho rằng các nàng là người chết rồi. Đường nhiên, muốn giết chết các nàng cũng phải đợi sau khi bọn chúng bắt được Trần Nhược Tư, thì sự việc này mới diễn ra được.

Bốn tên thú nhân che mặt đi đến trước người Mộng Tuyết và Lâm Hân Ngọc, tay nối tay đem hai người các nàng vây vào giữa. Sau đó đưa mắt nhìn nhau, gật đầu, đồng thời niệm chú ngữ. Chú ngữ niệm xong, thân thể bốn tên bọn chúng vòng quanh hai người Mộng Tuyết, nhanh chóng xoay tròn. Một lát sau, bốn tên bọn chúng hợp lại thành một thể, hóa thành một cái vòng ánh sáng. Mà ở giữa bọn chúng hai người Mộng Tuyết và Lâm Hân Ngọc từ bên ngoài nhìn vào căn bản là nhìn không thấy.

Bốn tên thú nhân hóa thành quang quyển từ từ co nhỏ lại, cho đến khi biến thành một cái quang cầu nhỏ như trứng gà mới bay lên, từ cách cửa bị đánh nát của khách sạn bay ra ngoài, nhất mắt biến mất ở phía chân trời.

Lang nhân sau khi nhìn thấy bọn chúng bỏ đi, trong lòng thầm kinh ngạc: “Công lực của bốn tên này lại tăng cao nữa rồi, hơn nữa còn có thể hợp bốn thành một chẳng trách được thủ lĩnh coi trọng bốn tên tiểu bối nhỏ tuổi này như vậy. Xem ra sau này ta cũng phải chăm chỉ luyện công rồi, nếu không sau này ở trong tộc, một chỗ đứng cũng trở thành vấn đề rồi.” Hắn thở dài, đưa tay vượt qua mặt một lượt biến thành khuôn mặt của người bình thường, bước nhanh ra khỏi khách sạn, thẳng hướng vị trí Ngọc Cảnh đệ nhất y quán đi tới.

107. Chương 107: tẩu Cầu Hình Tượng.

Lang nhân thấy vậy, không khỏi vì cảnh ngộ của đám dân thành mà trong lòng sinh ra một tia đồng cảm, hắn thầm nghĩ: “hại các người chính là người trung thổ các người, không thể trách thú nhân chúng ta. Các người muốn trách thì đi trách đám người tu đạo tập pháp kia đi, đều là hậu quả của việc đuổi tận giết tuyệt của bọn chúng tạo thành cả.”

Lang nhân bước chân vào cửa Ngọc Cảnh đệ nhất y quán, một tên tráng hán đi đến nghênh đón nói: “Vị công tử này, muốn mua thuốc mời ra ngoài xếp hàng.”

Lang nhân chẳng thèm nhìn tên tráng hán nọ, chỉ mở miệng nói: “Gọi đầu lĩnh của các người ra đây gặp ta.”

“Người là ai, đầu lĩnh của chúng ta muốn gặp là được sao? Cút.....” tráng hán đi đến trước mặt lang nhân, vừa nói vừa động thủ đẩy lang nhân. Tay của hắn còn chưa đụng đến thân thể lang nhân, lang nhân chỉ trừng mắt nhìn hắn một cái, hắn liền cảm thấy một cỗ quang mang chấn nhiếp lòng người từ trong mắt bắn ra, làm cho hắn cảm thấy một trận hoảng sợ, thiếu chút nữa bị dọa ngã nhào xuống đất, trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh, đem những lời còn lưu lại bên mép mạnh mẽ nuốt xuống. Mãi một hồi lâu hắn mới thông suốt nói: “Tôi, tôi đi thông báo ngay.” Hắn nói xong, quay người lật đật lật đật từ cánh cửa thông giữa đại sảnh y quán với phòng phía sau chạy đi.

Lang nhân mỉm cười, đứng tại đấy đợi một lát, Lý Hữu Quyền liền vội vội vàng vàng đi tới, cùng theo hắn xuất hiện còn có một tên béo, tên béo này chính là kẻ bị bọn Trần Nhược Tư trộm đi lệnh bài Long Ưng bang phó bang chủ, hắn tên là Lưu Phong Hỉ. Bởi vì bây giờ lệnh bài phó bang chủ của hắn còn chưa có tìm lại được, hắn cũng không dám trở về Long Ưng bang tổng bộ, chỉ có thể ở đây sống tạm qua ngày. Nếu không phải bởi Lý Hữu Quyền trước đó đã nhận biết hắn, sợ rằng hắn-một tên phó bang chủ, chẳng ai thêm để ý đến.

Lý Hữu Quyền nhìn chăm chú lang nhân, cẩn thận đánh giá một lượt, lời nói có chút ngạo mạn: “Người tìm bốn nhân có chuyện gì?”

Lang nhân nhìn bộ dạng của Lý Hữu Quyền, thầm nghĩ: “Tên nhân loại này thật là kẻ hợm hĩnh, lần trước nhìn thấy ta thì cúi đầu khom lưng, bây giờ ta biến thành một bộ dạng khác để hắn không nhận ra thì ngạo mạn vô lễ như vậy. Nếu người trung thổ nào cũng giống như hắn, chúng ta đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều rồi, ài...” Hắn thở dài, sau đó trực tiếp đem mật lệnh liên lạc giữa thú nhân với các đầu lĩnh Long Ưng bang, dùng phương thức truyền âm, truyền đến tai Lý Hữu Quyền.

Trong Long Ưng bang có một quy định, đó là người tiếp nhận mật lệnh cũng như bang chủ đích thân đến.

Lý Hữu Quyền nghe xong mật lệnh lập tức cảm thấy kinh ngạc, ngây ngốc một lát mới tỉnh táo trở lại. Hắn giảo hoạt đảo mắt một vòng tình hình trong y quán, nhanh chóng đi tới trước mặt lang nhân, tươi cười đầy mặt, cúi đầu khom lưng nói: “Mời, xin nhanh vào phòng bên trong nói chuyện.”

Lưu Phong Hỉ nhìn thấy Lý Hữu Quyền trước sau hai người khác nhau, hắn cũng ý thức được người trước mặt này lai lịch không nhỏ, hắn vội vàng cười cầu tài, rất lễ độ hướng tới lang nhân hành lễ, nói: “Không biết có khách quý tới, không nghênh đón từ xa xin được lượng thứ cho.”

Lang nhân mỉm cười, rất tùy ý đáp lại, không thèm nhìn Lưu Phong Hỉ liền theo Lý Hữu Quyền đi vào phòng trong.

Ba tên bọn chúng vừa mới tiếng vào cửa, Lý Hữu Quyền vội vàng quỳ xuống vừa cúi đầu vừa nói: “Không biết bang chủ đại giá quang lâm, xin tha tội.”

Lưu Phong Hỉ nghe thấy Lý Hữu Quyền gọi người vừa mới đến là bang chủ, hắn bị dọa đến phát ngốc, trong lòng thầm đoán: “Xong rồi, bang chủ cũ bị phế bỏ rồi, bang chủ mới không biết ta, ta nên làm sao bây giờ, xem ra thật sự là xong đời rồi.”

Lang nhân vẻ mặt âm trầm đáp: “Đứng lên đi, ta không phải là bang chủ, chỉ tạm thời thay thế bang chủ đi làm việc mà thôi.” Hắn nói xong, ánh mắt động lại trên người Lưu Phong Hỉ. Lưu Phong Hỉ bị hắn nhìn như vậy, vội vàng quỳ xuống đất, cúi lạy hắn.

Lý Hữu Quyền nhìn thấy vẻ mặt lang nhân không quá tốt, hắn cũng không lập tức đứng dậy.

Lang nhân trong lòng cảm thấy rất buồn cười, trên mặt hiện ra một vẻ khinh miệt, có chút bức tức nói: “Các người còn làm gì nữa, kêu các người đứng dậy, lời ta nói còn không làm.”

Lý Hữu Quyền từ mặt đất đứng dậy, nói: “vâng, vâng, chúng tôi đứng dậy ngay, bang chủ có việc gì xin mời nói, chúng tôi lắng nghe đây.”

Lang nhân đưa mắt nhìn hai tên bọn chúng, đi tới ngồi xuống một cái ghế gần hắn nhất, mở miệng nói: “Ngân lượng của tháng này, đã chuẩn bị chưa nhanh chút mang ra đây.”

Lưu Phong Hỉ nghe được lời này, sợ tới mức mặt vàng như đất, trong lòng trở nên hỗn loạn, thầm nghĩ: “Không xong, bang chủ phái ta tới thu tiền, ta không những không làm tốt việc này mà còn đánh mất lệnh bài, bây giờ nhất định là bên trên thúc dục khẩn cấp, hắn mới tới, ta, ta nên làm sao đây?”

Lý Hữu Quyền ngăn người, trong lòng thầm nghĩ: “Trước kia đều là chúng ta phái người đưa về tổng bộ, vì sao tháng này bang chủ lại phái người tới lấy nhỉ, chẳng lẽ tình hình có biến. Như vậy cũng tốt, cũng giảm bớt nguy hiểm rình rập chúng ta chuyển tiền về tổng bộ.” nghĩ đến đây, hắn cười đáp: “Chuẩn bị rồi, tôi liền mang đến cho ngài, xin đợi một lát.”

Lý Hữu Quyền nói xong, nhanh chóng đi về phía phòng thu chi.

Lang nhân nhìn chằm chằm vào Lưu Phong Hỉ nói: “Người là thuộc hạ của hắn sao?”

Lưu Phong Hỉ vốn đã bị dọa cho hồn phách lên mây, nghe lang nhân hỏi như vậy, hắn nhất thời không biết nên trả lời như thế nào. Trong lòng thầm nghĩ: “Nếu như ta nói cho hắn sự thật, ta là phó bang chủ, vậy tính mạng của ta bây giờ lập tức hỏng mất, không, ta không thể nói ra sự thật.” hắn nghĩ đến đây, cố lấy hết can đảm ngẩng đầu lên nhìn lang nhân nói: “Tôi, tôi là thuộc hạ của hắn.”

Lý Hữu Quyền vừa mới tiến vào, nghe thấy Lưu Phong Hỉ nói vậy, hắn cảm thấy kỳ quái, nhưng hắn cũng không biết Lưu Phong Hỉ lần này tới là vì việc gì, hai tay hắn ôm một cái rương nhỏ đi tới trước mặt lang

nhân, quay đầu lại nhìn Lưu Phong Hỉ nói:“Lưu huynh, huynh đừng nói đùa nữa, huynh từ lúc nào trở thành thuộc hạ của tôi vậy?”

Lưu Phong Hỉ sắc mặt lập tức tái nhợt, cả người run rẩy, hắn trong lòng thầm kêu lên:“Khốn nạn, vào lúc này người còn nói ra lời đó, không phải là muốn mạng của ta sao?” hắn quay đầu đi né tránh ánh mắt của lang nhân, nhìn chòng chọc vào Lý Hữu Quyền không ngừng nháy mắt.

Một chút biến hóa này của Lưu Phong Hỉ, lang nhân quan sát tỉ mỉ cũng biết rằng tên gia hỏa này không thành thật, nhưng hắn không hề vạch trần mà làm giả một bộ dáng cái gì cũng không nhìn thấy, giả vờ không nhìn Lưu Phong Hỉ mà nhìn chằm chằm vào cái rương trong tay Lý Hữu Quyền.

Lý Hữu Quyền không biết hắn vì sao lại làm một bộ dạng như vậy, một dạng hồ đồ, nhưng hắn cũng không tiếp tục nói về Lưu Phong Hỉ, bất đắc dĩ lắc đầu thở dài, nhìn lang nhân nói:“Đây là lợi nhuận của tháng này, không bằng ngài cứ mở ra kiểm tra rõ ràng một lượt đi?”

Lang nhân cười nhận lấy rương trả lời:“Không cần, ta nghĩ các ngươi cũng không dám giả trò gian dối.”

Lý Hữu Quyền a a cười, nhìn lang nhân nói:“Việc gì cũng có thể dối trá được, chỉ có những việc bang chủ giao phó chúng tôi trừ trước đến nay đều không dám qua loa đại khái, bởi vậy ngài biết ngay được lòng trung thành của chúng tôi có nhiều ít bao nhiêu, mong ngài có thể ở trước mặt bang chủ nói tốt cho chúng tôi vài câu.”

Lang nhân rất tùy ý đáp:“Nói hay, nói hay, ta sẽ nói tốt giúp các ngươi. Người cũng không cần quá khẩn trương, sau này cần một lượng lớn các nhân vật đầu lĩnh, tương lai người nhất định là một tên trong số đó. Đến lúc đấy, các ngươi có thể uy phong được rồi.” hắn nói xong, ha ha cười lớn.

Lý Hữu Quyền nghe xong, trong lòng vô cùng vui vẻ, một trận sung sướng hạnh phúc tràn ngập trái tim hắn, đến nỗi tư tưởng của hắn trong nháy mắt rơi vào mộng ảo, ngay cả cách ăn mặc của mình vào lúc uy phong trong tương lai cũng thiết kế hoàn hảo.

Lang nhân thấy Lý Hữu Quyền hưng phấn như vậy, trong lòng hắn nổi ý kinh thường:“loại người bán đứng đồng bào này có thể thành đại sự sao? Tương lai Long Ưng bang ngang nhiên xuất hiện cũng sẽ không trọng dụng đám người các ngươi.” Lang nhân cười quỷ dị, thâm niệm chú ngữ, cả người xoay tròn hóa thành một đạo bạch quang, hướng ngoài cửa bay nhanh đi.

Lưu Phong Hỉ sau khi nhìn thấy lang nhân bỏ đi, tinh thần mới hoàn toàn buông lỏng, trong lòng thầm nghĩ:“Thật nguy hiểm, dọa chết ta mà.” Hắn dùng tay vỗ nhẹ lên ngực mình, hít vội vài ngụm khí, nhìn chằm chằm Lý Hữu Quyền chẳng chút vui vẻ nói:“Tiểu tử nhà ngươi, mới vừa rồi thiếu chút nữa hại chết ta ngươi có biết không hả?”

Lý Hữu Quyền bị hắn nói làm cho mờ mịt đầu óc, hắn nhíu mày nói:“Lưu phó bang chủ đại nhân, có cái gì nghiêm trọng ngài cứ nói thật ra, ta làm sao thiếu chút nữa lại hại chết ngài chứ?”

Lưu Phong Hỉ trong lòng biết không thể đem chuyện mình không hoàn thành chúc trách nguyên nhân nói ra, chỉ có thể đem lửa giận trong lòng ám chế đi xuống, hắn nói:“không có gì, ta vừa mới nói đùa với người thôi.”

Lý Hữu Quyền đi đến bên cạnh Lưu Phong Hỉ vỗ vỗ bả vai hắn, nói:“vậy tốt rồi, ta còn tưởng rằng ngài nói là sự thật kia chứ? Đi, chúng ta đi uống rượu.”

Lưu Phong Hỉ vừa nghe nói muốn mời hắn uống rượu, ngay lập tức đem sự việc mời vừa rồi thiếu chút nữa lấy đi tính mạng hắn vứt ra sau não, tâm tình cũng trở nên nhẹ nhàng trở lại, nhìn Lý Hữu Quyền nói:“Hay đấy, đi thôi, vẫn là người thông minh.”

Lý Hữu Quyền trong lòng phẫn nộ:“Hừ, nếu không phải nhìn vào thân phận phó bang chủ của ngươi, ta sao lại phải nịnh bợ ngươi chứ.” Nhưng hắn vẫn mỉm cười, quàng vai Lưu Phong Hỉ đồng thời đi ra ngoài.

108. Chương 108:bắt Tường Dự Cảm.

Trước cửa Bạch Vân đạo quán là một khoảng sân nhỏ yên tĩnh, trên khoảng sân này có mười tên thanh niên đạo sĩ một bộ dạng chăm chỉ đang phơi nắng tĩnh tọa luyện công.

Bạch Vân đạo quán là một cái tiểu đạo quán mới được kiến tạo trong vòng mười năm trở lại đây.

Từ trong cửa lớn của đạo quán đi ra bốn người che mặt và một lão đạo sĩ khoảng năm mươi tuổi.

Bốn tên che mặt này chính là thú nhân đã bắt bọn Mộng Tuyết đến nơi này.

Lão đạo sĩ cao tuổi nọ là trưởng môn của Bạch Vân đạo quán, tên là Hầu Quang Bình, ở trung thổ hắc không hề nổi tiếng, cũng không có ai biết được thực lực của hắn.

Lão đạo sĩ đi đến bậc thềm trước cửa, đi xuống khoảng sân nhỏ, đảo mắt nhìn đám đệ tử của mình đang chuyên tâm luyện công, dùng tay vuốt chòm râu bạc của mình, mỉm cười hướng về phía bốn tên thú nhân nói:“Mặc dù đạo quán của ta trước mắt không thể so sánh với một số đạo quán và chùa lớn, nhưng ta tin tưởng Bạch Vân đạo quán dưới sự dẫn dắt của ta không đến vài năm nữa, nhất định khiến cho người ta nhìn vào bằng con mắt khác, đương nhiên, điều này cũng cần phải có sự trợ giúp rất nhiều từ tộc nhân của các vị. Sự ủng hộ của tộc nhân các vị đối với đạo quán, lão đạo ta sẽ vĩnh viễn không quên.”

Một tên thú nhân che mặt nói:“Hầu trưởng môn quá khách khí rồi, ngài là một người có hùng tâm tráng chí, chúng tôi nghĩ giúp đỡ cũng là không vô nghĩa.”

Hầu Quang Bình cười đắc ý, hít sâu một hơi nói:“À đúng rồi, hai người nữ tử nọ là ai vậy? Vì sao lại muốn bắt họ tới đây? Lang nhân đầu lĩnh của các vị sao còn chưa có đến đây vậy?”

“Ai nói là ta chưa tới, không phải là đến rồi đây sao?” thanh âm của lang nhân nghe như là phảng phất từ phương xa truyền lại, khi thanh âm vừa dứt, Hầu Quang Bình chỉ cảm thấy một đạo bạch quang sáng chói như mặt trời từ phương xa hướng về phía mình bay tới. Trong nháy mắt, đạo bạch quang đó đã rơi xuống cách trước mặt lão ta khoảng một mét, ảo hóa thành hình người.

Hầu Quang Bình đi về phía trước vài bước, hai tay phân biệt vỗ nhẹ lên vai trái phải của lang nhân, một bộ dạng thân mật, mặt mày rạng rỡ nói:“Lang nhân huynh đệ, năng lực của người so với lần trước rồi đi lại tăng cao rồi, đáng mừng, đáng mừng.”

Lang nhân cười nói:“Thật vậy sao? Sao ta lại không cảm thấy năng lực của mình có tiến bộ lớn nhỉ, lão không phải là đang chế nhạo ta đấy chứ.” Năng lực của hắn tiến bộ nhiều ít bao nhiêu hắn sao lại không biết được chứ? Những lời hắn đã nói trong đó ẩn chứa một chút ý vị khiêm nhường.

Hầu Quang Bình nở nụ cười, nhìn rất tự nhiên nói:“Đương nhiên, ta nếu như có một nửa năng lực của huynh đệ thì đã không phải là cái bộ dạng bây giờ rồi, nói gì thì huynh đệ cũng là một người có tiếng, nhưng ta bây giờ cơ hồ ở trung thổ không có vị trí xếp cho ta.” Nhưng trong lòng lão ta lại thầm nghĩ:“Chỉ cần ta nhờ vào lực lượng của các người, sau khi lấy được tứ kiện bảo vật của hai đại đạo quán và hai đại miếu tự hiện nay, sẽ để cho các người mở rộng tầm mắt thấy chân chính thực lực của ta.”

Lang nhân nói:“Chỉ cần lão cùng chúng tôi hợp tác, tin tưởng rằng, ngày mà lão nổi danh không còn xa nữa đâu.”

Hầu Quang Bình ha ha cười lớn, nói:“Ta đương nhiên muốn hợp tác vui vẻ với các vị rồi, bởi vì chỉ có các vị mới có thể hoàn thành giấc mộng trong lòng ta.” Trên mặt lão mặc dù đang cười lớn nhưng trong lòng lão lại đang cười khổ.

Lang nhân lấy ra cái rượu nhỏ ngân lượng vừa lấy từ y quán, đưa cho Hầu Quang Bình cười nói:“Đây là lễ vật cảm ơn, xin hãy nhận lấy, thủ lĩnh đặc biệt phân phó muốn ta tự thân giao cho lão, hơn nữa còn có truyện quan trọng muốn ta nói cho lão, đi, chúng ta vào trong phòng rồi nói tiếp.”

Hầu Quang Bình chẳng hề từ chối, tiếp nhận lấy cái rượu, ở trên tay cân nhắc một chút, cười a a rất lịch sự nói:“Mời, mời vào, tin tưởng rằng hợp tác của chúng ta đích xác là vô cùng bí mật.”

Lang nhân và Hầu Quang Bình là người quen biết cũ, hắn cũng không khách khí, chỉ cùng bốn tên thú nhân dẫn dò một chút, rồi đi vào cửa đạo quán.

Tổng diện tích của Bạch Vân đạo quán không lớn, chỉ có mười gian phòng ở, phòng của chương môn cũng chính là phòng tiếp khách.

Một căn phòng nhỏ nằm sát bên cạnh phòng chương môn chỉ cách một bức tường, trước cửa đang có vài tên đạo sĩ trẻ tuổi đứng gác.

Mộng Tuyết và Lâm Hân Ngọc đang bị giam trong gian phòng nhỏ này.

Mộng Tuyết ngồi trên nền nhà nhìn Lâm Hân Ngọc đang đi đi lại lại trước cửa phòng nói: “Lâm cô nương, cô tới đây ngồi nghỉ ngơi một chút đi, kinh mạch trên người chúng ta bây giờ bị mấy tên thú nhân kia không biết đã dùng thủ pháp gì không chế rồi, khiến cho chúng ta không có cách nào vận khí, ta cho rằng bằng vào lực lượng của chúng ta rất khó đào thoát khỏi đây.”

Lâm Hân Ngọc thở dài, quay đầu lại nhìn Mộng Tuyết, sắc mặt có chút khó coi cười nói: “Ta biết, bây giờ để chúng ta sử dụng pháp thuật giết chết một con kiến cũng khó khăn, ta, chỉ là ta có chút không cam lòng bị bọn chúng nhốt ở đây mà thôi. Còn nữa, cô không lo lắng cho Trần Nhược Tư sao, hẳn bây giờ đang ở bên ngoài, cũng không biết như thế nào rồi.”

Mộng Tuyết thấy nàng nhắc đến Trần Nhược Tư, một trận đau khổ lập tức trào lên trong lòng nàng, nàng thở dài nói: “Lo lắng thì như thế nào đây, cũng chỉ có thể nghĩ đến mà thôi.” Nàng nói xong, con mắt trong phút chốc lại trở nên ảm ứt.

Lâm Hân Ngọc đi đến bên cạnh Mộng Tuyết, vỗ nhẹ lên vai nàng, nói: “Đều trách ta, ta hại cho cô trong lòng cảm thấy đau khổ.”

Mộng Tuyết xoa xoa mắt, khe khẽ cười, nói: “Việc này không liên quan đến cô, ta cũng không biết tại sao lại vậy, cứ nghĩ đến chàng gặp nguy hiểm, nước mắt của ta lại không chịu khống chế tuôn rơi, trong lòng lo lắng muốn chết. Cô nói xem, chàng sẽ không thật sự xảy ra chuyện gì chứ?”

Lâm Hân Ngọc trong lòng cũng lo lắng muốn mất mạng, nhưng nàng cũng không dám nói Trần Nhược Tư thật sự đã xảy ra chuyện, nàng chỉ có thể kiềm chế tính tình, an ủi: “tin tưởng ta, ta cảm thấy hẳn nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.” Nàng mặc dù nói vậy, nhưng nước mắt đã rưng rưng.

Mộng Tuyết cũng nhìn ra được sự lo lắng trong lòng nàng ta, cũng không biết nên nói điều gì nữa.

“Đợi một chút, ta đi bố trí một cái cách âm kết giới, hai tên nữ tử ở phòng bên cạnh.” Một giọng nam tử cách bức tường truyền đến tai Mộng Tuyết các nàng.

Một tên nam tử cười lớn vài tiếng nói: “ha ha ha, Hầu chương môn không cần làm như vậy, bọn chúng đều là người sẽ phải chết, người chết chẳng lẽ còn có thể tiết lộ bí mật của chúng ta sao?”

Mộng Tuyết và Lâm Hân Ngọc nghe được lời này, trong lòng hoảng sợ, cũng đều ý thức được tính mạng của mình đã hoàn toàn nằm trong sự khống chế của người khác rồi.

Mộng Tuyết đưa mắt nhìn Lâm Hân Ngọc, nhìn rất thản nhiên một bộ dạng trầm ổn, khe khẽ mỉm cười.

Lâm Hân Ngọc nhíu mày, nhìn Mộng Tuyết nói: “Chẳng lẽ chúng ta thật sự phải chết như thế này sao?”

Mộng Tuyết đứng dậy làm một cái động tác giữ yên lặng với Lâm Hân Ngọc, sau đó cẩn thận đi đến bên bức tường truyền tới thanh âm nọ.

Lâm Hân Ngọc đã biết mục đích của Mộng Tuyết chính là muốn nghe một chút xem bọn chúng thương lượng là sự việc gì. Nàng lúc này, không có cái tâm tình đó, bất đắc dĩ thở dài, đi tới bên cạnh cửa tiếp tục đi tới đi lui đếm bước chân.

Trong phòng tiếp khách của Hầu chương môn, lang nhân ngồi trên ghế, tay bưng một tách trà, uống một ngụm nhìn Hầu Quang Bình nói: “Hầu chương môn, thủ lĩnh đã nhận được tin tức, có người nói rằng Minh tộc nhân muốn xâm nhập trung thổ, điều này khiến cho vài cái đạo quán và miếu tự lớn ở trung thổ đề cao cảnh giác, cũng khiến cho việc kiến tạo cơ sở ở trung thổ của chúng tôi, mang đến một chút phiền toái.”

“Thủ lĩnh mang tin cấp cho lão, yêu cầu lão nhanh chóng chế tạo hỗn loạn trong một vài cái đạo quán và miếu tự lớn của trung thổ, làm loạn thế cục khiến cho bọn chúng không có cách nào nhận biết để ý đến chúng tôi, một khi cứ điểm hoàn thành cũng là lúc lão mở mào mở mặt.” lang nhân nói đến đây, ngừng lại

một lát, rồi tiếp tục nói: “Nếu có thể án chiếu theo kế hoạch trước đây của chúng tôi, không phát sinh điều gì ngoài ý muốn, nhất định có thể thần không hay quỷ không biết rất thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ xây dựng cứ điểm, bây giờ làm như vậy cũng là bị bức không còn cách nào khác, không còn sự lựa chọn.”

Hầu Quang Bình nghe lang nhân nói vậy, lão giật mình bừng tỉnh nói: “Ta cũng nghe nói có lời đồn như thế, chẳng trách được tu hành giả ở mấy tiểu đạo quán gần đây đều đi lại khắp nơi, truyền tin nhau đến Pháp Hoa tự, tổ chức một cái đại liên minh hội nghị. Hóa ra chuyện là như vậy.” lão nói đến đây, đắc ý gật gật đầu, cười híp mắt nói tiếp: “Lang nhân huynh, ta có một cái kế sách rất hay, không biết có thể dùng được hay không.”

Lang nhân hứng thú vội nói: “Mau nói ra nghe thử.”

Hầu Quang Bình nở nụ cười quỷ dị, nói: “Kế sách của ta là như thế này, tại liên minh đại hội ở Pháp Hoa tự, ta cố ý khêu lên cừu hận giữa minh tộc với các đạo quán và miếu tự lớn ở trung thổ, sau đó nghĩ biện pháp khiến cho bọn họ huy động toàn bộ lực lượng đi tới Minh tộc nhân, như vậy, trong nội bộ bọn họ trở nên sơ hở, sao chúng ta không thừa dịp này mà xâm nhập vào? Còn chi tiết cụ thể tỉ mỉ không cần ta nói ra chứ.” Lão nói xong, trong lòng tràn ngập vui vẻ cười rộ lên.

Lang nhân nhìn thấy một bộ dạng chắc chắn của lão, cũng không muốn hắt cho lão một bát nước lạnh, nhưng hắn bây giờ cũng nghĩ không ra biện pháp nào tốt hơn, chỉ có thể theo lời lão ta nói mà làm.

Lang nhân nghĩ xong, nói: “Ân, có thể làm được, nhưng cái quan trọng nhất là người không được để lộ thân phận của mình, cũng không thể để cho bất kỳ ai biết thú nhân tộc chúng ta đã xâm nhập vào trung thổ, nếu không nhất định là mất cả chì lẫn chài.”

Hầu Quang Bình cười nói: “Ta là người nào chứ, sao có thể để cho bọn họ phát giác ra được, lang nhân huynh, chúng ta hợp tác cũng đã gần mười năm rồi, chẳng lẽ người còn không tin tưởng vào năng lực bản lãnh của ta sao?”

Lang nhân nói: “Tin tưởng, hoàn toàn tin tưởng người, chúng ta không thể thường xuyên xuất đầu lộ diện được, việc này sẽ giao cho người đi làm. Năm người bọn ta, sẽ ở lại đạo quán một thời gian, người đi lo việc của người, cứ xem như chúng ta không tồn tại là được.”

“Được rồi, ta đi chuẩn bị một chút, đợi tin tức tốt của ta.” Hầu Quang Bình mỉm cười đứng dậy, hướng năm người bọn lang nhân khua tay rồi đi ra khỏi cửa.

Sau khi Hầu Quang Bình đi khỏi, lang nhân đứng dậy nhìn bốn tên thú nhân nói: “Chúng ta cũng còn một vài việc cần phải đi làm, đi thôi, bốn vị tiểu huynh đệ. Ta vừa đi vừa giới thiệu cho các người tình thế của trung thổ.”

Bốn tên thú nhân đáp lại, theo lang nhân ra khỏi phòng chuông môn.

Mặt trời đã chệch một chút về phía tây, ánh nắng chiếu qua song cửa, chiếu vào trong phòng của Mộng Tuyết và Lâm Hân Ngọc.

Lâm Hân Ngọc không lắng nghe cuộc nói chuyện của bọn chúng, vẫn là bộ dạng vì Trần Nhược Tư lo lắng nôn nóng. Những lời đàm luận người lang nhân nói Mộng Tuyết từ đầu đến cuối nghe được vô cùng rõ ràng, trên mặt nàng lúc này lộ ra một vẻ vô cùng hoảng sợ và khó nhìn. Trong lòng nàng nổi lên một tia dự cảm không lành, nàng dường như cảm giác được trung thổ sắp phải đối mặt với một tròng đại kiếp nạn.

109. Chương 109:quỷ Dị Địa Lao.

Trần Nhược Tư từ trên mặt đất đứng dậy, cẩn thận đánh giá hoàn cảnh xung quanh, lúc này, hắn mới biết được cái thứ ánh sáng yếu ớt nọ được truyền đến từ một viên bảo thạch khảm trên tường.

Trần Nhược Tư kêu lên: “Uy, ở đây có ai không?” thanh âm của hắn vừa dứt, chỉ nghe thấy tiếng thanh âm từ phía xa phản hồi lại, không hề có người trả lời hắn. Trần Nhược Tư đứng tại đó trầm mặc một hồi, chuyển bước đi về phía bảo thạch đang phát ra ánh sáng yếu ớt nọ.

Khi Trần Nhược Tư đi được mười bước, “phanh” một tiếng vang lên, hần cảm thấy hình như mình va vào cánh cửa, chỉ là không giống như cánh cửa, trên vật bị hần đụng vào phát ra một cổ rất cường đại phản lực khiến cho Trần Nhược Tư phải lùi lại vài bước, thiếu chút nữa thì ngã nhào xuống đất.

Trần Nhược Tư vỗ vỗ đầu, trong lòng nghi hoặc buồn bực: “Quái lạ, có thể nhìn thấy ánh sáng phía xa, mà sao như có cái gì đó trước mắt ngăn cản ta nhỉ?”

Trần Nhược Tư lấy ra một tấm linh phù, thầm niệm chú ngữ sau đó đem tấm linh phù đó ném ra. Hần vốn nghĩ lấy ánh sáng mà linh phù phát ra để chiếu sáng cho mình, nhưng linh phù đó khi rời khỏi tay hần, ánh sáng chợt lóe lên rồi ngay lập tức biến mất không thấy nữa.

Trần Nhược Tư thấy vậy, vô cùng kỳ quái, thầm nghĩ: “Người bắt ta là Minh tộc nhân, cái quỷ dị địa phương này nhất định là do Minh tộc nhân xây dựng nên, nhưng tại sao ánh sáng của linh phù trong nháy mắt liền biến mất nhỉ?”

Cái địa phương này, chính xác là Minh tộc nhân dựa theo nguyên lý của cái Vô Vật bảo bình của Thanh Mâu mà thiết kế thành một cái phòng giam giữ người. Cửa và tường của phòng giam nhìn vào thì hư ảo nhưng trên thực tế chúng nó vẫn tồn tại.

Nếu là người đã mở được pháp nhãn, sử dụng pháp nhãn thì có thể nhìn thấy cửa và bức tường ở nơi này. Trần Nhược Tư mặc dù là bất tử bất diệt chi thân nhưng pháp lực của hần chỉ có thể so sánh với loại nhân loại đạo sĩ phổ thông, pháp nhãn đương nhiên là vẫn chưa được đả khai. Trước mắt cửa và tường đều hư ảo, hần tự nhiên là không nhìn thấy được.

Minh tộc nhân mặc dù không giống như thần tiên có thể mở pháp nhãn, nhưng bọn họ cũng có kỹ năng riêng của mình, như là sử dụng pháp thuật thăm dò và mẫn cảm phản ứng năng lực của bản thân, dùng chúng để nhận biết vị trí hiện tại của cánh cửa và bức tường bị che giấu.

Cửa và bức tường đều có tác dụng hấp thu năng lượng, người bình thường phát ra công kích lực lượng, rất nhanh sẽ bị tường vách hấp thu hết.

Trần Nhược Tư pháp lực có hạn, năng lượng ẩn chứa trong tấm linh phù nọ cũng cực kỳ ít ỏi, cho nên cũng chẳng có gì kỳ quái khi ánh sáng chỉ lóe lên liền biến mất ngay tức khắc.

Trần Nhược Tư dùng tay thăm dò, chậm chậm đi về phía trước, hần sờ thấy bức tường hư ảo mà mình không nhìn thấy được. Hần mặc dù chạm được vào bức tường không nhìn thấy đó, nhưng tay của hần rất nhanh liền bị một cổ lực lượng đánh bật trở lại.

Trần Nhược Tư mơ hồ trong lòng thầm nghĩ: “Minh tộc nhân thật sự đã làm ra cái quái đản gì vậy, bây giờ ta nên làm sao đây, chẳng lẽ suốt đời sẽ bị nhốt ở cái địa phương tối tăm không có ánh mặt trời này sao?” Trần Nhược Tư chán nản ngồi xuống, rơi vào vực sâu thống khổ.

Thân ảnh và nụ cười của Mộng Tuyết cứ lần lượt hiện lên trong đầu hần. Trần Nhược Tư trong lòng thầm gọi: “Tuyết, năng bây giờ thế nào rồi, đã hoàn toàn khôi phục chưa?”

Cũng không biết trải qua bao lâu, một loạt tiếng bước chân truyền tới tai của Trần Nhược Tư.

Trần Nhược Tư ngẩng đầu, hần nhìn thấy một cái quang cầu ở phía xa đang di động về phía hần.

Trần Nhược Tư nhìn chăm chăm không nháy mắt vào cái quả cầu phát ra ánh sáng đang di động về phía mình, trong lòng thầm nghĩ: “Rốt cuộc cũng nhìn thấy có người đến, để xem bọn họ dùng loại quang cầu nào để chiếu sáng cho bản thân. Sau khi ta biết được bí mật đó rồi, cũng không cần phải trường kỳ sống trong hoàn cảnh tăm tối rét mướt này nữa.”

Khoảng cách của quả cầu phát sáng với Trần Nhược Tư càng lúc càng gần, ánh sáng phát ra từ nó cũng càng lúc càng mạnh, tầm nhìn của Trần Nhược Tư cũng càng lúc càng mở rộng. Theo quang cầu di động, tiếng bước chân dường như đang cùng dẫm theo một nhịp điệu nào đó, rõ ràng rành mạch truyền tới tai Trần Nhược Tư.

“Tại sao có thể nghe được tiếng bước chân mà ngay cả một cái quỷ ảnh đều không nhìn thấy nhỉ? Chẳng lẽ con mắt của ta có vấn đề rồi.” Trần Nhược Tư trong lòng có chút nghi hoặc, hần đưa tay xoa xoa mắt, lúc

này hắn mới nhìn thấy một cái hắc ảnh nhân hình, trên tay cầm quang cầu mà hắn đã nhìn thấy trước đó, đang đi về phía hắn.

Trần Nhược Tư thầm nói với chính mình: “Hoàn hảo, nguyên lai là mới vừa rồi hắn cách ta quá xa, ta nhìn không thấy mà thôi, ta còn thật sự cho rằng mắt của mình đã xảy ra sự cố rồi.” Trần Nhược Tư nhìn chăm chú vào hắc ảnh mà hắn cảm giác còn cách hắn vài trượng nữa, nói: “Uy, Người tới xem ta sao? Đây là nơi nào vậy?”

Hắc ảnh nghe thấy giọng nói của Trần Nhược Tư, hắn dừng lại, đứng yên tại chỗ, nói: “Ta tới xem người đã tỉnh lại chưa, người bây giờ đã có thể nói chuyện, chứng tỏ người đã tỉnh, ta lập tức trở về báo cáo, một lát nữa sẽ có người đến thăm hỏi người.”

Trần Nhược Tư nghe người đó nói xong, hắn cảm thấy giọng nói của người này vô cùng quen thuộc, trong lòng khó hiểu: “Giọng nói của người này sao lại quen tai vậy nhỉ? Ta phải nhìn xem mới được, a, đúng rồi, tam sư huynh Lạc Lan Điền, là giọng nói của tam sư huynh Lạc Lan Điền.” hắn nghĩ đến đây, sự hoài nghi lại càng gia tăng.

Tiếng bước chân một lần nữa lại truyền đến. Trần Nhược Tư cảm thấy thanh âm đó đang rời đi, hắn vội vàng hô lên: “Tam sư huynh, là tam sư huynh Lạc Lan Điền sao?”

Hắc ảnh nghe được tiếng hô của Trần Nhược Tư, hắn quay phắt người lại, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới chỗ bước tường bị che khuất mà Trần Nhược Tư vừa mới chạm tới, rồi dừng lại.

Trần Nhược Tư lúc này mới chân chính nhìn rõ ràng khuôn mặt của người đó, người này đích xác là tam sư huynh Lạc Lan Điền của hắn. Lúc này trong lòng Trần Nhược Tư vô cùng kích động, hoảng sợ, nhưng càng nhiều nghi hoặc. Trong lòng khó hiểu: “ta rõ ràng là bị Minh tộc nhân bắt giữ, sao bây giờ tam sư huynh lại xuất hiện trước mắt ta được, kỳ quái, chẳng lẽ là sư phụ ở giữa đường cứu ta thoát khỏi tay đám Minh tộc nhân.” Trần Nhược Tư lắc lắc đầu không hiểu được, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Lạc Lan Điền trước mặt.

Người này đích xác là Lạc Lan Điền, chỉ là hắn bây giờ căn bản là đã quên mất sự việc trước đó của mình ở Thanh Tâm đạo quán. Hắn từ miệng của Thanh Mâu biết được mình tên là Lạc Lan Điền, mà Thanh Mâu cũng chỉ gọi hắn bằng cái tên này mà thôi. Khi hắn nghe được người trước mắt kia người mà chưa từng gặp mặt mình trước đó mở miệng gọi ra tên của mình, hắn cảm thấy vô cùng kỳ quái, cho nên mới quay ngược trở lại.

Lạc Lan Điền nghi hoặc cẩn thận đánh giá Trần Nhược Tư từ trên xuống dưới một lượt, nói: “Sao người lại biết tên ta, chúng ta trước đây đã từng gặp gỡ à.”

“Cái gì?” Trần Nhược Tư nghe hắn nói xong, hoảng sợ chăm chú nhìn Lạc Lan Điền, mãi hồi lâu mới nói: “Đệ là Trần Nhược Tư, huynh quên đệ rồi sao?”

Lạc Lan Điền đảo đảo con mắt, suy nghĩ một chút rồi nói: “Trần Nhược Tư, trong trí nhớ của ta hình như không có cái tên này. Đúng rồi, ta hiểu rồi, người nhất định là cố ý nói ra tên của ta, muốn tiếp cận ta, sau đó dụ dỗ ta, muốn ta thả người ra, có phải không? Người đừng nằm mộng nữa?” hắn nói xong, đắc ý cười, xoay người muốn bỏ đi.

Trần Nhược Tư mơ hồ trong lòng thầm nhủ: “Chẳng nhẽ ta nhận nhầm rồi, hắn không phải tam sư huynh, nhưng sao hắn giống tam sư huynh đến vậy nhỉ.” Hắn nhìn thấy Lạc Lan Điền muốn bỏ đi, vội vàng ngăn cản, gọi với theo: “Huynh đừng đi, chúng ta từ từ nói chuyện, nói không chừng huynh có thể nhớ lại một chút gì đó, đúng rồi, huynh nói cho đệ biết, đây là nơi nào vậy?”

“Minh tộc địa lao, người từ bỏ hi vọng đi, ta sẽ không nói chuyện với người đâu.” Lạc Lan Điền đáp, hắn vừa nói vừa bước đi, hướng phía xa đi tới.

Trần Nhược Tư nhìn bóng lưng Lạc Lan Điền bỏ đi, trong lòng thầm nghĩ: “Sao lại như thế này nhỉ, tam sư huynh sao lại không biết ta chứ? Nơi này là Minh tộc, trừ khi tam sư huynh đã chết biến thành quỷ hồn rồi.” nghĩ đến đây, một trận bi thương lập tức trào lên trong lòng hắn, hắn thở dài, nước mắt tuôn rơi không ngừng. Trông cảnh tam sư huynh Lạc Lan Điền sống cùng hắn, từng chút từng chút hiện lên trong đầu hắn. Trần Nhược Tư vuốt mắt, trong lòng thầm gọi: “Tam sư huynh, huynh trên trời có linh xin hãy

báo mộng cho đệ, nói cho đệ biết là ai đã hại chết huynh, đệ nếu có thể sống sót ra khỏi chỗ này, nhất định sẽ báo thù cho huynh.”

Trần Nhược Tư quỳ trên mặt đất, hai tay nắm chặt, dầm xuống mặt đất miệng không ngừng la hét. Cũng không biết là hấn bởi vì quá mức thương tâm hay bởi lý do khác, hấn cảm thấy lồng ngực một trận đau đớn kịch liệt, hơi thở còn chưa điều hòa trở lại, không kiềm được phun ra một ngụm máu, lập tức hôn mê.

110. Chương 110:sát Nhân Diệt Khẩu.

Lạc Lan Điền ra khỏi địa lao, đi tới nơi nghỉ ngơi của Thanh Mâu trong cung điện, hướng về hấn báo cáo:“Tả hộ pháp đại nhân, tiểu tử nọ đã tỉnh lại rồi.”

Thanh Mâu phát tay nói:“Ta biết rồi, người đi luyện công đi, bây giờ không có việc của người nữa.”

Thanh Mâu từ khi bị Thanh Hư đạo trưởng dùng tự bạo tà thuật đánh cho bị thương, chưa từng rời khỏi Minh tộc nửa bước. Trải qua thời gian nghỉ ngơi hồi phục này, thân thể của hấn đã hoàn toàn khôi phục, công lực so với trước đây có tiến bộ rất lớn. Đây cũng là thu hoạch của việc tập trung tu luyện gần đây của hấn. Hấn mặc dù thân tại Minh tộc, nhưng hấn đối với tình hình bên ngoài nắm rõ trong lòng bàn tay, điều này là công sức của đám thủ hạ đắc lực trong tay hấn.

Lạc Lan Điền nghe Thanh Mâu nói xong, vẫn không lập tức rời đi.

Thanh Mâu thấy vậy liền hỏi:“Người còn có chuyện gì nữa sao?”

Lạc Lan Điền nói:“Tôi muốn hỏi tả hộ pháp một chuyện. Tôi gọi là Lạc Lan Điền là từ trong miệng ngài mà biết được, mà tôi đối với thân thể lai lịch của mình một chút cũng không biết, mới vừa rồi tiểu tử nọ ở trong kí ức của tôi hoàn toàn không có ấn tượng nhưng hấn lại có thể gọi ra tên của tôi, còn gọi tôi là tam sư huynh. Tôi cho rằng rất có thể hấn biết được thân thể lai lịch của tôi, tôi muốn tả hộ pháp cho phép tôi một mình nói chuyện với hấn xem tôi có thể hay không nhớ lại một chút sự.”

Thanh Mâu nghe Lạc Lan Điền nói xong, trong lòng kinh ngạc, thầm nghĩ:“ta đã sử dụng tẩy não ma chú trên người hấn, chẳng lẽ mất tác dụng, trừ khi tiểu tử này đã hoàn toàn khôi phục lại ký ức trước đó.” Hấn nghĩ đến đây, ngừng lại một lát, đột nhiên, một dự cảm xấu xuất hiện trong đầu hấn:“Không xong, Minh vương bây giờ đang truy tra kẻ chế tạo lời đồn Minh tộc muốn xâm nhập trung thổ, tiểu tử này biết việc đó là do ta bức bách thôn dân làm. Nếu hấn đem việc này nói cho Minh vương, địa vị và cái mạng nhỏ của ta đều xong hết. Không được, ta phải ngăn bọn chúng lại trước, sát nhân diệt khẩu.”

Hấn trong lòng mặc dù suy nghĩ rất phức tạp nhưng trên mặt lại không một chút biến hóa, hấn giả vờ trầm mặc, ngẩng đầu nhìn Lạc Lan Điền mỉm cười nói:“Người đi luyện công đi, ta sẽ giúp người hỏi hấn về thân thể của người, một lát nữa sẽ nói cho người biết.”

Lạc Lan Điền thấy hấn nói như vậy, cũng không nói gì nữa. Đáp lại một tiếng rồi nhanh chóng rời khỏi cái địa cung này.

Bây giờ, trong mắt của Lạc Lan Điền, Thanh Mâu là chủ nhân của hấn, lời của Thanh Mâu như là mệnh lệnh, hấn đều phải vô điều kiện tuân theo. Thanh Mâu quan tâm và chiều cố cho Lạc Lan Điền đều hơn hấn so với những thuộc hạ khác của hấn, hơn nữa, một chút tà thuật của Lạc Lan Điền đều là do đích thân Thanh Mâu truyền dạy. Điều này cũng là một nguyên nhân khiến cho Lạc Lan Điền trung thành với Thanh Mâu. Rốt cuộc Thanh Mâu vì cái gì lại chuyên tâm dạy Lạc Lan Điền, mục đích của hấn là gì, ai cũng không biết được.

Minh Vương đã từng vì hấn đối đãi như vậy với Lạc Lan Điền mà tìm hấn hỏi qua, cũng không biết hấn đã dùng ngôn từ gì giải thích với Minh vương, mà Minh vương đối với sự giải thích của hấn càng thêm tin tưởng không hề nghi ngờ, ông ta còn đồng ý với cách làm của hấn. Điều này cũng là nguyên nhân khiến cho Thanh Mâu để cho Lạc Lan Điền công nhiên đi lại trong Minh tộc.

Đế Khai mặc dù thân ở trung thổ nhưng đối với sự tình trong tộc rõ như lòng bàn tay, hấn cảm thấy rất rõ ràng Thanh Mâu làm như vậy tất có âm mưu, nhưng hấn thấy Minh vương cũng ủng hộ Thanh Mâu nên

cũng không dám nói gì chỉ có thể nhân nhìn, âm thầm để cho người của mình giám sát nhất cử nhất động của Thanh Mâu, hi vọng có thể tìm thấy một cơ hội tốt trừ bỏ đi cái đối thủ này.

Thanh Mâu cũng không phải là kẻ ngốc, hẳn đối với Đế Khai đã sớm có đề phòng, cho nên hẳn làm việc gì cũng đều vô cùng cẩn thận. Đế Khai cũng không có biện pháp bắt hắn, chỉ có thể âm thầm tức giận mà thôi.

Sau khi Lạc Lan Điền rời đi, Thanh Mâu với tốc độ nhanh nhất đi tới địa lao đang giam giữ Trần Nhược Tư. Vừa mới ra khỏi cửa cung của mình, hắn liền nhìn thấy bóng dáng của Đế Khai ở phía xa xa, đi thẳng về phía cung điện của Minh vương.

Thanh Mâu giật mình thầm nghĩ: “Sao hắn lại trở về, chẳng lẽ hắn đã điều tra ra được một ít đầu mối.” Hắn nghĩ đến đây, trong lòng không khỏi vì tiền đồ của mình mà trở nên lo lắng, ý nghĩ giết chết Trần Nhược Tư càng thêm cấp thiết, bước chân hắn không bởi vì vương bận suy nghĩ mà dừng lại, vẫn tiếp tục hướng về phía địa lao, khoải tốc đi động.

Trần Nhược Tư ở trong địa lao, hôn mê một hồi liền tỉnh lại, cảm giác đau lòng khó chịu không hề giảm bớt, ngược lại càng thêm mạnh mẽ, tiếng khóc của hắn so với lúc trước càng lớn hơn.

Thanh Mâu vừa bước qua cửa địa lao, liền nghe được tiếng khóc của Trần Nhược Tư, hắn cảm thấy vô cùng kỳ quái, trong lòng thầm nghĩ: “Tiểu tử này là tên cứng đầu, sao bây giờ lại khóc thương tâm vậy nhỉ? Chẳng lẽ hắn biết được bản thân mình phải chết mà đau khổ rơi nước mắt.” Lão ta mang theo nghi hoặc, lắc người bay về phía bức tường bị che khuất mà lão cảm ứng được.

Trước đó hắn ở bên ngoài địa lao không sử dụng phi hành thuật, là bởi vì hắn không muốn để cho đám Minh tộc thủ vệ đang đứng gác phát hiện ra hành động lén lút của hắn. Trong địa lao không có người canh gác, hắn đương nhiên không cần kiêng nể gì nữa.

Thanh Mâu nhìn chằm chằm Trần Nhược Tư nói: “Tiểu tử, chúng ta lại gặp mặt rồi.”

Thanh Mâu đến, Trần Nhược Tư một chút cũng không cảm thấy được, sau khi hắn nghe được giọng nói của Thanh Mâu, hắn mới ý thức được có người đến.

Hắn trong lòng hoảng sợ, toàn thân run rẩy, vội ngẩng đầu nhìn chằm chằm về phía phát ra giọng nói, cẩn thận quan sát, một cái bóng hắn cũng không nhìn thấy, trong lòng thầm nghĩ: “Là người nào nhỉ, ta không nhìn thấy hắn, hắn có thể nhìn thấy ta, nghe giọng nói của hắn thì dường như hắn quen biết ta. Ta ngẫm lại, cẩn thận nghĩ lại. Đúng rồi, Minh tộc người muốn bắt ta nhất là Thanh Mâu, chẳng lẽ lão ta là Thanh Mâu.” Hắn nghĩ đến đây, nhìn về phía có giọng nói vừa phát ra, mở miệng nói: “Lão là Thanh Mâu.”

Thanh Mâu thấy hắn mở miệng đã nói ra tên của mình, trong lòng kinh ngạc, thầm nghĩ: “Tiểu tử này ở nơi tối tăm như vậy lại có thể nhìn thấy được ta, không biết năng lực của hắn đạt đến trình độ nào rồi.” nghĩ đến đây, lão vung tay, một cái quang cầu năng lượng xuất hiện bên cạnh lão, ngay lập tức nơi này được năng lượng quang cầu chiếu sáng như ban ngày.

Thanh Mâu ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Trần Nhược Tư, vẻ mặt có chút khó coi nói: “Trí nhớ của ngươi đã hoàn toàn khôi phục từ khi nào, ngươi có đem một chút sự việc ngươi biết về ta nói cho người khác không?”

Trần Nhược Tư thấy sắc mặt của hắn không bình thường, cảm thấy vô cùng kỳ quái, nhưng hắn cũng không nghĩ nhiều liền trả lời: “Việc ngươi làm không phải là truy sát ta sao? Điều này không cần ta nói một số người cũng biết được.”

Thanh Mâu nghe hắn nói như vậy, trong lòng mới buông lỏng xuống, sắc mặt cũng biến trở lại bình thường, thầm nghĩ: “Hoàn hảo, may mắn là hắn vẫn chưa nói với người khác, chỉ cần giết chết hắn, sẽ không còn ai biết người chế tạo lời đồn là ta nữa.” lão ta nghĩ đến đây, khe khẽ mỉm cười, nhìn Trần Nhược Tư nói: “Ngươi thật ngoan, ta tới thả ngươi đi.”

Trần Nhược Tư nhìn lão ta, đột nhiên thấy lão hiền lành như vậy lại còn nói thả hắn đi, hắn trong lòng nghi hoặc, nhìn chằm chằm Thanh Mâu nói: “Người mà có lòng tốt thả ta ra vậy sao?”

Thanh Mâu cười quỷ dị, trong lòng thầm nghĩ: “Người đoán không sai, ta đích xác là không có lòng tốt tha người, chỉ là muốn người tinh thần thả lỏng, khiến cho người không hề phòng bị, để một kích đem người giết chết, như vậy cũng sẽ không quấy rầy đến người khác.” Nghĩ đến đây, lão ta nhìn Trần Nhược Tư nói: “Ta nói tha người thì sẽ tha người, người chờ một chút, ta lập tức mở cửa địa lao cho người.”

Thanh Mâu nói xong, một bộ dạng rất chân thật, niệm tụng một loại chú ngữ mà Trần Nhược Tư nghe không hiểu, hần niệm xong chú ngữ, tiếp đó đưa ra tay phải, ngón tay búng một cái, một tiểu quang cầu từ đầu ngón tay hần bắn ra.

Trần Nhược Tư thấy hần nghiêm túc như vậy, đã có chút tin tưởng lời nói của hần.

Cái tiểu quang cầu bắn ra từ đầu ngón tay của Thanh Mâu, trong nháy mắt bắn tới bức tường bị che khuất mà Trần Nhược Tư không nhìn thấy được. Trần Nhược Tư chỉ thấy trước mặt hần không xa, một cái bình chẵn hình vuông rộng khoảng một mét, cao khoảng hai mét, lóe lên một cái rồi biến mất.

Thanh Mâu nhìn Trần Nhược Tư cười nói: “Cửa ta đã mở rồi, ta lập tức tới tiễn người đi.” Hần vừa nói vừa di động cước bộ, từ vị trí tầm chắn vừa mới hiện ra, đi về phía Trần Nhược Tư.

Trần Nhược Tư thấy lão ta tiến tới, trong đầu nổi lên nghi hoặc: “Hần trước đây không phải là muốn giết ta sao? Hôm nay sao lại có thể tha ta a, trong chuyện này khẳng định có man trá, một lát nữa phải cẩn thận là được.” nghĩ đến đây, hần cẩn thận di động, có chút sợ sệt đi tới đón Thanh Mâu.

111. Chương 111: Vô Liêu Chi Cử.

Trần Nhược Tư thấy thế, cũng ý thức được chút gì đó, hần dừng lại, nhìn chăm chăm vào Thanh Mâu nói: “Dừng lại, không được đi tới.”

Thanh Mâu ngẩn người, trong lòng thầm nghĩ: “Chẳng lẽ hần cảm ứng được năng lượng mà ta đã ngưng tụ.” nghĩ đến đây, hần tăng thêm vài tầng công lực, cười khan một tiếng, hai tay đưa ra phía trước, lắc mình tăng tốc, vung song chưởng đánh mạnh về phía Trần Nhược Tư.

Trần Nhược Tư trong lòng hoảng sợ, sợ tới mức toàn thân đổ mồ hôi lạnh, vội vàng lui lại. Ngọc Lân giấp trên người hần cũng có phản ứng, nháy mắt phát ra vô số quang mang, đem thân thể Trần Nhược Tư bao bọc bảo vệ ở bên trong.

Thanh Mâu thấy vậy, trong lòng thầm kinh ngạc: “Tiểu tử này phản ứng thật nhanh, trong khoảng thời gian ngắn như vậy lại có thể ngưng tụ lực lượng bảo vệ bản thân. Xem ra muốn một chưởng lấy mạng hần là không được rồi, hơn nữa, một chưởng này đánh ra nhất định sẽ phát ra tiếng động, cũng sẽ kinh động đến đám thủ vệ ngoài cửa. Cứ như vậy không phải là sẽ bại lộ ý định giết người bịt miệng của ta sao?”

Lão ta nghĩ đến đây, thay đổi ý định, ở trên không trung làm một cái động tác đảo người, tán đi lực lượng đã ngưng tụ, bay qua đỉnh đầu Trần Nhược Tư, rơi xuống sau lưng hần, nhìn chăm chăm Trần Nhược Tư, mỉm cười nói: “Tiểu tử, không cần hoảng sợ, ta chỉ muốn thử thân thủ của người mà thôi, không có ý nghĩ khác.”

Trần Nhược Tư nhanh chóng xoay người lại, nhìn Thanh Mâu trong lòng thầm nghĩ: “Lão khốn này rốt cuộc muốn làm trò quỷ gì, vừa rồi công kích của lão rõ ràng có thể thành công, vì sao lại dừng lại nhỉ? Chẳng lẽ lão ta thật sự chỉ muốn thử thân thủ của ta sao? Không có khả năng, tuyệt đối không phải là muốn thử thân thủ của ta đơn giản như vậy.” hần nghĩ đến đây chậm rãi hít sâu một ngụm khí, gạt đi mồ hôi lạnh trên trán, nói: “Rõ ràng lão vừa rồi muốn giết ta, mà sau khi trên người ta xuất hiện quang cầu bảo vệ lão mới ý thức được ta không dễ dàng bị giết chết do đó mới thay đổi chủ ý, phải không? Lão làm như vậy rốt cuộc là có mục đích gì?”

Thanh Mâu sững sốt, trong lòng thầm nghĩ: “Tiểu tử này thật lợi hại, lại nhìn ra được động cơ thay đổi chủ ý mới vừa rồi của ta, bây giờ muốn một kích thành công đã không còn nhiều khả năng nữa rồi. Đã giết hần không được vậy thì nghĩ biện pháp lừa gạt hần xem hần có nhớ rõ hay không sự việc ta cưỡng bức đám thôn dân đi truyền rao tin đồn.” lão ta nghĩ đến đây, vẫn một bộ dạng tươi cười, nhìn Trần Nhược Tư nói: “Tiểu tử, không nên đa nghi, ta đích xác là muốn thử thân thủ của người. Việc ta tha người đi chỉ có thể là nửa giả nửa thật, ta có lòng tha người đi, nhưng một số người Minh tộc khác đều không đồng ý. Nếu đã như thế

này, chỉ cần người thành thật trả lời ta vài vấn đề, ta sẽ nghĩ biện pháp đưa người ra khỏi nơi này, người thấy thế nào?”

Trần Nhược Tư mặc dù không tin lão ta thật sự sẽ thả mình đi, nhưng hắn vẫn ôm hi vọng xa xôi lão ta trong lòng có thể đại phát phát từ bi, nở nụ cười nói: “Ta bây giờ vô cùng muốn rời khỏi nơi này, lão nói thành khẩn như vậy, ta không đáp ứng cũng không được. Lão có vấn đề gì cứ hỏi đi.”

Thanh Mâu hỏi: “Thanh niên mới vừa rồi đến đây, người có thể xác định là tam sư huynh Lạc Lan Điền của người sao?”

Trần Nhược Tư chẳng thêm suy nghĩ, thuận miệng nói: “Đúng vậy, bề ngoài của hắn, động tác cử chỉ, đều giống y chang tam sư huynh Lạc Lan Điền của ta, làm cho ta khó hiểu nhất chính là hắn cũng gọi là Lạc Lan Điền. Nhưng hắn không nhận ra ta, lão có thể nói cho ta biết vì sao lại như thế không?”

Thanh Mâu nghe xong điều này, trong lòng thư giãn một chút, hắn cũng cho rằng Trần Nhược Tư vẫn chưa thật sự khôi phục lại ký ức trước đây, hắn vì xác nhận điều nhận định trong lòng mới nói: “À, điều đó một lát nữa ta sẽ nói cho người, người trước hết hãy trả lời ta một cái vấn đề, người và tam sư huynh của người lần cuối cùng nhìn thấy nhau là lúc nào, ở đâu?”

“Để ta nhớ lại xem.” Trần Nhược Tư trầm mặc một lát, sau khi nhớ lại tình hình mình và Lạc Lan Điền ở cùng một chỗ, nhìn Thanh Mâu nói: “Ta và tam sư huynh lần cuối cùng gặp nhau, chắc là một năm trước, địa điểm à, đương nhiên là Thanh Tâm đạo quán rồi.”

Thanh Mâu lúc này tâm tình bỗng trở nên sáng sủa, trong lòng thầm nghĩ: “Ta bắt Lạc Lan Điền không phải là sự việc không lâu trước đây sao, mà hắn nói là một năm trước thì tách ra, điều này không phải là đã chứng minh hắn còn chưa hoàn toàn khôi phục lại ký ức sao, hại ta hú vía một phen.” Nghĩ đến đây, lão ta mặt mày rạng rỡ nói: “Hắn đúng là tam sư huynh của người, chỉ là hắn hoàn toàn mất đi trí nhớ, cho nên mới không nhận ra người, cái đáp án này người thỏa mãn chưa?” Tốt rồi, ta liền nghĩ biện pháp giúp người đi ra ngoài.

Trần Nhược Tư nghe nói Lạc Lan Điền không chết, trong lòng cảm thấy khá hơn một chút, hắn dường như đã quên mất tình hình mới vừa rồi Thanh Mâu muốn giết hắn, hắn vui vẻ nói: “Cái gì, huynh ấy chỉ bị mất đi trí nhớ, vẫn chưa chết, điều này là sự thật sao? Ta còn cho rằng huynh ấy đã chết rồi, biến thành quỷ hồn, đi đến Minh tộc rồi.”

Thanh Mâu hài lòng đắc ý cười lớn, nói: “Đúng vậy, là sự thật, ta không nhiều lời với người nữa, tránh cho tộc nhân hoài nghi, ta đã nói qua nghĩ biện pháp thả người đi, nhất định sẽ làm được, người cứ kiên nhẫn ở đây chờ tin tức tốt của ta đi.” Lão ta nói xong, cả người xoay tròn, hóa thành một đạo thanh quang, thẳng hướng phương xa bay đi, nhất mắt biến mất khỏi tầm mắt của Trần Nhược Tư.

Thanh Mâu mặc dù đã bỏ đi, nhưng cái quang cầu mà hắn ngưng tụ thành vẫn chưa tiêu tán còn ở nơi này chiếu sáng cho Trần Nhược Tư.

Sau khi Thanh Mâu rời đi, Trần Nhược Tư suy nghĩ lung tung một hồi, căn cứ theo trí nhớ đi tới vị trí Thanh Mâu vừa vào lúc nãy. Mộng đẹp của hắn tan vỡ, thân thể của hắn vẫn bị một bức tường vô hình ngăn lại.

Trần Nhược Tư ử rữ bắt lực ngồi trên mặt đất nhìn chăm chú quang cầu mà Thanh Mâu lưu lại chiếu sáng cho hắn, nhìn nó đến gần gần xuất thần. Thân ảnh của Mộng Tuyết một lần nữa lại hiện lên trong đầu hắn. Trần Nhược Tư nhớ lại những lúc ở cùng một chỗ với Mộng Tuyết, thì thầm tự nói: “Tuyết, nàng bây giờ có nhớ ta không? Ta rất nhớ nàng, nàng bây giờ khỏe không? Người cho rằng Thanh Mâu sẽ thật sự nghĩ biện pháp thả người đi sao?”

Lời này vừa dứt, hình ảnh Mộng Tuyết trong đầu hắn đột nhiên biến mất, một giọng nói lạnh lùng rành rọt truyền vào trong tai hắn: “Ngu ngốc, đúng là một tên ngu ngốc, người lại đi hi vọng một tên vô lại thả người, ta thấy người hơn nữa là đang nằm mộng giữa ban ngày.”

Trần Nhược Tư trong lòng kinh ngạc, lập tức đáp lại: “Ai, là ai đang nói?”

Qua một lúc lâu vẫn không có người nào trả lời hắn, cũng không có thanh âm nào khác truyền tới tai hắn.

Trần Nhược Tư vô cùng kỳ quái, trong lòng buồn bực: “Ta rõ ràng vừa mới nghe được có người nói với ta, chẳng lẽ mới vừa rồi chỉ là ảo giác sao? Chắc vậy, khẳng định là như vậy, nhất định là ảo giác.”

“Cô...” tiếng kêu từ bụng truyền tới tai hắn.

“Khốn nạn thật, đám người Minh tộc này chỉ canh giữ tù phạm mà không quan tâm đưa đồ ăn sao, tiếp tục như vậy nhịn đói vài ngày nữa, sẽ bị bọn chúng làm cho đói chết.” Trần Nhược Tư trong lòng thầm mắng, tay xoa xoa bụng mình, nhất thời vô ý tay của hắn đụng phải một vật cứng trong áo-Quyển sách. Hắn trong lòng thầm nghĩ: “Dù sao bây giờ cũng rảnh rỗi, bụng lại đói, sao lại không đọc sách chuyển rời chú ý lực nhỉ, có lẽ sẽ khá hơn một chút.” Nghĩ đến đây, hắn đưa tay mò vào trong túi, lấy ra hai quyển sách.

“Một quyển là Thanh Tâm lục, một quyển là về Ngũ Linh châu, ta nên xem quyển nào trước đây?” Trần Nhược Tư một tay cầm Thanh Tâm Lục, một tay cầm quyển sách nói về Ngũ Linh châu, trong lòng đang khó khăn lựa chọn.

Hắn từ trước đến giờ vốn không có hứng thú đọc sách, bây giờ muốn hắn đọc, lại là hai quyển mà hắn vốn cho rằng là vô dụng, các người nói xem hắn còn có thể có tâm tình đọc sao?

Hắn không biết rằng hai quyển sách này là nhất đại công thần quyết định sự thành công trong tương lai của hắn. Nếu như bây giờ hắn biết được điều này, sợ rằng hắn sẽ không do dự bất quyết như thế này.

Cuối cùng hắn đưa ra quyết định khó khăn, đem Thanh Tâm Lục cất vào trong ngực, mở quyển Ngũ Linh Châu bắt đầu đọc.

Trong quyển sách này, miêu tả một số đặc thù thường thấy về Ngũ Linh châu, còn nói mỗi một khóa linh châu đều ẩn chứa cường đại thần bí năng lượng, còn lớn đến cái trình độ nào thì trong sách không có miêu tả.

Không đến một hồi công phu, Trần Nhược Tư đã đọc xong quyển sách, cũng đem nội dung trong sách đại khái ghi nhớ. Hắn gấp sách lại, gấp dài một cái, duỗi thân, đem sách cất vào trong ngực, thuận tay lấy ra Thanh Tâm Lục, đang muốn mở ra xem thì từ phía xa truyền lại tiếng người la hét hỗn loạn. Trong đám thanh âm này còn pha lẫn thanh âm của một nữ tử.

Trần Nhược Tư sau khi nghe thấy thanh âm này, trong lòng kinh ngạc: “Trừ khi lại có người bị bắn đến đây.” Hắn đem Thanh Tâm Lục cất vào trong ngực, đứng dậy chăm chú nhìn về phía phát ra thanh âm.

112. Chương 112: Ngôn Ngữ Thiêu Hấn.

Hai tên vẻ mặt hắc hắc đem nữ tử nọ đè xuống, đi về phía Trần Nhược Tư.

Trần Nhược Tư thấy bọn họ đang đi thẳng về phía phòng giam mình, trong lòng nghi hoặc: “Chẳng lẽ Minh tộc địa lao chỉ có một phòng, không phải là bọn chúng định đem nữ nhân kia giam cùng một chỗ với ta đấy chứ?”

Trần Nhược Tư cảm giác thật linh nghiệm, bọn họ quả thật áp giải nữ tử nọ đi đến trước cửa phòng giam Trần Nhược Tư.

Thanh Mâu lạnh nhạt liếc mắt nhìn Đế Khai, quay đầu nhìn nữ tử nọ, một tia không vui nhất mắt lướt qua khuôn mặt lão, nhưng rất nhanh khôi phục lại bình thường. Lão quay đầu lại nhìn Trần Nhược Tư, giọng nói mang theo một tia chế giễu, nói: “Tiểu tử, chúng ta thấy ngươi một người bị giam ở đây rất cô độc, bây giờ đưa tới cho ngươi một người bạn.”

Nữ tử bị áp giải tới, đứng thẳng thân người, lớn tiếng quát lên: “Các người một đám khốn nạn, có bản lĩnh thì giết ta đi.”

Trần Nhược Tư sững sốt, trong lòng thầm nghĩ: “Nữ tử này ngoan cường nhỉ, vào lúc nguy cấp thế này còn dám chửi người, tính cách này thật giống ta.” Hắn nghĩ đến đây, bất giác đối với nữ tử này trong lòng sinh ra một chút bội phục.

Đế Khai cười lạnh, vung tay, một tên quỷ soa bên cạnh nàng ngoan ngoãn đi lên, hung ác cấp cho nàng hai cái bạt tai, sau đó nhanh chóng lùi về vị trí cũ. Đế khai nhìn nữ tử nọ nói: “Ngươi muốn chết, ta lại không

muốn người chết, trong cái địa lao này, giam chung người với một tên cầm thú vô lại, để cho hắn chăm sóc cho người, để cho chúng ta tới xem kịch vui, điều này mới khiến cho người ta cảm thấy hưng phấn chứ.” Hắn nói xong, cất tiếng cười âm lãnh quỷ dị.

Trần Nhược Tư nghe Đế Khai nói xong, tức muốn phát điên, hắn ở trong phòng giam, dậm chân nhìn chòng chọc Đế Khai, lớn tiếng chửi bới: “Con mẹ ngươi mới là cầm thú vô lại, đối phó với một nữ tử mềm yếu, tính cái rắm chó gì, có bốn sự ngươi thả ta ra, ta với ngươi đơn đầu, ta thấy ngươi cũng không có cái can đảm này.”

Thanh Mâu nhìn chằm chằm Đế Khai, khinh miệt cười lớn.

Đế Khai tức giận đến nổi sắc mặt tái mét, thiếu chút nữa không kìm chế được, qua một lúc, hắn nhìn chằm chằm vào Trần Nhược Tư nói: “Tiểu tử, ngươi thật sự muốn tìm chết.” Hắn nói xong, ngưng tụ lực lượng, vung mạnh tay, một đạo hắc quang từ trong tay hắn bay ra, thẳng hướng Trần Nhược Tư mà tới.

Trần Nhược Tư ngẩn người, đang muốn lùi lại, nhưng hắn cảm thấy Ngọc Lân Giáp trên người không có phản ứng gì, hắn mới yên tâm trở lại, nhìn chòng chọc Đế Khai nói: “Người tên khốn nạn, con rùa chết toi, ngươi cho rằng một chút kỹ xảo này có thể dọa được ta sao?”

Trần Nhược Tư vừa dứt lời, liền nghe được “phác” một tiếng vang lên, hắn định thần nhìn lại, thấy hắc quang Đế Khai phát ra, xuyên qua bức tường bị che khuất đang bay thẳng về phía mình. Hắn trong lòng hoảng sợ, vội vàng nhảy tránh qua một bên. Trong lòng nghi hoặc: “Quái lạ, sao Ngọc Lân giáp không có phản ứng nhỉ? May mắn là đạo hắc quang kia bị lực cản của bức tường ngăn, tốc độ chậm lại, nếu không ta đã không có cách nào tránh thoát, có thể đã bị thụ thương rồi.”

Ngọc Lân giáp không phải là loại bảo vật bình thường, nó có năng lực cảm ứng, khi nó cảm ứng được lực lượng công kích của địch nhân đánh tới sẽ tạo thành thương tổn đối với chủ nhân thì nó mới tự động phát ra lực lượng để bảo vệ chủ nhân; mà khi nó cảm ứng thấy lực lượng công kích của địch nhân đối với chủ nhân không đủ tạo thành uy hiếp, nó tự nhiên sẽ không có phản ứng gì. Mặc dù là như vậy, nhưng lực lượng của địch nhân công kích lên thân thể của chủ nhân, nó có thể làm giảm đi một chút lực lượng gây tổn thương. Điều này, Trần Nhược Tư không hề biết đến.

Thanh Mâu thấy Trần Nhược Tư rất nhẹ nhàng tránh thoát công kích của Đế Khai, trong lòng cũng lấy làm kinh ngạc, cười nói: “Tiểu tử, bản lãnh của ngươi không tồi, đường đường hữu hộ pháp đại nhân của chúng ta tự thân xuất thủ cũng không chạm được vào người ngươi, bội phục, thật là bội phục! Nếu không phải là ngươi có cừu oán với tộc ta, chúng ta hợp tác lại nhất định là rất tốt.” Lão ta vừa nói vừa giơ ngón cái về phía Trần Nhược Tư.

Lão ta nói như vậy, thật sự không phải là tán dương Trần Nhược Tư mà là muốn chọc giận Đế Khai, cười hắc hắc vô dụng mà thôi.

Đế Khai sao lại không nghe ra được ý tứ trong lời nói của lão ta chứ, hắn lạnh lùng nhìn Thanh Mâu, trong lòng căm hận: “Lão khốn, ngươi muốn khích ta giết chết tên tiểu tử này, lão tử không trúng kế của ngươi đâu. Kỳ quái, lão ta vì sao muốn dồn tên tiểu tử này vào tử địa nhỉ? Mới vừa rồi nếu không phải công chúa nghĩ ra cái khổ nhục kế này, Minh vương thật sự ra lệnh cho hắn giết chết nó rồi. Đúng rồi, tiểu tử này nhất định là biết được bí mật đen tối của lão ta, lão ta muốn giết người bịt miệng, nhất định là như vậy.”

Hắn nghĩ đến đây, nhìn Thanh Mâu ha ha cười lớn, cười xong nói: “Tả hộ pháp đại nhân, ngài từ trước đến nay đều không phục một ai, sao hôm nay lại đi bội phục người này đây? Xem ra tiểu tử này nhất định là có chỗ hơn người, ta sau này cần phải thường xuyên gần gũi thân cận hắn mới được, nói không chừng còn có thể nhận được một chút tình báo hữu dụng.”

Thanh Mâu ngẩn người, trong lòng âm thầm kinh hãi: “Ta chỉ muốn chọc tức hắn, nhưng hắn lại nghĩ đến ta muốn lợi dụng tay hắn giết chết tiểu tử này, hồngбет rồi, ài, không thể tái phạm loại sai lầm sơ đẳng này nữa, may mắn là tiểu tử này bây giờ không nhớ được việc ta tung tin đồn, nếu không, sự việc thật sự là đi đến bước không thể thu dọn được nữa.”

Lão ta nghĩ đến đây, một bộ dạng điềm nhiên như không, cười nói: “Hắn là nhân vật thông minh lợi hại, người cùng hắn thân cận đích xác là có thể nhận được một chút tình báo mà người không nghĩ đến, a a, ta thấy nên chúc mừng người rồi. Đến khi lập công, đừng quên ta cái người huynh đệ này nhé.”

Đế Khai trong lòng thầm nghĩ: “Lão ta dường như không sợ ta thân cận với tiểu tử này, trừ phi phán đoán của ta là sai rồi. Hắn mới vừa rồi còn mạnh mẽ yêu cầu giết chết tên tiểu tử này, là vì sao vậy nhỉ? Không hiểu, thật là không hiểu nổi. Mặc kệ nó, bây giờ mạng của tên tiểu tử này được giữ lại, sau này nhất định có thể tra rõ ràng nguyên nhân lão ta muốn giết người. Nếu để cho ta biết âm mưu phía sau của người, nhất định sẽ không tha cho người.”

Hắn nghĩ đến đây, cười nói: “Ha ha, nói hay, nói hay, nếu ta thật sự lập được công, người đầu tiên ta không quên chính là người.” Lúc hắn nói câu cuối “sẽ không quên người”, ánh mắt phóng ra một tia quang mang cừu hận.

Thanh Mâu hiểu rõ Đế Khai nói như vậy là đang cảnh báo mình, nếu để hắn ta đắc thế, kẻ đầu tiên hắn không tha chính là mình, lão ta cười nhẹ, đáp: “Người đứng thật là huynh đệ tốt, ta cảm ơn trước.”

Đám thủ hạ Minh tộc ở bên cạnh trong lòng đều hiểu rõ hai người Đế Khai và Thanh Mâu, là nước lửa không thể dung hòa, hôm nay bỗng nhiên khách khí, nói những lời khách sáo như vậy. Bọn chúng đều bị làm cho hồ đồ, sửng sốt, nhìn chằm chằm vào hai người Thanh Mâu và Đế Khai. Bọn chúng đều biết, trong lời nói của Thanh Mâu và Đế Khai thực ra còn ẩn chứa một ý nghĩa khác nữa.

Trần Nhược Tư nhìn hai người bọn họ, trong tai không ngừng vang lên lời nói của bọn họ về mình, Trần Nhược Tư hiểu rõ bọn họ không hề tán dương khen ngợi mình, con mắt hắn đảo đảo, dường như nhìn ra được một chút đạo lý nào đó, trong lòng thầm nghĩ: “Hai tên gia hỏa này, nói ra nghe có vẻ rất tốt đẹp, ta thấy bọn chúng nhất định là địch thủ đối đầu. A, a, thật buồn cười, Minh tộc nhân cũng tranh quyền đoạt lợi, ta trước đây còn cho rằng chỉ có nhân loại mới có chuyện tranh quyền đoạt lợi nữa chứ.”

Trần Nhược Tư nở nụ cười, đón ý nói theo hai người bọn họ: “Hai tên gia hỏa ngu tri các người, bây giờ mới biết bốn đại hiệp lợi hại sao, mau thả ta ra, nếu không đợi ta a ngoài rồi, nhất định sẽ làm các người khổ sở.”

Hai người Thanh Mâu và Đế Khai đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đều có âm mưu, đồng thanh nói: “Tiểu tử, đợi người có bản lĩnh rời khỏi đây đã rồi hãy nói đi.”

Trần Nhược Tư ngẩn người, cười nói: “Hai tên các người còn tâm ý tương thông nữa chứ, nếu như vào lúc đối phó với địch nhân có thể tương thông như thế sẽ là phúc khí của Minh tộc nhân rồi.”

Hai tên Thanh Mâu và Đế Khai nghe thấy vậy, đồng thời cảm thấy ngạc nhiên, trong lòng hoảng sợ, ngẩn người chốc lát, Thanh Mâu giả vờ nói: “Hữu hộ pháp đại nhân, ý tứ của tiểu tử này là nói chúng bất hòa, chúng ta thật sự bất hòa sao?”

Đế Khai đương nhiên biết được dụng ý của Thanh Mâu khi nói ra lời này, hắn cũng không muốn để cho ngoại nhân biết bọn họ bất hòa, cố ý cười đáp: “Tiểu tử này đang khiêu khích chúng ta, chẳng lẽ tả hộ pháp đại nhân không nghe ra sao?”

Đế Khai vừa nói xong, Thanh Mâu và Đế Khai đưa mắt nhìn nhau, đồng thời cười lớn.

Trần Nhược Tư mỉm cười quỷ dị, trong lòng thầm nghĩ: “Người cho rằng các người làm giả thân mặt ta nhìn không ra sao? Nếu ta có thể thoát khỏi, nhất định sẽ lợi dụng bất hòa của các người, đem Minh tộc nào loạn đến mức kẻ phi cầu khiếu, kẻ khuyến bất ninh.”

Đế Khai và Thanh Mâu cười xong, Đế Khai vẫy tay ra hiệu cho hai tên thủ hạ đang áp chế nữ tử nọ.

Hai tên đó đáp một tiếng, một tên trong đó niệm chú ngữ mở cửa phòng giam, đợi bọn chúng nhìn thấy hình vuông vách ngăn lóe lên, bọn chúng đồng thời dùng lực đem nữ tử nọ ném về phía vách ngăn vừa mới hiện ra. Nữ tử nọ lao đảo ngã về phía Trần Nhược Tư.

113. Chương 113: Khổ Mệnh Nhân Nhi.

Nữ tử nọ cũng không biết bởi vì sợ hãi hay còn bởi điều gì khác, nàng không nhận ân tình của Trần Nhược Tư, mà một tay đem Trần Nhược Tư đẩy ra, nhìn chằm chằm vào Trần Nhược Tư nói: “Người cũng không phải dạng tốt đẹp gì, nhất định là sắc quỷ muốn thừa cơ hội chiếm tiện nghi với ta.”

Trần Nhược Tư bị lời nói này của nàng làm cho bối rối, ngây ngốc đứng yên tại chỗ, nhất thời không biết nên nói cái gì cho tốt, trong lòng buồn bực: “Ta là sắc quý, lòng tốt của ta lại bị nàng ra cho là có ý định xấu xa, thật sự là vô cùng oan uổng.”

Đám người bên ngoài phòng giam bao gồm cả Thanh Mâu và Đế Khai trong đó, đều ha ha cười lớn. Cười xong, Đế Khai chỉ vào Trần Nhược Tư nói: “Tiểu tử, người thật là biết thương hương tiếc ngọc nhỉ, nhưng người ta lại không nhận linh ân tình của người.” Hắn nói xong, xoay người bỏ đi chẳng thèm ngoái đầu lại.

Thanh Mâu cười quỷ dị, nói: “Đi, chúng ta đi thôi, ở ngoài cửa nhất định phải tăng thêm nhân thủ, không thể để cho hai tên bọn chúng từ nơi này bỏ chạy, nghe rõ chưa? Nếu không, cái mạng nhỏ của các người coi như xong hết rồi.”

Đám binh sĩ Minh tộc kia vội vàng gật đầu đáp: “Vâng, tâu hộ pháp đại nhân.”

Thanh Mâu ánh mắt sắc bén liếc mắt nhìn đám người nọ, gật gù đầu, thở ra một hơi, trong lòng thầm nghĩ: “Ài, ta đang muốn nhìn xem chiêu khổ nhục kế này của các người, có thể từ trên người của tiểu tử đó tra ra được điều gì, buồn cười.” Lão ta vừa nghĩ vừa đi về phía xa.

Đám Minh tộc binh sĩ cũng theo đó bỏ đi.

Sau khi bọn chúng bỏ đi không lâu, cái quang cầu Thanh Mâu lưu lại trước đó có thể bởi vì năng lượng đã dùng hết mà mất đi ánh sáng. Trong địa lao một lần nữa lại chìm trong bóng tối.

Nữ tử nọ không biết bởi lý do gì mà đột nhiên thương tâm khóc lên.

Trần Nhược Tư muốn đi tới an ủi nàng, nhưng lại sợ nàng hiểu lầm, hắn chỉ có thể đứng yên tại chỗ nhìn nữ tử nọ, nhất thời không biết nên làm điều gì cho tốt. Qua một lúc lâu, Trần Nhược Tư nói: “Cô nương, cô đừng khóc nữa có được không? Ta sợ nhất là nữ nhân khóc lóc, cô cứ khóc lóc như vậy, trong lòng ta cũng không biết làm thế nào, rất khó chịu.”

Nữ tử nọ ngừng khóc, ngẩng đầu nhìn Trần Nhược Tư nói: “Thật xin lỗi, chỉ là ta cảm thấy sợ hãi, ta từ trước tới nay chưa từng ở một mình nơi tối tăm như thế này. Người có biện pháp nào làm cho nơi này sáng sửa lên không?”

Trần Nhược Tư có chút xấu hổ đáp: “Cái này....., ta, ta sợ là không thể thỏa mãn nguyện vọng của cô được rồi.”

Nữ tử nọ thở dài, nói: “Nếu ta không thụ thương, đã có thể làm được, thôi không làm phiền người nữa, dù sao nhất thời nữa khắc cũng đừng mong thoát khỏi nơi này, từ từ rồi cũng sẽ quen thôi.”

Trần Nhược Tư có chút kích động nói: “Cô thụ thương sao, là đám khốn nạn vương bát đản kia đánh cô bị thương à? Hừ, nếu ta có thể sống rời khỏi đây, nhất định tìm bọn chúng tính sổ.”

Nữ tử nọ nói: “Người bây giờ đang bị giam ở đây, nên bớt nói những lời dư thừa đó đi, nếu để cho bọn chúng nghe được, đối với người chẳng những không có gì tốt đẹp mà còn mang thêm phiền toái vào người.”

“Ta mới không sợ đám khốn nạn đó.” Trần Nhược Tư không thèm suy nghĩ liền đáp.

“Theo như lời người nói, người chắc phải có chút năng lực mới phải, vì sao không dùng năng lượng cầu để chiếu sáng? Ta thấy người hơn nửa là đang khoác lác. Thôi đi, trong nhân loại đám người ăn nói khoác lác ta cũng đã thấy rất nhiều rồi.” Nữ tử nọ nói.

Trần Nhược Tư nghe nàng ta nói xong, trong lòng buồn bực: “Theo ý tứ của cô ta mà suy ra thì cô ta không phải là nhân loại, chẳng lẽ là yêu nhân.” Trần Nhược Tư nghĩ đến đây, trong lòng hoảng sợ, thân người bắt đầu run run, có chút khiếp sợ nói: “Cô, cô không phải là nhân loại, cô là yêu hay là ma?”

Nữ tử thở dài, nói: “Chúng ta đã từng gặp nhau rồi, mới vừa rồi lúc vào đây, người đỡ ta, ta cố ý nói những lời đó, mong người bỏ qua cho, ta làm như vậy kỳ thật là để cho bọn người Thanh Mâu xem mà thôi. Đến bây giờ, người còn không nghe ra giọng nói của ta hay sao? Ta là nữ nhi của Minh vương, Linh Cơ đây. Lúc trước sau khi người mạo hiểm cứu ta thoát thân, ta đối với người vẫn nhớ mãi không quên, không có nghĩ đến ở trong Minh tộc địa lao một lần nữa lại gặp mặt. Xem ra đây là do ông trời thương xót ta, để cho giấc mộng của ta được hoàn thành trước khi chết.”

Trần Nhược Tư sững sốt, trong lòng thầm nghĩ: “Có làm lẩn gì đây, ta thật sự có mị lực vậy sao? Chẳng lẽ cô ta đã để ý ta rồi. Không phải, sẽ không phải vậy đâu.” Hắn nghĩ đến đây, dừng lại chốc lát, thay đổi ý niệm thầm nghĩ: “Linh Cơ là nữ nhi của Minh vương, vì sao Minh vương lại đối xử với nàng ta như vậy, trong chuyện này nhất định có điều man trá. Nói đi nói lại, cô ta tiếp cận ta rốt cuộc là vì lý do gì đây? Không hiểu, thật sự là không hiểu nổi.” Nghĩ xong, hắn nhìn Linh Cơ nói: “Ta nhớ ra cô, đương nhiên nhớ ra cô rồi. Cô là nữ nhi của Minh vương, vì sao lại bị Minh tộc nhân đả thương vậy?”

Linh Cơ ho khan vài tiếng, nói: “Ta là nữ nhi của Minh vương không sai, nhưng bọn chúng một mực cho rằng ta là người đã đập vỡ ma tượng, cho nên một mực không chịu tha thứ cho ta. Lần trước sau khi ta từ Thanh Tâm đạo quán trở về, bọn chúng cho rằng ta đã phản bội Minh tộc, trở về chỉ là vì thăm dò bí mật của Minh tộc, vì thế đem ta giam vào một chỗ khác, cho đến hôm nay, bọn chúng mới chuyển ta tới đây.”

Nói đến đây, nàng ngừng lại chốc lát, rồi nói tiếp: “Mục đích của bọn chúng khi giam ta và người cùng một chỗ, chính là muốn kiểm tra ta một chút, xem có đúng hay không ta đã thật sự phản bội Minh tộc.”

Trần Nhược Tư trong lòng thầm than: “Ài, nàng ta thật là không may mắn, bởi vì ta tình cờ phá hủy Tôn Ma tượng của Minh tộc, hại cho nàng ta gánh chịu tội danh, thiếu chút nữa thì mất mạng, bây giờ lại bị hàm oan là phản đồ.” Nghĩ đến đây, trong lòng hắn dâng lên một sự hối tiếc, hắn ngần ngừ một lát rồi nói: “Cô hận bọn họ không?”

Linh Cơ đáp: “Hận, ta hận đến nỗi không thể giết hết bọn chúng, nhưng ta lại không muốn làm như vậy, dù sao bọn họ đều là tộc nhân của ta, cứ coi như là ta xấu số vậy. Trái lại ta cũng sắp chết, nghĩ đến những điều đó cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

“Vì sao muốn chết chứ, chẳng lẽ cô không nghĩ đến chạy trốn khỏi đây sao?” Trần Nhược Tư nói.

“Người có năng lực từ nơi này bỏ trốn sao? Ta thấy là không có, ài.....” Linh Cơ nói đến đây thở dài một hơi, lại nói tiếp: “Nếu như ta không bị thương, nói không chừng còn có thể đánh cuộc một ván, nhưng bây giờ bị thương đến nỗi một chút khí lực để đứng vững cũng không có, chỉ có thể đợi chết mà thôi.”

Trần Nhược Tư nói: “Cô không nên bi quan như thế, ta không bị thương, chỉ cần cô dạy ta làm sao mới có thể giúp cô liệu thương, nói không chừng có thể đem thương thế của cô chữa lành.”

Linh Cơ nói: “Giúp người chữa thương sẽ rất hao phí năng lượng, người khẳng định tiêu hao năng lượng vì ta liệu thương, người không sợ ta giết người sao?”

Trần Nhược Tư mỉm cười nói: “Cô thấy ta giống với loại người thấy chết mà không cứu sao? Nếu không sợ rằng mạng của cô sớm đã không còn rồi, hơn nữa dù sao ta cũng đã một lần là ân nhân cứu mạng của cô, chỉ bằng vào điều này cô cũng sẽ không giết ta, phải không?”

Linh Cơ nói: “Tình hình bây giờ mà nói, loại người lật lọng, lấy oán báo ân rất nhiều, người không sợ ta là loại người như vậy sao?”

Trần Nhược Tư ra vẻ một bộ dáng rất tự tin, vỗ vỗ ngực nói: “Sợ, nhưng ta tin tưởng vào ánh mắt của mình, ta cho rằng cô không phải là loại người đó.”

“Tốt thôi, ta tin tưởng người là thật lòng muốn giúp ta, bây giờ ta liền đem chú ngữ Liệu Thương Quyết truyền thụ cho người, người nghe cho rõ nhé.” Linh Cơ nói đến đây, ngừng lại một lát, tiếp đó đem chú ngữ Liệu Thương Quyết từng chữ từng chữ rõ ràng rành rọt nói ra một lượt. Nàng nói xong, hỏi: “Có cần ta lặp lại một lần nữa không?”

Trần Nhược Tư vội vàng xua tay, khi hắn đưa tay lên mới biết nơi này tối đen nhìn không rõ động tác và vẻ mặt, bởi vậy hắn buông tay xuống, mở miệng nói: “Không cần đâu.”

“Chỉ cần nói một lần người đã nhớ được ngay, xem ra người thật là một người thông minh hiếm thấy.” Linh Cơ nói.

Trần Nhược Tư mỉm cười, đáp: “Bây giờ mới biết ta thông minh sao.”

Linh Cơ nói: “Không cần ba hoa khoác lác, mặc dù người đã biết được Liệu Thương Quyết nhưng có thể chữa bệnh cứu người được hay không còn chưa nhất định.”

Trần Nhược Tư mặc dù không phải là loại người thích kiêu ngạo, nhưng ở nữ nhân trước mặt không thể mất mặt được. Khi hắn nghe Linh Cơ nói như vậy, đoán được rằng trong lòng Linh Cơ căn bản là xem thường hắn. Trong lòng hắn cũng có chút mất vui, mở miệng nói: “Cô đừng có xem thường ta, ta lập tức liệu thương cho cô.”

Linh Cơ nói: “Tiểu tử không nên hiểu lầm, ta không có ý xem thường ngươi, chỉ là Liệu Thương Quyết này rất hao phí năng lượng, ta lo lắng ngươi không những trị không được thương thế của ta mà còn liên lụy đến thân thể ngươi. Như vậy ta cũng sẽ cảm thấy rất áy náy.”

Trần Nhược Tư mỉm cười, vỗ ngực, ra vẻ một bộ dạng thông dong tự đắc, nói: “a a, là như vậy sao, cô yên tâm đi, thân thể của ta là làm bằng sắt, sao lại mệt chết được.” Hắn nói xong, không đợi Linh Cơ nói tiếp, liền bắt đầu niệm chú ngữ Liệu Thương Quyết.

114. Chương 114: Hữu Tâm Vô Lực.

Trong chốc lát, hắn cảm thấy cổ khí lực đang bốc lên nọ cực nhanh dồn về song thủ. Song thủ của hắn không còn chịu sự khống chế của thân thể, lúc này, trong lòng bàn tay đồng thời xuất hiện hai cái quang cầu màu xanh biếc ánh sáng cường liệt.

Linh Cơ thấy vậy, trong lòng kinh ngạc, thầm nghĩ: “Xem ra năng lực của tiểu tử này đích xác là tiến bộ lớn, nếu một lát nữa khi hắn liệu thương cho ta, phát hiện ra ta không hề bị nội thương, không phải là phiền phức sao, xem ra phải vận công làm bị thương mình rồi.” Nàng nghĩ đến đây, đang muốn vận khí tự làm bị thương mình, nàng nhìn thấy quang cầu bí lực sắc trong lòng bàn tay Trần Nhược Tư biến mất.

Trong lòng nàng lập tức cảm thấy nghi hoặc, thầm nghĩ: “Chuyện gì xảy ra vậy nhỉ, từ quang cầu hắn mới vừa rồi ngưng tụ thì thấy năng lực của hắn rất mạnh mới phải chứ, vì sao lại đột ngột biến mất vậy nhỉ? Chẳng lẽ hắn vẫn chưa biết cách không chế năng lượng trong thể nội, điều này thật là kỳ quái. Thế thì hắn vị tất đã nhận ra được ra không bị nội thương, ta cũng không cần tự làm mình bị thương nữa.”

Nàng vậy, thầm thở phào, nhìn Trần Nhược Tư chăm chú, dùng giọng điệu thương tâm nói: “Cám ơn ý tốt của ngươi, ta biết ngươi đã tận hết sức rồi, ài, xem ra đây là số mạng của ta rồi. Chỉ có điều, ta có thể gặp lại ngươi một lần, thật lấy làm thỏa mãn, ngươi tới đây, để ta nhìn rõ mặt ngươi được không?”

Linh Cơ lần này tiếp cận Trần Nhược Tư với mục đích là từ trên người hắn mà truy ra được người đứng đằng sau sai khiến hắn làm rối loạn Minh tộc trước đây. Minh tộc nhân, đặc biệt là Minh vương, căn bản là không tin tưởng Trần Nhược Tư chỉ một mình tới đây, ông ta cảm thấy nhất định có người đã sai khiến hắn làm như vậy.

Thêm nữa, gần đây ông ta mới nhận được tin tức, người thú nhân tộc tứ xứ đang truy tìm hắn, điều này càng làm cho ông ta tin chắc vào thân thể của Trần Nhược Tư, nhất định có bí mật mà người khác không biết. Ông ta cũng biết Trần Nhược Tư từng cứu Linh Cơ, mà Linh Cơ trước đó bị đả thương, cũng không hoài nghi nàng ta. Cho nên, ông ta mới sai Linh Cơ ở trước mặt Trần Nhược Tư diễn màn khổ nhục kế, theo đó tiếp cận hắn, sau này đi theo hắn, nhờ đó mà tìm hiểu tin tức về người đứng đằng sau liên quan tới hắn.

Trần Nhược Tư trước đó vốn có chút nghi ngờ, nhưng sau khi hắn nghe Linh Cơ nói xong, thêm vào đó hắn đối với nữ tử này có một loại ấn tượng tốt đặc biệt, hắn vốn tâm tính thiện lương, cũng không phải nhiều mưu kế, rất tự nhiên liền tin tưởng nàng ta.

Lúc này, Trần Nhược Tư đang buồn bực vì sao quang cầu vừa mới ngưng tụ liền biến mất, hắn nghe Linh Cơ nói như vậy, chốc lát cảm thấy xấu hổ, cũng cảm thấy mất hết thể diện, trong lòng bỗng chốc cảm thấy vô cùng bối rối, mặt mũi đỏ bừng, thầm nghĩ: “Ta vừa rồi còn mạnh miệng khoác lác, nhưng bây giờ thất bại, ài, xem ra ta đúng là vô dụng.” Nghĩ đến đây, hắn thở dài ngắc ngứ đứng đó, nhất thời không biết nên làm gì cho tốt. Qua một lúc lâu, hắn mới trả lời: “Điều đó không tốt, nam nữ nên cách biệt mới tốt.”

Trong lòng hắn mặc dù rất muốn đi tới, hỏi thăm thương thế của nàng ta, nhưng hắn lại cảm thấy mới vừa rồi mất hết mặt mũi, không dám đi tới để nàng ta nhìn thấy vẻ mặt còn chưa hết đỏ hồng của mình bây giờ, cho nên đành phải từ chối.

Linh Cơ lắc đầu, nói: “Đúng đấy, ngươi là người tu đạo, không gần nữ sắc, ta lại quên mất. Chỉ có điều, ngươi cũng không nên tự trách mình, là số mạng ta như vậy, cũng không oán được người khác.”

Trần Nhược Tư nói: “Linh Cơ cô nương, cô không cần thương tâm, để ta nghĩ biện pháp khác.”

Linh Cơ nói: “Ngươi đừng vì ta mà lao tâm khổ tứ nữa, nghỉ ngơi một chút đi, nói không chừng bọn chúng có tên nào đó thần kinh không bình thường đi tới, bắt một người trong chúng ta giết chết, điều này rất bình thường, ngươi nên để giành sức lực, hưởng thụ thêm một chút sinh mệnh đi.”

Trần Nhược Tư không lập tức trả lời nàng, trong đầu không ngừng suy nghĩ, tự hỏi vì sao năng lượng quang cầu mình đã ngừng tụ lại đột nhiên biến mất. Bỗng nhiên, hắn trở nên minh bạch, tâm tình cũng trở nên sáng sủa hơn, thầm nghĩ: “Vào lúc ta vừa mới ngừng tụ quang cầu, khí lực trong cơ thể dần hết về phía song thủ, quang cầu đột nhiên biến mất là bởi vì khí lực trong cơ thể của ta không tiếp tục dồn về song thủ, chỉ cần ta có thể không chết được khí lực trong cơ thể, liên miên không dứt dồn về phía song thủ, như vậy không phải là sẽ thành công sao?” Hắn nghĩ đến đây, nhớ lại phương pháp vận hành và khống chế khí lực mà trước đây sư phụ hắn đã dạy, sau đó thử lại một lần nữa.

Lần này, quang cầu cũng ngừng tụ lại trong lòng bàn tay hắn, nhưng thời gian tồn tại cũng không dài, khi quang cầu biến mất, hắn cảm thấy toàn thân mình mềm yếu vô lực, sức cùng lực kiệt. Đầu óc choáng váng, vô lực ngồi trên mặt đất.

Linh Cơ thấy vậy, cảm thấy vô cùng kỳ quái, trong lòng buồn bực: “Hắn làm sao vậy, chẳng lẽ bởi vì dùng lực quá độ mà làm tổn thương bản thân sao?” Nàng nghĩ đến đây, bước nhanh đến bên cạnh Trần Nhược Tư, đưa tay vỗ nhẹ lên mặt hắn, lay gọi: “uy, Trần Nhược Tư, tiểu quý, tỉnh lại, ngươi làm sao vậy.”

Linh Cơ phán đoán không sai, Trần Nhược Tư lúc này đích xác là bởi vì dùng lực quá độ, khiến cho bản thân hư thoát mà mất đi tri giác. Hắn mới vừa rồi lúc dồn khí lực lên tay, không khống chế chuẩn xác, khiến cho toàn bộ năng lượng trong cơ thể dồn hết về tay. May mắn hắn có hệ tâm tiên khí bảo vệ, nếu không hẳn lúc đó đã khí tuyệt thân vong rồi.

Sau khi Linh Cơ gọi vài tiếng, thấy Trần Nhược Tư không phản ứng, nàng trong lòng hoảng sợ thầm nghĩ: “Tiểu tử này tu đạo nhiều năm như vậy, tại sao ngay cả quy tắc hành khí cơ bản cũng không hiểu nhỉ? Hắn chẳng lẽ không biết nếu dụng lực quá độ dẫn đến khí tuyệt thân vong sao?” Nghĩ đến đây, trong lòng nàng sinh ra cảm giác thương tâm mà từ trước đến giờ đều không có, trong lòng khó chịu, thiếu chút nữa thì rơi nước mắt. Nàng đưa tay lên mũi Trần Nhược Tư kiểm tra, thấy hắn vẫn thở yếu ớt, nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

Linh Cơ nhíu mày, trong lòng nghi hoặc không hiểu nổi, thầm nghĩ: “Ta sao vậy nhỉ, tại sao trong một khắc ta nghĩ đến hắn chết đi, trong lòng lại cảm thấy khó chịu nhỉ? Trừ phi, ta thật sự thích hắn rồi, không, điều này không thể.”

Trong địa lao lúc này vô cùng yên tĩnh, viên ngọc ở phía xa truyền tới ánh sáng mờ mờ, làm cho khuôn mặt của nàng nhìn vào có chút u ám, có chút khó coi.

Qua một lúc lâu, Trần Nhược Tư từ trong hôn mê thanh tỉnh trở lại. Khi hắn mở trừng hai mắt, nhìn thấy trước mắt là khuôn mặt u ám, trắng bạch của Linh Cơ, dọa hắn sợ thét lên, trong lòng kinh ngạc, bảo: “Ngươi là ai, là người hay là quỷ, ta không sợ ngươi.” Hắn vừa nói vừa di động thân thể qua một bên.

Trần Nhược Tư đột nhiên hét lên, dọa cho Linh Cơ nhảy dựng lên, nửa ngày sau mới lấy lại tinh thần, nói: “Ta có cái gì mà phải sợ? Ta là Linh Cơ, ngươi mới vừa hôn mê, sẽ không phải là tẩu hỏa nhập ma rồi chứ, ngay cả ta cũng không nhận ra.”

Trần Nhược Tư lúc này cũng đã lấy lại tinh thần, biết mình có chút thất lễ, trong lòng cảm thấy xấu hổ, vội nói: “Ta mới vừa hôn mê tỉnh lại, nhìn thấy cái đầu của cô, ta còn cho rằng ta đã chết, nhìn thấy quỷ nữa, cho nên mới nói như vậy, xin đừng để trong lòng. Nhìn cô, rất đẹp, so với thần tiên còn xinh đẹp hơn.” Hắn nói xong, nhìn Linh Cơ mỉm cười.

“Mới vừa rồi ngươi bị làm sao vậy, vì sao đột nhiên hôn mê, lo lắng chết ta mà.” Linh Cơ thuận miệng nói.

Trần Nhược Tư nhíu mày, trong lòng thầm nghĩ: “Không thể nào, nàng ta lo lắng cho ta, chẳng lẽ nàng ta thật sự đã thích ta rồi. Điều này sao có thể chứ? Trong lòng ta chỉ có mỗi mình Mộng Tuyết thôi, ngay cả

Lâm Hân Ngọc ta còn chưa biết nên đối phó thế nào, bây giờ lại đến Linh Cơ, không phải là càng phiền phức sao.” Hân nghĩ đến đây, bất đắc dĩ thở dài, lắc lắc đầu, nói: “Ta có gì mà phải lo lắng chứ.”

Linh Cơ sững sốt, trong lòng thầm nghĩ: “Hắn đang giả vờ hồ đồ hay thật sự là như vậy, chẳng lẽ hắn đối với nữ nhân thật sự không cảm thấy hứng thú, nhưng ta từ trong miệng một số người truy tra về hắn biết được, hắn thích đàn bà mà. Trừ phi, hắn đối với ta không có chút hảo cảm, ài, mặc kệ đi, cứ theo kế hoạch lúc trước, đi theo rồi tính sau.”

Nàng nghĩ đến đây, trong lòng thật sự cảm thấy có chút không thoải mái, thở dài, nói: “Người đã không có biện pháp liệu thương cho ta, ta bây giờ tự mình còn không thể hành, vận khí liệu thương, nếu cha ta có thể giam giữ chúng ta thêm vài ngày nữa, nói không chừng ta có thể tự hành công liệu thương, như vậy có lẽ còn có một đường sinh cơ. Xem ra, chỉ có thể hi vọng bọn chúng có thể cấp cơ hội cho chúng ta sống thêm vài ngày nữa.”

Trần Nhược Tư vừa suy nghĩ vừa nói: “Ý tứ của cô là chúng ta ở đây thêm một ngày thì thêm một phần nguy hiểm, có phải không?” Hân nói xong câu này, còn không đợi Linh Cơ trả lời, đột nhiên trong đầu chợt lóe lên một ý tưởng, ánh mắt nhìn chằm chằm về một phía, trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ, trong lòng bất giác cảm thấy hưng phấn. Lúc này, bộ dạng của hân, có chút giống kẻ ngơ ngẩn, một kẻ điên hoàn toàn.

115. Chương 115: Kỳ Diệu Cảm Giác.

Trần Nhược Tư đáp: “Không có gì, ta nghĩ ra một cái phương pháp khiến cho ta trong nháy mắt có được siêu cường lực lượng, không biết có thể thành công không, ài, đúng rồi, cô có loại pháp thuật hoặc chú ngữ nào có thể hấp thu năng lượng của vật bên ngoài không?”

Linh Cơ thấy hân hỏi vấn đề ngu ngốc như vậy, trong lòng nghi hoặc, thầm nghĩ: “Hắn là người tu luyện sao? Cái gì cũng không biết.” nghĩ đến đây, nàng hỏi ngược lại: “Tu hành luyện khí là một dạng hấp thu năng lượng của đại tự nhiên, chẳng lẽ ngay cả điều này người cũng không biết sao?”

Trần Nhược Tư cười thần bí nói: “À, ta hiểu rồi, ta thử chút xem, nói không chừng có thể thành công.”

Linh Cơ nghe hân nói xong, trong lòng bất giác có chút lo lắng, thầm nghĩ: “Sao hân ngu ngốc vậy nhỉ, chỉ vì ta một người hân không quá quen biết mà mạo hiểm. Trong lòng hân rốt cuộc đang nghĩ cái gì đây?” nàng nghi hoặc nhìn Trần Nhược Tư, nói: “Cái gì, nói không chừng có thể thành công, người định làm cái quỷ gì, không cần mạo hiểm đâu, ta không muốn thấy người vì trị lành thương thế cho ta mà làm tổn thương chính mình.”

Trần Nhược Tư không thèm để ý đến Linh Cơ, chỉ cười cười, sau khi làm xong công tác chuẩn bị, bắt đầu niệm chú ngữ khu động Vạn Tượng Càn Khôn Quyền lực lượng.

Thật ra, trong lòng hân cho rằng, Vạn Tượng Càn Khôn Quyền trên cổ tay hân là một bảo vật có lực lượng vô tận, bây giờ hân nghĩ đến chính là muốn dùng lực lượng trên cái bảo vật này, hấp thu vào trong cơ thể mình, trong nháy mắt đề cao lực lượng của mình.

Nhưng hân cũng không biết, lực lượng của Vạn Tượng Càn Khôn Quyền là loại hình công kích lực lượng, bây giờ hân muốn đem nó hấp thu vào cơ thể, hành động này của hân có thể nói là vô cùng mạo hiểm, làm không tốt có thể thương tổn đến bản thân, thậm chí cũng có khả năng vứt bỏ luôn cả tính mạng của mình.

Biện pháp này của hân nếu như để cho người khác biết được, nhất định sẽ cho rằng hân là kẻ điên, là đang tự tìm đường chết. Nhưng trong lòng hân lại cho rằng, phương pháp này mặc dù có chút mạo hiểm, nhưng chưa chắc không thể thực hiện được.

Trần Nhược Tư sau khi niệm xong chú ngữ, Vạn Tượng Càn Khôn Quyền trên cổ tay phải nháy mắt bắn ra vạn đạo kim sắc quang mang, ngay lập tức chiếu sáng khắp địa lao. Trần Nhược Tư trong nháy mắt quang mang lực lượng này lóe lên, nhanh chóng vận khí, đem lực lượng của Vạn Tượng Càn Khôn Quyền tiếp xúc nơi cổ tay mình, hấp thu vào trong cơ thể.

Linh Cơ thấy vậy, trong lòng vô cùng sợ hãi, hoảng sợ nói: “Hắn đang làm cái gì vậy, tại sao hân đột nhiên lại có lực lượng cường đại như vậy nhỉ,.... ” Linh Cơ đang nghi hoặc, đột nhiên, nàng nhìn thấy kim sắc

quang mang phát ra từ cổ tay Trần Nhược Tư, từ từ biến mất, mà cơ thể Trần Nhược Tư từ từ phát sinh biến hóa, toàn thân lấp lánh kim quang. Lúc này, Trần Nhược Tư trông giống như một pho tượng toàn thân màu vàng phát sáng lấp lánh.

Linh Cơ thấy vậy, càng thêm ngạc nhiên, nàng tựa hồ không dám tin tưởng mắt mình đang nhìn thấy là sự thật.

Trần Nhược Tư lúc này đang chuyên tâm vận khí, trái tim hắn dường như rơi vào trạng thái tĩnh lặng như nước, hắn cảm thấy bản thân dường như hoàn toàn biến thành một người khác, trong cơ thể có một cỗ lực lượng bất tận đang không ngừng vận hành, ánh mắt hắn cũng trở nên sáng rực, hắn cũng có thể nhìn thấy rõ ràng rành rọt bức tường bị che khuất mà trước đó hắn không thể nhìn thấy, ngay cả tiếng hô hấp và tiếng trái tim đập của Linh Cơ, hắn cũng có thể nghe được rõ ràng.

Sau đó, Trần Nhược Tư niệm tụng chú ngữ Liễu Thương Quyết, hắn niệm xong chú ngữ, ở trong lòng bàn tay của hai tay hắn lại hiện ra quang cầu màu xanh lục lấp lánh.

Hai cái quang cầu xanh biếc này phát ra ánh sáng cùng với ánh sáng màu vàng phát ra trên người Trần Nhược Tư tương hỗ, giao thoa tỏa sáng, có vẻ càng thêm sáng rực chói mắt.

Linh Cơ lúc này, hai mắt tròn xoe, vẻ mặt hoảng sợ, nhìn như có chút ngây ngốc. Ngay cả bản thân nàng còn không biết mình bây giờ đang ở trong hiện thực, hay là ở trong thế giới hư ảo nữa.

Trần Nhược Tư vung mạnh song thủ, quang cầu màu xanh lục nọ lập tức biến thành hai cái quang trụ màu xanh lục, đồng thời vươn tới vị trí hiện tại của Linh Cơ.

Linh Cơ sửng sốt, thầm nghĩ: “Hắn lợi hại như vậy, nhất định có thể đoán ra được ta không thụ thương, nhất định không thể để cho hắn biết được điều này, nếu không chúng ta sẽ trắng tay. Hắn không phải đã nói chỉ biến thành lợi hại trong nháy mắt sao? Ta giả vờ sợ hãi, né tránh đi, để cho kế hoạch liệu thương của hắn thất bại, cứ như vậy là được.” nghĩ vậy, nàng vội vàng giả vờ kinh hoảng né tránh qua một bên.

Biện pháp hoàn mỹ của Linh Cơ thất bại. Vào lúc nàng muốn động thân một khắc, hai quang trụ nọ dường như đem thân thể của nàng hoàn toàn khống chế, khiến cho nàng căn bản không thể di động nửa bước. Trong lòng buồn bực: “Chuyện này là sao vậy, cỗ lực lượng này cũng quá bá đạo đi. Xong rồi, cơ hội mà ta muốn tiếp cận hắn hết rồi, việc mà phụ thân giao phó cho ta cũng không có cách nào hoàn thành nữa. Nếu là thế này, sinh mạng của ta cũng đã đi đến lúc cuối cùng rồi.” nghĩ đến đây, trào lên trong lòng nàng một sự khó chịu, nước mắt thiếu chút nữa cũng rơi xuống.

Hai quang trụ khống chế thân thể của Linh Cơ, hai cỗ nhu hòa lực đạo giống nhau đồng thời nhập vào trong cơ thể nàng, rất nhanh truyền đến mỗi tế bào trong cơ thể nàng.

Trần Nhược Tư thu tay, tán đi tụ khí. Lúc Trần Nhược Tư giúp Linh Cơ liệu thương cũng có thể cảm thấy rõ ràng hai cỗ lực di chuyển lưu động trong cơ thể Linh Cơ. Sau khi hắn thu công, đưa mắt nhìn Linh Cơ, trong lòng buồn bực: “Hai cỗ lực đạo này ở trong cơ thể nàng ta tại sao không gặp trở ngại gì, chuyện này là như thế nào nhỉ? Chẳng lẽ trong chốc lát vừa rồi đã chữa lành nội thương cho nàng ta.”

Trần Nhược Tư không biết làm thế nào để tham dò người khác có bị thương hay không, đương nhiên cũng không biết hai cỗ lực đạo nọ ở trong cơ thể Linh Cơ đi thông suốt không trở ngại, là dấu hiệu phản ánh không bị thương.

Linh Cơ thấy Trần Nhược Tư nhìn mình như vậy, còn cho rằng hắn đã đoán ra mình không hề thụ thương, trong lòng cảm thấy lo lắng, cũng pha chút hổ thẹn. Nàng lo lắng là bởi vì, nếu như Trần Nhược Tư vạch trần âm mưu kế hoạch của bọn họ thì hắn sẽ không có khả năng sống sót rời khỏi nơi này, cảm thấy hổ thẹn là bởi vì giả vờ thụ thương mà lừa gạt hắn. Tâm tình nàng lúc này phải nói là rơi vào mâu thuẫn cực độ.

Trần Nhược Tư ngây ngốc một lát, hắn cảm thấy lực lượng nọ hấp thu vào cơ thể, rút đi rất nhanh, trên người không còn phát ra kim quang, khôi phục lại trạng thái ban đầu, thị giác và thính giác của hắn cũng không còn linh mẫn như trước, mới vừa rồi hắn còn nhìn thấy bức tường bị che giấu, một lần nữa lại biến mất không thấy.

Hoàn cảnh hiện tại của bọn họ cũng khôi phục trở lại một mảnh tối tăm như cũ.

Trần Nhược Tư nhận thấy cảm giác vừa rồi vô cùng kỳ diệu, nhưng hắn không có nghĩ tiếp mà bước nhanh về phía trước, mỉm cười nhìn Linh Cơ nói:“Linh Cơ cô nương, bây giờ cảm thấy thế nào, có phải là cảm thấy tốt hơn không, ta cũng không nghĩ đến có thể thí nghiệm thuận lợi thành công như vậy, xem ra chúng ta sẽ không chết ở nơi này rồi.”

Linh Cơ nghe hắn nói xong, có chút hồ đồ, trong lòng tự nhủ:“Là hắn đoán ra tâm sự của ta hay là cố ý làm giả một dáng không biết đây, hay là hắn căn bản không biết làm thế nào thăm dò người khác có bị thương hay không nhỉ? Đợi ta thăm dò hư thực rồi tính tiếp.” nàng nghĩ đến đây, cũng mỉm cười nhìn Trần Nhược Tư nói:“Cảm ơn người, bây giờ nội thương của ta dường như đã hoàn toàn biến mất rồi. Không nghĩ đến năng lực của người lại mạnh như vậy, công phu người vừa sử dụng là học được từ đâu vậy?”

Trần Nhược Tư cười, có chút đắc ý, hắn đưa tay phải ra lúc lắc trước mặt Linh Cơ, tay trái chỉ vào Vạn Tượng Càn Khôn Quyển trên cổ tay phải nói:“Lực lượng của ta căn bản là rất kém cỏi, mới vừa rồi trong đầu chợt lóe lên ý nghĩ, chỉ là muốn mượn lực lượng của cái bảo vật trên cổ tay ta mà thôi, lực lượng vừa rồi, nếu như không nhầm lẫn nên thuộc về nó.”

Linh Cơ không quá tin tưởng nhìn chằm chằm vào Vạn Tượng Càn Khôn Quyển trên cổ tay Trần Nhược Tư nói:“Cái gì, người nói là lực lượng vừa rồi của người là đến từ cái vòng đeo kim hoàng sắc này sao? Đừng nói đùa nữa.”

Trần Nhược Tư một bộ dạng rất thành thật, nhìn Linh Cơ nói:“Là thật, ta không có lừa cô, cô đừng coi thường cái vòng nhỏ này, nó là bảo vật có vô tận lực lượng đấy.”

“Có thể cho ta mượn xem chút không?” Linh Cơ hỏi.

Trần Nhược Tư đưa tay ra, nở nụ cười quý dị, nói:“Cô xem đi, chỉ cần cô có thể tháo nó ra, ta sẽ tặng cho cô.”

Linh Cơ tay trái nắm chặt cánh tay phải của Trần Nhược Tư, tay phải cầm Vạn Tượng Càn Khôn Quyển, nàng vừa giữ vừa nói:“Bảo vật quý giá như vậy người chịu tặng cho ta sao?” nàng xoay cả nửa ngày, rốt cuộc vẫn không thể đem Vạn Tượng Càn Khôn Quyển rút ra, nàng có chút tức giận nhìn Trần Nhược Tư nói:“Người đúng là tên vô lại, ta còn cho rằng người thật sự hào phóng như vậy, chịu đem bảo vật cho ta nữa chứ !” nàng nói xong, giờ tay phải lên, một chưởng đánh lên mặt Trần Nhược Tư.

Chỉ là, tay phải nàng động tác đánh tới không nhanh chút nào.

Trần Nhược Tư vội vàng bắt lấy cổ tay nàng, nhìn nàng cười nói:“Đại mỹ nhân, bộ dáng tức giận thật khó coi.”

Linh Cơ trong lòng kinh ngạc, một cỗ hưng phấn vui vẻ trào lên trong lòng. Khuôn mặt trong nháy mắt biến hồng, có chút ngại ngùng nhìn Trần Nhược Tư, nhất thời không biết nên nói gì mới tốt.

116. Chương 116: Tiểu Tả Tì Tính.

Trần Nhược Tư buông tay Linh Cơ ra, nhưng không có thêm động tác nào nữa, yên lặng nhìn Linh Cơ, mỉm cười nói:“Cô mới vừa rồi còn muốn đánh ta mà, sao bây giờ lại trở nên ôn nhu như thế này?”

Linh Cơ ngẩng đầu nhìn Trần Nhược Tư mỉm cười, dịu dàng nói:“Hừ, ý tứ của người là ta không đủ ôn nhu chứ gì, người muốn ta làm thế nào mới có thể tính là ôn nhu đây?”

Trần Nhược Tư cười nói:“Cô bây giờ đã đủ ôn nhu rồi, lời nói dịu dàng này ta sợ rằng mình nuốt không trôi.”

“Vậy sao?” Linh Cơ cười đáp:“Ta cũng muốn xem xem cái bộ dạng nuốt không trôi của người sẽ như thế nào, ta thấy người đúng là tên đầu gỗ.” nàng nói xong, hai tay ôm lấy cổ Trần Nhược Tư, đôi môi cuồng nhiệt hôn lên mặt Trần Nhược Tư.

Trần Nhược Tư bị những nụ hôn nóng bỏng của nàng làm cho thần hồn điên đảo, không kiềm chế được đưa hai tay ra ôm nàng vào trong lòng. Lúc này, hình ảnh Linh Cơ thay quần áo ở trước mặt Trần Nhược Tư lúc trước, như mộng như thực xuất hiện trong đầu của Trần Nhược Tư. Điều này làm cho hắn cảm thấy

toàn thân một trận nóng rực, trái tim bất giác đập nhanh hơn, bộ phận đó của cơ thể theo bản năng từ từ phát sinh biến hóa.

Trần Nhược Tư vòng tay ra sau lưng nàng, ôm nàng càng thêm chặt, môi hắn di động hôn lên môi, trên cổ nàng.

Linh Cơ lúc này dường như quên đi hết thảy, nàng cảm thấy toàn thân nóng rực, trong lòng vô cùng hưng phấn, nàng vận vẹo thân mình, cực lực nghênh hợp nụ hôn nóng bỏng của hắn.

Cũng không biết bọn họ âu yếm hôn nhau bao lâu, vào lúc cảm thấy không cách nào khống chế được bản thân nữa, khi muốn tiến thêm một động tác nữa thì thân ảnh Mộng Tuyết giống như u linh xâm nhập vào đầu Trần Nhược Tư. Trần Nhược Tư trong lòng kinh hoảng, sửng sốt, tất cả lửa nóng kích tình bị thân ảnh của Mộng Tuyết bắt ngừng xuất hiện đập tắt.

Trần Nhược Tư đẩy Linh Cơ ra, nói: “Thật xin lỗi, ta mới vừa rồi thất lễ, đã đắc tội nhiều, xin bỏ qua cho.”

Linh Cơ từ khi trưởng thành đến nay còn chưa từng bị nam nhân ôm hôn qua, bây giờ nàng đang chìm trong loại hưng phấn khó kiềm chế nọ, bị Trần Nhược Tư đột nhiên đẩy ra như vậy, trong lòng nàng cảm thấy một tia mất mát. Sắc mặt khó coi đưa mắt nhìn Trần Nhược Tư nói: “Không trách người, là ta tự tác đa tình thôi.”

May mắn nơi này không phải là rất sáng, khuôn mặt của Linh Cơ, Trần Nhược Tư nhìn không rõ, nếu không nhất định sẽ bị vẻ mặt khó coi của nàng lúc này hù dọa.

Trần Nhược Tư ngẩn người, trong lòng thầm nghĩ: “Hoàn hảo, may mắn ta còn không làm ra hành vi nào trái đạo đức, nếu không, ta thật sự là có lỗi với Mộng Tuyết.” Trần Nhược Tư nghĩ đến đây, khe khẽ mỉm cười, ý nghĩ của hắn tiến nhập vào trong ảo cảnh hồi ức, hồi ức những lúc hắn và Mộng Tuyết ở cùng một chỗ. Cũng quên đi hết thảy trước mắt.

Linh Cơ nhìn thấy hắn ngơ ngẩn như vậy, trong lòng thầm nghĩ: “Tiểu tử này trong đầu rối cuộc là đang nghĩ cái gì nhỉ, khiến cho người ta cảm thấy hắn giống như là lúc nào cũng thần thần bí bí. Xem ra quyết sách của phụ thân không sai, sau lưng tiểu tử này nhất định có bí mật không muốn người khác biết.

Ta đối với hắn đã có ấn tượng tốt, nếu như ở cùng hắn thời gian dài, thật sự thích hắn mất, phải làm sao đây?” nàng nghĩ đến đây, âm thầm vận khí, ngưng tụ thành một cái quang cầu màu trắng, thuận tay ném ra, làm cho không gian tối tăm này trở nên sáng sủa, sau đó mỉm cười nhìn Trần Nhược Tư nói: “Người đang nghĩ gì vậy?”

Ảo cảnh xinh đẹp của Trần Nhược Tư bị phá vỡ, hắn lấy lại tinh thần, nhìn Linh Cơ nói: “Ah, ta nghĩ đến một chút việc cũ thôi.” Trần Nhược Tư đáp, im lặng trong chốc lát rồi nói tiếp: “Chúng ta thật sự có thể đào thoát khỏi nơi này có phải không?”

Linh Cơ một bộ dạng rất tự tin nói: “Ta bây giờ đã hoàn toàn khôi phục, đương nhiên có thể bỏ chạy rồi.” nói đến đây, nàng ngừng lại chốc lát rồi nói tiếp: “Chỉ có điều, trước cửa của địa lao này có rất nhiều binh lính trấn giữ, muốn né tránh bọn chúng sợ rằng có chút khó khăn, chỉ sợ không tránh khỏi một tràng kịch chiến, người có sợ không?”

Trần Nhược Tư cười đáp: “a a, ta sợ, cô không phải đang nói đùa đấy chứ, cô phải biết rằng, cho đến bây giờ ta còn chưa từng sợ qua một người nào, cùng lắm thì chết thôi, nhưng ta lại cảm thấy, ta không phải là người đoản mệnh, còn nữa, đến thời khắc nguy hiểm gọi trời trời không đáp, gọi đất đất không thừa, ông trời lại phái cô- vị cứu tinh đến giúp đỡ ta, thấy chưa, thiên duyên của ta tốt như vậy đấy.

“Ta là cứu tinh của người?” Linh Cơ mỉm cười, nói: “Vậy thì tốt, chút nữa xảy ra kịch chiến, nếu như người bị người ta đánh chết cũng đừng oán ta nhé.”

Trần Nhược Tư vỗ vỗ ngực, nói: “Ta đường đường là nam tử hán đại trượng phu, nếu thật sự chết trận cũng chỉ có thể trách mình học nghệ không giỏi, sao có thể oán trách người khác chứ?”

“Vậy thì rất tốt.” Linh Cơ đáp.

Trần Nhược Tư đi đến bên cạnh Linh Cơ, khoác vai nàng, nhìn như cùng nàng rất thân mật và hiền hòa, nói: “Bây giờ chúng ta đi ngay thôi, ta một khắc cũng không muốn ở lại nơi này nữa.”

Linh Cơ quay đầu nhìn Trần Nhược Tư, mỉm cười dịu dàng nói:” Nhìn bộ dạng nóng lòng muốn thoát khỏi đây của ngươi, nhất định là có việc khẩn cấp đang đợi ngươi đi làm phải không, có thể nói với ta không?”

Trần Nhược Tư trong lòng đang nghĩ đến Mộng Tuyết các nàng, mà hiện ra vẻ nóng vội. Linh Cơ và Trần Nhược Tư tiếp xúc không nhiều, đối với tính cách của hắn cũng không phải rất hiểu rõ, nàng bây giờ còn cho rằng Trần Nhược Tư nhất định là muốn nhanh thoát khỏi đây để hoàn thành nhiệm vụ mà người ta giao cho hắn, cho nên mới nói những lời thăm dò như vậy.

Trần Nhược Tư thở dài, lắc lắc đầu, cười nói:”Ta thì có việc gì khẩn cấp cần xử lý chứ?”

Linh Cơ tránh khỏi bàn tay của Trần Nhược Tư đang đặt trên vai nàng, làm ra một bộ dạng mất hứng, nói:”hừ, không nói cho ta thì thôi, xem ra ngươi không hề tin nhiệm ta, ta bây giờ muốn chết, không muốn ra khỏi đây nữa, ngươi tự mình tìm biện pháp thoát khỏi đây đi.” Nàng nói xong, lánh sang một bên rồi ngồi xuống, đưa mắt nhìn về hướng khác, không thèm để ý đến Trần Nhược Tư.

Trần Nhược Tư sững sốt, trong lòng thầm nghĩ:”Nàng ta bị làm sao vậy, sao ta lại không tin nhiệm nàng ta chứ, thật không hiểu nổi trong đầu nàng ta đang nghĩ cái gì nữa, ta đích xác alf có việc việc khẩn cấp cần xử lý.” Nghĩ đến đây, bất đắc dĩ lắc đầu, thở dài, lại nghĩ:”à, xem ra sau này ta phải đổ thêm công sức tu luyện mới được, nếu không, giống như lúc này, phải phụ thuộc vào người khác, nam tử hán ta đây mất hết cả mặt mũi rồi. Xem ra, chỉ có thể làm kẻ mặt dày rồi.”

Nghĩ xong, hắn có chút không tình nguyện đi đến bên cạnh Linh Cơ, vỗ nhẹ lên bả vai nàng, mỉm cười nhìn nàng nói:”Cô đường đường là Minh tộc công chúa, sao lại nhỏ nhen như vậy, ta có nói dối hay không, tin hay không tin nhiệm cô, đợi cô và ta an toàn rời khỏi đây a, cô tự nhiên sẽ rõ ràng thôi.”

Linh Cơ liếc mắt nhìn Trần Nhược Tư, ánh mắt đảo nhanh qua người hắn, vẻ mặt âm trầm, nói:”Ta vốn nhỏ nhen, ai nói đại công chúa thì không thể nhỏ nhen chứ.”

Trần Nhược Tư nhún mày, mỉm cười nói:”Có thể , có thể, coi như ta không tốt đi, ta bây giờ xin lỗi ngươi, có được không?”

Linh Cơ nghe hắn nói như vậy, sững sốt chốc lát, trong lòng thầm nghĩ:”Hắn đã như thế rồi, ta cũng không thể quá vội vàng ép bức hắn được, bây giờ tìm được đường lui rồi, trước hết cứ rời khỏi đây đã rồi tính tiếp. Sau này sẽ có cơ hội hỏi cho rõ ràng.” Nghĩ đến đây, nàng quay đầu lại, nhìn Trần Nhược Tư nói:”Được rồi, ta tin tưởng ngươi là được.” nói xong, nhướn miệng cười.

Trần Nhược Tư cười nói:”Khuôn mặt bây giờ mới là nữ nhân nên có, cũng là đẹp nhất, mới vừa rồi cái vẻ mặt đau khổ kia, sau này ta mong không nhìn thấy lại một lần nữa.”

Linh Cơ nghe hắn nói vậy, mặt cười rạng rỡ, trong lòng càng thêm vui vẻ. Cười xong, nói:”Tiểu tử nhà ngươi không biết là loại người nào, ta thấy ngươi chẳng hề giống một người tu đạo, mà giống một tên công tử phóng đảng, chỉ biết dỗ ngọt nữ nhân.”

“Vậy sao, bộ dạng của ta như thế này mà gọi là phóng đảng công tử à.” Trần Nhược Tư cười, nói tiếp:”Lời ta nói là chiếu theo sự thật, cô quả thật là rất xinh đẹp mà !”

Linh Cơ cười duyên, đứng dậy nói:”Vậy ngươi có nguyện ý lấy ta làm vợ không?”

Trần Nhược Tư sững sốt, trong lòng thầm nghĩ:”Nói đùa sao, nàng ta cũng quá trực tiếp đi, mới đó mà đã nhanh chóng muốn mình lấy nàng ta.”

Linh Cơ thấy Trần Nhược Tư ngẩn người, vỗ vỗ bả vai hắn, cười nói:”Nghĩ cái gì chứ, không muốn sao, a a, ta nói đùa thôi, người mà ta muốn lấy phải có năng lực bảo vệ cho ta, mà ngươi bây giờ còn cần ta giúp ngươi ra khỏi đây, cho dù ngươi đồng ý, ta cũng không nguyện ý.” Nói xong, mỉm cười liếc mắt nhìn Trần Nhược Tư một cái, xoay người hướng về phía cánh cửa bị che giấu mà nàng cảm ứng được, đi tới.

Nghe nàng ta nói vậy, Trần Nhược Tư chiếu theo lý thuyết phải cảm thấy nhẹ nhàng mới phải, nhưng trong lòng hắn, lại thoáng qua một chút không vui, thầm nghĩ:”Hừ, ta kém cỏi như vậy sao? Người đừng coi thường ta, sau này ta nhất định sẽ không để cho người ta khi dễ nữa.” nghĩ đến đây, thở dài đi theo sau.

117. Chương 117: Nhược Như Mộng Ảo.

Trần Nhược Tư gật gật đầu, trong lòng thầm nghĩ: “Nàng ta biết chú ngữ mở ra cánh cửa bị che khuất, đám Minh tộc nhân đó lại yên tâm giam giữ ta và nàng ta ở cùng một chỗ, chẳng lẽ bọn chúng cố ý thả ta ra, không có lý nào, bọn chúng vì sao lại phải làm như vậy chứ? Ài, mặc kệ đi, ra khỏi đây rồi tính tiếp.” lúc này, trong lòng Trần Nhược Tư đối với sự việc Linh Cơ tiếp cận hắn, cảm thấy có chút hoài nghi, nhưng hắn lại nghĩ không ra lý do nàng ta tiếp cận mình.

Linh Cơ niệm xong chú ngữ, một cái màn che hình vuông xuất hiện, Trần Nhược Tư chẳng hề suy nghĩ liền theo lời Linh Cơ, nhanh chóng chui ra khỏi cái màn che đó.

Linh Cơ cũng theo sau đi ra, nhìn Trần Nhược Tư nói: “Qua khỏi cánh cửa này, phía trước không có gì ngăn trở nữa, chúng ta có thể trực tiếp đi đến một cánh cửa khác. Ra khỏi cánh cửa đó sẽ gặp một số lượng lớn thủ vệ của Minh tộc, chỉ cần chúng ta có thể xông qua cửa ải khó khăn này, đi ra khỏi địa cung, ta liền có thể dùng pháp thuật đưa hai người chúng ta đồng thời truyền tống đến một nơi khác. Đi thôi, theo sát ta !”

“Đây là địa lao của Minh tộc, thật là kỳ quái, cả một nơi rộng lớn thế này mà chỉ có một gian phòng giam nhỏ.” Không ai biết biết Trần Nhược Tư nói những lời này là đang tự nói với chính mình hay là đang hỏi Linh Cơ.

Linh Cơ vừa cẩn thận đi về phía trước vừa giới thiệu cho Trần Nhược Tư: “Người không cần kỳ quái, cái địa lao này mặc dù chỉ là một cái không gian lớn, nhưng lúc muốn giam giữ ai đó, một số người có năng lực của Minh tộc sử dụng pháp thuật đặc thù, chế tạo ra một loại không gian ẩn hình như cái đã giam người. Một khi bị giam vào trong đó rồi, không có bí chú giải khai, sẽ rất khó chạy đào. Còn nữa, bức tường được che giấu có năng lực hấp thu năng lượng nhất định, trừ khi tù phạm có năng lực siêu cường mới có thể đánh vỡ bức tường này. Ta nghĩ, thế gian này còn chưa có người có đủ năng lực như vậy.”

Trần Nhược Tư nghe thấy thế trong lòng phát lạnh, thầm nghĩ: “Minh tộc nhân còn có bản lãnh này, lại có thể tạo ra địa lao thần bí quỷ dị như vậy. Nếu không phải là nàng ta tới cứu, cả đời này ta cũng không thể ra khỏi nơi này. Chỉ có điều ta vẫn không hiểu, vì sao nàng ta lại đột nhiên xuất hiện vào đúng thời điểm này?” nghĩ đến đây, hắn nói: “À, đúng rồi, cô biết được chú ngữ mở cửa, vì sao bọn chúng lại yên tâm giam cô và ta ở cùng một chỗ như thế? Chẳng lẽ bọn chúng không lo lắng sau này cô mở cửa bỏ trốn sao?”

Linh Cơ ngăn người, trong lòng thầm nghĩ: “Tiểu tử này không ngốc, đã bắt đầu hoài nghi ta cứu hắn là có mục đích rồi. Xem ra muốn lấy được lòng tin của hắn còn phải phí thêm chút lực nữa. Mặc kệ đi, trước tiên nói ra vài lời lừa cho qua rồi tính sau.”

Nghĩ đến đây, Linh Cơ nói: “Người đang hoài nghi ta cứu người ra là có mục đích sao? Người là tên đầu heo, ta trước đó bị trọng thương, ngay cả năng lực tự bảo vệ cũng không có, bọn chúng cho rằng bằng vào năng lực của chúng ta, cho dù chúng ta có thể ra khỏi địa lao này, chúng ta cũng không có cách nào xông qua được thủ vệ Minh tộc ở trước cửa. Ta vừa rồi không phải đã nói với người rồi sao? Đi ra cánh cửa đó là lúc nguy hiểm nhất. Ài, ta một lòng muốn cứu người ra khỏi đây, không nghĩ đến người còn hoài nghi ta.” Nói xong, nàng giả vờ một bộ dạng tức giận, đi nhanh về phía trước.

Trần Nhược Tư ngăn người, trong lòng thầm nghĩ: “Chẳng lẽ ta thật sự đã hiểu lầm nàng ta rồi.” Hắn bắt đầu lắc đầu, bước nhanh tới, cười hi hi nói: “Thật xin lỗi, ta không có cái ý tứ đó, ta chỉ cảm thấy có chút tò mò mà thôi.”

Linh Cơ tức giận nói: “Bớt nói nhảm đi, đợi ra khỏi đây rồi ta mới thanh toán người.”

Sau đó, Trần Nhược Tư im lặng đi theo sau Linh Cơ, đi đến cánh cửa ra khỏi địa lao, Linh Cơ dừng lại, quay đầu lạnh lùng nhìn Trần Nhược Tư nói: “Bây giờ chuẩn bị một chút, sau khi ta niệm xong bí chú mở cửa, ta xông ra trước, người bám theo sau, nếu không, bằng thực lực của người vừa mới lộ đầu ra đã bị thủ vệ đánh thành tương thịt rồi.”

Trần Nhược Tư thấy nàng ta sắc mặt khó coi, trong lòng cảm thấy khó chịu, muốn nói nhưng lại không biết nên nói cái gì, một lát sau hắn mới gật gật đầu, trả lời một tiếng: “Àn.”

Linh Cơ không bởi vì phản ứng chậm chạp của Trần Nhược Tư mà trì hoãn, nàng ngậm vận khí, ngưng tụ pháp lực trên song thủ, đợi Trần Nhược Tư trả lời, nàng bắt đầu niệm bí chú mở ra cửa địa lao.

Trần Nhược Tư thấy vậy, trong lòng cảm thấy có chút khản trương.

Linh Cơ sau khi niệm xong bí chú, ánh lửa ngoài cửa trong nháy mắt chiếu tới.

Linh Cơ không chút chần chờ, nhanh chóng lắc mình xông ra ngoài.

Trần Nhược Tư bước nhanh theo sau, hắn còn chưa đứng vững ngoài cửa, “oanh oanh” hai tiếng nổ vang lên truyền vào tai Trần Nhược Tư, hắn định thần nhìn lại, thì thấy một đám thủ vệ bị công kích lực lượng của Linh Cơ phát ra, đánh bay đi.

Trần Nhược Tư còn đang ngơ ngác thì hắn cảm thấy tay mình bị một cánh tay ấm áp nắm lấy. Hắn còn chưa rõ chuyện gì đang xảy ra thì bị lực lượng của bàn tay đó mang theo bay ra ngoài vài trượng. Tất cả diễn ra quá nhanh, làm cho Trần Nhược Tư cảm thấy mình như đang ở trong mộng.

Linh Cơ kéo theo Trần Nhược Tư chạy về phía trước, vừa nói nhỏ: “Ta vừa mới dùng năng lượng pháp thuật cho nổ cái trạm gác thứ nhất, còn khoảng mười trượng nữa là đến cái trạm gác thứ hai. Nơi đó không thể tập kích bất ngờ được, chỉ có thể mạnh mẽ xông qua, dùng tốc độ xuyên qua là cách duy nhất, người cẩn thận một chút.”

Linh Cơ vừa dứt lời, tiếng bước chân và tiếng la hét hỗn loạn từ phía sau truyền đến tai bọn họ. Trần Nhược Tư quay đầu nhìn lại, hắn nhìn thấy khoảng hai trượng phía sau, một mảng đen lóe nhốc đầu người, như thủy triều lên, đang chạy đuổi theo bọn họ.

Trần Nhược Tư thấy vậy, bất giác hít vào một ngụm lương khí, toàn thân phát run, trong lòng thầm nghĩ: “Trời ơi, sao đột nhiên toát ra nhiều binh lính như thế này, may mắn nàng ta tốc độ nhanh, nếu không nhất định là bao vây rồi.”

Trần Nhược Tư quay đầu lại một khắc, “oanh oanh” lại hai tiếng nổ nữa vang lên bên tai hắn. Hắn cảm thấy một làn sóng trùng kích lực lượng mạnh mẽ, đang cuốn về phía hắn, Trần Nhược Tư trăm phần kinh ngạc, trong lòng hoảng sợ: “Chuyện này là thế nào vậy, chẳng lẽ hai tiếng nổ vừa rồi là quả cầu năng lượng địch nhân phát ra công kích chúng sao?” Nghĩ đến đây, hắn cảm thấy Linh Cơ dùng lực nắm lấy tay hắn, quăng hắn qua một bên, nặng nề ngã ngửa trên mặt đất.

Trần Nhược Tư vừa phản ứng trở lại thì hắn nhìn thấy một cái nhân ảnh ở trước mặt hắn không xa, đang xông tới đánh mạnh về phía hắn. Trần Nhược Tư trong lòng hoảng sợ, đổ mồ hôi lạnh, thầm nghĩ: “Xong rồi, ăn chướng này nhất định thụ trọng thương, lại còn bị bắt trở về nữa.” hắn vừa mới nghĩ đến đây, cảm thấy một cỗ lực đạo nhu hòa, quần lấy eo hắn lôi bay về phía trước.

Thân thể Trần Nhược Tư vừa mới bị cuốn bay, vị trí trước đó của hắn vang lên tiếng nổ “oanh”.

Trần Nhược Tư lúc này đã bị làm cho đầu óc mê muội, giống như đang trong một giấc mộng, hắn cảm thấy bản thân bây giờ dường như không chịu sự khống chế của hắn, một chốc thì bị Linh Cơ quang đi, một chốc lại bị cuốn lại, một chốc thì bị một cỗ lực đạo mang bay về phía trước. Trước mắt hắn chỉ thấy quang ảnh tung bay. Nếu như không phải là hắn chân thật nghe được tiếng bước chân và tiếng la hét truy cản của binh lính Minh tộc ở phía sau thì hắn nhất định sẽ cho rằng mình đang ngủ mơ.

Cái loại nằm mơ giữa ban ngày này, cũng không biết diễn ra trong bao lâu, đột nhiên, hắn cảm thấy trước mắt sáng chói, ánh sáng chói mắt làm cho hắn theo bản năng nhắm mắt lại. Đợi khi hắn mở mắt ra, hắn nhìn thấy ánh mặt trời dưới chân hắn là một mảng đất đen.

Cái cảm giác quen thuộc ủa vào lòng hắn, Trần Nhược Tư trong lòng kinh ngạc, thầm nghĩ: “Nơi này hình như ta đã từng đi qua, đúng rồi, đây là mảnh đất đen cuối cùng mà lần trước ta rời khỏi Minh tộc, chẳng lẽ chúng ta đã vượt qua các trạm gác rồi. Linh Cơ đâu?” nghĩ đến đây, hắn nhìn quanh bốn phía, vội vàng đi đến bên cạnh Linh Cơ đang mệt mỏi ngồi trên mặt đất.

Trần Nhược Tư đỡ Linh Cơ đứng dậy, nhìn khuôn mặt trắng nhợt của nàng nói: “Cám ơn cô, bây giờ ta làm sao có thể giúp cô đây, vừa rồi lúc cô mang theo ta xông ra, ta như đang ngủ mơ, căn bản là không biết địch nhân ở đâu nữa.”

Linh Cơ sau khi hít thở sau vài hơi, hô hấp mới hòa hoãn trở lại một chút, nàng nhìn Trần Nhược Tư nói: “Không có gì, ta chỉ mệt chút thôi, nghỉ ngơi một lát liền có thể khôi phục trở lại, chỉ hi vọng bọn chúng

đuổi theo không nhanh. Người như ngủ mơ là bởi vì mới vừa rồi tốc độ quá nhanh, người cần bản là cảm giác không được, nếu như người biết được sự việc vừa rồi xảy ra như thế nào thì ta đã không cần khổ cực như thế này.” Nàng nói xong, khe khẽ mỉm cười.

Nghe Linh Cơ nói xong, trong lòng Trần Nhược Tư bất giác sản sinh một loại tự ti mặc cảm, hắn âm thầm phát thệ: “Nếu lần này ta có thể an toàn rời khỏi đây, sau này nhất định sẽ nỗ lực gấp đôi tu luyện pháp thuật, tiến nhập vào hàng ngũ cao thủ, cũng sẽ không để liên lụy khiến người khác xem thường nữa.”

Trần Nhược Tư nghĩ đến đây, đột nhiên, hắn cảm thấy mặt đất hình như rung rinh, dưới đất vang lên âm thanh “long long” chấn động truyền vào tai hắn.

Linh Cơ vội vàng hét lên : “Không hay, bọn chúng đuổi đến rồi.”

Linh Cơ vừa dứt lời, mặt đất rung động càng thêm lợi hại. Bỗng nhiên, mười đạo khói đen từ từ xuất hiện xung quanh Trần Nhược Tư, từ từ bay lên, sau đó, tiếng cười của mười người truyền vào trong tai Trần Nhược Tư.

118. Chương 118: Kinh Hồn Nhất Khắc.

Trần Nhược Tư định thần, đảo mắt nhìn lướt qua đám người đang lơ lửng trên không trung, trong lòng vô cùng bình tĩnh, thầm nghĩ: “Bây giờ Linh Cơ đã không còn năng lực chống lại mấy người này nữa rồi, bản thân ta mặc dù năng lực không mạnh nhưng quyết không thể bỏ tay chịu trời được, đã thế này thì liều đánh cuộc một phen, nếu không, nỗ lực mới vừa rồi của nàng ta sẽ thành vô ích.”

Nghĩ đến đây, Trần Nhược Tư nhìn Linh Cơ nói: “Ta nghĩ biện pháp cầm chân bọn chúng một lúc, cô nghỉ ngơi lấy lại sức, tìm cơ hội tự mình bỏ chạy trước đi, cứ mặc kệ ta, bọn chúng giết không chết ta đâu.” Hắn nói xong, còn không đợi Linh Cơ trả lời, liền buông Linh Cơ ra, bước về phía trước vài bước, ngẩng đầu nhìn đám người trên không trung, lớn tiếng nói: “Các người không sợ chết thì cứ đến đây đi!”

Một tên khuôn mặt đen thui, thân hình lúc ẩn lúc hiện, cười lớn nói: “ha ha ha, tiểu tử không biết trời cao đất dày, người có bao nhiêu cân lượng tự mình còn không biết sao?”

Trần Nhược Tư hừ lạnh, cười nói: “Ta có bao nhiêu cân lượng tự mình biết rất rõ, nhưng người có đảm lược đi xuống cùng đấu với ta vài hiệp hay không?”

Linh Cơ thấy Trần Nhược Tư thách thức với tên mặt đen, nàng bất giác cảm thấy lo lắng cho hắn, trong lòng lấy làm kinh ngạc thầm nghĩ: “Tên tiểu tử vô lại này thật không sợ chết sao? Lại dám mang tính mệnh của mình ra đùa giỡn, chẳng lẽ hắn làm như vậy chỉ vì muốn ta có thể an toàn chạy thoát khỏi nơi này sao?” nghĩ đến đây, tình cảm trong lòng đối với Trần Nhược Tư bất giác càng thêm sâu, nàng có chút kinh hoảng hô lên: “Tiểu tử, người không phải là đối thủ của hắn, nhanh quay lại, không cần tự tìm lấy đau khổ, ở Minh tộc trừ hộ pháp ra, hắn là yêu linh năng lực cường đại nhất đấy.”

Trần Nhược Tư đáp: “Không cần lo lắng cho ta, hắn là yêu linh hay quỷ linh gì đó ta cũng không chấp?” Lúc hắn nói chuyện, ánh mắt không hề rời khỏi yêu linh mà Linh Cơ nói, hắn thấy yêu linh này dường như không có ý định xuất thủ, trong lòng thầm nghĩ: “hắn nhất định là tên thủ lĩnh của đám người tới ngăn cản chúng ta, chỉ cần ta đánh gục được hắn những người khác nhất định sẽ cảm thấy hoảng sợ, như vậy chúng ta cũng sẽ thừa dịp hỗn loạn mà bỏ chạy.”

Nghĩ đến đây, hắn âm thầm niệm chú ngữ khu động Vạn Tượng Càn Khôn Quyền.

Trần Nhược Tư còn chưa có niệm xong chú ngữ, Linh Cơ cảm thấy thể lực của mình khôi phục lại hơn nửa rồi, nàng bước nhanh đến bên cạnh Trần Nhược Tư, nhỏ giọng nói: “Tiểu tử nhà ngươi thật giỏi diễn kịch, nghĩ biện pháp tiếp tục kéo dài thời gian, còn khoảng một hai phút nữa ta sẽ có năng lực tức khắc truyền tống ngươi rời đi.”

Linh Cơ vừa dứt lời, Trần Nhược Tư cũng niệm xong chú ngữ khu động. Trong nháy mắt, Vạn Tượng Càn Khôn Quyền trên cổ tay phải Trần Nhược Tư phát ra kim sắc quang mang chói mắt.

Tên mặt đen thấy vậy, trong lòng kinh hãi, hét lên: “Các vị huynh đệ cẩn thận.” hấn hô lên xong, thân hình lóe lên, chuyển qua vị trí khác, khi hấn di chuyển vị trí đồng thời vung tay lên, một đạo thanh quang, bay thẳng về phía Trần Nhược Tư.

Trần Nhược Tư trong lòng kinh hãi, thầm hô “không hay”, vội vàng vung mạnh tay phải, muốn ngăn trở đạo thanh quang đang bay tới kia.

Trần Nhược Tư vừa mới hoàn thành động tác phát tay, đạo thanh quang nọ không chút sai lệch đánh thẳng vào đạo quang mang mà Vạn Tượng Càn Khôn Quyền phóng ra. Trần Nhược Tư không kịp làm thêm bất kỳ động tác nào liền cảm thấy một cỗ khí âm hàn mạnh mẽ đánh lên thân thể mình. Ngọc Lân giáp trên cơ thể lẫn lập tức phản ứng, phát ra ánh sáng bảo vệ.

Linh Cơ thấy một màn này, trong lòng kinh ngạc, thầm nghĩ: “kỳ quái, mặc dù động tác phản ứng của hấn chậm hơn một chút, nhưng ánh sáng bảo vệ thân thể hấn lại xuất hiện rất kịp thời.” nghĩ đến đây, nàng biết mình lo lắng cho hấn là có chút dư thừa. Nàng mỉm cười nhanh chóng lách người di chuyển đến một vị trí khác, chuẩn bị sử dụng truyền tống pháp thuật.

“Oanh” một tiếng vang lên, vị trí Trần Nhược Tư đang đứng nổ mạnh. Ngay lập tức, kim quang bắn ra bốn phía, thanh quang tung bay, làn sóng năng lượng lấy nơi xảy ra vụ nổ làm trung tâm, nhanh chóng khuếch tán ra xung quanh.

Thân thể của Trần Nhược Tư bị sóng năng lượng nọ đánh bay đi hơn một trượng, ngã nhào trên mặt đất. Hấn cảm thấy lồng ngực một trận đau nhức, máu trong cơ thể bốc lên, há miệng học ra một ngụm máu.

Tên mặt đen bay xuống, ha ha cười lớn hai tiếng, nhìn chằm chằm vào Trần Nhược Tư đang nằm trên mặt đất nói: “Tiểu tử nhà ngươi quả nhiên có chút năng lực chống cự, chẳng trách được ta nghe đám thủ hạ nói ngươi cũng có chút năng lực, ta bây giờ đã hoàn toàn tin tưởng, chỉ có điều, ngươi muốn thắng ta, cái này chỉ là mơ tưởng hảo huyền mà thôi.”

Linh Cơ ở một bên nhìn thấy Trần Nhược Tư bị đánh cho miệng thổ máu, trong lòng đau xót như bị dao đâm, nước mắt rưng rưng, thầm nghĩ: “Điều này sao có thể, hấn có thể trong nháy mắt ngưng tụ lực bảo vệ cơ thể, vì sao lại không chịu nổi một kích như vậy chứ? Chuyện này là sao vậy?”

Trần Nhược Tư nằm trên mặt đất, lắc lắc đầu, làm cho bản thân tỉnh táo trở lại, hai tay chống lên mặt đất chặc vật đứng dậy, dùng tay gạt đi vết máu trên khóe miệng, cười nói: “Ta còn cho rằng lực lượng của yêu linh Minh tộc có thể đánh ta trọng thương chứ, còn không có nghĩ đến chỉ chảy tí máu mà thôi. Lên, lên tiếp.” Trần Nhược Tư miệng nói trong lòng đồng thời niệm chú ngữ khu động.

Trần Nhược Tư cho rằng lực lượng trên cái vòng này của mình dùng không hết. Mà yêu linh nọ, năng lượng trong thân thể sau khi dùng một lần liền không còn lực lượng dùng tiếp. Hấn muốn dùng phương pháp tiêu hao năng lượng, chống lại nó đến cùng.

Lần này, Trần Nhược Tư khôn hơn, đợi chú ngữ vừa niệm xong, hấn liền vung tay công kích về phía yêu linh nọ.

Yêu linh vốn tưởng rằng Trần Nhược Tư năng lực thấp như vậy, dưới tình huống bị thụ thương đáng lẽ ra mất đi lực lượng công kích, hấn cũng không quá để ý đến động tác của Trần Nhược Tư. Khi Trần Nhược Tư vung tay đánh ra, hấn cảm thấy một cỗ năng lượng mạnh mẽ đang bay thẳng về phía hấn, trong lòng hoảng sợ, trong lúc hoảng loạn vung tay đánh ta một đạo thanh quang, hướng về cỗ năng lượng mà hấn cảm ứng được đánh tới.

“Oanh” một tiếng vang lên.

Khoảng cách giữa Trần Nhược Tư và yêu linh nọ phát ra vụ nổ mạnh, kim quang và thanh quang hòa lẫn vào nhau, trong nháy mắt bắn ra bốn phía.

Linh Cơ thấy vậy, trong lòng âm thầm kinh hãi: “Tiểu tử này đã bị thương, còn có thể vận dụng công lực cường đại như vậy sao, hấn đúng là một tên quái nhân.”

Sau khi vụ nổ xảy ra, sự việc vẫn chưa kết thúc, Trần Nhược Tư một lần nữa vung tay phát ra công kích về phía yêu linh.

Yêu linh lúc này càng thêm hoảng sợ, trong lòng thầm nghĩ: “Tiểu tử này rốt cuộc có phải là người không vậy? Tốc độ phản ứng của hắn thấp như nhân loại bình thường, không hề khác biệt, nhưng hắn có thể phát ra công kích lực cường đại như thế này, mà còn là liên tục phát ra ba lần, rốt cuộc điều này là như thế nào đây? Không thể tiếp tục như thế này được, nếu không nhất định sẽ thua trong tay hắn.” nghĩ đến đây, hắn lách mình né tránh sang một bên, toàn lực vùng vẫy đánh mạnh về phía Trần Nhược Tư.

Trần Nhược Tư vốn tưởng rằng lợi dụng bảo vật của mình làm một cuộc tiêu hao chiến với địch nhân, địch nhân không mắc bẫy, trực tiếp đánh về phía mình, trong lòng hắn thầm hô “không ổn”, muốn né tránh nhưng hắn cảm thấy bản thân dường như bị lực lượng công kích của yêu linh phát ra khống chế, căn bản là không có cách nào di động. Trần Nhược Tư con mắt mở lớn, nhìn chằm chằm vào đạo khí lực mang theo cỗ hàn khí lạnh thấy xương, trong lòng thầm than: “Xong rồi, lần này thật sự là xong đời rồi.”

Linh Cơ thấy vậy, trong lòng biết không ổn, vội vàng phi thân bay về phía Trần Nhược Tư. Thân hình nàng như thiểm điện, trong nháy mắt ôm lấy Trần Nhược Tư nhảy vọt qua một bên.

“Oanh” một tiếng vang lên.

Vị trí đứng mới vừa rồi của Trần Nhược Tư phát ra nổ mạnh, mặt đất bị chấn động run nhẹ vài lần.

Trần Nhược Tư quay đầu nhìn lại vị trí phát ra vụ nổ, hắn nhìn thấy trên mặt đất xuất hiện một cái hố lớn hình vuông, đất đen thành hố xuất hiện một tầng băng sương màu trắng, bao phủ cả mặt đất, trong hố còn chầm chậm bay ra bạch sắc vụ khí. Trần Nhược Tư nhìn thấy trắng cảnh như vậy, trong lòng vô cùng hoảng sợ, toàn thân đổ một trận mồ hôi lạnh.

Yêu linh đưa mắt nhìn Linh Cơ, nói: “Công chúa, theo chúng tôi trở về, ta sẽ ở trước mặt Minh vương cầu tình cho ngài, bỏ qua hết sai lầm của ngài, nếu không, đừng trách chúng tôi bất kính với ngài.” Hắn nói xong, hướng không trung phát phát tay.

Gần mười tên đang lơ lửng trên không trung, phi thân bay xuống, đem Trần Nhược Tư và Linh Cơ một lần nữa bao vây lại.

119. Chương 119: Thoát Đào Hữu Phương.

Trần Nhược Tư một bộ dạng chưa hết kinh hoảng, đáp: “Không cần khẩn trương, mới vừa rồi cô có cơ hội sao không bỏ chạy đi?”

Linh Cơ không hề suy nghĩ liền đáp: “Ta sao có thể bỏ rơi người một mình bỏ chạy được?”

Yêu linh nọ nhìn Linh Cơ nói: “Các người đang bàn bạc cái gì vậy? Công chúa, ngài suy nghĩ kỹ chưa?”

Linh Cơ cười lạnh, trong lòng thầm nghĩ: “Mục đích ta tiếp cận tiểu tử này chỉ có phụ thân và hai vị hộ pháp mới biết, đám người trước mắt không hề hay biết nội tình, bọn chúng còn cho rằng ta thật sự là phản đồ của Minh tộc, nên làm sao bây giờ?” Linh Cơ im lặng một lát rồi nói: “Ta suy nghĩ kỹ rồi, sẽ chống cự đến cùng, đến đi, xem ra không cho người ném mùi đau khổ, người sẽ không dừng tay.”

Sắc mặt yêu linh khê biến, trên mặt xuất hiện một tia hoảng hốt, trong lòng thầm nghĩ: “à, mặc dù nàng ta bây giờ làm ra cái chuyện ngu xuẩn này, nhưng nàng ta vẫn là công chúa, nếu như làm nàng ta bị thương, cũng không có cách nào nói rõ với Minh vương, nhưng nếu thả bọn họ đi, ta cũng không thể báo cáo kết quả, ta phải làm sao đây? Kể đi thông báo cho các hộ pháp chạy đi phương nào rồi, sao đến bây giờ còn không thấy bóng dáng nhỉ? Có bọn họ đến chủ trì đại cục, cũng không cần ta tới xử lý cái công việc khó khăn ngu ngốc này.” Nghĩ đến đây, hắn cẩn thận quan sát động tĩnh xung quanh một lượt, trong lòng dần do một lát rồi nói: “Công chúa đã ngoan cố như vậy, vậy thì đừng trách chúng ta vô tình.” Nói xong, phẩy tay ra hiệu cho thủ hạ.

Đám thủ hạ nhận được mệnh lệnh, vùng vũ khí trong tay, đánh thẳng tới Linh Cơ và Trần Nhược Tư.

Đám người trước mắt này không phải là quỷ nô, quỷ soa phổ thông mà là Huyết Nghê Tà Linh. Mỗi một tên bọn chúng đều có năng lực không kém hạ tiên.

Linh Cơ cũng biết đối phó với đám người trước mặt này không hề dễ dàng, nàng nhìn chăm chăm vào đám địch nhân đang xông tới, nhỏ giọng nói: “Một lát nữa ta dùng lực đem người ném ra ngoài, người không nên quay đầu lại, lấy tốc độ nhanh nhất chạy về phía bắc, ta sẽ cầm chân bọn chúng khiến cho bọn chúng không có cách nào ngăn cản người, như vậy, ta cũng có thể an tâm ứng phó địch nhân, tìm cơ hội bỏ chạy, cũng sẽ nhiều hơn một chút.”

Nghe nàng ta nói vậy, Trần Nhược Tư trong lòng khó xử, cảm giác tự ti càng thêm mạnh mẽ.

Linh Cơ nói xong, tay trái kéo Trần Nhược Tư, tay phải đưa ra phía trước nghênh đón năm tên Huyết Nghê Tà Linh đang xông tới từ phía bắc. Năm tên Huyết Nghê Tà Linh này từng sốt, chần chờ một lát, Linh Cơ ngay lập tức xuất thủ, phát ra năm đạo bạch quang hình cung, công kích năm tên này.

Yêu linh vừa nhìn thấy Linh Cơ xuất thủ, đã sử dụng tuyệt kỹ “Huyền Nguyệt Băng” sở trường của nàng, hần hiểu rất rõ uy lực của chiêu “Huyền Nguyệt Băng” này, cho nên kinh hoảng hét lên: “Huyền Nguyệt Băng, tránh mau !”

Chiêu “Huyền Nguyệt Băng” là một tuyệt kỹ của Linh Cơ, cũng là một kỹ năng công kích lực mạnh nhất, trong Minh tộc hiện thời kẻ dám ngạnh tiếp tuyệt kỹ “Huyền Nguyệt Băng” của nàng phát ra mà không thụ thương, trừ hai vị hộ pháp và Minh vương ra, khó tìm mà được.

Kể bị “Huyền Nguyệt Băng” đánh trúng, toàn thân huyết mạch và cơ thể ngay lập tức sẽ bị đóng băng, mất hết tri giác và công kích năng lực, như vậy cũng chỉ có thể rơi vào cục diện bị động chịu đánh mà thôi. Kể sau khi bị đóng băng, giống như một khối băng rất dễ dàng bị đánh vỡ, nói như vậy cũng có nghĩa là nhất định phải chết không cần nghi ngờ. Muốn giải khai băng phong, ở trong điều kiện không có người quấy nhiễu, lấy nhiệt độ cao ổn định, chậm rãi đem băng phong hòa tan ra, điều kiện và hoàn cảnh thiếu một đều không thể, băng không kể bị băng phong (đóng băng) không chết cũng thành tàn phế.

Nhưng sử dụng loại kỹ năng này có một cái yếu điểm, đó là rất hao phí năng lượng, cho nên, dưới tình huống bình thường nàng sẽ không tùy tiện sử dụng loại kỹ năng này.

Năm tên Huyết Nghê Tà Linh nọ sau khi nghe được “Huyền Nguyệt Băng” ba chữ, lập tức hồn phi phách tán, vô cùng hoảng sợ, vội vàng buông tha công kích, nhanh chóng bay lên né tránh.

Linh Cơ biết rõ chỉ dựa vào lực của mình, muốn mang theo người khác bỏ chạy, so với người thường lên trời còn khó hơn. Cho nên, ngay từ ban đầu nàng liền sử dụng cái kỹ năng độc ác này, mượn nó để uy hiếp địch nhân. Dụng ý nàng dùng kỹ năng này chính là muốn bọn chúng né tránh, dọn ra một con đường cho mình bỏ chạy.

Linh Cơ thấy năm tên nọ né tránh lên trên không, trong lòng thầm vui mừng, nàng không chần chờ, kéo theo Trần Nhược Tư chạy nhanh về phía trước, trong nháy mắt chạy ra khỏi vòng vây của bọn chúng.

Tốc độ của Trần Nhược Tư căn bản là không thể so được với Linh Cơ, hần cảm thấy bản thân dường như là bị Linh Cơ mạnh mẽ kéo về phía trước, làm cho hần cảm thấy có chút khó coi và buồn bực.

Yêu linh nọ thấy vậy, cũng nhận ra được dụng ý của Linh Cơ, hần tung người bay tới, vội vàng đuổi theo, bỏ lại đám Huyết Nghê Tà Linh còn đang chần chờ ở xa xa phía sau.

Yêu linh biết rằng Linh Cơ đã dùng một lần “Huyền Nguyệt Băng”, nàng muốn dùng nó một lần nữa khả năng là không lớn, trừ phi nàng không cần mạng nữa có lẽ còn có thể dụng dụng một lần nữa. Nếu không, hần cũng không lớn mật mà truy đuổi như thế này.

Linh Cơ mang theo Trần Nhược Tư bỏ chạy, tốc độ đương nhiên là giảm nhiều, trong chốc lát, yêu linh đã đuổi sát tới phía sau cách bọn họ khoảng hơn một trượng. Linh Cơ dừng lại, ngậm tụ pháp lực, bắt lấy Trần Nhược Tư, dùng lực ném về phía bắc.

Trần Nhược Tư đột nhiên bị nàng ta ném đi như vậy, dọa hần hồn vía lên mây. Thân thể hần giống như mũi tên rời khỏi dây cung, bay vọt về phía trước, rơi xuống mặt đất cách đó vài trượng, lăn đi, cũng không biết lăn đi nhiều ít bao nhiêu vòng mới dừng lại. May mắn có Ngọc Lân giáp bảo vệ hần mới không bị thương. Trần Nhược Tư bị ngã đến mức đầu óc quay cuồng, có chút kinh hoảng, sau khi chạy về phía trước vài bước mới biết bản thân đã chạy sai hướng.

Trần Nhược Tư ngẩng đầu nhìn thấy cách đó vài trượng có hai cái nhân ảnh đang không ngừng lay động trên dưới trái phải, dây dưa cùng một chỗ. Bên ngoài cơ thể bọn họ, vô số đạo thanh quang, bạch quang chói mắt cuồng phi loạn vũ bắn ra bốn phía.

Mặt trời trên không trung có lẽ cảm thấy ánh sáng của mình không rực rỡ như thanh quang, bạch quang nọ mà xấu hổ chui vào tầng mây. Lúc này, cảnh sắc hiện lên có chút u ám.

Từng trận gió nhẹ thổi tới, tinh tế lướt qua tai Trần Nhược Tư, đám tóc rối loạn trên đầu theo gió vũ động, bay về phía sau. Sắc mặt hần trắng bạch, không còn nửa điểm huyết sắc, trong lòng thầm nghĩ: “Nàng vì ta mà liều mạng, phần tình nghĩa này, ta kiếp này nhất định sẽ không quên.” Nghĩ đến đây, bất giác cảm thấy lo lắng cho nàng. Hần xoay người, quay lưng về phía tràng diện đánh đấu của bọn họ, nhanh chóng chạy về phía trước.

Linh Cơ và yêu linh sau khi đối chiến vài hiệp, liền cảm thấy thể lực giảm sút, tốc độ công kích cũng chậm lại. Đám Huyết Nghê Tà Linh không nhận được mệnh lệnh của yêu linh cũng không truy đuổi Trần Nhược Tư mà đứng yên tại chỗ vây xem hai người bọn họ đánh nhau.

Linh Cơ biết rằng tiếp tục như thế này, nhất định sẽ vì thể lực giảm sút mà thảm bại, nàng cố ý lộ ra một chút sơ hở, động tác cũng chậm lại một chút, để cho yêu linh mắc bẫy, nàng theo đó mà lùi lại, sau đó thừa cơ bỏ chạy.

Yêu Linh quả nhiên mắc bẫy, hần còn cho rằng Linh Cơ bởi vì thể lực tiêu hao nhiều mà xuất hiện sai lầm. Hần cười lạnh, vung chưởng đánh thẳng vào chỗ sơ hở mà Linh Cơ lộ ra.

Linh Cơ thấy vậy, trong lòng cao hứng, tăng tốc độ thân hình nhanh chóng né tránh sang một bên, toàn bộ thối lui, vung hữu chưởng đánh mạnh về phía Yêu Linh vừa mới di chuyển tới. Kỳ thật, trên lòng bàn tay nàng lực lượng không lớn, chỉ là tốc độ nhanh hơn một chút thôi, để cho yêu linh né tránh một khắc, nàng một lần nữa chạy thoát.

Yêu linh thấy vậy, biết rằng trúng kế, nhưng lúc này đã không kịp thu lại, hần đột nhiên tăng tốc, thân thể ngay lập tức bay về phía trước hơn một trượng.

Linh Cơ một trận đắc ý, thân hình như mũi tên rời dây, bay vọt đi, trong nháy mắt bay ra ngoài vài trượng.

Đợi khi yêu linh lấy lại tinh thần, Linh Cơ đã không thấy bóng dáng nữa, trong lòng âm thầm tức giận: “khốn kiếp, sao ta lại khinh thường như vậy chứ? Biết rõ là nàng ta không có ý ham chiến, nhưng vẫn cấp cho nàng ta cơ hội bỏ chạy. Bây giờ, hai tên phạm nhân đều chạy thoát, ta làm sao trả lời với Minh vương đây?” hần từ không trung phi xuống, ảo não dẫm mạnh một cước. Nơi chân hần đặt xuống, xuất hiện một hố dấu chân sâu khoảng mười cm. Bởi vậy thấy được, mức độ tức giận trong lòng hần bây giờ.

Đang lúc hần tức giận, một giọng nói trầm đục từ dưới mặt đất truyền tới: “Người đã tận lực rồi, không cần tự trách nữa, để cho bọn chúng đi đi.”

Yêu linh nghe được đó là giọng nói của Minh vương, hần ngăn người, bắt đắc dĩ vẫy tay với bọn thủ hạ. Theo đó hần và bọn thủ hạ hóa thành từng làn khói đen, sau khi xoay tròn vài vòng trên mặt đất, chui vào trong đất đen, nháy mắt biến mất không thấy nữa.

120. Chương 120: Bất Tốc Chi Khách.

Hần đứng ở trước cửa, nhìn hai đạo sĩ canh cửa, vô cùng lễ phép nói: “Hai vị tiểu ca, ta là đệ tử Trường Phong đạo quán, tên là Điền Lập Phong, vâng lệnh gia sư chưởng môn đến đây bái kiến Hạo Quang Bình-Hạo chưởng môn, phiền toái hai vị tiểu ca vào trong thông báo một tiếng.”

Một tên đạo sĩ canh cửa đáp: “Ngài đã đến tìm Hạo chưởng môn, vậy thì không cần đa lễ, mời vào.” Hần nói xong, dẫn Điền Lập Phong tiến vào đạo quán, đi thẳng đến phòng khách của đạo quán.

Điền Lập Phong theo sát phía sau, đi đến phòng khách.

Đạo sĩ nọ đưa Diên Lập Phong dẫn tới phòng khách, thi lễ cười nói: “tiểu sư phụ xin đợi một lát, ta lập tức thông báo cho người chiêu đãi ngài, nếu như ngài nhất định muốn gặp chương môn vậy thì phải đợi vài ngày, bởi vì chương môn vừa có việc đã rời khỏi đạo quán rồi.”

Diên Lập Phong sau khi trả lễ, nói: “à, thì ra vậy, ta sẽ đợi vài ngày đi, chỉ có điều không nên quá khách khí, tùy ý cấp cho ta một nơi có thể nghỉ ngơi là được.”

Đạo sĩ nọ mỉm cười, nói: “Ngài ngồi một lát, ta đi thông báo cho người an bài cho ngài.” Hắn nói xong, nhanh chóng rời khỏi phòng khách.

Diên Lập Phong rất tùy ý quan sát một chút cái phòng khách này, trong lòng thầm nghĩ: “Sư phụ vì sao lại muốn ta gặp vị chương môn của tiểu đạo quán này nhỉ? Còn nói là nhất định phải gặp được ông ta. Không biết là nên làm sao đây, ta cứ có cảm giác cái đạo quán này có chút không bình thường, cứ theo như tình hình nhìn thấy trên đường mà nói. Suốt cả đoạn đường vào đến đây không hề nhìn thấy một người nào, trước cửa cái phòng khách này, ngay cả một tên đạo sĩ thủ vệ cũng không có thể nhưng thiên phòng nhỏ cách đây một bức vách lại có đến mười tên đứng gác. Mặc kệ đi, tốt xấu gì thì cũng đã đến rồi, ở lại vài ngày rồi tính tiếp.”

Hắn nghĩ đến đây, từ trong lòng ngực lấy ra một phong thư, ở trên tay lật qua lật lại, lẩm bẩm cười nói: “Chỉ vì một bức thư không quan trọng này, hại ta đi cả một chặng đường dài.” Nói xong, thở dài một hơi.

“Mộng Tuyết, chúng ta đã bị giam ở đây vài ngày rồi, sao không có người tới thăm chúng ta một chút nhỉ, bất kể thế nào thì cũng phải mang chút đồ ăn chứ, người ta nói người xuất gia lấy từ bi làm gốc, ta thấy bọn chúng so với ác nhân còn xấu hơn, từ bi, ta khinh, cái gì mà từ bi với không từ bi chứ....., ầy da, cái bụng đau quá.” Giọng nói của một nữ tử yếu ớt truyền vào tai Diên Lập Phong.

Diên Lập Phong sững sốt, trong lòng nghi hoặc: “Đạo quán này sao lại có giọng nói của nữ tử nhỉ, kỳ quái.” Hắn phán đoán phương hướng truyền đến thanh âm, rón rén bước về phía bức tường đối diện, áp mặt trên tường cẩn thận nghe ngóng.

“Lâm cô nương, cô nhấn nài chút, người ta thật sự muốn cô đói chết thì mỗi ngày đã không cấp cho một lần đồ ăn rồi. Bọn chúng là quá nhỏ nhen đi, cũng có thể bởi vì bọn chúng biết được chúng ta rốt cuộc sẽ bị xử tử, ăn cũng là lãng phí lương thực, cho nên một ngày chỉ cấp cho một ít, để cho chúng ta kéo dài mạng sống, đợi đến khi mục đích của bọn chúng đạt được rồi sẽ lập tức giết chết chúng ta. Ta vài ngày không ăn cũng không sao, một lát nữa phần của ta sẽ dành cho cô được chưa.” Một giọng nữ tử khác truyền đến tai Diên Lập Phong.

Diên Lập Phong nghe xong Mộng Tuyết nói, trong lòng có chút phẫn nộ, thầm nghĩ: “Khốn nạn, ta đã nói đi vào cái đạo quán này liền cảm thấy có chút không bình thường, nguyên lai người của cái đạo quán này làm ra cái loại việc ức hiếp nữ tử yếu đuối thế này, ta trở về nhất định đem sự việc này báo cáo cho sư phụ. Nhưng bây giờ hai nữ tử nọ đang gặp nguy hiểm, ta không thể ngồi yên không làm gì được.” nghĩ đến đây, hắn rời khỏi bức tường đi ra khỏi phòng.

Tên đạo sĩ giúp hắn an bài chỗ ở đã quay trở lại, nhìn thấy hắn nói: “Thật xấu hổ, đại sư huynh của chúng tôi bây giờ không tới gặp ngài được, chỗ nghỉ ngơi của ngài đã an bài thỏa đáng rồi, bây giờ ngài lập tức đi nghỉ ngơi nào?”

Diên Lập Phong sững người, rất tùy ý đáp: “Cám ơn người, ta lập tức đi nghỉ, làm phiền tiểu ca dẫn đường.”

Đạo sĩ nọ sau khi khách sáo vài câu, mang Diên Lập Phong đi về phía phòng giành cho khách.

Diên Lập Phong khi ra khỏi cửa, cẩn thận quan sát một chút tình hình trước cửa gian thiên phòng nhỏ đang giam giữ Mộng Tuyết và Lâm Hân Ngọc, liền đi theo sau đạo sĩ nọ về phía khách phòng, trên đường hắn vừa đi vừa nghĩ: “Ta không thể xúc động như vậy, cùng bọn họ phát sinh xung đột trở về khó ăn nói với sư phụ, phải nghĩ một cái kế sách vẹn toàn mới xong. Chỉ có điều, trước hết cần hiểu rõ nguyên do sự tình rồi mới tính.”

Sau khi đạo sĩ nọ đem Diên Lập Phong mang đến khách phòng, nhìn hắn nói: “Ngài cần gì nữa xin cứ nói, ngài đã đi vài ngày đường rồi cũng có chút mệt mỏi, tôi không quấy nhiễu ngài nghỉ ngơi nữa.” nói xong, liền rời khỏi khách phòng, tiện tay đem cửa khép lại luôn.

Điền Lập Phong lúc này đích xác là có chút mệt mỏi, khi hắn nằm trên giường, ánh mắt đăm đăm nhìn trần nhà, trong lòng vẫn cảm thấy không yên, thầm nghĩ: “Ta bây giờ một khắc cũng nhịn không được, muốn xem xem việc này là như thế nào.” Nghĩ đến đây, hắn ngồi dậy, đi xuống giường, cầm lấy kiếm và bao phục đang đặt trên bàn, bước nhanh ra khỏi cửa.

Đạo sĩ làm việc vặt trong một cái đình viện thấy hắn vội vàng như vậy liền hỏi: “Vị đạo huynh này, có việc gì cần giúp đỡ sao?”

Điền Lập Phong cũng gật đầu, đáp: “À, lúc ta đến đây, thấy phong cảnh bên ngoài của đạo quán ta rất ưu nhã cho nên muốn ra ngoài tham quan.” Nói đến đây, hắn ngừng lại chốc lát rồi nói tiếp: “Xin hỏi trong gian tiểu thiên phòng kia đang có khách quý phải không? Vì sao lại có nhiều người bảo vệ trước cửa như vậy?”

Đạo sĩ làm tạp vụ nọ cũng gật đầu, sắc mặt khẽ biến, ấp a ấp úng nói: “Điều này tôi cũng không rõ, nếu cần tôi đi mời đại sư huynh tới giúp huynh, huynh hỏi hắn nhé.”

Điền Lập Phong thấy vậy, trong lòng thầm nghĩ: “tiểu đạo sĩ này nhất định là biết việc này, nhưng hắn vì cái gì muốn che giấu đây? Trong việc này nhất định có bí mật không muốn người khác biết đến, ta cũng không thể quá trực tiếp, một lát nữa nhìn bọn họ làm việc là được.”

Nghĩ đến đây, mỉm cười, giả một bộ dạng không sao cả, nói: “Người đã không biết thì thôi, ta chỉ cảm thấy hiếu kỳ tùy tiện hỏi chút mà thôi. Ài, đúng rồi, nếu như đến tối ta vẫn chưa trở về, vậy có nghĩa là ta không trở về nữa, làm phiền người thông báo cho đại sư huynh của các người một tiếng, cảm ơn nhé. Người làm việc của mình đi, ta ra ngoài một chuyến.” Hắn nói xong, không tiếp tục để ý đến đạo sĩ tạp vụ nữa, đi thẳng ra cửa đạo quán.

Mục đích của Điền Lập Phong ra khỏi đạo quán chính là muốn nắm rõ hoàn cảnh xung quanh đạo quán.

Bầu trời trong xanh vài đám mây trắng nhợt nhạt, chú chim tinh nghịch vui vẻ hót vang, đang lơ lửng trên không trung, mặt trời không biết vì nguyên nhân gì, trốn mình sau đám mây trắng. Thỉnh thoảng thổi tới một trận gió nhẹ, đám lá nhỏ trên đại thụ theo gió lay động.

Điền Lập Phong mất vài canh giờ từ bên phải đạo quán vòng qua cánh rừng bên trái đạo quán, hắn ngồi xuống bên cạnh một cây đại thụ, tựa người vào thân cây, nhìn về phía xa, trong lòng thầm nghĩ: “Vị trí địa lý của cái đạo quán này là một mảnh đồi núi khắp khu vực, mà đạo quán chỉ có một cửa trước, tường bao quanh đạo quán cũng không phải là rất cao, chỉ cần người có chút bản lĩnh rất nhẹ nhàng bay qua là có thể tiến vào đạo quán.”

Ta còn cố ý kiểm tra một chút, xung quanh các bức tường, ngay cả phòng ngự kết giới cơ bản nhất cũng không có bố trí, chẳng lẽ bọn họ không sợ yêu ma quỷ quái hỗn tiến vào đạo quán sao. Kỳ quái thật, cái đạo quán như thế này cũng có lý do tồn tại, sự phụ hình như rất xem trọng chức năng của cái đạo quán này, trước khi ta rời đi, trăm ngàn lần đắn đo ta nhất định phải tự tay đưa lá thư giao cho chức năng, điều là vì sao đây? Không hiểu, thật là không hiểu nổi.”

Điền Lập Phong đang tập trung suy nghĩ vấn đề, cũng là đợi cho đến khi trời tối. Trong lòng hắn tính toán, đợi đến khi trời tối, liền lấy thân phận người che mặt mạnh mẽ đột nhập vào đạo quán, cứu ra đám người bị giam, tự như suy đoán của hắn, cứu ra rồi tính sau.

Chờ đợi suốt một ngày quả thật là rất khó chịu, bởi vì trong lòng hắn đã có tính toán cho nên tâm tình tự nhiên là thoải mái không ít, bất giác hắn dựa vào thân cây ngủ một giấc.

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, mặt trăng lặng lẽ mọc trên đầu, bầu trời đầy sao, sáng lấp lánh.

Một trận gió mát đột nhiên thổi đến, toàn thân Điền Lập Phong bị lạnh bất giác rung mình một cái, cơn gió này cũng làm cho hắn tỉnh táo trở lại. Hắn mở mắt, nhìn thấy trời đã tối, vội vàng từ trên mặt đất đứng dậy, đón lấy ánh trăng xuyên qua kẽ lá chiếu xuống, mở bao phục, thay một bộ quần áo dạ hành, tùy ý tìm một mảnh vải đem khuôn mặt che lại, lại tìm một góc khuất đem bao phục giấu đi, sau khi ở chỗ giấu bao phục làm một cái không hiện quá rõ ký hiệu, cầm lấy kiếm, vội vàng hướng về phía bức tường của Bạch Vân đạo quán mò mẫm đi tới.

121. Chương 121: Tư Tưởng Tranh Đấu.

Điền Lập Phong sững người, trong lòng âm thầm kinh ngạc: “Muộn thế này rồi, chim chóc trong rừng sao lại bị kinh động nữa, chẳng lẽ cũng có người buổi tối thám thính đạo quán? Trước tiên ta cứ đợi một lát đã rồi tính tiếp.” Nghĩ đến đây, thân thể hắn dựa sát vào bức tường, ánh mắt nhìn chăm chăm không chớp về phương hướng phát ra tiếng kêu của đám chim chóc.

Không bao lâu sau, từ phía xa truyền đến tiếng bước chân.

Điền Lập Phong thấy quả nhiên là có người đến, trong lòng hắn vô cùng tò mò, thầm nghĩ: “Chẳng lẽ người đang đến là đến cứu nữ tử bị giam, xem ra không cần ta phải mạo hiểm rồi. Như vậy cũng tốt, ta vừa khéo ỉn núp nơi bốn tối, quan sát một chút, bọn họ là người phương nào.” Nghĩ đến đây, hắn âm thầm vận công vào hai mắt, khiến cho tầm nhìn của bản thân có thể rộng hơn một chút, nhìn chăm chú về hướng truyền lại tiếng bước chân.

Một lát sau, bốn tên che mặt đi vào tầm mắt của Điền Lập Phong, trong lòng hắn âm thầm cười trộm, thầm nghĩ: “Bọn họ đều che mặt, ta đoán không sai quả nhiên là tới cứu người.”

“Đại ca, bốn người chúng ta hôm nay xem như mất công cả một ngày, tiểu tử nọ ngay cả cái bóng cũng không tìm thấy, không biết Lang nhân đại ca có thu hoạch gì không, huynh nói xem hắn vì sao muốn cùng chúng ta chia ra tìm kiếm đây?” Giọng nói của một tên che mặt truyền đến tai Điền Lập Phong.

Điền Lập Phong kinh hãi, vẻ mặt trở nên vô cùng khó coi, trong lòng nghi hoặc: “Lang nhân, bọn họ nói là lang nhân đại ca, hi vọng lang nhân mà bọn họ đang nói đến chỉ là một cái danh hiệu của một người nào đó.” Nghĩ đến đây, hắn hít vào một hơi thật sâu.

“Lang nhân đại ca là đầu lĩnh của chúng ta, hắn làm việc luôn luôn cẩn thận tỉ mỉ, có thể là bởi vì chúng ta mới đến trung thổ, hắn có chút sự tình còn chưa tiện nói cho chúng ta, ta bây giờ có chút mệt, tìm một chỗ nghỉ ngơi một lát.” Giọng một tên che mặt khác truyền đến tai Điền Lập Phong.

Điền Lập Phong nghe bọn chúng nói xong, trong lòng suy nghĩ miên man: “Bọn họ nói vừa mới tới trung thổ, điều này có nghĩa là bọn họ từ quan ngoại đến, không hay, nghe sư phụ nói, quan ngoại là lãnh địa của thú nhân, chẳng lẽ bọn họ là thú nhân, vậy, vậy bọn chúng tới đây làm cái gì nhỉ? Chẳng lẽ cái đạo quán này là cơ sở của thú nhân ở trung thổ.”

Nghĩ đến đây, bảo kiếm trong tay hắn dường như cảm ứng được yêu ma khí tức rung lên nhẹ nhàng. Điền Lập Phong rất sợ kiếm của mình chấn động bay khỏi tay mình, hắn vội vàng dùng tay phải đem kiếm giữ chặt trong vỏ kiếm.

Thanh kiếm trong tay Điền Lập Phong không phải là kiếm bình thường, mà là một thanh bảo kiếm có linh khí. Thanh bảo kiếm này tên là Nghịch Hàn, người khác gọi là Nghịch Hàn bảo kiếm, là một trong những bảo vật của Trường Phong đạo quán, nó không chỉ có công năng phân biệt yêu ma quỷ quái mà còn có thể trong nháy mắt khuếch đại công kích lực lượng của người dùng kiếm phát ra lên rất lớn, còn chính thức khuếch đại lên bao nhiêu lần thì không ai biết được.

Thanh kiếm này mặc dù là một trong những bảo vật của Trường Phong đạo quán, nhưng nó được đặt trong tàng kiếm khố của đạo quán không biết là đã bao nhiêu lâu, không một ai có thể đem thanh kiếm này mang ra khỏi tàng kiếm khố. Cho nên, ở Trường Phong đạo quán, đời chưởng môn trước đã lập ra một cái quy định, đó là chỉ cần là đệ tử của đạo quán có thể cầm được thanh kiếm này, kẻ có thể mang nó ra khỏi tàng kiếm khố, sẽ thành chủ sở hữu của bảo kiếm.

Vài năm trước đây, cơ duyên xảo hợp Điền Lập Phong theo sư phụ đến tàng kiếm khố lấy được thanh kiếm này. Sư phụ hắn lúc đó vô cùng kinh ngạc, sau đó đối với hắn cũng nhìn bằng con mắt khác, hơn nữa rất chiều cố đến hắn, ngay cả pháp thuật kỹ năng cũng đều là tự mình nhất nhất đích thân truyền thụ. Từ khi Điền Lập Phong lấy được kiếm xong, thêm vào đó bản thân hắn chuyên tâm tu luyện lại có sư phụ tỉ mỉ dạy dỗ, khiến cho hắn rất nhanh ở trong đám thanh niên cùng lứa trở thành tinh anh hiếm có của Trường Phong đạo quán.

Điền Lập Phong thấy bảo kiếm trong tay cũng có phản ứng, trong lòng kinh hãi, thầm nghĩ: “Bọn chúng quả nhiên là thú yêu, xem ra việc này có chút không ổn rồi. Nữ tử bị giam nọ, ta còn nên cứu hay không đây?”

nghĩ đến đây, hần bỗng nhiên nhớ lại lúc hần trước khi rời đi, sư phụ hần dặn đi dặn lại nói: “Sau khi người rời khỏi đây, không được gây chuyện sinh sự, không nên xen vào việc của người khác, đi nhanh về nhanh.”

Lúc này, Điền Lập Phong cảm thấy vô cùng bối rối không biết nên làm thế nào mới tốt.

Điền Lập Phong thấy bốn người nọ không chút cố kỵ đi thẳng về phía cổng Bạch Vân đạo quán, thần sắc hần càng thêm khẩn trương, tay bắt giắc trở nên run rẩy. Mặc dù hần cũng được tính là cao thủ ở Trường Phong đạo quán, nhưng hần xuất môn không nhiều, cũng thường nghe tiền bối nói thú nhân lợi hại như thế nào, gặp phải nên cẩn thận. Có lẽ bởi vì chút nguyên nhân này mới tạo thành áp lực tâm lý cho hần.

“Hai nữ tử nọ, giam ở chỗ này sợ rằng cũng không an toàn, đạo sĩ của đạo quán này không có lấy một tên có năng lực, ta để ý thấy, vạn nhất tiểu tử nọ thừa lúc chúng ta vắng mắt, đến đây, không phải là rất nhẹ nhàng có thể đem các nàng cứu thoát sao?” thanh âm của một tên khác, một lần nữa truyền đến tai Điền Lập Phong.

“Người yên tâm đi, nơi này là địa điểm bí mật chỉ chúng ta mới biết, chúng ta không nói, tiểu tử nọ có thể tìm đến nơi này sao? Lại nói, chúng ta chính là dùng hai tên nữ tử này làm mồi nhử, chờ chiêu tử kia cắn câu, ta còn đang lo lắng hần không tới đây này. Không xong, sao ta lại quên mất việc này kia chứ?” thanh âm của một tên khác truyền tới.

“Chuyện gì vậy?” một tên khác hỏi.

“Lang nhân đại ca lúc rời đi, giao cho chúng ta đem sự tình hai tên nữ tử đang bị giam ở Bạch Vân đạo quán thông báo cho người phụ trách y quán, lang nhân đại ca còn đoán chắc tiểu tử nọ sẽ đi tới y quán tìm người. Như vậy, chúng ta ở một bên đợi cá cắn câu cũng giảm bớt được nhiều chuyện. Ài, đều trách ta trí nhớ quá kém, lại quên mất việc trọng yếu này.” Một tên khác nói.

“Đại ca, không cần tự trách nữa, chúng ta cũng đều quên mất. Dù sao hôm nay cũng đã quá muộn rồi, sáng sớm mai ta cùng tiểu đệ đi đến y quán, huynh và nhị ca ở trong đạo quán trông coi, như vậy không phải là được sao.” Một tên khác nói.

“Xem ra đành phải làm như vậy rồi. Vào đi, tối nay nghỉ ngơi cho khỏe, bắt đầu từ ngày mai đề cao cảnh giác.” Một tên nói.

Nghe đến đây, Điền Lập Phong thấy bốn tên nọ đã tiến vào đạo quán. Hần ngồi xuống góc tường, trong lòng thầm nghĩ: “Bọn chúng bắt hai nữ tử thì vì muốn bắt một tên tiểu tử khác, xem ra tiểu tử từ trong miệng bọn chúng nhất định là một nhân vật rất lợi hại. Người của đạo quán này lại cùng thú nhân thông đồng làm ra loại việc như vậy, sư phụ muốn ta mang thư cho chương môn của cái đạo quán này, ta thấy sư phụ nhất định là bị chương môn của cái đạo quán này lừa rồi, xem ra lần này ta đến đây tốn công vô ích rồi. Việc này ta có nên xen vào không đây?”

Sau khi trải qua một phen đấu tranh tư tưởng, lương tâm hần để cho hần làm ra quyết định không để cho gian kế của thú nhân thành công.

Điền Lập Phong áp tai vào bức tượng nghe ngóng hồi lâu, thấy bên trong không chút động tĩnh, hần tung người bay qua bức tường, rơi xuống qua bên kia, nhanh chóng lách mình ẩn thân vào một góc tối, bắt đầu dò xét động tĩnh trước cửa gian tiểu thiên phòng đang giam giữ người.

Hần nhìn thấy trước cửa gian tiểu thiên phòng này có mười tên đạo sĩ đang canh giữ, có hai cái đèn lớn đem ánh sáng chiếu sáng chung. Điền Lập Phong thấy vậy, trong lòng cảm thấy có chút gấp gáp.

Điền Lập Phong nhìn thấy bốn tên thú nhân xuất hiện trước cửa gian tiểu thiên phòng nọ, trong lòng hoảng sợ: “Đừng nha, bọn chúng sẽ không đứng gác trước cửa cả đêm chứ, nếu không, ta thật sự chỉ có thể buông tha thôi.”

Qua một lát sau, bốn tên thú nhân cùng nhau bỏ đi.

Điền Lập Phong trong lòng lúc này mới thoải mái một chút, nhưng hần vẫn có chút lo lắng. Đột nhiên, cấu trúc của cái phòng khách hần vừa mới đến xuất hiện trong đầu hần, trong lòng thầm nghĩ: “Phòng khách lúc ta mới đến, mặt trước có một cánh cửa, mặt sau có một cái cửa sổ, từ đó suy ra kết cấu của gian tiểu

thiền phòng này có thể đồng dạng với kết cấu của gian phòng khách, nếu đúng là như thế vậy thì tốt hơn rồi.” nghĩ đến đây, hần lặng lẽ đi vòng ra phía sau gian tiểu thiền phòng.

Con trăng lén lút chui vào tầng mây, sao đêm cũng đi trốn hết, ban đêm càng thêm hắc ám.

Diễn Lập Phong ngưng tụ công lực vào hai mắt, trước mắt hần nhất thời trở nên sáng ngời.

Người có thể đưa công lực tùy ý tụ vào mắt, tai, mũi làm cho thị giác, thính giác, xúc giác của mình trở nên càng thêm linh mẫn, cũng không phải là ai cũng có thể làm được, do đó mới biết được, Diễn Lập Phong so với người bình thường mạnh hơn rất nhiều.

Diễn Lập Phong đi đến mặt sau gian tiểu thiền phòng giam giữ Mộng Tuyết các nàng, nhìn thấy có ánh đèn chiếu ra, hần biết rằng gian thiền phòng đích xác là có cửa sổ, trong lòng cảm thấy dễ dàng hơn không ít. Hần di động nhanh đến bên dưới cửa sổ, dùng lực đẩy qua đẩy lại, cửa sổ nọ cũng không như trong tưởng tượng của hần, một đẩy liền mở ra. Con mắt đảo đảo, đang muốn gõ cửa, tay hần đưa lên nhưng lại dừng lại ở đó, trong lòng thầm nghĩ: “Ta làm như thế này, nếu trong phòng có người của đạo quán, không phải là lộ tẩy rồi sao.” Nghĩ đến đây, hần rút tay về, ngây ngốc tại chỗ, nhất thời không biết nên làm như thế nào mới tốt.

122. Chương 122: Cộng Đồng Tiên Thối.

“Ba” một tiếng vang lên, truyền vào trong tai Mộng Tuyết và Lâm Hân Ngọc, hai người đồng thời giật mình, quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng động. Khi các nàng nhìn thấy cửa sổ, Lâm Hân Ngọc nhìn Mộng Tuyết nhỏ giọng nói: “Chúng ta bị giam ở đây lâu như vậy sao không phát hiện thấy có cửa sổ nhỉ? Xem ra , tiếng động đó nhất định là ông trời nhắc nhở chúng ta đấy.”

Mộng Tuyết thở dài, nhỏ giọng nói: “Mặc dù có cửa sổ, nhưng chúng ta bây giờ chỉ có thể hoạt động, căn bản là không thể dùng năng lượng, cho dù có thể thoát ra từ cửa sổ, vạn nhất bị phát hiện, sợ rằng bọn chúng sẽ hạn chế luôn hành động của chúng ta. Điều này càng làm cho chúng ta khó chịu, ta cảm thấy không nên gây rắc rối vẫn tốt hơn.”

Lâm Hân Ngọc nói: “Ý tứ của người là để cho chúng ta ngồi ở đây đợi tử vong đến sao? ”

Lâm Hân Ngọc vừa dứt lời, Mộng Tuyết chuẩn bị đáp lại, “đồng” một tiếng, lại một lần nữa từ chỗ cửa sổ truyền đến.

Hai người Mộng Tuyết đồng thời sửng sốt, đưa mắt nhìn nhau, Lâm Hân Ngọc nhỏ giọng nói: “Ta cảm thấy phía sau cửa sổ có người, không bằng chúng ta mở cửa sổ ra nhìn xem.”

Mộng Tuyết đáp: “Ta thấy người đúng là muốn đào tẩu phát điên lên rồi, tốt thôi, người đến mở cửa sổ, ta canh chừng cửa trước.” Mộng Tuyết nói xong, bước nhanh về phía cửa trước của gian thiền phòng, canh chừng cho Lâm Hân Ngọc.

Lâm Hân Ngọc vô cùng cẩn thận đi đến gần cửa sổ, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa, đem cửa sổ mở ra.

Hai tiếng vang lên, Diễn Lập Phong ở bên ngoài cửa sổ đang thăm dò tình hình trong phòng, lúc này, hần nhìn thấy cửa sổ mở ra, khuôn mặt của một người con gái hiện lên trong mắt hần, trong lòng kinh ngạc thầm nghĩ: “Điều này sao có thể, ta không phải đang nằm mộng đấy chứ, trên đời này còn có người con gái xinh đẹp đến như vậy sao.”

Nghĩ đến đây, trong lòng một trận khấn trương kinh hoảng, sửng người chốc lát, sau khi mặc niệm vài lần Tĩnh Tâm Kinh, ép người vào bức tường bên cạnh cửa sổ, nhỏ giọng nói: “Cô nương, ta là tối cứu các cô, xin đừng kinh động đến đám đạo sĩ bên ngoài phòng.”

Lâm Hân Ngọc nghe được tiếng người nói chuyện, trong lòng âm thầm kinh ngạc : “Sao chỉ nghe được giọng nói mà không nhìn thấy người nhỉ? Chẳng lẽ là thần tiên tối cứu chúng ta.” Nghĩ đến đây, trong lòng âm thầm cao hứng, nhanh chóng mở lớn cửa sổ, nhỏ giọng đáp: “Ngài yên tâm, chúng ta có người trông chừng cửa rồi, đám đạo sĩ đầu gối kia sẽ không phát hiện ra động tĩnh bên này đâu.”

Nghe thấy vậy, Diễn Lập Phong mới yên tâm lớn mắt từ bên tường đi tới cửa sổ.

Lâm Hân Ngọc nhìn thấy từ bên cạnh cửa sổ nhảy ra một hắc y nhân che mặt, bị dọa nhảy dựng lên, nhưng nàng rất nhanh trấn tĩnh trở lại, nhìn hắc y nhân nói: “Là người muốn cứu chúng ta sao, ta còn cho là.....” nói đến đây, trong lòng nửa phần chán nản, nàng vốn tưởng rằng là thần tiên đến như vậy các nàng chắc chắn sẽ được cứu thoát, nhưng xuất hiện trước mắt chỉ là một tên mới nhìn đã biết là người không có bao nhiêu bản lĩnh, cho nên nàng mới cảm thấy thất vọng. Nàng ngừng lại một lát, nói tiếp: “Người là ai, vì sao muốn cứu chúng ta, chẳng lẽ người không sợ chết sao? Bất chúng ta tới đây là thú nhân đấy.”

Lâm Hân Ngọc mặc dù rất muốn nhanh một chút thoát khỏi nơi này, nhưng nàng cũng không muốn người khác vì cứu mình mà mất mạng, mục đích nàng nói như vậy, một là thăm dò đảm lượng của hắn, hai là mang theo một chút quan tâm.

Điền Lập Phong sững người, nói: “Đã quyết định cứu các cô, đương nhiên không quản không nhiều như vậy.”

Lâm Hân Ngọc thấy hắn nói như vậy, cũng không nói gì, lập tức tránh qua một bên, mở một đường cho hắn vào.

Điền Lập Phong bám vào cửa sổ nhảy lên.

Mộng Tuyết nhìn thấy quả thật có người tới, trong lòng vô cùng vui mừng, nụ cười lập tức hiện lên trên khuôn mặt, trong lòng âm thầm hướng trời cao không ngừng cảm ơn.

Mộng Tuyết nhìn thoáng qua ngoài cửa, sau đó đem cánh cửa chốt khóa lại, cẩn thận đi về phía cửa sổ, nhìn Điền Lập Phong nói: “Cảm ơn người mạo hiểm tới cứu chúng tôi, người mặc dù có thể đến đây, nhưng hai người chúng tôi bây giờ kinh mạch đều bị người ta dùng pháp thuật khống chế, chỉ bằng lực lượng của một mình người rất khó cứu thoát cả hai người chúng tôi, như thế này, người mang nàng ta rời khỏi đây trước đi, ta ở đây canh chừng cho các người.”

Nàng nói xong, không đợi Điền Lập Phong nói, nàng đi đến bên cạnh Lâm Hân Ngọc, nhỏ giọng nói bên tai nàng ta: “Cô nhanh theo hắn rời khỏi đây đi, không thể trì hoãn nữa, sau khi rời khỏi đây, xin nói với hắn, ta đã chán ghét nhân gian trần thế, đi đến một nơi không ai biết đến. Mong hắn đừng bận tâm, ta nghĩ, hắn nhất định có thể hiểu được.” nàng nói xong, thở dài, nhìn bên ngoài cửa sổ, nước mắt tuôn rơi.

Lâm Hân Ngọc ngăn người, kích động nói: “Điều này không thể được, ta tuyệt đối sẽ không truyền lời cho người, hoặc là chúng ta cùng nhau rời đi, hoặc là hai người chúng ta cùng ở lại chỗ này.” Nàng nói xong, nhìn Điền Lập Phong nói: “Ta thấy một mình người cũng không thể mang hai người chúng ta an toàn rời khỏi đây, hơn nữa, chúng ta cũng không muốn người bởi vì cứu chúng ta mà đánh mất tính mạng của mình, thừa dịp vẫn chưa có ai phát hiện ra người, mau chóng rời khỏi đi, bất kể như thế nào, chúng ta vẫn rất cảm kích người.”

Điền Lập Phong nghe được vậy, hắn hiểu rằng hai vị mỹ nữ trước mắt này nhất định là xem thường mình, trong lòng rất khó chịu. Qua một lúc sau, tâm tình của hắn mới hòa hoãn lại một chút, nhìn Mộng Tuyết và Lâm Hân Ngọc, gỡ xuống tấm vải che mặt, mỉm cười nói: “Ta là đệ tử của Trường Phong đạo quán tên là Điền Lập Phong, các cô không phải là bị khống chế kinh mạch sao? Cái này rất đơn giản, ta giúp các cô giải khai là được, như vậy các cô cũng không cần phải người này nhường người kia nữa.”

Nghe hắn nói xong, hai người Mộng Tuyết và Lâm Hân Ngọc đưa mắt nhìn nhau, có chút ngỡ ngàng, nhất thời không biết nên nói gì mới phải.

Điền Lập Phong đưa kiếm giắt ra sau lưng, ngậm tụ pháp lực vào song chưởng, phất chốc vung song chưởng đồng thời đánh lên thân thể hai người các nàng. Hai cái lam sắc quang cầu từ trong lòng bàn tay hắn phát ra, bay đến hai người các nàng.

Mộng Tuyết và Lâm Hân Ngọc hai người thấy vậy, đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Hai cái lam sắc quang cầu, sau khi tiếp xúc với thân thể Mộng Tuyết và Lâm Hân Ngọc, trong nháy mắt tiến nhập vào trong cơ thể các nàng, ngay lập tức các nàng cảm thấy một cỗ lực lượng mạnh mẽ từ trái tim tỏa ra kinh mạch toàn thân, sau chốc lát công phu, các nàng cảm thấy toàn thân kinh mạch của mình đã được đả thông. Các nàng âm thầm vận khí, cũng đã có thể đề khởi chân khí, sử dụng năng lượng trong cơ thể, một cảm giác sung sướng hưng phấn trào lên trong lòng các nàng.

Mộng Tuyết nhìn Điền Lập Phong cười nói: “Ta gọi là Mộng Tuyết, nàng ta là Lâm Hân Ngọc, cảm ơn Điền công tử đã cứu giúp, chúng ta rời khỏi đây thôi, nếu không để cho bốn tên thú nhân kia phát giác ra sợ rằng chúng ta rất khó thoát thân.”

Điền Lập Phong từ nhỏ lớn lên ở đạo quán, rất ít xuất môn, cũng chưa từng nhìn thấy nữ tử xinh đẹp đến như vậy, trong lòng bất giác có chút rung động. Trong đầu đột nhiên xuất hiện điều cấm kị của người tu đạo, ngay lập tức thu lại tình cảm, sau khi ngẫm niệm vài lần Tĩnh Tâm Kinh, đáp: “Hai vị cô nương mời, ta đoạn hậu.”

Lâm Hân Ngọc và Mộng Tuyết đưa mắt nhìn nhau, cũng không khách khí, một trước một sau phi thân ra ngoài.

Điền Lập Phong thấy vậy, trong lòng kinh ngạc, thầm nghĩ: “Động tác phi ra ngoài của các nàng tự nhiên thoải mái, nhanh nhẹn miễn tiếp, xem ra năng lực của hai người bọn họ nhất định là ở trên ta, do đó mới biết, năng lực của thú nhân, không phải ta có thể địch lại.” nghĩ đến đây, sau khi âm thầm kêu vài tiếng “may mắn” trong lòng, nắm lấy thành cửa nhảy xuống.

Ba người bọn họ vừa mới nhảy ra khỏi cửa sổ, một tên đạo sĩ ở trước cửa gian tiểu thiền phòng, cảm thấy có chút nhàm chán, muốn nhìn lên một chút khuôn mặt của hai vị mỹ nữ, khi hắn từ kẽ hở cánh cửa nhìn vào, trong lòng lập tức hoảng sợ la lên: “Các sư huynh, hai cái nữ tử nọ từ cửa sổ bỏ trốn rồi.”

Mười tên đạo sĩ nọ nghe hắn hô cũng cảm thấy có chút không ổn, vội vàng chạy đến cánh cửa, dùng lực mạnh mẽ xô đổ cánh cửa. Khi bọn họ nhìn thấy cửa sổ đang mở, sắc mặt lập tức trở nên xám ngoét, vô cùng khó coi.

“Xong rồi, nếu để cho bọn họ chạy thoát, cái mạng nhỏ của chúng ta khó mà giữ lại được.” một tên đạo sĩ mặt đau khổ, không nhịn được nói.

Một tên đạo sĩ hét lớn: “Khốn nạn, bây giờ nói những lời này còn có tác dụng gì, còn không mau tìm người, kinh mạch của bọn chúng đã bị thú nhân không chế, nhất định chạy không được xa.”

Ngay lập tức, mười tên đạo sĩ nọ như chim trúng phải tên, thần sắc hoảng loạn xông ra khỏi cửa, cầm lấy đuốc tản ra bốn phía, vừa chạy vừa hô lên: “Phạm nhân đào tẩu rồi, phạm nhân đào tẩu rồi.”

Một lát sau, khuôn viên Bạch Vân đạo quán khắp nơi đuốc cháy, đem từng góc của đạo quán chiếu sáng ngời, bốn tên thú nhân cũng bị tiếng hô hét làm cho giật mình chạy ra khỏi phòng.

Bốn tên bọn chúng đưa mắt nhìn nhau, một tên trong đó tức giận lớn tiếng hét lên: “Vô dụng, thật là vô dụng, ngay cả hai tên nữ tử đã hoàn toàn mất đi công lực cũng coi không xong, thật là một lũ vô tích sự.” hắn chửi xong, ngừng lại một lát, tiếp tục hét lên: “Đứng đó làm gì, còn không mau đuổi theo.”

Đám đạo sĩ của Bạch Vân đạo quán mặc dù cảm thấy không thoải mái, nhưng bọn họ cũng không dám cãi lại một tiếng, rất ngoan ngoãn cầm đuốc xông ra ngoài đạo quán, chia ra làm bốn phía, phân biệt đông, tây, nam, bắc mà đuổi theo.

123. Chương 123: Quyền Nghi Chi Kế.

Lâm Hân Ngọc quay đầu lại nhìn Điền Lập Phong nói: “Điền công tử, không biết kỹ năng phi hành của công tử thế nào, công tử có thể chạy thoát khỏi sự truy cản của thú nhân không?”

Điền Lập Phong ngăn người, đáp: “phi hành một đoạn ba năm dặm thì không vấn đề, ta chưa từng giao thủ với thú nhân nên không biết thực lực của bọn chúng, nhưng ta cho rằng với kỹ năng phi hành bây giờ của ta nhất định là chạy không thoát sự truy cản của bọn chúng.”

Lâm Hân Ngọc nhíu mày, quay đầu lại nhìn Mộng Tuyết nói: “Mộng Tuyết, nếu như hai người chúng ta mang theo hắn phi hành, ta cho rằng cơ hội chạy thoát có phần lớn, bằng không cứ tiếp tục đợi ở chỗ này, nhất định sẽ bị bọn chúng tìm đến.”

Điền Lập Phong nghe nàng nói như vậy, trong lòng cảm thấy khó chịu, ngăn người nhìn chằm chằm vào Lâm Hân Ngọc, thầm nghĩ: “Trước đây người khác dù nói ta vô dụng thế nào, ta đều cảm thấy không sao

cả, nhưng vị mỹ nữ trước mắt này, không nói điều đó, chỉ nói rằng năng lực của bọn chúng mạnh hơn ta, vì sao ta lại cảm thấy khó chịu nhỉ? Chẳng lẽ ta đã động tâm với vị nữ tử trước mặt này rồi.”

Hắn nghĩ đến đây, vội vàng quay mặt về phía trước, nhìn đám đạo sĩ cầm đuốc tìm người ở phía xa xa, trong lòng cất lực không chế bản thân không nghĩ đến sự việc liên quan đến nữ nhân, đồng thời âm thầm niệm Tĩnh Tâm Kinh.

Mộng Tuyết quay đầu liếc mắt nhìn Lâm Hân Ngọc nói: “Trước tiên chờ đợi một lát nữa rồi tính tiếp, bốn tên thú nhân nọ cảm giác tính rất cao, một khi chúng ta bay lên, nhất định sẽ phát ra tiếng xé gió, lại nói, năng lực của bốn tên thú nhân nọ cao hơn ta và cô, thêm nữa chúng ta mang theo người phi hành, khiến cho tốc độ bị chậm lại một chút, như vậy chúng ta tuyệt đối không thể tránh thoát sự truy đuổi của bốn tên thú nhân. Ta thấy vẫn là nghĩ biện pháp khác thỏa đáng hơn.”

Điền Lập Phong thở dài, nói: “Ài, đều trách ta vô dụng, làm liên lụy đến các cô. Nếu đã thế này, để một mình ta xông ra trước, đem đám đạo sĩ đang truy tìm dẫn khai sang hướng khác, hai người các cô nương theo cơ hội này mà đào tẩu, như vậy thì cơ hội cũng sẽ lớn hơn một chút.” Hắn nói xong, đứng dậy muốn xông ra ngoài.

Lâm Hân Ngọc đưa tay ngăn Điền Lập Phong lại, sắc mặt khó coi, nhỏ giọng gắt lên: “Người muốn tìm chết sao, vì sao không chịu dùng đầu một chút, nếu người xông ra, ngược lại làm bại lộ, chúng ta có thể chạy thoát sao? Người muốn chết, chúng ta còn không muốn chết.”

Mộng Tuyết thấy giọng điệu của Lâm Hân Ngọc như thế, giống như là đang oán giận hắn, nàng thở dài thầm nghĩ: “Nha đầu này hôm nay làm sao vậy, tính tình nóng giận lại hiện ra, nàng ta ở trước mặt Trần Nhược Tư từ trước đến giờ chưa từng phát ra loại tính khí này. Có lẽ, đây là lực lượng của tình yêu đang tác quái. Đáng thương cho Điền công tử, làm người tốt còn bị bắt nạt.” Nàng nghĩ đến đây, khe khẽ cười, trừng mắt nhìn Lâm Hân Ngọc, quay đầu nhìn Điền Lập Phong nói: “Điền công tử, nàng ta tính cách có chút nóng nảy, xin công tử đừng để trong lòng.”

Lâm Hân Ngọc nói xong những lời đó vốn biết những lời mình vừa mới nói ra có chút nóng vội, trong lòng bắt đầu hối hận, nàng đang muốn xin lỗi, nhưng không biết nên như thế nào mở miệng, nghe Mộng Tuyết nói xong, nàng len lén liếc mắt nhìn trộm Điền Lập Phong, sau đó quay đầu nhìn Mộng Tuyết làm mặt quỷ.

Điền Lập Phong cười khổ đáp: “Ta đích xác có điểm xúc động, một lòng muốn các cô thoát hiểm, không có lo lắng nhiều đến vậy, Lâm cô nương phê bình rất đúng.”

Lâm Hân Ngọc mỉm cười, dùng giọng điệu đùa giỡn đáp: “Ý tứ của người là còn muốn cảm ơn ta sao.” Nàng nói xong, nhìn Điền Lập Phong mỉm cười.

Điền Lập Phong thấy vậy, cả người ngây ngốc, tốc độ đập của trái tim trong nháy mắt bạo tăng, trong lòng cảm thấy bối rối hoảng loạn, một trận cảm giác nóng bức trước nay chưa từng có xông lên đầu, khuôn mặt cũng trở nên nóng bừng, hắn đoán được mặt mình có thể đã đỏ bừng. Hắn vội vàng quay đầu sang hướng khác, để cho khuôn mặt của mình tránh khỏi tầm mắt của Lâm Hân Ngọc. Vào khoảnh khắc này, hắn cơ hồ quên mất bản thân còn đang trong vùng nguy hiểm. May là bọn họ ẩn thân ở gốc tối, biểu tình và biến hóa của khuôn mặt không có cách nào phân biệt, nếu không, sợ rằng hắn sẽ cảm thấy vô cùng lúng túng khó coi.

Lúc này, đối diện có năm tên đạo sĩ mang đuốc đang đi về phía ẩn thân của bọn họ tìm kiếm.

Ba người đồng thời giật mình, biết rằng ẩn thân không được nữa rồi, Lâm Hân Ngọc nhỏ giọng nói: “Bọn chúng đến rồi, phía sau chúng ta không có đường lui, chỉ có thể cùng bọn chúng đánh bừa, ta đánh trận đầu, các người theo sau xông lên, trước hết đem năm tên đạo sĩ này giải quyết hết rồi tính tiếp.” Nàng ta nói xong, ngầm tụ pháp lực trên tay, chuẩn bị đứng dậy công kích.

Mặc dù đang ở chỗ tối, động tác rất nhỏ này của nàng ta Mộng Tuyết vẫn có thể quan sát rất rõ ràng, nàng ngăn Lâm Hân Ngọc lại, nhỏ giọng nói: “Cô vừa mới nói hắn xúc động, hành vi bây giờ của cô, không xúc động sao? Cô không cần nóng vội, ta đã có biện pháp thoát thân rồi.” nàng nói đến đây, nở mỉm cười thần bí.

Lâm Hân Ngọc đáp: “Cái biện pháp của cô nghĩ ra trong hoàn cảnh này, xem ra phải cảm ơn sự xúc động

của ta rồi, nếu không phải vậy, sao cô có thể nghĩ ra đây?” nói đến đây, mỉm cười, một bộ dạng rất ung dung nhẹ nhàng, sau đó nói tiếp: “Là cái biện pháp gì đây, nói ra nghe thử xem, cần chúng tôi phối hợp như thế nào.”

“Một lát nữa sẽ biết.” Mộng Tuyết cười đáp, nàng nói xong, đứng dậy sử dụng ảo hóa pháp thuật, đem bản thân biến thành bộ dạng của một tên nam đạo sĩ.

Lâm Hân Ngọc nhúm mày nói: “Cái này cô cũng gọi là biện pháp sao, chỉ có mình cô có thể biến hóa, chúng tôi không thể, ài, chúng tôi làm sao bây giờ.”

Điền Lập Phong thấy Mộng Tuyết sử dụng ảo hóa pháp thuật, trong lòng kinh ngạc: “Tiêu tử, các nàng nhất định là tiên tử, chẳng trách được lúc ta mới nhìn thấy các nàng thì có một loại cảm giác kỳ diệu đặc biệt. Ài, xem ra, ta nghĩ..., phi, người là người tu đạo, vì sao có thể nghĩ mấy cái chuyện nam nữ thường tình chứ, không nên suy nghĩ lung tung nữa.” Trong lòng hắn một mảnh hỗn loạn, sau đó mạnh mẽ để cho bản thân niệm tụng Tĩnh Tâm kinh mới làm cho lòng mình tĩnh lặng trở lại.

Mộng Tuyết một lần nữa sử dụng ảo hóa pháp thuật, trong chớp lát đem Lâm Hân Ngọc và Điền Lập Phong hai người phân biệt cũng biến thành bộ dạng đạo sĩ, sau đó cười nói: “Các người tự nhìn lại bản thân, nhìn xem có khác không, chỉ có điều, pháp lực của ta có hạn, không thể khiến cho bộ dạng của loại biến hóa này bảo trì lâu dài được, hơn nữa giọng nói phát ra cũng không có cách nào thay đổi được, một lát nữa nếu như gặp người nói chuyện, chỉ có thể là Điền công tử ứng phó thôi.”

Hai người Lâm Hân Ngọc và Điền Lập Phong đồng thời nhìn lại chính mình, sợ ngây người, qua một lúc sau Điền Lập Phong nhỏ giọng nói: “Mộng Tuyết cô nương thật có bản lĩnh, đã đem ảo hóa thuật luyện đến cảnh giới thế này, bội phục, ảo hóa thuật này ta trước đây đã từng nghe sư phụ qua, nhưng cho đến nay vẫn chưa từng nhìn thấy, hôm nay được nhìn thấy, coi như là tam sinh hữu hạnh.”

“Điều này xem như là khách lệ sao?” Lâm Hân Ngọc liếc mắt mỉm cười, giọng điệu mang theo chút trêu chọc, đáp: “Mộng Tuyết cô nương của chúng ta bản lĩnh còn rất nhiều, tên tiểu đạo sĩ vừa mới xuất môn nhà người đương nhiên là cô lậu quả văn rồi, sau này sẽ để cho người mở rộng tầm mắt nữa.”

Mộng Tuyết nói: “Lâm cô nương, cô không nên nói người ta như vậy, hử dù sao cũng chỉ là người bình thường, có đảm lượng cùng thú nhân đối địch như thế này đã là rất dũng cảm rồi.”

Điền Lập Phong hít sâu một hơi, trong lòng thầm nghĩ: “Vẫn là Mộng Tuyết cô nương thiện lương, hiểu được quan tâm bao dung người khác. Ài, các nàng đều là nhân vật lợi hại, không biết có để ý đến ta kẻ năng lực thấp kém này không đây.”

Hắn biết rằng, hai vị mỹ nữ trước mắt này đều đã có người trong lòng rồi, như thế nào có thể vì hắn động tâm đây? Trừ khi kỳ tích xuất hiện, nếu không hẳn đúng là chỉ có thể nằm mơ mộng giữa ban ngày mà thôi.

Ba người bọn họ với bộ dạng đạo sĩ nghênh ngang đi ra khỏi góc tối, nghênh đón năm tên đạo sĩ đang đi đến. Hai người Mộng Tuyết và Lâm Hân Ngọc đều đã trải qua vô số khảo nghiệm sinh tử thật chiến, năng lực thừa nhận trở nên mạnh mẽ, lúc này, các nàng thần sắc tự nhiên, bước đi vững chãi.

Điền Lập Phong mặc dù thuộc loại sao sáng mới nổi ở Trường Phong đạo quán, nhưng hắn xuất môn ít, kiến thức cũng ít, thật chiến kinh nghiệm cũng là đồng sư huynh đệ môn đối chiến, tâm cảnh tự nhiên kém hơn rất nhiều. Giờ phút này, trong lòng hắn cảm thấy vô cùng kinh hoảng, nếu không phải là hắn nhìn thấy hai người Mộng Tuyết và Lâm Hân Ngọc lãnh tĩnh như vậy, nói không chừng hắn cũng không dám bước ra khỏi góc tối đó rồi.

124. Chương 124: Hoàn Hảo Sự Đoàn.

Điền Lập Phong thấy vậy, trong lòng kinh hoảng không thôi, tay đã đặt sẵn lên chuôi kiếm, chuẩn bị tùy thời phóng ra.

Mộng Tuyết lẫn Lâm Hân Ngọc đồng thời quay đầu nhìn Điền Lập Phong, không ngừng nháy mắt với hắn, ý tứ là muốn hắn mở miệng nói chuyện.

Điền Lập Phong dường như đem việc ứng phó với câu hỏi của người khác mà Mộng Tuyết trước đó đã giao cho hấn quên mất, hấn ngẩn người, nhỏ giọng đáp: “Các cô nhìn ta làm gì, chẳng lẽ ta lộ mặt ra.” Cũng may thanh âm của hấn nhỏ đến nỗi chỉ có Mộng Tuyết và Lâm Hân Ngọc ở ngay bên cạnh hấn mới nghe thấy được, bằng không, đã bị bại lộ rồi.

Mộng Tuyết và Lâm Hân Ngọc nghe hấn nói xong, trong lòng hoảng sợ, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc, nhưng giờ phút này các nàng lại không thể mở miệng nói chuyện, chỉ có thể âm thầm lo lắng.

Năm tên đạo sĩ nọ thấy ba người bọn họ không ai trả lời lại cũng cảm thấy có chút kỳ quái, chụm đầu vào nhau bàn bạc một hồi. Gã đạo sĩ vừa nói chuyện khi nãy, tiến đến gần bó đuốc tới trước mặt ba người bọn họ, đánh giá một lượt, sau khi nhìn thấy quần áo của bọn họ đúng là đạo sĩ của đạo quán mình, lớn tiếng quát: “Ba tên vô lại các ngươi, nhìn các ngươi có chút không quen mặt, đích thị mới đến không lâu, ta hỏi các ngươi, vì sao không ai trả lời lại cả?”

Mộng Tuyết lẫn Lâm Hân Ngọc đưa mắt nhìn nhau, âm thầm trao đổi ánh mắt, bất đắc dĩ thở dài, chuẩn bị thời cơ ra tay công kích.

Điền Lập Phong đột nhiên nhớ lại Mộng Tuyết trước đây đã giao nhiệm vụ, trong lòng âm thầm hoảng sợ: “Ài, vào lúc này sao lại có thể đem việc này quên mất chứ, thế này thì chỉ lưu lại cho các nàng ấn tượng không tốt.” Nghĩ đến đây, trong lòng hấn tỉnh táo trở lại, nhưng hấn vẫn hiện lên vẻ mặt có chút khẩn trương, hấn thoáng nhìn qua Mộng Tuyết và Lâm Hân Ngọc, cảm thấy bình tĩnh hơn không ít, vội vàng trả lời: “Chúng tôi mới đến đạo quán không lâu, vừa rồi nghe được tiếng quát tháo, nhất thời quá mức sợ hãi chẳng biết làm sao, cho nên mới chạy nấp trong tối, bây giờ nhìn thấy các người đến đây, chúng tôi mới dám lớn mật đi ra.”

Mộng Tuyết và Lâm Hân Ngọc thấy hấn khẩn trương như thế trong lòng vả mồ hôi, sau lại thấy hấn trong khi nói chuyện, lý do đưa ra cũng rất hợp lý lại vừa nói ra nỗi sợ hãi của chính mình, các nàng cũng thầm thở phào một hơi.

Năm tên đạo sĩ nọ nghe Điền Lập Phong nói xong, đồng loạt ha hả cười to, cười xong, gã đạo sĩ hỏi chuyện khi nãy nói: “Nhìn bộ dạng khẩn trương của người kia, còn giống một tên nam nhân sao.” Hấn nói xong, hướng tới bốn tên đạo sĩ đi theo mình, phất phất tay, không quan tâm tới bọn họ nữa, giơ đuốc, xoay người rời đi.

Mộng Tuyết và Lâm Hân Ngọc sau khi nhìn năm tên đạo sĩ bỏ đi, lại đưa mắt nhìn nhau, quay đầu lại nhìn chăm chăm vào Điền Lập Phong. Lâm Hân Ngọc tức giận hỏi: “Ngươi mới vừa rồi làm gì vậy hả, câu hỏi đầu tiên của tên đạo sĩ nọ, sao ngươi không trả lời? Nếu không phải mấy gã đạo sĩ kia làm việc cầu thả, chúng ta đã sớm bị phát giác rồi.”

Kỳ thật, Điền Lập Phong khẩn trương, chính là do sợ thân phận bị tiết lộ, mà làm liên lụy đến hai vị mỹ nữ trước mắt, nếu như hấn chỉ có một mình một người, khẩn trương trình độ nhất định có thể so sánh với hiện tại. Trong lòng hấn, hai người trước mặt này không hiểu hấn, làm sao mà biết được chứ? Ai bảo hấn lúc trước lại quên mất lời người ta dặn dò chứ, hấn chỉ có thể âm thầm thở dài, đem sự việc lần này làm giáo huấn ghi sâu trong lòng.

Điền Lập Phong bất đắc dĩ lắc đầu đáp: “Xin lỗi, ta sẽ không tái phạm loại sai lầm này một lần nữa.”

Mộng Tuyết biết hấn trong lòng không vui, trừng mắt nhìn Lâm Hân Ngọc.

Lâm Hân Ngọc cũng nhận ra ý tứ của Mộng Tuyết, nàng cười nói: “Đường đường nam tử hán, nếu như có điểm nhỏ nhặt ấy mà nghe không lọt tai, cũng quá nhỏ nhen, như vậy, cũng sẽ khiến cho người ta coi thường.”

Mộng Tuyết đang định mở miệng nói chuyện, Điền Lập Phong đã mở miệng nói trước: “Lâm cô nương nói rất đúng, ta đích thật là có chút nhỏ nhen.”

“A a, có dũng khí thừa nhận, cũng xem như là người tốt.” Lâm Hân Ngọc cười đáp.

Mộng Tuyết mỉm cười nói: “Hai người các ngươi, không cần ba hoa như vậy, chúng ta bây giờ thân đang lâm nguy hiểm, đợi đến khi an toàn rồi, các ngươi lại tiếp tục tranh luận.” Nói xong, bản thân đi trước về phía trước.

Lâm Hân Ngọc vội vàng đuổi theo, nói nhỏ vào tai Mộng Tuyết: “Cô mới vừa rồi nói chúng ta hai người ba hoa là có ý gì, ta là đang dạy hẩn. Thấy bộ dạng ngốc đầu ngốc não của hẩn, thật nhịn không được muốn mắng hẩn vài câu, ai bảo hẩn không có trí nhớ.”

Điền Lập Phong thấy hai người bọn họ, nhỏ giọng nói chuyện, trong lòng bất giác thầm thở dài: “Xem ra ấn tượng của ta trong lòng các nàng ta coi như là kém cỏi đến cực đỉnh rồi, đợi sau khi an toàn, tốt nhất là ta nên mau chóng rời xa các nàng mới tốt.” Nghĩ đến đây, hẩn thở dài, bước nhanh đuổi theo.

Ba người bọn họ, có thân phận đạo sĩ che dấu, rất thuận lợi đi tới cửa Bạch Vân đạo quán, tâm tình của bọn họ, càng lúc càng khẩn trương, bởi vì, bọn họ ba người, đồng loạt cảm giác được dường như có vô số ánh mắt, đang nhìn chăm chăm vào bọn họ. Kỳ thật, điều này chỉ là do các nàng chính mình tự dọa mình mà thôi, điều này có lẽ nên gọi là có tật giật mình đi.

Ngoài cửa đạo quán, vô số bó đuốc, đặt trước khoảng sân nhỏ, chiếu sáng rực.

Trong khu rừng cách đó không xa, người vác đuốc tìm kiếm, đâu đâu cũng có thể thấy được.

Đám chim chóc đang nghỉ ngơi trên cây, bị làm kinh động rời khỏi tổ bay vào trong màn đêm tĩnh mịch. Tiếng chim chóc vang động làm cho người ta nghe có cảm giác có chút thê lương.

Ba người bọn họ đi ra khỏi cửa đạo quán, cùng lúc dừng bước, sững người đứng yên tại chỗ. Ba người bọn họ ánh mắt bất giác đều lộ vẻ khẩn trương đưa mắt nhìn bốn thú nhân đang truy tìm trong khoảng sân trước, cảm giác khẩn trương trong lòng đã đạt đến cực điểm vượt qua khả năng chịu đựng của bản thân. Nếu giờ phút này xuất hiện một sự cố ngoài ý muốn, hoặc là đột nhiên xuất hiện một người, hướng các nàng gọi to một tiếng, các nàng nhất định sẽ lập tức bị lộ chân tướng ngay.

Qua một hồi lâu, các nàng nhìn bốn thú nhân kia, chỉ là tùy ý nhìn thoáng qua các nàng, tịnh không có chút hoài nghi. Lúc này, các nàng mới nhẹ thở ra một hơi.

Các nàng bây giờ, hoàn toàn có thể nói là tự mình dọa mình.

Mộng Tuyết ba người các nàng thoáng nhìn nhau, gật đầu, đang muốn dời bước, một thú nhân kêu lên: “Các người ba người, đứng đây làm gì, đi tới đi.”

Các nàng ba người vừa nghe thấy, cho là thân phận đã bị nhìn thấu, trong lòng thầm kêu: “Không tốt.” Nhưng các nàng cũng cảm thấy không có cách nào khác, ngậm sử dụng ánh mắt tùy cơ mà hành động, dùng ánh mắt làm hiệu, liều mạng bước nhanh tới.

Ba người bọn họ đi tới phía trước mặt tên thú nhân đã kêu bọn họ, Điền Lập Phong đang định mở miệng nói chuyện, một thú nhân khác, liếc mắt khinh thường nhìn các nàng, quay đầu nhìn thú nhân đã gọi Mộng Tuyết các nàng đến nói: “Lão đại, người kêu cái lũ phế vật này lại làm gì? Nhìn bọn họ, ta lại muốn buồn nôn, nếu hôm nay để hai nữ tử kia chạy thoát, chúng ta thật sự không biết ăn nói làm sao với lang nhân đại ca?”

Điền Lập Phong ánh mắt lộ ra thần sắc hoảng sợ, trong lòng thầm nghĩ: “Khốn nạn, không có việc gì kêu chúng ta lại để làm gì? Ông trời a, ông đã giúp thì giúp cho trót đi, chẳng lẽ ông thật sự muốn hại ta để lộ ra chân tướng sao, khiến cho ta không còn mặt mũi trước mặt hai vị mỹ nữ kia sao? Ta có thể, ta tuyệt đối không thể để các nàng thất vọng, ta phải đứng vững.” Hẩn nghĩ vậy, hít vào một hơi, cảm giác khẩn trương trong lòng, cũng tốt hơn một chút.

Tên thú nhân gọi đám người Mộng Tuyết, nghe chính đồng bọn mình trả lời, dường như quên ba người các nàng trước mặt, xoay người, cùng thú nhân kia, quay đi, để mặc Mộng Tuyết ba người các nàng một bên.

Các nàng ba người, giờ phút này thật sự không biết làm thế nào cho tốt. Mộng Tuyết và Lâm Hân Ngọc hai người, không dám nói chuyện, chỉ có thể đưa mắt nhìn nhau, mà Điền Lập Phong cùng các nàng vừa mới quen biết, cũng không thể hoàn toàn lĩnh hội ý tứ trong ánh mắt các nàng, cũng không dám coi thường mở miệng nói chuyện. Làm cho ba người bọn họ cực kỳ lo lắng.

Qua một hồi lâu, ba người Mộng Tuyết sắp trở lại nguyên hình, nàng chịu không được, đổi giọng nói: “Các vị khách gia, nếu không còn việc gì, chúng tôi đi tìm người.” Nàng vốn thanh âm mềm mại trong trẻo, bây

giờ nàng đổi giọng nói ra thanh âm của nam tử, quả làm nàng khó xử. Lúc này âm thanh nàng nói ra, mới nghe, làm người ta cảm giác cực kỳ khác biệt.

Lâm Hân Ngọc nghe xong âm thanh nàng nói chuyện, muốn cười, nhưng nàng biết giờ phút này, không phải lúc cười đùa, nàng nhin cười, nhìn Mộng Tuyết, nhíu mày.

Một thú nhân nghe Mộng Tuyết nói xong, ha ha cười to, đưa mắt nhìn Mộng Tuyết nói: "Ha ha ha, đây là đạo quán kiểu gì vậy, ngay cả loại bắt nam bắt nữ, loại nam nhân như nương nương kang, đều nhận vào." Hân nói xong, đang định mở miệng để ba nàng các người rời đi, lúc này hân nghe được từ trong rừng truyền đến một trận rung chuyển do tiếng bước chân chạy vội. Hân ngừng nói, quay đầu theo hướng rừng cây nhìn tới.

Mộng Tuyết ba người, ngẩng đầu nhìn lại, thấy hơn mười đạo sĩ, giơ đuốc, đang rất nhanh chạy về phía khoảng sân nhỏ này.

Mộng Tuyết thấy vậy, càng cảm thấy nóng vội, nàng trong lòng thầm kêu: "Thật xui xẻo, sớm không đến, muộn không đến, hết lần này đến lần khác lúc gần thoát lại có chuyện, thật là đám khốn nạn, làm thế nào cho tốt bây giờ đây."

Trên mặt ba người các nàng, giờ phút này đều lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

Cũng may, bốn thú nhân kia đều bị tiếng bước chân của mười đạo sĩ kia thu hút, tịnh không để tâm lưu ý về mặt các nàng, bằng không nhất định sẽ làm cho bọn chúng nhìn ra sơ hở.

125. Chương 125: Tà Ác Niệm Đầu.

Một gã đạo sĩ nhìn hơi có tuổi, tay cầm một bao phục, đưa tới trước mặt thú nhân lão Đại, nói: "Vị khách gia này, chúng ta theo phương hướng này, tại một nơi bí mật, phát hiện ra bao phục này, nhưng không phát hiện tung tích kẻ đào tẩu, các sư đệ của ta vẫn đang tiếp tục tìm kiếm về phía trước."

Điền Lập Phong vừa nhìn thấy bao phục kia, trong lòng khản trương, thầm hô: "Cái này không phải là bao phục của ta sao? Tệ thật, sư phó muốn ta giao phong thư cho Hầu chương môn vẫn còn ở trong đó, nên làm sao bây giờ!" Giờ phút này, trong lòng hân thôi thúc muốn nhảy đến, lấy bao phục trở về, nhưng lý trí của hân khắc chế sự xúc động không để cho hân xông lên.

Hai người Mộng Tuyết và Lâm Hân Ngọc đang nghĩ xem dùng cách nào để thoát thân, không có quá để ý đến bao phục gã đạo sĩ kia đem về, cũng không chú ý đến vẻ mặt của Điền Lập Phong. Các nàng đưa mắt nhìn nhau, thượng nghị một lát nữa nhân cơ hội mười đạo sĩ kia ngăn trở ánh mắt bốn tên thú nhân, lặng lẽ rời đi.

Cơ hội đến rất nhanh, sau khi thú nhân nọ tiếp nhận bao phục, ba tên thú nhân còn lại cũng hướng hân đi tới. Mười đạo sĩ kia, cũng không biết vì muốn tranh công, hay vì cái gì khác, bọn họ quả nhiên phối hợp với nhau theo như Mộng Tuyết dự liệu trước đó, vây lấy bốn thú nhân, mỗi người một tiếng giải thích.

Mộng Tuyết nháy mắt với Lâm Hân Ngọc, ý bảo nàng nhân cơ hội này bỏ đi, đồng thời đưa ánh mắt hướng về phía Điền Lập Phong, các nàng thấy Điền Lập Phong sắc mặt tái nhợt, có vẻ cực kỳ khó coi, cho là hân chỉ bị sợ hãi. Lâm Hân Ngọc kéo Điền Lập Phong, nói nhỏ: "Bây giờ chúng ta rời đi là thời điểm tốt nhất, đi nhanh lên."

"Không, ta không thể đi, muốn đi các người tự mình đi đi." Điền Lập Phong không suy nghĩ trả lời, nhưng ánh mắt hân không rời khỏi bao phục trong tay thú nhân kia.

Hai người Mộng Tuyết và Lâm Hân Ngọc nghe nói thế, trong lòng cảm thấy rất nghi hoặc, đều thuận theo ánh mắt hân nhìn lại, cũng đã hiểu được lý do mà hân không muốn rời đi. Lâm Hân Ngọc nhỏ giọng nói: "Không phải là một cái bao phục thôi sao? Đã mất thì cứ xem như mất rồi đi, không có gì không được cả. Đi thôi, vì tiền tài, mà chịu mất đi tính mạng, điều này mà cũng không tính ra được."

"Trong đó không có tiền, có một đạo bào và một phong thư mà sư phụ muốn ta giao cho chương môn của Bạch Vân đạo quán này. Nhiệm vụ sư phó giao cho, ta không hoàn thành, người nói xem ta từ nay về sau, còn mặt mũi trở về gặp mặt ông ấy nữa không?" Điền Lập Phong có chút lo lắng, nhỏ giọng đáp.

Mộng Tuyết thở dài, có chút áy náy nói: ” Xin lỗi, đều là do chúng ta làm liên lụy đến người.”

Điền Lập Phong nói: “Điều này không thể trách các người được? Nên trách chính ta mới phải, ta không nên để phong thư trong bao phục. Các người đi nhanh lên, ta thật sự là đạo sĩ, một lát nữa lấy quần áo mặc vào, sẽ không có ai phát giác ra được. Ta lưu lại đây tìm cách lấy bao phục trở về, nói gì thì nói, ta cũng không thể để sự phụ thất vọng được.”

Lâm Hân Ngọc đưa mắt nhìn Mộng Tuyết, ý muốn nói, điều này cho thấy, tính cách của tiểu tử này quật cường, chúng ta chỉ có cách dùng biện pháp mạnh thôi.

Mộng Tuyết gật đầu đồng ý với ý kiến của Lâm Hân Ngọc.

Lâm Hân Ngọc thầm tụ pháp lực trên tay phải, nhanh chóng giơ lên, rất nhanh hướng phía cái gáy sau đầu Điền Lập Phong, đánh tới.

Điền Lập Phong cảm thấy Lâm Hân Ngọc cử động, có chút không bình thường, nhưng hắn không có nghĩ đến nàng lại dùng thủ đoạn như thế, mạnh mẽ mang mình đi. Hắn muốn phản kháng, nhưng đã chậm, tay của Lâm Hân Ngọc đã đánh trúng sau đầu hắn. Ngay lập tức, hắn cảm thấy một trận choáng váng, hết thấy trước mắt, tức khắc bắt đầu trở nên mơ hồ.

Mộng Tuyết rất nhanh vươn tay, giữ hắn lại, không để hắn ngã xuống.

Mộng Tuyết cùng Lâm Hân Ngọc hai người , một trái một phải đỡ lấy Điền Lập Phong, lặng lẽ rời khỏi khoảng sân nhỏ của đạo quán, hướng về phía rừng cây bước nhanh đi tới.

Dưới sự thúc dục của những tên thú nhân bên cạnh, tên thú nhân nọ mở ra bao phục, thấy ở đó có một đạo bào cùng một phong thư, hắn cảm thấy vô cùng tức giận, hắn cầm phong thư, đem đạo bào cùng bao phục quăng trên mặt đất, lớn tiếng mắng: “Các người, toàn đồ vô dụng, tìm kiếm đến nửa ngày, lại không có đem đến được cái gì hữu dụng. Nếu để hai nữ tử đó đào thoát, ta thấy đạo quán này của các người, cũng nên đóng cửa đi thôi.”

Một tên đạo sĩ đến bên tai một đạo sĩ khác, nhỏ giọng nói: “Đại sư huynh, đạo bào này, không phải là của tiểu tử tự xưng từ Trường Phong đạo quan tới đạo quán của chúng ta sao? Đệ thấy hai nữ tử kia, nhất định là do hắn cứu đi.”

“Chắc chắn chứ, người xác nhận đây là đạo bào mà tiểu tử ban ngày đã mặc sao?” Tên đạo sĩ được xưng là đại sư huynh nói.

“Vâng, không nhầm lẫn vào đâu được, đệ không có nhận sai.” Đạo sĩ mở miệng nói chuyện lúc trước nói.

Tên đạo sĩ được xưng là đại sư huynh, đi đến trước mặt thú nhân tay cầm phong thư, cười cười nói: “Lão nhân gia, không cần tức giận, chúng ta đã tra ra được lai lịch của người đã cứu hai nữ tử kia. Đạo quan chúng ta, thường ít có người lui tới, hôm nay đến đây có một đạo sĩ tự xưng là đến từ Trường Phong đạo quan, sau khi hắn đi rồi, chúng ta truy tìm được bao phục này, qua xác nhận, là của tiểu tử tới từ Trường Phong đạo quan, ta nghĩ , nhất định là hắn đã cứu người đi, hay là chúng ta trực tiếp đến Trường Phong đạo quan đòi người, như vậy không phải là được rồi sao.”

Bồn thú nhân kia không có ý muốn mở phong thư ra xem, nghe tên đạo sĩ nói như vậy, hắn cũng muốn biết thêm về sự tình của Trường Phong đạo quan. Vì vậy, hắn ngay lập tức muốn nhìn xem nội dung phong thư nói gì.

Thú nhân kia rất nhanh mở phong thư, cẩn thận đem nội dung phong thư, đọc qua một lần. Sau khi hắn xem xong, đem phong thư cất vào trong ngực, trầm tư một hồi, đột nhiên ha ha cười lớn.

Không ai nghĩ đến, sau khi hắn xem xong bức thư, một ý niệm tà ác, xuất hiện trong đầu hắn.

Mười gã đạo sĩ nọ, thấy hắn cười như vậy, cũng có chút hiếu kỳ, bọn họ ngăn người một lát, ngây ngốc cười theo.

Ba tên thú nhân khác thấy đại ca như thế cùng có chút nghi hoặc, một thú nhân trong đó hỏi: “Đại ca, có chuyện gì buồn cười sao, nói ra đi, để huynh đệ chúng ta cùng cao hứng theo.”

Thú nhân được gọi là đại ca kia, cười xong, nói: “Một lát nữa các ngươi sẽ biết.” Hắn quỷ dị cười lạnh, rồi nói tiếp: “Đám người các ngươi truy tìm có công, một lát nữa ta sẽ có thưởng cho các ngươi, tuy nhiên trước khi thưởng, các ngươi thay ta đi một chuyến, gọi tất cả các huynh đệ đạo sĩ của các ngươi đang truy tìm, gọi tất cả quay trở lại, hai nữ tử kia, sau này chúng ta tiếp tục nghĩ biện pháp bắt lại là được.”

Gã đạo sĩ được gọi là đại sư huynh, trong lòng tràn đầy vui mừng đáp ứng, phân phó các huynh đệ đồng môn, đem lệnh này truyền ra.

“Đại ca, sao lại nói thế, chúng ta hồ đồ mất rồi, vì sao không truy tìm hai nữ tử kia nữa?” Một thú nhân không hiểu hỏi.

Tên thú nhân đại ca kia nói: “Các ngươi biết phong thư này là của ai viết không? Nó là bức thư do chương môn của Trường Phong đạo quan viết cho Hầu chương môn của Bạch Vân đạo quan, cái này là chứng cứ của việc bọn họ âm thầm cấu kết với nhau mưu hại một số người có danh tiếng của Trung thổ, chúng ta có nó trong tay, lão đạo Trường Phong đạo quan kia, nhất định phải ngoan ngoãn nghe theo sự sắp xếp của chúng ta. Có được Trường Phong đạo quan này chính là có được cái cột chống lớn ở trung thổ này rồi, mấy cái đạo quan nhỏ nhỏ này xem như không cần nữa.” Hắn nói đến đây, mỉm cười quỷ dị, tiếp đó đem kế hoạch trong lòng, nói ra một lượt.

Một thú nhân, nghe thú nhân đại ca kia nói xong, cực kỳ kinh ngạc nói: “Đại ca, giết nhiều người như vậy, có lẽ không được tốt, hay là chúng ta chờ lang nhân đại ca trở lại, rồi hãy quyết định, huynh thấy thế nào?”

Thú nhân đại ca kia cười lạnh, nhẹ vỗ vai thú nhân vừa nói kia, nói: ”Đệ yên tâm, lang nhân đại ca làm việc cũng như thế này, chỉ cần chúng ta có thể lập nhiều công trạng cho thú tộc, có giết vài đạo sĩ Trung thổ vô dụng kia, cũng không có vấn đề gì. Chúng ta không thể vì nhất thời nường tay, mà phá hỏng đại kế của chúng ta được. Lão đệ, người làm đại sự, trước nhất không nên câu nệ tiểu tiết, tiếp đó phải nhẫn tâm, độc ác.

Thú nhân kia bắt đầu hít sâu vào một hơi, đáp: “Nếu đại ca đã quyết định như vậy chúng ta sẽ làm theo huynh.”

Đêm càng về khuya, từng trận gió lạnh tràn tới, khiến cho không khí trong khoảng sân nhỏ trước cửa đạo quán, dường như trở nên ngưng đọng lại, không ai nói gì, chỉ có ngọn lửa trên các bó đuốc, bập bùng theo gió nhẹ, phát ra tiếng vang “Xích lập lập”.

Xa xa bên phía xung quanh đạo quán những bó đuốc nhấp nhô lên xuống trong rừng, giống như một con hỏa long, đang hướng về trung tâm đạo quan, đi đến.

Chim chóc trong rừng, bị đầu hỏa long này, làm cho kinh hồn lạc phách, bay tán loạn trong không trung, cất tiếng kêu ai oán.

126. Chương 126: Huyết Tinh Đồ Sát.

Bạch Vân đạo quán thành lập không lâu, thành viên của đạo quán cũng không phải là rất nhiều, không có lập ra chức vụ phó chương môn, vào lúc chương môn đi vắng, mọi việc đều là do đại đệ tử Đại Lý Kỳ quản lý quyết định.

Bốn tên thú nhân thấy người của đạo quán tất cả đã quay trở lại, bọn chúng đưa mắt nhìn nhau, tên thú nhân được xưng là lão đại chậm rãi bước đến trước mặt mọi người, lớn tiếng nói: “Các vị bằng hữu, chúng tôi là bằng hữu của chương môn các vị, trước khi chương môn rời đi muốn các vị phối hợp với bốn người chúng tôi làm việc. Các vị đã làm rất tốt, ta cảm thấy hài lòng vô cùng, cho nên, ta cùng ba vị huynh đệ còn lại, sau khi thương lượng quyết định tưởng thưởng cho mọi người.”

Hắn nói đến đây, trên mặt của đám đạo sĩ trong đạo quán mỗi người đều lộ ra vẻ vui mừng. Một số người hưng phấn hoan hô, tiếng vỗ tay cũng theo đó vang lên. Cả khoảng sân rộng nhất thời trở nên náo nhiệt.

Qua một lúc lâu, tên thú nhân đại ca nọ mỉm cười quỷ dị, phất phất tay, đám đạo sĩ lập tức trở nên yên tĩnh trở lại. Hắn lớn tiếng nói: “Các vị có muốn biết chúng ta sẽ thưởng cho các vị cái gì không?” Hắn nói đến đây, có ý ngừng lại một lát, đưa mắt nhìn phản ứng của đám đạo sĩ nọ.

Hắn vừa dứt lời, khoảng sân nhỏ lại trở nên sôi trào, cơ hồ là đồng thanh hoan hô, nói: “Muốn, nhanh nói xem là thưởng cho cái gì đi?”

Tên thú nhân đại ca ha ha cười lớn vài tiếng, trong lòng thầm nghĩ: “Đám người trước mặt này đều là một lũ tham lam, bởi vậy mới biết được, chưởng môn của cái đạo quán này là cái dạng người gì.” Hắn nghĩ đến đây, lớn tiếng nói: “Các vị yên lặng một chút, bốn huynh đệ chúng ta hôm nay muốn dùng lực lượng của bản thân vì những người đang có mặt ở đây, truyền cho một chút năng lượng, để cho các vị trở thành cao thủ trong Trung Thổ, như vậy, thanh danh của đạo quán các vị, ở trong Trung Thổ sẽ nổi tiếng, các vị có cao hứng không?”

Hắn vừa dứt lời, một số người đều cảm thấy thất vọng, trong lòng thầm nghĩ: “Ta còn nghĩ rằng sẽ cho chúng ta tiền bạc chứ, không nghĩ đến chỉ là cấp cho chút điểm năng lượng, các người thì có nhiều ít bao nhiêu năng lượng chứ, phân phối cấp cho chúng ta nhiều người như thế này, chúng ta còn có thể trở thành cao thủ được sao?”

Chỉ có điều, đại đa số người đối với lễ vật có thể đề cao năng lực của bản thân này, cũng cảm thấy rất hài lòng, bọn họ bắt đầu lớn tiếng hoan hô.

Thú nhân đại ca mỉm cười, nói: “Yên lặng, bây giờ các vị toàn bộ đều tập trung đứng cùng một chỗ, chúng ta thi pháp cũng tốt hơn, như vậy sự lãng phí năng lượng của chúng ta cũng sẽ thấp nhất, các vị cũng nhận được nhiều hơn một chút. Nhanh, nhanh tập trung lại.” Hắn nói xong, gật đầu với ba tên thú nhân còn lại.

Đám đạo sĩ của đạo quán trong lòng cho rằng, mặc kệ thế nào đi nữa, có thể vì bản thân nâng cao năng lượng cũng là một việc tốt, ai cũng không cự tuyệt, đều nhanh chóng di động tụ lại cùng một chỗ, chờ đợi thời khắc bản thân trở thành cao thủ.

Bốn tên thú nhân rất nhanh di động phân ra đứng tại bốn cái phương vị, đứng ở bên ngoài đám đạo sĩ. Thú nhân đại ca thả ra một cái hiệu lệnh ra lệnh công kích, bốn tên thú nhân đồng thời vận khí, tứ song thủ đồng thời vung lên, tám cái quang cầu ngay lập tức hướng về phía đám đạo sĩ đang đứng bay nhanh tới.

Trong nháy mắt, tám cái quang cầu nọ tiếp xúc với thân thể đám đạo sĩ, không hề phát sinh ra dị trạng gì. Quang cầu nhanh chóng mở trọng, cho đến khi tám cái quang cầu giao nhau biến thành một cái quan cầu duy nhất, đem đám đạo sĩ giam giữ ở bên trong, quang cầu đó liền không mở rộng nữa.

Đây chính là Khốn thân thuật do bốn tên thú nhân sử dụng, mục đích mà bọn chúng làm như vậy là không muốn để cho bất kỳ một người nào sống thoát đi.

Bốn tên thú nhân này năng lượng trong thể nội là tương đương nhau, khí nguyên đều cùng một mạch, có thể chuyển hoá lẫn nhau, mượn lực hỗ trợ, lực lượng này cũng có thể dung hợp lẫn nhau, khiến cho lực lượng công kích đạt đến trạng thái lớn nhất.

Khốn thân thuật này và Khốn tiên trận có chút khác biệt, nhưng mục đích thì giống nhau, đều có thể làm cho đối thủ của bản thân mất đi năng lực phản kháng. Hai loại kỹ năng này có chỗ khác nhau, Khốn thân thuật là lợi dụng lực lượng của bản thân sau đó phát lên người đối thủ, mà Khốn tiên trận lại là bố trí cạm bẫy trước, đợi địch nhân xông vào.

Đám đạo sĩ bị nhốt trong quang cầu, mặc dù cảm thấy có chút quái dị nhưng bọn họ có nằm mơ cũng không có nghĩ đến, đang đợi bọn họ chính là tử thần hàng lâm.

Bốn tên thú nhân đồng thời tung người bay lên, ở vị trí một trượng cao trên không trung dừng lại thân người, đưa mắt nhìn nhau, thú nhân đại ca quát lớn: “Động thủ.” Hắn vừa dứt lời, bốn tên thú nhân đồng thời vũ động song chưởng, liên tục hướng về phía đám đạo sĩ bị nhốt trong quang cầu phát động công kích mãnh liệt.

Đám đạo sĩ bị nhốt nhìn thấy tình hình như vậy, chợt hiểu ra, nhưng bọn họ không có cách nào làm ra động tác phản ứng, chỉ có thể hoảng sợ nhìn chằm chằm bên ngoài quang cầu, chờ đợi tử vong đến gần.

Từng đạo từng đạo quang ba như loạn đạo phát ra từ trong tay bốn tên bọn chúng, trong nháy mắt cắt mở quang cầu khốn trụ đám đạo sĩ, đánh thẳng vào thân thể đám đạo sĩ tay không lực phản kháng, sau đó bay ra, đánh lên thân thể một đạo sĩ khác, tiếp đó lại một người khác nữa.

Quang ba như loan đao sau khi đập vào màng ngoài quang cầu, bay ngược trở lại, tiếp tục bay loạn trong quang cầu, lại bay vọt đến một người khác, phá rách da thịt thân thể của họ.

Vô sắc quang cầu ban đầu rất nhanh liền biến thành huyết sắc quang cầu rắc đầy máu tươi.

Cái quang cầu nọ dường như đem đám đao sĩ cách li hoàn toàn khỏi thế giới bên ngoài, bọn họ ở bên trong kêu gào thảm thiết, bên ngoài một chút cũng không nghe thấy.

Vài phút sau, bốn tên thú nhân dừng tay lại, vẻ mặt mỉm cười, lẳng lặng nhìn chằm chằm vào cái huyết sắc quang cầu.

Qua một lát sau, huyết sắc quang cầu nọ bởi vì mất đi năng lượng mà biến mất không thấy bóng dáng. Thi thể của đám đao sĩ không có ngoại lên bị cắt thành vài mảnh, nằm trên mặt đất, máu tươi trong nháy mắt đem khoảng sân nhỏ trước cửa Bạch Vân đạo quán biến thành một mảng huyết hồng. Mùi máu tanh theo gió bay xa vài dặm.

Mùi máu tanh hấp dẫn đám chim ăn xác chết từ những nơi xa xôi bay đến bầu trời nơi này, bay vòng kêu vang.

Nếu không phải e ngại bốn tên thú nhân, sợ rằng bọn chúng không chờ đợi sớm đã xà xuống rồi, để cho mình có một bữa ăn ngon lành.

Bốn tên thú nhân sau khi đồ sát đám đao sĩ vô lực phản kháng nọ, nhanh chóng bay ra khỏi cửa đạo quán, thương lượng kế hoạch kế tiếp.

Vài giờ sau, Hầu Quang Bình tiến vào mảnh rừng trước đạo quán, lão nhìn thấy trên bầu trời xuất hiện vô số chim ăn xác chết mà từ trước đến giờ chưa gặp qua, lão cảm thấy chuyện này vô cùng kỳ quái.

Bỗng nhiên, một trận gió nhẹ thổi tới, mang theo một mùi máu tanh nồng nặc. Hầu Quang Bình trong lòng kinh ngạc, thầm nghĩ: “Nơi này làm sao có mùi máu tanh nồng vậy nhỉ, không hay, nhất định là đạo quán xảy ra chuyện không hay rồi.” Lão nghĩ đến đây, tung người bay lên, hướng về phía đạo quán bay nhanh đến.

Bốn tên thú nhân vẫn chưa bỏ đi, mà đứng ở trước cửa đạo quán, đợi Hầu Quang Bình quay trở lại. Kỳ thật, đợi Hầu Quang Bình trở lại, sau đó diễn một màn kịch trước mặt lão ta cũng là một phần trong kế hoạch của bọn chúng.

Đột nhiên, thú nhân đại ca cảm thấy có người phá không bay tới, trong lòng buồn bực: “Từ thanh âm phá không mà phán đoán, năng lực của hãn tuyệt đối không dưới mỗi người trong bốn huynh đệ chúng ta. Chẳng lẽ ta phán đoán sai lầm.” Hãn nghi hoặc lắc lắc đầu, nhẹ giọng hô lên: “Các huynh đệ, nhanh chuẩn bị bộ dạng đau thương, Hầu lão đầu trở lại rồi.”

Thú nhân lão nhị nói: “Đại ca, ta cảm ứng thấy người đến này tốc độ vô cùng nhanh, cơ hồ muốn vượt qua tốc độ của chúng ta, trong nhân loại Trung thổ cao thủ như vậy không hề nhiều. Đệ cho rằng người đến không nhất định là Hầu Quang Bình.”

Thú nhân lão tam và lão tứ, nghe hãn nói xong, đều đồng ý với nhận định đó, đều đưa mắt nhìn về phía thú nhân lão đại.

Thú nhân lão đại nhíu mày, bắt đầu dĩ nhỏ giọng nói: “Ta cũng không tin tưởng người đến là Hầu Quang Bình, nhưng hãn đích thật là Hầu Quang Bình, các đệ ngẩng đầu lên mà xem, lão ta đã ở trên đầu rồi. Lão đầu này kỹ xảo che dấu ẩn nhẫn thật cao minh, ngay cả lang nhân đại ca cũng bị lão ta lừa. Một lát nữa chúng ta nên cẩn thận một chút, nếu như việc chúng ta nói mà lão ta không tin tưởng, chúng ta lập tức động thủ trừ bỏ lão ta.”

Ba tên thú nhân còn lại gật gật đầu.

Bốn tên thú nhân ngay lập tức biến thành một vẻ mặt đau thương, quay người trở lại, yên lặng nhìn thi thể của đám đao sĩ đã bị đánh nát.

127. Chương 127: Các Hoài Quỷ Thai.

Lão ta thở dài một hơi, trong lòng thầm thì :“Ai, là ai đã làm, ta nhất định bắt hấn nợ máu trả máu.” Lão ta ở trên không trung, liếc mắt nhìn thấy bốn tên thú nhân đang đứng trước cửa đạo quán, trong lòng thầm nghĩ:”Từ tử trạng và vết thương trên những thi thể trước mắt mà phán đoán, các đệ tử ở trong tình huống không có lực phản kháng mà bị giết chết.

Chẳng lẽ là bọn chúng làm, điều này không thể nào, làm việc này đối với bọn chúng mà nói một chút điểm tốt cũng không có. Lại nói, là bọn chúng đã giết người, vì sao còn không bỏ đi, nhìn bộ dạng của bọn chúng dường như là đang thương tâm rơi lệ, kỳ quái, bọn chúng vì sao có thể vì nhân loại mà rơi lệ chứ. Trong chuyện này nhất định có nguyên nhân. Mặc kệ, trước hết hạ xuống hỏi bọn chúng một chút, xem bọn chúng sẽ nói điều gì.” Nghĩ đến đây, Hầu Quang Bình gạt nước mắt, phi thân hạ xuống.

Bốn tên thú nhân thấy Hầu Quang Bình hạ xuống, bọn chúng biết rằng bộ dạng thương tâm bản thân vừa mới diễn xuất ra chắc chắn bị Hầu Quang Bình nhìn thấy, bọn chúng cho rằng mục đích đã đạt được rồi. Đợi Hầu Quang Bình sau khi hạ xuống, thú nhân lão đại nhanh chóng đi tới nghênh đón, thở dài một hơi, nói:“Hầu chưởng môn, thật xin lỗi, chúng tôi không có năng lực bảo vệ đám đồ tử đồ tôn của ngài, chỉ là, mong ngài không nên quá thương tâm, người đã chết không thể sống lại được, ngài bớt đau buồn đi.”

Ba tên thú nhân còn lại cũng đi đến, đồng thanh nói:“Chưởng môn bớt đau buồn !”

Hầu Quang Bình đảo mắt nhìn lướt qua bốn tên bọn chúng, trong lòng thầm nghĩ:“Từ giọng điệu và lời nói của bọn chúng mà phán đoán, dường như bọn chúng và trang thảm án này không có quan hệ, chẳng lẽ là bọn chúng đang diễn kịch, bọn chúng vì sao có thể diễn chân thật đến như thế này chứ? Trừ phi là phỏng đoán của ta sai rồi, ta ở Trung thổ không hề có địch nhân, vậy thì sẽ là ai làm chuyện này đây?”

Trong lòng lão trầm mĩu nghi hoặc, qua một lúc lâu, lão mới nói:“Sau khi ta rời đi, các người cũng bỏ đi sao? Hai tên nữ tử các người mang đến, các nàng vẫn bình yên không có việc gì chứ?”

Thú nhân đại ca nói:“Khi chúng tôi trở lại, nhìn thấy đám đệ tử đạo huynh chết ở chỗ này, chúng tôi vội vàng tiến vào đạo quán tìm kiếm, nhưng không phát hiện ra một người sống nào, thiên phòng giam giữ hai nữ tử nọ cửa sổ phía sau đang mở, tôi hoài nghi các nàng đã được người cứu thoát đi rồi. Nhưng chúng tôi cũng nghĩ không ra, các đạo sĩ vì sao đều chết cùng một chỗ.”

Hầu Quang Bình nhìn thoáng qua đám thi thể, trong lòng dâng lên một nỗi ưu thương khó chịu, trầm mặc một lát rồi nói:“Chuyện này đích xác là có điểm quỷ dị, trừ khi bọn là bị một loại lực lượng khổng lồ chế, sau đó mới đem bọn họ giết chết, hoặc là do người quen cũ làm, nhưng nếu là do người quen cũ làm, trong chớp lát có thể đem đám người này giết chết, không phải là năng lực của một người có thể làm được. Ta cho rằng khả năng đầu tiên cao hơn, nhưng đương thời có thể dùng một loại lực lượng khổng lồ vài trăm người như thế này, người đó vô cùng lợi hại.”

Thú nhân đại ca trong lòng buồn bực :“Hầu lão đầu này quan sát lực thật là độc đáo, phân tích đi ra không kém, giống như lão chính mắt nhìn thấy vậy, xem ra chúng ta đều xem thường năng lực của lão rồi. Ta phải giả trang hồ đồ chút, nếu như để cho lão ta phát hiện ra điều gì, toàn bộ kế hoạch của chúng ta đều không thể thực hiện được.”

Nghĩ đến đây, hấn âm thầm hít vào ngụm lương khí, nói:“Tôi cảm thấy bọn họ có lẽ là bị mê được làm hôn mê đi, người nọ làm bọn họ hôn mê đi sau đó đem từng người trong bọn họ mang ra, vứt ở chỗ này, rồi nhất nhất giết chết, chỉ có điều, việc này dường như có chút phiền phức. Không hiểu, tôi thật là không hiểu kẻ giết người này đã làm thế nào nữa.”

Thú nhân lão nhị, trong lòng cười thầm, nói :“Đại ca, huynh nói loại phương pháp này, hoàn toàn không hợp với logic, đệ cảm thấy phán đoán của Hầu chưởng môn chính xác hơn.” Hấn nói đến đây, ngừng lại một lát, quay đầu nhìn Hầu Quang Bình nói:“Hầu chưởng môn, ngài có địch nhân nào không, hơn nữa là cường địch hận ngài thấu xương.”

Hầu Quang Bình trả lời rất rõ ràng:“Ta ở Trung thổ vô cùng cẩn thận, không để lại bất kỳ dấu mối cho bất luận kẻ nào điều tra ra, cho nên không có địch nhân mới phải.”

“Nghe ngài nói vậy, việc này muốn điều tra rõ chân tướng có chút khó khăn rồi.” Thú nhân lão đại bất đắc dĩ đáp.

Thú nhân lão nhị nhíu mày nhìn thú nhân lão tam, ngẫm nháy mắt để cho hắn nghĩ ra lời mà nói, nhắc nhở Hầu lão đầu một chút.

Thú nhân lão tam xoa xoa tay, suy nghĩ một lát rồi nói: “Sự tình này phát sinh thật là có chút ám muội.....” Hắn nói đến đây, giả ý ngừng lại một lát, làm giả bộ dáng như đột nhiên hiểu ra vấn đề gì đó, nói: “Đúng rồi, tôi hiểu rồi, người mà càng không nghĩ đến, không liên quan thì càng đáng nghi ngờ, người không nghĩ đến phải là người quen biết cũ của mình, hơn nữa người này cùng mình nhất định có quan hệ lợi ích hoặc là quan hệ mật thiết.”

“Người quen.” Hầu Quang Bình giật mình, cẩn thận tìm kiếm trong đầu mình, bắt đầu suy nghĩ tìm tòi: “Người quen của ta, người hợp tác, kẻ giúp đỡ, kẻ liên lạc, ít thì cũng có hơn mười người, nhưng bọn họ căn bản là không có xung đột về lợi ích với ta, đúng rồi, chương môn Quý Vân Hùng của Trường Phong đạo quán cũng có cái thực lực này, ta và hắn từng hợp tác qua, chẳng lẽ hắn lo lắng ta đem việc xấu của hắn truyền ra ngoài mà sát nhân diệt khẩu sao? Người mà hắn chủ yếu đối phó nên là ta mới phải, vì sao lại hạ thủ đối với đám đệ tử không hiểu chuyện này nhỉ? Bây giờ hình như chỉ có hắn là hiểm nghi lớn nhất, sẽ không phải là hắn chứ.”

Bốn tên thú nhân thấy Hầu Quang Bình trầm mặc không nói cả nửa buổi, đưa mắt nhìn nhau. Thú nhân lão đại lấy ra đạo bào lấy được từ trong bao phục của Điền Lập Phong, nhìn Hầu Quang Bình nói: “Chúng tôi tìm kiếm cả đạo quán thì phát hiện ra một cái bao phục, nhưng trong bao phục chỉ có một bộ đạo bào, tôi thấy bộ đạo bào này cùng đạo bào trong đạo quán của ngài có chút khác biệt, cố ý giữ nó lại. Ngài đối với trung thổ quen thuộc, chắc là nhận ra loại đạo bào này là của đạo quán nào sử dụng.”

Hầu Quang Bình tiếp nhận đạo bào, ngay cả giọng nói cũng biến đổi: “Điều này, điều này sao có thể.”

Bốn tên thú nhân thấy vậy, trong lòng khắp khởi vui mừng, bọn chúng đều biết rằng lão ta đã bị bọn chúng xỏ mũi dắt đi. Thú nhân lão đại giả bộ dạng kinh ngạc, nói: “Làm sao vậy, bộ đạo bào này ngài đã gặp qua, là y phục của đạo quán nào sao?”

Hầu Quang Bình trầm mặc một lát, trong lòng thầm nghĩ: “Hình thức đạo bào của trung thổ vô cùng quen thuộc, không phải là người rất hiểu biết tình huống trung thổ, nhất định vô pháp phân biệt ra, sự việc ta cùng Quý Vân Hùng lợi dụng câu kết lẫn nhau cũng chỉ có hai người bọn ta mới biết, thú nhân bọn chúng chắc chắn không thể biết được.”

Bây giờ đã xác nhận là người Trường Phong đạo quán hạ độc thủ rồi, chỉ bằng vào ta lực lượng của một người, nhất định không thể đánh ngã bọn họ, xem ra ta chỉ còn cách lợi dụng lực lượng của thú nhân mới có thể báo được mối thù này.” Nghĩ đến đây, lão ta nói: “Đạo bào này là sở hữu của Trường Phong đạo quán, nhưng ta và người của Trường Phong đạo quán không có quan hệ gì, ta nghĩ không ra bọn họ vì sao lại làm việc này. Nhưng , mối thù này, ta không thể không báo, mong các vị sau này có thể ủng hộ ta nhiều hơn, chỉ cần các vị có thể giúp ta báo được mối thù này, từ nay về sau ta mặc các vị sai khiến.”

Thú nhân lão đại nói: “Hầu chương môn sao lại nói lời này chứ, ngài vốn là đồng bọn hợp tác của chúng ta, sự việc của ngài cũng là sự việc của chúng tôi, lại nói, sự việc để cho các đạo quán trung thổ tan rã cũng chính là việc mà chúng tôi muốn làm, như vậy đối với tôi gọi là tiện tay mà làm. Tôi bây giờ thật ra đang nghĩ đến một cái chủ ý rất hay, nhưng phải có sự trợ giúp của Hầu chương môn mới được. Tôi nghĩ, nếu như không có gì ngoài ý muốn, rất nhanh Trường Phong đạo quán sẽ xuất hiện hỗn loạn.”

Bộ dạng Hầu Quang Bình giống như là không kịp đợi, nói: “Mời nói nhanh, muốn ta phải làm gì?”

Thú nhân lão đại thấy lão ta muốn biết làm sao đối phó với Trường Phong đạo quán như vậy, hắn ngừng lại một lát, chậm rãi nói: “Việc này rất đơn giản, ngài nghĩ biện pháp chế tạo một chú lồi đồn đãi, khiến cho đạo quán và miếu tự khác của Trung thổ đối với Trường Phong đạo quán nảy sinh bài xích. Cùng lúc với ngài tung tin đồn, chúng ta phái người giả ý cùng với người của Trường Phong đạo quán tiếp xúc ở một nơi bí mật, đương nhiên, người tiếp xúc là chúng tôi tự mình bố trí.

Có tin đồn, một số kẻ đa sự của Trung thổ nhất định sẽ tiến hành điều tra. Lúc này, tôi liền báo cho ngài vị trí gặp gỡ bí mật, ngài trong lúc vô ý giả vờ cấp cho đám người nhiều chuyện, như vậy, người của Trường

Phong đạo quán có trăm cái miệng cũng không bào chữa nổi, có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng tẩy không sạch.”

Hầu Quang Bình sững sốt, trong lòng thầm nghĩ:”Kế hoạch thiên y vô phùng như vậy, làm sao trong chốn lạt có thể nghĩ ra được đây? Trong chuyện này nhất định có lý do, ta thấy kẻ giết chết đám đệ tử của đạo quán không phải bọn chúng, nhưng bọn chúng nhất định cũng không thoát khỏi liên can.

Nếu muốn lợi dụng bọn chúng, nhất định phải giả vờ không biết. Chết vài tên đệ tử thì sao? A a, người thật cho rằng ta sẽ đau khổ như vậy sao, ta căn bản là không đem đám đệ tử này đặt ở trong lòng.” Lão nghĩ đến đây, trong lòng âm thầm mỉm cười, đáp:”Quả nhiên là diệu kế, chúng ta cứ quyết định như vậy đi.”

Thú nhân lão đại nói:”Hầu chương môn thật sáng khoái, chúng ta liền phân công bắt đầu hành sự đi, phương thức liên lạc cứ như cũ. Bây giờ nhiệm vụ cấp bách đó là đem đám thi thể của các đạo huynh chết không minh bạch này xử lý một chút.”

Hầu Quang Bình đáp ứng một tiếng, bốn tên thú nhân đưa mắt nhìn nhau, trao đổi ánh mắt, trong lòng cười thầm :”Đại công cáo thành, đợi đến khi thành công đem Trường Phong đạo quán cùng các đạo quán và miếu tự khác ở Trung thổ phân hóa ra, chúng ta đem vật trong tay thỏa hiệp với hần, khiến cho hần vì chúng ta làm việc, có cái Trung thổ đại đạo quán này duy trì, chúng ta thắng càng thêm lớn, điều này không phải là rất tuyệt diệu sao.”

Hầu Quang Bình mặc dù không biết bốn tên thú nhân trước mặt này trong hồ lô bán thuốc gì, nhưng lão ta cũng không phải là loại người chịu người ta sai khiến, lão ta không phải là đang lợi dụng thú nhân sao? Hầu Quang Bình vừa xử lý thi thể của đệ tử mình, trong lòng thầm nghĩ:”Các người lợi dụng ta làm loạn thế cục Trung thổ, ta lợi dụng lực lượng của các người tiêu diệt đám người có thực lực ở Trung thổ, đợi sau khi ta âm thầm nuôi lớn lực lượng rồi, ta một cước đá bay các người, ta liền trở thành bá vương tại Trung thổ, lúc đó xem ai dám cười ta. Hừ, ai cười đến cuối cùng, còn chưa biết được?”

128. Chương 128: Huyết Tinh Khí Tức.

Mặc dù là cấp tốc chạy đi, nhưng cước lực của Trần Nhược Tư cũng là có hạn, bọn họ kiên trì chạy cả ngày lẫn đêm, chạy mất năm ngày mới đến địa vực quản hạt của Ngọc Cảnh châu thành, gần Bạch Vân đạo quán.

Suốt cả chặng đường, Linh Cơ hết hỏi đông rồi lại hỏi tây, nhưng nàng từ trong miệng của Trần Nhược Tư không hề thu thập được tin tức tình báo mà mình muốn. Nàng mặc dù cảm thấy có chút thất vọng nhưng trải qua mấy ngày ở cùng với Trần Nhược Tư, nàng vô ý phát giác ra, ấn tượng tốt về Trần Nhược Tư lại tăng thêm một chút nữa.

Mấy ngày này, Trần Nhược Tư vẫn nghĩ đến một vấn đề duy nhất, đó là vì sao sau khi mình lợi dụng lực lượng của Vạn Tượng Càn Khôn Quyển ở địa lao Minh tộc liệu thương cho Linh Cơ, bản thân mình đột nhiên trở nên mất sáng tai thính. Hần án theo phương pháp khi đó thử nghiệm lại rất nhiều lần nhưng đều thất bại, hần không bởi vì điều đó mà mất đi tin tưởng, vẫn như cũ mỗi ngày luyện tập thử nghiệm. Kỳ thật, nguyên nhân thất bại của hần rất đơn giản, là bởi vì ngày nào hần cũng muốn nhanh chóng gặp lại Mộng Tuyết, vào lúc luyện tập tư tưởng có chút hỗn loạn, không chân chính tinh tâm tu luyện mà thôi.

Mặc dù Trần Nhược Tư không thể khiến cho loại cảm giác mất sáng tai thính đó hiện trở lại, nhưng bản thân hần mỗi lần luyện tập một lần, hần đều có thể cảm giác rõ ràng khí lực lưu động trong cơ thể mình có sự tăng cường, điều này cũng là một cái nguyên nhân khác làm cho hần tiếp tục kiên trì tu luyện.

Thân thể của Trần Nhược Tư vốn là một cái phạm nhân thân thể, dưới cơ duyên xảo hợp, trải qua sự luyện hóa của lam sắc liệt diễm dưới luyện ngục Minh tộc biến thành bất tử bất diệt chi thân. Mặc dù là như vậy nhưng pháp lực của hần không bởi vậy mà trường tiến, hần ngẫu nhiên có thể phát ra công kích lực chính là hần trong lúc vô ý đem lực lượng của hộ tâm tiên khí trong cơ thể mình kích phát ra, mà đạt tới mục đích công kích địch nhân.

Trần Nhược Tư trước đó án chiếu theo phương pháp luyện tập hành khí mà mình đã học ở đạo quán, hần cảm thấy căn bản là không có tiến bộ, ngược lại hần và Mộng Tuyết sau khi có quan hệ vợ chồng thân mật, hần lại cảm thấy năng lực của bản thân có sự tăng tiến. Điều này là bởi vì thân thể của hần vốn không

phải là thân thể của thường nhân, mà là một cái quái dị thân thể có thể hấp thu năng lượng trong cơ thể của người khác, điều này hẳn không hề hay biết, Mộng Tuyết đương nhiên càng không biết.

Chỉ bởi vì hẳn mỗi lần hấp thu đi năng lực đều cực kỳ ít, không làm cho Mộng Tuyết cảm thấy không thích nghi mà thôi. Hơn nữa Mộng Tuyết đã là tiên tử, mất đi một chút năng lượng, một chút nghỉ ngơi rất nhanh có thể khôi phục trở lại, điều này cũng khiến cho bọn họ không phát hiện ra chỗ quái dị của thân thể của Trần Nhược Tư.

Trần Nhược Tư hiện tại dựa theo phương pháp luyện tập mà bản thân trong lúc vô ý lĩnh ngộ ra được, may mắn là cũng thích hợp với đặc điểm hấp thu năng lượng của thân thể mình, điều này cũng là lý do khiến cho hẳn cảm thấy năng lực của bản thân nhanh chóng tăng lên lúc hấp thu lực lượng của Vạn Tượng Càn Khôn Quyển.

Chương môn của Bạch Vân đạo quán, mặc dù đem thi thể của đệ tử mình hỏa thiêu, nhưng lão ta không hề làm cho xong hết, vết máu ở hiện trường còn lưu lại trên khoảng sân nhỏ phía trước đạo quán. Sự việc đó mặc dù đã trải qua năm ngày, nhưng mùi máu tanh nồng vẫn chưa hoàn toàn tan hết.

Mà trên khoảng sân nhỏ, bây giờ xuất hiện một loại hiện tượng kỳ quái, một đoàn hắc sắc vụ đoàn không ngừng bay vòng quanh trên không trung. Khiến cho đám chim chóc trong khu rừng gần đó hoảng sợ cả ngày cả đêm kêu không ngừng.

Hai người Trần Nhược Tư và Linh Cơ ở trong khu rừng nghe được tiếng kêu của đám chim chóc, bọn họ cảm thấy tâm phiền ý loạn, ngẩng đầu nhìn đám chim chóc đang bay trên trời chửi rằng: “Con mẹ các người đám chim chóc chết tiệt, có phải là con mẹ người bị giết bị róc thịt, ở đó khóc tang, khiến cho người ta phiền não chết đi được.”

Linh Cơ nhìn Trần Nhược Tư, mở miệng trêu chọc, nói: “Trần tiểu tử, người làm gì mà phải buồn bực tức giận chứ, có phải là rất nhanh sẽ gặp được Mộng Tuyết của người mà như vậy không?”

Trần Nhược Tư vẻ mặt tươi cười, nói: “Này, này, cô có ý gì đây, ta đem chuyện của ta nói cho cô, cô lại lấy nó trêu ta. Lại nói, ta chửi đám chim kia thì có liên quan gì đến cô chứ.” Lúc hẳn nói, vẻ mặt mặc dù mang theo nụ cười, nhưng trong lòng lại không thống khoái, thầm nghĩ: “Nếu không phải là thấy người liều mạng cứu ta đi ra, nói gì ta cũng sẽ không nói cho người sự việc giữa ta và Mộng Tuyết.”

Chỉ có điều, ta bây giờ tâm tình lo lắng đích xác là bởi vì ta mấy ngày nay không gặp Mộng Tuyết mà tạo thành. Cũng không biết các nàng bây giờ ra sao rồi, còn ở cái khách sạn đó không? Các nàng không có tiền, làm sao thoát đi đây?” Hẳn nghĩ đến đây, bắt đầu dĩ lắc lắc đầu, thở dài một hơi.

Linh Cơ đã cảm thấy đám chim chóc này có chút không giống bình thường, nàng ngẩng đầu cẩn thận quan sát đám chim chóc đang bay lượn kêu hót trên không trung, nhìn thấy bộ dạng kinh hoảng của bọn chúng, trong lòng nghi hoặc: “Đám chim chóc này vì sao lại có bộ dạng như là bị làm cho kinh hoảng nhỉ, chẳng lẽ nơi này từng phát sinh ra sự việc khiến cho chúng nó cảm thấy sợ hãi sao. Ngay cả chim chóc cũng kinh hoảng e sợ như vậy, nhất định là thảm sự mà người ta không có cách nào tưởng tượng ra rồi. Trong không khí còn có mùi máu tanh lúc ẩn lúc hiện, xem ra nơi này nhất định là chết không ít người rồi.” Nghĩ đến đây, nàng mỉm cười quỷ dị, nói: “Chim chóc trên không trung đích xác là khóc tang, người chửi một chút cũng không sai, người muốn biết đám chim chóc này vì sao mà trở nên như vậy không?”

Trần Nhược Tư không hề suy nghĩ liền trả lời: “Thật, cô không phải là chim, làm sao có thể biết được đám chim chóc vì cái gì mà như thế chứ, ta thấy cô hơn nữa là đang lừa gạt ta, ta sẽ không tin lời của cô đâu?”

Linh Cơ cười nói: “Trần tiểu tử, ta nói người năng lực thấp kém người lại không thừa nhận, người chẳng lẽ không cảm thấy tồn tại trong không khí khu rừng này có chút quái dị sao? Đám chim chóc đó đúng là bị không khí quái dị này làm cho tiếng hót trở nên quái dị.”

Trần Nhược Tư dụng tâm kiểm tra, có lẽ bởi vì mũi của hẳn không đủ linh mãnh, không có ngửi ra điểm bất thường trong không khí, trong lòng thầm nghĩ: “Cô ta nhất định là đang lừa gạt ta, ta giả vờ ngửi ra dạng khí tức xem cô ta nói như thế nào.” Nghĩ đến đây, hẳn quay đầu lại nhìn Linh Cơ, mỉm cười quỷ dị, nói: “Cô nói xem thật ra trong không khí có cái gì khác thường đây, xem xem chúng ta ngửi ra cùng một dạng không?”

Linh Cơ dường như nhìn thấu suy nghĩ của Trần Nhược Tư, cười nói: “Xem ra ta thật sự là coi thường người rồi, mỏng manh khí tức trong không khí chỉ có cao thủ như chúng ta mới có thể nhận thấy được, không nghĩ đến người bây giờ đã nhận ra được, xem ra mấy ngày nay người tiến bộ thật sự là không nhỏ.”

“Ta khinh, cao thủ cái gì, vẫn là dạng bị người ta gọi đến đuổi đi, giam vào đại lao thôi. Một ngày nào đó, ta muốn cho cô ở trước mặt ta, không dám nhắc đến hai chữ ‘cao thủ’ này. Dù sao, nơi này chim chóc quái dị như vậy, chẳng lẽ thật giống như nàng ta nói, trong không khí ẩn chứa một cỗ khí tức khác thường sao, là cái gì khí tức nào nhỉ....” Trần Nhược Tư trong lòng không phục, nhưng hắn cũng không thể nhân nại, nghĩ đến đây, hắn lại rơi vào trong im lặng, qua một lúc lâu, trong lòng hoảng sợ, mới mở miệng nói ra “Huyết tinh khí tức” bốn chữ.

Linh Cơ trong lòng thất kinh, đáp: “Người làm sao biết được là huyết tinh khí tức, chẳng lẽ người thật sự nghĩ thấy sao?”

Trần Nhược Tư có chút giật mình đáp: “Thật là huyết tinh khí tức sao, ta không nghĩ thấy, mà là đoán mò ra thôi.”

Linh Cơ nói: “Đúng là huyết tinh khí tức, hơn nữa là từ phía trước truyền tới.”

Trần Nhược Tư nói: “Án theo cô nói, nơi này nhất định là phát sinh ra thảm sự khiến cho người ta cảm thấy khủng bố. Đi nhanh, chúng ta nhanh đi tới xem sao.” Nói xong, Trần Nhược Tư gia tăng cước bộ, hướng về phía Linh Cơ chỉ bước nhanh tới.

Linh Cơ đối với sự tình phát sinh của nhân loại không thêm quan tâm, nàng thấy Trần Nhược Tư nóng lòng muốn điều tra rõ ràng chân tướng sự việc, nàng có chút không tình nguyện đi theo.

Không đến một lát, một cỗ nhàn nhạt huyết tinh khí tức truyền đến lỗ mũi Trần Nhược Tư. Trong lòng Trần Nhược Tư cũng cảm thấy có chút kinh hoảng. Trước đây hắn mặc dù đã từng chứng kiến tràng cảnh sát nhân, nhưng trước tới giờ đều không có nghĩ thấy mùi máu tanh nồng nặc đến vậy, Điều này cũng là một lý do khiến cho hắn cảm thấy kinh hoảng. Bọn họ càng đi về phía trước, mùi máu tanh càng thêm nồng, chim chóc trên không trung kêu hét càng lúc càng nhiều, tiếng hét càng lúc càng lớn.

Điều này, khiến cho Trần Nhược Tư càng thêm cảm thấy kinh hoảng.

129. Chương 129: Oan Hồn Nộ Khí.

Linh Cơ mỉm cười, giống như u linh di động đến bên cạnh Trần Nhược Tư, vỗ nhẹ lên bả vai hắn nói: “Người sao rồi, không phải là bởi vì nhìn thấy trên mặt đất nhiều vết máu như vậy mà cảm thấy sợ hãi đấy chứ.”

Trần Nhược Tư mạnh mẽ nuốt xuống vật chất nơi vết máu, lắc lắc đầu, đóng giả một bộ dạng không có việc gì, nói: “Không có, một chút cũng không cảm thấy sợ hãi. Nơi này vì sao chỉ có vết máu mà không có người nhỉ?”

“Người đúng là một tên to đầu ngu ngốc, thi thể của người đương nhiên đã bị xử lý sạch sẽ rồi.” Linh Cơ nói.

“Ân, có đạo lý.” Trần Nhược Tư đáp: “Phía trước có cái đạo quán, chúng ta tới xem sao, nói không chừng sẽ phát hiện ra được điều gì đó.” Hắn nói đến đây, không đợi Linh Cơ đáp lại lập tức đi thẳng đến cổng Bạch Vân đạo quán.

Hắc sắc vụ khí đang bay vòng vòng trên không trung, chậm chậm hướng mặt đất bay xuống.

Linh Cơ là công chúa Minh tộc, khí tức của quỷ hồn làm sao có thể thoát khỏi lỗ mũi của nàng được. Nàng thấy Trần Nhược Tư không hề phát hiện ra hắc sắc vụ khí lơ lửng trong không trung, nàng cũng không nhắc nhở hắn, mục đích của nàng chính là muốn cho Trần Nhược Tư hoảng sợ một phen mà thôi.

Trần Nhược Tư bước chân đi qua cánh cửa đạo quán, Linh Cơ không cùng tiến vào mà ngậm tụ pháp lực muốn đem đám oan hồn đang lơ lửng giữa không trung kia đánh tan.

Linh Cơ mặc niệm chú ngữ, song thủ theo đó vung lên phát lực, vài đạo bạch quang như thiểm điện từ lòng bàn tay của nàng bắn ra, bay thẳng vào một đoàn hắc sắc vụ khí trong không trung.

Đoàn hắc sắc vụ khí này nhanh chóng tán đi, hóa thành đoàn hắc sắc vụ khí nhỏ hơn, nhờ đó mà trách thoát khỏi công kích Linh Cơ phát ra.

Linh Cơ thấy vậy nhất thời cảm thấy vô cùng kỳ quái, trong lòng buồn bực: “Oan linh có thể động phân giải, ta từ trước đến nay còn chưa từng nhìn thấy qua.” Nghĩ đến đây, nàng chuẩn bị xuất thủ công kích một lần nữa, lúc này, nàng nhìn thấy trên không trung vài đám tiểu hắc sắc vụ khí nọ nhanh chóng tụ tập lại một chỗ, hình thành một phiến cực lớn hắc sắc vụ khí, che kín cả khoảng không phía trên đầu nàng, khiến cho nàng cảm thấy bầu trời dường như đột nhiên tối sầm lại.

Trong lòng nàng kinh ngạc, sắc mặt biến đổi, nhất thời hoa dung thất sắc, vẻ mặt tái nhợt, hoảng sợ thầm nghĩ: “Oan hồn nộ khí, chẳng lẽ đây chính là oan hồn nộ khí mà Minh tộc đồn đại.” Nghĩ đến đây, nàng vội vàng chạy nhanh vào đạo quán.

Trần Nhược Tư vừa mới tiến vào đạo quán, bầu trời đột nhiên vô duyên vô cớ trở nên tối sầm, trong lòng đang nghi hoặc, đột nhiên, hắn nhìn thấy một cái nhân ảnh đang chạy nhanh về phía hắn. Còn không đợi hắn có phản ứng, bóng người đó đã đến bên cạnh hắn rồi, ôm lấy eo hắn xông ra khỏi đạo quán, cấp tốc hướng phía xa chạy đi.

Qua một lúc lâu, Trần Nhược Tư mới lấy lại tinh thần, cũng nhận ra người ôm hắn bỏ chạy là Linh Cơ. Trần Nhược Tư trong lòng càng cảm thấy kinh ngạc, thầm nghĩ: “Vừa rồi trời đột nhiên tối sầm, chẳng lẽ Minh tộc nhân truy đuổi tới rồi? Ân, khẳng định là như vậy, nếu không bằng vào nàng công chúa Minh tộc, còn phải sợ ai chứ? Xem ra nàng ta thật sự còn có chút điểm lương tâm, nhìn thấy nguy hiểm không hề đem ta bỏ rơi.” Nghĩ đến đây, hắn cảm đối với Linh Cơ lại tăng thêm một chút.

Linh Cơ mang theo Trần Nhược Tư, chạy không biết bao lâu mới ngừng lại. Nàng thả Trần Nhược Tư xuống, bản thân bước qua một bên dựa vào một gốc cây lớn thở hổn hển. Trần Nhược Tư vội bước đến quan tâm hỏi: “Linh Cơ công chúa, cảm ơn cô. Chỉ có điều, ta không hiểu, lúc cô mang ta bỏ chạy ta căn bản không có phát hiện ra người truy đuổi chúng ta, xin hỏi chuyện này là như thế nào vậy?”

Linh Cơ hít thở dồn dập vài hơi, nhìn Trần Nhược Tư nói: “Nếu để cho người nhìn thấy nó, người đã không thể cứu được rồi.”

Trần Nhược Tư hỏi: “Cô nói lời này là có ý gì đây, nghe khẩu khí của cô dường như là biết rất rõ về kẻ đến kia, cô nói cho ta biết bọn họ rốt cuộc là yêu nhân phương nào? Là Minh tộc nhân sao?”

“Người để ta thở cái đã có được không, người không thấy ta hít thở không thông sao?” Linh Cơ nhăn mặt đáp.

Trần Nhược Tư nói: “À, xin lỗi, ta nhất thời nóng vội, cô cứ nghỉ đi đã.” Nói xong, hắn xoay người ngồi xuống mặt đất, ngẩng đầu nhìn đám chim chóc đang kinh hoảng kêu hót trong không trung, cả khoảng sân nhỏ đầy vết máu phía trước Bạch Vân đạo quán xuất hiện trong đầu hắn, suy nghĩ của hắn cũng tại đó trong nháy mắt nhập vào thể giới hư ảo.

Hắn cảm giác được hơn mười người thậm chí là mấy trăm người đang nằm trong vũng máu, đồng thời đưa tay về phía hắn cầu cứu. Hắn nhìn thấy cánh tay cầu cứu đầm máu từng giọt từng giọt chảy xuống, trong lòng hoảng hốt, nhất thời không biết làm sao, khiếp sợ lùi lại. Đột nhiên, tay của đám người đó ngừng lại, tự nhiên rơi xuống không động đậy. Một thanh âm khùng bố truyền vào trong tai hắn: “Người thật không phải là người, lại thấy chết mà không cứu, ta muốn giết chết người.”

Trong tư tưởng của Trần Nhược Tư trải qua đoạn này thì hắn cảm thấy một đôi bàn tay chân chân thật thật đặt lên vai hắn, dọa hắn nhảy dựng lên, trong lòng hoảng sợ, xoay mạnh thân hình, đem bàn tay đang đặt trên vai hắn hất ra ngoài, sau đó nhanh chóng đứng dậy, kinh hoảng lùi lại vài bước.

Linh Cơ thấy hắn quái dị như vậy, trong lòng thầm nhủ: “Hắn làm sao vậy, chẳng lẽ là trúng tà rồi hoặc là bị cảnh máu me vừa rồi làm cho hoảng sợ hồn vía lên mây cả rồi.” Nghĩ đến đây, nàng nhìn chăm chăm vào Trần Nhược Tư vô cùng kỳ quái nói: “Trần tiểu tử, người sao vậy?”

Trần Nhược Tư mới từ trong huyền cảnh tỉnh táo trở lại, nghe Linh Cơ hỏi mới ý thức được bản thân mới vừa rồi có chút thất thố, cũng cảm thấy có chút nghi hoặc, thầm nghĩ: “Ta làm sao vậy nhỉ, trước kia không sợ trời không sợ đất, bây giờ lá gan sao lại nhỏ như thế này chứ? Chẳng lẽ là bởi vì ta bây giờ đã trải qua nhiều truyện, đã biết được sự hiểm ác của thế gian, bởi vậy mà cảm thấy sợ hãi sao? Không, không thể nào, ta tuyệt đối không phải là một kẻ nhát gan sợ chết.”

Nghĩ đến đây, hắn im lặng một lát, thay đổi ý niệm đáp: “Chẳng lẽ là năng lực của ta không đủ cường đại mới sinh ra nhát gan, nếu ta có thể đánh thắng tất cả mọi người trên thế gian, như vậy ta không phải sợ cái gì nữa, người ta thường nói, nghệ cao nhân đảm đại, chẳng lẽ là cái đạo lý này. Ài, suy đi nghĩ lại, vẫn là năng lực của mình quá kém đi.” Hắn nghĩ đến đây, thở dài một hơi, nói: “Không có gì, chỉ là mới vừa nghĩ đến một việc nghĩ quá mức nhập thần mà thôi.”

Linh Cơ cười, có chút không tin tưởng nói: “Thật là như vậy sao? Ta thấy bộ dạng vừa rồi của ngươi làm sao lại giống như là một vẻ mặt rất sợ hãi nhỉ.”

Trần Nhược Tư sờ sờ khuôn mặt mình, khẽ cười nói: “Có sao, khuôn mặt ta có vẻ sợ hãi sao?”

Linh Cơ chỉ cười không đáp lại, ngồi xuống bên cạnh một gốc đại thụ nhìn về phía xa rơi vào im lặng.

Mấy ngày nay, Trần Nhược Tư từ trước đến giờ đều chưa từng nhìn thấy nàng ta như vậy, bây giờ nhìn thấy bộ dạng của nàng ta như là có rất nhiều tâm sự, bất giác cảm thấy kỳ lạ, trong lòng thầm nghĩ: “Hôm nay nàng ta làm sao vậy nhỉ, vừa rồi vô duyên vô cớ mang ta bỏ chạy, bây giờ lại trầm mặc không nói một lời, nàng ta nhất định có tâm sự.” Nghĩ đến đây, hắn đi đến ngồi xuống bên cạnh Linh Cơ, hỏi: “Làm sao vậy, có tâm sự?”

Linh Cơ lắc lắc đầu, đáp: “Không có gì, chỉ là đang nghĩ đến một số việc.”

Nàng ta lúc này đang nghĩ đến những việc liên quan đến oan hồn nô khí được lưu truyền trong nội bộ Minh tộc. Minh tộc nhân đồn đại rằng, oan hồn nô khí là người hoặc là vật linh sau khi vô cớ bị giết hại, một cỗ oán khí không có cách nào nhập vào đất mà theo linh hồn một đường tiến nhập vào thế giới hư vô.

Theo thời gian, oán linh trong thế giới hư vô càng lúc càng nhiều, đám oán linh ở trong hư vô thế giới phiêu dạt bất định, sau quãng thời gian dài, oán khí cũng không biến mất. Mà đám oán linh hận ý ăn sâu, sau khi trải qua thời gian dài đem những oán linh này tụ tập lại đến một số lượng nhất định, dưới cơ duyên xảo hợp dần dần hình thành một cái chính thể như quả cầu tuyết. Oán linh sau khi hình thành một cái chính thể, ở trong hư vô thế giới, oán khí sẽ không bị tiêu diệt, tiếp tục theo thời gian trôi đi, năng lực của oán linh càng lúc càng cường đại, cho đến khi chạy ra khỏi hư vô thế giới, tiếp nhập nhân thế.

Oán linh ở trong nhân thế tồn tại ở dạng giọt nước hoặc là mây mù (vân vụ). Mặc dù hình thái của nó là như vậy nhưng bên trong nó lại hàm chứa một cỗ lực phản nộ mà tà ác cường đại. Oán linh này, khi chưa tìm được người hoặc vật thích hợp để nhập vào, cỗ lực phản nộ mà tà ác đó giống như mây khói chỉ có thể nhìn thấy mà không thể chạm vào.

Một khi oán linh ở nhân thế tìm được y phụ thể thích hợp, cỗ tà ác lực đó sẽ trọng hiện hậu thế. Nói cách khác, oán linh một khi tìm được y phụ thể, cũng sẽ là ngày tai nạn phủ xuống thế gian.

Mà cái oán linh này cũng chính là oan hồn nô khí trong truyền ngôn của Minh tộc nhân. Vừa rồi Linh Cơ nhìn thấy vụ khí, có phải là oan hồn nô khí hay không, nàng cũng không có cách nào xác nhận, đó chỉ là cảm giác của nàng mà thôi. Lúc này, nàng vô cùng hi vọng cảm giác của mình là sai lầm.

130. Chương 130: Hắc Sắc Vụ Khí.

Thân ảnh của Mộng Tuyết trong lúc vô ý đi vào trong huyền cảnh. Hắn suy nghĩ rất tập trung, hắn cảm thấy bản thân giống như một phần trong đó, không kiềm chế được cười nhẹ, miệng nói: “Nàng thật là đẹp, để cho ta ngắm nàng cả đời, ta đều ngắm không chán.”

Linh Cơ nghe Trần Nhược Tư nói vậy, ngẩn người, trong lòng thầm nghĩ: “Hắn yêu ta rồi, ta, ta phải làm sao đây, cứ tiếp tục ở cùng hắn như thế này nhất định sẽ sản sinh tình cảm với hắn mất. Bây giờ mặc dù ta có chút hảo cảm đối với hắn, nhưng ta phải khống chế bản thân mình không thể để cho hắn có ý nghĩ sai

lệch, nếu không, Minh vương hạ lệnh giết hần, ta sẽ không ra tay nổi.” Nghĩ đến đây, ánh mắt lạnh lùng nhìn Trần Nhược Tư nói:“Người nói cái gì vậy, không cần suy nghĩ lung tung nữa, hiện tại ta đã nghĩ ngơi tốt rồi, có thể đi tiếp.”

Trần Nhược Tư bị những lời này của Linh Cơ làm cho từ trong huyền cảnh tỉnh táo trở lại, đáp:“Ta không có suy nghĩ lung tung, mà là suy nghĩ quang minh chánh đại. Ta đợi cô quá đủ rồi, đã đợi đến mức không kiên nhẫn nổi nữa rồi, chúng ta đi thôi, ta sẽ không ở đây thêm một khắc nào nữa.” Hần nói xong, đứng dậy, phân biệt phương hướng một chút, bước nhanh về phía Ngọc Cảnh châu thành, đi thẳng một mạch không thêm ngoái đầu lại.

Linh Cơ thấy hần như vậy, trong lòng buồn bực :“Hần như vậy là ý tứ gì, khích lệ ta, bây giờ lại một bộ dạng không thêm để ý đến ta, đi trước rồi, chẳng lẽ lời nói vừa rồi của hần chỉ là làm cho ta cảm thấy vui vẻ thôi sao, ài, xem ra là ta suy nghĩ vẩn vơ mà không phải là hần suy nghĩ vẩn vơ rồi.” Nghĩ đến đây, nàng thở dài, trong lòng có chút không thoải mái, quyết miệng hét lên:“Này, này, người chờ ta với.”

Trần Nhược Tư xoay người lại nhìn Linh Cơ cười nói:“Cô có bản lĩnh thì cứ vượt qua ta đi, còn muốn ta đợi cô, nên nói xem, nói...” Lời của hần mới nói ra một nửa, thì nhìn thấy đoàn đoàn hắc sắc vụ khí đang ở phía sau lưng Linh Cơ nhẹ nhàng bay tới, nhất thời cảm thấy kỳ quái, cũng không nói nữa.

Linh Cơ thấy Trần Nhược Tư đang nói một nửa thì dừng lại, nàng vừa bước nhanh về phía trước vừa nói:“Người làm sao vậy, người muốn nói gì với ta?”

Trần Nhược Tư trong lòng kỳ quái:“Nàng ta lợi hại như vậy, sao không cảm ứng được xuất hiện tình huống quái dị nhỉ, không xong, nhất định là quái vật đã hóa thành hắc vụ so với nàng ta còn cường đại hơn, à, ta đã hiểu rồi, Linh Cơ mới vừa rồi nhất định là né tránh nó.” Nghĩ đến đây, trong lòng hần cảm thấy kinh hoảng, vội vàng hét lên:“Hắc vụ ,có hắc vụ đang bay đến phía sau lưng cô kìa.”

Linh Cơ thấy Trần Nhược Tư không giống như là đang nói đùa, vội vàng quay người lại, quả nhiên nàng nhìn thấy vô số đoàn hắc sắc vụ khí nhỏ nhỏ, đang bay về phía bọn họ, trong lòng âm thầm hoảng sợ:“Đám vụ khí này là cái gì vậy, sao ta không thể cảm ứng được sự tồn tại của chúng nó nhỉ, hỏng rồi, lúc trước nhìn thấy quả nhiên là oan hồn nô khí, nó dường như biết được ta có thể cảm ứng được sự tồn tại của nó, bây giờ đem lực lượng phân tán, hóa thành nhiều phần nhỏ. Kỳ quái, nó vì sao không đi tìm người thích hợp cho nó nhập vào mà lại muốn đi theo chúng ta nhỉ? Chẳng lẽ Trần Nhược Tư là người mà nó muốn tìm, điều này sao có thể, việc này không xảo hợp như vậy chứ.” Nghĩ đến đây, nàng có chút kinh hoảng hét lên:“Trần tiểu tử, xem ra vận khí của ngươi rất kém, ta không có biện pháp cứu ngươi nữa rồi, bây giờ nó tới là tìm ngươi đấy.”

Trần Nhược Tư nghe Linh Cơ nói vậy, nhất thời sợ hãi mặt mày biến sắc rất khó coi, thần tình khẩn trương nói:“Cô nói cái gì, nó tới tìm ta sao, cô đang nói đùa đấy à, cô nói xem nó là ai, vì sao muốn tìm ta chứ?”

Linh Cơ không quay đầu lại, cũng không lo lắng liền đáp:“Oan hồn nô khí, nó là oan hồn nô khí, nếu như ngươi bị nó nhập vào người, lực lượng của ngươi sẽ trở nên vô cùng cường đại, cơ hồ có thể đạt đến trạng thái vô địch, nhưng ngươi cũng bởi vậy mà quên mất bản thân, bị nó khống chế, ngươi chạy mau, ta dùng lực lượng mạnh nhất của ta tới ngăn cản nó.”

Trần Nhược Tư trong lòng kinh ngạc, thầm nghĩ:“Nghe giọng điệu của nàng ta dường như không phải là đang nói đùa, vụ khí đang tới này có lực lượng vô địch, cùng nó đối kháng không phải là tự đi tìm chết sao? Ta làm sao có thể tự mình bỏ chạy mà để cho nàng ta tìm chết được.” Nghĩ đến đây, khí khái nam tử hần đại trượng phu trong nháy mắt chiếm giữ toàn bộ đầu hần, hần bước nhanh tới trước người Linh Cơ, đem nàng che ở phía sau lưng, mắt nhìn chăm chăm vào vô số hắc sắc tiểu vụ đoàn đang chậm chậm bay đến, nói:“Cô nhanh chạy đi, cứ mặc kệ ta, ta sẽ không để cho cô bởi vì cứu ta mà oan uổng bỏ mạng, nó đã tới tìm ta thì cứ để cho nó tới đây đi.”

Linh Cơ nhìn thấy động tác này của Trần Nhược Tư, trong lòng thầm nghĩ:“Tiểu tử này đang làm cái quỷ gì vậy, chẳng lẽ hần thật sự không sợ chết, hoặc là hần biết rằng ta căn bản là ngăn không nổi oan hồn nô khí mà lo lắng cho ta đấy? Ân, nhất định là như vậy.” Nghĩ đến đây, nàng một tay nắm lấy Trần Nhược Tư, nhanh chóng bay lùi về phía sau.

Vô số hắc sắc vụ đoàn dường như có linh lực, cảm ứng được bọn Trần Nhược Tư muốn bỏ chạy, trong nháy

mắt liền hợp thành một cái chỉnh thể, tiếp đó, trong rừng cây đột nhiên nổi lên một trận gió lớn quái dị, cây cối lay động không ngừng, lá cây bay tán loạn, cát bụi chọt nổi lên. Bị trận gió lớn quái dị cuốn lên lá cây và cát bụi giống như cơn sóng lớn cuộn cuộn đánh tới Linh Cơ và Trần Nhược Tư.

Trần Nhược Tư và Linh Cơ thấy vậy, trong lòng kinh hoảng không thôi. Trần Nhược Tư nghĩ đến nếu như tiếp tục để cho Linh Cơ mang theo hắn bỏ chạy, hai người chắc chắn đều xong đời, hắn dùng lực lượng lớn nhất của bản thân tránh thoát khỏi bàn tay Linh Cơ, trong lòng thầm nói: “Linh Cơ cô nương, mạng của ta là do cô cứu ra từ trong tay Minh tộc nhân, ta bây giờ để cho cô một mình chạy trốn xem như là ta trả ơn đi.”

Tốc độ lùi lại của Linh Cơ rất nhanh, không bởi vì Trần Nhược Tư tránh thoát khỏi tay của nàng mà dừng lui lại. Linh Cơ sau khi lùi lại vài trượng mới ý thức được Trần Nhược Tư đã thoát khỏi tay nàng. Nàng trong lòng hoảng hốt, nước mắt chực trào ra. Nàng cả người dừng lại, không lùi lại nữa, yên lặng đứng tại đó.

Linh Cơ sau khi nhìn thấy Trần Nhược Tư bị sóng lớn cát bụi cuộn cuộn nuốt vào, một trận thương tâm khó chịu nhất thời tràn ngập trái tim nàng, nước mắt rớt cuộc cũng tuôn trào, trong lòng thầm nói: “Người vì sao mà ngốc vậy, chúng ta cùng nhau bỏ chạy còn có một tia sinh cơ, bây giờ làm gì cũng không kịp nữa rồi.”

Nàng biết Trần Nhược Tư bởi vì để cho nàng bỏ chạy mà tránh thoát khỏi tay nàng, lúc này trong lòng nàng dường như quên hết tất cả, quên đi bản thân là công chúa Minh tộc, quên đi mục đích tiếp cận Trần Nhược Tư của mình, nàng chỉ nghĩ đến một điều duy nhất đó là hắn có thể an toàn. Nàng không hề có ý muốn bỏ đi, mà ngây ngốc đứng ở đó chờ đợi Trần Nhược Tư đi ra từ con sóng cát bụi cuộn cuộn kia. Trong lòng nàng cho rằng, bây giờ chỉ có thể cùng hắn xông vào con sóng cát bụi cuộn cuộn kia mới có thể khiến cho nàng an tâm, mới có thể khiến cho nàng không có tiếc nuối.

Trần Nhược Tư không hề phát ra một tiếng la hét, cứ như vậy bị con sóng lớn đó nuốt vào, nhưng con sóng này không có bởi vậy mà dừng lại, vẫn tiếp tục hướng tới vị trí Linh Cơ đang đứng, cấp tốc cuốn tới.

Linh Cơ mặt không đổi sắc, trong lòng không hề cảm thấy kinh hoảng, chỉ mỉm cười, thầm nói: “Hắn vì ta mà bị oan hôn nô khí xâm chiếm thân thể, ta cho dù chạy thoát sau này nghe được hắn đã biến thành con rối do oán linh khu sử, trong lòng cũng sẽ cảm thấy bất an, còn không bằng bây giờ chết đi, như vậy lại nhẹ nhàng hơn.” Nghĩ đến đây, nàng một bộ dạng không sợ chết, đứng tại đó đợi con sóng lớn cát bụi cuộn cuộn cuốn đến.

Đám chim chóc trên không trung không ngừng kêu hót, lúc này dường như bị lực lượng đáng sợ của oán linh mang đến, sợ tới mức ngậm mỏ không dám phát ra thanh âm gì nữa.

Con sóng lớn đang cuốn tới, tiếng gió hô hô vang lên bên tai nàng. Nàng xem như không có chuyện gì phát sinh, đứng yên tại chỗ, cẩn thận lắng nghe tiếng đập của trái tim mình, trong đầu hồi tưởng lại tình hình lúc trước Trần Nhược Tư vì thả mình đi mà thể mình đỡ một chương của sự phụ hắn, tiếp đó là đến vẻ mặt tươi cười của hắn. Một lòng chỉ có một nguyện vọng mãnh liệt cầu được chết, khiến cho nàng tiến nhập vào một loại vong ngã cảnh giới, tiến nhập vào thế giới hồi ức.

Cây cối vẫn tiếp tục lay động, lá khô và cát bụi tạo thành con sóng lớn cuộn cuộn vẫn tiếp tục cuốn tới.

131. Chương 131: Phụ Thân Vị Quả.

Cây cối cũng dừng lay động, lá cây và cát bụi là tả rơi xuống.

Trong chốc lát, lá cây và cát bụi rơi xuống, thân ảnh của Trần Nhược Tư xuất hiện trong tầm mắt của Linh Cơ. Trần Nhược Tư đứng đó không hề nhúc nhích, ở quanh người hắn có vô số hắc sắc vụ khí, đang bay vòng vòng xung quanh.

Linh Cơ thấy vậy, cảm thấy càng thêm nghi hoặc, trong lòng buồn bực: “Oán linh này không phải là đã dung hợp thành một cái chỉnh thể nhập vào thân thể hắn rồi sao? Vì sao quanh người hắn vẫn còn bộ phận vụ đoàn không cách nào tiến nhập vào trong cơ thể hắn nhỉ? Kỳ quái, thật là kỳ quái.”

Thân thể của Trần Nhược Tư mặc dù là một trong những người thích hợp cho oán linh nhập vào, nhưng thân thể của hắn có chút đặc thù, hơn nữa trong cơ thể của hắn có hộ tâm tiên khí tồn tại. Oán linh vốn đem lực lượng sẵn có toàn bộ nhập vào cơ thể hắn một lần, nhưng mà, oán linh chi lực này bởi vì là lực lượng tà ác, khí tức của nó tương khắc với tiên khí. Điều này cũng là vượt ngoài ý liệu của oán linh, toàn bộ lực lượng của nó trong nháy mắt tiến vào trong cơ thể của Trần Nhược Tư, một số khí đoàn bị hộ tâm tiên khí trong cơ thể Trần Nhược Tư mạnh mẽ bức ra ngoài.

Kim quang mà Linh Cơ mới vừa thấy vừa rồi chính là quang mang do hộ tâm lực lượng trong thể nội Trần Nhược Tư phát ra.

Lúc này, trong thân thể của Trần Nhược Tư có hai cỗ lực lượng khác nhau đang không ngừng đối kháng lẫn nhau, phát sinh xung đột không ngừng muốn đem cỗ lực lượng còn lại bức ra ngoài cơ thể. Nếu không phải là thân thể hắn kết cấu phát sinh biến hóa kỳ diệu, sợ rằng sớm đã bị hai cỗ lực lượng này làm cho phình lớn, nổ thành từng mảnh nhỏ rồi.

Linh Cơ không biết tình hình lúc này, cũng không biết Trần Nhược Tư lúc này không bị oán linh khống chế, nàng không dám tới gần, chỉ có thể ở xa xa giương mắt lên nhìn động tĩnh của Trần Nhược Tư.

Không biết đã trải qua bao lâu, bên ngoài thân thể của Trần Nhược Tư dần dần hiện ra quang mang vàng nhạt, mà hắc sắc tiểu vụ đoàn đang bay vòng quanh thân thể hắn cũng càng lúc càng nhiều, trên đỉnh đầu Trần Nhược Tư còn xuất hiện loại khí thứ ba, đó là tầng tầng hơi nước bốc lên từ cơ thể của hắn.

Toàn thân Trần Nhược Tư trên dưới đầm đìa mồ hôi, cơ hồ mỗi một cái lông mao đều đổ mồ hôi.

Việc đổ mồ hôi này bị kim quang nhàn nhạt và hắc sắc vụ đoàn bao phủ bên trong, Linh Cơ không cách nào nhìn thấy được.

Theo kim quang bao phủ Trần Nhược Tư càng lúc càng cường thịnh, số lượng hắc sắc tiểu vụ đoàn bay vòng ngoài thân thể hắn cũng càng lúc càng nhiều.

Linh Cơ nhìn thấy tình huống này, cảm thấy vô cùng kỳ quái, thầm nghĩ: “Chuyện này là sao vậy, lực lượng của oán linh lại không có cách nào khống chế được thân thể của hắn, loại sự việc này làm cho người ta cảm thấy không thể nào tin được.”

Suy nghĩ của Linh Cơ còn tiếp tục thì lúc này Trần Nhược Tư đã được một vòng sáng do vô số đạo kim quang tạo thành bao bọc ở bên trong. Lúc này nhìn hắn như một bức tượng Phật thân được dát vàng. Hắc sắc tiểu vụ đoàn quấy nhiễu bên ngoài thân thể hắn dần dần tránh xa khỏi thân thể hắn, chậm chậm bay lên không trung.

Khi đoàn hắc sắc tiểu vụ cuối cùng cách xa Trần Nhược Tư, kim sắc quang mang trên người hắn trong nháy mắt biến mất. Thân thể của hắn cũng trở nên yếu ớt vô lực, đôi chân cũng không còn một chút lực lượng chống đỡ thân thể, thân thể hắn lao đảo vô lực ngã sấp xuống mặt đất, lập tức mất đi tri giác lâm vào hôn mê.

Vô số tiểu hắc sắc vụ đoàn bay lên không trung, ở trong không trung ngưng kết thành một cái chĩnh thể, sau vài lần biến hóa, huyền hóa thành bộ dạng nhân hình, đứng yên trong không trung nhìn chăm chăm vào Trần Nhược Tư đang lâm vào hôn mê, dường như là thì thầm tự nói, nó nói: “Tên gia hỏa này là kẻ thích hợp nhất cho ta phụ thể, vì sao lực lượng trong cơ thể hắn khiến cho ta không có cách nào khống chế tâm trí hắn nhỉ, nếu như bây giờ ta nhân lúc hắn yếu ớt vô lực mà khống chế hắn, như vậy cũng chỉ có thể tạm thời khống chế hắn, đợi lực lượng trong cơ thể hắn khôi phục lại, công sức của ta vì vậy mà trở thành công cốc. Hộ tâm chi lực trong cơ thể hắn mạnh mẽ như vậy, ngay cả ta cũng vô pháp khống chế hắn, trong tương lai hắn rất có thể sẽ trở thành đại địch của ta. Chỉ tiếc là, trước khi ta tìm được thân thể căn bản là không thể giết người. Ài, xem ra chỉ có thể đi tìm một người khác thích hợp cho ta phụ thể, đợi đến khi phụ thể thành công rồi, lập tức trở lại đem tên sẽ trở thành đại địch của ta trong tương lai này giết chết.”

Linh Cơ nghe xong những lời này, trong lòng âm thầm kinh ngạc: “Điều này sao có thể, Trần tiểu tử hiện tại ngay cả một phần năm lực lượng của ta cũng không có, tương lai làm sao có thể có năng lực cùng với người bị oán linh phụ thân chống lại đây? Thật không nghĩ đến, tiểu tử này lại là khắc tinh của người bị oán linh phụ thân.” Nghĩ đến đây, nàng nhìn thấy cái vụ đoàn nhân ảnh ở trong không trung bay đến một

vị trí, vận vẹo biến hóa, trong nháy mắt hóa thành vô số cái hắc sắc tiểu vụ đoàn, vòng vòng trên mặt đất, sau khi bay vài vòng mới bay đi.

Linh Cơ biết rằng lúc này nguy hiểm đã đi qua, nàng bước nhanh đến bên người Trần Nhược Tư, đỡ hắc đứng dậy, dùng tay vỗ nhẹ nhẹ lên mặt hắc, gọi: “Tiểu tử, Trần tiểu tử, người tỉnh lại.”

Vô luận là Linh Cơ gọi như thế nào đi nữa, Trần Nhược Tư vẫn không mở mắt. Linh Cơ thấy hắc một chút phản ứng cũng không có, nàng kinh hoảng vội vàng đưa tay đặt trước mũi hắc kiểm tra, thấy hắc vẫn còn hơi thở yếu ớt, trong lòng nàng mới buông lỏng xuống. Nàng mặc niệm chú ngữ Liệu thương quyết, đem pháp lực ngưng tụ trên tay phải, sau đó đặt lên trên ngực Trần Nhược Tư giúp hắc liệu thương.

Mặt trời sắp biến mất ở phía tây, ánh sáng của nó chiếu xuống khu rừng một mảnh vàng rực. Tiếng hót của đám chim chóc đã khôi phục lại bình thường, thỉnh thoảng còn truyền lại vài tiếng hót ngọt ngào.

Linh Cơ ngồi trên mặt đất trong khu rừng, yên lặng nhìn Trần Nhược Tư đang nằm trong lòng mình, trong lòng thầm nghĩ: “Ta làm sao vậy nhỉ, thấy hắc bị thương, trái tim ta cũng cảm thấy khó chịu, mà lúc hắc bình thường, ta lại muốn từ trong miệng hắc lấy được tin tức tư liệu ta cần.” Nghĩ đến đây, nàng bắt đầu dĩ lắc lắc đầu, thở dài một hơi.

Đột nhiên, có tiếng bước chân truyền đến tai Linh Cơ. Nàng ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy phía xa trong rừng xuất hiện ba cái nhân ảnh đang đi về phía vị trí của nàng.

Theo khoảng cách với ba người này càng lúc càng gần, nàng thấy rõ ba người là hai nữ và một nam.

Linh Cơ thấy ba người bọn họ, bước chân nhẹ nhàng, bước tiến như bay, nàng cảm thấy ba người đang đến này không phải là phổ thông nhân loại mà giống như là người tu hành, nàng trong lòng nghi hoặc: “Từ phương hướng của bọn họ liền có thể phán đoán ra bọn họ muốn đến Bạch Vân đạo quán ở phía trước kia, trước đó chúng ta từ Minh tộc chạy ra cũng gặp được một số người tu đạo đang đi tới Pháp Hoa tự, mà ba người này vì sao lại muốn tới đó nhỉ? Chẳng lẽ là tới truyền tin, muốn mời người của đạo quán này đi đến Pháp Hoa tự sao? Người tu hành ở Trung thổ toàn bộ tập trung ở Pháp Hoa tự, không biết là có mục đích gì? Đợi sau khi Trần tiểu tử tỉnh lại, nhất định bắt hắc mang ta đến Pháp Hoa tự điều tra thực hư.”

Trần Nhược Tư ho khan vài tiếng, chậm rãi mở mắt, hắc mơ mơ màng màng cảm thấy mình dường như đang nằm trong lòng Mộng Tuyết, hắc nhìn Linh Cơ nói: “Đây là nơi nào, nàng không việc gì chứ, nàng tới đây khi nào, có thể nhìn thấy nàng, đặc biệt là có thể nằm trong lòng nàng, ta cảm thấy đặc biệt vui sướng.”

Linh Cơ ngẩn người, nói: “Đây là khu rừng phía trước Bạch Vân đạo quán, ta cùng người ở chỗ này, người liền chớp mắt một lát, đã quên rồi sao? Người thật là ngốc nghếch.”

Trần Nhược Tư vừa nghe được giọng nói này, hắc phát hiện ra không giống giọng nói của Mộng Tuyết, hắc sửng sốt, dùng tay xoa xoa mắt, nhìn thấy mình không phải là đang nằm trong lòng Mộng Tuyết, hắc vội vàng đứng dậy, nhìn Linh Cơ cười nói: “Xấu hổ quá, ta vừa rồi mơ mơ màng màng, nếu như có nói điều gì khó nghe, mong cô bỏ qua cho.”

“Người không nói điều gì khó nghe cả, nhưng người nói ta một số lời khiến cho ta nghe cảm thấy không hiểu gì cả.” Linh Cơ cười đáp.

Trần Nhược Tư mỉm cười, trong lòng thầm nghĩ: “Vừa rồi ta bởi vì cho rằng cô là Mộng Tuyết mà nói ra những lời đó, nếu là Mộng Tuyết nghe được, nhất định có thể hiểu được những lời này của ta, không phải là nói cho cô, đương nhiên cô cảm thấy khó hiểu rồi. Ài, cũng không biết Mộng Tuyết các nàng bây giờ như thế nào rồi.” Nghĩ đến đây, hắc không khỏi thở dài, qua một hồi lâu hắc mới nói: “Quái vụ đoàn đuổi theo chúng ta đi đâu rồi? Cô không phải là nói chúng ta không có cách nào chạy thoát khỏi nó sao, bây giờ sao lại an toàn rồi.”

Linh Cơ ngẩn người, đáp: “Việc này xảy ra có chút kỳ diệu, ta nhất thời không thể giải thích rõ với người được, chúng ta vừa đi vừa nói.”

Trần Nhược Tư đồng ý một tiếng, xoay người lại, khi hắc nhìn thấy ba người phía xa, hắc không khỏi sửng người chốc lát, một trận vui sướng tràn ngập trái tim hắc, về mặt hiện ra nụ cười sung sướng. Hắc bước nhanh hơn, chạy như bay tới nghênh đón.

Linh Cơ không biết Trần Nhược Tư vì sao lại như vậy, nàng cũng không nghĩ nhiều, vội vàng đuổi theo.

132. Chương 132: Đồ Trung Ngẫu Ngộ.

Lâm Hân Ngọc và Mộng Tuyết thấy có hai người đang chạy về phía bọn họ, cảm thấy có chút kỳ quái, đề cao cảnh giác, khi các nàng nhìn thấy rõ người đang chạy đến là Trần Nhược Tư, các nàng cơ hồ không dám tin vào con mắt của mình, tin vào điều mình nhìn thấy là sự thật.

Hai người các nàng đồng thời dừng lại, ngây ngốc tại chỗ, niềm vui sướng trong lòng không cách nào hình dung nổi. Qua một lúc lâu, hai người bọn họ cơ hồ đồng thời gia tăng cước bộ, cấp tốc chạy tới nghênh đón Trần Nhược Tư.

Linh Cơ nhìn thấy hai tên nữ tử phía trước có cử động như vậy, nàng dường như cũng ý thức được điều gì đó, trong lòng bất giác sinh ra một chút không thoải mái.

Trần Nhược Tư lúc này trong lòng chỉ nghĩ đến Mộng Tuyết, hắn cũng chẳng thêm bận tâm nhiều như vậy, sau khi nhìn thoáng qua Lâm Hân Ngọc, mở rộng vòng tay, chạy về phía Mộng Tuyết đem nàng ôm chặt trong lòng.

Lâm Hân Ngọc mặc dù cũng chạy tới trước mặt Trần Nhược Tư, nàng nhìn thấy Trần Nhược Tư và Mộng Tuyết ôm lấy nhau, trong lòng cảm thấy một trận khó chịu, nước mắt rưng rưng. Nàng lo lắng tâm tư của mình bị người khác nhìn thấy, nàng vội vàng xoay người lại, yên lặng nhìn phía xa xa của rừng cây.

Điền Lập Phong thấy Trần Nhược Tư và Mộng Tuyết ôm lấy nhau, mà Lâm Hân Ngọc ở một bên không nhìn bọn họ, hắn ngay lập tức cũng hiểu được điều này là như thế nào, trong lòng bất giác sinh ra một chút ganh tỵ, hắn bước nhanh tới, nhẹ giọng nói với Lâm Hân Ngọc: “Lâm cô nương, cô làm sao vậy, không có việc gì chứ.”

Lâm Hân Ngọc dụi mắt, không thêm nhìn Điền Lập Phong liền quay đầu đi, cố nén nỗi buồn trong lòng, cười nói: “Hai người các người không cần như vậy có được không, bây giờ đang ở bên ngoài, các người không xấu hổ, nhưng chúng ta lại vì các người mà cảm thấy đỏ mặt.”

Mộng Tuyết biết Lâm Hân Ngọc cũng rất yêu Trần Nhược Tư, cũng biết rằng nàng ta bây giờ khả năng là có chút không thoải mái, nàng mặc dù không đành lòng tách ra nhưng bởi vì làm cho Lâm Hân Ngọc cảm thấy dễ chịu hơn mà rời khỏi vòng tay Trần Nhược Tư, khẽ cười nhìn hắn nói: “Mấy ngày nay chàng đã đi đâu vậy, làm chúng ta lo lắng chết đi được.”

Trần Nhược Tư mỉm cười, quay đầu lại nhìn Lâm Hân Ngọc gật gật đầu, chỉ vào Linh Cơ nói: “Để ta giới thiệu với mọi người một chút, nàng ta tên là Linh Cơ, ta đã đến Minh tộc một chuyến, thiếu chút nữa thì mất đi tánh mạng, may mắn có nàng ấy cứu giúp, nếu không ta sợ rằng không còn cơ hội gặp lại các người nữa.”

Lâm Hân Ngọc và Mộng Tuyết đối với người có tên là Linh Cơ này cũng không hề xa lạ, Lâm Hân Ngọc và Linh Cơ đã từng gặp mặt một lần. Nghe Trần Nhược Tư giới thiệu xong, hai người Mộng Tuyết và Lâm Hân Ngọc cơ hồ cùng lúc nói với Linh Cơ: “Linh Cơ cô nương, cảm ơn cô.”

Linh Cơ ngăn người, trong lòng thầm nghĩ: “Tiểu tử này thật sự là có người yêu, nhìn tình hình trước mắt thì hai nữ tử này đều yêu hắn.” Nghĩ đến đây, trong lòng nàng bất giác cảm xẹt qua một tia khó chịu, nàng âm thầm thở dài, đáp: “Không cần khách khí, trước đó hắn đã từng cứu mạng ta, bây giờ ta cứu hắn cũng là nên làm, các cô cứ coi như là ta trả lại cho hắn phần nhân tình là được rồi.”

Điền Lập Phong thấy bốn người này như không nhìn thấy mình, cảm thấy một tia lạc lõng dâng lên trong lòng, thêm vào đó hắn đối với Mộng Tuyết đã có chút động tâm, cho nên đối với Trần Nhược Tư sinh ra một loại địch ý, trong lòng phản hận: “Tiểu tử trước mặt này, nhìn vào tuổi so với ta còn nhỏ hơn, năng lực so với ta phải kém hơn mới phải chứ, vì sao các nàng đều thích hắn, ngay cả đưa mắt nhìn ta cũng không nguyên ý, chẳng lẽ ta thật sự kém cỏi vậy sao. Ta không tin ta sẽ thua hắn, có cơ hội ta nhất định phải làm cho hắn xấu mặt, hiển hiện một chút bản lĩnh của Điền Lập Phong ta.” Nghĩ đến đây, hắn có ý ho khan vài tiếng.

Trần Nhược Tư cười nói: “Tuyệt, vị nhân huynh này là ai đây, giúp ta giới thiệu một chút đi, để khách nhân chờ đợi là các nàng không đứng rồi?”

Lâm Hân Ngọc liếc mắt nhìn Điền Lập Phong, mỉm cười có chút khoa trương, nhìn Trần Nhược Tư nói: “Khách nhân, ha ha, người cho hấn thành khách nhân, hấn chính là một tên đầu gỗ ngốc nghếch, chúng ta cứu hấn bỏ chạy giữ mạng, hấn ngược lại còn oán trách chúng ta không nên cứu hấn. Nói đi cũng phải nói lại, nếu không có hấn xảo hợp đến Bạch Vân đạo quán, chúng ta cũng không còn gặp lại người nữa rồi.”

Điền Lập Phong nghe Lâm Hân Ngọc nói hấn như vậy, trong lòng cực kỳ tức giận, nhưng hấn ở trước mặt mọi người biểu hiện một bộ dáng rộng lượng, chỉ mỉm cười không nói gì.

Linh Cơ nói: “Ta thấy các người đi chuyến này mất công thôi, Bạch Vân đạo quán đó đã không còn ai cả, nếu ta không lầm thì người của đạo quán tất cả đã bị giết chết, không còn ai sống sót.”

Mộng Tuyết, Lâm Hân Ngọc, Điền Lập Phong ba người nghe Linh Cơ nói xong, sợ ngẩn người, cả nửa buổi không có động tác gì, vẻ mặt cũng trở nên vô cùng khó coi. Trần Nhược Tư thấy vậy, vội vàng hỏi: “Các nàng làm sao vậy?”

“Người của đạo quán thật là bị giết chết hết rồi sao?” Mộng Tuyết nhìn Trần Nhược Tư hỏi.

Trần Nhược Tư gật đầu nói: “Linh Cơ công chúa nói chính là sự thật, bên trong đạo quán không có người mà khoảng sân nhỏ phía trước đạo quán đầy vết máu khô. Thi thể ta cho rằng có thể đã bị người xử lý rồi, cho nên không có nhìn thấy.”

Lâm Hân Ngọc tức giận nói: “Thật độc ác, nhất định là đám thú nhân khốn nạn đó làm ra, chỉ có điều ta có chút không hiểu, thú nhân và chương môn của đạo quán này bộ dạng dường như rất là quen thuộc, vậy thì vì sao bọn chúng lại giết đệ tử của đạo quán nhỉ?”

Trần Nhược Tư giật mình nói: “Cô nói cái gì, cô làm sao biết được chương môn của cái đạo quán này và thú nhân có quan hệ, nếu thật là như vậy, thú nhân đó rất có khả năng cùng một số tiểu đạo quán khác có tiếp xúc qua, không lẽ bọn chúng mạnh mẽ yêu cầu người của đạo quán cùng bọn chúng hợp tác, không đàm phán thỏa đáng liền giết người. Nếu thật sự là như vậy, các tiểu đạo quán khác cũng có thể gặp phải cảnh ngộ tương tự rồi.”

Mộng Tuyết nói: “Loại khả năng này tính ra không phải là rất lớn, bọn chúng làm điều này chỉ khiến cho người tu hành Trung thổ đối với bọn chúng càng thêm bài xích và thù hận, điều này đối với bọn chúng một điểm tốt cũng không có.”

Điền Lập Phong ở một bên, vẻ mặt đau khổ, nhìn như có chút lo lắng, nói: “Xong hết rồi, nhiệm vụ sư phụ giao cho ta không có hoàn thành, ta còn mặt mũi nào trở về gặp sư phụ đây.”

Trần Nhược Tư nhìn thấy bộ dạng này của hấn, không hiểu được việc đó là như thế nào, Trần Nhược Tư khó hiểu nhìn Mộng Tuyết, ý chỉ về Điền Lập Phong.

Mộng Tuyết rất hiểu ý hấn, nàng mỉm cười, sau đó đem sự việc đã trải qua đơn giản kể lại một lần.

Trần Nhược Tư nghe Mộng Tuyết kể lại xong, trầm mặc một lát, trong lòng thầm nghĩ: “Chương môn của Bạch Vân đạo quán và thú nhân có qua lại với nhau, hơn nữa quan hệ khá mật thiết, chẳng lẽ hấn là một loại người phản bội lại người tu hành ở Trung thổ. Mà chương môn của Trường Phong đạo quán tức là sư phụ của Điền Lập Phong lại cùng hấn đưa thư trao đổi, có lẽ giữa bọn họ có bí mật không muốn người ngoài biết được?”

Ài, không nên suy nghĩ lung tung nữa, Trường Phong đạo quán là một cái đạo quán lớn, hơn nữa chương môn cũng là một người có danh vọng trong những người tu hành ở Trung thổ, ông ta sẽ không làm những việc cầu thả như vậy đâu. A, ta hiểu rồi, nhất định là thú nhân đó giết người của cái tiểu đạo quán này, sau đó đem chuyện giết người này đổ lên đầu Trường Phong đạo quán, dùng nó giả họa cho Trường Phong đạo quán. Nếu đúng là như vậy, bây giờ sẽ có tin đồn truyền ra ngoài rồi.

Muốn chứng minh nó có giống với dự đoán của ta hay không, đến các đạo quán lớn một chuyến, việc gì đều giải quyết được.” Nghĩ đến đây, trong lòng Trần Nhược Tư đã có chút đầu mối, nói: “Điền huynh, huynh

không cần khẩn trương, sư phụ huynh là người hiểu lý lẽ, sẽ nghe huynh giải thích, nếu đệ ta đoán không sai, vụ giết chết đám người của đạo quán này, trong đó nhất định có âm mưu.”

Linh Cơ đối với những lời này của bọn họ, một chút hứng thú cũng không có, không nhận được bĩu môi nói: “Các người sẽ không ở đây nói chuyện cho đến khi trời tối đây chứ, ta không muốn ở cái địa phương hoang vu không người này qua đêm đâu. Nếu không ta đi trước đây, vào thành đợi các người.” Nàng nói xong, vỗ nhẹ lên vai Trần Nhược Tư, mỉm cười bước nhanh về phía Ngọc Cảnh châu thành đi thẳng một mạch đầu cũng không thèm ngoảnh lại.

Mộng Tuyết nói: “Nàng ta dường như không nguyện ý ở cùng một chỗ với chúng ta, đi thôi, chúng ta cũng trở về thành thôi.”

Trần Nhược Tư nói: “Được rồi, nghe nàng, chúng ta về thành.” Nói xong, quay đầu nhìn Lâm Hân Ngọc nói: “Lâm cô nương, về thành, cô có ý kiến gì không?”

Lâm Hân Ngọc mỉm cười đáp: “Ta với Linh Cơ cô nương có cùng cảm giác, không nguyện ý ở chỗ địa phương quái quỷ này, người nói xem ta có nguyện ý trở về thành không?” Nói xong, nàng đi đến bên cạnh Mộng Tuyết, lời Mộng Tuyết đi về phía trước, nàng vừa đi vừa nói: “Bây giờ cô là của ta, đợi đến thành mới đem cô trả cho hắn, người giúp ta chiếu cố sư đệ đệ của ta một chút.”

Trần Nhược Tư mắt trừng trừng, quệt miệng, thở dài nhìn Điền Lập Phong nói: “Điền huynh, đi thôi, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.”

Điền Lập Phong thấy Trần Nhược Tư ôn hòa như vậy, đối với sự việc phân tích phán đoán rất có chủ kiến, trong lòng bất giác sinh ra hảo cảm đối với hắn, không tiếp biến hắn trở thành địch nhân giả tưởng của mình nữa. Hắn gật gù đầu, sóng vai với Trần Nhược Tư đi về phía trước.

133. Chương 133: Đa Quả Nhân Sư.

Ánh trăng mờ ảo chiếu xuống, soi rõ người đi đường. Trên con đường lớn vào Ngọc Cảnh Châu thành, ngoại trừ mấy người bọn Trần Nhược Tư, tuyệt không thấy một ai khác. Nhà cửa hai bên đường, xem ra không có lấy một bóng đèn, khiến cho khung cảnh càng trở nên yên tĩnh đến lạ kì.

Lâm Hân Ngọc nửa đùa, nửa thật nhìn Trần Nhược Tư nói: - Đến nửa đêm rồi, có lẽ ngay cả khách điếm đều đóng cửa hết. Đều tại hai người, dọc đường đi nói chuyện tào lao không chịu yên, đi đường lại chậm chạp, làm trễ nải thời gian, chỗ ở đêm nay, các người hãy lo nghĩ cách đi!

Trần Nhược Tư cùng Điền Lập Phong, trên đường đi nói chuyện rất tâm đắc, thật ra cũng có bàn luận rất nhiều chuyện, nhưng bọn họ đi đường như thế có thể nói là đã đi với tốc độ nhanh nhất rồi.

Trần Nhược Tư nghe Lâm Hân Ngọc nói thế, trong lòng có chút không thoải mái. Hắn nhíu mày, làm bộ hình dáng vô tội nói:

- Này, người nói chuyện có chút đạo lý được không, hai người chúng ta năng lực có hạn, không phải người không biết. Với lại, chúng ta cũng không có lôi kéo các người, chính các người đòi theo, sao có thể trách ta được?

- A, ý người trách ta không đúng phải không?

Lâm Hân Ngọc giương mắt nhìn Trần Nhược Tư nói.

Mộng Tuyết cười cười, nói: - - Linh Cơ cô nương không phải đã về thành trước rồi sao? Nói không chừng nàng đã chuẩn bị phòng sẵn cho chúng ta rồi, các người không cần phải tranh cãi. Đến khách điếm trước rồi hãy nói, sau này có thời gian, các người hãy lại đi tranh luận.

“Đúng a, đúng a, Mộng Tuyết cô nương nói rất có lý, nếu cứ tiếp tục tranh luận thì chỉ làm cho càng lúc càng thêm chậm thôi.” Điền Lập Phong đáp.

Trần Nhược Tư quay đầu hướng Mộng Tuyết nhìn lại, cười cười, đang định nói, đột nhiên hắn nhìn thấy trước cửa một gian điếm, có một bóng đen bỗng nhích động, hắn tưởng là kẻ trộm, không nghĩ gì thêm, cũng không nói gì thêm, lập tức đuổi theo bóng đen trước cửa điếm.

Ba người Mộng Tuyết, Lâm Hân Ngọc, Điền Lập Phong không hiểu tại sao, đưa mắt nhìn nhau rồi lập tức đuổi theo.

Trần Nhược Tư tới trước tiểu điểm kia quan sát thì thấy cửa chính vẫn còn nguyên, ngay cả cửa sổ cũng không có vấn đề gì, tịnh không có dấu hiệu bị trộm cắp, trong lòng buồn bực, nói: “Vừa rồi ta thấy một bóng đen thoáng qua, nếu không phải kẻ trộm, thì là ai nhỉ? Chẳng lẽ ta bị hoa mắt?” Hắn nghĩ vậy liền quay người lại hỏi: “Vừa rồi các người có thấy một bóng đen thoáng qua đây không?”

Ba người bọn Mộng Tuyết đều lắc đầu, cùng đáp: “Không có.”

“Kỳ quái, chẳng lẽ ta bị hoa mắt thật?” Trần Nhược Tư lắc đầu lẩm bẩm. Hắn nói xong, quay đầu nhìn thoáng qua cửa điểm bên kia, thấy trên đó lơ lơ có dán một bảng quảng cáo. Cũng không biết do hắn tò mò hay sao, hắn bước nhanh tới trước cửa, nường theo ánh trăng, cẩn thận xem bảng quảng cáo dán trước cửa.

Bọn Mộng Tuyết ba người không biết hắn đang làm cái quỷ quái gì, đều cảm thấy kỳ lạ, Giương mắt lên nhìn Trần Nhược Tư, trong lòng đều suy nghĩ. Qua một hồi lâu, Mộng Tuyết nói: “ Tư, ngươi đang làm cái gì vậy?”

“Các người mau đến đây xem, bảng cáo thị này, chắc chắn có quan hệ đến Trường Phong đạo quan.” Trần Nhược Tư đáp.

Bọn Mộng Tuyết các nàng đều ngăn người, đi tới trước cửa điểm. Mộng Tuyết dụng pháp thuật ngưng tụ một quang cầu trên tay, chiếu sáng cả một vùng trước tiểu điểm.

Các nàng nhìn thấy trên cửa điểm quả nhiên có dán một văn thư công cáo, tiêu đề: Báo cho người tu hành Trung thổ.

Lâm Hân Ngọc nhìn thấy quả nhiên lộ ra tờ công cáo, nàng bắt đầu đọc ra: “Theo chứng cứ, sự kiện mấy trăm đạo sĩ Bạch Vân đạo quan bị sát hại là do chưởng môn Trường Phong đạo quan bí mật phái người gây nên. Bạch Vân đạo quan chưởng môn bị giết vào giờ Tí, tại hiện trường, phát hiện một mảnh vải nhỏ khả khi, trên mảnh vải này có tiêu kí của Trường Phong đạo quan. Trường Phong đạo quan làm như vậy, sở dĩ là vì ba nguyên nhân: Thứ nhất, giết người diệt khẩu; thứ hai, gây loạn Trung thổ; thứ ba...”

Lâm Hân Ngọc đọc đến đây, Điền Lập Phong tức giận vọt tới cạnh cửa, chụp lấy tờ công cáo xé xuống, miệng không ngừng chửi rủa: “Hỗn cầu, công cáo này rõ ràng là vu cáo, con mẹ nó, thật là độc ác!”

Công cáo mặc dù đã bị Điền Lập Phong xé xuống, nhưng ánh mắt Trần Nhược Tư tịnh không có rời khỏi vị trí công cáo vừa rồi. Hắn cứ nhìn đến ngăn người ra, kỳ thật, hắn đang ở trạng thái nhập thần.

Mộng Tuyết lẫn Lâm Hân Ngọc thấy hắn như vậy, trong lòng buồn bực. Lâm Hân Ngọc tiến đến đẩy hắn một cái, nói: “Nghĩ gì vậy?”

Trần Nhược Tư cười cười quỷ dị, nói: “Ta nghĩ vấn đề khá phức tạp, nói ra các người cũng không hiểu được. nếu ta không đoán sai, người dán công thiếp này vẫn còn đang tiếp tục! bây giờ chúng ta chia ra hành động, nói không chừng có thể tìm người dán công cáo, bắt lấy hắn. Chúng ta sẽ hẹn gặp nhau tại cửa khách điểm lớn nhất Ngọc Cảnh Châu thành.” Hắn nói xong, không chờ bọn họ đáp lại, lại theo phương hướng bóng đen vừa rồi đi tức tốc đuổi theo, rất nhanh biến mất khỏi tầm mắt mấy người bọn Mộng Tuyết.

Điền Lập Phong không suy nghĩ nhiều, lập tức theo hướng ngược lại xông ra rồi biến mất trong bóng đêm.

Lâm Hân Ngọc vẻ mặt nghi hoặc nhìn Mộng Tuyết nói: “Mộng Tuyết tỉ, ngươi có đoán được hắn đang làm cái quỷ gì không? Chúng ta có tham gia trường nào nhiệt này không?”

Mộng Tuyết nói: “Ta cũng thấy cáo thị vừa mới dán đêm nay, hai chúng ta cũng hành động đi. Nếu may mắn bắt được người dán thiếp, như vậy thì có thể làm rõ sự thật trên bản công cáo này.”

Lâm Hân Ngọc vốn tưởng rằng Mộng Tuyết sẽ không theo lời Trần Nhược Tư chia ra hành động. nàng có chút bất đắc dĩ, thở dài nói: “Trong lúc không có hắn, vì hắn lo lắng nghĩ ngợi cũng không được, bây giờ thấy hắn rồi, lại cùng hắn xen vào việc người khác, nghĩ cũng không hay lắm.”

Mộng Tuyết cười cười, đẩy vai Lâm Hân Ngọc, nói: “Chuyện này quan hệ đến danh dự của Trường Phong đạo quan, cũng là trợ giúp đệ tử Trường Phong đạo quan, như thế sao gọi là xen vào việc người khác? Đi thôi, chúng ta tranh thủ tìm bắt người dấn công cáo, đừng để cho hai người bọn họ đánh giá thấp chúng ta! người nghĩ sao?”

Lâm Hân Ngọc gật đầu, sau đó hai người đồng thời bay lên không, bắt đầu quan sát động tĩnh trong thành Ngọc Cảnh Châu.

Trong trời đêm, từng cơn gió lạnh lẽo thổi qua khiến cho Mộng Tuyết cùng Lâm Hân Ngọc đang phi hành trong không trung cảm thấy một tia ớn lạnh. Lâm Hân Ngọc nói: “Người có thấy lạnh không, ta thể nào lại cảm thấy lạnh! nghĩ lại trước kia, ở nơi băng tuyết bao phủ cũng không thấy lạnh như vậy.”

Mộng Tuyết cười cười, đáp: “Nơi này mà lạnh a, ta thấy người trong lòng phát lạnh thì có. trước kia người trong lòng không có ưu tư, chỉ có niềm vui, tự nhiên sẽ được tâm bình khí hoà. còn bây giờ a, trong lòng người chứa không ít sự tình, lại không thể quên đi được, tâm tình tự nhiên trở nên trầm trọng. theo bản năng tự nhiên, cũng sinh ra một chút chán ghét, có lẽ bây giờ người đã hiểu tại sao lại cảm thấy lạnh.”

Lâm Hân Ngọc làm bộ kỳ quái, đùa giỡn nói: “Ta mới nói một từ lạnh, người có thể xuất ra hàng tràng đạo lý như vậy. bất quá, thật ra người đã nói ra những điều trong lòng ta. Xem ra từ nay về sau, ta phải tránh xa người ra, bằng không tất cả bí mật trong lòng ta người đều biết cả.”

Mộng Tuyết cười cười, nói: “Người đã không muốn đi theo ta, vậy chúng ta hãy tách ra, hẹn gặp lại!” Nàng nói xong, thẳng hướng con đường phía dưới hạ xuống.

Lâm Hân Ngọc biết nàng nói giỡn, cũng hiểu được nàng phát hiện phía dưới có động tĩnh. nàng không nghĩ nhiều, cũng tức tốc đuổi theo xuống.

Quả nhiên như Lâm Hân Ngọc đoán, vừa bay xuống thì nàng đã nhìn thấy một hắc y nam tử, tay cầm hơn mười tờ công cáo đứng cách trước mặt Mộng Tuyết mấy bước, nhìn quang cầu trong tay Mộng Tuyết, qua một hồi lâu, hắc y nam tử thốt lên một câu: “Các người không nên xen vào việc của người khác, nếu không đừng trách ta không khách khí.”

Lâm Hân Ngọc cười lạnh nói: “Chúng ta vốn không muốn nhiều sự, nhưng nghe khẩu khí người cuồng vọng tự đại như thế, ngược lại trong đầu chúng ta lại sinh ra ý muốn nhiều sự. Người nghe theo sự sai khiến của ai? còn không mau khai thật, để tránh đau khổ.”

Hắc y nam tử kia cười to hai tiếng, nói: “Ha ha, hai tiểu bì nương kia, trước mặt lão tử mà dám ăn nói mạnh miệng như thế, thật muốn chết.” Nói xong, hắc y nam tử công cáo trên mặt đất, xắn tay áo, giơ nắm tay, thẳng hướng Lâm Hân Ngọc hung mãnh đánh tới.

134. Chương 134: Tặc Nhân Thương Đương.

Khi nam tử kia còn cách Lâm Hân Ngọc chừng khoảng hai thước, Lâm Hân Ngọc tay vung lên, nam tử kia còn chưa kịp hiểu việc này là như thế nào thì cảm thấy chân mình bất thình lình bị một vật gì đó bắt trời lại, người đổ về phía trước.

“Phanh” một tiếng vang lên, nam tử kia ngã sấp xuống trước mặt Lâm Hân Ngọc, như một con chó bị ném xuống bùn.

Hai người Mộng Tuyết và Lâm Hân Ngọc thấy thế, đều “ha ha” cười lớn. Cười xong, Lâm Hân Ngọc nói: “Ta cứ nghĩ người có chút bản lĩnh, không có nghĩ ra lại vô dụng như vậy. Nói mau, là ai sai khiến người làm việc này?”

Nam tử kia úp trên mặt đất, rên rỉ vài tiếng, dùng sức dậy, xem ra hình dáng cũng có khí cốt, đầu ngoảnh một bên, không nhìn Mộng Tuyết lẫn Lâm Hân Ngọc, cũng không có trả lời Lâm Hân Ngọc.

Lâm Hân Ngọc thấy hắc y nam tử như thế, tức giận tiến đến đá hắc y nam tử xuống đất, mắt lộ hung quang nhìn hắc y nam tử nói: “Ta cho người hai đường lựa chọn, một là đường chết, nếu người không nói, một là đường sống, ngoan ngoãn nói ra người sai khiến người. Ta cho người ba phút suy nghĩ.” Nàng nói xong, phi thân trở về, đứng bên cạnh Mộng Tuyết.

Mộng Tuyết kể tai Lâm Hân Ngọc, nhỏ giọng nói: “Ta thấy hán nhất định là một tên sai vật cái gì cũng không biết, cho dù muội có kẻ đao vào cổ, hán cũng không thể nói ra được người sai khiến hán.”

Lâm Hân Ngọc nhỏ giọng đáp: “Mặc dù không thể từ trong miệng của hán biết được người sai khiến hán, nhưng ít nhất cũng tìm được một chút manh mối.”

Nam tử kia không hề bị lời nói của Lâm Hân Ngọc làm cho sợ hãi, hán nằm sấp trên mặt đất, cũng không có đứng lên, chỉ ngẩng đầu lên, nhìn Lâm Hân Ngọc cùng Mộng Tuyết, không kêu một tiếng, làm cho người khác tưởng như hán bị câm.

Mộng Tuyết thì thầm bên tai Lâm Hân Ngọc: “Muội xem hình dáng hán như thế, nam tử này không có chức vụ gì, nhưng hán là một nam tử cứng cỏi, không dùng biện pháp mạnh được, nếu như vậy không được, chúng ta diễn một vở kịch, cố ý cãi nhau, để hán có cơ hội đào tẩu, sau đó chúng ta lén theo dõi hán, có lẽ như vậy có một ít thu hoạch, muội thấy thế nào?”

Lâm Hân Ngọc liếc nhìn nam tử đang nằm sấp trên mặt đất, nhỏ giọng nói: “Xem hình dạng của hán, thật không nghĩ ra lại là một nam tử cứng cỏi, cứ theo cách tử như vậy. Mà chúng ta tranh cãi vì lý do gì đây?”

Mộng Tuyết nói nhỏ: “Cái này đơn giản, hai người chúng ta bắt được hán, sau lại vì được thưởng mà phát sinh tranh cãi, ta nghĩ hán sẽ không nghi ngờ.”

Lâm Hân Ngọc nói nhỏ: “Ah, biện pháp này tốt đấy. Con người nhiều giả trá, không có nghĩ đến tử cũng học được, bội phục, từ nay về sau nên theo tử học tập nhiều hơn.” Nàng nói xong, nhíu mày, bước nhanh hướng về hán tử nằm trên mặt đất, đi tới. Lâm Hân Ngọc tại phía trước nam tử, đứng một hồi, dùng ánh mắt hướng Mộng Tuyết làm hiệu, sau đó đá nam tử kia một cước, kêu lớn: “Tưởng không nói là được hả? Nếu không nói, ta lập tức giết ngươi.”

Nam tử kia hừ lạnh một tiếng, nằm sấp trên đất, kêu: “Con mụ chết tiệt này, ngươi nghĩ ta là người sợ chết sao? Lão tử hôm nay biết phận, muốn giết cứ giết, ngươi không cần nói nhiều.”

Lâm Hân Ngọc giả bộ rất tức giận nói: “Khốn kiếp, ngươi nghĩ ta thật sự không dám giết ngươi sao?” Nói xong, nàng ngưng tụ pháp lực trên tay, giờ chuông hướng nam tử kia vỗ mạnh tới.

Mộng Tuyết thấy thế, vội lách người tới trước, đẩy một chuông Lâm Hân Ngọc đi, giả ý trợn mắt nhìn Lâm Hân Ngọc nói: “Nha đầu đáng chết nhà ngươi, ngươi không thấy bắt hán còn sống đem về sẽ có thưởng sao? Ngươi giết hán rồi, chúng ta sẽ tổn công vô ích. Với lại, hán là do ta bắt được trước, nên do ta xử lý, chuyện này không liên quan đến ngươi.”

Lâm Hân Ngọc giả vờ tức giận nói: “Cái gì, ngươi nói cái gì, hán, hán là tên ma nhân khốn kiếp, ngươi không nghe hán chửi sao? Ta thật sự không chịu nổi cái giọng này, ta không cần thưởng cái gì cả, ta bây giờ chỉ muốn giết hán, ngươi mau tránh ra, nếu không, ngay cả ngươi ta cũng đánh.”

Mộng Tuyết không chịu buông tha nói: “Đánh thì đánh, ai sợ ai, ngươi đừng tưởng mình là đại tử, là có thể hăm dọa ta.”

Lâm Hân Ngọc không khách khí đáp lại: “Ta sớm đã nhìn ngươi không thuận mắt, đến đây đi, xem ta thu thập ngươi như thế nào.” Nàng nói xong, giờ chuông hướng Mộng Tuyết đánh mạnh tới.

Mộng Tuyết lui về sau mấy bước, cách xa phía sau nam tử kia một chút, ngừng lại, cùng Lâm Hân Ngọc đối mặt chuông. Lâm Hân Ngọc lộn một vòng trên không, người nhảy lên, lại hướng Mộng Tuyết đánh tới.

Mộng Tuyết lựa thời cơ, giả bộ rất khó khăn và chật vật né tránh, cuống quýt, tung ra một chuông, một quang cầu pháp thuật, từ lòng bàn tay nàng bay ra, thẳng Lâm Hân Ngọc hướng đến.

Lâm Hân Ngọc biết quang cầu pháp thuật Mộng Tuyết phát ra, xem quang mang rất mạnh, nhưng năng lượng phát ra, không lớn lắm, nàng cũng khẩn cấp huy động chuông, một quang cầu cũng được phát ra. Trong nháy mắt, một tiếng nổ lớn phát ra ”Phanh“, vô số quang mang bắn ra bốn phía, Lâm Hân Ngọc thấy cơ hội đến, theo hướng quang mang, tung bay ra ngoài, giả ý rơi trên mặt đất, làm bộ hình dáng rất thống khổ khó chịu. Trong lòng cười thầm nói: “Thật không có nghĩ đến, nàng ta diễn kịch giỏi như vậy, xem ra nam tử kia dù không muốn tin cũng bị nàng ta làm cho phải tin.”

Mộng Tuyết nếu không biết từ trước, có lẽ cũng không cho rằng sự tình trước mắt là giả. Nàng chớp mắt liếc nhìn nam tử kia, nàng thấy nam tử kia đã từ trên mặt đất bắt đầu đứng lên, nàng trong lòng cười thầm, đưa mắt nhìn chăm chăm vào Lâm Hân Ngọc nói: “Thế nào, biết lợi hại của ta chưa,. Còn muốn cùng ta tranh giành sao?”

Lâm Hân Ngọc giả ý ho khan hai tiếng, hình dáng giả bộ khó khăn, từ trên mặt đất đứng lên, tay phải ôm ngực, lạnh nhạt nhìn Mộng Tuyết nói: “Hừ, đến đây đi, người tưởng ta thật sợ người sao? Vừa rồi chỉ là không cẩn thận, để người đánh trúng mà thôi.”

Mộng Tuyết nói: ” Tốt, cái này là do người tự tìm đến, ta nhìn người lâu rồi, hôm nay ta và người ở chỗ này giải quyết cho xong.” Nói xong, tung người bay vọt đến, hướng Lâm Hân Ngọc đánh tới.

Nam tử kia thấy thế trong lòng đắc ý nói: “A a, hai con mụ đáng chết, vì tranh công mà bắt đầu đánh nhau, lúc này mà không trốn, còn chờ đến khi nào.” Hắn nghĩ vậy, xoay người đầu cũng không ngoảnh lại, một mạch chạy thẳng.

Mộng Tuyết bay đến bên cạnh Lâm Hân Ngọc, đẩy bả vai nàng, cười nói: “Người diễn cũng không tệ, đi thôi, chúng ta đuổi theo cho kịp, bằng không, màn kịch vừa diễn xem như uống phí.”

Lâm Hân Ngọc cười cười, đáp: “Ân, đi thôi.”

Hai người nhìn nhau cười, sau đó, theo hướng nam tử kia đào tẩu, đuổi theo.

Hai người bọn họ, theo đuôi nam tử kia, đến trước cửa kho của một nhà dân, sau khi nhìn thấy nam tử kia đi vào cổng, Lâm Hân Ngọc nói: “Mộng Tuyết tử, bây giờ chúng ta phải làm sao, đi vào sao?”

Mộng Tuyết suy nghĩ, nói: “Không, trước tiên không nên xông vào, đợi một lát nữa xem sao, nếu nơi này là nơi tập hợp của đám người kia, chắc sẽ còn có những người dân công cáo khác đến, nếu không tập hợp lại, chúng ta đi vào cũng chỉ bắt được nam tử mà chúng ta thả kia thôi, như vậy cũng đồng nghĩa với thất bại.”

Lâm Hân Ngọc thở dài, cười đáp: “Ân, cũng là tỷ lo lắng chu đáo, chẳng trách Trần Nhược Tư thích tỷ như vậy, mà không nguyện ý tiếp nhận muội, muội bây giờ đã hiểu được là tại sao, muội tự nhận mình không bằng, muội từ nay về sau sẽ không cùng tỷ tranh giành hấn nữa, chỉ cần thường xuyên thấy hấn vui vẻ, muội cũng cảm thấy mãn nguyện. Bất quá, có đôi khi muội sẽ ghen tuông một chút, mong tỷ không nên vì vậy mà ghi hận muội nha.”

Mộng Tuyết cười cười, đáp: “Nha đầu ngốc, ta là người keo kiệt như vậy sao? Với lại, nam nhân có vài lão bà cũng là chuyện bình thường, mặc dù ta không muốn hấn lấy nữ nhân khác, nhưng nếu hấn nguyện ý chấp nhận muội, ta tuyệt sẽ không phản đối, bất quá nếu có thể thành, muội không một mình độc chiếm hấn là được rồi.”

Lâm Hân Ngọc nghe nói thế, ngăn người có chút không dám tin những gì mình nghe được là thật, trong lòng thầm nghĩ: “Không có nghĩ ra, tỷ ấy lại đại lượng như vậy, có thể cho phép người đàn ông mà mình yêu thương, yêu thương một nữ nhân khác, ta tự hỏi ta có cao thượng được như thế không. Ài, tỷ ấy không phải là đang thử ta đấy chứ.”

Suy đoán trong lòng của Lâm Hân Ngọc, có thể nói là quá mức đa nghi rồi, đối với những lời Mộng Tuyết nói với Lâm Hân Ngọc, có thể nói là thật lòng. Nàng có thể chấp nhận Lâm Hân Ngọc, bởi vì nàng cảm thấy có một số mặt mình đối đãi với Trần Nhược Tư không được tốt, mà Lâm Hân Ngọc có thể bù đắp cho khiếm khuyết của chính mình, để Trần Nhược Tư càng thêm vui vẻ. Cách làm này, cũng có thể nói là một loại cảnh giới, vì tình yêu mà hy sinh.

Đang lúc hai người Lâm Hân Ngọc và Mộng Tuyết trầm mặc không nói, cách đó không xa truyền đến một trận dồn dập tiếng bước chân.

135. Chương 135: Y Kế Hành Sự.

Không đến một hồi, có ba bóng người, lọt vào tầm mắt các nàng . Ba người bọn họ, dừng lại ở trước gian nhà kia, nhìn trước sau hai bên, cho rằng không ai theo dõi, một người trong số đó, quay lại gõ cửa.

“Chi nha” một tiếng, cửa mở ra, một người ló đầu ra, nhẹ giọng nói: “Các người đã trở lại, mau đi vào trong.”

Ba người kia, không có lấy một tiếng, đều tiến vào trong, cửa lại đóng lại.

Lâm Hân Ngọc cùng Mộng Tuyết từ trong bóng tối đi ra, Lâm Hân Ngọc đứng ngay cửa quan sát một hồi, nói: “Mộng Tuyết tỷ chúng ta bây giờ có thể hành động chưa?”

Mộng Tuyết đáp: “Không vội, chúng ta trước hết lên nóc nhà, nghe xem bọn họ nói chuyện gì, sau đó hãy quyết định bắt hay không bắt bọn tiểu lâu la này.” Nàng nói xong, tung người bay vọt lên, bay thẳng lên nóc nhà.

Lâm Hân Ngọc đồng ý, đi theo.

Năng lực hai người bọn họ, mặc dù không xuất thần nhập hóa như thần tiên, nhưng để các nàng tránh né bọn người phạm phu tục tử này, thì nằm trong tầm tay. Hai người các nàng, ở trên nóc nhà, nhẹ nhàng di chuyển, chân tay nhẹ nhàng lật lên một viên ngói, hướng phía dưới nhìn xuống. Các nàng nhìn thấy trong phòng có năm người, một trong số đó đúng là nam tử mà các nàng cố ý thả đi. Ngoài ra còn có một nam tử khác, các nàng đều cảm thấy nhìn thấy có chút quen mắt, nhưng nhất thời, các nàng đều không có nhớ ra nam tử đó là ai.

Năm người trong phòng, đều vây quanh bàn, ngồi xuống. Qua một hồi lâu, gã nam tử mà Lâm Hân Ngọc các nàng cảm giác được có chút nhìn quen mắt, nói: “Tiểu Vương, người vừa rồi nói trong khi người dân công cáo, bị hai nữ tử bắt được, người thừa lúc trong khi các nàng vì tranh công mà đánh nhau, nhân cơ hội thoát thân, phải không? Nếu người nói là thật, ta thấy sự tình có chút phiền toái, xem ra phần tiền bạc ngoài ý muốn giao dịch mà thành này, thật không dễ mà lấy được.

Ta mặc dù tại Long Ứng bang là tiểu đầu mục, nhưng nghèo rớt mùng tơi, mỗi khi có tiền chuyển đến, đều bị cấp trên ăn hết. Lúc này nhờ bằng hữu giới thiệu, kiếm được một cái công việc không phí sức mà lợi nhuận cao, cũng chẳng ai nghĩ đến, lại là một việc cần đến tính mạng. Tính ra, nếu quả thật chúng ta đang đùa với lửa, tiền của họ chúng ta cũng không cần nữa, chúng ta cũng sẽ không giúp bọn họ dân công cáo nữa, các người thấy thế nào.”

Một nam tử giữa năm người nói: “Chúng ta không phải đều đã dân xong rồi sao? Vì vậy đã hoàn thành chuyện mà bằng hữu kia của người phó thác, tiền đương nhiên phải lấy, nếu không, chúng ta đêm nay thành công cốc rồi.”

Nam tử kia bị Mộng Tuyết các nàng thả, không che dấu, nói thẳng: “Lý lão huynh, huynh sẽ không cho rằng chúng ta ngu ngốc cả đấy chứ, công việc chúng ta đã hoàn thành, người bây giờ lấy lý do nguy hiểm, nói sẽ bỏ tiền, chẳng lẽ huynh muốn một mình một người độc chiếm số tiền này.”

Người được xưng là Lý huynh, đúng là Lý Hữu Quyền người phụ trách Ngọc Cảnh Châu thành đệ nhất y quán. Mộng Tuyết các nàng tại Ngọc Cảnh đệ nhất y quán, đã từng nhìn thấy Lý Hữu Quyền, tự nhiên cảm thấy quen mắt, chỉ là các nàng tịnh không có ấn tượng gì, nên không ghi nhớ trong đầu mà thôi.

Lý Hữu Quyền nghe nam tử kia nói xong, tức giận đến phát thối khiêu bốc khói, hần đứng phắt dậy, tay phải một chưởng phách trên bàn, gương mặt nhìn nam tử kia, nói: “Người nói cái gì Tiểu Vương, ta đã khi nào lừa gạt các người chưa, ta trước kia trong khi có tiền, mỗi ngày mang theo các người ăn uống, hôm nay người nói ta định độc chiếm món tiền kia.

Đúng, ta đúng là đã làm một số việc cầu thả, nhưng ta đối các người, cho tới bây giờ đều là đối đãi chân thành.”

Một nam tử khác đứng lên, đi đến bên cạnh Lý Hữu Quyền, vỗ nhẹ vai hắn, để cho hắn ngồi xuống, mỉm cười nói: “Lý đại ca, huynh không cần phải tức giận, hắn là một tên thẳng tính, nghĩ cái gì nói cái ấy, nói rõ ràng, không có chuyện gì cả, chúng ta tin tưởng huynh là chân thật.”

Lý Hữu Quyền thuận miệng nói: “Nói như vậy mới giống là con người.” Nói xong, không khí trong phòng có chút trầm lắng, không ai lên tiếng nữa.

Mộng Tuyết trong đầu đột nhiên thoáng hiện một chút sự tình lúc trước phát sinh tại Ngọc Cảnh đệ nhất y quán, nàng cũng nhớ tới cảm giác quen thuộc với người trong phòng là ai rồi, nàng nhỏ giọng nói với Lâm Hân Ngọc: “Tỷ nhớ ra rồi, nam tử vừa nổi nóng, là người phụ trách Ngọc Cảnh đệ nhất y quán, việc này thật là xảo hợp. Xem ra ông trời cố ý an bài để chúng ta giải quyết sự việc này, nhất định vì người dân Ngọc Cảnh châu thành loại bỏ nỗi đau đón bệnh tật.”

“Đúng, đúng, muội cũng nhớ ra, hẳn được gọi cái gì, Lý cái gì đó.” Lâm Hân Ngọc bộ dáng giật mình chợt tỉnh, nhỏ giọng đáp.

“Đi thôi, chúng ta trở về đi, bây giờ cũng nghe không được tin tức gì hữu dụng”. Mộng Tuyết nhỏ giọng nói.

Lâm Hân Ngọc đáp: “Chúng ta không bắt bọn họ sao? Nếu không, chúng ta tay không trở về, không phải là bị hai người bọn họ cười cho sao. Lý cái gì Quyền kia không phải nói bằng hữu của hân nhờ hân làm việc này sao? Chúng ta cứ bắt hân, bắt luôn bằng hữu của hân, sau đó theo đầu mối, sẽ có thể tìm được người đứng sau, vì sao bây giờ tỷ lại không nóng vội nhỉ? Chẳng lẽ tỷ đã có kế hoạch khác hay hơn?”

Mộng Tuyết nói: “Muội ngẫm lại xem, nếu chúng ta bây giờ bắt bọn họ, vạn nhất Lý Hữu Quyền không thừa nhận, chúng ta cũng sẽ vô kế khả thi, như vậy ngược lại đã thảo kinh xà, bằng hữu kia của hân, nhất định sẽ không lộ diện, như vậy, chúng ta sẽ mất đi đầu mối. Chúng ta im hơi lặng tiếng, lại âm thầm theo dõi bọn họ, một hoặc hai ngày sau, việc làm cho bọn họ cảm thấy lo lắng không có xảy ra, những người khác vì bản thân mình nhất định sẽ phải gặp Lý Hữu Quyền cùng bằng hữu kia của hân, bằng hữu kia của hân, cũng sẽ không sanh nghi, như vậy, chúng ta có thể thuận lợi bắt được bằng hữu kia của hân. Từ trên người bằng hữu kia của Lý Hữu Quyền, chúng ta tìm được thông tin cần thiết, không chừng còn nhiều thứ khác nữa.”

Lâm Hân Ngọc cười đáp: “Bội phục, muội thật sự là bội phục đến sát đất.”

Mộng Tuyết cười nói: “Những điều này đều học được từ Trần Nhược Tư cả. Nếu muội dụng tâm thật sự để hiểu hân, nhất định có thể từ hân, học được không ít tri thức.”

“Tỷ lại đề cao hân rồi?” Lâm Hân Ngọc mỉm cười, lắc đầu nói: “Muội từ hồi nào cho tới bây giờ đều không phát hiện ra hân còn có ưu điểm này? Có lẽ, do muội trước kia thật sự chưa hiểu hết hân.”

Mộng Tuyết khẽ cười, đem miếng ngồi nhẹ nhàng trả về chỗ cũ, nói: “Từ nay về sau tỷ sẽ cố ý tạo cơ hội các người ở chung, muội hãy tự mình nắm lấy.” Nói xong, đứng dậy hướng con đường đi phía trước, bay đi.

Lâm Hân Ngọc nghe Mộng Tuyết nói xong, trong lòng có loại cảm giác nói không nên lời, cũng không biết nên cười hay khóc, nàng ở trên nóc nhà, lặng người một lát, suy nghĩ thật nhanh, thầm nghĩ: “Đàn bà rất ích kỷ, đặc biệt là ở vấn đề tình cảm, mà tỷ ấy đã có thể chấp nhận để nam nhân mà mình yêu quý, đối xử tốt với nữ nhân khác, hơn nữa chính mình lại ủng hộ, không có đạo lý a. Nhưng ta từ khẩu khí và thái độ chân thành của tỷ ấy, không phải tỷ ấy đang nói chơi, không hiểu, thật sự không hiểu. Nếu như Trần Nhược Tư về sau thật sự chấp nhận ta, ta có thể chấp nhận hân cùng Mộng Tuyết yêu nhau sao? Ồ, đau đầu quá, không nghĩ ra vấn đề nhảm chán này mà lại phức tạp như vậy, cứ thuận theo tự nhiên đi.” Nghĩ đến đây, nàng chép miệng, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, thả người từ nóc nhà nhảy xuống, đuổi theo Mộng Tuyết, trong nháy mắt biến mất trong bóng đêm.

Đêm rất yên tĩnh, ánh trăng như cũ mông lung mờ ảo, cảnh vật trên mặt đất, cũng chỉ có thể thấy được lờ mờ.

Hai người Mộng Tuyết và Lâm Hân Ngọc sau khi rời đi không lâu, trong phòng Lý Hữu Quyền, dưới sự cưỡng thúc của bốn người kia, đáp ứng yêu cầu bọn họ, đợi cho trời sáng, đi tìm vị bằng hữu đã giao cho hân công việc kiểm tiền này, thương lượng đối sách. Sau khi nói như vậy, Lý Hữu Quyền vội vàng ly khai gian phòng này, hướng y quán, cấp tốc rời đi.

Bốn người trong phòng, dường như cũng mong Lý Hữu Quyền nhanh chóng rời đi. Lý Hữu Quyền chân vừa rời khỏi căn phòng, một người trong bọn họ, đi tới cạnh cửa lặng lẽ đóng cửa lại, sau đó quay lại phòng. Khi hân trở về, các đĩa thức ăn cùng vài bầu rượu, đã được bày lên.

Bọn họ bốn người mỗi người ngồi một hướng uống rượu nói chuyện phiếm vô cùng sảng khoái. Cũng không biết qua bao lâu, bọn họ bốn người, đều ngủ gục trên bàn.

136. Chương 136: Thất Khứ Tín Tâm.

Trần Nhược Tư nhìn tiểu nhị, đáp: “Ta là Trần Nhược Tư, người biết chúng ta sao?”

Tiểu nhị cười đáp: “Là thế này, buổi chiều ngày hôm qua có một vị nữ tử đi đến khách sạn đặt vài gian phòng, nàng ta miêu tả rất rõ ràng đặc điểm của các vị, còn đặc ý nói ra tên của ngài. Các vị mời đi theo ta.”

Bốn người bọn Trần Nhược Tư đưa mắt nhìn nhau, cùng đi theo tiểu nhị.

Linh Cơ vì bọn họ đặt sẵn vài phòng, là một dãy phòng có một phòng khách và bốn gian phòng có tên phân biệt là Mai, Trúc, Lan, Cúc.

Bọn Trần Nhược Tư đi vào phòng khách, nhìn thấy bốn gian phòng đều đang mở cửa, Trần Nhược Tư hỏi tiểu nhị: “Xin hỏi vị nữ tử đã đặt phòng đâu rồi? Nàng ta ở nơi nào?”

“Nàng đặt xong phòng liền vội vàng rời đi.” Tiểu nhị đáp.

“Người có biết nàng ta đi đâu không?” Trần Nhược Tư rất tự nhiên hỏi.

Tên tiểu nhị đang muốn trả lời thì Lâm Hân Ngọc cười nói: “Nghe Mộng Tuyết tỷ nói người rất thông minh, vì sao bây giờ lại ngớ ngẩn vậy, hẳn là một tên tiểu nhị làm sao có thể biết được khách nhân đi làm việc gì đây chứ?”

Điền Lập Phong đi lên hỏi tiểu nhị: “Tiểu nhị ca, làm phiền chuẩn vị cho chúng tôi chút đồ ăn sáng.”

Tiểu nhị đáp lại một tiếng rồi đi ra khỏi cửa, đi chuẩn bị bữa sáng cho bọn họ.

Lâm Hân Ngọc đi đến cạnh cái bàn, rót trà mang đến trước mặt Mộng Tuyết cười nói: “Mộng Tuyết tỷ, uống trà đi, tỷ tối qua dậy cho mệt nhiều đạo lý như vậy, miệng bây giờ nhất định khát khô rồi.”

Mộng Tuyết không hề khách khí nhận lấy chén trà uống một ngụm, cười nói: “Cám ơn, chỉ có điều mệt mang cho ta chén trà này không chỉ là cảm ơn tỷ đơn giản vậy chứ.”

Lâm Hân Ngọc thấy tâm sự của mình bị Mộng Tuyết nhìn thấu, nàng có chút bối rối, sắc mặt ửng hồng, nhìn Mộng Tuyết nói: “Mộng Tuyết tỷ, tỷ đừng đoán lung tung, mệt không có ý tứ khác, thật là chỉ muốn cảm ơn tỷ mà thôi.”

Mộng Tuyết thấy nàng ta nói vậy, nàng chỉ cười không nói gì. Trần Nhược Tư đi tới vịn vai Mộng Tuyết cười hỏi: “Các nàng vừa rồi đang nói chuyện gì vậy?”

Mộng Tuyết liếc mắt nhìn hắn, cười nói: “Nói chuyện về chàng, nói chàng là tên đầu gỗ, không biết quý trọng người ở trước mắt chút nào cả.” Mộng Tuyết nói xong, quay đầu nhìn Lâm Hân Ngọc nháy nháy mắt, rồi nói tiếp: “Tối qua bận rộn cả đêm có thu hoạch gì không?”

“Ài” Trần Nhược Tư thở dài nói: “Đừng nhắc tới nữa, ta tìm kiếm hết vài con đường, ngay cả một cái bóng cũng không nhìn thấy, hại ta hai chân đều mỏi nhừ.”

Lâm Hân Ngọc cười nói: “Ý của ngươi là không có chút đầu mối nào, vậy ngươi định làm thế nào đây?”

Trần Nhược Tư nói: “Hôm nay ta cái gì cũng không làm, chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon, sau đó ra đường dạo chơi một vòng, sau nữa là đi tới Pháp Hoa tự xem náo nhiệt. Bây giờ ta rất mệt mỏi, nơi này có bốn gian phòng, chúng ta mỗi người một gian, ta ở Mai phòng, mọi người cũng nghỉ ngơi đi, gặp lại sau.” Trần Nhược Tư nói xong, hôn lên mặt Mộng Tuyết một cái, thuận tiện nói ở bên tai nàng: “Tuyết, bây giờ người quá nhiều, chúng ta ở cùng một chỗ, điều này đối với thanh danh của nàng không tốt. Ta đã nghĩ kỹ rồi, đợi qua một đoạn thời gian nữa, chúng ta tìm một nơi ít người, phong cảnh hữu tình, dựng một mái nhà tranh chính thức bái đường thành thân. Sau đó sinh con đẻ cái, không để ý đến thế sự nữa, tiêu điều khoái hoạt cả đời.”

Mộng Tuyết nghe hắn nói xong, trong lòng cảm thấy vô cùng hạnh phúc, nhưng nàng nghĩ đến đám dân chúng đang chịu đau khổ trong thành, trong lòng nàng lại cảm thấy khó chịu, qua một lúc lâu, nàng nói: “Chàng thật sự mặc kệ việc của đám dân thành này sao, Ngọc Cảnh đệ nhất y quán lại mở cửa rồi,

người tới xin thuốc còn nhiều hơn so với trước đây. Chàng thật sự có thể nhìn bọn họ chịu khổ mà ngồi yên không để ý đến sao?”

Trần Nhược Tư ngăn người, có chút tức giận nói: “Nàng nói cái gì, y quán đó lại mở cửa, sao ta lại không biết nhỉ? Đám khốn nạn, còn dám hãm hại người, ta đi tìm bọn chúng tính sổ.” Nói xong, hần xoay người muốn lập tức đi ra ngoài. Mộng Tuyết nháy mắt với Lâm Hân Ngọc, Lâm Hân Ngọc hiểu ý gật đầu, nói: “Không cần quá khẩn trương, đợi chúng ta đem trước sau sự việc nói cho người, người đi cũng không muộn.”

“Các nàng biết được những điều gì mau nói, ta một khắc cũng đợi không được.” Trần Nhược Tư nói.

Lâm Hân Ngọc chuẩn bị nói thì tiểu nhị gõ cửa, sau đó đi vào nói với bọn họ: “Ngoài cửa có vài vị đạo sĩ muốn tìm Điền Lập Phong khách quan, có thể để bọn họ đi vào đây không?”

Điền Lập Phong sững sốt, trong lòng thầm nghĩ: “Không xong, nhất định là sư phó biết ta không hoàn thành nhiệm vụ, phái người tới thúc giục ta trở về rồi. Ài, ta nên làm sao đây? Mặc kệ đi, trước hết cứ trở về cái đã rồi nhìn tình hình tính tiếp.” Nghĩ đến đây, hần bắt đầu lắc đầu, thở dài nói: “Không cần, ta lập tức ra ngoài, Trần huynh đệ, Mộng Tuyết cô nương, Lâm cô nương các người bảo trọng, chúng ta từ biệt tại đây thôi.” Nói xong, không đợi bọn Trần Nhược Tư đáp lại, đi thẳng ra khỏi cửa.

Tiểu nhị thấy Điền Lập Phong bỏ đi rồi, hần chào bọn Trần Nhược Tư một tiếng rồi cũng rời đi.

Trần Nhược Tư lẳng lẳng nhìn chằm chằm vào cửa ra vào, trong lòng thầm nghĩ: “Người của Trường Phong đạo quán tin tức làm sao có thể linh thông như vậy nhỉ? Chúng ta vừa mới tới khách sạn bọn họ liền biết được, chẳng lẽ Ngọc Cảnh châu thành có cơ sở của bọn họ. Đạo quán vào miếu tự đều là nơi tu hành, luôn luôn làm việc quang minh lỗi lạc, một khi có việc phát sinh cũng sẽ lập tức thông báo khắp thiên hạ, vậy thì vì sao bọn họ lại muốn bố trí cơ sở tại các thành thu thập tình báo nhỉ? Chẳng lẽ có điều bí mật, không, không thể nào, Trường Phong đạo quán là danh môn chính phái, làm sao có thể có bí mật không thể tố cáo với người khác được, có lẽ là ta quá đa nghi rồi.” Nghĩ đến đây, quay đầu lại nhìn Mộng Tuyết và Lâm Hân Ngọc nói: “Hần đã không muốn để cho chúng ta biết quá nhiều sự việc về hần, vậy chúng ta cũng mặc kệ hần đi. Lâm Hân Ngọc cô nói tiếp đi.”

Mộng Tuyết mỉm cười, nói: “Lâm cô nương, nói đi, ta cũng rất muốn biết tiếp theo cô sẽ nói chuyện gì?”

Lâm Hân Ngọc ngăn người, trong lòng thầm nghĩ: “Tỷ ấy rõ ràng là để cho ta ở trước mặt hần biểu hiện một chút về bản thân ta, nhưng công lao phát hiện ra bí mật này đáng lẽ ra nên thuộc về tỷ ấy, ta làm sao có thể làm như thế này được, vạn nhất việc này sau này để cho hần biết được, tình hình có thể càng thêm tồi tệ, ta phải làm sao đây. Ài, ta thấy hay là để cho tỷ ấy nói thì tốt hơn.” Nghĩ đến đây, nàng chuẩn bị mở lời thì Mộng Tuyết cười nói: “Lâm cô nương, không nên do dự, cô đem sự việc mà cô vừa mới nói cho ta biết nói lại cho hần một lần nữa, cái tin tức này ta nghĩ hần nghe xong nhất định sẽ cảm thấy cao hứng.”

Nghe xong những lời này, Lâm Hân Ngọc sững sốt, trong lòng lại nghĩ: “Tỷ ấy đã đem tất cả đường lui của ta chặt đứt hết cả rồi, xem ra đành phải dựa vào công lao của người khác nhận lên người mình thôi.” Nghĩ đến đây, nàng nhìn lại Mộng Tuyết, thấy Mộng Tuyết đang nhìn mình mỉm cười, trong lòng nàng bắt đầu thở dài, lấy lại tinh thần, tiếp đó đem sự việc đã nhìn thấy tối hôm qua sau khi sửa đổi vài chỗ nói ra một lượt. Nàng nói đến đoạn hai nàng hợp tác diễn kịch thì cải biến thành không trực tiếp bắt sống hần mà bám theo hần, sau đó đi đến căn nhà dân nơi có thể nghe được sự việc nọ. Trong lời nói của nàng, từ đầu đến cuối đều là một mình một người hoàn thành, đem biện pháp của Mộng Tuyết biến thành của mình, không để lộ ra một chỗ nào sơ hở khiến cho Trần Nhược Tư cảm thấy không phù hợp.

Mộng Tuyết nghe nàng ta nói xong, nàng mỉm cười vui vẻ, cười xong nhìn Trần Nhược Tư nói: “Đây có thể là một cái đầu mối vô cùng trọng yếu, nếu chàng có thể vì dân trừ đại, hơn nữa bắt được người đứng đằng sau hãm hại Trường Phong đạo quán, thanh danh của chàng nhất định sẽ nổi như cồn. Chàng phải cảm ơn Lâm cô nương nhiều nhiều đây.”

Trần Nhược Tư cười gật đầu, nói: “Àn, điều này quả thực là một cái đầu mối vô cùng quan trọng, nhưng ta từ trước đến giờ chưa từng nghĩ đến làm những việc này để tăng cao thanh danh bản thân, nàng cũng biết mà, nếu cảm ơn, ta chỉ có thể đại biểu cho dân chúng trong thành cảm ơn cô ấy thôi.” Nói xong, đi đến bên cạnh Lâm Hân Ngọc vỗ nhẹ lên bả vai nàng ta, cười nhìn Lâm Hân Ngọc nói: “Cô thật giỏi, ta trước hết đại biểu cho dân chúng trong thành cảm ơn cô, đợi việc này thuận lợi giải quyết xong, ta sẽ nói cho dân

chúng chân tướng của sự việc, lúc đó một lần nữa để cho dân chúng trong thành cảm ơn cô.” Nói xong, hần đi về phía cửa vài bước, quay đầu lại nói: “Các nàng nghỉ ngơi đi, ta lập tức tới y quán thăm dò tin tức, hẹn gặp lại!” Hần nói xong, bước nhanh ra cửa bỏ đi.

Lâm Hân Ngọc thấy Trần Nhược Tư một câu khen ngợi mình cũng không có, nàng đối với bản thân cảm thấy một chút tin tưởng cũng không có nữa.

Mộng Tuyết nhìn Lâm Hân Ngọc làm một cái bất đắc dĩ động tác, cười nói: “Không cần quá nóng vội, từ từ mà tiến, sẽ có cơ hội mà, tỷ thấy hôm nay hần đối với muội đã nhìn bằng một ánh mắt khác rồi. Chúng ta nghỉ ngơi thôi, hôm nay cả ngày hần bận rộn, buổi tối sẽ đến lượt chúng ta.”

Lâm Hân Ngọc thở dài, rất tùy ý trả lời, ngẩng ngốc đứng đó, lặng lặng nhìn ra ngoài cửa.

137. Chương 137: Cân Tung Định Nhân.

Trần Nhược Tư thấy vậy, trong lòng vô cùng tức giận, có một loại cảm xúc muốn lập tức xông vào y quán. Hần mạnh mẽ áp chế lửa giận trong lòng, tránh sang một góc tường khuất của y quán, yên lặng quan sát động tĩnh của y quán.

Hần đứng đó chưa đến vài phút thì nhìn thấy Điền Lập Phong và vài tên sư huynh đệ của hần từ trong y quán đi ra.

Trần Nhược Tư cảm thấy vô cùng kỳ quái, trong lòng thầm nghĩ: “Chuyến này là thế nào đây, bọn họ sao lại có quan hệ với người của y quán nhỉ? Chẳng lẽ phán đoán của ta là đúng, Trường Phong đạo quán thật sự là có vấn đề sao? Nhưng dù nhìn thế nào, Điền Lập Phong cũng không giống là một kẻ lòng dạ hiểm ác?” Nghĩ đến đây, Trần Nhược Tư lại rơi vào trầm tư, một lát sau, hần nhìn thấy vài tên sư huynh đệ của Điền Lập Phong đi khỏi y quán, hần cố ý từ một cái phương hướng khác, xuất hiện trước mắt Điền Lập Phong, giả vờ một bộ dạng tình cờ, đi tới chào hỏi Điền Lập Phong, nói: “Điền huynh, xin chào, bây giờ huynh làm gì ở đây vậy?”

Điền Lập Phong cười đáp lại, sau đó đem mấy vị sư huynh đệ của mình giới thiệu một lượt với Trần Nhược Tư, cũng đem Trần Nhược Tư giới thiệu cho các huynh đệ của mình, đợi sau khi hai bên chào hỏi lẫn nhau xong, tiếp đó hần thì lễ nói: “Trần huynh đệ không nghỉ ngơi mà lại đến đây, nhìn bộ dáng vội vàng của đệ nhất định là có việc gấp, chúng ta sẽ không làm mất thời gian của đệ nữa, chúng ta cũng cần phải trở về đạo quán, sau này còn gặp lại.”

Trần Nhược Tư nhìn hần vội vàng muốn rời đi, cũng không che dấu hỏi: “Không vội, đệ từ xa nhìn thấy các huynh đi tới cho nên mới nhanh chóng đi tới, đệ có một cái vấn đề muốn được chỉ giáo một chút, các huynh là mới từ Ngọc Cảnh đệ nhất y quán đi ra sao?”

Một tên sư huynh của Điền Lập Phong tên là La Chí Viễn nói: “Đúng vậy, sư phụ phái đám người bọn ta ra ngoài mục đích đầu tiên là tìm sư đệ trở về, mục đích thứ hai là muốn thăm thính một chút tình hình Ngọc Cảnh đệ nhất y quán.”

Trần Nhược Tư mỉm cười nói: “Các huynh bây giờ chuẩn bị trở về đạo quán, nhất định là đã tìm được tin tức mà các huynh muốn có rồi, có nói cho đệ một chút được không?”

La Chí Viễn nói: “Xin lỗi Trần huynh đệ, chúng ta không phải là không tin tưởng người mà là sư phụ đã dặn dò, không được để lộ cho người khác biết, vừa rồi chúng ta nói đã đủ nhiều rồi, thứ cho chúng ta không thể nói nhiều hơn nữa, vốn cũng không có cái gì là bí mật cả, nhưng sư phụ đã dặn dò, chúng ta cũng không thể không nghe theo, mong đệ hiểu cho.”

Trần Nhược Tư cười nói: “Các huynh đều là người phóng khoáng, đệ cũng chỉ là tùy tiện hỏi một chút mà thôi, xin đừng để trong lòng, các huynh đang vội trở về vậy đệ không làm phiền nữa, tạm biệt.”

Điền Lập Phong và các huynh đệ của hần đồng thời thi lễ đáp: “Tạm biệt.” sau đó đồng thời bỏ đi.

Trường Phong đạo quán chủ môn Quý Vân Hùng sau khi từ các cơ sở mà mình đặt tại Trung thổ biết được sự kiện toàn bộ đệ tử của Bạch Vân đạo quán bị thăm sát, là người mà hần phái đi làm ra, trong lòng cảm thấy vô cùng khiếp sợ, đang lúc nghi hoặc không giả thích được thì hần nhận được một phong thư bí

mật. Nội dung của phong thư này giới thiệu sơ lược về một số sự việc mà Bạch Vân đạo quán chứng môn Hầu Quang Bình đã làm mà người khác không biết được, một phần khác của bức thư là muốn hấn cùng một cái tổ chức thần bí hợp tác, nếu không, ‘đạo quang vinh sự việc’ hấn đã làm trước kia sẽ bị nói ra hết.

Quý Vân Hùng sau khi xem xong bức thư, trong lòng cảm thấy vô cùng phần nộ, nhưng đành thúc thủ vô sách, Ngọc Cảnh đệ nhất y quán chính là một địa điểm liên lạc duy nhất mà trong bức thư đã đề cập đến, cho nên hấn đành phải phải người đến thăm dò thực hư.

Trần Nhược Tư vừa đi về phía y quán trong lòng vừa nghi hoặc :“Ngọc Cảnh đệ nhất y quán và thú nhân có quan hệ, chẳng lẽ là người của Trường Phong đạo quán cũng biết cái y quán này có vấn đề mà phải người đến thăm dò trước. Ân, điều này rất có khả năng, ta nói mà, Trường Phong đạo quán là đạo quán có danh tiếng, sẽ không làm cái loại chuyện cũ rích này đâu.” Hấn nghĩ đến đây, quay đầu lại liếc mắt nhìn đám người Điền Lập Phong, tâm tình cũng trở nên thoải mái hơn, không chần chừ đi thẳng về phía Ngọc Cảnh đệ nhất y quán.

Mặt trời ló ra khỏi tầng mây, chiếu xuống ánh sáng chói mắt, người đi lại trên đường cũng dần dần trở nên đông đúc, khiến cho con đường yên tĩnh trở nên náo nhiệt.

Sự việc cũng thật là xảo hợp, cảnh tượng trước cửa y quán vừa mới xuất hiện trong tầm mắt của hấn thì hấn liền nhìn thấy Lý Hữu Quyền từ trong y quán đi ra. Sau khi hấn thấy Lý Hữu Quyền đi ra khỏi cửa, đưa mắt nhìn thoáng qua hai bên trái phải, sau đó với bộ dạng gấp gáp đi về phía Trần Nhược Tư.

Lý Hữu Quyền và Trần Nhược Tư từng gặp mặt nhau, Trần Nhược Tư sợ bị hấn nhận ra, vội vàng chạy vào một góc khuất quay đầu nhìn ra, dùng ánh mắt chăm chú nhìn hành tung của Lý Hữu Quyền.

Lý Hữu Quyền vốn ám hiệu hẹn gặp vị bằng hữu tốt của mình vào sáng nay, nhưng bởi vì đám người Điền Lập Phong đến, tại y quán nói chuyện với hấn một lát, khiến cho hấn chậm trễ một chút thời gian, cho nên bây giờ hấn mới có vẻ cấp bách như vậy.

Trần Nhược Tư ở phía xa theo đuôi Lý Hữu Quyền, một đường đi đến cổng thành phía Đông, đột nhiên, Lý Hữu Quyền dừng lại, quay đầu nhìn lại, yên lặng nhìn một lát sau đó mới quay đầu vội vàng vàng ra khỏi cổng thành.

Cũng may Trần Nhược Tư bám theo hấn khoảng cách khá xa, nếu không nhất định đã bị hấn phát hiện rồi. Trần Nhược Tư thấy hấn như vậy, trong lòng thầm nghĩ:“Tên Lý Hữu Quyền này cũng tính là tinh minh cẩn thận, nếu không phải ta so với hấn càng cẩn thận, bây giờ đã bị hấn phát giác rồi.” Nghĩ đến những điều này, hấn mỉm cười đắc ý, tiếp tục đuổi theo.

Ngoài cổng phía đông Ngọc Cảnh châu thành là một khu rừng rậm rạp, trong đó có một con đường khoảng hơn hai thước, xuyên thẳng qua cánh rừng, kéo dài đến con sông tên là Ngọc Lan, ngồi thuyền vượt qua sông lại là một khu rừng, cũng có một con đường giống như xương sống, xuyên qua con đường này liền có thể thẳng đến Pháp Hoa tự.

Hai bên đường trong rừng vài ba khóm cây khô, khi có khi không vài ba con chim từ trên đó bay xuống đất dừng lại trên đường, đợi sau khi có người tới bọn kêu một tiếng bay tán đi, đều bay về tổ của mình, đậu tại đó kêu lên sợ hãi, hiện ra một bộ dáng hoảng sợ.

Lý Hữu Quyền ở trên đường trong khu rừng đã đuổi đi ba con chim nhàn rồi, sau khi đi được khoảng hơn mười lí lộ trình, hấn một lần nữa dừng lại, quay đầu đầu cẩn thận quan sát phía sau một lát, sau đó đường rộng không đi mà rẽ vào mép rừng bên trái, đi sâu vào bên trong.

Trần Nhược Tư ở phía sau hấn ẩn ẩn núp núp bám theo, còn không đợi đám chim chóc bay xuống mặt đất hấn đã đi qua rồi, cũng không khiến cho Lý Hữu Quyền phát giác ra.

Trần Nhược Tư ở ở nơi Lý Hữu Quyền rẽ ngoặt cẩn thận quan sát một hồi, hấn phát hiện thấy khuất sau một cây đại thụ có khắc ám ký, là một cái tinh hình đồ án. Trần Nhược Tư thấy vậy, trong lòng thầm nghĩ:“Bọn chúng hành động quả nhiên là cẩn thận bí mật, thật không nghĩ đến bọn chúng lại dùng loại phương thức liên lạc này, chỉ có điều, loại phương pháp này tốt thì tốt thật nhưng một khi bị người ta phát giác ra, hành tung rất dễ dàng bị người khác phát hiện.” Nghĩ đến đây, hấn cười quỷ dị, rẽ trái, vô cùng cẩn thận đi vào.

Hai người bọn họ một trước một sau, đi vào được khoảng vài dặm liền đi đến trước một sườn núi. Trên sườn núi này không có cây cối to lớn, chỉ sinh trưởng một ít cây bụi cao không đến nửa thước.

Lý Hữu Quyền ở dưới sườn núi yên lặng đứng đó, dò xét xung quanh một hồi rồi mới leo lên sườn núi, đột nhiên thân hình hắn biến mất.

Trần Nhược Tư thấy vậy, trong lòng nghi hoặc: “Chẳng lẽ hắn đã phát hiện ra có người theo dõi, mà có ý ngừng lại ẩn núp đi sao? Hoặc là có nội tình khác? Nếu như là giả thiết đầu tiên, ta hiện thân nhất định sẽ trúng kế của hắn, nếu là giả thiết phía sau, ta bây giờ nên lập tức đuổi theo mới kịp. Ài, ta có nên chờ đợi một lát không nhỉ?” Trần Nhược Tư nhìn thấy Lý Hữu Quyền đột nhiên biến mất, liền rơi vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Qua một hồi lâu, Trần Nhược Tư không hề nhìn thấy Lý Hữu Quyền xuất hiện một lần nữa, hắn quyết định tới xem cho rõ ràng. Trần Nhược Tư nhanh chóng đi đến vị trí đứng ban nãy của Lý Hữu Quyền, hắn nhìn thấy lối vào một cái hang động được che lấp bởi đám cỏ rạp rạp.

Trần Nhược Tư thấy vậy, trong lòng kinh ngạc, thầm nghĩ: “Ở nơi này như thế nào lại có một cái hang động nhỉ? Nhìn độ sinh trưởng của đám cỏ dại này thì biết rằng cái hang động này không phải là mới có gần đây, phải là có từ rất nhiều năm trước rồi, hơn nữa rất có thể là do sức người tạo thành. Nếu như ta tùy tiện xông vào, vạn nhất trong hang động có xếp đặt ám đạo hoặc là cơ quán, như vậy ta không phải là rơi vào tay bọn chúng sao?” Trần Nhược Tư ở trước cửa hang trong lòng đắn đo cân nhắc, do dự chốc lát rồi nhấc chân chui vào.

138. Chương 138: Bí Mật Động Thính.

“Nơi này tối vậy, tên Lý Hữu Quyền kia sao lại chạy được vậy? Kì quái thật! Không biết hắn đã chạy xa chưa, không quản nhiều vậy, trước tiên xem kĩ tình hình bên trong động rồi nói sau”

Hắn nghĩ đến đây, đào xuất ra một tấm linh phù, sau một tràng tụng niệm chú ngữ, liền phóng xuất ra, linh phù kia trong nháy mắt phát ra kim sắc quang mang, đem ánh sáng soi sáng trong lòng địa động.

Trần Nhược Tư nhờ vào ánh sáng của linh phù, nhìn rõ ràng tình hình bên trong địa động. Vị trí hiện tại của hắn là một cái động không lớn, bên trong động có ba cửa vào khác nhau, Trần Nhược Tư thấy vậy, trong lòng thầm nghĩ: “Ở đây có ba lối vào, ta nên vào bằng lối nào đây, vạn nhất vào nhầm cửa vậy không phải là lạc mất.” Trần Nhược Tư bộ dáng âu sầu không quyết, giương mắt nhìn vào ba lối vào, lòng cấp bách và vô lực.

Trần Nhược Tư trong lòng địa động, cẩn thận tìm kiếm

lộ tuyến, hy vọng có thể tìm ra được dấu chân Lý Hữu Quyền để lại. Hắn bận rộn một hồi tìm không được gì, trên nền đất trong lòng động, tịnh không lưu lại một dấu chân của Lý Hữu Quyền. Trần Nhược Tư bất lực thở dài, trong lòng thầm nghĩ:

“Xem ra chỉ có thử vận khí thôi.” Nghĩ đến đây, hắn không chể linh phù chuyển động trên không trung, hướng vào giữa một cửa động bước vào.

Địa động này mặc dù có ba cửa động, nhưng chúng ở sâu bên trong có một chỗ giao hội, ngoài ra còn một chỗ khác, phân biệt ăn thông bên trong một gian phòng của Ngọc Cảnh Châu Thành, là nơi Bạch Vân đạo quan và Hầu Quang Bình mật hữu cùng họp mặt. Lý Hữu Quyền là một trong Hầu Quang Bình mật hữu, sau khi hắn tiến vào địa động chính là đã vào bằng cửa động bên phải và đi hội kiến Hầu Quang Bình.

Cái địa động này là Hầu Quang Bình năm đó bí mật phái người qua ba năm đào bới mới hoàn thành. Bên trong lòng động có rất nhiều ngã rẽ, những ngã rẽ này là những vòng tròn tương thông, hình thành một mê cung mê hoặc người, nếu như đối với tình hình bên trong địa đạo không thông thuộc mà nói, rất có khả năng bị vây khốn bên trong, không thể thoát ra. Trong địa động, Hầu Quang Bình không có phái người thủ giữ, không phải vì Hầu Quang Bình không cẩn thận mà là hắn suy nghĩ biết rằng người biết địa động bí mật này đều là người của hắn, không có tâm muốn phái người thủ giữ mà thôi.

Trần Nhược Tư trong thoáng chốc đã vào cửa động kia, mặc dù cũng có thể đến được chỗ Lý Hữu Quyền đã đi, nhưng đã phải đi một vòng tròn thật lớn, trải qua một khu vực mê cung, lại vòng lại từ đầu mà đi mới có

thể tìm được Lí Hữu Quyền. Nếu vận khí của hắn đủ may mắn, có thể thuận lợi thông qua mê cung, hắn có khả năng đi đến vị trí khác, có thể tìm được Lí Hữu Quyền đại khái chỉ khoảng ba mươi phần trăm.

Lí Hữu Quyền biết rất rõ tình hình bên trong động, hắn rất thuận lợi vào đến tiểu động bí mật bên trong.

Bên trong tiểu động bí mật, có một cái bàn đá và vài cái ghế đá, xung quanh là thạch bích bởi những hòn đá chất lên dựng thành, trên mỗi cái thạch bích cách nhau khoảng vài mét đốt lên một ngọn đuốc, đem ánh sáng soi rất rõ bên trong lòng động.

Bên trong động có hai cửa, một cửa thông với phiên gỗ Trần Nhược Tư vừa theo đó vào, ngoài ra cánh cửa kia chính là thông với hai cánh cổng xuất nhập cuối cùng, nơi giao hội cần phải qua.

Lí Hữu Quyền tay giữ ngọn đuốc, đi vào tiểu động bí mật, đem ngọn đuốc trong tay cắm vào một bên, bước về phía trước, hướng bên trong động đã thấy một lão đầu đang ngồi trên ghế đá chánh tọa, hành xong một lễ, cười nhẹ nói:

“Sư phụ, xin lỗi, vừa rồi vài tên đạo sĩ của Trường Phong đạo quan tại y quán hỏi chuyện, con vì đối phó với bọn chúng nên mất thời gian đến trễ một chút, xin hiểu cho.”

Lão đầu bên trong động này chính là Hưu Quang Bình. Lí Hữu Quyền trước đây nguyên là một trong những thủ hạ đệ tử của Hưu Quang Bình, Hưu Quang Bình cũng không biết từ đâu biết được sự tồn tại của tổ chức bí mật Long Ưng Bang, hắn nhận thấy tổ chức bí mật này có thể có chỗ để lợi dụng, cho nên hắn để cho Lí Hữu Quyền thoát hạ đạo bào, bốn phương tìm Long Ưng bang, cuối cùng hắn cũng đạt được sở nguyện thuận lợi tiềm nhập Long Ưng bang.

Những biểu hiện ngày thường của Lí Hữu Quyền trong Long Ưng bang, đều không phải là thật, năng lực của hắn cũng có giữ lại, phong cách hành động tề tể hại mọi nơi, mục đích cũng là vì che dấu thân phận.

Hưu Quang Bình đứng dậy, nhìn Lí Hữu Quyền nói:

“Không có gì, lúc ngươi đến đây có bị người theo dõi không. Người của Trường Phong đạo quan tìm ngươi hỏi chuyện gì vậy?”

Lí Hữu Quyền đáp: “Bọn chúng chỉ đơn giản hỏi một chút chuyện của y quán và danh tính của con, y quán trước giờ luôn không cùng Trường Phong đạo quan lai vãng, con cảm thấy bọn chúng đột nhiên đến, có chút không đúng mọi thường. Con lo rằng bọn chúng đã biết là chúng ta ở sau lưng đảo quỷ, phá hỏng hình tượng của Trường Phong đạo quán tại Trung thổ, đã khiến cho bọn chúng bị cô lập.”

Hưu Quang Bình cười cười, vuốt nhẹ hàm râu của hắn, nói:

“Lo lắng của ngươi, không phải là không có đạo lý, nhưng ngươi không cần lo lắng, bọn chúng đột nhiên đến vừa hay chứng thực dự đoán trong lòng của ta, người tại y quán là một trong những điểm liên lạc của Thú Nhân ở Trung thổ, bọn họ đến, rất có thể cùng Thú Nhân có quan hệ, nếu ta không đoán sai, nhất định là Trường Phong đạo quán có cái gì đó rơi vào trong tay Thú Nhân. Bọn chúng giờ đây bắt buộc Trường Phong đạo quan cùng hợp tác với bọn chúng. Người của Trường Phong đạo quan lần này đến đây chẳng qua chỉ là thám thính hư thật.”

Lí Hữu Quyền nói: “Nếu đúng như vậy mà nói, nhất cử nhất động của bọn chúng, đều nằm trong lòng bàn tay của chúng ta. Như vậy, chúng ta mỗi khi đối phó với bọn chúng thì đều nắm chắc rồi. Sư phụ, xem ra ông trời trợ giúp chúng ta rồi, tin rằng tương lai không xa, Trung thổ nhất định sẽ là thiên hạ của chúng ta.”

“Tiểu tử, ngươi thật là biết cách nói.”

Hưu Quang Bình cười cười, nói: “Ngươi và các sư huynh của ngươi cũng đều bỏ ra không ít công sức, tương lai đạo quan chúng ta sau khi đã nắm giữ thế cục Trung thổ, các ngươi cũng chính là các nhân vật đầu lĩnh của các phân bộ rồi. Bây giờ là thời khắc mấu chốt, chúng ta cần lợi dụng thật tốt cơ hội lần này, để cho kế hoạch lôi kéo Trường Phong đạo quan của Thú Nhân thất bại, chúng ta giúp Thú Nhân một tay tiêu diệt Trường Phong đạo quán. Như vậy, Trung thổ sẽ ít đi một đối thủ cường đại, ba đối thủ còn lại Tinh Tâm đạo quan, Phổ Đà tự và Pháp Hoa tự đều có nội ứng của chúng ta, đối phó với chúng cũng nắm chắc một chút. Ha...ha...khoảng cách ngày chúng ta phát dương quang đại cũng đã không còn xa nữa.”

Lí Hữu Quyền nói:“Sư phụ,con nhất định sẽ không làm người thất vọng.Đúng rồi,buổi tối hôm qua,con bỏ tiền ra mua chuộc được vài huynh đệ,trong lúc đang giúp trượng thiếp công cáo,một người trong đó đã bị phát hiện,may mắn là đã chạy thoát được.Con nghĩ chuyện này không phải là ngẫu nhiên,hay là đã có người bắt đầu chú ý tới hành tung của chúng ta?”

“Cái gì,bọn chúng đã bị người ta phát hiện.”

Hầu Quang Bình giật mình,trong lòng thầm nghĩ:“Sao lại vậy,sao lại có thể có người nhanh như vậy đã tra đến đây?Xem ra sự tình đã trở nên phức tạp.”

Hắn nghĩ đến đây bèn nói:“Hắn có thấy rõ người đã phát hiện ra hành tung của hắn không?”

Lí Hữu Quyền nói:“Hắn nói phát hiện ra hắn là hai nữ tử,hắn có thể may mắn đào thoát,là vì hai nữ tử tranh công mà đánh nhau đã để hắn có cơ hội lẩn trốn,hắn còn nghe được từ miệng hai nữ tử biết rằng đầu lĩnh của các nàng dường như biết vài sự tình của chúng ta nên đã phái các nàng đến,con đã suy nghĩ rất lâu cũng không nghĩ ra người âm thầm theo dấu hành tung chúng ta.”

Hầu Quang Bình trầm mặc một lúc rồi nói:“Đây là chuyện nghiêm trọng,để cho an toàn,người sau này không cần tiếp cận mấy người kia nữa.Nếu có thể,phải biết lui về phía sau,người phái vài tên thủ hạ đem bọn chúng diệt khẩu.”

Lí Hữu Quyền ngắt người,đáp:“Rõ,sư phụ.”

Hầu Quang Bình nói:“Còn có một chuyện,ta nghe nói Thú Nhân đang bí mật kiến tạo cơ sở,hơn nữa là kiến tạo phòng nguyên liệu phi thường đặc biệt,không e ngại gì lực lượng pháp khí,có thể có chuyện này không?Nếu có,người nghĩ biện pháp làm rõ ràng vị trí cụ thể của cơ sở bí mật này.”

Lí Hữu Quyền nói:“Vâng,con cũng có nghe nói qua chuyện này,nhưng Thú Nhân làm việc đều luôn luôn bí ẩn,bất quá con sẽ tận lực âm thầm điều tra,nếu có tin tức con sẽ lập tức phát tín hiệu cho sư phụ.”

Hầu Quang Bình nói:“Được rồi,vậy giờ người hãy trở về,bất quá che dấu thân phận càng lấy làm trọng yếu,điều tra sự tình nơi Thú Nhân xây dựng cơ sở bí mật có thể chậm một chút cũng được,ngàn vạn lần không được vì chuyện này mà làm bại lộ thân phận.”

Lí Hữu Quyền hướng Hầu Quang Bình hành lễ rồi nói:“Vâng,sư phụ,đồ nhi biết làm như thế nào.Vậy con phải trở về rồi,tái kiến!”

Hầu Quang Bình đi đến bên cạnh hắn,vỗ nhẹ vào bả vai hắn,phụ nhĩ bên tai hắn nói nhỏ vài câu,giải thích cho hắn một số sự tình,sau đó mỉm cười gật gật đầu.Lí Hữu Quyền sau khi đợi sự đồng ý của sư phụ Hầu Quang Bình,xoay người ra khỏi tiểu động bí mật.

Lí Hữu Quyền đi rồi,Hầu Quang Bình ngồi tại ghế đá trong tiểu động bí mật,yên lặng ngồi một hồi suy nghĩ một số vấn đề,sau đó đứng dậy giơ tay lấy một ngọn đuốc,từ một cửa khác bên trong tiểu động bí mật rời khỏi.

139. Chương 139: Tỉnh Đẽ Chi Oa (ếch Ngồi Đáy Giếng).

Trần Nhược Tư đi về phía trước khoảng hơn trăm thước, lại gặp một gian phòng, tình hình trong căn phòng này so với căn phòng hắn đã gặp trước đó cơ hồ là cùng một dạng. Sau khi hắn đi vào, hắn không chú ý vòng vo trong đó vào vòng cẩn thận quan sát một lát, điều này khiến cho hắn trở nên hồ đồ ngay cả mình tiến vào bằng cửa nào hắn cũng không nhớ ra. Hắn lo lắng, trong lòng thầm nghĩ:“Không xong, nơi này chẳng lẽ là một cái mê cung, ta ghét nhất là cái loại địa phương quái quỷ này.” Nghĩ đến đây, hắn bắt giác cảm thấy đầu óc bắt đầu quay cuồng.

Trần Nhược Tư thở dài, không còn cách nào khác đành đi vào cánh cửa thông với căn phòng gần chỗ hắn đang đứng, đi được khoảng hơn trăm thước hắn lại gặp một căn phòng cùng với căn phòng trước đó cơ hồ là cùng một dạng, lúc này thì Trần Nhược Tư mới ý thức được nơi này đúng là một cái mê cung.

Trần Nhược Tư trước đây đã từng nghe sư phụ nói qua về những sự việc liên quan đến mê cung, cũng gắng giải cho bọn hắn phương pháp đi trong mê cung, nhưng hắn lúc đó cũng không quá để ý. Bây giờ trong đầu,

liên quan đến phương pháp đi trong mê cung, hẳn nghĩ như thế nào cũng nghĩ không ra. Hắn vỗ vỗ đầu mình, thầm mắng: “Chết tiệt, lúc sư phụ dậy cho người, người không dụng tâm để nghe, bây giờ mới thấy hối hận. Nghĩ đi nào, người không nghĩ ra, là không biết tốt xấu rồi.”

Trần Nhược Tư đi đi lại lại không biết là đã đi qua bao nhiêu căn phòng. Hắn cứ đi qua một căn phòng, tâm tình lại trở nên trầm trọng thêm một chút. Lúc này hắn có chút rối loạn bức tức, hận không thể sử dụng khí lực của bản thân đem cái động này đánh xuyên, từ trong động xông ra ngoài. Nhưng hắn biết rằng cho dù hắn có làm như vậy đi nữa cũng chỉ vô ích mà thôi, chỉ có thể đem mình chôn sống ở nơi này.

Trần Nhược Tư đầu mặt đầy cát bụi, nhìn vào có chút khó coi đi đến cánh cửa bên cạnh, dùng chân liều mạng đá một cước vào bức tường đá. Bức tường bị đá, không chút rung động chỉ có từ trên trần hang rơi xuống một ít cát bụi bao phủ thân thể của Trần Nhược Tư.

Trần Nhược Tư nhứt chí ngồi xuống cạnh cửa, liều mạng nhớ lại bài giảng của sư phụ về phương pháp đi trong mê cung. Nhưng hắn càng dùng lực nhớ lại, tư tưởng của hắn giống như mê cung, một chút manh mối cũng nghĩ không ra. Hắn buồn rầu dựa đầu vào tường đá, mắt ngây ngốc nhìn trần hang, trong lòng thầm nghĩ: “Thật không có nghĩ đến ta lại bị một cái mê cung vây khốn, ài, đều trách ta nhất thời đại ý khinh thường.”

Trần Nhược Tư ngây ngốc chốc lát, trong đầu chợt lóe lên một cái ý niệm: “Mê cung nhất định phải có ám kí, nếu không, người đứng lên mê cung này tiến vào cũng sẽ lạc vào mê lộ. Đúng, người thật là thông minh, có như vậy mà cũng nghĩ không ra.” Nghĩ đến đây, trong lòng cảm thấy vui mừng, hắn đứng dậy, đang muốn tìm kiếm ám kí trên cánh cửa.

Lúc này, có tiếng bước chân yết ốt truyền vào trong tai hắn.

Trần Nhược Tư ngẩn người, trong lòng thầm nghĩ: “Đã có tiếng bước chân, nhất định sẽ có người tới, ta không thể để cho hắn phát hiện ra được.” Nghĩ đến đây, hắn phát lực đánh nát linh phù phía trên đầu mình khiến cho trong phòng khôi phục lại như bình thường, biến thành một mảnh hắc ám.

Trần Nhược Tư cẩn thận phân biệt phương hướng truyền đến tiếng bước chân, sau đó lần mò bước đi theo hướng tiếng bước chân truyền đến. Khi hắn đi vào một căn phòng, hắn nhìn thấy trong một cái đường hầm có ánh sáng truyền đến, Trần Nhược Tư trong lòng âm thầm vui mừng: “Ha ha, xem ra phán đoán của ta không sai, Lý Hữu Quyền là tới đây gặp ai đó, người trong cái hang động này đều phải nghỉ ngơi. Hắc hắc, nói không chừng, ông bà phù hộ để cho ta tìm được tin tình báo càng quang trọng đây?”

Ánh sáng đó càng lúc càng mạnh, Trần Nhược Tư cảm thấy ánh sáng đang di động về căn phòng mình đang đứng, hắn vội vàng chạy vào một cái cửa khác, ẩn thân vào góc tối nơi cửa hầm.

Chỉ chốc lát, một lão nhân tay cầm đuốc đi vào trong tầm mắt của Trần Nhược Tư. Người này, không phải ai khác chính là Hầu Quang Bình, lão ta bây giờ đang đi về Bạch Vân đạo quán.

Trần Nhược Tư sau khi nhìn thấy Hầu Quang Bình đi vào trong phòng, đứng ở giữa phòng, ngẩng đầu nhìn lên cẩn thận quan sát trần hang, sau đó không nghĩ ngợi gì nữa đi vào một cái đường hầm.

Trần Nhược Tư vô cùng cẩn thận bám theo phía sau Hầu Quang Bình. Hắn vừa bám theo vừa suy nghĩ: “Lúc ta vừa tiến vào đây thì không có nhìn thấy lão nhân này, lão ta vì sao đột nhiên xuất hiện nhỉ? Chẳng lẽ lão ta chính là tên bằng hữu mà Lý Hữu Quyền muốn gặp sao? Khó xảy ra được, lão ta bây giờ đi đâu đây? Ài, mặc kệ lão, trước hết cứ bám theo lão rồi tính sau.”

Trần Nhược Tư đi theo phía sau Hầu Quang Bình cũng không biết là qua thời gian bao lâu, sau khi đi qua vài căn phòng hình dạng giống nhau, đi đến một con đường thông thẳng lên mặt đất.

Trần Nhược Tư biết rằng nếu mình tiếp tục bám theo nhất định sẽ bị phát hiện, vì vậy hắn lập tức dừng lại. Hắn ở trong căn phòng cuối cùng chờ đợi, đợi đến khi hắn hoàn toàn không nhìn thấy ánh sáng phát ra từ ngọn đuốc Hầu Quang Bình mang theo nữa, hắn lấy ra một tấm linh phù, tụ pháp thuật trên đó để cho nó phát ra ánh sáng, ẩn chiếu theo lộ trình hắn bám theo sau Hầu Quang Bình đã đi, ngẩng đầu nhìn lên trần hang, hắn nhìn thấy trên trần hang có một cái đồ án hình tròn, tiếp xúc với đồ án hình tròn, phân biệt về một cái tam giác, tứ giác và ngũ giác, mà ba cái đồ án hình dạng khác biệt này vừa vặn tương ứng với ba cái cửa vào bên trong hang động.

Trần Nhược Tư tựa hồ như hiểu được việc này là như thế nào, thầm nghĩ: “Nguyên lai là như vậy, lão ta thật là xảo hoạt, lại đem kí hiệu khắc trên trần hang, như vậy ai mà nghĩ đến chứ?” Nghĩ đến đây, nở nụ cười, lại nghĩ tiếp: “Cái cửa ra lão ta vừa mới bỏ đi là ứng với ký hiệu ngũ giác. Ấn chiếu theo đồ án ghi lại ở trần hang, mê cung này có ba đường đi ra mới phải, nếu như không ấn chiếu theo đồ án mà đi, lập tức sẽ bị vây khốn, còn nếu theo đồ án mà đi có thể đi đến những vị trí khác nhau. Xem ra người nghĩ ra cái mê cung này, nhất định không phải là một người đơn giản.”

Trần Nhược Tư suy đoán một điểm cũng không sai, cửa ứng với điểm chỉ trên ngũ giác tinh đồ án là thông đạo đi thẳng đến Bạch Vân đạo quán, điểm chỉ trên tam giác hình đồ án là thông tới một căn phòng của người dân trong Ngọc Cảnh châu thành, còn lại tứ giác hình đồ án là thông với hang động bí mật. Cái mê cung này do một trăm căn phòng nhỏ giống nhau tổ hợp thành, nếu ấn chiếu theo đồ án mà đi xác suất đi sai đường là vô cùng nhỏ.

Trần Nhược Tư sau khi biết được bí mật của cái mê cung này trong lòng cảm thấy thoải mái hơn nhiều, hân hoan cười, đánh nát linh phù, đi ra cái thông đạo mà Hầu Quang Bình đã đi, mò mẫm đi về phía trước.

Đi lại trong bóng tối không tránh khỏi khó khăn, nếu như trong thông đạo không phải vô cùng bằng phẳng thẳng tắp, sợ rằng hắn đã vỡ đầu không biết bao nhiêu lần rồi.

Trong thông đạo rất yên tĩnh, hắn tay chân nhẹ nhàng, sợ gây ra tiếng động khiến cho Hầu Quang Bình ở không xa phía trước phát giác ra.

Theo thời gian trôi qua, hắn cảm thấy bản thân dường như đã đi được vài dặm lộ trình rồi, chân đều cảm thấy có chút đau đớn, hắn mơ hồ có thể nhìn thấy phía có ánh sáng tự nhiên yếu ớt truyền đến.

“Rốt cuộc cũng ra khỏi rồi, nơi này là địa phương nào đây?” Trần Nhược Tư nghi hoặc, bước chân không dừng lại, đi thẳng ra khỏi miệng hang.

Thật vất vả Trần Nhược Tư mới đi tới được nơi phát ra ánh sáng, hắn nhìn thấy trước mặt mình là một cái giếng hình tròn đường kính ước chừng khoảng một thước, mà vị trí hắn đang đứng nhìn xuống cũng không biết là giếng nước này sâu bao nhiêu, từ đó nhìn lên chỉ có thể nhìn thấy thành giếng và bầu trời trong xanh phía trên.

Trần Nhược Tư thấy vậy, trong lòng thầm nghĩ: “Cửa ra này thật là bí mật, lại đặt ở trong một cái giếng nước, bây giờ thành giếng trước mặt đầy rêu xanh, vô cùng trơn, muốn qua đó nhất định có chút khó khăn, ta làm sao có thể đi lên đây? Nếu đi cùng Mộng Tuyết và Lâm Hân Ngọc dùng phi hành thuật là xong rồi. Ài, chẳng lẽ ta phải theo đường cũ quay trở lại sao?”

Trần Nhược Tư bộ dạng dăm chiêu, bất đắc dĩ ngó đầu ra nhìn thành giếng và bầu trời phía trên, nhìn đến phát gốc, lúc này, hắn giống như là một con ếch ngồi nơi đáy giếng.

140. Chương 140: Tàng Thân Thâu Thính .

Trần Nhược Tư hít vào một ngụm lương khí âm thầm kêu may mắn, rứt đầu trở về im lặng bất động tại đó.

Thanh âm nói chuyện càng lúc càng lớn, còn có tiếng bước chân mơ hồ truyền vào tai hắn.

Trần Nhược Tư trong lòng thầm nghĩ: “Người phía trên kia chẳng lẽ là đang tới nơi này, nếu bọn chúng đi xuống vậy thì ta cũng hết đường bỏ chạy rồi. Xem ra ta không có bản lãnh từ nơi này thoát ra rồi. Ài, quay lại thôi, sau khi trở về nhất định phải nói Mộng Tuyết dậy cho ta phi hành thuật.” Trần Nhược Tư bất đắc dĩ thở dài, lắc lắc đầu có chút không tình nguyện xoay người chậm chậm đi trở về.

“Ba” thanh âm của vật nặng rơi xuống giếng truyền vào trong tai của Trần Nhược Tư.

Trần Nhược Tư đột nhiên bị tiếng vang đó dọa nhảy dựng lên, hắn định thần quay đầu nhìn lại, hắn nhìn thấy một cái dây thừng từ trên miệng giếng thả xuống. Thấy vậy, Trần Nhược Tư trong lòng vui sướng: “A, dây thừng, có sợi dây thừng này ta có thể bám theo nó mà trèo lên rồi.” Nghĩ đến đây, song thủ hắn chấp lại đưa về trước ngực, vãi vãi cái trong lòng thầm niệm: “Lão thiên gia, cầu xin ngài để cho đám người tới gánh nước này ngàn vạn lần không đem dây thừng kéo lên.”

Người kéo nước nọ đã đem nước cho đầy thùng, chậm rãi kéo lên, theo sợi dây chậm chậm di động lên trên, trái tim của Trần Nhược Tư cũng đập theo tiết tấu 'phác thông, phác thông', trong lòng càng lúc càng thêm khẩn trương, hần hận không thể lập tức xông ra đem sợi dây kia giữ lại không để cho nó tiếp tục đi lên.

Đúng lúc Trần Nhược Tư cảm thấy mất hết hi vọng thì giọng nói của một người truyền vào trong tai hắn: "Sư huynh, đi mau lên, sư phụ yêu cầu các đệ tử khẩn cấp tập hợp, một lát nữa tập hợp xong lại đến lấy nước."

Thanh âm của người nói vừa mới dứt, thùng nước đã được kéo lên hơn nửa lại một lần nữa rơi xuống, vang lên một tiếng 'phác thông', nước giếng cũng theo đó bắn tung tóe. Sau đó, phía trên giếng truyền đến một loạt tiếng bước chân, Trần Nhược Tư nghe ra được, rồi đi cái giếng này càng lúc càng xa. Hắn trong lòng vui mừng đến phát cuồng, miệng nói cảm ơn: "Cảm ơn, cảm ơn lão thiên gia ban ơn."

Trần Nhược Tư nhanh chóng chạy đến miệng thông đạo, ngẩng mặt nhìn lên giếng phía trên, sau đó đưa tay bắt lấy dây thùng mà ai đó đã thả xuống giếng. Nhưng biện pháp đẹp đẽ của hắn đã thất bại rồi, tay của hắn với ra căn bản là không bắt được sợi dây thùng kia.

Trần Nhược Tư đưa đầu ra nhìn xuống đáy giếng, nhìn thấy mặt nước cách vị trí hiện tại của mình ít nhất cũng phải đến bốn năm thước, hắn trong lòng hoảng sợ, thầm nghĩ: "Không xong rồi, khoảng cách giữa sợi dây với ta xa như vậy, ta làm sao có thể nắm lấy nó đây? Nếu ta lợi dụng quán tính nhảy tới, không nắm được sợi dây vậy thì thế thảm rồi, rơi xuống dưới dù không chết cũng sẽ rất đau đớn." Nghĩ đến đây, trong lòng hắn cảm thấy khiếp đảm.

Trần Nhược Tư đứng ở lối ra, nhìn trên rồi lại nhìn xuống vài lần, trong lòng thầm nghĩ: "Trần Nhược Tư à Trần Nhược Tư, người từ khi nào mà trở nên nhát gan như vậy, người không thể tiếp tục do dự nữa, nếu không, lần theo dõi này của người xem như công cốc thôi." Nghĩ đến đây, Trần Nhược Tư xoay người chạy vào phía trong thông đạo, đầu cũng không thèm quay lại.

Trần Nhược Tư chạy được khoảng hơn một trượng, đột nhiên xoay người lại, đề cao tinh thần, cấp tốc hướng về phía lối ra vọt đi.

Thân thể của Trần Nhược Tư bay khỏi lối ra, hai tay hắn đã chuẩn bị sẵn, vung ra nắm lấy sợi dây, theo đó thân thể của hắn theo đà nặng nề đánh vào thành giếng đối diện, khiến cho hắn thiếu chút nữa buông rơi sợi dây. Thân thể của hắn giống như cái chuông, ở trong giếng lay động vô số lần mới từ từ dừng lại được.

Không biết nên làm thế nào, Trần Nhược Tư cảm thấy bàn tay của mình đang nắm lấy sợi dây có chút đau đớn. Hắn cắn chặt răng, liều mạng nắm chặt lấy sợi dây, chậm rãi bò lên.

Bò lên đến miệng giếng, hắn cảm thấy bản thân dường như đã sức cùng lực kiệt rồi. Hắn dùng phần khí lực còn lại ngó đầu ra, cẩn thận quan sát hoàn cảnh xung quanh, hắn nhìn thấy cái giếng này đặt trong một cái phòng. Hắn thấy không có ai cả mới can đảm bò ra khỏi giếng.

Trần Nhược Tư ngồi xuống bên cạnh giếng, hai tay nắm bóp đầu gối mình, điều hòa hơi thở, buông hai tay ra, hắn nhìn thấy trên quần chỗ hai tay vừa mới buông ra lưu lại vết máu. Hắn vội vàng đưa tay nhìn lại, hai mắt tròn tròn, trong lòng thầm nhủ: "Trách không được mới vừa rồi cảm thấy bàn tay đau nhức, nguyên lai là bị sợi dây làm xước da. Ài, ta thật là vô dụng, có chút việc mà cũng phải chật vật như thế này."

Trần Nhược Tư đưa tay lên người, tùy ý xoa xoa, chịu đựng từng trận đau nhức, đi đến cánh cửa duy nhất của căn phòng, đi ra ngoài.

Trần Nhược Tư tiến vào một cánh cửa khác, chưa kịp dò xét căn phòng này đã từ đến một cánh cửa khác đi ra ngoài. Hắn vừa mới ra khỏi cửa, lập tức nhìn thấy khoảng mười tên nam tử mặc đạo bào, đưa lưng về phía hắn, chỉnh tề xếp thành hàng trên khoảng đất trống trước căn phòng. Đứng trước mặt mười tên nam tử mặc đạo bào này là lão nhân người mà trước đó Trần Nhược Tư đã nhìn thấy trong hang động, cũng chính là Hầu Quang Bình.

Trần Nhược Tư vội vàng lách người qua một bên, ẩn thân vào một góc khuất.

Nơi này đúng là trong đại viện của Bạch Vân đạo quán, Hầu Quang Bình hôm đó sau khi xử lý đám thi thể của các đệ tử, lão cảm thấy ngoài bản thân mình ra cũng không có lấy một cái đạo quán an thân, đối với việc làm và danh dự sau này của hắn nhất định sẽ có ảnh hưởng, vì vậy, lão từ các nơi đem những đệ tử đã

được âm thầm bồi dưỡng kéo về đây, một lần nữa hình thành một cái đạo quán, lão làm điều này cũng là vì thanh danh của chính mình, mà cũng là thực thi một phần của kế hoạch.

Đám đệ tử này đều là mới đến đạo quán ngày hôm nay. Trần Nhược Tư mặc dù đã từng đi đến Bạch Vân đạo quán, nhưng mỗi lần hắn đều vội vàng, cũng không nhìn thấy toàn bộ khung cảnh Bạch Vân đạo quán, đương nhiên, lúc này hắn vẫn chưa biết nơi này là Bạch Vân đạo quán.

Hầu Quang Bình lớn tiếng nói:“Các đệ tử, hôm nay triệu tập các người đến đây có hai mục đích, một là muốn hướng đến bên ngoài chứng minh, đạo quán chúng ta sẽ không biến mất, ta tin tưởng đạo quán chúng ta nhất định sẽ ngày càng cường thịnh, hơn thế nữa sẽ ngày càng nổi danh trong Trung thổ; Thứ hai, ta có hai bức thư muốn vài người trong các người chuyển đi cho ta.” Nói đến đây, lão ngừng lại một lát, rồi nói tiếp:“Tịnh Không, Tịnh Vân, Tịnh Vũ, Tịnh Phong, bốn vị đệ tử một lát nữa tới thư phòng của ta, ta có việc giao phó. Các đệ tử còn lại, tất cả đi làm việc đi thôi.” Lão ta nói xong, xoay người đi về thư phòng.

Đợi sau khi Hầu Quang Bình rời đi, đám đệ tử của đạo quán túm tụm lại với nhau đàm luận một phen, sau đó mới phân tán rời đi.

Trần Nhược Tư ở nơi ẩn nấp nhìn thấy hai tên đạo sĩ đang đi về phía cánh cửa mà hắn vừa mới đi ra. Sau khi nhìn thấy hai người nọ rời đi, hắn cẩn thận đánh giá hoàn cảnh xung quanh một vòng, thấy không có người, hắn mới từ chỗ ẩn thân đi ra, bước nhanh về phía căn phòng Hầu Quang Bình vừa mới đi vào.

Trần Nhược Tư ở một góc bên cạnh căn phòng, tìm được một chỗ có thể ẩn thân lại có thể nghe được cuộc nói chuyện của những người trong lòng, an tâm đợi ở đó.

Vài phút trôi qua, Trần Nhược Tư nhìn thấy bốn tên thanh niên đạo sĩ, đi vào thư phòng của Hầu Quang Bình. Trần Nhược Tư tập trung cả mười hai phần tinh thần nhìn chăm chú động tĩnh trong phòng.

Trong phòng, Hầu Quang Bình ngồi ở trên bàn, tay cầm hai phong thư nhìn Tịnh Không bốn sư huynh đệ nói:“Bốn tên đệ tử các người trong số các đồ đệ ra dậy tính là xuất sắc. Mặc dù thực lực trước mắt của các người, khoảng cách so với hàng ngũ cao thủ còn có một chút khoảng cách, nhưng ta tin tưởng, các người dưới sự dạy bảo của ta không đến một vài năm nữa nhất định có thể ghi tên vào hàng ngũ cao thủ rồi. Các người cũng biết, ta là một người coi thường danh lợi, ta bằng tuổi này còn không có một cái danh vị trên bảng thượng Trung thổ.

Mấy năm nay, ta đối với một số người có danh vọng và năng lực của Trung thổ đều làm nghiên cứu cẩn thận, cũng hiểu rõ tính cách điểm yếu của bọn họ, cùng với tuyệt kỹ thành danh của bọn họ, mặc dù ta vẫn chưa tìm ra phương pháp phá giải nhưng ta nghĩ ta cùng bọn họ đối chiến sẽ không rơi xuống hạ phong. Các người là dưới tay ta hành học nghệ, có thể nói là ẩn nhẫn không xuất hiện, các người đều là người có thiên phú. Vì tương lai các người có thể ở trong tầng lớp người tu hành trong trung thổ chiếm được một cái vị trí, ta quyết định cải biến phương pháp trước đây, nghĩ biện pháp khiến cho đạo quán chúng ta trở nên có danh tiếng, các người có thể hiểu cho tâm tình hiện tại của ta không?”

Tịnh Không bốn sư huynh đệ đưa mắt nhìn nhau, trong mắt lộ ra vẻ vui mừng, bọn họ đồng thời gật đầu, biểu hiện có thể lý giải tâm tình của lão, cũng đều cho rằng sư phụ làm như vậy đều là vì suy nghĩ cho các đệ tử.

Trần Nhược Tư nghe xong những lời này, trong lòng thầm mắng:“Lão già khôn kiếp,狡 hoạt như hồ ly, chỉ có điều, từ trong lời nói của lão ta nghe ra có vẻ rất đường hoàng, quang minh chánh đại. Nếu không phải là ta đã biết bí mật đằng sau của lão, nhất định cũng sẽ bị vẻ bề ngoài và những lời nói vừa rồi của lão ra lừa gạt, chẳng lẽ những tên âm hiểm xảo trá đều nói những lời như vậy, làm một bộ dạng như vậy sao?” Lúc này, hắn xem như là chân chính hiểu rõ câu mà người ta hay nói ‘phòng nhân chi tâm bất khả hữu’ là như thế nào rồi.

141. Chương 141: Thủ Huyết Sung Cơ.

” Ngao ngao” vài tiếng rống dài không biết từ phương nào truyền tới, nghe như ở tận nơi xa nào đó trên không trung, lại như là từ trong thâm sơn cùng cốc truyền đến, lại làm cho người ta có cảm giác giống như là đang ở bên tai mình.

Những tiếng kêu này đối với Linh cơ đã quá bình thường, hàng ngày nàng đi ra ngoài huyết động cũng đều có thể nghe được, nàng cũng không biết chính xác khi quái thú phát ra tiếng rống đó từ trong sơn cốc đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng.

Nhưng nàng không hề cảm thấy sợ hãi, trong lòng nàng chỉ lo lắng cho Trần Nhược Tư ,lo cho thương thế và an nguy tính mạng của hắn mà thôi.

Linh Cơ đứng lên đưa mắt nhìn trời cao khe thở dài, sau đó thông thả xoay người đi vào trong động.

Đồng lửa trong động y cũ cháy rất đượm, Trần Nhược Tư nằm cạnh đồng lửa, hai mắt nhắm chặt đang ngủ say. Hắn có thể tiến vào mộng đẹp, đây là lần đầu tiên trong bảy ngày qua, mấy hôm trước đau đớn hành hạ khiến cho hắn không thể nào chợp mắt được.

Linh cơ bước vào trong động ngồi xuống bên cạnh Trần Nhược Tư, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve hai gò má đầy đặn, mái tóc rối của hắn, lẳng lặng nhìn hình dáng ngủ say ngon lành của hắn , trên khuôn mặt lộ ra nụ cười.

” Khục khục..” Trần Nhược Tư ho khan hai tiếng, mở mắt ra nhìn thấy khuôn mặt gầy xương của Linh Cơ trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu. Hắn mấp máy đôi môi như muốn nói gì đó, nhưng lời vừa đến cửa miệng lại nuốt xuống.

Linh Cơ thấy Trần Nhược Tư tỉnh lại, nàng mỉm cười nói:” Ngủ ngon chứ, hình dáng người bữa nay so với mấy hôm trước khá hơn rất nhiều rồi.”

Trần Nhược Tư cười nói:” Cái này là công lao của cô đấy, nếu không có cô có lẽ bây giờ ta đã đi vào diêm vương điện rồi. Nhìn bộ dạng mệt mỏi vì trị thương cho ta của cô, để cho cô biến thành bộ dạng như bây giờ trong lòng ta rất không thoải mái, cô nghỉ ngơi vài ngày đi, đợi cô khôi phục lại, một lần nữa trị thương cho ta. Ta không muốn cô bởi vì ta mà làm cho thân thể mình mệt mỏi.”

Linh Cơ khe khẽ cười, vuốt ve khuôn mặt mình của mình rồi nói đùa rằng:” Chẳng lẽ người chê bộ dạng khó coi bây giờ của ta sao!”

” Cô nói cái gì đây, ta làm sao có thể chê cười cô chứ, nếu trong lòng ta có tia ý nghĩ nào chê cười cô...” Trần Nhược Tư ngừng lại một chút rồi nói:” Cô là ân nhân cứu mạng của ta, cùng là nữ nhân mà ta yêu quý, nếu bây giờ ta có thể cử động được, ta nhất định sẽ ...” Nói đến đây, hắn dừng lại không nói tiếp nữa.

Linh Cơ dường như biết câu sau hắn muốn nói gì, nàng chỉ mỉm cười trong lòng thầm nghĩ:” Nếu người có thể bình phục thì đó là niềm vui lớn nhất của ta, ta không muốn người làm gì cho ta mà chỉ mong cho người có thể khỏe mạnh và sống vui vẻ, những thứ khác, ta cũng không dám hi vọng xa với, cũng không dám nghĩ đến.” Nàng khe thở dài thuận miệng đáp :” Chờ đến lúc người cử động được rồi hãy nói đi.”

Bỗng có vài tiếng “ục ục ” vang lên bên tai Linh cơ.

Linh cơ nghe tiếng đó như phát ra từ người Trần Nhược Tư , nàng hơi ngẩn người, rồi hỏi:” Người làm sao vậy, nơi nào không thoải mái sao ?”.

Trần Nhược Tư đáp:” Ta không sao, chỉ là có cảm thấy có chút đói bụng mà thôi.”

” A ” Linh cơ nghe Trần Nhược Tư nói xong đột nhiên kinh ngạc , qua một hồi lâu nàng mới hiểu ra, trong lòng thầm nghĩ:” Ài, ta sao lại quên mất? Hắn là con người, cần phải ăn đồ, ta sao lại quên mất điều này chứ? Thật là đáng chết, nhưng ở nơi băng thiên tuyết địa này, biết tìm lương thực ở đâu đây?” Nghĩ đến đây, trên mặt Linh Cơ thoáng hiện nét sầu muộn nhưng rất nhanh khôi phục lại bình thường, nàng cười nói:” Ta xin lỗi, ta đã quên mất điều này, ta quên người là con người, cần phải ăn uống, ta lập tức đi kiếm cái gì đó ăn được về cho người.”

Linh Cơ là người của Minh tộc nên nàng ăn rất ít bình thường thì một hai tháng không ăn gì cũng không sao, năng lượng do bọn họ phát ra đều là do sử dụng năng lượng từ thiên nhiên để làm phép thuật và cũng bổ sung năng lượng cho chính mình, chỉ những ai khả năng còn thấp thì thỉnh thoảng phải ăn để tồn tại, cho nên nàng quên việc Trần Nhược Tư cần ăn uống cũng là chuyện tự nhiên .

Linh cơ nói xong lấy tay vỗ nhẹ lên mặt Trần Nhược Tư , mỉm cười đứng dậy, bước nhanh ra ngoài cửa động.

Đi tới cửa động trong đầu Linh Cơ bần khoản nghĩ thầm:” Nơi băng thiên tuyết địa này ngay cả một sinh vật sống cũng khó thấy, cho dù có thì cũng không biết chúng trốn tại phương nào, phải mất rất nhiều thời gian để tìm kiếm, vạn nhất ta đi ra ngoài quá lâu, đột nhiên có quái thú xuất hiện thì hấn thành thức ăn cho quái thú rồi. Ấy, ta phải làm sao đây ?”.

Linh Cơ đứng trước cửa động, nhìn bông tuyết bay tán loạn bên ngoài hang động, lâm vào tình huống vô cùng khó xử, qua một hồi lâu nàng ngưng tụ công lực, cẩn thận dò tìm sự hiện diện của sinh vật sống trong khu vực lân cận.

Thời gian từng giây từng phút đi qua, nàng tìm kiếm đã có kết quả, nàng thu được tin tức đó là ở trong phương viên trăm dặm có hơn mười sinh vật còn sống, nhưng nàng cũng đồng thời cảm ứng được chúng không là sinh vật bình thường mà lại giống như Hồ long thú, có sát khí mạnh mẽ.

Linh Cơ trong lòng bối rối, cảm thấy vô cùng bất lực, bất lực hét lên:” Ta cho dù có thể tìm được một con, đánh thắng nó, cũng không còn khí lực mang thân thể to lớn của nó về đây, ta, ta phải làm sao bây giờ ?”

Một lát sau, trong lúc nàng đang cảm thấy bất lực và tuyệt vọng thì bỗng trong đầu nàng xuất hiện một ý niệm :” Máu, máu có thể uống, có thể bổ sung dưỡng chất, cũng có thể tạm thời duy trì sức sống cho hấn, chỉ có thể làm như vậy thôi.”

Linh cơ không chút do dự, dùng phép thuật biến ra một cái chén , nàng đặt cái chén trên mặt đất, vén cánh tay áo bên trái hiện ra một cánh tay trắng ngần, sau đó nàng dùng phép biến ra một lưỡi dao sắc cắm ở tay phải nhẹ nhàng chích lên cánh tay của mình cho máu chảy ra....

Nàng nhìn thấy máu của mình từng giọt từng giọt rơi vào trong chén, trong lòng nàng cảm giác được sảng khoái, lúc này nàng như thấy được khuôn mặt hưng phấn của Trần Nhược Tư đang hiện ra vẻ tươi cười.

Khi chén đã đầy, nàng đơn giản xử lý sơ qua miệng vết thuowg, buông ống tay áo xuống, cẩn thận chỉnh lại y trang của mình rồi mang theo chén máu nóng đi vào trong huyết động, đi đến bên Trần Nhược Tư .

Linh Cơ nâng Trần Nhược Tư dậy, đem huyết dịch từng chút từng đổ vào trong miệng Trần Nhược Tư .

Trần Nhược Tư uống vào chất lỏng màu đỏ, hấn biết bản thân đang uống là máu của một loại sinh vật nào đó, nhưng hấn không thể nào ngờ rằng đó lại là máu của Linh Cơ, mặc dù như vậy nhưng trong lòng hấn vẫn có điểm nghi hoặc, hấn cũng không biết chính xác đó là cái gì.

Trần Nhược Tư uống xong chén máu trong tay Linh cơ thì cảm giác đói bụng rất nhanh biến mất, hấn mỉm cười nhìn Linh Cơ nói:”Cám ơn cô, cô thật sự đã quá cực nhọc rồi, tại nơi băng thiên tuyết địa thế này mà cũng tìm được máu của sinh vật, đó là...” nói tới đây Trần Nhược Tư có chút sững lại trong lòng thầm nghĩ:” Nàng vì sao tìm được máu mà không mang xác của sinh vật kia về động ? Thịt của sinh vật đó ăn vào không phải là càng có thể bớt đói sao? Là nàng không nghĩ đến hay là vì còn nguyên do nào khác nữa ?”

Linh cơ thấy hấn nói giữa chừng ngưng lại thì cũng đoán được trong lòng hấn có nghi ngờ, nàng bèn cười nói:” Ta vừa mới tìm được một sinh vật rất lớn, nếu giết nó đi thì máu chảy đi phí lắm, với lại chúng ta không biết còn ở đây trong bao lâu nữa thân thể của người mới có thể hồi phục, hơn nữa nơi tuyết phủ này rất khó tìm sinh vật nên ta nhốt nó trong một huyết động bí ẩn ở bên ngoài, như vậy từ nay về sau người không còn lo bị đói bụng nữa.”

Trần Nhược Tư cười nói:” Vẫn là cô thông minh, suy nghĩ cũng chu đáo, nếu có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ với cô thì cuộc sống của ta từ nay về sau không cần phải lo lắng gì nữa.”

Linh Cơ nghe câu này, trong lòng cảm thấy bối rối, có vui, có buồn...

142. Chương 142: Hấp Huyết Quái Thú.

Linh Cơ tăng thêm chút pháp thuật vào đồng lửa để cho ngọn lửa cháy càng thêm mạnh, sau đó nàng ngồi xuống, điều tức một lát rồi đỡ Trần Nhược Tư ngồi dậy, đặt tay lên lưng Trần Nhược Tư, chuẩn bị truyền năng lượng cho hấn. Lúc này, đột nhiên có tiếng ” Oanh long long ” từ sâu bên trong động truyền đến.

Linh Cơ sững sốt, vội buông Trần Nhược Tư ra, chạy đến vách đá ghé tai vào vách cẩn thận nghe ngóng một hồi, từ trong lòng núi có tiếng động vang lên khe khẽ, từng tiếng từng tiếng truyền vào trong tai nàng.

Linh Cơ sắc mặt khê biến, trong lòng kinh ngạc: ” Trong ngọn núi này chẳng lẽ có quái thú sinh sống, mấy ngày nay ta sống ở đây vì sao không cảm ứng được nhỉ ? Xem ra nó nhất định là một tên gia hỏa khó dây vào, chúng ta tốt hơn hết là nên chạy trước đi tìm một chỗ ở khác.”

Linh Cơ đoán không sai, trong ngọn núi này đích thực có một đầu vạn năm Hấp Huyết quái thú đang ngủ say. Những tiếng động nhẹ sẽ không làm nó thức giấc, nó thích nhất là máu tươi, một khi ngửi thấy mùi máu sẽ từ từ thức dậy, sau khi ăn no lại tìm một địa phương khác tiếp tục ngủ.

Nó ăn no thì ngừng lại nói ra thì dễ mà làm thì khó, muốn cho nó ăn no thì cần máu của vài vạn người thì mới làm nó thoả mãn. Nó tỉnh lại chính là lúc đại nạn đến cho các sinh vật khác.

Hấp huyết quái thú này vốn là tiên thú trên tiên giới ngao du trong nhân gian, làm bị thương một người, uống vào một chút máu tươi, lập tức chỉ cần một chút máu tươi cũng khiến cho nó không thể khống chế được hành vi của mình, hút máu tươi cũng trở thành sở thích duy nhất của nó. Sau đó nó đổi tính không ở lại tiên giới mà bắt đầu tung hoành chốn nhân gian.

Về sau, tiên giới phái ra số lượng lớn thần tiên, xuống nhân giới truy bắt nó, nó vì trốn tránh đám người của tiên giới cho nên đi đến nơi băng thiên tuyết địa này, tìm nơi thích hợp cho mình tu thân dưỡng tính, đi vào ngủ say. Ai cũng không ngờ rằng, nó ngủ một giấc suốt cả vài trăm năm.

Lần này nó tỉnh lại là việc ngoài ý muốn, nếu Linh Cơ không trích máu trong cái huyết động này, nó sợ rằng còn sẽ ngủ thêm một ít thời gian nữa.

Linh cơ nhanh chóng bước đến bên Trần Nhược Tư ôm lấy hắn, nhanh bước ra ngoài cửa động. Nàng hành động rất vội vàng vì lo sợ sau khi quái thú trong lòng núi đi ra, bản thân mình cũng không cách nào bỏ chạy.

Khi nàng ôm Trần Nhược Tư đi tới cửa động thì bất giác dừng lại, nàng sợ ngây người nàng không dám tin vào mắt của mình nữa, trước mặt nàng chính là vài đầu Hồ Long Thú đang đứng bên dưới cửa động, xung quanh bốn phía còn có vài con quái thú không biết tên thân hình như con dơi, nhưng thân thể dài hơn một trượng, bay vòng vòng trong không trung, thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu “ngao ngao” như mãnh thú gầm rú.

“Điều này xem như là gặp quỷ rồi, đám quái thú này vì sao đột nhiên tụ tập ở đây nhỉ? Chẳng lẽ cùng với quái thú trong lòng núi chưa xuất hiện kia có liên quan.” Linh Cơ trong lòng thầm nghĩ

Khi Linh Cơ đột nhiên ôm Trần Nhược Tư chạy ra ngoài thì Trần Nhược Tư đã muốn hỏi Linh cơ có chuyện gì vậy, nhưng hắn chưa kịp hỏi thì đã bị Linh Cơ ôm ra tới cửa động, bây giờ hắn nhìn thấy quái thú đang giương cách bay trên không thì cũng đã hiểu ra tại sao, hắn cũng đoán ra Linh cơ đã linh cảm cảm nhận được mối nguy hiểm đang đến gần, nàng muốn nhanh chóng mang mình chuyển đi nơi khác.

Lúc này, Trần Nhược Tư thấy cách làm của Linh Cơ đối với hắn không buông bỏ không rời xa, trong lòng cảm thấy rất khoan khoái, lòng yêu mến càng thêm sâu đậm.

Linh cơ đứng tại cửa động cẩn thận quan sát đám Hồ Long Thú và quái thú bay trên không, thấy chúng không có gì bất thường, cũng không có vẻ gì muốn tấn công bọn họ, trong lòng nàng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên và kỳ quái: ” Việc này thật kỳ quái, Hồ Long thú họ thấy bọn ta vì sao lại không có phản ứng gì nhỉ ? So với lúc trước thì có điểm bất đồng, trừ phi bọn chúng đến đây không phải vì bọn ta mà là vì quái thú chưa có xuất hiện trong lòng núi kia sao ?”.

Trong lòng núi sau lưng Linh Cơ một lần nữa phát ra tiếng động ” Oanh long long ..” nàng cảm giác được tảng băng dưới chân mình bị chấn động, mơ hồ lay động vài cái.

Linh Cơ lúc này trong lòng vô cùng mâu thuẫn, tiến cũng không được mà lui cũng không xong, nàng chỉ có thể ôm Trần Nhược Tư đứng tại cửa động, yên lặng quan sát động tĩnh trước mắt và trong lòng núi.

Sau lần chấn động thứ hai thì Hồ Long thú đang đứng trên mặt đất lần lượt cúi đầu, mục xạ hồng quang, móng trước vỗ xuống không ngừng, miệng gầm gừ phát ra tiếng rống ” Ngao ngao..” trầm thấp. Đám quái

thú bay trên không cũng ngừng bay lượn dừng lại một chỗ tại không trung , ánh mắt nhìn chăm chăm về phía ngọn núi sau lưng Linh Cơ.

Trần Nhược Tư trong lòng cảm thấy bất an, hắn cũng ý thức được nguy cơ chân chính đã đến rồi, hắn dùng giọng điệu cầu khẩn, nhìn Linh Cơ nói:” Chúng ta lúc này rơi vào tình huống tiến về phía trước không có lối, lùi về phía sau không có cửa. Nói cách khác, chúng ta chính là cửu tử nhất sinh, cô thả ta xuống đi, có lẽ, như vậy cô mới có một đường sinh cơ. Ta dù sao cũng là một tên phế nhân rồi, có thể nhận được sự chăm sóc chân thành tận tụy của cô, ta đã cảm thấy rất thỏa mãn rồi. Đúng là như vậy, cô thả ta xuống đi, nếu cô có thể sống sót rời khỏi nơi này, cho dù ta chết đi cũng có thể sáng mắt rồi.”

Linh Cơ nói ngay không cần suy nghĩ :” Sống cùng sống mà chết thì cùng chết, ta sẽ không thả người ra đâu. Lại nói, bây giờ cũng không phải là lúc tuyệt vọng, người chẳng lẽ không để ý sao ? Đám Hổ Long thú và quái thú trên không này dường như không nhằm vào chúng ta mà nhằm vào quái thú chưa xuất hiện trong núi. Nếu đúng là như vậy thì cơ hội chạy trốn của chúng ta còn rất lớn.”

Trần Nhược Tư thở dài nói :” Chỉ mong được như lời của cô nói, bất quá cô phải đáp ứng ta, nếu bọn chúng nhắm vào chúng ta thì cô phải buông ta ra, tự mình chạy trốn có được không ? Ta thật sự không muốn cô vì ta mà hi sinh mạng sống của mình, như vậy ta có chết cũng không cam tâm.”

Linh cơ không gật mà cũng không lắc , nàng cũng không nói gì. Trần Nhược Tư biết nàng không đáp ứng buông mình lại để chạy trốn, hắn cũng không làm được gì trong lòng chỉ biết cầu nguyện:” Lão thiên gia, nếu phải chết thì hãy để ta chết đi, ngàn vạn lần đừng để cho cô ấy bị thương tổn gì. Cầu xin ông đấy...”

Ngọn núi sau lưng Linh cơ dao động vài lần nữa, một tiếng nổ vang lên : “Ầm.. ” ngọn núi sau lưng nàng bị phá vỡ ra thành từng mảnh nhỏ tạo thành vài lỗ sâu hơn hai thước. Băng trên đỉnh núi cũng bị đánh vỡ thành từng khối bắn lên cao rồi rơi xuống. Lúc này, trên không trung, dường như rơi xuống một khối băng cực lớn, cả khoảng không phía trên hạp cốc, nhìn không còn thấy bầu trời nữa, chỉ có thể nhìn thấy khối băng cực lớn và mảnh băng đang rơi xuống.

Cũng may trước vào lúc ngọn núi rung động Linh Cơ ôm lấy Trần Nhược Tư mạo hiểm bay ra khỏi cửa hang động, bay đến khu vực gần đám Hổ long thú, nếu không, bọn họ nhất định đã bị khối băng cực lớn đè trúng rồi.

Vài con Hổ long thú và quái thú giống như dơi trong không trung, trong nháy mắt ngọn núi nổ mạnh, cũng là lúc Linh Cơ bay đến gần đám Hổ Long thú, bay lên trời, bay lên rất cao trên không trung. Bọn chúng lúc này đang tức giận chờ sự xuất hiện của quái thú trong lòng núi.

Linh Cơ thấy tốc độ bay của Hổ Long thú quá nhanh mà mình không thể đuổi kịp trong lòng thầm nhủ :” May mà bọn Hổ Long thú này không nhằm vào bọn ta bằng không bọn ta chết không có chỗ chôn.” Nghĩ đến đây thì Linh Cơ ôm Trần Nhược Tư bay xuyên qua phía dưới các tầng băng rơi, bay đến một ngọn núi băng khác. Nàng vì che chắn cho thân thể của Trần Nhược Tư không bị băng khối đập vào, vài chỗ trên thân thể mình bị góc nhọn của khối băng xé rách, trên y phục thấm thấu ra vệt máu.

Điều này, Trần Nhược Tư không hề hay biết, hắn cũng chẳng có cách nào nhìn thấy, bằng không hắn nhất định sẽ càng thêm thống hận bản thân mình bất tài vô dụng.

Linh cơ vừa mới đặt chân lên đỉnh băng thì thấy một con quái vật màu xám thân thể như con trâu nước, từ nơi vừa xảy ra vụ nổ trong băng cốc, phá băng bay ra lên trời cao. Thân thể của nó mang theo những vụn băng giống như tiên nữ tán hoa, rơi xuống theo lộ tuyến khác nhau.

Linh Cơ nhìn thấy quái thú từ trong núi bay ra thì trong lòng thầm nghĩ:” Là một tên gia hỏa xấu xí mà cũng có uy thế như vậy, xem ra năng lực của nó không giống quái thú bình thường. Ta phải xem xem nó làm thế nào đối phó với đám Hổ Long thú và đám quái thú như dơi kia.” Lòng hiếu kỳ, khiến cho nàng lúc này dường như quên mất bản thân còn đang ở trong hiểm cảnh.

143. Chương 143: Mãnh Thú Quân Ấu.

Linh cơ thấy vậy, trăm phần kinh ngạc, nằng để đầu Trần Nhược Tư tựa ở trên vai mình, để hắn có thể thất được bọn quái thú trên không đánh nhau, sau đó nói: “thực không thể nghĩ được, mấy quái thú nào, lại có thể có linh tính, cũng không biết quái vật đó sao lại ứng phó được”

Trần Nhược Tư thấy trận thế của mấy con quái thú một mắt, nói thầm trong lòng: “Uy lực của Hồ Long Thú đạt tới mức cường đại như thế, hiện tại bọn quái thú ở trước mắt có vẻ cực kỳ cẩn thận, trông như bọn chúng trước đây đã từng giao chiến với nhau vậy” Nghĩ vậy, hắn nói: “Tỷ xem xem bộ dạng của mấy con Hồ Long Thú kia, bọn chúng hiện tại dường như không có muốn ra tay trước chúng ta đều là vì uy mãnh, bọn chúng hiện tại có điểm khiếp sợ, nếu ta đoán không có sai, bọn Hồ Long Thú cùng với mấy quái thú đối chiến, vị tất đã chiếm được tiện nghi”

Linh Cơ cười cười, tiếp lời: “A, a, xem ra năng lực quan sát của người ngày càng tiến bộ, ta cũng thấy vậy”

“Ác...” Một tiếng tru chói tai vang vọng cả thiên địa, chỗ Linh Cơ và Trần Nhược Tư đang đứng dường như đều bị âm thanh đó làm chấn động, hơi rung động. Linh Cơ ôm lấy Trần Nhược Tư trong tay, thiếu chút nữa đã bị tổng đi. Màng nhĩ của hai người họ, gần như bị chấn thủng, qua một hồi lâu, họ mới khôi phục được thính giác.

Khoảnh khắc lúc họ khôi phục thính giác, toàn thân sắc xám tro của Ngao Du Thú, biến thành kim quang thiểm điện, trông như là một kim ngư huyền phù tại không trung. Trên thân nó phát ra kim sắc quang mang chói mắt, chớp mắt khiến thiên địa trở nên rực rỡ sắc vàng

Thân thể của Hồ Long Thú và Như Bức quái thú cũng bắt đầu có biến hóa rõ rệt. Hồ Long thú toàn thân như rực lửa, thân thể Như Bức quái thú biến thành trong suốt, giống như vô hình, nếu thân thể nó không có mấy điểm phản quang, bọn Trần Nhược Tư căn bản không thể phát giác được sự tồn tại của chúng

Ngao Du thú sau khi tru lên “ác ác” hai tiếng, lắc mạnh đầu một cái, cặp sừng trên đầu nó, bắn vào không gian một luồng tia lửa điện, tia lửa này giống như một quang đao cực kỳ sắc bén, nhanh như thiểm điện hướng thẳng tới Hồ Long thú xẹt tới

Hồ Long thú dường như hiển được Ngao Du thú sẽ xuất ra chiêu đó, gần như khoảnh khắc Ngao du thú lắc đầu bọn chúng cũng đồng thời phun ra một đoàn hỏa diễm cực mạnh

Hồ Long thú phun ra đoàn hỏa diễm cường liệt, dường như trong được tình hình trước mắt, không hèn mà nhắm thẳng tới kim sắc quang ba của Ngao Du thú bắn ra

Tại thời khắc đó, Như Bức quái thú liên quạt mạnh đôi cánh cự đại, như cũng tên rời khỏi cũng nhắm tới Ngao Du thú

“Ầm Ầm” một tiếng nổ ầm vang thiên địa, Hồ Long thú phun ra mấy đoàn hỏa diễm, đồng thời lao tới Kim sắc quang ba của Ngao Du thú bắn ra. Tức thì, tàn lửa tóe tung, kim quang bạo xạ

Tàn lửa, kim quang còn chưa tan, thân hình Như Bức quái thú đã tiếp cận phạm vi hơn tượng của Ngao Du thú. Ngao Du thú chẳng lo lắng gì, dường như rất tự tin, nó chỉ cần biến đổi tư thế một chút, tùy ý lắc đầu một vòng, ghi mạnh xuống, một cái quang ảnh khí trảo (cái chụp) tức khắc xuất hiện, bao bọc lấy toàn thân nó ở bên trong

Như Bức quái thú thấy vậy liền cấp tốc thối lui ra ngoài một trường, quạt mạnh đôi cánh, phát ra mấy đạo khí kinh quang ba, cánh trong suốt quạt lên, tốc độ nhanh như thiểm điện, lao tới Ngao Du thú

Hồ Long thú thấy thời cơ chín muồi, bọn chúng lần lượt tự lấy thân mình làm vũ khí, quện thành một đoàn, xoay tròn tăng tốc lao thẳng tới Ngao Du thú

“Ầm ầm ầm” mấy tiếng nổ lớn, Như Bức quái thú công kích tới khí kinh quang ba, đều kích tới mặt ngoài trên khí trảo của Ngao Du thú. Do đó, khí trảo bảo vệ của Ngao Du thú bị kích phá biến mất

Ngao Du thú đại kinh, chính là muốn trầm xuống, tính toán xem bước tiếp làm gì, nhưng mà lúc này, thân hình Hồ Long thú đã tới trong phạm vi hơn tượng của nó. Nó tự biết là đã quá muộn, chỉ có cách là hứng chịu đợt công kích này, vì thế, nó không động, tính lấy tĩnh chế động

Mắt nhìn Ngao Du thú ở tình trạng không có bất kỳ hành động phòng thủ nào, hứng lấy đợt công kích mãnh liệt của Hồ Long thú. Ba thước, hai thước, nửa thước..., “ầm” Một tiếng nổ lớn, tiếp đó là hồng sắc quang mang tức khắc bắn ra tung tóe, kim sắc quang mang trên người Ngao Du thú phát ra lập tức tiêu biến mất. Cả khu tuyết vực bằng sơn, khôi phục lại thành một mảng trắng như trước

Hồng sắc quang mang phủ thân thể Ngao Du thú và Hồ Long thú vào trong, làm chi Trần Nhược Tư và Linh Cơ không biết thân hình của chúng ở đâu

Hồng sắc quang mang của hỏa diễm sau khi tỏa ra, bốn quả hỏa diễm cầu, lần lượt phân ra các góc ở bốn phương hướng hạ xuống, Như Bức Quái thú thấy vậy, sau khi hú lên mấy tiếng, chia ra hướng tới bốn quả hỏa diễm cầu truy căn

“Ác...” Ngao Du thú kêu lên một tiếng như không có chuyện gì, tiếp đó, há miêng, phun ra một đoàn hồng sắc dịch thể (nước dãi). Tiếp đó, nó giậm giậm, lắc lắc đầu, một đám mây ngũ sắc, tức khắc xuất hiện dưới chân nó. Nó liền hồng lại một tiếng, đập lên đám mây ngũ sắc, đám mây ngũ sắc đó tức tốc dời đi, mang theo nó tức tốc li khai, chớp mắt biến mất ở phương trời xa

Linh Cơ thấy vậy, trên mặt lộ vẻ nghi hoặc, nàng tự nói: “quái thú đó, lại có thể triệu hoán mấy ngũ sắc, xem ra nó không phải loại thú bình thường, mà phải là một loại tiên thú đã tu hành nhiều năm, nó tại sao lại ở trong bằng sơn mà ngủ say thế?”

Trần Nhược Tư cũng biết gì hơn nói tiếp: “Khổng thể nào, tiên thú thì sao lại không ở tiên sơn mà lại ở nơi này? Ta thất nó quyết không phải là loại tốt, mà là loại thoát ly từ tiên thú tộc mà ra thôi”

Linh cơ cười cười: “Ân, cách nghĩ của người cũng có kiến giải độc đáo. Đi thôi, nơi đây cũng nên ở lâu, nếu không Ngao Du thú quay trở lại chúng ta chắc chắn không đường trốn thoát đó ”

Trần Nhược Tư gật đầu, cười nói tiếp: “đúng đó, chúng ta rời khỏi đây thôi”

Linh Cơ thấy Trần Nhược Tư có thể gật đầu trong lòng cảm thấy vô cùng kỳ quái, nàng nhìn chằm chằm vào Trần Nhược Tư, trong lòng nghi hoặc nói: “Kỳ quái thật, mình tốn mất bao nhiêu nỗ lực, muốn dẫn thông huyết đạo kinh mạch cho nó mà không có thể được, hiện tại chỉ mới nhìn một trận đánh nhau của bọn quái thú mà đầu hần có thể cử động được, không biết là vì cái gì đây?... ” Qua một hồi lâu, nàng mới nói: “Đầu người có thể cử động, xem ra người hiện tại đã bắt đầu không phục lại rồi”

Trần Nhược Tư cười nói: “Ta nghĩ phải bắt đầu khôi phục rồi, tuy nhiên, ta còn vài điểm kỳ quái, ta đang muốn hỏi tỷ về vấn đề này, tỷ cho ta uống huyết là huyết của quái thú nào thế? loại huyết đó thật là hữu hiệu, ta sau khi uống chén huyết đó, không quá lâu sau, đầu cuối cùng cũng có thể cử động được, chính là tỷ lúc đó không có chú ý thôi”

“Cái gì?” Linh cơ cảm thấy không thể tưởng tượng được, mặt lộ thần sắc kinh ngạc, nói: “có thể như vậy sao, người đang nói đùa à, huyết dịch sao lại có khả năng trị thương được?”

Trần Nhược Tư nói nghiêm giọng: “Đúng thế, là sự thực đó, ta không có nó đùa, nếu tỷ không tin đệ nói, ngày mai có thể đưa cho đệ một ít huyết dịch, tỷ không phải vận công cho đệ trị thương nữa, xem đệ có biến hóa gì không”

Linh Cơ thấy bộ dạng nghiêm chỉnh của Trần Nhược Tư, trong lòng muốn nói: “Sao có thể thế, khó nói hần thực uống chén huyết dịch của mình khôi phục được? Ta cho tới giờ sao lại không biết là huyết dịch của ta lại có thể trị thương a? Không quan tâm nhiều nữa, ngày mai tiếp tục thử xem sao” Nghĩ vậy, nàng cười cười, nói: “Được, ta tin đệ, ngày mai ta sẽ cho đệ uống huyết dịch thử xem sao. Phải thực tế mới được, sự tình sẽ dễ nhiều, cũng không cần ta vất vả vận công liệu thương cho đệ nữa”

Kỳ thật, nàng tình nguyện thay hần vận công liệu thương, mà không tình nguyện cấp huyết dịch của mình cho hần uống, sau đó, công lực tiêu hao rồi, nghỉ ngơi một hồi, có thể khôi phục lại được, còn huyết dịch bị hần uống, căn bản không thể khôi phục lại sớm được, nó sẽ khiến thân thể trở nên ngày càng hư nhược. Nhưng nàng vì muốn hần có thể khôi phục lại như thường, nàng dường như không có để ý tới việc đó

144. Chương 144: Chích Hữu Đối Phương

Hắn uống máu, cũng không cần phải là máu của Linh Cơ, mà bất kể máu của ai hay động vật nào cũng đều khiến các tế bào trên thân thể hắn tái cơ cấu lại nhanh hơn, năng lực của thú loại và nhân loại không giống nhau, tốc độ khôi phục của hắn cũng biến đổi tương ứng với việc hắn uống huyết dịch của người hoặc là loài thú khỏe mạnh, khả năng khôi phục tự nhiên là nhanh hơn một chút. Hắn uống máu, cũng có thể khiến cho năng lực của hắn có thể tăng thêm một chút, đương nhiên, ngoài điều kiện tiền đề là năng lực tăng lên, còn muốn xem là hắn uống loại máu gì, nếu là máu của loài thú bình thường hoặc người bình thường, thì không có tiến bộ bao nhiêu. Điều đó, có thể nói là không phải ai cũng biết, do đó khiến hắn thay đổi thành dạng tinh thần linh hồn thể mà có thể tiêu thất đến thần tiên cũng không thấy, cấu tạo thể chất của hắn như thế, cho tới bây giờ cũng không có trải qua, có lẽ trong tương lai cũng không thể gặp phải.

Tuy nhiên hắn uống máu có thể tự tăng năng lực của mình, nhưng cách tăng tiến đó, chỉ có mức độ nhất định, cũng chính là từ trong huyết dịch, hấp thụ được năng lượng có hạn mà thôi. Năng lượng của hắn nếu muốn thực sự tăng tiến, thì tự hắn phải tự tìm cách đột phá, tìm ra một lối tu hành riêng. Cách tu hành của thường nhân, đối với hắn mà nói, hiệu quả cũng không rõ ràng, cách đó cũng xa với hắn, còn không có lý do để thành tựu.

Linh cơ mặc dù nghe Trần Nhược Tư nói, cảm thấy bán tín bán nghi, nhưng nàng vẫn quyết định thử xem

Ngày thứ hai, cũng là ngày thứ tám bọn họ tới bằng thiên địa tuyệt, bọn họ đã tránh xa nơi Hồ long thú và Ngao du thú tương tranh tương đấu, tới lánh ở một trong mộ bằng sơn huyết động. Linh cơ vẫn như cũ lấy máy của mình đưa cho Trần Nhược Tư uống. Một buổi chiều, các bộ vị trên vai Trần Nhược Tư đã khôi phục bình thường, điều này khiến Linh cơ xác định là chính máu mình có thể khiến cho hắn hồi phục lại như cũ. Sau khi nàng biết vậy, trong lòng bất giác cảm thấy hưng phấn và vui sướng vì nàng cho rằng, nàng rốt cuộc cũng có thể vì hắn mà hy sinh một chút

Cuộc sống hàng ngày trôi qua, trong trạng thái bất tri bất giác, hai tháng lặng lẽ trôi đi, thân thể Trần Nhược Tư không phục hơn phân nửa, có thể tự mình hoạt động đi lại, Mà Linh Cơ giờ, vết thương trên cánh tay nàng ngày một gia tăng, thân thể ngày càng gầy rộc đi. Trần Nhược Tư cũng từng hỏi qua nàng chuyện gì xảy ra, nhưng nàng lại nói nguyên nhân là do không quen hàn khí ở nơi này mà như thế, Trần Nhược Tư không tin nhưng hắn thấy Linh Cơ không muốn nói nguyên nhân vì sao lại ngày càng gầy rộc đi, hắn cũng không cố truy vấn nàng, trong lòng hắn cũng âm thầm thương xót

Mỗi buổi chiều, sau khi tới đưa cho Trần Nhược Tư uống huyết dịch, Linh cơ để Trần Nhược Tư nằm xuống nghỉ ngơi, dần dần hắn vài tiện sao đó lặng lẽ hương động khẩu đi tới

Trần Nhược Tư cũng không biết là có linh cảm hay là vẫn hiếu kỳ, hắn rất muốn biết là cho tới nay hắn đã uống huyết dịch của quái vật nào. Vì vậy hắn lặng lẽ đi theo phía sau Linh Cơ tới động khẩu

Khi Trần Nhược Tư thất Linh Cơ là phép hóa ra cái chén và con dao sắc, kéo ống tay áo lên, hắn đã hiểu được hết. Hắn đứng xa xa nhìn thất vô số vết thương trên cánh tay Linh Cơ, trong lòng đau như cắt, nhất thời đứng ngây ngốc ở đó, không dám tin những gì mắt mình nhìn thấy là sự thực. Trong lòng hắn hy vọng những gì mình chứng kiến không phải là sự thực mà chỉ là mộng ảo thôi

Linh cơ tay phải thuần thục năng lười dao sắc bén, hạ dao tìm kiếm chỗ chích máu ở cánh tay bên trái. Lưỡi dao sắc bén trên tay phải nàng từ từ tiến sát cánh tay trái nàng, Trần Nhược Tư lúc này không thể đứng nhìn được nữa, chân hắn cũng rất nhanh không chịu khống chế nữa đứng lên, ba bước rồi tới hai bước, vượt tới trước mặt Linh Cơ, giữ lấy tay cầm dao của nàng, ngăn việc làm của nàng lại, mắt nhìn chăm chăm vào những vết thương đã được che kín của trên tay trái của nàng, thoáng cái nước đã tuôn rơi

Linh cơ thấy Trần Nhược Tư đột nhiên xuất hiện, phát hiện thấy những bí mật mà nàng vốn muốn giấu giếm hắn, nàng nhất thời không biết nên như thế nào cho phải, ngăn ngăn người ra, mỉm cười nói với Trần Nhược Tư: “Người không cần phải quá đau lòng như vậy, tất cả đều là ta can tâm tình nguyện, nếu người có thể khôi phục năng lực, muốn ta hy sinh tính mạng, ta cũng cho là đáng, huống chi bây giờ chỉ là nhường người một chút huyết dịch thì có gì đâu?”

Trần Nhược Tư nhẹ nhàng cầm lấy tay trái đầy vết dao vốn đã được che kín của Linh cơ, tay phải nhẹ nhàng vuốt ve những vết dao, môi hắn mấp máy nhẹ, hắn muốn nói điều gì đó, có thể hắn biết lúc này bất kể là

nói điều gì thì không thể nói mấy từ trong lòng cảm kích, yêu thương là rất khó chịu.

Qua một hồi lâu, hần vươn đôi tay ôm chặt lấy nàng trong lòng, nức nở nói: “tỷ sao lại làm thế, tỷ tại sao không nói cho ta biết sự thực chứ”

Linh cơ cười cười, không biết nàng vì quá mức hưng phấn hay là vì sao, hơi thở nàng trở nên gấp gáp, đột nhiên hơi thở nàng chậm lại, cảm thấy choáng váng, lập tức nàng ngã vào lòng Trần Nhược Tư mà hôn mê

Trần Nhược Tư đưa Linh Cơ vào trong huyết động đặt ở bên đồng lửa, tự mình ngồi một bên, cố gắng sử dụng thật trị thương để chữa thương thể cho nàng. Thân thể hần cũng vừa mới hồi phục, năng lượng nhất thời cũng có thể cung ứng không nhiều, cho nên khiến cho hần sử dụng phương pháp trị thương cho Linh Cơ cũng có vẻ hơi thừa. Linh cơ cũng không phải là vì hần chữa thương mà tỉnh lại

Trần Nhược Tư nhìn Linh cơ trong lúc hôn mê, trong lòng không biết là cảm giác gì. Hần biết Linh cơ vì mất máu quá nhiều mà hôn mê, trong lòng hần lúc này sinh ra một ý nghĩ hoang đường giống như Linh cơ lúc đầu chích huyết cho hần uống, hần nghĩ sau khi mình uống xong máu của Linh Cơ giờ trả lại có nàng để nàng nhanh chóng khôi phục lại. Trong lòng hần cho rằng nàng vì muốn mình khôi phục đã tình nguyện lấy máu của chính mình cho hần uống thì tại sao hần không thể lấy máu của hần chuyển vào cơ thể nàng?

Trần Nhược Tư trong lòng quyết định như vậy, hần lấy đoản kiếm, chích chính sạch máu của mình, cùng lúc chích mạch máu trên cổ tay Linh Cơ, tiếp theo hần đưa vết thương trên cổ tay của mình khấn trương tiếp với vết thương trên cổ tay Linh cơ, sau đó vận khí để đưa máu trong cơ thể vào trong cơ thể của Linh Cơ

Theo thời gian trôi đi, sắc mặt Linh cơ đã dần dần trở nên hồng hào. Linh cơ trong lúc hôn mê, ho khan hai tiếng, từ từ tỉnh lại, nàng thấy cổ tay Trần Nhược Tư đang dán chặt vào cổ tay mình, hơn nữa nàng cảm thấy một dòng ấm áp đang từ từ tiến vào cơ thể mình, nàng biết ngay sự việc xảy ra, nàng vội đẩy tay Trần Nhược Tư ra, không có bận tâm đến vết thương của mình, cùng ngón tay ôn nhu nồng ấm của mình chặn về thương của Trần Nhược Tư, trong lòng đau quặn mà cơ thể tức giận nói: “Người điên à, người không muốn sống nữa sao?”

Trần Nhược Tư thấy Linh Cơ tỉnh lại, trong lòng cảm thấy vô cùng cao hứng, hần lấy tay còn lại chặn lên vết thương trên cổ tay của Linh Cơ, mỉm cười nói: Tỷ vì ta, lấy máu cả mình cho ta uống, tại sao ta không thể vì tỷ chuyển một chút máu cho tỷ chứ? tỷ cũng ích kỷ quá đi, như vậy không phải là bất công sao

Linh Cơ nhìn Trần Nhược Tư dùng khẩu khí của người lớn với trẻ con nói: “Người bây giờ là một người bệnh nặng mới lành mà ta là một người khỏe mạnh, như thế nào có thể đánh đồng với nhau được? Người sau này không được làm như thế nữa nghe không?”

Trần Nhược Tư cười nhẹ, đáp: “Vâng, ta nghe lời tỷ là được chứ gì, bất quá tỷ cũng không được giấu giếm ta nữa, ta uống máu chữa thương cũng không thể uống máu của tỷ được, nếu không, ta còn tiếp tục làm như vừa rồi vậy”

Linh Cơ lắc đầu nói: “Chúng ta không tranh luận vấn đề này nữa, còn không đi băng bó vết thương đi” Nàng nói xong, tự mình lấy một góc áo, xé lấy một mảnh vải dài, cẩn thận băng bó vết thương của Trần Nhược Tư. Trần Nhược Tư cũng lấy một mảnh vải như vậy băng lại cho Linh Cơ. Sau đó, hai người ôm chặt lấy nhau

Mấy ngày sau cơ thể Linh Cơ phục hồi như cũ. Cơ thể Trần Nhược Tư cũng phục hồi rất tốt, chỉ cần tu dương một chút là có thể khôi phục như trạng thái khỏe mạnh như trước

145. Chương 145: Tuyệt Vực Lưu Tình

Đôi thanh niên nam nữ này, không phải ai khác mà chính là Trần Nhược Tư toàn thân bị trọng thương, cơ hồ bị tê liệt và Linh cơ người vì muốn cứu người mình thương, quyết hiến máu mình thiếu chút nữa làm hại chính cơ thể mình.

Trải qua những này cùng nhau, hai người họ, trong lòng mỗi người lưu lại ấn tượng không sao xóa được, cũng khiến hai trái tim họ gắn kết chặt chẽ với nhau

Đột nhiên, Linh Cơ dừng bước, nhìn Trần Nhược Tư mỉm cười nói: “Chúng ta thật sự phải rời khỏi nơi này sao? nếu ta và đệ vĩnh viễn lưu tại đây, cái địa phương không ái biết đến này, đệ có nguyện ý không?”

Trần Nhược Tư xoay người lại, hai tay bám vào vai Linh cơ, nhìn vào mắt nàng, mỉm cười nói: “Nguyện ý, đương nhiên là nguyện ý, nên tỷ không muốn rời nơi này, chúng ta hãy quay trở lại cũng được, chờ khi nào tỷ muốn rời khỏi nơi này, thì chúng ta sẽ rời đi cũng được”

Linh cơ cười nhẹ, đẩy Trần Nhược Tư ra, chạy về phía trước, nàng vừa chạy vừa nói: “Người nói dối, người thật sự bỏ được Mộng tuyết của người sao, người nghĩ ta ngốc như đám tuyết lạnh lẽo này sao? Ta không tin lời người nói, nam nhân các người á? Đa số nhìn đàn bà trước mắt mà trong lòng tưởng đến một người đàn bà khác.”

Trần Nhược Tư cúi xuống vốc một nắm tuyết đuổi theo sau Linh Cơ lớn tiếng nói: “Ta tính là một ngoại lệ trong số đó, ta, nhìn người đàn bà trước mặt, trong lòng nghĩ đến người đàn bà đó, dù trong lòng ta có người đàn bà khác hay không thì tuy tình huống mà tính, ít nhất ta bây giờ không có nghĩ đến Mộng Tuyết, mà đang nghĩ đến tỷ. Nể không tỷ nhấn tới, thiếu chút nữa ta quỳ mất trong lòng ta còn có một Mộng Tuyết”

Linh Cơ cũng vốc một nắm tuyết, quay đầu ném về Trần Nhược Tư sau đó cười sau đó nàng vừa chạy vừa nói giọng đùa giỡn: “Vậy sao, người thực thú nhận vậy, giờ ta hỏi người, ta trong lòng quan trọng hay là Mộng tuyết của người quan trọng hơn ”

Trần Nhược Tư không trả lời, chỉ chạy nhanh lên, chạy tới ôm lấy Linh Cơ trong lòng nhìn thẳng vào mắt nàng nói: “Bây giờ tỷ là quan trọng hơn, nhưng trong lòng ta, hai người đều quan trọng cả, nếu có thể, ta sẽ nghĩ biện pháp để thuyết phục nàng tiếp nhận người, vậy người có thể tiếp nhận nàng không?”

“Hừ, ta mà phải cũng kẻ khác cũng chung hưởng một nam nhân sao? ” Linh Cơ nhìn Trần Nhược Tư, bĩu môi, nhướn mày, cười nói: “Tuy nhiên nói thật là, vì trong lòng người có ta, ta cũng cảm thấy vô cùng thỏa mãn rồi, ta là một người biết điều, sẽ không cố gắng cùng với bất kỳ ai tranh đoạt một cái gì, đặc biệt là nam nhân. Còn nữa, trong lòng ta cho rằng, chỉ cần ta thấy người ta yêu thương có thể vui vẻ, thì lòng ta cũng cảm thấy hạnh phúc rồi”

Trần Nhược Tư sắc mặt khẽ biến đổi, có chút không vui, có chút thất vọng: “Vậy ý nàng là không muốn cùng ta ở chung vĩnh viễn phải không?”

“Luôn luôn chung sống với nhau như vậy không cần thiết đâu, có thể vui sướng nhất thời, ta cũng cảm thấy thỏa mãn rồi, nếu người thật muốn cùng ta chung sống vậy chờ người hãy từ bỏ Mộng tuyết trong lòng đi rồi hãy nói” Linh cơ cười cười nói: “được rồi, chúng ta không nói những điều khiến cho người ta cảm thấy không vui nữa, có thể giữ thời gian vui vẻ này, cũng rất quan trọng rồi, người nghĩ sao?”

Trần Nhược Tư ngẩn người, đưa mắt nhìn chằm chằm Linh Cơ không chớp mắt, nói: “Ta lại là một người hẹp hòi như vậy sao, nếu như nàng không đáp ứng ta, ta sẽ không sao mà vui được” Hắn nói xong, không chờ Linh cơ trả lời, liền kéo nàng tiến vào lòng, cúi xuống rất nhanh hôn lên đôi môi Linh Cơ

Linh cơ khẽ giãy dụa vài cái, nhưng nàng cũng không phải là muốn thoát khỏi Trần Nhược Tư mà nàng trong lòng cảm thấy rất hạnh phúc, nàng vòng hai tay ôm chặt lấy cổ Trần Nhược Tư, đôi môi đáp ứng đôi môi hắn, tiếp thu nụ hôn này...

Gió ngày càng lúc càng lớn, hai người họ giờ phút này vẫn hạnh phúc mà nóng bỏng vẫn ôm lấy nhau khiến cho họ dường như quên mất chính mình giờ phút này đang bị vây trong Băng thiên tuyết địa này.

Động tác của Trần Nhược Tư ngày càng nhanh, ngày càng bạo, tiếng hơi thời dồn dập liên hồi, từ trong mũi bọn họ phát ra, hòa trong tiếng gió lạnh

Trần Nhược Tư tay đặt phía sau lưng, từ từ lần xuống đồn bộ của nàng, nâng nàng đứng lên, vùi đầu vào bộ ngực nhu nhuyễn gần cách bởi lớp y phục mềm mại, nhẹ nhàng dụng lực chà sát

Cánh tay mềm mại của Linh Cơ, ôn chặt lấy đầu hắn, để cho hắn mặc sức trên ngực mình, nghe hơi thở của chính thân thể mình

Cũng không biết qua bao lâu, đột nhiên, Linh Cơ, cánh tay buông lỏng Trần Nhược Tư, đồng thời đẩy đầu hắn ra, tự mình xoay người lại, cởi bỏ y phục của chính mình, lộ ra bộ ngực thanh khiết, ngọc phong cao vút, đang có hơi rung rung trước mắt Trần Nhược Tư

Trần Nhược Tư hít sâu một hơi, nuốt ực một cái, từ từ cúi xuống bế Linh cơ đặt xuống trên mặt tuyết, đồng thời thân thể hắn cũng đã mau chóng đề lên...

Hai người họ, trên mặt tuyết, sưởi ấm lẫn nhau, từ mình cảm thụ khoái cảm do hưng phấn đó đối phương mang đến và cảm giác từng chút kỳ lạ

Tuyết tiếp tục rơi, gió vẫn càng điên cuồng gào thét, hai người họ mãnh liệt thiêu đốt ngọn lửa tình, không có vì thế mà ngừng lại, thân vẫn còn ôm chặt lẫn nhau, đôi môi hai người họ vẫn còn rung rinh...

tiếng thở mềm nhẹ của Linh cơ và những thanh âm phát ra bởi bọn họ, đều bị tiếng cuồng phong lấn át đi hết

Sau khi mãnh liệt thưởng thức, hai người họ tay trong tay, tại mặt tuyết ngồi dậy, sau đó chậm rãi đứng dậy, đỡ nhau, tiếp tục hướng tới nơi họ muốn đi mà tiếp tục

Hai người họ mặc dù rời đi, nhưng bọn họ đã lưu lại trên tuyết dấu vết mà vĩnh viễn không thể xóa được, những dấu vết đó là kết tinh của tình yêu mãnh liệt với nữ nhân sơ dạ (wedding night), khắc sâu ở trên phiến tuyết nguyên sơ không có bóng người này

Mấy ngày trôi qua, Trần Nhược Tư theo Linh Cơ đạp ngũ thả tường vân bay trên bầu trời của Ngọc Cảnh châu thành. Linh cơ chỉ kiến trúc phía dưới cười nói: “Hiện tại cũng tới địa phận trung thổ của nhân loại, Mộng Tuyết của ngươi nói không chừng đang ở khách điểm si ngốc chờ người quay trở về? Đẳng vân phi thuật ta đã dạy ngươi, ta nghĩ ngươi có thể tự hạ xuống, hẳn là không có chuyện gì đâu”

Trần Nhược Tư hơi nhìn Linh cơ không vui nói: “Nàng thật không theo ta xuống sao? Ta nghĩ Mộng Tuyết không phải là người hẹp hòi vậy, chỉ cần ta nói cơ nàng biết chúng chuyện phát sinh giữa chúng ta và tâm ý của chúng ta, nàng hẳn sẽ tiếp nhận ngươi mà”

Linh cơ cười cười, lấy khẩu khí đùa đùa nói: “Ta nói rồi, khi trong lòng người không có mộng tuyết, ta sẽ cân nhắc lại. người đi đi, nếu ta muốn người, ta sẽ đi tìm người ”

Trần Nhược Tư nói vất bất đắc dĩ, ồn chặt lấy Linh Cơ trong lòng, qua hồi lâu mới miễn cưỡng buông lỏng Linh Cơ ra, hôn lên trán nàng vài cái, rồi xoay người nhảy xuống ngũ thả tường vân, chậm rãi hướng tới Ngọc Cảnh Châu thành bay xuống

Linh cơ nhìn thân ảnh Trần Nhược Tư bay xuống, trong lòng vô cùng khó chịu, nước mắt không khỏi trào ra, trong lòng muốn hét lên: “Người là một tên ngốc, người nghĩ rằng ta không muốn cùng người sao, nhưng ta không thể, chúng ta nếu ở cùng một chỗ, ta sẽ mang lại cho người rất nhiều phiền toái. Lần trước lúc ta đi gặp phụ thân, người muốn ta mang theo đầu của người về. Ta không muốn giết người nhưng lại không thể phản bội cha, người nói xem ta phải làm thế nào?” Nghĩ tới đây, nàng ngừng một lát, nước mắt rơi xuống, thở dài, tiếp theo nàng hướng lên trời cầu khẩn: “Ông trời, ông hãy tha cho chàng đi, đừng làm cho hắn phải chịu khổ nữa, nếu có thể, tất cả tội của hắn hãy để cho ta gánh chịu thay hắn đi”

Nàng cầu khẩn xong, nhìn thoáng qua thân ảnh Trần Nhược Tư còn đang bay xuống, không muốn quay sang hướng khác, đạp ngũ thả tường vân nhằm hướng Minh tộc bay đi

146. Chương 146: Xuất Hồ Ý Liêu

Trần Nhược Tư thấy cảnh tượng như vậy thấy rất khó hiểu. Hắn tìm hiểu qua biết được gần đây trong Ngọc Cảnh Châu Thành có xuất hiện một bang phái mới, gọi là Long ứng bang, người của bang phái này, rất là thẳng thắn, thị phi rõ ràng, hơn nữa tôn chỉ của Long Ứng Bang là vì mưu lợi của dân. Hắn còn biết được Long Ứng Bang có môn phân bộ tại Bạch Vân Đạo Quán, nhưng phân bộ này không phải là nơi tu đạo mà là nơi xử lý vài chuyện trên giang hồ. Khi hắn hỏi tình hình gần đây của Bạch Vân đạo quán thì mọi người đều đưa ngón tay cái lên chỉ, điều tra nguyên nhân, mọi người nói cho hắn biết, Bạch Vân Đạo

quán giờ tại trung thổ thay thế vị trí của Trường Phong đạo quán và cái tên Trường Phong đạo quán này đã không tồn tại nữa.

Sau khi Trần Nhược Tư biết được chuyện này, trong lòng tựa hồ đã hiểu ra được là chuyện gì xảy ra, nhưng trong lòng hắn vẫn còn cảm thấy rất ngạc nhiên, hắn thầm nghĩ: “trong thời gian mấy tháng gần gũi như vậy, Bạch Vân Đạo quán đã dương danh thiên hạ mà Trường phong đạo quán trước kia lại bị diệt mất. Trường Phong đạo quán bị diệt có thể liên quan tới thú nhân, chẳng lẽ thú nhân thực sự do lão già kia đứng đầu sao, tại sao Bạch Vân đạo quán có thể thuận lợi như vậy, chẳng môn nhân của Bạch Vân đạo quán này thực sự không đơn giản, nếu có dịp ta phải xem hắn ta là người thế nào mới được. Tuy nhiên, ta vẫn còn thấy có chút kỳ lạ, sau khi thú nhân nọ diệt Trường Phong Đạo quán, bọn chúng còn đi đâu nữa, chẳng lẽ lại quay trở về, như thế không hợp lý thường, Bạch Vân đạo quán dương danh chẳng lẽ không có liên quan tới thú nhân sao? chẳng lẽ người của Bạch Vân đạo quán theo thú nhân trở về rồi sao? Không hiểu được, ta phải đi điều tra một chuyến...”. Nghĩ đến đây, lắc đầu, rồi gia tăng tốc độ đi nhằm gian khách sạn nơi hắn chia biệt Mộng tuyết mà đi tới

Tiến vào khách sạn, Trần Nhược Tư biết được Mộng Tuyết một tháng trước đã rời đi, có lưu lại một phong thư. Ông chủ khách sạn sau khi cẩn thận xác nhận thân phận của Trần Nhược Tư, đưa bức thư cho hắn.

Sau khi Trần Nhược Tư cảm ơn ông chủ khách sạn, mở thư ra bắt đầu đọc: “Tư, khi chàng nhìn thấy bức thư này chúng ra có thể đã không biết là thân đang ở nơi nào, chúng ta xuất hành cũng vì tìm kiếm chàng, dọc theo đường đi, chúng ta sẽ lưu lại ám ký ...”

Trần Nhược Tư nhanh chóng đọc hết bức thư, sau khi ghi nhớ phương thức liên lạc và dấu hiệu ám ký, hắn đem hủy bức thư đi

Trần Nhược Tư rời khỏi khách sạn, đứng lẳng lặng trước cửa một hồi, trong lòng suy tư: “Ta nên đi tìm họ trước hay là đi xem Bạch Vân Đạo quán trước đây, hay là đi xem qua Bạch Vân Đạo quán trước một chút nhỉ? Bạch Vân đạo quán khách nơi đây không xa, đi Bạch vân đạo quán trước tốt hơn, tìm kiếm bọn họ không phải chuyện ngày một ngày hai, không biết mất bao thời gian” Trần Nhược Tư trong lòng quyết định như vậy liền bước về phía cổng thành mà đi

Trần Nhược Tư sa khỏi ngã tư đường này, đi tới một lối vào cái ngã tư khác, hắn thấy một nhóm thanh niên cường tráng mặc trang phục giống nhau, tay cầm đại đao, nhìn như đang từ đối diện đi tới rất uy phong, bọn họ đôi khi hướng đám chợ với dân chúng hay bên đường phát tay chào, chúng dân cũng cười chào lại rất nhiệt tình

Trần Nhược Tư để ý những người này thầm nghĩ: “Đây chính là những người của Long Ứng bang mà chúng dân nói sao. nếu Long Ứng bang là một bộ phận của Bạch Vân đạo quán, trước hãy tới Long Ứng Bang, sau tới Bạch Vân Đạo quán cũng không muộn, dù sao ta phải nắm một số tình hình” Hắn tiến nhanh tới một trong số thanh niên kia hỏi: “vị đại ca, xin hỏi Long Ứng bang ở nơi nào”

Tráng hán nọ bị hỏi, cẩn thận đánh giá Trần Nhược Tư một chút rồi cười đáp: “tiểu tử hỏi đúng chỗ rồi, chọn Long Ứng bang là đúng lắm, chúng ta hiện vừa đi tuần phố, giờ đang chuẩn bị trở về, người theo chúng ta một đoạn thôi”

Trần Nhược Tư trong bụng cười thầm: “Người nói cái gì, ta chỉ muốn xem chút mà thôi, không có muốn gia nhập Long Ứng bang, người cũng quá vồn vã quá đi. Tuy nhiên theo hắn nói mà phán đoán, thì thanh niên gia nhập Long Ứng Bang chắc hẳn rất nhiều” Trong lòng nghĩ thế, nhưng hắn không có nói suy nghĩ của mình mà rất khách khí đáp: “Vậy thì nhờ mấy vị đại cán dẫn đường với”

Nhóm tráng hán nọ thấy hữu lý, mặt vui vẻ, luôn miệng nói: “Khách khí rồi, khách khí rồi”

Trên đường tới Long Ứng bang, Trần Nhược Tư lời mấy tráng hán nọ biết được tổng bộ Long Ứng bang đặt tại Ngọc Cảnh Châu thành, mà các thành lớn nhỏ tại trung thổ đều có phân bộ của Long Ứng Bang, có thể nói, bang chúng của Long ứng bang phân bố ở tất cả các ngõ ngách của Trung thổ

Trần Nhược Tư chỉ lắng nghe, không có đáp lại, chỉ là thuận tai nghe, mỉm cười, trong lòng suy tư: “Long Ứng Bang hoàn toàn không có đơn giản, mới xuất hiện đã có mặt ở khắp giang hồ, hơn nữa lại được lòng dân chúng. Tuy nhiên ta vẫn thấy kỳ lạ, trước mặt kẻ đã, đi rồi sẽ hiểu được chuyện gì xảy ra”

tổng bộ của Long Ứng bang, đặt tại trước Ngọc Cảnh đệ nhất y quán lúc trước, chỉ là thay đổi cái bảng hiệu, trên bảng hiệu viết năm chữ to: “Tổng bộ Long Ứng Bang”. Trước cửa hai bên tả hữu cũng bố trí hai người thành niên vác đại đao đứng thẳng ở đó

Trần Nhược Tư thấy vậy hướng một người tráng hán hỏi: “Đại ca, nơi này không phải là Ngọc cảnh đệ nhất y quán lúc trước sao, ya quán đó chuyển đi nơi nào rồi?”

Tráng hán nọ có chút đắc ý nói: “Huynh đệ, người không biết sao, Long Ứng bang trước kia bị thú nhân không chế, cũng chỉ có thể hoạt động bí mật, bây giờ không như trước nữa, Long Ứng bang với sự giúp đỡ của Bạch Vân Đạo quán, có thể thấy khắp thiên hạ. Chuyện Long ứng bang làm trước kia đều là bị thú nhân áp bức, bây giờ có thể tự mình làm chủ, sẽ không làm việc hại người nữa, y quán nội làm chuyện hại người bị tiêu diệt, giờ lấy đó làm tổng bộ của Long Ứng bang.

Trần Nhược Tư trong lòng thầm nghĩ: “Long Ứng bang này thay đổi ghê gớm thật, lúc trước ác sự làm tới cùng, bây giờ lại vì lợi ích của dân chúng, cái này một trước một sau, có thể thấy hai thái cực hoàn toàn khác biệt, sự tình trên thế gian này thật khó đoán trước được ” Nghĩ tới đây hần hương tới vị tráng hán kia cảm ơn, sau đó bước vào cửa Long Ứng bang

Trần Nhược Tư vừa vào tới cửa, một thanh niên mặt áo xám ngấn ra đón vẻ mặt niềm nở chào: “Vị tiểu huynh đệ này, có thể giúp gì được cho người?”

Trần Nhược Tư mỉm cười, khách khí đáp lại: “Cảm ơn, ta muốn gặp bang chủ của các người, phiền nhân huynh thông báo giúp”

người thanh niên nọ làm động tác mời vào nói: “Xin mời đi theo ta” Nói xong, dẫn Trần Nhược Tư hướng phòng khách đi tới

Trên đường tới phòng khách, Trần Nhược Tư tiện quan sát qua đại sảnh của Long Ứng bang. Hần thất không có chỗ nào kỳ lạ, cũng không có cái chỗ nào đáng lưu tâm

Trần Nhược Tư ngồi xuống ghế tại phòng khách, thanh niên nọ rời đi, đem đến cho Trần Nhược Tư một chén trà nóng

“A, người nơi này thật là nhiệt tình chu đáo” Trần Nhược Tư trong lòng cười nói

hần cầm chén trà nóng uống hai ngụm, trôi xuống cổ họng, đặt trở chén trà trở lại bàn trà trước mặt. Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân cùng tiếng âm thanh của người ta nói.

Trần Nhược Tư có thể đoán được là người phục trách Long Ứng bang đã tới, nhưng khi hần nghe rõ âm thanh nói chuyện vừa rồi, hần thầm nghĩ: “Âm thanh này sao quen quen vậy nhỉ rốt cuộc là ai đây?” Trần Nhược Tư vội đứng dậy, quan sát mọi người trong phòng khách, thấy không có ai, hần cẩn thận đi tới cạnh cửa, nhòm ra ngoài tìm kiếm, hần thấy Lý Hữu Quyền cùng một người trẻ tuổi thoát nhìn trong hơi quen, đang hướng phòng khách đi tới

Sau khi Trần Nhược Tư thấy Lý Hữu Quyền ngoài cửa, trong lòng cảm thấy có chút bất an, khẽ hô: “Không xong, lẽ nào lại là hần sao? Lý Hữu Quyền hần có lý nào lại làm Bang Chủ của Long Ứng bang được? Người trẻ tuổi nọ là ai vậy, ta cũng thấy quen quen, sao không nghĩ ra hần là ai nhỉ? Xem ra ta đến nhầm địa chỉ rồi, ta phải nghĩ ra biện pháp chuồn khỏi đây thôi”. Nghĩ tới đây, hần nhanh chóng lùi lại, tìm chỗ nấp trong phòng khách. Hần muốn khi mở cửa là đi ngay

147. Chương 147: Đoạt Lộ Chi Đào

Trần Nhược Tư nhìn thấy người trẻ tuổi đi cùng Lý Hữu Quyền, trước kia là đệ tử của chương môn Trường Phong đạo quan Điện Lập Phong, cũng khó trách Trần Nhược Tư lại cảm thấy quen mắt. Như thế nào mà Điện Lập Phong cùng Lý Hữu Quyền lại đi chung? Chẳng phải hần bị các sư huynh đệ đuổi bắt cách đây ít lâu.

Ngày đó, Điện Lập Phong rời Ngọc Cảnh Châu Thành, theo các sư huynh đệ tới Trường Phong đạo quán, sự phụ hần gọi một mình hần hỏi một chút về hành tung hần cũng như sự tình đã phát sinh, Điện Lập Phong đem sự tình mà mình đã nghe thấy và nhìn thấy ở bên ngoài nhất nhất nói cho sự phụ hần nghe không có

lộ chút sơ hở nào. Sau sự phụ hấn không biết nguyên nhân vì sao là để cho hấn tu luyện, đưa hấn vào trong mật thất thạch động. Trong thạch động, hấn kêu trời trời không thấu, gọi đất đất chẳng thừa, hấn muốn khai mở thạch môn, nhưng với năng lực của hấn, vốn không thể làm được, hấn cảm thấy tuyệt vọng, trong lòng bắt đầu thống hận sự phụ hấn. Hấn hạ quyết tâm, nhất định nếu còn sống rời khỏi thạch động, phải tìm sự phụ hấn tính sổ. Vì vậy, hấn tại thạch động bắt đầu dốc lòng tu luyện, lúc đói bụng thì bắt các sinh vật sống trong thạch động như chuột, gián, côn trùng... để sống.

Ngày mười ngày trước, lúc Trường Phong đạo quan bị Bạch Vân đạo quan tiếp quản, Hầu Quang Bình đại xá thiên hạ, các đệ tử Trường Phong đạo quan trước kia phạm lỗi, tất cả đều thả ra, cho bọn họ cơ hội sửa đổi tâm tính, Điền Lập Phong cũng là một người trong số đó.

Sau khi hấn được thả ra, tự mình tìm tung tích sự phụ hấn, có người nói cho hấn, sự phụ hấn làm nhiều điều xằng bậy, trước đêm thú nhân công chiếm Trường Phong đạo quan, hấn nghe xong tin tức, một mình lặng lẽ bỏ đi, từ đó, không ai biết hấn thân ở phương nào.

Sau lại, hấn được Hầu Quang Bình cực lực khuyên bảo, đầu nhập làm môn hạ, đã đáp ứng làm việc, Hầu Quang Bình cũng phong hấn làm phó bang chủ, hỗ trợ công việc Lý Hữu Quyền.

Lý Hữu Quyền cùng Điền Lập Phong hai người, mới gặp đã xem như cố nhân, đều có cảm giác quen biết từ trước, bọn họ hàn huyên tâm sự giấc mộng mình đang theo đuổi, mà tôn chỉ của Long Ưng bang, đã cung cấp cho họ cơ sở rất tốt để họ phát triển. Còn có tại Long Ưng bang làm việc, không như trước kia, đã bị môn quy hạn chế, có thể nói muốn làm gì thì làm, tự mình định đoạt. Cái này cũng khiến cho hấn không có cảm giác mình thân phận quý trọng có địa vị.

Nhưng thật ra, mục đích trong lòng Lý Hữu Quyền, cũng không phải là suy nghĩ trong lòng Điền Lập Phong, hấn chỉ là nghe từ lời mời của Hầu Quang Bình, mà Điền Lập Phong cũng từ bên cạnh Hầu Quang Bình hiểu được một ít,

Hai người Lý Hữu Quyền cùng Điền Lập Phong sóng vai đi vào phòng khách, Trần Nhược Tư cũng không đứng dậy, thể hiện phép tắc, mà lại ngồi bất động tại đó, làm bộ dạng cái gì cũng không biết, cái gì gì cũng không thấy, uống trà nóng, nhắm nháp mùi vị.

Lý Hữu Quyền bước tới trước, nhìn chằm chằm Trần Nhược Tư ngồi trên ghế, mỉm cười gật đầu nói: Xin hỏi huynh đệ ằng hô như thế nào, ta chính là bang chủ Long Ưng bang, không biết vị nhân huynh này đại giá quang lâm, có gì chỉ giáo?

Từ câu hỏi này của Lý Hữu Quyền, Trần Nhược Tư đoán được Lý Hữu Quyền không có nhận ra, trong lòng hấn khá thoải mái, tâm trí có chút bình tĩnh, nhưng hấn cũng không lớn mật đối mặt với Lý Hữu Quyền. Hấn đứng dậy, làm bộ đánh giá tình trạng phòng khách, nhìn trái một cái nhìn phải một cái, miệng đáp: Ta chỉ là nghe nói đến uy danh của Long Ưng bang, đâm sinh ra tò mò đến xem, bây giờ ta đã gặp bang chủ, cũng là lúc ta nên rời đi. Nhưng thật ra, trong lòng hấn cũng biết nói chuyện không nhìn chủ nhân như vậy là hành vi không lễ phép, nhưng hấn cũng không thể tránh được.

Trần Nhược Tư nói xong, từ bên cạnh Lý Hữu Quyền, hấn thẳng hướng đi tới cửa phòng khách. Giờ phút này, hấn hận không lập tức rời khỏi nơi này để tránh bị nhận ra, tự mình không có cách nào thoát thân được.

Lý Hữu Quyền thấy Trần Nhược Tư như thể lo lắng muốn trốn đi, trong lòng buồn bực đáp: Người này như thế nào như vậy a, một chút lễ phép cũng không có, vừa nhìn thấy ta đã nói đi, thật là người kỳ quái. Chúng ta bây giờ đang cần người, chỉ cần hấn nghe lời, quái ngược cũng không sao. Nghĩ tới đây, hấn xoay người lại, đang muốn mở miệng, bên cạnh hấn Điền Lập Phong nhìn chằm chằm Trần Nhược Tư mở miệng nói: Chúng ta dường như đã gặp mặt nhau ở nơi nào, tên người là Trần cái gì. Ta nhớ ra rồi, người chính là Trần Nhược Tư đi cùng các nàng Mộng Tuyết cô nương.

Trần Nhược Tư thấy hấn nói ra chính tên mình, trong lòng kỳ quái: Hấn biết Mộng Tuyết, biết quan hệ giữa ta và Mộng Tuyết, không nhiều a, làm thế nào hấn biết, hấn là ai vậy? Làm thế nào mà ta một chút ấn tượng cũng không có? Phải quản hấn, ở lại chỗ này, đi theo Lý Hữu Quyền, nhất định không có gì tốt. Nghĩ tới đây, hấn không quay đầu lại thuận miệng đáp: Các người nhận lầm người, ta không phải Trần Nhược Tư. Giọng hạ xuống, người hấn đã ra đến cửa phòng khách.

Lý Hữu Quyền quay đầu nhìn Điền Lập Phong nói: Người xác định hần là Trần Nhược Tư sao?

Điền Lập Phong đáp: Đúng vậy, ta nghĩ ta không nhận nhầm người.

Điền lập Phong vừa dứt lời, Lý Hữu Quyền đã bước nhanh tới cửa phòng khách, tại phía sau Trần Nhược Tư, đuổi theo, hần vừa đuổi theo vừa hô: Xin dừng bước, chúng ta nói chuyện với nhau đã.

Trần Nhược Tư thấy Lý Hữu Quyền chạy tới, hần cũng nhanh chân bước, thuận miệng đáp lại: Chúng ta không có gì để nói cả.

Lý Hữu Quyền thấy Trần Nhược Tư không dừng bước, hần cao giọng hô: Xin dừng hiểu lầm, ta không có ác ý, nếu chuyện không đồng ý, chúng ta vẫn có thể là bằng hữu.

Trần Nhược Tư không chút suy nghĩ đáp: Đủ rồi, dù sao ta cũng không muốn cùng người làm bằng hữu, chúng ta thật sự không có gì để đàm luận, nếu ta biết người là Long Ứng bang chủ, ta tuyệt đối không bước vào cửa này. Tạm biệt!

Lý Hữu Quyền cả giận nói: Hừ, cái này là chính người tự tìm đến, đừng trách ta không cho người cơ hội. Nói xong, tiếp theo cao giọng kêu lên: Bầy đầu, bắt tiểu tử này cho ta, ta có trọng thưởng.

Lý Hữu Quyền vừa hạ giọng, từ trong đại sảnh lao ra mấy tráng hán tây cầm đại đao, chặn đường Trần Nhược Tư.

A a., mấy tên phế nhân này muốn chặn đường ta. Trần Nhược Tư cười lạnh một tiếng, thâm niệm chú ngữ, hai tay đẩy ra, mấy quang cầu từ trong tay bắn ra, thẳng hướng đến mấy tráng hán muốn cản đường.

“Phanh phanh phanh” vài tiếng nổ, mấy tráng hán kêu lên rồi ngã xuống, Trần Nhược Tư thừa cơ phi thân vào đại sảnh, thẳng hướng cửa đại sảnh chạy đi.

Lý Hữu Quyền thấy thế trong lòng cả kinh: Tiểu tử này có chút bản lĩnh, trách không được sư phụ muốn ta nghĩ biện pháp tra ra nơi ở của hần, sau đó thuyết phục hần làm việc cho chúng ta, xem ra ta không thể nghe theo sư phụ được, là do hần tìm tới, không phải địa vị của ta bị uy hiếp hay sao? Ta tuyệt không thể dễ dàng buông tha hần. Nghĩ tới đây, hần vội phi thân theo sát đuổi bắt.

Trong đại sảnh, mười tráng hán lại chặn đường Trần Nhược Tư, Trần Nhược Tư cảm thấy bất đắc dĩ, hần không muốn lại giết người, chần chờ một chút nói: Các người mau tránh ra, ta không muốn giết các người.

Các tráng hán này nghe hần nói xong đều có chút tức giận, nổi giận mắng: Hồn dân, người đường có hù dọa chúng ta, hãy xuất bản lĩnh người ra đi. Bọn họ vừa nói vừa cầm đại đao đánh tới.

Động tác bọn họ, đối với Trần Nhược Tư xem ra quá chậm, Trần Nhược Tư vọt tới trước, lách qua bên trái lách qua bên phải, thân hình xảo diệu nhất nhất thoát ra khỏi sự công kích của bọn họ, đi tới cửa đại sảnh.

Mười tráng hán cầm đại đao thấy nhiều người liên thủ như vậy mà ngay cả cái bóng cũng không có chạm tới, đều biết là đã đụng phải cao thủ, trong lòng cũng trở nên e ngại, về mặt có chút khẩn trương, xoay người lại cầm đại đao, đứng sững nhìn Trần Nhược Tư rời khỏi cửa đại sảnh

148. Chương 148: Đại Đảm Cử Thố

Điền Lập Phong nói: Lý huynh, cũng không thể trách bọn họ được, khả năng Trần Nhược Tư ta hiểu rõ, bọn họ không bị mất mạng coi như đã là may mắn, người không nên trách bọn họ, bây giờ chúng ta đuổi theo, nói không chừng còn có hy vọng bắt được hần.

Lý Hữu Quyền nhìn thoáng Điền Lập Phong, quay đầu lại hướng các tráng hán ở cửa phân phó: Truyền lệnh của ta, toàn thành lùng bắt một thanh niên tên Trần Nhược Tư, các người nếu nhìn thấy hần, không nên coi thường vọng động mà trước tiên phải báo cho ta biết.

Ra lệnh xong, hần nhìn Điền Lập Phong nói: Chúng ta chia nhau hành động, người dẫn người đi theo hướng bên trái, ta dẫn người đi theo hướng bên phải.

Hần nói xong, rất nhanh chạy ra khỏi đại môn, hướng bên phải đuổi theo.

Trần Nhược Tư sau khi ra khỏi đại môn cũng không bỏ chạy mà lại tìm nơi giấu mình ẩn nấp, hắn cho rằng như vậy sẽ an toàn, đều có thể nắm chắc được mọi động thái người của Long Ưng bang.

Lý Hữu Quyền sau khi ra khỏi cửa dựa theo suy nghĩ người bình thường chạy thẳng một đường, mang theo đội ngũ rất nhanh đuổi bắt.

Trần Nhược Tư thấy Lý Hữu Quyền mang theo đội ngũ từ chỗ mình ẩn thân vội vã đi qua, trong lòng hắn trộm cười nói: Ngu ngốc, các người như vậy có thể bắt ta, thật là chuyện lạ.

Khi hắn thấy có người mang theo đội ngũ từ hướng khác đuổi về phía sau, hắn mới từ nơi ẩn thân đi ra, nhẹ nhẹ vỗ tay đắc ý cười cười, sau đó ngênh ngang từ hướng Lý Hữu Quyền đuổi theo, ung dung đi.

Do hắn cho rằng trong thành cũng không có mấy người biết được mình cho nên một chút sợ hãi hắn cũng không có, cũng không lo lắng có người khác đến Long Ưng bang báo cáo hành tung của hắn.

Suy nghĩ của hắn một điểm cũng không sai, trong thành này ít có người biết hắn, biết hắn là Trần Nhược Tư, ngoài hắn ra chỉ có hai người Lý Hữu Quyền cùng Điền Lập Phong. Mà Lý Hữu Quyền hạ lệnh cho tay chân thuộc hạ tìm kiếm một người tên Trần Nhược Tư, ra lệnh như vậy cũng bằng không.

Trần Nhược Tư ung dung nhàn nhã tản bộ trên đường, hắn thấy có một vài tráng hán tay cầm đại đao tại ngã tư đường hối hả đi qua, nhưng lại chẳng có một ai hỏi tới hắn, điều này cũng khiến cho hấnấm giác có điểm kỳ lạ, trong lòng nghĩ: Không có nghĩ đến lại có gan lớn thế này, có thể nhìn thấy những người muốn bắt mình đang hành động xung quanh, thật là buồn cười. Bất quá, Long Ưng bang nayd rất cuộc là tổ chức gì? Bọn họ vì sao lại muốn lấy lòng dân chúng ở đây? Dân chúng không thể vì sự giúp đỡ của Long Ưng bang mà đi tán tụng hắn. Lý Hữu Quyền là bàn chủ của Long Ưng bang, mà Long Ưng bang lại nghe lệnh của Bạch Vân đạo quan, lần trước khi ta theo dõi Lý Hữu Quyền thì lại tình cờ đụng phải lão nhân có dã tâm, lão nhân kia giết chết lang nhân, hãm hại Trường Phong đạo quan, bây giờ Bạch Vân đạo quan thay thế vị trí của Trường Phong đạo quan tại Trung thổ, chẳng lẽ lão đầu dã tâm này chính là chủ môn Bạch Vân đạo quan. Ân, dám chắc là như thế, nếu nói như thế các chùa miếu và đạo quan ở Trung thổ sẽ gặp kiếp nạn. Không được, ta phải nhanh chóng đến các đạo quan cùng chùa miếu ở Trung thổ một chuyến, nhắc bọn họ đề phòng.

Trần Nhược Tư sau khi trong lòng đã quyết, hắn đi đến trước một cửa hàng tạp hoá mua một tấm bản đồ Trung thổ. Sau khi trải qua một phen cẩn thận tìm kiếm xác định vị trí phương hướng Pháp Hoa tự, hắn thu bản đồ lại cho vào túi, trên đường đi đến quán rượu mua chút lương khô, cũng vội vã ra đi.

Trần Nhược Tư mặc dù từ Linh Cơ học xong phi hành thuật, nhưng hắn tự biết năng lực có hạn, phi hành không được nhiều, hắn cũng không muốn tự hao phí năng lượng của mình do phi hành, cho nên hấn lựa chọn chạy bộ. Lúc ấy, không có ngựa để cưỡi, chỉ có những người có năng lực mới có thể khống chế các loài thú để trở thành ngựa cho mình cưỡi, cho nên không có nơi nào bán ngựa.

Trần Nhược Tư mang bao hành trang đi tới cửa đông thành, hắn thấy cửa thành được canh giữ bởi các bang chúng Long Ưng bang tay cầm đại đao, trong lòng thầm nghĩ: Thế lực Long Ưng bang quả thật lớn mạnh, làm cách này thật công phu, bọn họ đã phong tỏa cửa thành.

Trong lòng hấn mặc dù nghĩ như vậy, nhưng hấn không cảm thấy sợ hãi, dù sao hấn biết bang chúng này căn bản là không nhận ra hấn, hơn nữa vạn nhất bị nhận ra, bang chúng này cũng không phải là đối thủ của hấn.

Trần Nhược Tư đi theo phía sau dân chúng ra khỏi thành, đi theo hàng đến gần cổng thành.

Rất nhanh đến phiên kiểm tra Trần Nhược Tư, Trần Nhược Tư không hoảng hốt, không vội vàng lấy bao quần áo từ trên vai xuống, cầm trong tay, mắt nhìn chăm chăm bang chúng Long Ưng bang này.

Bang chúng thấy hấn lòng không hề khiếp đảm, hơn nữa lại nhìn mình chăm chăm không nháy mắt, rất nhanh cho hấn qua.

Kỳ thật, bang chúng này mặc dù không nhận ra người, nhưng bọn họ nhận người bắt người đều là có phương pháp làm việc của mình. Bọn họ bắt người chủ yếu là theo trực giác cùng nhìn xem người bị kiểm tra có khiếp đảm hay không. Với đa số tình huống bình thường, đa số người bị truy nã khi bị lục soát thường biểu hiện sự lo lắng khủng hoảng. Đây cũng là thủ đoạn chủ yếu để các bang chúng này phán đoán có phải người

mình muốn bắt hay không. Cũng may Trần Nhược Tư là người cá biệt, không thuộc loại đại đa số, bằng không, bây giờ hẳn phải tổn hao một ít tinh lực.

Trần Nhược Tư dễ dàng trà trộn đi qua lục soát của bang chúng Long Ứng bang ra cửa đông thành. Hắn dọc theo cửa đông thành đi theo đường rừng mà đi.

Mặt trời dần về phía tây, tà dương dần tắt, chiếu vào con đường trong rừng, làm bóng của Trần Nhược Tư đổ dài trên đường. Chim chóc trên cành kêu hót líu lo như đang gọi vợ chồng con cái bay về tổ.

Vô tình, Trần Nhược Tư đi lần tới huyệt động bí mật lần trước hẳn theo dõi Lý Hữu Quyền, Trần Nhược Tư ghé qua nhìn một chút, thấy các dấu vết không có gì thay đổi, đoán được bọn họ không hoài nghi có người biết huyệt động bí mật này.

Thấy thế, Trần Nhược Tư thầm nghĩ: Huyệt động bí mật này, bọn họ bây giờ hẳn còn đang sử dụng, sau này có cơ hội sẽ trở lại tra xét, nói không chừng có thể tìm được manh mối mới. Còn bây giờ việc quan trọng cần đi gấp.

Nghĩ xong, hắn gia tăng cước bộ dọc theo đường thẳng hướng rừng sâu đi tới.

Trần Nhược Tư đoán một điểm cũng không sai, nếu hắn bây giờ quay lại, đích xác sẽ tìm được manh mối mới, cũng sẽ cho hắn biết được một ít sự kiện ngạc nhiên ngoài mong đợi.

Huyệt đạo bí mật này, bây giờ bị Hầu Quang Bình lợi dụng làm nơi bí mật phát ra các hiệu lệnh, hắn bây giờ ngoài mặt là Bạch Vân đạo quan chưởng môn, một lòng vì ổn định thế cục Trung thổ, hắn kết hợp đạo quan và chùa miếu kiên quyết đấu tranh với thú nhân và người Minh tộc. Thú nhân diệt Trường Phong đạo quan, mà hắn, Hầu Quang Bình, chỉ huy lực lượng đánh bại sự lại phạm của thú nhân, hơn nữa lại thông qua Lý Hữu Quyền nắm vùng tại Long Ứng bang biết thú nhân ở Trung thổ xây dựng một sở cơ sở bí mật. Một mặt hắn âm thầm đánh thú nhân, đồng thời hắn cũng lệnh cho các bộ hạ do chính mình trước kia bí mật bồi đắp, tại các cơ sở bí mật này, nhất nhất huỷ hết. Đây là Hầu Quang Bình hắn làm cho Bạch Vân đạo quan có thực lực rạng danh thiên hạ. Song hắn lại ngầm muốn tiêu diệt tất cả các đạo quan cùng chùa miếu lớn nhỏ, để làm cho Bạch Vân đạo quan tương lai trở thành người lãnh đạo thống trị Trung thổ.

Bây giờ Hầu Quang Bình lợi dụng lực lượng thú nhân thuận lợi diệt trừ Trường Phong đạo quan, hơn nữa mượn cơ hội này làm cho Bạch Vân đạo quan rạng danh, mục tiêu ra tay kế tiếp của hắn tập trung tại Bồ Đà tự, hơn nữa hắn bây giờ đã bắt đầu hành động. Chỉ là không ai biết âm mưu này mà thôi.

Trần Nhược Tư rời khỏi cửa vào huyệt động bí mật này không lâu, từ trên đường đi ra bỗng người bịt mặt. Bốn người bịt mặt này đều là đệ tử đặc lực của Hầu Quang Bình, năng lực bọn họ không dưới Lý Hữu Quyền. Bọn họ vốn có thể đi ra khỏi rừng từ sớm, nhưng nhận thấy trên đường có người, cho nên ẩn nấp trong rừng, sau khi thấy Trần Nhược Tư đi qua, bọn họ mới lớn mật rời khỏi nơi ẩn thân trong rừng đi ra.

Sau khi bọn họ bốn người đi ra, đều bỏ khăn che mặt xuống bỏ vào trong người. Một nam tử có vết sẹo do đao chém nói: Sư phó lệnh cho chúng ta đêm nay đi trước đến Pháp Hoa tự, không biết mấy vị sư huynh đi Bồ Đà tự có hoàn thành nhiệm vụ không.

Một người đi cùng trẻ tuổi có khuôn mặt hốc hác, tay cầm quạt nói: Hẳn là hoàn thành, bằng không sư phó không có hành động bước tiếp theo. Người còn không rõ tính của sư phó sao? Ông ta làm việc gì cũng đều cẩn thận cẩn thận phi thường. Một việc không thuận lợi hoàn thành, bước tiếp theo ông ta sẽ hoãn lại.

Một hán tử có râu với giọng đùa giỡn nói: Người đối với sư phó hiểu rõ như vậy, trách không được sư phó đặc biệt thích người. Người tử mĩ như vậy thật sự làm cho ta cảm thấy bội phục, vậy ta hỏi người, tiểu tử vừa từ nơi này đi qua, đã làm gì ở đây?

Một người đi cùng trẻ tuổi tay cầm quạt cười đáp: Sư huynh, đừng lấy ta ra làm trò cười, ai không biết năng lực của người nhạy cảm a, hay là người nói cho chúng ta biết một chút tên kia ở nơi này đã làm gì đi.

Hán tử có râu cười nói: Tiểu tử nọ ở nơi này dừng cước bộ, hướng chỗ chúng ta nhìn thoáng qua, cũng không có quá nhiều động tác, nhưng ta hoài nghi hẳn là người biết huyệt động bí mật này, hoặc là hắn phát hiện chúng ta vừa rồi ẩn thân trong rừng. Các người cho rằng khả năng nào lớn nhất.

Nghe hán tử có râu nói xong, cả bốn người cùng trầm tư.

149. Chương 149: Nghiêu Hạng Thối Địch

Nam tử tay cầm quạt tên là Lâm Thương, là người thông minh, sở thích lớn nhất chính là mỗi đêm không thể thiếu đàn bà. Đương nhiên chỉ là khi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ.

Nam tử mặt đầy râu tên là Du Hoa, sở thích lớn nhất chính là uống rượu, chiều nào cũng nốc rượu đầy bụng, tửu lượng cao hơn nhiều lần người bình thường.

Bên cạnh ba người bọn họ còn có một người nhỏ bé không nói lời nào tên là Mạnh Đà, người này thích cá cược, hẳn từng vì muốn có tiền cá cược mà bán cả nhà cửa và vợ của mình.

Bốn người này có thể nói có các tính cách riêng, có các ưu khuyết điểm, nhưng khi bọn họ chấp hành nhiệm vụ đều một lòng đến khi hoàn thành nhiệm vụ. Trước kia, khi không nhận được nhiệm vụ của sư phó, bọn họ không lộ diện mà tùy theo ở thích mỗi người, đều tự nhàn nhã đi chơi.

Bốn người bọn họ đứng ở trong rừng suy tư một hồi, cũng không mở miệng nói gì, Mạnh Đà là người đầu tiên mở miệng nói: Chúng ta không nên ở chỗ này lãng phí thời gian ví một người không liên quan, thời gian cũng không còn sớm, trước tiên về thành chuẩn bị một chút, chờ đến gần tối đi đến Pháp Hoa tự.

Lâm Thương đi tới bên cạnh Mạnh Đà, choàng vai nói đùa: Đúng vậy, đúng vậy, vẫn còn Mạnh sư huynh tỉnh táo.

Mạnh Đà cười mắng: Hỗn tiểu tử, ngươi lại đùa lão tử hả.

Đỗ Khai nói: Đi thôi, chúng ta thật sự không nên ở chỗ này lãng phí thời gian.

Hắn nói xong, hướng ba người vẫy tay muốn rời đi.

“Đỗ sư huynh, xin chờ một chút.” Du Hoa không dời bước gọi Đỗ Khai lại, sau đó lớn tiếng nói ra ý kiến của mình: Các người đều nghĩ lãng phí thời gian, nhưng ta không nghĩ chúng ta lãng phí thời gian, các người ngẩng lại xem, hẳn nếu được vị trí huyết động bí mật này, vậy thì hẳn rất có thể biết được một ít bí mật của sư phó. Nếu hẳn phát hiện chúng ta, vậy chúng tỏ năng lực của hẳn không như người bình thường, biết đâu nay mai trong tương lai lại trở thành đối thủ của chúng ta. Sao chúng ta không nhân lúc bốn người đều cùng một chỗ, hợp lực thử hẳn, nếu năng lực của hẳn mạnh mẽ, chúng ta giết chết hẳn để tránh hậu hoạn sau này, các người nghĩ sao?

Lâm Thương nghe Du Hoa phân tích xong, nghĩ rất có lý, hẳn phụ họa đáp: Ân, Lâm sư huynh phân tích rất có lý, đi, chúng ta đi gặp tiểu tử đó.

Hắn nói xong, theo hướng Trần Nhược Tư, bước nhanh đi trước, đuổi theo.

Ba người kia nhìn thoáng qua lẫn nhau, gật đầu, cũng đều đi theo.

Tốc độ đi của Trần Nhược Tư cũng không quá nhanh, Đỗ Khai bọn họ cũng không có tốn bao nhiêu cước lực, đã đi tới phía sau cách Trần Nhược Tư khoảng một trăm thước dư.

Năng lực của Trần Nhược Tư so với mấy người mới tới này mà nói, hẳn là làm cho cực kỳ thất vọng. Bọn họ đã cách Trần Nhược Tư gần như thế mà Trần Nhược Tư một chút cũng không phát hiện được. Làm cho bốn người theo dõi hẳn cảm thấy nghi hoặc. Trong lòng đều buồn bực nói: chúng ta cách hẳn gần như thế, sao hẳn một chút phản ứng cũng không có? Chẳng lẽ vừa rồi chúng ta đoán sai.

Thời gian dần trôi, khoảng cách giữa bốn người theo dõi và Trần Nhược Tư ngày càng gần.

Đột nhiên, một tiếng khóc lạ lùng kêu lên ”Oa” truyền đến tai Trần Nhược Tư, tiếp theo, một bầy hắc điều lớn nhỏ, từ phía lối đi bên trái trong rừng bay ra, xẹt qua Trần Nhược Tư bay lên trời.

Trần Nhược Tư bị tập kích bất ngờ, khiến cho hoảng sợ, cũng khẽ nghiêng người một chút, theo ánh mắt, thấy bốn người theo dõi hẳn. Đương nhiên hẳn cũng không biết bốn người này theo dõi hẳn mà cho rằng bốn người này, chỉ bất quá là bốn người đi cùng đường mà thôi. Mặc dù như thế, nhưng hẳn vẫn ngoái lui, nhìn thoáng qua bốn người, sau đó xoay người tiếp tục đi theo đường mình.

Bốn người Đỗ Khai bọn họ, thấy Trần Nhược Tư đã biết mình bị theo dõi mà lại không có phản ứng gì, điều này làm cho bọn họ cảm thấy e ngại.

Du Hoa đa nghi mở miệng nhỏ giọng nói: Tiểu tử này thật sự là người như thế nào? Hắn đã biết chúng ta theo dõi hắn, nhưng hắn lại không có bất kỳ phản ứng nào, xem ra hắn nhất định nắm chắc đối phó được bốn người chúng ta, có lẽ, cái này gọi là người tài cao lớn mật sao.

Đỗ Khai cả giận nói: Người không nên đề cao năng lực người khác mà làm mất uy phong chính mình có được không, ta xem hắn phân nửa là tiểu tử không biết trời cao đất rộng là gì, ta bình sanh ghét nhất loại người tự cho mình bất phàm, ta lên trước gặp hắn, các người đợi lát nữa xem tình hình rồi ra tay.

Hắn nói xong thử người bay vọt lên, giơ quyền đánh thẳng về phía Trần Nhược Tư.

Trần Nhược Tư mặc dù năng lực kém bọn họ một chút, nhưng Đỗ Khai giờ phút này lộ ra sát khí, hắn vẫn còn khả năng cảm ứng được, hắn trong lòng thất kinh, xoay người lại, mắt thấy có người đánh về phía mình, nhất thời hút một ngụm lương khí, cấp tốc lùi về phía sau, hắn lui về phía sau đồng thời cũng tự khí ngưng thần chờ Đỗ Khai đến.

Đỗ Khai khi cách Trần Nhược Tư có khoảng một thước thì thấy Trần Nhược Tư bắt đầu phòng thủ, nhưng hắn cũng không có cảm ứng được Trần Nhược Tư có kinh khí sát thương rất mạnh, trong lòng hắn cũng có ý khinh địch.

Nhưng lúc này, Trần Nhược Tư lại cẩn thận phi thường, cũng rất tinh táo, hắn đã niệm xong chú ngữ khu động lực lượng Vạn tượng cần khôn quyền, chỉ cần hắn vận dụng được, sẽ có được uy lực kinh người.

Khoảng cách Đỗ Khai và Trần Nhược Tư ngày càng gần, Trần Nhược Tư hấp thu lực lượng Vạn tượng cần khôn quyền ngày càng nhiều, mà ngọc lân giáp bên ngoài hắn cũng xảy ra biến hoá vi diệu, phát ra quang mang màu vàng yếu ớt, nhìn lúc này Đỗ Khai cũng không cảm thấy được.

Đột nhiên, Trần Nhược Tư dừng mảnh hướng Đỗ Khai đánh tới, phát ra một quyền, trong nháy mắt, nhiều quang quyền chứa quang mang màu vàng lóng lánh thẳng hướng Đỗ Khai cách Trần Nhược Tư ước chừng một thước đánh tới.

Đỗ Khai thất kinh: Không xong, rút lui, nguyên lai hắn cố ý không cho hơi thở năng lượng mình lộ ra ngoài, thật không có nghĩ đến hắn đã đạt tới trình độ này có khả năng khống chế hơi thở lực lượng của mình ra ngoài.

Đỗ Khai giờ phút này cũng biết biến chiêu hoặc tránh né cũng không kịp, vì vậy hắn không chút lưỡng lự toàn lực ngưng tiếp quang quyền màu vàng Trần Nhược Tư chém ra.

Đến lúc đó, Trần Nhược Tư mới có thể thấy rõ bên ngoài nắm tay Đỗ Khai có một quang quyền năng lượng mạnh mẽ bao quanh đường kính ước chừng một thước. Trần Nhược Tư cơ hồ có thể cảm giác được quyền phong Đỗ Khai đã ập tới trên mặt hắn.

Quang ba năng lượng mạnh mẽ trên tay Đỗ Khai người bình thường căn bản không thể thấy được, chính là do hắn dùng tốc độ di chuyển chậm nhất, cũng rất ít người có khả năng nhìn thấy. Nhưng bây giờ, Trần Nhược Tư thấy được, bởi vậy cũng biết năng lực của hắn so với người bình thường mạnh hơn không ít.

“Phanh” một tiếng nổ. Nhất thời kim quang bắn ra bốn phía, quang ba bay ngang. Cây cối hai bên đường bị một cổ khí lực cường đại đánh mạnh vào, ép mạnh thân cây, các nhánh cây nhỏ, lá bều rơi khỏi cây bay ra ngoài.

Thân thể Trần Nhược Tư bị áp lực tiếng nổ mạnh làm chấn động bay lui về sau khoảng trượng dư, mới miễn cưỡng trụ vững, cũng cảm giác được một trận khó thở. Cũng may hắn có tiên khí hộ thể và ngọc lân giáp bảo vệ, bằng không nhất định đã ngã xuống bất tỉnh.

Nhưng Đỗ Khai lại do phản hồi chính lực lượng của mình, hơn nữa hắn lúc trước ý nghĩ khinh địch, khiến cho hắn tại khắc cuối cùng mới ý thức được nguy cơ, tự rối loạn, làm cho sức lực bị giảm sút. Hắn bị áp lực tiếng nổ đánh mạnh vào, bay xa phía sau hai trượng, rơi xuống đất, liền hôn ra miệng máu tươi, nằm yên không nhúc nhích.

Lâm Thương, Mạnh Đà, Du Hoa ba người thấy thế, cảm thấy giật mình, cũng không dám tin trước mắt là thật. Dù sao, trong bốn người bọn họ, Đỗ Khai là người võ công lợi hại nhất, hơn nữa hắn lại phát chiêu đánh lên trước, cũng còn bị đại bại, hơn nữa thân bị thương nặng.

Trần Nhược Tư vận một hơi, thấy thân thể không có gì đáng ngại, hần đứng ở đó, đánh giá cẩn thận bọn họ ba người còn lại, trong lòng thầm nghĩ: Ta lần này thắng lợi xem như là may mắn, nếu là bọn hần bốn người hợp lực, ta nhất định thảm bại, bọn họ tại sao công kích ta đây? Chẳng lẽ bọn họ là do Lý Hữu Quyền phái tới đuổi giết ta sao?

Nghĩ tới đây, hần nhận thấy những người trước mặt nhất định không có ý tốt, hần bất kể ra sao, lại tụng niệm chú ngữ khu động lực lượng Vạn tượng cần khôn quyền, lãnh nhãn nhìn chăm chăm Lâm Thương bọn họ ba người.

150. Chương 150: Tha Duyên Thời Gian

Du Hoa thấy võ công sư huynh lợi hại nhất mà cũng vô phương đánh trả, trong lòng hần bắt đầu muốn lui, nhưng hần vẫn không muốn mất mặt nên nói cứng: Ta đã nói tiểu tử này bất hảo, các người không tin. Ta cũng không phải nói trù ẻo, ta nghĩ trước tiên phải cứu chữa Đỗ Khai sư huynh cho thoả đáng, còn việc đối phó tiểu tử này, hãy để chúng ta báo cáo với sư phó, xem hần nói như thế, các người nghĩ sao?

Trong số bốn người, Mạnh Đà thực lực kém cỏi nhất, hần thấy Lâm Thương và Du Hoa đều có ý bỏ chạy, tự mình cũng muốn vậy, thuận miệng đáp: Chúng ta trước tiên đi xem sư huynh Đỗ Khai ra sao, hần cùng tiểu tử kia đánh nhau một trận, tiểu tử kia thực lực thế nào, trong lòng hần biết rõ nhất, ta nghĩ hần là hần có thể cho chúng ta chút chủ ý.

Lâm Thương cùng Du Hoa nhìn thoáng lẫn nhau, ngầm đồng ý theo đề nghị của Mạnh Đà, bọn họ ba người bước nhanh lui ra sau hướng Đỗ Khai đi tới.

Lúc này, Đỗ Khai cũng tỉnh hơn một chút, hần chịu đau ngực, hai tay chống đất đứng lên một cách khó khăn. Hần mặc dù đã đứng lên nhưng hần vẫn còn cảm giác bước lui, dường như không đỡ nổi sức nặng cấu cơ thể, người lão đảo ngả về phía trước. Rất may Lâm Thương phản ứng rất nhanh đỡ lấy Đỗ Khai.

Du Hoa lau sạch vết máu nơi khoé miệng, quan tâm hỏi: Sư huynh, thế nào, có chịu đựng được không?

Đỗ Khai nhìn thoáng qua Du Hoa, trong lòng mắng: Con mẹ nó không có mắt à, lão tử bộ dạng như vậy người còn hỏi nhảm, không phải người đang nhìn lão tử chê cười sao. Ta tuyệt không thể để bọn họ biết ta vì khinh địch mà bị thương, ta phải khoa trương tiểu tử nọ một chút, để bọn họ không động đến hần, có vậy thì sau này lão tử mới có cơ hội van hồi mặt mũi.

Nghĩ tới đây, hần nở nụ cười khổ nói: Tiểu tử nọ thực lực thật sự quả là mạnh mẽ, bốn người chúng ta hợp lực lại có lẽ còn có một tia thắng lợi, nhưng bây giờ ta bị nội thương nghiêm trọng, ta xem chúng ta hôm nay đừng tay, đợi khi thương thể ta hoàn toàn khôi phục, lại cùng nhau đối phó hần, các người nghĩ thế nào?

Bọn họ ba người Lâm Thương thấy Đỗ khai nói Trần Nhược Tư lợi hại như thế, bonhj trong lòng đều nhận thua, cũng đều có ý nghĩ lui lại. Lâm Thương nói: Nếu Đỗ sư huynh cũng tán thành chúng ta lui lại, chúng ta cũng nhanh lui đi. Đừng để cho tiểu tử kia đoán được chúng ta trong lòng khiếp sợ, lại tiên phát chế nhân, chúng ta lại thua mất.

Đỗ khai nở nụ cười khổ, không nói gì thêm. Du Hoa cùng Mạnh Đà gật đầu, ý bảo Lâm Thương đỡ Đỗ Khai lui trước, tự hai người cản phía sau. Lâm Thương không chút do dự, đỡ Đỗ Khai chậm rãi lui dần về phía sau.

Trần Nhược Tư thấy thế trong lòng buồn bực: Bọn họ làm sao vậy, xem thực lực bọn hần tuyệt đối trên ta, xem bộ dạng bọn hần như thế, dường như sợ ta công kích bọn họ vậy? Quái, thật không có nghĩ đến gan lớn lại có thể có tác dụng uy hiếp địch nhân.

Trần Nhược Tư đang đắc ý, đột nhiên từ bầu trời phía rừng cây truyền đến tiếng xé gió. Trần Nhược Tư ngẩng đầu nhìn, hần thấy xa xa một người chân đạp mây bay thẳng hướng này mà đến tới. Trần Nhược Tư thấy thế trong lòng bất giác sinh ra chút khiếp đảm và bất an, cũng dự cảm được có điềm xấu.

Lâm Thương, Mạnh Đà, Du Hoa, Đỗ Khai bốn người nghe tiếng, ngẩng đầu nhìn thoáng qua, nhận ra người đến là ai, bọn họ bốn người nhìn thoáng lẫn nhau, trên mặt lộ vẻ tươi cười. Bất quá, Đỗ Khai trên mặt tươi

cười làm cho người ta thoát nhìn có chút miễn cưỡng. Bởi hần cho rằng, người trên bầu trời đến hần sẽ có thể mất hết mặt mũi.

Người này không ai khác chính là sư phó Hầu Quang Bình của bốn người bọn hần. Hầu Quang Bình sau khi phân phó xong nhiệm vụ cho bốn người bọn hần, sau khi đưa bọn họ ra khỏi miệng huyết động bí mật, cũng không có lập tức tiến vào trong động, mà lại quan sát một chút tình hình ở ngoài huyết động một chút, xem có ai để lại dấu vết vào cửa huyết động không, đây cũng là một biện pháp bảo đảm bí mật. Chính khi hần đang định vào trạng thái nhập thần, hần nghe được trong rừng có tiếng nổ lớn, cho nên hần bằng tốc độ nhanh nhất hướng nơi này cấp tốc chạy lại.

Ngay khi Hầu Quang Bình đến trên nhánh cây, Trần Nhược Tư nhắna hần, hần trong lòng kinh hoàng, thầm nghĩ: Cái này thật sự không xong, ta không thể làm rối tung lên, phải tìbtx táo, tình táo,...

Trần Nhược Tư trong lòngau khi hô vài tiếng tình táo, tâm tình quả nhiên bình lặng xuống. Trong đầu đột nhiên trí nhớ thoáng hiện ra ngũ linh châu có thần bí lực lượng.

Trần Nhược Tư trong lòng thầm hô: Đúng, mộc linh châu, ta bây giờ có lực lượng của mộc linh châu, có thể làm cho lão đầu ngê tởm này hoảng sợ. Nhưng, nhưng ta chỉ biết là mộc linh châu có thần bí lực lượng, ta lại không biết sử dụng lực lượng của hần như thế nào, như vậy mộc linh châu trên tay ta cũng chỉ là một phế vật. Thật hồ nghi...

Trần Nhược Tư bất đắc dĩ gãi gãi đầu, có chút tức giận.

Hầu Quang Bình bay xuống đứng trước mặt Đỗ Khai bốn người bọn họ, có chút không dám tin tưởng nhìn Đỗ Khai nói: Đỗ Khai, người làm sao vậy, không phải bị tiểu tử nọ đả thương chứ, ta nghĩ thực lực của người hơn hần hần, sao lại ảo ả như vậy.

” Sư phó, ta ...” Đỗ Khai có chút khó nói đáp.

Hầu Quang Bình thấy sắc mặt hần khó coi, trong lòng biết đã xảy ra chuyện gì, hần hừ lạnh một tiếng, lớn tiếng phê bình: Không phải ta thường nhắc nhở người không nên khinh địch sao? Người như thế nào luôn không đối được tậ này a?

Nói xong hần hướng Lâm Thương phân phó: Lâm Thương, người đưa hần lại đây, để ta xem giúp hần.

Lâm Thương lên tiếng, đỡ Đỗ Khai tới trước mặt Hầu Quang Bình.

aHầu Quang Bình vươn tay nắm cổ tay Đỗ Khai, rất nhanh kiểm tra một lúc, mở miệng nói: Không có gì đáng ngại, nghỉ ngơi vài ngày là không sao.

Nói xong hần thở dài một hơi, tiếp theo nói: Lâm Thương, Mạnh Đà, Du Hoa, các người ba người nhanh chóng đưa Đỗ Khai rời khỏi nơi này, ta có chuyện muốn nói với tiểu tử này. Tốt nhất đừng để ta biết các người nghe lén, biết không?

Lâm Thương bọn họ ba người đồng thanh: Sư phó.

Sau đó ba người rất nhanh dìu Đỗ Khai triệt thoái.

Trần Nhược Tư thấy Hầu Quang Bình để bốn đệ tử đi, hần thấy khá kỳ quái, nhưng hần cũng không vì vậy mà buông lỏng cảnh giác, trong đầu hần còn đang suy nghĩ phương pháp làm thế nào sử dụng lực lượng mộc linh châu.

Hầu Quang Bình xoay người lại, mặt hướng Trần Nhược tư đi tới vài bước, ngừng lại, mỉm cười nói: Tiểu tử, chúng ta xem như là bằng hữu cũ. Ta cũng muốn nhiều lời, nói thẳng ra, ta xem người có tiềm lực phi thường, định htu người làm đồ đệ, nhập phái chúng ta, làm việc cho ta, chúng ta cùng thành nghiệp lớn, bắt đầu từ bây giờ, ta cho người mười phút suy nghĩ.

” Trời ạ, mau làm cho ta nghĩ ra làm thế nào sử dụng lựclượng mộc linh châu, bằng không, ngày mai ta không còn thấy được mặt trời.” TRần Nhược Tư trong lòng la lên, đầu óc hần vận động liên tục, trên mặt lại lộ vẻ mỉm cười, hần mở miệng nói: Điều kiện người đưa ra rất hấp dẫn, chỉ là, ta là người không có chí lớn, ta sợ sẽ làm người thất vọng.

Hầu Quang Bình thấy Trần Nhược Tư nói như thế, tưởng rằng hắn đã nghĩ thông suốt, nguyên ý đầu nhập làm môn hạ của mình, tâm tình hắn cũng hiển nhiên cởi mở, vẫn như cũ mỉm cười nói: Đừng lo không có chí lớn, chỉ cần người vâng lời ta phân phó, ta cam đoan người sẽ sớm thành được nghiệp lớn.

Trần Nhược Tư với giọng đùa giỡn, thương lượng tới lui: Có chuyện tốt bực này, vậy là ta không cần lo lắng, bất quá, có thể kéo dài thời gian suy nghĩ thêm một chút có được không a?

Hầu Quang Bình cười lạnh nói: Có thể, nhiều nhất ta cho người hai mươi phút suy nghĩ, tiểu tử, ta khuyên người đừng có giở trò, bằng không, ta sẽ cho người biết hậu quả.

Trần Nhược Tư cau mày, có chút bất đắc dĩ, cười nói: Tốt, 20 phút thì 20 phút, ta tuyệt đối không giở trò, sau 20 phút, ta nhất định cho người một trả lời thoả đáng, vậy thì từ bây giờ, người bắt đầu tính.

Hắn ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng thực sự căng thẳng hết mức: Cái đầu ngốc, nghĩ nhanh lên, mau chuyển biến, người chỉ có 20 phút thời gian, bằng không, 20 phút qua đi, người có muốn nghĩ lại, cũng không có cơ hội suy nghĩ, đến lúc đó, người và ta chỉ có thể đầu lìa khỏi cổ.

151. Chương 151: Bất Nguyện Khuất Phục

Trần Nhược Tư quý dị cười cười đáp: Người yên tâm, ta sẽ không giở trò, năng lực ra có bao nhiêu người rất rõ ràng, năng lực người như thế nào ta cũng phi thường hiểu được. Người muốn giết ta, dễ dàng như giết chết một con kiến, người có cho ta mười lá gan, chính ta cũng không dám đùa giỡn.

“Người biết là tốt rồi” Hầu Quang Bình cười lên tiếng, không nói nữa.

Trần Nhược Tư mắt nhìn chăm chăm Hầu Quang Bình luôn duy trì bộ mặt mỉm cười, trong lòng nổi giận mắng: Người là lão rùa đen chết tiệt, người là đại ma đầu, người đừng tưởng người giả bộ hiền lành ôn hoà như vậy là có thể nắm lấy sự tín nhiệm của ta, đối với các việc làm của người, ta đều nắm được, ta không giống các đại môn phái đi theo người, ta không phải người, ...

Trần Nhược Tư trong lòng mắng chửi Hầu Quang Bình, đầu óc lại không ngừng vận động, suy tính phương pháp làm thế nào sử dụng lực lượng mộc linh châu. Hắn nghĩ tới nghĩ lui, chính là một chút đầu mối cũng không có, ngược lại trong đầu trở nên trống rỗng. Khuôn mặt Linh Cơ, Mộng Tuyết, Lâm Hân Ngọc, còn có một ít huynh đệ và sư phó đạo quan yên tĩnh thì thỉnh thoảng lại xuất hiện trong đầu hắn.

Khi trong đầu hắn xuất hiện tình hình này thì trong lòng có chút bất an, thầm nghĩ: Không xong, ta bây giờ tại đây nguy cấp trước mắt, như thế nào lại nhớ tới bọn họ đây? Điều này có ý nghĩa gì, chẳng lẽ ta sẽ rời xa bọn họ, vĩnh viễn không thấy được bọn họ, vì vậy mà đại não vô ý thức làm cho ta hoài niệm một chút bọn họ sao? Không có khả năng, ta ...

Nghĩ tới đây, tư tưởng Trần Nhược Tư càng thêm trở nên hỗn loạn, ba chữ mộc linh châu cũng không có trong đầu hắn xuất hiện qua.

Theo thời gian qua đi, cây cối hai bên đường, bóng đổ càng lúc càng dài, khuôn mặt Trần Nhược Tư cũng trở nên càng ngày càng khó nhìn, trong lòng cũng không vì sự an nguy của mình mà cảm thấy lo lắng, lòng thầm nghĩ: Ta chẳng lẽ thật sự muốn chết sao? Ta thật sự chỉ còn cách khuất phục trước tên nguy quân tử này mới có thể kéo dài mạng sống nhục nhã này sao? Ta chỉ cần vừa nghĩ đến chuyện làm việc cho hắn, ta đã cảm thấy khó chịu, ta làm sao có thể khuất phục một tên mặt người dạ thú này được,, nếu ta chết, lấy ai bóc trần bộ mặt lão rùa đen độc ác. Uh, không quản được nhiều, ta thà chịu chết cũng không khuất phục hắn.

Nghĩ tới đây, Trần Nhược Tư xuất hiện bộ dạng không sợ chết, ngẩng đầu lên, lãnh nhãn nhìn Hầu Quang Bình nói: Lão rùa đen, ta đã nghĩ kỹ rồi, ta sẽ không cùng lão gian ác nguy quân tử nhà người vấy bùn, ta đã lựa chọn xong, ta chọn cái chết. Người ra chiêu đi, ta đang chờ đây.

Trần Nhược Tư nói xong, nhắm mắt lại, lẳng lặng đợi cái chết đến.

Hầu Quang Bình nghe Trần Nhược Tư nói, bất giác trong lòng cảm thấy cả kinh, thầm nghĩ: Chẳng lẽ hắn biết những chuyện trước kia ta không muốn người khác biết, nguy hiểm thật, chuyện này để hắn truyền ra, ta tổn hao tâm huyết nhiều năm như vậy, không phải là uổng phí sao? Mặc dù đi hắn nói bây giờ, người

khác nhất định hoàn toàn không tin tưởng, nhưng đối với kế hoạch ta sau này lại nhất định có ảnh hưởng. Cái này xem ra, dù không thể cũng phải trừ khử hẳn. Uh, tiểu tử này là một người rất có tiền đồ, giết chết hẳn thật đáng tiếc a...

Hầu Quang Bình nhìn Trần Nhược Tư cười nhẹ thở dài một hơi nói: Tiểu tử, tại sao ngươi lại thăng thăng và ngạo khí như vậy, nếu ngươi khuất phục ta, vậy ngươi sau này có cơ hội to lớn thông báo cho mọi người, nhưng ngươi bây giờ lựa chọn từ bỏ mạng sống của mình, cũng nói cho ta biết bí mật của ngươi. Ngươi phải biết rằng, người biết bí mật của ta sẽ phải là người tuyệt đối trung thành với ta bằng không sẽ chết. Ta xem ngươi là tiểu tử có khí phách, phá lệ cho ngươi một chút, ngươi muốn lưu lại di ngôn cuối cùng gì, ta nhất định sẽ giúp ngươi chuyển cáo, đây cũng là điều cuối cùng ta thỏa nguyện cho ngươi.

Trần Nhược Tư nghe Hầu Quang Bình nói như vậy, trong lòng cười nói: Không có nghĩ cái lão hồ ly, lão có lòng muốn ta nhập môn mãnh liệt như vậy. Uh, bây giờ dù sao cũng chết, chộc hẳn một hồi, có tới Diêm vương điện, trong lòng cũng cảm thấy chút an tâm.

Nghĩ tới đây, Trần Nhược Tư mở mắt, nhìn chằm chằm Hầu Quang Bình mỉm cười nói: A, a, ngươi lại có sự yêu mến này, làm người truyền lời cho người khác, tốt lắm, ta bây giờ xin nhờ ngươi giúp ta cầu xin Diêm vương gia, đừng quán lấy ta là tốt rồi.

Khuôn mặt Hầu Quang Bình nghếch ra, tròn mắt nhìn trần Nhược Tư, trong lòng cảm thấy cực kỳ tức giận, qua một hồi lâu, hẳn mở miệng nói: Tiểu tử chết tiệt, ta có lòng tốt giúp ngươi truyền lời, nhưng ngươi lại trù ẻo ta chết trước, a a, chẳng lẽ ngươi trù ẻo ta chết, ta lại chết sao? Thật là không biết tốt xấu, chịu chết đi

Hầu Quang Bình nói xong, tay phải giận dữ đưa lên, một quang cầu cỡ chừng nắm tay từ lòng bàn tay phải bắn ra thẳng hướng Trần Nhược Tư bay nhanh đến.

Lúc quang cầu do Hầu Quang Bình phát ra vừa rời tay hẳn thì Trần Nhược Tư lại cảm giác được không khí xung quanh mình, trong nháy mắt, dường như bị hút mất, khiến cho hẳn cơ hồ ngột ngạt khó thở. Trong lòng không khỏi cảm thấy một trận kinh hoàng, trong nháy mắt trán và lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi lạnh.

Tốc độ quang cầu xem ra đối với Trần Nhược Tư cũng không quá nhanh, hẳn định di động thân thể để tránh sự công kích của quang cầu. Nhưng hẳn giờ phút này mới phát giác tốc độ di chuyển của mình không nhanh hơn tốc độ bay của quang cầu, hẳn cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn quang cầu phi hành như động tác chậm, hướng hẳn di động đánh tới. Trong lòng hẳn bị hiện tượng này cảm thấy khó hiểu, buồn bực nói: Tại sao ta thấy rõ ràng quang cầu di động, nhưng không cách nào thoát ra được, quái dị, cái này thật sự là quái dị. Uh, xem ra lão thiên hôm nay muốn ta chết.

Nghĩ đến đây hẳn không ngăn được thở dài một hơi, hẳn chỉ có thể hết sức bay lui ra sau.

Nguyên nhân tạo ra hiện tượng này rất đơn giản, đó chính là năng lực quan sát của hẳn tăng lên, nhưng động tác thân thể có chút trì trệ. Điều này hẳn không biết vì hẳn không có người cùng cấp so chiêu, cũng không biết năng lực của mình hiện tại dần dần tăng lên. Giờ phút này, hẳn trong lòng cho rằng, năng lực của hẳn cũng không có bước tiến dài, thấy hiện tượng trước mắt mình cũng bất quá cho là hiện tượng ngẫu nhiên thôi.

Hầu Quang Bình vốn tưởng rằng quang cầu do mình phát ra chỉ trong nháy mắt giết chết Trần Nhược Tư, khi hẳn thấy Trần Nhược Tư bay lui về phía sau thoát khỏi quang cầu do hẳn công kích, hẳn cũng cảm giác giật mình, trong lòng thầm nghĩ: Tiểu tử này tiến bộ nhanh thật a, hẳn lúc này, so với lần ta gặp lúc trước, tốc độ di chuyển cũng nhanh chóng không ít. Chỉ tiếc hẳn không muốn đi theo ta, bằng không hẳn nhất định trở thành trợ thủ đắc lực. Nghĩ tới đây hẳn dường như không đành lòng nhìn Trần Nhược Tư chết, nhẹ thở dài một hơi, mắt có chút nhắm lại.

Trần Nhược Tư trong thời gian chớp mắt, bay ngược ra sau mấy trượng, nhưng hẳn cũng không cảm thấy được, có thể là do hẳn quá chuyên chú quan sát quang cầu mà quên quan sát hoàn cảnh chung quanh.

Trần Nhược Tư mắt thấy quang cầu càng ngày càng gần, trong lòng cũng ý thức được thời khắc tử vong ngày càng gần, trong lòng thầm kêu: Các vị bằng hữu thân quen, kiếp sau chúng ta lại gặp nhau.

Ngay khi quang cầu cách hẳn chỉ khoảng một thước, hẳn cảm giác được một cỗ lực lượng áp lực cường đại,

đang cuộn cuộn không ngừng hướng hấn đánh tới, khiến cho hấn cử động bay ngược về sau, cũng tương tự như tri hoãn thời gian, đột nhiên, một đạo thiểm điện bay xẹt qua trường không, chém thẳng xuống.

“Oanh oanh” liên tục hai tiếng nổ lớn.

Nhất thời, Trần Nhược Tư bị quang mạnh chói mắt sinh ra do tiếng nổ mạnh gần trong gang tấc làm cho nhắm mắt lại, nhưng thân thể hấn cũng bị cỗ năng lượng đánh sâu vào, tiếp tục bay lui về phía sau. Còn không đợi đến khi mở mắt, hấn cảm giác được có một đôi tay cầm lấy quần áo sau lưng hấn, giống như lão ưng bắt gà con, theo hướng trước mặt chạy vội đi.

Giờ phút này, trong lòng hấn sinh ra một ý niệm trong đầu, đó chính là hấn biết mình được cứu.

Hầu Quang Bình nghe tiếng nổ lớn, nhanh chóng mở mắt, thấy ngoài phương xa mấy trượng, quang mang bắn ra bốn phía, lam quang bay múa, quang ba lưu động, trong lòng kinh ngạc: Điều này làm sao có thể, hấn như hế nào có thể phát ra cường đại đích lực lượng, đánh ta quang cầu do ta phát ra được? Không có khả năng, tuyệt không có khả năng,

Hầu Quang Bình trong lòng liên tục nói “Không có khả năng”, nhìn chằm chằm không dám tin vào quang ba không tiêu tán trước mắt.

Qua một hồi lâu, hấn mới định thần, trong lòng bất giác thầm kêu một tiếng: “Không xong” Lúc này đồng thời ngưng thần tụ khí, bay vọt lên hướng phương hướng hấn cảm ứng được Trần Nhược Tư rời đi, đuổi theo.

152. Chương 152: Bị Địch Truy Tung

Nghĩa phu thê, gian hiểm quên mình

Khi Trần Nhược Tư mở mắt, hấn đã bị người nọ ôm chặt, mang ra ngoài vài dặm.

Trần Nhược Tư quay đầu nhìn thoáng qua người nọ, hấn thấy người đang ôm lấy mình chính là một nữ nhân che mặt, một mái tóc dài đang tung bay trong gió, thỉnh thoảng từ trên người nữ nhân nọ lại thoảng đến mùi hương mê người, khiến hấn vô cùng muốn biết về nữ nhân xuất hiện một cách thần bí này

Trần Nhược Tư nói: “cô nương, cảm ơn nàng đã cứu ta, thả ta xuống đi, lão ô quy bây giờ có thể đã bị bỏ xa rồi”

Nữ nhân cứu Trần Nhược Tư này, không phải ai khác mà chính là Linh Cơ. Từ lúc rời Trần Nhược Tư, nàng bắt đầu hối hận, nàng hối hận vì không nên ngang bướng mà rời hấn . Khi nàng rời đi, nghĩ đến Minh Vương có thể muốn nàng giết Trần Nhược Tư, cũng có thể sẽ sai phái người khác tới giết hấn, nàng trong lòng đối với an nguy của hấn cảm thấy vô cùng lo lắng, Vì vậy, nàng lặng lẽ theo hấn, âm thầm bảo vệ hấn .

Ngay lúc Linh Cơ phát hiện Trần Nhược Tư bị Hầu Quang Bình chặn lại, nàng hiểu được rằng dường như ở đâu đó trên không có một ánh mắt khác đang theo dõi, nhìn chằm chằm vào Trần Nhược Tư bên dưới, điều này cũng là một trong những nguyên nhân mà nàng không thể lập tức lộ diện. Nàng thấy, là phải đợi mấy người đang ẩn nấp ở đâu đó hiện thân thì mới có quyết định, không có Hầu Quang Bình động thủ trước, thì mấy người đang ẩn nấp kia không có động tĩnh gì, vì vậy này không thể bất chấp mạo hiểm mà ra tay. Nàng che mặt, cũng là không muốn để cho những nhân vật bí ẩn nọ nhìn ra được thân phận của mình.

Chỉ tích tắc khi nàng ra tay, nàng cũng cảm giác được phản ứng của nhân vật đang ẩn nấp kia thay đổi và nàng cũng cảm thấy được đó là một Minh tộc nhân.

Linh Cơ nghe Trần Nhược Tư mở miệng nói chuyện , lại không nhận ra, trong lòng than thở: “Ta cùng hấn đã từng ở cùng nhau vậy mà ngay cả ta hấn cũng chẳng nhận ra nữa...” Trong lòng hơi phật ý đáp: “Người gì mà chẳng có lương tâm, mới cách xa có một tý thời gian, đã ném ta ra khỏi đầu”

Trần Nhược Tư sững sốt, đánh giá cẩn thận một chút người đang ôm mình, không khỏi vui sướng thốt lên: “Linh Cơ, Nàng là Linh Cơ! Ta vừa rồi là bị lão ô quy nọ dọa đến mức hồ đồ, tha lỗi cho ta. A a, còn nàng ôm ta như vậy đương nhiên tự không thể nghi ngờ người cứu ta, sẽ phải là người quen thuộc của ta. Nếu là người quen thuộc của ta nhất định sẽ ôm ra rất thân mật”

Linh Cơ cười đáp: “Không sao, vì trước mắt cứu người là khẩn cấp, còn nghĩ gì đến tư thế ôm người, cảm ơn người đã nhận ra.”

Trần Nhược Tư khi biết Linh Cơ, trong lòng đặt biệt sung sướng, hận không thể lập tức thoát khỏi tay nàng đang nắm chặt lấy quần áo của mình. Sau đó ôm lấy nàng vào lòng, nói những lời yêu thương, nói với nàng những sự ái mộ và cảm kích của mình. Trần Nhược Tư chỉ mới có thoáng giây dựa một chút, Linh Cơ trách cứ đạo: “Chàng làm thế để làm chi, không muốn sống nữa sao, phía sau còn có người truy đuổi đấy? Tốc độ phi hành của bọn họ, so với ta không kém bao nhiêu, chỉ cần là ta bây giờ buông chàng, chậm lại một chút thời igna, bọn chúng chắc chắn sẽ bắt kịp.

“Cái gì?” Trần Nhược Tư không tin quay đầu lại nhìn thoáng qua phía sau, thấy xa xa chỉ có vài đám mây đen, ngoài ra hẳn không thấy bất kỳ cái gì khác. Vì vậy mở miệng nói: “Nàng hay nói giỡn, phía sau nào có ai đâu, chẳng qua chỉ có vài đám mây đen thôi. Hơn nữa, ta cảm giác được lão ô quy năng lực mặc dù mạnh, nhưng còn kém nàng vài điểm”

“Người nói cái gì, người nói người có thể đã có vài đám mây đen .” Linh Cơ hỏi lại.

Trần Nhược Tư nghe khẩu khí của Linh Cơ, hơi mất tự nhiên, không khỏi hớp một ngụm không khí, cả kinh đáp: “đúng vậy, làm sao vậy, đám mây đó không phải là quái vật biến thành chứ?”

“Không thể nào, trong Minh tộc nhân, có thể đuổi kịp ta, chỉ có cha cùng hai Đại hộ pháp, bây giờ lại xuất hiện mấy người, chẳng lẽ trong Minh tộc nhân, lại xuất hiện mấy người hậu sinh có năng lực cường hãn vậy sao” Linh Cơ trong lòng âm thầm kinh hãi, kêu lên: “Nhấn nại một chút, để ta xem tăng tốc có thể không bỏ xa bọn họ không” Nói xong, âm tụ khí lực, mở tốc độ nhanh nhất, ôm lấy Trần Nhược Tư, cấp tốc bay đi.

Lớp lớp mây trắng vụt qua mắt hần, tiếng gió vù vù bên tai

Giờ phút này, Trần Nhược Tư cũng ý thức được Linh Cơ cũng không phải nói giỡn, Hần không khỏi có chút khẩn trương, trong lòng buồn bực đạo: “Ngã không có đắc tội ai, tại sao bọn họ muốn giết ta chứ? Chẳng lẽ bọn họ đều là thủ hạ của lão ô quy, nếu thực là như thế thì các chùa miếu và đạo quan tại Trung thổ có thể gặp chuyện lớn rồi” Nghĩ tới đây, trong lòng khỏi lo lắng cho an nguy của người Trung thổ

Mấy đám mây kia, cũng không vì Linh cơ tăng tốc mà tụt lại mà vẫn duy trì khoảng cách như cũ phía sau họ

Trần Nhược Tư thấy thế, biết là thoát khỏi địch nhân, hẳn dùng sức giãy dựa, vừa giãy vừa nói: “Linh Cơ, buông ta ra đi, bọn họ đuổi theo ta, không phải nàng, ta không muốn vì ta, mà nàng bị liên lụy” Trần Nhược Tư vừa dứt lời hẳn cảm giác thấy một cỗ khí lực vô thủy vào sao ót hần, không có kịp hiểu được chuyện gì xảy ra hẳn lập tức hôn mê.

Nguyên là, cỗ khí lực khiến cho hần hôn mê chính là do , Linh Cơ đánh ra , nàng sợ Trần Nhược Tư giáo loạn, thoát khỏi tay mình, cho nên tính toán để hần hôn mê, không nhúc nhích, thì mình đỡ bị trở ngại như vậy cũng đỡ đi một ít

kỳ thật, với năng lực của Linh Cơ năng lực, muốn thoát khỏi mấy người đuổi phía sau nàng, cũng không phải việc khó, chỉ là tha|nàng giờ phút này nàng mang nặng phi hành, tốc độ tự nhiên giảm lớn, nàng giờ phút này có thể là quá mức lo lắng cho an nguy của Trần Nhược Tư mà quên mất .

Sắc trời dần dần tối sầm, ánh trăng không biết đã khi nào lộ mặt ra, cũng thấy những chòm sao lấp lánh.

Linh Cơ lúc này tốc độ phi hành, rõ ràng trở nên chậm lại chút, nàng cũng tự thấy cảm thấy thể lực có chút không tốt . Nàng nghiêng rằng, phi nhanh một đoạn, định trụ thân hành, liếc nhanh về phía sau, thấy mấy mảng năng lượng quang ba của mấy đám hắc vân, còn xa phía sau, hít một hơi

Bây giờ, nàng biết vẫn phi hành, cuối cùng sẽ bị đuổi kịp, nàng nhắm tính rồi nhắm thẳng xuống mặt đất phi xuống

Sau vài phút, Linh Cơ ôm lấy Trần Nhược Tư, đáp xuống một mảnh khu rừng âm u rậm rạp. Hơi thở của cây cối cùng các loại động vật xộc đến. Linh Cơ dùng tay kia bịt mũi, sau đó tìm một vị trí sạch sẽ, đặt Trần Nhược Tư xuống.

Xong việc, nàng ngẩng đầu lên, chỉ thấy vài đạo quang ảnh, xẹt qua bầu trời đêm, hướng tới chỗ nàng mà đến. Linh Cơ thấy vậy, hít một hơi dài trong lòng cả kinh : “Bọn chúng tới thật nhanh a? Thực không nghĩ trong Minh tộc nhân trung, lại còn ẩn dấu nhân vật lợi hại như vậy, chẳng lẽ những người này, đều là cha âm thầm đào tạo để làm trợ thủ sao? Tại sao ta lại không thể phát hiện được ông ta đang âm thầm bồi huấn thủ hạ của mình, thực sự là kỳ quái, sự việc biến hóa quá nhanh, xem ra hôm nay lành ít dữ nhiều đây”

Linh Cơ đoán rằng, chỉ có thể xem như bán đối bán thác, kẻ truy đuổi này thật là Minh Vương bồi huấn thủ hạ, nhưng không phải âm thầm bồi huấn, mà là ông ta tự mình bồi huấn. Minh Vương kiên quyết muốn giết chết Trần Nhược Tư, vì hai lẽ, thứ nhất, là muốn thử Linh Cơ có thật thật sự trung thành với ông ta, thứ hai, là vì tiêu trừ hậu hoạn. Bây giờ Minh Vương, không phải là Minh Vương trước kia, mà đã bị oan hồn nộ khí phụ thân.

Sau khi bị phụ thân, Minh Vương mặt ngoài, không có phát sinh gì biến hóa, nhưng tư tưởng của ông ta, có thể nói là so với trước kia, khác một trời một vực. Tư tưởng trước kia của Minh Vương, chỉ là một phần bây giờ.

Trần Nhược Tư từng là một trong những đối tượng mà bị Oan hồn nộ khí phụ thân, nhưng nó không có thành công, nó biết nếu không nhanh chóng diệt trừ hẳn sau này sẽ không cách nào khống chế tâm chí hẳn được, khi năng lực từ từ cường đại, nhất định hẳn sẽ là mối họa tiềm tàng trong tương lai

Linh Cơ lần trước trở lại Minh tộc, nói cho phụ thân về chuyện của oan hồn nộ khí, nhưng thật ra lúc đó, thân thể Minh Vương, đã bị oan hồn chiếm mất.

Minh tộc nhân này truy đuổi cũng do lệnh của Minh Vương tới để truy sát Trần Nhược Tư .

Chuyện này, Linh Cơ không hiểu, Trần Nhược Tư lại càng thêm không hiểu .

Trần Nhược Tư hoàn thật sự là xui xẻo, lúc trước đã bị Hầu Quang Bình đuổi giết, bây giờ tự dưng lại bị mấy người vâng mệnh tộc lấy mạng.

153. Chương 153: Dĩ Thế Thủ Thắng

Trí Linh Cơ bạo phá lũ hung tàn

Linh Cơ trong bóng đêm, vận dụng pháp nhãn, nhìn Trần Nhược Tư đang nằm trên mặt đất còn đang hôn mê, nàng rất nhanh hướng về một hướng khác cấp tốc chạy đi.

Vài đạo thiểm điện xẹt qua bầu trời, chớp mắt, quay ngược trở lại, đuổi theo hướng Linh Cơ chạy.

Linh Cơ thoát xa vài trượng, nhẹ thở phào hơi cười, tùy tiện định thần chờ mấy người kia đuổi đến.

“xẹt, xẹt, xẹt” mấy tiếng tiếng xé gió, năm đạo thiểm điện, dừng trước mặt Linh Cơ mấy chục thước xử, thoáng hiện một chút, lập tức năm đạo quang ảnh biến mất, xuất hiện năm thân người

giờ phút này mặc dù là đêm tối, có thể trong rất mờ, nhưng đối với Linh Cơ cùng năm người Minh tộc vừa tới mà nói, thấy rõ như ban ngày, chẳng có gì khác lắm

Linh Cơ thấy năm đối thủ, chỉ bất quá thị mấyU linh, nhất thời, nàng vô cùng thất vọng, trong lòng thầm nghĩ: “bọn họ bây giờ còn là hình thểU linh, mà đã có năng lực còn hơn cả yêu linh, chuyện gì gì vậy, chẳng lẽ là mất ta hoa rồi. Không, tuyệt đối không phải là con mắt có vấn đề, chẳng lẽ là trong tộc xảy ra biến hóa gì chẳng, làm cho năng lực của tộc nhân cũng tăng thêm một cấp.....” Linh Cơ đánh giá cẩn thận nămU linh nọ, trong đầu không ngừng suy tư, tìm kiếm lý do thích hợp.

MộtU linh giật mình hơn run một chút, mở miệng nói: “Linh cơ công chúa, Minh Vương phái chúng tôi tới Trung thổ tìm hiểu về tình hình Trung thổ, tiện hỏi xem nhiệm vụ của công chúa đã hoàn thành chưa . Theo lời của Minh Vương thì người hình như vô cùng quan tâm đến việc này, người có đặc ý dặn dò chúng tôi nếu công chúa không đánh lòng xuống ta thì để cho năm huynh đệ chúng tôi xử trí, không biết công chúa đã hoàn thành nhiệm vụ chưa? ”

Linh Cơ rất nhanh liếc nămU linh, lấy thân phận công chúa, lạnh giọng trách mắng: “chuyện của ta, tự ta nắm bắt, không nhọc các ngươi tốn tâm sức. các ngươi hãy trở về nói cho ta biết cha, ta sẽ nhanh chóng trở về tộc, cho người một câu trả lời thuyết phục.”

“A a, Vậy sao? Người muốn để chúng tôi trở về như vậy” mộtU linh cười lạnh một tiếng, nói: “Công chúa, người và tên tiểu tử nọ có quan hệ, chúng tôi cũng biết được một chút nên cũng chẳng muốn che giấu, không bằng còn chưa phạm phải sai lầm lớn, kìm cương bên bờ vực, có lẽ Minh Vương sẽ cho người một cơ hội. Được rồi, Minh Vương ra lệnh, đó chính là nếu cản trở chúng tôi giết tên tiểu tử này, thì bất kể là ai cũng giết không cần luận tội, đương nhiên bao gồm cả Công chúa”

“làm càn, còn dám ở trước mặt ta lớn lối, ta xem ngươi hơn phân nửa là không muốn sống.” Linh Cơ nạt to một tiếng, thân hình như tia chớp, nhắm tới U linh nọ, vật lấy mấy cái lỗ tai của hắn rồi tức tốc trở về chỗ, nhìn chằm chằm bọn chúng nói: “Cút, còn không mau cút đi cho tacho ta, nếu để ta gặp lại các ngươi, tuyệt đối không hạ thủ lưu tình.”

Mấy tên bị Linh Cơ vật mất lỗ tai dụng tay phải che lấy bộ dạng kỳ là nói “Minh Vương và công chúa là bề trên nên vừa không tránh né, cho người tùy tiện xuất thủ, tuy nhiên ta phải nhắc nhở người, đừng trách chúng ta trở mặt không nhận người, mà chính là chúng ta chỉ nhận lệnh trực tiếp từ Minh Vương,...” Nói đến đây hắn dừng lại một chút, nói tiếp: “Năm người chúng tôi nếu đơn đấu với người thì không phải là đối thủ, nhưng cả năm người hợp lực, người chưa chắc đã toàn thắng trở ra” Hãy nói ra xem vừa rồi tiểu tử bị người mang đi giấu ở chỗ nào, chúng tôi sẽ mang đầu hắn về, như vậy, đối với người với chúng tôi còn có chỗ tốt. Người chẳng phải lo lắng nữa”

Linh Cơ nhìn nămU linh nọ, trong lòng thầm nghĩ: “bọn chúng năm người hợp lực, ta ứng phó thực có chút bất lợi, nhưng ta còn có thể hướng bọn này cùng thỏa hiệp? Mặc, cứ tiên hạ thủ vi cường, đánh trúng một tên, giảm thiểu được một phần uy hiếp. ” Nghĩ tới đây, Linh Cơ quát một tiếng: “Hỗn đản, ngươi cho ta sợ các ngươi chẳng?” Tiếng phát ra, tay giơ lên, song chưởng đồng thời đẩy đi, năng tung ra chính tuyệt kỹ thành danh “Huyền nguyệt băng”, Năm đạo bạch quang, giống như tia chớp, cấp tốc nhắm nămU linh kia lao đi.

LũU linh đã sớm nghe thấy “Huyền nguyệt băng” của Linh Cơ vô cùng lợi hại, chỉ là chưa có có lãnh giáo qua, hơn nữa lúc đó, ngay cả chiêu thức bình thường của Linh Cơ, vị tất bọn chúng đã dám tiếp. Bọn chúng mắt thấy Linh Cơ vừa ra tay xuất tuyệt kỹ, cũng biết Linh Cơ trong lòng có ý tính toán trước. Lúc này, bọn chúng còn đang bị năm đạo bạch quang nọ phi tới, bất giác sợ tới toàn thân toát mồ hôi lạnh, baU linh tránh lệch sang bên, nhanh như chớp. Mặt khác hai tênU linh, mặc dù biết “Huyền nguyệt băng” lợi hại, nhưng bọn chúng cho rằng năng lực của mình, có lẽ có thể chống lại năng lực của đạo bạch quang vốn đã bị phân thành năm đạo, cho nên bọn họ hai người, lựa chọn cách huy chưởng nghênh kích.

Ba tên tránh né được tuy kinh sợ nhưng không bị sao, tránh được quang ba của “Huyền nguyệt băng” nhưng vẫn bị dư lực của quang ba quét qua người. Có thể nói là sát sạt người

Hai tên nọ muốn vung thủ chưởng để chặn hiểm nguy, khi sắp chạm vào quang ba của “Huyền nguyệt|tháng băng”, bọn chúng cảm thấy một cổ lực âm hàn mạnh hơn sức mạnh của mình rất nhiều, trực tiếp công thẳng vào mặt. Bọn chúng lúc này đã biết ý định lúc trước của mình ngu ngốc đến mức nào, giờ cũng đã biết được sức mạnh của mình phát ra của lực công kích khác nào châu chấu đá xe, trong lòng kinh hãi, trong nháy mắt toàn thân mồ hôi đầm đìa. Trong nháy mắt đó, chúng mơ hồ cảm thấy mồ hôi thoát ra đường như bị lực âm hàn nọ đóng băng lại thành băng châu, ngưng kết bám trên da.

“Ầm, Ầm” hai tiếng nổ lớn, lập tức, hai luồng quang ba phân biệt điểm trung tâm, nổ tung tứ phát, các điểm tinh quang đều tung bay tán lác, lúc này, còn vô số những mảnh băng nhỏ anh lên bạch sắc quang mang, bắn ra tứ phía, tạo thành các vệt sáng tuyệt đẹp, rơi xuống

lúc này rừng cây đen kịt, được chiếu sáng lung linh, các mảnh băng tiết trong suốt bay xuống, trong nháy mắt rải đầy trong phạm vi một trượng trước mặt Linh Cơ, giống như một trận bạo tuyết, nhưng có khác biệt chính là những miếng băng nhỏ trên mặt đất lẫn vào đó là một ít máu đỏ. Các khối băng rơi xuống mặt đất tạo ra tiếng động liên tục không thôi

Hai tên gia hỏa bất phàm kia giờ chẳng thấy bóng dáng, toàn thân chúng đã bị tan thành các băng khối nhỏ, tán lác trên mặt đất

BaU linh may mắn tránh được công kích, thấy tình hình này không khỏi hít mạnh một hơi, rùng mình, mồ hôi túa ra như suối

quang mang tan hết, rừng cây lại trở nên tối sẫm, ánh trăng và sao trên không trung, không biết có phải bị người dọa hay không mà cũng lặng lẽ nấp vào tầng mây đen, giấu mặt.

qua một hồi lâu, Linh Cơ nhìn chăm chăm ba tênU linh tránh được công kích, lớn giọng quát: ” ba tên các người, còn không mau rút đi!” kỳ thật, lúc này nàng, đã gần hao hết sức lực của chính mình, nếu baU linh trước mắt mà ra tay công kích, nàng cũng chỉ có chờ đòn mà thôi

baU linh nhìn thoáng qua, đồng thời liếc mắt nhìn nhưng mảnh nhỏ của đồng bọn, chậm rãi thối lui về phía sau vài bước, đứng lại lẳng lặng nhìn chăm chăm phản ứng Linh Cơ. Ba người chúng, giờ phút này dường như bị Linh cơ đánh mạnh về tinh thần, bọn chúng không dám mạo hiểm tiến lên công kích mà chỉ có thể lẳng lặng chờ đợi.

Linh Cơ thấy vậy, trong lòng không khỏi kinh hoảng, thân thể hơi run, thiếu chút nữa ngã bởi vì hư thoát vô lực. Nàng thở nhẹ, hơi chút điều tức, tiếp theo nhanh chóng vùng tay mạnh lên, làm ra bộ

Ba U linh nọ thấy thế, đều lay người một chút, hóa thành bao đạo quang ảnh cấp tốc lộn vài vòng ra sau, lao xuống dưới.

Linh Cơ khi không còn thấy khí tức của chúng mới dám buông lỏng, cả thân thể xụi lơ vô lực, ngồi bệt trên mặt đất, thở hổn hển, tay phải không ngừng vỗ ngực trong lòng thầm kêu may mắn

May mắn và hưng phấn trong lòng Linh Cơ còn chưa tan đi, bỗng nhiên, trong trời đêm vang lên tiếng cười to ” ha ha ha ” truyền lại.

154. Chương 154 : Hạ Định Quyết Tâm

không trung truyền đến tiếng cười của Hầu Quang Bình, tốc độ của hắn, mặc dù bắt kịp Linh Cơ cùng u linh, nhưng hắn có thể bắt được một chút hành động hành động của bọn họ. Khi hắn đến, vừa lúc ở không trung thấy Linh Cơ cùng lũ u linh đối chiêu, đã nhìn thấy Linh Cơ đã hao hết năng lượng bản thân, dọa bọn u linh chạy mất, còn mình thì lại xụi lơ trên mặt đất. Bằng không, đúng là mượn mấy lá gan nữa, hắn cũng không dám ở đó mà lộ diện. Dù sao, ở trong lòng hắn cho rằng, Linh Cơ vốn là minh tộc công chúa, thực lực tự nhiên là cao nhân. Nấn nếu không có mười phần nắm chắc trước, hắn sẽ không coi thường vọng động, đây cũng là nguyên tắc làm việc của hắn

Trên không trung, tiếng cười của Hầu Quang Bình tiếng cười vừa dứt, tiếng gọi to của Trần Nhược Tư lại vừa truyền vào tai Linh Cơ: “Linh Cơ, nàng ở đâu ?” Trần Nhược Tư tiếng vừa dứt, Linh Cơ thấy xa xa ánh sáng thoáng hiện rồi một chút, tiếp theo một quang cầu, tung bay lên mang theo ánh sáng rực.

Tại ánh sáng chiếu rọi xuống, Linh Cơ nhìn thấy Trần Nhược Tư đang ở chung quanh hết nhìn đông tới nhìn tây tìm tìm, hắn biết Trần Nhược Tư giờ phút này vốn là đang tìm tìm chính mình, nhưng Nàng muốn trả lời Trần Nhược Tư, nhưng nàng thấy chính mình lực bất tòng tâm rồi, yết hầu nàng đúng là phát những thanh âm. Nàng cũng chỉ có thể trở mắt nhìn Trần Nhược Tư tìm quanh quẩn vô vọng, trong lòng cảm thấy không phải , nước mắt từng giọt rơi xuống

“vù” tiếng xé gió vang lên

một bóng đen, từ trên trời lao xuống, cấp tốc bay xuống khu vực cáo ánh sáng, cách xa một trượng sơ với vị trí của Trần Nhược Tư.

Trần Nhược Tư bị giật mình bởi bóng đen, khiến cho hắn vô cùng hoảng sợ, người run rẩy, nhưng rất nhanh trấn tĩnh, hắn nhìn chăm chăm người tới dò xét rồi một chút, tức giận mắng: “Lão ô quy hồn dẫn người, sao luôn như âm hồn bất tán đi theo ta? ngươi muốn dọa chết ta à?”

“Dọa chết rồi người tốt hơn, ta còn lo lắng dọa không người không chết đây?” Hầu Quang Bình cười lạnh một tiếng, nói: “tiểu tử, người lúc nào lại có thể quyến rũ minh tộc công chúa thế? Nàng ta vì người, thiếu chút nữa bỏ mạng rồi, ha ha ha, ngươi muốn biết tiểu tình nhân của người ở địa phương nào sao?.....”

Trần Nhược Tư mất tròng mắt Hầu Quang Bình, nổi giận mắng: “Con mẹ ngươi hỗn trưởng lão ô quy, ngươi nghĩ rằng ta sẽ lại tin lời của ngươi nói sao? Bằng bản lãnh của ngươi, không có khả năng là đối thủ của nàng, mau cút đi, bằng không, chờ nàng trở lại, ngươi nhưng sẽ không có mạng mà quay về làm xuân thu đại mộng của ngươi đâu.”

Hầu Quang Bình cũng không biết là đào đâu ra tính đó, cũng không vì Trần Nhược Tư nhục mạ mà phát hỏa, hắn ngược lại vừa cười vừa nói: “Ê, thằng khốn vô tri, thật không biết trời cao đất rộng, dù sao ngươi hôm nay được chết. ta phải cho ngươi làm một việc tốt, để cho nàng công chúa tiểu tình nhân của ngươi, cùng ngươi ra đi cũng tốt.” nói xong, hắn hưng phấn nở nụ cười quỷ dị.

Trần Nhược Tư thấy Hầu Quang Bình hưng phấn đặc ý như thế, đoán được hắn có mười phần nắm chắc rồi, không khỏi vì Linh Cơ lo lắng, trong lòng thầm nghĩ: “khó mà biết Linh Cơ thật sự rơi vào tay hắn hay chưa, không được, ta phải nhẹ giọng với hắn” nghĩ tới đây, mở miệng nói: “lão ô quy, ngươi luôn miệng nói cần giết chúng ta, nhưng ngay lúc đó ở chỗ này theo ta một người, mà hắn căn bản là không ở chỗ này, vậy ngươi nhưng thật ra nói nói xem, hắn người bây giờ ở nơi nào a?”

“ha ha, nói cho ngươi cũng không phương, ta đối với ngươi thật là rất có hảo cảm, chỉ là ngươi rượu mồi không uống chỉ thích uống rượu phạt, ta đã không có cách nào, chỉ có thể vốn là cho các ngươi này đối với khổ mệnh uyên ương, gặp trên cuối cùng một mặt, sau đó đem cho các ngươi tới hoàng tuyền rồi.” Hầu Quang Bình xoay người, chỉ chỉ Linh Cơ chỗ, nơi địa phương, nói: “công chúa của ngươi tiểu tình nhân phải ở bên kia, sắp tắt thở rồi, mau đi nhìn một cái đi.” nói xong, hắn hưng phấn lớn tiếng nở nụ cười.

Trần Nhược Tư mặc dù không tin hắn có chỉ phương hướng có thể tìm được Linh Cơ, nhưng hắn hay là hào không lưỡng lự, không suy nghĩ thêm rất nhanh hướng về Hầu Quang Bình có chỉ phương hướng, chạy trốn rồi đi.

Ánh sáng của linh phù trên không trung, khi Trần Nhược Tư rời đi dần dần ảm đạm rồi tắt, trong rừng cây lại trở lại trạng thái hắc ám

Trần Nhược Tư chạy về trước được trượng, cảm thấy mùi máu xộc vào trong mũi, hắn không khỏi kinh hoảng, thầm nghĩ: “chẳng lẽ nàng thật sự gặp chiueenj, mùi máu này không phải là giả mà chính là mùi máu của Minh tộc nhân” Nghĩ tới đây trong lòng cảm thấy khó chịu, nước mắt không cầm được trào ra, hắn gân cổ lớn tiếng hô: “Linh Cơ, nàng có sao không, nàng ở đâu, chỗ nào?”

trong bóng đêm, hắn không được phân biệt phương hướng, chỉ dựa vào mùi máu mà chạy vội tới

Hầu Quang Bình ở phía sau Trần Nhược Tư chậm rãi bước tới, trên đầu: “Hỗn tiểu tử, xem ra các ngươi hai người cảm tình rất sâu đậm?”

Trần Nhược Tư trong lúc chạy vội, vấp phải vật gì đó trên ngã lẩn trên mặt đất, hắn lồm cồm bò lên, thở hổn hết khóc nghe rất thương tâm: “Hỗn đản, ngươi thật vô tích sự lúc này lại còn ngã, thật vô dụng...”

Lúc này, cách đó không xa bên cạnh hắn, phát ra vài tiếng kêu khàn khàn yếu đuối, Trần Nhược Tư nghe được liền phân biệt được hướng âm thanh truyền đến lập tức quay đầu qua. Một mùi thơm ngát nhẹ nhàng theo gió đưa tới mũi hắn. Ngửi được mùi thơm trong lòng hắn trở nên rất hưng phấn: “Là nàng, đây là mùi hương của nàng”

Bỗng nhiên, một quả cầu sáng từ sau Trần Nhược Tư nhắm hắn bay nhanh tới. Trần Nhược Tư chẳng bận tâm đến, hắn nhờ ánh sáng của quang cầu thấy rõ vị trí của Linh Cơ, không chậm trễ chạy ngay tới

Quang cầu này không phải là công kích Trần Nhược Tư mà hqj thấy Trần Nhược Tư chạy loạn không đành lòng, nên phát quang cầu này để chiếu sáng giúp hắn. Trong lòng hắn còn một tia hy vọng nghĩ sau này có thể chiêu dụ Trần Nhược Tư phục vụ cho hắn

Trần Nhược Tư nâng Linh Cơ đang thương nặng dậy, rơi nước mắt, sờ sờ trên người này không thấy có vết thương nào, liền hỏi: “có chuyện gì xảy ra, xem ngươi nàng dường như không có một vết thương, sao lại có mùi máu, ta còn tưởng là máu của nàng? Thật là ta sợ muốn chết”

Linh Cơ mở miệng mỉm cười, như không có phát ra âm thanh, nàng lắc đầu vô lực, muốn trả lời câu hỏi vừa rồi của hắn

Trần Nhược Tư nhìn thấy Linh Cơ tái nhợt mặt, trong lòng thầm nghĩ: “xem hần này hình dáng, nên vốn là năng lượng hao hết, thân thể suy yếu mà xuất hiện bệnh trạng rồi, cũng không biết chữa thương bí quyết đối với hần có hay không sẽ có hiệu. Quả không được nhiều như vậy rồi, trước thí xem thử nói lại.” muốn nghĩ tất, Trần Nhược Tư ngồi thẳng rồi thân thể, mặc niệm khu động vạn tượng Càn Khôn giới chú ngữ, sau đó mượn vạn tượng Càn Khôn giới lực lượng, vì Linh Cơ thì nổi lên chữa thương bí quyết đến.

Trần Nhược Tư thấy Linh Cơ mặt tái nhợt trong lòng thầm nghĩ: “Xem bộ dạng của nàng, là do năng lượng cạn kiệt, thân thể suy yếu mà ra, không biết là bí quyết chữa thương có hiệu quả với nàng không. Kệ, cứ thử xem rồi tính” Nghĩ là làm, Trần Nhược Tư ngồi thẳng, niệm Vạn Tượng Càn Khôn chú ngữ, sau đó dùng năng lượng Vạn Tượng Càn Khôn thông qua bí quyết chữa thương cho Linh Cơ

Theo miệng Trần Nhược Tư, trận trận kim sắc quang mang từ cổ tay hần, không nhập vào cơ thể mà theo miệng hần, xuất bích lục quang mang bay tới Linh Cơ trên mặt đất

Cách đó một trượng, Hầu Quang Bình quan sát thấy không khỏi há hốc mồm, trong lòng buồn bực nói: “Tiểu tử này luyện của cửa công phu sao lại có phương pháp chữa thương này? Kim sắc quang mang trên cổ tay nó là cái gì đây? Xem ra tiểu tử này lai lịch không đơn giản chút nào. Chỉ cần nó quy thuận làm môn hạ của ta, tương lai nhất định có thể giúp ta một tay..., mà hần không quy thuận tương lai nhất định là một mối họa vô cùng” Nghĩ tới đây hần thầm thở dài một hơi rồi quyết tâm, hôm nay nếu nó quy thuận ta hần sẽ sống còn không tuyệt không thể nương tay

Lúc sắc quang mang cuộn cuộn chuyển vào cơ thể Linh Cơ, một luồng ấm áp tràn vào cơ thể nàng, khiến cho nàng cảm thấy cơ thể đang từ từ khôi phục. Lúc này nhìn thấy Hầu Quang Bình đang chăm chăm nhìn bọn họ, mà cũng đang tiến gần đến, trong lòng sinh ra một dự cảm xấu, nàng quát to: “Trần Nhược Tư không cần lãng phí sức lực cho ta, mau dừng tay lại, lưu lại năng lượng mà tìm cơ hội tốt mà đào tẩu”

Trần Nhược Tư chẳng vì tiếng quát của Linh Cơ mà đình chỉ chữa thương, lục sắc quang mang còn đang theo miệng hần tung ra cuộn cuộn không dứt, hướng về cơ thể Linh Cơ tiến nhập. Trần Nhược Tư giờ phút này trong lòng cho rằng không có việc gì có thể hơn việc chữa thương cho Linh Cơ

155. Chương 155: Thừa Nhân Chi Ngụy

Trần Nhược Tư rất nhanh bò tới bên linh cơ, đỡ vai nàng, mắt lạnh lùng nhìn Hầu Quang Bình thở hổn hển mắng: “Cái lão ô quy hồn trưởng vương bát nhà ngươi, nếu nàng có chuyện gì, ta nhất định tìm lão liều mạng. Nếu lão không chết thì cũng khiến cho lão sống không bằng chết”

“ha ha, phải không?” Hầu Quang Bình cười cười, đưa tay phải, vuốt râu nói: “Ta còn muốn xem bộ dạng liều mạng của ngươi ra sao, như vậy rất tốt, ta cho ngươi ba con đường, thứ nhất, quy thuận theo ta, phát thệ độc không được phản bội ta, ta sẽ bỏ qua cho các ngươi, thứ hai, ta cho ngươi một cơ hội cùng ta liều mạng, nếu có thể đẩy lui, coi như ta thua, ta sẽ buông tha các ngươi; thứ ba, các ngươi hai người sẽ chết chung một chỗ”

Hầu Quang Bình cho rằng, lấy năng lực của Trần Nhược Tư lúc này, không thể là đối thủ của lão, bằng không, lão tuyệt đối không nói ra điều kiện thứ hai để Trần Nhược Tư lựa chọn. Thực ra người trong trung thổ ngày nay, có thể lấy cường lực công kích mà đẩy lùi lão ngoại trừ mất chương môn của tự miếu cùng đạo quan nổi danh còn lại khó tìm được người khác có thể

Trần Nhược Tư không chút cân nhắc đáp: “Ngươi nói phải giữ lời, không được đổi ý, ta chọn...” Trần Nhược Tư nói tới đây, có ý dừng lại liếc mắt nhìn xem phản ứng của Hầu Quang Bình. Hần thấy Hầu Quang Bình dường như rất quan tâm để lựa cọn quả hần, nhìn chăm chăm vào mình, trong lòng cảm thấy buồn cười, thầm nghĩ: “Lão ta hiểm độc như vậy, sao lại muốn ta làm môn hạ của hần, ta không biết hần nhìn trúng điểm nào của ta chứ” Nghĩ tới đây, trên mắt lộ một tia đắc ý mở miệng cười nói: “ta chọn con đường thứ hai, nghĩ biện pháp đánh lui lão”

Trần Nhược Tư vừa dứt lời, Hầu Quang Bình sắc mặt trở nên khó coi, trong lòng nhất thời cảm thấy thất vọng, đã hạ quyết tâm, nếu hần thật sự đánh lui mình, cũng không thể để hần sống mà rời đi được. Lão xanh mặt, hỏi lại: “Ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, ngươi có thật sự chọn con đường thứ hai? ”

“Đúng” Trần Nhược Tư khẳng định lại : “Ta không chắc chắn cơ hội, không sai, ta lựa chọn điều thứ hai, chỉ hy vọng người có thể tuân thủ lời hứa”

Hầu Quang Bình cười quỷ dị, thuận miệng đáp: “Chờ người làm được rồi nói”

Trần Nhược Tư biết Hầu Quang Bình làm như vậy là muốn trêu chọc mình một chút, nhưng hắn đã quyết định

Trần Nhược Tư mân mê mặt linh cơ, thay nàng lau nước mắt, mỉm cười nhìn nàng nói: “Nàng yên tâm, ta có thể thắng lão, chúng ta sẽ bình yên vô sự mà rời nơi này, nàng chờ ta biểu diễn”

Linh cơ thở dài, không biết nên nói cái gì cho tốt, nàng biết rõ Trần Nhược Tư cùng Hầu Quang Bình liêu mạng, cũng chỉ là đến mà chịu đòn thôi, như vậy nàng trong lòng không thể chịu nổi. Nhưng nàng tin rằng nếu hắn không đấu tranh, hắn sẽ mất đi cơ hội sống sót. Nàng gật gật đầu mỉm cười, ý tứ là ủng hộ hắn

Có linh cơ cho phép, Trần Nhược Tư trong lòng cảm thấy một tia an ủi, cũng tự chiến thắng mình, tăng thêm một chút lòng tin, hắn vỗ nhẹ bả vai linh cơ, đứng lên, xoay người nhìn Hầu Quang Bình nói: “Lão lui về phía sau một trượng, chúng ta đánh nhau như vậy, dư lực có thể làm nàng bị thương, điều này lão có thể đáp ứng ta”

“tiểu tử, người vẫn còn quan tâm tới người khác cơ? Ha ha, xem ra người là một nhân tài hiếm có, được ta đáp ứng thỉnh cầu nhỏ này của người” Hầu quang bình cười lạnh một tiếng rồi lui về phía sau một trượng. Trong nháy mắt lão đã bay tới ngoài trượng.

Linh cơ thấy Trần Nhược Tư quan tâm tới an nguy của mình như vậy, trong lòng cảm thấy vô cùng kích động cùng hưng phấn, nước mắt tràn ngập trong ánh mắt, chảy ào ra. Nàng nước mắt lưng tròng nhìn Trần Nhược Tư, ôn nhu mà thân thiết nói: “Hãy đi đi, cẩn thận một chút nhé”

Trần Nhược Tư gật đầu, lẳng lặng nhìn linh cơ một hồi rồi xoay người sang chỗ khác gạt nước mắt khóa khóa mắt, chạy thẳng về phía trước

Trong lúc chạy về trước Trần Nhược Tư đã thầm niệm động chú ngữ Vạn Tượng Càn Khôn, tâm tình hắn cực kỳ bình tĩnh, trong lòng chỉ có một tín niệm là phải đả bại được Hầu Quang Bình. Mà lúc này hắn cảm giác trước mắt mình trở lên sáng rực lạ thường, ngay cả lá cây rơi xuống trong màn đêm cũng có thể nhìn thấy rõ. Hắn trong lòng lại càng hưng phấn, ý thức được khả năng thắng lợi của mình đã gia tăng lên rồi

Hầu Quang Bình thấy tốc độ của Trần Nhược Tư hướng tới mình ngày càng nhanh, lão cảm thấy giật mình, trong lòng buồn bực nói: “Nó rốt cuộc là người thế nào, sao năng lực một hồi suy giảm tưởng chết, một hồi lại vô cùng lớn, xem ra không thể coi thường nó được. Vô luận thế nào, hôm nay phải diệt trừ để tránh hậu họa” Nghĩ tới đây, lão thăm tụ sức mạnh ở tay phải, chuẩn bị ứng phó với Trần Nhược Tư đang đến

Khi Trần Nhược Tư chỉ còn cách Hầu Quang Bình 2 thước, hắn vung nắm tay, tăng tốc, nhảy lên hướng thẳng về Hầu Quang Bình đánh vào sau gáy. Lúc này trên nắm tay hắn xuất hiện một thể khí cầu người thường không thể nhìn thấy được, khí cầu thể phát ra năng lượng quang ba, thôi động không khí, nhanh chóng lao thẳng về phía trước

Hầu Quang Bình ở cách hai thước đã cảm ứng được lực công kích của Trần Nhược Tư, không phải chuyển đùa, lão không dám lơ là, vội vàng lắc mình nhảy lên, đồng thời bỏ một chưởng hương về khoảng không chỗ Trần Nhược Tư. Một đạo bạch quang nhanh như thiểm điện từ lòng bàn tay lão bắn thẳng tới ngực Trần Nhược Tư.

Trần Nhược Tư dường như ý thức được động tác của hq, hắn tại không trung, đổi thế xoay hữu quyền đánh thẳng vào quang mang đang tới

“Ầm” một tiếng nổ vang, nhất thời, ánh sáng bắn tung tứ phía. Tay Trần Nhược Tư khi hạm vào bạch quang kia, hắn cảm thấy một luồng điện cực mạnh, cuộn cuộn không dứt nhắm thẳng cơ thể hắn tiến vào khiến cho hắn trong nháy mắt mất đi tri giác. Mà người hắn cũng bị một cỗ sức mạnh mãnh chấn bay ngược ra ngoài, lăn lông lốc trên mặt đất

Linh cơ thấy vậy, đau lòng vô cùng, nước mắt như mưa. Nàng cực lực bò lên nhưng mấy lần cũng không thể đứng dậy nổi. Nàng không phải muốn đứng mà cố hết sức nhằm hương Trần Nhược Tư bò tới

Hầu Quang Bình đắc ý cười, toàn thân hạ xuống, trụ vững thân hình, nhìn chăm chăm vào linh cơ còn đang bò sát tới: “Người tự kết thúc hay là ta giúp người giải quyết thống khổ này?”

Linh cơ ngẩng đầu ánh mắt căm thù nhìn thoáng Hầu Quang Bình, tức giận mắng: “Lão ô quy nhà người, thừa lúc người ta lâm nguy, muốn giết thì giết, nói làm gì phí công” Nàng nói xong không thèm để ý tới Hầu Quang Bình, tiếp tục bò về phía trước

Trần Nhược Tư trên mặt đất hơi động dậy, từ từ tỉnh lại, một trận đau nhức, từ trong tâm phát ra, trong nháy mắt triều đi khắp toàn thân. Cảm thấy một trận ác tâm, nảy lên trong lòng, hấn ho khan ai tiếng, cổ họng vừa động, không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi. Theo đó hấn cảm thấy thân mình có cảm giác đau đơn, thoáng hiểu, hấn cực lực nhắc thân mình đứng dậy, nhìn Hầu Quang Bình nói: “Lão ô quy, người buông tha cho nàng đi, sự tính của người, chỉ có ta biết, nàng không biết gì hết”

Hầu quang bình gặp trần nếu tư chịu tới bị thương nặng, còn có thể lại chính là đứng lên, dám để cho hấn cảm thấy giạt mình không nhỏ, hấn nửa ngày, một lúc lâu, hấn mới đáp lại nói: “tiểu tử ngươi thật đúng là kinh đánh, thế nhưng còn chưa chết.” hấn nói xong, bước nhanh đi tiến lên đây, huy chương lồng bảo vệ trứ trần nếu tư chính là ót trên, mãnh đánh, vỡ ra.

Hầu Quang Bình thấy Trần Nhược Tư bị thương nặng thế còn có thể đứng dậy, khiến cho lão giạt mình, một lúc lâu mới đáp lại: “tiểu tử ngươi thật đúng là đồ đánh không chết” Lão nói xong bước nhanh để, vung chương đánh mạnh vào sau gáy Trần Nhược Tư.

Linh cơ sắp bò tới nơi thấy thế, nghiêng rặng dùng hết khí lực toàn thân nhảy lên đánh mạnh về phía Hầu Quang Bình

Hầu Quang Bình vôi thu tay về, nghiêng người tránh, thuận tay đánh một chương vào sau lưng linh cơ

vốn đã khí lực suy kiệt chính là linh cơ, bị như thế trọng chính là một chương, nhất thời, hấn phun ra khỏi một ngụm máu tươi, phắc ngã xuống trên mặt đất, vắng mặt nhức nhích rồi.

Vốn đã suy kiệt khí lực, lại bị một chương như thế, nhất thời nàng phun ra một ngụm máu tươi, ngã xuống đất không nhúc nhích

Trần Nhược Tư thấy thế, tâm can như xết nát, cảm giác vô cùng đau đớn, hấn bước nhanh lại, nâng linh cơ hơi thở đang mong manh, ôm lấy đầu nàng, khóc toáng lên

156. Chương 156 : Lục Sắc Nữ Nhân

Trần Nhược Tư nắm chặt lấy ‘tia hi vọng duy nhất’, khóa Mộc Linh Châu nọ ở trong tay hấn chỉ rung lên nhẹ nhẹ, không hề phóng ra năng lượng.

Hầu Quang Bình ở một bên nhìn thấy Trần Nhược Tư có cử động kỳ lạ, đoán là hấn có thể đã nghĩ ra chủ ý kỳ quái nào đó, lão ta không do dự bước nhanh tới, nhìn chăm chăm vào Trần Nhược Tư nói: “Hỗn tiểu tử, lại nghĩ ra chủ ý quái quỷ gì đây, viên ngọc trong tay ngươi là bảo vật gì vậy, đem lại đây cho ta nhìn một chút, chỉ cần ngươi thành thật trả lời vấn đề của ta, có lẽ ta sẽ suy nghĩ lại để cho ngươi sống thêm một lát nữa.”

Trần Nhược Tư chán ghét nhìn Hầu Quang Bình, đặt Linh Cơ xuống chậm rãi đứng dậy, trong lòng thầm khấn: “Mộc Linh Châu ơi Mộc Linh Châu, ngươi mau mau hiển linh đi, ta muốn nhờ lực lượng của ngươi đem lão khốn nạn trước mặt kia đánh chết, vì dân trừ hại.” Trong lòng hấn vừa khấn vừa niệm mặc Triệu Hoán chú ngữ một lần nữa. Chỉ là lần này, ở nửa phần sau của chú ngữ hấn niệm thêm vào từ ‘Mộc Linh Châu’.

Chú ngữ niệm xong, Mộc Linh Châu trong tay Trần Nhược Tư đột nhiên thoát khỏi tay hấn, từ từ bay lên, trong chớp lát, xung quanh Mộc Linh Châu hình thành một vòng tròn màu xanh biếc. Theo vòng tròn càng lúc càng lớn, ánh sáng nó phát ra cũng càng lúc càng chói mắt.

Hầu Quang Bình thấy vậy, cảm thấy có chút tò mò, nhất thời quên đi đối phó với Trần Nhược Tư mà chỉ nhìn chăm chăm vào biến hóa của Mộc Linh Châu.

Trần Nhược Tư thấy Hầu Quang Bình đặt chú ý lực tập trung trên Mộc Linh Châu, không hề để ý đến chính mình, trong lòng hắn thầm nghĩ: “Biến hóa của Mộc Linh Châu này thật là kỳ quái, nhưng bất kỳ người nào cũng không đoán được Mộc Linh Châu này sẽ gây ra điều gì. Sao không nhân cơ hội này, chú ý lực của Hầu Quang Bình tập trung hết trên Mộc Linh Châu, mang Linh Cơ bỏ chạy, nói không chừng có một tia sinh cơ.” Nghĩ đến đây, hắn lập tức bỏ lại Mộc Linh Châu, nhanh chóng cúi xuống ôm lấy Linh Cơ, cố nhin đau đớn khắp người, bỏ chạy nhanh về phía trước.

Cũng không biết Hầu Quang Bình là đối với biến hóa của Mộc Linh Châu quá mức tập trung hay còn là bởi điều gì khác, lão vẫn không phát giác ra Trần Nhược Tư đã bỏ chạy.

Ánh sáng xanh biếc do Mộc Linh Châu phát ra càng lúc càng mạnh mẽ, vòng sáng càng lúc càng lớn, đem cả người Hầu Quang Bình bao bọc ở bên trong.

Trong lúc Hầu Quang Bình đang yên lặng quan sát biến hóa kỳ diệu của Mộc Linh Châu, bỗng nhiên, ánh sáng của Mộc Linh Châu đột nhiên rất nhanh thu lại, từ từ biến ảo thành một bộ dáng hình người màu xanh biếc. Theo thời gian trôi qua, hình người màu xanh biếc nọ nhìn vào càng lúc càng thêm rõ ràng, đó là một cái loa thể nữ tử, so với thường nhân bất đồng là ở màu xanh biếc.

Hầu Quang Bình nhìn thấy một màn này, trong lòng càng cảm thấy kỳ quái, lão đi về phía trước, muốn khống chế nữ nhân toàn thân xanh biếc này, nhưng lão còn chưa đến được gần nàng thì đã bị một cỗ lực lượng vô hình làm cho phải lùi lại phía sau vài bước.

Hầu Quang Bình mặc dù bị cỗ lực lượng nọ đẩy lùi lại nhưng trong lòng lão âm thầm vui mừng hô lên: “Bảo vật, cái này thật sự là một cái bảo vật tốt, nếu ta có thể thu được lực lượng của nó thì ngay cả thú nhân thủ lĩnh ta cũng sẽ không để vào mắt nữa. Ha ha ha, thật không nghĩ đến, tiểu tử nọ còn cất dấu kỹ loại bảo vật tốt như thế này.” Nghĩ đến Trần Nhược Tư, lão hạ ý thức liếc mắt nhìn vị trí lúc trước Trần Nhược Tư đã đứng, nhìn thấy Trần Nhược Tư đã không còn ở đó, lão mở miệng mắng to: “Tên tiểu tử giáo hoạt đáng chết, lại để cho nó chạy thoát rồi.”

Hầu Quang Bình chửi xong, đưa mắt nhìn chằm chằm vào bích lục sắc nữ tử, trong lòng thầm nghĩ: “Mặc kệ tiểu tử đó, hơn nữa bây giờ nó đã thụ trọng thương rồi cũng phải mất vài ngày mới có thể khôi phục, vấn đề trọng yếu nhất bây giờ là nghĩ biện pháp đem cái bảo vật này thu lại rồi tính tiếp.”

Bích lục sắc nữ nhân khẽ động thân hình, đôi mắt phát ra bích lục sắc quang mang, nhìn Hầu Quang Bình nói: “Người là ai? Là người đã triệu hoán ta ra sao? Không đúng, người có thể triệu hoán ta tuyệt đối không thể là người loại phổng thông phạm nhân. Nói mau, mới vừa rồi nơi này đã phát sinh ra chuyện gì, người đã triệu hoán ta ra đi đâu rồi?”

Hầu Quang Bình thấy nàng ta còn có thể nói chuyện càng cảm thấy kinh ngạc, trong đầu xoay chuyển ý nghĩ, thầm nghĩ: “Loại người được triệu hoán ra này nhất định là đầu óc đơn giản, nói không chừng ta nói vài lời lừa gạt nàng ta có thể nghe mệnh lệnh của ta, như vậy ta cũng sẽ không khách khí thu nàng ta làm môn hạ. Chỉ là, ta làm sao mới có thể khống chế được nàng ta mà thu được lực lượng của nàng ta đây?” Nghĩ đến đây, lão ngừng lại một lát, lại nghĩ: “Ài, không quản được nhiều vậy, trước hết cứ lừa gạt nàng ta trở về đã, sau đó mới chậm rãi nghiên cứu làm cách nào khống chế được nàng ta, sau đó thu lấy lực lượng là tốt nhất.” Nghĩ đến đây, Hầu Quang Bình mỉm cười quỷ dị, mở miệng nói: “Không phải là ta triệu hoán cô ra, người mới vừa rồi triệu hoán cô hẳn đã rời đi rồi, người đó là bằng hữu của ta, nếu như cô đi cùng ta rất có khả năng sẽ tìm được hắn.”

“Tốt quá rồi, cảm ơn người. Ta rốt cuộc tìm được chủ nhân mới người có thể sử dụng lực lượng của ta rồi. Ha ha ha, quá sung sướng rồi.” Bích lục sắc nữ nhân cười lên vui sướng, đáp: “Vậy người mau mau dẫn ta đi tìm hắn đi.”

Hầu Quang Bình một bộ dạng bất đắc dĩ nhìn lục sắc nữ nhân nói: “Pháp thuật kỹ năng của hắn rất cao, dùng phi hành thuật bay đi rồi, năng lực của ta kém cỏi không bằng tốc độ của hắn, chỉ có thể từ từ đi tìm hắn thôi, cô nhẫn nại thêm vài ngày nữa đi.”

Lục sắc nữ nhân nói: “Điều này không cần lão lo lắng, lão chỉ phương hướng hắn đã đi, ra mang lão đi là được.”

Hầu Quang Bình giả vờ thăm dò phương hướng, rồi chỉ về vị trí sợ tại cửa Bạch Vân đạo quán. Tay lão vừa hạ xuống, lục sắc nữ nhân thân mình lóe lên, trong nháy mắt bay đến bên cạnh người Hầu Quang Bình, nắm lấy y phục của lão mang đi, giống như một cơn gió bay theo hướng Hầu Quang Bình đã chỉ.

Hầu Quang Bình từ khi sinh ra đến bây giờ đây là lần đầu tiên bị người khác túm lấy bay đi, trong lòng cảm thấy có chút uất ức, nhưng lão lại không dám lên tiếng, lão biết lúc này bản thân đang đóng kịch, nếu bị vạch trần ra, bản thân mình nhất định sẽ bỏ mạng.

Chỉ hao phí một chút thời gian, lục sắc nữ nhân đã mang Hầu Quang Bình rơi xuống trước cửa Bạch Vân đạo quán. Lúc này, trời đã sáng, vài tên đạo sĩ trước cửa đạo quán đang quét dọn buổi sáng. Bọn họ nhìn thấy chưởng môn mang về một nữ tử lục sắc lóa thể, đều không nhìn được đưa mắt nhìn trộm lục sắc nữ nhân, nhưng bọn họ tiếp xúc với ánh mắt của Hầu Quang Bình, ngay lập tức khôi phục lại như thường, tiếp tục làm công việc buổi sáng của mình.

Từ khi đi vào đạo quán một khắc, Hầu Quang Bình liền nổi lên những ý nghĩ đen tối, trong lòng thầm suy tính: “Năng lực của cô ta quá cường đại rồi, phải nghĩ một cái biện pháp đem cô ta giam lại, sau đó mới từ từ nghiên cứu, nói không chừng đến một ngày nào đó ta hiểu hết được bí mật của cô ta rồi, ta chính là thiên hạ đệ nhất nhân. Ha ha, đến lúc đó làm việc gì cũng không cần lo đầu sợ đuôi, ỉn ỉn núp núp nữa rồi.” Lão càng nghĩ càng vui vẻ, càng nghĩ càng sung sướng.

Lục sắc nữ nhân thấy người trong đạo quán ai cũng len lén nhìn trộm nàng, nàng không biết đó là ý gì, nàng cũng không thèm để ý đến điều này, trực tiếp đi theo sau Hầu Quang Bình.

Hầu Quang Bình đem lục sắc nữ nhân dẫn đến tu luyện thất của mình, mở ra cánh cửa bí mật, nhìn lục sắc nữ nhân nói: “Mời đi theo ta.” Nói xong, bản thân đi trước vào trong mật thất. Lục sắc nữ nhân không nghĩ nhiều lập tức cùng theo vào.

Bên trong mật thất không gian thoáng đãng, trên tường có một số đồ án khiến cho người ta cảm thấy có chút quái dị, trừ thứ đó ra thì không còn một cái gì khác nữa.

Hầu Quang Bình liếc mắt nhìn lục sắc nữ nhân, mỉm cười quỷ dị, trong lòng thầm nghĩ: “Cái mật thất này là thành quả của nhiều năm nghiên cứu của ta, ngay cả thượng tiên cũng có thể khống chế khiến cho mất đi pháp lực, hôm nay ta mượn tên quái vật nhà người khai đao.” Nghĩ xong, đột nhiên nhanh chóng niệm tụng một lượt chú ngữ mà người khác nghe cũng không hiểu.

Trong nháy mắt, đồ án trên bốn bức tường của mật thất phóng ra quang mang mạnh mẽ chói mắt, bắn thẳng về phía thân thể lục sắc nữ nhân. Lục sắc nữ nhân còn chưa hiểu chuyện này là như thế nào thì thân thể của nàng đã bị vô số tia sáng quấn lấy, trói chặt lại.

Hầu Quang Bình thấy vậy ha ha cười lớn, cười xong, nhìn lục sắc nữ nhân nói: “Người thành thật một chút đi, giãy dụa chỉ phí công thôi. Đợi ta có thời gian, mới đến nghiên cứu người.” Nói xong, đi ra khỏi mật thất, phong bế cánh cửa của mật thất.

Hầu Quang Bình sau khi thuận lợi khống chế lục sắc nữ nhân, lão nghĩ đến Trần Nhược Tư rất có khả năng sẽ tiết lộ sự việc liên quan đến lão, vì vậy ra một mệnh lệnh cho tất cả đệ tử toàn lực truy sát Trần Nhược Tư, còn bản thân lão lại ỉn núp trong mật thất, toàn tâm nghiên cứu lục sắc nữ nhân.

157. Chương 157 : Thi Pháp Sư Yêu.

Vào lúc Hầu Quang Bình phát hiện ra bọn Trần Nhược Tư đã biến mất thì bọn họ đang ỉn núp kỹ ở nơi bí mật rồi.

Sau này quang mang của Mộc Linh Châu phát ra biến ảo thành lục sắc nữ nhân, Trần Nhược Tư cũng chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy, còn như lúc đó phát sinh ra chuyện gì liên quan đến họ, Trần Nhược Tư tự nhiên là không thể nào biết được.

Trần Nhược Tư sau khi nhìn thấy Hầu Quang Bình bỏ đi, hắn mới ôm Linh Cơ đi ra khỏi nơi bí mật, nhận định phương hướng ra khỏi khu rừng, chậm rãi bước đi. Trong mắt hắn chỉ có Linh Cơ hơi thở yếu ớt, trong lòng rối bời. Mà lúc này, hắn cảm thấy bản thân mình không thể nào rơi lệ, có lẽ là bởi vì hắn đã rơi lệ quá

nhieu rồi, bởi vậy mà không thể nào rơi thêm nữa. Hắn cũng đã từng nghĩ cách giúp Linh Cơ liệu thương, nhưng khi hắn thử vận khí thì cảm giác đau đớn toàn thân lập tức tăng lên vài lần, cơ hồ khiến cho hắn đau đớn muốn hôn mê đi.

Buổi sáng, hắn lê tấm thân mệt mỏi, ôm Linh Cơ đã đi được khoảng hơn một dặm lộ trình. Trên mặt đất ở phía sau lưng hắn cách ba hay năm bước lại lưu lại vài vết máu.

Tầng lá rụng trong khu rừng bởi vì ở lâu trong hoàn cảnh ẩm ướt mà trở nên mục nát. Trong rừng không nghe được âm thanh nào khác ngoài tiếng di động bước chân của hắn và tiếng gió thổi xuyên qua đám cây cối. Điều này khiến cho khu rừng ẩm ướt âm u bao phủ thêm một bóng ma thần bí.

Ngẫu nhiên có vài tia nắng xuyên qua những tầng lá chiếu xuống mặt đất. Điều này khiến cho Trần Nhược Tư biết rằng bên ngoài khu rừng là một khoảng trời quang đãng.

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, Trần Nhược Tư có thể mơ hồ nghe được thanh âm của người nói chuyện. Hắn theo hướng truyền đến giọng nói nhìn lại, nhưng thu vào tầm mắt hắn là cảnh tượng mảnh rừng sâu âm u phía xa xa, không hề nhìn thấy bất kỳ một người nào khác. Hắn bắt đầu hoài nghi mình có lẽ là đã sinh ra ảo giác.

Tiếp tục đi về phía trước một đoạn nữa, tiếng người nói truyện truyền đến tai hắn càng lúc càng rõ ràng, lúc này hắn mới xác định mình nghe được không phải là ảo giác mà là sự thật.

Nghe được tiếng nói của người khác, trong lòng hắn vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, nhưng cũng mang theo một chút lo lắng. Hắn vui mừng là bởi vì bản thân đã không đi nhầm đường, còn hắn lo lắng là bởi không biết người đang nói chuyện kia là địch nhân hay là bằng hữu. Yếu là địch nhân vậy thì bọn hắn chỉ còn đợi chết mà thôi.

Tiếng người nói càng lúc càng gần, Trần Nhược Tư đưa mắt nhìn phía xa, hắn nhìn thấy có mười người đang đến, đi vào tầm nhìn của hắn. Mười người này trên người mặc quần áo màu xám, đầu trọc lóc bóng lưỡng, bởi vậy mà Trần Nhược Tư đoán ra được bọn họ nhất định là tăng nhân của một ngôi chùa nào đó.

Sau khi nhìn thấy rõ mặt mũi của người đến, Trần Nhược Tư mới thả lỏng tâm tình.

Theo khoảng cách tăng nhân với Trần Nhược Tư càng lúc càng gần, Trần Nhược Tư ngược lại cảm thấy bản thân mình dường như vô lực chống đỡ, hai chân mềm nhũn, cánh tay tê dại, toàn thân kịch liệt đau đớn. Đau đớn khiến cho cơ thể hắn không ngừng toát ra mồ hôi lạnh.

Rốt cuộc, khoảng cách từ hắn đến mấy tăng nhân này còn khoảng hai ba trăm thước, hắn hô lên một tiếng, hai tay đang ôm Linh Cơ buông lỏng, ngã lảo ra đất, hôn mê đi.

Bởi vì trong rừng vô cùng yên tĩnh, chỉ cần một tiếng động nhỏ vang lên, người nào mẫn cảm đều có thể nghe thấy được. Tiếng kêu của Trần Nhược Tư hấp dẫn đem mười cái tăng nhân đi lại.

Các tăng nhân sau khi đến nơi, vây lấy Trần Nhược Tư và Linh Cơ, lẳng lặng quan sát một hồi, thấy bọn hắn không có động tĩnh gì mới tới gần, đem Trần Nhược Tư lật ngửa lại, kiểm tra hơi thở ở mũi Trần Nhược Tư, sau đó kiểm tra hơi thở của Linh Cơ. Bọn họ thấy hai người đều chưa ngừng thở vì vậy phân phó: “Các sư huynh đệ, hai người này còn sống, chúng ta trước hết đem bọn họ về chùa rồi hãy nói.”

Các tăng nhân nghe xong, vội vàng đi tới, đỡ hai người bọn họ dậy, công trên lưng đi về phía chùa bọn họ.

Những tăng nhân này chính là tăng nhân của Pháp Hoa Tự ở cách đây không xa, bọn họ là phụng mệnh của trụ trì đến đây lục soát khu rừng. Gần đây nhất trụ trì của Pháp Hoa Tự nghe nói có Minh tộc và thú nhân đã bí mật lên vào Trung thổ, định phát động đánh lên đối với các chùa lớn và đạo quán lớn, cho nên vì đề phòng trước mà làm ra chuẩn bị, lệnh cho đám đệ tử lục soát rừng núi.

Bọn họ tìm tòi phạm vi rất lớn, khu vực trăm dặm xung quanh Pháp Hoa Tự bọn họ đều phái người tới.

Vận khí của bọn Trần Nhược Tư coi như tốt, yếu là trước đây quỷ cũng không thèm đến cái địa phương khí ho cò gáy này. Nói như vậy cũng có nghĩa là, bọn họ sẽ ở nơi này chết dần chết mòn, từ từ hóa thành xương trắng.

Pháp Hoa Tự được xây dựng trên một ngọn núi cao, trước cửa có một con đường nhỏ uốn lượn dẫn xuống chân núi, con đường nhỏ này tối thiểu cũng phải có đến hơn một ngàn cái bậc đá. Hai bên đường đá này, có chỗ là vách đá cao chênh vênh, có chỗ lại là vực sâu hun hút, địa thế vô cùng hiểm trở. Xuống dưới núi, đông, nam phương bốn khu rừng rậm rạp, tây phương là một dải núi non trùng điệp, mặt bắc là hải vực.

Đám tăng nhân công Trần Nhược Tư và Linh Cơ đi vài giờ thì ra khỏi khu rừng, ở trên con đường nhỏ uốn lượn đi đến cổng lớn của Pháp Hoa Tự.

Lúc này, từ trong chùa xông ra mười tăng nhân tay cầm pháp trượng chắn trước mặt bọn họ, một tăng nhân lớn tiếng quát: “Yêu nghiệt to gan, dám lớn mật biến hóa thành tăng nhân chùa ta, đi tới trước chùa còn không mau mau hiện thân.”

Những tăng nhân mang Trần Nhược Tư và Linh Cơ trở về bị trận thế này khiến cho đầu óc rối loạn, ngây ngốc đứng đó, thật là khóc cười không nổi. Qua một lúc sau, một tăng nhân trong đám nói: “Tĩnh Ân sư huynh, huynh đang làm cái gì vậy? Đệ là Thiện Ngộ mà, chỉ vài canh giờ không gặp mà huynh đã hồ đồ vậy sao?”

Tĩnh Ân liếc mắt nhìn mười tăng nhân và Trần Nhược Tư, Linh Cơ, giọng nói hòa hoãn xuống: “Ngươi là Thiện Ngộ ta biết, Tham Trắc khí của sư phụ, đã phát hiện ra trong đám các ngươi có một tên yêu nghiệt, vì đảm bảo an toàn các ngươi tạm thời không được đi vào trong chùa, đợi sau khi trụ trì đi tới xác nhận một lần nữa mới ra quyết định, mong các sư đệ hiểu cho.”

“Cái gì, sư huynh, huynh đang nói đùa sao, trong bọn đệ có yêu nghiệt?” Thiện Ngộ quay đầu lại đưa mắt nhìn đám sư huynh đệ cùng đi với mình mỉm cười, nhìn Tĩnh Ân nói: “Trụ trì lúc nào thì tới đây, đệ thấy Tham Trắc khí khả năng là quá lâu không dùng đến nói không chừng đã mất đi tác dụng rồi.”

Tĩnh Ân nói: “Sư đệ, lời này của đệ là không đúng rồi, pháp khí của trụ trì làm sao có thể mất đi tác dụng chứ, chẳng lẽ đệ hoài nghi năng lực của trụ trì sao? Điều này nếu để trụ trì nghe được, không phạt đệ diện bích một tháng không được rồi.”

Thiện Ngộ chuẩn bị mở miệng nói thì hần nhìn thấy từ trong cửa lớn của chùa bay ra vài đạo kim quang, hần đoán là trụ trì cầm pháp khí đi ra, hần vội vàng đem lời nói nơi cửa miệng nuốt xuống, yên lặng đứng đó nhìn cửa lớn Pháp Hoa tự.

Không đến một phút, từ trong cửa lớn của chùa đi ra một hòa thượng trên người mặc một áo cà sa màu đỏ. Hòa thượng này chính là trụ trì của Pháp Hoa tự, tên là Từ Hàng, lão có khuôn mặt vuông vức, tai to đầu lớn, lông mày râu trắng toát, tay phải cầm kim pháp trượng, trên đầu pháp trượng khảm một viên bảo thạch huyết hồng sắc. Pháp trượng và bảo thạch dưới ánh sáng của mặt trời, lấp lánh phát sáng vô cùng rực rỡ chói mắt.

Đám đệ tử tay cầm pháp trượng thấy trụ trì xuất hiện, bọn họ vội vàng dạt ra thành một con đường để cho lão đi đến.

Từ Hàng đứng tại đó lẳng lặng quan sát một hồi, nhắm niệm một lần Sư yêu lệnh, vung mạnh kim pháp trượng trong tay, trong nháy mắt, kim pháp trượng phát ra vạn lữ kim quang và một tia huyết hồng sắc quang mang, đem cửa lớn của Pháp Hoa Tự chiếu rọi lộng lẫy. Tia huyết hồng sắc quang mang nọ không có khuếch tán, nhanh chóng quét về phía đám người Thiện Ngộ đang đứng ở bậc thềm trước cửa.

Mười người Thiện Ngộ từ trước đến nay đều chưa từng nhìn thấy trụ trì tự mình làm phép Sư yêu. Lúc này, bọn họ đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc và tò mò, ánh mắt tròn tròn nhìn chăm chăm vào trụ trì, trong lòng nghi hoặc buồn bực: “Trụ trì đại thể thì phép như thế này, xem ra yêu nghiệt hôm nay đến đây cũng không phải là yêu vật bình thường rồi. Chỉ là ta không hiểu được, trong mười người chúng ta, làm sao có thể có hóa thân của yêu nghiệt đây, ài,...không hiểu.”

158. Chương 158: Tương Hổ Y Ôi.

Hần vừa dứt lời, tia hồng sắc quang mang nọ nhanh chóng rời khỏi thân thể hần bắn thẳng lên thân người Linh Cơ, hòa thượng nọ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, trong lòng thầm hô: “Trời ạ, không có nghĩ đến nữ tử vẫn được ta công trên lưng lại là một tên yêu nghiệt, nguy hiểm thật. Cũng may nàng ta hiện tại đã thụ

trọng thương, nếu không ta ngay cả chết như thế nào cũng không biết được, đã đi xuống gặp diêm vương rồi.”

Tên hòa thượng công Trần Nhược Tư nhìn thấy nữ tử mà đám người mình mang về là yêu nghiệt, hấn lập tức nghĩ đến Trần Nhược Tư và nàng hôn mê ở cùng một chỗ, hấn cũng cho rằng Trần Nhược Tư là yêu nghiệt, hấn vội vàng đem Trần Nhược Tư từ trên lưng đỡ xuống, ném về vị trí Linh Cơ đang nằm.

Trần Nhược Tư bị hòa thượng nọ ném như vậy khiến cho thanh tỉnh trở lại. Hấn mơ mơ hồ hồ mở mắt, nhìn thấy bản thân mình bị bao bọc trong màn kim quang bị một đám hòa thượng vây lấy, trong lòng rất tò mò, thầm nghĩ:“Nơi này là đâu vậy nhỉ, chẳng lẽ là cực nhạ thế giới, chẳng lẽ ta đã chết rồi, chuyện gì đang xảy ra với đám hòa thượng trước mặt này vậy?” Hấn khó nhọc quét mắt đánh giá hoàn cảnh xung quanh một lần, nhìn thấy Linh Cơ đang ở bên cạnh mình, hấn lập tức mặc kệ đám hòa thượng vội vàng đi tới đỡ vai Linh Cơ, nhìn nàng nói:“Linh Cơ, nàng tỉnh lại đi, lão thiên đối với ta thật tốt, không nghĩ ra chết rồi mà vẫn để cho chúng ta được ở chung một chỗ.” Nói xong, đem Linh Cơ ôm chặt vào lòng nhìn bộ dạng của hấn giống như là sợ Linh Cơ rời khỏi hấn vậy.

Lúc này, Trần Nhược Tư cho rằng mình và Linh Cơ đã chết, bọn họ đang gặp lại ở một cái thế giới khác.

Từ Hàng nhìn thấy kiểm tra ra chỉ là một tên yêu nghiệt thân đã thụ trọng thương, một nữ tử không có chút sát thương, lão thu hồi pháp lực, mở miệng nói:“Thiện Ngộ, người phát hiện ra bọn họ ở đâu vậy?”

Thiện Ngộ nói:“Ở trong khu rừng dưới chân núi, lúc đó bọn họ đều hôn mê bất tỉnh cả, hơn nữa thân thể thụ trọng thương cho nên mới đem bọn họ trở về. Đệ tử không nghĩ đến bọn họ là yêu nghiệt, xin trụ trì trách phạt.”

“Con làm không có sai, nàng ta bất quá chỉ là một cái yêu nghiệt bình thường, năng lực của các con có hạn đương nhiên là không có cách nào phân biệt thật giả rồi. Mười người các con cũng đều đã mệt cả rồi, trước hết trở về nghỉ ngơi đi.” Từ Hàng nói xong, quay đầu nhìn Tĩnh n phân phó:“Tĩnh n, con mang theo vài đệ tử khác nữa đem hai người này dẫn đến Trấn yêu bảo, nghĩ biện pháp từ trong miệng bọn họ biết được bọn họ là yêu nghiệt phương nào.”

Tĩnh n dạ một tiếng, khoát tay, tự mình đi tới tiến lên cùng vài tên hòa thượng khác đem Trần Nhược Tư và Linh Cơ nâng lên, hướng bên trong tự đi vào.

Trần Nhược Tư không hiểu chuyện gì đang xảy ra, hấn vội kêu lên:“Khốn nạn, đám hòa thượng các người muốn làm gì, thả ta ra, thả ta ra.....”

Trần Nhược Tư la hét đều phí công, mấy người Tĩnh n căn bản là không để ý, mặc cho hấn la hét.

Trấn yêu bảo ở mặt phải của Pháp Hoa tự điện đường, khác điện đường ước chừng khoảng mười phút đường đi.

Trấn yêu bảo kỳ thật là một tào bảo tháp ba tầng, các góc mặt ngoài của bảo tháp khảm vô số vật thể lấp lánh ánh sáng. Dưới mặt đất có vô số cái tiểu bát quái trận do vô số khối đá xấp xếp thành, trên đồ án mơ hồ có thể nhìn thấy quang ba không ngừng bay lên trên, đem cả cái Trấn yêu bảo bao bọc lấy.

Tĩnh n mang Trần Nhược Tư và Linh Cơ đến trước Trấn yêu bảo, Tĩnh n mặc niệm mật chú mở cửa Trấn yêu bảo một lần. Quang ba trên bát quái đồ án lập tức tiêu tán, cánh cửa của Trấn yêu bảo cũng từ từ mở ra.

Tĩnh n đem Trần Nhược Tư và Linh Cơ đẩy vào trong Trấn yêu bảo, sau đó niệm chú đóng lại cánh cửa của Trấn yêu bảo, sau đó quay người bỏ đi.

Trong Trấn yêu bảo, tối đen cái gì cũng nhìn không thấy, chỉ ngẫu nhiên truyền đến vài tiếng kêu quái dị khiến cho người ta cảm thấy vô cùng sợ hãi, da đầu tê dại.

Trần Nhược Tư muốn thi pháp ném ra một tấm linh phù đem cái không gian mình đang ở chiếu sáng lên, nhưng hấn thất bại, hành vi của hấn hoàn toàn không còn chịu sự khống chế của bản thân nữa, lúc này ngay cả lực lượng để đứng dậy hấn cũng không còn nữa. Trần Nhược Tư bất đắc dĩ thở dài, nhẹ giọng gọi:“Linh Cơ, Linh Cơ nàng ở đâu?” Hấn vừa gọi vừa mò tìm xung quanh, tìm kiếm thân ảnh của Linh Cơ.

Tiếng kêu của hắn, hắn nghe được dường như bị truyền đến một không gian rất xa xôi, khiến cho hắn cảm thấy cái không gian mình đang ở này vô cùng rộng lớn, hơn nữa nó trống rỗng.

Cũng không biết trải qua bao lâu, hắn cũng không biết bản thân mình đã đi được bao xa, nhưng hắn vẫn không tìm thấy thân ảnh Linh Cơ, hắn có chút nóng vội, trong lòng thầm hô: “Lão thiên đáng chết, lão làm ra cái địa phương quỷ quái gì đây, tối tăm lạnh lẽo, cái gì cũng nhìn không thấy, chẳng lẽ lão muốn ta sống ở cái địa phương này cả đời sao?”

Trong bóng tối truyền đến một tiếng ho khan.

Trần Nhược Tư nghe ra được đó là tiếng ho khan của Linh Cơ, hắn cảm thấy vui sướng trong lòng, cắn răng chạy chạy nhanh đến, mò mẫm đỡ Linh Cơ dậy, nhẹ nhàng nói: “Nàng tỉnh rồi, nàng rốt cuộc đã tỉnh lại rồi.”

Linh Cơ giọng nói yếu ớt đứt quãng: “Đây là... địa phương nào, ta... vì sao không nhìn thấy chàng, chẳng lẽmắt của ta đã mù rồi sao?”

Trần Nhược Tư nói: “Ta cũng không biết nơi là địa phương quái quỷ nào nữa, ta chỉ biết là mấy tên hòa thượng đó đem chúng ta mang đến chỗ này, nơi này vốn tối đen không phải là mắt nàng bị mù đâu, ta cũng giống nàng, cái gì cũng không nhìn thấy được.”

Linh Cơ nghi hoặc hỏi: “Hòa thượng, hòa thượng nào nhỉ, chúng ta không phải là bị Hầu Quang Bình bắt thương sao? Vì sao bây giờ lại bị hòa thượng nhốt ở chỗ này? Đám hòa thượng nhốt chúng ta là ai chàng biết không?”

Trần Nhược Tư thở dài nói: “Ta cũng không biết đám hòa thượng đó bắt chúng ta vì cái gì nữa. Chỉ có điều, nàng đừng quá lo lắng, đợi ta khỏe trở lại, ta sẽ giúp nàng liệu thương, sau đó thoát khỏi cái địa phương quái quỷ này.”

“Hai người chúng ta bây giờ đều thân thụ trọng thương, muốn khôi phục khả năng có chút khó khăn. Bây giờ, cứ để cho ta chết đi, ta cũng cảm thấy an tâm, bởi vì ta có thể chết ở trong lòng chàng.” Linh Cơ khẽ cử động thân thể nói: “Ôm chặt ta, ôm chặt ta, để cho ta cảm nhận được sự ấm áp của chàng.”

Trần Nhược Tư ân một tiếng, đem nàng ôm chặt vào lòng, nhất thời cũng quên đi sự đau đớn trên người mình, rơi vào trầm tư: “Nàng vì ta mà thụ trọng thương như thế này, ta tuyệt đối không để cho nàng chết, cho dù phải dùng tính mạng của ta hoán đổi lại sự sống cho nàng ta cũng nguyện ý. Chỉ là, ta bây giờ phải làm gì mới có thể khiến cho nàng khôi phục trở lại đây?” Nghĩ đến đây, trong lòng hắn ngẫm la lên: “Lão thiên gia, lão muốn ta làm cái gì đây, lão dạy ta, dạy cho ta đi, ta phải làm gì đây?”

Trần Nhược Tư la hét trong lòng cũng không đụng đến lòng thương hại của ông trời. Linh Cơ nhìn thấy Trần Nhược Tư không nói gì, trong lòng nàng trở nên lo lắng, thầm nghĩ: “Hắn làm sao vậy, vì sao không nói gì nữa cả, chẳng lẽ hắn mới vừa cùng ta nói chuyện là cố ý phát ra thanh âm khiến cho ta tưởng rằng hắn cũng không thụ trọng thương nghiêm trọng sao? Không, hắn không phải là như vậy....” Trong lòng nàng một trận kích động đau đớn, không kìm nén được ho khan hai tiếng nôn ra một ngụm máu tươi, qua một lúc lâu, nàng mới hỏi: “Chàng làm sao vậy, sao không nói gì cả?”

Trần Nhược Tư đáp: “Ta không có việc gì, hiện tại đang nghĩ cách làm sao mới có thể khôi phục lại bản thân, sau đó giúp nàng liệu thương.”

Linh Cơ nghe Trần Nhược Tư nói chuyện vẫn thông suốt lưu loát, không chút trở ngại mới yên tâm trở lại.

Hai người Trần Nhược Tư và Linh Cơ ở trong không gian tối đen đó, không biết là ôm lấy nhau ở đó trong bao lâu, đột nhiên, Trần Nhược Tư vui mừng nói: “Linh Cơ, chúng ta được cứu rồi. Một lát nữa ta thử thí nghiệm xem có thành công hay không.”

Linh Cơ quan tâm nói: “Chàng nghĩ ra được điều gì rồi, bây giờ chàng còn có khí lực vận dụng năng lượng sao? Không nên làm những chuyện điên rồi, nếu như mạnh mẽ vận khí, sẽ khiến cho thương thế của bản thân lại tăng thêm.”

Trần Nhược Tư mỉm cười nói: “Nàng yên tâm đi, ta sẽ không ngốc nghếch như vậy đâu?” Nói xong, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của Linh Cơ, buông tay Linh Cơ ra, đi sang một bên.

159. Chương 159: Thần Tộc Khôi Phục.

Trần Nhược Tư sau khi bước đi vài bước, thân người đứng vững, nhẹ nhàng vận động thân thể, tập trung tinh thần, tâm sáng như gương, mắt trong suốt, theo đó bắt đầu niệm tụng chú ngữ khu động Vạn Tượng Càn Khôn Quyển.

Chú ngữ niệm xong, Vạn Tượng Càn Khôn Quyển cũng không như bình thường phát ra kim sắc quang mang chói mắt, cũng không hề phát sinh bất cứ biến hóa gì, điều này khiến cho Trần Nhược Tư cảm thấy vô cùng kỳ quái. Trong lòng thầm nghĩ: “Quái lạ, hôm nay làm sao vậy nhỉ, chẳng lẽ lúc không có khí lực niệm chú ngữ cũng sẽ mất đi tác dụng sao? Không thể như vậy được, ta thử lại một lần nữa xem sao.”

Trần Nhược Tư đang chuẩn bị niệm lại chú ngữ một lần nữa, bỗng hần cảm thấy có một cỗ lực lượng vô hình đang từ cổ tay phải của hần cuộn cuộn không ngừng dưng mãnh truyền vào trong cơ thể hần, rất nhanh, cỗ lực lượng vô hình đó tràn ngập khắp thân thể hần, khiến cho hần cảm thấy toàn thân nóng bức khó chịu, cảm giác đau đớn toàn thân cũng dần dần biến mất.

“Chuyện này là sao vậy nhỉ? Chẳng lẽ Vạn Tượng Càn Khôn Quyển này còn có công hiệu giúp ta chữa thương, nhưng ta dùng lực lượng của nó giúp người khác liệu thương lại không được là sao nhỉ? Kỳ quái, thật sự là kỳ quái.” Trần Nhược Tư trong lòng nghi hoặc.

Hần thử thúc dục một tia chân khí vận hành trong cơ thể, lúc này, hiện tượng xảy ra lại càng thêm kỳ quái, hần cảm thấy tia chân khí mà mình thúc dục vận hành giống như ánh mắt của mình, làm cho hần ở trong đầu có thể nhìn thấy rõ ràng từng tế bào bị thương tổn trong cơ thể đang như thế nào khôi phục lại như cũ.

Cho đến khi Trần Nhược Tư cảm thấy đau đớn toàn thân hoàn toàn biến mất, Vạn Tượng Càn Khôn Quyển mới phát ra kim sắc quang mang chói mắt. Kim sắc quang mang đem cái không gian hắc ám này chiếu sáng bừng.

Linh Cơ nhìn thấy như vậy, nàng biết rằng hần đã thành công, ở tận đáy lòng bất giác vui mừng thay cho hần.

Trần Nhược Tư lúc này mới hiểu rõ, nếu như năng lượng trong cơ thể mình đầy đủ, Vạn Tượng Càn Khôn Quyển phóng ra lực lượng sẽ phát ra bên ngoài, còn nếu năng lượng trong cơ thể mình không đủ, nó có thể bổ sung năng lượng cho mình.

Trần Nhược Tư đắc ý cười vui sướng, trong lòng thầm nghĩ: “Rốt cuộc bây giờ ta đã hiểu rõ ta nên tu luyện như thế nào rồi, ha ha, ta chỉ cần nghĩ biện pháp đem thân thể của ta tu luyện đến có thể dung nạp càng nhiều năng lượng là được. Ài, nhưng phương pháp tu luyện khiến cho bản thân gia tăng sức chứa là như thế nào đây?... Quên đi, mặc kệ nó, dù sao ta cũng đã có mục tiêu, sau này thử thêm nhiều lần nữa nói không chừng rất nhanh là có thể thành công.”

Trần Nhược Tư càng nghĩ càng vui vẻ, càng nghĩ càng hiểu rõ con đường sau này mình sẽ đi. Hần đi đến bên cạnh Linh Cơ khẽ nâng khuôn mặt nàng, cười nói: “Ta nghĩ ta rất nhanh sẽ trở thành cao thủ, đến lúc đó ta sẽ không phải e ngại bất kỳ ai nữa, cũng sẽ không để cho nàng bị thương tổn một lần nữa.”

Linh Cơ hít vào một hơi thật sâu, mỉm cười nói: “Có thể nhìn thấy chàng tự tin như vậy, ta cảm thấy vô cùng vui sướng, nhưng chàng cũng đừng nên đắc ý quá sớm, tu luyện không phải là việc của một hai ngày, nếu như sau này ta không còn ở bên cạnh chàng nữa, chàng ngàn vạn lần phải cẩn thận. Dù sao, cẩn thận mới có thể sống lâu.”

“Được, ta đã hiểu.” Trần Nhược Tư cúi đầu hôn một cái lên đôi môi của Linh Cơ, khẽ cười nói: “Đến đây, ta giúp nàng liệu thương, ta bây giờ đã nghĩ ra một cái phương pháp liệu thương mới, nếu như có thể thành công, tin tưởng rằng rất nhanh có thể làm cho nàng hồi phục lại như cũ.”

Phương pháp liệu thương mới theo như lời nói của Trần Nhược Tư bất quá chỉ là đem năng lượng mạnh mẽ rót vào trong cơ thể của Linh Cơ, làm cho cơ quan trong cơ thể của nàng có thể nhanh chóng tự vận hành chữa trị, từ đó làm cho nàng có thể trong thời gian ngắn nhất khôi phục trở lại.

Cái loại phương pháp này có thể nói là chỉ mỗi một người như hần mới dám làm thử mà thôi, những người khác không dám nghĩ đến, dù sao năng lượng đã hao phí đi cũng phải mất ba đến năm ngày mới có thể khôi

phục lại. Mà Trần Nhược Tư lại bất đồng, hẳn có một cái bảo vật rất tốt có thể bổ sung năng lượng vô hạn cho bản thân.

Linh Cơ vẽ mặt nghi hoặc nhìn Trần Nhược Tư, bộ dạng rất nhu thuận, nói: “Chàng lại nghĩ ra cái phương pháp gì đây, nói ra nghe thử, nếu như là loại phương pháp lấy tổn thương thân thể chàng làm điều kiện quyết định để chữa thương cho ta, vậy ta tình nguyện cứ bệnh như vậy cũng sẽ không đáp ứng để cho chàng liệu thương cho ta.”

Trần Nhược Tư nhìn Linh Cơ đang nằm trong lòng mình, mỉm cười nói: “Nàng yên tâm đi, ta ngốc nghếch vậy sao? Nếu như để ta tổn thương thân thể giúp nàng liệu thương, sau đó nàng lại vì ta liệu thương, lặp đi lặp lại như vậy rốt cuộc sẽ có một tên thương binh, như vậy vừa lãng phí thời gian lại vừa lãng phí tinh thần.”

Trần Nhược Tư nói xong, đỡ Linh Cơ ngồi dậy, tay trái đặt sau lưng nàng, nhanh chóng thúc dục chân khí, đem năng lượng trong cơ thể mình truyền thẳng vào trong cơ thể Linh Cơ.

Linh Cơ thấy Trần Nhược Tư không dùng Liệu Thương Quyết liệu thương cho mình mà trực tiếp truyền năng lượng sang cho mình, trong lòng nàng vô cùng nóng vội, thầm mắng: “Tên ngốc, tên ngốc đáng chết, người tại sao lại làm như vậy, ta đã từng cảnh báo ngươi rồi mà, người làm như vậy đem ta chữa trị tốt, ta cũng sẽ dùng phương pháp giống như vậy đem năng lượng trả lại cho ngươi. Ta không muốn nhìn thấy bộ dạng ngươi bị thương đau đớn.” Nghĩ đến đây, nước mắt nàng từng giọt từng giọt rơi xuống.

Trần Nhược Tư trong quá trình truyền năng lượng vào trong cơ thể của Linh Cơ, vào lúc cảm thấy có chút ăn không tiêu liền mặc niệm chú ngữ khu động vạn tượng càn khôn quyền một lần. Chú ngữ niệm xong, lực lượng của vạn tượng càn khôn quyền không có tiết ra bên ngoài mà liên mien không dứt truyền vào trong cơ thể của Trần Nhược Tư. Lực lượng của vạn tượng càn khôn quyền khi tiến vào trong cơ thể của Trần Nhược Tư ngay lập tức bị chuyển hóa thành năng lượng của Trần Nhược Tư, sau đó với tốc độ nhanh nhất, thông qua tay trái của hắn truyền vào trong cơ thể Linh Cơ.

Cứ như vậy, thân thể của Trần Nhược Tư giống như là một cái chuyển hóa khí, đem lực lượng vô cùng dùng không bao giờ hết của vạn tượng càn khôn quyền chuyển hóa thành năng lượng, sau đó truyền sang người mà hắn muốn truyền. Cái loại biến thông phương pháp này có thể nói là trên thế gian chỉ có duy nhất mình hắn là có thể làm được. Hắn là một người đặc biệt cũng là duy nhất một cái ngoại lệ. Cái loại phương pháp này nếu truyền ra ngoài, tuyệt đối sẽ không có người nào tin tưởng. Người truyền phương pháp này ra cũng sẽ bị người khác coi là người điên hoặc là quái vật.

Linh Cơ thấy năng lượng Trần Nhược Tư truyền vào trong cơ thể mình càng lúc càng nhiều, hơn nữa xu thế năng lượng xâm nhập càng lúc càng mạnh, trong lòng nàng bắt đầu cảm thấy sợ hãi, nàng rất muốn thoát khỏi tay của Trần Nhược Tư để cho hắn ngừng cái loại hành vi ngu xuẩn này lại. Nhưng nàng cũng biết rằng, bản thân mình một khi mạnh mẽ né tránh khỏi tay hắn thì tính mệnh của hắn cũng tính là đi đến điểm cuối cùng.

Lòng nàng đau đớn như dao cắt, thầm mắng trong lòng: “Ngu ngốc, tên ngốc đáng chết, ngươi vì sao lại muốn tổn thương bản thân để cứu ta, ngươi có biết lúc người bị thương trong lòng ta khó chịu đến mức nào không? Chẳng lẽ ngươi thật sự nhẫn tâm để cho ta vì ngươi mà thương tâm khổ sở sao?”

Cũng không biết trải qua bao lâu, lúc Trần Nhược Tư cảm thấy năng lượng đã không còn cách nào truyền vào trong cơ thể của Linh Cơ nữa, hắn ngậm vận chân khí, thu hồi lại tay đặt sau lưng Linh Cơ, khe khẽ mỉm cười, gạt đi mồ hôi trên trán.

Vào lúc Trần Nhược Tư buông tay ra một khắc, Linh Cơ mặc dù rất muốn quay người lại nhìn tình huống của Trần Nhược Tư, nhưng nàng không làm vậy mà thử đem năng lượng trong cơ thể bắt đầu vận hành. Trong lòng nàng cho rằng, Trần Nhược Tư đã hao phí nhiều năng lượng như vậy giúp mình liệu thương, năng lượng của hắn nhất định đã bị dùng hết rồi, nếu như nàng không nhanh chóng đem thân thể của mình điều lý tốt sẽ uống phí một phen tâm huyết của hắn rồi. Nàng nghĩ sau khi mình hồi phục lại đến trạng thái tốt nhất, việc đầu tiên là giúp Trần Nhược Tư bổ sung năng lượng.

Đợi đến lúc Linh Cơ cảm thấy không còn gì đáng ngại nữa, nàng vội vàng quay người lại, nàng nhìn thấy Trần Nhược Tư đang nhìn mình khe khẽ mỉm cười. Nàng lập tức cảm thấy vô cùng kinh ngạc, nhưng càng

nhiều hơn là vui sướng. Nàng sửng sốt trong chốc lát, tâm tình kích động nhào vào lòng Trần Nhược Tư, nhất thời không biết nên nói điều gì mới tốt.

Trần Nhược Tư đưa tay khẽ vuốt ve mái tóc dài của nàng, yên lặng ngắm khuôn mặt e thẹn ửng hồng mang theo nụ cười ngọt ngào của nàng, chậm rãi cúi đầu xuống.

Linh Cơ đôi môi mấp máy, hiểu ý mỉm cười, vươn hai tay ôm chặt lấy cổ hắn, nghênh hợp với miệng hắn, đặt vào đó nụ hôn ngọt ngào.....

160. Chương 160: Khôi Phục Ký Ưc.

“Biết chứ, đương nhiên là biết rồi. Nàng cũng quá không tin tưởng vào năng lực của ta rồi, ta đã bao giờ làm việc gì mà chưa có nắm chắc chưa.” Trần Nhược Tư mỉm cười nói :” Nói đi cũng phải nói lại, vừa rồi khi nàng còn chưa có khôi phục lại, ta chỉ một lòng muốn cho nàng nhanh chóng hồi phục lại không hề nghĩ đến điều gì khác nữa, thậm chí là khiến cho ta vứt bỏ tánh mạng chỉ cần có thể khôi phục lại cho nàng, ta cũng sẽ không do dự.”

“Ai mà biết được chàng làm như vậy là thật tâm muốn ta hay là vì báo ân chứ!” Linh Cơ trêu đùa nói:“Trong lòng chàng đã có một cái Mộng Tuyết rồi làm sao có thể tiếp nhận thêm ta một ác nhân của Minh tộc đây? Ta so với Mộng Tuyết của chàng chính là cách nhau quá xa rồi.”

“Nàng và nàng ấy ở trong lòng ta đều trọng yếu, vị trí đều như nhau, có thể nói nói là khó có thể chọn lựa.” Trần Nhược Tư thở dài, trầm mặc một hồi rồi nói:“Được rồi, bây giờ ta và nàng đang ở cùng nhau, không nên nhắc đến nàng ấy nữa.”

Linh Cơ quay đầu lại liếc mắt nhìn Trần Nhược Tư, mỉm cười, quay đầu đi nhìn phía xa xa nói:“Không nói thì không nói. Ài, đúng rồi, chàng vừa nói chúng ta trước khi bị đưa tới nơi này, chàng đã nhìn thấy ở bên ngoài chỉ là một cái bảo tháp không quá lớn, tại sao bây giờ chúng ta nhìn thấy cái không gian này dường như là vĩnh viễn đều không đi đến giới hạn cuối cùng đây?”

“Đúng vậy, ta cũng đã suy nghĩ về vấn đề này.” Trần Nhược Tư rất tùy ý trả lời :“Ài, đúng rồi.....” Trần Nhược Tư vỗ vỗ đầu, lẩm bầm nói với chính mình:” Ta, ta làm vậy nhĩ, ta muốn nói cái gì nhĩ? Vì sao đột nhiên lại không nhớ ra ta định nói điều gì nhĩ?”

Sự việc Trần Nhược Tư vốn muốn nói là hắn trước kia đã từng bị Thanh Mâu nhốt trong Vô Vật Bảo Bình.

Trần Nhược Tư sau khi bị Thanh Mâu sử dụng Tẩy Não ma chú bị mất đi một ít trí nhớ, đồng thời cũng làm cho hắn nhớ lại một ít ký ức vốn đã quên mất, những việc đó là những chuyện hồi hắn còn rất bé, hắn cũng không hiểu những ký ức này có ý nghĩa gì.

Trong đầu hắn vừa rồi thoáng hiện một ít ký ức mà đã bị Thanh Mâu tẩy mất, nhưng hắn lại quên đi rất nhanh.

Linh Cơ thấy hắn như vậy thì cảm thấy có chút quái dị, trong lòng buồn bực :“Trí nhớ của hắn luôn rất tốt kia mà, vì sao bây giờ lại xuất hiện loại tình huống này nhĩ? Chẳng lẽ vùng ký ức trong đầu hắn xuất hiện vấn đề?” Linh Cơ trong lòng buồn bực, một lúc sau nàng nói:“Chàng làm sao vậy, nhớ không ra chuyện gì sao? Ta có phương pháp khiến cho chàng đem những ký ức đã quên mất của mình khôi phục trở lại, chàng có muốn thử không?”

Trần Nhược Tư nói:“Đúng vậy, có một số việc đúng là ta nghĩ mãi không ra, nếu nàng thật có thể giúp ta khôi phục, ta đây cầu còn không được.”

Linh Cơ nhìn khuôn mặt Trần Nhược Tư mỉm cười nói:“Được thôi, ta sẽ giúp chàng một tay, chỉ có điều chàng làm sao để cảm ơn ta đây?”

Trần Nhược Tư mập mờ cười, cúi đầu hôn xuống, hắn vừa chuyển đầu vừa nói:“Nàng muốn ta cảm ơn nàng như thế nào đây? Như vậy được không?”

“Không được.” Linh Cơ vươn tay r ảche miệng của Trần Nhược Tư, quyết miệng nhìn hắn mỉm cười nói:“Như vậy, chịu thiệt vẫn là ta, để cho chàng chiếm lời rồi.”

Trần Nhược Tư không thành thật mở tay Linh Cơ, mạnh mẽ hôn xuống, liếm liếm môi, một bộ dáng nhờn nhờn đặc ý nói: “Ài, đáng tiếc ta bây giờ ngoại trừ có thể hôn nàng ra, chẳng còn cái gì có thể cho nàng được nữa. Nếu không thì như thế này, trước hết khát nọ, đến một lúc nào đó nàng nghĩ ra muốn cái gì, ta sẽ cho nàng thế nào?”

Linh Cơ ngồi dậy, đẩy Trần Nhược Tư ra, nhìn hắn mỉm cười ngọt ngào, nói: “Nói rồi nhé, trước hết cho nọ, không cho nuốt lời, nếu như chàng nuốt lời ta nhất định sẽ khiến cho chàng sống không được thoải mái.”

“Quyết không nuốt lời, nếu như ta nuốt lời, ta....” Trần Nhược Tư vốn muốn lời thề độc, hắn nói đến đây, Linh Cơ liền đoán được hắn muốn nói điều gì rồi, nàng vội vàng bịt miệng hắn lại, làm ra bộ dạng rất mất hứng, nói: “Không cho chàng nói những lời không may mắn này.”

Trần Nhược Tư cười nói: “Bộ dáng nàng tức giận thật là đẹp, trước kia ta còn chưa phát hiện ra điều này.”

Linh Cơ trừng mắt nhìn hắn, bộ dạng mất hứng rồi cuộc cũng nhịn không được, mỉm cười vui sướng.

Trần Nhược Tư nhìn thấy Linh Cơ cười vui vẻ, trong lòng dâng lên một loại cảm giác hưng phấn kỳ diệu, loại cảm giác này trước đến giờ hắn chưa từng trải qua. Ngay cả khi hắn và Mộng Tuyết ở cùng một chỗ cũng không có loại cảm giác này, nhưng khi hắn và Mộng Tuyết ở cùng một chỗ lại có một loại cảm giác khác mà từ trên người Linh Cơ không cách nào cảm nhận được. Có lẽ chính bởi điều này hắn mới đồng thời hiểu ra rằng Linh Cơ và Mộng Tuyết ở trong lòng hắn có địa vị như nhau.

Linh Cơ đứng dậy, vỗ nhẹ lên đầu Trần Nhược Tư khẽ cười nói: “Chàng đã chuẩn bị xong chưa, ta phải thi pháp rồi, một lát nữa đầu của chàng có thể sẽ cảm thấy một trận đau đớn, chàng cần phải nhẫn nại, chốc lát sẽ hết.”

Trần Nhược Tư gật gật đầu.

Linh Cơ lùi lại phía sau hai bước, mặc niệm một lần chú ngữ có thể khiến ký ức trong não người đã quên đi khôi phục trở lại, theo đó tay phải vung lên, một cái tiểu quang cầu cực nhỏ bắn vào mi tâm của Trần Nhược Tư, đi vào trong não của hắn.

Trong nháy mắt quang cầu tiến vào trong não Trần Nhược Tư, một tiếng ‘Ông’ vang lên trong não, liền cảm thấy một trận đau đớn, tiếp đó chỉ trong chốc lát trong đầu hắn, ký ức đã quên đi, sau cơn đau đớn, những ký ức về kinh nghiệm đã trải qua lúc trước bị quên đi lần lượt xuất hiện rõ ràng trong đầu hắn. Sự việc Thanh Mâu khống chế thôn dân của tiểu thôn trấn nọ tung lời đồn đãi, chuyện về tam sư huynh của hắn Lạc Lan Điền bị khống chế, còn cả sự việc vị Thanh Mâu nhốt trong Vô Vật Bảo Bình gặp được vị tiên tử nọ, hắn đều nhớ lại hết.

Sau khi ký ức của mình lập lại trong não một lượt, Trần Nhược Tư nhìn Linh Cơ nói: “Cám ơn nàng, ta đã đem những sự việc trước kia đã bị quên đi, tất cả đều nhớ ra rồi. Ta vừa rồi là muốn nói, cái hoàn cảnh này cùng với cái bình nhốt người của Thanh Mâu không khác nhau lắm. Nếu nàng biết được cấu tạo của cái bình đó, có lẽ có thể tìm ra được biện pháp phá giải cái không gian này.”

Linh Cơ thuận miệng đáp: “Cái bình đó của Thanh Mâu hộ pháp là cái bảo vật. Nhưng ta cảm thấy cái địa phương này chỉ là sử dụng một loại pháp thuật che mắt mà thôi, cũng không huyền diệu như cái bảo bình kia của Thanh Mâu.”

Trần Nhược Tư giật mình đại ngộ nói: “Điều này sao ta lại không nghĩ tới nhỉ, vẫn là nàng thông minh. Ý của nàng là muốn nói, chúng ta nhìn thấy vốn chỉ là ảo giác, trên thực tế cái không gian này cũng không lớn có phải không? Như vậy thì dễ xử lý hơn, chúng ta phát ra lực lượng công kích đánh vào cùng một chỗ, kiểm tra hư thật một chút.”

Linh Cơ lắc đầu, cười nói: “Nói chàng ngốc, chàng không thừa nhận, chàng ngẫm lại xem bọn họ nếu có thể làm ra huyền cảnh như thế này nhất định cũng sẽ thi pháp trên các bức tường của không gian này. Như vậy, cho dù là chúng ta phát ra lực lượng công kích, dù đánh lên vách tường nhưng người nhìn thấy cũng sẽ là ảo giác mà thôi.”

Trần Nhược Tư đáp: “Theo như lời nàng nói, chúng ta không có cách nào thoát khỏi nơi này rồi.”

Linh Cơ nói: “Ta không thể xác định. Có lẽ còn có biện pháp khác có thể thoát khỏi cái thế giới hư ảo này, chỉ là chúng ta vẫn chưa nghĩ ra thôi.”

Trần Nhược Tư và Linh Cơ hai người bàn qua bàn lại nhưng vẫn không nghĩ ra biện pháp nào tốt chạy thoát khỏi cái không gian nhìn như vô cùng lớn này, sau đó, bọn họ không nói chuyện này nữa mà ngồi xuống nói về một ít kinh nghiệm đã trải qua trước đây của Trần Nhược Tư.

Trần Nhược Tư đem những chuyện mình vừa mới nhớ lại không chút dấu điểm toàn bộ đều kể cho Linh Cơ. Linh Cơ cũng đáp ứng với hắn, nếu bản thân có thể thoát khỏi nơi này, nhất định sẽ nghĩ biện pháp giúp giải cứu ra Lạc Lan Điền-tam sư huynh của Trần Nhược Tư. Cũng sẽ ở trước mặt Minh Vương, vạch trần bộ mặt giả dối của Thanh Mâu khiến cho hắn chịu sự trừng phạt.

Trong lúc bọn họ nói chuyện đến quên mất bản thân đang ở nơi nào, trong không gian hư ảo này, cũng không biết là quái vật gì, ‘dát’ một tiếng quái khiếu vang lên, tiếp đó, từ phía xa truyền đến tiếng bước chân ‘ba tháp ba tháp’.

Tiếng bước chân rất lớn, nó hạ xuống mặt đất cũng rất nặng nề, Trần Nhược Tư và Linh Cơ đều có thể cảm giác được rõ ràng mặt đất mình đang ngồi bị chấn động run rẩy.

161. Chương 161: Trùng Xuất Trọng Vây

Qua hồi lâu, bọn họ vẫn chỉ nghe thấy tiếng bước chân đang bước, không thấy sinh vật nào xuất hiện. Chỉ là, tiếng động so với trước lớn hơn nhiều, nghe gấp gấp hơn, mà mặt đất cũng rung rung cảm giác càng đáng sợ.

Linh Cơ cảnh giác nhìn phía trước, thấp giọng nói: “chàng nghe xem tiếng động này truyền từ phía nào tới?”

Trần Nhược Tư đáp: “không rõ, ta cảm giác tiếng động này không phải tiếng chân quái vật di động, mà giống như có người đang làm trò quỷ, cố ý tạo ra.”

Linh Cơ nói: “muội cũng nghĩ vậy, nhưng kẻ bày trò kia kia núp ở chỗ nào? Hắn vì sao muốn làm vậy?”

“Ta nghĩ ...”, Trần Nhược Tư trầm mặc giây lát nói: “ta nghĩ bọn họ hẳn là muốn làm cho người khác khiếp sợ, mục đích có lẽ muốn dọa dẫm những người bị nhốt nơi này sợ tới thần hồn điên đảo, tới lúc thả ra tra khảo, mong hỏi được tin tức muốn có a”.

“Sao thể được?”, Linh Cơ nghe thiếu chút hồ đồ, giọng nói có chút trêu chọc nói: “thể cũng quá buồn cười đi, chẳng nhẽ cứ bị dọa là sẽ thỏa hiệp sao? Muội xem đầu óc mấy tên này nhất định toàn là bã đậu”.

“Khục khục!”, Trần Nhược Tư đơ ra, ngượng ngùng ho khẽ một tiếng: “đây là ta đoán thể thôi, nàng không nên mượn cớ nói ta đầu óc kém cỏi đi”.

Linh Cơ cười hi hi nói: “đâu có, đâu có, muội thấy tình hình qua này quả giống như chàng đoán nên mới nói vậy thôi, không nghĩ gì đâu mà”.

Tại lúc này, đột nhiên một tiếng hét lớn vang lên rộn người, tiếp đó, vài bóng đen xông vào khu vực Vạn Tượng Càn Khôn Quyển chiếu sáng, xông thẳng tới hướng Trần Nhược Tư và Linh Cơ.

Trần Nhược Tư hô lớn một tiếng: “cẩn thận” xong, cất mình nhảy lên, hươ quyền đánh tới một bóng đen. Hắn vừa nhảy lên, bóng đen kia đã biến mất không thấy, quyền đánh ra không kịp thu vào.

“Pang”, một tiếng vang lên. Trần Nhược Tư cảm giác cả người mình đâm sầm vào tường, hắn vô thức “a” một tiếng, nháy mắt đã bị phản lực đẩy bật lại, mất đi trọng tâm rơi xuống đất.

Linh Cơ không manh động như Trần Nhược Tư mà cẩn thận chờ bóng đen tới gần. Nhưng nghe thấy tiếng kêu của Trần Nhược Tư, nàng tưởng hắn đã bị bóng đen đánh trúng, lòng đầy kinh hãi vội vàng quay người nhìn lại, chỉ thấy Trần Nhược Tư đang rơi xuống đất, vội vàng nhảy tới đỡ lấy hắn khỏi rơi xuống, chờ hắn ổn định thân hình xong mới đầy nghi hoặc hỏi: “sao vậy? chuyện gì vừa phát sinh?”

Trần Nhược Tư đưa mắt nhìn bốn phía một lượt, xoa xoa cái đầu vẫn còn đau, xấu hổ cười một tiếng: “con bà nó, bóng đen vừa rồi chỉ là huyền giác thôi, hại ta còn tưởng là thật định xông tới bắt lấy hấn, ai dè lại đụng vào vách tường chúng ta không nhìn thấy”.

Linh Cơ cười nói: “xem ra chỗ này không có nguy hiểm, có lẽ thực như chàng nói, tất cả chỉ là huyền giác thôi. Vậy chúng ta cũng không nên vì mấy thứ đó ảnh hưởng đầu óc nữa, nhấn nại chờ mấy kẻ kia tới mở cửa cho chúng ta là được”. Linh Cơ vừa nói xong, thanh âm xung quanh lập tức chìm đi, không nghe thấy nữa.

Trần Nhược Tư cùng Linh Cơ thấy vậy, chán nản vô cùng, đưa mắt nhìn nhau, chau mày không nói nữa, chỉ tĩnh lặng đứng nguyên tại chỗ, cẩn thận cảm giác tình huống nơi này.

Mấy thứ Trần Nhược Tư và Linh Cơ trải qua vừa rồi đích xác là huyền giác, là do mấy hòa thượng Pháp Hoa Tự đứng bên ngoài Trấn Yêu Bảo lợi dụng một số công cụ đơn giản chế tạo ra. Mục đích của bọn họ đúng như Trần Nhược Tư đoán, định dọa khiếp bọn Trần Nhược Tư, khiến cho tâm lý sinh sợ hãi, sau sẽ bắt từng người ra thẩm vấn.

Đứng đầu nhóm hòa thượng này là Tĩnh n, bọn họ giờ cũng đang tử tế lắng nghe động tĩnh trong Trấn Yêu Bảo.

Tĩnh n thấy bên trong không chút tiếng động nào, lòng nghĩ: “ha ha, hai đứa nó bị trọng thương, lại bị huyền giác dọa cho một trận, nhất định sợ chết khiếp rồi. Nếu giờ ta có thể moi được từ miệng bọn nó chỗ ẩn náu của mấy yêu nghiệt khác, sau một trận diệt sạch bọn chúng..., ha ha, trụ trì nhất định càng thêm tín nhiệm ta, sau này vị trí kế nhiệm, ngoài ta còn ai nữa,”, nghĩ đến đây, hấn đắc ý cười to, mở miệng nói: “các sư huynh đệ, thi pháp mở cửa trận, ta muốn vào trong ép hỏi hai tên yêu nghiệt kia”.

Các hòa thượng nghe mệnh lệnh của Tĩnh n, nhất tề bay lên, dùng cách mặt đất tầm hơn trượng, bắt đầu niệm kinh văn khẩu quyết.

Từng điểm tự phù kinh văn ánh vàng chớp động bay ra từ miệng bọn họ, từ từ dính vào nhau, sau dần kết thành một cái vòng do kinh văn sắc vàng dệt thành, bao bọc cả phạm vi Trấn Yêu Bảo vào trong.

Dần dần, ánh sáng trên vòng do kinh văn tạo thành càng lúc càng sáng, thẳng cho tới lúc cái vòng biến thành một chiếc lồng ánh sáng. Tĩnh n lúc này mới yên tâm mỉm cười, sau từ từ dùng bí thuật mở ra cửa Trấn Yêu Bảo.

Đại môn Trấn Yêu Bảo vừa hé ra một chút, “Pang” một tiếng, một đạo khí lưu đánh mạnh lên cửa, nháy mắt đại môn bị mở toang, hai bóng nhân ảnh từ bên trong nhảy mất chạy ra.

Tĩnh n bị dị biến đột ngột này làm giật mình, có chút ngây ngốc đứng yên tại chỗ, nhất thời không biết phải làm sao.

Nhưng chúng hòa thượng trên không trung thì không vậy, nhiệm vụ của bọn họ vốn là giữ cửa, giờ thấy yêu nghiệt chạy ra tất nhiên không chút do dự, đồng thời hươ tay, chiếc lồng ánh sáng kia lập tức chuẩn xác chụp xuống hai bóng người vừa thoát ra.

Hai người này chính là Trần Nhược Tư và Linh Cơ. Bọn họ nghe phía ngoài có động tĩnh, lập tức chớp thời cơ hợp lực phá cửa thoát ra.

Linh Cơ thấy chúng hòa thượng đã sớm có chuẩn bị, có điều cảm giác chiếc lồng ánh sáng kia năng lượng không có bao nhiêu, tức thì cười lạnh nói: “loại kỹ thuật tầm thường này cũng đòi bắt ta sao, thực là buồn cười chết đi. Trần Nhược Tư, mau theo muội”.

Lời vừa dứt, Linh Cơ đã ra tay, một đạo ánh sáng chớp lên, phá không bắn thẳng tới chiếc lưới kia, thân hình nàng cũng nhanh chóng bám theo đạo ánh sáng.

Trần Nhược Tư đang muốn ra tay thì nghe tiếng Linh Cơ, lại thấy nàng đã xuất thủ trước thì thu lực lượng lại, nhanh chóng bám sát sau nàng.

“Chú”, đạo ánh sáng kia phá rách một góc trên chiếc lồng ánh sáng, nó tức thì bị chùng xuống, lộ ra một lỗ hổng to. Linh Cơ cười nhẹ một tiếng, cả người nhoáng lên, nháy mắt đã thoát ra ngoài. Trần Nhược Tư cũng nhanh chóng nhảy ra.

Các hòa thượng đang lơ lửng giữa không trung tụng kinh văn kia tựa như bị đánh trúng, mắt đi trọng tâm, đồng loạt rơi xuống, “bộp, bộp, bộp”, mấy tên này ngã lộn tùng phèo ra dưới đất.

Tĩnh n giờ mới tỉnh hồn lại, biết sự tình không xong, vội vàng kêu lớn: “mau, mau thông báo với trụ trì, nói yêu nghiệt chạy thoát khỏi Trấn Yêu Bảo rồi”. Hắn vừa nói xong, lập tức vũ lộng song chưởng bay lên, đuổi nhanh về hướng Trần Nhược Tư và Linh Cơ, miệng hô lớn: “yêu nghiệt, định chạy đi đâu, nếm thử một chưởng của ta đây”.

Linh Cơ và Trần Nhược Tư thấy thế đưa mắt nhìn nhau, bất đắc dĩ lắc đầu. Linh Cơ nói: “nhân loại mấy người đều là đồ không biết tự lượng sức vậy sao? Rõ ràng biết không phải là đối thủ còn ra vẻ ta đây kinh khủng lắm”.

Trần Nhược Tư nhìn nàng cười nói: “ta không có giống họ đâu, nhưng tại vài thời điểm cũng sẽ như hắn, tỉ như tại lúc bảo hộ người yêu của mình, nhất định cũng bất chấp mọi thứ”.

“Thật không?”, Linh Cơ cười: “vậy tiểu hòa thượng kia giao cho chàng xử lí, nếu để muội ra tay, hắn không sống được đâu”.

Trần Nhược Tư nheo nheo mắt đáp: “nàng muốn thử năng lực ta sao?”, nói xong tức tốc quay người lại đối diện hướng Tĩnh n, trầm tĩnh chờ tên này đuổi tới.

162. Chương 162: Thần Thạch Uy Lực

Phản ứng của Tĩnh n, Trần Nhược Tư đều thấy cả, lòng không khỏi cười thầm, mở miệng nói: “ngươi là hòa thượng chùa nào? Chớ ngốc nghếch đến nạp mạng nữa, mau về bẩm với trụ trì các ngươi: chưởng môn Bạch Vân đạo quán Hầu Quang Bình không phải như bên ngoài đồn đãi, mà thực sự là một tên ngụy quân tử. Được rồi, ta không lãng nhăng với ngươi nữa, mau về Pháp Hoa Tự thông báo đi”.

Tĩnh n nói: “ngươi chớ hồ thuyết bát đạo hồng gạt ta. Bạch Vân đạo quán mặc dù mới quét khởi, nhưng hành vi của đạo quán này toàn bộ người Trung Thổ đều biết. Ngươi nói vậy rõ ràng là muốn phá hoại tình đoàn kết người Trung thổ ta, để lũ yêu nghiệt các ngươi thừa cơ phá hoại, đừng mong ta tin lời ngươi”.

Trần Nhược Tư bất đắc dĩ thở dài nói: “ta biết lời ta nói giờ không ai tin, nhưng chờ tai nạn tới có hối hận cũng không kịp, các ngươi tự lo cho mình đi”, nói xong, hắn đưa mắt về phía Linh Cơ khe khẽ gật đầu, ý nói mau li khai, tránh viện binh của bọn họ tới làm khó.

Linh Cơ ửng tiếng, chuyển thân định rời đi.

Đột nhiên, tầng không trên đầu hai người bỗng mây đen cuộn lại, gió lớn rít lên, sấm vang chớp giạt.

Linh Cơ ý thức không ổn, vội kêu: “cẩn thận, có cường địch tới đó”.

Lời vừa dứt, tầng không phía xa truyền lại một tiếng hùng hậu: “yêu nghiệt, còn không mau bó tay chịu trời!”, rồi từ trong đám mây đen, vài đạo điện quang thoát ra kích tới hai người Trần Nhược Tư và Linh Cơ.

Linh Cơ lòng đầy kinh hãi thốt: “thực không ngờ nhân loại còn có nhân vật pháp lực cao cường như vậy”, nàng nhanh chóng di động tới bên người Trần Nhược Tư cầm chặt tay hắn, dẫn hắn cấp tốc hạ xuống.

Nhưng mấy đạo điện quang kia tốc độ cực nhanh, quang mang chói mắt, tựa như mọc thêm đôi mắt vậy, không chút chậm trễ đuổi theo hai người.

Tĩnh n thấy vậy, biết là trụ trì đang khống chế pháp khí có công năng hô phong hoán vũ của bản tự “Thần Lực Thạch” công kích hai người. Hắn đắc ý cười to, biết mình có động thủ thêm cũng bằng thừa, biết điều lui về phía sau nhìn kịch hay.

“Thần Lực Thạch” là pháp khí, cũng là chí bảo trấn tự của Pháp Hoa Tự. Khối đá này tuy chỉ to ngang quả trứng nhưng lại cực nặng, ít nhất cũng phải vài chục tấn!!!

Tương truyền rằng, một cao tăng đắc đạo tại lúc Thánh sơn bị hủy, cố gắng dùng lực lượng hữu hạn của mình ngăn cản sự sụp đổ của Thánh sơn, kết quả tất nhiên không nói cũng biết. Cuối cùng, ông ta hết lực, hi sinh tính mạng mình cũng chỉ giữ được một khối đá nhỏ của Thánh sơn này thôi.

Khối đá đó cũng chính là chí bảo Thần Lực Thạch của Pháp Hoa Tự bây giờ.

Tất nhiên đó chỉ là truyền thuyết thôi, không ai thực sự rõ lai lịch chân chính của Thần Lực Thạch này. Từ lúc Pháp Hoa Tự xuất hiện trên đời, khối đá này đã được lưu trong miếu tự thờ phụng. Mấy đời trụ trì Pháp Hoa Tự sau này có ý muốn tìm hiểu sao khối đá nhỏ vậy mà lại nặng kinh hoàng thế.

Thật xảo kì, bọn họ không tìm ra nguyên nhân sức nặng của khối đá, nhưng lại ngẫu nhiên biết được khối đá này ẩn chứa lực lượng siêu cường. Tầng ni Pháp Hoa Tự từ đó dốc lực vài trăm năm nghiên cứu, cuối cùng nắm được cách sử dụng loại lực lượng này, cái tên Thần Lực Thạch cũng tại lúc bọn họ sử dụng được lực lượng của nó mới đặt ra, từ đó cũng chính thức được coi là trấn tự chí bảo.

Trần Nhược Tư cùng Linh Cơ vừa hạ xuống đất, mấy đạo điện quang kia đã đuổi tới gần vài xích. Linh Cơ biết tránh né không còn kịp, nàng vội dùng lực lượng đẩy Trần Nhược Tư bắn ra xa, bản thân vận đủ lực lượng dồn vào hai tay, một quang cầu cực lớn nháy mắt thoát ra bắn lên không.

Trần Nhược Tư bị Linh Cơ đẩy ra đột ngột như vậy, bất ngờ mất đi trọng tâm, thân hình phi ra ngoài vài trượng mới bình ổn lại. Hắn thấy Linh Cơ dùng sức một người nghênh đỡ vô số điện quang kia, lòng tức thì kinh hoàng thất thố lo lắng cho nàng. Hắn đột ngột đảo người, huy chương nhắm bộ vị trung ương của điện quang kích lên một chưởng.

Thực xảo hợp, thời khắc Trần Nhược Tư quay người phi lại, lại trùng ngay thời điểm Linh Cơ phát ra quang cầu kia.

Mấy đạo điện quang kia sắp bị quang cầu kích trúng thì đột nhiên hợp lại thành một, hóa thành một cột sáng loe loe điện quang.

Trên cột sáng, điện đỏ lòe lòe, lửa xanh loe loe.

Trần Nhược Tư thấy vậy, lòng đầy sợ hãi và kinh khủng, nhưng hắn tuyệt không dừng lại, thậm chí còn tăng tốc xông lên.

Linh Cơ thấy vậy, gào lên sợ hãi: “mau lui đi, chàng muốn chết sao?”, đáng tiếc tiếng kêu của nàng đã sớm bị tiếng sấm ầm ầm trong không trung át mất, Trần Nhược Tư căn bản không có nghe thấy.

Lời vừa dứt, một tiếng “Ầm” đã vang lên, quang cầu Linh Cơ phát ra đụng vào phần đầu của cột sáng, tia lửa tức thì bắn lên, hỏa quang chói lóa, chớp giật liên hồi, hơi nóng rợn kinh, nhanh chóng lan ra bốn phía.

Mà thân thể Trần Nhược Tư bề ngoài nhìn tựa như một thanh kiếm kim quang chớp động, kim quang này chính là Ngọc lân giáp, hộ thân tiên khí, Vạn Tượng Càn Khôn Quyển cùng năng lượng bản thân hắn, bốn loại lực lượng kết hợp tạo thành. Cùng giây khắc tiếng nổ vang lên, thân thể kim kiếm này không chút chậm trễ phá thủng vùng ngoài của cột sáng, đánh thẳng vào trong. Quang trụ bị chém đứt một phần, hướng công kích chệch đi trúng vào một gờ núi gần bên.

“Ầm”, thêm một tiếng nổ lớn nữa, đất đá trên gò núi tức thì nát thành đất vụn, bụi tung mù mịt.

Tại thời điểm thân thể Trần Nhược Tư gần chạm vào cột sáng, một cỗ lực lượng cực mạnh đánh trúng người Linh Cơ. Mặt đất nơi nàng đứng lún xuống cả trượng. Tại nàng tức thì ù đi không nghe thấy gì nữa, đôi mắt cũng chỉ nhìn thấy một vùng trắng lơ mơ, thân thể theo nền đất bị đánh lún xuống.

Tình n đứng cách đó vài trượng thấy vậy vội vàng lui xuống thoát khỏi hơi nóng đang lan tới. Mấy hòa thượng năng lực thấp dưới đất kia cùng những tòa kiến trúc không cách nào di động, đều bị lửa nóng vô tình thôn phệ sạch.

Thời gian tính từ lúc thân thể Trần Nhược Tư chạm vào cột sáng cho tới lúc hắn vượt qua chỉ có vài giây, lại thêm hắn tấn công từ mặt bên nên không thực sự phải chịu lực công kích thực sự của cột sáng. Hắn cũng chỉ cảm giác thân thể tựa như bị một cỗ lực lượng cực mạnh vây lấy ép tới hắn, nhưng chờ lúc hắn thoát ra cột sáng, cảm giác bản thân không hề trọng thương, chỉ có chút không khỏe mà thôi, song hắn không đành chỉ phi hành mà tiếp tục phi về phía trước.

Mấy phút sau, mây đen tản đi, gió xoáy ngưng lại, sấm vang chớp giật không còn, cảnh tượng trên không trung cũng trở lại vẻ bình yên, chỉ còn dư âm của tiếng nổ cùng hơi nóng hầm hập dưới mặt đất như chứng minh dấu vết lực lượng khủng khiếp của Thần Lực Thạch mà thôi.

Trần Nhược Tư đứng tại không trung, ngơ ngơ nhìn tình cảnh dưới mặt đất, lòng đau như cắt, nước mắt tức thì trào ra, khe khẽ hô: “Linh Cơ, Linh Cơ, nàng ở đâu?”

Trần Nhược Tư sững người vài phút rồi như phát cuồng, mãnh liệt phi xuống cái hố lớn nơi còn là vị trí Linh Cơ đứng ban này.

Trần Nhược Tư mang theo tâm lí bi thương đau đớn, chạy khắp nơi xung quanh tìm tung tích Linh Cơ.

Thời gian từng giây từng phút qua đi, Trần Nhược Tư đã lật tung vô số cự thạch, đào hàng chục cái hố nhưng đều không thấy hình bóng Linh Cơ đâu, lòng dần mê man, tâm lí hẩn sinh ra một cảm giác bất tường, nhưng hẩn vẫn tuyệt không chịu tin đó là sự thật. Hẩn gục người xuống đất, nước mắt như mưa, hai tay đập cuồng xuống mặt đất, miệng không ngừng hét: “không, không thể như vậy, lực lượng của ta còn kém hơn nàng rất nhiều, nàng nhất định không có chuyện gì, không có chuyện gì. Ta nhất định phải tiếp tục tìm, nhất định phải tìm thấy nàng”.

Lại thêm vài lượt tìm tòi vẫn không thấy tung ảnh Linh Cơ đâu, Trần Nhược Tư rốt cuộc hoàn toàn tuyệt vọng, trái tim cũng như vỡ vụn, một cơn đau như xé toàn thân lan tới. Cơn đau này cơ hồ truyền tới từng tế bào trên người hẩn, từng bộ phận cơ thể như đều đau đớn vì Linh Cơ. Hẩn bắt lực quỳ trên đất, ngốc ngốc nhìn về một nơi vô định, ánh mắt lúc này chỉ nhìn thấy huyền giác, tư tưởng cũng chìm đắm vào dĩ vãng vui vẻ cùng Linh Cơ.

163. Chương 163: Từ Bi Vi Hoài

Chính tiếng cát sỏi lạo xạo này một lần nữa khơi dậy chút niềm tin trong lòng hẩn, Trần Nhược Tư đi tới trước khối đá, không ngừng dùng tay đào bới vô số sỏi đá lên tìm tung tích Linh Cơ.

Hoàng thiên bắt phụ hữu tâm nhân, tại lúc đào sâu hơn một mét, hẩn rốt cuộc ngửi thấy một cỗ máu tanh cùng hương thơm hòa trộn. Hẩn biết mùi hương này chỉ có trên người Linh Cơ, cũng chỉ có trên người nàng hẩn mới được ngửi mùi hương mê người như vậy.

Có tin tức chỉ dẫn này, Trần Nhược Tư yên tâm hơn nhiều, rất nhanh, hẩn đào sâu thêm nửa mét, rốt cuộc nhìn thấy y phục Linh Cơ. Hẩn cẩn thận dọn dẹp cát đá lớn nhỏ trên người nàng, đỡ Linh Cơ lên. Hẩn đưa tay tới mũi nàng, giật mình kinh hãi khi không thấy có chút hơi thở, sợ tới rùng người, vội vàng dùng lực ấn xuống bụng Linh Cơ, sau vội vã dùng miệng áp chặt lên miệng nàng thổi hơi vào trong.

Hẩn lặp đi lặp lại hai hành động này không biết bao nhiêu lần, rất may là nỗ lực của hẩn rốt cuộc không lãng phí, Linh Cơ đã từ tay diêm vương diện may mắn trở về.

Thấy Linh Cơ đã có chút hô hấp, Trần Nhược Tư tiếp tục dùng phương pháp liệu thương đặc biệt của mình chữa trị cho nàng.

Theo thời gian tối đi, mặt trời đã ngả bóng tà, từ từ lặn xuống bên kia dốc núi, trời chiều tan đi nhường chỗ cho bóng tối dần lan. Nơi tầng không xa xôi truyền lại vài tiếng chim kêu gọi bầy, màn đêm buông xuống, vầng trăng cũng từ từ mọc lên tỏa ánh sáng mát dịu nhưng lạnh lùng, khiến người cảm giác có chút thê lương.

Chúng tăng nhân Pháp Hoa Tự dưới mệnh lệnh của trụ trì đều tay chân bận rộn, họ thấp đuốc lên rồi xuống núi, tìm kiếm khắp nơi xung quanh.

Tới nửa đêm, các tăng nhân tìm thấy nơi Trần Nhược Tư đang trị thương cho Linh Cơ. Bọn họ giờ cao đuốc đứng vây lấy Trần Nhược Tư và Linh Cơ ở giữa, cũng không phát động công kích. Trong lòng mấy người này, thấy hai người còn sống thực là một việc không thể tin nổi.

Thiện Ngộ trầm mặc một lúc rồi sai người báo tin cho trụ trì.

Trần Nhược Tư không chút nào vì mấy hòa thượng này tới mà ngừng trị thương cho Linh Cơ. Giờ trong mắt hẩn, không gì trọng yếu bằng việc nhanh chóng cứu tỉnh nàng.

Khi trụ trì Pháp Hoa Tự Từ Hàng dẫn theo chúng đệ tử chạy tới chỗ Trần Nhược Tư thì trời đã sáng.

Từ Hàng thấy tình cảnh Trần Nhược Tư liệu thương cho Linh Cơ, không khỏi kinh ngạc cùng cảm thán vô cùng. Lão thở dài một tiếng, lòng tự hỏi: “yêu nghiệt bọn chúng còn có cảm tình sâu sắc như vậy, quyết không bỏ rơi đồng bọn, nguyên vì đồng bọn mà hao tổn năng lượng bản thân, thậm chí là hi sinh tính mạng, nhân loại chúng ta có thể làm được như vậy không?”

Tĩnh n nhìn Trần Nhược Tư và Linh Cơ, cười nhẹ một tiếng nói: “trụ trì, giết bọn chúng đi, coi như chúng ta vì dân trừ hại. Nếu giờ thả bọn chúng đi, ngày sau chỉ e không biết bao nhiêu nhân loại sẽ chết dưới tay chúng”.

Thiện Ngộ liếc Tĩnh n đầy lạnh lùng nói: “Tĩnh n sư huynh, cái này chưa thể nói trước được. Tôi thấy hai người này tuyệt không phải hạng giết người thành tánh, lúc trước huynh truy cản bọn họ, tôi nhìn qua Linh kính đều thấy rất rõ ràng. Bọn họ lúc đó nếu muốn giết huynh thực rất đơn giản, nếu không giờ huynh cũng không còn khả năng đứng đây bây giờ đâu”.

Tĩnh n nghe thế giận dữ vô cùng, tay nắm thành quyền, bước thẳng tới chỗ Thiện Ngộ. Thiện Ngộ vội vàng tránh qua cú đánh của hắn, đi tới bên người trụ trì nói: “trụ trì, giờ xử lí hai người này thế nào? Đệ tử thấy nên bỏ qua, cho bọn họ một đường sinh lộ?”

Tĩnh n thấy mình đánh trượt định xông lại tiếp, đúng lúc bị Từ Hàng quay qua bắt gặp hành vi hung hăng của hắn, Từ Hàng lập tức quát: “người cũng quá lớn mật đi, trước mặt ta còn dám điều vô dương oai như vậy, còn không mau đứng sang một bên”.

Sắc mặt Tĩnh n tức thì chợt biến, mặt đầy hậm hực đứng sang một bên, ánh mắt hung hăng nhìn Thiện Ngộ, tâm lí tức giận nói: “khốn khiếp, nhất định có một ngày ta sẽ cho người biết sự lợi hại của ta”.

Từ Hàng nhẹ vỗ vai Thiện Ngộ, khẽ gật đầu: “cũng được, cứ làm theo ý con, tha được người thì nên tha. Đi nào, chúng ta trở về thôi”.

Từ Hàng ra mệnh lệnh xong, chúng hòa thượng đều nhất tề vâng mệnh rời đi, chỉ còn lại Thiện Ngộ, Từ Hàng, Tĩnh n cùng vài tên tâm phúc của hắn ở lại.

Từ Hàng quay đầu nhìn Tĩnh n, khẽ lắc đầu nói: “người cũng trở về đi, ta cùng Thiện Ngộ sẽ về sau”.

Tĩnh n ầm ức trừng mắt nhìn Thiện Ngộ, hàm hồ vâng mệnh, phát tay kéo thủ hạ rời đi.

Việc Thiện Ngộ mở lời với Từ Hàng xin tha cho bọn họ, Trần Nhược Tư nơi này đều nghe thấy cả, cũng chỉ biết ghi nhận trong lòng, bởi giờ hắn không thể phân tâm, không cách nào cảm tạ Thiện Ngộ, nhưng trong lòng cũng thầm tạ ơn vô số lần.

Chờ Tĩnh n rời đi rồi, Từ Hàng lấy ra một tấm địa đồ, trở vào một điểm trên địa đồ nói với Thiện Ngộ: “Thiện Ngộ, ta xem hai người bọn họ giờ không có người hỗ trợ không được. Con ở chỗ này bảo hộ đi, chờ bọn họ có thể đi được, dẫn tới khu đất thần bí này, họa may có thể giúp bọn họ liệu thương, giảm bớt thương thế trong người”.

Thiện Ngộ tiếp lấy địa đồ, cẩn thận nhìn một lượt rồi nghi hoặc hỏi: “đây không phải là phụ cận hải vực phía bắc sao? Chỗ đó con thường đi qua, sao không phát hiện có nơi nào thần bí?”

“Hà hà”, Từ Hàng mỉm cười nói: “con cứ đi rồi sẽ biết. Giờ ta phải trở lại xử lí sự vụ trong tự, cẩn thận chiếu cố hai người bọn họ”, nói xong, Từ Hàng vuốt vuốt râu quay người lại, cười quỷ dị nhún mình bay đi, nhắm thẳng hướng Pháp Hoa Tự.

Từ Hàng đi xong, Thiện Ngộ bước gần lại, tới trước hai người Trần Nhược Tư tầm hơn trượng thì dừng lại, ngồi xuống tĩnh lặng nhìn hai người Trần Nhược Tư. Hắn cũng không nghĩ ngồi xuống một lần như vậy lập tức qua gần một ngày. Chờ mặt trời sắp lặn mới thấy Trần Nhược Tư bỏ tay khỏi người Linh Cơ, ngồi xuống điều tức một chút rồi quay sang Thiện Ngộ cảm tạ: “xin hỏi đại sư xưng hô thế nào, vừa rồi nhờ ơn đại sư cầu tình cứu giúp, nếu không vị bằng hữu này của tôi chỉ sợ không còn tính mạng”.

“Ta pháp hiệu là Thiện Ngộ, tùy người muốn gọi thế nào thì gọi”, Thiện Ngộ cười nói tiếp: “chúng ta là người tu hành, lấy từ bi làm gốc, cứu giúp người có thể cứu, kẻ sát nhân tạo nghiệt ắt sẽ bị trời quả báo”.

Trần Nhược Tư thở dài một tiếng nói: “nếu người trong thiên hạ đều được như đại sư, tin tưởng nhân loại sẽ càng hòa hợp, càng thêm đoàn kết, sao có chuyện để cho yêu ma quỷ quái có cơ hội nổi lên”.

“Thí chủ còn trẻ tuổi mà đã có tấm lòng thương yêu thiên hạ như vậy, thực khiến người bội phục”, Thiện Ngộ đổi cách xưng hô, liếc nhìn Linh Cơ một cái rồi nói tiếp: “cô gái này không phải nhân loại, thí chủ vì sao không nở bỏ rơi cô ta, còn cam chịu hao tổn năng lượng của mình. Thí chủ nên biết, người với yêu vốn đều là thể bất lương lập”.

“Ài”, Trần Nhược Tư cười nhẹ, khẽ vuốt mái tóc mềm mại của Linh Cơ: “chuyện này có nhiều nguyên do, một lời khó hết. Nhưng tôi không tin yêu quái tàn nhẫn bằng con người, ít nhất những yêu ma tôi biết đều tử tế hơn nhiều kẻ tự xưng là chính nhân quân tử gấp trăm lần”.

Lời này của Trần Nhược Tư cũng thực là những gì hắn đã tự thân trải qua. Hắn gặp qua Y nữ thú, Mộng Tuyết cùng Linh Cơ trước mặt, đâu có ai là nhân loại, song những gì bọn họ làm quả thực so với Hầu Quang Bình, Lí Hữu Quyền, Quý Vân Hùng kia quả thực tốt đẹp gấp trăm ngàn lần.

Thiện Ngộ nói: “nghe khẩu khí của thí chủ, tựa hồ đối với một số nhân loại hết sức bất mãn thì phải, không biết có thể thổ lộ một chút không?”

Trần Nhược Tư thở dài, trầm mặc hồi lâu, cuối cùng từ từ đem những hành động của Hầu Quang Bình nhất nhất nói ra.

Thiện Ngộ nghe xong, có chút không dám tin nhìn Trần Nhược Tư trừng trừng, qua nửa ngày mới thốt được một câu: “thực không dám tin trên thế gian này còn có kẻ âm hiểm như vậy, thực hổ cho ta còn coi hắn là thần tượng, thật là xấu hổ a, ta lại đem một kẻ khốn khiếp như vậy coi làm thần tượng”.

Trần Nhược Tư đứng dậy, ôm lấy Linh Cơ nhìn Thiện Ngộ nói: “khó có được người tin lời nói của tôi, mong đại sư có thể đem hành động của Hầu Quang Bình bẩm cáo với trụ trì quý tự, để ông ta cẩn thận đề phòng”, nói tới đây, Trần Nhược Tư ho khan một tiếng rồi tiếp: “được rồi, mong đại sư bảo trọng, tôi phải dẫn nàng đi thôi. Nếu như hữu duyên, tôi tin tưởng chúng ta sẽ còn ngày gặp lại”.

Trần Nhược Tư nói xong quay mình định rời đi thì Thiện Ngộ bước lại ngăn nói: “thí chủ xin dừng bước, trụ trì tự ta dẫn ta dẫn hai người tới một địa phương thần bí, người nói chỗ đó sẽ giúp ích cho thương thế của hai người, hẳn thí chủ sẽ không cự tuyệt a?”

Trong lòng Trần Nhược Tư lúc này chỉ mong trị khỏi thương thế cho Linh Cơ, nghe đối phương nói có nơi giúp ích cho việc liệu thương, tức thì cao hứng đáp: “vậy tốt quá, xin làm phiền đại sư”.

Thiện Ngộ khách sáo vài câu, dẫn Trần Nhược Tư đi về phụ cận hải vực nơi phía bắc Pháp Hoa Tự.

164. Chương 164: Tẩu Tiến Hãm Tịnh

Trần Nhược Tư ôm Linh Cơ nhìn Thiện Ngộ nói: “Thiện Ngộ đại sư, nơi này cái gì cũng không có, thần bí ở chỗ nào? Tôi thực không biết trụ trì yêu cầu đại sư dẫn tôi đến đây là có ý tứ gì?”

Thiện Ngộ nghe vậy, tâm lí cũng bắt đầu băn khoăn trụ trì có phải có dụng tâm khác hay không, nhưng hắn cũng chẳng biết nói thế nào, chỉ đành ứng tiếng đáp: “Trần thí chủ, không nên nóng vội. Trụ trì tự ta không có tính thích gạt người, người nói ở đây có lực lượng thần bí thì nhất định là có. Chúng ta sao không đi xem xét một vòng, nói không chừng sẽ tìm thấy đấy”.

Trần Nhược Tư đành đồng ý, ôm Linh Cơ, cẩn thận đi lại xem có gì lạ lùng trên mặt đất.

Qua hồi lâu, Thiện Ngộ đi tới cuối bãi cát, nhìn thấy một bức tường đá gần bên núi, phát hiện có chút dị trạng vội cao giọng hô: “Trần thí chủ, người mau lại đây, có lẽ vị trí lực lượng thần bí mà trụ trì nói chính tại chỗ này”.

Trần Nhược Tư đáp tiếng bước lại, thấy phía trước tường đá chừng ba mét có một khu vực hình tròn đường kính độ hai mét, lúc này không ngừng có bạch quang chớp động. Trần Nhược Tư cảm thấy kì quái vô cùng, nhưng hắn cũng không nghĩ nhiều, lập tức ôm Linh Cơ đi tới khu vực đó.

Thiện Ngộ nghi hoặc nghĩ: “trước mình vẫn hay qua lại chỗ này, sao không bao giờ phát hiện địa phương kì dị như này? Thực rất kỳ quái”, hắn lắc đầu, nghĩ thế nào cũng không ra nguyên nhân bên trong”.

Trần Nhược Tư ôm Linh Cơ đi tới khu vực tỏa bạch quang kia, hần cảm giác có một cỗ lực lượng ôn hòa tràn nhanh vào cơ thể, khiến hần cảm giác toàn thân thoải mái vô cùng, lòng hưng phấn nghĩ: “a, a, thế gian thực kì quái, không gì không có, cả địa phương có thể giúp cho người ta thoải mái vô cùng thế này cũng có, nếu có thể vĩnh viễn ở tại nơi này, vậy so với đi khắp thiên hạ còn thích thú hơn nhiều”.

Trần Nhược Tư cảm thụ khoái cảm một phen, chính định đặt Linh Cơ xuống giúp nàng liệu thương. Lúc này, một thanh âm quái dị không biết từ đâu truyền tới rót vào tai hần: “ngươi thực muốn vĩnh viễn ở tại nơi này hả? vậy ta sẽ thành toàn cho ngươi, ha ha ha”.

Thanh âm vừa dứt, đột nhiên khu vực Trần Nhược Tư đang đứng bỗng gió lớn bốc lên, thổi càng lúc càng nhanh, nháy mắt đã hóa thành một cơn lốc vây Trần Nhược Tư và Linh Cơ ở giữa. Trần Nhược Tư ôm chặt Linh Cơ sợ nàng bị lốc thổi bay, uất hận chửi: “khốn nạn, không ngờ tên lừa trọc ngươi cũng hãm hại chúng ta”.

Thiện Ngộ đứng bên ngoài thấy vậy, giật mình tái mét, vội lui lại vài bước, nghi hoặc nghĩ: “đây là chuyện gì? Sao có thể thế được?”

“Ha ha ha”, một tiếng cười lớn từ phía sau truyền tới, rồi một nhân ảnh nhoáng lên xuất hiện bên người Thiện Ngộ. Thiện Ngộ tử tế nhìn lại, thấy người tới là trụ trì, vội vàng hỏi: “trụ trì, bọn họ bị xoáy lốc cuốn lấy rồi, người mau nghĩ biện pháp cứu bọn họ”.

“Không vội, không vội, cái này với bọn họ có ích đấy”, Từ Hàng cười nhẹ, từ từ nhắc tay đặt lên vai Thiện Ngộ, đột nhiên khuôn mặt lão trở nên đanh ác, hừ lạnh nói: “hỗn đản, mi cũng đi theo bọn chúng đi, ta từ lâu đã ngứa mắt thẳng lăm chuyện như ngươi lăm rồi”, nói xong đẩy mạnh một cái, Thiện Ngộ cũng rơi luôn vào trong lốc xoáy.

Từ Hàng nhìn cơn lốc đặc ý cười, mặc niệm một đoạn chú ngữ. Tức thì lốc xoáy ngừng lại, mặt cát khôi phục lại vẻ bình thường, tựa như cái gì cũng không có phát sinh, chỉ có Trần Nhược Tư, Linh Cơ và Thiện Ngộ vừa ở đây là không thấy đâu.

Từ Hàng cười quỷ dị, tự thì thầm: “tiểu tử, coi như ngươi xui xẻo, ai bảo ta nhìn trúng bảo vật kia trên tay ngươi, nếu không đoán sai, đó hẳn là Vạn Tượng Càn Khôn Quyển của Bồ Đà Tự. Hừ, giờ ta không có thời gian xử lí các ngươi, chờ làm xong mọi việc sẽ tới lấy bảo vật trên tay ngươi”. Từ Hàng nói xong, “ha ha ha” vài tiếng, nhún mình nhảy lên gờ núi, rất nhanh đã biến mất.

Trần Nhược Tư, Linh Cơ và Thiện Ngộ bị cơn lốc kia quán cho tới đầu óc quay cuồng, bị thổi vào một trong sơn động tối om. Trần Nhược Tư chỉ thấy đầu óc mê man, lúc này, mùi khí tanh tưởi từ trong động thổi ra xộc vào mũi hần, thiếu chút khiến hần nôn mửa, nhưng cũng may, cái mùi này khiến cảm giác chóng mặt của hần cũng bớt đi không ít. Hần vội giơ tay bịt mũi, lấy ra một tấm linh phù, mặc niệm chú ngữ rồi ném lên không trung. Trong nháy mắt, hang động bị ánh sáng từ linh phù phát ra trở nên sáng sủa hẳn.

Trần Nhược Tư liếc một cái thấy ngay Thiện Ngộ nằm trên đất, hần rảo chân tới bên người Thiện Ngộ, giận dữ đá một cái: “khốn kiếp, tại ngươi nên chúng ta mới bị lừa vào địa phương quỷ quái này”, nói xong, hần mặc kệ Thiện Ngộ, bước tới nơi Linh Cơ đang nằm.

Thiện Ngộ đau khổ xoa xoa chỗ vừa bị đá, cười khổ nhìn Trần Nhược Tư: “xin lỗi Trần thí chủ, ta cũng là trúng kế, thì ra đều là trò quỷ của trụ trì bày ra”.

“Cái gì, ngươi nói cái gì?”, Trần Nhược Tư hỏi luôn hai tiếng.

Thiện Ngộ bèn đem chuyện bên ngoài lốc xoáy khi nãy kể ra một lượt.

Trần Nhược Tư kinh ngạc nhìn Thiện Ngộ, biểu tình không tin nổi nói: “sao lão ta lại làm vậy, rốt cuộc là vì cái gì? Ngươi từ trước tới nay không phát hiện ra lão ta có gì kì quái sao?”

Thiện Ngộ lộ một tia bi thương, qua hồi lâu cuối cùng lắc đầu không nói.

Trần Nhược Tư thấy vậy, biết tâm lí hòa thượng giờ không dễ chịu, nên cũng không truy hỏi nữa.

Đột nhiên nơi sâu trong hang động truyền ra vài tiếng “chi chi”, tiếp đó có tiếng người lớn giọng quát: “cút ngay, mấy tên gia hỏa tởm lợm các ngươi”.

Trần Nhược Tư nghe tiếng động thì ngậy ra chốc lát, ôm Linh Cơ dậy, nhìn Thiện Ngộ nói: “nơi này vẫn còn người sống, đi thôi, chúng ta lại xem xem, coi người kia bị nhốt tại đâu”. Trần Nhược Tư nói xong, chân bước lên vùng đất nhầy nhụa, mượn ánh sáng linh phù tỏa ra đi sâu vào phía trong.

Càng đi, mùi hôi của những sinh vật thối rữa tỏa ra càng nồng, cơ hồ khiến hần ngất xỉu tới nơi, chỉ đành thở ra không dám hít vào. Kì thực, cũng không chỉ là khó ngửi, mà hần căn bản cũng không dám hít vào cái mùi kinh khủng kia. Thiện Ngộ bịt chặt mũi, cẩn thận theo sát Trần Nhược Tư, từ từ cùng tiến về phía trước.

Cũng không biết bọn họ đi được bao lâu, đột nhiên một thân ảnh to cỡ chim ưng từ vách hang bay ra, phi thẳng tới Trần Nhược Tư. Trần Nhược Tư kinh hãi, vội lách mình tránh qua. Bóng đen kia đánh trượt, lượn trong không trung một vòng rồi lại lao xuống, nhưng mục tiêu của nó lần này là Thiện Ngộ đằng sau.

Trần Nhược Tư thấy thế vội kêu: “Thiện Ngộ đại sư, cẩn thận, vật này khả năng có độc, chớ để nó cắn trúng”. Nhưng tiếc là tiếng hô của Trần Nhược Tư vẫn muộn, bóng đen kia đã lao tới trước người Thiện Ngộ, hung hăng cắn một miếng trúng cổ hần. Thiện Ngộ hoang mang giơ tay tóm lấy bóng đen, đập mạnh thân hình nó xuống đất.

Bóng đen kia giằng co dưới mặt đất vài giây, kêu “chi chi” vài tiếng, cuối cùng không động đậy nữa.

Thiện Ngộ tử tế nhìn bóng đen vừa cắn trúng mình xong, thấy đó là một con dơi hút máu, hần tiến thêm một bước, giậm dũ đập thêm hai phát lên mình con dơi, miệng chửi: “súc sinh, đồ súc sinh các ngươi cũng muốn khi dễ ta, để ta xem rốt cuộc là ai khi dễ ai?”, nói xong, đầu óc không khỏi nhớ lại cảnh mình bị trụ trì lợi dụng, lòng đau như cắt, bất tri bất giác vài giọt lệ trào ra.

Trần Nhược Tư thấy bộ dạng đau khổ của Thiện Ngộ, lòng không khỏi có chút buồn cười, song hần cũng không cười ra tiếng, chỉ vội cúi đầu trộm nghe rằng một cái, ngẩng lên nói: “không nên vì kẻ mặt người dạ thú kia mà đau lòng, đi nào, chúng ta phải nghĩ biện pháp thoát khỏi đây thôi”, nói xong, tiếp tục tiến về phía trước.

Thiện Ngộ lau khô nước mắt, có chút ngượng ngùng đáp lời, bám sát theo sau.

Trần Nhược Tư ôm Linh Cơ, cùng Thiện Ngộ đi sâu vào trong. Chừng hơn mười phút sau, một tiếng kêu như từ cổ họng rít lên lại truyền tới: “ha ha, lại có người tới làm bạn với ta rồi. Từ Hàng kia rốt cuộc là thể loại gì, rốt cuộc phải chờ hần gây bao nhiêu tội nghiệt nữa mới chịu báo ứng đây?”

165. Chương 165: Kì Xảo Chi Sự

Trần Nhược Tư thấy vậy, không khỏi hít sâu một tiếng, giậm dũ nghĩ: “xem tình hình người kia hần là bị khóa sắt khóa rất lâu rồi. Lão hòa thượng khốn kiếp kia quả không biết còn là người hay không, lại có thể hành hạ người ta đến thế. Ta sau này thoát được, nhất định phải tính sổ với lão”. Trần Nhược Tư trầm mặc một lát, bước chân nhanh hơn, đi thẳng tới chỗ người bị xích sắt trói kia.

Trần Nhược Tư ôm Linh Cơ, đi tới cách người kia chừng một mét, tìm một chỗ tương đối sạch sẽ đặt nạng xuống, nhìn người bị khóa kia nói: “xin chào, vừa rồi tiếng kêu là do người phát ra phải không? Người cũng bị Từ Hàng lừa lừa tới hả?”

“Phi”, người kia lắc lư cái đầu thật mạnh, đem mớ tóc bù xù trước mặt lật sang một bên, lộ ra một bộ mặt già nua trắng bệch, con ngươi sâu hoắm. Tuy là vậy, song ánh mắt người này vẫn rất có thần, lão ta nhìn Trần Nhược Tư một lượt, nói: “tên lừa trọc kia mà có bốn sự bắt ta sao? Nếu không phải lão ta dùng mê dược hại chúng ta, chúng ta sao có thể rơi vào trong tay hần?”

“Chúng ta? Chẳng nhẽ ngài còn có đồng bọn bị nhốt ở đây sao?”, Trần Nhược Tư kinh ngạc nhìn ngó xung quanh: “bọn họ ở đâu? Cũng bị nhốt chỗ này hả?”

“Ha ha ha”, người kia cười to vài tiếng, thanh âm đầy thê lương: “ba bộ xương sau lưng ngươi chính là đồng bạn của ta”.

Thiện Ngộ tiến lại, tử tế nhìn người này, bỗng kinh ngạc nghĩ: “vị lão nhân này không phải nửa năm trước được trụ trì mời từ Tĩnh Tâm đạo quán tới sao? Sao nay lại biến thành bộ dạng thế này?”, nghĩ tới đây

hắn vội hỏi: “vị tiền bối này, ngài có phải một trong bốn vị đạo trưởng Tĩnh Tâm đạo quán tới Pháp Hoa Tự làm khách nửa năm trước không?”

Lão nhân tử tế nhìn Thiện Ngộ một hồi, lớn giọng thét: “tên đầu trọc khốn khiếp, ta nhận ra ngươi, ngươi không phải là thủ hạ của tên trụ trì chó má kia sao? Lúc đó chính bởi uống trà do ngươi mang lên mới khiến chúng ta bất tỉnh. Chờ chúng ta tỉnh lại đã bị nhốt ở địa phương quỷ quái này rồi. Ha ha ha, thực không ngờ ngươi cũng có ngày hôm nay, ông trời quả cũng có báo ứng a”.

Thiện Ngộ ngậy ra, hồi tưởng lại tình hình lúc trước nói: “xin lỗi đạo trưởng, lúc đó tôi không biết trong trà có mê dược. Nước trà đó là do trụ trì tự mang tới trước mặt tôi, sai tôi dâng trà cho các vị. Lúc đó tôi nhớ trụ trì còn nói ‘ta đường đường một vị trụ trì, dâng trà cho người có chút không thích hợp, ảnh hưởng đến thân phận’, cho nên mới sai tôi tới dâng trà”.

Trần Nhược Tư nghe lão nhân bị khóa này là đạo trưởng Tĩnh Tâm đạo quán, hắn cũng nhớ lại tình hình sư phụ năm xưa dẫn mình tới quảng trường khai hội, lòng nghi hoặc nghĩ: “năm đó sư công bọn họ không phải là bể quan sao? Sao lại tới nơi này?”, Trần Nhược Tư xoa xoa đầu, cẩn thận nhìn lại lão nhân, hồi lâu bỗng mở miệng thốt: “sư công, người là Bác Lai sư công, đại hội lần trước người không phải nói bể quan sao? Sao lại tới nơi này?”, nói xong, nước mắt không nhịn được tuôn ra ướt mặt.

“Người là?”, lão nhân tử tế đánh giá Trần Nhược Tư, hồi lâu hỏi: “người là ai? Sao ta không có chút ấn tượng nào?”

Trần Nhược Tư nấc lên, nhẹ giọng thưa: “con là Trần Nhược Tư, đồ đệ nhỏ nhất của sư phụ Mộ Dung Thiên a”.

Lão đầu tựa hồ có chút kích động nói: “tiểu tử, người là Trần Nhược Tư, thực là Trần Nhược Tư, đã lớn lắm rồi, bảo sao ta không nhận ra mi. Lại đây, tới trước mặt để sư công xem nào”.

Trần Nhược Tư gật đầu đi tới trước mặt lão đầu. Lão đầu cố vươn tay ra đặt lên vai hắn, tử tế nhìn khuôn mặt Trần Nhược Tư, cười nhẹ gật đầu nói: “tiểu tử, lúc ta còn sống còn gặp được đệ tử môn phái, thực là may mắn. Đúng rồi, mi làm sao cũng bị nhốt vào đây?”

“Chuyện này nói ra dài lắm”, Trần Nhược Tư nhìn Thiện Ngộ một cái, lại quay sang nhìn Linh Cơ vẫn đang hôn mê, trở lại nhìn lão nhân nói: “chờ con mở được khóa sắt trên người người sẽ kể tường tận cho sư công nghe”, nói xong, hắn lấy ra thanh đoản kiếm được Thanh Hư đạo trưởng tặng cho, chém mạnh lên vòng sắt chỗ cổ tay lão nhân.

“Đinh” một tiếng, vòng sắt chỉ lóe lên tia lửa, tuyệt không bị chém rời.

Trần Nhược Tư nhìn vòng sắt trên tay lão nhân nghi hoặc nghĩ: “sao có thể như vậy, cái vòng sắt trông tầm thường vậy mà bảo kiếm này cũng không chém đứt được, chẳng nhẽ trên vòng sắt cũng bị thi pháp rồi?”, Trần Nhược Tư không tin lắm thử thêm lần nữa, kết quả tất nhiên cũng như lần trước.

Lão nhân cười nhẹ một tiếng nói: “tiểu tử, không cần lãng phí khí lực nữa, đoản kiếm này của mi tuy chém sắt như bùn, nhưng vòng sắt này đã bị hạ ‘Mật phong chú’ lên, trừ phi giải được mật chú, tức là biết ‘giải phong chú’, nếu không không cách nào chém đứt được đâu.”

Trần Nhược Tư nghe xong ngậy ra, lòng nghĩ: “‘Mật phong chú’ này là lão trọc Từ Hàng kia hạ xuống, đệ tử của hắn rất có khả năng cũng biết”, nghĩ tới đây, hắn ôm đầy bụng hi vọng nhìn Thiện Ngộ nói: “Thiện Ngộ đại sư, người có biết ‘giải phong chú’ không?”

Thiện Ngộ cười khổ lắc đầu.

Thấy bộ dạng Thiện Ngộ như vậy, lòng Trần Nhược Tư đã lạnh hơn nửa phần, hắn quay đầu nhìn Linh Cơ nghĩ: “nàng cũng biết chút chú ngữ, xem ra hi vọng duy nhất đặt trên người nàng thôi, mình phải nhanh chóng cứu nàng tỉnh dậy thôi”. Nghĩ tới đây, Trần Nhược Tư nhìn lão nhân nói: “sư công, người hãy nghỉ ngơi chút đi, con đi cứu một vị bằng hữu tỉnh dậy, sau sẽ lại nghĩ biện pháp phá vòng sắt trên người người”.

Lão nhân nói: “bằng hữu của mi thế nào, hắn bị thương rất nặng sao? Mi tính làm sao cứu hắn? trong không gian này chỉ sợ người không cách nào vận dụng chân khí trong người đâu, chỗ này đã bị lão trọc hòa ‘Tán công tán’ vào không khí rồi”.

“Không phải chứ?”, Trần Nhược Tư nghe xong, vội vàng thử vận chân khí lên, quả nhiên không thấy chút khí lưu nào tạo thành, tức giận nói: “lão lừa trọc quả nhiên âm độc. Sư công, có biện pháp nào hóa giải không?”

Thiện Ngộ vội vàng lấy từ trong người ra một cái bình nhỏ, đưa tới trước mặt Trần Nhược Tư nói: “thuốc này có thể giải được Tán công tán”.

Trần Nhược Tư tiếp lấy cái bình, tử tế nhìn qua rồi nghi hoặc trông Thiện Ngộ nói: “người sao lại có loại giải được này, xem ra cũng không phải loại chất phác gì, nói mau, người dùng độc được hại bao nhiêu người rồi?”

Về mặt Thiện Ngộ có chút ngượng ngùng nói: “Trần thí chủ, xin đừng hiểu nhầm, ta đây chưa từng hại ai, nói gì tới dùng độc được. Được này là ta dọn phòng cho trụ trì thấy được, sợ dĩ không dám dâng cho trụ trì là sợ hấn hoài nghi ta trộm đồ. Sau ta quyết định tìm cơ hội trả nó về chỗ cũ, song đều không có cơ hội thích hợp”.

“Vậy người làm sao biết thuốc trong bình này là giải được Tán công tán?”

Thiện Ngộ nói: “lúc ta dọn phòng, cũng lâu rồi, lúc đó trên bình vẫn còn chữ ghi rõ, tới giờ qua lâu vậy đều mờ hết rồi”.

Lão nhân đưa mắt nhìn Thiện Ngộ, quay đầu nói với Trần Nhược Tư: “tiểu tử, cứ uống thử đi, xem bộ dạng hấn chắc không nói dối đâu”.

Trần Nhược Tư lấy từ trong bình ra một viên thuốc, từ từ nhét vào miệng, nhưng ánh mắt hấn vẫn chăm chăm nhìn Thiện Ngộ. Hấn thấy Thiện Ngộ không chút phản ứng nào, mới thăm tin đây là giải được thật.

Trần Nhược Tư nuốt giải được vào xong lập tức thở phào một tiếng, hấn đã cảm giác được chân khí trong người mình đã chịu vận chuyển. Tâm lí hấn đầy hưng phấn, lại lấy ra hai viên giải được, cầm một viên đưa cho Thiện Ngộ: “cho người một viên, giải được còn lại thuộc về ta”, nói xong, hấn lấy viên còn lại đưa vào miệng lão nhân.

166. Chương 166: Bị Khốn Chi Nhân

Lão nhân nuốt giải được vào xong, ngậm vận một chút chân khí, lão cảm giác năng lực mình trong nháy mắt đã hồi phục như trước, thị giác và độ thính của tai, mũi đều bình thường trở lại. Đột nhiên, hai mắt lão lộ vẻ kinh dị, nhìn Linh Cơ trong lòng Trần Nhược Tư thốt: “Nhược Tư, có biết người mi muốn cứu là ai không hả?”

“Sư công, tất nhiên con biết, nàng là công chúa Minh tộc Linh Cơ”, Trần Nhược Tư không chút do dự đáp.

Lão nhân gầm vang mắng: “người biết rõ ả là yêu nghiệt còn muốn cứu nó sao, sư phụ Mộ Dung Thiên của người có biết không hả?”

Trần Nhược Tư đáp: “lâu lắm rồi con không trở về đạo quán, tình hình đạo quán giờ thế nào con cũng không rõ lắm. Nhưng con biết, nàng tuyệt không phải người xấu như mọi người nghĩ, mà còn tốt đẹp gấp trăm ngàn lần nhiều kẻ nhân loại giả nhân giả nghĩa”.

Lão nhân thở dài một tiếng, bất đắc dĩ lắc đầu, lòng cảm thán nghĩ: “trời ạ, thế này là thế nào đây? Phái ta sao lại dậy ra một tên tiểu tử hỗn đản không biết tốt xấu thế này”, nghĩ tới đây, lão đành nhắm mắt lại không nói nữa.

Trần Nhược Tư thấy sư công không hỏi han gì nữa thì cũng mừng thầm, hấn đặt Linh Cơ ngồi xuống, mình thì ngồi phía sau đặt tay lên lưng nàng, bắt đầu vận công trị thương cho Linh Cơ.

Thời gian từng giây từng phút qua đi, mùi hôi thối trong này tuyệt không tan đi, đỡ hơn lúc trước một chút, song cứ một lát lại một mùi hôi thối bay vào trong mũi họ. May mấy người Thiện Ngộ lúc này như cũng đã quen với mùi thối, không ai thấy buồn nôn nữa. Hoặc có lẽ, giờ tâm tự bọn họ giờ không để ý tới hoàn cảnh, ai nấy đều vẫn vợ với những tâm sự trong lòng mình.

Cũng không biết qua bao lâu, Linh Cơ rớt cuộc từ hôn mê tỉnh lại. Thay vì nói nàng được Trần Nhược Tư cứu tỉnh, nói nàng bị mùi hôi thối kia làm cho tỉnh lại còn hợp lí hơn nhiều.

Nàng vừa tỉnh lại, tức thì cảm giác ngực đau vô cùng, nhịn không nổi thở ra vài búng máu. Trần Nhược Tư nhanh nhẹn lấy ra một viên giải được Tấn công tán đưa lên miệng nàng, mỉm cười nói: “mau vận khí thử xem, xem trong người nàng còn chỗ nào không khỏe không?”

Linh Cơ đưa mắt nhìn hoàn cảnh xung quanh một vòng, nghi hoặc nói: “đây là chỗ nào, chúng ta không phải xuống địa ngục rồi chăng? Muội vẫn nhớ mình bị hai gã quái nhân sắc mặt đáng sợ bắt đi, nhốt vào một căn phòng màu đen, sau lại được thả ra, chuyện sau đó thì không nhớ được. Nếu muội nhớ không nhầm thì địa phương đó là nơi người trong Minh tộc phải tới sau khi chết”.

Trần Nhược Tư nhẹ vuốt má nàng, mỉm cười nói: “nàng không phải là hôn mê vài ngày, đầu óc biến thành hồ đồ rồi chứ. Chúng ta căn bản đâu có chết, còn sống sờ sờ đây mà”.

“Chàng nói gì? Chúng ta chưa có chết sao? Sao có thể vậy được?”, Linh Cơ cảm giác nghi hoặc vô cùng, nàng đưa tay sờ sờ Trần Nhược Tư: “đúng rồi, chúng ta còn chưa có chết, quá tốt rồi. Khó tin ghê, rõ ràng muội nhớ bị cổ lực lượng cường đại kia đánh trúng, sao giờ lại không bị làm sao?”

“Hà hà”, Trần Nhược Tư cười nói: “có Trần Nhược Tư ta ở đây, sao có thể để nàng bị sao chứ? Thôi, không nghĩ mấy chuyện này nữa, khẩn trương vận công trị dứt thương thế đi, ta còn chờ nàng đi cứu người đây”.

Linh Cơ vâng lời, nhìn lão nhân bên vách hang bị xích cùng Thiện Ngộ, không hỏi Trần Nhược Tư là ai, ngoan ngoãn ngâm vận công điều tức.

Trần Nhược Tư đứng dậy đi tới bên người lão nhân, ngồi xuống trước người lão nói: “sư công, người im lặng này giờ, đang nghĩ gì vậy? có thể nói cho con ba vị sư công vì sao lại chết không? Con trở ra nhất định sẽ bắt Từ Hàng kia trả giá gấp trăm ngàn lần, cũng để hấn biết mùi bị ngược đãi xem sao”.

Lão nhân cười nói: “giết hấn thì được việc gì, giết hấn các sư công mi cũng không sống lại được! oan oan tương báo đến bao giờ mới hết!, ai, mi không cần quá thương tâm, hấn nhất định sẽ bị trời cao trừng phạt, ngày hấn bị báo ứng sớm muộn sẽ tới. Mi cũng không nên để ý tới chuyện này, làm chuyện mình nên làm, làm chuyện gì có ý nghĩa, vậy mới là nẻo chánh”.

Thiện Ngộ chen miệng nói: “đạo trưởng thực từ bi vô cùng, tôi dù tu luyện thêm trăm năm nữa cũng không có được tấm lòng bao dung như người. Lại nghĩ, bao năm qua theo trụ trì ác độc kia, không biết đã bắt tri bất giác gây ra bao tội ác rồi. Nếu tôi có thể còn sống trở ra, nhất định phải bẻ môn tự phạt sám hối cả đời này”.

Lão nhân nhìn Thiện Ngộ gật đầu: “đúng với sai có gì phân biệt? thiện ác cũng chỉ là ý niệm mà thôi. Thiện Ngộ đại sư cũng không cần tự trách, chỉ cần không thẹn với lòng là được”.

“Nghe sư công giảng một lần, thực hơn cả trăm năm tu hành”, Trần Nhược Tư nịnh sư công một tiếng, nói tiếp: “Từ Hàng vì sao lại muốn hại mấy người, hấn lại động ý đồ gì chăng?”

“Chỉ có một chữ ‘tham!’”, lão nhân nhấc tay lên kéo theo vòng sắt, mấy tiếng “đinh, đinh” tức thì vang lên, lão đặt tay lên vai Trần Nhược Tư, cười nhẹ nói: “Từ Hàng vì ‘Tu thần phổ’ của phái ta mới đem chúng ta nhốt tại chỗ này. Mục đích của hấn muốn ép buộc bốn người chúng ta đọc ra nội dung Tu thần phổ. Ba vị sư công kia của mi đều không chịu nổi cực hình của hấn, sợ lộ ra nội dung bí phổ nên đều đập đầu vào vách tường tự vẫn. Từ Hàng lo ta cũng làm như bọn họ nên mới đem vòng sắt, xích sắt khóa lại, để ta có muốn tự vẫn cũng không sao thực hiện được. Nếu không ta cũng đi theo bọn họ, thì cốt cũng bị lũ chuột trong này ăn sạch rồi”.

Trần Nhược Tư thầm chửi trong lòng: “lão lừa trọc khốn khiếp, chờ ra thoát ra sẽ xử lí người thế nào”, Trần Nhược Tư thở nhẹ một tiếng nói: “sư công, người có biết làm sao thoát ra khỏi đây không? Hấn ta mỗi lần tới tra khảo mọi người là tiến vào từ chỗ nào?”

Lão nhân nói: “lúc đầu chưa bị khóa, ta cũng thử tìm qua lối ra nhưng không tìm được, có lẽ chỉ có Từ Hàng mới biết được. Mỗi lần hấn tới đây chỉ tới có một mình, không mang theo ai cả. Giờ mi bị hấn nhốt vào đây, chắc là cũng bị hấn nhìn trúng bảo vật gì trên người, nói không chừng hấn sẽ rất nhanh tìm tới”.

Thế này đi, chờ hẩn tới, chúng ta nhất lượt xông lên không chế hẩn, bức hẩn nói ra đường ra động, vậy không phải là được sao?”

“Xem ra cũng chỉ có cách này”, Trần Nhược Tư đáp lời, quay lại nhìn Linh Cơ hỏi: “Linh Cơ, nàng có biết ‘Giải phong chú’ không?”

“Biết”, Linh Cơ gật đầu đáp.

Trần Nhược Tư vừa nghe Linh Cơ biết giải chú, tâm lí hưng phấn vô cùng, nhảy cẫng lên tới trước người Linh Cơ cười nói: “vậy nàng mau giúp sư công ta hóa giải ‘Mật phong chú’ trên mấy vòng sắt này đi”.

Linh Cơ ngẩng đầu thấy lão nhân nhìn mình chằm chằm, không khỏi có chút e dè nghĩ: “lão đầu này tu vi rất cao, nếu lão ta có thể động đậy, gây bất lợi với mình, chỉ e khó ứng phó lắm. Mà lão khẳng định sẽ ngăn cản mình cùng Nhược Tư gặp gỡ...làm sao bây giờ a...”, Linh Cơ do dự hồi lâu, có chút không tình nguyện nhìn Trần Nhược Tư, rút cuộc gật đầu.

Lão nhân tựa như nhìn thấu ruột gan nàng, cất tiếng cười lớn nói: “Trần Nhược Tư người tới đây, ta dù chết cũng không tiếp nhận ân tình của một tên yêu nghiệt. Mi phải biết, người tu hành chúng ta cùng yêu nghiệt ngàn đời tới này đều thể không đội trời chung”.

Linh Cơ cười lạnh một tiếng nói: “tưởng ta nguyện ý cứu người sao? Nếu không phải nể mặt Nhược Tư, ta còn lâu mới thêm quan tâm tới người. Tuy ta là người Minh tộc, song từ xưa tới nay luôn hành động quang minh lỗi lạc, không như lũ nhân loại âm hiểm xảo trá các người, còn nữa...”, Trần Nhược Tư vội vàng kéo áo Linh Cơ ý bảo nàng không nên nói nữa. Linh Cơ đưa mắt nhìn Trần Nhược Tư, bĩu môi quay đầu sang một bên.

Thiện Ngộ vội mở miệng giải vây: “giờ chúng ta đều đi trên cùng một chiếc thuyền, không nên tính toán nhiều làm chi, có ân oán gì chờ thoát ra ngoài tính tiếp, mọi người thấy thế nào?”

Trần Nhược Tư vội vàng cất giọng phụ họa: “đúng vậy, đúng vậy, chờ ra ngoài rồi tính”, nói xong, ghé vào tai Linh Cơ thì thầm nói: “ông ấy bây giờ già rồi, nàng tranh cãi với ông già làm gì? Để cho ta một chút mặt mũi đi, được không nào?, nàng giúp ta giải ‘Mật phong chú’ đi”

“Giải từ lâu rồi, còn muốn muội giải cái gì nữa?”, Linh Cơ cười đáp lời.

Trần Nhược Tư nhắc tay, vốn định vuốt má nàng một cái tỏ ý tạ ơn, song đột nhiên nhớ ra sư công đang ở một bên, để ông ta thấy nhất định rất tức giận, bèn ngượng ngùng hạ tay xuống, dùng thanh âm rất nhỏ nói vào tai Linh Cơ một tiếng đa tạ, rồi rút đoản kiếm ra, quay mình bước tới chỗ sư công.

167. Chương 167: Pháp Thuật Chi Kính

Trần Nhược Tư chém đứt vòng sắt nơi cổ tay sư công xong, đỡ lão ngồi xuống, quan tâm hỏi: “sư công, người còn chỗ nào không khỏe không? Có cần con giúp người kiểm tra một lượt?”

Lão nhân xua xua tay, ánh mắt rời khỏi người Linh Cơ, thở dài một tiếng nói: “ta không sao, nghỉ ngơi một lát là được”.

Trần Nhược Tư ngại ngần nhìn Linh Cơ, không biết nói gì, Linh Cơ thì bộ dạng như không có chuyện gì, nhìn hẩn mỉm cười.

Thiện Ngộ bên cạnh lúc nhìn người này, lúc nhìn người kia, cũng không biết nói gì mới phải. Lúc này cả sơn động đầy hơi hám rơi vào cảnh im lặng lạ lùng.

Đột nhiên, một tiếng “chi” vang lên, một bóng đen từ trên vách động lượn xuống. Lão nhân rất nhanh ngẩng đầu lên, mắt tròng một cái, lập tức hai đạo lam quang từ trong mắt bắn ra, trúng ngay bóng đen kia. Bóng đen kêu thảm một tiếng, cổ đập cánh vài cái rồi rơi xuống đất.

Linh Cơ nhìn cảnh này thì không khỏi kinh hãi, thầm nghĩ: “lão đầu này thực lợi hại, không ngờ cả ánh mắt cũng có lực sát thương lớn như vậy, xem ra lão ta đã tu luyện thành tiên, nếu giờ phải đối phó với lão chưa chắc đã chiếm được tiện nghi. Mong lão đừng có cố chấp mãi, nếu không chờ sau này ra ngoài lại một đồng phiền toái”.

Trần Nhược Tư dùng giọng đùa vui nói: “sư công thực lợi hại, lại có thể dùng ánh mắt giết chết con dơi kia, nên con có nửa phần bản lĩnh của người thì đâu có bị người ta khi dễ”.

Lão nhân nhìn Linh Cơ một cái, cố ý cao giọng nói với Trần Nhược Tư: “mi nếu thực muốn học tập võ công, chờ ra ngoài ngoan ngoãn theo ta trở về đạo quán, không nên lẩn lộn với mấy kẻ không sạch sẽ bên ngoài nữa”.

Linh Cơ nghe thế thì ức lắm, cao giọng rít: “cái gì sạch sẽ với không sạch sẽ, ông là nói ta đầy hủ? ta có chỗ nào không sạch sẽ hủ, có ông mới là không sạch sẽ í, đầu thì bõm xồm, mặt thì nhăn nhoe, quần áo rách rưới, trông phát kinh”.

“Người nói cái gì?”, lão nhân phần nộ đứng dậy chỉ tay vào Linh Cơ nói: “người tốt nhất rời xa nó ra một chút, ra ngoài ta không muốn nhìn thấy người nữa, nếu không thì đừng trách”.

Linh Cơ hừ lạnh, trào phúng nói: “ông nói ta phải xa lánh với chàng là ta phải nghe đầy hủ? ta không làm đầy, ta còn muốn cùng chàng vĩnh viễn bên nhau, ông làm gì được ta nào, tưởng ta sợ chắc!”.

Lão nhân quay đầu nhìn Trần Nhược Tư nói: “tiểu tử, mi bảo ả cút sang một bên, ta giờ không muốn động thủ cùng ả. Chuyện các người hôm nay trước mặt ta cũng nên kết thúc đi, ta còn sống một ngày nhất định không cho phép mi chung đụng cùng một kẻ yêu nghiệt, mi tự mình quyết định đi”, lão già nói xong, mặc kệ Trần Nhược Tư bước về phía trước.

Trần Nhược Tư nhìn sư công bước ra xa một chỗ, chẳng biết làm sao mới tốt, hồi lâu, hần đi tới bên người Thiện Ngộ, nhìn hòa thượng nói: “Thiện Ngộ đại sư, phiền người tới nói chuyện với sư công ta, giúp ta khuyên ông ta không nên quá kích động, ta cùng Linh Cơ thương lượng một chút”.

Thiện Ngộ cười gật đầu, đứng dậy bước tới chỗ lão nhân.

Trần Nhược Tư thấy Thiện Ngộ đi rồi, hần chậm rãi bước tới trước mặt Linh Cơ, nhẹ nhàng đỡ vai nàng, nhìn sâu vào đôi mắt Linh Cơ, dùng giọng đùa cợt nói: “nàng giờ đắc tội sư công ta rồi, coi chừng bao giờ thoát khỏi động sẽ bị ông ấy bắt về trị tội đấy, nàng nói thế nào mới phải bây giờ?”

Linh Cơ bĩu môi: “nếu đúng thế thì chàng làm thế nào?”

Trần Nhược Tư cười cười: “tất nhiên là bắt nàng về cho bọn họ chứ sao”.

“Đáng ghét”, Linh Cơ đột nhiên giận dữ, trừng trừng nhìn Trần Nhược Tư, giơ cao tay đánh tới Trần Nhược Tư.

Trần Nhược Tư bị cử động này của nàng làm cho ngây ngốc, đứng im tại chỗ không biết làm sao, cũng không tránh đi cái tát đang đánh tới.

Bàn tay Linh Cơ sắp đụng tới Trần Nhược Tư thì tốc độ lập tức chậm lại, thay vì cái tát là vuốt nhẹ trên má hần. Về âm trầm trên mặt nàng cũng nở nụ cười hân hoan, hai tay ôm má hần cười nói: “đồ ngốc, muối làm sao bỏ được chàng? Vừa rồi không bị sợ phát khiếp đấy chứ?”

Trần Nhược Tư nhìn Linh Cơ cười, đột nhiên hần ôm chặt nàng vào lòng, cuồng nhiệt hôn lên cổ nàng.

Linh Cơ tuyệt không tránh né, chỉ dịch cánh tay xuống ôm lấy cổ hần, thân mình cũng nép sát vào Trần Nhược Tư, cơ hồ không chút khoảng cách này.

Thời khắc này, tuy đều mặc y phục, song hai người đều cảm giác rõ trái tim người kia đập mạnh, một làn hơi nóng ấm áp nháy mắt tiến vào trong người họ, khiến hai người cảm giác hưng phấn dị thường. Nhiệt huyết trong người cũng bùng lên, không ngừng toát ra ngoài cơ thể tỏa vào trong người đối phương, khiến người kia cảm giác kích tình vô cùng.

Cảnh này giờ nếu bị sư công Trần Nhược Tư nhìn thấy, lão nhất định tức giận tới hộc máu àm chết.

Chính tại lúc Trần Nhược Tư và Linh Cơ quên trời quên đất, một tiếng “âm” từ chỗ nào đó chọt vang lên. Theo đó, Trần Nhược Tư và Linh Cơ đều cảm giác cả sơn động bắt đầu chấn động dữ dội.

Sơn động vốn đang yên tĩnh bỗng trở nên náo nhiệt, tiếng “chi chi” của lũ dơi bay loạn, tiếng đá tảng rục rịch chuyển động, bầy dơi loạn bay tứ phía, lũ chuột dưới đất cảm giác như ngày tận thế tới nơi, cuống quýt chạy sâu vào bên trong.

Trần Nhược Tư cùng Linh Cơ vội vàng tách ra, tay nắm tay cấp tốc chạy tới nơi phát ra tiếng động.

Khi hai người chạy tới nơi đó, tình cảnh trông thấy khiến họ giật mình. Họ thấy chỗ đất trước mặt lão nhân bị cự lực đánh lõm vào tới vài mét, nhưng cũng không đánh vỡ được tường đá. Hòa thượng Thiện Ngộ thì ngồi bệt trên mặt đất tay chân xuội lơ, ánh mắt đờ đờ nhìn lão đầu, trông bộ dạng của hắn có lẽ là đang rất kinh hãi và sợ sệt.

Trần Nhược Tư vội vàng bước lên nói: “sư công, không phải người nói chờ Từ Hàng tới, bắt hắn hỏi đường ra sao?”

Lão nhân không quay đầu lại, chỉ phát tay đẩy Trần Nhược Tư bắn ra, phần nộ nói: “cút sang một bên, ta không phải là sư công của mi”.

Trần Nhược Tư bị một chưởng này của lão làm cho ngậy ra, đứng im không dám làm gì.

Thiện Ngộ lồm cồm đứng dậy, khe khẽ tiến đến bên người Trần Nhược Tư thì thầm nói: “sư công người là bị người làm tức giận đấy, cảnh trong động vừa rồi bị ông ta dùng Pháp thuật chi kính nhìn thấy hết rồi”.

“Sao?”, Trần Nhược Tư sững người, lòng đầy mâu thuẫn cùng bất an, thầm nghĩ: “thế này hỏng rồi, cả cơ hội giải thích sau cũng không có nữa, phải làm sao giờ? Nếu để sư phụ biết, người nhất định tức giận hộc máu, không chừng còn đuổi mình ra khỏi sư môn. Ai dà, sao lại không nghĩ tới người có thể sử dụng Pháp thuật chi kính chứ? Ô, nhưng pháp thuật này chỉ có thần tiên mới có thể sử dụng, chẳng nhẽ sư công qua đại nạn này tu thành tiên rồi?”. Nghĩ tới đây, hắn nghi hoặc hỏi Thiện Ngộ: “người nói sư công ta có thể thi triển Pháp thuật chi kính, vậy không phải là tiên sao?”

Thiện Ngộ cười nói: “nói vậy cũng được, sư công người giờ đã có lực lượng của thần tiên, chỉ cần tiên cung sai người tới đón là có thể nhập vào cửa tiên”.

Trần Nhược Tư nghe thế kinh dị vô cùng, hắn cơ hồ không dám tin những gì vừa nghe thấy.

Linh Cơ vừa tới đây đã ý thức được sự tình chính phát triển theo hướng mình lo ngại nhất, tâm lý cũng trở nên bất an.

Bốn người đều đứng im không ai nói với ai câu gì, không khí trong động như ngưng kết lại u ám vô cùng.

168. Chương 168: Hung Tàn Sát Chiêu

Từ Hàng dừng chân lại đứng im một lúc, chính đang chuẩn bị niệm chú mở cửa động nhốt Trần Nhược Tư thì nơi phương hướng Pháp Hoa Tự đột nhiên truyền lại một tiếng động lớn.

Từ Hàng nghe tiếng, tạm thời không mở cửa động nữa, đổi sang niệm một chú ngữ khác, trong nháy mắt đã xuất hiện trong thư phòng trụ trì Pháp Hoa Tự. Lão vừa trở về xong, tiếng gõ cửa phòng đã liên tiếp vang lên.

Từ Hàng không nhanh không vội hỏi: “là ai, có chuyện gì?”

Một hòa thượng xưng là Đạo Đồng nói: “sư phụ, là Đạo Đồng con, ngoài núi có hơn một trăm người tới, ý đồ muốn xông vào bổn tự, kẻ nào trông cũng hung tàn bã đạo, đã có mấy sư huynh bị bọn chúng đánh trọng thương rồi, may chưa có người tử vong, cho nên vội tới bẩm báo với sư phụ để người xử lý.”

Từ Hàng không mở cửa, trực tiếp ra lệnh: “truyền mệnh lệnh của ta, phái thêm người tới ngăn trở, nửa giờ nữa trở lại bẩm báo tình hình cụ thể cho ta”.

Đạo Đồng ứng tiếng, mang theo mệnh lệnh của Từ Hàng rời đi.

Trong thư phòng, Từ Hàng đi lại luôn chân, tư tưởng nhanh chóng suy tính: “kì quái thật, bọn chúng lại dám ban ngày ban mặt tới chém giết, vậy sao lại không giết người, chỉ dả thương thôi? Rốt cuộc là có mục đích gì? Xem ra sự tình có biến rồi!, chẳng nhẽ Hầu Quang Bình kia thay đổi kế hoạch, không đối phó ta

mà sai người tới nghị hòa?”, nghĩ tới đây, Từ Hàng cười quỷ dị: “người phái một trăm người tới đây không nói nguyên do, cường hành xông vào bốn tự, mục đích chẳng qua muốn thử xem thực lực tự ta. Ha ha, đã thế ta cho người thỏa mãn, chiến thắng trở về, xem người tiếp theo làm thế nào”. Nghĩ xong, lão ha ha cười lớn, hô lên: “người đầu, truyền mệnh lệnh mới của ta, đệ tử bốn tự không được chống cự, giả vờ bại trận rút lui, mau đi”.

Tiếng Từ Hàng vừa dứt, một hòa thượng ngoài cửa lập tức ứng tiếng, sau liền nghe tiếng bước chân hần rời đi.

Từ Hàng cười đắc ý, đi tới mở cửa thư phòng, chậm rãi tiến ra đại môn Pháp Hoa Tự.

Tiếng đao thương côn bổng vang khắp dưới núi, thanh âm tràn tới cả phía trên. Từ Hàng yên lặng đứng bên đại môn, bên người có vài chục gã hòa thượng tay cầm pháp trường, chăm chăm nhìn đường lên núi, bộ dạng rất thận trọng.

Lỗi tai Từ Hàng khẽ giật, lão cảm giác trên không trung như có động tĩnh, liền ngẩng đầu lên, thấy bạch quang mờ mờ trên không chớp động, lòng cười thầm: “quả nhiên còn có cao nhân len lén theo dõi, ha ha, ta đây không thêm ra tay, xem các người tính thế nào”.

Không bao lâu, đệ tử Pháp Hoa Tự bắt đầu rút lui, một trăm kẻ kia múa tít đao côn thương kiếm, đuổi theo lên núi.

Từ Hàng cười lạnh một tiếng, nhún mình nhảy lên, dùng cách không trung mười trượng, nhẹ phất ống tay, một đạo bạch quang từ lòng bàn tay lão tức thì bay ra, nháy mắt đã bắn tới đám người kia. Bạch quang tiếp đó phát sinh biến hóa, rất nhanh khuếch tán ra bốn phía.

Phàm kẻ nào trúng phải bạch quang, động tác tức thì ngừng hẳn lại, tựa như bị người dùng định thân pháp chế trụ. Thực ra không phải vậy, trong quá trình bạch quang khuếch tán, nó dần biến thành một vòng sáng chiếu thẳng vào cổ lỗ người kia, khiến bọn chúng cảm giác như bị một thanh đao hình tròn dí sát vào cổ vậy, không kẻ nào còn dám vọng động.

Không đến một khắc, hơn một trăm kẻ xâm nhập toàn bộ đứng im một chỗ, thân hình khẽ run rẩy, đều hạ vũ khí trong tay xuống, sợ sệt nhìn Từ Hàng giữa không trung. Trong ánh mắt bọn chúng, có thể nhìn ra sự cầu xin tha thiết Từ Hàng kia có thể mở lòng từ bi, tha cho bọn chúng một con đường.

Từ Hàng tuyệt không vì ánh mắt khẩn cầu của bọn chúng mà buông tha, chỉ thấy lão phất tay rồi rút về, vòng sáng kia như cảm ứng được động tác của lão, rất nhanh xoay một vòng rồi từ từ biến mất.

Bạch quang tuy biến mất, song sinh mệnh của hơn một trăm kẻ kia cũng theo đó đi theo.

Thân thể bọn chúng cứng đờ tại chỗ, một lúc sau nhất tề đổ ả xuống đất, đầu lâu cũng đứt rời, lăn lông lốc xuống núi. Máu tươi của bọn chúng nháy mắt nhuộm đỏ cầu thang lên núi, một mùi máu tanh nhanh chóng lan ra tràn khắp xung quanh, hòa thượng Pháp Hoa Tự vội vàng giơ tay bịt mũi.

Chúng hòa thượng thấy vậy, tâm lý không những không chút cao hứng nào, mà trong lòng càng là vạn phần kinh khủng.

Từ Hàng cười to vài tiếng, ngẩng đầu nhìn không trung hô lớn: “bằng hữu kia, ra đi!, lên lên lút lút tính cái gì”.

Lời Từ Hàng vừa dứt, tầng không lập tức truyền lại một tiếng cười lớn, tùy theo đó, mấy đạo mây trắng trên trời bị gió thổi lạc đi, năm thân ảnh ẩn sau tầng mây đồng loạt hạ xuống.

Tốc độ phi hành của năm người này thực cực nhanh, như chớp điện vậy, nháy mắt đã hạ xuống đất, dừng trước vị trí Từ Hàng chừng mười trượng.

Năm người này chính là Hưu Quang Bình cùng đệ tử, Đỗ Khai, Lâm Thương, Du Hòa và Mạnh Đà.

Hưu Quang Bình yên lặng nhìn Từ Hàng, lòng nghĩ: “lão lừa tặc này từ lúc nào biến thành âm độc thủ đoạn như vậy? năng lực lão ta tựa hồ so với lần trước đấu với mình tiến bộ hơn không ít. Lần này tới đàm phán với lão, ý đồ đồng sức đối phó Tinh Tâm đạo quán, không biết lão có nghe không đây. Mình tuy biết lão có dã tâm nhất thống Trung Thổ, nhưng đây cũng chỉ là tin tức đồn thổi, nếu lão không có ý này, mà

trực tiếp phá hoại kế hoạch của mình thì phiền to. Nếu không phải mình nghe được tin tức này, tuyệt không khả năng tới đây mạo hiểm. Bất quá, với thực lực của mình bây giờ, muốn hoàn toàn tiêu diệt Pháp Hoa Tự vẫn còn nhiều khó khăn, chỉ có cách xem khẩu khí của lão thể nào rồi tính”. Nghĩ tới đây, Hầu Quang Bình cười nhẹ một tiếng nói: “ta nghe tiếng đệ tử quý tự gần đây hành động khắp Trung thổ, không biết có phải định đoàn kết lực lượng các phái, cộng đồng đối phó địch nhân hay không, hay là có mục đích khác? Liệu chúng ta có khả năng hợp tác không?”

Từ Hàng nghe hẳn nói vậy thì giật mình không nhỏ: “tin tức của lão hồ li này thực nhanh, kế hoạch của ta bí mật như vậy mà vẫn bị lão nghe được. Hừ, người nếu đã muốn hợp tác cùng ta, vậy ta cũng không ngại lợi dụng người cùng đối phó địch nhân. Qua đây cũng sẽ biết được thực lực hẳn, làm vậy hẳn không có gì không ổn”, nghĩ tới đây, lão lừa trọc cười quỷ dị: “người đã có hứng thú cùng đối phó ngoại địch, vậy mời theo ta vào tự đàm luận một chút, thế nào?”

Hầu Quang Bình cười nói: “đại sư quả sáng khoái, trước đây chúng ta đánh qua vài lần, còn không biết lão dễ nói chuyện như vậy, thực là xấu hổ a”.

“Ha ha ha”, Từ Hàng cười to vài tiếng: “trước lập trường chúng ta bất đồng, là địch không phải bạn, giờ nếu coi nhau là bằng hữu, tất nhiên nói chuyện phải khác”.

Hầu Quang Bình cũng cười nói: “đúng thế, chúng ta giờ là bằng hữu rồi, cũng phải thân cận mới phải”, nói xong, hẳn phân phù bốn gã đệ tử: “các nguôi về ủy lạo thủ hạ một chút, chuẩn bị kĩ càng cho đại chiến ba ngày sau, ta có đại sự thương lượng với đại sư”.

Đỗ Khai có chút lo lắng nói: “sư phụ, người theo hẳn vào Pháp Hoa Tự một mình, chẳng may bị hẳn ám toán không phải nguy hiểm sao, con thấy không nên vào mới phải”.

Hầu Quang Bình cười nói: “năng lực phán đoán của sư phó, các người cũng hoài nghi sao? Xem ra nhận thức của các người về sư phó còn quá ít, cứ yên tâm trở về chuẩn bị đi, kéo lão lại dở hơi dỗi ý thì lần này chúng ta mất công tới đây”.

Lâm Thương nói: “không phải, không phải chúng con hoài nghi năng lực của sư phụ, mà là có chút lo lắng cho người thôi”.

Hầu Quang Bình cười, nhẹ phát tay, từ từ nhấc mình bay về phía Từ Hàng.

Bốn sư huynh đệ Đỗ Khai đưa mắt nhìn nhau, lắc đầu thở dài, đồng thời quay mình trở về nơi chúng tới.

169. Chương 169: Âm Trung Giác Kính

Tĩnh n cùng Đạo Đồng ứng tiếng bước ra ngoài, tự động đóng cửa lại.

Từ Hàng đi đến bên cửa, cài then cẩn thận, dùng một pháp thuật tạo hiệu quả cách âm, ngăn cách mọi thanh âm với bên ngoài. Làm xong mấy thứ, lão đi tới chỗ ngồi của mình, rót trà uống một ngụm, mỉm cười nhìn Hầu Quang Bình nói: “Hầu chương môn giờ có thể nổi ý hợp tác của chúng ta rồi đấy”.

“Từ Hàng đại sư, vậy ta cũng không vòng vo nữa, xin nói thẳng đây”, Hầu Quang Bình vờ ho khan một tiếng cho nhuận giọng, thẳng lưng lên nói: “lần này ta tới, là muốn liên hợp cùng quý tự đánh lên Tĩnh Tâm đạo quán. Nếu như đắc thủ, đại giáo phái Trung thổ chỉ còn lại hai nhà chúng ta. Ông dùng danh nghĩa phát triển miếu tự, thôn dạn các miếu tự khác; ta cũng làm như vậy, từ từ thôn tính các đạo quán nhỏ. Như vậy, chúng ta sẽ rất nhanh chiếm được thanh danh, cũng thành nhân vật đáng kính. Tới lúc đó, Trung thổ không phải đều nằm trong tay chúng ta sao?”

Hầu Quang Bình còn chưa nói xong, một tiếng “choang” vang lên, chén trà trong tay Từ Hàng tuột xuống rơi xuống đất vỡ tan. Từ Hàng đứng dậy, cười nhẹ nhìn Hầu Quang Bình nói: “thực xin lỗi, vừa rồi ta nghe người nói quá nhập thần, không ngờ đến tay chợt run lên làm rơi chén trà, thực là có lỗi. Chờ ta thay chén trà rồi đàm luận tiếp”, nói xong, lão đi tới bên cửa gõ nhẹ một tiếng.

Kì thật, Từ Hàng làm vậy chỉ vì thấy Hầu Quang Bình nói năng quá khó nghe, sự tình còn chưa thực hiện được đã mơ nọ mơ kia. Lão cảm giác không muốn nghe nữa nên mới làm động tác như vậy.

Hầu Quang Bình cũng không phải đồ ngốc, hắn tất nhiên hiểu được ý tứ Từ Hàng, sắc mặt khẽ biến có chút xấu hổ, xong rất nhanh khôi phục vẻ bình thường, tùy tiện cười một cái: “không sao, ông là chủ nhân, cứ việc tùy tiện”.

Từ Hàng đổi chén trà xong, không dùng pháp thuật cách âm nữa, ngồi luôn xuống ghế, đặt chén nước xuống cười nói: “ta quyết định cùng ngươi hợp tác. Bất quá, ta thấy hình thức hợp tác nên viết ra giấy tờ ràng buộc, mỗi bên một bản coi như bày tỏ thành ý, ngươi thấy thế nào?”

Hầu Quang Bình sững ra, lòng nghĩ: “lão lừa trọc này thực xảo hoạt, không ngờ hắn còn có chiêu này. Nếu giờ mình đáp ứng, khác nào đưa chuôi dao vào tay hắn, nếu không đáp ứng lại thành ra không có thành ý, phải làm sao giờ...”, Hầu Quang Bình trầm ngâm một lúc nói: “đã là vậy, để ta về viết thử một bản, ba ngày sau chúng ta tiếp tục đàm luận, ông thấy thế nào?”

“Rất tốt”, Từ Hàng mỉm cười nói: “ba ngày sau gặp nhau ở đâu? ở Bạch Vân đạo quán của ngươi hay chỗ ta?”

Hầu Quang Bình nói: “hai chỗ đều không hay, ta thấy nên tìm một chỗ ngoài hai phái ta là hợp nhất, ông thấy sao?”

Từ Hàng cười vài tiếng, thò một ngón tay vẽ vẽ trong không trung: “ngươi thấy chỗ này thế nào?”

Hầu Quang Bình tử tế quan sát, thấy Từ Hàng vẽ ba chữ “Không linh đảo” tạo ra những bóng ảnh bầy màu, lòng không khỏi kinh hãi nghĩ thầm: “thực không ngờ lão lừa trọc này đã đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa như vậy, xem ra sau này hợp tác với hắn không thể thiếu cảnh giác được. Nếu không, kéo có ngày bị hắn một ngụm nuốt chửng thì toi. Hừ, lão đã thể hiện vậy, mình cũng không thể chịu kém được”. Nghĩ tới đây, hắn cười nhẹ, gờ tay trái khua một vòng, một vòng sáng rất nhỏ bay về phía ba chữ Từ Hàng vẽ ra.

Trong nháy mắt, vòng sáng kích trúng chữ “Linh”, tiếp đó, chữ “Linh” bị đánh tan ra, tỏa ra ánh sáng chia ra bay tới hai chữ “Không đảo”, không đầy một giây, ba chữ toàn bộ biến mất, song ánh sáng mờ mờ kia không hề tan ra, nó lơ lửng trong không trung giây lát rồi một lần nữa hợp lại, ba chữ “Không Linh đảo” giờ đổi thành ba chữ “ta đồng ý”.

Nhìn cảnh này có thể thấy, thủ pháp của Hầu Quang Bình cao minh hơn Từ Hàng không ít.

Từ Hàng thấy thế không khỏi thầm than: “hắn vẫn còn hơn ta một chút, đồng ý hợp tác cùng hắn xem ra nguy hiểm thực lớn, phải nhanh chóng thu ”Tu thần phổ” về tay, tăng cường tu vi bản thân sau này đối phó với hắn mới được“. Nghĩ tới đây, Từ Hàng cười nhẹ nói: ”vô công của Hầu chương môn phải nói đã tới mức xuất thần nhập hóa rồi, sau này phải nhờ chương môn chỉ giáo thêm mới được, nếu không chúng ta chênh lệch quá lớn, không giúp được gì cho ngươi không phải rất dở sao?”

Hầu Quang Bình nhếch mép nhìn Từ Hàng, tâm lý thầm chửi: “lão lừa trọc, giờ còn chưa hợp tác đã đòi tính kế ta rồi”, lòng tuy nghĩ vậy, song hắn lại nói: “tốt lắm, bất quá giờ với năng lực của ta bây giờ cũng không nhất định thắng được đại sư, cùng lắm là ngang tay thôi”.

Từ Hàng cười nói: “vậy cứ quyết định vậy đi, ba ngày sau chúng ta gặp nhau ở nơi đó, lên kế hoạch cùng thời gian hành động cụ thể luôn?”

“Tốt lắm, quyết định vậy đi”, Hầu Quang Bình cười nói: “Từ Hàng đại sư, ta giờ có một chuyện muốn nhờ, không biết ông có thể giúp ta điều tra nơi hạ lạc của một tiểu tử tên Trần Nhược Tư không?, nếu ông gặp hắn, phiền thông báo giùm một tiếng”.

Từ Hàng không nghĩ ngợi nhiều, lập tức đáp: “cái này dễ thôi, chắc ta sẽ phân phó chúng đệ tử lưu ý tìm xem”.

Hầu Quang Bình đứng dậy chấp tay nói: “vậy xin đa tạ, ta giờ xin cáo từ, ba ngày sau tái ngộ”.

Từ Hàng cũng đứng dậy khom tay đáp lễ rồi quay về phía cửa hô: “mở cửa tiễn khách”.

“Kẹt..”, cửa thư phòng mở ra, Hầu Quang Bình điểm chân bước ra ngoài Pháp Hoa Tự, quay đầu hướng Từ Hàng phất tay một cái, toàn thân hóa thành một đạo bạch quang bay lên trời, nháy mắt đã biến mất phía chân trời.

Hầu Quang Bình đi xong, Từ Hàng phân phó Tĩnh n cùng Đạo Đồng: “hai người dẫn dò chúng đệ tử, tìm tung tích cùng tư liệu một kẻ tên Trần Nhược Tư, đồng thời, dẫn đệ tử đang chấp hành nhiệm vụ bí mật bên ngoài, từ giờ phải nghiêm mật giám thị Bạch Vân đạo quán, nhưng nhất định không để cho bọn chúng phát giác”.

Tĩnh n nói: “trụ trì, sự tích của tiểu tử Trần Nhược Tư kia con có nghe qua, nghe nói hắn đang là tiêu điểm trên giang hồ, ngay người Minh tộc cũng đang truy tùy hành tung của hắn, thú nhân bắt hắn được mấy lần đều bị hắn chạy thoát. Con không rõ lắm, một gã tiểu tử nhân loại sao lại khiến cho thú nhân cùng Minh tộc hứng thú như vậy”.

Từ Hàng trừng mắt nhìn Tĩnh n, gằn giọng nói; “cái gì, người biết mấy chuyện này mà sao không nói với ta? Giờ có hứng thú với hắn còn thêm lão Hầu hồ li này nữa. Xem ra tiểu tử kia tuyệt không phải loại đơn giản, nếu không sẽ không khiến nhiều phe chú ý tới hắn như vậy. Người nghe cho rõ đây, ta cho người ba ngày, nhất định phải đem toàn bộ tư liệu của tiểu tử kia điều tra cho rõ, nếu không ta phạt người diện bích một năm”.

Tĩnh n nghe xong, tâm lí buồn bực vô cùng, thầm chửi: “con bà nó, mình đúng là tên ngốc, vốn định lấy lòng sư phụ giờ lại biến ra thấy này, xem sau này mi còn lắm miệng hay không”, Tĩnh n đập đầu đầu ưng tiếng văng lờ, cú chút không vui rời đi.

Đạo Đồng thấy tình cảnh Tĩnh n, trong bụng có chút hể hả, khoe miệng nhếch lên cười trộm. Tiếc là thái độ này của hắn bị Từ Hàng thấy cả, lão liếc tên này một cái nói: “người cũng không khá hơn gì đâu, trong mấy đệ tử thân truyền có người là kém nhất, còn không mau đi làm việc đi. Chờ lần khảo hạch võ công toàn tự lần tới, nếu thấy người còn không tiến bộ, tự biết điều cầm chổi đi quét thiện viện đi”.

Đạo Đồng cúi gằm, sắc mặt đỏ bừng, văng lờ lon ton chạy mất.

Thấy Tĩnh n và Đạo Đồng rời đi xong, Từ Hàng quay qua một gã hòa thượng chuyên phục vụ lão nói: “nghe cho rõ đây, giờ ta phải vào thư phòng nghiên cứu một cuốn điển tịch. Ta còn chưa mở cửa, nhất định không cho kẻ nào tới quấy nhiễu, bất kể có yếu sự gì đều phải chờ ngoài cửa, rõ không?”. Từ Hàng nói xong, không chờ hòa thượng kia đáp lời đã tiến vào trong, đóng cửa thư phòng lại.

170. Chương 170: Trùng Xuất Thạch Động

Sơn động nhốt bọn Trần Nhược Tư sâu dưới đất tới vài chục mét, có đúng một lối ra vào, tiếc là mấy người này không biết, phương pháp ra vào tới giờ chỉ mình Từ Hàng nắm được, chính là nơi Từ Hàng bố trí lỗ xoáy kia.

Từ Hàng đi tới vị trí bố trí lỗ xoáy, mặc niệm một đạo chú ngữ, một vòng ánh sáng từ dưới đất hiện lên, hình thành một cột sáng đường kính chừng hai mét. Từ Hàng háo hức bước lại tiến vào trong cột sáng, cột sáng lập tức biến mất trong nháy mắt, bản thân lão ta cũng không thấy đâu.

Bốn người Trần Nhược Tư ở trong động chờ Từ Hàng, tuy có chút bất hòa song cuối cùng cũng không phát sinh xung đột, giữ được cái đầu tỉnh táo. Dưới kiến nghị của Thiện Ngộ, bọn họ quyết định cứ thoát hiểm trước rồi giải quyết mâu thuẫn sau.

Tại thời khắc Từ Hàng tiến vào trong cột sáng, sơn động nơi này cũng có cảm ứng. Bốn người Trần Nhược Tư vận lực lượng toàn thân, căng căng chú ý biến hóa trong động.

Đột nhiên, một đạo bạch quang đẹp mắt từ trên nóc động chớp lên, nháy mắt tiếp xúc với mặt đất trong động. Bọn Trần Nhược Tư bị đạo bạch quang làm cho chói mắt, vội vàng chớp mắt vài cái. Sau đó, bọn họ nhìn lại, thấy Từ Hàng xuất hiện, đứng ngay giữa bốn người. Bốn người không khỏi giật mình, vội vàng thối lui vài bước, chằm chằm nhìn Từ Hàng.

Từ Hàng lúc này thực ra càng thêm kinh hãi, tâm lí lo lắng nghĩ: “sao có thể vậy được, lão đạo kia bị ta nhốt sâu trong động, sao giờ lại thoát ra ngoài được? không gian này cũng đã bố trí Tán công tán, nhưng từ bộ dạng bọn chúng vừa di động, xem ra đều rất bình thường, rốt cuộc là có vấn đề gì?”,

Từ Hàng nhanh chóng đã mắt nhìn tình hình trong động, ánh mắt dừng trên người lão đạo. Lão trầm ngâm hồi lâu, đột nhiên hiểu ra chuyện gì phát sinh, tâm lí kinh hãi nghĩ: “hổng rồi, nhất định là tên Thiện Ngộ khốn kiếp kia trộm giải được Tán công tán của ta, khó trách gần đây tìm mãi không thấy. Nếu đúng vậy, ta phải nhanh chóng li khai khỏi đây mới được, nếu không một mình ta khó chống lại bọn chúng”, nghĩ đến đây, lão vội mặc niệm chú ngữ mở cửa động.

Lão nhân thấy ánh mắt Từ Hàng nhìn mình, cao giọng cười lớn vài tiếng, lạnh lùng nhìn Từ Hàng nói: “Từ Hàng lão đệ, ngươi không ngờ chúng ta còn một ngày đối đầu nhau phải không? Nạp mạng đi”, lão nhân hét một tiếng, hươu chưởng đánh tời Từ Hàng.

Trần Nhược Tư thấy vậy vội kêu lớn: “sư công, từ từ đã, chúng ta còn phải bắt hãn giao ra phương pháp ra khỏi động đã”.

Lão nhân nghe Trần Nhược Tư nói xong, động tác chậm lại một chút. Từ Hàng thấy tốc độ lão đạo kinh người như vậy, không khỏi hít một hơi lạnh, kinh sợ nghĩ: “lão đạo bị nhốt hơn nửa năm, công lực không những không giảm mà xem ra lại còn tăng cao không ít, giờ không chạy e không còn cơ hội nữa”. Từ Hàng thừa lúc động tác lão đạo chậm lại, nhún mình bay lên, nhắm thẳng nóc động.

Kì thật, Từ Hàng tính thời gian cũng chuẩn, lão biết bản thân chỉ cần chạm được vào nóc động, huyền môn sẽ lập tức mở ra.

Tình hình phát sinh sau đó quả như lão tính toán.

Thân ảnh Từ Hàng vừa sắp động vào nóc động thì một đạo ánh sáng từ trần động bắn ra, nháy mắt bao Từ Hàng ở bên trong. Còn không chờ bọn Trần Nhược Tư hiểu ra chuyện gì, đạo ánh sáng kia cùng Từ Hàng đã biến mất không tung ảnh.

Trần Nhược Tư nhìn đỉnh động, ảo não nói: “lão lừa trọc thực xảo hoạt, vừa vào đã phát hiện ra tình thế không đúng, sớm đã có chuẩn bị rồi. Chết tiệt, giờ để lão đào tẩu, hi vọng ra ngoài của chúng ta thành công cốc rồi”.

“Đầu chàng làm bằng bã đậu hủ? chúng ta giờ có biện pháp ra ngoài rồi”, Linh Cơ cười nói: “chàng nghĩ xem, từ việc Từ Hàng đào tẩu từ bên trên mà nghĩ, sơn động này hãn ở sâu dưới đất. nếu chúng ta cứ án theo lẽ thường, nghĩ biện pháp đào đường ra ở dưới, vậy cho dù cố mấy cũng là đào xuống đất, không cách nào ra được. Giờ thì khác rồi, có lão trọc lừa kia chỉ dẫn, chúng ta biết lối ra ở phía trên, giờ chỉ cần hợp lực đánh vỡ trần động, không phải sẽ an toàn thoát ra sao?”

Lão nhân nói: “Ah, nha đầu nói rất có đạo lí, vậy chúng ta mau động thủ công kích trần đá, xem có hữu hiệu không”.

“Hừ, không cần kẻ nào đó chúng ta cũng có thể ra được”, Linh Cơ thấy lão nhân gọi mình là nha đầu, tâm lí rất khó chịu. Nàng chán ghét nhìn lão nhân một cái, đi đến bên người Trần Nhược Tư, ngọt ngào nói: “đi, muội và chàng thử trước xem, không cần người khác coi thường chúng ta”.

“Được được, chúng ta thử trước xem”, Trần Nhược Tư cười khổ nhìn sư công, quay lại đối Linh Cơ nói: “nàng phát lực công kích, ta giúp nàng bổ sung năng lượng, như vậy lực đánh ra sẽ mạnh hơn, khả năng thành công cũng được đề cao, vậy ổn chứ?”

“A a, muội cũng nghĩ vậy”, Linh Cơ cười nói: “chờ muội ngưng tụ lực lượng, tại thời điểm phát lực công kích, chàng truyền năng lượng bổ sung cho muội. Chú ý, phải nhắm đúng thời cơ, hiểu không hả?”

Trần Nhược Tư chau mày, ứng tiếng đáp: “rõ, lão..., lão bằng hữu đại nhân”, hãn vốn muốn đùa vui nói “lão bào đại nhân”, song chữ “lão” vừa ra khỏi miệng, lập tức ý thức sư công còn đứng bên cạnh nên vội vàng đổi giọng.

Linh Cơ tất nhiên ý hãn, vui vẻ cười một cái nói: “đồ nhát gan, chuẩn bị xong chưa”.

Trần Nhược Tư cảm giác có chút ngượng ngùng đáp: “rồi, chúng ta bắt đầu đi”.

Linh Cơ đi đến giữa động, nhìn vách động bằng đá, quay sang hướng Thiện Ngộ nói: “Thiện Ngộ đại sư, phiền người một chút, tránh ra đằng kia, chẳng may trần đá rơi xuống đập trúng đầu người thì ta không chịu trách nhiệm đâu”.

Thiện Ngộ biết nàng nói thật, cũng hiểu năng lực mình thấp kém, vạn nhất phát sinh chuyện bất ngờ quả không thể ứng phó được, hần đáp: “đa tạ”, rồi lui vào bên trong.

Linh Cơ thấy Thiện Ngộ đã vào sâu trong động, quay sang lão đạo nói: “lão mũi trâu, Thiện Ngộ giao cho ông đấy”, nói xong, không chờ lão nhân trả lời, cả người bay lên phía nóc động, Trần Nhược Tư vội vàng theo sau.

Tại lúc Linh Cơ sắp chạm tới nóc động, nàng ngằm tụ lực lượng vào tay, nơi tay phải tức thì xuất hiện một quả cầu ánh sáng. Trần Nhược Tư biết thời khắc đã tới, hần tăng tốc độ, cấp tốc bám theo, tay trái ấn lên vai nàng, tay phải ấn giữa lưng, nhanh chóng niệm chú ngữ.

Linh Cơ cảm ứng năng lượng của Trần Nhược Tư truyền vào người mình, nàng vội vàng vận chân khí, tăng tốc tụ tập năng lượng. Chờ tới khi nàng cảm giác quả cầu năng lượng của mình bắt đầu khiến cho bản thân có chút cật lực, hươ tay đẩy mạnh một cái. Quả cầu năng lượng kia nháy mắt thoát khỏi tay nàng bắn thẳng lên trần động.

“Ầm” một tiếng, tức thì cả hang động chao đảo, đá vụn văng tứ phía. Nóc động cũng bị tiếng bạo tạc này đánh thủng một lỗ lớn đường kính hơn trượng. Ánh mặt trời bên ngoài nháy mắt từ trên rơi vào trong động.

Linh Cơ giơ tay trái cầm tay Trần Nhược Tư, tay phải múa trên đầu đánh bật những khối đá nhỏ, kéo Trần Nhược Tư bay ra ngoài.

Lão nhân trong động thấy Trần Nhược Tư và Linh Cơ hợp lực không ngờ lại có uy lực cường đại như vậy, thực có chút không dám tin tưởng đó là sự thật. Song lão không vì thế mà chậm chạp, nhanh chóng chạy vào trong động, đỡ lấy Thiện Ngộ, chạy trở lại, nhún mình cùng bay ra ngoài.

Thân ảnh Trần Nhược Tư cùng Linh Cơ còn chưa hiện hẳn ra ngoài, một thanh âm cường bạo đã vang lên: “giết, giết sạch bọn chúng cho ta, không để lại một kẻ nào”.

171. Dữ Quang Tái Bào

Trần Nhược Tư tiếp lời: “à, phạm nhân nếu không dùng pháp khí công kích thì không thể tạo thành tổn thương cho ta được, nàng phải chú ý bản thân nhé”.

“Được rồi, là chàng tự nói đấy nhé, không cần muội bảo hộ chàng nữa”, Linh Cơ cười duyên một tiếng, bỏ tay khỏi người Trần Nhược Tư, tăng tốc xông ra ngoài toái thạch.

Trần Nhược Tư bị nàng đẩy một cái, tâm lí còn không kịp chuẩn bị, thân hình nhất thời mất đi trọng tâm rơi xuống dưới vài mét mới miễn cưỡng khống chế lại được. Lúc này, một khối cự thạch rơi thẳng về phía hần, Trần Nhược Tư trong lúc hoang mang không ngừng tụ được bao nhiêu lực lượng, vội hươ quyền đánh vào cự thạch.

Kì thật, Linh Cơ tuyệt không định bỏ mặc Trần Nhược Tư, nàng biết hần có hộ thể tiên khí và Ngọc lân giáp bảo hộ, cho dù bị đá tảng rơi trúng cũng sẽ không bị thương. Nàng lo hần nếu xông ra cùng mình, bị địch nhân phục kích, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng nên mới cố ý làm vậy.

Quả nhiên, Linh Cơ vừa xông ra toái thạch, lập tức vô số dải sáng như những thanh trường mâu đã bắn thẳng tới.

Linh Cơ không phải lo lắng cho Trần Nhược Tư nữa, hành động tất nhiên nhanh như điện chớp, nàng chỉ vận khí bảo hộ thân thể, dễ dàng lách qua từng đạo trường mâu ra bên ngoài.

Đột nhiên, không trung rít một âm thanh, một đạo thiểm điện xé không trung xiên thẳng về hướng Linh Cơ.

Linh Cơ tựa như sớm biết địch nhân sẽ có chiêu này, không chút hoang moang, chỉ phất tay một cái, một đạo ánh sáng bay ra kích vụn mấy thanh trường mâu ánh sáng gần người, thân hình di động rất nhanh lướt qua sát đạo thiểm điện kia. Nhưng cho dù là vậy, lực lượng của đạo thiểm điện kia không vì thế mà tan biến, nó tiếp tục lao thẳng về phía toái thạch.

Trần Nhược Tư lúc này vừa ra tay đánh vỡ được khối cự thạch trên đầu, tâm lí đang lúc đắc ý: “ha ha, không ngờ năng lực của mình cũng khá vậy, một quyền thôi đã đánh nát tảng đá lớn này...”, đắc ý còn chưa xong, hần chột cảm giác trên không có một cỗ lực lượng kinh người đang xuyên thẳng về phía mình.

“Con bà nó”, Trần Nhược Tư kinh hãi kêu một tiếng, cuống cuống vận sức lắc mình tránh đi.

“Ầm”, một tiếng vang lên, cỗ lực lượng kia kích trúng một tảng đá to, tức thì toái thạch một lần nữa bay loạn, vô số cát đá lao về phía Trần Nhược Tư.

Trần Nhược Tư còn chưa kịp phản ứng đã bị vô số toái thạch đập trúng người, mấy tiếng “bụp, bụp, bụp” liên tiếp vang lên, thân thể hần bị toái thạch đánh bật về phía sau, bắn xa vài mét, đập lên một khối đại thạch khác đang rơi xuống mới may mắn không bắn đi nữa.

Trần Nhược Tư lúc này thực xui vẻo vô cùng, đầu hần bị đá vụn đập nổi lên một đồng u, cái mũi cũng bị đập tới chảy cả máu.

Đột nhiên, một thân ảnh từ phía dưới bắn lên, hần còn chưa kịp phản ứng đã cảm giác bản thân bị một cánh tay nắm lấy y phục, sau đó cảm giác thân thể mình như tên bắn vậy, lướt nhanh về phía trên.

Người lôi Trần Nhược Tư này chính là sư công hần. Tay trái lão nắm Trần Nhược Tư, tay phải đỡ Thiện Ngộ xông ra lớp toái thạch vẫn đang rơi xuống. Lúc này, cũng có vô số đạo trường mâu ánh sáng lao về phía họ.

Lão nhân tuyệt không ngờ bên ngoài còn có địch nhân phục kích, kinh hãi vô cùng, nhất thời không biết làm sao. Lão hiểu, nếu mình xuất thủ ngăn cản, vậy tất phải buông một người ra, người đó nhất định sẽ bị đánh trúng, không chết cũng trọng thương; nếu không buông ra thì cả ba người đều ăn đạn.

Đang lúc lão nhân do dự, Linh Cơ hô lớn một tiếng: “cẩn thận”, cùng lúc đó, nàng phát tay mạnh một cái, mấy đạo hàn quang nhanh chóng bay ra. “Pang, pang, pang”, vài thanh trường mâu tới gần lão nhân tức thì bị kích trúng bật ra. Lão nhân thừa cơ thoát ra ngoài vòng bao vây của trường mâu, tiếp tục bay lên cao.

Lão nhân ngừng thân hình lại, đặt Thiện Ngộ và Trần Nhược Tư xuống, cấp tốc nhìn quanh một lượt, xông về phía vị trí công kích mình ban nãy.

Trần Nhược Tư và Thiện Ngộ không hiểu lão đang làm gì, cũng không có thời gian quan tâm, chăm chăm nhìn trường mâu ánh sáng vẫn đang loạn bay tứ phía.

Trần Nhược Tư chợt hiện linh quang trong óc, thầm kinh: “không ổn rồi, Linh Cơ còn đang bị bao vây trong vòng sáng”, nghĩ tới đây, hần vội ngưng tụ lực lượng, nhanh chóng di động thân hình, hướng về chỗ trường mâu ánh sáng đang tập trung đông nhất.

Nhưng chờ Trần Nhược Tư sắp tới gần khu vực đó, thanh âm Linh Cơ tức thì vang lên: “chàng quay lại làm gì, mau đi, nguy hiểm”. Lời vừa dứt, Trần Nhược Tư đã cảm giác một cỗ năng lượng khí lưu đang cực nhanh lại gần mình.

Trần Nhược Tư đang muốn tránh né thì thấy người tới là Linh Cơ, ngưng lại cười nói: “ta lo cho nàng, quay lại cứu nàng đây”.

“Chàng tự lo bản thân mình đi”, Linh Cơ bực mình đáp, lời vừa dứt đã tới bên người hần, nàng giơ tay kéo Trần Nhược Tư bay lên.

Linh Cơ và Trần Nhược Tư còn đang trên không, đột nhiên nghe vài tiếng nổ liên tiếp vang lên, tiếp đó là những tiếng kêu thảm không ngừng.

Linh Cơ và Trần Nhược Tư nhìn về phía phát ra tiếng kêu, thấy mười gã hòa thượng mặc áo xám từ trên tầng không ngã xuống, lúc này, trận trường mâu ánh sáng đầy mặt đất cũng theo đó biến mất.

Tiếng Từ Hàng từ trên không vọng xuống: “khốn kiếp, dám phá trận pháp của ta, đã thế cho các người biết thế nào là uy lực của ”Thần lực thạch“. Lời lão vừa dứt, bầu trời tức thì đổi sắc, mây đen gió lốc, sấm vang chớp giạt đi từng.

“Roẹt, roẹt”, vài tia chớp rực lên, bắn xuống phía Trần Nhược Tư và Linh Cơ.

Hai người đều từng thử qua uy lực của “Thần Lực Thạch”, biết không thể ngăn nổi, vội vàng động thân tránh tít ra xa.

Thiện Ngộ đứng giữa không trung nhìn cảnh này mắt tròn xoe, hắn biết năng lực mình tuyệt không thể tránh được tốc độ cực nhanh của tia chớp Thần Lực Thạch tạo ra, tâm lý kinh hoàng hết mực, không khỏi rung mình sợ hãi, mồ hôi tuột đầy đầu.

Đột nhiên, hắn cảm giác có một cỗ kinh phong từ phía sau thổi tới, còn chưa kịp hiểu là chuyện gì, đã cảm giác một đôi cánh tay mạnh mẽ nhấc bổng mình lên, nhanh chóng bay về một phía xa xa.

Từng đạo thiểm điện kinh khủng như từng con rắn lửa đuổi theo bọn họ sát nút.

Thiện Ngộ hai mắt thao láo, nhìn tia chớp kinh khủng kia đuổi theo, trong lòng chỉ hoảng hốt kêu khe: “mau, nhanh lên, mau”. Nhưng hắn càng kinh hoàng thì càng thấy tia chớp kia đuổi tới gần hơn, không khỏi kinh hãi hét toáng lên. Tiếc là tia chớp không có tai, không vì tiếng kêu của hắn mà ngưng lại.

Tại thời khắc nguy hiểm này, một đạo bạch quang từ phía trái tằng không bắn tới.

“Bùm”, đầu tia chớp bị bạch quang đánh trúng, hỏa quang đầy trời tia lửa tung tóe khắp nơi.

Thiện Ngộ nhìn tia lửa dần xa, tâm tình bình tĩnh lại một chút, song vẻ sợ hãi trên mặt hắn tuyệt không vì thế mà bớt đi.

Đạo bạch quang giải vây kia chính là do Linh Cơ phát ra. Nhưng cũng bởi vậy, nàng và Trần Nhược Tư lại bị ba tia chớp khác đuổi kịp, tình thế rất hung hiểm.

Trần Nhược Tư tuy cảm giác thấy nguy hiểm, song hắn không nhát gan như Thiện Ngộ kia, ngược lại rất bình tĩnh. Có lẽ bởi hắn đã trải qua nhiều lúc nguy nan, lòng can đảm vượt hơn Thiện Ngộ không ít. Tốc độ Linh Cơ phi hành tuyệt không chậm hơn lão nhân mang theo Thiện Ngộ, nhưng dù sao phải mang theo một người, cũng không sao nhanh được hơn tốc độ tia chớp.

Mắt thấy một tia chớp như con rắn lửa, há rộng cái miệng phun ra một luồng khí nóng khủng khiếp, rất nhanh sẽ bao trùm lên người Trần Nhược Tư và Linh Cơ. Trần Nhược Tư ngậm vận một hơi khẩu khí, đánh mạnh ra một quyền, một quả cầu kim sắc bay ra nhắm chuẩn hướng rắn lửa điện quang.

172. Đẳng Đãi Thì Kỳ

Trần Nhược Tư thấy thế giật mình và kinh hãi vô cùng, lòng nghĩ: “vì sao quang cầu bọn họ phát ra có thể khiến điện quang tán mát và của mình bắn ra lại chỉ giảm được chút năng lượng của nó là thế nào?”

Lúc này, một hỏa xà khác đã kịp đuổi theo bọn họ, khoảng cách gần trong gang tấc. Trần Nhược Tư kinh hãi hô một tiếng: “Linh Cơ, mau tránh đi, bị kích trúng bây giờ”.

Linh Cơ đáp: “khó lắm, giờ nếu tránh đi nhất định sẽ bị đạo thiểm điện bị chàng ngăn cản vừa rồi đuổi kịp. Chàng cố phát lực ngăn cản thêm lần nữa, tính mệnh hai ta giờ trong tay chàng cả đấy. Lúc phát lực, cố gắng khống chế năng lượng, tích tụ càng nhỏ càng tốt, như vậy, khi kích trúng mục tiêu, lực lượng bạo phát sẽ lớn hơn nhiều.”

Trần Nhược Tư theo lời Linh Cơ, tụ tập một quang cầu năng lượng, sau dùng ý niệm khống chế thể tích, tiếp đó truyền chút năng lượng vào quang cầu, nhắm chuẩn thời cơ đẩy về phía hỏa xà điện quang.

Quang cầu năng lượng vừa rời tay đã đụng ngay vào cái đầu của hỏa xà điện quang, “Ầm” một tiếng, một vầng lửa sáng rực lên, nháy mắt bạo quát, một cỗ dư ba năng lượng bắn ngược lại, giúp tốc độ Trần Nhược Tư và Linh Cơ phi hành nhanh hơn rất nhiều, nhaoáng cái đã bỏ cách hai đạo điện quang kia rất xa.

Linh Cơ tuy cũng bị ảnh hưởng, song nàng không vì vậy mà bỏ rơi Trần Nhược Tư, ngược lại càng nắm chặt tay hắn hơn. Còn Trần Nhược Tư bị cỗ lực lượng kia phản chấn thiếu chút lập tức hôn mê, nếu không phải hắn có Hộ thể tiên khí và Ngọc lân giáp bảo vệ, sớm đã sang Tây thiên gặp Như Lai Phật tổ rồi. Hắn chỉ cảm giác cổ họng đau rát, một ngụm máu từ trong ngực trào lên cổ họng. Trần Nhược Tư nhin không nổi há lớn miệng, máu tươi tức thì trào ra ngoài.

Linh Cơ đỡ Trần Nhược Tư hạ xuống vài chục mét xong mới ngằm thở phào một tiếng, chỉ thấy lồng ngực cũng khá khó chịu, song không có gì quá đáng ngại. Nàng tranh thủ hít sâu vài hơi, khống chế thân hình, mang theo Trần Nhược Tư tiếp tục chạy về phía trước.

Thân ảnh bọn họ càng lúc càng xa, cuối cùng biến mất trong mây mù phía bắc.

Từ Hàng thông qua ánh sáng của pháp khí rọi lại, thấy bọn họ đã thoát thân, lòng không khỏi có chút bất an, thầm nghĩ: “khốn khiếp, lại để bọn chúng chạy thoát rồi. Xem ra mấy kẻ này cũng không dễ chơi, uy lực ”Thần lực thạch” tuy lớn, nhưng lại nhiều hạn chế, chỉ có thể sử dụng trong phạm vi mười dặm quanh bản tự, ra ngoài phạm vi này là không công kích được nữa. Nếu ta nghĩ được biện pháp đem ”Thần Lực Thạch” này theo người, vậy khác gì thiên hạ vô địch, tiếc là cái thứ quỷ quái này nặng vậy làm sao mang theo được, xem ra cách này còn khó lắm. Từ tình hình hôm nay xem, lão đầu kia còn lợi hại hơn trước, chẳng nhẽ trong lúc bị ta giam giữ đã ngộ ra yếu quyết của Tu thần phổ? Vậy Tu thần phổ kia cũng không phải tầm thường, ta mà có được nó thì tốt quá”. Nghĩ tới đây, lão bắt đầu đi lắc đầu, thở dài một tiếng, đi ra ngoài phòng đặt Thần lực thạch.

Đạo Đồng đứng ngoài cửa thấy sư phụ đi ra, vội vàng tiến lại nghênh tiếp: “sư phụ, vừa rồi con từ miệng Kính Đức sư huynh biết được, hiện tại Hầu Quang Bình thường xuyên liên hệ với thú nhân, mấy ngày trước thủ hạ của sư huynh còn phát hiện ra một địa điểm bí mật bọn chúng liên lạc với một tên thú nhân, không biết tin tức này là tốt hay xấu đây”.

Từ Hàng nhìn Đạo Đồng một cái, tùy tiện đáp: “Kính Đức trở lại rồi hả, ta giờ tới thư phòng, chờ lát nữa gọi hắn tới gặp ta”, nói xong, đi thẳng tới thư phòng.

Đạo Đồng nhìn theo cái lưng Từ Hàng, lòng nghĩ: “hôm nay sư phụ làm sao vậy, trông tựa hồ rất không vui vẻ, hẳn không phải vì có kẻ xông vào bản tự khiến người lo lắng phương diện an toàn chứ? Sư phụ cũng quá lo xa rồi, mấy gã đấy không phải đã bị bảo vật trấn tự của chúng ta đuổi đi rồi sao?”, nghĩ tới đây, hắn bĩu môi một cái, cấp đút chạy đi thông báo cho Kính Đức.

Từ Hàng ngồi bên bàn giấy nơi thư phòng, tay cầm một quyển kinh thư nhưng ánh mắt giờ đang chăm chăm nhìn về phía cửa sổ, xem hình dạng lão hầu đang suy nghĩ sự tình gì.

“Cộc cộc cộc”, có tiếng người gõ cửa, một giọng nam vang lên: “sư phụ, con là Kính Đức, có thể tiến vào không ạ?”

“Kính Đức hả, mau vào đi”, Từ Hàng đáp.

Cửa thư phòng mở ra, một gã nam tử trung niên tóc ngắn tiến vào, mình mặc cà sa màu đỏ, cổ đeo một vòng hạt màu đen. Hắn tiến vào xong, hướng Từ Hàng hành lễ xong nói: “sư phụ, con vốn định ngày mai báo cáo với người tìm tình báo thu được mấy ngày qua, nhưng vừa rồi nghe Đạo Đồng sư đệ nói người muốn tìm con nên vội vàng tới đây. Sư phụ tìm con gấp vậy, hẳn là có chuyện gì phát sinh rồi, không biết con có thể giúp được gì cho người?”

Từ Hàng khoát tay nói: “cứ ngồi xuống đã”...Chờ Kính Đức ngồi xuống xong, Từ Hàng nói tiếp: “Tình Tâm đạo quán gần đây có động tĩnh gì không?”

Kính Đức đáp: “sư phụ, Tình Tâm đạo quán gần đây như đang tụ tập nhân thủ, cũng tăng cường phòng thủ nơi đạo quán. Mấy ngày trước con tới Tình Tâm đạo quán lấy có tới thăm thú, người dẫn đường dẫn qua bốn đạo quan trên đường lên núi mới gặp được chưởng môn Tình Tâm đạo quán. Con còn nghe, có người xông vào Tình Tâm đạo quán định trộm ”Tu thần phổ” song không thành công. Hẳn là vì vậy Tình Tâm đạo quán mới tăng cường phòng thủ”.

Từ Hàng nghe tới đây thầm nghĩ: “kẻ tới trộm Tu thần phổ này là ai, lá gan cũng lớn thật, thật không ngờ sấm soi Tu thần phổ không chỉ có mình ta, xem ra phải tiên hạ thủ vi cường mới được”. Nghĩ tới đây, lão than nhẹ một tiếng, nói: “người có phát hiện ra chỗ nào phòng ngự yếu nhất, với năng lực của người có nắm chắc trộm được Tu thần phổ không?”

Kính Đức đáp: “sư phụ, giờ những kẻ nhòm ngó Tu thần phổ không ít, con giờ đi trộm e là rất khó thành công. Nhưng con lại nghĩ ra một biện pháp khác, có thể lấy được Tu thần phổ về, chỉ có điều biện pháp này rất mạo hiểm”.

“Nói ra thử coi”, Từ Hàng nói.

Kính Đức đáp: “thực lực của Tĩnh Tâm đạo quán con xem ra không bằng như xưa, chúng ta có thể nghĩ biện pháp tạo một trận kinh động, khiến bọn chúng tự rối tay chân không thể chu toàn phòng ngự, tới lúc đó chúng ta thừa cơ lên vào đạo quán trộm Tu thần phổ, sư phụ thấy thế nào?”

Từ Hàng cười nói: “gây nhiều loạn thì cũng không cần. Giờ ta sai người đi Tĩnh Tâm đạo quán, lấy lý do luận đạo vào trong Tĩnh Tâm đạo quán ở. Nếu ta đoán không sai, Tĩnh Tâm đạo quán sẽ rất nhanh loạn như ong vỡ, người thừa cơ trộm Tu thần phổ ra. Nếu thành công, vị trí trụ trì hạ giới sẽ là của người”.

Kính Đức ngậy ra, trầm mặc hồi lâu rồi đáp: “rõ, sư phụ, con giờ về phòng chuẩn bị, sớm mai sẽ xuất phát tới Tĩnh Tâm đạo quán, lần này đi nhất định sẽ không để người thất vọng”, nói xong hắt đứng dậy, thi với Từ Hàng một lễ rồi ra khỏi thư phòng.

“Ha ha ha, chỉ cần chuyện hợp tác giữa ta và Hầu Quang Bình thành hiện thực, ngày tấn công Tĩnh Tâm đạo quán không còn bao xa, lúc đó Tu thần phổ không phải sẽ là đồ trong túi sao? Ta có được Tu thần phổ xong, bế quan tu luyện, chờ ta thành công, lúc đó còn sợ Hầu Quang Bình chắc. Hừ, hươu chết vào tay ai còn chưa biết đâu”, tâm lý Từ Hàng tính cứ như đúng rồi, nhất thời không áp chế được kích động trong lòng, hưng phấn cười ha ha.

Từ Hàng nghĩ mình đã an bài rất đầy đủ rồi, yên tâm cười lớn. Lão nhìn ra bên ngoài song cửa, suy nghĩ chi tiết hợp tác với Hầu Quang Bình ra sao, sau từ từ đi tới bàn viết, cầm bút, rất nhanh viết những vấn đề cần đối phó với Tĩnh Tâm đạo quán. Viết xong, lão cẩn thận nhìn lại một lượt, nhận thấy không có vấn đề gì rồi mới cho vào bao thư, phong kín lại.

Chuẩn bị xong mọi thứ, Từ Hàng thư thái ở trong Pháp Hoa Tự chờ ba ngày sau hội họp với Hầu Quang Bình.

173. Nhĩ Gian Ngã Trá

Không linh đảo là một tòa đảo hoang, nằm ở phía bắc Trung thổ đại lục, cách đại lục chừng ba trăm hải lý. Trên đảo có vô số quái thạch hình dáng kì dị, địa thế hiểm yếu, không chút bóng dáng con người, nhưng đây lại là thiên đường của lũ chim biển thường sinh hoạt nơi hải vực.

Mây mù trắng liễu nhiều bao phủ Không Linh đảo, như mang thêm một lớp khăn che thêm phần huyền bí cho hòn đảo này vậy.

Từ Hàng sử dụng pháp thuật chuyển di, mất gần một giờ đồng hồ mới tới được Không Linh đảo. Lão thấy thời gian còn sớm, bèn đi loanh quanh trên đảo tìm hiểu địa hình.

Sự xuất hiện của vị khách không mời này khiến cho chim chóc trên đảo hoảng hốt nhất tề dựng cánh bay lên, nháo nhác trong không trung, quang quác inh tai.

Từ Hàng đi tới một chỗ khá bằng phẳng, phát hiện nơi này có vết chân người. Lão vội cẩn thận quan sát một phen, phát hiện vết tích còn rất mới, lòng không khỏi giật mình: “chỗ này vốn không người lai vãng, sao lại có vết chân mới thế này? Chẳng nhẽ lão hồ li họ Hầu kia đã tới đây trước rồi, bố trí bẫy rập gì chăng? Nhưng thế lại không hợp lý a”.

Từ Hàng cẩn thận tìm tòi xung quanh xong không phát hiện ra có gì đáng ngờ, tâm lý mới cảm giác an toàn lại.

Từ Hàng tìm một khối đá tương đối bằng phẳng sạch sẽ ngồi xuống, mắt xa xa nhìn mặt biển, tâm lý không hiểu sao đột nhiên cảm giác có chút bất an, như mặt biển cứ bị gió xao động vậy.

Rất nhanh đã tới giờ ước định, nhưng bóng dáng Hầu Quang Bình vẫn không thấy đâu, tâm lý lão càng thêm lo lắng. Từ Hàng đứng dậy, phóng mắt nhìn về phía Trung thổ đại lục, mong bắt được tung tích ai đó, tiếc là cái gì cũng không thấy, lòng đầy bức bối chửi thầm: “lão hồ li chó chết, dám thất hẹn với lão tử hử, nếu hôm nay người không tới, ta cùng người trở mặt thành thù”.

Đột nhiên, một đạo bạch quang từ trên trời bay tới, nháy mắt đã hạ xuống trước mặt Từ Hàng hơn trượng. Bạch quang tan đi, bộ mặt Hầu Quang Bình hiện ra mang theo nụ cười nhìn Từ Hàng: “để đại sư chờ lâu, đạo quan có chút trục trặc phát sinh, xử lý xong mới nhớ tới ước hội hôm nay, thực là ngại quá, mong đại sư chờ trách”.

Từ Hàng thấy Hầu Quang Bình đã tới, lòng bớt khó chịu, bước lên vài bước nói: “đâu có, ta cũng mới tới mà thôi, đã là có chuyện gấp cần xử lý, ta sao trách người được”.

Hầu Quang Bình thò tay vào trong người, lấy ra một bức thư để trên tay, nhìn Từ Hàng nói: “kế hoạch thư của ông đã sẵn chưa? Của ta ở đây”.

Từ Hàng đáp: “viết xong lâu rồi, chỉ chờ trao đổi thôi”.

Hầu Quang Bình cười nói: “vậy tốt lắm, chúng ta giờ trao đổi xem một lượt, sau sẽ bàn phương án cụ thể, ông thấy thế nào?”

Từ Hàng gật đầu, nhanh chân bước lại, Hầu Quang Bình mỉm cười tiến lên.

Hai người rất nhanh đi tới một chỗ nhỏ hẹp chỉ rộng độ nửa mét thì đồng thời dừng lại, đưa mắt nhìn nhau. Từ Hàng nói: “người đưa hòa ước của người ra, ta đưa của ta ra, đồng loạt trao đổi”.

Hầu Quang Bình gật đầu, đưa phong thư trên tay ra. Từ Hàng cũng đưa mật thư của mình lại. Hai người nhận thư xong, không lập tức mở ra mà là đưa mắt nhìn phản ứng của đối phương, qua một lúc, hai tên đồng thời ha ha cười lớn, cười xong, đồng thời mở thư ra tử tế nhìn một lượt.

Lũ chim trên Không linh đảo không biết vì sao, tại lúc này đều đồng loạt bay lên cao, vỗ cánh kêu quang quác, tiếng kêu của bọn chúng đây về thê lương bi thảm, tựa như có tai nạn gì đó sắp giáng xuống vậy.

Hầu Quang Bình và Từ Hàng đều không để ý tới cảnh tượng đó, Từ Hàng xem nội dung hòa ước xong, rất nhanh kí tên mình lên đó, sau nhìn Hầu Quang Bình nói: “không ngờ ý kiến của ta và người rất giống nhau, vậy chúng ta không cần trao đổi kế hoạch thư làm gì, kí tên mình lên thư của đối phương là được, coi như bày tỏ thành ý, thế nào?”, nói xong, lão đưa kế hoạch thư đã có chữ kí của mình qua.

Hầu Quang Bình nghe thế, tâm lý khó chịu nghĩ: “lão lừa trọc này làm trò quỷ gì đây, cứ để thế này không phải càng làm tăng độ xác thực sao, lão làm vậy làm gì? Hay là định bịp bợm gì đây? Mình nên đồng ý hay từ chối giờ?”, Hầu Quang Bình vờ như chưa xem xong, cúi đầu ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “ta thấy không cần vậy, đổi qua đổi lại rách việc quá”.

Từ Hàng nghe Hầu Quang Bình nói vậy, tâm lý tức thì không vui, thầm nghĩ: “lão hồ li này khôn khiếp này thật thủ đoạn, không viết một lời nào liên quan tới Bạch Vân đạo quán trên kế hoạch thư, mà dạng chữ này cũng không giống của hắn lắm, xem ra hắn rõ ràng muốn cầm kế hoạch thư của mình, định chiếm ưu thế ép buộc mình đây, sao ta lại dễ dàng bị qua mặt thế này!”. Nghĩ tới đây, Từ Hàng cố tình thở dài một tiếng nói: “nếu người không đồng ý đổi lại, vậy chuyện hòa ước hôm nay coi như hủy bỏ”, nói xong, lập tức quay mình định rời đi.

Kỳ thật, Từ Hàng làm vậy chỉ là muốn xem phản ứng của Hầu Quang Bình mà thôi.

Hầu Quang Bình cười lớn, đoạn nói: “giờ người đồng ý cũng được, không đồng ý cũng hay, dù sao chúng cứ người muốn hãm hại người tu hành Trung thổ đã ở trong tay ta, chỉ cần ta đem nội dung bức thư này thông cáo với toàn thiên hạ, ha ha, tới lúc đó người sẽ biết thế nào là hậu quả”.

Từ Hàng nghe vậy thì kinh hãi lắm, một trận máu nóng trong người tức thì bốc lên tận não, giận dữ nghĩ: “chó chết, không ngờ hắn bịp bợm như vậy”. Qua một lúc, Từ Hàng miễn cưỡng áp chế lửa giận trong lòng, cười nhẹ nói: “à à, Hầu chương môn thực biết nói đùa, chẳng nhẽ người không sợ ta cũng đem bức thư này thông cáo cho thiên hạ sao?”

“Ha ha ha”, Hầu Quang Bình cười lớn ba tiếng, tay hươu hươu trong không khí vài lượt nói: “cứ thử đi, người xem chữ viết trên thư kia có giống tư thế ta đang viết không hả?”

Từ Hàng nghe vậy tức thì mất nể tam tinh, tức giận thiếu chút bất tỉnh, song biểu tình trên mặt lão không vì vậy mà có chút biến hóa nào, chờ lòng bình tĩnh lại, lão hừ lạnh một tiếng, gằn giọng nói: “ha ha, tên hỗn đản người quả nhiên không có thành ý, may ta đã sớm ngờ rồi, người tưởng kế hoạch thư trên tay kia

là chữ ta thật sao? Nhầm rồi, là của đệ tử ta mô phỏng bút tích ta viết ra thôi, không tin người thử nhìn xem, xem tư thế ta viết có khác biệt không hả?”. Nói xong, cũng hươ tay trong không khí viết vài chữ, tất nhiên, tư thế so với chữ viết trên kế hoạch thư có chút khác biệt.

Hầu Quang Bình ngây ra, lòng nghĩ: “sao lại như vậy được, chữ viết trên này cơ hồ giống hệt văn tự của lão mình nhìn lúc trước, sao giờ lại biến thành giả? Bất quá, xem bộ dạng lão ta không giống đang làm trò, chẳng nhẽ thực không phải là lão viết?”, Hầu Quang Bình lòng đầy nghi hoặc, mắt chăm chăm nhìn phản ứng của Từ Hàng.

Qua một lúc, Hầu Quang Bình thấy Từ Hàng vẫn bình tĩnh như thường, không lộ chút đáng nghi nào, lòng không khỏi cảm giác mơ hồ, hần đành cố cười lớn vài tiếng nói: “đại sư quả thực lợi hại, Hầu mạo xin bội phục, bội phục, xem ra ông đã sớm đoán trúng tâm tư ta, có chuẩn bị từ trước rồi. Thôi, ta nghe lời ông, chúng ta kí tên xong rồi đổi lại là được”. Nói xong, hần nhanh chóng kí tên lên kế hoạch thư của Từ Hàng.

Từ Hàng cười nói: “ta tính toán thế nào đi nữa cũng không bằng Hầu chương môn người a. Dù sao chỉ cần chúng ta chịu hợp tác, tin rằng bên nào cũng sẽ có lợi, Hầu chương môn có thấy vậy không?”

“A, đúng”, Hầu Quang Bình cười đáp: “đúng, chúng ta ai nấy đều có lợi”.

Từ Hàng thấy Hầu Quang Bình đáp ứng yêu cầu của mình, tâm lí tất nhiên rất thư thái, đắc ý nghĩ: “ha ha, lão hồ li, không ngờ người lại giảo hoạt như vậy, nhưng ta đây cũng đâu có kém, chúng ta vòng vo một trận, không ai chiếm được tiện nghi của ai đâu”.

174. Hải Biên Lãng Mạn

Vốn còn có ý định bày trò, song giờ Hầu Quang Bình cũng đành lắc đầu bất lực, đành một tay đưa kế hoạch thư, một tay cầm lấy thư Từ Hàng đưa ra.

Tại lúc hai người nắm lấy kế hoạch thư của đôi phương song lại không chịu bỏ kế hoạch thư của mình, tình hình tức thì rơi vào căng thẳng.

“Ừm, ừm”, mặt đất Không linh đảo đột nhiên truyền lại tiếng đất đá di động, sau đó, cả hòn đảo bắt đầu chấn động không ngừng.

Gió lớn trên biển nổi lên, khiến cho mặt biển nổi sóng cao hơn trượng, ba đào từng đợt từng đợt tràn lên nơi duyên hải.

Lũ chim giữa không trung kêu quang quác, vỗ vỗ cánh cố bay cao hơn.

Hầu Quang Bình và Từ Hàng không vì mấy sự thay đổi này mà thay đổi hành vi. Hai người đưa mắt nhìn nhau chăm chăm, qua hồi lâu, Từ Hàng nói: “ta xem người không có nửa điểm thành ý, đến lúc này vẫn còn như vậy, đã không ai tín nhiệm ai, vậy chúng ta cũng không cần hợp tác nữa, đồng thời hủy kế hoạch thư thôi”.

Từ Hàng sợ dĩ nói như vậy, bất quá chỉ muốn thử xem Hầu Quang Bình có thực sự muốn hủy kế hoạch thư hay không.

“Ông không cần kích động, ta đây vẫn còn đủ thành ý, nếu không, ta đếm ba tiếng, sau ba tiếng chúng ta đồng thời buông tay, ông thấy thế nào?”, Hầu Quang Bình đáp lại.

“Tốt lắm, người đếm đi”, Từ Hàng trả lời.

“Một, ..., hai, ...”, Hầu Quang Bình cao giọng đếm.

Tiếng “hai” từ mồm Hầu Quang Bình vừa phát ra, hải đảo tức thì chấn động kịch liệt, tiếp đó, chỉ nghe “ầm” một tiếng, một con hải quái dài tới vài trượng phá sóng hiện ra, tạo nên ba đào dữ dội, tia nước theo gió thốc lên đảo, nháy mắt đã làm ướt tới hơn nửa hải đảo.

Từ Hàng và Hầu Quang Bình bị tình cảnh này làm cho kinh hãi không biết làm sao, ngây ngốc đứng tại chỗ, mặc cho nước biển bắn hết lên người.

Tại lúc này, hải quái quay đầu về phía bên này, xông về phía Từ Hàng và Hầu Quang Bình.

Từ Hàng và Hầu Quang Bình thấy thế, biết đại sự không ổn, cơ hồ cùng lúc kêu lên: “mau buông tay, nếu không cả hai đều bị con quái vật này ăn thịt giờ”, hai người tuy đồng thời kêu lên, song cũng không kẻ nào chịu bỏ tay trước.

“Ha ha ha”, một tiếng nữ tử vang lên truyền tới tai hai tên này, rồi nữ tử lại nói: “đồ vô tri ngu xuẩn, tưởng lợi dụng đối phương, song lại muốn đưa đối phương vào chỗ chết, có loại người như các ngươi trên đời, thực không biết đã hại chết bao nhiêu nhân loại rồi, đã thế ta đây liền vì dân trừ hại, các ngươi chịu chết đi”. Lời vừa dứt, một bóng đen từ trên đầu hải quái nhảy xuống, lao về phía Từ Hàng và Hầu Quang Bình.

Từ Hàng và Hầu Quang Bình thấy người tới tốc độ cực nhanh, cơ hồ gấp mình tới vài lần, hai tên đồng thời ngậy ra kinh hãi. Bất quá chỉ sau một lát, hai tên đồng thời buông tay, mỗi tên chạy về một phía mong giữ mạng. Hai phần kế hoạch thư mất đi lực đỡ, bị gió thổi về phía biển.

Hai người Từ Hàng và Hầu Quang Bình vừa chạy đi, thân ảnh nữ tử tức thì hạ xuống, đứng đúng chỗ hai người kia vừa đứng, mỉm cười nhìn Hầu Quang Bình và Từ Hàng lúc này đã bay thoát vài trượng. Nữ tử mặc một chiếc quần ngắn do lân giáp chế thành, lộ ra cánh tay và bắp đùi trắng muốt, khuôn mặt nàng ta hồng hào, tóc dài óng ả, khe tung bay trong gió.

Nàng ta đưa mắt nhìn một lúc, đưa tay lên miệng thổi một tiếng gì đó, con hải quái kia tức thì vọt lên khỏi mặt biển, toàn thân lộ ra, tựa như một chiếc cano lướt về phía hai phần kế hoạch thư bị gió thổi bay kia, thân hình cực lớn của nó khiến cho sóng lớn nổi lên liên tiếp quanh đường đi.

Không đến nửa khắc công phu, hải quái đã đuổi kịp hai phần kế hoạch thư bị gió thổi xa vài dặm, ngậm vào mồm rồi lặn xuống.

Nữ tử kia nhìn hải quái lặn xuống, cười nhẹ một tiếng, từ từ đi tới bên bờ biển, nhún mình nhảy vào trong đó, nháy mắt đã không thấy đâu.

Hải quái, nữ tử, Từ Hàng và Hầu Quang Bình đi rồi, lũ chim trên không trung từ từ bay xuống, dừng phía trên Không linh đảo. Bọn chúng vui sướng gọi nhau, tựa như đang vui mừng vì mấy kẻ xâm lấn đã tự động rời đi.

Đáng tiếc, tình hình vui vẻ này không được bao lâu, tiếng kêu chúc mừng của bọn chúng còn chưa dừng lại đã bị hai quái vật đột nhiên từ phía dưới gờ đá xuất hiện làm cho sợ hãi, vội vàng một lần nữa cuống cuống bay lên, tiếng kêu lại trở nên quang quác.

Tất nhiên, đây là quái vật trong mắt lũ chim mà thôi, kì thật, bọn họ không phải là quái vật mà là hai người, một nam một nữ.

Hai người này không phải ai xa lạ, chính là Trần Nhược Tư và Linh Cơ. Sau khi chạy xa khỏi Pháp Hoa Tự, hai người phi một mạch về phía bắc, rồi cuộc bay tới Không linh đảo này. Bọn họ vốn cũng muốn đi luôn, song Linh Cơ lo lắng nếu hiện thân rất có khả năng sẽ bị sư công Trần Nhược Tư đang tìm bọn họ phát hiện, cho nên quyết định trốn trên hòn đảo không người này vài ngày.

Bước chân Từ Hàng phát hiện khi này chính là của hai người.

Thấy Từ Hàng tới, hai người kinh sợ vô cùng, còn tưởng lão đuổi theo hai người mình tới đây, vội vàng tìm một hang đá rộng lớn núp vào.

Nhất cử nhất động của Từ Hàng và Hầu Quang Bình vừa rồi đều bị hai người nhìn thấy, nếu không phải có hải quái và nữ tử mặc lân giáp xuất hiện, hai người nói không chừng đã sớm nhào ra chiến với Từ Hàng và Hầu Quang Bình một trận, ý đồ đoạt lấy hai bức thư không biết ẩn dấu thông tin gì kia.

Trần Nhược Tư đi tới vị trí nữ tử kia vừa nhảy xuống biển, nhìn mặt biển nói: “Linh Cơ, nàng có nhận ra nữ tử vừa rồi là người gì không? Xem thân thủ của nàng ta, có lẽ còn mạnh hơn nàng, có lẽ hai chúng ta liền thủ cũng chưa chắc thắng được. Còn nữa, con hải quái không biết loại gì kia, tốc độ cũng nhanh đến bất ngờ, mà sao nó lại nghe lời một nữ tử chỉ huy chứ? Đúng là trời đất bao la, không chuyện lạ gì không có”.

“Nữ tử kia rất lợi hại, hẳn mạnh hơn muội gấp vài lần, còn rất xinh đẹp nữa”. Linh Cơ cười đùa: “xem bộ dáng chàng kia, có phải còn đang tưởng tượng tình cảnh lúc nàng ta xuất hiện không? Không phải động

tâm rồi đẩy chứ?”

Trần Nhược Tư quay đầu lại, nhìn Linh Cơ nói: “nàng nói gì vậy, có mỹ nữ xinh đẹp như nàng bên người, ta còn để ý tới một cô gái hoang dã làm gì? Nàng coi ta là ai, có giống mấy tên phong lưu nam tử vừa thấy gái là tit mất không?”

“Giống, rất giống”, Linh Cơ bĩu môi cười.

“Cái gì, nàng dám bảo ta vậy à, xem ta trừng phạt nàng thế nào đây”, Trần Nhược Tư vừa cười vừa rảo chân bước đến bên người Linh Cơ, ôm chặt lấy nàng, bước tới bên bờ cát mềm mại.

Linh Cơ hoảng hốt hươ loạn chân tay, tưởng muốn thoát khỏi người Trần Nhược Tư, song hấn không để cho nàng thành công, càng ôm càng chặt.

Linh Cơ giãy dụa một hồi rồi im lặng, mỉm cười nhìn khuôn mặt hấn, lòng không biết đang nghĩ gì, khuôn mặt nàng nhất thời cũng biến thành phớt hồng.

Đi tới bờ cát, Trần Nhược Tư đột nhiên buông tay thả búp nàng xuống cát. Linh Cơ cũng không ngờ Trần Nhược Tư lại trực tiếp thả mình xuống như vậy, tức thì giận dữ định chồm lên véo đứt tai hấn, song lúc nàng thấy Trần Nhược Tư đang nhìn mình mỉm cười, trái tim lại mềm nhũn lại. Nàng dùng lực xoa xoa cái mông tê tê, bĩu môi nhìn Trần Nhược Tư.

Trần Nhược Tư cười quỷ dị, nhanh chóng ngồi xuống, tiếp đó ôm lấy Linh Cơ đè xuống, kéo nàng sát vào lòng mình, ngực đối ngực, môi tìm môi, dùng lực đuổi bắt con rắn nhỏ trong miệng nàng...

Từng tia cảm giác vi diệu, thông qua đầu lưỡi truyền tới, nháy mắt tỏa đến toàn thân Linh Cơ, khiến cho thân thể nàng dưới sự kích thích của Trần Nhược Tư không khỏi run rẩy. Nàng lén giơ hai chân lên quắp vào lưng hấn, sau vận sức ra lực xoay một cái, đè ngược Trần Nhược Tư xuống...

175. Cảnh Tượng Đặc Biệt.

Lũ chim giờ hình như không sợ hai người, có con đứng bên người họ hót vang, có con bay lượn tung tăng trước mặt...

“Chàng xem, chúng ta được lũ tiểu gia hỏa này rất hoan nghênh a, nếu có thể vĩnh viễn ở lại địa phương không có phiền nào này thì thực tốt a...”, Linh Cơ nhìn một con hải âu trước mắt nói.

“Nàng thực nguyện ý mãi ở bên ta, vĩnh viễn lưu lại nơi này ư?”, Trần Nhược Tư nhìn Linh Cơ cười nói.

“Sao được!”, Linh Cơ cười đáp: “muội còn rất nhiều chuyện phải làm? Chàng không phải muốn muội giúp cứu ra tam sư huynh của chàng sao? Nếu chúng ta không rời đi nơi này, hấn ta chỉ sợ không còn cơ hội trở về Trung thổ, trừ phi Thanh Mâu phái hấn đi, nếu là vậy, sư phụ và các sư huynh chàng ắt gặp nguy hiểm”.

“Không nghiêm trọng như vậy chứ?”, Trần Nhược Tư kinh hãi nói.

Linh Cơ nói: “chàng nghĩ xem, Thanh Mâu đã tẩy não hấn, giờ hấn không nhận ra sư phụ và mấy sư huynh của chàng đâu, song hấn lại sẽ tuyệt đối nghe theo sự chỉ huy của Thanh Mâu. Thanh Mâu nếu muốn hấn dùng thân phận Lạc Lan Điền tiến vào Tinh Tâm đạo quán, thừa cơ chế tạo hỗn loạn, giết người phóng hỏa cũng không có gì bất ngờ”.

Trần Nhược Tư chau mày, nhanh chóng ngồi dậy nói: “xem ra chuyện này phải nhanh chóng giải quyết mới được. Đi nào, chúng ta rời khỏi đây thôi”.

Linh Cơ thở dài một tiếng đáp: “ừm, chúng ta đi thôi”.

“Sao lại thở dài, nhất định là có tâm sự gì, nói cho ta nghe đi, nói không chừng ta có thể giúp được nàng đây”, Trần Nhược Tư đưa tay vuốt má Linh Cơ, quan tâm nói.

Linh Cơ nhìn nụ cười của Trần Nhược Tư, tâm lý nghĩ: “người ta lo cho an toàn của chàng, phụ nhân sai ta tới giết chàng, giết chàng thì ta không thể làm được, nhưng lại không biết ăn nói sao với phụ thân. Ta nói cho chàng, chàng giúp ta giải quyết được sao? Không muốn ở cùng ta nữa sao?”, nghĩ tới đây, nàng đứng dậy nhẹ giọng nói: “muội thực không nỡ xa chàng”, nói xong, thẳng người dậy đi về phía bờ biển.

Trần Nhược Tư không biết ý tứ câu nói của Linh Cơ, song hắn cũng không nghĩ nhiều, rảo bước đuổi theo. Tới bờ biển, Trần Nhược Tư đưa tay phải đặt vào eo nàng, tay trái chỉ bày hải âu xa xa nói: “nàng xem, bọn chúng thật là tự do a? nếu chúng ta có được nửa tự do của bọn chúng cũng đủ lắm rồi”.

“Đúng a, chỉ cần có nửa tự do của bọn chúng đã đủ rồi”, Linh Cơ than nói.

Trần Nhược Tư nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, cảm giác có chút kì quái nói: “chúng ta hôm nay làm sao vậy, sao lại cứ như sắp vĩnh biệt vậy, có phải có dây thần kinh nào trục trặc không nhỉ?”

“Có chàng mới thần kinh không bình thường, muội chẳng sao cả”, Linh Cơ hung hăng véo hắn một cái: “đi thôi, đồ tinh thần không bình thường”, nói xong, cầm tay Trần Nhược Tư, mang theo hắn bay đi.

“vù vù”, tiếng gió thổi ào bên tai họ, từng đóa mây trắng lướt qua, một cảm giác hưng phấn chưa từng có tràn đầy trong óc Trần Nhược Tư, hắn cảm thán nói: “phi hành không trung thực tuyệt a, bầu trời đẹp thế này, mây bay trắng thế này”, hưng phấn này của hắn có lẽ bởi hắn không tĩnh tâm lại, cảm thụ cảm giác phi hành trong không trung.

“Đi đâu, Tĩnh Tâm đạo quán à?”, câu hỏi của Linh Cơ cắt đứt mỹ cảnh của hắn.

Trần Nhược Tư suy ngẫm nói: “việc Hầu Quang Bình là loại người thế nào ta đã nói với sư công rồi, người trở về ắt có an bài. Chuyện sư huynh nhờ nàng cả, ta trở về cũng không giúp được gì, trở về có khi lại bị sư phụ nhốt trong phòng, không biết bao giờ mới lại được hạ sơn thì toi. Thế này đi, nàng đưa ta tới Ngọc Cảnh châu thành đi, ta muốn tới đó xem một chuyến”.

Linh Cơ cười nói: “chàng muốn tới đó quá nửa là muốn tìm Mộng Tuyết a, hai người chia tay ở Ngọc cảnh châu thành, có lẽ nàng ấy đoán chàng nếu không gặp khó khăn gì, nhất định sẽ tới Ngọc Cảnh châu thành, mà giờ chàng cũng nghĩ vậy, đúng không?”

“Ai da, tâm sự của ta sao nàng đoán cái là trúng ngay, đúng là chân chánh hiểu ta a”, Trần Nhược Tư cười nhăn nhó nói.

Linh Cơ bĩu môi nói: “đúng là đồ đại sắc lang, chỉ cần ai hiểu chàng một chút là đoán ra ngay”.

Trần Nhược Tư giương to mắt, chăm chú nhìn Linh Cơ nói: “ta mà là sắc lang à, nàng có nhầm không vậy? tới giờ cũng chỉ yêu có hai người thôi mà, đàn bà khác ta còn chưa gặp qua bao giờ, sao lại sắc được?”

Linh Cơ khê đập vào tay hắn đang len lén định ôm mình: “muội nói chàng sắc đúng quá rồi, xem tay mình đang để ở đâu đi”.

Trần Nhược Tư trợn mắt, con ngươi đảo một vòng, cười nói: “không nên tức giận a!, đường xa quá, ta chẳng biết làm gì, cảm thụ thân thể nàng chút thôi mà, coi như là tiêu khiển đi. Còn nữa, ta sờ một tí, không phải nàng cũng rất thích sao”.

“Càng nói càng không ra sao cả, không quan tâm tới chàng nữa”, Linh Cơ ngoảnh đầu sang một bên như muốn mặc kệ Trần Nhược Tư.

.....

Tại lúc mặt trời sắp lặn sau núi, Linh Cơ mang theo Trần Nhược Tư đã đi tới bầu trời phía trên Ngọc Cảnh châu thành. Linh Cơ giơ tay lau mồ hôi trên trán nói: “sắc quỷ, tới rồi, sờ soạn cũng đủ rồi chứ. Tối nay tử tế chăm sóc Mộng Tuyết của ngươi, nếu không ngày sau không dẫn ngươi phi hành nữa, hại người ta ra đây mồ hôi rồi”.

Trần Nhược Tư nhìn Linh Cơ nói: “ai biết nàng ấy có ở đây không, mà giờ trời cũng đã tối, nàng cũng mệt rồi, không bằng tối nay qua đêm ở thành này, mai trở về tộc đi”.

Linh Cơ nguýt hắn một cái rõ dài, nhin cười nói: “không, giờ muội muốn trở về, trông bộ dạng của chàng kia, nhất định là không có ý gì tốt đẹp”.

“Không đi cũng phải đi”, Trần Nhược Tư cười giòn một tiếng, nắm tay Linh Cơ hạ xuống phía dưới.

Linh Cơ giãy dựa giãy lất, thấy không ăn thua liền mặc kệ không giãy dựa nữa, ngược lại đưa hai tay ôm chặt cổ hần, đôi môi rất nhanh đưa lại. Kì thật, nàng sớm đã bị hần đùa bỡn tới nôn nao trong lòng, mồ hôi vừa rồi không phải vì mệt mà là không nhin nổi cảm giác khó tả trong lòng.

Trần Nhược Tư bị hành động đột ngột của nàng làm cho chân tay rối loạn, nhất thời quên mất việc giữ thăng bằng, đột nhiên đảo một cái, mất đi trọng tâm rơi thẳng xuống, hần cuống quýt hô ầm lên.

Linh Cơ bỏ ta khỏi cổ Trần Nhược Tư, để hần rơi xuống, bản thân rất nhanh không chế thân hình, vừa nhanh chóng hạ xuống phía Trần Nhược Tư, vừa cất giọng cười lớn.

Trần Nhược Tư rơi được vài trượng thì không chế được thân hình, sau đó nhanh chóng xông về hướng Linh Cơ.

Phản ứng của Linh Cơ là thế nào, sao có thể để hần dễ dàng bắt được. Nàng đảo người một cái, dễ dàng tránh qua cú nhào tới của Trần Nhược Tư, bay lệch sang một hướng khác.

Trần Nhược Tư không chịu kém, quay mình cố gắng đuổi theo.

Hai người bọn họ một đuổi một chạy, tựa như một đôi hồ điệp vui vẻ không chút sầu lo, hi hi ha ha đùa giỡn trong không trung.

Dân chúng Ngọc Cảnh châu thành đều ngừng công việc đang làm lại, ngẩng đầu tò mò nhìn cảnh tượng đẹp mắt này.

Trần Nhược Tư và Linh Cơ tựa như không để ý tới chuyện này, cũng không vì dân chúng nhìn lên mà ngưng đuổi bắt, cứ thế đùa giỡn cho tới khi trời tối, người dưới nhìn lên không rõ thân hình nữa mới ngưng lại. Bọn họ hạ xuống một chỗ không có ánh đèn, thay đổi phwong lau đi mồ hôi trên trán, mà lúc này, trái tim hai người đều tràn ngập khoái nhạc và ngọt ngào.

Hai người Trần Nhược Tư tay nắm chặt tay, vẻ mặt đầy ôn nhu và gọt ngào, hướng một khách sạn đang sáng đèn đi tới.

176. Khí Tẩu Mĩ Nữ

Bên ngoài không thấy ai phản ứng, đột nhiên, chỉ nghe “ầm” một tiếng, cửa phòng ngủ đã bị đập ra.

Một bộ mặt quen thuộc xuất hiện trước mặt Trần Nhược Tư, hần kinh ngạc hô: “cô làm sao không có gia giáo thế hả, ai lại thô lỗ đập cửa ra, có biết xông bừa vào phòng nam nhân là không ra làm sao không hả?”

Linh Cơ nghe tiếng Trần Nhược Tư, vội vàng kéo chăn che lên người mình.

Thì ra, người đập cửa xông vào phòng này không phải ai xa lạ, chính là Lâm Hân Ngọc. Nàng và Mộng Tuyết tới qua vừa tới Ngọc Cảnh châu thành liền nghe người dân trong thành xôn xao bàn tán nói Trần Nhược Tư và Linh Cơ đùa giỡn trên không trung. Lâm Hân Ngọc tò mò hỏi thành dân dung mạo của đôi nam nữ lãng mạn này, nghe xong, tâm lí chợt trở nên khó chịu, không hiểu vì sao, nàng khẳng định gã nam tử này chính là Trần Nhược Tư.

Lâm Hân Ngọc và Mộng Tuyết cả đêm không ngủ đi khắp toàn thành tìm tung tích Trần Nhược Tư, thẳng cho tới sáng nay bọn họ mới tới khách sạn này. Chờ lâu bản khách sạn giới thiệu diện mạo Trần Nhược Tư xong, Lâm Hân Ngọc không kịp hỏi xong số phòng, cũng không đợi Mộng Tuyết, đã hấp tấp chạy tới.

Lâm Hân Ngọc nghe Trần Nhược Tư nói xong, trái tim chợt chùng xuống, nàng buồn bã nhìn Trần Nhược Tư, tựa như đang rất chịu ủy khuất, nước mắt thoảng cái đã trào ra.

Trần Nhược Tư thấy Lâm Hân Ngọc như vậy, nhất thời cũng không biết làm sao. Hần nghĩ người một lúc mới mở miệng nói: “được rồi, cô đừng có vừa thấy ta là khóc, kéo người ta lại bảo là ta khi dễ cô. Ra ngoài trước đi, ta còn chưa mặc y phục, chờ mặc xong chúng ta sẽ nói chuyện tử tế sau”.

Lâm Hân Ngọc lau đi nước mắt, hừ một tiếng kêu lớn: “ta không đi đấy, ta muốn nhìn người mặc y phục. Đừng tưởng ta không biết, trên người người giờ còn một ả hồ li tinh hư hỏng, đã có gan làm chuyện này còn sợ người ta nhìn thấy hả?”

Trần Nhược Tư thấy nàng vô lí chữ người như vậy, tức thì giận lắm, hét lớn: “cô nói cái gì, cút ra cho ta”.

Lâm Hân Ngọc thấy Trần Nhược Tư giận dữ với mình, lòng càng thêm uất ức, đột ngột xông tới bên giường kéo mạnh cái chăn đang che trên mình hai người Trần Nhược Tư, tức thì thân hình không một mảnh vải của Trần Nhược Tư và Linh Cơ hiện ra trước mặt. Trần Nhược Tư chẳng thèm để ý nữa, chồm dậy nắm tay Lâm Hân Ngọc, đẩy mạnh nàng ngã xuống đất, giận dữ quát: “cô cũng quá đáng lắm, cút ra cho ta”.

Linh Cơ lập tức huyền hóa ra một bộ y phục hư huyền che thân thể mình, từ trên giường bước xuống nhìn Trần Nhược Tư nói: “được rồi, xem ra nàng ta với chàng cũng một mối tình thâm, nếu không nàng ấy tuyệt không dám trước mặt chàng làm vậy đâu, quan hệ giữa chúng ta nàng ấy không biết, muội cũng không trách đâu”.

Lâm Hân Ngọc từ trên mặt đất đứng dậy, lau đi nước mắt, nhìn Linh Cơ một cái, quay lại trông Trần Nhược Tư nói: “không ngờ người lại vô tình với ta như vậy, ta nhất định bắt người phải hối hận”, Lâm Hân Ngọc nói xong, quay mình chạy ra khỏi cửa.

Trần Nhược Tư vừa mặc quần áo xong, Mộng Tuyết giận dữ xông vào phòng nhìn Trần Nhược Tư trách móc: “chàng làm gì nàng ấy vậy, chàng có biết mấy ngày nay không được thấy chàng, nàng ấy lúc nào cũng nằm mơ gọi tên Nhược Tư, Nhược Tư. Có thể nói lúc nào nàng ấy cũng lo lắng an nguy của chàng, tôi qua nghe người ta nói có đôi nam nữ đùa giỡn trên không trung, liền lập tức kéo tôi đi khắp toàn thành tìm chàng...”, nói tới đây, thanh âm Mộng Tuyết đã có chút nghẹn ngào, vài giọt lệ không nhịn nổi rơi xuống.

Linh Cơ cười nhẹ một tiếng, đi đến bên người Mộng Tuyết, nhìn Mộng Tuyết nói: “nếu muội đoán không sai, tỷ tỷ hẳn là Mộng Tuyết mà Nhược Tư suốt ngày nhung nhớ. Muội xem tí cũng hiểu nhầm chàng rồi, muội cùng chàng là chân tâm tương ái, cũng như tỷ và chàng vậy. Có điều, muội sẽ không tranh chàng với hai người, chỉ có thể im lặng chúc phúc cho ba người có thể khoái nhạc, cũng hi vọng hai người có thể thay muội chăm sóc chàng, chiếu cố chàng”. Nàng nói xong, quay đầu nhìn Trần Nhược Tư nói: “muội đi đây, hôm nay cũng là ngày muội phải đi, đều tại chàng...”, Linh Cơ thở dài một tiếng, không quay đầu lại đi thẳng ra khỏi cửa.

Mộng Tuyết nhìn bóng lưng Linh Cơ rời đi, nửa ngày cũng không nói được một câu nào, thầm nghĩ: “từ ánh mắt cô ta có thể thấy, tình cảm dành cho Nhược Tư cũng không kém bọn mình là bao nhiêu. Mình tự nghĩ, bản thân đối với tình ái rất ích kỉ, mong chàng chỉ yêu một mình mình, nhưng mình biết đây không có khả năng. Mình hi vọng có thể độc chiếm chàng, mà cô ta lại chấp nhận rời đi, im lặng chúc phúc cho chàng, cầu mong chàng hạnh phúc, dạng tâm ý như vậy mình thực không cách nào so nổi”. Mộng Tuyết thở nhẹ một tiếng hỏi: “chuyện này rốt cuộc là sao? Nói cho thiếp nghe đi”.

Trần Nhược Tư trầm ngâm giây lát rồi đáp: “chuyện này một lời khó nói hết, chờ có cơ hội sẽ kể cho nàng nghe sau, giờ đi tìm Lâm Hân Ngọc đã”.

Mộng Tuyết gật đầu nói: “Ừm, chúng ta chia nhau ra tìm, lát nữa gặp lại nhau ở đây”.

Trần Nhược Tư ứng tiếng, rảo chân chạy ra khỏi cửa, tới bên quỹ thai, hỏi chủ quỹ chút tình hình rồi theo phương hướng lão ta chỉ vội chạy đi.

Trần Nhược Tư chạy suốt mấy dãy phố, cũng hỏi qua vài người song không ai thấy thân ảnh Lâm Hân Ngọc đâu cả. Tâm lí hẳn có chút khẩn trương, thực rất lo nàng xảy ra chuyện gì, lòng hối hận tự mắng: “tên hỗn đản nhà ngươi, sao lại có thể làm tổn thương tới một cô gái tình thâm với ngươi như vậy? mi đúng không phải là người mà là đồ hỗn đản khốn nạn”.

Một ngày nhanh chóng qua đi, Trần Nhược Tư có chút mệt mỏi trở về khách sạn, hẳn thấy Mộng Tuyết đứng đó sốt ruột chờ hẳn, thở dài một tiếng bước lên hỏi: “nàng ấy đâu, có tìm thấy không?”

Mộng Tuyết chán nản lắc đầu, giọng mệt mỏi nói: “thiếp tìm khắp nửa thành đều không thấy tung ảnh nàng ấy đâu, cũng không thấy dân chúng gặp qua, làm sao bây giờ?”

Trần Nhược Tư ho khan vài tiếng cho nhuận giọng nói: “nàng nghỉ ngơi trước đi, ta tối nay tiếp tục tìm, dù phải lật tung cả thành lên cũng phải tìm được nàng ấy về”, Trần Nhược Tư nói xong, quay đầu định rời đi.

Mộng Tuyết ngăn hấn lại nói: “chàng cũng rất mệt rồi, nghỉ ngơi chốc lát đi, nếu nàng ấy muốn chúng ta tìm được, nhất định sẽ không trốn tránh. Thiếp biết tính nàng ấy, lần này coi như cố ý bỏ đi, không cho chúng ta gặp lại rồi, dù chàng có tìm cả thành này cũng không chắc tìm được đâu. Thôi để qua vài hôm nữa rồi tính, có khi để nàng ấy nghĩ thông lại trở lại đây đây”.

“Nàng xác định nàng ấy không có chuyện gì chứ? Trần Nhược Tư có chút lo lắng hỏi”.

Mộng Tuyết thở dài một tiếng, trầm nghĩ: “đã quan tâm đến người ta như vậy sao còn làm cho nàng ta tức giận bỏ đi”. Nghĩ tới đây, nàng khẽ lắc đầu nói: “thiếp không dám chắc, song như thiếp nghĩ nàng ấy ắt không có chuyện gì, chỉ bằng bản lĩnh của nàng ấy, người Trung thổ có khả năng uy hiếp nàng không có bao nhiêu, cứ yên tâm đi”.

“Ta lo nàng ấy nhất thời nghĩ không thông, tự làm ra chuyện gì ngốc nghếch”, Trần Nhược Tư tiếp lời.

Mộng Tuyết nói: “đây cũng là chuyện thiếp lo lắng, nàng ấy tính tình bộp chộp, hành sự tuy có chút lỗ mãng song cũng có lúc tính toán vẫn đề cũng rất ổn thỏa, hấn không phải người tư tưởng quá kích động đâu”.

Trần Nhược Tư than dài, đặt người xuống ghế nhẹ giọng nói: “cũng chỉ mong nàng ấy không làm gì ngốc nghếch, nếu không ta thực áy náy trong lòng”.

Mộng Tuyết đi đến bên người Trần Nhược Tư, nhẹ đặt tay lên vai hấn, êm giọng nói: “xem chàng cũng mệt rồi, nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai chúng ta lại tìm tiếp”.

Trần Nhược Tư đưa tay ra nắm lấy tay nàng, qua một lúc mới nói: “nàng có đói không, ăn chút gì đã rồi nghỉ?”

Mộng Tuyết lắc đầu đáp: “không muốn ăn”.

Trần Nhược Tư quay đầu sang, kéo tay Mộng Tuyết, hôn lên bàn tay nàng một cái nói: “được rồi, nàng nghỉ ngơi trước đi, ta còn ngồi một lát”.

Mộng Tuyết ứng tiếng, đi đến bên cửa, khép cửa cài then lại, lên giường nghỉ ngơi trước.

Còn lại một mình Trần Nhược Tư ngồi ngây ngốc trên ghế, khuôn mặt đờ đờ không biết nghĩ gì.

177. Tự Tương Tàn Sát (1)

Trần Nhược Tư chán nản thở dài, lòng nghĩ: “kì lạ thật, mình làm sao lại mơ vậy? có ý nghĩa gì đây? Chẳng nhẽ Hầu Quang Bình kia lại định làm thêm chuyện thương thiên hại lí gì?”

Mộng Tuyết ngủ bên cạnh hấn cũng bị hành động đột ngột của Trần Nhược Tư làm cho tỉnh lại. Nàng nhìn sang thấy Trần Nhược Tư trán đầm mồ hôi, quan tâm hỏi: “sao vậy, sinh bệnh rồi ư? người có chỗ nào không khỏe?”

Thần tình Trần Nhược Tư có chút nghĩ hoặc, hấn đưa tay ra nhẹ vuốt má Mộng Tuyết, đáp: “không có gì, vừa mơ một giấc mơ, mơ thấy trong mộng có người gọi ta cầu cứu, nhưng người này không phải Lâm Hân Ngọc, mà kẻ gây chuyện vẫn là Hầu Quang Bình. Nàng nói xem, giấc mộng này có phải ám chỉ điều gì không? Lâm Hân Ngọc không có khả năng bị Hầu Quang Bình bắt rồi chứ?”

Mộng Tuyết ngồi dậy, dựa đầu vào vai Trần Nhược Tư, nhẹ giọng nói: “không nên nghĩ lung tung, chắc chỉ là ngẫu nhiên thôi mà, thiếp nghĩ nàng ấy nhất định không có chuyện gì”.

Trần Nhược Tư vòng tay qua vai Mộng Tuyết, than nhẹ một tiếng nói: “cũng chỉ mong là thế, nhưng ta vẫn rất lo lắng, hay chúng ta tới Bạch Vân đạo quán xem rốt cuộc thế nào, nàng thấy sao?”

“Uhm”, Mộng Tuyết gật đầu đồng ý.

...

Đột nhiên, Trần Nhược Tư thấy bên ngoài gian phòng có một bóng đen lướt qua, hấn tức thì giật mình, lòng nghĩ hoặc nghĩ: “chẳng nhẽ là nàng ấy trở về”. Qua một lúc, Trần Nhược Tư thấy vẫn không có động

tĩnh gì, tâm lý tức thì nảy sinh cảnh giác, nhỏ giọng thì thầm vào tai Mộng Tuyết: “bên ngoài có người”. Nói xong, hần bước xuống giường, thận trọng tiến về phía cửa.

Trần Nhược Tư nhẹ nhàng mở cửa phòng ra, vừa hé được một chút thì một đạo hàn quang kinh người từ phía ngoài nhắm ngay ngực hần bắn tới, sát khí ràn rụa. Trần Nhược Tư biết đạo hàn quang này không tầm thường, vội vàng lách mình tránh đi.

“Xuy...”, một tiếng xé gió vang lên, đạo hàn quang kia xông thẳng vào trong, đánh trúng một chiếc bàn trong phòng. “Tang”, chiếc bàn tức thì bị đánh gãy thành hai nửa, nửa thân tức thì đổ sập sang hai bên.

Mộng Tuyết thấy thế vội bước xuống giường, nhẹ nhàng đi tới bên người Trần Nhược Tư, đưa mắt nhìn ra bên ngoài, nhỏ giọng nói: “chàng không sao chứ, lại là kẻ nào tới đây?”

Trần Nhược Tư lắc đầu, cười khinh nói: “hừm, loại tiểu xảo tầm thường này sao hại được ta”, nói xong, vận lực quay ra bên ngoài quát lớn: “ra đi, không trốn trốn né né nữa, dùng thủ đoạn gà chó này đâu phải là anh hùng hảo hán”.

Tiếng một nam tử cười lớn, từ ngoài cửa lớn giọng: “tiểu tử, không ngờ người tiến bộ nhanh vậy, lại có thể tránh qua đòn đánh của ta”, nói xong, một thân ảnh rất nhanh phi vào trong phòng.

Trần Nhược Tư tử tế nhìn lại, nhận ra kẻ xông vào, cười nhẹ nói: “ta còn tưởng là ai, thì ra là tên thủ hạ bại tướng người, ai phái người tới đây?”

Kẻ xông vào chính là tên mặt sẹo Đỗ Khai, một trong những đệ tử đặc lực của Hầu Quang Bình.

“Thằng oắt con, diễm phúc của người cũng không nhỏ, kiếm được ả mỹ nữ xinh đẹp thế này qua đêm”, Đỗ Khai cười lạnh một tiếng nói: “bất quá...”

Lại một gã nam tử khác phá cửa sổ xông vào, cắt ngang lời Đỗ Khai: “sư huynh, mất thời gian với hần làm gì, xử lý hần sớm đi, còn mỹ nữ kia, hắc hắc, để đây để giải quyết”, vừa dứt lời, hần trụ vững thân hình, phát chiết phiến trong tay, “xuy, xuy, xuy”, vài đạo bạch quang bắn tới mệnh môn Trần Nhược Tư.

Mấy đạo bạch quang này vốn là ám khí kim chúc giấu trong chiếc quạt sắt của Lâm Thương, do tốc độ bắn ra cực nhanh nên nhìn vào tưởng như một đạo bạch quang thôi.

Trần Nhược Tư không chút hoang mang, nhắm chuẩn cơ hội, đẩy tay ra, dễ dàng tóm gọn mấy vật thể kim chúc kia, bắt xong, hần lật ngược cổ tay, mấy vật thể này tức thì cực nhanh bắn lại phía Lâm Thương và Đỗ Khai.

Lâm Thương và Đỗ Khai hết sức kinh sợ, vội vàng lách mình tránh né.

“phập, phập”, mấy vật thể kim chúc kia cắm hết vào cánh cửa phía sau lưng bọn Lâm Thương.

“Thực là một lũ vô sỉ”, Mộng Tuyết cười lạnh một tiếng nói: “không cho các người biết chút lợi hại thì còn chưa biết sợ hãi!”, dứt lời, truyền âm vào tai Trần Nhược Tư: “chàng ra trước đi, thiếp sẽ theo sau”.

Trần Nhược Tư không trả lời nàng, ngược lại tiến lên vài bước ngăn trước người Mộng Tuyết, nhẹ giọng trả lời: “nàng ra trước mới phải, ta ở lại đây ngăn hai tên hỗn đản này”. Nói xong, hần ngẫm niệm chú ngữ của Vạn Tượng Càn Khôn Quyền, tụ lực lên hai tay, chờ cảm giác thấy lực lượng Vạn Tượng Càn Khôn Quyền bắt đầu lưu động trong cơ thể, lập tức huy động song chưởng xông về phía Đỗ Khai.

Đỗ Khai quả thực không ngờ Trần Nhược Tư dám chủ động xuất kích, tức thì kinh hãi vô cùng, hần vừa lĩnh giáo sự lợi hại của Trần Nhược Tư xong, đâu còn dám khinh thường, lại càng không dám đỡ thẳng, chỉ đành nhanh chóng tránh sang một bên. Nhưng vừa rồi hần trông tốc độ Trần Nhược Tư không nhanh, nhưng tới lúc gần tiếp cận hần thì lại nhanh hơn rất nhiều.

Kì thật, đây chỉ là chiêu số Trần Nhược Tư sử dụng để mê hoặc địch nhân mà thôi.

Đỗ Khai tất nhiên không biết điều này, chờ hần hiểu ra thì đã muộn. Hần thấy mình tránh không kịp nữa, cuống cuồng đưa song chưởng ra đỡ.

“Oành”, một tiếng vang lớn, Đỗ Khai bị đánh bay đi, đụng ngay vào bức tường phía sau, tiếp đó lại một tiếng “roành”, bức tường Đỗ Khai đụng vào đổ sập xuống, gạch vụn như mưa rơi xuống, tức thì bụi bay mờ mịt, che kín cả căn phòng.

Lâm Thương thấy thế thì sợ hãi thiếu chút ngất xỉu, con người chằm chằm nhìn Trần Nhược Tư, sợ sệt lui về phía sau.

“Hỗn đản, có chút bản sự còn con vậy mà cũng dám tới gây chuyện, không đi dễ vậy đâu”, Mộng Tuyết cười lạnh nói, chuẩn bị ra tay.

Cũng không biết có phải do Lâm Thương quá mức khấn trương, hay còn vì sao đó, hắn không chút đề kháng nào, rên một tiếng quỵ sụp xuống đất, xin xỏ kêu: “đại hiệp tha mạng, chúng tôi chỉ là phụng mệnh hành sự, cũng là bị bắt buộc thôi, tha cho chúng tôi đi. Mấy vị muốn biết điều gì, tôi xin toàn bộ bẩm báo”.

Đỗ Khai gian nan đứng dậy, há cái miệng dính đầy máu quất: “khốn khiếp, mi dám bán đứng sư phụ hử, đi chết đi”, nói xong, động chân xông về phía Lâm Thương.

Lâm Thương nghe tiếng vội đứng dậy, chuyển mình qua, phát chiến phiến lên nhắm chuẩn ngực Đỗ Khai. Hắn vừa di động vừa nói: “ngươi tìm chết hử, tưởng ta thực sợ ngươi sao? Nếu không phải nhìn mặt mũi lão hồ li kia, ta đây lại chịu nghe lời chỉ huy của ngươi sao, ta chính đang lo không có cơ hội diệt trừ lão hỗn đản kia, chỉ cần hắn biến mất, ta tức thì tự do, ha ha ha”.

Lời vừa dứt, chiết phiến trong tay Lâm Thương như một thanh cương đao đâm vào ngực Đỗ Khai, máu tươi tức thì ứa ra chảy dọc theo thân chiết phiến.

Đỗ Khai há miệng phun ra một ngụm máu, chỉ chỉ Lâm Thương nói: “mi, mi...”, hắn nói xong hai chữ này, mồm vẫn động đậy, nhưng máu tươi đã không ngừng chảy ra ngoài, không phát ra nổi thanh âm gì nữa.

Lâm Thương cười lạnh nói: “cái này gọi là thức thời vụ giả vi tuần kiệt, với cục thế bây giờ, lão hồ li kia cũng không giữ được mình lâu đâu. Ta đây là người thông minh, chớ trách ta lòng dạ độc ác”. Nói xong, hắn rút chiết phiến ra, giơ chân phải đá Đỗ Khai bắn ra xa, rớt xuống phía cửa ra vào.

Đỗ Khai nằm trên mặt đất, mắt cố nhấp nháy vài cái như không cam tâm kết cục của mình rồi gục xuống, vĩnh biệt nhân thế.

178. Tự Tương Tàn Sát (2)

Lâm Thương vội vã chiết phiến cho sạch máu, quay người lại, cười nhẹ nhìn Mộng Tuyết và Trần Nhược Tư, nói: “từ chuyện này, mấy vị có thể nhìn ra thành ý của tôi chứ, kì thật, chúng tôi là bị Hầu Quang Bình sai tới...”, hắn còn chưa nói xong, hai nhân ảnh từ ngoài cửa bỗng lao vào xông thẳng tới Lâm Thương.

Lâm Thương kinh hãi, vội vàng tránh sang một bên, chửi thề: “hỗn đản, sao lại quên bọn chúng còn đang núp gần đó chứ?”

Hai người xông vào này là Du Hoa và Mạnh Đà. Năng lực của bọn chúng kém hơn Lâm Thương, mà tên này cũng không bị thương, dễ dàng tránh qua đòn công kích của bọn chúng.

Mạnh Đà và Du Hoa thấy tấn công thất bại, đưa mắt nhìn nhau ra hiệu, nhún mình nhảy ra ngoài.

Lâm Thương thấy thế, biết hai tên này định chạy, hắn hiểu nếu hai tên này chạy thoát, chuyện mình giết Đỗ Khai ắt sẽ bị lộ, tâm lí không khỏi nóng nảy, vội kêu: “đại gia ân không giết của hai vị, chờ tôi đuổi theo giải quyết hai tên hỗn đản này sẽ quay lại bẩm báo với hai người”, nói xong, phi thân đuổi theo.

Trần Nhược Tư và Mộng Tuyết đưa mắt nhìn nhau cười khỏ, cũng dắt tay nhau đuổi theo.

Mạnh Đà và Du Hoa liêu mạng chạy trốn, còn Lâm Thương đuổi theo rất nhẹ nhàng, cự li hắn cách hai tên kia cũng càng lúc càng gần. Đột nhiên, Lâm Thương tụ lực vào tay, phát mạnh một cái ném chiết phiến trong tay ra.

Chiết phiến trong không trung hóa thành một đạo bạch quang, vẽ một đường cong đẹp mắt bắn tới lưng Mạnh Đà.

Lực lượng của chiết phiến thật mạnh, nháy mắt đã xuyên qua thân thể Mạnh Đà, nhìn vậy là có thể thấy sát tâm của Lâm Thương mạnh tới mức nào.

“A”, một tiếng kêu thẳm, Mạnh Đà chao người rơi xuống, tức thì, máu tươi nhỏ xuống như mưa, cùng theo thân thể Mạnh Đà rớt xuống.

Du Hoa thấy thế, biết mình khó lòng chạy thoát, hấn nghiêng rằng không chạy nữa, dừng thân mình quay lại, lạnh lùng nhìn Lâm Thương, gào lên: “tên khốn khiếp nhà ngươi, sư phụ đối xử với ngươi có gì không phải, huynh đệ chúng ta đối xử với ngươi có gì không phải mà lại hạ độc thủ như vậy?”

Lâm Thương giật tay một cái, chiết phiến đang bay trên không trung tức thì trở lại trong tay hấn. Hấn mở chiết phiến, phe phẩy một cái, nhìn Du Hoa nói: “Du huynh đệ, thực xin lỗi, trừ phi giờ ngươi chịu li khai Hầu lão đầu, thế không trở lại thì ta có thể xem xét tha ngươi một mạng. Ta cũng là bất đắc dĩ, ta thực không muốn chết, chỉ đành lấy mạng sống các ngươi thay thế thôi. Ngươi nói ta sợ chết cũng được, chửi ta hấn dẫn súc sinh cũng không sao, chỉ cần ta còn sống tiếp, thế nào cũng được”.

“Ngươi thật là bỉ ổi vô sỉ, lời như vậy mà cũng nói ra được ư, ngươi tưởng giết bọn ta xong là sống được đấy hả?”, Du Hoa cười lớn mấy tiếng, nói tiếp: “ngươi nhìn phía sau xem ai đang tới đi, nếu bọn chúng muốn tha ngươi, sao lại nhanh chóng đuổi theo như vậy?”

Lâm Thương nghe vậy thì kinh hãi, có điều quả cũng cảm giác phía sau có người đuổi tới, tức thì lo lắng quay đầu nhìn lại.

Du Hoa thấy thế, biết cơ hội đã tới, hấn cười lạnh một tiếng, chửi thề: “thằng khốn khiếp ti bỉ, giờ nếu không phải mi chết thì là ta chết”, hấn nhanh chóng vận lực lên hai tay, đánh một chưởng về phía Lâm Thương. Song hấn cũng biết, Lâm Thương nhất định có thể né qua đòn này nên chuẩn bị thêm chiêu nữa, quyền đẩy ra rồi rất nhanh động thân, phi tới vị trí hấn tính là Lâm Thương sẽ tránh sang.

Lâm Thương tuy không quay đầu lại, song hấn cảm giác được có đạo lực lượng đang công kích bản thân, không chút do dự tránh sang một bên, đồng thời quay đầu lại. Tại lúc hấn thấy Du Hoa đã áp sát mình vài xích, biết trúng kế địch thủ rồi, song hối hận cũng không kịp nữa, chỉ đành hoang mang đánh ra một chiêu mong đón đỡ.

Một chưởng này của Lâm Thương không hề tu được bao nhiêu lực lượng, ngược lại, Du Hoa cơ hồ đã dốc sức toàn thân, hấn biết, một kích này của mình nếu không thành công, vậy bản thân chết chắc, cho nên đầu dám bất cẩn nửa phần.

Hai chưởng đụng vào nhau, phát ra một tiếng vang lớn. Du Hoa bắn về phía sau vài mét thì định thân lại được, còn Lâm Thương cảm giác một tia kinh khí xông vào trong cơ thể, không chế cả nửa người mình, thân thể hấn mất đi năng lực duy trì thăng bằng, lao đảo rơi xuống.

Du Hoa điều tức chốc lát, hít sâu một hơi, nhanh chóng đuổi theo Lâm Thương đang rơi xuống. Tại lúc còn cách Lâm Thương vài mét, hấn vận lực chuẩn bị tặng cho Lâm Thương một đòn trí mệnh nữa thì tâm lý chợt do dự, thầm nghĩ: “ta thực muốn hạ độc thủ với hấn sao? Hấn dù ác độc, nhưng ta cũng không thể giống hấn...”

Du Hoa còn đang do dự, thì Lâm Thương đã đột nhiên không chế được thân hình, hươu chưởng đánh tới Du Hoa. Du Hoa kinh hãi vô cùng, vội dùng toàn lực đón đỡ.

Lâm Thương cũng không ngờ đối thủ giờ còn cảnh giác cao vậy, tâm lý cũng kinh hãi chẳng kém, bởi hấn biết mình nôn nóng muốn giết đối phương ngay lập tức là sai lầm rồi. Nguyên nhân rất đơn giản, giờ hấn còn chưa hoàn toàn khôi phục, lực công kích rất có hạn, giờ hấn xuất thủ chỉ là muốn đánh lén Du Hoa một cái đòi lại thể quân bình, đâu ngờ bản thân lại rơi vào nguy cơ như vậy.

Giờ hối hận thì được gì, thời gian dần trôi đi, cự li giữa hai tên càng lúc càng gần, tiếp đó chưởng lực của hai tên mất đồ ngẫu đụng vào nhau, “ầm”, hai tên đồng thời bị chấn bắn ra ngoài vài trượng, cùng phun ra vài ngụm máu, mất đi trọng tâm rơi xuống.

Trần Nhược Tư và Mộng Tuyết thấy vậy, lòng không khỏi phát run. Mộng Tuyết nói: “bọn chúng vì sao phải tự giết lẫn nhau như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?”

Trần Nhược Tư cười nói: “tất nhiên là vì muốn sống chứ sao?”

Mộng Tuyết hỏi: “thế là ra làm sao, thiếp chẳng hiểu gì cả”.

“Ha ha”, Trần Nhược Tư cười nhẹ, đoạn nói: “Lâm Thương nghĩ hắn giết đồng bọn mình là có thể khiến chúng ta tin tưởng, tha cho hắn một mạng. Mà đồng bọn hắn biết chạy không thoát nổi, chỉ có cách liều mạng chiến một trận cầu may, mong mình nếu thắng thì chúng ta thả cho hắn đi”.

“Phức tạp vậy à, mà sao bọn chúng nghĩ gì trong lòng chàng lại biết?”, Mộng Tuyết cười, nói tiếp: “thiếp lại không đồng ý quan điểm của chàng, thiếp thấy bọn chúng lúc bình thường hắn có mâu thuẫn, chỉ là tới giờ mâu thuẫn mới bộc phát, ác hóa mà thôi”.

“Phải không?”, Trần Nhược Tư cười nói: “đã thế chúng ta đánh cuộc thử xem, xem suy nghĩ của ai là đúng nào, đi, chúng ta xuống dưới xem”.

Giây lát sau, Trần Nhược Tư và Mộng Tuyết song song hạ xuống trên mặt đất. Chỗ này là một góc đường khá phồn hoa của Ngọc Cảnh châu thành, trận đấu trên không trung vừa rồi cũng khiến không ít dân chúng trong thành tò mò nhìn lên xem náo nhiệt.

Thành dân nhìn Lâm Thương và Du Hoa trọng thương, xôn xao bàn tán gì đó, có điều giờ hai người Trần Nhược Tư cũng chẳng có sức mà để ý nữa.

Trần Nhược Tư liếc mắt nhìn đám người, quay sang Lâm Thương nói: “các người sao phải khổ vậy? chúng ta đâu có nói phải lấy tính mạng của các người, nhưng các người lại liều mạng tự giết lẫn nhau, rốt cuộc là vì cái gì?”

Lâm Thương ho khan vài tiếng, phun ra một ngụm máu, hắn đã tay lau đi vết máu khóe miệng, gượng cười nói: “tôi giết bọn chúng là để bảo toàn tính mạng mình. Nếu tôi không giết, để bọn chúng thoát đi, vậy đời này tôi coi như xong rồi, lão hồ li kia nhất định sẽ không buông tha, lòng sục khắp nơi tìm bắt tôi. Hai tên này quen thuộc tính tình và thói quen hành tẩu của tôi, nếu để bọn chúng chạy thoát, vậy chỉ còn đường chờ chết thôi”.

Trần Nhược Tư đưa mắt nhìn Mộng Tuyết cười một cái, quay lại nhìn Lâm Thương nói: “người có biết gần đây lão hồ li có bắt nữ nhân nào không?”

Lâm Thương suy nghĩ chốc lát, gật đầu đáp: “có, có một nữ nhân bị nhốt trong mật thất đạo quán”.

Trần Nhược Tư ngây ra, thầm nghĩ: “xem ra sự tình mình gặp trong mơ là thật rồi”, nghĩ tới đây, hắn mặc kệ Lâm Thương, kéo Mộng Tuyết bay đi, vừa bay vừa nói: “đi nào, chúng ta mau tới đạo quán, ta lo nòng ấy gặp nguy hiểm rồi”.

Mộng Tuyết gật đầu, bám sát sau hắn bay đi.

179. Điều Trùng Tiểu Kĩ

Bọn họ xuất hiện chỗ rừng cây, tìm một chỗ ẩn dấu thân hình, cẩn thận quan sát tình hình Bạch Vân đạo quán. Bọn họ thấy sáu đạo sĩ đứng ở cửa đạo quán, sáu tên này trông cũng rất cảnh giác, ánh mắt đảo liên tục bốn phía, quan sát tình huống xung quanh.

Trần Nhược Tư thấy thế thì nghĩ thầm: “đạo quán này đổi sang phòng ngự cẩn mật vậy từ bao giờ?, chẳng lẽ Hầu Quang Bình kia lo lắng có người lên vào đạo quán ám sát hắn, hay đạo quán có bí mật nào đó không thể lộ ra với người?”

Hai người im lặng vừa núp vừa quan sát một lúc, Mộng Tuyết nhỏ giọng nói: “không biết thực lực chúng đạo sĩ đạo quán thế nào? Nếu chúng ta lên vào bị phát hiện, không biết có ứng phó được không?”.

Trần Nhược Tư nhìn lối vào đạo quán nói: “Tuyết, không cần lo lắng, chỉ cần trước khi tìm thấy người không bị phát hiện là được. Ta nghĩ với năng lực ta bây giờ, đối phó mấy gã đạo sĩ này hắn là có thừa. Ta lo là lo trước khi tìm được người đã bị phát hiện, vậy nòng ấy càng thêm nguy hiểm”.

“Thiếp có biện pháp, trong nửa giờ đồng hồ không để bọn chúng phát hiện”, Mộng Tuyết nói: “có điều nửa giờ sau thì không dám chắc”.

“Nửa giờ là đủ rồi”, Trần Nhược Tư quay đầu nhìn Mộng Tuyết nói: “có biện pháp gì, nói ta nghe thử”.

“Đồ ngốc, chàng không biết thật hay là giả vờ hả?”, Mộng Tuyết thò tay ngéo tai Trần Nhược Tư một cái, nhỏ giọng nói: “thiếp biết Huyền hóa thuật, chàng quên rồi sao? Thiếp có thể sử dụng pháp thuật, đem chúng ta biến hình thành bộ dạng mấy đạo sĩ kia, vậy không phải sẽ dễ dàng tiến vào đạo quán sao?”

“Đúng là biện pháp hay”, Trần Nhược Tư cười: “vậy mau giúp ta biến hóa rồi chúng ta tiến vào đi”.

Mộng Tuyết gật đầu, dùng pháp thuật biến Trần Nhược Tư thành hình dáng một gã đạo sĩ Bạch Vân đạo quán, cũng đem bản thân hóa theo rồi nói: “chúng ta chỉ có nửa giờ hành sự, mau đi thôi”.

Trần Nhược Tư ứng tiếng, cùng Mộng Tuyết nhanh chóng tiến tới cửa vào Bạch Vân đạo quán.

Sáu gã đạo sĩ trước cửa thấy người tới mặt y phục đạo quán mình, tất nhiên không hề ngăn trở, cho nên hai người dễ dàng tiến vào đạo quán.

Trần Nhược Tư và Mộng Tuyết tiến vào sân rộng trong đạo quán, cẩn thận đưa mắt nhìn tình hình nơi đây, cũng nhìn ra một chỗ rõ ràng có sự khác biệt, họ thấy trước một gian thiện phòng có bốn người đứng gác, mà chỗ khác đều không có ai trông.

Trần Nhược Tư chớp chớp mắt, thì thầm bên tai Mộng Tuyết vài tiếng rồi rảo chân đi tới gian thiện phòng đó.

Mộng Tuyết thấy Trần Nhược Tư sắp đi tới nơi, nàng lại hóa ra thêm một cái chổi, vừa vờ quét vừa di động tới gần.

Trần Nhược Tư rất nhanh đi tới bốn tên đạo sĩ canh cửa kia, liếc phía thiện phòng một cái hỏi: “chào các sư huynh, xin hỏi sư phụ ở trong đó không?”

Một tên đạo sĩ tử tế nhìn Trần Nhược Tư nói: “ngươi là đệ tử đời thứ mấy hả, sao nhìn lạ mắt vậy? ngươi tìm sư phụ có chuyện gì?”

“Tôi là một tiểu đạo sĩ mới được nhận vào, cho nên các sư huynh thấy lạ mặt cũng phải. Hôm nay tôi ra ngoài thu được một tin tình báo rất quan trọng, định bẩm với sư phụ”. Trần Nhược Tư nói đến đây, ngưng lại một chút rồi nói tiếp: “chuyện là vậy, nhờ các sư huynh truyền đạt tới sư phụ giùm”.

Nghe Trần Nhược Tư nói xong, bốn tên đạo sĩ đều ôm bụng cười to, một tên nói: “biến, biến đi, ngươi thì có tin tình báo khi gió gì bẩm với sư phụ chứ? Mới tới vài hôm đã bắt chước thói nịnh bợ rồi”.

“Các sư huynh, tiểu đệ đầu thế đầu”, Trần Nhược Tư cười bồi vài tiếng: “ai da, các vị nói cho tiểu đệ sư phụ có ở đây không là được”, hắn vừa nói vừa chú ý động tĩnh trong thiện phòng, sau khi cẩn thận quan sát, phát hiện trong đó không có người, lén quay đầu hướng Mộng Tuyết gật đầu một cái.

Bốn tên đạo sĩ kia cười xong, một tên đang định mở mồm nói thì Mộng Tuyết đã dùng chổi quét mạnh, bụi bốc lên mù mịt, rồi tiếp tục dùng pháp thuật đẩy đám bụi về phía bốn gã đạo sĩ.

Bốn tên này thấy vậy, vội vàng nhắm mắt lại, miệng cao giọng chửi: “thằng ngu kia, mới tới đây hả, có cái chổi cũng không biết quét”.

Trần Nhược Tư hướng Mộng Tuyết ra tín hiệu rất được, miệng khẽ cười, thừa lúc bốn tên kia nhắm mắt lại tiến nhanh vào thiện phòng.

Mộng Tuyết nhanh chân bước lại bốn tên đạo sĩ, cất giọng xin lỗi: “các vị sư huynh, thực là có lỗi, tiểu đệ mới lo việc quét dọn, vừa rồi không chú ý phương hướng, ai ngờ lại thành vậy, thực xin lỗi các vị sư huynh”.

Mộng Tuyết nói xong, một tên đạo sĩ mở mắt ra đẩy nàng một cái, cất giọng chửi: “ngu ngốc, lần sao làm việc cẩn thận chú ý, lần này tha cho ngươi, còn có lần sau thì đừng trách”.

Mộng Tuyết cười giả lả: “xin lỗi các sư huynh, tiểu đệ không phải cố ý, nhất định không có lần sau”. Nàng vừa nói, vừa quan sát tình hình bên trong, thấy Trần Nhược Tư đang ở trong đó tìm kiếm thứ gì, mà bốn tên ngoài cửa không phát hiện chút sơ hở gì, nàng lén cười thầm, chuyển mình bước ra vờ tiếp tục quét sân.

Mười phút qua đi, Mộng Tuyết vẫn đang cầm chổi quét, nhưng tâm lí đã bắt đầu nôn nóng: “làm cái khi gì mà lâu vậy, tối giờ còn chưa ra, chẳng nhẽ không tìm thấy lối vào mật thất, hay chúng ta tìm sai chỗ rồi?”

Mộng Tuyết đang lo lắng thì nghe một tiếng nam tử vang lên: “các người nghiêm túc lên cho ta, trông cứ dật dờ, chẳng nhẽ người lên”. Mộng Tuyết nghe ra đây là tiếng Hầu Quang Bình, vội vàng quay sang nhìn một cái, thấy Hầu Quang Bình đang tiến về phía thiện phòng, lòng không khỏi càng thêm khẩn trương, thầm hô: “mau ra đi a, lão hồ li tới rồi, không tìm được thì cũng thôi đi”.

Tiếc là nàng hô thầm trong bụng, Trần Nhược Tư làm sao nghe thấy được? Lúc này, hắn đã tìm khắp các chỗ trong thiện phòng, không thấy có chỗ nào nghi là lối vào mật thất cả, tâm lí bắt đầu nghi hoặc có phải mình tìm nhầm chỗ rồi không.

Đột nhiên, Trần Nhược Tư nghe thấy ngoài cửa có tiếng chân dẫm mạnh, biết là Mộng Tuyết phát tín hiệu nói có người sắp tiến vào, đây là tín hiệu hắn đã ước định sẵn với nàng.

Bốn tên đạo sĩ gác cửa kia nhìn Mộng Tuyết, một tên quát: “mi làm cái khi gì thế hả? có quét cái sân cũng chậm như rùa thế hả?”

Mộng Tuyết quay đầu cười nói: “chắc, không ra làm sao cả, ảnh hưởng các sư huynh quá, vừa rồi chân tiểu đệ nhiều bụi quá nên mới dẫm vài cái cho tan đi, sư huynh xem, không phải sạch hơn nhiều rồi sao”, nói xong, cố ý giơ chân lên.

Bốn tên đạo sĩ vốn còn muốn nói gì đó, song bọn chúng thấy Hầu Quang Bình tới, vội vàng thẳng người lên đứng im một chỗ, không dám tùy tiện nhìn lung tung nữa.

Hầu Quang Bình nhanh chóng tiến đến, bốn tên đạo sĩ cúi mình chào hắn, hắn không chút nào để ý, tiến thẳng vào cửa.

Hầu Quang Bình cảm giác đưa mắt nhìn phòng trong một cái, ánh mắt dừng tại một giá sách.

Giờ Trần Nhược Tư chính đang trốn ở đó, hắn thấy Hầu Quang Bình nhìn vào vị trí mình đang núp thì càng không dám thở một hơi, cố nén hô hấp, lòng khẩn trương hết mực, trái tim tức thì đập nhanh hơn, đồng thời hắn cũng chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Đâu ngờ, Hầu Quang Bình nhìn vào đó một lúc thấy không có động tĩnh gì, ánh mắt liền rời đi nhìn sang một chỗ khác, cái môi khê khê giật.

Lúc này, Hầu Quang Bình cảm giác có người trốn ở đây, song hắn dùng phép thuật điều tra một lúc, không phát hiện ra ai cả nên cũng không tiến lại tìm.

Hầu Quang Bình niệm xong chú ngữ mở cửa, bức tường chỗ giá sách từ từ mở ra một cánh cửa. Trần Nhược Tư thực không ngờ tới điều này, vội vàng từ chỗ núp hiện ra, cố nhanh chân hơn Hầu Quang Bình xông vào phía trong.

Hầu Quang Bình bị tình huống này làm cho giật mình, nhưng lão cũng rất nhanh hồi thần lại, lập tức nhanh chóng tiến vào theo.

180. Thiên Khí Đột Biến

Cảnh tượng bên trong cánh cửa khiến Trần Nhược Tư kinh hãi. Hắn thấy nơi này chỉ có một nữ nhân lơ lửng, toàn thân phát ánh sáng xanh chớp chớp, không thấy Lâm Hân Ngọc đâu. Ánh sáng trên thân thể nữ nhân kia chiếu mờ mờ cả mật thất, khiến người cảm giác có chút quỷ dị lạ lùng.

Trần Nhược Tư thấy thế, lòng nghĩ: “chẳng nhẽ nữ nhân bị Hầu Quang Bình bắt trong lời Lâm Thương là nàng này, không phải Lâm Hân Ngọc? Mặc kệ, cứu cô ta ra rồi tính tiếp”, nói xong, hắn rút đoản kiếm ra, nhanh nhẹn bước về phía nữ nhân kia.

“Hỗn tiểu tử, thiên đường có lối không tới, địa ngục vô môn lại muốn vào, ta xem bản lĩnh người thế nào, dám đòi cứu người từ trong tay ta ra”, Hầu Quang Bình tiến vào, hừ lạnh một tiếng, hươu chưởng đánh tới Trần Nhược Tư.

Nữ nhân toàn thân phát sáng kia thấy có người tới cứu mình, tâm lí hết sức hưng phấn, khóe mắt tức thì ướt ướt, nàng ta nhìn Trần Nhược Tư kêu lớn: “cẩn thận, lão hồ ly kia rất lợi hại đấy”.

Trần Nhược Tư liếc nhìn Hầu Quang Bình đang xông tới, hẳn cảm giác mình còn có thời gian cho nên không nóng vội, cấp tốc nhảy về phía nữ nhân toàn thân phát ánh sáng xanh lục kia, khi gần tới nơi, hẳn phất đoản kiếm trong tay, nhắm chuẩn tia sáng trên người nàng.

Làm xong việc này, Trần Nhược Tư lui ngay về phía sau vài bước, ngừng thân hình lại, Hầu Quang Bình cũng từ từ tiến về phía hắn. Trần Nhược Tư cười nhẹ một tiếng: “lão hồ ly kia, tưởng giờ còn là đối thủ của ta hả?, bốn tên thủ hạ vô dụng kia của ngươi đều xuống địa phủ cả rồi, chẳng nhẽ ngươi vội vàng đòi đi theo bọn chúng luôn hả?”

Hầu Quang Bình giật mình, có chút kinh hãi nghĩ thầm: “hắn nói thật hả? nếu không thì làm sao tìm ta nhanh vậy được, chẳng nhẽ mấy tên Lâm Thương đều chết hết rồi, sao có thể thế được? tên tiểu tử này rất cuộc là người hay quỉ, vài ngày không gặp đã biến thành lợi hại như vậy? từ tốc độ cứu người của hắn nhìn xem, cơ hồ đã đạt tới tốc độ cao nhất của ta rồi, khả năng là hắn nói thật lắm. Nếu là vậy, giờ ngạnh chiến với hắn cũng khó lòng thịt được, không bằng giờ thừa cơ ả đàn bà kia chưa khôi phục công lực ta ra tay khống chế, sau đó dùng uy hiếp tiểu tử này, vậy an toàn hơn nhiều”, nghĩ tới đây, Hầu Quang Bình nhảy lên không trung, đảo mình lao về phía nữ nhân kia.

Trần Nhược Tư thấy vậy không khỏi vừa giận vừa kinh, thầm chửi “lão hồ ly khôn khéo này thực xảo quyết, biết đối chiến cùng mình không ăn thua gì, giờ đổi sang công kích người kia”, Trần Nhược Tư hừ lạnh nói: “lão hồ ly khá lắm, thiếu chút thì thành công rồi, định dùng chiêu dương đông kích tây hả, ai, đáng tiếc, nữ nhân này ngươi không đụng vào được đâu, ha ha”.

Không phải Trần Nhược Tư huênh hoang, nhưng bởi đoản kiếm hắn ném ra tuy đã rời tay, song vẫn còn trong phạm vi khống chế. Trần Nhược Tư cười xong giật tay một cái, đoản kiếm kia nhấc khỏi thân hình nữ nhân, bắn về phía Hầu Quang Bình.

Hầu Quang Bình kinh hãi, vội cố tránh né sang một bên, ánh mắt chăm chăm nhìn Trần Nhược Tư, tựa như muốn ăn tươi nuốt sống hắn vậy, qua một hồi lâu mới nói: “tiểu tử, người rất cuộc là ai, người không phải là Trần Nhược Tư ta gặp lúc trước, nhất định là người khác, năng lực của tiểu tử kia thế nào ta đây rõ lắm, chẳng lẽ ngươi là thần tiên hóa thành”.

“Ha ha”, Trần Nhược Tư cười run người nói: “ta là thần tiên á? Thần tiên cứu người sao phải biến hóa bộ dạng khác. Nếu ta là thần tiên, đương nhiên sẽ không hóa thân thành một kẻ phạm nhân, mang đến cho hắn phiền toái”.

“Ngươi chính là tiểu tử kia, sao có thể vậy được, sao có thể chứ”, Hầu Quang Bình nghi hoặc, lắc đầu nói.

Tại lúc Hầu Quang Bình đang nghi hoặc, nữ nhân sắc xanh kia đột nhiên kêu lớn một tiếng: “tên vương bát đản khôn khéo, tên đại lừa đảo, giờ ta cho ngươi biết lừa ta hậu quả thế nào”, lời nàng ta vừa dứt, một quang cầu màu xanh đã hiện lên bắn về phía Hầu Quang Bình.

Hầu Quang Bình vội vàng động thân, hươu chưởng phát ra một đạo chưởng ấn màu vàng đánh lên quang cầu kia, còn thân hình hắn thì từ từ rút về phía cửa mật thất. Giờ hắn biết, chỉ bằng một mình mình đối phó với hai người trước mặt, nhất định sẽ chịu thiệt thòi, hẳn đâu chịu vì chút việc này mà đem tính mạng mình ra đùa giỡn chứ.

Trần Nhược Tư như nhìn thấu tâm tư hắn, cười lạnh nói: “lão hồ ly, thực không dám tin lá gan mi lại nhỏ vậy, còn chưa đâu chiêu nào đã định chạy rồi, nếu cái này truyền ra, uy tín đường đường chưởng môn Bạch Vân đạo quán sẽ thế nào đây?”

“Tiểu tử, đừng có kiêu ngạo, tưởng mi gào lên với thiên hạ là sẽ có người tin sao?”, Hầu Quang Bình hừ lạnh một tiếng, cấp tốc chạy về bên cửa.

Nữ nhân kia thấy hắn định chạy, vội vàng động thân, hóa thành một quả cầu màu lục nhỏ, ánh sáng chớp chớp lao về phía Hầu Quang Bình.

Trần Nhược Tư thấy thế, cảm giác hết sức kinh ngạc, tâm lí buồn rầu nghĩ “nữ nhân này thật kì quái, sao đột nhiên lại biến thành một quả cầu rồi?...”, đang lúc vẫn vơ, một tiếng “a” vang lên thảm thiết, thân hình

Hầu Quang Bình bị quang cầu màu lục đánh trúng lưng, máu tươi tức thì thổ ra.

Quang cầu xuyên qua thân thể Hầu Quang Bình xong thì mất đi năng lượng, rơi phía trước mặt hắn, hóa thành một viên châu tỏa ánh sáng xanh mờ mờ.

Hầu Quang Bình ôm miệng vết thương, xông ra ngoài mật thất, thất thanh hô lớn: “người đâu, mau bắt tiểu tử kia cho ta, ta sẽ có trọng thưởng”.

Trần Nhược Tư nhanh nhẹn di chuyển đến bên viên châu, cầm nó lên, thầm nghĩ: “hạt châu này sao giống Mộc Linh châu mình làm mất lần trước thế nhỉ? Chẳng nhẽ nàng ta là khóa Mộc linh châu ngày xưa? Thôi kệ, cất lấy đã rồi tính sau”, nghĩ xong, hắn cất viên châu vào trong người, cất mình xông ra ngoài cửa.

Trần Nhược Tư còn chưa tới cửa đã bị vài tên đạo sĩ nghe tiếng hô của Hầu Quang Bình chạy tới ngăn đường.

Trần Nhược Tư hừ lạnh: “cút mau, ta không muốn giết người, sư phụ các người còn là thủ hạ bại tướng dưới tay ta, các người thì là cái thứ gì, mau tránh ra”.

Tiếng quát của Trần Nhược Tư tựa hồ có chút tác dụng uy hiếp, thân hình mấy tên đạo sĩ khẽ run lên, ánh mắt lộ vẻ kinh sợ vô cùng, mấy đôi chân tức thì di động, lui về phía sau.

Trần Nhược Tư thừa cơ xông ra ngoài cửa, lúc này, Mộng Tuyết cũng biến hồi nguyên hình, bay đến bên người hắn.

Hầu Quang Bình ở ngoài còn chưa chạy xa nhìn cảnh này, càng thêm hoài nghi Trần Nhược Tư là do thần tiên biến thành, tâm lý không khỏi sợ hãi: “thôi hỏng rồi, thần tiên giờ cũng lo chuyện nhân loại, xem ra phải lợi dụng lực lượng thú nhân mới tồn tại ở Trung thổ được”. Nghĩ tới đây, hắn mặc niệm chú ngữ liên lạc khẩn cấp với thú nhân.

Mấy đạo sĩ kia vây Trần Nhược Tư và Mộng Tuyết ở giữa, nhưng không kẻ nào dám tiến lên công kích trước, giờ tên nào tên nấy cũng đều phát lạnh trong lòng, ánh mắt hoảng hốt, sắc mặt trắng bệch, thân hình không ngừng run rẩy, nếu không phải có Hầu Quang Bình đứng phía xa, bọn chúng chỉ sợ đã co chân chạy trốn rồi.

Mộng Tuyết thấy chỉ có mình Trần Nhược Tư trở ra, không khỏi thấp giọng hỏi: “Lâm Hân Ngọc đâu?”

Trần Nhược Tư đáp: “không có, người bị nhốt không phải là Lâm Hân Ngọc mà là một quái nữ nhân, có điều, giờ nàng ta hóa thành một viên châu rồi, ta cũng không hiểu là sao cả. Đi thôi, không nên lãng phí thời gian ở đây nữa”.

Mộng Tuyết kinh hãi nhìn Trần Nhược Tư nói: “quái nữ nhân, quái nữ nhân gì vậy, trong đó rốt cuộc phát sinh chuyện gì?”

Trần Nhược Tư đáp: “đây không phải là chỗ nói chuyện, chờ thoát khỏi đây sẽ kể cho nàng sau”.

Mộng Tuyết gật đầu, kéo tay Trần Nhược Tư, hai người tâm ý tương thông đồng thời phát lực, nhấc mình khỏi mặt đất bay đi.

Trần Nhược Tư và Mộng Tuyết phi hành không được bao lâu, đột nhiên thấy cuồng phong gào rít, mây đen trên trời dày đặc, vài tia chớp giật ngang trời, sấm nổi ầm ầm.

Bầu trời hôm nay vốn rất đẹp đột nhiên biến thành cảnh tượng sắp nghênh đón bạo vũ cuồng phong tới nơi.

Trần Nhược Tư và Mộng Tuyết thấy trận thế này, biết thời tiết này nhất định không tầm thường, vội vàng đưa mắt nhìn nhau, hội ý gật đầu, nhanh chóng hạ thân xuống rừng cây bên dưới.

181. Ban Lai Viện Bình

Trần Nhược Tư và Mộng Tuyết vận khí bảo vệ thân thể mình, tay nắm chặt tay, yên lặng đứng trong gió lớn, ra sức chống lại cuồng phong. Giờ bọn họ không dám di động nửa bước, chỉ e vừa động thân đã không trụ nổi thân hình bị cuồng phong thổi bay.

Mấy tia chớp vạch tầng không xuyên vào rừng cây, kích lên mấy cây đại thụ đường kính chừng hơn mét, theo đó, mấy đại thụ bị sét đánh gãy ngang thân, đổ rầm xuống đất.

Đột nhiên, gió ngừng lại, lôi điện cũng nháy mắt không thấy đâu, chỉ có một phiến mây đen tiếp tục tụ lại. Không bao lâu sau, Trần Nhược Tư nhìn qua kẽ lá, thấy màu đen rậm rạp đó không phải mây đen, mà là vô số những con chim đen tuyền tụ tập.

Trần Nhược Tư thấy thế, lòng không khỏi nổi lên một tia kinh hoàng, thầm lo: “mấy quái vật này không phải là lũ hắc điều đánh mình bị thương bữa trước sao? Bọn chúng sao lại tụ tập ở nơi này, số lượng lại nhiều vậy?”.

Nghĩ tới đây, hắn kéo tay Mộng Tuyết, phi ngược hướng đạo quán, mong càng xa nơi này càng tốt, vừa chạy vừa nói: “mau đi, lũ hắc điều này lợi hại lắm, chỉ mong chúng không phát hiện ra hai ta”.

Mộng Tuyết nói: “tốc độ phi hành của lũ hắc điều này tuy không nhanh, nhưng số lượng quá đông. Nếu chúng ta giờ chạy, chỉ e rất nhanh sẽ bị phát hiện, có lẽ nên tìm chỗ nào trốn đã, xem tình hình thế nào rồi tính tiếp”.

“Ừm”, Trần Nhược Tư gật đầu: “vẫn là nàng thông minh, vậy chúng ta trốn dưới mấy gốc tùng này đi”.

Mộng Tuyết gật đầu, cùng Trần Nhược Tư tiến vào dưới mấy cây tùng, yên lặng đứng tại đó lắng nghe động tĩnh xung quanh.

Tầng không phía xa xa, một tiếng nam tử truyền đến tai bọn họ: “nhân loại đứng dưới kia, mau báo danh đi, có phải người phát tín hiệu cầu cứu với chúng ta không?”

Một tiếng nam tử khác trả lời: “phải, phải, là ta phát tín hiệu. Có người tiên giới tới đạo quán của ta phá hoại, ta không cách nào ứng phó, còn thiếu chút mất đi tính mạng nên đành thỉnh cầu tộc nhân ngài tới viện thủ”, thanh âm này chính là tiếng Hầu Quang Bình.

“Khốn khiếp, thì ra lũ hắc điều này là lão hồ li gọi tới”, Trần Nhược Tư chửi thầm một tiếng, nghi hoặc nghĩ: “kì quái thật, lão ta có năng lực gọi lắm quái điều thế này ư? chẳng nhẽ giữa lão và thú nhân có hiệp định bí mật gì?”

Mộng Tuyết nhẹ giọng nói: “Hầu Quang Bình này quả không đơn giản, nhanh vậy đã tìm được hắc điều tới hỗ trợ, nếu lão thực có dã tâm, vậy bách tính Trung thổ chỉ e sẽ gặp tai ương thôi”.

“Lão ta vốn là đồ lòng lang dạ sói mà”, Trần Nhược Tư ngẩng đầu nhìn bầy hắc điều, đưa mắt về phía xa, thở dài một tiếng nói: “bề ngoài lão làm như ra sức đuổi thú nhân, vì dân trừ hại, nhưng ai biết đằng sau lão và thú nhân có hiệp nghị gì? Chỉ bằng lực lượng của lão và đệ tử Bạch Vân đạo quán, sao có thể đánh bại được thú nhân. Giờ ta rút cuộc hiểu tại sao Trường Phong đạo quán và Phổ Đà Tự dính họa diệt môn, thì ra đều là lão liên hợp thú nhân gây ra tội ác”.

“Mấy ngày trước, chúng thiếp đi qua mấy thành trì nơi Trung thổ, thấy rất nhiều người có những hành vi kì lạ cổ quái, chẳng nhẽ người lúc đó không phải nhân loại, mà là thú nhân hóa ra sao?”, Mộng Tuyết tự thì thào trong miệng.

“Như lời nàng nói, thú nhân đã tiềm nhập vào nhân loại chúng ta số lượng lớn rồi?”, Trần Nhược Tư kinh hãi thốt.

Mộng Tuyết nói: “nếu mấy kẻ hành động cổ quái đó là thú nhân, thì sự thực đúng là vậy”.

Nói tới đây, Trần Nhược Tư và Mộng Tuyết rơi vào trầm tư, một lát sau, thanh âm nơi không trung tiếp tục vang lên: “người nói người tiên giới xuất hiện, bọn chúng giờ ở đâu?”

Hầu Quang Bình nói: “bọn chúng vừa rồi đang phi hành, thấy các vị tới liền trốn vào rừng cây, nếu chúng ta truy tìm trong rừng cây này, hẳn sẽ rất nhanh phát hiện ra tung tích chúng”.

Lời Hầu Quang Bình vừa dứt, không trung tức thì truyền tới vài tiếng “Oa, oa”, bầy hắc điều kia phân thành vài tổ, tản ra xung quanh, nhất tề bay xuống phía rừng cây.

Mộng Tuyết và Trần Nhược Tư thấy vậy không khỏi kinh hãi, Trần Nhược Tư than một tiếng nói: “hổng rồi, lũ hắc điều tìm đến nơi rồi, chúng ta phải làm sao giờ?”

Mộng Tuyết trầm mặc giây lát, đoạn nói: “chờ cơ hội hành sự đi, tốc độ hắc điều không nhanh lắm, hẳn có thể đối phó được. Khó là mấy con đầu đàn thân hình to lớn kia, tốc độ bọn chúng nhanh hơn hắc điều thường gấp mấy lần. Nếu thiếp không đoán sai, đó ắt là những thủ lĩnh của đại quân hắc điều này”.

Hắc điều kia bay vào rừng cây, Trần Nhược Tư rút cuộc thấy được diện mục chân chính của nó, giờ hẳn có thể khẳng định, quái điều dẫn đầu này chính là trước đã đánh mình trọng thương lúc trước.

Thấy bọn chúng dần tới gần, tâm lí Trần Nhược Tư cũng sinh chút khẩn trương, song hẳn hết sức bình tĩnh, ánh mắt không ngừng quan sát động tĩnh lũ chim.

Khi thấy một tổ hắc điều dưới sự dẫn đầu của một con hắc điều lớn tới gần vài trường, Trần Nhược Tư có chút không nhìn được, nghĩ thầm: “lũ hắc điều này tựa hồ có thể trông thấy bọn mình núp ở đây, nếu cứ thế này, rất có khả năng cả hai sẽ đều bị phát hiện. Nếu giờ mình chạy ra, dẫn dụ sự chú ý của hắc điều thì ít nhất sẽ có một người được an toàn, còn nếu đủ may mắn mình cũng sẽ thoát được”. Nghĩ tới đây, Trần Nhược Tư nhìn Mộng Tuyết một cái, mỉm cười nói: “nàng núp cho cẩn thận, ta ra thu hút sự chú ý của bọn chúng”, lời vừa dứt, thân thể hắn như mũi tên rời cung, nhanh chóng bay lên cao.

Mộng Tuyết thấy thế, lòng hết sức ảo não: “mình cũng nghĩ như chàng, sao vừa rồi không chạy ra trước chứ?”, nàng thở nhẹ một hơi, ánh mắt chăm chú nhìn theo bóng Trần Nhược Tư đã bay lên rất cao, tâm lí trở nên huyền hoặc, vài giọt lệ nóng nháy mắt rơi xuống.

Đầu lĩnh hắc điều thấy Trần Nhược Tư bay lên không, hẳn vội vàng đập cánh đuổi theo, bầy hắc điều phía sau cũng theo nhau bay lên, nhanh chóng bám theo.

Trần Nhược Tư bay lên không trung được vài trường thì cảm giác có một cỗ lực lượng quái dị đè lên mình, không khỏi hít một hơi lạnh, thầm nghĩ: “thôi xong, đường này không thoát được rồi”, tuy nghĩ vậy, song hắn không vì thế mà khiếp sợ, ngừng thân hình lại, tử tế quan sát và cảm ứng hoàn cảnh xung quanh.

Tùy theo cự li hắc điều cách mình càng lúc càng gần, mấy tổ hắc điều khác cũng nhân cơ hội Trần Nhược Tư chậm lại mà vòng thân áp sát, từ từ vây hắn lại.

Trần Nhược Tư yên lặng nhìn động tĩnh của lũ hắc điều, lòng tuyệt không vì thấy bọn chúng tới gần mà sợ hãi, chỉ có cỗ lực lượng quái dị trên không trung đang ép xuống kia là làm hắn kinh hãi, bất an mỗi lúc một tăng.

Trần Nhược Tư nghĩ: “giờ mình có thể nhìn thấy hắc điều trước mắt, song lại không rõ lực sát thương của chúng thế nào; còn lực lượng nơi không trung kia thậm chí còn không biết là thứ chi, nhưng sao lại cảm thấy nó còn lợi hại hơn hắc điều trước mắt nhiều? chẳng nhẽ còn có quái vật lợi hại hơn đang tiến về đây.

Đầu lĩnh hắc điều của tổ đầu tiên bay tới gần Trần Nhược Tư hơn trường, nó dừng thân lại, kêu the the vài tiếng. Bầy hắc điều phía sau như nhận được mệnh lệnh, tức tốc đập cánh lao tới Trần Nhược Tư, thế tới rất hung hãn. Thân hình bọn chúng cực nhanh, trông tựa như những viên phi đạn đen tuyền vậy, vòng theo quỹ đạo ước tính lao tới mục tiêu đã định.

Mộng Tuyết thấy vậy, tâm lí lo lắng vô cùng, nàng e Trần Nhược Tư không thoát nổi đợt công kích của hắc điều, vội vàng thẳng người lên, kêu lớn một tiếng, nhắm vị trí Trần Nhược Tư bay tới.

182. Hiên Thực Lực

Trần Nhược Tư phát xuất chiêu thức xong, thân hình đảo một cái, trở lên nghiêng hướng Mộng Tuyết.

Mộng Tuyết thấy thân thủ Trần Nhược Tư nhanh vậy, biết mình lo lắng thừa thãi, tâm lí bình tĩnh lại, vẻ mặt lộ chút hưng phấn, thầm nghĩ: “không ngờ năng lực chàng đã không còn kém ta, hại ta lo lắng một phen, nếu biết là vậy ta đã chẳng ra làm cho chàng thêm rối chân rối tay”.

Trần Nhược Tư vừa tiến tới phía Mộng Tuyết, vừa quát lên tức giận: “nàng ra đây làm gì, sao không nghe lời ta hả? nàng muốn cả hai đều chết ở đây mới hài lòng sao?”

Mộng Tuyết đổi một tư thế phi hành khác, lòng có chút ủy khuất, nói: “thiếp cũng là lo lắng cho chàng mới chạy ra, còn trách người ta nữa”.

Trần Nhược Tư phi đến bên người nàng, kéo tay Mộng Tuyết nói: “nàng biết xuất hiện khiến ta càng lo lắng chứ, lũ hắc điều trước mặt này đều không có nhân tính, nếu nàng bị bọn chúng hại thương hay làm sao, ta làm sao chịu nổi”.

Mộng Tuyết chau mày nói: “thiếp biết chàng lo cho thiếp, nhưng giờ chuyện đến thế này, để sau nói đi, chúng ta phải chuyên tâm ứng phó nguy cơ trước mắt đã”.

“Vậy nàng phải cẩn thận?”, Trần Nhược Tư bắt đầu dĩ thử dài, nói: “cục thế trước mặt rất bất lợi với chúng ta, lũ hắc điều này không đáng sợ, sợ là địch nhân đáng sợ còn chưa xuất hiện, nhưng ta đã cảm ứng được lực lượng của hắn, rất mạnh!”.

“Cái gì”, Mộng Tuyết kinh hãi nói: “chàng nói còn có địch nhân đáng sợ hơn đang tới ư? Nhưng sao thiếp không có điểm cảm ứng nào?”

Còn không chờ Trần Nhược Tư trả lời, “ta, ta”, vài tiếng kêu thảm vang lên. Trần Nhược Tư đưa mắt nhìn ra, thấy mấy con hắc điều đang rơi xuống, còn lũ hắc điều trốn tránh quang cầu nhất tề kêu vang, vỗ cánh lao về phía Trần Nhược Tư.

Từ lúc Trần Nhược Tư cảm giác năng lực của mình tăng cường tới giờ, lá gan của hắn cũng to hơn không ít, năng lực quan sát so với trước không biết mạnh hơn bao nhiêu. Giờ này, tốc độ lũ hắc điều phi hành trong mắt hắn thực chậm như rùa, cũng giúp cho hắn có thêm nhiều thời gian ứng phó hơn.

Trần Nhược Tư không chút hoang mang rút đoản kiếm trong lòng ra, chân khí trong người tức thì nhập vào đoản kiếm, thuận tiện bắn ra khỏi tay, đoản kiếm kia như một con tiểu xà ánh sáng chớp động, do tốc độ quá nhanh tạo một vệt đuôi dài kim sắc lấp lánh. Đoản kiếm dưới ý niệm khống chế của Trần Nhược Tư, vẽ trên không trung một đường cong tuyệt đẹp, trong nháy mắt đã xuyên qua thân thể hơn mười con hắc điều.

Đầu lĩnh hắc điều thấy thế thì kinh hãi lắm, hắn kêu vang một tiếng, đập mạnh đôi cánh, hai đạo thiểm điện từ hai bên cánh thoát ra lao về phía đoản kiếm của Trần Nhược Tư.

Trần Nhược Tư cười nhẹ một tiếng, phát tay một cái, đoản kiếm tức thì cảm ứng được lực khống chế của hắn, vẩy nhẹ cái đuôi kim quang, thân kiếm vẽ một đạo hồ tuyến tránh qua hai đạo thiểm điện, bắn luôn về phía hắc điều to lớn kia.

Hắc điều thấy thế vội vàng vỗ cánh tránh sang một bên.

Trần Nhược Tư thấy hắc điều hoảng hốt như thế, tâm lý không khỏi buồn cười, lòng nghĩ: “mấy con hắc điều này sao kém cỏi vậy? tuy mình cảm giác năng lực mình gần đây tiến bộ, song cũng không đến mức như thế chứ? lũ hắc điều này so với lũ hắc điều lần trước kém hơn rất nhiều”.

Trần Nhược Tư suy nghĩ thực không sai, lũ hắc điều trước mặt này chỉ bất quá là loại phổ thông trong thú tộc, con hắc điều trước mặt này cũng là con tiểu ô Trần Nhược Tư gặp lần trước. còn đầu lĩnh hắc điều lớn nhất vừa nói chuyện với Hầu Quang Bình vừa rồi chính là đại ô từng đập cánh làm trọng thương Trần Nhược Tư lần trước.

Tiểu Ô cuồng quýt tránh né đoản kiếm của Trần Nhược Tư, đập cánh lia lịa chạy mất.

Lũ hắc điều còn lại thấy đầu lĩnh bỏ chạy, cũng nhất tề kêu the the rút lui.

Đại Ô từ xa quan sát thấy thế, kêu vang một tiếng, hai đạo quang mang hồng sắc khùng bố hiện ra trên đôi mắt. Tiểu Ô cùng lũ hắc điều thấy thế, đều tựa như bị dọa tới kinh hãi, vội vàng kêu lên, toàn lực vỗ cánh bay lại.

Mấy tổ hắc điều khác thấy đồng bọn mình kêu từ phía xa, thêm vào lúc trước bọn chúng cũng nghe tiếng kêu thảm của đồng bọn mình làm cho khẩn trương kinh hoàng nên cũng chỉ dám dừng tại chỗ kêu đáp lời, không dám tới gần Trần Nhược Tư và Mộng Tuyết.

Mộng Tuyết nhanh chóng nhìn tình hình xung quanh, quay sang Trần Nhược Tư cười nói: “Nhược Tư, xem ra chúng ta không gặp quá nhiều nguy hiểm, lũ hắc điều trước mặt này tựa hồ đã bị chàng dọa khiếp không dám tới gần. Thực không thể ngờ, mới mấy tháng không gặp chàng đã biến thành lợi hại như vậy, khiến thiếp thực cao hứng”.

“Phải xem ta là ai a, mấy con hắc điều này sao là đối thủ được?”, Trần Nhược Tư mỉm cười, hít sâu một hơi nói: “kể cũng là, năng lực ta tuy tiến bộ song lũ hắc điều trước mặt này không mạnh hơn mãnh thú yêu cầm trong nhân loại là bao. Nếu lũ hắc điều tới đây đều lợi hại như đầu lĩnh bọn chúng, chỉ sợ chúng ta phen này không thoát được rồi”.

Đại Ô kêu vang vài tiếng, thấy lũ thủ hạ không chút phản ứng nào, tựa hồ rất giận dữ, vỗ cánh lao tới, giờ móng vuốt lên tấp chết mấy con hắc điều, vỗ cánh, thân hình nhanh như chớp bắn tới Trần Nhược Tư.

Tại lúc Trần Nhược Tư thấy Đại Ô vỗ cánh đã cảm ứng được lực lượng cường đại trên người hắc, tâm lý tức thì kinh hãi, kéo Mộng Tuyết lui lại, nói với nàng: “mau tránh”, nói xong, hươu quyền đánh tới Đại Ô.

Đại Ô thấy đối thủ không bị khí thế mình áp đảo, ngược lại còn xông tới, lòng nhất thời cũng kinh ngạc nghĩ: “tiểu tử nhân loại này mạnh mẽ thật, chẳng nhẽ hẳn thật là người tiên giới trong miệng lão già kia ư? Ta còn cảm giác được chút tiên khí trên người nữ tử kia, mà người tiểu tử này không có chút tiên tử nào, chỉ là một nhân loại hết sức tầm thường. Thế này là sao, chẳng nhẽ cảm ứng của ta nhầm lẫn rồi?”

Tâm lý thì nghĩ thế nhưng thân thể vẫn tiếp tục phi hành, khoảng cách giữa hắc và Trần Nhược Tư cũng càng lúc càng gần. Ngọc lân giáp trên người Trần Nhược Tư phát ra quang mang xán lạn, hắc cũng cảm giác trên người mình có một cỗ lực lượng không chịu bản thân không chế đang nhanh chóng lan ra toàn thân, hắc cảm giác vô cùng kì quái, thầm nghĩ: “sao thế này, sao mình trước giờ không cảm giác được lực lượng này tồn tại? chẳng nhẽ đây là tiên khí lần trước nghe người ta nói ư? Nếu mình có thể khống chế được cỗ lực lượng này, lực công kích nhất định sẽ mạnh hơn rất nhiều”. Không bao lâu, Ngọc lân giáp và tiên khí hộ thể trong người hắc tỏa ra ngoài, ngưng tụ thành một quả cầu kim sắc, bao bọc thân thể Trần Nhược Tư ở bên trong.

Đại Ô thấy cảnh này, không dám tin tưởng những gì mình thấy là thật. Hắc kinh hô một tiếng, nhanh chóng gấp cánh xuống, thân thể vẽ một đạo hồ tuyến lướt qua bên người Trần Nhược Tư, nháy mắt đã thoát tới phía sau đối thủ vài trường, ngưng thân hình lại quay đầu nhìn Trần Nhược Tư.

Trần Nhược Tư cũng không ngờ hắc điều trước mặt này lại đột nhiên từ bỏ công kích, tâm lý nhất thời giật mình, định đổi phương hướng công kích, song hắc không thể ngờ động tác của mình bỗng không chịu khống chế, một chuồng kia vẫn bị đánh ra.

Trần Nhược Tư đánh trượt, lo lắng Đại Ô sẽ từ phía sau công kích mình, vội vàng cố gắng quay mình lại. Hắc thấy Đại Ô chỉ chăm chăm nhìn mình, không có chút động tác gì thì cảm giác hết sức kì quái, lòng nghĩ “con hắc điều này làm sao vậy, tốc độ nó nhanh hơn mình nhiều, sao lại không thừa cơ công kích chứ? thật là, không biết đầu lũ thú tộc này nghĩ gì đây?”

Trần Nhược Tư đâu biết, theo năng lực hắc tăng cường, năng lực phòng hộ của Ngọc Lân giáp và hộ thể tiên khí cũng tăng mạnh theo. Mà Đại Ô chính vì phát hiện điểm này, biết đòn đánh của mình không cách nào thương hại đến Trần Nhược Tư nên mới từ bỏ công kích, ý đồ lưu lại cho mình một đường lui.

183. Đạo Nhân Áo Tím

Trần Nhược Tư thấy Đại Ô chỉ căng cứng nhìn mình, tâm lý cảm giác hết sức kì quái, khó hiểu nghĩ: “con chim to này làm sao vậy, sao nó cứ nhìn mình mà không công kích nữa? cứ thế này cũng không phải biện pháp hay a? chẳng nhẽ nó muốn kéo dài thời gian gọi đồng bọn tới?”, nghĩ tới đây, Trần Nhược Tư vội hươu chuồng đánh tới Đại Ô.

Đại Ô thấy vậy, không làm ra động tác gì, chờ Trần Nhược Tư sắp đụng tới người thì kêu lớn một tiếng, đột nhiên đập mạnh cánh bay lên phía trên, một lần nữa bay ra phía sau Trần Nhược Tư.

Trần Nhược Tư giờ đã có thể khẳng định, Đại Ô nhất định là đang kéo dài thời gian chờ viện binh tới. Tâm lý hắc tức thì cảm thấy bất an, lòng nghĩ: “giờ phải làm thế nào đây? Nếu mình rời đi mà lại bị hắc đánh trộm, tốc độ của mình nhất định không phản ứng kịp. Còn chờ viện binh của hắc tới thì mình chỉ có đường chờ chết thôi”.

Trần Nhược Tư vẫn miên man suy nghĩ, lực chú ý của hắn tuy vẫn tập trung trên người Đại Ô, nhưng hắn cảm giác cổ lực lượng quái dị khiến mình e ngại kia cũng càng lúc càng mạnh, lo lắng trong người mỗi lúc một tăng.

Đột nhiên, Đại Ô vốn đang khê đập cánh đứng nguyên một chỗ chợt kêu vang vài tiếng quái dị, đập mạnh cánh bay đi, nháy mắt đã biến mất phía chân trời.

Tiểu Ô và lũ hắc điểu nhất tề kinh hô, bộ dạng đầy vẻ kinh hoàng, cũng vỗ mạnh cánh bay theo phương hướng Đại Ô vừa chạy đi.

Trần Nhược Tư thấy thế, tâm lí càng thêm lo lắng, song hắn không nghĩ nhiều, tức thì phi thân về phía Mộng Tuyết.

Mộng Tuyết thấy hắc điểu bỏ đi cả, sự e ngại tức thì biến mất không còn chút nào, nụ cười tươi rói lại nở trên môi. Nàng dang rộng hai tay, đón Trần Nhược Tư đang chạy lại phía mình.

Hầu Quang Bình ở dưới đất thấy viện binh mình gọi tới không chiến đã chạy, tâm lí tức thì cảm thấy kinh hoàng không thôi, nhất thời cũng quên đau đớn trên người, quay đầu nhanh chóng chạy khỏi nơi này.

Tại không trung, Trần Nhược Tư và Mộng Tuyết ôm chặt lấy nhau, từng giọt lệ kích động rơi xuống.

Qua một lúc, Trần Nhược Tư buông Mộng Tuyết ra, khê vuốt tóc nàng, nhẹ giọng nói: “nàng có biết? lúc nàng xông ra đó lòng ta lo lắng thế nào không? Từ nay không cho phép lỗ mãng như thế nữa, rõ chưa? Đi thôi, chúng ta mau rời đi nơi này, không là phiền toái lớn lại tới đây”.

“Hừ”, Mộng Tuyết cười nhẹ nói: “nếu biết chàng không có nguy hiểm thì người ta xông ra làm gì? Chỉ cho quan tâm đến người ta, thế người ta không quan tâm đến chàng chắc? không công bình gì cả”.

Trần Nhược Tư nheo nheo mắt, nhẹ vuốt má nàng, cười nói: “được ời, ta biết nàng quan tâm đến ta nên mới lo lắng xông ra, coi như là ta sai, được chưa nào”, cười xong, kéo tay Mộng Tuyết nhanh chóng bay đi.

Mây trắng lơ lửng lướt qua thân hai người, tiếng gió thổi ào ào bên tai, y phục và mái tóc hai người theo gió ngã hết về phía sau.

Theo thời gian phi hành trôi đi, Trần Nhược Tư cảm giác cổ lực lượng quái dị kia tựa hồ cách mình càng lúc càng gần, hắn thực không hiểu là chuyện gì nữa.

Đúng lúc tâm lí Trần Nhược Tư đang lo lắng, đột nhiên, một đạo ánh sáng đẹp mắt từ phía trời xa bắn thẳng về phía hai người.

Đạo ánh sáng kia nháy mắt đã bay tới cách hai người vài trượng, tia sáng đem màu trắng của bầu trời đảo thành bảy sắc cầu vồng, hết sức đẹp mắt.

Hai người Trần Nhược Tư và Mộng Tuyết thấy thế, không khỏi ngây ra, vội dừng thân hình lại, cẩn thận nhìn điểm giữa đạo ánh sáng kia. Bọn họ thấy ở vị trí trung tâm, một tấm huyền phù lơ lửng trong ánh sáng bảy màu, trên đó đang đứng một gã đạo sĩ thanh niên, mình mặc áo tím, tay cầm phát trần, diện mạo khá là thanh tú.

Mộng Tuyết nhìn đạo sĩ này một lúc, tâm lí không khỏi giật mình: “người này sao quen mặt vậy? nhưng từ trước tới giờ mình chưa gặp qua người có pháp lực cao cường như vậy a? thật lạ...”, Mộng Tuyết tìm trong kí ức một hồi, sắc mặt chợt biến, quay đầu chăm chú nhìn Trần Nhược Tư.

Trần Nhược Tư thấy thế thì không khỏi nghi hoặc, mặc kệ người tới kia là ai, ngẩng mặt hỏi Mộng Tuyết: “Tuyết, sao thế? Mặt ta có gì sao?”, Trần Nhược Tư vừa nói vừa sờ sờ má mình.

Mộng Tuyết càng nhìn Trần Nhược Tư, càng cảm giác hắn và đạo sĩ áo tím trước mặt có vài phần giống nhau, nghi hoặc nghĩ: “sao có thể vậy được, thiên hạ sao lại có người giống nhau thế chứ?”, nàng nhìn Trần Nhược Tư, lại quay sang nhìn đạo sĩ áo tím, ngó qua ngó lại không biết bao nhiêu lần, rất lâu sau mới tò mò nói: “Nhược Tư, có nghe người nào nói chàng có huynh đệ song sinh chưa?”

Trần Nhược Tư bị một câu này của hàng làm cho hồ đồ, cười đưa tay ra xoa đầu Mộng Tuyết, nói: “nàng sao vậy? giờ tự nhiên lại hỏi câu khó hiểu thế? Ngay phụ mẫu thân sinh là ai ta còn không biết, sao biết được mình có huynh đệ song sinh không?”

Mộng Tuyết chỉ chỉ đạo sĩ trong vùng ánh sáng kia: “hắn rất giống chàng, nếu giờ không phải chàng ở bên người thiếp, thiếp nhất định tưởng hắn là chàng”.

Trần Nhược Tư ngậy ra, buồn cười nói: “nàng thật biết nói đùa”.

Mộng Tuyết biến hóa ra một chiếc gương đưa tới trước mặt Trần Nhược Tư, nghiêm túc nói: “đâu có, thiếp không đùa đâu, chàng tự xem rồi nhìn đạo sĩ kia xem thiếp nói thật hay không?”

Trần Nhược Tư thấy Mộng Tuyết đã nói vậy thì không nói thêm gì nữa, hắn cũng không đỡ lấy cái gương Mộng Tuyết đưa tới mà quay đầu cẩn thận nhìn đạo sĩ áo tím kia.

Đạo sĩ áo tím nhẹ phất cái phất trần trong tay, đạo ánh sáng tức thì biến mất, cảnh tượng giữa không trung cũng khôi phục về bình thường, phiến thất thải tường vân kia tiến lại gần vại trượng, cho tới cách hai người Trần Nhược Tư hơn trượng mới dừng lại.

“Đúng, là hắn, kí ức mình có diện mạo hắn”, Trần Nhược Tư hô lên trong lòng, ánh mắt không rời khỏi người đạo nhân, qua một lúc hắn cất giọng hỏi: “người là ai, vì sao lại xuất hiện trong kí ức của ta?”

“Ha ha ha”, đạo nhân áo tím cười lớn nói: “ta là ai không quan trọng, ta tới để giúp ngươi, nữ nhân bên người ngươi ta sẽ mang đi, để nó ở lại sẽ không giúp ngươi khác được”, nói xong, đạo sĩ vung tay trái lên.

Động tác của đạo nhân áo tím còn chưa hoàn thành, Mộng Tuyết đã cảm giác một cỗ lực lượng vô pháp kháng cự kéo mình lên, nhanh chóng bị cuốn tới phía đạo sĩ.

Trần Nhược Tư còn chưa hiểu ra chuyện gì, Mộng Tuyết vừa bên người hắn đã biến mất, xuất hiện lại bên người đạo sĩ áo tím kia, tâm lí tức thì kinh hãi vô cùng, vội tụt khí đánh ra một quyền về phía đạo nhân, mong cứu Mộng Tuyết trở lại.

Trần Nhược Tư vừa động thân, tức thì cảm giác thân thể mình như đụng phải một bức tường đá, thân hình mất đi trọng tâm rơi xuống. Hắn cố gắng ổn định thân hình mình, ngẩng đầu nhìn Mộng Tuyết bên người đạo sĩ áo tím, nước mắt thoáng chốc rơi xuống, cao giọng kêu thảm: “Tuyết, ta thật vô dụng, không có cách nào cứu nàng, Tuyết, xin lỗi!, nếu nàng có mệnh hệ gì, ta nhất định sẽ đi theo”.

Mộng Tuyết nhìn bộ dạng Trần Nhược Tư, lòng cũng hết sức đau đớn, nước mắt lăn lăn tuôn rơi, nàng gào lên kêu tên Trần Nhược Tư.

Đạo sĩ áo tím lắc đầu, thở dài một tiếng, phất khê phất trần trong tay, lão và Mộng Tuyết bên mình nháy mắt đã biến mất.

Trần Nhược Tư thấy Mộng Tuyết biến mất, tâm lí càng thêm khó chịu, oán hận tự trách: “mi sao vô dụng vậy? ngay nữ nhân bên người cũng không bảo vệ được, mi còn xứng là nam nhân không hả? mi còn sống làm gì, chết đi, chết đi!”, nước mắt tuôn không ngừng, lòng đau đến cực điểm.

184. Tuyền Định Mục Tiêu

Trần Nhược Tư hét vang một tiếng, dốc toàn thân sức lực đánh vài quyền lên không trung. Vài quang thể mang hình nắm quyền màu kim sắc đánh tan vài đám mây trên không trung.

“Roạt, roạt”, vài tiếng vang lên, quyền đầu kim sắc chạm vào mây trắng, mây trắng nháy mắt bị xua tan, hóa thành thể băng giọt nước, từ từ rơi xuống.

Trần Nhược Tư ngẩng mặt nhìn trời, không thêm không chế thân thể, kệ cho bản thân cứ thế rơi xuống. Giờ hắn muốn tự sát, tuyệt vọng quá rồi, hắn nghĩ Mộng Tuyết bị bắt đi ắt không còn cơ hội sống sót, hắn muốn theo nàng, cùng nàng trọn kiếp sau.

Tại lúc đó, trong đầu hắn chỉ có một ý niệm tìm chết mà thôi.

Chờ thân thể hắn sắp rơi xuống đụng vào tầng cây cao nhất, một thanh âm nam tử bỗng truyền tới tai: “hỗn tiểu tử, có chút khó khăn vậy đã muốn tự sát rồi sao, mi có phải là nam nhân không hả? chẳng nhẽ mi không muốn nỗ lực cứu người mình yêu ra sao?”

Trần Nhược Tư sững sờ, vội vàng dùng tốc độ nhanh nhất cố gắng khống chế thân hình. Còn không chờ hắn khống chế hoàn hảo, thân thể hắn đã đụng vào một cây đại thụ.

“Roạt”, cả cành cây to lớn bị sức nặng người hắn đè lên, gãy rời khỏi thân cây rơi xuống. Trần Nhược Tư cảm giác khó thở, không khỏi rên vài tiếng, thổ ra một ngụm máu, khó khăn lắm mới ngưng được thân hình khi gần tiếp cận mặt đất, cứu bản thân khỏi cảnh té chết.

Trần Nhược Tư dùng tay xoa xoa ngực, hít sâu vài hơi, ngồi trên đất nhắm chặt mắt điều tức một lúc. Chờ hắn cảm giác cơn đau trước ngực giảm đi, mới từ từ mở mắt, lòng nghĩ: “đúng, không biết là ai vừa nói chuyện với mình, quả có đạo lý, mình không thể cứ thế chết đi vậy được. Mình phải nỗ lực, nỗ lực tu hành cho bản thân thực sự mạnh lên, đánh bại tên khốn khiếp kia. Cho dù phải đi khắp chân trời góc bể, mình cũng phải đem Mộng Tuyết trở về”.

“Ồ, nghĩ thế còn tạm được”, một thanh âm nam tử lại truyền đến tai Trần Nhược Tư: “nếu có một ngày người thực sự đánh bại được ta, tất cả những gì người mong ước sẽ đều thành hiện thực”.

Trần Nhược Tư giật mình, ngó nghiêng nhìn xung quanh, thấy không có ai cả, liền ngẩng mặt lên hô lớn: “người rốt cuộc là ai, sao lại biết được ta đang nghĩ gì? Người làm vậy là vì sao, nếu ta trở nên cường đại, đi đâu tìm người giờ?”

Thanh âm nam tử đáp lời: “tìm ta không khó, khó là người có năng lực chiến thắng ta hay không. Nếu quả có một ngày năng lực người vượt qua ta, ta sẽ tự động xuất hiện trước mặt người, chấp nhận sự khiêu chiến, đồng thời còn trả người yêu người lại cho người. Nếu người không cách nào làm được, vậy cũng đừng mong gặp lại cô nàng. Người tự định đoạt đi”, nói xong, nam tử cười lớn một tiếng rồi im lặng.

Trần Nhược Tư ngẩng mặt kêu lớn vài tiếng, không thấy ai đáp lời, hắn phần nộ chửi thề vài tiếng, trầm mặc hồi lâu nghĩ: “thanh âm này nhất định là của tên đạo sĩ vừa rồi. Hắn vì sao phải làm vậy? sao lại xuất hiện trong kí ức mình? Chẳng nhẽ hắn có quan hệ gì với mình? Vậy sao lại bắt Mộng Tuyết đi? Không, không có khả năng, hắn sao có thể có liên quan với mình! Làm vậy rốt cuộc là có mục đích gì? Như lời hắn, Mộng Tuyết hắn là không có nguy hiểm!, vậy cũng tốt, mình có thể yên tâm chuyên chú tu luyện”.

Trần Nhược Tư đứng dậy, nhìn xung quanh một lượt, bước chân nhất thời không biết đi đâu. Hắn đứng nguyên một chỗ, nghe tiếng diều hót chim bay, nghe tiếng gió xào xạc qua khe lá, nghe tiếng côn trùng rít rít trong những lùm cây...

Tâm trí hắn giờ này rất bình tĩnh, tư tưởng cũng tiến vào một trạng thái chưa từng gặp trước đây. Mấy tình huống hắn đột phá lúc trước hiện lên rõ ràng trong óc, Trần Nhược Tư tĩnh tâm một hồi, đem những cảnh tượng đó khắc sâu vào óc.

Hắn lại ngồi xuống, án theo phép hành khí của mình vận hành một lần. Nhưng lần này, hắn cảm giác mình hoàn toàn khống chế được chân khí trong người, tuy nhắm mắt, song hắn vẫn có thể cảm giác rõ ràng hoàn cảnh xung quanh, thậm chí lá cây hấp thu ánh sáng thế nào, tựa hồ cũng nhìn thấu cả. Hắn mở rộng tinh thần, tức thì một cảnh tượng kì quái xuất hiện trong đầu, hắn thấy một con kiến vuốt vuốt râu mình đứng im bất động, đối mặt với một con kiến khác nhỏ hơn nó tới vài lần. Hai con kiến tuy nhỏ bé, nhưng giờ trông rất rõ ràng, ai thấy cảnh này cũng sẽ nghĩ con kiến nhỏ tuyệt không có khả năng chiến thắng, nhưng con kiến nhỏ lại không chút kinh hoàng, cái râu lắc một cái xông lên phía trước. Con kiến lớn đang dương dương đắc ý, không ngờ kiến nhỏ lại dám chủ động xuất kích, nó thoáng giật mình, nhưng vậy là đã muộn, kiến nhỏ đã lao tới sát bên, kêu lên một tiếng, liều mạng quắp chặt một cái râu của kiến lớn, thế không chịu bỏ. Kiến lớn đau đớn kêu loạn, giằng co một hồi đều không sao thoát được sự đeo bám của kiến nhỏ, cuối cùng đành nhận thua.

Trần Nhược Tư thấy kiến nhỏ chiến thắng, miệng khẽ mỉm cười, tự nói với bản thân: “tiểu gia hỏa này khá lắm, cũng rất dũng cảm, nhắm chuẩn nhược điểm của kiến lớn, lại thừa cơ động thủ đoạt tiên cơ, nếu không nó làm sao thắng được? Ngay loài kiến bé nhỏ này đều có kẻ có lòng dũng cảm như vậy, vì sao mình lại chịu buông xuôi chứ? Xem ra mình còn không bằng một con kiến bé nhỏ. Không, mình tuyệt đối không thể đầu hàng, phải nỗ lực, nỗ lực đối diện với khó khăn, tìm lại những gì quý giá vốn thuộc về mình”.

Trần Nhược Tư thu hồi công lực, tâm tình trở nên bình tĩnh và thoáng đăng hơn rất nhiều. Sự thật sự công thành tiên xuất hiện trong óc hắn, hắn không khỏi nghĩ: “sư công thành tiên rồi, người tu luyện ”Tu thân

phổ” của Tĩnh Tâm đạo quán, nếu mình cũng có thể thành tiên, nhất định có thể chiến thắng đạo sĩ kia. Đúng, mình phải trở về đạo quán cầu sư phụ đem “Tu thần phổ” cho mình tu luyện, nhất định sẽ tiến bộ rất nhanh“. Nghĩ tới đây, Trần Nhược Tư cười nhẹ một tiếng, ngẩng đầu nhìn không trung thì thầm: “Tuyệt, ta nhất định sẽ tới cứu nàng, hãy nhận nài chờ ta”. Trần Nhược Tư nói xong, nhún mình bay lên, cấp tốc hướng về phía Tĩnh Tâm đạo quán.

“Tu thần phổ” là chí bảo của Tĩnh Tâm đạo quán, do các bậc tiền bối khổ cực nhiều đời viết ra, lấy chủ đạo là việc tu thân dưỡng tính, đạt tới cảnh giới vô dục vô cầu mới được tiến vào trạng thái tiềm tu. Cẩm kỵ lớn nhất trong khi tu luyện là nữ sắc, mà nhất định phải là thân đồng tử.

Trần Nhược Tư đã không còn thân xử nam từ lâu, mà mục đích tu luyện của hắn cũng vì nữ nhân, cho nên tu luyện có thành công hay không, giờ không ai biết được.

Quyển 8: Tu phục thánh sơn (1)

185. Lên Núi Bị Ngăn

Vài con chim nhỏ bay qua đạo quán, tựa như bị những động tác ưu nhã của chúng đạo sĩ hấp dẫn, ngừng lại giây lát, cúi đầu nhìn xuống phía dưới vài lượt, sau lại vỗ mạnh đôi cánh, lượn quanh vài vòng rồi mới tiếp tục bay đi.

Theo từng động tác phối hợp của chúng đệ tử, những tiếng “hò! ha!” đều đặn vang lên, vang xa khắp dãy núi. Cũng chính những tiếng hô hài hòa đại biểu cho sự đoàn kết của mọi người nơi đạo quán này, đã không biết dọa chạy biết bao yêu ma quỷ quái có ý đồ xâm nhập nơi đây.

Nhưng Tĩnh tâm đạo quán giờ thực sự là mọi người đồng lòng chẳng?

Không ai biết được! dù sao, đạo quán gần đây nhận thêm vài trăm gã đệ tử, trong đám đệ tử này có bao kẻ thực sự có lòng tu hành? Bọn họ tới đây liệu sẽ mang theo thêm điều gì? Càng không ai dám chắc!.

Trần Nhược Tư im lặng đứng bên Lệ hồ, nhìn từng con cá nhỏ tự do thả bọt tung tăng, đầu óc không biết飘 tới nơi nao, hắn tựa như nhìn lại cảnh ngày còn cùng Mộng Tuyết không lo sự đời đùa giỡn nơi đây.

Trần Nhược Tư thở dài, buồn bã lắc đầu, nhìn Lệ hồ nhỏ giọng thì thầm: “Tuyệt, ta lúc nào mới có thể gặp lại nàng? Pháp lực của đạo sĩ kia thực quá mạnh, ta thực có thể đánh bại được hắn sao?”, Trần Nhược Tư nhắm mắt lại, vài giọt lệ lấp lánh: “Có thể, ta tin ta có thể, nhất định có thể, ta nhất định sẽ đánh bại đạo sĩ khốn khiếp kia”.

Trần Nhược Tư nghiêng rặng, chậm rãi đi tới sát hồ nước, vươn tay khua nước rửa mặt. Rất nhanh, mặt nước lại khôi phục vẻ tĩnh lặng, hắn nhìn khuôn mặt mình rõ ràng trong nước mà sao lại thấy giống gã đạo sĩ bắt đi Mộng Tuyết ngày đó.

Trần Nhược Tư trừng mắt nhìn khuôn mặt trong nước, giận dữ nói: “khốn nạn, chó má, ta nhất định sẽ đánh bại ngươi, cho ngươi biết sự lợi hại của ta”. Đột nhiên, bóng ảnh hắn đang nhìn bỗng không thấy đâu, từ từ đổi thành khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộng Tuyết.

Trần Nhược Tư ngây ra, khẽ cười nhìn Mộng Tuyết trong đáy nước. Nơi mắt hắn, hình ảnh Mộng Tuyết kia chân thực quá, mỹ lệ xinh đẹp quá. Trần Nhược Tư có chút không tự kiềm chế được, hắn muốn nhảy xuống ôm chặt Mộng Tuyết, tuyệt không cho nàng rời xa hắn.

Thời gian từ từ trôi đi, hình ảnh Mộng Tuyết cũng càng lúc càng xa, càng lúc càng biến thành mơ hồ. Trần Nhược Tư thấy vậy hoảng hốt, vội vã vươn tay về hướng Mộng Tuyết, hắn muốn giữ lại hình ảnh đang dần xa kia quay lại.

“Pục!”, một tiếng nước động vang lên, nước bắn tung tóe, mặt nước bình yên bị xao động, một cột nước nhỏ theo đó bắn lên.

Trần Nhược Tư quờ quạng trong nước vài lượt mới rút cuộc bình tĩnh lại. Hắn ngẩng đầu lên, dùng tay lau đi vệt nước trên mắt, ngốc ngốc cười vài tiếng, lòng không khỏi nhớ tới lần đầu gặp mặt Mộng Tuyết nơi này.

Những con cá trong nước bị trận âm thành này quấy nhiễu, sợ hãi quấy đuôi vòng vèo, nhanh chóng lặn xuống.

Trần Nhược Tư nhớ tới những ngày vui vẻ cùng Mộng Tuyết, vẻ mặt không khỏi lộ chút biếu tình hoan hỉ. Bất tri bất giác, hắn đã tới Lệ hồ được vài giờ, trời cũng đã dần tối lại. Rừng cây bên hồ truyền lại vài tiếng chim kêu trong tre, Trần Nhược Tư nghe ra, đó là tiếng bầy chim kêu gọi tình lữ của mình nhanh trở về tổ.

Trần Nhược Tư thở nhẹ một tiếng, khe khẽ lắc đầu, từ từ trở lên bờ, quay đầu lại nhìn Lệ hồ vài cái, có chút tiếc nuối bước trở lên bậc lên núi rồi đi.

Trần Nhược Tư sắp lên tới đường dẫn lên núi, hắn bỗng nhìn thấy vài đạo sĩ đang đứng nơi đầu đường dẫn xa xa, còn tưởng là người sư phụ phái tới đón mình trở về.

Tâm lý hắn đầy hưng phấn, bật thốt: “sư phụ thật tốt, nhất định là nhớ ta nên sai người tới đón đây! Thực là cao hứng quá”, một thân y phục hắc sừng nước, vội rộng bước chân, nhanh chóng bước về phía mấy đạo sĩ kia.

Khoảng cách giữa Trần Nhược Tư và mấy đạo sĩ kia càng lúc càng gần, hắn thấy mấy người này chính đang chằm chằm nhìn mình, nào có ý gì ghê ghớm. Giờ hắn mới biết mấy người này không phải tới đón mình, lòng không khỏi có chút mất mát.

Trần Nhược Tư bước lại gần, nhanh chóng đưa mắt nhìn mấy đạo sĩ, thấy đều là không quen biết cả. Hắn không mở miệng chào hỏi, trực tiếp bước về phía đường dẫn.

Không chờ Trần Nhược Tư tới gần đường lên núi, một gã đạo sĩ nhanh chóng ngăn lấy đường hắn đi, chằm chằm nhìn Trần Nhược Tư nói: “vị huynh đệ này, xin dừng bước! giờ sắc trời đã rất muộn, ta xem huynh ngày mai hãy tới đi”.

Trần Nhược Tư ngẩng ra, cẩn thận nhìn kẻ ngăn đường mình này, bất đắc dĩ đưa mắt nhìn mấy kẻ đứng sau, lòng nghĩ: “thì ra mấy gã này phụ trách thủ hộ đường lên núi, chẳng nhẽ đạo quán đã xảy ra vấn đề gì? Sao phải tăng cường phòng thủ như vậy?”, hắn nhìn gã đạo sĩ ngăn đường này nói: “vị đạo huynh này, ta không phải người ngoài, mà chính là người Tĩnh Tâm đạo quán, tên gọi Trần Nhược Tư. Giờ có thể để ta lên được chưa?”

“Người là người đạo quán?”, đạo sĩ này nghi hoặc nhìn Trần Nhược Tư, nói: “ta nhìn người thế nào cũng không giống người tu đạo? lại xưng tên cái gì Trần Nhược Tư, ta không biết đạo quán chúng ta có người nào tên vậy. Muốn dùng loại phương pháp tầm thường này lừa chúng ta sao, không đơn giản vậy đâu, dừng hi vọng nữa, mau trở về thôi”.

“Cái gì?”, Trần Nhược Tư sững ra, có chút phẫn nộ nói: “người nói ta không phải người đạo quán, nói ta muốn lừa các người lên núi? Nhìn lại đi, trông ta giống mấy kẻ lừa đảo lắm hả? Mau tránh ra, lải nhải với mấy kẻ cô lậu quả văn như các người thực là mất thời gian, ngay Trần Nhược Tư ta đây, đường đường đồ đệ của Mộ Dung Thiên đỉnh đỉnh đại danh mà cũng không biết sao? Thực không hiểu các người tới đạo quán làm cái gì, quá nửa phần là muốn lừa gạt xin cơm no bụng phải không?”

“Láo toét, danh tự của chúng môn người cũng xứng gọi sao?”, đạo sĩ kia thấy Trần Nhược Tư dám gọi thẳng tên của chúng môn đạo quán, nổi cơn phẫn nộ, hắn chưa nói xong đã rút kiếm đâm về phía Trần Nhược Tư. Mấy gã đạo sĩ còn lại thấy đồng bọn động thủ với kẻ tới lạ mặt kia, cũng không thêm hỏi han gì thêm, nhất tề rút kiếm xông về phía Trần Nhược Tư.

Trần Nhược Tư thấy động tác công kích của bọn họ chậm như rùa bò, không khỏi lắc đầu buồn cười, chậm rãi nói: “chỉ bằng chút công phu mèo quào của các người cũng đòi ngăn cản ta sao?”, hắn cười nhẹ một tiếng, lắc mình sang trái, tránh khỏi mũi kiếm của đạo sĩ xuất thủ đầu tiên kia, một quyền rất nhanh đánh ra, kích trúng cổ tay hắn. Một tiếng “tang!” vang lên, kiếm của đạo sĩ vượt khỏi tay rơi xuống đất.

Mấy gã đạo sĩ còn lại hươ kiếm chưa kịp tới gần, thấy đối thủ ra tay nhanh gọn vậy, tâm lý không khỏi hít một hơi lạnh toát, người ngẩng ra, nhất thời cũng quên luôn động tác công kích tiếp theo là gì.

Trần Nhược Tư khẽ cười: “thế mới đúng chứ! Biết là không đánh được phải nhanh chóng dừng tay, tránh tổn thương không đáng có. Thôi giải tán, tới giờ ta lên núi rồi, tái kiến!”.

Trần Nhược Tư lên quá mười bậc thang, mấy đạo sĩ phía dưới mới tỉnh hồn lại, gã chặn đường Trần Nhược Tư kia ôm lấy cổ tay đau đớn kêu: “vừa rồi sao không hạ thủ, giờ để hấn lên núi, chúng ta làm sao ăn nói với sư phụ?”

Một gã đạo sĩ đáp lời: “sư huynh, còn hai cửa cơ mà, hấn làm sao dễ dàng qua được?”, chúng ta mau thông báo cho cửa tiếp theo, để sư huynh đệ bọn họ ngăn gã tiểu tử hỗn đản này lại không phải là được sao?”

Gã ngăn Trần Nhược Tư nói: “vậy còn không mau làm đi, chẳng may chậm trễ để tiểu tử kia xông qua thì phiền to đấy”.

Một gã đạo sĩ khác vội niệm một câu chú, nhanh chóng ném ra một tấm phù, hươu kiếm lên múa tít, chém chỉ phù thành từng mảnh nhỏ, tay phải điểm một chữ, một tia khí tức tán ra, đem chỉ phủ thổi tít lên không trung.

Đây là ám hào liên lạc giữa hai trạm đạo quán đã được sắp đặt từ lâu, ý tứ vừa rồi là có địch nhân xâm nhập, nhắc trạm tiếp theo phải cẩn thận ứng phó.

186. Gặp Lại Người Thân

Trần Nhược Tư nhìn thấy góc đường này, tâm lý đột nhiên có chút khẩn trương. Tất nhiên không phải vì sợ hãi, mà vì sao đó, hấn giờ cũng không nghĩ ra được.

Trần Nhược Tư cẩn thận bước chân, tinh tâm cảm giác động tĩnh hai bên, chậm rãi tiến về phía trước. Đột nhiên, hấn cảm giác trước mặt có một cỗ sát khí chớp động, trong lòng không khỏi giật mình, dừng chân lại, thầm nghĩ: “Tĩnh tâm đạo quán rốt cục phát sinh sự tình gì? Sao lại trở nên phòng ngự cẩn mật như vậy? trên người đạo sĩ nơi đây sao lại có sát khí? Chẳng lẽ người trong đạo quán bây giờ không còn đơn thuần như xưa?”

Trần Nhược Tư chính trong lúc nghi hoặc buồn bã, một đạo bạch quang đột nhiên chớp lên, theo đó là tiếng một vật kim loại xé gió rít lên trong tai Trần Nhược Tư. Hấn vận công lên hai mắt, nhìn rõ vật bay tới là một thanh chủy thủ, không chút hoảng hốt phát tay lên, một đạo kim quang từ trong tay bắn ra, nháy mắt đã đụng vào chủy thủ, phát ra một tiếng “đình”. Chủy thủ lập tức bị bắn ngược lại, bay trở về phía sau.

Một tiếng “đình” nữa lại vang lên, một đạo bạch quang từ trong bóng tối nhanh chóng bay ra, mạnh mẽ kích trúng thanh chủy thủ bắn trở về kia, tiếp đó, chủy thủ mất đi động lực hỗ trợ, rơi thẳng xuống đất. Trần Nhược Tư nhìn rõ đạo bạch quang kia là một quang cầu rất nhỏ, lòng không khỏi kinh hãi, thầm nghĩ: “đạo quán từ lúc nào xuất hiện một nhân vật lợi hại như vậy? như mình biết, lúc mình li khai, sư huynh bọn họ đều ở tại đạo quán, cho dù tiến bộ cũng không thể lợi hại như vậy được”.

Trần Nhược Tư đang lúc nghi hoặc, hấn bỗng nghe một gã nam tử nhỏ giọng thì thầm: “sư huynh, xem ra tiểu tử này không dễ đối phó đâu, chúng ta giờ đồng loạt xông lên hay nghĩ biện pháp khác đối phó hấn?”

“Không, tạm thời không nên manh động, xem ý đồ hấn tới thế nào rồi tính tiếp. Nếu hấn thực tới đạo quán gây sự, vậy đó không phải thời cơ tốt cho chúng ta hạ t hủ sao? Rút lui đã, đem chuyện rách việc này giao cho cửa tiếp theo xử lý, chuyện này sao có thể để chúng ta mạo hiểm một mình chứ?”, giọng một gã nam tử khác thì thầm đáp.

Thanh âm nam tử này vừa dứt, Trần Nhược Tư liền thấy vài thân ảnh nhảy lên sườn núi hai bên, nháy mắt đã không thấy đâu.

Trần Nhược Tư nghe xong ngây ra một lúc, tâm lý nghĩ: “kẻ ở cửa này không nhận ra mình, mà xem ra không cùng một nhóm với người cửa trước, thế là thế nào? Chẳng nhẽ mấy kẻ này không phải người của đạo quán mà là tiềm phục tới, ý đồ bất lợi với đạo quán chẳng? Như lời bọn chúng, người cửa tiếp theo hấn là nhân vật chủ lực của đạo quán, hấn là biết Trần Nhược Tư mình đây, mong là hết phiền toái rồi!. Xem ra mình trở về lần này thực đúng lúc, có thể giúp sức cho đạo quán cũng là một chuyện đáng cao hứng”, Trần Nhược Tư ngẫm nghĩ hồi lâu, càng thêm cẩn thận tiến về phía cửa tiếp theo.

Trần Nhược Tư tất nhiên quen thuộc con đường lên núi này, cũng biết cửa tiếp theo sẽ dựng ở đâu, bố trí thế nào hấn cũng đã đoán được một phần.

Tại lúc hần cách cửa thứ ba không xa, cổ ý cao giọng kêu: “Oa, chúng sư huynh đệ, Trần Nhược Tư ta đã trở lại, còn không mau ra đây đón tiếp ta? Nếu không là đắc tội ta đấy nhá, lúc đó đừng kêu khổ a”, Trần Nhược Tư nói xong, cất giọng cười lớn.

Một giọng nam tử truyền tới tai Trần Nhược Tư: “nhị sư huynh, hần nói hần là Trần Nhược Tư, ta nghe giọng hần quả có vài phần giống đấy, chúng ta tính sao giờ?”

Một giọng nam khác đáp lời: “mau đốt lửa lên, nhìn rõ rồi nói tiếp”. Hần vừa nói xong, hơn mười cây đuốc tức thì được đốt lên, cảnh tượng tức thì sáng rõ như ban ngày.

Trần Nhược Tư rất nhanh nhìn ra gã nam tử đứng giữa, vội cao giọng hô: “nhị sư huynh, không nhận ra đệ sao, đệ là Trần Nhược Tư đây!”.

Xích Vũ Đông giật mình nhìn Trần Nhược Tư, ngẩn ngía hồi lâu, có chút không dám tin e dè nói: “người thật là tiểu sư đệ? Sao chỉ nửa năm không gặp mà bộ dạng đã thay đổi hần khiến ta không nhận ra được?”, Xích Vũ Đông vừa nói vừa đi lại phía Trần Nhược Tư.

Trần Nhược Tư cũng tiến nhanh lại, ôm chầm lấy Xích Vũ Đông, hưng phấn nói: “có thể gặp lại nhị sư huynh thực là cao hứng, đệ ra ngoài thực quá lâu a, ngày nào cũng nhớ các người, nếu không phải có chuyện trọng yếu bên người đã sớm trở lại thăm các sư huynh rồi”.

Xích Vũ Đông đẩy Trần Nhược Tư ra, hai tay giữ chặt vai hần mỉm cười, vài giọt nước mắt vì quá kích động cũng hiện nơi khóe mắt.

Trần Nhược Tư thấy hần như vậy, mỉm cười mở lời bông đùa: “xem người kìa, đường đường nam nhi đại trượng phu mà còn khóc nhè, không sợ người khác cười sao?”. Kỳ thực, người khác lúc này nếu để ý cũng nhìn thấy lệ quang nơi mắt hần, chỉ là hần cố ngăn lại, không để nước mắt kích động rơi xuống.

Xích Vũ Đông cười nói: “tiểu tử láo xược, dám cười ta sao, đập chết bây giờ!”, nói xong, rút tay về rồi hươ quyền định đánh nhẹ lên mặt Trần Nhược Tư.

Trần Nhược Tư vội vàng ngoặt đầu sang một bên tránh khỏi, co chân chạy về phía trước, vừa chạy vừa cao giọng hô lớn: “sư phụ, đại sư huynh, cứu cứu Nhược Tư a, nhị sư huynh lại khi dễ Nhược Tư rồi”.

Mười gã đạo sĩ cầm đuốc kia nhìn thấy Trần Nhược Tư biểu hiện như vậy mới thực sự tin người đến đúng là hần. Cảnh tượng này lúc trước rất thường xuất hiện, kiểu vừa chạy vừa cầu cứu này của Trần Nhược Tư, bọn họ biết rằng không kẻ nào có thể bắt chước được giống vậy.

Mười gã đạo sĩ giờ cao đuốc, nhanh chóng theo sau Xích Vũ Đông đuổi theo Trần Nhược Tư, đạo quán lúc này cũng trở nên náo nhiệt không ít.

Đại sư huynh của Trần Nhược Tư, Nam Phong Tước giờ đang trong phòng của sư phụ Mộ Dung Thiên, bàn luận những chuyện phát sinh gần đây tại đạo quán. Bọn họ nghe thanh âm huyền nháo phía xa, tưởng đạo quán lại phát sinh dị trạng gì, vội vàng bước ra ngoài, cấp tốc chạy về phía thanh âm truyền tới.

Vài phút sau, Nam Phong Tước thấy Xích Vũ Đông cùng đệ tử đạo quán đang đuổi theo một người trẻ tuổi, tâm lý không khỏi hết sức kinh ngạc, thầm nghĩ: “người trẻ tuổi này là ai, sao ngay đệ tam quan của nhị sư đệ cũng bị hần dễ dàng vượt qua? Xem ra không phải là hạng tầm thường, chờ hần tới gần mình phải xông ra, xem tên này to gan lớn mật thể nào mà dám xông vào Tĩnh tâm đạo quán”, nghĩ tới đây, Nam Phong Tước nhìn Mộ Dung Thiên nói: “sư phụ, con tới giúp nhị sư đệ một tay”, nói xong, phi thân hươ chưởng đánh tới Trần Nhược Tư chính đang chạy tới bên này.

Mộ Dung Thiên đang muốn ngăn lại, nhưng lời còn chưa nói đã thấy Nam Phong Tước xông ra, không khỏi thầm than nghĩ: “đứa nhỏ này năng lực mạnh nhất trong mấy đệ tử của ta, nhưng lại chẳng hiểu thế sự chút nào, còn chưa hiểu tình hình ra sao đã cuồng cuồng ra tay xuất thủ rồi. Hần hành sự lỗ mạng như vậy, sau này làm sao giữ được trọng trách đây? Chẳng nhẽ thiên ý thực sự muốn bỏ rơi Tĩnh tâm đạo quán của chúng ta rồi?”

Trần Nhược Tư đang vừa chạy vừa cười, đột nhiên cảm giác một cổ lực lượng khá mạnh tràn về phía mình, tâm lý không khỏi giật mình, dừng chân ngẩng đầu nhìn lên, thấy ngay một bóng đen đang xông lại phía mình. Hần vội vàng lách mình tránh khỏi bóng đen vừa xông tới, cũng theo đó nhìn rõ khuôn mặt người tới

kia, thấy chính là đại sư huynh, vừa định mở mồm, lại thấy Nam Phong Tước đã xoay người tiếp tục đánh tới, không khỏi bực mình nghĩ: “đại sư huynh sao thế này, ngay mình cũng không nhận ra. A, a, xem tốc độ của hắn cũng không nhanh lắm, chắc sẽ không thương tổn đến mình được. Kệ, đùa giỡn tí vậy, xem lúc nào hắn nhận ra mình đây”, nghĩ xong, nhún mình nhảy lên, nghênh tiếp Nam Phong Tước đang đánh tới.

Nam Phong Tước thấy mình đánh lên thất bại, lòng đầy kinh hãi, không khỏi bắt đầu bội phục đối thủ trước mặt này, lòng đầy cao hứng: “mình ở đạo quán lâu ngày, trừ sư phụ ra cũng khó tìm được đối thủ ngang tay, hôm nay gặp được kẻ có thực lực thế này kể cũng không dễ, đánh một trận cho sướng tay cái đã rồi tính”, cho nên, hắn không thêm nghĩ ngợi nhiều, nhanh chóng biến chiêu, một lần nữa xuất thủ.

187. Ra Vẽ Thần Bí

Xích Vũ Đông cười nhẹ nhìn hai đạo nhân ảnh bay lượn trong không trung, thầm nghĩ: “tiểu tử thối này lúc nào trở nên lợi hại như vậy a? xem tình thế đại sư huynh còn rơi xuống hạ phong không ít, cứ thế tiếp tục nhất định sẽ bại thôi. Mình sao không vào cùng nghịch ngợm tí, xem tiểu tử kia ứng phó được không nào”. Nghĩ đến đây, hắn cao giọng hô: “xú tiểu tử, coi ngươi cũng lợi hại đấy, Xích Vũ Đông ta cũng tới đây, xem ngươi nghênh ngang được nữa không”, lời vừa dứt đã rút kiếm nhảy lên, nhắm chuẩn hướng Trần Nhược Tư.

Trần Nhược Tư cười nhẹ một tiếng, cất giọng đùa cợt: “đến thì đến đi, lải nhải lắm thế”, nói xong, rất nhanh lách người tránh qua một chướng của Nam Phong Tước, xoay người một cái, luồn tới sau lưng Nam Phong Tước, hươu chưởng đánh vào lưng đại sư huynh.

Nam Phong Tước cảm giác một cỗ lực lượng mạnh mẽ đánh thẳng tới lưng mình, lòng biết không ổn, hắn cũng hiểu giờ tránh không kịp nữa, cuống quýt lên, đành tiến lên một bước, mong có thể giảm nhẹ vết thương sắp phải hứng chịu.

Một chưởng của Trần Nhược Tư trúng ngay lưng Nam Phong Tước, Nam Phong Tước nhất thời bị một cỗ chưởng lực mạnh mẽ đẩy bắn ra hơn trượng rồi mới không chế được thân hình.

Trần Nhược Tư đẩy lui Nam Phong Tước xong, quay người thủ thế nghênh hướng Xích Vũ Đông đang xông lại. Xích Vũ Đông thấy vậy, sợ làm bị thương tới hắn, vội vàng biến chiêu lật kiếm lại, dùng chuôi kiếm đánh xuống cánh tay trần của Trần Nhược Tư.

Nam Phong Tước ổn định được thân hình, hít sâu một hơi rồi cảm nhận tình huống thân thể mình, không dè lại thấy không bị chút thương tổn nào, kì quái nghĩ: “sao như vậy được, rõ ràng mình vừa cảm giác một cỗ lực lượng rất mạnh xâm nhập vào trong cơ thể, sao lại không bị thương, mà ngược lại còn thấy tinh thần tràn đầy hơn cả lúc trước, rốt cuộc là thế nào đây?”, hắn quay người nhìn lại, tĩnh lặng nhìn tình cảnh Xích Vũ Đông tiếp cận gần Trần Nhược Tư.

Kì thật, vừa rồi Trần Nhược Tư thấy Nam Phong Tước đấu với mình đã hao phí rất nhiều năng lượng, cho nên hắn mượn cơ hội đánh trúng Nam Phong Tước một chưởng vừa rồi, lén truyền cho đại sư huynh chút năng lượng, nếu không Nam Phong Tước sao có thể không bị thương chứ?

Trần Nhược Tư thấy Xích Vũ Đông biến chiêu, biết hắn lo mình bị kiếm làm bị thương, thầm nghĩ: “coi ngươi cũng có chút lương tâm”. Hắn vội vàng giảm tốc độ công kích lại, một quyền đánh lên chuôi kiếm của Xích Vũ Đông.

“Pang!”, một tiếng vang lên, tại điểm Trần Nhược Tư cùng Xích Vũ Đông tiếp xúc kim quang loe loe. Xích Vũ Đông cảm giác tay cầm kiếm của mình bị chấn động rất mạnh, thiếu chút làm rơi kiếm.

Trần Nhược Tư cười quỷ dị: “nhị sư huynh, tiếp ta thêm một chiêu”.

Xích Vũ Đông ngây ra, thấy cả người Trần Nhược Tư xông về phía mình, lòng biết không cách nào ngăn được, vội vàng tránh sang một bên cuống quýt bỏ chạy, vừa chạy vừa kêu: “xú tiểu tử, coi như ngươi lợi hại, không thềm so đo với ngươi nữa”.

Trần Nhược Tư thấy Xích Vũ Đông luống cuống đòi chạy, cũng không truy cản nữa, dùng người lại cất giọng cười lớn. Xích Vũ Đông thấy Trần Nhược Tư không đuổi theo, cười trộm quay người lại, dùng hết khí

lực toàn thân hươu kiếm chém tới Trần Nhượng Tư, miệng thì cười to: “ha ha, xú tiểu tử, trúng kế chưa, ta vừa rồi là giả vờ bỏ chạy thôi a, xem ngươi làm sao ứng phó được chiêu này”, nói tới đây, mũi kiếm đã cách ngực Trần Nhượng Tư không đầy nửa mét.

Trần Nhượng Tư không chút hoang mang, nhẹ nhấc tay trái, tránh sang một bên, thuận thế giơ tả chưởng đánh lên thân kiếm của Xích Vũ Đông, “Tang!” một tiếng, thanh kiếm trong tay Xích Vũ Đông gãy ngay thành hai đoạn.

Xích Vũ Đông thấy cảnh này không khỏi sững người ra, nhất thời kinh hãi không nói nên lời, cũng quên luôn Trần Nhượng Tư đang đứng cạnh hắn.

Trần Nhượng Tư đắc ý cười, dùng tay trái tóm lấy áo Xích Vũ Đông, kéo hắn hạ xuống đất.

Ổn định thân hình xong, Xích Vũ Đông mới dần tỉnh táo lại, tức khí đánh một cái lên vai Trần Nhượng Tư, lẩm bẩm: “xú tiểu tử, võ công ngươi tiến bộ khá lắm, kể cả mời sư phụ ra e rằng cũng không thắng nổi. Ngươi làm sao luyện được vậy? nhất định là có cao nhân chỉ điểm phải không?”

Trần Nhượng Tư mỉm cười, làm mặt quỷ nói: “không có ai chỉ điểm đệ, nhưng thập tử nhất sinh thì cũng trải qua vài lần”.

“Thằng nhỏ này thật biết nói đùa”, Xích Vũ Đông cười đáp: “mau đi gặp sư phụ thôi, người nhớ người sắp thành điên rồi, nếu không phải đạo quán phải có người chủ trì, chỉ sợ người đã sớm ra ngoài tìm người rồi”.

Trần Nhượng Tư “ừm” một tiếng gật đầu, ngẩng đầu nhìn Nam Phong Tước đứng giữa không trung cười một cái, cấp tốc chạy về phía Mộ Dung Thiên. Hắn vừa chạy vừa hô lớn: “sư phụ, người khỏe chứ? Nhìn thấy người con thực cao hứng a”.

Nam Phong Tước tại không trung giờ mới nhận ra kẻ tới là Trần Nhượng Tư, lòng cũng rất vui vẻ, nhanh chóng đuổi theo hắn.

Giây lát sau, Trần Nhượng Tư đổ vào lòng Mộ Dung Thiên, tâm tình hưng phấn kích động nói: “sư phụ, con thật nhớ người, người có nhớ con không?”, nói tới đây, ánh mắt hắn đã ẩn ướt vài giọt lệ.

Mộ Dung Thiên nhấc tay, nhẹ nhàng xoa đầu Trần Nhượng Tư, kích động hồi lâu không nói lên lời. Qua hồi lâu lâu mới đẩy Trần Nhượng Tư ra, hai tay xoa má hắn, mỉm cười nói: “thằng nhỏ ngoan, để sư phụ xem ngươi nào, ha ha, cũng lớn lắm rồi đấy, nếu không phải mi gọi ta chỉ sợ sư phụ nhất thời còn không nhận ra được đâu”.

Trần Nhượng Tư nghi hoặc nhìn Mộ Dung Thiên, mỉm cười nói: “chẳng nhẽ con lớn lên không còn chút nào giống ngày xưa sao?”

Nam Phong Tước lúc này cũng đã chạy tới bên người Trần Nhượng Tư, đập tay lên vai hắn, lớn tiếng nói: “trừ giọng nói và khẩu khí không đổi, bề ngoài không giống ngày xưa nửa phần, nếu không ta làm sao không nhận ra ngươi tới hả? Đúng rồi, vừa rồi ngươi dùng chưởng pháp gì vậy, sao đánh trúng ta mà ta lại không bị thương, ngược lại còn thấy toàn thân tràn đầy lực lượng a?”

“Đây là bí mật, sao nói cho huynh được”, Trần Nhượng Tư ra vẻ thần bí cười, bộ dạng dương dương đắc ý.

Mộ Dung Thiên cười nhẹ vài tiếng, vỗ vỗ Trần Nhượng Tư, cười nói: “xú tiểu tử, tính tình vẫn vậy, không sửa được chút nào”.

“Sư phụ a, cái này không thể trách con được”, Trần Nhượng Tư cười, mở miệng bông đùa: “nếu con đem bí mật nói cho bọn họ, để bọn họ học xong tuyệt học của con, vậy không phải sẽ càng bị bọn họ khi phụ sao?”

“Xú tiểu tử, chúng ta lúc nào khi phụ người hả?”, Nam Phong Tước cười nói: “cảnh đả đấu vừa rồi sư phụ cũng nhìn rõ đấy, nói ai khi phụ ai đừng mong qua mắt sư phụ. Ngươi giờ muốn bắt chước hồi xưa vừa ăn cướp vừa la làng không dễ dàng đâu nha”.

Trần Nhượng Tư mỉm cười nói: “đi nào, con còn rất nhiều chuyện muốn nói với mọi người”, nói xong, kéo tay Mộ Dung Thiên đi về phía trước.

Mộ Dung Thiên nở nụ cười hiền hậu: “xú tiểu tử, đi chậm thôi, muốn một chết ta hả, ta giờ già rồi, không chịu nổi sự hành hạ của ngươi đâu”.

Trần Nhược Tư biết sư phụ trêu chọc mình, hắn ngược ngáp cười nói: “sư phụ, người nói vậy oan uổng con quá, con nào nghĩ như vậy, chỉ là muốn nhanh một chút đem sự tình kể với mọi người thôi”.

Mộ Dung Thiên cười: “người mà có chuyện gì đằng hoàng muốn kể, có quỷ mới tin”.

“Sư phụ, con giờ có phải là tiểu hài tử nữa đâu, người sao lại nói con không có chuyện gì đằng hoàng chứ, oan uổng, oan uổng a”. Trần Nhược Tư cố ý thở dài một tiếng, đau khổ nói: “lão thiên a, oan uổng quá, không ngờ lại không có ai tin ta muốn nói chuyện đằng hoàng, ô ô”.

Mộ Dung Thiên cười to nói; “thằng quỷ này, tưởng gọi lão thiên là chúng ta để dăng tin lời người sao?”

.....

Một đường, sư đồ hai người trêu chọc nhau cả buổi không xong.

Không bao lâu, bọn họ đã đi tới phòng của Mộ Dung Thiên. Mộ Dung Thiên kêu Xích Vũ Đông rót cho Trần Nhược Tư một chén trà. Hắn nâng chén uống sạch, dốc ngược cái chén lên, cười thầm nhìn Xích Vũ Đông, bộ dạng đầy vô lại nói: “nhị sư huynh, phiền huynh rót thêm cho đệ một chén”.

188. Tình Thiên Phích Lịch

“Được rồi, chén sau đệ tự rót”, Trần Nhược Tư cười nói: “bất quá a, đệ uống nốt chén này rồi không uống nữa”.

Nam Phong Tước cùng Mộ Dung Thiên đưa mắt nhìn nhau, cùng cười phá ra.

Trần Nhược Tư uống xong chén rượu thứ hai, đứng thẳng người dậy bước tới cửa phòng nhìn ra phía ngoài, cẩn thận đóng cửa lại, bước trở vào giữa phòng, cố ý vờ ho vài tiếng như muốn nhuần giọng, mở miệng nói: “con hỏi mọi người một vấn đề, đạo quán gần đây có phải có rất nhiều người không rõ lai lịch tới không?”

Mộ Dung Thiên, Nam Phong Tước, Xích Vũ Đông ba người nghe thấy không khỏi ngây ra, hồi lâu, Xích Vũ Đông nghi hoặc nhìn Trần Nhược Tư nói: “người làm sao biết được?”

“Nghe khẩu khí của huynh, đệ đoán đúng rồi chẳng?”, Trần Nhược Tư trầm ngâm nói tiếp: “nếu đúng thế, vậy đạo quán chúng ta giờ đang trong thời khắc rất nguy hiểm”, nói xong, Trần Nhược Tư dùng giấy lát, tiếp tục kể tình cảnh lúc mình lên núi qua hai cửa ra.

Xích Vũ Đông cười to, nói; “có vậy mà người đoán được đạo quán có nguy hiểm ư, nghe vớ vẩn quá. Mấy người mới tới kia, ta đều thử qua võ công của họ, tuyệt không có gì đáng ngờ, sao có thể tạo thành nguy hại với đạo quán của chúng ta?”

“Nhị sư huynh, đệ nhận định không chỉ vì vậy”, Trần Nhược Tư nhìn Xích Vũ Đông một cái: “nếu đệ đoán không sai, lúc huynh kiểm tra bọn họ, ắt bọn họ đã ẩn dấu thực lực, không lộ ra bản lãnh thật”.

Nam Phong Tước đầy mặt nghi hoặc hỏi: “người sao khẳng định thế? Có chứng cứ gì không?”

Trần Nhược Tư cười quỷ dị trả lời: “muốn chứng cứ rất đơn giản, ngày mai huynh phái người gọi người canh cửa thứ hai tới, đệ tự có diệu kế bắt bọn họ lộ đuôi ra”.

“Ngày mai định dùng kế sách gì?”, Xích Vũ Đông hỏi.

Trần Nhược Tư ra vẻ thần bí, cười một tiếng nói: “tạm thời giữ bí mật, đến ngày mai không phải mọi người sẽ biết sao? Giờ nói ra chỉ sợ sẽ mất linh”.

Kì thật, giờ hắn còn chưa nghĩ ra biện pháp nào hay ho, nhưng kệ, cứ dùng cách bình thường uy lợi bức bách, còn được hay không cứ làm rồi tính.

Mộ Dung Thiên khẽ vuốt râu gật đầu, cười nói: “tiểu tử, người từ lúc nào cũng biết ra vẻ như vậy? đòi bắt chức người khác ra vẻ thần bí? Ta xem người cũng không nghĩ ra kế sách gì! Bất quá, cứ để xem người làm thế nào, chuyện kiểm tra mấy người kia giao cho người đi”.

“Dạ, sư phụ!”, Trần Nhược Tư bộ dạng đầy nắm chắc đáp tiếng: “con đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ, cũng sẽ không để người thất vọng đâu”.

Xích Vũ Đông cười nói: “xú tiểu tử, ta xem ngươi quá nửa là phét lác, nếu ngày mai không tìm hiểu được điều gì, ngươi nói xem, phải bị trừng phạt sao đây?”

Trần Nhược Tư nhú mày ngẫm nghĩ, cười lớn: “không tìm hiểu được thì thôi, đệ đây cũng là lo lắng cho đạo quán thôi, ha ha”.

Nam Phong Tước ho khan một tiếng: “tiểu sư đệ mới trở lại, cũng là muốn góp sức cho đạo quán, cứ để hẳn thể hiện chút đi. Được rồi, mọi người không nói chuyện này nữa, kể chuyện khác đi. Đúng rồi, Trần Nhược Tư, người gần đây ở ngoài làm gì hả? ta nghe chút tin tức, nói người bị người Bạch Vân đạo quán đánh lén, mà thú nhân cũng tìm người khắp nơi, ngay người Minh tộc cũng muốn bắt người, chuyện này rốt cuộc có thật không?”

Trần Nhược Tư ngây ra, trầm mặc giây lát mới đáp: “Ừm, nói tới Bạch Vân đạo quán đệ thực bức mình, lão hồ lí khôn khéo kia thực giảo hoạt, bề ngoài ra vẻ chống đối thú nhân vì dân trừ hại, bên trong lại ngầm cùng bọn chúng câu kết, mưu hại người tu hành Trung thổ?”

“Cái gì?”, Nam Phong Tước nghi hoặc nói: “sao có thể vậy được, ông ta dưới con mắt vô số người, dẫn theo đệ tử thủ hạ giúp Trường Phong đạo quán giải vây, đánh lui thú nhân tấn công Trường Phong đạo quán, sao có thể câu kết với thú nhân được, người không phải có gì hiểu nhầm chứ?”

“A, A”, Trần Nhược Tư cười lớn nói: “đệ không nhìn nhầm, mọi người bị biểu hiện bề ngoài của lão ta lừa thôi. Nếu không phải đệ tận mắt nhìn thấy, có lẽ cũng tin hẳn là chính nhân quân tử. Mọi người thử tưởng tượng xem, thú nhân lúc tấn công Trường phong đạo quán, cơ hồ không gặp trở ngại gì, đánh tới tận cửa Trường phong đạo quán. Mà thực lực của Bạch Vân đạo quán sao có thể so với Trường phong đạo quán được? Mà bọn họ vừa tới, thú nhân đã cơ hồ không chiến đã rút lui, từ đó có thể thấy, trong chuyện này nhất định có nguyên do”.

Mộ Dung Thiên gật đầu tiếp lời: “ừm, phân tích hợp lí lắm. Ta lúc trước cũng nghi hoặc vấn đề này, giờ nghe con nói mới hiểu ra một phần. Xem ra Hầu Quang Bình kia quả thực không đơn giản”.

“Hầu Quang Bình đó đúng không đơn giản”, Trần Nhược Tư đáp lời: “sư phụ, còn phải đề phòng người Pháp Hoa Tự nữa, mấy ngày trước con ở trên một tiểu đảo, thấy Hầu Quang Bình cùng trụ trì Pháp Hoa Tự lén lút giao dịch, bất quá, giao dịch bị một cao nhân phá hỏng, không đạt thành hiệp nghị gì”.

“Pháp Hoa Tự? người lại nói cái gì đây?”, Xích Vũ Đông đầy mặt khó hiểu, nhìn Trần Nhược Tư nói: “vừa rồi nói chường môn Bạch Vân đạo quán cùng thú nhân câu kết, sao giờ lại liên quan cả tới Pháp Hoa Tự? Pháp Hoa Tự kia tề danh ngang với đạo quán của chúng ta, trụ trì cũng là người có tâm bồ tát, không được nói lung tung nữa. Mấy chuyện này chúng ta nghe thì không sao, nếu để người khác biết được còn tưởng chúng ta có mưu đồ gì với Pháp Hoa Tự đấy”.

Mộ Dung Thiên mặt mày nghiêm túc, nhìn thẳng Trần Nhược Tư nói: “Tự nhi, nói gì cũng phải có căn cứ, lời phỉ báng người khác như vậy không được nói lằng nhằng đâu”.

Trần Nhược Tư nghe vậy, lòng nghi hoặc nghĩ “bọn họ sao vậy, sao lại không tin lời mình? Chẳng nhẽ sư công không kể cho bọn họ tội ác của trụ trì Pháp Hoa Tự sao, sao sư công lại không nói chứ?”, nghĩ tới đây, Trần Nhược Tư nói: “con nói trụ trì Pháp Hoa Tự là tên ác nhân, đương nhiên có căn cứ, sư công là minh chứng tốt nhất, nếu không mọi người mời sư công tới đây, ba mặt một lời là rõ”.

Mộ Dung Thiên nghe Trần Nhược Tư nói xong, có chút kích động nói: “con nói gì? Sư thúc bọn họ ở đâu? Con gặp qua bọn họ rồi ư, bọn họ giờ ở đâu?”

Câu hỏi của Mộ Dung Thiên ngược lại khiến Trần Nhược Tư mê man khó hiểu, ngây ra hồi lâu, hần nhìn Mộ Dung Thiên, nghi hoặc nói: “thế nào, sư công còn chưa trở về ư?”

Nam Phong Tước đáp: “không có, bọn họ một người cũng chưa trở về”.

Trần Nhược Tư gãi gãi tai, bộ dạng đầy bất đắc dĩ, ánh mắt hiện chút bi thương, lòng nghĩ: “sư công rốt cuộc đang làm gì vậy, sao tới giờ chưa trở về? mình làm sao giải thích cho sư phụ bọn họ đây? Nếu để bọn họ biết ba vị sư công khác đã mất, bọn họ liệu chịu đựng nổi không?”

Mộ Dung Thiên thấy biểu tình Trần Nhược Tư như vậy, đoán sự tình có chút không đúng, vội hỏi: “Tự nhiên, phát sinh chuyện gì rồi? sư thúc bọn họ làm sao rồi?”

Trần Nhược Tư rót cuộc không nhịn nổi, nước mắt lăn lăn rơi xuống, hẩn lau đi lệ nóng, cúi đầu trầm mặc hồi lâu, đột ngột ngẩng đầu lên nhìn Mộ Dung Thiên, đem chuyện mình lúc trước bị Từ Hàng nhốt vào trong hắc động gặp được sư công, một năm một mười nói ra. Tất nhiên, hẩn cũng thông minh giấu đi chuyện mình ở cùng Linh Cơ.

Mộ Dung Thiên, Nam Phong Tước, Xích Vũ Đông ba người nghe xong, không khác gì như gặp trời sập, bộ dạng ngây ngốc nhìn Trần Nhược Tư, thấy giọt lệ nơi mắt hẩn, tâm lý không khỏi run lên, ngây người ra, hoi flau không nói được lời nào.

Trần Nhược Tư biết tâm lý mọi người khó lòng chấp nhận nổi, hẩn cố gượng cười, ho khan vài tiếng nói: “không nên quá đau lòng, người cuối cùng cũng phải chết. Cái chết của mấy sư công tuy khiến người bị thương, nhưng lão thiên rất cuộc còn có mắt, để chúng ta biết bọn họ làm sao chết, cũng cho chúng ta biết bản chất lòng lang dạ thú của tên ác nhân kia”.

Mộ Dung Thiên nghiêng răng ken két, run rẩy nói: “khốn khiếp, lão lừa trọc kia sao có thể là người như vậy? lão ta làm vậy vì gì đây? Chẳng lẽ chỉ một bản ”Tu thần phổ” lại có thể khiến hẩn trở nên điên cuồng như vậy ư?”

Trần Nhược Tư, Nam Phong Tước, Xích Vũ Đông ba người nghe vậy không khỏi giật mình, có chút không dám tin nhìn Mộ Dung Thiên, biểu tình ai nấy đều ngây ngốc. Sư phụ biết chữ người!, từ lúc bọn họ hiểu chuyện lớn lên tới nay còn là lần đầu nghe thấy, khó trách tên nào phản ứng cũng đầy quái dị.

189. Thân Trúng Kịch Độc

Mộ Dung Thiên ngẩng đầu nhìn Trần Nhược Tư, cười nhẹ, cố dùng giọng vui đùa nói: “tiểu tử, đều là người hại sư phụ, vốn tưởng người trở về có thể cho chúng ta vui vẻ một chút, đầu ngờ lại mang theo tin tức thực khó chấp nhận này. Người nói xem, có đáng phạt hay không hả?”

“Đáng phạt, đáng phạt”, Trần Nhược Tư cười nói: “sư phụ muốn phạt con làm gì? Quét sân, dọn bàn hay là đâm lưng cho người a? con xem đâm lưng là thích nhất, dễ nhất mà, hê hê”, nói xong, hẩn giơ tay khe khe đâm lưng cho Mộ Dung Thiên.

Mộ Dung Thiên mỉm cười nói: “tiểu tử người thực biết làm vui người khác, không cần nữa, tâm ý của người sư phụ nhận, muộn lắm rồi, các người về nghỉ ngơi đi, có chuyện gì mai bàn tiếp”.

Nam Phong Tước và Xích Vũ Đông đưa mắt nhìn nhau, Nam Phong Tước nói: “tiểu sư đệ, chúng ta mau về để sư phụ nghỉ ngơi thôi”, nói xong, thấy Trần Nhược Tư gật đầu, hẩn cúi mình chào sư phụ: “sư phụ, chúng con về phòng trước, người cũng nên nghỉ ngơi sớm đi, không nên vì chuyện quá khứ mà ảnh hưởng tới tinh thần”.

“Được, được, các người về nghỉ đi”, Mộ Dung Thiên cười nói: “đúng rồi, các người không nên đem chuyện sư công bọn họ gặp nạn truyền ra ngoài, người ngoài chỉ biết mấy vị nguyên lão Tĩnh Tâm đạo quán đều đang bế quan tu luyện là được, làm thế nào không cần ta phải dạy a?”

Trần Nhược Tư, Nam Phong Tước, Xích Vũ Đông ba người gật đầu ứng tiếng, chào Mộ Dung Thiên rồi bước ra cửa.

Bên ngoài, ánh trăng lạnh lẽo rơi một góc sân, đôi vì sao nhàn nhạt le lói, từ xa truyền lại vài tiếng chim kêu có chút bi thương không rõ gọi tên.

Ba huynh đệ Trần Nhược Tư như ba gã u linh đi trong bóng đêm, ai nấy đều mang tâm sự, không người nào lên tiếng, khiến cho đêm đã vốn lạnh khiến người phát run nay càng có vẻ thê lương.

Ba người Trần Nhược Tư đi đến một chỗ thoáng, Trần Nhược Tư đưa mắt nhìn một vòng, cất giọng phá vỡ sự tĩnh lặng: “đại sư huynh, nhị sư huynh, hai người bây giờ về chắc cũng không ngủ được, không bằng chúng ta đến hậu sơn ngồi chơi hưởng gió, thế nào?”

Nam Phong Tước thở nhẹ một tiếng: “tiểu tử ngươi thực là, ngươi tự mình đi đi, sớm mai ta còn phải đôn đốc chúng đệ tử luyện võ công. Giờ ta cảm giác mình thực vô dụng, chỉ có thể tận lực làm tốt nhiệm vụ sư phụ giao cho mình thôi”.

Xích Vũ Đông nói: “đúng thế, giờ tâm lý sư phụ nhất định rất đau buồn. Chúng ta nếu có thể làm chút gì giúp ích cho người là tốt nhất. Ta tối nay còn phải đi tuần, cũng không đi với tiểu tử ngươi đâu. Ta xem người cũng về nghỉ ngơi, biết đâu mai sư phụ lại giao phó cho nhiệm vụ gì đấy”.

Trần Nhược Tư gật đầu đáp: “được rồi, hai huynh trở lại đi, đệ tự biết nên làm thế nào”.

Nam Phong Tước cùng Xích Vũ Đông nhìn nhau ứng tiếng rồi rời đi.

Trần Nhược Tư đứng nguyên tại chỗ, nhìn theo thân ảnh Nam Phong Tước và Xích Vũ Đông dần biến mất trong bóng tối, một mình hần chậm rãi bước về hướng hậu sơn.

Tâm tình Trần Nhược Tư lúc này cũng rất phiền não, trước lúc hần lên núi tuyết không ngờ tới sự tình sẽ phức tạp như vậy. Hần còn tưởng đạo quán vẫn bình an như trước, giờ hiểu được tình hình, tâm tình không khỏi nặng nề hơn không ít.

Trần Nhược Tư vừa đi vừa nghĩ ngợi: “mình giờ nên làm thế nào đây, tìm sư phụ xin ”Tu thân phổ” lúc này bất tiện quá. Nếu vạn nhất để bọn họ biết mục đích mình trở lại chỉ là muốn xem “Tu thân phổ”, không biết bọn họ sẽ nhìn mình thế nào đây. Không thể, mình không thể để bọn họ biết mình tư lợi như vậy được, xem ra chỉ có thể đợi một đoạn thời gian, chờ nguy cơ của đạo quán được hóa giải tìm sư phụ nói sau vậy”.

Trần Nhược Tư đứng trên mỏm cao nhất của hậu sơn hướng về phía hồ nước hơi khuất dưới những gờ núi kia, nhìn bóng trăng sao chao nghiêng nơi đây nước, tâm tình rơi vào ưu thương vô tận, hình dáng Mộng Tuyết tựa như một bóng u linh, thần không biết, quỷ không hay, bất tri bất giác đã choán đầy tâm trí hần.

Trần Nhược Tư nhắm mắt, hồi tưởng lại cảnh cùng Mộng Tuyết năm xưa, nước mắt không khỏi ứa ra, tâm lý thầm hô: “Tuyết, ta nhất định đánh bại tên khốn kiếp kia, cứu nàng trở về”.

Một cơn gió lạnh lẽo thổi tới khiến Trần Nhược Tư không khỏi rung mình hắt hơi. Hần thấy có chút lạnh bèn khoanh tay trước ngực ý muốn đem hơi lạnh đáng chết này đuổi đi. Đầu óc hần đột nhiên tỉnh táo lại rất nhiều, không nghĩ tới Mộng Tuyết nữa, tâm tình cũng bình tĩnh lại.

Đột nhiên, Trần Nhược Tư cảm giác như có người đang tiến lại gần mình. Hần sững ra giây lát, cảnh giác quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy một nhân ảnh đang xông về phía mình. Trần Nhược Tư vội vàng thẳng người dậy, tránh vội sang một bên thoát khỏi khả năng bị bóng người kia xô xuống núi, rồi sau lập tức nhìn bóng đen kia hô lớn: “Ai?”

Tiếng hô của Trần Nhược Tư không hề được trả lời, chỉ thấy bóng đen kia đổi một tư thế, nhắm một phương hướng khác chạy đi.

Trần Nhược Tư không chút do dự lập tức đuổi theo.

Tốc độ phi hành của bóng đen kia không tính là nhanh, so ra chậm hơn với Trần Nhược Tư đôi chút, cự li hai bên càng lúc càng gần. Bóng đen ý thức được mình chạy không thoát, tức thì xoay người lại phát tay lên, một đạo bạch quang từ ống tay hần bắn ra thẳng về phía Trần Nhược Tư.

Trần Nhược Tư ngưng thần chăm chú, nhìn rõ thứ kia chẳng qua chỉ là một thanh phi đao, thầm nghĩ: “thủ pháp phóng đao của người này giống y như kẻ ở dưới đường lên núi lúc trước, chẳng nhẽ hần một mực lẫn trong bóng tối theo đuôi mình? Không phải hần thấy mình không ở cùng hai sư huynh, ý đồ muốn đẩy mình xuống núi chứ?”, đầu óc Trần Nhược Tư nghĩ ngợi không ngừng, tất nhiên ánh mắt vẫn không hề rời khỏi bóng phi đao đang bắn tới kia.

Tại thời khắc phi đao sắp chạm vào người, hần rất nhanh xuất thủ, bắt lấy phi đao rồi lập tức ném lại phía bóng đen kia. Cũng chẳng hiểu lúc hần bắt phi đao không cẩn thận thế nào mà để bàn tay chảy máu một chút, tất nhiên, Trần Nhược Tư cũng không quá để ý tới chuyện này.

Trần Nhược Tư không có ý giết chết người kia, chỉ đem mục tiêu nhắm chuẩn vào vai hần.

“A”, một tiếng kêu khẽ, người kia đã bị phi đao bắn trúng, thân thể loạn choạng ngã xuống.

Trần Nhược Tư cười nhẹ một tiếng, nhanh chóng chạy lại, dừng trước người kia hai mét, chăm chăm nhìn bóng đen, hồi lâu mới nói: “người là ai, tại sao lại lén lút xông lên đạo quán?”

Tên này không trả lời Trần Nhược Tư, chỉ hừ nhẹ một tiếng rồi lão đảo ngã xuống, không làm ra nổi động tác gì nữa.

Trần Nhược Tư ngây ra chả hiểu thế nào nữa, hần thử gọi khẽ tên này vài tiếng nhưng chẳng thấy động tĩnh gì. Đầu hần trở nên hồ đồ nghĩ: “vừa rồi có bắn trúng chỗ yếu hại của hần đâu? Chẳng nhẽ nhắm sai, giết chết hần rồi?”

Trần Nhược Tư cẩn thận đi đến bên người tên kia, dùng tay lay lay vài cái, thấy hần không chút phản ứng gì, biết là tên chết rồi. Trần Nhược Tư ngưng tụ lực lượng phóng ra một quang cầu kim sắc, chiếu sáng không gian xung quanh.

Trần Nhược Tư thấy người này mặt đen sạm dần đi, môi thâm sì, khóe miệng rỉ chút máu đen. Nhìn vậy hần không khỏi kinh hãi nghĩ ra: “đây là thế nào? Nhìn hần như trúng độc chết vậy, sao lại như vậy? chẳng nhẽ thanh phi đạo kia có độc. A, a, vậy không phải mình cũng trúng độc sao?”. Nghĩ tới đây, Trần Nhược Tư vội vàng giơ tay bắt dao lên nhìn, thấy lòng bàn tay đen lại, rõ ràng là trúng độc rồi. Trần Nhược Tư thấy thế vội vàng vận công không chế máu huyết lưu thông tới bàn tay, ý đồ muốn không chế độc tính sớm.

Trần Nhược Tư vừa bắt đầu vận công tức thì thấy thân thể bất ổn, khí huyết trong cơ thể hỗn loạn bất kham, không chịu bản thân khống chế nữa. Hần biết tình hình không ổn, song trong nhất thời cũng chẳng biết làm sao. Không bao lâu, hô hấp hần đã trở nên khó khăn, chậm dần, chậm dần, từ từ mất đi tri giác gục xuống.

190. Một Tia Hi Vọng

Xích Vũ Đông ứng tiếng, nhanh chóng chạy tới nơi ở của Trần Nhược Tư, không tới nửa phút sau đã thấy hần hồng hộc chạy về bẩm với Mộ Dung Thiên: “sư phụ, không thấy tiểu sư đệ đâu, nghe chúng đệ tử cùng phòng nói tối qua nó không trở về”.

“Thằng nhỏ này làm cái khỉ gì đây? Vừa trở về đã không cho người khác yên tâm rồi”, Mộ Dung Thiên ngạc nhiên nói: “con có hỏi bọn họ Nhược Tư đi đâu không?”

“Đệ tử hỏi rồi, không ai biết nó đi đâu cả”, Xích Vũ Đông nói.

Nam Phong Tước giờ cũng chỉ dẫn đệ tử xong, thấy sư phụ tới liền nhanh bước tới chào Mộ Dung Thiên, rồi sau hồi rõ tình huống, hần nói: “sư phụ, tối qua lúc bọn con chia tay, Nhược Tư nói muốn tới hậu sơn tĩnh tọa, không bằng để con tới đó tìm xem, nói không chừng còn thấy nó nằm đấy ngủ quên rồi”.

“Được, con đi thử xem, gặp nó lập tức bắt về gặp sư phụ ngay”, Mộ Dung Thiên nói.

Nam Phong Tước vâng dạ, đi nhanh về phía hậu sơn.

“Thằng tiểu quỷ này, thực là làm người to lo lắng, cũng không biết bao giờ nó mới lớn nổi đây”, Mộ Dung Thiên nhìn Nam Phong Tước rời đi, bất lực thở dài một tiếng, hướng Xích Vũ Đông giải thích: “người ở lại chỗ này luyện tập một lát, chờ Phong Tước cùng Nhược Tư trở lại cùng bọn chúng tới thư phòng tìm sư phụ”, nói xong, không chờ Xích Vũ Đông đáp lời đã cất bước rời đi.

Mặt trời lộ ra sau tầng mây, rọi từng tia nắng ấm, chúng đạo sĩ trên quảng trường đều tự do luyện tập động tác. Nhìn từng giọt mồ hôi trên trán họ, dưới ánh mặt trời dần gay gắt trông tựa như những giọt châu lấp lánh vậy.

Xích Vũ Đông đi xong một bài quyền, thu công lại, bỗng thấy Nam Phong Tước từ phía xa xa ôm theo một người đang chạy nhanh về hướng này, hần ý thức có điều không ổn vội bước nhanh tới, còn cách vài bước đã nghe Nam Phong Tước kêu lớn: “sư đệ, mau đi tìm sư phụ, tiểu sư đệ trúng độc rồi, mau lên”.

Xích Vũ Đông giật mình dờ ra giây lát mới tỉnh lại, quay đầu chạy tới thư phòng của Mộ Dung Thiên.

Mộ Dung Thiên nghe Trần Nhược Tư trúng độc, lòng như lửa đốt, vội vàng đốc lực chạy tới xem.

Nam Phong Tước ôm Trần Nhược Tư về phòng mình, đặt hân lên giường, còn bản thân ngồi bên mép giường, biểu tình ngây ngốc nhìn Trần Nhược Tư, lòng đầy lo lắng cầu nguyện: “lão thiên, cầu ngài cứu nó, ngàn vạn chớ để nó có mệnh hệ gì”.

Vài phút sau, Mộ Dung Thiên phi thân vào trong phòng đứng bên giường Trần Nhược Tư, nhìn sắc mặt hân, thần tình không khỏi lộ vẻ khó coi vô cùng, lão vội vàng đưa tay ra bắt mạch Trần Nhược Tư, lòng bỗng đầy kinh hãi nói: “sao lại có thể như vậy, phạm người trúng phải loại kịch độc ”Mệnh tuyệt tán” này, không đầy vài phút sẽ đoạn khí, sao giờ Nhược Tư vẫn còn mạch đập, kì lạ thay, kì diệu thay..”

Nam Phong Tước thấy vẻ mặt nghi hoặc của sư phụ, lòng ngổn ngang trăm mối, thở nhẹ một tiếng hỏi: “sư phụ, thế rồi rồi? tiểu sư đệ còn cứu được không? Nó trúng độc gì vậy?”

Mộ Dung Thiên lắc đầu, thở dài một hơi nói: “nó trúng phải Tuyệt mệnh tán, nếu không có giải được, người trúng độc sau vài phút sẽ tử vong, may thân thể nó lại có gì đó đặc biệt, từ tình hình này xem ra nó đã trúng độc vài giờ rồi, nhưng giờ còn chưa chết, mạnh vẫn đập nhè nhẹ”.

Nghe Mộ Dung Thiên nói xong, Xích Vũ Đông và Nam Phong Tước giật mình, tức thì trợn mắt ngây ra, một trận đau thương tràn ngập cõi lòng. Qua một lát Xích Vũ Đông mới nói: “sư phụ, nếu tiểu sư đệ còn chưa chết, vậy không phải nó còn hi vọng được cứu sống sao? Ở đâu có thể tìm giải được? con quyết đi tìm về”.

Mộ Dung Thiên chán nản lắc đầu, vuốt chòm râu, nhắm mắt lại thở dài một tiếng: “giải được Tuyệt mệnh tán, ta chỉ biết Y tiên có, nhưng chúng ta đều là phạm nhân, làm sao tìm được Y tiên? Nếu có thể bắt được kẻ hạ độc, khả năng may tìm ra giải được trên mình hân”.

“Tên hạ độc chết rồi”, Nam Phong Tước nói: “lúc con tìm được Nhược Tư, bên người nó có một xác chết, xem bộ dạng hân cũng như Nhược Tư, con đoán trúng độc mà chết rồi. Tên đó trông có vẻ quen mặt, song con không nhớ ra là ai, tình huống lúc đó khẩn cấp, con cũng không kiểm tra cẩn thận lắm”.

“Ở chỗ nào?”, Mộ Dung Thiên vội vàng hỏi.

“Tại hậu sơn”, Nam Phong Tước đáp.

“Hai đứa cẩn thận trông nó, ta đi xem thử”, Mộ Dung Thiên nghe Nam Phong Tước nói xong, vội vàng chạy ra cửa, ném lại một câu trước khi đi.

Mộ Dung Thiên tới bên khe núi chỗ hậu sơn, cẩn thận tìm một lượt, hồi lâu vẫn không thấy gì cả. Lão tưởng mình tìm sai rồi, bèn đi một vòng rộng hơn ngắm nghía. Nửa giờ tìm tòi rất nhanh qua đi, lão vẫn không thấy gì, tâm lí bắt đầu cảm thấy hết sức kì quái. Mộ Dung Thiên không dám mất thời gian nữa, đành lắc đầu trở về.

Mộ Dung Thiên vừa vào cửa, Nam Phong Tước và Xích Vũ Đông đã bước lại đồng thanh hỏi: “sư phụ, thế nào rồi, có tìm được giải được không?”

Mộ Dung Thiên lắc đầu nói: “ta tìm mãi mà vẫn không thấy thi thể nào, một chút vết tích cũng không tìm được”.

Nam Phong Tước và Xích Vũ Đông nghe vậy, tức thì đưa mắt nhìn nhau, buồn bã đứng ngây ra, buồn bực khôn tả.

Mộ Dung Thiên đi đến giường đặt Trần Nhược Tư, lại đưa tay bắt mạch hân, song kết quả vẫn như trước, mạnh đập yếu vô cùng. Mộ Dung Thiên thở dài, nhất thời cũng không biết làm sao. Đột nhiên, lão nhớ tới sư phụ mình từng kể chuyện Y tiên trước khi thành tiên, lòng không khỏi sinh một tia hi vọng, lão vội nói: “Xích Vũ Đông, Nam Phong Tước, hai đứa mau truyền mệnh lệnh ta, dùng cách nhanh nhất liên lạc với đệ tử đạo quán bên ngoài, bảo bọn chúng tìm một quái lão đầu tên ”Vô Ưu“, nếu tìm được, may còn một tia hi vọng”.

Nam Phong Tước và Xích Vũ Đông lĩnh mệnh lập tức rời đi, dùng phương thức truyền âm mật lệnh thông báo cho người cần liên lạc, sau trở lại phòng Trần Nhược Tư. Chờ bọn họ trở lại thì trời đã quá trưa, nhìn bộ dạng sư phụ chau mày nhíu mặt, tâm lí uể oải vô cùng.

Nam Phong Tước bước lại, đặt tay lên vai Mộ Dung Thiên nói: “sư phụ, người ở đây cả ngày rồi, hay là về nghỉ ngơi một lát, tiểu sư đệ để bọn con trông cho”.

Mộ Dung Thiên quay đầu nhìn Nam Phong Tước một cái nói: “cũng được, trước khi nó hoàn toàn khôi phục, giao việc này cho các người vậy. Cẩn thận trông nom Nhược Tư, không được lơ là một phút, nó có động tĩnh gì phải lập tức thông báo cho ta ngay”. Nói xong, lão cầm tay Trần Nhược Tư khẽ bóp một cái, sau đặt tay hắn vào trong chăn, đứng dậy, lại dặn dò thêm vài câu mới nuôi tiếc rời đi.

Mộ Dung Thiên đi xong, Xích Vũ Đông nhìn Nam Phong Tước nói: “đại sư huynh, huynh không thấy chuyện này rất kì cục sao?, lúc huynh tới, thi thể vẫn còn đó, mà lúc sư phụ đi tìm lại đã không cánh mà bay. Lên đạo quán chỉ có một đường, lại có người trấn thủ nữa, vậy cả thi thể to đùng kia sao lại biến mất dễ dàng vậy được? đệ e khả năng là do người trong đạo quán làm, kẻ nào lại muốn giấu thi thể của hắn? nghĩ đi nghĩ lại, vẫn không hiểu được nguyên nhân trong đó”.

“Ta đoán kẻ trộm thi thể kia rất có khả năng muốn che dấu điều gì”, Nam Phong Tước vỗ vỗ trán, thở nhẹ một tiếng nói: “đáng ghét, đều tại ta nhất thời sơ ý, không nhìn kỹ tên đó là ai, nếu mà biết được, tìm ra kẻ trộm thi thể sẽ dễ dàng hơn nhiều”.

“Chờ một chút, đệ nghĩ...”, Xích Vũ Đông trầm mặc một lúc nói: “kẻ trộm thi thể là người đạo quán, vậy người chết khả năng cũng vậy. Chúng ta điều tra thử xem có ai thất tung không, vậy không phải sẽ biết sao?”

“Đúng, có đạo lí, ta lập tức đi tra ngay, Nhược Tư giao cho đệ trông đấy”, Nam Phong Tước nói xong, không chờ Xích Vũ Đông đáp lời, lập tức quay người bước ra khỏi cửa, đi điều tra xem đạo quán có ai thất tung không.

191. Dị Trang Nữ Tử

Nam Phong Tước lắc đầu, bộ dạng bức bối nói: “ta hỏi han vài lượt, đầu lĩnh các bộ môn đều nói không ai thất tung, thậm chí còn tập hợp điểm danh nữa, chắc là không nói sai đâu”, nói tới đây, hắn ngừng một chút, lát sau mới tiếp tục: “đúng, ta nhớ ra rồi, kẻ chết cạnh Trần Nhược Tư ta từng nhìn qua, để đi kiểm tra lần nữa, chắc lần này sẽ có thu hoạch”, nói xong, không cả giải thích nguyên do đã quay đi chạy ra cửa.

Xích Vũ Đông nghi hoặc nhìn Nam Phong Tước, lòng nghĩ: “lại là người gì đây? Thực kì quái, không phải người đạo quán thì là ai chứ? Chẳng nhẽ có kẻ trèo lên vách núi hậu sơn? Sao có khả năng được? trèo lên được vách núi, trừ khi là thần tiên, thú nhân hay Minh tộc pháp lực cao cường mới được, còn nhân loại chỉ có tầm cỡ như sư phụ mới ăn thua. Lại nói, thần tiên, thú nhân hay Minh tộc hễ vào khu vực phong ấn của đạo quán thì linh kính đã phải cảnh báo. Mà giờ linh kính phong ấn không có động tĩnh gì, vậy kẻ vào hậu sơn chỉ là nhân loại phổ thông..., chán ghét, không hiểu, nghĩ mãi vẫn không hiểu..”

Xích Vũ Đông càng nghĩ càng hồ đồ, càng nghĩ càng chẳng biết mọi chuyện ra sao. Không được bao lâu, hắn đã cảm thấy nhức đầu phát ón, căn bản không thể tiếp tục suy nghĩ được.

Lúc này, Nam Phong Tước đầu tóc rối bù chạy vào, ngán ngẩm nhìn Xích Vũ Đông nói: “ta xem người cũng mệt lắm rồi, đi nghỉ một lát đi, tối nay ta trông nó, ngày mai tới lượt người. Giờ chỉ có thể ngồi đợi tin tức chúng huynh đệ bên ngoài thôi”, nói xong, hắn đi tới bên giường Trần Nhược Tư, nhìn hắn, lòng thầm nghĩ: “chuyện này rốt cuộc là sao? Tiểu sư đệ, người mau tỉnh lại đi, đừng tra tấn chúng ta nữa chứ”, ngơ ngẩn một hồi, nước mắt đã từ từ rơi xuống.

Xích Vũ Đông đi đến bên người Nam Phong Tước, đặt tay lên vai hắn: “đại sư huynh, không nên quá đau lòng, huynh nghĩ xem, nếu ông trời muốn lấy mạng nó, đã sớm cướp đi rồi, đâu còn nằm đây trước mặt chúng ta đâu? Nó tuy trúng Tuyệt mệnh tán, song giờ vẫn toàn mạng, vậy chứng tỏ ông trời vẫn còn chiếu cố nó. Nói không chừng, đây chỉ là ông trời khảo nghiệm tình cảm huynh đệ chúng ta thôi”, nói xong, hắn chớp mắt vài cái, lệ nóng cùng tuôn rơi.

“Người đi nghỉ chút đi, ta một mình không sao đâu”, Nam Phong Tước gượng cười một tiếng, quay đầu nhìn Xích Vũ Đông nói.

“Ừ”, Xích Vũ Đông ứng tiếng, gật đầu, nhìn Trần Nhược Tư đang hôn mê một cái, vỗ nhẹ vai Nam Phong Tước rồi từ từ đi ra.

Ba ngày rất nhanh qua đi, ba ngày này, Xích Vũ Đông và Nam Phong Tước thay phiên nhau trông nom Trần Nhược Tư, từng giờ từng phút mong ngóng kì tích xuất hiện, cầu Trần Nhược Tư có thể đột nhiên tỉnh lại. Tiếc là hi vọng của bọn họ không thể trở thành hiện thực, từng ngày qua đi, tâm tình bọn họ càng thêm trầm trọng, vẻ ưu thương trên mặt cũng càng rõ rệt hơn.

Sớm ba ngày sau, đệ tử bên ngoài đạo quán đưa về một tin tức tốt: tìm thấy một quái lão đầu tên Vô Ưu, cũng gặp được lão ta. Quái lão đầu cũng đồng ý cho giải được Tuyệt mệnh quán, nhưng lão có một điều kiện: lão có hứng thú với Tu thần phổ, muốn mượn xem một lần.

Xích Vũ Đông nhận được tin tức này, vội vàng tới gặp Mộ Dung Thiên nói rõ tình huống. Mộ Dung Thiên không chút nghĩ ngợi, dặn Xích Vũ Đông tới phòng Trần Nhược Tư chờ lão.

Ba sư đồ gặp nhau trong phòng Trần Nhược Tư, Mộ Dung Thiên cẩn thận đóng cửa, gọi Xích Vũ Đông và Nam Phong Tước tới bên người, lấy ra Tu thần phổ được bọc kín nói: “giờ ta phải hai đứa đi lấy giải được, dọc đường phải hết sức cẩn thận, sớm đi sớm về”, nói xong, đưa Tu thần phổ cho Nam Phong Tước.

Xích Vũ Đông và Nam Phong Tước ứng tiếng, hướng Mộ Dung Thiên đảm bảo thành công, nhìn Trần Nhược Tư một cái nói: “tiểu sư đệ, nhất định phải cố gắng chờ chúng ta trở lại”, nói xong, quay người bước đi.

Mộ Dung Thiên thở dài một tiếng, nhìn sắc mặt trắng bệch của Trần Nhược Tư, lòng không biết đang có tư vị gì. Lão ngồi yên lặng bên giường Trần Nhược Tư, bất tri bất giác, một ngày đã sớm qua đi. Gần tới giờ cơm, một đệ tử đạo quán hồng học chạy tới trước cửa phòng, khẽ bẩm: “Mộ Dung chưởng môn, dưới núi có một nữ tử ăn mặc quái dị, nói có chuyện quan trọng muốn gặp người, có cho lên núi không ạ?”

Mộ Dung Thiên đứng dậy, hướng phía đạo sĩ nói: “người truyền mệnh lệnh của ta, dẫn nữ tử này tới phòng khách chờ ta, ta an bài xong sự tình nơi này sẽ tới ngay”.

Đạo sĩ vâng mệnh lui ra ngoài.

Mộ Dung Thiên gọi hai đệ tử Tinh Tâm đạo quán tới đây, dặn dò bọn họ một phen, nói phải trông chừng Trần Nhược Tư cẩn thận, dặn dò xong, lão rời phòng Trần Nhược Tư đi tới phòng khách.

Tại khách thính, một nữ tử mình mặc một bộ đồ do lân giáp chế thành, quần ngắn quá đùi, lộ ra làn da trắng ngần như tuyết bạch, thân hình thon thả gợi cảm, ngực vun cao như núi, lân giáp kia không sao che kín hết, tới gần nửa lộ hẳn ra ngoài, trông thật quyến rũ mời gọi. Đôi môi nàng ta tươi đỏ, tóc đen mượt như gỗ mun, hình dáng đầy khả ái, xinh đẹp vô cùng.

Mộ Dung Thiên vừa vào tới khách thính, nàng ta đã đứng dậy hướng Mộ Dung Thiên thi lễ, nói: “tiểu nữ tên Tử Diệp, nghe đại danh Mộ Dung chưởng môn từ lâu, như sấm bên tai, chỉ mong có ngày được bái phỏng. May hôm nay có may mắn này, đời này thực không uống phí”.

“Tại hạ chỉ là một gã phàm nhân bình thường, có gì đặc biệt đâu, cô nương quá khen rồi”, Mộ Dung Thiên mỉm cười đáp: “mời cô nương ngồi”.

Tử Diệp và Mộ Dung Thiên khách sáo một phen, phân ra chủ khách ngồi xuống, Mộ Dung Thiên nói: “không biết hôm nay cô nương tới đây có chuyện gì cần lão già ta ra sức”.

“Mộ Dung chưởng môn thực là người sáng khoái, vậy tiểu nữ cũng không dám vòng vo”, nói xong, Tử Diệp lấy từ trong người ra hai bức thư, mỉm cười nhìn Mộ Dung Thiên nói: “Mộ Dung chưởng môn, đây là hai bức thư hết sức bí mật, giờ xin giao cho ngài, còn nội dung thế nào chưởng môn nhìn qua là biết”, nói xong, ngậm tụ đủ khí lực, ném hai bức thư về phía Mộ Dung Thiên.

Mộ Dung Thiên tất nhiên là nhìn ra Tử Diệp vừa sử dụng ám kình, lão cũng đề khởi chân nguyên lên tay phải, dễ dàng bắt lấy hai bức thư. Nhìn bề ngoài, tay lão không động đậy chút nào, song bên trong lại cảm giác tay mình như bị một cỗ lực lượng cực mạnh làm cho run lên, tê rần giây lát. Lão đón hai phong thư, chờ cảm giác tê tê nơi tay biến mất mới đưa tay về, tâm lí không khỏi hết sức kinh hãi nghĩ: “nữ tử trước mặt này trông vẫn còn trẻ tuổi, chỉ tùy tiện ra tay một chút mà đã khiến mình thiếu chút tiếp thụ không nổi, thực là thiên ngoại hữu thiên, núi cao còn có núi cao hơn a”.

Tử Diệp trước mặt chính là cô gái cùng thủy quái, đuổi Hầu Quang Bình và Từ Hàng trên Không Linh đảo ngày trước. Hai phong thư Tử Diệp đưa cho Mộ Dung Thiên cũng chính là hai bức kế hoạch thư đoạt được trên tay Hầu Quang Bình và Từ Hàng.

Mộ Dung Thiên đọc hai bức thư xong, tâm lý cảm giác kinh hãi vô cùng, cẩn thận nhìn Tử Diệp nói: “hai phong thư này cô nương có được từ đâu, không biết có thể nói cho lão phu không?”

Tử Diệp gật đầu cười nói: “tất nhiên là được bất quá, nghe xong chương môn chó nên kinh hãi”, tiếp đó, nàng đem tình hình trên Không Linh đảo ngày đó nói qua một lượt.

Mộ Dung Thiên nghe xong không khỏi càng thêm kinh sợ, lòng nghĩ: “nữ tử này chẳng lẽ không phải nhân loại, mà là một chủng tộc nào đó sinh sống trên biển, hoặc là dị loại gì tu luyện thành nhân hình? Nàng ta vì sao lại đem hai bức kế hoạch thư này giao cho mình, chẳng nhẽ muốn nhân loại chúng ta nghi ngờ, tàn sát lẫn nhau, bọn họ làm ngư ông đắc lợi? kệ, hỏi cho rõ ràng đã rồi tính”. Nghĩ tới đây, lão mở miệng nói: “hai bức thư cô nương chuyển cho đây rất có giá trị với phái ta, không biết cô nương làm vậy có điều kiện gì không?”

Tử Diệp cười nói: “nhắc tay nhắc chân mà thôi, đâu có điều kiện gì. Mục đích của tiểu nữ chỉ là mong quý phái đề phòng hai lão hồ li kia mà thôi”.

“Vậy xin đa tạ hảo ý của cô nương”, Mộ Dung Thiên cười đáp, lão còn đang nghĩ nên nói gì tiếp thì một gã đạo sĩ xông xộc chạy vào khách thính, hướng Mộ Dung Thiên báo cáo: “chương môn, linh kính phong ấn vừa hiện ánh sáng rất mạnh, ánh sáng giờ đang từ từ biến mất, chúng đệ tử không biết là chuyện gì, mời chương môn mau mau tới xem”.

Mộ Dung Thiên nghe thế ngây ra, sắc mặt lộ vẻ kinh hãi, bất quá cảm giác này rất nhanh biến mất, lão quay sang nhìn Tử Diệp nói: “cô nương, xin chờ một lát, lão phu đi một lát sẽ quay lại ngay”, nói xong, không chờ Tử Diệp trả lời đã vội theo đạo sĩ kia đi ra khỏi cửa.

192. Phong Ấn Linh Kính

Sàn trong thạch thất là đá mịn do nhân công chế tạo cẩn thận, trên nền đá vẽ những đường kim tuyến nhỏ chẳng chịt, tổ hợp thành một đồ án trông rất quái dị. Chính giữa thạch thất là một cây cột đá hình lăng trụ cao chừng nửa mét, mỗi mặt cột đá đều vẽ một hình đồ án quái thú. Bề mặt cột đá đặt một chiếc gương đồng trông rất bình thường, lúc này, mặt gương đồng đang lóe lóe những ánh sáng kim sắc đẹp mắt.

Trong những tình huống khác nhau, Phong ấn linh kính sẽ tỏa ra ánh sáng khác nhau: thần tiên tiến vào tỏa ra ánh sáng màu vàng; yêu ma hoặc thú nhân tỏa ra ánh sáng màu đỏ; còn Minh tộc tiến vào thì Phong ấn linh kính sẽ phát ra ánh sáng màu đen..., dựa vào độ mạnh yếu của ánh sáng, có thể phán đoán ra độ cường đại của pháp lực người tiến vào.

Lúc này, Mộ Dung Thiên thấy Phong ấn linh kính phát ra ánh sáng rất mạnh, cho nên nghĩ người tới nhất định là một vị thần tiên tu vi hết sức cao thâm, bảo sao lão không cao hứng cho được?”

Mộ Dung Thiên đi nhanh tới trước cột đá, thềm niệm chú ngữ định vị mục tiêu của linh kính. Chú ngữ niệm xong, trên mặt Phong ấn linh kính xuất hiện một hình ảnh, cảm giác như xem phim vậy. Hình ảnh trong Phong ấn linh kính chính là ảnh Tử Diệp đang ngồi trong phòng khách. Trông thấy thế, Mộ Dung Thiên không khỏi cảm giác hết sức kinh hãi, lòng nghĩ: “là cô ta, sao có thể vậy được? vừa rồi ta ở cùng cô ta, không thấy cô ta lộ ra chút tiên khí nào ra bên ngoài!, thực khó tin, mà Phong ấn linh kính vì sao chỉ phản ứng chớp lát, giờ ánh sáng lại yếu dần rồi? thực khiến người ta đau đầu a”.

Đột nhiên, ánh sáng do Phong ấn linh kính phát ra đột nhiên biến mất, trở lại vẻ bình thường, ánh sáng trên những kim tuyến dưới mặt đất cũng theo đó biến đi, hình ảnh trên Phong ấn linh kính không thấy đâu nữa.

Mộ Dung Thiên thấy thế, vội đi ra ngoài thạch thất, dẫn dò mấy đệ tử trông thạch thất: “các người để ý cho ta, Phong ấn linh kính có bất cứ dị trạng gì đều phải ghi chép lại cẩn thận, kể cả thời gian phát sinh nữa”, nói xong, vội quay lại phòng khách.

Trên đường quay lại, Mộ Dung Thiên nghĩ: “gần đây rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra? Phát sinh liên tiếp hai sự tình khiến người ta lo lắng, một là Nhược Tư trúng độc, giờ lại là phản ứng của linh kính. Mấy sự tình này phát sinh có ý nghĩa gì không? Chẳng nhẽ đạo quán chúng ta thực sắp có đại nạn ập tới. Không, không có khả năng...”

Mộ Dung Thiên đi tới cửa phòng khách, thấy Tử Diệp vẫn đang ngồi ngay ngắn, tâm lý không khỏi cảm giác có chút bất an, song phần nhiều là cao hứng.

Tử Diệp thấy Mộ Dung Thiên tiến vào, vội vàng đứng dậy nói: “Mộ Dung chưởng môn, thế nào, có chuyện gì phát sinh vậy?”

“Không có gì, chút việc nhỏ thôi mà”, Mộ Dung Thiên cười nói.

Tử Diệp cười cười, lòng nghĩ: “Phong ấn linh kính của đạo quán này thực lợi hại, lại có linh tính có thể phát hiện yêu ma quỷ quái. Vừa rồi mình phát lực, vô ý lộ ra chút tiên khí đã bị nó phát hiện rồi, quả nhiên là bảo vật danh bất hư truyền”. Cười xong, Tử Diệp nói: “đã không có chuyện gì, nhiệm vụ của tiểu nữ cũng hoàn thành, xin phép trở về thôi”.

Mộ Dung Thiên thấy nàng ta muốn đi, nhất thời không biết nên nói gì, qua một lúc, lão quan tâm nói: “giờ trời đã muộn, cô nương nếu không ngại có thể nghỉ ở đây một tối, ngày mai đi cũng không muộn”.

Tử Diệp đi tới bên cửa, ngẩng mặt nhìn trời, thấy trăng đã lên, vài ngôi sao cũng lấp ló, nàng ta quay đầu cười nói: “cũng được, tối nay tiểu nữ xin nghỉ tại đây một bữa, mai sẽ trở về”.

Mộ Dung Thiên thấy Tử Diệp đáp ứng lưu lại, tâm lý lại cảm giác quái quái. Lão định hỏi Tử Diệp có phải thần tiên không, xong lại không dám hỏi, dù sao, phản ứng của Phong ấn linh kính thực rất không bình thường, lão sợ mình nhầm lẫn mạo muội hỏi, nhận được câu trả lời phủ định thì mặt mũi thực không biết vứt đi đâu. Nhưng nếu không hỏi, lão lại lo mất đi cơ hội tiếp xúc với thần tiên tốt như này, hỏi chút chuyện về tiên giới, quan trọng nhất là sợ mất đi cơ hội cứu tính Trần Nhược Tư. Lão nghĩ, nếu Tử Diệp thực là thần tiên, nhất định có biện pháp cứu Trần Nhược Tư tính lại.

Kì thật, lần này Tử Diệp tới đây cũng là có mục đích, nàng đưa ra hai phong thư là muốn che dấu mục đích thật mà thôi, ý đồ thật của nàng là muốn hỏi han tình hình Trần Nhược Tư. Nhưng nàng biết, mấy người tu đạo này rất cấm kỵ nữ sắc, nàng lo mình đột nhiên hỏi chuyện Trần Nhược Tư sẽ khiến Mộ Dung Thiên hiểu nhầm mình và Trần Nhược Tư có sự tình gì khó nói, khiến Trần Nhược Tư dính vào phiền toái không đáng có. Giờ phút này, Tử Diệp quả có ý muốn gặp ân nhân cứu mạng của mình, xong lại không biết làm sao mở miệng cho phải.

Mộ Dung Thiên trầm ngâm một lúc, quyết định bỏ mặt mũi xuống, hỏi thử xem có hi vọng gì không: “Tử Diệp cô nương, lão phu xin mạo muội hỏi một câu, cô nương có phải là tiên tử giáng phàm không?”

Tử Diệp lập tức gạt đầu, biết là cơ hội gặp Trần Nhược Tư tới rồi, nàng ta cười nói: “đúng thế, nhưng tiểu nữ đã li khai tiên giới rất lâu rồi, không biết tiên giới giờ còn vị trí của tiểu nữ không”.

Mộ Dung Thiên ngạc nhiên hỏi: “nói vậy là sao?”

Tử Diệp cười nói: “chuyện là thế này...”, tiếp đó, nàng đem chuyện Trần Nhược Tư cứu mình từ tay Thanh Mâu ra kể một lượt. Nói xong, nàng sắc mặt trầm trọng, trông như sắp khóc tới nơi, sau đó sụt sịt nói: “Mộ Dung chưởng môn, hần..., tiểu nữ xem hần không có khả năng trở lại đâu”, nói xong, chớp chớp mắt vài cái, nước mắt tức thì tuôn ra.

Mộ Dung Thiên nghe Tử Diệp nói xong, tâm lý không khỏi cảm thấy hết sức kinh hãi, thầm nghĩ: “với năng lực của Thanh Mâu, cho dù có mười ta đánh với hần cũng không có phần thắng. Sao có khả năng chứ, tiểu tử kia sao lại có thể cứu người từ tay Thanh Mâu được? ta xem cô này quá nửa là nhận nhầm người rồi”. Mộ Dung Thiên nghĩ tới đây, mỉm cười nói: “trong đám đệ tử của ta quả có một đứa tên Trần Nhược Tư, mấy ngày trước nó vừa trở lại, có điều, ta nghĩ người cứu tiên tử chắc không phải là nó, với năng lực của nó làm sao đối địch với Thanh Mâu được?”

Tử Diệp nghe Trần Nhược Tư trở về rồi, tâm lý bi thương tức thì bị nàng quăng ra ngoài cửa sổ, cảm giác hưng phấn tức thì tràn ngập tâm hồn. Nàng không che dấu nổi vẻ vui mừng, mặt hưng phấn bừng bừng

nói: “đúng rồi, là hắc, hắc nói mình là người Tỉnh Tâm đạo quán, còn là đồ đệ của Mộ Dung chương môn. Hắc giờ ở đâu, tiểu nữ có thể đi gặp một lần không?”

Mộ Dung Thiên nghĩ tới tình trạng Trần Nhược Tư bây giờ, tức thì buồn bực, sắc mặt khê biến, thở dài một hơi nói: “chỉ sợ tiên tử nhìn thấy bộ dạng hắc, tâm lý sẽ rất không vui”.

“Hắc sao vậy, xảy ra sự tình gì?”, Tử Diệp vội vàng hỏi.

“Trúng độc, nó trúng Tuyệt mệnh tán”, Mộ Dung Thiên buồn bã đáp.

“Cái gì”, bộ mặt vui vẻ của Tử Diệp nhất thời trở nên rất khó nhìn, nước mắt từ từ lăn xuống, nàng nhìn Mộ Dung Thiên nói: “ý tứ của ngài là hắc chết rồi?”

Mộ Dung Thiên nói: “bình thường người trúng Tuyệt mệnh tán, sau vài phút sẽ tử vong, nhưng nó lại là ngoại lệ, còn chưa có chết, tới giờ vẫn hôn mê bất tỉnh”.

Tử Diệp nghe Trần Nhược Tư còn chưa chết, sắc mặt tức thì tốt hơn rất nhiều, song vẫn có chút khẩn trương nói: “mau, mau dẫn tiểu nữ đi xem tình huống hắc, xem có thể giải độc được không”.

Mộ Dung Thiên thấy được vẻ biến hóa trên mặt nàng ta, tâm lý cũng yên tâm chút, lão đoán nàng ắt có biện pháp cứu Trần Nhược Tư, vội vàng nói: “tốt quá, xin mời theo ta”, nói xong, dẫn Tử Diệp đi tới phòng Trần Nhược Tư.

193. Ngự Độc Chi Châu

Cảm giác được điều này, Tử Diệp hiểu được nguyên nhân vì sao Trần Nhược Tư trúng Tuyệt mệnh tán mà lại không chết, thâm tưởng: “tiểu tử này thật may mắn, trong người lại có hộ tâm tiên khí mạnh mẽ như vậy”. Nàng hiểu, với lực lượng của mình giờ mà muốn dùng chân khí ép độc ra khỏi thân thể Trần Nhược Tư là rất khó, sắc mặt trở nên nghiêm trọng hơn nhiều.

Mộ Dung Thiên quan sát biểu tình của nàng ta, tâm lý cũng không khỏi khẩn trương, lão đoán nàng không có biện pháp rồi, trầm mặc một lúc nói: “Tử Diệp cô nương, không cần tự trách, nếu cô nương không có biện pháp cho nó tỉnh lại cũng không sao, ta đã sai hai đứa đệ tử ra ngoài tìm giải dược, tin rằng không tới một tuần bọn chúng sẽ trở lại kịp”.

Tử Diệp thở dài nói: “tìm được là rất tốt, nhưng thời gian vậy lâu quá, hắc giờ tuy có hộ tâm tiên khí bảo vệ, nhưng tiểu nữ lo thân thể hắc chịu không nổi độc tính ăn mòn của độc dược, sau này rất khó khôi phục nguyên trạng”.

Mộ Dung Thiên ngẩng ra, nói: “cô nương nói trong người nó có hộ tâm tiên khí? Sao ta không cảm giác được? khó trách nó trúng Tuyệt mệnh tán mà còn sống được giờ”.

“Mình tuy có một viên Ngự độc châu, nhưng Ngự độc châu này là do Long cô cô tặng cho, người mấy lần dặn dò không được đưa vật này cho người khác, giờ phải làm sao đây?”, Tử Diệp trầm mặc, suy tính tiếp: “giờ nhân mạng là quan trọng, cũng không thể lo lắng nhiều được nữa, đành đưa Ngự độc châu cho hắc uống thôi, sau này giải thích với Long cô cô sau vậy”. Nghĩ tới đây, nàng quay sang Mộ Dung Thiên nói: “Mộ Dung chương môn, phiền ngoài ra của hộ pháp một phen, không cho người nào tùy tiện xông vào, tiểu nữ thử một lượt xem có thể bức độc tố trong người hắc ra ngoài không”.

Mộ Dung Thiên quan tâm nói: “Tử Diệp cô nương, tuy ta biết cô nương rất muốn cứu nó, nhưng ta e biện pháp này không ổn. Cô nương nghĩ xem, nếu chân khí cô nương không thể áp chế lực lượng trong người nó, ngược lại bị phản phệ thì cô nương cũng có nguy cơ trúng độc. Nếu không thực sự nắm chắc, ta khuyên cô nương không nên làm vậy”.

Tử Diệp ngồi sững giây lát, sắc mặt khê biến, một vầng mây hồng chớp mắt phớt qua khuôn mặt nàng, thâm nghĩ: “người ta đâu có ngốc vậy, cái đó tất nhiên biết chứ. Ngự độc châu đã dung nhập vào trong người mình, nếu muốn ngưng tụ thành hình một lần nữa thì trên người phải không có vật thể nào cản trở, làm vậy phải cởi sạch y phục, cái này làm sao nói cho lão nghe được?”. Tử Diệp trầm mặc một lúc, cười nhẹ nói: “Mộ Dung chương môn, đa tạ lời nhắc nhở của ngài. Tiểu nữ tuy không nắm chắc trăm phần trăm,

song cũng có hơn tám phần nắm chắc, ngài cứ yên tâm đi. Nếu tiểu nữ cảm giác tình huống không ổn, sẽ lập tức ngưng truyền chân khí bức độc, vậy được chứ?”

Mộ Dung Thiên thấy nàng ta chấp nhất như vậy, đành dặn dò thêm vài câu “không ổn phải dừng tay ngay” rồi mới bắt đầu bước ra ngoài cửa, hộ pháp cho hai người.

Tử Diệp thấy Mộ Dung Thiên đã đi ra, vội vàng đóng chặt cửa phòng lại, cài then cẩn thận, lại dùng pháp thuật phong kín cửa phòng, không lưu lại một khe hở. Nàng làm vậy là muốn cách âm hết tiếng động và ngăn người khác đột ngột xông vào.

Làm xong mấy thứ này, Tử Diệp bước lại giường Trần Nhược Tư, cởi áo ngoài bằng lân giáp ra, cởi cả quần dài xuống, nàng ngần ngại một lúc rồi cắn răng bỏ cả nội y xuống. Thân thể hoàn mỹ của nàng, bộ ngực cao vút, da thịt trắng ngần mềm mại, cả khu đào nguyên chưa người khai phá kia...thực khiến người ta không sao rời mắt nổi.

Tử Diệp kéo cái chăn trên người Trần Nhược Tư xuống, xoay nghiêng ngưỡng hân, bản thân cũng trèo lên giường ngồi ở phía trong, bắt đầu vận công ngưng tụ Ngự độc châu.

Tử Diệp nhắm hờ mắt, hai tay bắt chữ thập trước ngực, ngấm vận hành chân khí trong người từ từ đẩy Ngự độc châu ra. Rất nhanh, xung quanh thân thể nàng, ánh sáng màu lục hiện ra, theo thời gian, các màu ánh sáng khác cũng xuất hiện, nhìn bề ngoài, trông nàng tựa như một bức Phật tượng lửa thể bao phủ trong ánh sáng cầu vồng vậy. Cả căn phòng cũng được vùng ánh sáng bảy màu này chiếu rọi, trở nên huyền lệ vô cùng.

Nơi trán Tử Diệp, hương thủy trên người nàng theo từng đạo ánh sáng thẩm thấu ra ngoài. Không bao lâu, nơi nàng ngồi đã ướt đầm hương thủy thơm ngát.

Rốt cuộc, nàng mở mắt ra, hạ hai tay xuống đổi sang một tư thế khác, xếp ngang trước ngực, sau đó kéo hai tay ra rất từ từ. Tùy theo khoảng cách giữa hai tay nàng càng lúc càng xa, ánh sáng bảy màu bên ngoài tựa như bị một lực lượng nào đó hấp thụ, từ từ tụ tập vào giữa hai tay nàng.

Không bao lâu, ánh sáng bên ngoài thân thể Tử Diệp đã bị cỗ lực lượng giữa hai tay nàng hút sạch, nàng đưa hai tay lại gần cho tới lúc hai tay đặt lên nhau một lần nữa thì nàng đổi động tác, trở lại vị trí chữ thập như ban đầu.

Làm xong bước cuối cùng này, nét mặt Tử Diệp liền lộ một nụ cười yếu ớt.

Tử Diệp bước xuống giường, mặc lại y phục. Nàng nghĩ nếu hân nuốt Ngự độc châu vào, độc tố trong người sẽ theo phương thức khí lưu bị bức ra ngoài, sẽ làm cho cả căn phòng tràn ngập độc khí, người nào hít phải sẽ lập tức tử vong, cho nên nàng không vội cho Trần Nhược Tư nuốt Ngự độc châu mà đi đến mở cửa phòng ra.

Mộ Dung Thiên thấy Tử Diệp mở cửa nhanh vậy, vội vàng hỏi: “thế nào rồi, cô nương không sao chứ?”

“Tiểu nữ không sao”, Tử Diệp lắc đầu, cười nói: “tiểu nữ vừa nghĩ ra một phương pháp khác, thực may lại có thể yên tâm mười phần đẩy được độc tố trong người hân ra. Có điều phải tìm chỗ vắng người, giúp độc tố thoát ra nhanh chóng tiêu biến, không nguy hại tới người khác mới được, quanh đây có chỗ nào như vậy không?”

Mộ Dung Thiên ngẫm nghĩ một lúc, nói: “có thì cũng có, đây là chỗ lúc ta còn nhỏ thường tới chơi, nhưng về sau, không biết vì nguyên nhân gì mà trưởng bối của ta lại phong bế lại, từ đó, các vị dặn dò không ai được tới đó, càng không được giải cửa đá phong bế. Năm đó sư huynh đệ chúng ta cũng hỏi trưởng bối sao làm vậy, song không ai đồng ý trả lời”.

Tử Diệp nói: “đã có địa phương như vậy, giờ cũng không thể lo lắng nhiều vậy được, phải sớm trị liệu cho Nhược Tư, nhanh phút nào bớt nguy hiểm phút nấy”, nàng vừa nói vừa đi lại phía giường Trần Nhược Tư.

Mộ Dung Thiên do dự một lúc, gọi một tên đệ tử tới ra lệnh: “người mang theo vài người, cầm theo đuốc lửa dẫn Tử Diệp cô nương tới hậu sơn, ta đi lấy chìa khóa mở cửa đá”, nói xong, lão đi nhanh về phía thư phòng.

Tử Diệp đỡ Trần Nhược Tư dậy, gọi một đạo sĩ công hân lên, đi theo mấy người về phía hậu sơn.

Mặt trăng không biết từ lúc nào đã ẩn vào vùng mây, chỉ có mấy chực vì tinh tú nhấp nháy, phía xa, vài tiếng chim kêu thú chạy vọng tới, khiến cho buổi tối như phủ thêm một màu âm ảnh, làm người ta cảm giác có chút bất an.

Hậu sơn là nơi đặt tổng bộ của đạo quán, vị trí cao hơn chỗ khác nhiều, gió cũng lớn hơn, vài gã đạo sĩ đôi lúc cũng rùng mình vì hơi lạnh. Mấy gã đạo sĩ giơ cao cây đuốc trong tay, tuy lửa cháy rất mạnh song vẫn bị gió thổi lệch sang một bên.

Tử Diệp đi theo mấy đạo sĩ công Trần Nhược Tư, đi qua một con đường nhỏ ngoằn ngoèo tới một vách đá cao hơn năm trượng, một cửa đá hình tròn xuất hiện trước mắt họ.

Mấy người Tử Diệp chờ chốc lát, rốt cuộc thấy Mộ Dung Thiên tay cầm chìa khóa đang nhanh chóng chạy tới.

194. Thảm Khiếu Chi Thanh

Tử Diệp nhìn thấy chìa khóa trong tay Mộ Dung Thiên, đột nhiên nghĩ: “loại chìa khóa như này hình như mình đã thấy qua ở đâu rồi”, nàng trầm mặc một lúc, linh quang khẽ hiện, tâm lý không khỏi giật mình nghĩ: “loại chìa khóa kì quái này không phải giống chìa khóa bảo tàng dưới Long cung mà Long cô cô dẫn mình vào sao? Thứ thần kì như vậy sao phạm gian lại có?”, nghĩ tới đây, nàng định hỏi cho rõ ràng, song thấy Mộ Dung Thiên đã cầm chìa khóa đi tới cửa đá hình tròn nên không hỏi nữa, quyết định chờ cứu tính Trần Nhược Tư xong rồi tìm cơ hội thắc mắc sau.

Mộ Dung Thiên giơ cao chìa khóa trên tay phải, miệng niệm chú ngữ, một lát sau, vô số đạo ánh sáng nhỏ li ti từ trên chìa khóa bắn ra, tổ hợp thành những đồ án quái dị không ai nhìn hiểu, chiếu lên cửa đá tròn. Lúc này, cửa đá như cảm ứng được lực lượng gì, chấn động một chút, cát bụi trên trần bị tác động rơi xuống. Giữa cửa, một đạo ánh sáng đột nhiên rực lên, cửa đá nhấp nháy mắt bị luồng ánh sáng này đẩy sang hai bên.

Ánh sáng chớp lên xong, bánh răng cửa trong tay Mộ Dung Thiên cũng không hiện ánh sáng nữa, trở lại hình dạng như trước.

Theo tiếng “kít, kít” vang lên, cửa đá cũng từ từ dịch sang hai bên.

“Chúng ta mau vào thôi, cửa này chỉ mở được một phút, sau đó sẽ tự đóng lại”, Mộ Dung Thiên thấy cửa đá đã mở, vội vàng thúc giục mọi người, còn lão thì nhanh chóng lách mình vào trong.

Tử Diệp nhanh chóng đỡ lấy Trần Nhược Tư từ tay một đạo sĩ, đứng trước cửa ngăn mấy đạo sĩ còn lại tiến vào, nói: “mấy vị xin chờ ở ngoài, tiến vào cũng không được việc gì, còn có khả năng bị độc khí trên người hấn bức ra làm hại”.

Tử Diệp nói xong, ôm Trần Nhược Tư tiến vào sau cửa.

Mấy đạo sĩ nghe Tử Diệp nói vậy, không khỏi sinh lòng sợ hãi, do dự một lát, chỉ có hai gã lớn mật không nghe lời khuyên cáo của Tử Diệp, tiến vào bên trong trước khi cửa đá đóng lại.

Phía trong cửa đá là một thông đạo có ánh sáng mờ mờ, vách đá hai bên không biết có vật thể gì, phát ra ánh sáng nhàn nhạt, chính chúng giúp cho người ta nhận ra vị trí thông đạo này.

Ở đây rất yên tĩnh, chỉ có tiếng hô hấp cùng tiếng bước chân của mấy người Tử Diệp.

Mộ Dung Thiên cẩn thận đi trước dẫn đường, Tử Diệp ôm Trần Nhược Tư theo sau rất sát, phía sau họ hơn mười mét, hai gã đạo sĩ đang ngưng hô hấp, cẩn thận đi từng bước một, trông bộ dạng như sợ Mộ Dung Thiên và Tử Diệp phát hiện vậy.

Tử Diệp và Mộ Dung Thiên giờ đang lo lắng Trần Nhược Tư, không có tâm trí để ý chuyện này, mà thực ra cũng không nghĩ rằng chúng đạo sĩ lại không nghe khuyên cáo, liều mạng tiến vào.

Đi hết thông đạo, mọi người tới một cái động khá rộng rãi và tối mờ ở phía cuối.

Mộ Dung Thiên đứng trong gian động này, đưa mắt nhìn xung quanh, nói: “chính là chỗ này, nơi này rất hẻo lánh không có dấu vết người qua lại, cô nương có thể ở đây giúp Nhược Tư giải độc. Độc tố bức ra ắt sẽ bị khí thể đặc thù trong này phân giải rất nhanh”.

Tử Diệp nói: “ừm, chỗ này đúng là thích hợp, có điều tiểu nữ không hiểu sao Mộ Dung chương môn lại biết nơi này có loại khí thể đặc thù như vậy? vừa rồi tiểu nữ không chú ý, giờ nghe ngài nói vậy, quả nhiên cảm giác được loại không khí này tồn tại”.

Mộ Dung Thiên vượt đôi chòm râu, nhẹ giọng nói: “cái này ta đoán mà thôi, bởi lúc nhỏ, có một lần ta luyện công mệt mỏi tiến vào đây, không ngờ tiến vào, mới hít thở vài hơi đã cảm thấy mệt mỏi trong người tan biến hết, toàn thân cảm giác sung sức vô cùng. Từ đó, ta thường lại đây, thẳng cho tới khi nơi này bị các bậc tiền bối phong bế, cho nên đoán chỗ này ắt tồn tại một loại khí thể kì dị”.

“Ồ, thì ra vậy”, Tử Diệp thốt, đặt Trần Nhược Tư xuống một chỗ đất bằng phẳng rộng rãi trong động, ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Thiên nói: “Mộ Dung chương môn, chờ tiểu nữ cho hần uống thuốc xong, phiền ngài vận công ngăn tiếp xúc với không khí trong động kéo bị độc khí làm hại”.

Trong động giờ tuy rất yên tĩnh, song hai gã đạo sĩ trốn ở phía xa vẫn không nghe rõ nàng nói gì. Bọn họ chỉ nghe Tử Diệp nói độc điếc gì đó, đoán là hai người đang thương lượng làm sao giải độc cho Trần Nhược Tư, nên tất nhiên không chuẩn bị biện pháp gì ngăn độc khí.

Mộ Dung Thiên hiểu độc tính ác liệt của Tuyệt mệnh tán, biết Tử Diệp không nói đùa, lập tức vận công ngưng tụ một lồng khí vô hình bảo vệ mình ở phía trong.

Tuy lồng khí của Mộ Dung Thiên vô hình, song với con mắt của Tử Diệp thì nó vẫn lộ lộ trước mặt. Hai gã đạo sĩ phía xa làm sao thấy được, có điều giờ bọn họ đã hối hận mình theo vào rồi. Lúc đầu, bọn họ liều lĩnh đi vào vì tưởng có thể nhìn thấy bảo vật gì, nếu biết đây chỉ là cái động không, cái gì cũng không có thì còn lâu hai gã mới chịu phí sức đi theo.

Tử Diệp lấy Ngự độc châu ra, đặt vào miệng Trần Nhược Tư, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất ngưng tụ ra một quang cầu, đem mình cách li với không khí xung quanh.

Ngự độc châu vừa vào miệng Trần Nhược Tư, Mộ Dung Thiên lập tức thấy từng đạo quang mang màu đỏ từ miệng hần từ từ khuếch tán ra toàn thân. Lão thấy vậy, cảm giác rất giật mình, vội hỏi: “Tử Diệp cô nương, có phải cô cho nó nuốt Ngự độc châu?”

Tử Diệp sững người, trầm nghĩ: “ông này làm sao biết Ngự độc châu? Chẳng nhẽ ông ta gặp qua rồi? mình nghe Long cô cô nói, số lượng Ngự độc châu cực ít, là bảo vật hiếm có trên thế gian, giờ mới xuất hiện có hai viên, một viên của Long cô cô, một bên người biết nó ở đâu song không nói cho mình thuộc về ai. Chẳng nhẽ thuộc về Tinh Tâm đạo quán? Vậy sao ông ta không dùng nó chữa trị cho Trần Nhược Tư?”, Tử Diệp nghĩ tới đây, thở nhẹ một hơi hỏi: “ngài làm sao biết đây là Ngự độc châu, chẳng nhẽ đã gặp qua rồi?”

Mộ Dung Thiên trầm mặc một lúc, hồi tưởng lại ngày còn ở chung với sư phụ, tâm lí thoáng hiện chút bi thương nói: “ta từng sư phụ nói qua Ngự độc châu, có nghe người nói qua tình huống xuất hiện sau khi nuốt Ngự độc châu vào. Vừa rồi thấy bộ dạng Nhược Tư giống lời sư phụ miêu tả cho nên mới hết sức kinh ngạc, buột miệng hỏi thôi, thực khiến cô nương chê cười”.

“Ồ, thì ra là vậy, tiểu nữ còn tưởng ngài từng gặp qua Ngự độc châu”, Tử Diệp cười nói tiếp: “sư phụ ngài thực am hiểu Ngự độc châu, xem ra lão tiền bối hẳn là biết nơi hạ lạc của Ngự độc châu, tiểu nữ xin mạo muội hỏi một câu, ngài có thể dẫn tiểu nữ gặp mặt sư phụ ngài một lần được không?”

Mộ Dung Thiên thở dài một tiếng, nhắm mắt lại, chán nản lắc đầu.

Tử Diệp thấy thế còn tưởng lão không chịu dẫn mình đi gặp sư phụ, có chút thất vọng thở dài: “sư phụ ngài đã không muốn gặp người, vậy cũng đành thôi. Tiếc là tiểu nữ có chút tò mò, muốn hỏi thăm nơi hạ lạc của viên Ngự độc châu còn lại mà thôi”.

“Cô nương chớ hiểu nhầm, sư phụ ta đã không còn tại thế...”, Mộ Dung Thiên mở mắt, nhìn Tử Diệp nói: “tại năm thứ hai sau khi phong bế động đá này thì sư phụ ta qua đời, cùng năm đó, mấy vị trưởng bối khác cũng lần lượt mất đi. Chuyện này, ta cùng mấy vị huynh đệ đều cảm thấy hết sức kì quái, nhưng cũng không phát hiện ra nguyên nhân gì. Sau nhiều năm không tìm hiểu được, chúng ta đành coi đó là chuyện

xảo hợp xảy ra, không tiếp tục điều tra nữa”. Nói tới đây, Tử Diệp đã ẩn ước trông thấy lệ quang trên mắt lão.

Tử Diệp nghe vậy trầm nghĩ: “thế gian này thực có chuyện trùng hợp như vậy sao? Mình xem chuyện này không đơn giản, nhưng rốt cuộc là nguyên nhân gì khiến mấy lão tiên bối đồng thời qua đời?”. Tử Diệp suy nghĩ, cất giọng nói: “Mộ Dung chương môn, thực xin lỗi tiểu nữ đã hiểu nhầm ngài, lại khiến ngài phải nhớ lại chuyện buồn đã qua, mong ngài chớ trách. Bất quá, tiểu nữ vẫn rất kì quái, nghĩ chuyện này ắt không phải trùng hợp, ngài có thể kể cho tiểu nữ nghe tình huống năm đó? Không chừng tiểu nữ có thể tìm ra đáp án giúp ngài”.

Mộ Dung Thiên đang muốn nói gì, đột nhiên phía xa xa cửa động truyền lại hai tiếng kêu thảm, tiếp đó là tiếng vật nặng rơi xuống đất. Tử Diệp và Mộ Dung Thiên nghe thấy đều lập tức kinh hãi, không kịp quản tình huống Trần Nhược Tư nữa, vội vàng chạy lại phía tiếng kêu.

195. Ngốc Lãng Đường Tràng.

Công hiệu của Ngự Độc Châu quả thật thần kỳ, nó vừa mới dung hòa với thân thể của Trần Nhược Tư, dấu hiệu trúng độc trên người Trần Nhược Tư ngay lập tức biến mất không thấy, từng cổ màu xanh nhạt khí thể không hiện rõ, liên miên không dứt từ trong cơ thể hần toát ra, trôi nổi trong động. Từng cổ khí thể màu xanh nhạt đó thực ra là độc tố trong cơ thể của Trần Nhược Tư đang bài xuất ra ngoài. Rất nhanh, độc tố lan tràn khắp cả động.

Tử Diệp và Mộ Dung Thiên đều đã thi triển phòng hộ, không hề cảm thấy biến hóa vi diệu của không khí. Mà tên đạo sĩ đang tới gần họ, không biết rõ hoàn cảnh, hít vào khí thể của ‘Tuyệt mệnh tán’ độc tố, ngay lập tức trúng độc bỏ mạng. Hai tiếng kêu thảm thiết lúc trước cũng chính là tiếng thét của bọn họ trước khi chết.

Tử Diệp và Mộ Dung Thiên nhìn đám thi thể đã ngừng thở của đám đạo sĩ, khê thở dài, trong lòng rất khó chịu. Tử Diệp mấp máy đôi môi, tự nhủ:” Ta không phải là đã cảnh báo bọn họ không nên tới gần rồi sao? Bọn họ vì sao không nghe? Ta không muốn nhìn thấy chuyện này, không nghĩ đến nó vẫn xảy ra. Điều này đều trách ta, vì sao trước khi cho hần nuốt vào độc châu, ta không kiểm tra một lần xem nơi này có người hay không.”

Mộ Dung Thiên nói:”Tử Diệp cô nương, xin cô đừng tự trách nữa, sai lầm này không phải là cô tạo nên, ta cũng có trách nhiệm, ta không dạy bảo đệ tử tốt. Sau khi rời khỏi đây, ta nhất định lấy chuyện này nghiêm khắc giáo huấn đám đệ tử của đạo quán, để cho bọn họ hiểu không nghe theo mệnh lệnh sẽ tạo thành hậu quả nghiêm trọng.”

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, mỏng manh độc tố ‘Tuyệt mệnh tán’ trong động cũng từ từ bị khí thể trong động hòa tan hết. Mà độc tố trong cơ thể của Trần Nhược Tư cũng đã bị Ngự độc châu bức hết ra ngoài.

Tử Diệp và Mộ Dung Thiên ngồi bên cạnh Trần Nhược Tư, sau khi nhìn thấy không còn khí thể màu xanh nhạt từ trong cơ thể hần thoát ra nữa, biết rằng độc tố trong cơ thể hần đã hoàn toàn bị bức ra ngoài rồi, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tử Diệp chăm chú nhìn bộ dạng bình thường đã khôi phục lại của Trần Nhược Tư, khuôn mặt có chút ửng hồng, mỉm cười, nàng rất muốn đưa tay vuốt ve khuôn mặt hần, nhưng nàng biết hần là người tu đạo, hơn nữa bây giờ còn có sư phụ hần ở ngay bên cạnh, nàng cất lực khống chế chính mình, không làm ra động tác gì làm tổn hại hình tượng người tu đạo của hần.

Ánh mắt của Mộ Dung Thiên mặc dù không rời khỏi Trần Nhược Tư, nhưng dư quang nơi khóe mắt trong lúc vô ý nhìn thấy Tử Diệp lúc này ánh mắt ngốc trệ mang theo vẻ mặt tươi cười, lão dường như nhận ra được điều gì đó. Lão cảm thấy loại ánh mắt và niềm vui hiển lộ trên khuôn mặt của Tử Diệp không hề giống loại thần tình cứu người nên phải có vấn đề thường thấy.

Mộ Dung Thiên khê thở dài, trong lòng trầm nghĩ:”Nàng ta đầu tiên mạo hiểm vì nó bức độc, sau lại cảm thấy bức độc vô vọng, nàng ta vì để cho nó có thể khôi phục lại, đem vật hi hữu thế gian- Ngự Độc Châu

cho hần. Xem ra giữa bọn họ nhất định là đã phát sinh một số việc mà ta không hề hay biết. Tình, ai, vẫn là một chữ tình gây nên. Không được, đợi nó tỉnh lại rồi, ta nhất định phải nhắc nhở nó, động tình là cấm kỵ của người tu đạo chúng ta. Ta cũng tuyệt đối không thể để cho hần vì nam nữ chi tình mà đi vào con đường khác.”

Trên bức tường phía xa xa của động, ánh sáng yếu ớt của ngọn nến nhỏ giống như một ngôi sao đang nhấp nháy, khiến cho cả không gian, thoát nhìn giống như đang rong chơi trong vũ trụ, bốn phía đầy sao. Lúc này, cảm giác khác biệt duy nhất so với rong chơi trong vũ trụ chính là không gian nơi bọn họ đang ngồi chỉ là một cái tĩnh không gian, không giống như vũ trụ, những ngôi sao sẽ vụt lóe bên cạnh họ.

“Khái !” Trần Nhược Tư khẽ ho khan một tiếng, chậm rãi mở mắt. Tử Diệp thấy hần tỉnh lại, vội đưa tay muốn đỡ hần dậy, chỉ là, nàng chần chừ do dự một lát rồi mới đưa tay ra. Có thể bởi vì nàng do dự, động tác của nàng so với Mộ Dung Thiên chậm hơn một nhịp. Nàng thấy Mộ Dung Thiên đã đỡ Trần Nhược Tư dậy, trên mặt không khỏi nổi lên một rặng mây đỏ, rất nhanh thu tay về, nhất thời không biết đưa tay để nơi nào mới tốt, hai tay đan nhau không ngừng lặp lại một động tác, một lát thì tay trái nắm tay phải, một lát thì tay phải nắm tay trái.

Trần Nhược Tư đưa mắt nhìn Tử Diệp, mỉm cười hướng nàng chào hỏi, quay đầu lại nhìn Mộ Dung Thiên nói:“Sư phụ, đã xảy ra chuyện gì vậy, đây là đâu? Ngôi sao, nơi này vì sao lại có nhiều sao vậy?” Trần Nhược Tư chớp mắt vài cái, nói tiếp:“Đúng rồi, con nhớ ra rồi, con đáng lẽ ra là trúng chất độc gì đó mới phải, vì sao bây giờ lại không có một chút dấu hiệu trúng độc nhỉ? Xem ra là sư phụ người mang con đến nơi này, đem độc tố trong người con giải trừ rồi, phải vậy không ạ? Chỉ là, con vẫn cảm thấy kỳ quặc, vì sao nơi giải độc xung quanh đều là sao nhỉ?”

“Sư phụ vô dụng, không thể giúp con giải độc, mà là vị cô nương này đã cứu con.” Mộ Dung Thiên cười nói:“Còn không mau cảm ơn ân nhân cứu mạng của con đi?”

“Ngươi, là người đã cứu ta.” Trần Nhược Tư nghi hoặc nhìn Tử Diệp trang phục có chút quái dị, nói:“Cảm ơn, ta không biết xưng hô với ngươi thế nào đây?”

Tử Diệp thấy Trần Nhược Tư không nhớ ra mình, trong lòng bất giác sinh ra một chút không hài lòng, mặt lập tức trầm xuống, qua một lúc lâu, nàng mới mở miệng nói:“Như thế nào, đệ không nhận ra tỷ sao?”

Trần Nhược Tư bị Tử Diệp hỏi như vậy khiến cho không hiểu ra sao cả, trong lòng thầm nghĩ:“Nàng ta là ai nhỉ, vì sao một điểm ấn tượng ta cũng không có nhỉ? Tại sao nàng ta lại nhói như vậy, chẳng lẽ nàng ta nhận lầm người rồi. Nữ nhân, ta ngoại trừ nhận biết Mộng Tuyết, Linh Cơ và Lâm Hân Ngọc ra cũng không quen biết nữ tử nào khác nữa?” Nghĩ đến ba người Mộng Tuyết các nàng, trong lòng bất giác ưu thương, lại lâm vào trầm tư, trong lòng gọi:“Mộng Tuyết, nàng bây giờ thế nào rồi, có tốt không? Lâm Hân Ngọc, ta xin lỗi nàng, nàng bây giờ ở đâu? Linh Cơ, nàng có khỏe không? Chuyện tam sư huynh, nàng giúp ta đến đâu rồi, Thanh Mâu rất khó trêu chọc, nàng phải cẩn thận làm việc mới tốt.”

Tử Diệp thấy Trần Nhược Tư chỉ nhìn mình chằm chằm, không nói lời nào, trong lòng nàng càng cảm thấy nóng nảy, nói:“Đệ thật sự không nhớ ra tỷ sao?”

“A...” Trần Nhược Tư dường như là từ trong hồi ức tỉnh lại, đáp:“Không, thật xin lỗi, ta không thể nào nhớ ra được. Ngươi là... chờ một chút, ta dường như nhớ ra cái gì đó.”

Tử Diệp nghe hần nói nhớ ra cái gì đó, trong lòng như thoát khỏi bóng râm, mỉm cười nói:“Đệ nhớ ra rồi, đệ rốt cuộc cũng nhớ ra rồi, tỷ còn tưởng rằng đệ thật sự đã quên tỷ rồi chứ.”

Trần Nhược Tư nhìn thấy nàng biến hóa như vậy, trong lòng không khỏi cảm thấy vô cùng xấu hổ, vỗ mạnh vào đầu mình, lẩm bẩm tự nhủ:“Ài, cái đầu đáng chết của ta, vừa mới nhớ lại, như thế nào lại quên mất rồi?”

Tử Diệp cắn môi, không e ngại gì nữa, tức giận nói:“Đệ nói cái gì, đệ làm sao có thể quên tỷ được chứ?” Nói xong, nước mắt không bị khống chế rơi xuống, trong lòng thầm nghĩ:“Lúc ta ở Long cung, cả ngày chỉ nghĩ đến có một ngày có thể gặp lại hần, bây giờ gặp rồi, ngược lại hần lại nói không nhận ra ta. Vì sao lại như vậy?”

Mộ Dung Thiên thấy Trần Nhược Tư không nhận ra Tử Diệp, chuyện vốn lo lắng trong lòng xem như buông

lồng xuống, lão khẩu khí hòa hoãn nói: “Tử Điệp cô nương, không nên đau khổ, ta mặc dù là người tu đạo nhưng ta tin tưởng người có tình sẽ có thể đoàn tụ, từ trong lời nói vừa rồi của nó, có thể phán đoán ra là cô nương nhận lầm người rồi, nó không phải là người mà cô nương muốn tìm kiếm.”

“Sư phụ, người nói nàng là Tử Điệp.” Trần Nhược Tư nghi hoặc hỏi, quay đầu lại cẩn thận đánh giá Tử Điệp một lần, từng cảnh mình và Tử Điệp lúc trước bị Thanh Mâu đuổi giết từ trong ký ức của hắn thoáng hiện lên. Hắn thật sự không dám tin nữ tử xinh đẹp trên người mặc trang phục quái dị trước mắt mình cùng với cái bạch y tiên tử lúc trước có liên hệ với nhau. Hắn từ trong ánh mắt của Tử Điệp trước mặt đọc ra được Tử Điệp lúc trước, một trận kích động sôi trào trong lòng hắn, nước mắt kích động trào ra. Qua một lúc lâu, hắn vẫn không dám tin, nghi hoặc hỏi: “Tử Điệp, người thật sự là Tử Điệp tỷ tỷ sao? Đệ còn cho rằng tỷ...” Hắn không có đem nửa câu sau nói hết, hắn cảm thấy về sau nói ra không tốt lành, cũng đem ‘còn tưởng rằng tỷ đã bị đánh chết rồi.’ mạnh mẽ nuốt xuống.

Tử Điệp gạt đi nước mắt kích động, vuốt vuốt cái mũi cay cay, mỉm cười gạt đầu.

Trần Nhược Tư cật lực tránh thoát khỏi tay của Mộ Dung Thiên, không hề cố kỵ đem Tử Điệp ôm vào lòng, nước mắt xúc động từng giọt từng giọt rơi trên tóc Tử Điệp.

Mộ Dung Thiên thấy hai người bọn họ như vậy, một tia cảm giác bất tường nảy lên trong lòng lão, lão ngay ngốc đứng đó, mặt không chút biểu tình nhìn chằm chằm Tử Điệp và Trần Nhược Tư đang ôm nhau thật chặt, nhất thời không biết nên nói gì.

196. Thân Tiên Bối Hậu.

Tử Điệp vội vàng đẩy Trần Nhược Tư ra, quay đầu lại hướng Mộ Dung Thiên nói: “Mộ Dung chưởng môn, xin ngài không nên hiểu lầm, ta và hắn không có gì, chỉ là, chỉ là lâu ngày không có gặp cho nên xúc động nhất thời xông lên hôn mê đầu óc mà làm ra động tác quá khích như vậy, xin đừng trách tội. Đều là ta sai, mong ngài lượng thứ.”

Trần Nhược Tư biết tính tình của sư phụ hắn, biết rằng ông ta đã cho rằng chuyện gì là sai nhất định sẽ kiên quyết phản đối, hắn không biết nên nói gì mới tốt, đành bất đắc dĩ liếc mắt nhìn bộ dạng dường như chịu rất lớn ủy khuất của Tử Điệp, quay đầu lại nhìn nhìn Mộ Dung Thiên, trong lòng thầm nghĩ: “Ngay cả chuyện này sư phụ cũng không chấp nhận, nếu như để cho người biết được gian sự giữa ta và Mộ Dung Tuyết, Linh Cơ còn không tức giận đến thổ huyết mới lạ. Ài, ta phải làm sao đây, tiếp tục dấu diếm sao, nhưng giấy không gói được lửa, sớm hay muộn có một ngày người sẽ biết được. Nhưng nếu bây giờ để người biết được, ta và các nàng ấy không gặp lại nữa. Không, tuyệt đối không, ta làm sao có thể bỏ rơi bọn họ chứ? Cho dù để cho ta từ bỏ tu hành cùng các nàng sống chung, ta cũng bằng lòng. Bây giờ còn chưa lấy được Tu thần phổ, ta phải cẩn thận mới được, dấu diếm dù sao cũng tốt hơn, có thể qua một ngày tính tiếp một ngày.” Nghĩ đến đây, hắn bất đắc dĩ thở dài, nhỏ giọng nói: “Chúng con quả thật là nhất thời xúc động mà quên mất thân phận, bảo chứng sau này sẽ không phát sinh ra loại sự việc này nữa. Sư phụ, xin người hiểu và bỏ qua cho!”

Mộ Dung Thiên thở dài, nhìn Tử Điệp và Trần Nhược Tư nói: “Nếu các ngươi đều đã biết sai rồi, lần này ta liền tha cho các ngươi, sự việc của ngày hôm nay ta coi như chưa từng phát sinh quá, các ngươi hãy tự mình thu xếp ổn thỏa, sau này đừng tái phạm đồng dạng sai lầm nữa.” Nói xong, đứng dậy bước nhanh về phía thi thể của đám đạo sĩ.

Tử Điệp đứng dậy, nhìn Trần Nhược Tư nói: “Nhanh đi giúp sư phụ đệ mang thi thể của đám sư huynh đạo môn ra ngoài, đệ sau này phải biết nghe lời sư phụ, biết không? Sau này không cho phép xúc động đánh mất thể diện của sư phụ, ôm ấp nữ nhân-đệ cũng biết đối với người tu đạo nữ sắc là cấm kỵ lớn nhất.”

“Tỷ nói cái gì, thi thể của đạo huynh?” Trần Nhược Tư nghi hoặc nói: “Chuyện này là sao vậy, nơi này làm sao lại có thi thể của đám đạo huynh chứ?”

Tử Điệp mím môi, trong lòng khế thở dài, nói: “Không nên hỏi nhiều, đi thôi, đợi sau khi rời khỏi đây để cho sư phụ nói với đệ. Ta và đệ tiếp xúc nhiều, đối với đệ không có lợi.” Nói xong, không để ý đến Trần Nhược Tư, đi ra ngoài.

Trần Nhược Tư biết Tử Diệp nói vậy là có ý tứ gì, hắn chỉ đành bắt đắc dĩ thở dài, không tiếp tục hỏi nữa, liền đi theo ra ngoài.

Trần Nhược Tư đi tới chỗ Tử Diệp và Mộ Dung Thiên đang đứng, hắn nhìn thấy Mộ Dung Thiên và Tử Diệp sắc mặt nghi hoặc khó coi cứ nhìn chằm chằm vào một chỗ trên mặt đất, vội vàng hỏi: “Làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Thi thể, mấy cái thi thể đạo huynh của người không thấy đâu nữa.” Tử Diệp đáp.

“Cái gì, thi thể làm sao có thể biến mất được chứ?” Trần Nhược Tư giật mình nói: “Có thể nào là có người ắp núp trong chỗ tối mà chúng ta không biết, sau đó đem thi thể mang đi sao?”

Tử Diệp nói: “Không thể nào, mặc kệ là người khác tiến vào hay là sinh vật sống trong này, nếu như không có chuẩn bị bảo hộ tốt chính mình, tất cả đều sẽ chết, tất cả đều sẽ trúng độc mà chết.”

“Điều là vì sao? Tại sao chúng ta bây giờ vẫn hoàn hảo? Tỷ đang nói đùa sao, nơi này thật sự là khủng bố vậy sao?” Trần Nhược Tư quan sát tứ phía, gãi đầu nói: “Đệ thấy nơi này, ngoại trừ nhìn như có vẻ quái dị một chút, cũng chẳng có chỗ nào khiến cho người ta cảm thấy khủng bố cả?”

Tử Diệp biết Trần Nhược Tư không hề hay biết ý tứ trong lời nói của nàng, nàng quay đầu lại nhìn hắn đem sự tình trước sau đơn giản nói lại một lần, sau đó nói: “Bây giờ đệ đã hiểu được nguyên nhân vì sao tỷ nói người tiến vào đây hoặc sinh vật sống đều chết rồi chứ.”

Trần Nhược Tư nghe xong thật sự không dám tin đây là sự thật, còn tưởng rằng chính mình đang nằm mơ, hắn dùng tay phải véo mạnh một cái lên tay trái, sau khi cảm thấy đau đớn mới biết rằng chính mình không phải đang nằm mơ. Thân thể hắn bắt đầu run rẩy, hít sâu một ngụm lương khí, đột nhiên hắn cảm thấy hoàn cảnh xung quanh cũng trở nên âm u hơn, một nỗi sợ hãi dâng lên trong lòng hắn.

“Chuyện này là sao vậy, lúc này ta như thế nào lại cảm thấy sợ hãi chứ? Người có còn là nam nhân không đây?” Trần Nhược Tư trong lòng lớn tiếng hô hoán, qua một lúc lâu, nỗi sợ hãi mới biến mất trong lòng hắn, mới mở miệng nói: “Điều này xảy ra quá mức quái dị rồi, đệ nghĩ xảy ra sự việc này rất có khả năng có quan hệ với nơi này, hay là chúng ta tìm kiếm bốn phía một lần xem có thể phát hiện ra điều gì không, mọi người thấy sao?”

Mộ Dung Thiên khẽ thở dài nói: “Không cần tìm, cho dù các người đem nơi này từng chỗ lật tung lên cũng không tìm được gì đâu. Chúng ta đi ra thôi, ta nghĩ ta đã hiểu được chuyện gì xảy ra rồi.” Nói xong, thẳng theo thông đạo dẫn ra ngoài, đi tới.

Trần Nhược Tư và Tử Diệp bắt đắc dĩ đưa mắt nhìn nhau, bước nhanh theo sau.

Bên ngoài sơn động, hơn mười tên đạo sĩ đang bình thản nằm trên bãi cỏ bên vách đá, hưởng thụ ánh nắng mặt trời vừa mới nhô lên tầm rửa.

Một tên đạo sĩ nói: “Chương môn bọn họ đi vào cũng vài canh giờ rồi, tại sao đến bây giờ vẫn chưa đi ra nhỉ? Chẳng lẽ bên trong xảy ra chuyện gì rồi?”

Một tên đạo sĩ khác nói: “Võ công của chương môn lợi hại như vậy, thêm vào đó nơi này là khu vực quản lý của Thanh Tâm đạo quán, căn bản là không có khả năng xảy ra chuyện. Không nên nói bậy.”

Tên đạo sĩ nói chuyện đầu tiên, nói: “Ta phán đoán là có căn cứ, người ngấm lại mà xem, mấy ngày trước Nam Phong Tước sư huynh nói ở chỗ phát hiện ra Trần Nhược Tư tiểu sư đệ còn phát hiện thấy một cụ thi thể trúng độc, sau khi chương môn đến đó cụ thi thể không cánh mà bay, hơn nữa một chút dấu vết cũng không lưu lại, chẳng lẽ điều này còn không khiến cho người ta cảm thấy quái dị sao?”

Tên đạo sĩ kia đang muốn nói thì một tên đạo sĩ thở hổn hển chạy đến trước vách núi, sau khi nhìn thấy đám đạo sĩ đang nằm phơi nắng, hắn không kịp thở dốc nói: “Các vị sư huynh, chương môn đâu? Ta có chuyện khẩn cấp báo cáo.”

Một tên đạo sĩ đang nằm lười biếng xoay người, tiện tay chỉ vào cửa đá đóng chặt nói: “Đấy, chương môn còn ở bên trong cửa, người có chuyện gì khẩn cấp vào trong đó báo cho ông ấy đi.” Hắn nói xong, đám đạo sĩ trừ hắn ra, đều ha ha cười lớn. Nghiễm nhiên là một bộ dáng chẳng liên quan đến mình, bộ dạng nhàn nhã.

Tên đạo sĩ chạy đến thông báo nói: “Các người còn là người của Thanh Tâm đạo quán nữa không đây? Như thế nào lại có bộ dạng như vậy? Ta thật vì hành vi của các người mà cảm thấy bị ai nhục nhã.”

Nghe hắn nói xong, một tên đạo sĩ đang nằm phơi nắng tức giận từ mặt đất đứng dậy, xông đến trước mặt tên đạo sĩ thông báo, túm lấy áo hắn lớn tiếng mắng: “Hỗn đản, ngươi nói cái gì, đừng tưởng rằng người đến trước bọn ta mà có thể chửi bới bọn ta, ta cảnh báo ngươi, nếu nói năng lực, ta mới không sợ một tên truyền tin như ngươi.” Nói xong, tay đẩy mạnh một cái, đem tên kia đẩy ngã trên mặt đất.

Tên đạo sĩ nọ bất đắc dĩ lắc đầu, trong lòng thầm nghĩ: “Đây đều là người sao? Cũng không biết đám người mới chiêu nạp gần đây là loại người gì lại vô lý như thế. Cùng bọn chúng tranh luận khác nào đàn gảy tai trâu, không chút ý nghĩa.” Nghĩ đến đây, khê thở dài, từ trên mặt đất đứng dậy, không để ý đến đám đạo sĩ, chậm rãi đi đến trước cánh cửa đá.

Hắn vừa đi được vài bước, bên trong cửa đá phát ra những tiếng ‘Long long’, hắn ngăn người, dừng bước, nhìn không chớp mắt vào cửa đá.

Nghe được tiếng vang, đám đạo sĩ đang nằm trên mặt đất biết rằng chuông môn rất nhanh sẽ đi ra, bọn chúng cuống quýt từ mặt đất đứng dậy, xếp thành trận đội nghênh đón chuông môn đi ra.

Vị đạo sĩ truyền tin thấy thế, trong lòng thầm nghĩ: “Điều này là có ý gì, trước mặt thì một bộ, sau lưng lại bộ khác, làm người như vậy không một sao?”

“Long, long” trong khi thanh âm tiếp tục vang lên, cửa đá chậm rãi mở ra hai bên, Mộ Dung Thiên, Tử Diệp và Trần Nhược Tư ba người bước nhanh từ trên trong cửa đá đi ra.

197. Linh Kính Thất Tung.

“Cái gì, ngươi nói cái gì, linh kính bị trộm?” Mộ Dung Thiên sắc mặt vi biến, giật mình nói.

“Đúng vậy, chuông môn, linh kính bị trộm mất rồi.” đạo sĩ đến thông báo trả lời.

Thông báo đạo sĩ vừa dứt lời, Mộ Dung Thiên không nói hai lời, cả người bay vọt lên giống như một cơn lốc, thẳng về phía thạch thất đặt linh kính mà chạy tới.

Tử Diệp và Trần Nhược Tư đã biết tính nghiêm trọng của sự việc, bọn họ không có thời gian suy nghĩ nhiều, đuổi sát theo sau.

Tử Diệp và Trần Nhược Tư từ không trung rơi xuống trước cửa thạch thất nơi đặt phong ấn linh kính, nhìn thấy hơn mười tên đệ tử của đạo quán mặt hướng về phía cửa thạch thất, quỳ trên mặt đất, cúi thấp đầu, hai tay chống trên mặt đất, đồng thanh hô lên: “Chuông môn, trách phạt chúng con đi, là chúng con không làm tròn bổn phận khiến cho phong ấn linh kính bị trộm mất.”

Mộ Dung Thiên quay lưng lại với đám đạo sĩ, đứng ở cửa thạch thất, ánh mắt ngốc trệ nhìn bộ dáng nơi từng là chỗ đặt phong ấn linh kính. Qua một lúc lâu, Mộ Dung Thiên xoay người lại, tâm bình khí hòa nói: “Các người đều đứng lên đi, các người không có sai, nếu đã mất đi rồi trách phạt các người cũng là vô ích. Phong ấn linh kính đối với phái chúng ta mà nói đích xác là vô cùng trọng yếu, nhưng ở trong mắt ta tính mạng của các người càng thêm trọng yếu.” Nói đến đây, Mộ Dung Thiên dừng lại một chút, khê thở dài, tiếp đó lớn tiếng nói: “Truyền mệnh lệnh của ta, trong vòng ba ngày, tất cả đệ tử của đạo quán nhanh chóng xuống núi tự tìm chỗ ẩn thân đợi mệnh lệnh triệu hồi, kẻ nào trái lệnh trực xuất khỏi bổn phái.” Nói xong, phất tay áo, không nhìn bất luận kẻ nào rời khỏi hiện trường.

Đám đạo sĩ đang quỳ dưới đất nhìn thấy chuông môn phát ra mệnh lệnh như vậy, đều cảm thấy không thể tin được, đều cho rằng chuông môn có thể bởi vì phong ấn linh kính bị trộm, tức giận che mất lý trí mà làm ra quyết định không thể thuyết phục như vậy. Bọn họ lần lượt đứng dậy, vây quanh Trần Nhược Tư và Tử Diệp, truy hỏi Trần Nhược Tư chuông môn rốt cuộc là bị làm sao vậy.

Trần Nhược Tư cũng bị lời nói vừa rồi của Mộ Dung Thiên làm cho rối bời không hiểu làm sao cả, hắn mặc dù không biết trong lòng sư phụ đang nghĩ gì nhưng hắn cho rằng sư phụ chắc chắn sẽ không bởi vì phong ấn linh kính bị mất mà làm ra quyết định khó tin như vậy. Hắn cho rằng sư phụ làm như vậy nhất định là có nguyên nhân của người. Có lẽ, người ý thức được nguy hiểm đang đến gần, người lo lắng cho an nguy

của đệ tử đạo quán nên tính toán để cho các đệ tử phân tán ra, để cho bọn họ rời khỏi nơi theo như dự đoán trong lòng sư phụ sẽ phát sinh kiếp nạn.

Trần Nhược Tư nhìn đám đạo môn huynh đệ náo loạn trước mắt, nhất thời không biết nói cái gì cho tốt, hần trầm mặc một lát rồi nói: “Các vị đạo huynh, kỳ thật ta và các huynh giống nhau cũng không biết tại sao sư phụ lại làm như vậy, bây giờ ta cũng không có biện pháp trả lời vấn đề mà các vị đưa ra. Ta bây giờ đi gặp sư phụ, hướng người hỏi rõ nguyên nhân sau đó sẽ trả lời các vị, các vị thấy thế nào?”

Đám đạo sĩ môn có mặt tại đây thấy Trần Nhược Tư nói như vậy, đều cảm thấy rất bất đắc dĩ, đều lắc đầu thở dài, không biết nên làm thế nào mới tốt, trong lòng oán giận chính mình, tự trách mình thất chức, không bảo vệ tốt phong ấn linh kính.

Trần Nhược Tư và Tử Diệp rẽ đám người bước ra, bước nhanh theo hướng Mộ Dung Thiên đã bỏ đi.

Trên đường, Trần Nhược Tư hỏi: “Tử Diệp tỷ tỷ, tỷ có nhìn thấy vẻ mặt mới vừa rồi của sư phụ phản ứng có chút không đúng? Đệ cảm thấy người nhất định là đã biết chút chuyện gì đó mà không muốn nói cho chúng ta biết.”

Tử Diệp nói: “Tỷ cũng cảm thấy phản ứng mới vừa rồi của lão so với phản ứng trước khi nghe được thông báo linh kính biến mất, dường như là hai người khác nhau. Đệ còn nhớ hay không, lời nói của sư phụ đệ ở trong sơn động đã nói?”

Trần Nhược Tư đáp: “Vẫn nhớ, đệ nhớ lúc chúng ta nói muốn tìm kiếm cả sơn động, đi tìm thi thể của các đạo huynh, sư phụ nói đã hiểu chuyện gì xảy ra rồi. Chẳng lẽ linh kính vô duyên vô cớ biến mất cùng với việc thi thể tự nhiên biến mất có liên quan với nhau?”

“n, nhất định là như thế.” Tử Diệp gật gật đầu nói: “Tỷ cho rằng sư phụ đệ có thể là từ sự việc thi thể tự nhiên biến mất và linh kính không người phát hiện biến mất đã liên tưởng đến chuyện gì đó hoặc là dự đoán ra một chút gì đó.”

Trần Nhược Tư nói: “Đi, chúng ta nhanh đi hỏi sư phụ cho rõ chuyện này là như thế nào.”

Tử Diệp gật đầu ứng tiếng. Ngay sau đó, hai người gia tăng cước bộ, chạy thẳng đến thư phòng của Mộ Dung Thiên.

Mộ Dung Thiên một mình ngồi trước bàn đọc, hai tay đang cầm một quyển tựa đề “Đạo quan cảnh kỳ lục”, hai mắt quét nhanh nội dung ghi lại trên sách, thỉnh thoảng nhíu mày, tròng mắt. Theo nội dung trong sách mà lão đọc được càng lúc càng nhiều, sắc mặt lão cũng từ từ phát sinh biến hóa, ban đầu vẻ khó coi biến thành hoảng sợ vẻ mặt.

Trần Nhược Tư và Tử Diệp đi tới trước cửa thư phòng, nhìn thấy thư phòng cửa đóng chặt, Trần Nhược Tư đoán sư phụ nhất định là đang ở bên trong tìm kiếm tư liệu, hần bước nhanh về phía trước, nhẹ gõ cửa vài cái, nói: “Sư phụ, người ở đây sao?”

Mộ Dung Thiên nhanh chóng khép lại cuốn sách, đem nó đặt trong chỗ bí ẩn trên giá sách, tiện tay cầm một quyển khác, mở ra vài trang, đặt lên trên bàn, đợi khuôn mặt khôi phục lại bình thường mới chậm rãi đi tới cửa, khuôn mặt mang theo vẻ tươi cười đem cửa thư phòng mở ra.

Trần Nhược Tư thấy sư phụ sắc mặt bình thường, không hề có chỗ nào không ổn, trong lòng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, ánh mắt ngậy ngốc nhìn chằm chằm Mộ Dung Thiên, phải đến nửa ngày mới thốt ra được vài chữ: “Sư phụ, người vẫn ổn đấy chứ?”

“Hỗn tiểu tử, người cho rằng ta tức giận đến hồ đồ rồi phải không?” Mộ Dung Thiên mỉm cười, đưa tay vỗ nhẹ lên bả vai Trần Nhược Tư nói: “Vào đây đi, ta đang có chuyện muốn phân phó cho con đi làm đấy?” Nói xong, nhìn Tử Diệp gật đầu, nói: “Tử Diệp cô nương, cô cũng vào đây đi, ta cũng có chuyện muốn nhờ cô.”

Tử Diệp đáp: “Mộ Dung trưởng môn, có chuyện gì xin ngài phân phó, chỉ cần là sự việc ta có thể làm được, nhất định sẽ giúp ngài làm trọn.”

Mộ Dung Thiên khẽ cười, nói: “Tốt, có lời này của cô nương là đủ rồi, vào đây rồi nói.” Nói xong, nhẹ kéo Trần Nhược Tư, giống như một đôi cha con thân mật, quang vai đi đến cái ghế trước bàn đọc.

Ba người sau khi yên vị, Mộ Dung Thiên mỉm cười nói: “Các người vẫn còn suy nghĩ về mệnh lệnh của ta, để cho tất cả các đệ tử xuống núi? A a, ta làm như vậy kỳ thật là có cái mục đích khác nữa. Bởi vì ta dự đoán một ngày gần đây có người sẽ đối với phái chúng ta phát động công kích, cho nên ta muốn phân tán đệ tử trên danh nghĩa đem đệ tử phóng xuống núi cho đến khi địch nhân toàn bộ tiến đánh lên núi, ta hạ một đạo mật lệnh, sau đó đem đám đệ tử phân tán, nhanh chóng gọi về, như vậy có thể đem địch nhân của chúng ta một lưới bắt trọn. Đương nhiên, việc phân tán đệ tử ta đã an bài tốt từ trước, phân tán trên biểu hiện là hỗn loạn vô tổ chức nhưng kỳ thật bọn họ đều có người bí mật lãnh đạo.”

“Ồh, nguyên lai là như vậy?” Trần Nhược Tư mỉm cười, nói: “Vậy sư phụ muốn chúng con làm chuyện gì đây?”

Mộ Dung Thiên nói: “Nhiệm vụ của con rất trọng yếu, ta muốn con lập tức xuống núi đi tìm các sư huynh của con, Xích Vũ Đông và Nam Phong Tước, muốn bọn họ trong vòng một đêm phải trở về chi viện. Cũng dặn dò bọn họ mang theo ‘Tu Thần Phổ’ ngàn vạn lần không được đánh mất.”

Trần Nhược Tư nhú mày, trong lòng thầm nghĩ: “Sự việc chỉ đơn giản chạy qua chạy lại như vậy, tùy tiện phái một người khác đi không phải là được sao? Phái ta đi, như vậy không phải là đại tài tiểu dụng sao. Chỉ có điều, có thể từ trong tay sư huynh, đem ‘Tu Thần Phổ’ mượn xem qua cũng là một chuyện tốt, như vậy cũng tránh đi được một chút phiền toái.”

Trần Nhược Tư trong lòng mặc dù không vui nhưng hấn cũng không dám vi kháng mệnh lệnh sư phụ đã an bài, trên mặt biểu hiện một vẻ bất đắc dĩ, nói: “Ồh, hóa ra là như vậy, con còn tưởng chuyện gì trọng yếu chứ. Vậy sư huynh bọn họ bây giờ đang ở đâu? Con lập tức đi tìm bọn họ.”

Mộ Dung Thiên nói: “Một ngọn núi gọi là Ngọc Lam Lĩnh, con sau khi xuống núi, mem theo một con đường mòn hướng tây nam mà đi, chỉ là nơi đó rất khó tìm, nếu như các con muốn dùng phi hành thuật đi tìm rất có thể sẽ không tìm thấy nơi đó. Cho nên, khổ cực cho con, chỉ có thể đi bộ mới được.”

Phỏng chừng sau ba ngày, liền có thể đi đến nơi đó rồi. Con đường này cũng không dễ đi, trên đường rất nhiều độc xà mãnh thú, mọi lúc phải đề phòng bằng không cũng rất khó tới được Ngọc Lam Lĩnh.”

Trần Nhược Tư quyết miệng, nhú mày, trong lòng cười thầm: “Sư phụ, người cũng quá xem thường con rồi, độc xà, mãnh thú có thể bị thương đến ta sao. Chỉ có điều, con đường đó phải đi ba ngày, quả thật là làm cho người ta có chút an không tiêu. Ai, vì mệnh lệnh của sư phụ, vì có thể xem ‘Tu Thần Phổ’ một lần, nhanh một chút cứu hồi Mộng Tuyết, đáng giá!” Nghĩ đến đây, nói: “Sư phụ, con sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ, người cứ yên tâm đi, lại nói, người cũng rất lo lắng đến an nguy của con, nếu con không có đoán sai, người sẽ nhờ Tử Điện tỷ đi theo con, để tỷ ấy bảo vệ con, phải vậy không?”

“Tiểu quỷ lấu cá, ngay cả an bài trong lòng ta, người cũng đoán ra được.” Mộ Dung Thiên mỉm cười, nói: “Đúng vậy, ta đúng là có ý định này, chỉ là không biết Tử Điện cô nương có thể đáp ứng yêu cầu này của ta hay không?”

198. Sát Kê Cảnh Hầu.(giết Gà Dọa Khỉ)

Mộ Dung Thiên thấy Tử Điện đáp ứng sáng khoái như vậy, trong lòng bất giác sinh ra ý muốn phản hồi, lão lo lắng Trần Nhược Tư cùng Tử Điện đi cùng với nhau, cô nam quả nữ ở chung một chỗ, sẽ phát sinh một số chuyện khó tránh khỏi, sau này không thể thu thập vậy thì phiền toái rồi.

Mộ Dung Thiên trầm mặc một lúc, nói: “Tư nhi, ta còn có chuyện muốn nói với Tử Điện cô nương, con đi tạm biệt đám đạo huynh đi, chỉ có điều không được nói ra nguyên nhân ta giải tán bọn họ, bởi vì người biết càng ít đối với kế hoạch của ta càng có lợi, hiểu được không?”

Trần Nhược Tư nhú mày, đứng dậy, dạ một tiếng, đi ra khỏi thư phòng.

Trần Nhược Tư đi rồi, Mộ Dung Thiên nhìn Tử Điện nói: “Tử Điện cô nương, ta yêu cầu cô bảo vệ hấn đi Ngọc Lam lĩnh cũng chỉ là chuyện bất đắc dĩ mà thôi. Bởi vì ta không tìm được bất cứ người nào đủ năng lực bảo đảm an toàn cho hấn. Chúng ta mặc dù chưa từng giao thủ, nhưng ta đoán võ công của cô nhất định không hề dưới ta, ta đem nó giao cho cô chiếu cố, ta cũng không cần lo lắng nó gặp phải nguy hiểm nữa. Chỉ có điều, ta thỉnh cầu cô đáp ứng với ta một việc, đó là lúc cùng nó ở trên đường, tận lực tránh

cùng nó tiếp xúc, giảm thiểu nói chuyện với nó, cô có thể làm được không? Ta biết như vậy là rất khó cho cô, nhưng cô cũng biết, nó là một người tu đạo, không nên thân cận nữ sắc, an bài này của ta cũng có điểm không ổn thỏa. Ta cũng không muốn nó vì nữ sắc mà phế bỏ tu hành, cô có thể giải thích cho nỗi khổ tâm của ta chứ.”

Tử Diệp sững người, trầm mặc một lát, nói: “Mộ Dung chương môn, ta đáp ứng với ngài, ta tận lực tránh cùng hắn tiếp xúc, chỉ ở trên đường bảo vệ hắn.”

“Tốt, có lời này của cô, ta cũng cảm thấy yên lòng.” Mộ Dung Thiên mỉm cười, nói: “Cô có yêu cầu gì xin cứ nói, ta sẽ tận lực thỏa mãn yêu cầu của cô, cung cấp phương tiện cho cô.”

“Không cần, Mộ Dung chương môn.” Tử Diệp mỉm cười, giắt lại vài lọn tóc trên trán, nói: “Nếu như không còn chuyện gì khác nữa, vậy ta bây giờ lập tức xuất phát.”

Mộ Dung Thiên đứng dậy, khẽ cười nói: “Đi đi, cảm ơn cô, Tử Diệp cô nương.”

“Không cần khách khí, ta vì ân nhân cứu mạng của ta mà làm chút việc, đây cũng là việc nên làm.” Tử Diệp đứng dậy, khoát tay nói, nàng vừa nói vừa hướng cửa thư phòng rời đi.

Mộ Dung Thiên đi tới cạnh cửa, nhìn bóng lưng Tử Diệp rời đi, khẽ thở dài, trong lòng thầm nghĩ: “Ta nhìn ta được, cô đối với nó không phải chỉ là báo ân mà thôi. Nhưng bây giờ đạo quán đích thật là đang lúc nguy cấp, ta cũng không có cách nào đảm bảo an toàn cho nó, chỉ có thể nhờ vả cô thôi. Chỉ mong quyết định này của ta là không sai, cô có lẽ sẽ chiếu cố nó tốt, cũng có thể ở trên con đường tu hành của nó, giúp nó một tay. Tương lai của Thanh Tâm đạo quán này cũng ký thác lên người ba sư huynh đệ bọn chúng rồi. Ài, một vì đệ tử có tiền đồ nhất, bây giờ vẫn biệt vô âm tín, không biết là nó còn sống hay không.” Nghĩ đến đây, lão bất giác rơi lệ.

Trần Nhược Tư và Tử Diệp hai người sau khi xuống núi không bao lâu, đám đệ tử của Thanh tâm đạo quán dưới sự dẫn dắt của đám sư trưởng đi tới trước cửa thư phòng của chương môn, đem con đường trước cửa thư phòng vây kín đến nỗi ‘nước chảy không thông’. Mục đích bọn họ tới đây, chỉ là muốn hỏi cho mình bạch lý do chương môn hạ lệnh giải tán đệ tử của đạo quán, bọn họ đều không cam tâm cứ hồ đồ như vậy bị đuổi ra khỏi sư môn.

Kỳ thật, Mộ Dung Thiên mới vừa nói cho Trần Nhược Tư giải tán đám đệ tử là có kế hoạch thật sự là không tồn tại. Lão nói như vậy chỉ là muốn Trần Nhược Tư tin tưởng lời nói của lão, nghe an bài của lão, an tâm rời khỏi đạo quán xuống núi.

Mộ Dung Thiên ở trong thư phòng nghe tiếng bước chân của đám đệ tử, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu, thầm nghĩ: “Ta làm như vậy là đúng hay là sai đây, sư phụ các vị trưởng bối, xin các vị chỉ điểm cho ta đi. Ta cũng không có nghĩ đến chương môn đời trước vừa mới rời đi, ta mới tiếp nhận liền phát sinh loại sự việc khiến cho người ta vô pháp thừa nhận này. Ta nghĩ, quyết định của ta là không có sai, ta cũng là vì nghĩ cho an nguy của đám đệ tử của đạo quán. Nếu như không giải tán đám đệ tử, nói không chừng Thanh Tâm đạo quán rất có khả năng sẽ phát sinh thảm trạng vô duyên vô cớ bị diệt môn, ta cũng không muốn bởi vì quyết định của ta mà đệ tử của đạo quán oan uổng mất đi tánh mạng.” Nghĩ đến đây, lão bỏ cuốn sách xuống, vỗ mạnh xuống bàn, bước nhanh ra cửa thư phòng.

Đám đệ tử đang nháo loạn bàn tán âm ỉ ngoài cửa nhìn thấy chương môn đi ra, đều im lặng trở lại, ánh mắt chờ đợi hướng tới Mộ Dung Thiên.

Mộ Dung Thiên đảo mắt nhìn đám đệ tử bốn phía, cổ nén nước mắt muốn trào ra, trầm mặc một lát, nói: “Các đệ tử, xin nghe một lời của ta, nhanh chút xuống núi đi. Ta không muốn nói nhiều nữa, bởi vì ta quyết định bắt đầu từ hôm nay, chính thức giải tán đạo quán, các người tiếp tục ở lại đây cũng là phí công, lãng phí thời gian. Các người đều đến nơi các đầu lĩnh bộ môn mà nhận lộ phí và lương khô. Tốt rồi, cứ như vậy đi, nếu như còn có người lưu lại đạo quán, đừng trách ta thủ hạ vô tình.”

Một cái đầu lĩnh của đạo quán cao giọng hô lên: “Chương môn quyết định như vậy có phải là có điểm quá mức đột ngột không đây, người nói muốn giải tán đạo quán, cũng phải có cái lý do chứ, nếu có thể nói cho chúng tôi tâm phục khẩu phục, chúng tôi không nghĩ vẫn nữa, bây giờ lập tức xuống núi, nếu không chúng tôi liền kết lập một tân chương môn, nghe hắn điều khiển, còn hơn là nghe người một cái chương môn làm xằng bậy, hạ lệnh lung tung.”

Mộ Dung Thiên biết chính mình không hạ ngoan tâm thì không cần được đám đệ tử này. Lão ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm vào tên đầu lĩnh vừa nói kia, nói: “Người nói cái gì, ta thấy người hơn nửa là muốn tìm chết. Người cho rằng các người lập tân chương môn liền có thể cùng ta đối kháng sao? Ta nói cho người biết, nếu như có người kháng mệnh lệnh của ta, vậy giống như cánh cửa bên cạnh ta đây.” Nói xong, huy chương vỡ lên cánh cửa thư phòng ở bên cạnh.

“Phanh” một tiếng vang lên, cánh cửa bị Mộ Dung Thiên vỡ lên, nháy mắt biến thành phần mạt bay tán loạn rơi xuống mặt đất bên cạnh lão.

Đám đệ tử thấy vậy, đều cảm thấy ngạc nhiên, kinh ngạc nhìn chăm chăm vào Mộ Dung Thiên. Đám đệ tử này từ khi gia nhập đạo quán đến nay, chưa từng nhìn thấy Mộ Dung Thiên tức giận, cũng chưa từng nhìn thấy lão ở trước mặt người khác hiển thị thực lực của mình. Điều biết rằng lão là người làm việc có chừng mực, có chủ kiến. Lúc này phát sinh hết thảy, xác thật là vượt qua dự liệu của bọn họ rất nhiều. Toàn trường lặng ngắt như tờ, người người cảm thấy tâm tình khẩn trương, không biết nên làm gì cho tốt.

Qua một lúc lâu, tên đầu lĩnh nói chuyện lúc trước, vẻ mặt phẫn nộ, có chút không tự nhiên hô: “Chương môn, ta không biết ngài quyết định như vậy là vì cái gì. Nhưng từ hành động vừa rồi của ngài nhìn ra được ngài đang uy hiếp chúng ta, ngài cho rằng chúng ta bị uy hiếp sao? Thủ đoạn đe dọa loại này, ta đã gặp rất nhiều rồi. Nếu như ngài còn tự ý hành động, vậy thì chúng ta bây giờ lập tức bắt đầu bầu chọn tân nhậm chương môn.”

Đám đệ tử nghe xong lời này, nhất thời không khí sôi sục, giơ cao tay vung nắm tay, đồng thanh hô: “Một lần nữa bầu chọn tân chương môn, chúng tôi không muốn một tên gia hỏa vô tri loạn hạ mệnh lệnh làm chương môn.....”

Mộ Dung Thiên thấy tình huống có chút không ổn, biết rằng tiếp tục kéo dài đi xuống, rất có thể tạo thành cục diện hỗn loạn không thể khống chế, lão quát lớn một tiếng: “Hỗn đản, là kẻ nào ở đây muốn bầu chọn tân chương môn? Ta luôn nói là làm, ai dám vi kháng mệnh lệnh, cách sát bất luận tội.” Nói xong, sắc mặt đột biến, vung mạnh tay, theo tay của lão di động, một đạo bạch quang bắn ra, bay thẳng về phía đám người đang hò hét.

Đám đệ tử thấy thế, bắt giác chấn động, ngừng hò hét, ngây ngốc đứng tại chỗ, trơ mắt nhìn đạo bạch quang chấn nhiếp nhân tâm, bay về phía mình.

Đột nhiên, một tên đạo sĩ tung người bay lên, lớn tiếng quát: “Các huynh đệ, lão già này điên rồi, chúng ta cùng nhau xông lên giết chết tên điên này.” Vừa dứt lời, thân hình của hắn bay thẳng về phía Mộ Dung Thiên.

Mộ Dung Thiên không chút lưu tình, vung tay, một cái thủ ấn quang ảnh cực lớn đánh về phía tên đạo sĩ đang nhào về phía mình. Nháy mắt, quang ảnh thủ ấn lóe lên, tiếp xúc với thân thể của đạo sĩ nọ, quang ảnh thủ ấn theo đó biến hình, đem đạo sĩ trói ở bên trong, sau đó từ từ thu nhỏ, đem đạo sĩ ép thành một đoàn, khiến cho hắn mất đi đầu chí và lực hành động, hắn kêu thảm một tiếng rồi rơi xuống đất.

199. Dự Liệu Chi Ngoại.

Hắn vừa dứt lời, Mộ Dung Thiên nhúc nhích tay, miệng lẩm bẩm âm thanh rất nhỏ mà chỉ lão mới có thể nghe được: “Xin lỗi rồi, vị đệ tử trung thành này, hi sinh một mình người đổi lại an toàn cho tất cả mọi người, ta nghĩ dưới suối vàng, sau khi người biết được sự thật, cũng có thể nhắm mắt.” Động tác tay của lão sau khi hoàn thành, đạo sĩ kêu không ra tiếng, cũng không còn dây dụa, miệng, mắt, mũi, tai đều xuất huyết, hô hấp cũng dừng lại.

Đám đệ tử thấy chương môn ngoan tâm hạ thủ, đều trừng mắt nhìn Mộ Dung Thiên, đã không còn nhận ra Mộ Dung Thiên của ngày trước nữa. Bọn họ bất đắc dĩ lắc đầu, không ngừng thở dài, đều vì đạo quán đột nhiên giải tán như vậy mà cảm thấy tiếc hận.

Theo thời gian chậm rãi trôi qua, đám đạo sĩ tập trung trước cửa thư phòng dần dần tản đi hết.

Sáng sớm ngày thứ hai, Mộ Dung Thiên một mình dò xét các nơi của đạo quán một lượt, thấy không có người nào lưu lại, trong lòng nổi lên muôn vàn tư vị, có vui, có buồn có thống khổ, có chịu....

Mộ Dung Thiên dò xét xong hết tất cả các nơi của đạo quán, đứng ở trên đỉnh núi cao yên lặng nhìn về phương xa, trong lòng yên lặng chúc phúc cho đám đệ tử đã rời khỏi đạo quán. Thật lâu sau, lão gạt nước mắt, hướng về phía thạch thất, nơi cung phụng các vị tiền bối linh bài bài vị, đi tới.

Trước thạch thất, Mộ Dung Thiên cảm giác được có một cỗ u quang từ dưới đất không ngừng toát lên, làm cho lão cảm thấy sồn tóc gáy, tâm thần không yên, trong lòng thầm nghĩ: “Chuyện này là sao vậy, chẳng lẽ linh hồn của các tiền bối ở vào thời điểm này đột nhiên trở về? Chẳng lẽ là bọn họ bị một lực lượng khu sử, mà triệu hoán trở về sao? Nếu như thật giống như trong ‘Đạo quan cảnh kỳ lục’ đã nói, khu vực quản hạt của đạo quán ta sẽ bị một cổ thần bí thổ tính lực lượng khống chế, sinh vật sinh tồn ở nơi này sẽ bị cổ thổ tính lực lượng này thôn phệ sạch. Tối mai là thời điểm trong năm lúc thổ tính thịnh vượng nhất. Nếu như nó xuất hiện, chắc phải là tối mai. Hiện tại còn thời gian hai ngày một đêm, ta phải chuẩn bị thật tốt, bố trí pháp khí chi trận, đợi cổ thổ tính lực lượng đó đến, mặc kệ là thành công hay là thất bại, ta đều có thể hướng sư phụ các vị tiền bối hồi báo.”

Mộ Dung Thiên bước nhanh vào thạch thất đặt linh bài vị, đơn giản khấn vái một hồi, sau đó thi pháp đem linh bài vị trong thạch thất bảo vệ trong vòng sáng, từ trong túi lấy ra vài hạt châu, ấn theo phương vị bát quái in trên mặt đất, nhất nhất bố trí hạt châu.

Làm xong điều này, Mộ Dung Thiên nhìn linh bài vị, nhỏ giọng lầm bầm: “Sư phụ các vị tiền bối, hi vọng gian mộ thất này có thể tránh được một kiếp.” Nói xong, hướng về phía linh bài vị bài gập người cúi bái, xoay người đi ra khỏi thạch thất.

Trải qua Mộ Dung Thiên một ngày một đêm chuyên tâm bố trí pháp khí chi trận, rốt cuộc cũng bố trí thỏa đáng. Mộ Dung Thiên nhìn trời, thấy thời gian vẫn còn sớm, lão nghỉ ngơi một chút rồi vội vàng vàng đi vào điểm trung tâm khống chế của pháp khí chi trận.

Chập tối, mặt trời vừa mới xuống núi, Mộ Dung Thiên thông qua pháp khí chi trận cảm ứng được có người đang tiến vào trong trận hình lão đã bố trí, vội vàng mở kính quan sát ra, lão nhìn thấy Trần Nhược Tư và Tử Diệp xuất hiện mòn mỏi trên mặt kính, trong lòng không khỏi cảm thấy vô cùng giết mình, thầm hô: “Các người quay trở lại làm cái gì? Tại sao lại trở lại đúng đêm nay đây? Bây giờ cách thời khác thổ tính thịnh vượng nhất còn có vài canh giờ, nếu như có thể trong vài canh giờ này khiến cho bọn chúng rời khỏi vẫn còn kịp. Chỉ có điều, nếu để cho bọn chúng biết được chân tướng sự thật, bọn chúng nhất định sẽ không rời đi, phải làm sao đây?” Mộ Dung Thiên nổi cáu dẫm mạnh chân nhìn chăm chăm vào Trần Nhược Tư và Tử Diệp trên mặt kính, suy nghĩ phương pháp khiến cho bọn họ rời đi.

Mộ Dung Thiên thấy Trần Nhược Tư và Tử Diệp càng lúc càng tới gần tâm của pháp khí chi trận, lão cảm thấy đau đầu không thôi, trong lòng cũng cảm thấy càng lúc càng buồn bực, không biết nên làm thế nào cho tốt. Đột nhiên, một cái ý niệm xuất hiện trong đầu lão. Chỉ nghe được lão nhẹ giọng nói: “Chỉ có dùng cái biện pháp này thử xem sao.”

Mộ Dung Thiên nén thanh âm, lợi dụng pháp khí chi trận, hướng Trần Nhược Tư và Tử Diệp quát lên: “Hai tên tiểu oa vô tri các người, còn không mau mau rời khỏi lãnh địa của ta, bằng không, ta khiến cho các người chết không có chỗ chôn.”

Trần Nhược Tư và Tử Diệp sau khi nghe được thanh âm, đồng thời dừng bước, quan sát bốn phía một lượt, đưa mắt nhìn nhau, Trần Nhược Tư nói: “Tử Diệp tỷ tỷ, đệ đoán không sai, sư phụ nhất định là biết tồn tại một loại nguy hiểm đang tồn tại, nên cố ý giải tán chúng ta. Nếu như đệ đoán không sai, sư phụ bây giờ nhất định là đang ẩn thân ở một nơi nào đó, chuẩn bị cùng nguy hiểm đánh cuộc. Bây giờ cái âm thanh quỷ dị này, rõ ràng là ám chỉ chúng ta, nơi này nguy hiểm, chỉ có điều, nếu hấn đối với chúng ta bất lợi, vì sao phải đề tỉnh chúng ta chứ?”

Tử Diệp chuẩn bị nói chuyện, Trần Nhược Tư cướp lời nói trước: “Oh, đệ hiểu rồi, người ám chỉ cho chúng ta nhất định là người chúng ta quen biết, nếu như đệ đoán không sai, hẳn chắc hẳn là sư phụ rồi. Đi, chúng ta nhanh đi tìm sư phụ, trợ giúp người một tay, cùng người sống vai tác chiến, cộng đồng đối mặt với nguy hiểm.”

Nghe Trần Nhược Tư nói xong, Tử Diệp gật đầu nói: “Tỷ cũng cho là như vậy, chúng ta nhanh đi tìm sư phụ của đệ đi.”

Mộ Dung Thiên nghe được lời nói của bọn họ, thiếu chút nữa ngất xỉu, tức giận mắng: “Khốn kiếp, hai tên tiểu vô lại, vì sao không chịu nghe lời, mà đi tìm chết đây? Ta thật không muốn nhìn thấy hai người đến đây chết cùng ta. Ài, xem ra loại phương pháp này dọa không được bọn chúng rồi, phải làm sao đây?”

Đang lúc Mộ Dung Thiên cảm thấy vô cùng bức tức không biết làm thế nào, lão nhìn thấy trên mặt kính, Tử Diệp thả ra một cái tìm kiếm thần chú, lão biết rằng bản thân mình đã vô pháp khiến cho bọn họ rời khỏi đây rồi. Trong lòng một trận khó chịu, thầm nghĩ: “Ý trời, chẳng lẽ đây thật là thiên ý sao? Là muốn bọn chúng đến đến theo lão nhân ta cùng nhau đối mặt với tử vong sao? Ài, nếu thiên ý là như vậy, vậy thì gặp bọn chúng đi thôi.” Nghĩ đến đây, lão nhìn Trần Nhược Tư và Tử Diệp trên mặt kính nói: “Ta ở trung tâm không chế thất, không nên đi lung tung bên ngoài, ngoài đó rất nguy hiểm, các người tiến vào đây đi.”

“Sư phụ, là giọng nói của sư phụ.” Trên mặt kính, Trần Nhược Tư cao hứng kêu lên.

Tử Diệp mỉm cười, hỏi: “Trung tâm không chế thất ở đâu? Đệ biết không?”

“Đệ đương nhiên biết rồi.” Trần Nhược Tư đắc ý cười, nói: “Tỷ nên biết, đệ chính là từ nhỏ lớn lên ở đạo quán, ngay cả nơi đó cũng không biết, vậy không phải là sống thừa rồi sao.” Nói xong, không hề cố kỵ gì, nắm tay Tử Diệp, chạy về phía trung tâm không chế thất.

Mộ Dung Thiên nhìn trên mặt kính, tay trong tay chạy đi Trần Nhược Tư và Tử Diệp, trong lòng cảm thấy vô cùng không thoải mái, thầm nghĩ: “Trên tiểu tử này trong lòng không biết là đang nghĩ gì nhỉ? Thân là người tu hành, hành vi như thế nào lại mất kiểm soát như vậy chứ, ta phải nhắc nhở nó.” Nghĩ đến đây, Mộ Dung Thiên bắt đầu lắc đầu, thở dài một hơi, lại nghĩ: “Ài, quên đi, cũng không biết được có thể thoát khỏi một kiếp trước mắt này không, có lẽ thời gian vài canh giờ này là tính mạng của bọn chúng đi đến thời khắc cuối cùng rồi, kệ nó đi thôi. Đáng tiếc quá, sanh mệnh của hai người ngắn ngủi như vậy,.....” Nghĩ đến đây, nước mắt bắt đầu trào lên, rơi xuống.

Chỉ trong chớp lát, Trần Nhược Tư kéo theo Tử Diệp chạy đến trung tâm không chế thất, bọn họ nhìn thấy Mộ Dung Thiên sắc mặt có chút khó coi, ánh mắt nhìn chăm chăm vào mình, trong lòng không khỏi kinh ngạc, ý thức được cái gì đó rồi. Tử Diệp cho rằng bọn họ tay trong tay mà khiến cho Mộ Dung Thiên cảm thấy không thoải mái, nàng vội dùng lực giật thoát khỏi tay của Trần Nhược Tư, đi lên nhận lỗi: “Mộ Dung chưởng môn, xin bỏ qua cho, lần này cũng là lần cuối cùng xin ngài lượng thứ cho. Ta vì ta không nghe lời dạy của ngài mà nhận lỗi.”

Mộ Dung Thiên khoát tay áo, lắc đầu thở dài, sắc mặt cũng tốt hơn rất nhiều. Lão vẻ mặt nghiêm túc, nói: “Lần này đích xác là lần nhận lỗi cuối cùng rồi. Ta không trách hành vi vừa rồi của cô, chỉ là đang trách các người không nghe lời ta, các người vì sao lại quay trở lại?”

Nghe Mộ Dung Thiên nói xong, Trần Nhược Tư và Tử Diệp đồng thời sửng sốt, nhìn chăm chăm không nháy mắt vào Mộ Dung Thiên, trong lòng cũng ý thức được nguy hiểm chuẩn bị phát sinh không hề bình thường đơn giản như trong tưởng tượng của bọn họ.

200. Thuyết Xuất Thập Tình.

“Ta biết con không phải là loại người tham sống sợ chết, cũng có cái dũng khí đối mặt với khó khăn, nhưng hôm nay các con rất có thể chỉ vì một cái ý niệm nhất thời của các con mà oan uổng mất đi tánh mạng tuổi trẻ của các con, con biết hay là không đây.” Mộ Dung Thiên thở dài, bước đi hai bước, đứng ngang với Trần Nhược Tư, đưa tay vỗ vỗ vai hắn, giọng thành khẩn nói: “Các con nhanh một chút rời khỏi nơi này vẫn còn kịp, nhanh cùng Tử Diệp cô nương rời khỏi cái nơi nguy hiểm này.”

Trần Nhược Tư không chút lo lắng, nói luôn: “Sư phụ, chúng con nếu đã tính quay trở lại, chính là muốn cùng người cùng một chỗ đối mặt với khó khăn, nói gì đi nữa cũng sẽ không để cho người một người gánh chịu tất cả nguy hiểm.”

“Đúng vậy, chúng tôi dọc đường đã quyết định rồi.” Tử Diệp cũng đi đến, nhìn Mộ Dung Thiên nói: “Ngài không nên tiếp tục để cho chúng ta rời khỏi đây nữa, nói cho chúng tôi biết sẽ phát sinh chuyện gì có được không? Có lẽ chúng tôi lưu lại, còn có thể có ít trợ lực đối với ngài, có thể chiến thắng khó khăn cũng không chừng.”

“Nếu các con quyết ý không đi, vậy ta cũng không có biện pháp, ta sẽ nói cho các con sự thật.” Mộ Dung Thiên bắt đầu đi lắc đầu, khẽ thở dài, vuốt râu, hướng tới địa đạo trung tâm của trung tâm không chế thất đi đến.

Trần Nhược Tư lớn lên ở Thanh Tâm đạo quán, đối với hoàn cảnh của trung tâm không chế thất vô cùng quen thuộc, không hề quan sát kỹ bố trí bên trong, trực tiếp đi theo sau.

Tử Diệp lần đầu tiên đi đến loại địa phương này, trong lòng không khỏi cảm thấy tò mò, cẩn thận đánh giá tình huống trong trung tâm không chế thất. Nàng nhìn thấy trên mặt đất của địa đạo trung tâm không chế thất, là một quả cầu đường kính một mét, bên ngoài quả cầu bao bọc một tầng sợi kim loại đan xen vào nhau tạo thành đồ án các chủng loại sinh vật trong đại tự nhiên vô cùng tinh xảo đẹp đẽ, khiến cho người ta cảm thấy kinh ngạc nhất chính là chỗ giao nhau của các sợi kim loại này, đều trong suốt lấp lánh, khiến cho quả cầu thoát nhìn cực kỳ hoa lệ, quang thải chiếu nhân. Trên mặt đất trong vòng khoảng ba mét vuông xung quanh quả cầu, bao trùm một cái quái dị bát giác hình đồ án cũng là do sợi kim loại đan xen vào nhau mà thành, tám góc phân biệt có một sợi nối liền với bức tường của không chế thất. Tử Diệp theo sợi nối với bức tường nhìn lại, nhìn thấy trên cả bức tường một con rồng pha lê dùng trong suốt pha lê điêu khắc mà thành. Tử Diệp lại nhìn tiếp những sợi nối liền với những bức tường khác, nàng nhìn thấy dùng pha lê trong suốt điêu khắc thành phân biệt là tiên hạc, kim ngư, kim phượng, kim hoàng, hổ thú, kim tước, huyền quy, mà lúc này, Tử Diệp mới hiểu được cái không chế thất này là một cái hình bát giác. Tử Diệp nhìn những con thú được điêu khắc, trong lòng thầm nghĩ: “Đám thú này đều là sinh vật trên tiên giới, nhân loại làm sao có thể biết được hình thái của chúng nhỉ? Xem ra Thanh Tâm đạo quán, trước đây thật sự là cao nhân sáng lập rồi.”

Tử Diệp đánh giá xong tình huống không chế thất, bước nhanh đi theo, hướng Mộ Dung Thiên nói: “Mộ Dung chương môn, không chế thất này thật huyền diệu, lại có nhiều pho tượng của tiên giới yêu thú như vậy, xem ra người sáng tạo ra không chế thất của quý phái nhất định không phải là phổ thông phàm nhân.”

“Tử Diệp cô nương quả thật là thấy nhiều hiểu biết rộng, chỉ cần liếc mắt nhìn qua cái không chế thất này lập tức biết được người khai sáng của bốn phái rồi, lợi hại!” Mộ Dung Thiên khẽ cười, nói: “Người khai sáng ra bốn phái đích xác không phải là một cái phàm nhân, mà là một tiên nhân bách hữu danh vọng, tên là Tiêu Diêu thiên quân, nghe các trưởng bối nói, pháp lực của ngài đã vượt qua tiên quân của tiên giới, cũng không biết là thật hay giả. Cái không chế thất này là do ngài nghĩ ra xây nên, mà Tu Thần Phổ của bốn phái ta cũng là ngài căn cứ theo tâm pháp tu luyện tâm đắc của mình mà viết ra.”

Trần Nhược Tư nghi hoặc hỏi: “Sư phụ, phái ta đã có các tiên bối ở tiên giới lợi hại như vậy, tại sao trước cái nguy cơ trước mắt không đem bọn họ mời trở về giải quyết khó khăn trước mắt này, mà phải giải tán các đệ tử của đạo quán chứ?”

Mộ Dung Thiên cười nói: “Tiểu tử ngốc nghếch, người tiên giới cũng có việc của chính mình phải xử lý, bọn họ là thủ hộ giả của cả sinh linh giới, có lẽ bọn họ đối diện với khó khăn so với chúng ta còn nghiêm trọng hơn, chúng ta làm sao có thể vì một chút việc cón con này mà trì hoãn thời gian quý báu của họ chứ.”

“Hóa ra làm thần tiên cũng phải làm việc nhĩ, con còn cho rằng sau khi thành tiên rồi, liền có thể vô ưu vô lo sống cuộc sống như ý mình nữa chứ. Nếu là như vậy, tu hành còn có ý nghĩa gì nữa nhĩ, không bằng ở nhân gian sống cuộc sống như mình muốn, thống thống khoái khoái quên hết tất cả sự đời.” Trần Nhược Tư nhíu mày nói.

“Hỗn tiểu tử, đó là quy luật gì vậy.” Mộ Dung Thiên gõ nhẹ lên đầu Trần Nhược Tư, cười nói: “Người tu hành phải lấy cuộc sống tốt đẹp của thiên hạ làm nhiệm vụ cho mình, tạo phúc cho vạn dân. Nếu như đều suy nghĩ giống như con, sợ rằng cái thế giới này ở vài ngàn thậm chí vài vạn năm trước đã sớm không tồn tại rồi, làm sao còn có tên tiểu hỗn đản nhà ngươi xuất hiện nữa đây.”

Trần Nhược Tư nhíu mày, khẽ cười, ngẩn người nhìn Tử Diệp, trong lòng thầm nghĩ: “Trước đây nghe chuyện cũ Tử Diệp tỷ tr cứu nạn dân, ta còn không cho là thật, bây giờ rốt cuộc cũng hiểu ra rồi, nguyên lai chính thức người tu hành, tâm cảnh là cao thượng như vậy, chẳng trách được ta tu hành nhiều năm như vậy, một điểm tiếng bộ cũng không có, xem ra điều này cùng với tâm cảnh của ta có quan hệ rất lớn. Ài, xem ra là ta vô duyên thành tiên rồi, ta chỉ muốn năng lực tăng thêm một chút, chiến thắng tên hỗn đản nọ, đoạt lại Mộng Tuyết của ta, cùng nàng thanh thản sống với nhau trọn đời mà thôi.”

Mộ Dung Thiên thấy Trần Nhược Tư chỉ nhìn Tử Diệp, trong lòng bất giác cả kinh, thầm nghĩ: “Tiểu tử này làm sao vậy, chẳng lẽ nó hiện tại thật sự là bị nữ sắc hấp dẫn mất rồi.” Lão trợn mắt nhìn Trần Nhược Tư nghiêm giọng quát: “Tiểu tử, ngươi làm gì, phát ngốc gì đó, tại sao lại nhìn Tử Diệp cô nương như vậy, như vậy còn thể thống gì nữa.”

“Sư phụ, con vừa rồi chỉ đang suy nghĩ một số chuyện, ánh mắt không có rời khỏi Tử Diệp tỷ tỷ mà thôi.” Trần Nhược Tư lấy lại tinh thần, vội vàng quay đầu đi nhìn Mộ Dung Thiên, mỉm cười nói: “Bây giờ nguy hiểm còn chưa có đến sao? Hãy nhanh nói cho chúng con sẽ phát sinh ra nguy hiểm gì đi, nếu không, chúng con có thể không có thời gian chuẩn bị nữa.”

“Tên láu cá.” Mộ Dung Thiên mắng nhẹ, lắc đầu nói: “Các tiền bối đã từng dự đoán, mà ghi lại trong ‘Thanh tâm cảnh kỳ lục’, trong một trăm năm gần đây nhất nơi này sẽ xuất hiện một tên đại ma đầu thuộc tính thổ, lực lượng của nó siêu cường, không người nào có thể khống chế nó. Sự xuất hiện của nó sẽ mang đến một trường tai nạn trước đây chưa từng có cho nhân loại, đương nhiên, mới sinh ra nó cũng không cường hãn như vậy, chỉ là có thể khống chế một chút lực lượng của địa lý vị trí đặc thù, mà phiên thổ địa này của Thanh Tâm đạo quán chúng ta, chính là nơi thích hợp nhất cho nó trưởng thành. Khi ta còn nhỏ, các tiền bối đã biết điều này, cố gắng đem cái thạch động thần bí mang lực lượng đặc thù nọ phong ấn lại, tưởng rằng như vậy có thể ngăn trở ma đầu xuất sanh. Nhưng không có nghĩ đến, các tiền bối từ sau khi phong bế cái thạch động nọ, năm thứ hai thì vô duyên vô cớ chết đi, ta cho rằng điều này cùng với ma đầu đó có liên quan.”

Trần Nhược Tư hỏi: “Điều này sao có thể, tại sao trước đây con chưa từng nghe người nói qua nhỉ?”

Mộ Dung Thiên nói: “Việc này cũng chỉ là phán đoán của ta, về sự xuất hiện của ma đầu, cũng chỉ vài ngày trước đây ta mới biết mà thôi. Trước khi ta tiếp nhận chức vụ trưởng môn, căn bản là không có tư cách xem cuốn ‘Thanh tâm cảnh kỳ lục’ đó, mà trưởng môn cũng không đem sự việc này nói cho ta biết, người chỉ đem sự việc này chôn sâu tận đáy lòng, chính mình yên lặng thừa nhận áp lực cực lớn này.”

Trần Nhược Tư nói: “Con cảm thấy các trưởng môn đời trước của đạo quán thật là ngu ngốc, vì sao lại một mình chịu đựng áp lực chứ, bọn họ đem sự việc này nói ra, tất cả mọi người cùng một chỗ thương lượng, có lẽ sớm chút đã tìm được biện pháp giải quyết cái ma đầu kia rồi.”

“Tiểu tử, ngươi đem chuyện này nghĩ quá đơn giản rồi.” Mộ Dung Thiên cười nói: “Ngươi cho rằng bọn họ chưa từng nghĩ đến điều này sao? Nếu như bọn họ một khi đem sự việc này truyền ra ngoài, đám đệ tử của Thanh Tâm đạo quán còn có tâm tình tu luyện sao? Có lẽ Thanh tâm đạo quán lập tức bởi vì điều đó mà đóng cửa cho xong rồi. Nếu không có rất nhiều người tu hành của Thanh tâm đạo quán như vậy, mỗi năm tập pháp tụng kinh, trở ngại ma đầu đó trưởng thành, sợ rằng ma đầu đó sớm đã xuất sanh rồi.”

“Vậy người như thế nào biết được ma đầu đó sẽ xuất sanh vào tối nay ?” Tử Diệp hỏi.

“Cảm giác, cảm giác và dự đoán.” Mộ Dung Thiên trả lời, cúi thấp đầu xuống, lâm vào trầm tư.

201. Huyền Diệu Bố Cục.

Thật lâu sau, Trần Nhược Tư mở miệng phá vỡ hào khí nặng nề, nói: “Chúng ta không nên bị ma đầu còn chưa xuất sanh dọa sợ có được hay không, nói không chừng ma đầu đó cũng không lợi hại như trong tưởng tượng của chúng ta đâu, có lẽ nó chỉ là một cái rất bình thường yêu vật mà thôi.”

Tử Diệp phụ họa với Trần Nhược Tư, nói: “Đúng vậy, Mộ Dung trưởng môn, có lẽ thật giống như là lời nói của Trần Nhược Tư, còn những gì được ghi trong Thanh tâm cảnh kỳ lục của các ngài bất quá chỉ là thói phong năng lực của ma đầu cũng không chừng.”

“Chỉ mong là vậy, chúng ta bây giờ bắt đầu chuẩn bị thôi.” Mộ Dung Thiên mỉm cười nói: “Ta phân phối nhiệm vụ một chút, Tư nhi năng lực của con kém nhất, con phụ trách giám sát dị động của các bức khắc các loại thú trong không chế thất và trên kính quan sát, ta và Tử Diệp cô nương bây giờ bắt đầu nghỉ ngơi bảo trì thể lực, để chút nữa có đủ lực lượng đến ứng phó với cái ma đầu kia.”

“Cái gì, mọi người nghỉ ngơi, để một mình con giám sát, điều này cũng quá bất công đi.” Trần Nhược Tư trong lòng kêu lên, trên mặt cũng lộ ra một chút thần sắc không hài lòng.

Tử Điệp liếc mắt nhìn Trần Nhược Tư, mỉm cười, hướng hân nháy mắt, ý bảo: “Ai bảo người năng lực kém cỏi, không có biện pháp a, người chấp nhận số mạng đi.”

Mộ Dung Thiên không thèm để ý tới hân, hướng Tử Điệp nói: “Cô ngồi bên cạnh quả cầu kia, ta ngồi bên này, một khi có dị động, chúng ta cũng kịp thời ra tay, thôi động lực lượng của pháp khí, lấy tốc độ nhanh nhất và thời gian ngắn nhất cấp cho ma đầu vừa mới xuất sanh một kích chí mạng, mấu chốt của thành bại là nằm ở trong một kích này, cô hiểu rõ không?”

Tử Điệp gật đầu, dựa theo chỉ điểm của Mộ Dung Thiên, ngồi xuống một bên quả cầu trong không chế thất, tiếp vào trạng thái điều tức nghỉ ngơi.

Mộ Dung Thiên cũng ngồi xuống ở bên còn lại, quay đầu nhìn Trần Nhược Tư nói: “Tư nhi, con cần phải quan sát cẩn thận nhé, một khi có phát hiện gì, lập tức niệm hoán thần chú đánh thức chúng ta.” Nói xong, không đợi Trần Nhược Tư đáp lại, liền tiến vào nghỉ ngơi trạng thái.

Trần Nhược Tư một người nhắm chán hết nhìn trái rồi nhìn phải, một hồi ngẩn long tượng, một lát lại ngẩn kim phượng....dù thế nào hân vẫn cảm thấy nhàm chán không chịu nổi, trong lòng cảm thấy đặc biệt ảm ức, mà khi hân quan sát trên kính thì chỉ nhìn thấy vài khối đá sứt mẻ nằm đó.

Trần Nhược Tư quệt miệng, trong lòng thầm nhủ: “Hừ, điều này gọi là gì đây, các người đều nghỉ ngơi, để cho một mình ta buồn chán nhìn đám đồ vật chết tiệt động không thể động, không thể nói chuyện, muốn để ta buồn chết sao?”

Theo thời gian trôi qua, Trần Nhược Tư càng lúc càng cảm thấy nhàm chán, càng lúc càng cảm thấy mất kiên nhẫn, hân đưa ánh mắt chuyển qua thân người Tử Điệp, ngẩn nằng, trong đầu hân bất giác mọc lên ảo tưởng mình cùng Mộ Dung Tuyết và Linh Cơ ở cùng một chỗ, đột nhiên, khuôn mặt khốc lóc của Lâm Hân Ngọc không biết từ đâu xông vào trong ảo cảnh của hân, dọa hân nhảy dựng lên, lắc lắc đầu, mới thanh tỉnh trở lại, cũng mới nhớ ra bản thân đang bị vây trong hoàn cảnh nguy hiểm. Hân muốn đem Tử Điệp đánh thức dậy, cùng mình nói chuyện phím, nhưng hân lại lo lắng, sư phụ sẽ trách mắng hân, hân bất đắc dĩ thở dài, ánh mắt rời khỏi người Tử Điệp, chuyển qua quan sát kính.

Ánh mắt của Trần Nhược Tư vừa mới tiếp xúc với mặt kính, trong lòng bất giác hít sâu một ngụm lương khí, hoảng sợ nói: “Đây là cái đồ vật gì? Giống người lại vừa giống quỷ, hơn nữa toàn thân đỏ hồng, hình dáng giống như là mới từ địa ngục đi lên, toàn thân máu không ngừng rơi xuống, thật khủng bố đáng sợ! Không xong, đây không phải là ma đầu vừa mới xuất sanh sao? Sư phụ không phải nói là thổ tính sao? Tại sao toàn thân lại là hỏa diễm thiêu đốt nhỉ? Chẳng lẽ không phải, trước hết nhìn biến hóa của nó rồi tính tiếp.”

Quái dị hình thể màu đỏ trên mặt kính đang không ngừng vặn vẹo biến hóa, một hồi biến thành dong nham, một hồi biến thành quái thú thân thể, một hồi thì biến thành hình người....

Theo thời gian chậm rãi trôi qua, quái dị hình thể trên mặt kính từ từ định hình thành hình người, ngọn lửa đỏ quanh thân dường như bị nhân thể đó hấp thu vào trong cơ thể, chậm rãi tiêu thối, rất nhanh, một tên nam nhân toàn thân sắc da như màu đất xuất hiện trên mặt kính.

Nam nhân sắc da như đất vừa mới hình thành trên mặt kính, tám pho tượng tinh thể hình thú trên tám bức tường đồng thời phát ra hồng sắc quang mang. Trần Nhược Tư thấy vậy biết rằng nam tử xuất hiện trên mặt kính này chính là thổ tính ma đầu theo như lời của sư phụ, hân vội vàng niệm tụng hoán thần chú ngữ.

Chú ngữ niệm xong, Tử Điệp và Mộ Dung Thiên đồng thời mở mắt, một bộ dáng cực kỳ ăn ý, đồng thời vận khí phát công, huy động song chưởng, đem chân khí trong cơ thể truyền vào quả cầu trước mặt mình.

Quả cầu bị chân khí thôi động, trong nháy mắt phát ra kim sắc quang mang cực kỳ chói mắt, đem cả cái không chế thất chiếu sáng vàng rực rỡ. Theo đó, kim sắc quang mang chạy nhanh dọc theo các sợi kim loại, chạy đến bức tượng điêu khắc pha lê trên tám bức tường. Chỉ chớp lát, tám cái tượng pha lê hình thú cũng biến thành tượng lấp lánh kim sắc quang mang, vốn hồng sắc quang mang trên thân chúng nó cũng bị kim sắc quang mang cắn nuốt.

Trần Nhược Tư thấy một màn này, con mắt sáng ngời, trong lòng cảm thấy cực kỳ hưng phấn, bất giác kêu lên thành tiếng: “Điều này thật quá thần kỳ, huyền diệu rồi.”

Trần Nhược Tư vừa nói xong, đột nhiên hắn nghe được tiếng ‘long long’ vang lên, từ trên tám bức tường phát ra, trong lòng kinh ngạc: “Không xong, chẳng lẽ gian thạch thất này thừa nhận không nổi lực lượng cường đại như thế này mà sụp đổ sao.” Hắn chuẩn bị la lên, tám đầu thú được điêu khắc trên tám bức tường dường như sống lại, lúc lắc cái đầu đứng dậy, Trần Nhược Tư thấy vậy càng cảm thấy hoảng sợ, ngây ngốc đứng yên tại chỗ.

Vài phút sau, Trần Nhược Tư mới lấy lại tinh thần, hắn nhìn thấy tám bức tượng khắc hình thú đã biến thành thú thể sống sờ sờ, long tho liệt hỏa, hổ thú phác đằng, huyền quy thổ yên, ..., mỗi con giương nanh múa vuốt từ trên tường nhảy xuống, thẳng hướng trung tâm xông tới.

Trần Nhược Tư thấy vậy còn tưởng tám đầu thú muốn phát động công kích với mình, hắn vội vàng lùi lại phía sau vài bước, đang muốn huy chương nghênh đón con xông đến nhanh nhất trong số đó long phún liệt hỏa, bỗng nhiên, chỉ thấy trước mắt kim quang chợt lóe, hắn cảm thấy từng trận gió mát xẹt qua người hắn, tám đầu thú hắn vốn nhìn thấy cũng theo đó biến mất, kim sắc quang mang trong thạch thất cũng theo đó tán đi, chỉ có kim loại trên quả cầu ở giữa không chế thất nọ còn lấp lánh ánh sáng yếu ớt.

Trần Nhược Tư cảm thấy cực kỳ nghi hoặc và khó hiểu, ánh mắt trở lại trên mặt kính, hắn nhìn thấy tám đầu thú thân lấp lánh kim sắc quang mang, phân biệt từ tám cái phương hướng, thẳng hướng tên nam tử sắc da như đất ở giữa kính kia đánh tới.

Trần Nhược Tư không nháy mắt nhìn chằm chằm vào cảnh tượng trên mặt kính, trong lòng thầm nghĩ: “Đây là bố trí của ai nhỉ, thật sự là huyền diệu vô cùng, nếu ta có thể học được bố trí này, không chết lực lượng của quái thú càng mạnh, đem tên khốn kiếp nọ dẫn nhập vào trong, sau đó đem hắn giết chết, khả năng cứu thoát Mộng Tuyết không phải là gia tăng càng lớn sao? n, ta nhất định phải học loại bố cục xếp đặt này, có lẽ sư phụ biết như thế nào thiết kế, ta bây giờ lập tức đi hỏi người mới được.” Nghĩ đến đây, hắn không thêm để ý đến cảnh đánh đấu đang phát sinh trên mặt kính, hướng Mộ Dung Thiên hỏi: “Sư phụ, người có thể dạy con loại xảo diệu thiết kế bố cục lợi dụng lực lượng của thú nhân này không?”

Vừa nói xong, hắn quay đầu lại nhìn thấy Mộ Dung Thiên và Tử Điện vẫn đang truyền chân khí vào trong quả cầu nọ, hắn biết rằng bản thân muốn học cái đó xem như tạm thời bỏ qua, trong lòng bất giác cảm thấy có chút thất vọng.

Trần Nhược Tư bất đắc dĩ quay đầu đi, ánh mắt một lần nữa trở về trên mặt kính, hắn nhìn thấy tám đầu thú cách thổ nhân ở giữa chỉ khoảng một thước khoảng cách, trong lòng bất giác cảm thấy có chút khẩn trương. Hắn khẩn trương không phải bởi vì sợ mà bởi cảm thấy lo lắng. Trần Nhược Tư sau khi nảy sinh cảm giác lo lắng trong lòng, bất giác nổi giận mắng chính mình: “Khốn nạn, người như thế nào lại không lo lắng cho người bên mình, ngược lại lại đi lo lắng cho địch nhân đây, người có phải là người không đây? Người cũng biết, sư phụ bọn họ bây giờ đang bị vây vào thời khắc vô cùng quan trọng mà.”

“Oanh long” một tiếng nổ lớn, phảng phất nổ bên tai Trần Nhược Tư, trong nháy mắt tai của hắn mất đi thính giác. Hắn nhìn thấy tám đầu thú trên mặt kính cùng thổ nhân va chạm nhau, hắn biết tiếng nổ này là do bọn chúng va chạm mà phát ra. Nhất thời, thú và thổ nhân đều biến mất trên mặt kính, chỉ còn lại lũ lũ kim sắc quang mang, lấy trung tâm mặt kính làm trung tâm, nổ bắn ra bốn phía.

202. Ma Đầu Chi Uy.

Đột nhiên, hai đạo ánh sáng cực nhỏ màu đất từ trên quả cầu ở giữa không chế thất bắn ra, phân biệt hướng Tử Điện và Mộ Dung Thiên bay đến.

Trần Nhược Tư thấy vậy biết rằng tình huống không ổn, hắn vội vàng huy chương lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đánh về phía quả cầu. Khi tia sáng màu đất cách Tử Điện và Mộ Dung Thiên chỉ còn khoảng một thước nữa thì chương lực của Trần Nhược Tư cũng đánh tới quả cầu. ‘Phanh’ một tiếng nổ vang lên, quả cầu bị đánh trúng nát bấy, đất bụi nhất thời bay lên, trong nháy mắt lan tràn cả không chế thất.

Đất bụi tan đi, cả không chế thất hoàn toàn thay đổi, trên mặt đất tầng tầng tro bụi, trên tám bức tường cũng bị che kín với một tầng bụi đất. Tử Diệp và Mộ Dung Thiên ngồi ở trung gian giống như hai pho tượng được nặn bằng đất, đầu mặt quần áo một màu xám tro.

Trần Nhược Tư không để ý đến bộ dạng của mình, mở miệng gọi: “Sư phụ, Tử Diệp tỷ tỷ các người không việc gì chứ, nhanh, chúng ta nhanh rời khỏi nơi này, con cảm thấy nơi này sắp sụp xuống rồi.”

Tử Diệp và Mộ Dung Thiên nghe được tiếng gọi của Trần Nhược Tư mới tỉnh táo trở lại, Mộ Dung Thiên trả lời: “Tiểu tử, cảm ơn một chưởng vừa rồi của ngươi, nếu không hai người chúng ta sợ rằng đã mất mạng rồi. Xem uy lực của một chưởng vừa rồi của ngươi, có thể đoán ra được năng lực của ngươi không hề kém cỏi, ta thật sự là vẫn còn đánh giá thấp năng lực của ngươi rồi. Tiểu tử, thật sự là người sao, mới có nửa năm không gặp, tiến bộ thật không nhỏ a.”

Trần Nhược Tư cười đắc ý, giật giật lông mày, trong lòng cười thầm: “Ta ngất, đó cũng gọi là tiến bộ sao, nhưng ta cảm thấy ta dường như một điểm tiếng bộ cũng không có. Vừa rồi bất quá chỉ xuất ra hai thành lực lượng mà thôi, nếu là dùng toàn lực, người nhất định sẽ cảm thấy càng thêm kinh ngạc.” Nghĩ xong, tươi cười nịnh nọt: “Đây koong phải là sư phụ dạy dỗ có phương pháp sao, nếu không con làm sao có thể tiến bộ lớn vậy được.”

Tử Diệp nói: “Chúng ta mau rời khỏi đây, nơi này không phải là nơi để nói chuyện.”

Tử Diệp vừa dứt lời, ‘oanh long’ một tiếng nổ lớn vang lên, tai của bọn họ đều bị âm thanh này làm mất đi thính giác, mặt đất bắt đầu kịch liệt chấn động, nếu không phải mấy người Trần Nhược Tư tốc độ phản ứng nhanh, tay nắm tay, vận công bay lên, sợ rằng đã bị chấn động này làm ngã nhào rồi.

Tai của bọn họ vừa mới khôi phục lại thính giác, vài tiếng nổ lớn một lần nữa lại truyền vào trong tai họ, cũng vào lúc này, tám đạo quang mang màu xám phá tường mà vào, quang mang mang theo đất bụi và đá vỡ đánh về phía ba người Trần Nhược Tư.

Trần Nhược Tư thấy vậy, vô cùng kinh ngạc, trong lòng thầm nghĩ: “Lực lượng của tên thổ quái vật này cũng quá mạnh mẽ đáng sợ đi, ngay cả tám đầu tiên thú cùng nó va chạm cũng không tổn thương đến một cọng lông của nó, mà lúc này còn có lực lượng mạnh mẽ như vậy đến công kích chúng ta, thật sự là quá đáng sợ rồi. Cũng không biết lực lượng của tên thổ quái vật này là như thế nào, nếu ta có thể đem lực lượng của nó thu lấy để sử dụng, chiến thắng tên khốn nạn kia có lẽ không phải là chuyện khó khăn.”

Suy nghĩ của Trần Nhược Tư vận chuyển nhanh chóng, trong lòng không chút sợ hãi, mà ngược lại cảm thấy vô cùng vui vẻ, ánh mắt nhìn chăm chăm vào quang mang trước mắt đang từ từ đến gần ba người, kỳ thật hẳn không nhìn thấy quang mang, hẳn dường như thông qua cảm giác của mình, cảm ứng được bọn họ đã đi đến chỗ nào rồi.

Trần Nhược Tư trong lòng vui sướng kêu lên: “Chẳng lẽ cao thủ đều là như thế này, không cần dùng mắt, chỉ bằng cảm giác là có thể biết được nhanh chậm tốc độ lực lượng, lực công kích lớn hay nhỏ sao? Loại cảm giác này đến thật đúng lúc.” Sau khi có loại kỳ diệu cảm giác này, hẳn có thể kịp thời nắm được lực lượng vị trí chuẩn xác của địch nhân, nhưng lúc này hẳn cảm giác được Mộ Dung Thiên và Tử Diệp dường như mất đi ý thức, trở nên chậm chạp, trong lòng hẳn cảm thấy có chút không ổn. Hắn vươn hai tay đồng thời dùng sức, đem Tử Diệp và Mộ Dung Thiên ném lên phía trên, va vào đỉnh không chế thất.

Trần Nhược Tư ném bọn họ ra ngoài, mặc dù sẽ khiến cho bọn họ va vào đỉnh phòng, thậm chí rất có thể vì vậy mà bị thương, nhưng hẳn cho rằng chỉ có như vậy mới có thể làm cho bọn họ thoát khỏi tám đạo quang mang màu xám tro hung hãn muốn lấy tính mạng người ta kia.

Trong nháy mắt, Tử Diệp và Mộ Dung Thiên bị Trần Nhược Tư dùng một cỗ lực lượng mạnh mẽ ném ra ngoài, phá tan lớp ngói của nóc nhà, hướng không trung bay đi.

Tử Diệp và Mộ Dung Thiên bị gạch nói đánh vào người, làm cho tỉnh táo trở lại, sau khi ở trong không trung lộn nhào vài vòng, không chế thân hình, ổn định ở nguyên chỗ.

‘Oanh’ lại một tiếng nổ nữa truyền đến tai bọn họ, bọn họ nhìn về nơi phát ra tiếng nổ, nhìn thấy trên bầu trời của không chế thất, đá vụn như khối đen cuộn cuộn bắn lên, trong đó còn xen lẫn từng tia kim sắc quang mang.

Tử Diệp thấy vậy, bất giác hoảng sợ kêu lên: “Trần Nhược Tư, Trần Nhược Tư còn ở trong đó, chuyện này là sao vậy, chúng ta làm thế nào lại xuất hiện ở đây nhỉ? Hắn tại sao còn không có xuất hiện nhỉ?”

Mộ Dung Thiên tựa hồ như hiểu ra điều gì đó, nước mắt tuôn rơi, trong lòng đau đớn: “Tiểu tử ngốc, người tại sao lại ngu ngốc như vậy, cứu được chúng ta nhưng lại hi sinh tính mạng của mình.”

Ngay khi Mộ Dung Thiên và Tử Diệp hai người tưởng rằng Trần Nhược Tư đã chết, còn bị vây trong trạng thái cực độ bị thương và sưng sờ, một giọng nói trầm đục giống như là mấy người nói cùng một lúc vang lên hỗn loạn, truyền vào trong tai bọn họ: “Ha ha ha, thú vị, ta vừa mới xuất sinh liền gặp được trò chơi thú vị như vậy. Mấy tên nhân loại các người cùng ta đối nghịch, có thể mang đến cho các người lợi ích gì đây, ta thấy một chút điểm lợi ích cũng không có, chỉ có tử vong mới là quy chúc tốt nhất cho các người. Chịu chết đi!”

Thanh âm này vô cùng lớn, chấn động khiến cho da đầu họ tê dại, màng nhĩ như bị xé rách. Thanh âm vừa dứt, từ dưới đất thoát ra một bàn tay đen cực lớn, hướng vẫy đứng ở không trung Tử Diệp và Mộ Dung Thiên chớp tới.

“Chạy mau! Tên ma đầu này không có cách nào rời khỏi mặt đất, đạt đến độ cao nhất định hắn sẽ không có cách nào công kích được chúng ta.” Mộ Dung Thiên quát to, cấp tốc hướng càng cao không trung bay lên.

Tử Diệp chần chờ trong chốc lát, mới chuyển người bay lên. Ngay lập tức, nàng phát hiện trước mắt vài căn hắc ảnh cực lớn ngăn trở, thẳng từ dưới đất kéo dài lên. Nàng biết, cái này khả năng là ngón tay của cự đại hắc thủ của đại ma đầu họ, trong lòng bất giác hoảng sợ, muốn tăng tốc, nhưng nàng lại hiện ra có chút lực bất tòng tâm.

Rất nhanh, mấy cây cột đen lớn che khuất tầm mắt của nàng, bầu trời phía trên cũng bị ngón tay to lớn của ma đầu vươn ra che kín, trong nháy mắt rơi vào bóng tối. Trong lòng nàng bất giác hoảng sợ hô lên: “Xong rồi, không nghĩ đến lần đầu tiên gặp gỡ sau khi ta hoàn toàn khôi phục thương thế lại bị ma đầu bóp chết. Như thế này cũng tốt, có thể cùng hắn một đường, dọc đường đi cũng có người chăm sóc, ta cũng không ân hận.”

Mộ Dung Thiên phát giác Tử Diệp bay lên, độ cao vừa đạt đến độ cao của ngón tay của ma đầu, lão nhìn thấy Tử Diệp bị ma đầu bóp chặt trong lòng bàn tay, trong lòng cảm thấy một trận khó chịu, kêu lên thống khổ: “Ông trời, điều này là tại sao? Vì sao lại để cho một cái lão đầu có thể an toàn thoát đi mà lựa chọn hi sinh lại là tính mạng của hai người trẻ tuổi đây? Ta tình nguyện mất mạng là ta, còn sống là bọn chúng.

Không được, ta phải ngăn cản bàn tay của ma đầu kia, trước khi nó hoàn toàn siết chặt, cứu Tử Diệp cô nương ra.” Nghĩ đến đây, lão vận khí ngưng tụ lực lượng lớn nhất, huy chương hướng bàn tay to lớn của ma đầu đang từ từ biến nhỏ nắm chặt lại, công kích tới.

Mặc dù lão biết làm như vậy chẳng khác nào lấy trứng chọi đá, nhưng lão cho rằng, đó cũng là cơ hội duy nhất cứu được Tử Diệp, cho dù phải trả giá bằng tánh mạng của mình lão cũng không tiếc.

Thân hình của Mộ Dung Thiên như mũi tên bắn thẳng về phía cự thủ của ma đầu. Mà cự thủ của ma đầu đang nhanh chóng nắm chặt, sinh mệnh của Tử Diệp cũng bị uy hiếp nguyên trọng.

Ở trong tình trạng khẩn cấp này, một tiếng nổ thật lớn phát ra từ bên dưới của cự thủ. Mộ Dung Thiên không biết là đã xảy ra chuyện gì, thân hình lão vội vàng ngừng lại, cẩn thận quan sát, nhìn thấy cự thủ đang từ từ mở ra, một cái nhân ảnh từ khe hở do cự thủ mở ra, bay ra. Phía dưới của cự thủ, đá vụn, đất bụi như khói đen cuộn cuộn bắn ra bốn phía, tạo nên tầng tầng sóng lớn đất đá bụi, đem cánh vật trên mặt đất cuốn nuốt trong nháy mắt. Đá lớn va đập vào từng khối đá trên núi phát ra những tiếng ‘long long’ không dứt bên tai.

203. Kinh Hiện Kỳ Tích.

Mộ Dung Thiên vội vàng hướng Tử Diệp vừa thoát chết hét lên: “Nhanh, chúng ta nhanh rời khỏi nơi này.”

Tử Diệp không trả lời Mộ Dung Thiên, chỉ đứng yên tại chỗ nhìn biển lửa trên mặt đất, nước mắt lặng lẽ tuôn rơi, trong lòng nức nở: “Tại sao, tại sao không cho ta cơ hội cùng chết với hắn, không được, ta không

thể bỏ rơi hẳn được, ta phải đi cứu hẳn, ta muốn cùng hẳn chết chung một chỗ.” Nàng gạt nước mắt, một lần nữa bay xuống, xông vào trong biển lửa.

Mộ Dung Thiên thấy thế, cảm thấy vô cùng kinh ngạc, nhất thời sửng sốt, khi tỉnh táo lại, vội vàng bay tới ngăn cản, muốn đem Tử Diệp giữ chặt. Nhưng tốc độ của lão chỉ có thể xa xa đuổi theo Tử Diệp, căn bản là không có cách nào vượt qua nàng, trong lòng cảm thấy thống khổ cực điểm, lớn tiếng quát: “Tử Diệp cô nương, cô sao phải khổ như vậy? Mau quay trở lại, cô muốn nó ở dưới hoàng tuyền không thể nhắm mắt sao?”

Tiếng quát của Mộ Dung Thiên dường như có tác dụng, Tử Diệp tâm tình hòa hoãn lại, tốc độ phi hành chậm lại. Mà lúc này, khoảng cách của Tử Diệp với vị trí ngọn lửa có thể lan đến cũng chỉ khoảng vài thước. Mộ Dung Thiên nhân cơ hội này đuổi đến, nắm lấy nàng, ném lên cao. Ngay khi Mộ Dung Thiên ném nàng lên một khắc, một cỗ năng lượng nóng cháy xông đến bao trụ toàn thân lão, lão cảm thấy dường như tất cả nước trong cơ thể mình, trong nháy mắt bị bốc hơi hoàn toàn.

Mộ Dung Thiên mang theo Tử Diệp rời khỏi khu vực nhiệt lượng có thể lan đến, dừng trên cao không trung, gạt đi mồ hôi trên trán, nói: “Tên nha đầu nhà ngươi sao ngu ngốc như vậy? Tại sao lại không nghĩ ra, nếu ngươi oan uổng mất đi tính mạng, như vậy không phải là đã uống phải đi sự hi sinh của nó sao?”

Tử Diệp ngây ngốc nhìn chằm chằm biển lửa, nước mắt từng giọt không ngừng rơi xuống, đôi môi mấp máy lí nhí nói: “Trong lòng ta khó chịu, không cách nào thừa nhận đã kích hẳn đã rời bỏ ta.”

Mộ Dung Thiên đang muốn nói tiếp, đột nhiên, ở một chỗ trong biển lửa trên mặt đất, phát ra vô số tia kim sắc quang mang. Mộ Dung Thiên thấy vậy, vội vàng quát: “Nhanh, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi nơi này, cô xem trong biển lửa kia, xuất hiện dị trạng rồi, nhất định là ma đầu lại muốn phát uy rồi.”

Tử Diệp không biết bởi vì là thương tâm quá độ hay bởi không muốn tiếp nhận sự thật Trần Nhược Tư đã rời bỏ mình, giọng nói mang theo có chút mơ hồ, nói: “Không, đó không phải là lực lượng của ma đầu, lực lượng của ma đầu không thể phát ra kim sắc quang mang. Ta cảm thấy đó là lực lượng của thần, nhất định là thần tới trợ giúp chúng ta rồi.”

Mộ Dung Thiên bắt đầu dĩ lắc đầu, thời dài, trong lòng thầm nghĩ: “Thật không nghĩ đến nha đầu này lại đối với nó tình cảm sâu đậm như vậy, ài, xem ra cô ta đời này khó thoát khỏi bóng ma của một chữ tình rồi. Mặc kệ thế nào, bây giờ phải mang cô ta rời đi mới tốt. Vạn nhất ma đầu kia hồi phục xong, một lần nữa đánh tới, chúng ta thật sự không còn cách nào thoát thân nữa, chỉ đành đợi chết mà thôi.” Nghĩ đến đây, lão không chút chần chờ, đưa tay bắt lấy cánh tay của Tử Diệp, lập tức hướng phía xa bay đi.

Mộ Dung Thiên kéo Tử Diệp đi còn chưa được bao xa, bọn họ liền nghe được trên mặt đất phát ra tiếng nổ mạnh, hai người đồng thời cúi đầu, nhìn thấy một quả cầu lấp lánh vạn tượng kim sắc quang mang, bay lên khỏi biển lửa, bay thẳng vào trong không trung. Trên quả cầu phát ra vạn tượng kim sắc quang mang, trong nháy mắt đem không trung chiếu thành một mảng vàng rực, ngay cả đám mây trắng trên trời cũng bị chiếu thành kim hoàng sắc.

Tử Diệp và Mộ Dung Thiên thấy vậy, đồng thời sửng sốt đứng đó, nhìn chằm chằm không chớp mắt cảnh tượng khiến cho người ta không dám tin tưởng.

Theo thời gian trôi qua, kim sắc quang mang từ từ biến mất, giữa quả cầu xuất hiện một người giống như được đúc bằng vàng, lơ lửng trong không trung. Biển lửa trên mặt đất, trong một khắc kim sắc quang mang biến mất, tất cả đều lui tất. khôi phục trở lại bình thường, lộ ra diện mục thực núi đá, chỉ là, đỉnh núi xanh tốt ban đầu giờ đã biến thành núi đá trọc lóc.

Trên một đỉnh núi cao nhất của núi đá, đứng thẳng một người toàn thân da như màu đất, mắt phát ra ô quang, nhìn trông vô cùng khủng bố, con mắt nhìn chằm chằm vào người toàn thân lấp lánh kim sắc quang mang trên không trung.

Mộ Dung Thiên ở phía xa xa nhìn thấy đồng thời xuất hiện ở trên không trung và dưới mặt đất hai tên quái nhân, kinh hô: “Trời ơi, như thế nào lại xuất hiện hai tên quái nhân chứ? Tên ở trên mặt đất hẳn là ma đầu không sai, mà tên ở trong không trung lại là ai đây, chẳng lẽ đồng thời xuất hiện hai tên ma đầu, chẳng trách được ngay cả tám đầu tiên thú hợp lực cũng vô pháp chiến thắng bọn họ, xem ra tràng tại nạn của thế gian là khó tránh thoát rồi.”

Thổ diện nhân đứng trên đỉnh núi, ngược nhìn người trên không trung hét lớn: “Tiểu tử ngươi là ai, lại có bản lĩnh như vậy, thoát khỏi khống chế của ta, ta thấy tư chất của ngươi không tồi, chúng ta đàm điều kiện thế nào?”

“Ha ha, khúc gỗ mục, đừng nằm mộng nữa, giữa chúng ta chẳng có chuyện gì để nói cả, chỉ có điều, lực lượng của ngươi đối với ta mà nói còn có tác dụng rất lớn. Quên đi, ngươi bây giờ căn bản không biết chính mình là ai, cùng ngươi nói cũng là lãng phí thời gian. Đợi sau khi ta tìm được cái ma nhãn khống chế ngươi rồi, ta sẽ trở lại tìm ngươi.” Người lấp lánh kim sắc quang mang trên không trung nói.

Tử Diệp sau khi nghe được giọng nói của người lấp lánh kim quang, không dám tin tưởng nói: “Giọng nói này, ngày nghe giọng nói này có quen thuộc không, như thế nào có thể, chẳng lẽ là ta nghe nhầm rồi, làm sao có thể là giọng nói của hắn chứ?”

Mộ Dung Thiên ngẩn người, nói: “Tư nhi, đây đích xác là giọng nói của Tư nhi, chẳng lẽ nó hấp thu năng lượng của ma đầu, biến thành một tên ma đầu khác sao. Không, điều này không thể nào, tuyệt đối không có khả năng.”

Thổ diện nhân trên đỉnh núi cực kỳ phần nộ nói: “Tiểu tử, ta cũng không biết tại sao lực lượng của ta không cách nào tổn thương đến ngươi, nhưng ngươi tốt nhất tránh xa ta ra một chút, một khi ta biết được nguyên nhân bên trong, ta nhất định sẽ đem ngươi băm thành vạn đoạn. Cút, cút ngay.”

Người phát ra kim quang ở trong không trung cười nói: “Ha ha ha, đợi sau khi ngươi biết được chuyện gì xảy ra thì đã không còn cơ hội nữa rồi, bởi vì lực lượng của ngươi đã trở thành một bộ phận của ta. Chỉ có điều, ta khuyên ngươi tốt nhất nên thành thật ở trong ổ của ngươi, không nên đi ra ngoài, nếu không, một lần nữa khiến ngươi thụ trọng thương. Tư vị đứt tay vừa rồi, không dễ chịu nhỉ.”

Thổ diện nhân trên đỉnh núi nói: “Hỗn tiểu tử, ta bây giờ không cùng ngươi đòi co, ngươi chờ coi, ta nhất định khiến cho ngươi biết được sự lợi hại của ta.” Nói xong, hắn đập mạnh một cước, ngọn núi phát ra vài tiếng ‘long long’, theo đó, thổ diện nhân như làn khói xanh nhập vào trong lòng núi.

Người toàn thân lấp lánh kim quang ở trong không trung nhìn thấy thổ diện nhân đi rồi, hắn cười khế, hạ xuống cánh tay vàng của mình, theo đó, kim sắc quang mang trên người hắn toàn bộ đều biến mất, lộ ra khuôn mặt vốn có.

Tử Diệp và Mộ Dung Thiên nhìn thấy rõ khuôn mặt của người đó, trong lòng kích động, thật không dám tin bản thân mình đang ở hiện thực hay vẫn còn trong ảo giác. Nguyên lai, người toàn thân lấp lánh kim quang vừa rồi, không phải ai khác chính là Trần Nhược Tư, điều này cũng khó trách Tử Diệp bọn họ cảm thấy kinh ngạc.

Trần Nhược Tư chuyển bước, thân hình giống như một đạo quang ảnh, nháy mắt xuất hiện trước mặt hai người Tử Diệp và Mộ Dung Thiên, mỉm cười nói: “Sư phụ, Tử Diệp tỷ tỷ, các người không có việc gì chứ, nhân lúc khúc gỗ kia còn phải tu dưỡng công phu, chúng ta rời khỏi đây thôi. Mặc dù hắn không cách nào thương hại đến con, nhưng đối với mọi người vẫn là chuyện rất nhẹ nhàng. Nói thật lòng, có thể cứu được mọi người, hoàn toàn là nhờ vào may mắn.”

Mộ Dung Thiên đưa tay vuốt ve khuôn mặt của Trần Nhược Tư, cẩn thận đánh giá hắn, mở miệng nói: “Ngươi là Tư nhi, thật sự là Tư nhi sao? Ta không phải là đang nằm mơ đấy chứ?”

Trần Nhược Tư mỉm cười mang theo giọng điệu bông đùa nói: “Sư phụ, con đang sống sờ sờ đứng trước mặt người này, ngươi còn không tin là thật sao, như thế nào người mới tin là thật đấy, hay là con đánh người một chưởng thử xem người có cảm giác hay không nhé.” Vừa nói vừa đưa tay hướng khuôn mặt Mộ Dung Thiên đánh tới.

Tử Diệp vội vàng giữ lấy tay của Trần Nhược Tư, nghiêm giọng nói: “Tiểu tử nhà ngươi thật dám đánh, đó là sư phụ ngươi, như thế nào có thể làm như vậy với sư phụ ngươi chứ.”

“Tử Diệp tỷ tỷ, tỷ hiểu lầm rồi, đệ như thế nào có thể đánh sư phụ đây.” Trần Nhược Tư mỉm cười, nhướn lông mày, nói: “Đệ mới vừa rồi chỉ là động tác giả thôi, chẳng lẽ tỷ không nhìn ra sao?”

Tử Diệp đương nhiên nhìn ra Trần Nhược Tư đưa tay ra chỉ là động tác giả, nhưng chỉ có điều nàng muốn nhân cơ hội đó mà cầm lấy tay hắn, để cho mình chân thật cảm nhận một chút sung sướng hắn ở bên cạnh

mình mà thôi.

204. Đôi Thác Dữ Phũ.

Phản ứng của Tử Diệp đích thật là khiến cho Trần Nhược Tư giật mình, sững sờ nhìn Tử Diệp chăm chú, trong lòng thầm nghĩ: “Phiền toái rồi, Tử Diệp tỷ tỷ chẳng lẽ thích mình rồi, điều này thật sự là phiền phức rồi. Mộng Tuyết vẫn còn đợi ta đến cứu, chuyện của Linh Cơ vẫn chưa được giải quyết, mà Lâm Hân Ngọc vì ta bây giờ người không biết đang ở phương nào, không biết là có bị nguy hiểm hay không, bây giờ lại thêm một cái Tử Diệp, ta phải làm sao đây?”

Mộ Dung Thiên trông thấy Trần Nhược Tư nhìn Tử Diệp chăm chú, lão bây giờ lại không tiện phát tác, cố ý háng giọng, nói: “Tư nhi, người làm sao vậy,”

“Không có, con chỉ đang nghĩ đến một số chuyện thôi.” Trần Nhược Tư cũng ý thức được mình thất thố, vội vàng quay đầu nhìn Mộ Dung Thiên chuyển chủ đề nói: “Đúng rồi sư phụ, người có biết ‘ma nhân’ này là nói về cái gì không? ‘Ma nhân’ là cái gì gì nhỉ? Lúc trước sau khi con bị lực lượng của thổ diện nhân thôn phệ, ở trong lực lượng của hắn nghe được có người ở bên tai nói, người đó nói chỉ cần con tìm được ‘ma nhân’ liền có thể đem thổ diện nhân thu phục.”

“‘Ma nhân’ ngay cả cái tên ta cũng chưa từng nghe nói qua.” Tử Diệp kinh ngạc nhìn Trần Nhược Tư nói: “Còn nữa, đệ nói lúc đệ ở trong lực lượng của thổ diện nhân còn có thể nghe được tiếng người nói chuyện, hơn nữa còn có thể tự do hành động, điều này thật sự là làm cho người ta không thể tin được.”

Mộ Dung Thiên nói: “Đúng vậy, ta sống đến bằng này tuổi rồi còn chưa từng nghe nói đến ‘ma nhân’, có lẽ lúc người ở trong lực lượng của thổ diện nhân sản sinh ra ảo giác rồi, nghe thấy thanh âm chẳng qua chỉ là hư ảo mà không phải là sự thật !”

Trần Nhược Tư nói: “Không, con thật sự là nghe được có người nói như vậy, hơn nữa lúc con ở trong lực lượng của thổ diện nhân, con rất tỉnh táo, ngoại trừ cảm giác có năng lượng cuộn cuộn không dứt dừng mãnh tràn vào trong cơ thể con ra, không có cảm giác được điều gì là không ổn thỏa cả. Mà năng lượng tràn vào trong cơ thể con khiến cho năng lượng của con trong nháy mắt tăng lên rất nhanh. Nếu không bởi vậy, con căn bản là vô pháp xông ra khỏi vòng vây của lực lượng thổ diện nhân.”

Tử Diệp trầm mặc, thầm nghĩ: “Long cô cô có trên vạn năm tu hành, nói không chừng người biết về chuyện này, sao ta không trở về long cung hỏi người nhỉ, có lẽ người biết chuyện tình liên quan đến ‘ma nhân’.” Nghĩ đến đây, mở miệng nói: “Tỷ mang đệ đến hỏi một người, có lẽ người này có thể biết được sự tình liên quan đến ‘ma nhân’, chỉ có điều, tỷ không biết được người ấy có bằng lòng gặp các người hay không.”

Trần Nhược Tư nói: “Người đó bằng lòng hay không bằng lòng gặp chúng ta cũng không sao cả, chỉ cần tỷ có thể gặp được người đó, từ trong miệng người đó hỏi được sự việc liên quan đến ‘ma nhân’, tỷ nói lại cho chúng ta, như vậy không phải là được sao?”

Tử Diệp nói: “n, đúng vậy, sao tỷ không nghĩ ra nhỉ, chỉ là, chỉ là sau khi tỷ trở về rồi, người đó vạn nhất không cho tỷ ra ngoài nữa, như vậy không phải là phiền toái rồi sao.”

Trần Nhược Tư bất đắc dĩ thở dài, nhíu mày, trêu đùa nói: “Nghe tỷ nói như vậy, người đó nhất định là một kẻ ngang ngược không hiểu lý lẽ rồi, vậy quên đi, tỷ không cần đi hỏi hắn nữa, nói không chừng một ngày nào đó kỳ tích xuất hiện, ở trong mộng tự nhiên sẽ biết được sự việc liên quan đến ‘ma nhân’ cũng nên.”

Mộ Dung Thiên cảm thấy đây là một cái cơ hội tốt khiến cho hai người bọn họ tách nhau ra, tránh cho sau này lằm lổ trở ngại cho con đường tu hành của hắn, vội nhìn Trần Nhược Tư nói: “Tiểu tử nhà ngươi nghĩ thật hay, chuyện gì tốt cũng để một mình ngươi hưởng hết. Ta thấy Tử Diệp cô nương trở về hỏi vẫn là tốt nhất, như vậy ít ra cũng còn có chút hi vọng, cho dù người đó không cho cô ra ngoài, cô cũng có thể nghĩ biện pháp khác đem sự việc liên quan đến ‘ma nhân’ truyền ra. Bằng không, chúng ta mò mẫm tìm kiếm, sợ rằng hơn nửa là tốn công vô ích.”

Tử Diệp liếc mắt nhìn Mộ Dung Thiên, cũng nghe ra được tầng ý tứ khác trong lời nói của lão, bất đắc dĩ mỉm cười, thầm nghĩ: “Ta đích thật là không nên cùng đệ ấy dây dưa một chỗ, như vậy đối với việc tu hành của đệ ấy sẽ cực kỳ bất lợi.” nghĩ xong, khẽ cười nhìn Trần Nhược Tư nói: “Sư phụ của đệ nói đúng, tỷ bây

giờ lập tức trở về, đợi sau khi hỏi được sự việc liên quan đến ‘ma nhân’ xong, tỷ cho dù không thể ra ngoài, cũng sẽ để cho người khác đến nói cho đệ sự việc liên quan đến ‘ma nhân’. Hai người bảo trọng, tỷ đi đây.” Nói xong, không quay đầu lại, tung người hướng hải vực phía nam cấp tốc bay đi.

Trần Nhược Tư ở trong nháy mắt Tử Điện quay đầu lại, mơ hồ nhìn thấy mắt nàng ngân ngấn nước mắt, trong lòng cảm thấy khó chịu và có chút không đành lòng, cảm giác chua xót trào lên trong tim.

Mộ Dung Thiên thấy hần như thế, trong lòng thầm than: “Lại một đôi nam nữ si tình, đúng là cửa tình khó qua, ta làm như vậy chẳng lẽ là sai rồi sao? Trước đây nếu người yêu của ta không chết đi, ta có thể tránh thoát bao vây của cửa tình này sao? Ta nghĩ ta hẳn là không thể, chỉ mong bọn họ có thể từ trong nỗi khổ tâm của ta tỉnh ngộ lại, siêu thoát tục sự, chân chính trưởng thành.”

Thân ảnh của Tử Điện đã biến mất ở phía xa xa chân trời, ánh mắt của Trần Nhược Tư thật lâu không muốn rời khỏi phương hướng Tử Điện đã biến mất, trong mắt toát ra một vẻ không nữ.

Mộ Dung Thiên khẽ thở dài, nói: “Đi thôi Tử nhi. Chúng ta một đường đi tìm các sư huynh của con, sau đó nghĩ biện pháp lựa chọn xây dựng lại Thanh Tâm đạo quán. Ta tin tưởng những đệ tử cũ của Thanh Tâm đạo quán sau khi biết được dụng tâm của ta, sẽ càng ủng hộ chúng ta xây dựng lại.”

Trần Nhược Tư không có trả lời, chỉ gật đầu, trong lòng thầm nghĩ: “Sự việc ‘ma nhân’ tiêu diệt tên thổ diện ma đầu đó chỉ có thể đợi tin tức của Tử Điện tỷ tỷ rồi. Trước hết tìm được đám sư huynh, mượn cơ hội xem ‘Tu Thần Phổ’, sau đó gia tăng tu luyện, đánh bại tên hồn đản kia cứu Mộng Tuyết trở về mới là nhiệm vụ khẩn cấp trước mắt. Đạo quán xây dựng lại hay không đó là trách nhiệm của sư phụ, ta chỉ có thể hỗ trợ một số việc nhỏ, có thể giúp được nhiều ít bao nhiêu tốt bấy nhiêu.”

Mộ Dung Thiên thấy hần trầm mặc không nói, còn tưởng rằng Trần Nhược Tư vẫn vì Tử Điện rời đi mà cảm thấy không vui, lão bất đắc dĩ thở dài, vỗ vỗ bả vai Trần Nhược Tư, lời nói thành khẩn, nói: “Tử nhi, không phải là sư phụ có ý la rầy con, con cũng biết, vì tình sở khổn là quấy nhiễu lớn nhất của người tu hành, nàng ta bây giờ rời đi đối với con mà nói là chưa chắc không phải là một chuyện tốt.”

Trần Nhược Tư cười, trong lòng thầm nghĩ: “Con nghĩ con cả đời này không cách nào thoát khỏi ràng buộc của chữ tình, nếu như người biết được ý nghĩ lúc này trong lòng con, có lẽ người đối với con sẽ cảm thấy thất vọng, thậm chí có thể đem con đuổi khỏi sư môn. Ài, sư phụ, xin người tha thứ, bởi vì theo con, tình so với tu hành càng quan trọng hơn.” Nghĩ đến đây, nhìn Mộ Dung Thiên nói: “Sư phụ, xin người tha thứ, là con không đúng, chúng ta đi thôi, đi tìm các vị sư huynh.” Lời xin lỗi của hần, trong đó ẩn chứa lời xin lỗi chân thành trong lòng hần, cũng vì trong lòng mình có ẩn sự dấu diếm sư phụ mà xin lỗi.

Mộ Dung Thiên mỉm cười, nói: “Nghĩ thông suốt được là tốt rồi, đi thôi. Tương lai của đạo quán phải dựa vào con rồi.” Nói xong, tung người bay lên.

Trần Nhược Tư nhìn bóng lưng của Mộ Dung Thiên, trong lòng bối rối: “Sư phụ đối với ta kỳ vọng nhiều như vậy, nhưng tất cả sự việc ta làm đều đi ngược với mong muốn của người, nếu người biết được những điều này, có lẽ sẽ bởi vậy mà tức chết? Vì cái gì sự việc lại phát triển đến bước này chứ?” Trần Nhược Tư khẽ thở dài, tung người bay lên đuổi theo.

Đám mây trên bầu trời bay nhẹ trong gió thay đổi hình dạng. Ánh sáng còn sót lại của buổi chiều, chiếu xuống lấp lánh trên mặt hồ, đám chim tự do tự tại, hót vang, trải rộng đôi cánh, con thì tung bay trên cao tận bầu trời, con thì lướt nhẹ trên mặt hồ, làm nổi lên trận trận nước bạc óng ánh.

Đó là khung cảnh bên cạnh Lệ hồ dưới chân núi Thanh Tâm đạo quán, ở bên cạnh Lệ hồ còn có mấy trăm đệ tử bởi vì nghĩ không ra mà quay trở lại Thanh Tâm đạo quán. Đập vào mắt bọn họ là mảnh đất thay của nơi trước đó đã từng là Thanh Tâm đạo quán, họ đã hiểu được nỗi khổ tâm của chủ môn Mộ Dung Thiên lúc trước khi ngoan tâm đuổi bọn họ rời khỏi đạo quán.

Một tên đạo sĩ cao tuổi đứng ở vị trí trước nhất trong đám người, hướng về phía đám đạo sĩ cao giọng hô: “Các vị huynh đệ, chúng ta trách nhầm chủ môn rồi, người bởi vì lo lắng cho an nguy của chúng ta mà ngoan tâm đem chúng ta đuổi khỏi đạo quán. Bây giờ, đạo quán của chúng ta bị ma đầu chiếm mất, chúng ta phải đồng tâm hiệp lực xông lên, đem tên ma đầu nọ tiêu diệt, cho dù không thể thành công, bởi vậy mà mất đi tánh mạng, chúng ta cũng sẽ vì đạo quán góp một phần lực lượng của mình mà cảm thấy vui mừng.”

Đám đạo sĩ nghe tên đạo sĩ đó nói xong, cơ hồ đồng thời giơ cao nắm tay, cùng chống lại địch nhân, chính nghĩ hô lên: “Giết ma đầu, vì đạo quán hiệu lực, chết không ân hận!” tiếng hô này, một tiếng cao hơn một tiếng, cơ hồ truyền khắp ngũ hồ tứ hải, núi non trùng điệp, cũng truyền vào tai Mộ Dung Thiên và Trần Nhược Tư đang phi hành qua những đám mây.

205. Vô Tư Dụng Tâm.

Người vừa mới đặt chân lên bậc thang, không biết tại sao bọn họ cảm thấy có cỗ lực lượng vô cùng nhập vào trong người bọn họ, còn không đợi cho bọn họ hiểu rõ chuyện này là như thế nào, bọn họ đã bị lực lượng nọ hút vào lòng đất, thân hình biến mất khỏi bậc thang.

Nhưng mà người chưa bước lên bậc thang nhìn thấy đồng bạn của mình vô duyên vô cớ biến mất, cũng không hề cảm thấy dị trạng gì, tiếp đó gần mười tên đạo sĩ sau khi bước lên bậc thang thì biến mất, đám đạo sĩ mới ý thức được không ổn, ngừng lại không tiến lên, trong lòng hoảng sợ, bị dọa sắc mặt trắng bạch, nhất thời không biết như thế nào mới tốt, ngây ngốc trong chốc lát, mới từ từ chậm rãi lùi về phía sau mấy chục bước.

Đột nhiên, một đạo bạch quang từ phía xa trên bầu trời hướng về phía này bay đến. Chỗ kinh ngạc của bạch quang đó là không lưu lại vết tích phi hành, nhìn vào giống như là bầu trời bị hai đạo bạch quang rạch ra một vết rách thật dài. Đám đạo sĩ thấy vậy, cho rằng là ma đầu hiện thân, bị dọa cho hoảng sợ không thôi, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nhưng cũng không tiếp tục lùi lại, mà nắm chắc trường kiếm trong tay, một bộ dạng như chết không sờn, nhìn chằm chằm vào đạo bạch quang trên không trung.

Bạch quang trong nháy mắt lao đến, một cỗ không khí đem mấy tên đạo sĩ gần bạch quang nhất chấn lùi về phía sau mười bước, mới định vững thân người. Đám đạo sĩ lúc này sắc mặt càng thêm khó coi, trước đó trắng bạch thiên thành xám xịt, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, thân thể khẽ run rẩy. Nếu không phải trước đây bọn họ thường tiến hành ý chí tu luyện, sợ rằng bây giờ bọn họ đã bị dọa cho hai chân mềm nhũn, ngã ngửa trên mặt đất rồi.

Bạch quang bay vào giữa đám đạo sĩ nhanh chóng biến mất, hiện ra thân hình của hai người. Đám đạo sĩ ở trong hoảng sợ, thầm nghĩ rốt cuộc cũng chết, liều mạng có lẽ còn có chút hi vọng, bọn họ không nhìn rõ là ai huy vũ trường kiếm, một bộ dạng liều mạng xông thẳng về phía hai người ở giữa.

Hai người mới vừa tới này không phải ai khác chính là Trần Nhược Tư và Mộ Dung Thiên, khi bọn họ nghe được tiếng hò hét của đám đạo sĩ, lo lắng họ gặp phải chuyện không may, bồng vào tốc độ nhanh nhất đuổi đến đây. Đường nhiên là Trần Nhược Tư mang theo Mộ Dung Thiên phi hành rồi. Bởi vậy biết được, năng lực của Trần Nhược Tư không biết so với trước lại tiến bộ hơn bao nhiêu.

Lần tiến bộ này của hắn có thể nói là khiến cho bản thân hắn cũng cảm thấy ngoài ý muốn và kinh ngạc, hắn không có nghĩ đến là công kích lực lượng của thổ diện nhân cùng với lực lượng của Vạn tượng cần khôn quấy trên tay hắn phát ra vốn cùng một gốc, căn bản là đối với hắn không tạo thành bất cứ thương tổn gì, ngược lại có thể vì hắn bổ sung năng lượng cho cơ thể. Bởi vì nhận được cực lớn lực lượng có ích trùng kích, thêm vào đó thân thể của hắn không phải là thân thể của phàm nhân, có thể đủ để thừa nhận áp lực trùng kích của năng lượng ngoại giới khiến cho năng lượng dự trữ trong thân thể hắn trong nháy mắt gia tăng gấp nhiều lần, đây có lẽ là nguyên nhân năng lực của hắn tiến bộ. Nếu không phải là hắn có quái dị đặc thù thể chất, sợ rằng cũng vô pháp thừa nhận, cũng đã bị lực lượng của thổ diện nhân đánh tan thành từng mảnh nhỏ, xuống thăm diêm vương rồi.

Trần Nhược Tư nhìn thấy các sư huynh đệ đồng môn dường như bị mê muội muốn công kích mình, trong lòng cảm thấy vô cùng nghi hoặc và kinh ngạc, thầm nghĩ: “Chẳng lẽ các sư huynh đệ bị thổ diện nhân khống chế mất đi lý trí rồi, không thể nào, tên thổ diện nhân đó còn không có cái loại bản lĩnh này.” Trong đầu hắn ý nghĩ nhanh chóng chuyển động, miệng hét lớn: “Các vị huynh đệ của đạo quán, các vị làm sao vậy, ta là Trần Nhược Tư đây!”

Đám đạo sĩ nghe được thanh âm quen thuộc mới từ trong mê hoảng tỉnh táo trở lại, ngừng lại cước bộ, cẩn thận quan sát hai người ở giữa.

“Là chuồng môn và sư đệ, thật tốt quá rồi.” Một tên đạo sĩ hưng phấn kêu lên.

Giọng nói của tên đạo sĩ nọ vừa dứt, đám đạo sĩ đều quỳ xuống đất, hướng Mộ Dung Thiên làm lễ quỳ bái, hô lên: “Chưởng môn, là người quyết đoán sáng suốt đã cứu vớt đám người chúng tôi, đại ân đại đức này của người chúng tôi sẽ khắc ghi trong lòng, suốt đời không quên. Ngài vĩnh viễn là chưởng môn tốt của chúng tôi, chúng tôi vĩnh viễn ủng hộ ngài, cùng chiến thắng khó khăn, đánh đuổi ma đầu, vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt, xây dựng lại Thanh Tâm đạo quán.”

Mộ Dung Thiên ánh mắt đảo khắp đám đệ tử đang quỳ dưới đất, trong lòng một trận xúc động, quên mất để cho mọi người đứng dậy.

Trần Nhược Tư thấy sư phụ không chút động tĩnh, vội đưa tay kéo góc áo của sư phụ, nhỏ giọng nói: “Sư phụ, lễ xong rồi, nên để cho bọn họ đứng dậy đi.”

Mộ Dung Thiên vội hướng đám đệ tử đang quỳ khoát khoát tay nói: “Các vị đều đứng cả lên đi, lúc này có thể nghe được những lời này của các vị, trong lòng ta cảm thấy vô cùng sung sướng, cũng rất xúc động. Các ơn tất cả mọi người tín nhiệm và ủng hộ ta, ta tin tưởng chúng ta nhất định có thể xây dựng lại Thanh Tâm đạo quán. Chỉ có điều, bây giờ còn không phải là lúc, đợi thời cơ thích hợp. Ta cho rằng các vị bây giờ vẫn là sớm rời khỏi nơi này, rời đi càng xa càng tốt. Bởi vì lực lượng của ma đầu nọ hiện tại qua cường đại, năng lực của nó từng giây từng phút không ngừng tăng trưởng. Theo năng lực của nó tăng trưởng, hắn có thể đến địa phương khác càng lúc càng xa, không chế diện tích thổ địa càng lúc càng lớn.”

Một tên đạo sĩ nói: “Chưởng môn, nó là cái quái vật gì vậy? Làm sao lại có lực lượng cường đại như vậy? Chiều theo phát triển này, cả mảnh trung thổ này không phải là rất nhanh sẽ bị nó khống chế sao?”

Mộ Dung Thiên nói: “Ta chỉ biết nó là một cái thổ tính quái vật, trước mắt nó chỉ có thể hoạt động trong phạm vi Thanh Tâm đạo quán quản hạt mà thôi, nguyên nhân là bởi vì phiến thổ địa này của Thanh Tâm đạo quán chúng ta là một mảnh có loại thổ địa linh lực, hơn nữa hắn lấy mất linh kính của chúng ta, nhờ vào trợ giúp của phong ấn chi lực của linh kính mà khống chế phiến thổ địa này rất dễ dàng. Thổ địa của những địa phương khác không có linh lực, nó khống chế sẽ mất nhiều sức lực hơn một chút vì thế tạm thời trong khoảng thời gian này, chiếm lĩnh thổ địa bên ngoài Thanh Tâm đạo quán khả năng là thấp hơn rất nhiều.”

Một đạo sĩ khác lại hỏi: “Là như vậy sao, chúng ta làm sao mới có thể đem tên ma đầu này tiêu diệt, khôi phục lại diện mạo vốn có của mảnh thổ địa này đây?”

Mộ Dung Thiên suy nghĩ một lát rồi nói: “Tạm thời còn không có nghĩ ra biện pháp tiêu diệt hắn, chỉ có điều, các vị không cần lo lắng, tin tưởng rằng rất nhanh có thể tìm được đáp án.”

Nghe Mộ Dung Thiên nói xong, đám đạo sĩ phát ra những tiếng thở dài, đều lâm vào khủng hoảng.

Trần Nhược Tư nghi hoặc nhìn Mộ Dung Thiên nói: “Sư phụ, người vì sao không nói cho bọn họ, chúng ta chỉ cần tìm được ‘ma nhân’ lập tức có thể khống chế được tên thổ diện nhân kia, như vậy sẽ không khiến cho các đạo huynh lo lắng nữa.”

Mộ Dung Thiên thở dài, nói: “Chuyện tìm kiếm ‘ma nhân’ nhất định không phải là việc dễ dàng, nếu để cho bọn họ biết được điều này, nhất định sẽ tứ xứ sưu tầm tìm kiếm, như vậy sẽ tạo thành thương vong nhất định đối với bọn họ. Ta không muốn bởi vì điều này mà bọn họ oan uổng mất mạng. Không nói cho bọn họ, bọn họ trong lòng sẽ cảm thấy lo lắng nhưng như vậy cũng sẽ không nguy hại đến tính mạng, con đã minh bạch ý đồ của ta chưa.”

Trần Nhược Tư nói: “Sư phụ, tấm lòng của người thật là vô tư mà từ bi, đem hết tất cả khó khăn đều đặt sâu trong lòng. Ở trước mặt người, con cảm thấy mình thật nhỏ bé, xấu hổ vô cùng.”

“Tiểu tử, từ khi nào ngươi học được mấy câu khen người như vậy.” Mộ Dung Thiên mỉm cười nói: “Nói là vô tư, ta vẫn không hơn con, lúc trước nếu không phải con liều mạng tương cứu, sợ rằng ta và Tử Điện đều đã trở thành vong hồn dưới tay của thổ diện nhân rồi.”

Trần Nhược Tư nói: “Chúng ta bây giờ làm sao đây? Vẫn là để cho bọn họ trước hết giải tán, đợi sau khi đạo quán xây dựng lại mới một lần nữa triệu tập bọn họ trở về sao?”

Mộ Dung Thiên gật đầu trả lời: “Đúng vậy.” Mộ Dung Thiên nói xong, đang muốn hạ lệnh để cho các đệ tử của đạo quán giải tán. Lúc này, một tên đạo sĩ ở góc xa, rẽ đám người bước nhanh về phía trước, xông đến

trước mặt Mộ Dung Thiên, thần sắc hoảng loạn nói: “Chưởng môn, không...không xong rồi, hai con đường ra khỏi núi phân biệt đều có một nhóm nhân mã cầm vũ khí đang chạy về phía chúng ta. Trải qua kiểm tra cẩn thận của ta, phát hiện ra bọn họ không phải là đệ tử của Thanh Tâm đạo quán, mà là người của Bạch Vân đạo quán và đám hòa thượng của Pháp Hoa tự.”

Mộ Dung Thiên sửng sốt, trong lòng âm thầm kinh ngạc: “Khôn kiếp, đám gia hỏa này lúc này xông đến là vì cái gì đây? Chẳng lẽ là vì tiêu diệt phái ta?”

Trần Nhược Tư thấy Mộ Dung Thiên ngẩn người, vội nói: “Sư phụ, đã đến lúc khẩn cấp rồi, nhanh hạ lệnh cho đám đạo huynh ẩn nấp nơi bí mật, nếu không sẽ không kịp.”

Mộ Dung Thiên được Trần Nhược Tư nhắc tỉnh, liếc mắt nhìn Trần Nhược Tư một cái rồi quay đầu nhìn đám đạo sĩ ra lệnh: “Các vị mau tìm nơi bí mật ẩn nấp lại, có địch nhân đến công kích chúng ta.”

Đám đạo sĩ nghe Mộ Dung Thiên nói xong, không hề nhúc nhích, mà đồng thời hô to: “Dù sao cũng chết, cùng bọn họ liều mạng.” Hô xong, lần lượt rút kiếm, hướng con đường xuống núi xông ra.

206. Sái Lộng Tặc Đầu.

Đám đạo sĩ thấy hấn lợi hại như vậy thì không khỏi kinh ngạc. Tất cả đều dừng bước lại, ngây ngốc đứng nhìn Trần Nhược Tư, trong bụng thì thầm hoài nghi Trần Nhược Tư đứng trước mặt này có phải là Trần Nhược Tư bọn họ biết lúc trước hay không.

Trần Nhược Tư thấy đám đạo sĩ dừng bước thì thu tay lại, nhìn họ nói: “Các vị mau đi tìm chỗ nào an toàn mà ẩn nấp đi, đợi xem tình hình thế nào đã rồi sẽ nói sau. Hai đội nhân mã kia có phải là đến vì phái ta hay không còn chưa rõ, các vị sao lại có thể hành động lỗ mãng như thế. Làm như vậy phái ta sẽ bị thương vong nặng nề, về sau rất có thể sẽ thực sự biến mất ở trung thổ.”

Đám đạo sĩ nghe Trần Nhược Tư nói xong thì cảm thấy rất có lý, gật đầu nghe theo, tất cả đều tản đi, ẩn nấp vào trong rừng cây bụi cỏ hai bên ven đường.

” Tiểu tử, may mà có ngươi, mệnh lệnh của ta bọn họ đều không nghe, nghe ngươi nói vài lời bọn họ liền ngoan ngoãn tản đi.” Mộ Dung Thiên vừa đi đến bên Trần Nhược Tư vừa mỉm cười nói: “Xem ra cái chức chưởng môn của ta không còn chút uy tín nào nữa rồi, cũng nên thoái vị nghỉ ngơi thôi. Đợi sau khi đuổi được hai đội nhân mã kia đi, ta sẽ lập tức tuyên bố với mọi người để cho người lãnh đạo bọn họ xây dựng lại Thanh Tâm đạo quán. Ta sẽ ở phía sau trợ giúp giải quyết một số việc cho ngươi.”

” ĐỪNG, sư phụ.” Trần Nhược Tư vội vàng lùi lại nói: “Đệ tử còn trẻ, tài sơ học thiếu, còn rất nhiều điều phải học hỏi người. Hơn nữa đệ tử cũng không thích hợp để làm chưởng môn đâu, đệ tử thấy hay là đợi gặp được sư huynh bọn họ rồi bàn bạc một chút rồi nói sau.”

Mộ Dung Thiên đang muốn nói tiếp cái gì thì Trần Nhược Tư tranh nói trước: “Sư phụ, có người đến.” Vừa nói xong thì ” Xoạt xoạt xoạt ” Vài bóng đen đang từ trên đầu ngọn cây bay đến, đáp xuống chỗ cách họ vài thước.

Trần Nhược Tư ngẩng đầu lên nhìn. Thấy đến là mười trung niên nam tử (người đàn ông trung niên) mặc quần áo đen, tay cầm trường kiếm, xem cách ăn mặc không biết là người của môn phái nào thì trong lòng không khỏi thấy kinh ngạc. Cẩn thận đánh giá lại vài lần mấy người vừa đến rồi mở miệng nói: “Ta là Trần Nhược Tư của Thanh Tâm đạo quán, các vị không biết là bằng hữu ở đâu? Đến đây để làm gì vậy?”

Một trung niên nam tử mặt đỏ rực, mồm nhọn như khí nói: “Người quang minh chính đại không nói lời giả dối, ta là chưởng môn La phái. Nghe nói quý phái giải thể, có ý đến đây xem xem thế nào. Nhân tiện hỏi thăm một chút ” Tu Thần phổ” hiện ở nơi nào. Nếu thích thời thì giao ” Tu Thần phổ” ra, chúng ta sẽ tha cho tính mạng một già một trẻ các ngươi. Còn không thì đừng trách chúng ta không khách khí.”

” A, là như vậy à.” Trần Nhược Tư làm ra vẻ giật mình hiểu ra điều gì đó, hai mắt mở to, nhìn mười trung niên nam tử trước mặt nói: “Có điều, các ngươi ở phía sau lại có tới hai đội nhân mã. Ta đem ” Tu Thần phổ” giao cho các ngươi, lúc bọn họ kéo đến, chúng ta phải đối phó như thế nào đây. Ta thấy hay là như vậy đi, các ngươi đợi một lát, khi hai đội nhân mã kia đến đông đủ, các ngươi ba nhà thương lượng một

chút. Hoặc không thì các người tiến hành quyết đấu công bằng, ai thắng thì đủ tư cách có được ” Tu Thần phổ“. Như vậy sẽ không khiến chúng ta phải khó xử, các người thấy sao?”

” n, có lý.” Một trung niên nam tử buột miệng nói.

” Ba” Nam tử lúc trước tự xưng là Chuồng môn tát một phát vào mặt nam tử vừa nói, giận dữ hét:” Hồn đản, có lý cái gì, chúng ta có mấy móng như này, sao có thể tranh giành được với hai đám người kia. Tiểu tử ngươi cũng không chịu động não gì cả, theo ta lăn lộn nhiều năm như vậy rồi mà vẫn ngu như lợn vậy, một chút tiến bộ cũng không có.” Mắng chửi thủ hạ xong thì quay đầu lại cười lạnh nhìn Trần Nhược Tư và Mộ Dung Thiên nói:” Hồn tiểu tử, cái mảnh khố của ngươi mà cũng đòi diễn trước mặt ta sao. Mục đích của người có phải là muốn ba bên chúng ta tàn sát lẫn nhau, còn các người thì lợi dụng cơ hội để trốn đi hả?”

” Ha ha.” Trần Nhược Tư cười khê, nói:” Không ngờ, ta không nghĩ đến mình ngay cả lợn cũng không bằng. Đa tạ lời nhắc nhở của người, ta bây giờ chính là đang muốn như vậy đấy.”

Người mặc áo đen bị ăn đòn lúc trước nói:” Chuồng môn, tiểu tử kia tự chửi mình ngay cả lợn cũng không bằng. Thật là buồn cười quá, xem ra bọn chúng đều là lũ ngu ngốc, không có gì đáng sợ cả. Nhân lúc hai đám người kia chưa đến. chúng ta ra tay giết bọn họ trước đi, cướp lấy ” Tu Thần phổ” là xong.”

Trần Nhược Tư nghe vậy thì cười phá lên, nói:” Ta ngay cả lợn cũng không bằng, thật không ngờ còn có người ngay cả ta cũng không bằng. Thật không biết bọn họ làm thế nào mà lăn lộn được trên giang hồ đây.”

Mộ Dung Thiên nhỏ giọng nói:” Tư nhi, không cần phải đấu miệng với bọn họ, nghĩ xem nên làm sao bây giờ.”

” Sư phụ, đây là biện pháp của đệ tử.” Trần Nhược Tư cười cười, nói: ” Nếu đệ tử đoán không sai, mục đích bọn họ đến lần này chính là vì ” Tu Thần phổ“. Đệ tử đấu miệng cùng bọn họ chỉ là muốn kéo dài thời gian, chờ đến khi hai đội nhân mã kia đến thì tìm biện pháp để bọn họ tranh đấu, tàn sát lẫn nhau, đỡ cho chúng ta phải ra tay. Đây không phải là một biện pháp tốt sao.”

Một trung niên nam tử mặc áo đen khác nói:” Lão già, các người đang thăm thì cái gì đấy? Mau giao ” Tu Thần phổ” ra, bằng không chúng ta sẽ ra tay đấy.”

Trần Nhược Tư cười cười, cảm thấy trên không cách đây mấy trượng có động tĩnh, hơn nữa còn nghe thấy tiếng người nói chuyện. Hắn phỏng đoán nhóm đi trước cùng những nhân vật lợi của hai đội nhân mã kia khoảng một hai phút sau là có thể đến. Nghĩ vậy, hắn cố tình kéo dài thêm thời gian, nói:” Vị đại thúc này đừng nóng vội thế. Ta hỏi ngài một câu hỏi, nếu như ngài có thể trả lời được thì ta sẽ giao ” Tu Thần phổ” ra, ngài thấy sao?”

Chuồng môn áo đen dẫn đầu kia trả lời:” Nói đi, nhưng ta hi vọng người đừng có giở trò, nếu không sẽ không khách khí với các người.”

Trần Nhược Tư cúi đầu giả bộ suy nghĩ vấn đề gì đó. Trầm mặc một lúc rồi ngẩng đầu lên quan sát bầu trời, cảm thấy thời gian cũng không sai biệt lắm liền mở miệng nói:” Câu hỏi này à, người phải kết hợp với lời ta nói với các người lúc trước. Câu hỏi của ta là, lợn có cái bản lĩnh gì?” Nói xong thì nở một nụ cười quỷ dị.

Chuồng môn kia nhú nhú mày, bắt đầu suy nghĩ lại lời Trần Nhược Tư nói lúc trước. Bỗng một nam tử đứng bên cạnh hắn nói:” Chuồng môn, chúng ta bị tên tiểu tử kia đùa giỡn rồi. Hắn lúc trước chửi chúng ta là lợn. Bây giờ lại khinh bỉ chúng ta giống như lợn không có bản lĩnh gì.”

Chuồng môn kia nghĩ một chút, lúc hiểu được ra thì chửi ầm lên:” Hồn tiểu tử, ngươi *** thực là to gan. Lão tử có lòng tốt mở cho ngươi một con đường sống, nhưng ngươi lại muốn chết như vậy, thế thì đừng có trách ta.” Mắng xong thì rống lớn lên:” Các huynh đệ lên, chém một già một trẻ này thành tám mảnh cho ta.”

Mười hán tử áo đen nhận lệnh liền ào ào xông lên, vung kiếm chém về phía Trần Nhược Tư và Mộ Dung Thiên.

Mộ Dung Thiên đã chuẩn bị phòng thủ rất tốt. Mà Trần Nhược Tư lại rất có phong phạm của một vị đại tướng, không hề khẩn trương, khép hồ đôi mắt lại, thầm đếm:” Ba, hai, một.” Tiếng ” Một” vừa rời khỏi mồm hắn thì một tiếng hô của nam tử truyền từ không trung đến:” Dừng tay, không muốn chết thì dừng tay cho ta.”

Mấy hán tử áo đen đang rút kiếm chạy được mấy bước nghe thấy tiếng quát tháo còn tưởng là tiếng mấy người của Thanh Tâm đạo quán mai phục ở trên cây hét. Vội vàng dừng bước lại, ngẩng đầu lên trời nhìn nơi phát ra tiếng la hét, thì thấy hai đội khoảng gần hai mươi người đang đứng ở trên ngọn cây nhìn mình chằm chằm. Bọn họ trong lòng không khỏi thầm hít một hơi khí lạnh, biết việc này không ổn rồi, liền lập tức lui về phía sau mấy bước, ánh mắt chuyển rời lên người vị chưởng môn áo đen cầm đầu.

Trần Nhược Tư nhìn lướt qua hai đội nhân mã- một đội mặc đạo bào, một đội mặc tăng bào may bằng vải bố màu xám- thì cười khê một tiếng, cổ tình hắng giọng hô to lên:” Các vị bằng hữu đến thật là đúng lúc. Nếu chậm một chút là chúng ta đã thành vong hồn dưới kiếm mấy tên đạo tặc này rồi. ” Tu Thần phổ” chúng ta đã đưa cho bọn họ, nhưng bọn họ lại không muốn mở cho chúng ta một con đường sống, vẫn muốn giết người diệt khẩu. Đám người này thật ghê tởm. Mau, mau giúp phái ta đoạt lại chí bảo ” Tu Thần phổ“, chúng ta nhất định sẽ hậu tạ.”

Chưởng môn áo đen kia nghe xong mấy lời này thì hiểu ra Trần Nhược Tư định khơi mào cho bọn họ tàn sát lẫn nhau. Hắn đang muốn mở miệng giải thích thì một vị hòa thượng toàn thân mặc tăng bào đứng trên không hô to:” Hồn dân, lại có thể có loại ác đồ như thế, đoạt đồ của nhà người ta còn muốn giết người diệt khẩu. Thật quá mức ghê tởm. Đệ tử của ta nghe lệnh, đem đám áo đen này giết sạch toàn bộ, đoạt lại ” Tu Thần phổ” .” Hòa thượng nói xong thì mười thủ hạ của hắn quơ quơ cái thứ ở trong tay, vể lên không trung một đường cung đẹp mắt rồi đánh xuống dữ dội.

Nhóm người mặc đạo bào thấy các hòa thượng động thủ thì cũng không cam lòng chịu yếu kém, một người hạ lệnh:” Giết, ai cướp được ” Tu Thần phổ” , trở về sẽ được trọng thưởng xứng đáng.” Hô xong, thân hình hắn liền như én bay nhẹ nhàng xuống, đánh thẳng về phía người áo đen cầm đầu.

207. Tâm Sinh Từ Bi.

Người áo đen cầm đầu này kiếm pháp cũng không tồi, lúc thì đâm xiên lên trên, lúc lại xoay ngang kiếm đón đỡ, trong nháy mắt đã đấu với nam tử mặc đạo bào hơn mười hiệp. Bỗng nhiên một tiếng ” A” trầm thiết vang lên, một người áo đen khác đã bị đâm trúng ngực, ngã xuống đất không dậy nổi. Chỉ chưa đến một lúc mà lại có bảy tám tiếng kêu trầm thiết vang lên không ngừng, những người ngã xuống đều mặc quần áo đen.”

Người áo đen cầm đầu trong lòng trống rỗng, biết rõ nếu tiếp tục đấu tiếp thì ngay cả bản thân mình cũng chết chắc. Vội vàng đem mọi chiêu số dùng hết ra, vòng trường kiếm rồi quay một vòng, hóa thành hàng nghìn hàng vạn kiếm quang ập tới nam tử mặc đạo bào kia.

Mộ Dung Thiên thấy nam tử áo đen dùng kiếm pháp tinh diệu như thế thì trong lòng không khỏi cả kinh, thầm nghĩ:” Thật không ngờ người áo đen kia kiếm pháp lại lợi hại như thế, ta so kiếm với hắn chưa chắc đã thắng được. Kiếm pháp tinh diệu như vậy ta lần đầu mới nhìn thấy. Chỉ tiếc là người có năng lực như vậy mà lại làm cái chuyện cướp bóc đồ của người khác. Nếu như hắn phát huy sở trường, ưu điểm của bản thân để tạo phúc cho nhân loại, đối phó với kẻ thù của nhân loại thì có lẽ có thể công thành danh toại. Đáng tiếc, thật đáng tiếc.”

Trần Nhược Tư đối với việc người áo đen kia dùng ra kiếm pháp tuyệt như vậy thì cũng cảm thấy hứng thú. Động tác của người áo đen cực nhanh, nhưng Trần Nhược Tư nhìn thì lại thấy như đang chậm chạp diễn luyện kiếm thuật trước mắt hắn vậy. Cho nên hắn cố gắng đem mọi chiêu thức biến hóa người áo đen xuất ra từng cái từng cái ghi tạc vào trong đầu.

Nam tử mặc đạo bào trông thấy hàng nghìn hàng vạn kiếm quang đánh về phía mình thì hoảng hốt, hô to “Hồng bát” một tiếng rồi vội vàng phòng ngự bảo vệ mệnh môn, cả người bay ngược về phía sau. Những đạo sĩ khác nhìn thấy thủ lĩnh của mình bị ép chặt vật như thế thì đều vùng kiếm đâm tới, muốn giành chút thời gian để thủ lĩnh nghỉ ngơi.

Lúc kiếm của nhóm đạo sĩ sắp đâm tới người áo đen cầm đầu thì họ cảm thấy có một lực hút mạnh mẽ từ hần hút kiếm của họ lại. Khi họ còn ngỡ ngẩn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra thì chỉ cảm thấy trước mắt lóa lên ánh sáng trắng rồi một luồng khí lạnh thổi qua cổ mình. Thân thể bọn họ liền mất đi trọng tâm ngã về phía sau, té lăn quay trên mặt đất không động đậy gì nữa.

Thủ lĩnh bên phía hòa thượng thấy thế thì không nhịn được hít một hơi khí lạnh, vội vung tay ra hiệu bảo thủ hạ mình không nên manh động, phải xem hoàn cảnh với ánh mắt hẩn hầy hành động. Ra hiệu xong thì nhìn chằm chằm người áo đen cầm đầu.

Nhóm đạo sĩ trông thấy đồng bọn chỉ trong nháy mắt đã bị người áo đen kia giết chết mấy người thì sợ mất mật, đứng ngây ngốc tại chỗ nhìn hẩn ác chiến với thủ lĩnh, còn bản thân thì không dám tiến lên hỗ trợ.

Thủ lĩnh phía đạo sĩ thấy thủ hạ dưới tay mình chỉ đứng xem mà không dám ra tay thì vừa ửng pho vừa quát mắng:” Các ngươi là lũ bỏ đi, còn không mau đến hỗ trợ. Nếu ta mà chết thì các ngươi cũng đừng mong còn cơ hội sống sót.”

Hẩn càng mắng, càng sốt ruột thì thủ hạ càng không đến trợ giúp cho hẩn, chúng vẫn cứ đứng im ở đấy không động đậy gì.

Người áo đen cầm đầu thấy thế thì biết cơ hội đã tới, hẩn tránh được một kiếm của đạo sĩ, lùi lại mấy bước, nhún người bay lên đâm ra mấy kiếm, kiếm khí bay ra tạo thành một cái lồng, đánh úp từ trên xuống đạo sĩ thủ lĩnh.

Đạo sĩ thủ lĩnh vội xoay người tránh đi hơn một trượng:” Rầm rầm rầm” vang lên mấy tiếng, kiếm khí hắc y nhân bắn ra đã va mạnh vào mặt đất gây nổ, nhất thời lá cây rụng lá tả, bay loạn theo chiều gió cản trở tầm nhìn của mọi người.

Trần Nhược Tư chớp chớp mắt, cùng thời điểm đó hẩn cảm thấy người áo đen cầm đầu đang bay nhanh lên trời. Hẩn đoán tên áo đen này muốn chạy trốn nhưng không biết vì sao mà lại không lên ngăn cản hẩn chạy mất.

Bỗng nhiên, Trần Nhược Tư cảm thấy ở một hướng khác có một cỗ sát khí cực mạnh, ép thẳng tới phía thủ lĩnh hắc y nhân muốn chạy. Trần Nhược Tư cũng không biết vì sao, có lẽ là do thấy thương tiếc tên áo đen mà nhún người bay lên, cả người nhanh như điện lao nhanh về hướng tên áo đen thủ lĩnh.

Đám hòa thượng, đạo sĩ đứng trên mặt đất thấy cảnh này thì đều thấy kinh ngạc, tròn tròn cả mắt. Không kìm lòng được mà rùng mình, mồ hôi lạnh chảy đầy trán, thầm nghĩ:” May mắn không đánh cùng hẩn, nếu không đã sớm mất mạng rồi.”

Mộ Dung Thiên thấy Trần Nhược Tư đuổi theo người áo đen thì tưởng là Trần Nhược Tư muốn dồn hẩn vào chỗ chết, vội vàng hô lên:” Tư nhi, làm người thì phải có lòng vị tha, thả hẩn đi đi.”

Mộ Dung Thiên vừa dứt lời thì trên trời nổ “Ùỳnh” một trận. Nhất thời chung quanh trở lên chói lóa, tàn lửa rơi loạn xuống, trông giống như một trận Lưu Tinh Hỏa Vũ, chiếu sáng cả một vùng trời thành đỏ rực. Đồng thời cũng che đi ánh mắt của những người đứng dưới đất.

Tàn lửa rơi hết, bỗng xuất hiện ba bóng người trong tầm mắt mọi người. Mộ Dung Thiên thấy vậy thì giật mình, hiểu ra mục đích Trần Nhược Tư đuổi theo không phải là để giết người áo đen mà là để cứu hẩn. Trong lòng thầm kinh ngạc:” Thật không biết năng lực của tiểu tử này mạnh đến mức nào nữa, ngay cả địch nhân chưa lộ diện mà cũng có thể cảm nhận được. Điều này thật khiến người khác không thể tin tưởng. Ta nghe sư phụ nói rằng, chỉ có đạt tới cảnh giới của thần thì mới có thể làm được chuyện này. Nhưng hẩn bây giờ vẫn chỉ là một người thường, nhưng lại có thể đạt tới cảnh giới như vậy quả thật là rất quái dị.”

Người áo đen mặt xám ngoét, cả người còn hơi run rẩy, nhìn Trần Nhược Tư nói: ” Người trẻ tuổi, thật không ngờ ngươi lại lợi hại như thế, xem ra ta đã nhìn nhầm rồi. Có điều ta không hiểu, ngươi vì sao lại muốn cứu ta?”

” Ta cũng không biết vì sao nữa.” Trần Nhược Tư cười nói:” Nói thật, ta luôn cảm thấy ngươi không phải là người xấu, vì thế ta mới cứu ngươi.”

Người áo đen hỏi:” Ta lúc trước muốn giết các ngươi, chẳng lẽ còn không phải là xấu sao?”

Trần Nhược Tư cười nói: "Ta đoán ngươi cũng không phải là muốn giết chúng ta, chỉ là muốn bắt lấy chúng ta để lục soát đồ mà thôi. Nếu như ngươi muốn giết, thì căn bản là sẽ không cho chúng ta cơ hội để nói mà sẽ lập tức động thủ."

"Bội phục! " Người áo đen kinh ngạc nhìn Trần Nhược Tư nói: "Thật không ngờ ngươi tuổi còn trẻ mà có tài quan sát như vậy, ta phục ngươi rồi. Nói thật, chúng ta đích thực là không có ý giết các ngươi."

"Cảm ơn đã khen ngợi." Trần Nhược Tư cười cười nói: "Mau rời khỏi đây ngay, cứ nán lại ở đây lâu sẽ càng gặp nguy hiểm. Bọn họ còn vài nhân vật lợi hại nữa đang chạy tới."

Người áo đen kia hỏi: "Ngươi vì sao không đi, chẳng lẽ ngươi không sợ bọn họ sao?"

"Sợ." Trần Nhược Tư cười nói: "Nhưng ta không thể bỏ đi được, bởi vì dưới kia còn có sư phụ và mấy trăm đồng môn của ta. Ta không thể bỏ mặc bọn họ ở lại được."

Người áo đen kia ngẩn người ra, nói: "Tiểu huynh đệ thật có tình có nghĩa, ta quyết định kết giao bằng hữu với ngươi. Không biết tiểu huynh đệ xưng hô như nào, ta gọi là Phạm Vũ Lâm."

"Trần Nhược Tư." Trần Nhược Tư đáp lời.

Nam tử đang giằng co cùng bọn Trần Nhược Tư thấy địch nhân trước mặt mình chỉ thầm nói chuyện với nhau thì trong đầu cũng thấy khó hiểu, không biết sao lại như vậy. Ngược lại hắn còn cảm thấy rất tự ti, thậm chí nghĩ: "Tiểu tử kia sau khi ta phát động công kích với tên áo đen mới đuổi tới. Thế mà chỉ trong nháy mắt đã nhẹ nhàng hóa giải được thế công mà ta dùng tới ba tầng sức mạnh. Hắn bây giờ không thêm dễ ta vào mắt mà lại nói chuyện cùng đồng bọn như vậy đủ để chứng tỏ sự trầm ổn của hắn. Xem ra tiểu tử này nhất định không dễ đối phó như trong tưởng tượng. Chắc phải chờ các huynh đệ chạy đến mới được. Có điều, ta không thể tỏ ra yếu thế, phải nói gì đó để thể hiện rõ uy phong của bản thân, tránh để mấy tên ở dưới coi thường." Nghĩ vậy liền mở miệng quát: "Ta từ trước đến giờ chưa từng giết tiểu hài tử, mau mau rút ngay, đừng để chướng phong của ta ngộ thương(lỡ tay làm tổn thương) tới ngươi."

"Hắc hắc." Trần Nhược Tư cười khê, bĩu môi nói: "Mặt ngươi thật dày, rõ ràng không có bản lĩnh gì lại muốn ra vẻ rất lợi hại, ta thật sự cảm thấy xấu hổ thay ngươi."

Người nọ tức đến phát điên, mặt đỏ sặc, nhưng trước mắt hắn không thể phát tác(lên cơn) được, chỉ đành cố nén giận. Nhìn chằm chằm Trần Nhược Tư, mắt lộ vẻ vô cùng hung thần ác sát.

208. Yêu Thú Đáo Lai.

Mộ Dung Thiên nhìn đám mây đen từ từ bay đến gần thì mặt lộ vẻ kinh hãi, râu tóc bay loạn, tay run run, hít sâu một hơi khí lạnh, trong lòng không ngừng thở dài: "Chẳng lẽ ông trời muốn diệt Thanh Tâm đạo quán ta sao?"

Gió vù vù thổi, mây cuộn cuộn bay, nó có ý nghĩa gì, có nghĩa là lưỡi liềm của tử thần đang kề sát cổ đó! Mộ Dung Thiên ngửa mặt lên trời than, nhưng không còn cách nào khác, lòng đã nguội lạnh (chán nản) rồi. Sắc mặt chỉ trong giây lát mà tái hẳn đi, trông như già thêm mấy chục tuổi vậy. Đôi mắt hờn sâu, trầm mặc một chút rồi hướng về Trần Nhược Tư trên không mà hét lên: "Tư nhi, mau đi đi, đừng lãng phí thời gian!"

Trần Nhược Tư hiểu ý của Mộ Dung Thiên, hắn cười khê một tiếng nhìn lại Mộ Dung Thiên nhưng không nói gì. Mặc dù trong lòng cảm thấy áp lực chưa từng thấy trước đây, nhưng vào thời khắc này, sao có thể giống như con rùa rút đầu? Hắn đứng im bất động, chỉ nhìn chằm chằm những đám mây đen đang bay tới từ phương xa.

Phạm Vũ Lâm bên cạnh thì sợ tới mức mặt tái mét, cả người run rẩy. Hắn biết rất rõ đám mây kia mà bay đến thì sẽ đại biểu cho cái gì. Hắn im lặng không nói gì, lặng lẽ bay ngược về phía sau, trước khi đi có để lại một câu: "Tiểu huynh đệ, ta còn có một nhóm huynh đệ nữa cần phải chiếu cố tới, không thể chết cùng ngươi được, xin lỗi nhé."

Trần Nhược Tư không ngoảnh đầu lại, cũng không lên tiếng trả lời. Nam tử đang bay trước mặt quay đầu lại nhìn thoáng qua, cười khinh miệt rồi lớn tiếng nói: "Tiểu tử, ngươi mặc dù có chút bản lĩnh. Nhưng hôm

nay người vẫn không thoát khỏi cái chết được. Đừng phản kháng nữa, có lẽ ta sẽ xin bọn họ cho người được chết một cách thoải mái.” Nam tử kia nói xong thì ha ha cười lớn.

Trần Nhược Tư hừ lạnh một tiếng, âm thầm vận đủ kinh khí, thầm đọc chú ngữ điều khiển Vạn Tượng Càn Khôn Quyển. Sau một lát, cái kim trạc tử (vòng tay bằng vàng) trông chả có gì đặc biệt đeo trên cổ tay hắn đột nhiên phát ra ánh sáng vàng rực rỡ, ánh sáng nhanh chóng bao trùm cả người hắn. Hắn hét lớn một tiếng, tay nắm chặt thành quyền, quần áo căng khí phồng lên, tung bay trước gió. Bỗng nhiên, hắn lắc mình một cái, vọt mạnh về phía nam tử trước mặt.

Nam tử nọ bỗng gặp phải một cổ áp lực vô hình, suýt nữa ép bản thân hắn đến mức thở không nổi thì mặt biến sắc. Cảm thấy không ổn nên vội vàng vận khí vùng chưởng phát ra một quả cầu khí vô hình, đồng thời lúc đó thân hình cũng lùi nhanh chóng về phía sau, hy vọng có thể giảm thiểu thương tổn của bản thân đến mức thấp nhất.

Những người đang đứng dưới mặt đất chỉ thấy trong chớp mắt trên bầu trời xuất hiện một đạo kim quang, nó xé rách bầu trời bắn thẳng về một bóng người khác. “Ầm” một tiếng nổ mạnh vang lên, khi mọi người còn chưa rõ chuyện gì xảy ra thì lại thấy một phiến kim quang lóe lên trước mặt người nọ. Thân thể của hắn như tên rời cung bắn thẳng về phía sau. Mọi người thấy được khi bị bắn về phía sau hắn còn phun ra một đám sương mù màu đỏ. Ai nấy mặt mũi đều biến sắc, sợ hãi đến tột đỉnh, mồ hôi lạnh không ngừng chảy ra, cả người cứ run rẩy mãi. “Keng keng” mấy tiếng, ra là vũ khí nằm trong tay đã rơi cả xuống đất.

Mộ Dung Thiên cũng không ngờ được Trần Nhược Tư lại mạnh mẽ như thế, lòng thầm kinh ngạc, gần như là không thể tin vào mắt mình được nữa.

Kim quang tan hết, thân hình của Trần Nhược Tư lại hiện ra. Chỉ có điều, tầng tầng ánh sáng kim sắc hộ thể quanh người hắn không hề tản đi, hơn nữa còn càng ngày càng mạnh, sáng chói cả mắt. Thoạt nhìn thì hắn trông giống như một pho tượng Phật toàn thân tỏa ánh sáng vàng lấp lánh. Chỉ khác với các bức tượng bình thường là quần áo giờ vẫn đang lay động trong gió.

Mười đám mây đen cực lớn đã bay đến trên đầu họ, ở giữa còn có đạo đạo điện mang, kỳ quái là lại không phát ra một tiếng sấm nào cả. Một cổ sát khí khiến lòng người sợ hãi trong nháy mắt bao trùm cả Lệ hồ, thậm chí cả những địa phương xung quanh, khiến mọi người hô hấp trở nên rất khó khăn.

Khí thế khổng lồ như vậy là lần đầu tiên Mộ Dung Thiên cảm nhận thấy, lòng thấy rét lạnh, miệng run lập cập, muốn nói chuyện nhưng lại không thể thốt ra được lời nào. Hắn ở trung thổ cũng là chưởng môn một phái có danh vọng, thế mà bị dọa đến mức này thì có thể hiểu những kẻ khác hiện giờ sợ đến mức nào.

Trần Nhược Tư biến sắc, mặt tái nhợt, nhưng ánh mắt vẫn sáng ngời tỏa ra thần quang, nhìn về phía đám mây đen trên đỉnh đầu. Nói hắn trong lòng không sợ hãi là dối trá, hắn rất sợ. Nhưng giờ không phải là lúc để hắn sợ hãi, sợ không giải quyết được chuyện gì cả.

Đôi mắt hắn mơ hồ trông thấy được giữa mỗi đám mây đen đều có một thân ảnh màu đen to lớn đang lay động, thoạt nhìn trông rất giống một con cự mãng màu đen. Trần Nhược Tư hít vào một hơi khí lạnh, cả kinh tự nhủ: “Quái vật to lớn như vậy, tại sao lại đột nhiên tới đây? Chẳng lẽ là thủ lĩnh thú nhân phái mấy quái vật này tới, cùng với mấy tên bại hoại ở trung thổ này tiêu diệt Thanh Tâm đạo quán chúng ta?” Trong lòng tuy nghi hoặc nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi mấy đám mây đen.

Trần Nhược Tư đoán không sai. Những quái vật này đích thực là do thủ lĩnh yêu thú tộc phái đến, chúng là nhị đẳng binh chủng trong yêu thú tộc quân đoàn, Huyền Minh hắc xà. Ngoại trừ thân hình to lớn, vô cùng uy mãnh ra, về pháp thuật so với ô thú Trần Nhược Tư gặp lúc trước còn mạnh hơn mấy lần. Lần này bọn chúng đến đây là để giúp đỡ đám người Hầu Quang Bình.

Mây đen mù trời, gió thổi ào ào, cây cối trên mặt đất bị thổi lắc lư không ngừng, tựa hồ như đang cầu xin van vãn những kẻ mới tới vậy.

Trần Nhược Tư trên người tỏa ra kim quang, bay trên nền trời đen phải nói là cực kỳ nổi bật, giống như một viên minh châu tỏa sáng giữa không trung vậy..

Mây đen dần dần biến thành những vòng xoáy màu đen trên bầu trời, bên trong còn có vài đạo thiểm điện bắn ra, tiếng sấm nổ đi đùng khôngngớt, tia lửa điện xẹt xẹt khiến người kinh sợ. Gió mạnh hơn, bụi bay

mù mịt, lá cây xào xạc. Vài cây đại thụ bởi vì rễ không chắc đã bị bật gốc bay theo gió lốc, mấy tên tiểu tử tu vi kém đứng dưới đất cũng sớm bị thổi bay mất, chẳng biết sống chết ra sao nữa.

Mộ Dung Thiên vẫn trầm lặng, khuôn mặt bị gió thổi trở nên biến dạng, nhìn qua thì trông giống như đang chịu đau đớn vậy. Quần áo bay phấp phật theo gió, bụi đất cùng lá cây va đập vào người hắn khiến hắn cảm thấy hơi đau nhức, hai chân lún sâu vào lòng đất. Hai tay nắm lại thành nắm đấm, gân xanh nổi lên, trông đáng dấp cực kỳ căng thẳng, móng tay cắm sâu vào da thịt, mơ hồ còn có thể nhìn thấy được từng giọt máu hồng nhẹ bay theo gió.

Kim sắc quang mang(ánh sáng vàng) phát ra từ người Trần Nhược Tư dường như bị hắc khí đè ép trở nên ảm đạm đi một chút, khu vực được ánh sáng chiếu rọi cũng càng ngày càng nhỏ, nhìn như bị hắc khí kia thôn phệ(cần nuốt) vậy.

Trần Nhược Tư cảm thấy một áp lực chưa từng có trước đây, cơ thể không kìm được mà giật giật, suýt chút nữa còn bị gió thổi bay đi. Hắn tiếp tục tăng thêm lực giúp bản thân càng thêm vững chắc, ánh sáng trên người càng thêm cường thịnh, mặc kệ gió ngược gió xuôi, hắn vẫn vững vàng ở trên không trung.

Đột nhiên xuất hiện vài bóng đen từ trên trời bay xuống, lơ lửng xung quanh cách Trần Nhược Tư mấy trượng. Những đám mây đen trên bầu trời như quang ảnh nhanh chóng bị mấy bóng đen hấp thụ, hiện ra lại bầu trời trong xanh vốn có lúc trước. Gió ngừng thổi, điện mang không còn, tiếng sấm cũng ngưng. Cây cối trên mặt đất trong nháy mắt đã khôi phục lại sự yên tĩnh, bụi đất và lá cây cũng dừng chuyển phiên lưu của chúng mà nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất. Đám người đứng dưới mặt đất cũng không còn lại mấy, ai nấy mặt mũi đều tái nhợt, khóe miệng rỉ máu, cả người hơi run run, kinh hoàng nhìn lên bầu trời, tựa hồ như vẫn chưa thoát khỏi cơn ác mộng vậy.

Tất cả mọi vật im ắng, giống như là chưa từng có việc gì xảy ra. Chỉ khác biệt so với lúc trước đó là trên bầu trời đã xuất hiện thêm vài quái vật hình người có màu đen.

Cả không gian rơi vào tĩnh lặng, một sự yên tĩnh đầy chết chóc, giống sự yên tĩnh lúc nửa đêm vậy.

209. Huyết Tăng Sở Địch.

Mục đích của thú nhân là muốn mượn Hầu Quang Bình để có thể tự do hành động ở trung thổ, dần dần từng bước xâm nhập vào trong giới tu đạo, hủy hoại cấm chế phòng ngừa bắt trắc trên địa bàn của các môn phái khác. Một khi cấm chế của mấy môn phái trung thổ này bị phá hỏng thì chúng mới thò cổ dài vào mà cắn lên, một lần ra tay tiêu diệt sạch mấy môn phái tu đạo của trung thổ. Lúc đấy thì chúng sẽ có được cả một trời đất bao la để mà tự do hành động rồi.

Hiện giờ, yêu thú có thể thuận lợi tiến vào trung thổ là vì trong tứ đại phái của trung thổ, Trường Phong đạo quán và Bồ Đà tự đã bị diệt. Còn lại Pháp Hoa tự thì lại hợp mưu cùng Hầu Quang Bình-người kiến lập lên Bạch Vân đạo quán, tâm tư của bọn họ không ngoài mục đích là hỗ trợ lợi dụng lẫn nhau.

Bọn họ chẳng lẽ không biết mối nguy hiểm khi dẫn yêu thú vào nhà sao? Không cần phải nói, bọn họ đương nhiên biết rõ, chỉ có điều trong lòng họ lại có tính toán của riêng mình, có lẽ là muốn tiêu diệt hết mối uy hiếp của mình ở trung thổ, củng cố uy thế tuyệt đối của bản thân, rồi sau đó một cước đá bay mấy tên bị lợi dụng đi.

Hầu Quang Bình và Từ Hàng hai phái mang theo bộ hạ đến đây, vốn dự định lấy thú nhân làm tiên phong đến phá rồi Thanh Tâm đạo quán, còn hai phái hợp mưu lại ra tay một lần tiêu diệt Thanh Tâm đạo quán. Ai ngờ bây giờ Thanh Tâm đạo quán lại gặp phải đám đạo sĩ hòa thượng quấy rối này, nhưng kể ra thì thế cũng đỡ được một trận ác chiến.

Đầu mục(người đứng đầu, người cầm đầu) của hai phái lúc này đang ở cách đó không xa, hưng phấn mang theo thuộc hạ chạy nhanh tới. Bây giờ bọn họ cùng có chung một mục đích, đó chính là phải chạy tới trước đối thủ, nhanh tay đoạt lấy “Tu Thần phở” của Thanh Tâm đạo quán.

Những đệ tử đang ẩn nấp của Thanh Tâm đạo quán mặc dù cũng phải chịu tổn thương, nhưng đại đa số vẫn còn giữ được mạng sống. Hơn phân nửa là lúc gió bão nổi lên, bọn họ cố gắng ôm chặt lấy thân cây nên mới có thể không bị gió cuốn đi.

Mấy quái vật màu đen đen cùng Trần Nhược Tư không hề có thay đổi gì, vẫn cứ lẳng lặng mà nhìn chăm chăm vào đối phương. Mà cũng chẳng biết vì sao mấy quái vật đen đen kia còn chưa phát động công kích, có lẽ bọn chúng vẫn còn đang chần chờ.

Trần Nhược Tư trên người phát ra quang mang(ánh sáng), mặc dù tiêu hao rất nhiều năng lượng, nhưng hẳn lại có một chỉ bảo có thể nhanh chóng bổ sung năng lượng—Vạn Tượng Càn Khôn Quyển. Nếu không, chỉ sợ với tu vi của hắn bây giờ thì quang mang đã tận đi hết, sức cùng lực kiệt mà khuyê ngã. Quang mang được phát ra trên người hắn vẫn luôn giữ được nguyên dạng, chưa hề tỏ ra yếu đi một chút nào, mà hình như là quang mang còn chiếu mạnh hơn ở chỗ mấy quái vật đen đen kia.

Một tên quái vật rất cục cựa cũng không nhịn được nữa, sau khi rống lên một tiếng rống trầm thấp phá tan bầu không khí tĩnh lặng thì lập tức nói:” Người là Trần Nhược Tư phải không?”

Quái vật màu đen vừa nói vậy lại liền khiến cho Trần Nhược Tư hơi kinh ngạc, thầm nghĩ:” Mấy quái vật này sao lại biết tên mình. Chẳng lẽ chúng gặp mình rồi, nhưng sao mình lại không có chút ấn tượng nào về mấy quái vật này?” Hắn ở trong đầu cẩn thận lục lại ký ức, cố gắng tìm kiếm ra chút đầu mối.

Trần Nhược Tư nào biết được đó là do một loại khí tức trên người mà chính hắn cũng không biết bán đứng hắn. Loại khí tức này cũng chỉ có ở trên người long tộc mới có. Mà mấy quái vật trước mắt đều là loài thú, đối với khí tức của thú thì có khả năng phát hiện cực kỳ mạnh mẽ. Trần Nhược Tư nếu biết chuyện này thì không biết là có suy nghĩ gì nữa, có lẽ là sẽ càng kinh ngạc hơn.

Trần Nhược Tư trầm mặc trong chốc lát rồi lạnh lùng nói:” Các người vì sao biết ta là Trần Nhược Tư?”

Quái vật được hỏi chỉ cười khê một tiếng, không để ý đến Trần Nhược Tư mà lại quay đầu về phía một quái vật khác nói:” Chúng ta gặp may rồi, thật không ngờ lần đầu ra tay lại có thể lập được đại công như thế. Nếu có thể bắt hắn về, đầu lĩnh chắc chắn sẽ có phần thưởng xứng đáng.”

Quái vật kia nói:” Chúng ta có thể bắt được hắn sao? Người xem hắn đi, kim sắc quang mang trên người vẫn tỏa sáng không ngừng, chưa hề có dấu hiệu sút kém đi. Mà ngược lại hình như còn có xu hướng tăng lên. Ta tự nhận dù ta có phóng ra hộ thân quang mang thì cũng không thể kéo dài được lâu như vậy.”

Tên quái vật lúc đầu lộ ra vẻ khó xử, khê thở dài, nói:” Chúng ta nên làm gì bây giờ, đầu lĩnh đã ra lệnh, trong nhân loại ở trung thổ, nếu thấy một người trên mình tồn tại khí tức của long tộc thì không được thương tổn đến hắn, nhất định phải bắt sống. Ai, điều này thật khiến người ta khó xử quá.”

Mệnh lệnh bắt sống Trần Nhược Tư của đầu lĩnh(thủ lĩnh) thú nhân đã sớm được truyền xuống. Lang nhân trước kia khi chưa bị giết chết thì cũng nhận được mệnh lệnh này. Thời gian đó, Trần Nhược Tư cũng không biết là vận khí thế nào mà bị lang nhân bắt, nhưng sau đó lại trốn thoát được. Đầu lĩnh yêu long thú một mực ban ra mệnh lệnh này, không ai biết được nguyên do trong đó, mà mấy quái vật trước mắt này, tự nhiên là không dám chống lại mệnh lệnh của đầu lĩnh.

Trần Nhược Tư thấy bọn họ không trả lời câu hỏi của mình mà chỉ lo nói chuyện với đồng bọn thì trong lòng cảm thấy vô cùng kỳ quái, cứ mơ mơ hồ hồ không hiểu ra làm sao cả.

Mộ Dung Thiên thấy đám quái vật ở trên không trung chỉ bao vây Trần Nhược Tư ở chính giữa mà không hề có ý công kích thì cảm thấy rất kinh ngạc, cau mày lại thầm nghĩ:” Chuyện này là sao đây? Mấy quái vật này lúc tối thì hung hăng, bây giờ thì lại không còn một chút khí thế muốn giết người đoạt mệnh như lúc trước nữa. Thật là kỳ quái. Tiểu tử Trần Nhược Tư này mới hơn nửa năm mà đã trải qua những sự tình gì vậy? Thế nào mà ngay cả quái vật yêu nhân lợi hại như thế mà cũng không giám trêu chọc đến hắn?” Về nghi hoặc hiện rõ trên nét mặt của Mộ Dung Thiên, nhìn nhìn Trần Nhược Tư trên bầu trời mà rơi vào trầm tư.

Bầu không khí trên không trung một lần nữa trở nên ngưng đọng, mọi người lại tiếp tục rơi vào trầm lặng.

Cũng không biết trải qua bao lâu, hơn mười đạo thân ảnh hoặc trắng, hoặc xám, hoặc hồng bay xẹt qua, chậm rãi hạ xuống một chỗ cách Mộ Dung Thiên mấy trượng.

Mộ Dung Thiên cẩn thận đánh giá một chút mấy người vừa bay đến, không tìm được mà giật mình, ngăn người ra thầm nghĩ:” Bọn chúng sao lại tới đây. Chẳng lẽ là biết phái ta gặp nạn nên đến đây trợ giúp sao? Không, không thể có khả năng này, nhìn chúng cả đám ánh mắt hung thần thể kia, sát khí bừng bừng, chẳng

lẽ...” Nghĩ tới đây, một ý nghĩ xẹt qua đầu, đột nhiên nhớ tới hai phong thư Tử Điện mang tới, trong lòng nhất thời cảm thấy lạnh lẽo, nhẹ giọng hô:” Hồng rồi, bọn chúng nhất định là nhân cơ hội đến giết môn đồ ta, giờ phải làm sao cho phải đây?” Sắc mặt hắn càng ngày càng khó coi, trong lòng cũng càng ngày càng thấy căm giận.

Người vừa đến, chính là Hầu Quang Bình và Từ Hàng. Mộ Dung Thiên biết, hai người bọn chúng không những không hề ngăn cản thú nhân hành hung ở trung thổ, trái lại còn “trợ thủ vi ngược”, sát hại cùng tộc cho nên trong lòng cảm thấy cực kỳ căm hận, chán ghét tới cực điểm.

” Mộ Dung lão đầu, còn nhớ ta không?” Về mặt Từ Hàng không biết là đồng tình hay là đắc ý nữa, hắn nói:” Ta thấy phái ngươi đột nhiên biến thành cái dạng này, trong lòng cảm thấy hơi khó chịu, thật là không nên mang nhiều người đến đây xem náo nhiệt như vậy. Bây giờ phái ngươi đã bị diệt rồi, “Tu Thần phổ” kia đối với các ngươi mà nói cũng không còn bao nhiêu tác dụng. Vậy thì sao không mang ra đây để tránh khỏi làm ảnh hưởng đến hòa khí của mọi người, ngươi nghĩ thế nào?”

” Dù ta có chết đi, cũng quyết không để các ngươi đoạt được “Tu Thần phổ”.” Mộ Dung Thiên giận dữ cười to vài tiếng, ánh mắt lạnh lùng nhìn hai người Hầu Quang Bình và Từ Hàng nói:” “Tu Thần phổ” ở trên người ta, nếu các ngươi có gan thì xông đến cướp đi?”

Hầu Quang Bình bước về phía trước mấy bước, phiêu nhiên bay lên khoảng hơn một trượng rồi lướt là là tới trước mặt Mộ Dung Thiên, hung thần ác sát nhìn hắn chăm chăm, rống lên:” Lão già kia, thật không biết sống chết, mau giao “Tu Thần phổ” ra đây, ta sẽ cho ngươi được chết toàn thây.”

Từ Hàng thấy Hầu Quang Bình bay tới thì cũng chạy tới gần, hắn lo “Tu Thần phổ” sẽ bị Hầu Quang Bình cướp trước, dĩ nhiên là sẽ không chịu thua kém Hầu Quang Bình. Khi hắn thấy Hầu Quang Bình chỉ tiến về phía trước một khoảng cách ngắn mà không trực tiếp công kích thì cũng thấy giật mình, ý niệm công kích trong đầu lập tức biến mất. Liếc nhìn Hầu Quang Bình một cái rồi thân hình ngừng lại, đôi mắt không chớp một cái nhìn chăm chăm di động(hành động khác thường) của hai người Mộ Dung Thiên và Hầu Quang Bình.

Bầu không khí ngưng đọng, xung quanh bỗng trở nên cực kỳ yên tĩnh.

210. Kẻ Thương Tâm Đầu.

Mộ Dung Thiên khẽ cười một tiếng, nắm chặt hai nắm đấm lại, cả người hơi run run, râu tóc bay loạn lên, quần áo căng khí phồng cả lên. Nhất thời, lam quang nhàn nhạt xuyên qua y phục mà phát ra ngoài, nhẹ nhàng lưu chuyển quanh người Mộ Dung Thiên.

Hầu Quang Bình thấy vậy thì không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh, thầm kêu bản thân may mắn chưa có liều lĩnh động thù, không thì đã phải chịu thiệt lớn rồi. Lão quay đầu nhìn lại Từ Hàng, đánh mắt ra hiệu cho hắn, ý bảo là cả hai cùng động thủ đối phó với Mộ Dung Thiên.

Từ Hàng mặc dù cũng sợ hãi trước tu vi của Mộ Dung Thiên, nhưng nghĩ rằng hai người bên mình thừa sức đối phó được với hắn, cho nên gật đầu đáp ứng không chút do dự.

Hai người bọn chúng đang chuẩn bị ra tay thì bỗng nhiên từ trong rừng cây bắn ra mấy đạo thanh quang lao thẳng về phía Từ Hàng và Hầu Quang Bình. Hai người Hầu Quang Bình và Từ Hàng bất ngờ, lắc người né tránh rồi nhanh chóng lui lại chỗ lúc nãy vừa đứng, không dám tùy tiện xông lên phía trước nữa.

Hai người bọn chúng mặc dù đều muốn nhanh chóng cướp được “Tu Thần phổ”, nhưng không kẻ nào muốn mang tính mạng của mình ra đùa giỡn. Ban nãy đột nhiên xuất hiện thanh quang, mặc dù không tạo ra uy hiếp gì nhưng chúng không muốn mạo hiểm tiến lên lần nữa. Dù sao chúng cũng không biết trong rừng cây có bao nhiêu người ẩn nấp. Chỗ khôn khéo của hai người bọn chúng chính là nếu không nắm chắc được phần thắng thì tuyệt đối không hành động liều lĩnh.

Mộ Dung Thiên thấy đồ đệ mình núp trong rừng chỉ bắn ra vài đạo quang mang yếu ớt mà có thể dọa chúng sợ đến tè cả ra quần thì cảm thấy cực kỳ hưng phấn, cười to vài tiếng, khinh thường nhìn nhìn hai người trước mặt nói:” Ta còn tưởng các ngươi có gan lớn bằng trời thế nào chứ, hóa ra cũng chỉ được như vậy. Thế mà còn dám to mồm trước mặt ta, thực là buồn cười đến chết mất.”

Hầu Quang Bình và Từ Hàng giận tím mặt, như bị đánh mạnh một đòn vào ngực. Nhưng cũng không còn cách nào, vẻ tức giận tức khắc biểu hiện trên mặt. Có điều bọn chúng rất nhanh áp chế lửa giận xuống. Dù sao bọn chúng cũng là trưởng môn một phái, ít nhiều gì thì cũng phải có chút độ lượng.

Mấy quái vật đang bay trên trời cũng luôn để ý đến tình hình dưới mặt đất, trông thấy tình cảnh như vậy thì cũng không kìm được mà giật mình. Bọn họ giật mình không phải là vì uy thế của Mộ Dung Thiên mà là vì sự nhất gan của Hầu Quang Bình cùng Từ Hàng.

Một quái vật lắc lắc đầu nói:” Thật khiến người ta kinh ngạc, trên đời sao lại có loại người nhất gan như thế, ta lần đầu tiên mới được thấy đấy. Không biết là hấn làm sao để dẫn dắt thủ hạ của mình nữa. Người như thế mà cũng có thể làm mọi người kính phục sao?”

Một quái vật khác nở nụ cười khinh bỉ, nói:” Ha ha, người có điều chưa biết đấy thôi. Hấn là loại người mà ở trước mặt cường địch thì lui bước, nhưng ở trước kẻ yếu thì lại dữ như ác thần. Người chẳng lẽ không nhìn thấy điệu bộ từ đầu đến cuối của chúng à?”

Một quái vật khác lại nói:” Chúng ta làm sao bây giờ, cứ tiếp tục giằng co như vậy cũng không phải là biện pháp? Không bằng để ta xuống dưới giúp bọn họ ứng phó với lão đầu kia. Còn mấy người các ngươi thì ra tay vây khốn tiểu tử này được không? Ai bảo chúng ta nhận lệnh đến đây làm chứ?”

Nhìn như quái vật thủ lĩnh gật gật đầu, quái vật vừa đưa ra ý kiến lập tức xoay người nhanh chóng hạ xuống.

Trần Nhược Tư trông thấy, biết là tên này muốn đi đối phó với sư phụ Mộ Dung Thiên thì không quản nhiều chuyện, đột nhiên phiêu nhiên hạ xuống đứng bên cạnh Mộ Dung Thiên.

Hành động của Trần Nhược Tư khiến ngay cả những quái vật đang bay trên trời cũng phải giật mình. Bọn họ không ngờ hấn lại liều lĩnh như thế, không thèm quan tâm đến họ mà lại đi bảo vệ lão đầu đang đứng dưới mặt đất. Đám quái vật không chần chừ nữa, ào ào hạ xuống phía trước Hầu Quang Bình và Từ Hàng, lạnh lùng nhìn Trần Nhược Tư cùng Mộ Dung Thiên.

Trần Nhược Tư hiểu rõ rằng với thực lực của mình thì rất khó có thể thắng được đám quái vật trước mặt này. Nếu hấn bỏ chạy một mình thì không phải là việc khó, nhưng Mộ Dung Thiên và những đạo huynh đang ẩn nấp ở trong rừng lại khiến hấn khó xử. Một khi hấn chạy trốn thì sư phụ và đám đạo huynh chắc chắn sẽ không thoát được ma chưởng. Bản thân ở lại, mặc dù không thể giành thắng lợi, nhưng cũng có thể kéo dài thêm sinh mệnh cho huynh đệ được một khoảng thời gian.

Một ý tưởng ngu ngốc đáng cười, chỉ vì để người khác sống lâu hơn một chút mà vứt bỏ cơ hội chạy trốn của bản thân, thực là một tên đại ngu dần. Sống lâu thêm hay ít đi một chút thời gian thì có khác biệt gì đâu, làm như vậy liệu có đáng không? Có lẽ sẽ có người cho rằng hấn là một tên đầu to óc bằng quả nho, ngu dần, bã đậu. Nhưng hấn thì lại không cho là như vậy, hấn nghĩ tính mạng của sư phụ và các đạo huynh so với mình thì còn quan trọng hơn. Nói hấn vô tư(không vụ lợi), sẽ khiến hấn cảm thấy buồn cười, dù sao, hấn trước đây chỉ muốn một mình bỏ chạy thật nhanh, mặc kệ chuyện phát sinh về sau. Nhưng hấn hiện tại không làm vậy, hấn lựa chọn ở lại cùng sư phụ, cùng sư phụ chiến đến phút giây cuối cùng.

Màn đêm lặng lẽ phủ xuống, gió nhẹ mang theo chút hàn ý thổi nhẹ qua khuôn mặt, khiến người ta cảm thấy không khí giá lạnh hơn.

Trần Nhược Tư lặng lẽ nhìn đám người trước mặt, trong lòng thì thầm nghĩ:” Mục đích của chúng khi đến đây chẳng qua chỉ là muốn đoạt được “Tu Thần phổ”. Nếu “Tu Thần phổ” bị hủy thì bọn chúng sẽ làm gì, liệu có vì tổn công vô ích mà sẽ quay về không?” Bỗng nhiên, một ý tưởng hoang đường xuất hiện trong đầu hấn, hấn quay đầu lại nói với Mộ Dung Thiên:” Sư phụ, đợi ta dẫn đám người trước mặt rời đi, người mang theo chúng đạo huynh nhanh chóng đi khỏi đây.” Nói xong, không chờ Mộ Dung Thiên mở miệng, hấn đã nhún người bay lên. Đứng vững trong không trung rồi rút ra một quyển sách, cầm ở chỗ chữ viết ngoài bìa quyển sách mà quơ quơ lên, lớn tiếng hét với đám người phía dưới:” Các ngươi không phải là muốn “Tu Thần phổ” sao? Nó ở ngay đây này, có bản lĩnh thì tới đây cướp lấy.” Nói xong liền cười “ha ha” vài tiếng, cổ ý giảm chậm tốc độ xuống mà bay lên trời cao.

Hầu Quang Bình cùng Từ Hàng giật mình, quay về phía thủ hạ là đám đệ tử vẫy vẫy tay, ra lệnh đuổi theo. Trong lòng bọn họ, đoạt được “Tu Thần phổ” quả thực so với việc giết Mộ Dung Thiên thì quan trọng hơn.

Đám quái vật đứng trên mặt đất thấy người mình phải bắt đột nhiên chạy mất thì đương nhiên không suy nghĩ gì cả mà trực tiếp đuổi theo.

Trên mặt đất giờ chỉ còn lại Mộ Dung Thiên một đám đệ tử không có khả năng phi hành của Hầu Quang Bình. Mộ Dung Thiên lắc lắc đầu bất đắc dĩ, nhìn lên trời cao, vài giọt lệ tuôn rơi, thầm nghĩ trong lòng: “Người vì cứu chúng ta mà rời đi, sinh tử không rõ. Ta cũng đành bất lực. Chỉ có thể mang theo các đệ tử chạy trốn, tương lai của Thanh Tâm đạo quán sau này đều phụ thuộc vào lần hành động này. Mong ông trời có thể phù hộ người an toàn trốn thoát.” Nghĩ tới đây, hắc đột nhiên hô to một tiếng: “Các đệ tử của Thanh Tâm đạo quán, vì sự phục hưng của phái ta, chúng ta ra ngoài thôi.” Hô xong thì vung hai tay lên, công kích tới đám đạo sĩ, hòa thượng đang ngăn cản phía trước.

Các đạo sĩ đang ẩn núp trong rừng nghe được lệnh của chủ môn thì ào ào lao ra, quơ vũ khí trong tay mà xông tới.

Đám đệ tử ở lại của Hầu Quang Bình và Từ Hàng đều là mấy kẻ năng lực yếu kém, bị tấn công thì lập tức trận cước rối loạn cả lên, thì nhau buông bỏ vũ khí, rồi kêu cha gọi mẹ chạy trốn.

Trần Nhược Tư từ rất xa đã thấy động tĩnh dưới mặt đất, hiểu ra tình hình đã xảy ra biến hóa vi diệu. Hắc cười khẽ một tiếng, tốc độ tăng nhanh hơn, lao nhanh về phía trước.

Hắc đột nhiên tăng tốc làm Hầu Quang Bình và Từ Hàng kinh hãi, cũng khiến cho mộng tưởng đuổi kịp của chúng tan thành bọt nước. Hai người bọn chúng trong lòng cảm thấy khó chịu, nội trận lôi đình, quyết không buông tha, vẫn kiên trì dùng tốc độ nhanh nhất của bản thân tiếp tục truy đuổi.

Bỗng có vài đạo bóng đen vụt qua bên người bọn họ, đó là thú nhân, điều này khiến cho cõi lòng đang nguội lạnh (đang thất vọng) của Hầu Quang Bình lại tràn đầy hi vọng. Lão trong lòng thầm kêu may mắn vì có được đám người trợ giúp tốt như vậy. Có lẽ chỉ cần mình đuổi tới, không cần phải tự tay động thủ, bọn họ đã đoạt lại được “Tu Thần phổ” từ tay tiểu tử nọ. Dù sao, khi mình cùng thú nhân bàn điều kiện đã từng nói qua chuyện này. Một khi bọn họ đoạt được “Tu Thần phổ” thì sẽ không do dự mà giao cho lão. Người nói xem, như vậy lão ta có thể không cảm thấy hứng phấn được sao?

Từ Hàng lòng đã lạnh giờ lại càng lạnh hơn, giống như là bị bỏ vào hầm băng vậy, mặt mũi tức giận. Hắc độc ác lườm lườm qua Hầu Quang Bình, trong đầu thì đang tính toán xấu xa xem làm thế nào để cướp “Tu Thần phổ” từ tay Hầu Quang Bình. Hắc cho rằng việc mấy thú nhân kia có khả năng đoạt lại “Tu Thần phổ” là điều không thể nghĩ ngờ.

211. Tiên Gia Nghi Sự.

Tiên quân này là thủ lĩnh thần tiên, cũng là một trong những sáng tạo giả tạo nên thiên đường này. Hắc pháp pháp thần bí, ai cũng không biết đạt tới trình độ gì. Trong thần tiên, còn có một người mà ngay cả thần tiên cũng đều phải kính sợ, thì phải là Tiên Dao Thiên Quân, hắc mặc dù không muốn giữ một vị trí ở tiên giới này, nhưng pháp lực cùng năng lực của hắc, đều làm cho mọi người không thể quên. Ở trong mắt đa số thần tiên, hắc pháp lực cơ hồ còn ở trên Tiên Quân, điều này là thực hay giả ai cũng không biết rõ được.

Dưới ánh mắt chờ đợi của mọi người, Tiên Quân chậm rãi nhẹ nhàng tiến vào đại sảnh. Nhóm thần tiên rất nhanh làm ra một cái lối đi, đều hành lễ bên đường hoan nghênh. Tiên quân vừa đi vừa đáp lễ, cước bộ của hắc vẫn nhẹ nhàng như vậy, thần tình thư giãn, vẻ mặt xuân phong. Tiên Quân khí độ vững vàng, so với khí sắc chúng thần tiên, so ra bất đồng, giờ phút này càng thể hiện Tiên Quân bất phàm.

Tiên quân ngồi xuống ở vị trí cao nhất, vuốt chòm râu trắng bạc, giọng oang oang nói: “Đã để các vị đợi lâu, xin lượng thứ, ta hôm nay triệu tập mọi người đến đây, là có chuyện quan trọng cần thương nghị. Việc này nói khó không khó, nói dễ cũng không dễ, nhưng làm cho người ta rất là đau đầu.” Nói tới đây, hắc dừng một chút, nhóm thần tiên phía dưới, cau mày, anh mắt nhìn chăm chăm Tiên Quân, nhìn như rất nóng lòng muốn nghe câu nói tiếp theo của Tiên Quân.

Tiên Quân dường như nhìn ra tâm tư mọi người, khẽ cười, nói: “Chúng tiên gia không cần mặt co mày cau, thoát mái chút đi.”

Chúng tiên phía dưới nghe thấy lời này, trong lòng biết về mặt của mình hiện tại không ổn, vội thư giãn một hơi, ngăn chặn lo lắng trong lòng, làm cho chính mình có vẻ bình tĩnh ôn hòa.

Một lão giả mặc đạo bào màu đỏ, chậm rãi đứng dậy, hướng tiên quân nói: “Tiên quân thủ lĩnh, hôm nay triệt tập mọi người đến đây, chắc là vì việc của nhân loại? Đệ tử dưới tay ta đã quan sát được rất rõ ràng, yêu thú đã không kiêng nể giết người trong khu vực của nhân loại, nếu không có cách nào khả dĩ khẩn trở, chỉ sợ nhân loại đại kiếp này khó thoát.”

“Hỏa tiên không cần sốt ruột, hôm nay đúng là vì thế mà triệu tập mọi người đến đây.” Tiên quân cười cười nói: “Yêu thú vốn dĩ không có khả năng nhanh như vậy tiến vào khu vực trung thổ của nhân loại, chẳng qua là trong nhân loại có kẻ bại hoại, vì dục vọng bản thân, tự động kết minh với yêu thú, để tiêu diệt đối thủ của chính mình, chuyện tình này, cũng là chúng ta không có dự đoán được.” Nói tới đây, hắc dừng một chút, lắc lắc đầu, giống như cảm thấy thực bất đắc dĩ.

Hỏa tiên nói: “Chúng ta mặc dù đã thành tiên, nhưng nhân loại dù sao cũng là cái nôi của chúng ta, chúng ta tuyệt không thể nhìn nhân loại bị chà đạp. Thỉnh Tiên Quân hạ lệnh, chúng ta xin phải đệ tử đi trước trợ giúp.”

Tiên Quân nói: “Nói là như thế, nhưng đi trước trợ giúp cũng không thể giải quyết mấu chốt vấn đề. Thực lực yêu thú, ngay cả người trong tiên giới chúng ta cũng khó có thể ứng phó, cho dù chúng ta toàn bộ hạ giới, cũng không làm nên chuyện gì. Ta cùng vài vị thượng tiên trải qua nhiều năm tổng hợp lại nghiên cứu phát hiện, biện pháp duy nhất có thể giải quyết tai nạn của nhân loại cùng họa lớn của chúng ta vẫn là chữa trị thánh sơn. Chỉ có sau khi thánh sơn chữ trị thành công, mới có thể hoàn toàn ngăn chặn yêu thú, đóng cửa yêu ma giới.

Hỏa tiên hỏi: “Thánh sơn có thể chữa trị sao, chẳng lẽ Tiên quân đã nghĩ ra biện pháp chữa trị thánh sơn?”

Tiên Quân khẽ thở dài một hơi, mặt mang vẻ u sầu, chậm rãi nói: “Biện pháp ta nghĩ tới, chỉ là điều kiện không cho phép.” Nói tới đây, bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Hỏa tiên nói: “Có biện pháp là tốt rồi, điều kiện chúng ta có thể hoàn thành được thôi!”

“Điều kiện này không có dễ dàng hoàn thành như vậy. Ta lần này triệt tập mọi người đến, cũng chính là muốn lợi dụng trí tuệ mọi người, cùng nhau nghiên cứu biện pháp giải quyết. Vẫn là trước tiên đem biện pháp chữa trị thánh sơn nói ra một chút.” Tiên quân nói: “Chữa trị thánh sơn cần kim, mộc, thủy, hỏa, thổ ngũ linh châu, sau đó hợp lấy Thánh Linh Quyết, đem ngũ linh lực dung hợp làm một, hấp thu thiên địa linh khí, lại ở trên thánh sơn phóng thích pháp quyết chữa trị. Việc này có hai điểm yếu, thứ nhất, cần Ngũ linh châu; thứ hai, cần có một nhân loại có được bất tử bất diệt thân, thì hắc mới có thể thừa nhận sự va chạm lực lượng cực lớn của Ngũ linh châu trong cơ thể. Chúng ta hiện tại chỉ sợ một điều kiện cũng không đáp ứng được. Trước mắt trong Ngũ linh châu tiên giới chúng ta có Hỏa, Kim, Thủy ba khóa, mặt khác Mộc Linh Châu cùng Thổ Linh Châu căn bản không biết nó ở đâu, ngay cả ta một chút manh mối cũng không có, muốn tìm được, khó khăn vô cùng. Cho dù tìm được Ngũ Linh Châu, trong nhân loại có người thừa nhận được lực lượng to lớn của Ngũ Linh Châu dung hợp sao?” Nói tới đây, Tiên Quân thở dài một hơi, bất đắc dĩ lắc đầu. Nhìn dáng vẻ của hắc, hiển nhiên là có chút nản lòng thất vọng rồi.

Hỏa tiên nhíu nhíu đầu mày, nói: “Ở đây có chút khó khăn, bất quá ta không rõ, vì cái gì phải tìm một nhân loại để làm việc này? Thần tiên chúng ta người nào không phải là có bất tử bất diệt thân, Tiêu Dao Thiên Quân ta nghĩ lấy năng lực của hắc, hắc là có thể thừa nhận lực lượng Ngũ Linh Châu.”

Tiên Quân nói: “Tiêu Dao thiên quân mặc dù có năng lực này, nhưng hiện tại cần là nhân loại, người có biết vì cái gì không? Là bởi vì phá hủy thánh sơn là nhân loại, không phải là thần tiên.”

Hỏa tiên nói: “Ta còn không rõ, vì cái gì nhân loại phá hủy thánh sơn, thì thần tiên không thể chữa trị được? Thánh sơn này đúng thật là đặc biệt quái dị.”

Tiên Quân nói: “Chính là bởi vì thánh sơn đặc biệt, mới có phương pháp chữa trị đặc biệt này.”

Hỏa Tiên thở dài, nói: “Xem ra hy vọng chữa trị thánh sơn là cực kỳ xa vời. Trong nhân loại như thế nào có thể có loại người bất tử bất diệt thân đây?”

Đen đây, không khí trong đại sảnh nhất ngưng trọng, mọi người đều lâm vào trầm tư, ngay cả Tiên Quân lúc trước mặt mày hớn hở, đều cũng như thế. Tiên Quân đứng dậy, đi qua đi lại về phía trước, hiện lên bộ dạng nôn nóng bất an.

Một vị đạo tiên, đứng dậy, chậm rãi: “Tuy rằng chữa trị thánh sơn là rất khó, nhưng chúng ta không thể buông tha được, nếu không thì như thế này, xem có thể làm được hay không. Chúng ta đem chúng tiên chia làm ba đường, lộ thứ nhất trợ giúp nhân loại, làm chậm lại bước xâm lấn của yêu thú, lộ thứ hai đi tìm hai khóa linh châu còn lại, lộ thứ ba tiếp tục nghiên cứu thể nào giúp phạm nhân thân mình biến thành bất tử bất diệt thân, có lẽ sẽ có đột phá cũng không chừng.”

Tiên Quân nhìn thoáng qua vị đạo tiên vừa nói, gật đầu, cảm thấy lời hắn nói rất có đạo lý, nhưng cũng biết nghiên cứu làm cho nhân loại biến thành bất tử bất diệt thân là khó khăn như thế nào. Nói về tu luyện, cho dù là người có thiên phú cực tốt, cũng không có khả năng trước khi thành tiên có được bất tử bất diệt thân. Muốn nói có thể nghiên cứu ra loại phương pháp này, đúng là ngang với tìm kim đáy biển.

Tiên quân thở dài một hơi, nói: “Chúng ta cứ dựa theo lời vị đạo tiên vừa nói là tốt nhất, trước mắt không có biện pháp gì, chỉ có thể làm như thế. Ta hiện tại đem nhiệm vụ phân công một chút, Hỏa Tiên người phụ trách đi tìm Mộc linh châu cùng Thổ linh châu, Đạo tiên người liên phụ trách an bài trợ giúp nhân loại. Ta liền dẫn dắt mọi người tiếp tục nghiên cứu thể nào khiến cho người phạm có được tâm thân bất tử bất diệt.”

Chúng tiên tuy rằng cũng hiểu được hành động này cũng là bất đắc dĩ, nhưng cũng không có biện pháp, đành than thở chấp hành mệnh lệnh Tiên Quân. Không đến một hồi công phu, chúng tiên phân tán ly khai tại đại sảnh, đều tự nghe lệnh chấp hành nhiệm vụ.

Trong đại sảnh, chỉ còn lại một mình Tiên Quân, hắn trong lòng thực mâu thuẫn, tưởng tượng đến việc thánh sơn dưới sự thống trị của mình, mới bị nhân loại phá đi, tuy rằng hiện tại đã biết hậu quả của việc phá hư thánh sơn, nhưng hắn đối với việc chữa trị thánh sơn, vẫn là không có nửa điểm nắm chắc, ở trong lòng hắn, có thể dùng hai chữ “Tuyệt vọng” để hình dung. Ở trong lòng hắn, đã có một chút vắng vẻ hoang sợ, nhân loại đã đem đến cho tiên giới một đại phiền toái như thế, lòng có bất an, nhưng là vô kế khả thi, cũng chỉ có thể ở trong lòng âm thầm tự trách mình, sau cùng nghĩ ra tiên quy tiên điều, để ước thúc chính mình, ước thúc chúng tiên, bổ sung những điều thiếu sót trước kia.

Tiên giới quản lý hiện tại tuy nói rằng đã muốn hoàn thiện, nhưng đối với nhân loại là cái nôi của chúng tiên gia, họ không đành lòng nhìn nhân loại bị khi dễ, dứt khoát buông thõng ngày yên vui của chính mình, đều tiến về lãnh thổ của nhân loại, tận dụng năng lực nhỏ nhoi của mình vì an nguy của nhân loại.

212. Tái Sinh Di Biến.

Trời muốn diệt ta sao. Cái điểm đen nhỏ kia trong lòng lớn tiếng la lên, ánh mắt cũng có vẻ đại đi một chút, nhưng trên người hắn, lại tản mát ra hào quang màu vàng chói mắt. Trên người hắn phát ra từng ấy điểm quang mang, tuy rằng làm cho những thân ảnh to lớn vây quanh hắn trên không trung cảm thấy giật mình, nhưng bọn hắn cũng không có cảm thấy sợ hãi. Tuy rằng bọn họ không sợ hãi điểm đen nhỏ này, nhưng thực ra trong lòng bọn hắn vẫn lo lắng hắn chạy thoát. Bọn chúng không biết hao phí biết bao nhiêu miệng lưỡi, cũng không thể cùng điểm đen kia thỏa hiệp, ngược lại làm cho ý chí hắn càng trở nên kiên cường hơn, điều này bọn hắn cũng không có dự đoán được.

Một cái thân ảnh thật lớn, hướng một đồng loại bên cạnh nói: “Đầu(đầu linh, người đứng đầu), chúng ta hiện tại nên làm cái gì bây giờ, nếu thuyết phục hắn không được, chúng ta sẽ giết hắn tại đây, trở về nói là không có gặp qua tiểu tử này là xong, người thấy thế nào?”

Cái thân ảnh thật lớn bị kêu là Đầu nói: “Không được, vạn nhất việc này bị Yêu long thú thủ lĩnh biết được, ta và người chỉ sợ không thoát khỏi cái chết, ta không nghĩ bởi vì chút việc nhỏ này, mà vứt bỏ tánh mạng chính mình.”

“Hiện tại chúng ta nên làm cái gì bây giờ đây? Chung quy đem hắn vây quanh như vậy, cũng không phải là biện pháp a?”

“Người không nên gấp gáp,ta đã truyền đi tin tức,nói rất rõ ràng chuyện tình nơi này,hiện tại nhiệm vụ của chúng ta chính là không cho hắc đảo tẩu.Hết thấy đợi sự phân phó của thủ lĩnh,rồi mới định đoạt.Như vậy vừa không phạm tội,cùng không phải buồn bực,không phải rất tốt sao.”

“n,vẫn là đầu lĩnh ngài có biện pháp.”

“Ta là người như thế nào,việc nhỏ ấy sao làm khó được ta.”Nói xong,thân ảnh đầu lĩnh to lớn đắc ý cười lớn.

Nguyên lai những thân ảnh to lớn này,đều là Huyền Minh Hắc xà lúc trước đuổi theo Trần Nhược Tư.Khi bọn chúng huyền hóa thành nhân hình,pháp lực đã bị hạn chế,không thể phát huy lực công kích cường đại,bọn chúng còn lo bị Trần Nhược Tư đả thương,tạo cho hắc có cơ hội đào tẩu,cho nên cũng không có động thủ,liền khôi phục chân thân,muốn lấy đó để hù dọa Trần Nhược Tư.Nhưng mà Trần Nhược Tư không có bị dọa,ngược lại tâm lý hiểu chiến lại càng tăng lên,cũng là điều bọn hắc không dự liệu được.Giờ phút này bọn chúng cũng chỉ còn cách tận lực chờ đợi hồi đáp của thủ lĩnh truyền đến cho bọn chúng.

Trải qua hồi lâu quan sát,Trần Nhược Tư dường như cảm thấy bọn quái vật to lớn trước mắt này,tuy rằng lực lượng cường đại vô cùng,nhưng bọn chúng dường như có điều cố kỵ,điều này làm cho Trần Nhược Tư phi thường kỳ quái.Trần Nhược Tư trầm tư một lúc,quyết định lớn mật thử một phen,ở trong lòng hắc cho rằng,dù sao rơi vào tay bọn người này cũng không tránh khỏi cái chết,dù sao cũng là chết,khiến cho hắc cảm thấy không còn sợ hãi chút nào.

Trần Nhược Tư khẽ động thân mình,nhe nhàng tiến về phía trước,đến gần Huyền Minh Hắc Xà lần trước dùng đủ các loại ngữ khí để nói chuyện với mình,hắc đoán Huyền Minh Hắc Xà này hẳn là đầu lĩnh của cả nhóm,hắc nói: “Uy,lũ quái vật các người,vì cái gì luôn ngăn trở đường đi của ta?Hoặc là giết ta đi,hoặc là thả ta đi,ta sẽ không theo các người đâu,ta khuyên các người không cần uống phí tâm cơ nữa.”

Huyền Minh Hắc Xà đầu lĩnh kia lắc đầu,cúi đầu xuống,phát ra vài tiếng trầm thấp gầm rú,phun ra một ngụm hắc khí,đánh về phía Trần Nhược Tư.Kỳ thật,trong hắc khí này cũng không có ẩn dấu nhiều lực công kích,nó chẳng qua là muốn hù dọa Trần Nhược Tư,ý muốn là cảnh báo hắc đừng hòng dùng mưu kế với bọn ta.

Trần Nhược Tư nhẹ nhàng lắc mình tránh hắc khí,nhìn quái vật to lớn trước mắt,trong lòng thầm nhủ: “Quái vật này rốt cuộc muốn làm cái quỷ gì,hay chỉ là muốn đùa giỡn ta,điều sau sao có thể?”Hắc trầm tư một lúc,bỗng nhiên nghĩ đến trước kia lang nhân cũng muốn bắt mình,hơn nữa mục đích của hắc là muốn bắt sống chính mình,hắc trong lòng đã hiểu rõ ràng được chuyện gì đang xảy ra.Trần Nhược Tư đắc ý cười,nhìn quái vật to lớn trước mắt nói: “Ta hiểu ra rồi,các người mục đích là muốn bắt sống ta,ha ha,vậy các người đến đây đi,ta thấy các người không có bốn sự bắt sống ta.”Dù sao trong lòng hắc đã xem mình như người đã chết,còn không quản nhiều như vậy,nói xong,không để ý tới các Huyền Minh Hắc Xà vây quang hắc,cấp tốc hạ xuống phía dưới.

Huyền Minh Hắc Xà đầu lĩnh kinh hãi,hắc cũng thật không ngờ tâm tư chính mình bị nhìn thấu,nhưng lại chẳng có cách nào khác,vội hô: “Mau kết trận,bao vây hắc lại,đừng cho hắc đào thoát.”Nó quát to,thân ảnh to lớn lay động,phun ra hàng nghìn hàng vạn tia sáng.Các Huyền Minh Hắc Xà khác nhận được mệnh lệnh của đầu lĩnh,vội vàng chuyển động ,rất nhanh di động thân hình to lớn,chiếm cứ vị trí trọng yếu,phun ra các tia sáng giống đầu lĩnh,hợp thành một cái quang vồng.Chính là trong một khắc công phu,mười Huyền Minh Hắc Xà này tại không trung đan thành một cái quang vồng(lưới ánh sáng) thật lớn hình viên cầu,đem Trần Nhược Tư còn chưa thoát được vòng vây của Huyền Minh Hắc Xà vây vào bên trong.

Quang vồng này xem ra mỏng như cánh ve,nhưng bên trong lại ẩn dấu lực lượng cực kỳ cường đại.Thân thể Trần Nhược Tư va chạm với quang mang trên vồng,lập tức bị một cỗ lực lượng cường đại bắn ngược trở về.Đụng phải địch nhân cường đại như thế,Trần Nhược Tư cảm thấy bất đắc dĩ,cũng đành bó tay hết cách.

Lôi điện trên không trung càng thêm tới tấp,tiếng gió vù vù vang vọng bên tai,làm cho người ta cảm thấy phiền lòng không thôi.Người gây ra khí tượng này,đương nhiên chính là Huyền Minh Hắc Xà đang vây quang Trần Nhược Tư,bọn họ phun xuất quang vồng,cực kỳ hao phí năng lượng,vì không cho Trần Nhược Tư hắc đào tẩu,bọn họ không thể không làm như thế.Cũng vì hao phí năng lượng,bọn chúng cũng tự hành điều tiết,mà vì bổ sung năng lượng bị hao phí,cũng tự nhiên là dẫn tới thời tiết đại biến,khắc hẳn với thường ngày.

Huyền Minh Hắc Xà trên không trung khốn khổ chờ đợi mệnh lệnh của thủ lĩnh, cũng không biết là qua bao lâu, vẫn không thấy đến, lúc này, trên bầu trời phương xa, có một đoàn sương mù màu đen, cuộn cuộn hướng về chỗ bọn họ, mà bay đến.

Huyền Minh Hắc Xà đầu lĩnh pháp lực cường đại, tự nhiên là cảm ứng được sự di động trên không, hắn không có nghĩ nhiều, liền nói: “Các huynh đệ, dường như là Minh tộc nhân tới đây, xem đoàn hắc khí kia, chỉ biết tới đây với ý bất thiện, pháp lực cũng là tương đối cường đại, chúng ta phải cẩn thận đề phòng. Mau đem phạm vi vây khốn của quang võng thu nhỏ lại, chỉ cần không cho lực lượng quang võng ép chết tiểu tử kia là được, như vậy chúng ta cũng có thể tách ra vài người đối phó với người Minh tộc đang tới kia.” Nói xong, mấy con Huyền Minh hắc xà khác đều gật đầu, đồng thời chuyển động thân thể, trong nháy mắt đem quang võng thu nhỏ lại hai phần ba, năm đầu Huyền Minh hắc xà tung người bay lên, bày ra thế trận, quay mặt về phía đám mây đen đang bay tới kia.

Trần Nhược Tư vốn có đủ không gian hoạt động, bất thành linh bị thay đổi, biến thành phi thường khó chịu, cũng cảm giác được áp lực đang đến ở trên không, hắn cảm giác được thân thể chính mình, đang bị một đoàn lực lượng mạnh mẽ bao vây lấy, thân mình không thể động đậy, chỉ có thể bảo trì vị trí tại trung tâm quang cầu. Trần Nhược Tư thử hạ xuống, ngược lại càng làm cho chính mình khó chịu, không có cách nào khác, hắn chỉ có thể thành thật bảo trì nguyên dạng tư thế thân mình, không dám có thay đổi gì.

Trần Nhược Tư mặc dù đang ở bên trong quang võng, nhưng phương xa đột nhiên có biến cố, hắn cũng nhìn thấy, cũng hiểu được quái vật đang vây lấy chính mình đang muốn thoát ra, ứng phó với địch nhân sắp đến.

Huyền Minh Hắc Xà bên cạnh Huyền Minh Hắc Xà đầu lĩnh nhìn đoàn hắc vụ ở phía xa, nói: “Đầu, chúng ta cùng với Minh tộc không hề có liên lạc với nhau, vì sao bọn họ đột nhiên lại đi đến đây? Hay là vì chúng ta vây khốn tên kia. Thực không hiểu, tên kia có cái năng lực gì, làm cho nhiều người coi trọng hắn đến như vậy?”

Huyền Minh Hắc Xà đầu lĩnh nói: “Ta cũng không biết bọn họ vì cái gì mà đến, tuy rằng chúng ta cùng bọn chúng không hề qua lại, nhưng cẩn thận vẫn hơn, nếu bọn họ hắc thật là vì cái tên kia, mà chúng ta lại không chịu buông tha cho, có thể dẫn đến phát sinh xung đột.”

Một Huyền Minh Hắc Xà trong nhóm nói: “Nếu có thể không để ý đến sống chết của tiểu tử kia, chuyện đã tốt hơn nhiều rồi. Đúng vào cái thời điểm này lại toát ra một tên Minh tộc đến làm rối, thật sự là phiền chết người.”

Huyền Minh Hắc Xà đầu lĩnh nói: “Lão đệ, không cần quá mức lo lắng, có lẽ chỉ là trùng hợp, cũng có thể bọn họ đến đây cũng không phải là vì tiểu tử này.”

Huyền Minh Hắc Xà kia nói: “Chỉ mong là như thế, chúng ta đây cũng không vì tên này mà liều mạng một mất một còn.”

Huyền Minh Hắc Xà đầu lĩnh nói: “Chuyện gì đến nó sẽ đến, lo lắng cũng không giải quyết được điều gì, chúng ta chỉ cần chuẩn bị tốt, bọn họ sắp đến đây rồi.”

Bốn Huyền Minh hắc xà khác đồng thời gật đầu, lần lượt chuyển động thân mình, cùng đồng bọn của mình cách ra một khoảng, để tránh ảnh hưởng đến lực lượng phát huy.

213. Nhất Tràng Huyết Vũ.

Đoàn hắc vụ rất nhanh tràn ngập thành một mảng lớn ở trên không trung, khiến cho bầu trời thoát nhìn hắc ám hơn, tiếng sấm nổ vang không ngừng, các tia sét leo lên liên miên không ngớt, âm phong từng trận kéo lại, làm cho những người đang gia tốc mà tới như Hầu Quang Bình cùng Từ Hàng, ai cũng cảm thấy hoảng sợ vạn phần. Tuy rằng như thế, nhưng bọn chúng cũng không có dừng lại cước bộ, mạo hiểm mà đến.

Không bao lâu, đoàn hắc sắc vụ dừng lại trên không, cách bọn Huyền Minh Hắc Xà mấy trượng, từ trên đám mây bay xuống hơn mười tên được một màn khói đen đặc bao quanh, huyền phù trên không trung, nhím chăm chăm nhìn Huyền Minh Hắc Xà trước mắt.

Mặc dù có màn khói đen bao quanh, nhưng Trần Nhược Tư vẫn thấy rõ ràng những người đó, trong đó đại đa số hẳn không biết, chỉ có Thanh Mâu là hẳn nhận thức được. Thấy Thanh Mâu có ở trong đó, Trần Nhược Tư hít sâu một hơi, trong lòng biết vận mệnh chính mình đang nằm ở trên người mấy quái vật to lớn trước mắt. Thân ảnh Linh Cơ cũng không biết ra sao, hiện tại trong đầu hẳn, hẳn nghĩ đến lúc trước chính mình cầu Linh Cơ trợ giúp đem tam sư huynh Lạc Lan Điền từ trong tay Thanh Mâu cứu ra, chẳng đến bây giờ tin tức của Linh Cơ hẳn cũng đều không có. Trong lòng không khỏi vì tam sư huynh Lạc Lan Điền cùng Linh Cơ mà lo lắng, hẳn tại màn khói đen bao quanh đám người kia, cẩn thận tìm tòi một lần, vẫn là không tìm thấy được thân ảnh tam sư huynh, trong lòng cũng không biết tại sao lại trở nên thoải mái hơn một chút. Có lẽ hẳn cho rằng, tam sư huynh là bị Thanh Mâu khống chế, hiện tại không cùng đến, có lẽ đã thoát ly Thanh Mâu, đang cùng với Linh Cơ đang trên đường chạy trốn cùng nhau. Cái này chỉ là suy luận của hẳn, sự thật thế nào, hẳn không cách nào biết được. An ủi, hẳn giờ phút này cũng chỉ có thể nghĩ như vậy để an ủi chính mình.

Thật lâu sau, Thanh Mâu nhìn chằm chằm Huyền Minh Hắc Xà nói: “Xà huynh chúng ta tịnh không quan hệ, cũng không muốn cùng các ngươi tranh đấu, càng không muốn là địch nhân của thú tộc các ngươi. Chúng ta chỉ muốn đem tiểu tử đang bị các ngươi vây khốn kia giết chết, các ngươi vây khốn hẳn, mục đích tựa hồ cũng không khác thế. Sao không như vậy kết liễu hẳn, để tránh phát sinh biến cố, các ngươi thấy thế nào?”

Huyền Minh Hắc Xà đầu lĩnh trừng con ngươi, lắc cái đầu to lớn, nói: “Tuy rằng nói thế, nhưng chúng ta không có nhận được mệnh lệnh giết chết hẳn, không dám làm vậy, mong rằng Thanh Mâu huynh bỏ qua cho. Cũng không biết tiểu tử này rốt cuộc đã đắc tội gì với quý tộc mà không đưa hẳn vào chỗ chết không thôi.”

Thanh Mâu hừ nhẹ một tiếng, nói: “Lý do chúng ta muốn giết hẳn, không nhất định phải hướng quý tộc khai báo.”

“Đương nhiên, đương nhiên, chuyện này chúng ta đúng là không có quyền hỏi đến, bất quá hẳn là người mà thủ lĩnh chúng ta muốn bắt sống, chúng ta cũng không dám cãi lời,” Huyền Minh Hắc Xà đầu lĩnh lời còn chưa nói xong, Thanh Mâu hiển nhiên là có chút không kiên nhẫn, mở miệng nói: “Ý tứ của ngươi, rốt cuộc là muốn bảo vệ tiểu tử kia?”

Huyền Minh Hắc Xà đầu lĩnh thấy Thanh Mâu không nói đạo lý, hừ lạnh một tiếng, nói: “Có thể nói như vậy.”

Thanh Mâu cười cười, nói: “Nếu quý tộc cố ý muốn cùng tộc ta đối địch, việc này cũng không cần nhiều lời nữa, cứ làm theo thiên mệnh đi. Các huynh đệ, cùng ta lên, ai lấy được thủ cấp tiểu tử kia, trở về có trọng thưởng.” Nói xong, vung cánh tay lên, cơn lốc đột nhiên xuất hiện, tiếng sấm càng tăng lên, trong hắc vụ tia chớp hỗn loạn, cấp tốc hướng về thủ chưởng của hẳn tụ tập mà đến.

Huyền Minh Hắc Xà đầu lĩnh thấy thế, chấn động, trầm nghĩ: “Thanh Mâu hẳn từ khi nào pháp lực cường đại như thế? Lần trước khi đụng độ với hẳn, pháp lực chẳng qua là cùng cấp với Ô Thú, hay là hẳn luyện được kỹ năng mới, điều này sao có thể.” Nghĩ thì nghĩ thế, nhưng hẳn cũng không có chần chờ, vội động nửa thân dưới, tụ linh lực, mạnh mẽ huy động cái đuôi to lớn, hướng về chỗ Thanh Mâu đang đứng, quét ngang một cái.

Lực lượng cái vung đuôi này của Huyền Minh Hắc Xà đầu lĩnh vô cùng mạnh mẽ, chỉ thấy cái đuôi hẳn, giống như biển rộng bốc lên từng cơn sóng lớn, thôi động một cơn sóng khí to lớn, nhanh chóng lao mạnh về phía Thanh Mâu. Chỗ cái đuôi đi qua, nhanh chóng hình thành dòng khí lưu hắc động chân không, không khí bốn phía như vạn mã chồm lên hướng về hắc động chân không vọt tới.

Thanh Mâu tuy rằng cảm thấy kinh ngạc, nhưng hẳn cũng không có sợ hãi, ngạo nghễ lơ lửng tại chỗ, vũ động song chưởng, đem đoàn năng lượng hắc khí vừa tụ tập phóng ra bên ngoài, ngênh đón cái đuôi của Huyền Minh Hắc Xà đầu lĩnh. Thanh Mâu đẩy dờ đi cái đoàn năng lượng hắc khí kia, xem ra không lớn, nhưng bên trong lại ẩn hàm năng lượng thật sự to lớn.

Bốn Huyền Minh hắc xà khác vẫn không hề động thân, thấy đối thủ phát ra một tiểu cầu để chống lại sóng đuôi to lớn của đầu lĩnh, đều phá lên cười ha hả, cảm thấy tên trước mặt có chút không biết lượng sức, nghĩ rằng hẳn làm như vậy chẳng qua là hành động lấy trứng chọi đá.

Không khí trên không trung càng thêm ác liệt, cuồng phong giận dữ rít gào, mây đen cuộn cuộn, ở giữa còn mang theo hai cỗ khí giết chóc to lớn, đang chậm rãi tiếp cận.

Song phương trừng hai mắt nhìn nhau, lẳng lặng đợi thời khắc kia đến. Bọn chúng có cảm giác, dường như một khắc kia, chính là thời khắc quyết định thắng bại. Có lẽ, bởi vì nguyên do là lần đầu tiên bọn chúng quyết đấu.

Tim đập dồn dập, song phương đều ngừng hô hấp, hiển nhiên đều cảm thấy khẩn trương, đều ở trong lòng vì thắng lợi bên mình mà hò hét.

Một tiếng “Phanh” nặng nề vang lên, đem ý thức song phương bừng tỉnh, hiển nhiên đều cảm thấy thất vọng, thanh âm trầm đục hiển nhiên không như bọn họ dự đoán, đạt tới kinh thiên động địa.

Phương hướng di động cái đuôi của Huyền Minh Hắc Xà đầu linh tinh không có bị ngăn cản, còn cuộn cuộn tiến tới, nhưng cẩn thận quan sát rõ ràng có thể thấy trên mặc Huyền Minh Hắc Xà đầu linh lộ ra một tia thần sắc thống khổ.

Thanh Mâu phát ra đoàn hắc khí kia, xem ra là bị cái đuôi to lớn của Huyền Minh Hắc Xà đầu linh cắn nuốt, kỳ thật không phải, mà là nó đột phá hộ thể khí bao quang cái đuôi của Huyền Minh Hắc Xà đầu linh, đánh vào cái đuôi to lớn đó.

Cái đuôi to lớn của Huyền Minh Hắc Xà đầu linh động tác rõ ràng trở nên chậm chạp hơn, Thanh Mâu cười khê một tiếng, hướng thủ hạ bên dưới phát tay, ý bảo bay lên tránh né dư uy cái đuôi này, rồi phát động công kích mãnh liệt.

Máu, máu đỏ tươi ồ ạt chảy ra từ chỗ tiếp của cái đuôi Huyền Minh Hắc Xà đầu linh với hắc khí của Thanh Mâu. Máu tươi từng dòng theo gió phiêu tán rơi xuống dưới, cái đuôi Huyền Minh Hắc Xà đầu linh nhất thời bị một tầng hồng hồng mưa bụi bao phủ. Huyết vũ (mưa máu), đây quả thật là thiên tạo kỳ quan, đương nhiên là trời đổ mưa máu. Ở vào thời điểm ngày bình thường không có tranh đấu nhìn thấy tràng cảnh này, có lẽ có người sẽ kinh ngạc than rằng đây là kỳ quan.

Cái đuôi Huyền Minh Hắc Xà đầu linh chậm dần rồi đình chỉ di động, làm cho thủ hạ Thanh Mâu cùng hân thoả mái bay vọt lên, liền tránh được làn sóng công kích to lớn.

Đám Huyền Minh Hắc Xà cơ hội đều cảm thấy kinh ngạc, thực sự không chút nào tin sự việc phát sinh trước mắt mình là chân thật, ngốc trệ một hồi, đột nhiên thanh tỉnh lại, đều tụ khí rống giận rít gào, đồng dạng đều quấy động cái đuôi to lớn, để phát tiết sự phẫn nộ trong lòng chính mình.

Bốn cái đuôi giống như bốn cơn sóng lớn, xen lẫn điện quang, cấp tốc cuộn cuộn di động, như vạn mã phi nhanh, gào thét lao về phía bọn Thanh Mâu.

Thanh Mâu sắc mặt kinh biến, vốn mặt đã đen như than, trở thành hắc khí bùng bùng. Hắn thật không ngờ đối thủ phản kích nhanh như vậy, vội tụ khí hộ thân, cấp tốc bay lên né tránh. Huyền Minh Hắc Xà cũng không phải vật chết, có thể so với nhân loại có trí tuệ phi phạm. Một Huyền Minh Hắc Xà khoảng cách gần Thanh Mâu nhất, hắn không chút do dự, rất nhanh hướng về phía trước nâng chiếc đuôi to lớn, đánh về phía Thanh Mâu.

Ở trong quang vông Trần Nhược Tư trợn mắt há hốc mồm nhìn tình hình trước mặt, thầm nghĩ, cái đuôi to lớn kia nếu va chạm trên người chính mình, thì sẽ là tình huống như thế nào, hắn không nghĩ, cũng không dám suy nghĩ, giờ phút này tâm trí hắn giống như lọt vào trong hầm băng, rùng cả mình, cảm giác nhanh chóng lan khắp toàn thân, mồ hôi lạnh không ngừng thoát ra bên ngoài cơ thể. Nếu không có cỗ lực lượng quái dị đem thân thể hắn đè áp tại trong quang vông, chỉ sợ có thể nhìn thấy nước tuôn ra từ dưới hạ thân của hắn rồi. (Dg: Sợ quá vài đài luôn rồi!)

Ở phương xa Hạo Quang Bình cùng Từ Hàng đang tới, nhìn thấy không trung đột nhiên biến đổi to lớn, giống như nháy mắt đã biến thành đêm tối, bọn họ cả kinh, sắc mặt kinh biến, một mảnh tái nhợt, đều dừng cước bộ, ngửa đầu hoảng sợ nhìn lên bầu trời cuộn cuộn mây đen, tâm sinh một chút hàn ý, tựa hồ cảm giác được tai nạn sắp bùng xuống đầu bọn họ.

“Mưa, trời mưa, như thế nào nước mưa lại là màu đỏ a!” Một thủ hạ dưới tay Hạo Quang Bình kêu lên, hắn sờ gọi mưa vừa rớt trên mặt, ẩn ẩn cảm thấy được giọt mưa này tựa hồ so với hạt mưa trước đây có điều gì

bất đồng,cảm giác có điểm mơ mơ hồ hồ,cẩn thận nhìn lại,thấy là màu đỏ máu,hắn sợ tới mức thiếu chút nữa là té xỉu, sau đó hô lên: “Máu,đây là máu,không phải trời mưa.”

214. Xá Thân Chức Thủ.

Dưới bầu trời u ám,bỗng nhiên truyền đến vài tiếng kêu thảm thiết,vài cái thân ảnh màu đen,miệng phun máu tươi,thân thể mất đi trọng tâm rơi xuống dưới.

Thanh Mâu miễn cưỡng tránh được một kích của Huyền Minh Hắc Xà,nhìn đám thủ hạ của mình bị đánh rơi xuống, sắc mặt khó coi, một cổ cừu hận trong lòng như đóm lửa nhanh chóng cháy bùng lên.Lão trợn mắt nhìn chằm chằm Huyền Minh Hắc Xà đã làm cho chính mình chật vật kia,đột nhiên,từ từ phóng người lên,đồng thời trong lúc bay lên,ngâm tụ linh lực,tốc độ như tia chớp hướng Huyền Minh Hắc Xà vừa công kích chính mình lao tới.Lúc này toàn thân lão ta được bao phủ bên trong hắc vụ,trong lúc phi hành,các phân tử lực lượng hắc sắc trong không khí đã rất nhanh hướng thân thể của lão tụ tập đến,trên không trung hình thành một vòng xoáy khí lưu màu đen to lớn,mà quả khí vụ màu đen bao quang thân Thanh Mâu cũng càng lúc càng lớn.

Huyền Minh hắc xà lúc này vẫn chìm đắm trong niềm vui sướng vì vừa mới đánh cho địch nhân tan tác, nhất thời còn chưa có tỉnh táo lại, cho nên sau khi nó nhìn thấy thể công đến của Thanh Mâu thì đã biết rằng không thể né tránh nữa. Nó hoảng sợ hét lên một tiếng, liên tiếp phun ra vài cái hỏa cầu, muốn lợi dụng chúng cản lại khí thể của Thanh Mâu, cấp cho mình cơ hội đổi hơi. Làm cho nó không có nghĩ đến đó là hỏa cầu nó phun ra dường như không chút uy hiếp đối với Thanh Mâu, lúc hỏa cầu đụng vào đám hắc sắc vụ khí cực lớn đang bay tới thì dường như bị thôn phệ, một điểm ánh sáng của hỏa cầu đều biến mất.

Lúc này,Huyền Minh Hắc Xà kia có chút lo lắng,thầm hạ quyết tâm,rất nhanh tụ tập linh lực,nháy mắt,chỉ thấy quang thân hắc hắc khí bùng bùng,màn khói lượn lờ,mở ra cái miệng như chậu máu,trực tiếp đánh phía thân thể Thanh Mâu đang được bao bọc trong hắc sắc vụ cầu to lớn kia.

Thanh Mâu tụ cái hắc sắc vụ cầu kia so với thân hình khổng lồ của Huyền Minh Hắc Xà thì tương đối nhỏ bé, nó chỉ cần mở miệng rộng ra,thì có thể tự nhiên đem hắc sắc vụ cầu kia nuốt vào miệng,cái miệng của nó cũng nhanh chóng khép lại.Ở trong lòng nó,hận không thể một ngụm để đem Thanh Mâu cắn chết.

Thủ hạ Thanh Mâu thấy thế,sắc mặt đại biến,hoảng sợ vạn phần,trong lòng cả kinh kêu lên: “Điều này sao có thể, đầu lĩnh chẳng lẽ bị tiêu diệt như vậy sao?”Kinh hoàng một trận,bọn chúng tại một khắc này dường như quên trước mặt chính mình còn có địch nhân tồn tại.

“Ầm ầm!”,tiếng sấm lớn vang lên,đánh thức bọn chúng.Mà lúc này,ba bóng đen như song lớn,phô thiên cái địa hướng về bọn chúng vọt tới.Những tên thủ hạ của Thanh Mâu này,đều là nhân vật cấp yêu linh,hiện tại lại trải qua oan hồn nộ khí đặc thù luyện hóa,thực lực so với trước kia mạnh hơn mấy lần,tuy rằng không thể đánh động với năng lực hiện tại của Thanh Mâu,nhưng cũng không kém hơn nhiều lắm.

Oan hồn nộ khí trong truyền thuyết của Minh tộc là tà linh lợi hại nhất sinh ra,một thân tập hợp mấy vạn thậm chí còn vượt qua năng lượng của mười vạn trăm vạn linh hồn,hiện tại nó đã tìm được người phụ thân,đó chính là đương kim Minh vương.Oan hồn nộ khí lúc trước lựa chọn người phụ thân đầu tiên là Trần Nhược Tư,nhưng tâm chí Trần Nhược Tư lại không bị nó khống chế,do đó khiến cho nó bị phụ thân thất bại.Hắn phụ thân trên người Minh Vương xong,tư tưởng Minh Vương chẳng qua chỉ là một bộ phận của nó,mà Minh Vương cũng trực tiếp bị Oan hồn nộ khí khống chế.Minh vương hiện tại,đã không còn là Minh vương lúc trước,mà là một tà ma hung ác có pháp lực vô cùng.Ở trong lòng hắn cho rằng,hắn nếu không thể khống chế Trần Nhược Tư,trong tương lai hắn tất nhiên là mối họa liên kề,cho nên phải ra cao thủ Minh tộc,xâm nhập vào nhân loại tru sát Trần Nhược Tư.Minh tộc nhân cùng với thủ hạ Minh Vương,hiện tại đều trải qua Oan hồn nộ khí luyện hóa,năng lực giết chóc của toàn bộ tộc nhân cũng tăng lên vài bậc,có lẽ hiện tại Minh vương cho rằng,hắn đã có thực lực cùng thủ nhân đối địch.

Mấy yêu linh còn lại,nhanh chóng phi thân bay lên,đồng thời ngâm tụ linh lực,trao đổi lẫn nhau một cái ánh mắt,ở tại không trung,cùng đợi thời khắc phản kích tốt nhất đến. Hắc sắc cự lãng(cơn song lớn màu đen) khí thể to lớn,dẫn động không khí sinh ra các dòng khí lưu cường đại,đánh về phía đám yêu linh,nhưng trên

thân bọn chúng tụ tập một đoàn hắc khí đen thùi,cũng không có bị sóng không khí lay động,ngược lại tụ tập càng lúc càng lớn,các dòng hắc sắc khí,tạo thành một hắc sắc vụ cầu,lượn lờ hướng bốn phía bao phủ.

“Phanh” một tiếng nặng nề vang lên,Huyền Minh Hắc Xà cắn nuốt Thanh Mâu kia,còn chưa hoàn toàn khép miệng lại,đột nhiên mở rộng miệng ra,thân thể lay động vài cái,mất đi trọng tâm, rơi xuống dưới.Một bóng người,từ miệng của nó bay ra,rất nhanh đã ly khai Huyền Minh Hắc Xà vừa rơi xuống.Thân thể Huyền Minh Hắc Xà rơi xuống dưới vài trượng,toàn thân dường như bị cháy,theo lỗ chân lông trên làn da toát ra khói đen,mà thân thể cùng làn da của nó,dường như bị khói đen nhanh chóng phá hủy,máu cũng theo khói đen thành một đạo phun ra.Một tiếng nổ “ầm”,thân hình Huyền Minh Hắc Xà nháy mắt nổ tung,hóa thành hàng nghìn hàng vạn mảnh huyết nhục nhỏ,văng ra khắp nơi.Một trận hơi thở chứa đầy huyết tinh nháy mắt tràn ngập khắp trăm dặm trong không gian.

Mưa,mưa máu,lại là một hồi mưa máu không giống bình thường.

Nhóm thủ hạ của Hầu Quang Bình cùng Từ Hàng,thấy không trung biến đổi lớn.bị dọa cho mặt xám như tro tàn,mặt không còn nửa điểm huyết sắc, ý muốn chiếm được ‘Tu Thần Phổ’ từ từ chìm xuống đáy vực,bây giờ bọn họ nhận thấy chạy trốn giữ mạng là chuyện trọng yếu nhất. Bọn họ sưng sốt trong chốc rất, rồi lần lượt mang theo thủ hạ rơi xuống, không dám tiếp tục dừng ở trên không trung, bọn họ ở trong rừng một đường điên cuồng bỏ chạy, rời khỏi nơi đó.

Lại thêm vài tiếng nặng nề vang lên,nhóm yêu linh đồng thời phát ra mấy đoàn hắc sắc vụ,va chạm với thân thể ba Huyền Minh Hắc Xà khác,đồng dạng xuyên thấu hộ thể chân khí bọn chúng,chui vào bên trong thân thể.Ba thân hình to lớn đồng thời bị đánh trúng,chỗ miệng các vết thương,cơ hồ đồng thời phun ra thành vòi máu,tựa như các con suối phun trào,tình cảnh như thế,khiến cho người xem khiếp sợ.Chẳng qua suối này phun ra không phải là nước,mà là máu huyết dịch đỏ tươi.Cho dù là người quan sát,đều cảm thấy được trái tim rét lạnh. Ba cái thân hình to lớn của bọn chúng,lay động vài cái,vô lực rơi xuống.Mùi huyết tinh làm cho người ta hít thở không thông,mùi huyết tinh,càng lúc càng đậm.

Trần Nhược Tư chậm rãi nhắm hai mắt lại,hắn không muốn nhìn tiếp,cũng không dám nhìn,trong lòng băng lạnh tới cực điểm,toàn thân cơ hồ đều trở thành lạnh buốt.Hắn ở trong lòng la lên: “Xong rồi,đám quái vật to lớn này cũng không ngăn được Thanh Mâu,xem ra cái mạng nhỏ này của ta lần này là xong rồi.”

Huyền Minh Hắc Xà đầu lĩnh thấy một hồi giao chiến,bên mình chết mất bốn người,trong lòng không khỏi có chút sợ hãi,hắn cũng ý thức được địch nhân trước mắt,dường như là khắc tinh chính mình,trong lòng cảm thấy vô kế khả thi.Hắn tuy rằng sợ hãi,nhưng không hề mất đi ý chí chiến đấu ,gào thét gầm thấp rú lên vài tiếng, di chuyển thân hình to lớn,hướng Thanh Mâu mạnh mẽ đánh tới. Nó biết bản thân là như vậy,cũng không thể thay đổi kết cục thất bại,nhưng nó không có lùi bước, “Xông lên,xông lên!”Đây là tín niệm niệm duy giờ phút này của nó.

Kết quả đúng như nó đoán,sau một lát,nó cảm giác được khi đụng phải vụ khí trên người Thanh Mâu,chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng,huyết dịch trong nháy mắt che kín hai mắt của nó,dần dần,dần dần,nó mất đi ý thức,đầu gục xuống dưới

Vui sướng vì dành được thắng lợi tràn ngập trên khuôn mặt Thanh Mâu,hắn phá lên cười thành tiếng,nhóm thủ hạ của hắn cũng nở nụ cười theo,cười đắc ý,bộ dáng vô cùng thoải mái.

Ba Huyền Minh Hắc Xà vây khốn Trần Nhược Tư,cặp mắt của cả ba đều phần nộ nhìn chăm chăm nhóm người Thanh Mâu,nhưng bọn nó cũng không có buông tha chúc trách bản thân,bọn chúng vẫn lặng lặng đợi Yêu Long Thú thủ lĩnh đến.

Trần Nhược Tư sắc mặt tái nhợt,thở dài có chút bất đắc dĩ hướng về ba Huyền Minh Hắc Xà,lớn tiếng nói: “Ba tên hắc gia hỏa bự con,mau thả ta ra,chạy chối chết đi,những tên này chẳng qua là muốn mạng của ta,các ngươi vì ta mà hủy sinh tính mạng bản thân thì được lợi ích gì đây.”

“Im miệng!”Một Huyền Minh Hắc Xà lớn tiếng quát: “Ngươi nghĩ rằng chúng ta là lũ sợ chết sao?Không có mệnh lệnh của cấp trên,chúng ta sẽ tuyệt không buông bỏ nhiệm vụ.”

Trần Nhược Tư nói: “Đầu lĩnh các ngươi đều đã chết,còn ai có thể ra lệnh cho các ngươi nữa đâu?”

Huyền Minh Hắc Xà kia nói:“Sự trung thành của bản thân,trung thành có thể ra lệnh cho bản thân.”

Nghe xong điều này, Trần Nhược Tư không còn gì để nói nữa, thắm hít sâu một hơi, thở dài: “Thú nhân cũng có thể tận tâm tận lực trung thành như thế, vì cái gì nhân loại lại không được? Nhân loại ngược lại so với thú lại càng lười biếng, càng âm hiểm giả dối, đây là vì cái gì, vì cái gì a?” Ở trong lòng hắn đầu tiên là than nhẹ, sau lại biến thành lớn tiếng kêu gào.

215. Cục Thế Đột Biến.

Trong không khí, một mảnh lạnh lùng, yên tĩnh.

Cặp mắt ba Huyền Minh Hắc Xà chứa đầy vẻ phẫn nộ, bắn ra huyết sắc quang mang, nhìn chăm chăm vào đám người Thanh Mâu đang tới. Trong lòng bọn chúng, đang la lớn, gào thét, nhưng bọn chúng không có cảm thấy tuyệt vọng, trong lòng bọn họ có một tín niệm, tin tưởng Yêu Long Thú Thủ lĩnh chắc chắn ở một khắc cuối cùng sẽ đến đây cứu bọn chúng, cho dù hắn có không đến kịp cứu tính mệnh bọn chúng, chỉ cần có thể hoàn thành nhiệm vụ, tử đối với bọn chúng mà nói, đã không còn là trọng yếu.

Thanh Mâu cách Huyền Minh Hắc Xà mấy trượng trên không trung, đành chỉ thân mình, lơ lửng ở nơi đó, cười lạnh một tiếng, nói: “Ba tên gia hỏa không biết điều kia, không cần ngại kháng, chỉ cần các người động thủ giết tiểu tử kia, chúng ta liền tức khắc rời đi,”

Một Huyền Minh Hắc Xà nói: “Hỗn đản, ngươi nghĩ rằng ta và bọn họ đều sợ chết sao? Hoặc là lập tức động thủ, đừng lãng phí nước bọt nữa.” Nói xong, một bộ dáng thấy chết không sờn, uốn ngược ngẩng cao đầu, nhìn Thanh Mâu không nháy mắt.

Thanh Mâu thấy Huyền Minh Hắc Xà ngoan cố như thế, bắt đắc dĩ thở dài một hơi, nhẹ phất phất tay, ý bảo nhóm thủ hạ dưới tay động thủ. Nhóm yêu linh gật đầu, chuyển thân phi lên, thúc dục hắc khí, phân thành ba nhóm hướng ba Huyền Minh Hắc Xà còn lại công kích đến.

“Bang bang phanh” ba tiếng vang to, đầu ba Huyền Minh Hắc Xà nổ thành từng mảnh, não tương huyết dịch phun ra văng khắp nơi, huyết dịch từ trên cổ phun tung tóe thành vòi.....

Huyết vũ, lại là một hồi huyết vũ!

Dần dần, dần dần, thân thể Huyền Minh Hắc Xà dần dần mất đi sự khổng lồ, buông lỏng Trần Nhược Tư ra. Thân hình to lớn rên rỉ vụn vụn vài cái, rồi rơi xuống dưới.

Trần Nhược Tư không có đào tẩu, trôi nổi trên không trung, lẳng lặng nhìn thân thể Huyền Minh Hắc Xà đang rơi xuống, trong lòng không biết là vì cái gì, cảm giác được một trận khó chịu, kim lòng không được nước mắt trào ra. Hắn quệt đi nước mắt, ngậm tụ khí lực, trong mắt lộ ra một tia hàn quang làm cho người ta sợ hãi, lạnh lùng nhìn chăm chăm Thanh Mâu, lớn tiếng nói: “Ngươi không phải muốn giết ta sao? Đến đây đi!”

Thanh Mâu hừ lạnh một tiếng, nói: “Tiểu tử, hôm nay tính ra là ngươi không gặp may, ta cũng không đành lòng giết ngươi, nhưng mệnh lệnh Minh Vương, ta không dám cãi lời, chỉ có thể trách ngươi vận mệnh không tốt mà thôi.”

Trần Nhược Tư cười lạnh một tiếng, nói: “Ha ha, không cần nói những lời dư thừa đó, ra tay đi!”

Thanh Mâu không nói gì, chỉ phất tay một cái. Một yêu linh lĩnh mệnh tụ tập linh lực, vung chưởng đánh về phía Trần Nhược Tư. Trần Nhược Tư hét lớn một tiếng, toàn thân kim quang mãnh liệt nhanh chóng bành trướng, rực rỡ chói mắt. Trong chu vi mấy trượng chung quanh, biến thành một mảnh sáng rực, giống như là ban ngày.

Một đen một sáng, hai màu ánh sáng, trên không trung di động, chậm rãi chạm vào nhau. Không ai vì hắn lo lắng, không có xen vào sinh tử của hắn nữa. Mà trước mắt hơn mười người kia, đều lộ ra ánh mắt ác độc cùng đắc ý. Có thể trong khoảng thời gian như vậy, nhẹ nhàng hoàn thành nhiệm vụ là sự vui sướng, đều hiện trên mặt chúng.

“Phanh” một tiếng nổ vang lên, kim quang cùng hắc quang bắn ra bốn phía, cứ như quần lấy nhau, hai thân ảnh đồng thời song song tách ra, bay ngược trở lại.

Yêu linh công kích Trần Nhược Tư bay ra sau mấy trượng, thân thể cũng không biết là làm sao, đột nhiên nổ mạnh thành nhiều mảnh nhỏ, văng ra bốn phía.

Trần Nhược Tư chỉ cảm thấy ngực một trận đau đớn, phun ra một ngụm máu tươi, văng ngược về phía sau mấy trượng, rất nhanh, hắn không chế được thân hình, thử vận một hơi, cảm thấy cũng không có gì trở ngại. Hắn lau đi vết máu nơi khóe miệng, cười lạnh nói: “Ha ha, thật không ngờ ta còn chưa chết, hòa vốn, xử lý được một mạng.”

Thanh Mâu thấy vậy, không khỏi cảm thấy kinh ngạc, trong lòng cả kinh: “Mới mấy tháng không gặp, lực lượng của nó như thế nào trở nên lợi hại như vậy. Nhận được mệnh lệnh Minh Vương, ta còn cười Minh Vương quá mức lo lắng vô cơ, hôm nay xem ra lo lắng của Minh Vương là chính xác. ” Thanh Mâu hét lớn, tụ tập linh lực, hướng về phía Trần Nhược Tư đánh tới.

Trần Nhược Tư tuy rằng biết chính mình không có thụ thương nặng, nhưng hắn cũng tự biết muốn chiến thắng Thanh Mâu, là chuyện không có khả năng, nhưng hắn cũng không có buông tha cho, hắn quyết định như vậy chiến một trận, có lẽ, ở trong lòng hắn, đã cho rằng bản thân là một người đã chết. Chẳng qua, trong lòng hắn ẩn ẩn có chút không cam lòng, bởi vì còn có người yêu dấu đang chờ hắn đi cứu. Thân ảnh Mộng Tuyết, như mộng như ảo, xuất hiện trong đầu hắn, nàng mỉm cười, vươn tay đến, hướng về hắn vậy vậy, miệng hé ra, giống như nói với hắn, chàng sẽ không chết, chàng không thể chết được.

Trần Nhược Tư rất nhanh đọc chú ngữ khu động Vạn Tượng Càn Khôn Quyển, mạnh mẽ hút vào một ngụm chân khí, toàn thân kim quang nhất thời bành trướng cực kỳ chói mắt, ngay cả Thanh Mâu đang lao về phía hắn cũng cảm giác ngoài ý muốn, lão một lòng muốn đưa Trần Nhược Tư vào chỗ chết, vì thế nhanh chóng tăng lực lượng lên mấy lần. Nhất thời, quanh thân lão ta hắc khí cuộn cuộn, khói nhẹ lượn lờ, trong không khí bùng bùng sát khí.

Nhóm thuộc hạ của Thanh Mâu giờ phút này cũng không có như trước cảm thấy hứng phấn, bọn họ tuy rằng cảm thấy được khả năng Thanh Mâu sát tử Trần Nhược Tư là rất lớn, nhưng bọn chúng chính mắt nhìn thấy đồng bọn chết ở trong tay hắn, trong lòng cũng không khỏi sinh ra một tia lo lắng.

Hai người đang dần dần tiếp cận, tâm tình hai người cũng hoàn toàn bất đồng, một người trong lòng rất hứng phấn, mà trong lòng người kia, lại có chút không cam lòng.

Đột nhiên, trên không trung một đạo thiểm điện xẹt qua, xé rách bầu trời, một tiếng nổ kinh thiên theo đó truyền đến.

Hai người đều ngẩn người, động tác thoáng trì hoãn một chút. Cũng không biết là từ nơi nào thổi đến một đạo bạch quang, tốc độ như tia chớp, phóng tới sau lưng Thanh Mâu. Đường như Thanh Mâu một chút cũng không cảm thấy được đạo bạch quang vừa thành hình xuất hiện, lão vẫn nhanh chóng lao về phía Trần Nhược Tư.

Khoảng cách hắc quang với người Trần Nhược Tư ngày càng gần, hắn cảm thấy được trước mắt đoàn hắc vụ càng lúc càng lớn, lớn đến độ hắn cũng không thấy giới hạn, hắn mơ hồ cảm giác được cỗ lực lượng chứa đầy sát khí kia va chạm vào thân thể hắn.

“Phanh” một tiếng nổ vang lên, một tiếng đình tai nhức óc, vang vọng trong màng nhĩ hắn, hắn cảm giác được màng tai chính mình dường như bị phá vỡ vậy, nháy mắt mất đi thính giác. Hắn mở hai mắt mình nhìn thấy trước mặt hắc quang bị một đạo bạch quang từ trong không gian phá vỡ, nháy mắt tan đi.

Trần Nhược Tư ngẩn người, trong lòng cả kinh nói: Đây, đây là chuyện gì, ta, ta không phải đang nằm mơ chứ!” Hắn cúi đầu nhìn thoáng qua thân thể mình, lấy tay sờ sờ, cảm thấy đây là sự thật, cũng không phải đang nằm mơ, trong lòng vui sướng. Giật mình nhìn thoáng qua khắp nơi, thấy phía trước hắn không xa, xuất hiện một thân ảnh toàn thân bao phủ tử quang, bộ mặt có chút khác lạ, đang dùng một loại ánh mắt rất kỳ quái nhìn chằm chằm hắn.

Thủ hạ Thanh Mâu thấy đầu linh chính mình chỉ trong nháy mắt đã bị người kia đánh cho hồn phi phách tán, ý thức không ổn, hoảng sợ vạn phần nhìn quái nhân vừa mới xuất hiện kia. Qua một hồi lâu, một yêu linh trong đó nói: “Người là ai, dám cùng Minh nhân chúng ta đối nghịch, hơn phân nửa là chán sống rồi.” Bọn chúng tuy rằng trong lòng sợ hãi, nhưng vẫn nói cứng như thế, mục đích chẳng qua cũng chỉ là muốn hù dọa đối thủ mà thôi.

Bọn họ không làm như vậy cũng không được, trước khi ra ngoài, Minh Vương có phân phó qua, trong lời nói có ý không hoàn thành nhiệm vụ giết chết Trần Nhược Tư, bọn họ cũng đừng trở về. Cho dù trở về, cũng tránh không được cái chết. Cũng không trách được bọn chúng, đừng phải loại cấp trên không chút phân rõ phải trái, xem ra cũng là một loại chuyện thật đáng buồn.

Quái nhân kia cười ha ha vài tiếng, đột nhiên gương mặt biến đổi, lạnh giọng nói: “Thủ hạ của ta đâu, có phải bị các người giết chết rồi không?”

Một tên yêu linh nói: “Đúng thì thế nào, chẳng lẽ người có bản lĩnh một lần đem tất cả chúng ta đều giết chết sao? Ha ha, chúng ta ở đây có hơn mười người, cùng lúc xông lên, chỉ sợ người cũng khó đối phó, nên thức thời một chút, nên sớm rời đi.”

“Phải không? Ta thật muốn nhìn xem các người có năng lực gì!” Quái nhân cười khê một tiếng, hai tay vũ động một vòng, về tới trước ngực, một quang cầu màu trắng hào quang lóng lánh, hiện ra trên hai tay của hắn, trung tâm quang cầu, mơ hồ có thể nhìn thấy có vật chất gì đó ở bên trong du động. Trên không nhát thời lòi điện xảy ra, cuồng phong gào rít giận dữ, hàng nghìn hàng vạn mũi lòi điện phát ra tiếng vang xích xích, hướng về quang cầu trên tay hắn mà tụ tập lại.

216. Lưu Tinh Quân Vũ.

Trần Nhược Tư dờ dẫm nhìn quái nhân kia, trong lòng thầm nghĩ: “Người này là ai? Sao lại lợi hại như thế chứ? Hắn vì sao lại muốn cứu ta nhỉ?...” Những câu hỏi cứ nối tiếp nhau xuất hiện trong đầu, nhưng mắt hắn thì lại không rời khỏi quái nhân. Hắn chỉ thấy hai tay quái nhân giật giật, thất sắc quang cầu trong tay cũng nhẹ nhàng bay lên. Đột nhiên, thất sắc quang cầu kia trong nháy mắt đã vỡ thành hàng nghìn hàng vạn quang cầu nhỏ. Theo sự chuyển động cánh tay của quái nhân, với tốc độ của ánh sáng mà bắn thẳng vào đám yêu linh.

Nhìn bầu trời lúc này trông giống hệt như đang có một cơn mưa sao băng vĩ đại vậy.

” Ầm ầm ầm” mấy tiếng nổ át cả tiếng sấm trên bầu trời vang lên, truyền đến tai Trần Nhược Tư. Hắn cảm thấy tiếng nổ này rất tự nhiên, tựa như mấy quang cầu giống sao băng đó va chạm lên người đám yêu linh đang ngây ngốc thì tiếng nổ chắc chắn phải vang lên vậy.

Quang cầu xuyên qua thân thể đám yêu linh, nhưng không cạn kiệt năng lượng mà còn tiếp tục bay tới cho đến lúc khuất bóng ở phía chân trời xa. Nhờ đó mà biết những quang cầu này ẩn chứa năng lượng lớn đến đâu. Mưa sao băng dần kết thúc, đám yêu linh đang bay trên trời vẫn ở chỗ cũ, chỉ có điều, trên người chúng không hện mà đều thủng lỗ chỗ như tổ ong. Lờ mờ thấy được khí tức năng lượng trong cơ thể theo những lỗ thủng đó thoát ra ngoài. Chẳng bao lâu sau, cơ thể hơn mười tên yêu linh đồng thời rơi xuống, lập tức bay theo gió, không để lại chút dấu vết gì.

Thân thể đám yêu linh kia vừa biến mất thì sấm sét cũng mất luôn, gió cũng ngừng thổi. Tất cả mọi thứ trên trời đều trở lại bình thường, mây đen tan đi lộ ra ánh trăng. Trần Nhược Tư cả người tắm trong ánh trăng lạnh giá, khuôn mặt trông càng tái hơn, trong mắt đầy sự hoảng sợ.

Bầu không khí trở nên ngưng đọng!

Lâu sau, tim Trần Nhược Tư cơ hồ như ngừng đập, mới có chút sức thì lại đập nhện lên tiếp. Lúc này hắn mới biết bản thân mình chưa có chết mà vẫn sống sờ sờ trên đời. Hắn nhẹ nhàng thở dài một hơi phá tan sự tĩnh lặng, quay về phía quái nhân, lạnh lùng nói: “Người là ai. Vì sao phải cứu ta?”

Quái nhân nói: “Ta là người thế nào không quan trọng. Quan trọng là ta cứu người là có mục đích của ta. Người tự giác đi theo ta hay là muốn ta bắt người phải theo. Đừng tìm cách bỏ trốn, người phải biết là người sẽ không trốn thoát được đâu.”

“Ta sẽ không chạy trốn, mạng ta là do người nhặt về. Người muốn thế nào thì cứ làm như vậy, ta sẽ không trách người.” Trần Nhược Tư cười khê một tiếng nói.

Quái nhân nói: “Ý người là sẽ không đi, muốn ta phải ra tay?”

Trần Nhược Tư lạnh lùng nói:” Có thể nói như vậy.”

” Xem ra xương người vẫn cứng lắm(vẫn ngoan cố), ha ha, thật có vài phần giống tỷ tỷ.” Quái nhân cười cười, không biết là đang độc thoại hay là đang nói với Trần Nhược Tư nữa. Tiếng nói vừa dứt tay liền vung lên, một đạo bạch quang nhanh như tia chớp va vào người Trần Nhược Tư. Lập tức, Trần Nhược Tư cảm thấy thân thể mình dường như bị một sợi dây thừng vô hình trói chặt lại, không động đậy được gì. Bây giờ hẳn mặc dù biết mạng mình sẽ không gặp phải nguy hiểm gì, nhưng không biết vì sao mà không cảm thấy vui vẻ. Ngược lại còn thấy cực kỳ bất an.

Quái nhân tay giật giật, cả người Trần Nhược Tư bị một cỗ lực lượng cường đại kéo bay tới trước mặt quái nhân. Quái nhân mũi hít hít vài cái, ngửi cái khí tức quen thuộc mà hiếm có này(khí tức này ít người có, nhưng tên này ngửi quen rồi). Đánh giá trên dưới Trần Nhược Tư một hồi, cười ha ha nói:” n, không sai, không sai, thật giống!”

Trần Nhược Tư nghi hoặc nhìn quái nhân trước mặt, nói: ” Người quái lão đầu này, đang nói cái gì đấy, giống cái gì mà giống?”

Quái nhân bộ dáng ôn hòa, cười nói:” Ngoại tôn, đừng tức giận thế. Người còn phải gọi ta một tiếng cậu(cậu) đấy. Yên tâm, cậu cứ sẽ không thương tổn đến người, chỉ cần người đi theo ta một chuyến là được. Chờ gặp được mẫu thân người, ta lập tức trả lại tự do cho người.”

Trần Nhược Tư vẻ mặt kinh ngạc, nghi hoặc hỏi:” Người nói cái gì, đi gặp mẫu thân ta ư. Người là ai, sao lại biết thân thể của ta?”

Quái nhân cười vài tiếng, hài lòng nói:” Ha ha, đừng vội, cứ gặp là biết, gặp là biết.” Dứt lời thì không nói thêm gì nữa, tay trái nắm lấy vai Trần Nhược Tư, ngón tay phải vẽ vẽ tranh trong không trung. Theo sự chuyển động của ngón tay, trên không trung dần xuất hiện một quang quyển lấp lánh ánh vàng. Quái nhân lập tức mang theo Trần Nhược Tư cùng chui vào quang quyển. Sau một khắc, quang quyển lóe lên rồi tan biến, Trần Nhược Tư cùng quái nhân kia cũng mất tăm mất tích.

Đêm tối, ánh trăng lạnh lẽo.

Vạn vật trên mặt đất dưới ánh trăng chiếu rọi lộ ra vẻ thê lương. Gió buốt thổi vi vút, cây cối đung đưa, lá cây xào xạc trong gió, vài phiến lá nhẹ rơi xuống đất.

Mộ Dung Thiên ngồi trên một tảng đá trong rừng cây, vẻ mặt ngưng trọng, chờ đợi nhìn lên bầu trời, không biết là trong đầu đang nghĩ gì nữa. Các đệ tử bên cạnh đều đã gục xuống gốc cây mà ngáy khò khò cả rồi, họ có vẻ cực kỳ vất vả. Trên mặt nhiều người còn có vết thương, quần áo rách nát dính đầy máu, nhìn qua là biết lúc trước đã phải trải qua một trận kịch chiến sinh tử.

Trên bầu trời bỗng nhiên xuất hiện mấy điểm sáng lấp lánh quang mang rực rỡ. Điểm sáng càng lúc càng lớn, mà quang mang cũng càng ngày càng mạnh, chiếu sáng làm bầu trời trở nên rực rỡ đầy màu sắc.

Mộ Dung Thiên nhìn thấy dị trạng của bầu trời, căn cứ vào trực giác tu đạo nhiều năm của hắn, hắn cảm thấy người vừa mới đến trên trời nhất định là thần tiên, lòng không nhịn được mà lớn tiếng kêu lên:” Thần tiên, thần tiên xuất hiện. Ôi chao, ta làm sao vậy. Thần tiên có tới thì sao, Tư nhi hẳn có thể đã chết rồi. Thần tiên bọn họ đến thì sao chứ, hẳn có lẽ cũng không thể trở lại nữa rồi, không thể quay về bên ta nữa.” Hắn thở dài một hơi, cúi đầu. Tay bùm mặt không quan tâm đến dị trạng trên bầu trời nữa mà nức nở nghẹn ngào.

Thương tâm, lão nhân đã chảy giọt lệ thương tâm. Hắn hiểu rõ mình dù có rơi lệ cũng không giải quyết được gì, nhưng hắn vẫn không nhịn được mà khóc. Có lẽ đây chính là tình, tình cảm chân thành nhất.

” Vụt vụt vụt” mấy đạo quang ảnh hiện lên, vài bóng người bay vào rừng, lại cực kỳ chính xác hạ xuống ngay trước mặt Mộ Dung Thiên. Mộ Dung Thiên không ngẩng đầu lên, cũng chẳng quản người đến là ai, cứ một mực khóc mãi.

Một tiên tử đi tới bên Mộ Dung Thiên, nhẹ giọng nói: “Vị lão gia gia này, có chuyện gì mà khiến người thương tâm như vậy?”

Mộ Dung Thiên chậm chậm ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua vài người có dáng dấp giống thần tiên đứng trước mặt rồi lại quay đầu nhìn tiên tử đã hỏi mình kia, nói: "Không có gì, chỉ là nhện không được mà muốn thương tâm thôi. Nhìn mấy người các ngươi không giống người thường, vì sao lại đi đến vùng núi rừng hoang vắng này? Đừng nói là vì đến xem lão đầu tử ta đây nhé?" Trong lời nói của Mộ Dung Thiên rõ ràng có chứa ý khinh thường.

Tiên tử khẽ hừ một tiếng, nói: "Nghe giọng người nói thì hình như người đang trách chúng ta đã tới chậm vậy. Là nhân loại các ngươi đã làm sai, phá hủy Thánh sơn, khiến cho yêu ma quỷ quái xuất hiện. Việc này có thể trách chúng ta sao? Muốn trách thì chỉ có thể tự trách loài người các ngươi thôi."

Mộ Dung Thiên thở dài một hơi, ngoảnh đầu về một phía, lạnh lùng nói: "Xin lỗi, ta không có ý trách các người, ta chỉ trách bản thân ta vô dụng, không có năng lực bảo vệ đệ tử mình mà thôi. Ta bây giờ tâm tình không tốt, các ngươi đi đi, tránh để ta nói ra điều gì khiến các ngươi phật lòng."

"Nếu người đã không muốn nói chuyện cùng chúng ta, chúng ta cũng không ép nữa. Chúng ta vẫn còn chuyện quan trọng phải làm, không thể trì hoãn được. Các ngươi tự thu xếp đi!" Tiên tử lắc đầu rồi lui lại, vẫy vẫy tay với vài người khác, sau đó bay hết đi, trong nháy mắt biến mất ở phía cuối chân trời.

Mộ Dung Thiên nhìn bọn họ rời đi thì cười khinh vài tiếng: "Ha ha, thần tiên, thần tiên thì có ích lợi gì, cũng không phải toàn là lũ ăn hại sao!"

217. Nhất Đoạn Bi Tình.

Cát đá dưới mặt đất dường như có sự sống, cũng sủi ra bóng khí, khiến cho phong cảnh dưới đáy biển càng thêm độc đáo. Bọt nước nổi lằng lằng, làm cho nữ tử ngồi bên rừng san hô hâm mộ mãi, nàng thầm nghĩ: "Nếu như ta có thể được tự do như chúng thì thật tốt, luôn được bơi giữa biển cả bao la, đi tìm hân. Ôi chao, không biết tại sao mà Long cô cô nói gì cũng không chịu cho ta đi?" Nàng nhẹ lắc đầu, rồi chậm chậm vươn tay lên. Một chú cá nhỏ màu hồng bơi vào lòng bàn tay nàng, ngừng lại rồi nhả bọt khí, trông bộ dáng như đang chờ xem nàng sẽ làm cái gì.

Nàng nhìn tiểu hồng ngư trong tay mà khẽ thở dài nói: "Ngư nhi a ngư nhi, ta nếu có thể tự do giống các người thì thật tốt, muốn đi đâu thì đi. Nếu như ta là người, ta muốn bơi khắp biển cả bao la, tìm một địa phương xinh đẹp nào đó làm bầu trời của riêng ta. Ôi chao, đáng tiếc ta không phải là người, ta chỉ là một kẻ vô dụng, đáng thương."

Tiểu hồng ngư dường như hiểu được lời của nàng, nhả ra mấy bọt khí nữa rồi quẫy đuôi bơi đi, thân ảnh dần dần biến mất vào trong rừng thực vật rậm rạp bên cạnh.

Suy nghĩ của nàng cũng không biết từ lúc nào đã trở lên mộng lung, như bước vào một thế giới mộng ảo. Nàng dùng tay chống cằm, mắt dõi về nơi chú cá kia bơi tới mà ngập ngừng không muốn dời. Trong tích tắc, nàng tựa hồ đã cho rằng chú cá kia chính là hân, có lẽ đây là do nàng tưởng niệm đã lâu, từng ngày từng đêm mong được gặp người kia mà ảo tượng như vậy.

Một bàn tay ôn nhu, trắng trẻo vỗ nhẹ vai nàng, tiếng nói dịu dàng của một nữ tử truyền vào tai nàng: "Đang suy nghĩ gì đó?" Nàng nhảy dựng cả lên, từ trong thế giới mộng ảo thoát ra, quay đầu lại nhìn cô gái kia, cười khẽ nói: "Ngọc Lan tỷ tỷ, là tỷ à. Ta không nghĩ gì cả, chỉ là cảm thấy mấy chú cá kia đáng yêu mà mãi ngắm nhìn đến nhập thần thôi."

"Phải vậy không?" Ngọc Lan cười cười, bỏ tay khỏi vai mà ngồi xuống bên cạnh nàng, nói: "Tử Diệp à, người đừng suy nghĩ nhiều nữa. Cô cô cũng là muốn tốt cho người. Nam nhân thật sự không có một điểm tốt nào. Cô cô ta lúc trước đối xử với nam nhân kia (chắc là người yêu của cô cô lúc trước) thật tốt biết bao, vì hân mà người rời bỏ cha mẹ, trốn khỏi Long cung, lặng lẽ đi theo hân, cư trú ở một sơn động mà không người nào nguyện ý đến sống." Nói đến đây, trên mặt nàng lộ ra vẻ hâm mộ.

Tử Diệp cười nói: "Hai người yêu nhau sống cùng nhau thật đúng là một chuyện tốt. Tỷ kể nhanh lên, về sau thì sao?" Nàng dường như nóng lòng muốn biết câu chuyện về sau như thế nào.

Ngọc Lan thở dài một tiếng nói: "Bọn họ hai người sống rất đầm thắm, lúc trước ta sau khi nghe được từ miệng mẫu thân chuyện của cô cô cũng rất bội phục đảm thắm (lòng can đảm và sự hiểu biết) của cô cô.

Nhưng tiệc vui chóng tàn, đại khái khoảng năm năm sau, cô cô đột nhiên khóc lóc trở về. Vì sao người tự nhiên lại trở về, không ai biết cả, chúng ta hỏi người thì người nghiêng rằng nghiêng lợi, trong mắt tràn ngập sự phẫn nộ.” Nói đến đây, Ngọc Lan dừng lại một chút, thở dài một tiếng rồi nói tiếp:” Cô cô trở về được vài ngày thì có một đạo sĩ trẻ tuổi đến Long cung, mà đạo sĩ trẻ tuổi này chính là người mà cô cô yêu. Theo lý thuyết mà nói, bọn họ gặp mặt hẳn là việc tốt, nhưng không ngờ được lại cãi vã với nhau, thậm chí còn “thượng cẳng chân, hạ cẳng tay” nữa. Đánh từ Long cung đánh thẳng lên trời, rồi lại từ trời đánh thẳng xuống biển.” Tới đây, Ngọc Lan không biết vì sao mà ngừng lại, còn rơi vài giọt nước mắt nữa.

Tử Diệp thấy nàng buồn như vậy thì trong lòng thầm nghĩ có thể là bi kịch đã xảy ra, có thể là Long cô cô sống còn đạo sĩ kia đã chết, cho nên vội vàng hỏi:” Ngọc Lan tự tử, tự làm sao vậy, có phải là về sau xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn không, đạo sĩ kia bị giết chết rồi à?”

” Không phải, đạo sĩ kia không bị giết chết.” Ngọc Lan lắc lắc đầu, nói:” Bọn họ đánh nhau gần ba ngày ba đêm, không ngừng một giây phút nào. Ba ngày sau, hai người dù đánh cạn kiệt sức lực nhưng vẫn chưa phân thắng bại. Cả hai trong lòng đều không phục người kia. Người đoán xem, bọn họ vì sao mà lại làm ầm cả lên như vậy? Ta bây giờ nhớ lại vẫn cảm thấy buồn cười, nhưng cũng thấy tiếc cho đoạn tình của họ.”

Tử Diệp cười, nhìn chằm chằm Ngọc Lan nói: ” Đầu óc muội rất ngu dốt, không đoán ra được. Hay là tỷ nói ra đi, bọn họ vì sao mà lại chia ly chứ?”

Ngọc Lan đáp:” Đạo sĩ trẻ tuổi kia cũng không biết từ đâu mà đoạt được một quyển bí tịch tu hành, từ đó về sau hắn dốc lòng tu luyện phương pháp tu hành trong quyển bí tịch kia, như say như mê, ngay cả cơm cũng quên ăn, không còn quan tâm đến cô cô và nhi tử của họ, đúng rồi, nhi tử của họ lúc ấy cũng đã được bốn, năm tuổi. Chuyện này cũng chưa tính là gì, cô cô ban đầu cũng cho là không sao cả, chỉ cần hắn vui vẻ thì bản thân mình cũng an lòng. Nhưng không ngờ được một tháng sau, đạo sĩ kia một mình chui vào trong sơn động bế quan, không trở ra nữa. Cô cô sốt ruột, lo lắng hắn ở trong sơn động đã xảy ra chuyện, người dùng pháp thuật mở cửa động tiến vào xem hắn, nhưng đổi lại là những lời trách mắng cùng oán hận của hắn. Cô cô đã chịu đủ sự tinh mịch rồi, tình cảm đối với hắn cũng dần nguội lạnh. Vì vậy mà không mang theo thứ gì, ngay cả nhi tử bản thân yêu mến nhất cũng không đem theo trở về Long cung. Kỳ thực, mục đích của người chỉ là muốn lấy nhi tử để quấy rối tâm tư của hắn, khiến hắn không còn tâm tình mà tu luyện tiếp nữa, chờ đợi hắn hồi tâm chuyển ý.”

” Về sau thì sao, nhi tử của cô cô đâu?” Tử Diệp hỏi.

” Nói đến chuyện này, có lẽ đây là lý do mà cô cô càng không thể tha thứ cho hắn.” Ngọc Lan vẻ mặt hơi lãnh đạm, trầm mặc nói:” Đạo sĩ kia tìm đến Long cung, kỳ thực cũng không phải là hắn đến đón cô cô trở về, mà là đến nói cho người biết, hắn đã đem nhi tử tặng cho người khác rồi. Cô cô nghe tin này như sét đánh ngang tai, trái tim hoàn toàn tan vỡ, bắt đầu cùng hắn cãi cọ, bắt hắn phải đem tin tức của nhi tử nói cho người.” Nhưng hắn không chịu, cho nên mới dẫn tới đánh nhau. Sau khi đánh nhau long trời lở đất, cô cô ngược lại trở lên lạnh lùng, không tiếp tục tranh đấu với đạo sĩ trẻ tuổi kia nữa. Lặng lẽ trở về Long cung, cũng quyết tâm không đi tìm nhi tử. Người ở trong lòng thầm phát một câu thề độc không rời khỏi Long cung nữa. Hơn nữa, cũng bắt kể là người hay động vật trên mặt đất, chỉ cần tiến vào trong biển thì lập tức giết không tha.”

Tử Diệp nói:” Hóa ra Long cô cô cũng có những chuyện khiến người ta khó có thể tin được, thảo nào Long cô cô rất chán ghét những người không phải là thủy tộc.”

Bọt nước từ dưới mặt đất sủi lên, phát ra những tiếng “póc póc” lững lờ trôi. Từng đàn cá lớn bơi lội trong rừng tảo biển, tản phát ra khí tức sinh mệnh.

Hai người trầm mặc hồi lâu, Tử Diệp phá vỡ bầu không khí yên lặng nói:” Long cô cô xảy ra chuyện như vậy, nhưng người cũng không thể đem toàn bộ nam nhân trong thiên hạ so sánh với đạo sĩ kia được. Ta cảm thấy trong thiên hạ vẫn còn có nam nhân tốt.”

Ngọc Lan lắc lắc đầu cười khê, nói:” Không chỉ mình cô cô có chuyện, ngay cả phụ thân ta cũng như vậy. Hắn từ bỏ mẫu thân ta và ta, một mình rời khỏi Long cung, cũng không biết là bao nhiêu năm rồi nữa. Cho đến giờ, hắn chưa từng trở lại, cũng chưa từng cho chúng ta biết tin tức, ai biết được hắn ở bên ngoài sống hay chết.”

Tử Điệp dường như rất kinh ngạc, nói:” Cái gì, tỷ không phải rất hay nói giỡn sao, Ngọc Lan tỷ tỷ, ta chưa từng thấy tỷ buồn lúc nào, mỗi ngày đều tỷ cười đùa vui vẻ, sao trong lòng lại giấu một chuyện bi thương như vậy? Thật khâm phục tỷ đấy.”

Ngọc Lan nhíu nhíu mày, một tia ưu thương xẹt qua khuôn mặt nhưng lập tức tan biến, chỉ còn lại nụ cười sáng lạn không gì bằng, nói:” Chuyện đã xảy ra rồi, không muốn đối mặt cũng phải đối mặt, nếu cứ gục ngã trong đó, vậy không phải sẽ thương tâm cả đời sao. Ta không ngu như thế đâu, buông bỏ hết thấy phiền não, chuyện vui vẻ tự nhiên sẽ tới.”

Tử Điệp cười cười quỷ dị, nói:” n, nghe tỷ nói cũng có lý, ta từ nay về sau sẽ làm thử xem, xem có thể đạt tới cảnh giới vô lo vô nghĩ của tỷ không.” Trong nụ cười của nàng có chút hoài nghi, nàng cho rằng, con người không thể hoàn toàn dứt bỏ được mọi đau buồn. Dù sao, tâm tư mỗi người luôn ẩn giấu sâu trong đáy lòng, ai có thể thực sự hiểu rõ được tâm tình của người khác chứ?

218. Thâm Hải Ba Lan.

Trước đây Tử Điệp bị Thanh Mâu đánh bị thương, lúc rơi xuống biển thì đã hôn mê, chỉ còn lại một chút khí tức sinh mệnh ít ỏi. May sao được Ngọc Lan đang ra ngoài dạo chơi tìm thấy, mang nàng trở lại Long Cung. Khi ấy, Long cô cô cực kỳ tức giận, thậm chí còn muốn trừng phạt Ngọc Lan. Nhưng cuối cùng, bà cũng không làm như vậy. Sau khi bà nhìn hình dáng của Tử Điệp, thấy nàng cũng chỉ là một hài tử mười bảy mười tám tuổi thì trong lòng bà đột nhiên nhớ tới nhi tử của mình, có khi hấn cũng đã lớn như vậy rồi. Vì thế bà mới mở lòng từ bị, lấy ra đan dược tốt nhất, kéo Tử Điệp trở về từ Quỷ môn quan.

Nói đi nói lại, cái mạng này của nàng được nhặt về, nguyên do trong đó là có quan hệ cùng với nhi tử của Long cô cô. Nếu như Long cô cô không có nhi tử lớn bằng tuổi nàng thì nói không chừng Tử Điệp nàng sẽ không tồn tại. Sinh mệnh giữa người với người có mối quan hệ rất vi diệu, thật là khiến người ta không thể tiên đoán trước được. Nếu Tử Điệp biết suy nghĩ lúc trước của Long cô cô khi cứu nàng, thì nàng sẽ có tâm trạng gì? Nàng rất cuộc là nên cảm tạ Long cô cô hay là nên cảm tạ nhi tử của bà hiện không biết đang ở nơi nào? Cái này sợ chẳng ai biết được.

Tử Điệp cùng Ngọc Lan vẫn ngồi ở đây, mỗi người đều theo đuổi tâm sự riêng, chẳng ai nói gì, chỉ thi thoảng mới có thể nhìn thấy nụ cười nhàn nhạt của các nàng. Mà sau khi cười, lại cau mày. Hiển nhiên, tâm tư cả hai người không yên, trong lòng đều có chuyện. Giống như biển lớn dậy sóng, cuộn trào dâng trào.

Bỗng nhiên, các nàng cảm thấy nước dao động mãnh liệt, đem các nàng từ trong mộng ảo giật mình tỉnh giấc. Nhìn thoáng qua nhau, hai người ăn ý cùng bơi về phía lối ra. Nhìn hai nàng bơi lội trong nước, trông giống hai mỹ nhân ngư xinh đẹp, thân hình như sóng nước uốn lượn. Quần áo hai nàng theo sóng tung bay, tựa như tiên tử mỹ lệ đang nhảy múa điệu múa duyên dáng huyền diệu.

Sau một lát, hai người bơi tới cửa ra của Long cung, bàng giải(con cua) vệ sĩ đứng hai bên đại môn(cửa lớn) đồng thời hành lễ với hai nàng, một người trong đó nói:” Hai vị công chúa muốn đi đâu? Long vương gia đã phân phó, không có lệnh của người, không ai được tự tiện rời khỏi Long cung. Xin đừng làm chúng thuộc hạ khó xử.”

Tử Điệp nói:” Chúng ta không muốn ra khỏi Long cung, chỉ là vừa mới rời cảm thấy đáy biển có chuyển động khác thường nên đến xem, có thể thôi. Các người cũng cảm thấy đợt nước dao động mạnh mẽ vừa rồi chứ, có chuyện gì đấy?”

Một bàng giải vệ sĩ nói:” Có thể là động đất, chuyện này là rất bình thường.”

Ngọc Lan trầm tĩnh nhìn thoáng qua bàng giải vệ sĩ kia, nói:” Người có lẫn không đấy, động đất, ta lúc này đang ngồi trên mặt đất đấy, nhưng một chút rung động khác thường nào cũng không cảm nhận được. Chỉ cảm thấy một trận sóng nước dao động, lẽ nào các người không cảm nhận được sao? Thực là ngu xuẩn, còn không mau phái người đi xem xem, xem có phải là có người xông vào hải vực không.”

Bàng giải vệ sĩ đang muốn trả lời thì một Hà Tử Tuần La Bổng(kiểu người tôm) trong tay cầm cương xoa nhanh chóng hạ xuống. Sau khi tiếp đất thì hốt hoảng báo cáo với Tử Điệp và Ngọc Lan:” Hồng rồi, có

hai người xông vào hải vực. Chúng thuộc hạ một trăm người đi tuần đã bị bọn họ đánh cho xiết liểng cả, không thể ngăn cản. Thuộc hạ thấy sự tình không ổn nên vội chạy về xin viện binh.”

Ngọc Lan thoát nhìn trông rất vui tính, nhưng khi nàng ra lệnh thì lại có sự trầm ổn:” Bàng giải, lão quy nghe lệnh, nhanh chóng ra lệnh cho số lượng lớn binh lực thủy tộc đến trợ giúp, bắt sống hai tên tiểu tử xâm phạm hải vực về.” Đợi bàng giải và lão quy dẫn theo binh tằm tướng cá rời khỏi, nàng cười khẽ một tiếng, la lên:” Ha ha, lúc này phải vui chơi a, lâu lắm rồi không có chuyện gì xảy ra, chúng ta mau đến xem nào nhiệt đi?” Nói xong thì kéo Tử Diệp bơi ra ngoài cửa.

Tử Diệp trời sinh tính hơi nhu nhược, không dám tùy tiện phạm lỗi, nàng thấy Ngọc Lan trái lại lệnh cấm của Long cô cô, tự ý ra khỏi Long cung thì hơi lo lắng, nói:” Chúng ta không thể ra khỏi Long cung, Long cô cô có lệnh, đi ra ngoài như vậy không tốt lắm đâu? Vạn nhất Long cô cô hỏi tới thì chúng ta ứng phó thế nào?”

Ngọc Lan lắc lắc đầu, buông Tử Diệp ra nói:” Nay, đừng có nhát gan như vậy có được hay không, bây giờ đang xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Long cô cô hỏi tới thì cũng có lý do, sẽ không trách chúng ta đâu. Cơ hội xuất cung xem nào nhiệt tốt như vậy, ta không muốn bỏ lỡ, nếu như người sợ, thì tự mình quay về trước đi, ta đi trước.”

Tử Diệp sững sờ, nhất thời không biết nên đi hay nên về nữa. Nàng trầm mặc trong giây lát rồi xoay người lại, bơi nhanh vào trong Long cung. Nàng quyết định phải mau chóng trở về đem việc này bẩm báo cho Long vương gia và Long cô cô.

Ngọc Lan ra khỏi Long cung, bơi lên trên chưa được bao xa thì đã cảm thấy gợn sóng trong nước đánh lên người nàng. Nàng cả kinh, trong lòng thầm nghĩ:” Xem ra mấy tên tiểu tử đến làm loạn này năng lực không tồi? Đáy biển sâu như vậy mà cũng bị năng lượng của chúng làm cho rung động. Ta phải bơi nhanh lên trên xem mới được.”

Không bao lâu, nàng đã trông thấy một binh tằm tướng cá đang bị gợn sóng đánh cho ngã lặn ngã lộn. Không ngừng bơi hướng về phía đấy, tâm trạng cảm thấy hoảng sợ, vận đủ linh lực ngăn đỡ gợn sóng càng ngày càng mạnh, bơi về nơi phát sinh gợn sóng.

Rất nhanh, phía trước nàng đã trông thấy hơn mười bàng giải vệ sĩ và lão quy vệ sĩ đang đánh cùng một quái diện nhân, mà tên quái diện nhân lại còn đang mang theo một thanh niên trẻ tuổi. Ngọc Lan nhìn quái diện nhân trước mặt đang đấu cùng bàng giải và lão quy vệ sĩ, trong lòng thì thầm nghĩ hoặc:” Thân hình của quái nhân này sao lại thấy quen quen nhỉ, chỉ là khuôn mặt lại lạ lẫm. Ta chung quy vẫn nghĩ là mình đã biết quái nhân này, vì sao lại có cảm giác này chứ? Thật là kỳ quái.”

Suy nghĩ một chút, nàng đột nhiên lớn tiếng quát mắng:” Ngừng tay lại hết cho ta, nhiều người như vậy mà không đối phó được một người chỉ dùng một tay, thực là một đám vô dụng.” Mắng xong thủ hạ dưới tay rồi lạnh nhạt nhìn quái diện nhân kia, nói:” Người là ai, vì sao tự tiện xông vào hải vực? Mau mau nói tên ra!”

Bàng giải vệ sĩ và lão quy vệ sĩ nhận được lệnh đều ngừng tay, nhưng không tên nào buông lời vũ khí mà còn nắm chặt tay, vây quái diện nhân kia vào trong. Quái diện nhân thấy đối thủ dừng tay thì cũng ngừng thân hình lại, thả thanh niên đang kẹp trong nách xuống, để hắn đứng ở bên rồi cẩn thận đánh giá Ngọc Lan trước mắt.

Ngọc Lan thấy nam tử này nhìn chằm chằm mình như vậy, trong lòng không khỏi thấy hơi giận, máu chạy ngược lên đầu, mặt mắc cỡ đỏ bừng, lớn tiếng nói:” Người nhìn cái gì, chưa nhìn thấy mỹ nữ bao giờ sao? Nhìn nữa là ta cho người gặp Diêm vương luôn đấy.”

Quái diện nhân kia thấy bộ dáng của Ngọc Lan thì cười phá lên:” Tính tình người thật giống ta, thật giống ta!” Sau khi cười thì nhẹ nhàng tiến về phía trước mấy thước. Một bàng giải vệ sĩ ngăn lại, không cho tiếp tục tiến lên nhưng hắn cũng chẳng tức giận, vẫn tươi cười nói:” Lan nhi, người khỏe không, mẫu thân người đâu? Nàng có khỏe không?”

Ngọc Lan ngẩn ra, nói:” Người là ai, vì sao biết ta?”

Quái diện nhân cười khẽ, nói:” Ta là phụ thân người, người chẳng lẽ không nhận ra ta sao?”

” Ha ha, cứ đùa hoài, không được nói bậy nữa.” Ngọc Lan hừ lạnh một tiếng, quát lên:” Phụ thân ta đâu có giống như người, người rất đẹp trai, mi thanh mục tú, đủ tiêu chuẩn là một mỹ nam, tử, nào có xấu xí giống như người. Sứu bát quái, đừng tưởng biết chuyện của ta mà đem việc này ra lừa ta, muốn gạt ta để qua cửa sao, cửa không có đâu! Lên, xông lên cho ta, hảo hảo đánh tên sứu bát quái này một trận, cho hắn biết sự lợi hại của ta.” Nói xong, tiện tay vung lên, một thanh bảo kiếm lấp lánh hàn quang bỗng nhiên xuất hiện trong tay nàng. Nàng nắm lấy chuôi kiếm, rút linh lực vào. Thân kiếm liền tản ra lam quang, đem chiếu sáng vùng nước biển chung quanh thành một mảnh lam sẫm màu. Cổ tay nàng giật giật, kiếm chỉ về phía trước, đâm thẳng về phía quái diện nhân.

Quái diện nhân thấy Ngọc Lan như vậy thì cười càng tươi.

219. Long Tộc Thái Tử.

Ban đầu, hắn tìm được mấy người lúc trước vốn là tiên thú(tiên thú chi thân), sau sa đoạ xuống thành yêu thú(yêu thú chi nhân) để thương lượng cùng họ về việc này. Nhưng mấy yêu thú kia cho rằng năng lực của bản thân mạnh mẽ hơn so với hắn, trong lòng thâm vì ý kiến ngu xuẩn của hắn mà cười nhạo, châm biếm hắn, nói:” Chúng ta năng lực mạnh mẽ như vậy cũng không thể đối phó được với pháp trận của nhân loại. Người tên tiểu tử không biết lượng sức mình này lại dám ngông cuồng tự xây dựng lên một quốc gia của thú nhân, chống lại nhân loại. Người cũng biết, nhân loại còn có thần tiên chiếu cố cho đấy!”

Long thái tử tuổi còn trẻ, khí thịnh(dễ nóng giận), đâu dễ dàng chịu bị người khác chế nhạo chứ. Vì vậy hắn liền động thủ, đánh một trận với mấy yêu thú kia, đánh đến đất trời mù mịt, đánh đến gần nửa tháng. Đến cuối cùng chính là Long thái tử với ưu thế mong manh mà thắng được đám yêu thú kia. Có điều, khuôn mặt hắn cũng vì đó mà bị liệt diễm chân hỏa của yêu thú thiêu cháy. Mặc dù diện mạo bị hủy, nhưng hắn cũng không quá tức giận, bởi vì đám yêu thú kia đã quyết định cùng hắn thương lượng chuyện xây dựng vương quốc thú nhân. Đây chính là điều hắn muốn, còn những thứ khác trong mắt hắn đều không quan trọng.

Rất nhanh, vương quốc thú nhân dưới sự lãnh đạo của hắn đã được thành lập, cũng có khu vực cai quản, chỉ có điều người trong bọn họ có khả năng cao cường còn rất ít, chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ sự xâm phạm của nhân loại ở mấy khu vực bên ngoài thôi. Mà Long thái tử cũng trở thành thủ lĩnh của vương quốc thú nhân, từ trước đến giờ vẫn luôn giữ vững ngôi vị. Hắn từng nhiều lần dẫn dắt thú nhân đánh lại nhân loại, nhưng cuối cùng vẫn thất bại. Hắn không cam lòng, hắn cho rằng thực lực của thú nhân so với nhân loại mạnh mẽ hơn, vì sao lại không đánh được nhân loại chứ? Về sau, hắn rút kinh nghiệm từ nhiều lần thất bại mà đưa ra một cái kết luận, đó chính là sự xảo quyệt của nhân loại đã khiến hắn phải chịu thiệt thòi. Cho nên, hắn đã nghĩ ra kế sách “Dùng nhân loại tự đánh nhân loại”.

Bây giờ, Hầu Quang Bình chính là một trong những đối tượng bị hắn lợi dụng.

Mục đích việc quái diện nhân bắt Trần Nhược Tư là bởi vì nghe nói trên người Trần Nhược Tư có khí tức đặc biệt mà chỉ trên thân thể long tộc mới có. Cho nên đoán Trần Nhược Tư rất có thể có quan hệ với long tộc. Hắn mặc dù thân ngoài long tộc, nhưng đối với chuyện trong tộc vẫn rất quan tâm. Hắn biết mọi chuyện của long tộc bây giờ đều tỷ tỷ mình phụ trách quản lý nên có ý định mượn tỷ tỷ hắn binh lực của thủy tộc để gia nhập vào binh lực thú tộc của mình. Ôm mộng mang quân một lần tiêu diệt sạch nhân loại.Hắn cho rằng Trần Nhược Tư trong tay hắn chính là lợi thế để hắn có thể mượn được binh lực cho lên mới thử xuống biển.

Quái diện nhân rời khỏi long tộc ít ra cũng mấy ngàn năm rồi. Hôm nay có thể gặp lại nữ nhi của mình thật là một việc vui vẻ, hơn nữa hành động của Ngọc Lan giống hệt với cái tính nóng nảy của bản thân khi còn trẻ. Chẳng trách sao hắn lại thấy cao hứng.

Bình tằm tướng cá mặc dù nhận được lệnh tấn công của công chúa nhưng không biết vì sao mà bọn chúng lại không hề ra tay, trái lại còn lui ra vài trượng. Sau khi dừng lại thì một lão quy vệ sĩ nói:” Giải huynh, Long cung chúng ta đã lâu không được náo nhiệt như thế, ngày hôm nay có thể nhìn thấy công chúa đại phát thần uy thật là một chuyện khó gặp. Chúng ta dù có nhảy vào cũng chỉ làm vướng tay vướng chân nàng, khiến nàng không thể vẫy vùng hết sức được.”

“Hự hự” Bàng giải vệ sĩ ho khan vài tiếng, cười nói: “Đúng vậy, chúng ta đều già cả rồi, đều thành tinh hết rồi, đến bước đi còn không có khí lực, sao có thể chịu được dày vò chứ. Hơn nữa, kiếm khí của công chúa sắc bén như vậy, chẳng may bị thương bởi kiếm khí của nàng thì thật chẳng đáng a.”

Từ mồm hai tên này có thể thấy, bọn chúng rất tin tưởng vào năng lực của công chúa Ngọc Lan. Nếu không, thân phận bề tôi như chúng sao dám yếm tâm để chủ nhân của mình đánh với nhân vật nguy hiểm như vậy chứ.

Khoảng cách giữa Ngọc Lan và quái diện nhân càng ngày càng gần, thanh kiếm nàng cầm trong tay tản ra u lam sắc bén cũng càng mạnh, trong đó còn mờ mờ ẩn chứa một đám hồng ti quang mang (ánh sáng màu hồng (đỏ) nhỏ). Nước biển ở trước người bị khí thế của nàng đẩy ra tạo thành một cơn sóng lớn ập tới quái diện nhân.

Đợt sóng đập vào người quái diện nhân, nhưng hắn dường như không suy suyển chút nào. Hắn vẫn cứ lặng lẽ đứng đấy mỉm cười nhìn thanh kiếm lấp lánh ánh u lam trong tay Ngọc Lan đang hướng tới mình. Nhưng Trần Nhược Tư đứng bên cạnh hắn lại không may mắn như thế, bị sóng lớn đẩy ngã lăn, văng ra xa mấy trượng, còn chưa kịp phản ứng đã bị đám tôm tép đứng vây bên ngoài bắt lấy.

Lúc này, tại trên người Trần Nhược Tư đang có một sợi dây thừng vô hình trói chặt hắn lại chứ nếu không, chỉ bằng vào mấy tên tôm tép này thì sao có thể bắt được hắn. Trần Nhược Tư nhìn trái nhìn phải một chút, cười nói: “Cái đám hồ đồ này, kẻ xấu thực sự không bắt. Lại đi bắt người không có sức phản kháng như ta. Thật không biết các ngươi đang làm cái quỷ gì nữa. Ta thấy các ngươi hơn phân nửa là bị tên quái vật kia đánh cho sợ tè cả ra quần rồi, cho nên mới không dám tiến lên có phải không?”

Một lão quy vệ sĩ đứng trước mặt Trần Nhược Tư tát hắn một cái, lạnh giọng nói: “Tiểu tử, ngươi đừng có nhiều lời, phạm là người xông vào hải vực, bất kể ngươi là ai, đều là địch nhân của chúng ta. Trước mắt tên kia đã có công chúa đối phó, không cần đến chúng ta, tiểu tử ngươi ngoan ngoãn ngồi xem công chúa chúng ta đại phát thần uy như thế nào đi.”

Trần Nhược Tư nhú nhú mày, thở dài bất đắc dĩ, xoay đầu qua nhìn một trận đại chiến đang diễn ra. Trong lòng hắn đã cam phận rồi, ai kêu bản thân không đủ bản lĩnh để đến nỗi bị người ta trói chứ?

Khi kiếm của Ngọc Lan chỉ còn cách quái diện nhân vài thước thì hắn cười khê một tiếng nói: “Nữ nhi ngoan, ngươi thực sự muốn giết phụ thân ngươi sao?” Vừa nói xong, hai tay nắm thành quyền, phụt ra muôn ngàn bọt khí vây quanh người hắn, tạo thành một cái lồng bảo vệ bản thân. Cái lồng khí hộ thân của quái diện nhân thoạt nhìn rất mỏng manh, ai cũng chắc chắn rằng nó không thể đỡ được một kiếm của Ngọc Lan.

Binh tôm tướng cá đứng bên ngoài trông thấy thế đều cười phá lên, có nhiều tên còn chỉ vào mũi quái diện nhân mà kêu: “Tên tiểu tử này thật không biết sống chết, dám cuồng vọng lấy mấy cái bọt khí như vậy để ngăn cản u lam sắc bén của công chúa...”

“Oành” một tiếng vang trời, lam quang hồng ti bắn ra bốn phía, tạo thành vô số bọt nước ập về một bên. Thanh kiếm của Ngọc Lan vậy mà bị một cỗ cự lực chấn cho rung gãy thành mấy đoạn văng đi. Bản thân Ngọc Lan thì bị chấn lùi về phía sau hơn trượng, mặt tái nhợt, kinh hoàng, hoảng sợ nhìn cái chuỗi kiếm còn lại, ngây ngốc đứng tại chỗ.

Trông đám binh tôm tướng cá còn quái dị hơn, sợ tới mức ngã ngửa về phía sau. Nơm nớp đứng dậy nhặt vũ khí đánh rơi khi ngã lúc nãy. Bàng giải vệ sĩ và lão quy vệ sĩ mặt xám xịt, tròng trùng hai mắt, tay nắm vũ khí còn đang run run.

Trần Nhược Tư dường như đã sớm biết trước kết quả nên không cảm thấy kinh ngạc, hắn nhìn thoáng qua đám bàng giải vệ sĩ, lão quy vệ sĩ, binh tôm tướng cá bên cạnh, dường như có chút hả hê cười nhạo nói: “Ha ha, các ngươi thấy sao, người đi cùng ta lợi hại đấy chứ, không thêm di chuyển, chỉ dựa vào khí thế đã khiến đám lính tráng các ngươi sợ tè cả ra quần.”

Lão quy đang lúc giận dữ quát mắng: “Hỗn tiểu tử, ngươi muốn chết à! Tên kia tuy lợi hại nhưng chưa chắc đã có thể thắng được Long vương gia của chúng ta, nói không chừng hắn ngay cả phụ nhân nhà chúng ta cũng không thắng được.”

“Phải vậy không?” Trần Nhược Tư cũng không biết vì sao tâm trạng rất tốt, muốn chế nhạo mấy tên tiểu

tử hình dáng quái dị này, cười nói:” Haizzz, cho dù có thối da bò(nói khoác) cũng không ai biết được, thật sự...” Lời chế nhạo của Trần Nhược Tư còn chưa có nói xong, tức khắc khuôn mặt đã hốt hoảng nhìn chăm chăm đại đao của lão quy đang chém xuống, kêu lớn:” Ngươi, ngươi làm cái gì đây?”

220. Hiểm Ta Tang Mệnh.

Thân thể Trần Nhược Tư bị đẩy ra mấy bước, lúc dừng được người lại thì thở phào một tiếng, trong lòng thầm kêu:” Nguy hiểm thật!”

Lão quy thấy mình đánh trượt vào khoảng không thì cảm thấy kỳ quái, nhưng hắn chỉ dừng lại một chút rồi lại bước lên mấy bước đuổi theo, vung đao quét ngang hông Trần Nhược Tư.

Trần Nhược Tư cảm thấy không ổn, một đao vừa nãy của lão quy hắn tránh được là do may mắn, nhưng còn đao này thì hắn không thể nghĩ ra biện pháp để tránh được. Hắn nhìn chăm chăm thanh đao đang đến gần, hai tay nắm chặt lại, cả người cứ giật giật tựa như đang run rẩy. Khuôn mặt hắn cũng đã đỏ bừng cả lên.

Đao của lão quy dán lên người Trần Nhược Tư, Trần Nhược Tư tựa hồ còn cảm thấy hàn khí trên thanh đao từ bên hông đâm vào cơ thể mình, khiến hắn cảm giác như đang đi đến cuối con đường sinh mệnh. Giờ phút này, hắn cơ hồ đã tuyệt vọng, trong đầu hắn xuất hiện bóng dáng của Mộng Tuyết, nụ cười ngọt ngào của Mộng Tuyết. Còn những thứ khác hắn không nghĩ tới, cũng không muốn nghĩ tới. Trong lòng hắn chỉ còn có bản thân mình, hắn không hề sợ hãi. Ở cái phút giây cuối cùng này, hắn đã tiến vào một cảnh giới mộng ảo....

“Keng” một đạo bạch quang trong nháy mắt đập lên thanh đao lão quy đang cầm trong tay, thanh đao cứng rắn liền bị cắt thành mấy đoạn, phần mũi đao liền rơi xuống. Nhưng động tác của lão quy cũng không ngừng lại mà vung hết tầm tay. Hắn lúc đầu dùng sức rất mạnh, cho nên giờ chém trượt vào khoảng không thì thân thể theo đà liền quay một vòng mới dừng lại. Lão quy đứng ngây ngốc nhìn thanh đao trong tay, lòng thầm nghĩ:” Gặp quỷ rồi, đao cứng như vậy mà sao lại bị chặt đứt chứ.” Kiểu này chắc chắn là hắn không nhìn thấy đạo bạch quang va chạm với thân đao của mình.

Tiếng đao bị chặt đứt mang Trần Nhược Tư từ trong giật mình tỉnh lại, kéo hắn về từ Quỷ môn quan. Hắn sờ sờ phần cơ thể bị khí lạnh xông vào cơ thể lúc này, đột nhiên phát hiện ra quần áo chỗ đấy đã bị chém rách, trên da thịt còn mơ hồ xuất hiện vết máu. Còn chưa đợi hắn hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra thì có một đôi tay kéo cánh tay hắn chạy nhanh về một địa phương mà hắn không biết.

Hắn cảm thấy đôi tay ấy rất mềm mại, trong đầu lập tức hiện lên khuôn mặt chủ nhân của đôi tay ấy. Hắn chậm rãi xoay đầu lại, nhìn khuôn mặt kia, quả nhiên chính là khuôn mặt xinh xắn giống trong suy nghĩ của hắn. Chỉ là giờ nó lại không mang theo nụ cười mỉm mà chỉ có nỗi buồn vô hạn.

Hắn cả kinh, lẳng lặng nhìn nàng hồi lâu rồi mới nói:” Nàng làm sao vậy?”

Nữ tử xinh đẹp lắc đầu, thản nhiên nói:” Không có gì?” Lúc này nỗi buồn rầu trên mặt nàng đã biến mất, thay vào đó là nụ cười hưng phấn, đôi mắt động lòng người kia nhìn hắn thật lâu, giống như là đã lâu lắm rồi không được gặp hắn. Ánh mắt kia dường như muốn nhìn thấu nội tâm hắn.

Những sợi rong màu xanh biếc phảng phất như sinh vật có sự sống, từng sợi từng sợi xẹt qua bên người bọn họ. Ngược lại, hai người bọn họ giờ lại rơi vào im lặng. Họ không quan tâm đến ai đứng im, ai chuyển động nữa, phảng phất như khoảnh khắc này cả thế gian đã ngưng lại. Hai trái tim đập rộn ràng, khiến lòng ngực dường như cũng rung lên, khuấy động nước biển, để cho nước biển xô lên bờ ngực đối phương.“Sóng nước xô bờ” kia mặc dù mong manh yếu ớt, nhưng ở trên hai người bọn họ xem ra lại rất có lực rung động.

Thở, bọn họ vậy mà ngừng cả thở.

” Mau đuổi theo, đừng để cho tiểu tử kia chạy thoát.” một thanh âm già nua truyền đến tai họ, họ nhận ra đây là tiếng quát tháo của lão quy. Trong lòng hai người lúc này không hận mà cùng tức giận chửi mắng lão quy phá đám chết tiệt.

Nữ tử lấy lại bình tĩnh, quay đầu kéo Trần Nhược Tư bơi sâu xuống, nơi có một dải đá ngầm mờ mờ.

Càng tới gần dải đá ngầm, không gian càng tăm tối. Nữ tử từ lấy từ trong túi một hạt châu soi sáng khu vực xung quanh. Tốc độ bơi lội của họ không vì hoàn cảnh tối tăm mà chậm đi, trái lại còn nhanh hơn so với lúc trước.

Từ xa có thể nhìn được rõ dải đá ngầm vĩ đại, nhưng bọn họ không biết phải bơi mất bao lâu mới đi được đến đây. Lúc này không gian chung quanh tối như hũ nút, nếu không có hạt châu trong tay nữ tử tỏa ra ánh sáng thì bây giờ bọn họ có lẽ chẳng khác gì người mù cả.

Phía trước là dải đá ngầm vĩ đại, ba phía khác là rừng rong rêu tảo biển to lớn rậm rạp, không biết là đã sinh trưởng bao nhiêu năm nữa. Họ đi vào đó, giống như đang ở trong một cánh rừng nguyên sinh cổ kính. Chỉ khác với cánh rừng nguyên sinh là nó có vô số bọt nước phát ra tiếng xì xì đang nổi lên trên.

Bọn họ dừng ở phía trước dải đá ngầm, bỗng nhiên cảm giác được ở địa phương phía sau lưng có động tĩnh. Đám rong rêu tảo biển to lớn kia dường như bị cái gì đó kích thích, truyền đến một gợn sóng nước mỏng manh, yếu ớt.

Nữ tử kéo Trần Nhược Tư chui vào một cái động tối om om ở phía trước. Động này rất lớn, không nhìn được đáy luôn, có lẽ là do tầm nhìn họ bị hạn chế chăng.

” Tử Diệp, đây là chỗ nào?” Trần Nhược Tư đột nhiên hỏi.

” Không biết, muội trước đây chưa từng đi qua đây.” Tử Diệp trả lời một cách đơn giản.

Trần Nhược Tư nhìn khắp chung quanh một lượt rồi nói:” Ta chung quy vẫn cảm thấy chỗ này không phải là một địa phương tốt. Luôn cảm giác có một đôi mắt lạnh lẽo, đáng sợ đang theo dõi chúng ta. Trong lòng ta vừa sợ hãi, lại còn cảm thấy là lạ nữa.”

”Huynh làm sao mà dạo này lại nhát gan như vậy, muội ở trong biển bao lâu nay rồi mà còn chưa gặp phải quái vật lợi hại nào đâu đấy.” Tử Diệp cười cười, nói:” Huynh không phải là bị lão quy kia hù cho sợ mất mật rồi đấy chứ?”

” Sax, ta mà sợ lão gia hỏa kia à.” Trần Nhược Tư lắc lắc đầu, nở nụ cười khinh nói:” Nếu không phải ta bị quái diện nhân kia trối lại thì lão quy kia sợ rằng đã sớm xuống địa phủ nói chuyện với Diêm vương rồi.”

” Đâu phải, muội có thấy trên người huynh cái gì đâu?” Tử Diệp vẽ mặt nghi nghi ngờ.

Trần Nhược Tư nói:” Ta cũng cảm thấy kỳ quái, không biết là quái diện nhân kia đã dùng pháp thuật quỷ quái gì nữa. Ta bây giờ chẳng khác gì một phế nhân, không còn sức mạnh. Nếu gặp phải quái vật thì chỉ còn nước chờ chết thôi. Đúng rồi, trước tiên phải nói đã, nếu thật sự gặp phải quái vật mà muội đánh không lại nó. Thì muội nhanh chóng rời trước đi, không cần lo lắng đến ta. Bằng không, ta tình nguyện để cho mấy lão quy bên ngoài bắt đi.” Nói xong thì dùng ánh mắt kỳ vọng, chờ đợi câu trả lời của nàng.

Từ bên ngoài động truyền đến thanh âm của lão quy:” Quái, rõ ràng nó chạy tới đây. Sao lại không thấy người đâu nữa nhỉ? Các người tìm cẩn thận cho ta, nhất định phải lôi được hồn tiểu tử kia ra cho ta.”

” “Quy đại nhân, ở đây có một hang động này, bọn họ có thể trốn vào trong không?” Một binh tôm hỏi.

Lính của khác nói:” Quy đại nhân, thuộc hạ thấy hay là chúng ta nên đi thôi. Thuộc hạ nghe nói bãi đá đen này thường có hải thú vĩ đại xuất hiện. Diện mạo cực kỳ khủng bố, ngài mà nhìn thấy thì đảm bảo là ba ngày liền ăn không ngon, ngủ không yên.”

Lão quy nhắc chân đá tên lính của kia lần đi mấy vòng, lớn tiếng quát:” Đá vào mông con mẹ ngươi, thẳng hồn dân, ở trong biển thì ta sợ ai. Đừng có ở đây nói xằng nói bậy nữa. Trong biển có quái vật nào mà không sợ người của Long cung chúng ta không? Tìm, tìm cẩn thận cho ta.”

Lính của leo lên, xoa xoa mông còn miệng thì thảm thửi:” Lão bắt tử, không phải là dựa vào một chút quan hệ với hải xà mà người khác cấp thể diện cho lão, cho lão làm một chức vệ sĩ nhỏ nhỏ sao? Nếu dựa vào bản lĩnh thì ta sợ lão bắt tử người không xứng đáng đâu.”

” Người nói cái gì?” Lão quy lỗ tai cực thính, nghe được tên lính của kia lải nhải như vậy thì vung đao chém tới, chửi toáng lên:” Người, cái thẳng hồn dân này, dám chửi lão quy ta, người muốn chết rồi!”

Lính của kêu lên:” Không có, thuộc hạ không có chữ ngài, ngài nghe lầm rồi, thuộc hạ khen người tu luyện thành tinh, sống bất tử a.” Cười ha ha vài tiếng, tránh được đao của lão quy, lủi vào trong bụi tảo, biến mất không thấy đâu nữa.

221. Thuần Gian Vĩnh Hằng.

Khi Tử Diệp cứu đi Trần Nhược Tư, quái diện nhân vốn định đuổi theo, nhưng đột nhiên lại xuất hiện hai nữ tử cũng một lão nhân ngăn cản hẳn, hẳn liếc mắt một cái liền nhận ra bọn họ, sững sờ trong chốc lát, lại nghĩ đến Trần Nhược Tư hiện tại bị pháp thuật của mình khống chế, trừ hẳn ra, không ai có thể đem pháp thuật cầm thân đó cởi bỏ, hẳn cho rằng dưới tình huống vô vọng, phải đến cầu hẳn. Vì thế, hẳn cũng không có vội vã đuổi theo nhóm người kia.

Ngọc Lan đi chuyển đến bên cạnh mẫu thân của nàng, sắc mặt ngưng trọng nói: ”Nương, quái vật này rất lợi hại, cũng không biết dùng cái pháp thuật gì, có thể đem kiếm người cấp cho con chặt đứt, mọi người ứng phó cẩn thận một chút, con đi đem Tử Diệp bọn họ gọi trở lại.

Mẫu thân của Ngọc Lan gật gật đầu, không nói gì, hai mắt tập trung lên người quái diện nhân.

Ngọc Lan chào cô cô và gia gia rồi mang theo mười mấy tên binh tướng tôm cua, hướng về phía Tử Diệp rồi đi đuổi theo.

Không khí như ngưng đọng lại.

Quái diện nhân đã lâu không có trở về, hôm nay đột nhiên trở về, gặp được những thân nhân trước mắt, trong lòng có một loại tình cảm kích động mãnh liệt không nói nên lời, kích động nhất với hẳn chính là thân nhân mình trước mặt, lại không biết nên nói cái gì mới tốt.

Mặt khác ba người này, cũng cảm giác được thân hình nam tử trước mắt hình như có chút quen thuộc, khí chất, thần thái, ánh mắt, cơ hồ giống người thân thuộc của bọn họ, chẳng qua diện mạo lại kém xa mười vạn tám nghìn dặm, điều này làm cho bọn họ cảm thấy rất là kỳ quái, trong lòng buồn bực thầm nhủ: “Điều này sao có thể, trên đời này như thế nào có người giống người đó như thế?”

Quái diện nhân bản thân vốn là long thái tử, hẳn vốn nên ở dưới nước sinh sống, nhưng hẳn lại sinh sống ở bên ngoài nhiều năm, hơn nửa ngày đêm tu hành, vì muốn đạt tới loại cảnh giới siêu việt không người có được, hơi thở long nhân trong thân thể, cũng theo thời gian lâu dài mà giảm đi, chậm rãi nhạt dần, mà bản thân hẳn, cũng dần bị yếu hóa. Tuy rằng long nhân hơi thở nhạt đi, nhưng cũng không có nghĩa là không còn hơi thở của long nhân, chẳng qua là mỏng manh, chỉ cần hẳn không cố ý làm cho hơi thở long nhân của chính mình phóng xuất ra, cho dù là bản lĩnh cao tới đâu, cũng không thể nhận biết được hẳn là long nhân.

Trước mắt hẳn lúc này đều là long tộc nhân chính thống, hơi thở long nhân trong thân thể cũng không hề giữ lại phiêu ra bên ngoài cơ thể, làm cho quái diện nhân trước mặt, cũng chính là long thái tử, cảm thấy phi thường thân thiết, cũng cảm giác được loại cảm giác ấm áp trước nay chưa từng có. Dù sao, thời khắc người nhà ở trước mặt chính mình cảm thấy ấm áp, so với những khi khác phải nhiều hơn nhiều lắm. Tình là căn bản trong cuộc sống của vạn vật, mặc cho là ai cũng không trốn tránh được, những người trước mắt, tuy rằng đều là long nhân siêu phàm thoát tục, cũng đều là như thế.

Bốn người lẳng lặng nhìn lẫn nhau, đều ở trong lòng tự tìm kiếm đáp án, muốn hiểu được là xảy ra chuyện gì. Thời gian yên lặng trôi qua hồi lâu, lão nhân không kiên nhẫn được nữa, nhìn quái diện nhân trước mặt, trong mắt lộ ra một tia phẫn nộ, chậm rãi mở miệng nói: “Người là ai, vì cái gì xông vào hải vực, đã thương người long cung ta?”

Quái diện nhân ngăn người, hồi phục thái độ bình thường, cũng về với sự thật, cười nhẹ nói: ”Phụ thân, ngay cả ta cũng không nhận ra sao?

Hai nữ tử cùng lão nhân đồng thời ngăn người, giống như trí nhớ nổi lên một chút gì đó, mặt lộ vẻ kinh ngạc, ánh mắt hoảng hốt, hiển nhiên là một vẻ mặt cực kỳ phức tạp. Lại là một mảnh yên lặng, qua một hồi lâu, lão nhân giận dữ hét: “Người nói cái gì, người là long nhi, người không cần ở đây nói hươu nói vượn, long nhi của ta sao có thể có gương mặt xấu xí như vậy, hơn nữa người một thân yêu khí, cũng chứng minh rằng người đang nói dối.”

Quái diện nhân lắc lắc đầu, cười cười, không nói gì, mà là giật giật tay, hét lên một tiếng, từ trong cơ thể hần bắn ra vô số bong bóng, nhất mắt dung nhập vào trong nước, nhanh chóng hướng về phía hai nữ tử cùng lão nhân

Ba người sửng sốt, còn tưởng rằng quái diện nhân đột nhiên tập kích, nhanh chóng lui về phía sau, tránh được bọt khí hơi nước đang vọt tới kia. Đồng thời, bọn họ ngấm tụ linh lực, năng lượng trong hơi nước, rất nhanh hướng về thân thể ba người bọn họ, tụ tập lại. Nhưng mà, những phần tử tụ tập này, ẩn ẩn chưa định loại hơi thở quen thuộc mà đã rất lâu bọn họ không có nghĩ qua. Ba người trong lòng đồng thời sửng sốt, thầm nghĩ: “Điều này sao có thể, hơi thở hần như thế nào đột nhiên lại như vậy, chẳng lẽ vừa rồi hần đem long khí của bản thân thu vào, không có phóng xuất ra ngoài, điều này không có khả năng, hần như thế nào có thể làm được điều ấy đây?”

Lại là một trận nghi hoặc, nhưng ba người cũng không có bối rối mà buông lỏng cảnh giác, ngược lại đôi mắt lại nhìn quái diện nhân hoài nghi hơn. Bọn họ cho rằng, hần thực có thể đã đem thân nhân chính mình giết chết, mà đưa hơi thở người đó bằng cách nào đó bảo tồn, sau đó đến long cung lừa gạt suy nghĩ mọi người, dù sao quái diện nhân trước mặt, tuy rằng phóng xuất ra long khí, nhưng trên người hần lại có yêu khí, như thế nào cũng không che dấu được. Điều này cũng làm cho bọn họ nhìn thân phận quái diện nhân, cảm thấy khả nghi. Long nhân trên người có yêu khí, vốn long nhân chính là một thân chính khí, như thế nào có thể nhận thức được chuyện xảy ra trước mắt là chuyện thực đây?.

Quái diện nhân thấy chính mình phóng xuất ra long khí, bọn họ vẫn là không thể tin thân phận chính mình, nhưng lại không cảm thấy có chút hoang mang nào, trầm mặc, nói: “Phụ thân, tỷ tỷ, lão bà, ba người không cần đối với ta cảnh giác như vậy, ta thật vất vả trở về một lần, các người lại đối đãi với ta như là đối với quái vật. Có lẽ bởi vì trên người ta có yêu khí, cho nên các người không thể nhận ta. Nhưng ta cũng không nói gì là không đúng, ta xác thực chính là long thái tử ra đi năm đó từ long cung.”

Lão nhân một vẻ biểu tình phẫn nộ, kêu to nói: “Nói hươu nói vượn, long nhân chúng ta như thế nào trên người lại có yêu khí? Người cũng không phải ở trong này nhắc lại chuyện xưa, nói mau, người đã làm gì long nhi của ta rồi?”

Quái diện nhân cười khổ một tiếng, nói: “Ta nói rồi, ta chính là long thái tử năm đó, vì cái gì các người không tin đây?” Nói xong, bỏ đi ác khoát, trần trụi thân trên, chỉ một vết sẹo dài chừng mười cm trên vai, nói: “Nhìn cá này, mọi người có thể nhớ tới cái gì đó. ”

Nhìn vết sẹo trên vai quái diện nhân, lão nhân tựa hồ nhớ tới cái gì đó, tư tưởng trở về quá khứ. Nguyên lai, vết sẹo này là vào một lần long thái tử ở long cung, có một lần tỷ thí kiếm thuật với phụ thân, lúc ấy có thể là đánh nhau quá mức kịch liệt, nhất thời cũng quên chỉ là tỷ thí, phụ thân nhất thời lỡ tay, chém vào trên bờ vai của hần. Một kiếm kia, năm đó cơ hồ làm cho long thái tử mất đi một cánh tay, sau lại trải qua nhiều chỗ chữa trị, rốt cục mới bảo trì được cánh tay kia của hần. Chuyện này, hiện tại lão nhân nhớ lại vẫn còn cảm thấy có chút hối hận, cũng chưa định thật sâu hổ thẹn.

Ký ức này hãy còn như chuyện tình mới mẻ, bọn họ như thế nào không nhớ rõ đây?

Hai nữ tử cũng không biết bởi vì quá mức cao hứng hay bởi vì nguyên nhân khác, thế nên vẫn chỉ ngây ngốc đứng tại chỗ, không có tiến lên từng bước, có lẽ các nàng thật sự không thể tin được trước mắt hết thấy là thật. Bất quá, linh lực khí tức tụ tập trên người các nàng, đang dần dần tan đi.

Lão nhân nhanh chóng bơi tới, đỡ lấy bả vai quái diện nhân, đánh giá cẩn thận quái diện nhân, lão nhìn vào trong mắt quái diện nhân, nhìn ra ánh mắt quen thuộc, cũng thấy được trong mắt hần kích động lệ quang. Chân tình biểu lộ này, không có khả năng giả bộ. Hai người lẳng lặng nhìn đối phương, qua hồi lâu, lão nhân một tay ôm lấy quái diện nhân vào trong lòng ngực, trong mắt chảy xuống nước mắt kích động.

Tất cả hết thấy đều đình chỉ, vậy trong trạng thái yên lặng, giờ khắc sung sướng hạnh phúc này dường như vĩnh hằng, cũng giống như là đột nhiên vui mừng quá mức, cũng làm cho người ta cảm thấy có chút khó có thể tiếp nhận. Tuy rằng như thế, cảm giác hưng phấn kích động, vẫn còn hơn hết thấy, nước mắt, tràn ngập trên mặt mọi người.

Tình, chân tình, đây là chân tình biểu lộ, nước mắt chân tình mặc cho ai cũng vô pháp giả tạo. Tiếng lòng thăng hoa, cảm giác hạnh phúc mà âm áp đang chảy trong cơ thể mỗi người, không ngừng chảy.....

222. Là Liên Lụy Sao.

Hai người bọn họ đều không nói gì, bảo trì trầm mặc, có lẽ, bọn họ đều có tâm sự, nghĩ như thế nào đối mặt với những chuyện đã và sắp sửa xảy ra. Có lẽ bọn họ lo lắng ở nơi tận cùng hắc ám này, là lần cuối cùng bọn họ có thể ở cùng một chỗ.

Thời gian trôi qua, cuộc bộ bọn họ cũng không có dừng lại, không hẳn là bọn họ không có ý nghĩ dừng lại, chính là không dám dừng lại, truy binh đang ở ngay phía sau bọn họ. Những ngày chiến đấu ác liệt có lẽ cũng là những ngày khó khăn nhất họ đã từng trải qua. Trong tâm bọn họ, niềm hy vọng đã biến thành một con chim nhỏ, trở thành mục tiêu của thợ săn, lại cũng giống như linh hồn xuất thể, chẳng có gì phòng hộ, dường như chỉ cần bị một chút va chạm hoặc tổn thương cũng sẽ mất đi sinh mạng.

Thân thể Trần Nhược Tư bị quái diện nhân dùng pháp lực trói buộc, ngay cả đi đường cũng có cảm giác mệt mỏi, hướng chỉ hiện tại lại ở trong nước liều mạng bơi đi, làm cho hắn có vẻ càng thêm mệt mỏi. Cũng may cho hắn trước kia gặp được Mộng Tuyết, Mộng Tuyết cho hắn nuốt vào một viên Ngự thủy châu, làm cho hắn không e ngại nước, hơn nữa cho dù là ở sâu dưới biển, hắn cũng có thể hấp thu không khí, giống như là ở trên đất bằng. Bằng không, hắn có thể đã sớm nằm xuống rồi. Hắn hiện tại mặc dù có điểm mệt nhọc, nhưng hắn vẫn cảm giác thập phần cao hứng, dù sao, ở bên cạnh hắn, còn có một mỹ nữ làm bạn, khiến cho hắn dường như quên hết mệt mỏi của bản thân. Nhìn thấy mỹ nữ, cùng nàng ở chung một chỗ, hơn nữa còn nắm tay, đó là một loại cảm giác tốt đẹp biết nhường nào. Mặc cho ai ở phía sau, cho dù là mệt mỏi đi nữa, cũng phải mạnh mẽ xốc lại tinh thần, để cảm thụ cái cảm giác tuyệt mỹ kia.

Bỗng nhiên, Tử Diệp dừng lại. Trần Nhược Tư vốn ở phía sau Tử Diệp, hắn đang trong ảo cảnh, đang hưởng thụ cảm giác tuyệt mỹ kia, không ý thức được dị trạng, thân thể hắn lúc này ngược lại vẫn bơi về phía trước, cũng may có tay Tử Diệp kéo hắn lại. Bị Tử Diệp kéo lại như vậy, hắn tức khắc thoát ra khỏi mộng cảnh tuyệt mỹ của chính mình, thanh tỉnh lại, hỏi: “Làm sao vậy, phát hiện cái gì?”

Trần Nhược Tư sau khi bị quái diện nhân đem thân thể hắn trói buộc, hắn cảm giác được chính mình dường như biến thành một người bình thường, không có pháp lực gì, đã không có xúc giác linh mãnh cùng năng lực cảm ứng như lúc trước. Khó trách vừa rồi Tử Diệp cảm giác được phía trước có chút dị động, hắn lại không hề phát hiện ra.

Tử Diệp không có trả lời, chỉ là làm cho hắn cái động tác im lặng, cẩn thận nhìn chằm chằm về phía trước. Qua một hồi lâu, nàng thấy phía trước không có một tia động tĩnh, trong lòng đã có chút buồn bực: “Điều này sao có thể, ta rõ ràng cảm giác được có một cỗ hơi thở quái dị, nhưng lại không nghe được thanh âm du động của nó. Chẳng lẽ là ta quá mức khẩn trương, cảm giác có vấn đề rồi?” Nàng lắc lắc đầu, quay đầu lại nhìn Trần Nhược Tư, mỉm cười, rồi kéo hắn tiếp tục bơi về phía trước.

Bên trong thông đạo vẫn tối đen như cũ, hạt châu trong tay Tử Diệp, vẫn phóng xuất ra ánh sáng, tầm nhìn không xa lắm, chỉ có thể chiếu sáng khoảng hơn một trượng. Từ xa nhìn hai người bọn họ, giống như hai người song song bên nhau cùng cầm đèn lồng, trong bóng bêm toán loạn các huỳnh hỏa trùng nho nhỏ.

Nhóm người lão quy cùng lính tôm tướng của đang cấp tốc đuổi phía sau bọn họ cũng cảm cảm giác như thế. Bởi vậy mới biết, cái thông đạo này là một đường vô cùng dài, bên trong tối đen, hơn nữa bọn họ ai cũng chưa từng tới nơi này, tự nhiên là không biết đây là thông đạo, bọn họ xem ra, còn tưởng rằng đây là một cái huyết động thật lớn, mà bọn họ chính là ở huyết động bên này, nhưng người bọn họ phải đuổi theo, lại ngay tại huyết động bên kia.

Bỗng nhiên, lão quy cảm giác được phía sau có động tĩnh, dùng tốc độ rất nhanh hướng về phía mình, lướt qua người thủ hạ của hắn, trong lòng cả kinh, vội vàng vượt lên, định trụ thân hình, chuẩn bị cấp người tới một kích thật mạnh. Hắn xoay người lại, quả thực nhìn thấy một cái bóng đen hướng hắn chạy tới, trong lòng cười lạnh, đem đao từ từ nâng lên.

“Lão quy, người làm cái gì?” Một giọng lạnh băng dọa lão quy nhảy dựng lên, sững sờ lão đã nghe ra thanh âm người nói là ai, vội buông đao xuống, nói: “ Là Công Chúa tới, ta còn tưởng rằng có người đến đánh lén ta, cho nên,” Lão cười khan, mặt ửng đỏ lộ ra vẻ mặt ngượng ngùng, nói: “Công chúa không phải đang đối phó với lão quái vật sao? Như thế nào lại đến nơi đây, chẳng lẽ lão quái vật kia đã bỏ chạy rồi?”

Ngọc Lan ngừng lại trước mặt lão quy, nói: “Tên quái dị kia như thế nào có thể đào tẩu đây? Ông nội cùng cô cô đối phó với hắn như vậy là đủ rồi, ta liền đến xem tình huống bên này của các người, Tử Diệp mang theo cái tên kia chạy rất xa, các người có phải hay không đã mất dấu rồi? ”

“Như thế nào có thể như thế, ta là ai chứ?” Lão quy một bộ dáng ngạo mạn, cười cười, chỉ vào điểm nhỏ xa xa, nói: “Điểm sáng kia không phải là bọn họ hay sao? Người vừa nói là Tử Diệp Công Chúa, Tử Diệp Công Chúa sao?”

Ngọc Lan lắc lắc đầu, cười nói: “Lão quy a lão quy, người thật đúng là kẻ hồ đồ, theo lâu như vậy, thế nhưng ngay cả người cũng không có nhận ra. Thật không biết người trước kia như thế nào mang theo thủ hạ dưới tay đi tuần tra bên ngoài.” Giọng nói vừa dứt, thân hình nhẹ nhàng bơi đi, đã ở phía trước lão quy hơn trượng rồi.

Tên lính của mới vừa rời khỏi lão quy ở bên ngoài động, len lén cười trộm, vui sướng khi người khác gặp họa nói: “Lộ tẩy rồi nhé, còn nói chính mình có năng lực nữa chứ, ha ha ha, thực vui vẻ, nói không chừng, lúc trở về, sợ rằng lão quy cũng phải cáo lão hồi hương thôi. ”

“Khốn kiếp, ta không rút da người, người lại dám giễu cợt ta.” Lão quy một bộ dáng tức giận, huy đao đánh về phía của binh.

Cua binh thân hình lặn mấy vòng, nhanh chóng hướng về phía Ngọc Lan vọt đi, hắn vừa đi vừa trêu chọc, nói: “Ha ha, ta không có da, chỉ có lớp vỏ cứng rắn, lão có thể làm khó dễ được ta sao, cho dù đại đao của lão chém trúng ta, cũng không làm tổn thương đến nửa sợi lông của ta, bất quá hiện tại chính sự là quan trọng, không rảnh cùng lão gia hỏa người đây đùa.”

Có lẽ bởi vì lão quy thật sự già quá rồi, hoặc là bởi vì lão biết tên của binh này thích trêu chọc lão, mà lão cố ý làm ra điệu bộ kia, có lẽ ở trong lòng lão cho rằng, cười thật to cho mọi người vui vẻ tâm trí, dù sao cũng tốt hơn so với không khí ngột ngạt căng thẳng. Hành động này chẳng qua chỉ là giả vờ, cấp cho mọi người một chút cười vui, làm cho tâm tình mọi người cảm thấy thoải mái một chút. Mặc kệ là lão quy thế nào, người khác như thế nào cũng không để ý, dù sao, tất cả mọi người cho rằng, làm việc một chỗ cùng lão quy, đều cảm thấy thoải mái, không có loại cảm giác ngột ngạt. Bộ dáng chân chính của lão quy là gì, chỉ sợ ai cũng không biết, cái này chỉ có chính lão mới biết mà thôi.

Khi của binh kia xông lên phía trước, lão quy cũng không có đuổi theo, lão cười hướng về đám lính tôm của phía sau, phát phát tay, ý bảo nhanh lên một chút.

Tử Diệp cảm giác được thân ảnh của một nhóm người đuổi theo phía sau, cách bọn họ càng ngày càng gần, trong lòng cũng bắt đầu khẩn trương hơn. Nàng khẩn trương, cũng không phải bởi vì sợ hãi, mà là lo lắng cho an nguy của Trần Nhược Tư, nàng biết quy củ long cung, một khi có người không mời xâm nhập vào, chỉ có một con đường chết. Nàng nhìn thoáng qua Trần Nhược Tư, cảm giác khó chịu trong lòng nháy mắt tan rã, lập tức biến thành mỉm cười, giống như nếu có thể nhìn thấy mặt hắn, nàng có thể vĩnh viễn bảo trì sự vui vẻ. Nhìn chăm chú hồi lâu, nói: “Đi mau, có người đuổi tới rồi.”

Trần Nhược Tư lúc này thật sự là mệt không chịu nổi nữa rồi, bộ dáng mệt nhọc đều đã hiện trên mặt hắn, hắn lắc lắc đầu, nói: “Nàng vẫn là trở về đi, không cần lo cho ta. Ta không nghĩ bởi vì nàng cứu ta, lại rơi vào hiểm cảnh. Nàng biết không? Trước kia ở Minh giới, nàng mạo hiểm cứu ta mà bị người khác đả thương, rơi vào biển rộng, lúc ấy, nàng có biết ta đau lòng như thế nào không? Ta không muốn quay trở lại thời khắc đau xót kia một lần nữa, nàng đi đi.” Nói xong, một bộ dáng tuyệt tình, rời bỏ cánh tay Tử Diệp, quay đầu lại nhìn điểm sáng đang dần đến gần.

Tử Diệp ngăn người, một trận thương tâm trào lên trong lòng, nhưng phần lớn là kích động, nàng cho rằng, Trần Nhược Tư làm như thế, chẳng qua là không muốn liên lụy đến mình, cũng chứng minh là trong lòng hắn coi trọng nàng. Có lẽ, nhưng điều Trần Nhược

Tư làm, thực sự đã tạo thành loại ảo giác này. Bất quá, hiện tại trong ý nghĩ của hắn, đích thật là không muốn liên lụy nàng, mà ở trong trường hợp khác có lẽ hắn sẽ không làm như vậy. Bởi vì tại thời khắc này, hắn đã nghĩ chính mình sắp chết, trong tâm trí hắn giờ phút này về với Mộng Tuyết ở phương xa, trong đầu hắn tràn đầy hình ảnh Mộng Tuyết tươi cười. Nếu sinh mệnh hắn còn chưa đến lúc cuối cùng, có lẽ hắn còn có thể suy nghĩ cái khác.

223. Ma Lực Chi Châu.

Tử Diệp trầm mặc chốc lát, nhìn lại tốc độ điểm sáng đang tới, so với vừa rồi nhanh hơn nhiều, trong lòng sinh ra một chút tuyệt vọng, nàng cũng quyết định không đi, ở chỗ này cùng hấn, cho dù là chết, nàng cũng không lùi bước. Đột nhiên, nàng cảm giác được chỗ đá ngầm mà chính mình đang đứng hơi hơi rung động, tiếp theo, tiếng vang “Ừ ừ” từ phía sau truyền đến, một cỗ cơn sóng uy lực to lớn lao thẳng tới vị trí hai người bọn họ đang đứng.

Tử Diệp sửng sốt, cảm ứng được cỗ lực lượng này không phải là nhỏ, một khi bị đánh trúng, thực có thể bị thương nặng, nàng vội vàng chuyển động người kéo theo Trần Nhược Tư, rất nhanh hướng về phía Ngọc Lan đang đuổi tới, liều mạng bơi trở lại.

Trần Nhược Tư căn bản là không có cảm giác được nguy hiểm tồn tại, hấn tuy rằng nghe được tiếng vang ừ ừ kia, nhưng hấn cho rằng chẳng qua là hiện tượng tự nhiên bình thường. Đích xác, ở dưới biển núi đá phát sinh sụp đổ đích thật là chuyện thông thường, nhưng hấn hiện tại mất đi khả năng sử dụng pháp thuật, cảm giác giống như thường nhân, làm sao có thể cảm giác được nguy hiểm tồn tại. Hành động của Tử Diệp khiến cho hấn không sao hiểu được, dùng bộ dáng nghi hoặc, nói: “Làm sao vậy, nàng thay đổi chủ ý, đem ta chộp tới hiến cho tên kia. Tốt lắm, có thể nhìn thấy nàng nghĩ thông suốt, ta thật là cao hứng.”

Tử Diệp nghe hấn nói như vậy, nhất thời sắc mặt tái nhợt, trong lòng vô cùng tức giận, hấn không thể vứt bỏ mặc kệ hấn, để cho hấn bị cỗ sóng ngầm kia đánh chết đi. Bỗng nhiên, nàng nhớ tới Trần Nhược Tư lúc này đã mất đi năng lực cảm ứng, đoán rằng có thể là hấn đang hiểu lầm mình, trong lòng cảm giác khó chịu mới thoáng tốt lên một chút, sắc mặt cũng khôi phục bình thường, bất quá, giọng nói của nàng vẫn có vẻ cứng nhắc: “Đúng vậy, ta nghĩ muốn đem người bắt lấy để lãnh công, như thế ta sẽ không chết, người khác cũng sẽ không hoài nghi ta cùng người quen biết, nói không chừng, Long Vương gia còn có thể bởi vậy mà ban thưởng cho ta.”

Ngọc Lan thấy Tử Diệp đang kéo thanh niên nam tử vừa rồi bị nàng mang đi quay trở lại, cảm thấy phi thường cao hứng, lấy lại bình tĩnh, hướng nàng nhìn lại, nàng lại thấy một cái thân ảnh màu đen to lớn đang gắt gao đuổi theo bọn người Tử Diệp. Không cảm thấy chút kỳ quái, nàng vốn là long nhân tộc, mà hàng năm sinh hoạt ở trong nước, ở trong nước có năng lực cảm ứng cùng quan sát tự nhiên là mạnh hơn bọn Tử Diệp mấy lần. Cho dù nàng ở trong vùng nước đen tối, cũng có thể cảm giác được trạng thái của mọi vật lớn nhỏ trong phạm vi hơn mười trượng. Mà trước mắt khoảng cách giữa nàng cùng Tử Diệp chẳng qua chỉ là từ năm đến sáu trượng. Nhìn thấy cái đó, nàng hiểu được Tử Diệp vì cái gì mà đột nhiên quay đầu lại, cảm thấy vì nàng ta mà lo lắng hơn. Nàng động thân thân, dùng tốc độ nhanh nhất bơi đến. Nàng mặc một bộ hồng y, lúc này, thân ảnh của nàng, giống như một đạo quang ảnh màu đỏ xuyên qua ở trong nước, nhanh chóng hướng về phương xa phóng đến.

Trần Nhược Tư nhìn thấy điểm sáng lúc trước không có, ngược lại biến thành một đạo quang mang màu đỏ, bơi về phía chính mình, hấn tuy rằng biết chính mình sắp chết, nhưng hấn cũng thật không ngờ lại đến nhanh như vậy, trong lòng nhất thời cảm thấy vô cùng sợ hãi, một trận cảm giác băng giá con tim, từ tâm mà phát ra, nháy mắt truyền khắp toàn thân. Hấn cảm giác được hơi nước trong cơ thể chính mình, dường như trong nháy mắt bị cái gì đó bức ra bên ngoài cơ thể. Nếu ở trên đất bằng, có lẽ ai nấy đều thấy được quần áo hấn hiện tại chỉ trong nửa khắc đã biến thành ướt sũng, chỉ là, hiện tại ở trong nước, vô luận hấn chảy nhiều ít mồ hôi, đều không có một chút dấu hiệu biểu hiện nào.

Tử Diệp nắm lấy tay Trần Nhược Tư, dường như cũng cảm giác được một cỗ hơi thở lạnh lẽo từ cơ thể Trần Nhược Tư truyền đến, nàng bất giác giật mình, trong lòng cả kinh, vội hỏi: “Làm sao vậy?”

Còn không có chờ Trần Nhược Tư trả lời, hào quang màu đỏ đã đến gần hai người bọn họ, khoảng cách chỉ hơn một trượng. Tử Diệp biết người tới chính là Ngọc Lan, nàng không có cảm thấy chút sợ hãi nào, ngược lại trong lòng cảm thấy có chút thoải mái. Vì nàng cho rằng, Ngọc Lan không khó nói chuyện như Long cô cô hay Long vương gia.

Tử Diệp cảm giác được áp lực sau lưng càng lúc càng lớn, nhưng nàng cũng không dám quay đầu lại, nàng lo lắng một khi mình quay đầu lại, tốc độ di động sẽ trở nên chậm chạp hơn, nói không chừng chính bởi vì một tia chậm chạp này, mà làm cho chính mình cùng Trần Nhược Tư mất đi sinh mệnh. Nàng thấy Ngọc Lan vẫn tiếp tục chạy tới, vội kêu to lên: “Ngọc Lan tỷ tỷ, đi mau, nơi này rất nguy hiểm!”

Vừa mới nói xong, Ngọc Lan đã tới bên cạnh bọn họ, nàng lạnh lùng nhìn thoáng qua Trần Nhược Tư, quay đầu lại hướng Tử Diệp hỏi: “Nhìn bộ dáng muội hẳn tưởng như vậy, hẳn nhất định là Trần Nhược Tư người mỗi ngày muội đều nhắc đến rồi. ”

Tử Diệp khẽ đỏ mặt, có chút ngượng ngùng gật gật đầu.

“Cho dù các người bị bắt được, ta cũng sẽ nghĩ biện pháp giúp người, ai bảo người là tiểu muội đáng yêu của ta chứ.” Ngọc Lan khẽ cười nói: “Mau dẫn hắn đi, ta ứng phó tên hắc gia hỏa sắp đến.”

Nghe xong những điều này, Trần Nhược Tư mới chợt hiểu được vừa rồi vì cái gì đột nhiên Tử Diệp kéo mình quay đầu lại bơi đi, trong lòng một trận cười khổ: “Vì cái gì, ta vừa rồi vì cái gì lại có loại ý nghĩ này, biết rõ nàng là loại người sẽ không thấy chết mà không cứu, người đối với nàng lại sinh ra cái loại ý nghĩ đó.” Hắn hướng bốn phía xung quanh nhìn lại chỉ thấy một mảnh hắc ám, cũng không có phát hiện có gì di động, trong lòng rất là ảo não, phần hận mắng quái diện nhân: “Người đúng là kẻ hỗn đản, vì cái gì mà phong bế tất cả lực lượng của ta, hiện tại ngay cả nguy hiểm kéo đến, ta cũng không có cảm ứng được.”

Tử Diệp biết Ngọc Lan pháp lực rất là lợi hại, cũng không có vì nàng mà cảm thấy lo lắng, chỉ nói: “Ngọc Lan tỷ, cẩn thận chút, chúng ta đi trước.” Vừa dứt lời, liền kéo Trần Nhược Tư, đang muốn bơi đi, đột nhiên, hàng nghìn đạo bạch quang chi chít từ bốn phương tám hướng, bắn về phía ba người các nàng.

Ngọc Lan sửng sốt, trong lòng hoảng sợ, biết kẻ đang đến không phải là hạng dễ ứng phó, hiện tại bên cạnh lại có hai người vô lực tự bảo vệ mình, trong lòng cảm thấy căng thẳng hơn. Nàng vội ngậm tụ linh lực, hai tay hóa thành hình cung làm một vài động tác, một cái quang cầu màu lam, hiện ra bao quanh thân nàng, không đến một hồi, quang cầu màu lam nhanh chóng mở rộng gấp đôi, đem hai người bên cạnh nàng là Trần Nhược Tư cùng Tử Diệp cùng nhau bao vào bên trong.

Màn hào quang màu lam vừa mới ngưng tụ, bạch quang đã tới, va chạm với màn hào quang màu lam, phát ra tiếng vang “Phó phó”, chỗ quang cầu vị va chạm, đều lõm vào bên trong chừng vài thước, bắn trở về, khôi phục về bình thường, nghênh đón đạo bạch quang tiếp theo đang đến. Tiếng vang “Phó phó” không dứt bên tai, toàn bộ màn hào quang bị đánh trung hơi hơi rung động, ở bên trong cả Ngọc Lan cùng Tử Diệp đều cảm giác được lực lượng bên ngoài đang mạnh mẽ đè ép, màn hào quang cũng chống đỡ không được bao lâu nữa.

Ngọc Lan quay đầu lại nhìn thoáng qua Tử Diệp, nói: “Người ở bên trong bảo vệ hắn cho tốt, ta ra ngoài đối phó với quái vật kia.” Nói xong, rất nhanh theo ống tay áo xuất ra một viên hạt châu long lánh hào quang màu lam, lắc mình ly khai phạm vi bảo hộ của màn hào quang, phát tay đánh tan vài đạo bạch quang đang lướt về phía nàng. Nàng ổn định thân hình, thúc dục linh lực, đem rót vào hạt châu màu lam trong tay. Đột nhiên, hào quang màu lam của hạt châu bành trướng, nháy mắt khuếch tán to ra, biến thành không gian to lớn, chiếu sáng một mảnh đen tối. Hào quang đi đến đâu bóng tối rút đi tới đó. Nếu chỉ đám binh tằm của đến đây, sợ rằng vị cổ lực ngầm này đánh cho tan tác.

Những luồng bạch quang phát phối này, nháy mắt bị lam quang cắn nuốt, biến mất không thấy. Mà lúc này Ngọc Lan, thoát nhìn, giống như một hồng y tiên tử (tiên tử áo hồng), toàn thân toát ra u lam quang mang, nhẹ nhàng lơ lửng không xa phía trước bọn người Trần Nhược Tư.

Tử Diệp nhìn Ngọc Lan đang thi pháp, trong mắt hào quang chớp động, hiển nhiên là hâm mộ Ngọc Lan.

” Ma lực châu, người thế nào lại có ma lực châu, người là ai?” Một thanh âm trầm thấp, truyền vào trong tai bọn họ. Khi sóng âm chậm rãi truyền đến, những sóng lực ngầm trong nước dường như bị thanh âm đột nhiên truyền đến này làm cho khôi phục lại trạng thái tĩnh lặng, chỉ có lam quang vẫn như cũ tồn tại không chút thay đổi.

Ngọc Lan sắc mặt kinh biến, hiển nhiên là giật mình không nhỏ, cảm thấy hoảng sợ, thầm nghĩ: “Người kia rốt cuộc là ai? Như thế nào biết hạt châu trong tay ta là Ma Lực Châu? Thanh âm hẳn có uy thế như thế, ta thúc dục Ma lực châu phát ra lực lượng, thế nhưng nháy mắt bị hóa thành vô hình, thật sự là đáng sợ.” Dừng một chút, sắc mặt khôi phục bình thường, lạnh lùng nói: “Người là ai?”

224. Đột Phá Cầm Cố.

Dị trạng, đã xảy ra dị trạng.

Bên ngoài lam quang, xuất hiện một đạo hào quang màu đỏ, đang từng chút một cắn nuốt lam quang, khu vực mà hào quang màu lam bao trùm đang dần dần thu nhỏ lại, được dần dần thay thế bởi hào quang màu đỏ.

Mà người sử dụng lực lượng hào quang màu lam là Ngọc Lan, có vẻ có chút cố hết sức, thân mình bắt đầu run rẩy, nhưng nàng nâng Ma lực châu nơi tay, vẫn không có chút lay động, nàng biết, khi đem lực lượng Ma lực châu tán đi, chính mình hẳn phải chết không thể nghi ngờ, vận mệnh bọn người Tử Điện cũng sẽ đồng dạng giống như vậy. Mặc kệ là vì tánh mạng của ai, nàng cũng không thể buông tha được, chỉ có thể vận dụng hết lực lượng chính mình, kiên trì chống đỡ, ngăn cản, mặc dù biết rõ là lực lượng chính mình không thể chống lại được lực lượng kia.

Tử Điện cũng nhìn ra Ngọc Lan chống đỡ vất vả, biết sự tình không ổn, nàng quay đầu lại nhìn thoáng qua Trần Nhược Tư, nói: “Đệ ở bên trong này, không cần đi ra ngoài, tỷ ra ngoài trợ giúp Ngọc Lan tỷ”. Nói xong, bước ra khỏi khu vực bảo hộ của màn hào quang màu lam. Kỳ thật, lúc này màn hào quang màu lam dường như cũng không tồn tại, bởi vì màu lam của nó, đã bị hào quang màu lam từ Ma lực châu của Ngọc Lan bao trùm lấy.

Trần Nhược Tư trong lòng buồn khổ một trận, cười nói: “Ha ha, ta đường đường là một đại nam nhân, lại phải để cho hai nữ nhân đến bảo hộ, thật sự là buồn cười, buồn cười a!”

Tử Điện ra khỏi màn hào quang, rõ ràng cảm giác được có một cỗ lực lượng to lớn hướng về nàng đánh tới, nàng biết, cái này có thể là dư lực của Ma lực châu kia. Nàng không có nghĩ nhiều, tiện tay một trảo, một thanh kiếm long lánh hào quang màu trắng hiện ra trong tay nàng. Nàng cầm kiếm ở trong tay múa vài cái, bạch quang trên thân kiếm nháy mắt bành trướng, sáng chói mắt, Thân thể của nàng di chuyển, lách mình hướng về màn hào quang màu đỏ đang cắn nuốt lam quang kia phi tới.

Ngọc Lan thấy thế, trong lòng khẩn trương, vội quát: “Không cần, muội” Lời của nàng còn không có nói hết, một tiếng”Phanh” đã vang lên, kiếm của Tử Điện đã đâm vào hồng quang kia, nhất thời, bạch quang tứ tán ra bốn phía, hồng quang chỉ dao động vài cái, thoát nhìn dường như cũng không có bị ảnh hưởng gì. Trong một khắc kiếm của Tử Điện va chạm với hồng quang kia, nàng cảm giác có một cỗ khí kinh mạnh mẽ xuyên thấu qua kiếm của chính mình, mạnh mẽ tiến vào thân thể, nhất thời cảm thấy một trận tức ngực, choáng váng, thân thể cũng nháy mắt bị bắn ngược ra ngoài, ngã xuống cách Trần Nhược Tư không xa, phun ra một ngụm máu tươi, nhắm lại hai mắt, bất động nằm ở nơi đó. Nhưng trên khóe miệng nàng, mơ hồ xuất hiện nụ cười thản nhiên, hiển nhiên, nàng đối với việc này không hề cảm thấy hối hận.

Trần Nhược Tư nhìn Tử Điện nằm ở đó, trong lòng cảm thấy một trận khó chịu, phần nộ thương tâm, huyết dịch ở trong cơ thể cuộn cuộn chảy xuôi, đột nhiên, hân hét lớn một tiếng, dường như oán khí cùng bất mãn trong cơ thể đều phát tiết ra ngoài. Ở bên ngoài thân thể hân, xuất hiện hào quang màu vàng nhàn nhạt, hân hồn nhiên không biết. Lúc này, hân mơ hồ cảm giác được thân thể chính mình dường như trở nên thoải mái hơn một chút, nhưng hân cũng không có ý thức được chính mình đã thoát khỏi pháp thuật cầm cố của quái diện nhân đặt trên người mình. Có lẽ, là bởi vì hân quá mức thống khổ mà không có cảm giác được dị trạng thân thể.

Hân lập tức liều lĩnh xông ra bên ngoài, ôm lấy Tử Điện, lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp đang mỉm cười của nàng. Thương tâm, thống khổ, nhanh chóng tràn ngập toàn bộ trái tim hân. Hân không có rơi lệ, có lẽ bởi vì hân cảm thấy giờ phút này cũng không phải là thời điểm để rơi lệ, hân đem Tử Điện ôm lên, đi vào khu vực bảo hộ của màn hào quang màu lam. Cảm giác, hân có thể cảm giác được khu vực tồn tại của màn hào quang màu lam, nhưng hân cũng không có vì vậy mà cảm thấy cao hứng, có lẽ hân có chút tự trách chính mình là loại cảm giác này lại tới quá muộn.

Hân đem Tử Điện nhẹ nhàng đặt xuống, khẽ cười có chút miễn cưỡng, trong lòng tự nhủ: “Dù sao cũng là chết, nàng chờ, ta sẽ đến cùng nàng.” Hân rất nhanh xoay người, lại bước ra khu vực của màn hào quang màu lam.

Ngọc Lan vốn đang cố hết sức chống đỡ, nhưng thấy Tử Diệp dùng kiếm đâm một nhát như vậy, nàng lại cảm giác được áp lực hào quang màu đỏ cấp cho chính mình trở nên nhỏ hơn rất nhiều, cũng có một tia cơ hội thở dốc, vội hít vào một hơi, lại hướng Ma lực châu rót vào linh lực. Nhất thời, khu vực hào quang màu lam trở nên cường thịnh hơn, tốc độ mở rộng của hào quang màu đỏ cũng trở nên chậm hơn một chút, thoát nhìn không phải là rõ ràng lắm. Ngọc Lan thúc giục linh lực đồng thời cũng chú ý tới hành động của Trần Nhược Tư và Tử Diệp đang té xỉu, trên người hắn đã phát sinh biến hóa, làm cho nàng cảm giác được phi thường kinh ngạc, trong lòng thầm nghĩ: "Lúc trước thoát nhìn hắn, rõ ràng chính là một người bình thường, hiện tại vì cái gì đã có hào quang nhân nhật màu vàng hộ thể, nhưng làm cho người khác cảm thấy kỳ quái chính là, trong cơ thể hắn mơ hồ còn có hơi thở của long tộc nhân, thực làm cho người ta cảm thấy bất khả tư nghị (không thể tưởng tượng nổi), hay là, hắn chính là đứa con mà thất lạc hơn mười năm nay của cô cô. Nàng đoán như vậy cũng không kỳ quái, bởi vì long tộc nhân hơi thở chính là độc nhất, sinh vật khác không thể giả mạo được, mà hơn mười năm trước long tộc phát sinh sự tình, là cô cô của nàng mất đi đứa con, nói cách khác người duy nhất có khí tức long tộc nhân, chỉ có thể là hắn. Cũng không biết Trần Nhược Tư mà biết được bí mật trọng đại này, chính là có cái dạng tâm tình gì, cái này ai cũng không biết.

Trần Nhược Tư đứng ở nơi đó, hít nhẹ một hơi, ánh mắt nhất thời sáng ngời, có thể nhìn thấy vô số phân tử lực lượng quanh thân hắn, đều hướng về cơ thể hắn vọt tới, tiến nhập thân thể hắn, trở thành một bộ phận thân thể hắn, làm cho hắn cảm giác thấy vô cùng thoải mái sảng khoái, tối trọng yếu chính là hắn cảm thấy được cơ thể chính mình, dường như lực lượng tràn ngập vô tận, như cổ khí lưu to lớn, rất nhanh ở trong cơ thể hắn vận hành xoay tròn. "Chuyện này là sao vậy nhỉ, chẳng lẽ ta đã giải khai được pháp thuật cầm cố của quái diện nhân kia." Trần Nhược Tư kinh hô trong lòng.

Lúc này, Trần Nhược Tư đã lĩnh ngộ đột phá tới một cảnh giới mới, chính là bởi vì Tử Diệp bị thương, mà kích phát tiềm năng đặc biệt của long tộc nhân trong cơ thể hắn, bằng không, hắn tuyệt đối không có khả năng phá tan pháp thuật giam cầm của quái diện nhân trên người hắn.

Theo tiềm năng long tộc nhân trong cơ thể hắn thức tỉnh, năng lực của hắn, trong nháy mắt tăng vọt, hơn nữa vừa rồi tụ lực vận khí, hấp thu lực lượng Ma lực châu phóng xuất ra, hào quang màu vàng phát ra quanh thân thể hắn càng trở nên chói mắt. Theo hào quang màu vàng mở rộng, dần dần thay thế hào quang màu lam, dần dần tiếp cận khu vực bị hào quang màu đỏ bao trùm. Ngọc Lan cũng không có được đoán được ở lúc khẩn yếu quan đầu này, lại phát sinh sự tình cứ như trong hí kịch làm cho người ta cảm thấy không thể tin nổi. Có hào quang màu vàng trợ giúp, áp lực mà nàng thừa nhận, đang dần dần giảm bớt, đến cuối nàng, thậm chí nàng còn cảm giác được chính mình căn bản là không còn phải thừa nhận một chút áp lực nào.

Nàng trong lòng vừa mừng vừa sợ, nhất thời ngốc lạng tại nơi đó, lẳng lẳng nhìn chằm chằm vào thanh niên đột nhiên trở nên cường đại vô cùng trước mắt, cũng dường như quên bản thân mình đang ở trong nguy hiểm.

Hào quang màu đỏ bên ngoài dần dần bị bức lui, đẩy lùi nó chính là quang mang màu vàng kia, hoàn cảnh chung quanh, đã được hào quang màu vàng chiếu rọi, trở nên xanh vàng rực rỡ. Bọt nước đang được thổi đi về phía trước, cũng đặc biệt trở nên sáng ngời chói mắt, hào quang màu vàng bên trong, cũng có vẻ nổi bật hơn. Thoạt nhìn, giống như một viên hạt châu vàng, đang chậm rãi bốc lên.

Hào quang màu đỏ biến mất không còn một tia, hào quang màu vàng vẫn tiếp tục bành trướng, khu vực nó bao trùm càng lúc càng lớn, đột nhiên, một cái thân ảnh màu xám, xông vào khu vực hào quang màu vàng, hai mắt quang mang long lánh đỏ như máu, thẳng hướng về Trần Nhược Tư đánh tới.

Ngọc Lan hoảng sợ thét lên, thân thể run rẩy vài cái, suýt nữa mất đi trọng tâm, ngã xuống, cũng may nàng phản ứng coi như nhanh nhẹn, rất nhanh liền khống chế được thân hình, sắc mặt hoảng sợ nhìn bóng xám đang tiếp cận, nhất thời không biết như thế nào cho phải. Trong lòng không khỏi thầm kêu: "Đây là cái gì, đây là quái vật gì a?"

Trần Nhược Tư đứng lại tại chỗ, cũng không có cảm thấy một tia kinh hoàng, ngược lại phi thường bình tĩnh, trong miệng mặc niệm chú ngữ khu động Vạn Tượng Càn Khôn Quyển, cánh tay cũng bắt đầu giơ lên, tụ tập một cái quang cầu bạch sắc sáng ngời chói mắt, nâng tay phải lên, đợi bóng xám kia đến.

225. Hung Thú Ngao Du (1).

Nhóm lính tôm cua đang ngây ngốc ở đó nghe được mệnh lệnh của lão quy, vội vội vàng vàng vâng dạ, lập tức quay lại theo hướng ngược lại bơi đi.

Khi nhóm lính tôm cua rời đi, lão quy chậm rãi xoay người lại, nhẹ thở dài một hơi, đột nhiên tốc độ nhanh hơn, hướng về chỗ kim quang bao phủ, bơi tới.

Bóng đen màu xám kia quan sát thấy quang cầu trong tay người trẻ tuổi trước mặt sáng mắt chói ngời, biết trong đó ẩn hàm lực lượng cực kỳ cường đại, đột nhiên định trụ thân hình, tròng lớn hai mắt, bắn ra hai đạo quang mang màu đỏ, thẳng hướng quang cầu trong tay Trần Nhược Tư mà đến.

Trần Nhược Tư dường như ý thức được thân ảnh màu xám kia sẽ có một chiêu như vậy, hắn cũng không cảm thấy kỳ quái hay kinh ngạc, tay trái khẽ nâng, từ ngón trỏ cùng ngón giữa, hai đạo hào quang kim sắc bốc cháy, nghênh đón lưỡng đạo hào quang màu đỏ kia. Mà đồng thời, lúc này Trần Nhược Tư cũng thấy rõ ràng bộ mặt đích thực của bóng xám kia, trong lòng hắn không khỏi cảm thấy phi thường kinh ngạc, thầm nghĩ: “Quái vật này không phải là đầu Tiên thú, khi ta bị trọng thương, trên đường Linh Cơ mang đi trị thương đã gặp qua rồi sao? Nghe Linh Cơ nói nó tên là Ngao Du, ngày trước nó cùng Hồ Long Thú và Bức Quái Thú đánh nhau, sau khi bị thương, thoát đi, chẳng lẽ trốn đến vùng biển này sao?” Nghĩ đến đây, Trần Nhược Tư không khỏi một trận căng thẳng trong lòng, cũng có chút lo lắng hơn. Giờ phút này, có thể là do hắn ngày trước từng thấy tình hình Ngao Du thú kia cùng Hồ Long Thú và Bức Quái Thú ở trên không trung đánh nhau, cảm thấy trái tim băng giá, cũng chính là vì vậy tạo thành bóng ma không tan, làm cho hắn cảm thấy lo lắng và sợ hãi.

Giờ phút này, Trần Nhược Tư đã không còn giống như tên Trần Nhược Tư lúc trước, hắn hiện tại tuy rằng còn không có thoát ly phạm tục bước vào tiên cảnh, nhưng năng lực của hắn giờ phút này, cũng tuyệt không thua pháp lực hạ tiên, hơn nữa long lực trong cơ thể hắn thức tỉnh, chỉ sợ cho dù là thượng tiên, cũng khó có thể đưa hắn vào chỗ chết. Điều này, hắn cũng không tự biết, hắn chỉ biết là năng lực chính mình được đề cao, nhưng đến tột cùng là tới loại trình độ nào, hắn hoàn toàn không biết gì cả. Nếu hắn biết được những điều này, nói không chừng sẽ không còn cảm thấy sợ hãi nữa.

Ngao Du thú trước mắt, cũng không phải là kẻ lương thiện, lúc trước vô số thần tiên hạ giới, cũng không thể đem hắn chế trụ, mà khiến cho hắn ung dung thoát đi, ẩn nấp hậu thế, có thể thấy được lực lượng hắn hùng hãn cường đại đến mức nào.

Hai tiếng “Bang bang” năng nề vang lên, kim quang bắn ra bốn phía, hồng quang bay lượn, kích thích vô số vòng xoáy nước hướng về bốn phía khuếch tán lan tràn.

Ngọc Lan mơ hồ cảm thấy bên trong những gợn sóng đang lan ra bốn phía, ẩn chứa một cỗ lực lượng rất cường đại, nàng không dám coi thường, mắt thấy vòng hào quang bảo hộ màu lam rung động, sắp bị tiêu tan, nàng cực lực vọt tới, ôm lấy Tử Điệp, nhanh chóng hướng về phương xa bơi đi.

Ngọc Lan mang theo Tử Điệp rời vừa ly khỏi, một đám xoáy nước liền bổ nhào vào màn hào quang màu lam, màn hào quang màu lam đã lung lay sắp đổ, tự nhiên là vô lực ngăn cản, nháy mắt tiêu tan. Lực lượng xoáy nước, nhanh chóng vọt lên các khối sa thạch trên mặt đất, hướng về phương xa, mạnh mẽ lao đi.

Trần Nhược Tư có kim quang hộ thể, hơn nữa hắn còn có hộ thể tiên khí bảo hộ, tự nhiên là không có e ngại lực lượng của vô số xoáy nước kia đánh vào. Hắn vững như bàn thạch, dứt khoát đứng thẳng ở tại nơi đó, hai mắt hào quang long lánh, lẳng lặng nhìn chằm chằm vào Ngao Du thú kia.

Ngao Du thú tựa hồ bị khí thế hấn bức bách, không ngừng rung rẩy hạ thân, lắc lắc ngư đầu, hừ nhẹ một tiếng, nói: “Người là ai, nhìn người chẳng qua là một phạm nhân, như thế nào lại có pháp lực như thế? Thú vị, thật thú vị, loại chuyện tình này thật đúng là hiếm thấy.”

Đích xác, loại chuyện tình này đích thật là hiếm thấy. Thân thể như Trần Nhược Tư, chỉ sợ là không tiền khoáng hậu(trước không có,sau này cũng không), thân thể hắn mặc kệ là nhìn từ góc độ nào, cũng đều không giống phạm nhân, nhưng lực thừa nhận của thân thể hắn, không biết vượt qua thần tiên bao nhiêu lần. Nếu người khác biết hắn có lai lịch là người phạm, chỉ sợ cũng đều cảm thấy kinh ngạc cùng hâm mộ, cho dù là thần tiên, cũng sẽ không ngoại lệ.

Trần Nhược Tư cười cười, nói: “Ta là ai cũng không trọng yếu, quan trọng là ... Người hiện tại nhanh biến mất cho ta, nếu không, người sẽ biết kết cục.” Hắn biết Ngao Du thú trước mắt chính là một đầu Tiên thú, nhưng nó hiện ra trong biển sâu, nghĩ rằng nó chỉ có thể ở đây né tránh người trên tiên giới đuổi bắt, cho nên mới bạo gan, nói ra những lời này.

Ngao Du thú cười to vài tiếng “Ha ha ha”, mắt bốc lên hồng quang, con mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào Trần Nhược Tư nói: “Con nít vô tri, người dĩ nhiên lại học thói quen vô dụng dùng khẩu khí đe dọa, người cũng biết ta là tiên giới linh thú, cho dù là thần tiên đuổi theo, tại biển sâu này, bọn họ có năng lực làm khó để được ta sao. Mau nói ra lai lịch của người, nếu không đừng trách ta đối với người không khách khí.” Hiển nhiên, hắn nhìn ra thân thể Trần Nhược Tư không giống với thường nhân, cũng có chút hâm mộ không thôi, mới nảy sinh tâm lý tò mò, bằng không, lấy tính nết hắn, chỉ sợ sớm đã xông lên phía trước, đem Trần Nhược Tư đánh thành tám khối rồi.

Trần Nhược Tư cười lạnh một tiếng, nói: “Ha ha, ta vì cái gì phải nói cho người, có bản lãnh thì cứ xông lên đi, người nghĩ rằng ta lại đi sợ tên quái dị như người sao?”

Ngao Du thú tức giận mắt bốc lên ánh vàng, hồng mang đại thịnh, mạnh mẽ đậm đặc, kim quang chói mắt bất ngờ bao phủ toàn thân, đột nhiên, hắn lay động đầu một chút, cúi đầu xuống, gầm lên những tiếng rít gào trầm thấp. Không gian đá ngầm bên ngoài, dường như cũng bị chấn động, mặt đất nơi Trần Nhược Tư đứng, đều chấn động run rẩy lên, trên mặt đất các khối sa thạch, bị chấn động rời khỏi mặt đất, đều nhảy dựng lên. Nhất thời, các gợn sóng lay động, từng trận ù ù không ngừng vang lên bên tai.

Trần Nhược Tư thấy uy thế như vậy, không khỏi bị dọa đến toát ra mồ hôi lạnh trong lòng không khỏi thất kinh, tự trách chính mình không nên chọc giận tên đáng sợ trước mắt này. Hắn tuy rằng cảm thấy sợ hãi, nhưng hắn cũng không có kinh hoàng, bình tĩnh nhìn chằm chằm Ngao Du thú, thúc giục lực lượng trong cơ thể, lại tụ tập về quang cầu trong tay. Trải qua hai lần lực lượng tụ tập, quang cầu trong tay phải hắn, càng thêm sáng chói, kim quang lấp lánh, đích thực chói mắt dị thường, từng hào quang làm cho người ta sợ hãi nhanh chóng bao phủ phạm vi mấy trượng không gian chung quanh.

Ngao Du thú dường như cũng không sợ hãi, những tiếng gầm rú trầm thấp cũng không có dừng lại, nó vốn là tên hiếu chiến, gặp người khiêu khích như thế, làm sao có thể đè ép được sự phẫn nộ trong lòng. Nó ngẩng đầu lên, phun ra một quang đoàn đỏ như máu, bắn thẳng về phía Trần Nhược Tư.

Quang mang huyết hồng kia, vừa mới phun ra, Trần Nhược Tư đã cảm giác được một cỗ nhiệt lượng to lớn, đánh thẳng về phía mình, hắn cảm thấy hoảng sợ, vội lui về phía sau mấy bước, tung ra quang cầu trên tay, lúc này đã chuyển hóa từ kim sắc thành bạch sắc, ngăn chặn đoàn quang mang huyết hồng sắc.

Ngọc Lan mang theo Tử Điện chạy ra khỏi khu vực bao phủ của hào quang kim sắc chưa được bao lâu, chợt nghe có tiếng vang “Ừ ừ” truyền ra bốn phía, còn tưởng không gian nơi này sụp đổ, tức thì hoảng sợ sắc mặt tái nhợt, kinh hoàng không thôi, trong lòng thầm kêu: “Không xong!” Nhưng nàng cũng không có ngừng lại. Đột nhiên, nàng nhìn thấy phía trước có bóng đen thoáng hiện, nàng còn tưởng rằng là đá ngầm từ trên rơi xuống và chạm lại đây, vội huy chương hướng về bóng đen đánh tới, nghĩ muốn đẩy hòn đá kia ra, mở ra cho chính mình một con đường đi tiếp.

“Công chúa người làm gì vậy?” Thanh âm lão quy vang lên ở phía trước nàng.

Ngọc Lan sửng sốt, thu hồi cánh tay, nhìn chăm chú, nhận ra bóng đen đó nguyên lai là lão quy, hít vào một hơi, kêu lên: “Nguy hiểm thật, nếu lão không kêu lên đúng lúc, chỉ sợ đã trúng một chiêu này của ta rồi. Lão như một bóng u linh, hướng tới đây làm cái gì? Mau quay lại, nơi này rất nguy hiểm.”

Lão quy định trụ thân hình, cười cười, nói: “Ta thấy công chúa gặp nguy hiểm, liền đến đây để giúp người à?”

“Vậy sao? Cảm ơn.” Ngọc Lan nghi hoặc nở nụ cười, trong mắt lộ ra quang mang kinh ngạc, hiển nhiên là trước kia nàng xem nhẹ dũng khí của lão quy, chỉ biết lão là một người không có bao nhiêu năng lực, chung quy chỉ là lão gia hỏa chuyên làm ra những chuyện tình làm cho người khác cười đến rụng răng mà thôi.

“Đương nhiên là sự thật, công chúa nghĩ rằng ta không biết nơi này có nguy hiểm sao? Bằng vào kinh nghiệm của lão quy ta, bên kia nhất định là phát sinh đại sự, Công Chúa người mau dẫn Tử Điện Công Chúa rời

đi, đã lâu không có gặp qua loại tình huống lớn như thế này, lão quy lúc này không thể bỏ qua được.” Lão quy cười quỷ dị, thân hình chợt lóe, rất nhanh đã bơi về phía trước.

Ngọc Lan lắc lắc đầu, nhìn thân ảnh lão quy rời đi, trong mắt phóng ra những tia quang mang mê hoặc khó hiểu.

226. Hung Thú Ngao Du (2).

Lão quy ổn định tâm thần, mở mắt, đứng thẳng thân mình, hai tay huy động trên không trung vài cái, một vòng sáng lam sắc hiện ra quanh thân lão, lão đắc ý cười cười, tự nói một mình: “Có cái này các người không thể đả thương đến ta rồi, cái này” Nói còn chưa xong, cơn sóng nhiệt năng đã mạnh mẽ dâng lên, va chạm với quang cầu mà lão vừa ngưng tụ, lão cũng không biết là làm sao có thể đứng vững được, đã bị lực lượng to lớn của cơn sóng này trùng kích, nhanh chóng bị đánh bay về phía sau trôi đi. Cũng may quang cầu lão ngưng tụ cũng không có bị phá tan, bằng không, chỉ sợ lão trốn bên trong mai rùa, cũng sẽ bị đốt thành một đồng thịt chín. Lam sắc quang cầu không ngừng bị những cơn sóng ngầm làm xoay tròn, lão quy ở bên trong nó cũng xoay tròn theo, miệng lão oa oa kêu to, cũng không ai biết là lão kêu cái gì.

Khu vực được kim sắc quang mang chiếu rọi, dần dần thu nhỏ, hoàn cảnh sáng ngời, cũng trở nên ảm đạm một chút, Trần Nhược Tư ở bên cạnh khu vực kim sắc quang mang, sắc mặt tái nhợt, quanh thân hắt một mảnh thủy vực, bị nhuộm thành một mảnh hồng sắc nhàn nhạt. Phiến thủy vực hồng sắc này, cũng là do vừa rồi hắt phun máu tung tóe ra, nên bị nhiễm hồng.

Ở vị trí hơn trượng trước mặt hắn, Ngao Du Thú vẫn là một bộ dáng kia, toàn thân kim quang bao phủ, hai mắt trừng trừng, hồng sắc quang mang khiến người ta sợ hãi so với lúc trước thoát nhìn càng hồng, nhưng lại lộ ra nhẹ nhõm sát khí lạnh lẽo. Cũng không biết vì cái gì, lúc này Ngao Du Thú đành chỉ rít gào gầm rú, chỉ trừng mắt nhìn Trần Nhược Tư. Điều này làm cho Trần Nhược Tư cơ hồ không sao hiểu được.

Trần Nhược Tư ho nhẹ một tiếng, học ra một cục máu bầm, cảm giác đau đớn trong thân thể thoáng tốt hơn chút, nhưng về thống khổ trên khuôn mặt hắn, vẫn như cũ không có thối lui. Hắn khê động thân mình, cố chống tay lên mặt đất, thử đứng lên, nhưng giống như đột nhiên mất đi lực lượng, mềm oặt, cơ thể hắn lập tức ngã bổ nhào trên mặt đất, lại học ra mấy ngụm máu tươi, tư tưởng cùng ý thức cũng dần trở nên mờ hồ.

Ngao Du Thú thấy hắn như thế, cảm thấy hắn hẳn là không còn lực công kích, hồng sắc quang mang trong mắt chậm rãi biến mất, kim quang hộ thể bao phủ toàn thân, cũng theo đó tiêu thất. Nó bước về phía trước vài bước, bình tĩnh nhìn chằm chằm Trần Nhược Tư một lúc, nói: “Tiểu tử, người so với trong tưởng tượng của ta còn mạnh hơn, người rốt cuộc là ai, vì sao lại có lực lượng lớn như vậy? Chẳng lẽ người là người thần giới phải tới truy bắt ta? Nói thực ra đi, ta có thể cân nhắc thả cho người một con đường sống.”

Suy nghĩ của Trần Nhược Tư có chút hỗn loạn, cũng có chút mơ mơ màng màng, căn bản là không biết Ngao Du Thú đang nói cái gì, hắn chỉ cảm giác được có thanh âm đang nói chuyện bên tai. Hắn đem hết toàn lực, cố nhắc đầu, làm cho chính mình trở nên thanh tỉnh một chút, trong lòng thì hướng chính mình la lên: “Ta muốn đứng lên, ta muốn đứng lên, ta tuyệt không có thể như vậy chết đi, ta còn muốn cứu Mộng Tuyết, Mộng Tuyết còn chờ ta đến đón nàng.”

Tuy rằng hơi thở sinh mệnh hắn rất là mong manh, nhưng kim sắc quang mang hộ thể trên người hắn, cũng không có bởi vậy mà có cái gì biến hóa, vẫn là sáng ngời như vậy, chu vi quang sáng tỏa ra, không ngừng tăng lên.

Rốt cục, hắn cố vươn cánh tay, mạnh mẽ chống đỡ thân thể chính mình, chậm rãi đứng lên, mặt hướng Ngao Du Thú, lẳng lặng nhìn một lúc, có vẻ hữu khí vô lực nói: “Ta chính là người thần tiên phái tới bắt người, người trốn không thoát đâu, ha ha” Sau khi cười vài tiếng, cũng không có cười tiếp nữa, mà là phun ra một ngụm máu tươi, thiếu chút nữa lại làm cho hắn ngã xuống, nhưng hắn vẫn kiên cường đứng ở nơi đó, bộ dáng cũng không sợ hãi, trong mắt lóe ra quang minh khinh thị nhẹ nhàng.

“Vậy sao?” Ngao Du Thú cười khở, nói: “Ta thật muốn nhìn đám gọi là thần tiên kia có cái năng lực gì, có thể bắt được ta. Bất quá, trước khi bọn họ đến, người phải chết.” Vừa dứt lời, nó ngẩng đầu rít gào một

tiếng, huyết hồng sắc quang mang trong mắt lại hiện ra, kim quang quanh thân chói mắt hơn, đem khu vực kim sắc chiếu rọi vốn đang trở nên ảm đạm, lại càng thêm sáng ngời.

Trần Nhược Tư dường như biết bất kể chính mình thế nào, kẻ trước mắt kia, cũng sẽ không bỏ qua cho mình, hần mỉm cười, khẽ thở dài, chậm rãi nói: “Người không cần dọa người như thế, ta cũng không sợ hãi, hiện tại ta không có lực đánh trả nữa rồi, chỉ cần va chạm với ta một chút, có lẽ ta liền hồn phi phách tán, không cần phải tụ tập linh lực, phải phiền toái như vậy.”

Những lời này của hắn, chợt khiến Ngao Du Thú có chút bối rối, trong lòng thầm nghĩ: “Tên kia rốt cuộc đang nói cái gì a? Hắn vì cái gì mà nói như vậy, chẳng lẽ hắn còn có năng lực phản kích, muốn lấy điều này phân tán lực chú ý của ta, để đạt được hiệu quả đánh lén, hoặc là lo lắng để ta hao phí năng lượng, không thể ứng phó nhóm thần tiên sắp sửa đến đây? Xem ra ta vẫn còn coi thường tên gia hỏa không đáng để mắt tới này. Tuy rằng ta lập tức có thể đưa hắn vào chỗ chết, nhưng năng lượng của ta hao phí, nhất thời cũng không thể bổ sung lại, vạn nhất thật sự có đám thần tiên đến đây vây bắt ta, ta không phải nguy hiểm nhiều hơn sao, ta không thể mạo hiểm, chờ một lúc xem hắn nói gì.” Nghĩ đến đây, đột nhiên cười quỷ dị, thu hồi một bộ phận linh lực, chậm rãi mở miệng nói: “Nói chuyện với người rất thú vị, vì cái gì lo lắng cho ta? Vì cái gì phải nhắc nhở ta bảo lưu năng lượng linh lực đây?”

Trần Nhược Tư kinh ngạc nhìn chằm chằm Ngao Du Thú, trầm mặc một hồi lâu, mới nói: “Người đang nói cái gì, ta không có lòng tốt như vậy đâu, ta vốn lo lắng người dùng sức quá độ, đem xác chết của ta đập nát, ta rơi vào cái chết không toàn thây, kiếp sau đầu thai cũng không có cái thân thể hoàn chỉnh mà thôi.” Vốn có lời đồn, sau khi con người chết, thi thể không hoàn chỉnh, kiếp sau đầu thai làm người, cũng sẽ là người thân thể không hoàn chỉnh, ai cũng không biết có phải hay không là sự thật, Trần Nhược Tư nói những lời này, có thể là nghĩ tới lời đồn đại này, mới nói như vậy.

Ngao Du Thú khẽ cười, lạnh lùng nói: “Nguyên lai là người nghĩ như vậy, ta còn tưởng rằng người lo lắng ta hao phí nhiều năng lượng, khi ứng phó với những người khác kéo đến, sẽ chịu thiệt, thật không ngờ người lại ích kỷ như vậy, xem ra ta quá đề cao người rồi, người có biết hay không, lúc trước người nói câu kia, thiếu chút nữa làm cho ta cải biến quyết định trong lòng. Sau lại nghe những lời người vừa bổ sung, ta mới buông tha cho thay đổi quyết định, duy trì ý nghĩ ban đầu, giết chết tên ích kỷ nhà người.”

Trần Nhược Tư chậm rãi hít vào một hơi, tận lực ngăn chặn các dòng khí ngày càng hỗn loạn trong cơ thể, ngẩng đầu nhìn Ngao Du Thú nói: “Suy nghĩ của người so với ý nghĩ của ta càng thêm quái dị buồn cười, ta không rõ, người vì cái gì mà chán ghét người ích kỷ, chẳng lẽ người không ích kỷ sao? Nếu nói người không ích kỷ, thì sẽ không phản bội tiên giới, mà lên sát sống qua ngày. Nếu ta không có đoán sai, người nhất định là vì ham muốn cá nhân của mình, mà phạm vào tiên quy, trốn xuống hạ giới.” Trần Nhược Tư nói như vậy, chẳng qua là muốn chọc tức Ngao Du Thú, trút bớt oán khí trong lòng mình, thật không ngờ nói trúng nguyên nhân Ngao Du Thú phản bội, là bởi vì nó ích kỷ, muốn ở lại phạm gian, hút một mẻ máu mới mà thôi.

Ngao Du Thú nổi giận gầm lên một tiếng, rống to nói: “Người nói cái gì, ta không có phạm tiên quy, chỉ là ngộ thương một người mà thôi, uống một chút máu, điều này sao có thể tính là cái sai của ta, đều là lỗi của người nọ, hắn không chủ động công kích ta, ta có thể đi đối phó hắn sao? Nếu không bởi vì hắn, ta cũng không phải lên lút qua ngày, ta hận hắn, ta hận nhân loại, chờ năng lực ta cường đại rồi, không cần phải e ngại tiên giới nữa, ta muốn rời nơi này, giết hết nhân loại, uống cạn huyết dịch của bọn chúng, để trần an bất bình nhiều năm trong lòng ta.

Trần Nhược Tư cười nói: “Nga, ta hiểu rồi, người hận nhân loại không phải bởi vì nhân loại ích kỷ, mà là bởi vì nhân loại đảo loạn cuộc sống của người, khiến cho người mất đi tiên tịch, ha ha, nói đến vẫn là trách người, trách người không có khống chế nhân loại, năng lực nhân loại nhỏ bé như thế, người chẳng lẽ còn phải sợ bọn họ sao, có lẽ là nhất thời người cậy mạnh, đem người nọ giết đi, người lúc ấy vì cái gì không trốn đi, nếu đào tẩu, khẳng định sự tình gì cũng sẽ không phát sinh.”

Ngao Du Thú ngẩn cả người, cúi đầu xuống, trong lòng thầm nghĩ: “Đúng vậy, ta lúc ấy thật không ngờ lại thành ra như thế này?” Bỗng nhiên, nó ngẩng đầu cười, nói: “Tiểu tử nhà người đang dạy dỗ ta sao, ý tứ của người là nói ta ngu ngốc có phải không, hừ, người lại dám mở miệng chửi ta, thật đúng là đi tìm chết!” Vừa dứt lời, không đợi Trần Nhược Tư nói tiếp, dậm mạnh một cái, phi thân xông về phía Trần Nhược Tư.

227. Phệ Năng Chi Châu.

Ý nghĩ của hắn vẫn còn tiếp tục, trong lòng hắn tràn ngập nỗi nhớ nhưng vô hạn đối với Mộng Tuyết, hận không thể lập tức bay đến bên cạnh nàng, cho dù là chỉ nhìn thấy nàng một lần thì trong lòng cũng sẽ dễ chịu hơn nhiều. Nhưng hắn biết, đời này có thể đã không còn hy vọng, tâm của hắn như ngã vào trong băng cốc, cảm nhận được sự lạnh lẽo trước đó chưa từng có. “Cảm giác đau xót, khó chịu, tuyệt vọng chẳng lẽ là như thế này sao, chẳng lẽ chỉ là cảm thấy trong tâm lạnh lẽo sao?” Trần Nhược Tư trong lòng ra sức hét lên.

“Xet...” Một tiếng vang quái dị truyền vào trong tai hắn, đưa hắn từ trong mộng ảo bừng tỉnh lại, về với thực tại, trong lòng hắn cả kinh: “Ta chẳng lẽ còn chưa chết sao? Là chuyện gì xảy ra vậy?” Hắn cơ hồ có chút hưng phấn mở mắt ra, trước mắt một đạo bạch quang hiện lên, máu tươi đỏ rực trong nháy mắt bắn lên mặt. Hắn không biết là chuyện gì xảy ra, sợ đến muốn hét lên, miệng của hắn vừa mới mở ra đã bị máu tươi bắn tới tràn đầy miệng, chảy xuống yết hầu.

Hưng phấn như chưa bao giờ hưng phấn như vậy, hắn quên đau đớn, quên Mộng Tuyết, quên đi tất cả, trong đầu trống rỗng, trước mắt chỉ có máu, là thứ hắn thích nhất, hắn hướng về phía máu phun tới, hai tay cũng không biết nắm được vật gì, hắn cũng không xem lại chỉ lo há lớn miệng ra, uống lấy uống để luồng máu phun tới kia.

Ba người chạy tới, bắn ra bạch quang chém rụng đầu Ngao du thú, bị cử động này của Trần Nhược Tư khiến cho sợ ngây người, dừng ở ngoài một trượng, nhìn chằm chằm không chớp mắt vào Trần Nhược Tư, nhất thời dường như quên mất mục đích đến đây của mình.

Cũng không biết qua bao lâu, “Thịch” một thanh âm vang lên làm cho ba người định thần lại, thì thấy Trần Nhược Tư ôm cái đầu Ngao du thú té xuống một bên.

Nhìn thấy vậy, cô gái mặc áo xanh trong ba người đó sắc mặt khê biến, như tia chớp chuyển tới bên cạnh Trần Nhược Tư, đem bàn tay đang ôm chặt đầu Ngao du thú của hắn mở ra, ôm lấy hắn, lẳng lặng nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của hắn, cẩn thận quan sát. Dần dần, sắc mặt của nàng càng ngày càng khó coi, hai mắt mơ hồ đỏ lên, nước mắt ngân ngấn, hình thành một gọt nước mắt từ từ rơi xuống. Người ta nói nước mắt thương tâm nhất, là nước mắt không hòa tan vào trong nước được. Điều này, cũng không biết có phải là thật hay không, nhưng giọt nước mắt trước mắt, đích thực là không bị hòa tan, chúng nó ở trong nước, giống như là một cái phao khí, không bị hòa tan mà lại như có linh lực tự di chuyển quanh thân thể của chủ nhân, từ từ chuyển động, nhẹ nhàng run rẩy, phảng phất như chúng nó cũng cảm giác được sự thương tâm.

Cô gái áo xanh này, chính là con gái của Long vương, cũng chính là tỷ tỷ Diêm Hương Nhi của yêu long thú. Diêm Hương Nhi lẳng lặng nhìn khuôn mặt của Trần Nhược Tư, phảng phất như khuôn mặt đã từng gặp ngàn năm trước, trong lòng không khỏi sinh ra sự phần hận. Đương nhiên, sự phần hận trong lòng nàng không phải bởi vì Trần Nhược Tư, mà là nam tử ngoan tâm bỏ rơi nàng. “Thật giống, thật sự rất giống, nếu không phải ta biết thân phận của nó, ta còn thật xem nó như là hắn” Diêm Hương Nhi trong lòng khẽ kêu lên.

Lão nhân thông thả đi tới, vỗ nhẹ lên vai của Diêm Hương Nhi nói: “Không cần thương tâm, xem hắn có bị thương hay không, nếu bị thương có nặng thì mau mau chữa trị cho hắn”.

Một lời đánh thức người trong mộng, Diêm Hương Nhi dụi mắt, gật đầu, nắm lấy tay của Trần Nhược Tư, khu động chân khí trong cơ thể truyền vào trong cơ thể Trần Nhược Tư, kiểm tra toàn thân. Nàng lại phát hiện thân thể Trần Nhược Tư không có gì đáng ngại, chỉ là bởi vì năng lượng trong cơ thể chịu áp lực quá lớn, khiến cho tạm thời bị đưa vào trạng thái choáng váng.

Diêm Hương Nhi nghi hoặc, nhíu nhíu mày, trong lòng thầm nghĩ: “Sao có thể như vậy, khi chúng ta đến, nhìn thấy hắn dường như bị thương rất nặng. Hơn nữa cũng đã không còn sức để đứng lên nữa, nhưng bây giờ trong cơ thể hắn sao lại tràn ngập năng lượng vô tận như vậy chứ? Thật sự là kỳ quái”.

Cô gái còn lại cũng đi tới, nàng chính là mẫu thân của Ngọc Lan. Nàng thấy Diêm Hương Nhi vẻ mặt quái dị liền ân cần hỏi: “Tỷ tỷ, sao vậy, hắn thế nào rồi?”

Điềm Hương Nhi bế Trần Nhược Tư đứng lên nói: “Không sao, hấn chỉ bởi vì năng lượng trong cơ thể chịu áp lực quá lớn, khiến cho hấn tạm thời bị choáng váng, chúng ta trở về dùng Ma nhãn đen năng lượng trong cơ thể hấn rút đi một chút, hấn liền có thể tỉnh lại”.

Thân thể Trần Nhược Tư quái dị như vậy, hấp huyết chính là cách trị thương giúp hấn khôi phục thương thể tốt nhất, hơn nữa lại là dòng máu có năng lượng nguyên thủy nhất. Hấn chính là bởi vì vừa rồi uống máu của Ngao du thú, thân thể mới trong nháy mắt khôi phục lại, mà năng lượng của Ngao du thú, thông qua máu đã bổ sung vào trong cơ thể Trần Nhược Tư, có lẽ chính vì vậy mà Trần Nhược Tư bởi vì năng lượng quá dư, nên mới bị choáng mà ngất đi.

Năng lượng trong cơ thể Ngao du thú, chỉ sợ là gấp mấy chục lần Trần Nhược Tư, trải qua sự tăng vọt như vậy, năng lượng trong cơ thể Trần Nhược Tư được tích trữ không biết là đã tăng lên bao nhiêu lần. Hấn lần này gặp nạn, có thể nói lại là một lần nhân họa được phúc.

Về tới Long cung dưới biển sâu, Long vương gia phái người mang tới Ma nhãn. Ma nhãn kia thoát nhìn bất quá chỉ là một hạt châu đen đúa, nhưng cẩn thận xem lại, sẽ phát hiện hạt châu kia bất kể người từ phương hướng nào nhìn nó thì nó cũng như là một con người nhìn lại. Đừng xem thường hạt châu này, năng lực của nó cũng không nhỏ, chỉ cần người có pháp lực cao cường thúc dục nó, có thể đem nó làm vũ khí công kích kẻ địch, một khi hạt châu này bám lên trên người kẻ địch, bất kể kẻ địch năng lực mạnh như thế nào, năng lượng trong cơ thể hấn cũng sẽ bị hạt châu có vẻ không ra gì này hút đi, nếu không có người làm phép khống chế nó, một khi bị bám vào người, bất kể là dùng phương pháp gì cũng không thể đem nó gỡ ra, chỉ có thể nhìn nó từng chút từng chút một mà hút năng lượng của mình đi. Về phần Ma nhãn còn có đặc tính gì khác hay không, sợ rằng không ai được biết. Có lẽ, cái tên Ma nhãn này, cũng đã nói lên phần nào đặc tính của nó rồi.

Điềm Hương Nhi thúc dục chân lực, khu động Ma nhãn, Ma nhãn phát ra từng tia ánh sáng màu máu, đem cả không gian ánh lên một màu đỏ. Nàng đem hạt châu đã phát ra ánh sáng đỏ đặt ở trên ngực Trần Nhược Tư, đứng dậy cách Trần Nhược Tư một khoảng, tay trong không trung vũ động vài cái rồi đột nhiên ngón tay phải chỉ vào Ma nhãn ở trên ngực Trần Nhược Tư.

Ma nhãn được điều khiển hấp thu năng lượng, nhất thời ánh sáng rực lên, màu đỏ càng thêm chói mắt, nó đột nhiên trầm xuống xuyên thấu qua y phục trước ngực của Trần Nhược Tư, áp chặt vào ngực của hấn. Thân thể Trần Nhược Tư cũng xảy ra biến hóa, thân thể đột nhiên phát ra một luồng sáng hộ thể màu vàng, thoát nhìn dường như muốn chống lại năng lực thôn phệ của Ma nhãn.

Giằng co một hồi, Ma nhãn đột nhiên trở nên lớn lên một chút, ánh sáng càng thêm đỏ tươi, từng luồng sáng màu đỏ li ti thấu qua Ma nhãn, giống như là Ma nhãn đột nhiên xuất ra muôn ngàn móng vuốt, hướng tới luồng sáng hộ thể trước ngực Trần Nhược Tư mà đánh tới.

Điềm Hương Nhi đang khống chế Ma nhãn cả kinh, thân thể khẽ run rẩy. Hiển nhiên là đang cố hết sức, mồ hôi trên trán cũng đã chảy xuống từng giọt.

Trên Ma nhãn bắn ra tia sáng càng ngày càng nhiều, rất nhanh bao hết cả thân thể Trần Nhược Tư. Thân thể Trần Nhược Tư cũng không biết là có phải do Ma nhãn công kích mà luồng sáng vàng hộ thể phát ra cũng càng ngày càng mạnh, tựa hồ muốn đấu với Ma nhãn.

Long vương gia ở một bên quan sát, một bên thấy tình huống của thân thể Trần Nhược Tư, một bên thấy Điềm Hương Nhi khống chế Ma nhãn, sắc mặt kinh biến, có vẻ hết sức khó coi, trong lòng không khỏi sinh ra cảm giác bất an.

228. Tha Đích Tâm Tư.

Ngọc Lan hai tay nắm lấy tay của Tử Diệp cười nói: “Muội tỉnh lại rồi thì nghỉ ngơi cho tốt, không được làm loạn, muội bị thương không nhẹ. Hấn thì không sao, vừa rồi mấy người cô cô đã đem hấn trở về, nói hấn chỉ tạm thời ngất đi mà thôi, rất nhanh có thể hồi phục”.

“Tốt, vậy tốt rồi, như vậy muội cũng an tâm” Tử Diệp bộ mặt sầu khổ lập tức biến thành vẻ cười nói: “Hấn ở đâu, tỷ đỡ muội đi thăm hấn có được không?” Nói xong, sắc mặt lại thay đổi hỏi: “Mấy người cô cô có

trừng phạt hẳn không?”

“Ài, nha đầu này, bản thân còn lo chưa xong, lại còn đi lo lắng cho người khác, cũng không biết cái tên đó làm gì mà khiến muội lại quan tâm đến như vậy” Ngọc Lan đưa tay vuốt ve khuôn mặt Tử Diệp, cười nói: “Yên tâm đi, cô cô làm sao mà trừng phạt hẳn được, yêu còn không hết nữa là”.

Tử Diệp vẻ mặt nghi hoặc, nhìn Ngọc Lan hỏi: “Tỷ nói cái gì, cô cô yêu hẳn, vậy là sao, cô cô vì cái gì mà yêu hẳn? Người không phải luôn luôn hận nam tử trên khắp thế gian này sao chứ?”

Ngọc Lan khẽ cười nói: “Trải qua xác nhận, tiểu tử mà muội thích chính là đứa con bảo bối mà cô cô đã thất lạc nhiều năm, muội nói người có trừng phạt hẳn được hay không?”

“Thật vậy sao? Vậy thật tốt quá, như vậy thì không cần lo lắng hẳn bị trừng phạt nữa” Tử Diệp bộ dáng rất hưng phấn và cao hứng, trong lúc vô tình chuyển động thân mình. Con đau đớn thấu tận tim gan lập tức làm cho nàng trở về trạng thái thống khổ, tuy cảm giác cả người đau đớn không chịu nổi, nhưng trong lòng của nàng lại cảm thấy ngọt ngào, nét cười nhẹ lại xuất hiện trên khuôn mặt tái nhợt của nàng.

“Phành” một tiếng nổ vang lên, từ căn phòng mà Diêm Hương Nhi thi pháp khu động Ma nhãn để giúp Trần Nhược Tư hút đi năng lượng dư thừa truyền ra. Tiếng nổ này cắt ngang câu chuyện giữa Tử Diệp cùng Ngọc Lan, làm cho trong lòng đồng thời sinh ra cảm giác bất an.

Ngọc Lan đứng lên, sắc mặt ngưng trọng nhìn Tử Diệp nói: “Muội không cần lo lắng, ta đi xem thử xảy ra việc gì” Nói xong liền không đợi Tử Diệp đáp lại, lập tức chạy đi.

Nghe tiếng nổ như thế, trong lòng Tử Diệp lập tức trầm xuống, một cơn đau xộc lên trong lòng làm cho nhện không được ho khan một tiếng, phun ra một ngụm máu bầm. Đột nhiên, nàng cảm giác được thân thể mình, như là có được một chút khí lực. Nàng cố gắng cắn răng chịu đựng cơn đau đớn toàn thân, cố gắng ngồi dậy, chậm rãi rời khỏi giường, trong lòng tự nhủ: “Cho ta một chút khí lực, để ta đi xem hẳn, xem hẳn có phải là bị nguy hiểm” Nàng khó nhọc hít thở mấy hơi, dùng tất cả khí lực còn sót lại đứng lên, nghiêng nghiêng ngã ngã bám vào vách tường mà lần mò đi tới phòng của Trần Nhược Tư.

Tất cả cảnh tượng trong phòng làm cho nàng sợ ngây cả người, nàng nhìn thấy Diêm Hương Nhi nhắm mắt lại, sắc mặt tái nhợt, bộ dáng như là tinh lực hư thoát, ngồi trên mặt đất. Mặt đất trước mặt của nàng nhuốm máu đỏ hồng, hiển nhiên là do Diêm Hương Nhi vừa mới phun ra. Long vương gia đang ngồi ở phía sau, hai tay đặt ở trên lưng của nàng, một luồng hào quang màu xanh nhạt, từ trong lòng bàn tay bắn ra, tiến vào trong cơ thể của Diêm Hương Nhi, hiển nhiên là đang vận công chữa thương. Một viên châu tỏa ra hào quang màu đỏ, rơi xuống ở bên cạnh giường. Trần Nhược Tư đang lẳng lặng nằm ở trên giường, hôn mê bất tỉnh, toàn thân kim quang lập lòe. Bên trong phòng cũng không có gì biến hóa, giống như là chưa từng phát sinh ra việc gì. Ngọc Lan vừa mới chạy vào cùng với mẫu thân đứng sững người ở cửa.

Tử Diệp nhìn thấy cảnh này, giống như bị đả kích, nhất thời cảm thấy hô hấp khó khăn, trước mắt tối sầm lại mà ngã lộn ra đất.

Mẫu thân của Ngọc Lan ngấn ra một chốc, rồi đi đến bên cạnh Tử Diệp mà đỡ nàng lên, bước nhanh sang một căn phòng bên cạnh, vừa đi vừa lắc đầu nói: “Nha đầu này, thân thể còn chưa xong mà đã lo đi xem náo nhiệt, người nếu xảy ra chuyện gì, trong lòng ai cũng khó mà chịu được, người không quan tâm đến bản thân của mình, thì cũng phải nghĩ đến cảm thụ của người khác chứ”.

Diêm Hương Nhi ho khan, lại hộc ra một ngụm máu tươi, chậm rãi mở mắt ra, sắc mặt trông rất khó coi, ánh mắt của nàng nhìn chằm chằm vào Trần Nhược Tư đang nằm ở trên giường, nước mắt tràn mi, trong lòng thâm nghĩ: “Đứa nhỏ này nhất định là đã chịu rất nhiều đau khổ, ta làm mẹ thực xin lỗi con. Ta nhất định sẽ cứu con tỉnh lại, ta về sau sẽ không để cho con rời xa nữa, cũng sẽ không để cho con chịu bất kỳ sự đau khổ nào nữa”.

Long vương gia thu tay trở về, lắc lắc đầu, khẽ thở dài, quay đầu lại nhìn Ngọc Lan nói: “Lan nhi, đỡ cô cô vào phòng nghỉ ngơi đi”.

Ngọc Lan bị Long vương gia gọi mà sực tỉnh lại, thấy cô cô đã không sao, vẻ hoảng sợ trên mặt đã bớt đi nhiều. Nàng bước nhanh đến bên cạnh Diêm Hương Nhi, đỡ người đứng dậy mà đi ra cửa.

Long vương gia đi đến cầm lấy Ma nhân, đưa Ma nhân lên cẩn thận quan sát, như muốn tìm hiểu điều gì mới lạ, qua một hồi lâu, lầm bầm nói: “Ma nhân ơi là Ma nhân, người hôm nay sao lại xảy ra việc ngoài ý muốn? Năng lực thôn phệ của người, hôm nay sao lại mất đi công hiệu? Ngay cả năng lượng trong cơ thể một người không có sức phản kháng cũng hút không được” Long vương gia thu hồi Ma nhân, ngồi xuống bên cạnh Trần Nhược Tư, đưa tay muốn kiểm tra qua một lần. Lúc này, hào quang hộ thể màu vàng trên người Trần Nhược Tư cũng không mất đi, mà ngược lại còn có vẻ tăng cường, càng ngày càng chói mắt, bàn tay của hắn bị một luồng lực lượng bài xích, ngăn cản không cho tiếp cận.

Long vương gia cực kỳ ngạc nhiên, trong lòng buồn bực nói: “Tiểu tử này rốt cuộc là muốn làm sao đây, hộ thể tiên khí sao lại mãnh liệt như vậy, nhưng bản thân hắn xem ra cũng chỉ là thân thể phàm nhân. Chuyện lạ như vậy, ta thật bình sinh mới thấy. Chẳng lẽ là do hắn hút máu của quái thú kia? Vậy cũng không đúng, cho dù hút máu của quái thú, lực lượng của quái thú kia cũng không có khả năng lập tức nhập vào trong thân thể của hắn” Long vương gia càng nghĩ càng hồ đồ, nghĩ một hồi cũng không ngẫm ra được điều gì, cứ nhìn mặt người cháu chưa bao giờ gặp của mình đang hôn mê mà trầm tư.

Bỗng nhiên, hắn giống như là hiểu ra được điều gì, trên mặt lộ ra vẻ cười nhè nhẹ, nhìn Trần Nhược Tư nói: “Người lúc trước bộ dáng như cạn lực hao hết năng lượng, nhưng sau khi người hút được máu của quái thú kia, ngược lại năng lượng trong cơ thể lại quá dư, khiến cho thân thể của người bị lâm vào trạng thái quá tải, khiến cho người bị hôn mê. Bởi vậy rõ ràng là máu của quái thú kia có vấn đề. Chỉ cần ta đi tiên giới tra lai lịch của quái thú kia, có lẽ có thể hiểu được vấn đề ở trong đó”.

Long vương gia đứng dậy, nhìn nhìn bốn phía, rồi lại ngồi xuống, sắc mặt lại có chút khó coi, lầm bầm nói: “Hiện tại Hương Nhi cũng bị thương, ta đi rồi ở đây ai trông coi. Tên tiểu tử khốn kiếp kia bị nhốt ở trong nhà lao, vạn nhất hắn trốn ra được, ai có thể ngăn trở được hắn. Hắn mà trốn ra ngoài được, chỉ sợ sẽ càng lún sâu hơn. Chuyện tiểu tử này trước mắt cũng không thể trì hoãn, nên làm sao bây giờ?” Nói xong, đi đi lại lại trong phòng, bộ dáng rất là bứt rứt bất an.

“Phụ thân, người không cần quá gấp, người cứ yên tâm đi tiên giới, ở đây cứ giao cho con. Hắn thì con cũng sẽ gắng khuyên nhủ, dù sao chúng con cũng là vợ chồng nhiều năm, cũng có chút ân tình, có lẽ hắn có thể sẽ hồi tâm chuyển ý” Mẫu thân của Ngọc Lan, từ ngoài cửa tiến vào, nhìn Long vương gia mà nói. Hiển nhiên là nàng đã nghe được những lời lầm bầm vừa rồi của Long vương gia.

Long vương gia nhìn nhìn Trần Nhược Tư đang hôn mê, rồi quay đầu lại nhìn mẫu thân của Ngọc Lan, gật đầu, trầm mặc một hồi rồi nói: “Được rồi, hiện tại cũng chỉ có thể làm như vậy. Con cứ trong coi giúp ta nghịch tử kia cho tốt, ngàn vạn lần đừng để cho hắn chạy trốn. Bằng không, ta cũng thật có lỗi với tổ tiên”.

Mẫu thân của Ngọc Lan gật đầu đáp ứng, Long vương gia cũng vội vàng rời đi.

229. Nhất Thanh Thảm Khiếu.

Một nam tử áo xám đang đứng ở bên cạnh Lệ hồ, lặng lẽ nhìn mặt hồ xa xa, trong mắt như ẩn chứa nước mắt, tựa hồ đang nghĩ tới việc gì thương tâm.

Một cô gái ngược nhìn đỉnh Kỳ phong sơn đang bị hắc khí phủ kín, nhẹ thở dài một hơi, chậm rãi hướng tới nam tử mà đi tới. Nàng đến bên cạnh nam tử, lặng lẽ đứng yên, quay đầu nhìn nam tử nói: “Huynh cũng không nên thương tâm nữa, sự phụ các sư huynh của huynh, có lẽ sẽ không việc gì. Thanh tâm đạo quán hiện tại mặc dù bị một quái vật không rõ tên chiếm cứ, từ dấu hiệu lưu lại xung quanh hồ cho thấy, dường như là đã trải qua một trận chiến đấu. Sự phụ của huynh pháp lực cao cường, chạy thoát hẳn là không phải vấn đề gì quá lớn”.

Nam tử không quay đầu lại, vẫn giữ nguyên tư thế đứng thẳng nhìn về mặt hồ, giọng bình thản nói: “Ta không có lo lắng cho bọn họ, chỉ là nhìn nơi quen thuộc này, nhớ ra chút chuyện, cũng vì Thanh tâm đạo quán bị hủy mà cảm thấy nhiều sự ưu thương”.

“Đi thôi, chính là tìm sự phụ cùng các sư huynh của huynh vẫn là quan trọng hơn” Cô gái nói.

“Đúng vậy, chúng ta đi thôi” Nam tử thở dài, chậm rãi xoay người lại nhìn cô gái, gật đầu, rồi trực tiếp đi tới.

Cô gái nhìn bộ dáng sần khở của nam tử kia lầm bầm nói: “Nếu biết để hắc khôi phục trí nhớ, lại sần khở như vậy, không bằng cứ để hắc quên đi, từ từ nói cho hắc sau. Có lẽ, hắc sẽ không đến nỗi thương tâm như vậy. Ài...” Cô gái thở dài, lắc đầu, bước nhanh đuổi theo.

Nam tử này, đúng là Lạc Lan Điền lúc trước bị Thanh Mâu dùng Tẩy não ma chú tẩy đi trí nhớ. Mà nàng kia, là Linh Cơ. Nàng từ ngày rời khỏi Trần Nhược Tư, về tới Minh tộc, vốn muốn cứu Lạc Lan Điền ra. Nhưng khi nàng trở lại tộc, lại phát hiện trong tộc tình hình khẩn trương, ngay cả Yêu linh lúc trước mình có thể dễ dàng đối phó, cũng trở nên dường như rất mạnh, lực lượng thậm chí so với chính mình còn lớn hơn mấy lần. Nàng không rõ là chuyện gì xảy ra, sau khi điều tra, mới biết được là cha của mình, Minh vương, đã bị oan hôn nô khí phụ thân, oan hôn nô khí của hắc cũng không biết dùng phương pháp gì, khiến cho lực lượng của cả Minh tộc đồng thời tăng lên mấy lần. Nàng cũng phát hiện cha của nàng hiện tại, cũng không phải là như trước nữa. Mà cha của nàng lại hạ lệnh đuổi giết Trần Nhược Tư, điều này nàng cũng không muốn nhìn thấy. Dĩ tâm của cha nàng cũng rất lớn, nếu có thể, hắc muốn giết hết loài người, để cho bọn họ đều biến thành tộc nhân của mình, làm cho đội ngũ của mình lớn mạnh, cùng thú nhân tranh chấp. Sau khi tiêu diệt thú nhân, mục tiêu cuối cùng chính là tiêu diệt lực lượng cuối cùng có khả năng phản kháng lại nhất, thần tiên. Linh Cơ vốn chán ghét cái loại cuộc sống giết chóc này, cũng vì sự thay đổi của cha mà trở nên tâm tro ý lạnh. Vì vậy, nàng quyết định rời khỏi Minh tộc. Mấy ngày trước, truyền đến tin tức Thanh Mâu bị giết, Minh vương giận dữ, hận không thể lập tức xuất binh quyết chiến với thú nhân. Nhưng hắc cũng không làm như vậy, vẫn bảo trì sự tĩnh táo, ngăn chặn lửa giận trong lòng, vẫn dựa theo kế hoạch đã định ra từ trước mà tiến hành.

Sau khi Thanh Mâu chết, Tẩy não ma chú của hắc đặt ở Lạc Lan Điền đã mất đi hiệu dụng, nhưng trí nhớ của hắc trước kia cũng không có khôi phục, trong đầu đột nhiên trở nên trống rỗng, cái gì cũng không nhớ. Linh Cơ biết đó là một cơ hội khó được để cứu Lạc Lan Điền ra, nên đã lấy thân phận công chúa chấp hành nhiệm vụ mà dẫn Lạc Lan Điền rời khỏi Minh tộc. Nếu không phải Thanh Mâu đột nhiên chết đi, sợ rằng nàng muốn giúp Lạc Lan Điền giải trừ Tẩy não ma chú, cũng không có khả năng làm được. Nguyên nhân là người làm phép pháp lực càng cao, thì người muốn giải ma chú cũng phải càng mạnh, độ khó càng lớn. Khi rời khỏi Minh tộc, mà lúc này Lạc Lan Điền đã mất đi ma chú khổng lồ, nên tự nhiên cũng dễ dàng hơn nhiều.

Linh Cơ vì Lạc Lan Điền mà giải ma chú, cũng cùng Lạc Lan Điền đi đến Thanh tâm đạo quán. Nhưng không ngờ, khi bọn hắc trở về, Kỳ phong sơn Thanh tâm đạo quán đã biến đổi. Lạc Lan Điền sau khi tỉnh táo lại, thấy nơi mình từng sinh sống trở nên như vậy, biến thành như là địa ngục, hắc làm sao mà không cảm thấy bị thương chứ?

Lạc Lan Điền những ngày này, mặc dù chịu sự chế ngự của Thanh Mâu, nhưng năng lực của hắc dưới sự trợ giúp từ yêu pháp của Thanh Mâu, đã đột nhiên tăng mạnh. Hắc hiện tại, năng lực mặc dù không hơn Thanh Mâu vừa mới chết đi, nhưng các Yêu linh, hắc cũng có thể dễ dàng ứng phó. Hơn nữa hắc lúc trước tập chính là Phục yêu pháp của Thanh tâm đạo quán, đối phó với Minh tộc càng thuận tiện.

Trên đường trong rừng, cây cối theo gió lá khẽ đưa nhẹ, tiếng chim kêu lãnh lớt không ngừng. Đột nhiên, từ phương xa truyền đến một tiếng hét thảm, lũ chim dường như bị dọa sợ đều đã bay tản đi.

Lạc Lan Điền cùng Linh Cơ thoáng nhìn lẫn nhau, gật đầu, phi thân hướng tới chỗ truyền đến tiếng kêu thảm thiết mà chạy vội tới. Không lâu sau, thân ảnh mấy trăm người đã xuất hiện trong rừng cây phía trước bọn họ. Mấy trăm người này, chia làm hai đội, đang đối đầu lẫn nhau. Cách đó mấy trượng, có một người giống như là đạo sĩ đang nằm trên mặt đất, chung quanh hắc máu đỏ tươi đang chảy lan tràn ra mặt đất. Bọn họ đoán tiếng kêu thảm vừa rồi, có thể do người đang nằm trong vũng máu kia kêu lên, cũng lặng yên hạ xuống, vừa lúc ở bên cạnh thi thể của người kia.

Lạc Lan Điền rất nhanh nhìn liếc qua người của hai phe kia, cũng nhận ra rất nhiều người, hắc cũng thấy được sư phụ, các sư huynh của mình, đều ở trong đó, trong lòng cảm thấy rất là cao hứng. Nhưng hắc cũng không lập tức tiến lên gặp sư phụ cùng các sư huynh, mà là lặng lẽ nhìn đạo sĩ đã chết kia. Đạo sĩ kia hắc cũng , trước kia cũng đã từng cùng hắc xuống núi.

Không khí dường như ngưng kết lại, người ở hai phe đều bị người tới bất thành linh mà giết mình, ai cũng không biết người đột nhiên đến là địch hay là bạn, cho nên đều bảo trì sự im lặng, lẳng lặng nhìn kỹ một nam một nữ mới tới kia.

Lạc Lan Điền trong mắt lộ ra vẻ phẫn nộ, đột nhiên hét lớn: “Là ai giết chết hần?” Hần đã khôi phục lại bình thường, vừa mới quay lại, đã thấy bạn của mình bị người khác giết chết. Bảo hần trong lòng làm sao có thể chịu được? Hần làm sao mà không phẫn nộ cho được?

Người cả hai phe đều ngẩn người ra, lập tức đều đã biết người tới là địch hay là bạn. Người phe Mộ Dung Thiên sắc mặt mặc dù vẫn khó coi, nhưng không khí thoát nhìn cũng đã đỡ hơn một ít. Mặc dù họ vẫn chưa nhận ra người nọ thân phận là gì, nhưng dù sao, cũng đã biết người mới đến là đứng về phe của bọn họ.

Người phía bên kia, là người dưới tay Hầu Quang Bình và Từ Hàng, bọn họ cũng không lo lắng, nhưng sắc mặt của Hầu Quang Bình và Từ Hàng lại thay đổi. Bất quá, một lão nhân bên cạnh Từ Hàng, cũng không có động tĩnh gì, khoe miệng ngược lại có vẻ cười cợt. Hần cười, là khinh miệt hay có ý tứ gì khác cũng không ai biết được.

Qua một hồi lâu, lão nhân bên cạnh Từ Hàng, bước về phía trước hai bước, khinh miệt cười nói: “Ta, là ta giết, người làm khó dễ được ta sao?”

Lạc Lan Điền lạnh lùng trên dưới đánh giá lão nhân, phẫn nộ hét lên: “Ta muốn ngươi đền mạng!” Nói xong liền hét lạnh một tiếng, môi giật giật, thân thể nhanh chóng phát tán ra ngọn lửa, tay phải trong không trung huy vũ một chút, một thanh Hỏa diễm kiếm xuất hiện trong tay hần. Tay trái sờ xuống bên hông, lập tức vung ra, năm đạo hồng quang bắn nhanh ra ngoài, dừng ở trên không chừng một trượng. Lúc này, mọi người ở đây mới nhìn rõ ràng, năm đạo hồng quang nọ chỉ bất quá là một đạo phù tản ra ánh sáng màu đỏ.

“Ngũ phù huyền dục lệnh!” Xích Vũ Đông ở bên cạnh Mộ Dung Thiên hô lên.

Lão nhân nghe nói là Ngũ phù huyền dục lệnh, cũng ngửa mặt lên trời cười phá lên: “Ta tưởng là ai chứ, thì ra lại là một tên nhãi tự đi tìm cái chết của Thanh tâm đạo quán.” Ngũ phù huyền dục lệnh là một trong những pháp thuật của Tinh tâm đạo quán, lão nhân nghe thế tự nhiên cho rằng người đến là người của Thanh tâm đạo quán. Trong lòng hần, người của Thanh tâm đạo quán cũng không có năng lực chống lại được hần. Cho dù là thần tiên, hần vị tất cũng đã để ở trong lòng, tự nhiên sẽ không đem một đệ tử của Thanh tâm đạo quán mà để vào mắt.

Lạc Lan Điền cười nói: “Sư huynh, Ngũ phù huyền dục lệnh đã thay đổi như vậy mà ngươi cũng nhìn ra được, thật lợi hại” Vừa nói, kiếm ở tay phải, trong không trung huy vũ vài cái, đột nhiên thu trở về, rồi đâm mạnh ra ngoài, mũi kiếm chỉ thẳng về phía lão nhân.

230. Ly Bảnh Tiên Thú.

Ánh sáng trên lá bùa càng ngày càng sáng, càng ngày càng chói mắt. Đột nhiên, năm đạo bùa rất nhanh xoay tròn quanh một trục, tốc độ càng lúc càng nhanh, lập tức hình thành một cơn cơn lốc xoáy, cấp tốc hướng tới lão nhân mà đánh tới.

Lão nhân sắc mặt biến đổi, hiển nhiên là không ngờ người mới đến pháp lực lại cao cường đến thế, hần mặc dù cảm thấy rất kinh ngạc, nhưng cũng không có bởi vậy mà sợ hãi. Hần gầm nhẹ lên một tiếng, hai tay bắt chéo lại, miệng lẩm bẩm, một quang cầu ngũ sắc xuất hiện ở bên ngoài cơ thể bảo vệ hần.

Mộ Dung Thiên sắc mặt đột biến, trong mắt tràn ngập sự phẫn nộ, lớn tiếng hô lên: Thần tiên, hần lại là thần tiên, thần tiên sao lại trợ giúp lũ khốn kiếp này. Dưới tình huống, chỉ có tiên thú hoặc là thần tiên, lực lượng sau khi ngưng tụ sẽ phát ra ngũ sắc hoặc thất sắc, Mộ Dung Thiên rất có thể căn cứ vào điều này để phán đoán người này là thần tiên.

Cơn lốc xoáy xẹt qua quang cầu ngũ sắc bên ngoài thân lão nhân, dư uy quét về phía đám người đứng phía sau lão nhân. Những người này bị dọa cho sợ hãi đến mức không dám động, trơ mắt nhìn cơn lốc bốc bọn họ lên, tùy nghi xoay chuyển mà mất đi tri giác. Đột nhiên, cơn lốc xoáy đình chỉ, làm cho vô số thân thể từ trên không trung rơi xuống.

Lão nhân mặc dù có quang cầu ngũ sắc bảo vệ, nhưng hắc vẫn cảm giác được một luồng lực lượng mạnh mẽ xông thẳng vào trong cơ thể của hắc, làm cho hắc cơ hồ mất đi năng lực khống chế thân thể của mình. Thân thể của hắc run nhè nhẹ vài cái, rồi rất nhanh khôi phục lại bình thường, thở nhẹ một hơi, ổn định lại khí tức hỗn loạn trong cơ thể. Bất quá hắc vẫn không nhịn được, phun ra một ngụm máu tươi đọng ở bên trong quang cầu ngũ sắc, làm cho từng giọt từng giọt rơi xuống đất. Truyện “Tà Đạo Tu Tiên Lục ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Hầu Quang Bình và Từ Hàng thấy tình thế không ổn, đều rời xa lão nhân. Bọn họ giờ phút này mặc dù không bị cơn lốc xoáy giết chết, nhưng cũng bị dư uy chấn cho bị thương, trên mặt cũng đã nhuốm máu. Bọn họ hoảng sợ tụ tập lại nhìn nhau, lặng lẽ rút đầu, ẩn trong đám cỏ ở trong rừng. Một hồi sau, có người thấy trong đám cỏ sự động đậy sau một hồi thì càng ngày càng kéo dài ra xa.

Lão nhân nhíu nhíu mày, hai mắt chớp chớp vài cái, đột nhiên phóng ra ánh sáng đỏ rực, nhìn chằm chằm vào Lạc Lan Điền. Một hồi sau, môi cũng không động mà thanh âm lạnh như băng lại truyền ra: Người là ai? Thanh âm này, nghe cũng không giống như giọng của hắc lúc trước, mà trở nên có chút trầm khàn, không giống như giọng của con người, ngược lại có chút giống tiếng gầm hừ phát ra từ mũi của quái thú cấp cao.

Người không cần biết ta là ai, chỉ biết người hôm nay phải chết ở chỗ này là được Lạc Lan Điền lạnh lùng nói, tay phải trong không trung huy vũ vài cái, khống chế năm đạo bùa phát ra ánh sáng chói mắt trong không trung, hướng tới lão nhân mà công kích tới. Năm đạo bùa này, quỹ tích phi hành đan xen lẫn nhau, như tia chớp nhằm thẳng lão nhân mà vọt tới.

Lão nhân dường như cũng không cảm thấy kinh ngạc, vươn hai tay vỗ mạnh trên mặt đất, thân thể trong nháy mắt biến ảo thành một quái thú toàn thân phát ra ánh sáng ngũ sắc long lánh.

Mộ Dung Thiên cùng các đệ tử, sắc mặt biến đổi, trong lòng sợ hãi hô lên: Người này thì ra là tiên thú, trách không được lợi hại như thế. Vừa rồi chỉ bất quá dùng ánh mắt đã giết chết một huynh đệ của chúng ta. Hiện tại rốt cuộc đã hiểu rõ là chuyện gì xảy ra.

Linh Cơ nhìn bộ dáng của lão nhân sau khi biến ảo, cười nhẹ nói:Ồ, thì ra là nghiệt súc này, nếu như ta nhận không lầm thì người hắc là Lỵ Bỉnh thú. Ta nghe nói người mấy ngàn năm trước đã biến mất, hiện tại sao lại đột nhiên xuất hiện tại nhân gian kia chứ?

Lỵ Bỉnh thú này, vốn là là quái thú ở thánh sơn, vì sợ hãi thần giới đuổi giết, đã cố tình ẩn nấp. Ngày nay, hắc thấy thần giới dường như không còn để ý tới chuyện của loài người nữa, nên cũng đã lộ mặt ra, tại nhân gian xưng Hối vương. Không nghĩ đến, hôm nay vừa hiện thân đã bị người ta nhận ra. Trong lòng không khỏi bốc lên một ngọn lửa vô danh.

Lỵ Bỉnh thú cười lạnh một tiếng, thân thể nhanh chóng xoay tròn vài vòng, đem những đạo bùa đang bắn về phía hắc đẩy ra, rồi trụ lại thân hình nói: Người lại biết chuyện của ta, người là ai, bọn họ mặc dù không thấy được khối đen bao phủ quanh thân thể của người, nhưng không thể gạt được mắt của ta, người vốn thuộc về yêu tà, cũng không phải là đồ tốt lành gì.

Linh Cơ cười cười nói: Phải không, ta nói thật cho người biết, ta chính là con gái của Minh vương, Linh Cơ. Bất quá, ta mặc dù thân là yêu tà, nhưng không có làm ra chuyện thương thiên hại lý, không giống như người, thân là tiên thú, lại giết người không chớp mắt.

Các đệ tử của Mộ Dung Thiên vừa nghe nói Linh Cơ là con gái của Minh vương, trong lòng không khỏi cảm thấy lạnh lẽo, đều lui về phía sau mấy trượng, cách xa Lạc Lan Điền cùng Linh Cơ. Trong lòng bọn họ cho rằng, người của Minh tộc thì không một ai tốt cả, mà người vừa rồi cứu bọn họ, ở cùng với Linh Cơ một chỗ, bọn họ tự nhiên cũng không xem hắc là người tốt.

Lỵ Bỉnh thú dặm mạnh chân trước mấy cái, làm cho mặt đất nổi lên cát bụi, thổi nhẹ một hơi, đem cát bụi thổi bắn vào hòn đá ở bên cạnh, lớn tiếng cười nói: Ha ha ha, người xem cho kỹ đi, những người tốt này, vừa nghe đến tên của ân nhân cứu mạng, đã sợ đến mức lo chạy hết về phía sau. Bởi vậy mới thấy, người ở trong lòng bọn họ xấu như thế nào rồi. Như vậy đi, chúng ta hợp tác cùng làm việc đại sự, cùng tiêu diệt loài người chống lại chúng ta, xưng bá thiên hạ, thế nào?

Lạc Lan Điền nhìn thoáng qua hòn đá kia, thì phát hiện trên tảng đá vừa bị Lỵ Bảnh thú thổi cát bụi bay trúng, đã tạo nên vô số lỗ nhỏ, trong lòng không khỏi thất kinh, vội vàng quay đầu về phía Linh Cơ nói: Công chúa, cẩn thận, lui ra phía sau đi, tên này cũng không phải dễ đối phó như chúng ta nghĩ đâu.

Linh Cơ gạt đầu, nhìn Lỵ Bảnh thú nói: Người đừng có mà si tâm vọng tưởng, hôm nay chính là ngày chết của người đó! Nói xong, cũng không có động thủ công kích, mà là lui về phía sau mấy trượng, đi tới phía trước đám người Mộ Dung Thiên nói: Nhanh chóng lui về phía sau, càng xa càng tốt, người kia là tam đệ tử của người, Lạc Lan Điền, các người không tin ta, hẳn là phải tin tưởng hần chứ.

Nghe thế những đệ tử ở bên cạnh Mộ Dung Thiên cùng kinh ngạc, đứng ngẩn ra, tựa hồ cảm giác được người nọ có chút quen thuộc. Bọn họ dưới sự khuyên bảo của Linh Cơ, lại lần nữa lui về phía sau mấy trượng, lẳng lặng nhìn chằm chằm vào một người một thú chỉ có thể nhìn thấy chút bóng dáng, trầm mặc tựa hồ đang suy nghĩ điều gì đó.

Linh Cơ dẫn đám người lui lại, đó là điều mà Lỵ Bảnh thú không ngờ tới. Hần không nghĩ đến đường đường là một công chúa của Minh tộc, lại cùng loài người đứng chung một chỗ, hơn nữa lại đem chuyện ứng phó mình giao cho một người thoát nhìn cũng không ra gì. Trong lòng không khỏi sinh ra cảm giác phi thường kỳ quái, đối với con người đứng trước mặt cũng sinh ra chút tò mò, trong lòng nghi hoặc tự hỏi: Người này chẳng lẽ chính là Trần Nhước Tư mà Hầu Quang Bình nói sao? Đối với ánh mắt của Hầu Quang Bình vừa rồi nhìn thấy người này, rõ ràng là không nhận ra người trước mắt? Đây là chuyện gì xảy ra, loài người sao lại đột nhiên xuất hiện nhiều người có thực lực cường đại như vậy chứ?

Lỵ Bảnh thú nhìn chằm chằm vào Lạc Lan Điền, lẳng lặng quan sát một hồi rồi hỏi: Người là Trần Nhước Tư sao?

Ha ha Lạc Lan Điền cười cười, trong lòng thầm nói: Người này lại xem nhầm ta là sư đệ, xem ra danh tiếng của hần cũng không nhỏ, ngay cả thiên cổ quái thú như vậy cũng biết tên của hần. Nghe Linh Cơ nói hần rất lợi hại, ta còn không thể nào tin tưởng được, hiện tại rốt cuộc cũng có thể buông điều nghi hoặc này xuống được rồi Ngẫm nghĩ xong liền đi về phía trước vài bước nói: Không, ta không phải Trần Nhước Tư, Trần Nhước Tư mà người nói là tiểu sư đệ của ta.

Lỵ Bảnh thú ngẩn người, trong lòng thầm nghĩ: Điều này sao có thể được, lúc trước chỉ nghe nói Thanh tâm đạo quán chỉ có một Trần Nhước Tư rất lợi hại, bây giờ lại xuất hiện thêm một sư huynh, xem ra Thanh tâm đạo quán này thật đúng là đậm rồng hang hổ, không thể coi thường được. Chiếu theo tình hình này mà xem, Tu thần phổ mà Hầu Quang Bình nói hần thật sự là võ công bí tịch rất lợi hại. Nghĩ tới đây, mỉm cười nói: Từ khi người ra tay, ta đã nhìn ra được người không phải là hạng tầm thường, kỹ năng mà người học được, có phải là từ Tu thần phổ không?

Lạc Lan Điền ngẩn người, thầm nghĩ: Tu thần phổ là chí bảo của phái ta, chẳng lẽ hần dẫn người vây công người của phái ta, là vì Tu thần phổ. Ừm, khẳng định là như vậy rồi. Nghĩ tới đây, phá lên cười ha hả, sau khi tiếng cười đình chỉ thì nói: Tu thần phổ là chí bảo của phái ta, đệ tử bình thường rất khó mà nhìn thấy được. Ta học được, chỉ bất quá là một ít pháp thuật kỹ năng bình thường mà thôi.

Lỵ Bảnh thú nghe xong, cúi đầu rít gào vài tiếng, thân thể run lên nhẹ nhàng vài cái, hiển nhiên đã có chút sợ hãi, trong lòng thầm nghĩ: Người này chỉ biết kỹ năng pháp thuật bình thường mà đã lợi hại như thế, vậy Chưởng môn cùng các bậc Trưởng lão chẳng phải đối với Tu thần phổ kỹ năng càng thêm lợi hại sao. Vừa rồi nghe nói người kia là Chưởng môn, tại sao không phải là dạng như vậy? Chẳng lẽ hần chỉ bất quá muốn ẩn dấu thực lực, nhưng ta thấy lại không giống. Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra chứ? Hừm, mặc kệ thế nào, để an toàn cứ rời đi cái đã, đợi biết rõ chân tướng sự việc rồi hãy nói Nghĩ tới đây, Lỵ Bảnh thú trong lòng sinh ra ý tứ thoái lui.

Nhưng vào lúc này, một đạo hồng quang xẹt qua bầu trời, cấp tốc hướng về phía chỗ của Lạc Lan Điền cùng Lỵ Bảnh thú đứng mà bay đến.

231. Nhất Kiến Chung Tình.

Lạc Lan Điền tập trung nhìn vào, thì nhìn thấy một cô gái mặc áo trắng, đang đứng trên lưng con quái thú toàn thân rực lửa nọ, nhìn một người một thú ở phía dưới nói: Các người có từng gặp qua người của Thanh

tâm đạo quán không?

Ta chính là đệ tử của Tĩnh tâm đạo quán, có chuyện gì xin cứ nói? Lạc Lan Điền không do dự, cũng trực tiếp trả lời.

Cũng không có chuyện gì lớn, xin hỏi người có biết Trần Nhược Tư đang ở nơi nào không, lão bằng hữu của hắn rất nhớ hắn. Cô gái áo trắng ngăn con quái thú dưới chân mình, nói.

Lý Bỉnh thú nghe xong biết thế cục đối với mình càng ngày càng bất lợi, thầm nghĩ: Không nghĩ đến ngay cả Y Nỉ Thú rất hiếm gặp cũng là bằng hữu của người Thanh tâm đạo quán, thực sự là đau cả đầu, tính không khéo thì ngay cả cái mạng nhỏ cũng khó mà giữ được. Thật không ngờ, ta đường đường là Lý Bỉnh tiên thú, vốn không e ngại cả thần tiên. Hiện tại ngược lại đi e ngại một đạo quan giáo phái của loài người. Chuyện này mà truyền ra ngoài, nhất định sẽ bị người ta cười đến rụng răng. Ài, ta bây giờ nên làm như thế nào đây, hy vọng trời phù hộ, cho ta cơ hội chạy trốn. Nghĩ tới đây, thân thể giật giật, chuẩn bị chạy trốn.

Cô gái áo trắng trên lưng Y Nỉ Thú, dường như biết Lý Bỉnh thú muốn chạy trốn, cười cười nói: Quái vật như vậy từ đâu tới, chẳng lẽ thấy bằng hữu của ta tới, bị dọa sợ vỡ mật, muốn chạy sao?

Lý Bỉnh thú thấy tâm tư của mình bị nhìn thấu, trong lòng ảo não, cúi đầu Ngao ngao rít gào mấy tiếng, phẫn hận nói: Cô nương không cần nói như vậy, người cũng biết ta là Lý Bỉnh tiên thú, ta không sợ ai cả, cho dù là thần tiên tới đây, ta cũng không chút lo lắng, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi.

Cô gái áo trắng từ trên lưng Y Nỉ Thú bay xuống, đứng ở bên cạnh Lạc Lan Điền, cẩn thận đánh giá Lạc Lan Điền, khẽ cười cười gật đầu nói: Thật không? Ta cũng muốn xem người trời không sợ, đất không sợ, ngay cả thần cũng không sợ có bản lĩnh gì. Nói xong hướng tới Y Nỉ Thú ở trên không trung, tùy ý vẫy vẫy tay.

Y Nỉ Thú ở không trung nổi giận gầm lên một tiếng, toàn thân hồng quang đại thịnh, sáng rực chói mắt, sóng nhiệt cuộn cuộn trong nháy mắt bao phủ rộng khoảng không gian mấy trượng, cỏ xanh cành lá cây cối đang tươi tốt đều bị sóng nhiệt làm cho trong nháy mắt héo rũ vàng vọt.

Cô gái áo trắng biết năng lực của Y Nỉ Thú, cũng biết trận thế sẽ như thế nào, trước khi Y Nỉ Thú gầm lớn lên, nàng đã đưa tay kéo Lạc Lan Điền rất nhanh bay lên không trung, rời khỏi khu vực bị sóng nhiệt bao trùm.

Lý Bỉnh thú cảm thấy không ổn, nhưng biết đã không cách nào chạy trốn, vội vàng tụ tập linh lực ngăn cản sóng nhiệt xâm hại đến thân thể mình. Đột nhiên, Y Nỉ Thú xoay tròn thân thể, như một trận lốc xoáy, hướng tới Lý Bỉnh thú mà mạnh mẽ vọt tới. Truyện “Tà Đạo Tu Tiên Lục ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Lý Bỉnh thú không nghĩ đến Y Nỉ Thú lại phát động công kích nhanh như vậy, hơn nữa hắn đối với Y Nỉ Thú vốn đã cảm thấy sợ hãi, không khỏi thất kinh, vội vàng phun ra một hỏa cầu, hướng về phía Y Nỉ Thú mà đánh tới. Cùng lúc đó, thân thể bản thân rất nhanh né sang một bên.

Phành một tiếng nổ vang lên. Mặc dù tiếng vang rất lớn, nhưng hỏa cầu do Lý Bỉnh thú phun ra cũng không thể ngăn cản thế công của Y Nỉ Thú. Hỏa cầu nổ chỉ bất quá chỉ nổ tung và tỏa ra một luồng lửa sáng rực, nhưng rất nhanh đã bị ngọn lửa trên người Y Nỉ Thú cắn nuốt, biến mất không thấy nữa.

Phành Lại một tiếng nổ kinh thiên, hồng quang bắn ra bốn phía, đốm lửa bay tung tóe đốt trụi cả bụi đất bắn lên, hướng ta bốn phía mà rơi xuống. Nơi những đốm lửa này rơi xuống, đều lửa bốc bùng bùng, ánh sáng không tán đi mà tụ lại thành luồng từ dưới đất vọt tới, lại lần nữa đánh về phía Lý Bỉnh thú.

Lúc này Lý Bỉnh thú đã sợ mất cả hồn không biết làm sao, hơn nữa toàn thân đã bị lửa đốt bị thương, hắn có muốn tránh cũng đã có chút lực bất tòng tâm.

Hắn buông tiếng thở dài, hô lên: Đây là thượng cổ thánh thú trong truyền thuyết, không giống với những loài khác, ngay cả bậc tiên thú như ta cũng chỉ có thể tránh được lần công kích đầu tiên của nó. Ài, thật đáng buồn, đáng hận, tại sao Lý Bỉnh thú ta lại không có lực lượng cường đại như hắn chứ? Thế giới này thật không công bằng, không... Hắn chỉ cảm thấy trước mắt hỏa quang chọi lóe, ý thức của mình trở nên mơ hồ, thân thể bản thân trong nháy mắt dường như biến thành sương khói, tán mát bay ra bốn phía.

Thân thể Y Nỉ Thú chạm vào thân thể Lỵ Bảnh thú, nhiệt lượng cực cao bên ngoài thân thể của nó trong nháy mắt đã đem thân thể Lỵ Bảnh thú biến thành tro bụi. Cảm giác của Lỵ Bảnh thú vừa rồi là thật, trước khi linh hồn của hắn hồn phi phách tán đã cảm nhận được.

Y Nỉ Thú lẳng lặng đứng ở nơi đó, trong lòng không biết tại sao mà lại cảm giác được có chút khó chịu. Theo lý thuyết, nó là người thắng, hẳn là phải cao hứng mới phải, ngược lại nó lại cảm thấy khó chịu, thật sự làm cho người ta có chút khó hiểu. Nó khẽ thở dài, lẩm bẩm nói: Giết chóc, ta chán ghét loại giết chóc này, tại sao trong nhân gian lại luôn tràn ngập sự giết chóc chứ? Thật không hiểu nổi, thật không hiểu là tại sao?

Nó lẳng lặng đứng nhìn cảnh tượng thê lương bị ngọn lửa của mình thiêu cháy trước mắt. Sau khi trầm mặc lại lần nữa khẽ thở dài, huyết lên một tiếng, tung người hướng phía cô gái áo trắng cùng Lạc Lan Điền ở trên không trung mà bay tới.

Cô gái áo trắng vỗ nhẹ nhẹ đầu Y Nỉ Thú cười khẽ nói: Tiểu tử kia, xem bộ dáng của muội, dường như là rất không vui, là vì cái gì chứ?

Y Nỉ Thú thân thể giật giật, biến ảo thành một tiểu cô nương mặc đồ đỏ, cười nói: Ngọc tỷ tỷ, muội không có gì không vui, đi thôi, chúng ta đi tìm Tư ca ca đi.

Thì ra, cô gái áo trắng này chính là Lâm Hân Ngọc ngày đó đã bỏ đi vì giận dữ Trần Nhược Tư, mà Y Nỉ Thú biến ảo thành tiểu cô nương, chính là tiểu Y Nỉ Thú lúc trước đi theo Trần Nhược Tư. Các nàng gặp nhau cũng là trùng hợp.

Ngày đó, Lâm Hân Ngọc tức giận bỏ đi, một đường thẳng về phía Bắc. Bản thân nàng cũng không biết đã bay về phía Bắc bao lâu, chỉ biết là mặt trời mọc rồi lại lặn, cứ như vậy đã mấy lần. Hơn nữa cảm giác được nhiệt độ cũng càng ngày càng thấp. Rốt cuộc thể lực của nàng không chịu nổi, từ không trung rơi xuống hôn mê bất tỉnh. Khi nàng tỉnh lại, thấy chung quanh là băng thiên tuyết địa, mà chăm sóc mình lại là một tiểu cô nương, trong lòng rất là kỳ quái. Sau đó nói chuyện với nhau, mới biết được, thì ra khi Lâm Hân Ngọc rơi xuống lại là ở gần cha mẹ của Y Nỉ Thú, nếu không phải tiểu Y Nỉ Thú phát hiện sớm, sợ rằng Lâm Hân Ngọc đã bị cha mẹ của tiểu Y Nỉ Thú giết chết rồi. Tiểu Y Nỉ Thú thấy Lâm Hân Ngọc tỉnh lại, cũng hỏi nàng về chuyện của Trần Nhược Tư. Nàng thực cũng không muốn nhắc lại chuyện lúc trước, nhưng do tiểu Y Nỉ Thú cứ mãi năn nỉ, nàng mới đồng ý cùng tiểu Y Nỉ Thú đi đến Trung thổ, tìm kiếm Trần Nhược Tư. Các nàng một đường tìm rất nhiều nơi, cũng không thấy tung tích của Trần Nhược Tư, thậm chí hẳn có thể về lại đạo quán, nên cũng một đường tới Tĩnh tâm đạo quán, không ngờ lại đụng phải Lạc Lan Điền cùng Lỵ Bảnh thú đang giăng cơ tại nơi này. Truyện “Tà Đạo Tu Tiên Lục ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Lâm Hân Ngọc vuốt đầu tiểu cô nương nói: Đại ca ca này là tam sư huynh của Tư ca ca của muội, có lẽ hẳn biết Tư ca ca của muội ở nơi nào, chứ cứ tìm như chúng ta thì cũng khó mà tìm được. Không bằng từ nơi hắn mà tìm đầu mối, muội thấy thế nào?

Lạc Lan Điền cười cười nói: Ta cũng vừa mới trở về, đối với chuyện của sư đệ cũng không hay biết. Bất quá, sư phụ của ta cũng ở bên kia, qua đó hỏi có lẽ sẽ có đầu mối.

Tiểu cô nương nhìn thoáng qua Lạc Lan Điền, quay đầu lại nhìn Lâm Hân Ngọc, gật đầu nói: Xem ra cũng chỉ có thể làm như vậy.

Lâm Hân Ngọc nhìn Lạc Lan Điền, khẽ cười cười, trong lòng không hiểu sao ngược lại cảm giác có chút bất an, tim cũng đập nhanh hơn, từng trận cảm giác này lên trong lòng. Mặt của nàng, đột nhiên trở nên đỏ bừng, vội vàng cúi đầu nhìn tiểu cô nương nói: Lạc Lan Điền đại ca, mời huynh hỗ trợ dẫn đường đi gặp sư phụ của huynh được không?

Thật ra, Lạc Lan Điền khi mới gặp Lâm Hân Ngọc, trong lòng cũng có loại cảm giác giống như đã từng quen biết, chỉ bất quá không có phản ứng mãnh liệt giống như Lâm Hân Ngọc mà thôi. Hắn thấy Lâm Hân Ngọc đỏ mặt, cúi đầu xuống, dường như ý thức được điều gì, trên mặt lộ ra nét tươi cười lần đầu tiên xuất hiện kể từ khi thoát khỏi sự khống chế.

Tiểu cô nương mặc dù không hiểu được tình yêu chốn nhân gian, nàng thấy Lâm Hân Ngọc dường như có chút ngượng ngùng, mà Lạc Lan Điền trên mặt lại lộ vẻ tươi cười, trong lòng tựa hồ hiểu được chút gì đó,

nàng làm ra bộ dáng hiểu biết, cười khê nói: Bọn họ đứng ở bên kia phải không, muội đi trước, mọi người cứ nói chuyện đi, muội ở bên kia đợi Nói xong, cười cười một cách quý dị, thân hình của nàng chớp cái đã ở ngoài mấy trượng.

Nhìn bóng dáng của tiểu cô nương rời đi, Lâm Hân Ngọc mặt càng đỏ hơn. Mà mặt của Lạc Lan Điền, tựa hồ cũng nổi lên một luồng sáng nhàn nhạt...

232. Thụ Thương Đích Tâm.

Vừa lúc lão đi chìm vào trong biển, cảm giác được có hai bóng người, hợp lại cùng một chỗ, phá sóng mà ra, lão nhân ở trong nước trụ lại thân hình, rất nhanh nổi lên nhìn, muốn xem đến tột cùng hai bóng người đó là ai thì đã thấy biến mất. Trong lòng kinh hãi lắm bầm: “Đã xảy ra chuyện, quả nhiên đã xảy ra chuyện!” Lão lập tức lấy tốc độ nhanh nhất mà đi về Long cung.

Cửa lớn Long cung, vệ sĩ rùa cùng vệ sĩ cua bộ dáng cái gì cũng không nhìn thấy, đang ở trò chuyện với nhau. Long vương đột nhiên xuất hiện làm cho bọn họ giật mình sửng sốt, vệ sĩ rùa nói: “Long vương gia, ngài, ngài sao trở lại nhanh như vậy, thần tiên nói thế nào?”

“Các người có thấy ai ra khỏi Long cung không?” Long vương gia sắc mặt có vẻ khó coi nói.

“Không có, chúng ta vẫn đứng canh ở đây, không có nhìn thấy bất cứ người nào rời cung” Vệ sĩ cua nói.

“Long vương gia, sao vậy, có phải đã chuyện gì?” Vệ sĩ rùa hỏi.

“Không nhìn thấy ai ra ngoài được rồi, các người quan sát kỹ cho ta, không có mệnh lệnh của ta, không cho bất luận kẻ nào đi ra ngoài, biết không?” Long vương gia phân phó, vội vàng đi về phía cung điện Long cung.

Long vương gia còn chưa đi được xa, đã nhìn thấy Ngọc Lan mang theo một đội binh tôm tướng cua vọt tới, nhìn thấy bộ dáng lo lắng của Ngọc Lan, Long vương gia liền tiến lên hỏi: “Lan nhi, sao vậy, đã phát sinh ra chuyện gì?”

Ngọc Lan lau nước mắt trên mặt nói: “Ông nội, phụ thân hắn đã trốn đi rồi, còn đem theo cả con của cô đi, mẫu thân bị hắn đánh trọng thương, con, con đang đuổi theo hắn”.

Long vương gia lắc lắc đầu, khê thở dài nói: “Không cần đuổi theo, đã đuổi không kịp rồi” Trầm mặc một lúc, đột nhiên quay đầu hướng về vệ sĩ rùa cùng vệ sĩ cua ở cửa lớn gầm lên: “Các người không phải nói không có ai đi ra ngoài sao? Hắn làm sao mà đi ra ngoài, các người giải thích cho ta”.

Vệ sĩ rùa cùng vệ sĩ cua cuống quýt chạy tới, quỳ rạp xuống đất hành lễ, không đợi Long vương gia chấp thuận, vệ sĩ rùa đã nói: “Long vương gia, chúng ta thật sự là không nhìn thấy bất luận kẻ nào đi ra ngoài, cho nên hắn làm thế nào mà đi ra ngoài, chúng ta cũng không biết. Ngài muốn trách phạt thì cứ trách phạt, chúng ta cũng không hối hận. Hiện tại có người trốn ra ngoài, tóm lại là do chúng ta không hoàn thành chức trách của mình”.

“Ông nội, không cần trách bọn họ, với năng lực của phụ thân, muốn tránh tầm mắt của bọn họ, cũng là chuyện rất dễ dàng, chúng ta hiện nay phải làm sao bây giờ?” Ngọc Lan nói.

“Đi, trước tiên về xem thương thế mẫu thân của con cái đã” Nói xong, đã bước nhanh đi về phía trước.

Trong Long cung điện, Diễm Hương Nhi đang thương tâm ngồi ở bên giường mẫu thân của Ngọc Lan nằm, nhìn thấy nàng ta không chút huyết sắc, gương mặt tái nhợt mà yên lặng chảy nước mắt. Một lát sau, mẫu thân của Ngọc Lan ho khan tỉnh lại, nàng hít thở dồn dập, có vẻ rất khó chịu. Nàng giật giật môi, khóe miệng lộ vẻ mỉm cười nói: “Tỷ tỷ, không cần cố nữa, muội, muội chỉ sợ duy trì không được lâu nữa. Chết, có lẽ đối với muội mà nói, thực sự là một loại giải thoát. Lúc trước không có tin tức của hắn, trong lòng còn có sự hy vọng. Hiện tại hắn đã trở lại, tất cả những gì hắn làm, đã làm cho lòng muội cảm thấy lạnh lẽo, hiện tại không còn bất kỳ sự dựa dẫm nào nữa, muội nghĩ muội thực không có gì đáng để lưu lại nữa. Chỉ là, muội vẫn có chút không nỡ về Lan nhi, về sau chỉ có thể nhờ tỷ giúp đỡ chăm sóc cho nó mà thôi.” Nàng nhiều năm trước, từng nghĩ đến việc rời khỏi Long cung đi tìm cha của Ngọc Lan, nhưng nàng không có đi là bởi vì lúc đó Ngọc Lan còn nhỏ. Sau đó nàng cũng không biết vì nguyên nhân gì mà cũng không rời

khỏi cung. Nhưng trong lòng của nàng, vẫn mong muốn hắn quay trở về. Những năm gần đây, sự hy vọng này, đã trở thành chỗ dựa cho tinh thần của nàng. Khi nàng nhìn thấy Yêu Long thú trở về, trong lòng nàng không biết là cao hứng đến bao nhiêu, trong lòng nghĩ, giấc mộng của mình rốt cuộc đã thành sự thật. Mà khi Long vương rời đi chưa được bao lâu, nàng liền đến nhà lao để nhìn hắn, hy vọng có thể lấy tấm chân tình lay động hắn. Hắn cũng động tâm, đáp ứng ở lại Long cung không ra ngoài nữa, cũng nói trong lòng của hắn vẫn luôn nhớ tới nàng. Nàng đã tin, đã thả hắn ra. Khi hắn cùng với nàng đi tới căn phòng mà Trần Nhược Tư nằm, hắn bỗng nhiên thay đổi, liền ôm lấy Trần Nhược Tư đang hôn mê rời khỏi Long cung. Mẫu thân của Ngọc Lan tiến lên ngăn cản, hắn cũng không lưu tình, vung chưởng đánh tới. Trong một khắc này, lòng nàng đã chết. Nàng cũng muốn muốn sống mà chịu tội nữa, cũng không quan tâm đến bản thân mà cứ thế đánh tới. Ai ngờ Yêu Long thú nghĩ nàng muốn giết mình, cũng dùng hết toàn lực, một chưởng đánh xuống. Đến khi tay hắn chạm đến thân thể của nàng, hắn mới biết mình đã sai lầm, trong lòng cũng sinh ra chút áy náy, hắn lẳng lặng nhìn nàng ngã xuống, khẽ thở dài một hơi, rồi ôm lấy Trần Nhược Tư rời khỏi Long cung.

Điền Hương Nhi lau nước mắt, nắm lấy tay của mẫu thân Ngọc Lan nói: “Thực xin lỗi, đều là do chúng ta hại muội, nếu không bởi vì đứa con mạng khổ của ta, muội cũng sẽ không bị hắn đánh trọng thương. Hắn đã thay đổi, trở nên vô tình, hắn đã không phải là thái tử mà trước kia chúng ta biết”.

Mẫu thân của Ngọc Lan lắc lắc đầu, chảy nước mắt, nhẹ giọng nói: “Hai chúng ta đều đã chọn sai người. Nói đến, muội so với tỷ còn đỡ hơn một chút, ít nhất thì con gái của muội vẫn luôn ở bên cạnh muội. Mà tỷ, đã không thể thấy được đứa con của mình lớn lên, nay thật vất vả mới tìm lại được, thì lại phát sinh ra chuyện này. Một là đệ đệ, một là người yêu, đều làm cho tỷ thương tâm. Mà muội, bất quá chỉ vì một người mà thương tâm, cũng không biết ông trời vì cái gì mà lại tra tấn tỷ như vậy. Ài, kỳ hạn mà ông trời tra tấn muội, rốt cục đã hết, muội cũng không có gì tiếc nuối, chung quy cũng đã hiểu được những gì mà muội chờ đợi là không đáng”.

Điền Hương Nhi nói: “Vết thương của muội, cũng không quá nặng, đợi phụ thân trở lại, có thể chữa khỏi cho muội”.

“Muội biết” Mẫu thân của Ngọc Lan nhắm mắt lại, khẽ cười rồi lại mở ra, nhìn Điền Hương Nhi nói: “Tỷ tỷ, muội muốn xem Điệp nhi, tỷ có thể đỡ muội qua xem được không? Nó cũng là đứa mạng khổ, muội thực có chút không nở xa nó”.

Điền Hương Nhi gật gật đầu, ho khan rồi đưa tay đỡ mẫu thân của Ngọc Lan ra khỏi giường, chậm rãi đưa tới phòng của Tử Điệp.

Hai nàng đi tới giường của Tử Điệp rồi ngồi xuống, nhìn Tử Điệp đang hôn mê, trầm mặc lẳng lặng một hồi. Mẫu thân của Ngọc Lan quay đầu nhìn Điền Hương Nhi nói: “Nó là cô gái tốt, cũng rất yêu đứa con bảo bối của tỷ, tỷ cũng nên giúp nó. Ông trời hành hạ đối với chúng ta đã quá nhiều, tin rằng sẽ không làm khó hai đứa nhỏ mạng khổ này nữa”.

“Ta biết ý của muội, ta sẽ giúp nó mà, yên tâm đi” Điền Hương Nhi mỉm cười nói.

Mẫu thân của Ngọc Lan trên mặt hiện lên nụ cười nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn tỷ tỷ, muội muốn một mình ở trong này chăm sóc nó, tỷ cứ ra ngoài chữa thương đi, vết thương của muội cũng không quá nặng, không sao đâu”.

Điền Hương Nhi gật đầu, đứng dậy chậm rãi đi ra cửa, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Mẫu thân của Ngọc Lan thân đưa tay ra nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của Tử Điệp, cẩn thận nhìn một lần nữa, miệng lầm bầm nói: “Con là một cô gái tốt, cũng là đứa nhỏ hiếu thuận, tâm tư của con Lan nhi cũng đã nói hết cho ta biết. Ài, si tình cũng không phải là cái tội, nhưng si tình đối với bản thân cũng là sự hành hạ. Vì cái gì mà nữ nhân lại si tình, mà nam nhân lại bạc tình như vậy?” Nói xong, trong đầu không khỏi hiện ra bóng dáng của Yêu Long thú, nàng lẳng lặng suy nghĩ, trên mặt lại hiện lên nụ cười nhẹ, khẽ thở dài nói: “Tất cả những nỗi thống khổ này nay đã xong, từ nay về sau ta sẽ không thống khổ nữa” Đang nói chợt ngừng lại, đưa bàn tay vuốt ve khuôn mặt của Tử Điệp, hít một hơi thật sâu, bỗng nhiên nghe bên trong cơ thể của nàng phát ra một tiếng “bụp” yếu ớt, khuôn mặt của nàng chợt có chút méo mó, miệng mũi đều chảy máu, rất nhanh chảy xuống trước ngực, nhuộm đỏ cả một mảng lớn. Những trên khuôn mặt méo mó của nàng, lại mang theo vẻ mỉm cười, ánh mắt chậm rãi nhắm lại.

233. Đại Động Can Qua.

“Mẹ, mẹ, là mẹ nghĩ đến con sao? Con, con...” Lời còn chưa dứt, thân thể của nàng đã vào trong phòng, thấy trên giường không có ai, tâm thần bối rối, ngẩn ra trong chốc lát, rồi cuống quýt chạy ra khỏi phòng, vừa lúc đụng phải Diễm Hương Nhi nghe được tiếng la của nàng mà chạy ra, nàng vội vàng hỏi: “Cô cô, mẹ của con đi đâu rồi?”

Diễm Hương Nhi đem nỗi thương tâm trong lòng áp chế xuống, cười cười nói: “Mẫu thân của con nói muốn xem Điệp nhi một chút, ta đã đỡ người đi qua. Bây giờ hẳn là còn đang ở trong phòng Điệp nhi”.

Nghe Diễm Hương Nhi nói xong, tâm trạng lo lắng của Ngọc Lan dường như cũng đỡ hơn nhiều, nhưng cái tâm tình bất an ngược lại càng tăng thêm, nàng cũng không rõ là chuyện gì xảy ra, không nói gì thêm, trực tiếp chạy thẳng đến phòng của Tử Điệp.

Nàng cũng sợ quấy rầy Tử Điệp đang bị thương, nên cũng khe khẽ đẩy cửa ra, cảnh tượng ở bên trong phòng càng làm cho nàng sợ ngây người ra. Nàng nhìn thấy Tử Điệp hoảng sợ ngồi ở trên giường, đang nhìn không nháy mắt mẫu thân của Ngọc Lan đang ngồi trước mặt. Ngọc Lan thấy mẫu thân của nàng vẫn ngồi ở đó, tâm tình bất an thoáng đỡ hơn nhiều. Nhưng nàng cũng không rõ Tử Điệp tại sao lại như vậy, còn tưởng Tử Điệp bị thương quá nặng, tinh thần có chút thất thường. Nàng chỉ ngẩn ra trong chốc lát, mỉm cười đi tới, vừa đi vừa nói: “Tử Điệp muội muội, muội làm sao vậy, chẳng lẽ không nhận ra mẫu thân của tỳ?”

“Không, không, mẫu thân của tỳ, người, người dường như đã chết, đã chết rồi” Tử Điệp co rút thân thể, có chút kinh hoảng nói.

“Muội muội, muội có đùa không vậy, mẫu thân của tỳ, người” Lời còn chưa dứt, tay chạm đến vai của mẫu thân, thân thể mẫu thân của nàng đột nhiên ngã sang một bên. Nàng sợ đến thất hồn lạc phách, nhưng nàng vẫn trước tiên là đỡ thân thể của mẫu thân lên, lẳng lặng nhìn gương mặt của mẫu thân, nhất thời không biết như thế nào cho phải. Hiển nhiên, nàng cũng đã bị biến cố bất thành linh mà làm cho sợ ngây người ra.

Đột nhiên, nàng ôm lấy mẫu thân, lên tiếng khóc rống lên. Không khí trong phòng, nhất thời vùi lấp trong cảnh tượng thê lương. Ngọc Lan ôm mẫu thân khóc rống lên, Tử Điệp giãy dụa từ trên giường đi xuống quỳ gối trên mặt đất, yên lặng chảy nước mắt. Diễm Hương Nhi nghe tiếng đuổi tới chỉ biết ngây ngốc đứng ở một bên, nước mắt thương tâm nhanh chóng rơi xuống.

Cũng không biết qua bao lâu, cửa được đẩy ra, Long vương gia đi vào thấy cảnh tượng trong phòng, ngẩn người hỏi: “Sao vậy, nó bị sao vậy, trên đường trở về, nghe Lan nhi nói thương thế của mẹ nó không nặng, sao lại như vậy, sao lại như thế này chứ?” Vừa hỏi, vừa bước nhanh vọt tới, đỡ thân thể của mẫu thân Ngọc Lan lên, sau khi kiểm tra thì trong lòng chấn động, sắc mặt hoảng sợ sửng sờ đứng ở nơi đó.

Qua một hồi lâu, Long vương gia day day hai mắt, khẽ thở dài, lắc đầu nói: “Đứa nhỏ này tại sao lại đi nghĩ quẩn như vậy? Là chúng ta có lỗi, ta nhất định phải đem đứa con bất hiếu kia giết đi, thì mới có thể giải được mối hận trong lòng của ta” Nói xong, liền đứng dậy, muốn hướng ra ngoài cửa mà phóng đi.

Diễm Hương Nhi mặc dù trong lòng rất thương tâm, nhưng nàng cũng rất tỉnh táo, nàng bước lên ngăn cản phụ thân: “Cha bớt giận, chuyện cũng đã xảy ra, con thấy nên xử lý chuyện trong nhà cho ổn thỏa trước, sau đó mới tính kế lâu dài, cha ngẫm lại xem, bên cạnh hẳn bây giờ còn có rất nhiều thú nhân trợ thủ, nếu như chúng ta tùy tiện đi tới, đã không bắt được mà còn có thể lọt vào tay hắn. Nếu như hắn lấy thế mà uy hiếp, bức bách chúng ta đem binh lực của Long cung để hắn lợi dụng, vậy không phải là càng tệ hơn sao?”

Long vương gia trầm mặc một hồi rồi gật đầu nói: “Ừm, rất có lý, vậy cứ để tên tiểu tử bất hiếu khôn kiếp đó sống lâu thêm mấy ngày nữa đi. Nếu để ta bắt được, nhất định sẽ đem hắn lột da” Long vương gia cả người run run, nghiêng chặt răng, lão không phải là bị lạnh mà là tức giận đến phát run lên.

Diễm Hương Nhi chậm rãi đi tới, đỡ lấy vai của Ngọc Lan, vỗ nhẹ nhẹ nói: “Mẫu thân của con đã qua đời, không nên quá đau khổ, con xem, trên mặt của mẹ con cũng không có sự thống khổ, ngược lại mang theo nét tươi cười. Vậy cũng đủ để chứng minh, người ra đi rất an tâm. Hơn nữa, người cũng không muốn chứng kiến con đau khổ như vậy, muốn cho mẹ con được an tâm thì hãy tự bảo trọng chăm sóc bản thân cho tốt,

không nên quá thương tâm mà làm bị thương thân thể của mình. Đó là điều mà mẹ con không muốn thấy, con có nghe được không?” Vừa nói, nước mắt của chính mình cũng nhịn không được mà chảy xuống.

Sáng sớm ngày thứ ba sau khi đưa mẫu thân của Ngọc Lan đi hỏa táng xong, trong phòng nghị sự của Long cung, Long vương gia, Diêm Hường Nhi, Ngọc Lan, Tử Diệp, còn có mấy tướng lĩnh thủy tộc, đang ngồi quanh một cái bàn tròn bằng đá mà luận. Trên mặt của những người ngồi ở đây, mặc dù mang theo nét ưu thương, nhưng khí sắc đều đã tốt hơn, hiển nhiên là đã hồi phục lại.

Long vương gia nói: “Chúng ta hôm nay xuất phát tới thú tộc, giết hãn không để lại một chút manh giáp, gặp tên bất hiếu khốn kiếp kia giết không tha, nhất định phải cứu được đứa cháu trai mạng khổ của ta về. Dù sao, cũng là do chúng ta bắt tài mới để cho tên bất hiếu khốn kiếp kia thừa cơ. Tổng bộ của thú tộc nằm ở trên một hòn đảo tên Phú Vu, chúng ta sẽ từ bốn phía đồng thời phát động đột nhiên tập kích, đánh cho hãn ứng phó không kịp. Ta sẽ tự mình dẫn một đội bao vây phía Nam, không để cho bọn chúng thoát đi mà tới Trung thổ cách đó không xa, mặt Đông do mấy vị tướng quân dẫn binh đi, phía Tây Hường Nhi dẫn binh đi, phía Bắc là do Lan nhi cùng Diệp nhi dẫn binh đi. Mọi người xem phân phối như vậy được chưa?”

Mọi người thoáng nhìn lẫn nhau, không nói gì, hướng tới Long vương gia gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Long vương gia nói: “Tốt lắm, cứ như vậy đi, lập tức xuất phát, lặng lẽ đi dưới nước, ta phỏng chừng tới được địa điểm dự định sẽ mất khoảng hai canh giờ. Như vậy, các người sau khi đến vị trí, chỉ phải một vài người lộ mặt, giám thị động tĩnh của thú nhân, đợi lệnh công kích của ta, mới từ bốn bề đồng thời cùng phát động đột nhiên tập kích”.

Mọi người cùng lên tiếng tán thành, đứng dậy, ra khỏi phòng nghị sự theo kế hoạch mà làm việc.

Long vương gia phụ trách là phía Nam, cách Long cung cũng gần, phân phó thủ hạ là một vị phó quan lãnh binh đi trước, tới nơi thì đợi tại chỗ đợi lệnh. Phó quan lập tức chấp hành mệnh lệnh mà đi. Long cung vốn đã ít người, hiện tại thiếu đi thị vệ cùng binh tòng tướng cá canh cổng, lại càng vắng vẻ. Ở dưới nước lúc này, vốn thanh bình, dưới sự lãnh đạo của Long vương gia, các tộc đều hòa thuận sống chung, an lạc vô cùng. Tại thủy tộc, cái kiểu giết chóc này, cơ hồ mấy trăm năm trước đã không còn. Tất cả, đều là công lao của Long vương gia, là lão đã điều hành thủy tộc vượt qua khó khăn mà bình yên sống bao nhiêu năm nay. Long vương gia tại thủy tộc, có danh vọng rất cao, chỉ cần Long vương gia ra lệnh một tiếng, các tướng sĩ của thủy tộc lập tức sẽ phục tùng vô điều kiện.

Long vương gia lẳng lặng nhìn pho tượng lão tổ tông, khe thở dài rồi đi tới thắp mấy cây nhang, xá mấy cái rồi nói: “Ta không biết vì đứa nhỏ nọ mà đại động can qua như thế có chính xác hay không, nhưng ta không thể không làm, sợ rằng sẽ ảnh hưởng đến chúng sinh...” Vừa nói, vừa bắt đầu đốt lư hương, trầm mặc một hồi rồi vội vã ra khỏi cửa.

Trên bầu trời phía nam cách Phú Vu đảo vài dặm, có ba nam một nữ đang lơ lửng trên đám mây. Bốn người này là tiểu Y Nỉ Thú hóa thân thành tiểu cô nương áo hồng, bộ đồ đỏ trên người bay lất phất theo làn gió, không biết là vì nguyên nhân gì mà phát ra ánh sáng yếu ớt, làm cho người ta thoát nhìn thấy giống như một luồng sáng đang bay múa chung quanh thân thể của nàng, bản thân nàng thoát nhìn, cũng như là một tiểu tiên tử xinh đẹp, bởi vậy mọi người đều gọi nàng là Tiểu Hà. Ba người còn lại, cô gái áo trắng là Lâm Hân Ngọc, cô gái áo đen là Linh Cơ, nam tử áo xám là Lạc Lan Điền.

Bốn người này bởi vì từ miệng Mộ Dung Thiên biết được Trần Nhược Tư sau khi cùng mấy thú nhân quyết đấu thì mất tích. Có được đầu mối này, Lâm Hân Ngọc lại nghĩ tới chuyện lúc trước thú nhân muốn bắt sống Trần Nhược Tư. Vì vậy, mọi người nghĩ Trần Nhược Tư nhất định là bị thú nhân bắt về tổng bộ, nên mới tới nơi này. Nhưng mọi người không nghĩ đến chính là, thú tộc thủ vệ nghiêm ngặt, căn bản là không có cách nào lên vào được. Vì vậy chỉ có thể đợi ở trên trời, chờ đợi cơ hội, bàn tính đối sách.

234. Lâm Ngụy Bất Loạn.

Nhìn thấy những điều này, Tiểu Hà trong lòng không khỏi cảm thấy rất kỳ quái, thầm nghĩ: “Chẳng lẽ thủy tộc phát sinh sự tình gì, bọn họ vì cái gì mà bao vây hòn đảo của thú tộc kia? Hay là thủy tộc muốn tấn công thú tộc, điều này sao có thể, thủy tộc luôn không gây xung đột với các tộc khác ở trên mặt đất. Trong đó ắt phải có biến cố gì đây?” Càng nghĩ càng không rõ, càng nghĩ càng thấy hồ đồ, bất đắc dĩ chỉ có thể giương mắt nhìn mặt biển, khe khẽ lắc đầu.

Lạc Lan Điền cùng Lâm Hân Ngọc tuy chưa tuyên bố quan hệ tình nhân với người ngoài, nhưng trong lòng hai người, đã mặc nhiên xem đối phương mà một nửa của mình rồi, đương nhiên cũng không buông tha giờ khắc nào có thể ở chung với nhau. Hai người giờ phút này chỉ nhìn hòn đảo của thú tộc mà nói điều gì đó.

Linh Cơ hiển nhiên cũng nhìn ra quan hệ giữa bọn họ, cũng không quá rầy, tâm tư của nàng cũng khá bận rộn, đang nghĩ đến vấn đề gì đó đến xuất thần, ánh mắt của nàng trong lúc vô ý nhìn thấy vẻ mặt của Tiểu Hà, cảm thấy nàng giống như là phát hiện được cái gì đó, liền lặng lẽ bay tới bên cạnh nói: “Tiểu muội, phát hiện ra chuyện gì vậy?”

Tiểu Hà quay đầu nhìn thoáng qua Linh Cơ, chỉ chỉ vào lòng biển ở xa xa, cười nói: “Chúng ta sắp có cơ hội rất tốt, nếu muội đoán không sai, thì không bao lâu nữa, sẽ có hàng vạn binh lính thủy tộc sẽ xông lên bờ, đối thủ nhân đảo mà phát động tập kích đột ngột. Muội tuy không biết bọn họ vì cái gì mà làm như vậy, nhưng muội đã cảm giác được bọn họ khí thế rất hung hãn. Muội hoài nghi giữa thú tộc cùng thủy tộc nhất định có phát sinh thâm cừu đại hận. Một lát nữa, đợi họ phát động công kích thì chúng ta cũng có thể thừa loạn mà xâm nhập đảo, cơ hội cứu Tư ca ra sẽ lớn hơn rất nhiều”.

Linh Cơ ngạc nhiên đối với lời nói của Tiểu Hà, cẩn thận quan sát, cũng nhìn ra chút manh mối, xoa nhẹ nhẹ đầu Tiểu Hà cười nói: “Cũng là muội lợi hại, thủy tộc có hành động rất nhỏ như vậy mà muội cũng nhìn ra. Nếu không phải muội nói ra, ngay cả tỷ cũng không cảm thấy được. Nói vậy, binh lính của thú tộc cũng không có khả năng thấy được. Ừm, đây chính là một cơ hội rất tốt” Nói xong, đang muốn đem việc này nói cho Lạc Lan Điền cùng Lâm Hân Ngọc biết. Nhưng khi nàng quay đầu lại thấy bộ dáng của hai người, nghĩ thấy cũng không nên cắt ngang, nên cũng bỏ qua ý định này, quay đầu lại nhìn Tiểu Hà, nhún nhún mày mà cười.

Tiểu Hà quay đầu nhìn trộm hai người bọn họ, trùng hợp Lâm Hân Ngọc cũng vừa lúc đang nhìn tới hai người, bốn mắt gặp nhau, lẳng lặng ngừng một lát, Tiểu Hà cười cười quỷ dị vội vàng quay đầu lại.

Lâm Hân Ngọc mặt bất giác đỏ lên, bay tới cười nói: “Hai người làm sao vậy, đều có ánh mắt quỷ dị, có phải là có phát hiện gì không?”

“Đương nhiên là có phát hiện” Tiểu Hà giương mắt nhìn Lâm Hân Ngọc, làm ra động tác bí mật, cười nói: “Muội phát hiện một bí mật động trời, tỷ có muốn nghe không?”

“Phát hiện cái gì?” Lạc Lan Điền không thấy động tác của Tiểu Hà, chỉ nghe được thanh âm của nàng, liền chạy tới hỏi. Hắn vừa hỏi như vậy, làm cho Tiểu Hà cùng Linh Cơ cười không kịp ngậm miệng, mà Lâm Hân Ngọc nhìn thấy động tác của Tiểu Hà, kết hợp với lời nói của nàng, rất nhanh hiểu ý Tiểu Hà muốn chỉ cái gì, mặt không khỏi trở nên càng đỏ.

Lạc Lan Điền thấy Lâm Hân Ngọc đỏ mặt, tựa hồ hiểu được là tại sao, xấu hổ đứng sững ở đó, cười ngây ngô, trên mặt cũng nổi lên những tia đỏ.

“Hai người các người, thật không đánh mà tự khai” Tiểu Hà vui vẻ cười nói: “Có lẽ Tư ca ca mà biết tin tức này, nhất định so với muội còn vui vẻ hơn”.

“Tiểu quỷ này, nói cái gì vậy?” Lâm Hân Ngọc môi giật giật, giương mắt nhìn Tiểu Hà, khẩu khí lạnh như băng mà kêu lên. Khẩu khí tuy lạnh như băng, nhưng trên mặt của nàng lại mang theo vẻ mỉm cười.

“Linh Cơ tỷ tỷ, bọn họ muốn đánh muội, tỷ nên đứng ở bên muội ta” Tiểu Hà biết Lâm Hân Ngọc đang nói đùa, nàng cười trốn ở phía sau Linh Cơ mà kêu lên.

Dưới tiếng kêu đùa vui vẻ của cô quỷ nhỏ này, không khí thực hòa hợp, đuổi đuổi đánh đánh, náo loạn cả lên, Linh Cơ ở bên cạnh vừa xem vừa cười, tìm cơ hội đem chuyện Tiểu Hà phát hiện động tĩnh của thủy

tộc nói ra. Nghe đến điều này, Lạc Lan Điền cùng Lâm Hân Ngọc như là thấy quái vật vậy, đều đưa mắt mà nhìn Tiểu Hà, trong lòng thầm nghĩ: “Không hổ là thượng cổ tiên thú, năng lực cảm ứng cùng quan sát không giống người phàm. Xem ra sự tình về sau, đều phải trông cậy vào sự quan sát của tiêu nha đầu này”.

“Các người nhìn muội như vậy làm cái gì, muội thực khó coi à? Muội cùng Linh Cơ tỷ tỷ, ai xem ra hấp dẫn hơn?” Tiểu Hà đưa tay lôi kéo tay Linh Cơ, lè lưỡi cười một cách quỷ dị.

Linh Cơ trừng mắt nhìn Tiểu Hà, cười nói: “Tiểu nha đầu, đùa quá không được đâu, muội phải biết rằng, người lớn với con nít không thể so sánh được. Người lớn xinh đẹp cùng con nít xinh đẹp, không thể đem ra so được, biết chưa?”

Lạc Lan Điền nhú nhú mày nói: “Muội là đứa nhỏ đẹp nhất đáng yêu nhất, Linh Cơ công chúa đương nhiên là đẹp nhất trên toàn thế giới” Nói tới đây, hắc như ý thức được có một ánh mắt đang nhìn chăm chăm vào hắn, liền lập tức nuốt những lời muốn nói tiếp xuống yết hầu, quay đầu nhìn Lâm Hân Ngọc mà cười một cách ngây ngốc.

Linh Cơ nhìn thoáng qua Tiểu Hà, cười nói: “Đi thôi, chúng ta qua bên kia quan sát động tĩnh người của thú tộc một chút, trong này cứ để cho đôi uyên ương ngọt ngào là được rồi” Nói xong, lôi kéo Tiểu Hà trong khoảnh khắc bay ra cách xa mấy trượng.

Lạc Lan Điền thấy mấy người Linh Cơ đi rồi, trong lòng kích động, hận không thể lập tức tiến lên, ôm Lâm Hân Ngọc vào lòng. Nhưng hắn cũng không làm như vậy, chỉ yên lặng nhìn Lâm Hân Ngọc, nhìn thấy ánh mắt như nước trong veo lộ ra sự thâm tình, tim bỗng đập loạn, qua một hồi lâu mới mở miệng nói: “Ta vừa rồi không phải cố ý nói như vậy, một khi mọi người đã nhìn ra tâm tư của chúng ta, ta cũng không có gì giấu diếm với muội, ta thích muội, muội trong tim trong mắt ta, là cô gái đẹp nhất trên thế giới này”.

Lâm Hân Ngọc nghe Lạc Lan Điền nói, trong lòng cảm thấy vui sướng, nhưng nàng cũng không có động tác gì, chỉ yên lặng nhìn hắn, ánh mắt từ kinh ngạc biến thành nhu hòa, dần dần chứa đầy sự yêu thương, trống ngực không khỏi đập nhanh hơn, trên mặt như tỏa sáng.

Nhìn thấy trên mặt Lâm Hân Ngọc biến hóa như thế, Lạc Lan Điền cảm giác được nàng đã cho phép hắn có địa vị trong trái tim của nàng, hắn chậm rãi đi tới, lẳng lặng nhìn ngắm một hồi, bỗng nhiên đưa hai tay ra ôm lấy. Không nghĩ đến chính là, hắn lại ôm hụt, Lâm Hân Ngọc không biết vì cái gì, rất nhanh lắc mình tránh khỏi cái ôm của hắn, cấp tốc hướng về phía Linh Cơ cùng Tiểu Hà mà đuổi theo.

Lạc Lan Điền trong lòng cảm thấy mất mát, hối hận bản thân không nên xúc động như thế. Bỗng nhiên, thanh âm ôn nhu của Lâm Hân Ngọc, bay tới trong tai hắn: “Lời chàng nói ta thật sự rất vui, nói cho chàng biết, thiếp cũng thực sự thích chàng. Lần đầu tiên nhìn thấy chàng, thiếp đã nhận định chàng chính là người đàn ông của đời thiếp. Cảm giác của thiếp quả nhiên không sai. Chỉ có điều, hiện tại không phải lúc để nói những lời này, chúng ta hiện tại có nhiệm vụ cứu sư đệ của chàng, Trần Nhược Tư” Nghe được những lời này, Lạc Lan Điền chuyển buồn thành vui, mỉm cười hân hoan, hai tay nắm lại, vung vẩy trước mặt, mang theo vẻ mặt hớn hở mà bay đi ra ngoài.

Trong đại điện của tòa thành phía Nam đảo Phú Vu. Các thủ lĩnh của thú tộc đang nghị sự, ở phía trên cùng đối diện với cửa là một cái ghế dựa làm bằng đá lớn, ghế dựa được làm từ một khối đá trong suốt thật lớn điêu khắc mà thành, hai bên tay cầm của ghế dựa một bên khắc đầu rồng, bên kia là đuôi rồng. Mặt trên ghế dựa, được phủ một lớp lông mềm dày đầy hoa văn. Hai bên trái phải ở phía dưới có mười tám cái ghế dựa, mười tám cái ghế này hơi nhỏ một chút, đều được làm bằng gỗ, trên ghế cũng được lót lông mềm, chỉ có điều chất liệu cũng khác. Yêu Long Thú lẳng lặng ngồi ở vị trí trên cùng của đại điện này, nhìn ra cửa lớn, trong lòng như đang tự ngắm cái gì đó. Người dưới tay hắn đang ngồi ở hai bên phía dưới, cũng không nói gì, như đang chờ đợi mệnh lệnh của Yêu Long Thú.

Đang lúc này, một binh sĩ lang nhân chạy vào đại điện, tiến lên quỳ nói: “Đại vương thủ lĩnh, không hay rồi, thủy tộc đem binh lực cả vạn, như là nổi điên lên vậy, đang chém giết lên đảo”.

Yêu Long Thú khoát tay áo, khẽ thở dài, hắn không hề cảm thấy kinh hoảng, thủy tộc tấn công thú tộc lần này, dường như là chuyện đã nằm trong dự liệu của hắn.

235. Mê Hoặc Dịch Nhân

Sau khi ra lệnh, kẻ dưới tay ở phía sau, ngoài trừ hai người ở trên cùng hai bên tả hữu là không có cử động, những người khác đều đứng dậy bay ra ngoài đại điện.

Trong đại điện vắng lặng, khí tứ quái dị từ từ phát ra, tả hữu phó sứ chậm rãi đứng dậy, thoáng nhìn lẫn , rồi bước nhanh hườn về phía cửa của đại điện. Hậu điện ở phía sau đại điện, cũng không có cửa trực tiếp thông qua, mà phải đi về phía sau mới có cửa. Ra khỏi cửa rẽ trái hoặc phải đi chừng trăm thước, quẹo vào rồi đi thẳng, đi qua một bãi cỏ mới có thể tới được cửa của hậu điện.

Tả phó sứ là một quái thú mặt người thân hổ, Hữu phó sứ là một quái thú mặt người thân sư tử. Về phần thực lực của bọn họ, ai cũng không biết đã đạt tới bước nào. Nếu có thể làm phó sứ của Yêu Long Thú, hơn nữa Yêu Long Thú cũng rất yên tâm giao chuyện trông coi cho bọn hắn, điều này đủ để chứng minh địa vị của bọn họ trong lòng Yêu Long Thú.

“Đại ca, ta cảm thấy thủ lĩnh sau khi trở về, dường như đã thay đổi, tâm tình không được tốt như trước kia. Cái này không biết có liên quan gì đến chuyện thủy tộc tấn công không nữa? Lần này thủ lĩnh ở bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, người có biết không?” Tả phó sứ vừa đi vừa nói chuyện.

Hữu phó sứ khẽ lắc đầu nói: “Không biết, ta từng hỏi qua nhưng người cái gì cũng không nói. Trong khi ta hỏi, thấy ánh mắt của người hoảng hốt, dường như trong lòng rất khó chịu. Thấy người như thế, ta làm sao có thể hỏi được chứ? Ta thật lo lắng thú nhân chúng ta sẽ gặp chuyện. Mấy ngày nay, trong lòng luôn cảm giác thấy có việc phát sinh. Quả nhiên không sai, hôm nay lính của thủy tộc đã đánh tới đảo”.

“Cái này không biết có quan hệ gì với tiểu tử mà thủ lĩnh mang theo khi trở về không?” Tả phó sứ hỏi.

Hữu phó sứ nói: “Ta nghĩ hẳn tất nhiên là có quan hệ. Thủ lĩnh nếu đã muốn hai người chúng ta trấn thủ ở hậu điện, rõ ràng là coi trọng tiểu tử đó. Chỉ không biết, tiểu tử nọ rốt cuộc là người nào, có lẽ thủ lĩnh có kế hoạch riêng ở trong lòng, chúng ta cũng không nên quan tâm, cứ làm tốt chức trách trấn thủ hậu điện”.

Hai người vừa đi vừa nói, bộ dáng không chút khấn trương, chậm rãi đi tới cánh cửa hậu điện, Tả phó sứ nhìn thoáng qua Hữu phó sứ rồi quay đầu hướng về binh sĩ thú nhân thủ vệ ở cửa nói: “Các người canh gác cho tốt vào, không được để cho bất cứ người lạ nào tới gần trong và trong trăm thước quan hậu điện, có cái gì khác lạ lập tức cho ta biết, thị vệ phi hành trên không trung, yêu cầu bọn họ quan sát nghiêm ngặt, ngoài trăm thước, bất kể là phát sinh chuyện gì cũng mặc kệ, tới gần trong phạm vi trăm thước, lập tức phát ra cảnh cáo, là người của mình thì bảo rời đi, còn không phải là người của mình, lập tức phát ra tín hiệu báo động” Sau khi phân phó xong, cùng Hữu phó sứ đi vào trong hậu điện.

Tả hữu phó sứ vừa mới vào cửa, bốn đạo quang ảnh xám, hồng, trắng, đen phá không cấp tốc bay tới. Thị vệ thú nhân Đại Ô phi hành trên không trung biết người đến không đơn giản, còn chưa đợi bốn đạo quang ảnh tới gần, đã rất nhanh phát ra tín hiệu báo động, báo cho binh lính dưới mặt đất chuẩn bị chiến đấu.

Tín hiệu báo động vừa biến mất, trên mặt đất bốn phía hậu điện xuất hiện rất nhiều khói đen. Bất quá, rất nhanh biến mất không thấy nữa, cũng không có phát sinh bất cứ động tĩnh gì lạ, dường như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh, chỉ có binh lính thủ vệ nhìn làn khói đen nhàn nhạt nọ, nhất thời tay nắm chặt lấy trường thương, đề cao cảnh giác. Những binh lính này như vậy, nếu để cho mấy người Lâm Hân Ngọc chứng kiến, cũng không biết sẽ có cảm thụ gì.

Bốn đạo quang ảnh, như tia chớp bay tới khu vực bãi cỏ trước hậu điện. Bốn đạo quang ảnh này còn chưa đến gần trong vòng trăm thước thì thị vệ Đại Ô đã cảm những người tới không phải là thú nhân, cảm thấy sự uy hiếp trước đó chưa từng có, không chút do dự, đập cánh, lập tức hơn mười quái thú đang ẩn nấp trong không trung đều hiện thân ra, đồng loạt phát động công kích mãnh liệt nhất, hơn mười hỏa quang cầu chứa nhiệt lượng cao, giống như đạn pháo nhắm thẳng vào bốn đạo quang ảnh không rõ lai lịch này mà bắn tới.

Bốn đạo quang ảnh này chính là mấy người Linh Cơ ẩn nấp ở trên trời cao. Mọi người lúc trước nhìn thấy bốn phía Phú vu đảo quang ảnh lập lờ, bóng người chớp động, mà ở giữa lại không có người nào, đoán được đội ngũ thú nhân nhất định đã xảy ra xung đột với người của thủy tộc, đang chiến đấu cùng một chỗ.

Vì vậy, đã lấy tốc độ nhanh nhất, cấp tốc hạ xuống, không có nghĩ đến, tung tích của mọi người đã bị phát hiện.

Điều này cũng là việc mọi người đã dự đoán trước, chỉ bất quá cũng không nghĩ đến kẻ địch lại phát hiện ra nhanh như vậy, làm cho mọi người cảm giác được có chút không ổn. Lạc Lan Điền thở nhẹ một tiếng: “Mọi người theo sát phía sau ta, ta sẽ đem lực lượng của kẻ địch hóa giải, sau đó mọi người sẽ chia nhau lấy tốc độ nhanh nhất mà phản kích, tận lực đừng cho kẻ địch có năng lực phát động công kích lần nữa” Vừa nói xong, thân hình chợt động, gầm lên một tiếng vung ra hơn mười đạo bùa, mấy đạo bùa này vừa rời khỏi tay hắn, liền phát ra ánh sáng màu vàng chói mắt, rất nhanh, hơn mười đạo bùa hình thành một quang thuẫn (khiên ánh sáng) lớn trong không trung.

Thú nhân thú nhân trên không trung cùng thị vệ tuần tra Đại Ô thấy thế, không khỏi sợ đến sắc mặt biến đổi, đã biết không ổn, đều bay lui trở lại, hạ xuống mặt đất, hình thành trận thế phòng thủ nghiêm mật nhất.

Lâm Hân Ngọc thấy như vậy, trong lòng cả kinh nói: “Đây là sư huynh của Trần Nhược Tư sao? Hắn rốt cuộc là người hay là thần vậy, ta thấy trong loài người thật khó mà có ai có năng lực như vậy. Ngay cả sư phụ lúc trước, mượn lực lượng của pháp khí cũng chưa chắc có thể có lực lượng như hắn” Nghĩ như vậy, nhưng động tác của nàng cũng không có bởi vậy mà chậm đi, theo sát phía sau Lạc Lan Điền. Linh Cơ cùng Tiểu Hà dường như đã biết lực lượng chân chính của Lạc Lan Điền, cũng không có cảm thấy kinh ngạc, cũng theo sát phía sau Lâm Hân Ngọc.

“Phành phành phành...” Hơn mười hỏa quang cầu va chạm vào trên quang thuẫn mà Lạc Lan Điền dùng các đạo bùa ngưng kết thành, phát ra hơn mười tiếng nổ lớn, hỏa quang bay tán loạn, quang thuẫn dường như cũng không bị hư hao gì, như là một vật thể tỏa ra ánh sáng vàng lấp lánh, trực tiếp hạ xuống mặt đất.

Thú nhân ở phía dưới thấy thế, dường như là chịu sự sợ hãi rất lớn, hoảng sợ nhìn chằm chằm lên không trung, ngẩn ra trong chớp lát rồi đều lui khỏi khu vực mà quang cầu sắp hạ xuống.

Lạc Lan Điền cười nhẹ nói: “Kẻ địch đã bị cảnh giả của quang thuẫn hù dọa. Tiểu Hà, muội xác định sự đệ ta bị giam ở chỗ này sao? Đừng có sai lầm, bằng không lại bị kẻ địch bao vây, sẽ rất khó khăn”.

Tiểu Hà dùng khẩu khí kiên quyết nói: “Lạc Lan Điền đại ca, muội không phán đoán sai đâu, ngay từ khi muội sinh ra, đã cảm nhận được khí tức trên người Tư ca, trong ấn tượng của muội, muội đối với khí tức của Tư ca so với khí tức trên người phụ mẫu còn muốn mặn cảm hơn”.

“Tốt lắm, chúng ta cũng không nên chậm trễ, mau mau đi xuống thôi, tận lực trước khi quang thuẫn chưa biến mất mà xông vào trong đại điện” Vừa nói, tay của Lạc Lan Điền giật giật, quang thuẫn ngưng kết từ các đạo bùa, với tốc độ nhanh hơn mà hạ xuống phía dưới.

Quang thuẫn rơi xuống đất, kim quang chói mắt chợt lóe, kim quang bắn ra bốn phía, binh lính thú nhân đang chờ đợi tại khu vực đó, theo bản năng nhắm hai mắt lại. Cho đến khi cảm giác được quang thuẫn sau khi hạ xuống không có lực công kích, không tạo thành bất cứ thương tổn cho những người ở đây. Nguyên nhân rất đơn giản, Lạc Lan Điền sau khi dùng quang thuẫn đỡ hỏa cầu công kích, năng lực phòng hộ nguyên thủy của quang thuẫn cũng đã tiêu hao hết. Hắn đoán được thú nhân cũng sẽ bởi vậy cảm thấy giật mình, nên lại lần nữa phát lực, lấy ý niệm khống chế đạo bùa, lần nữa ngưng kết làm cho thoát nhìn tưởng như rất mạnh, nhưng trên thực tế cũng đã không còn chút lực lượng nào, chỉ có thể duy trì quang thuẫn không biến mất mà thôi. Sau đó khống chế khu sử quang thuẫn, bao bọc quanh bốn người mà hạ xuống. Quang thuẫn nọ khi hạ xuống đất, cũng là lúc ánh sáng của các đạo bùa trong nháy mắt kết hợp lại, sau đó rất nhanh tản ra, sinh ra cảnh giả như là nổ mạnh vậy. Nếu thú nhân biết những gì chứng kiến trước mắt, bất quá chỉ là cảnh tượng giả bày ra để mê hoặc đánh lừa, thì sẽ có cảm giác gì? Có lẽ là tức giận đến thất khiếu bốc khói.

Ngay trong khoảng khắc mọi người nhắm mắt, bốn đạo quang ảnh xám, hồng, trắng, đen như tia chớp vọt tới cánh cửa vào hậu điện.

236. Chương 236

Đại Ô lắc đầu đáp: “Chuyện vừa rồi phát sinh quá mức quỷ dị, chúng ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, phải...” Lời còn chưa dứt, “Phành” một tiếng truyền đến. Các thú nhân đều quay đầu hướng về phía thanh âm truyền đến mà nhìn lại, thì thấy một binh lính đang bị ném ra từ cửa sổ, cửa sổ cũng bị đung nát bấy. Tên binh lính thú nhân nọ rơi xuống đất lăn vài vòng, hộc ra một ngụm máu tươi rồi không nhích nữa.

Mọi người biết đã xảy ra chuyện, sững sờ trong chốc lát liền vung vũ khí trong tay lên, chạy ào vào trong hậu điện. Sau khi vào trong hậu điện, thì thấy có bốn cánh cửa, trong đó có ba cánh không có người trấn thủ. Mấy người Lâm Hân Ngọc thấy rằng Trần Nhược Tư rất có thể ở trong căn phòng được canh phòng kia.

Sau khi vào trong đại sảnh hậu điện, hơn mười binh sĩ lang nhân (người sói) tay cầm đại đao, đang xếp thành đội hình chặn đường của bốn người Lạc Lan Điền, mà tả hữu phó sứ đang canh ở cửa kia, cũng không có bất cứ động tác gì, chỉ lẳng lặng nhìn chằm chằm vào người xông vào.

Mấy binh lính thị vệ xông vào, thấy binh lính ở bên trong phòng chưa động thủ, bọn chúng cũng không lập tức phát động công kích, mà đều tản mát ra, tạo thành hình bán nguyệt vây đám người Lạc Lan Điền vào giữa.

Không khí trong đại sảnh nhất thời ngưng kết lại, rất tĩnh lặng, có thể nghe được cả tiếng hít thở.

“Không biết trong phòng có người hay không?” Tiểu Hà nhỏ giọng hỏi.

“Theo ta quan sát, binh lính nơi này cũng không đủ làm cho ta ngại, chỉ có hai tên một đầu hổ một đầu sư tử, mới đáng để mắt mà thôi, nhưng lại không có động tĩnh gì mà chỉ nhìn chúng ta. Ta đoán, hai người bọn họ là đầu lĩnh của đám thị vệ này. Nếu là như vậy, có lẽ bên trong sẽ có người” Lạc Lan Điền nói.

“Đúng vậy, ta cũng cảm thấy hai tên này khó đối phó” Tiểu Hà suy nghĩ một chút nói: “Nếu không thì như vậy, ba người hợp lực giết địch đi, để muối làm bộ như rất sợ hãi mà đứng ở trong, với thân phận một đứa nhỏ như muối hiện tại, có thể mê hoặc kẻ địch, làm cho chúng không nghi ngờ năng lực của muối. Hai người này thấy kẻ dưới tay của mình gặp thương vong lớn, nhất định sẽ ra tay. Khi bọn họ rời khỏi phòng, muối sẽ biến thân bay thẳng vào phòng cứu Tư ca ca ra, mọi người thấy thế nào?”

Linh Cơ mặc dù năng lực cũng rất mạnh, nhưng trước mặt Lạc Lan Điền cùng tiểu Y Nỉ Thú cũng chỉ có thể xếp sau, Lâm Hân Ngọc năng lực kém một chút so với Linh Cơ, dưới tình huống này cũng chỉ có thể tự bảo vệ. Bọn họ nghe Tiểu Hà nói xong, cảm thấy biện pháp cũng tốt, cũng nhỏ giọng đồng ý.

Lạc Lan Điền cười khế, bước mạnh tới trước mặt thú nhân nói: “Không muốn chết thì rút ngay cho ta” Nói xong, liền vung tay lên, một số đạo ánh sáng vàng trong nháy mắt bắn tới, nhằm thẳng trước mặt mấy thú nhân kia.

Thú nhân cũng không bị lời Lạc Lan Điền nói mà sợ hãi, chỉ thối lui vài bước, đồng thời vung vũ khí trong tay lên, hướng tới luồng sáng màu vàng mà chém tới. Đám lính cũng không bị kim quang uy hiếp, cũng đều vung vũ khí trong tay mà xông lên đánh giết.

Ba bóng người xám, đen, trắng rất nhanh xoay ra ba hướng mà đón đỡ, đồng thời dời bước, tụ lực lên trên bàn tay, đợi thời cơ mà phát ra công kích hữu hiệu nhất. Nhất thời, bên trong phòng các luồng sáng bắn loạn xạ, bóng người tung bay. Tiểu Hà đứng ở giữa không có di động, sắc mặt có chút khó coi, thoạt nhìn làm cho người ta có cảm giác dường như đang rất sợ hãi, lẳng lặng nhìn chằm chằm vào hai người ở trước cửa phòng. Hiển nhiên, đám lính nhận thấy tiểu nha đầu này cũng không có bao nhiêu lực công kích, cũng không có vậy công năng, mà đem trọng điểm công kích đặt lên trên ba người kia.

Một lát sau, binh sĩ thị vệ thú nhân đã ngã xuống quá nửa, mà ba người Linh Cơ cũng không có ngừng giết chóc, từng luồng khí tức đầy máu tanh xông vào trong mũi của tiểu Y Nỉ Thú Tiểu Hà, nàng cảm giác được có chút chán ghét, muốn buồn nôn. Khí tức trong cơ thể của nàng dao động rất lớn, dường như bản thân không chế không được, trong lòng nàng biết, chỉ có đánh lên có lẽ mới có cơ hội thành công, nếu xông vào chỉ sợ hai người kia cũng không phải là dễ đối phó. Nàng nhẫn nại không chế sự nhộn nhạo trong cơ thể, cũng không để cho bề ngoài cơ thể phát sinh ra bất cứ biến hóa gì.

Lạc Lan Điền thấy hai người kia bộ dáng vẫn ổn như Thái Sơn, đối mặt với việc đối phương giết chóc, bọn họ cũng không quan tâm, trong lòng không khỏi cảm thấy có chút quái dị, thầm nghĩ: “Hai người này có phải có quá máu lạnh hay không?” Trong lòng nghĩ tới, vung chưởng đánh bay một binh lính mới xông tới, thuận tay cướp lấy trường mâu trong tay hắn, hướng tới tên đầu người thân hổ trong đó mà phóng tới.

Tả phó sứ mặt người thân hổ dường như một chút cũng không sợ hãi, vung tay lên, một đạo hồng quang bắn ra, trong nháy mắt thôn phệ lấy thanh trường mâu, nhưng hồng quang cũng không dừng lại, mà đánh thẳng về phía Lạc Lan Điền. Khu vực mà hồng quang đi qua, kim loại cùng gỗ đều hóa thành tro bụi, tung bay tứ tán.

Lạc Lan Điền thấy thế, trong lòng rất kinh ngạc, biết gặp phải cường địch, vội vàng bay ngược về phía sau, hắn đồng thời trong khi lui về phía sau, sau lưng dường như có mắt, né được một thanh trường mâu sắc bén từ sau đâm tới, rồi nhảy vọt lên, tránh được công kích của hồng quang.

Tên lính vừa rồi đâm Lạc Lan Điền, thấy hồng quang bay về phía mình, nhất thời sợ hãi sắc mặt xám ngoét, tay cũng mềm nhũn ra rớt cả vũ khí, ngẩn ra nhìn chằm chằm vào luồng hồng quang, trong lòng cả kinh kêu lên: “Tiêu rồi, tiêu rồi, không ngờ lại chết bởi người của mình...” Đột nhiên, trước mắt hắn hồng quang chợt lóe, ý thức trong nháy mắt đình chỉ, tiếp theo, hắn đứng tại chỗ rồi từ từ ngã ngửa ra sau. Trong quá trình ngã trên thân thể xuất hiện một khe hở màu đỏ, dần dần khe hở màu đỏ này càng lúc càng lớn, “Bịch” thân thể người nọ ngã xuống mặt đất, chia thành hai nửa, máu trong nháy mắt nhuộm đỏ cả một vùng.

Tiểu Hà đang đứng ở giữa nhìn thấy cảnh này, ngẩn người ra, trong lòng cảm thấy lạnh run, không khỏi run rẩy, nhưng nàng vẫn đứng ở đó, cũng không có bất cứ động tác gì, nhìn hai người nọ có động tĩnh gì hay không. Tiểu Hà trong lòng cười nói: “Các người đang so kiên nhẫn với ta sao? Ta xem rốt cuộc các người còn có thể kiên trì bao lâu nữa”.

Đột nhiên, hai đạo bạch quang phóng tới, lập tức có hai cô gái xuất hiện ở giữa điện. Đám người Lạc Lan Điền cũng cảm giác được có cao thủ đến, đều đánh ngã đối thủ của mình rồi bay lui trở lại, đánh giá người mới đến.

Giờ phút này những binh lính thị vệ thú nhân còn sống cũng không còn mấy người, bọn chúng thấy rốt cuộc cũng đã có cơ hội thở dốc, vội vàng mở lớn miệng hít thở mấy hơi, nhìn ra chung quanh thấy đồng đội của mình đã chết quá nửa, trong lòng nhất thời kinh hoàng, đều lui về phía sau có ý chạy trốn.

Hai người con gái đột nhiên mới đến chính là Ngọc Lan cùng Tử Diệp. Các nàng dẫn kẻ dưới tay sau khi đánh lên bờ, giết chết vô số thú nhân, cùng Long vương gia hội hợp lại, giờ phút này do cô cô Diễm Hương Nhi cùng Long vương gia đang đánh với Yêu Long Thú năng lực mạnh nhất, cũng chính là con của Long vương gia.

Tử Diệp thân là tiên tử, nhìn qua lập tức nhận ra Linh Cơ, trong lòng cả kinh hướng tới Ngọc Lan ở bên cạnh kêu lên: “Tỷ tỷ, chuyện không ổn rồi, người của Minh tộc đã tới trước, nếu như Trần Nhược Tư lọt vào tay bọn họ là chết chắc, hiện tại nên làm cái gì bây giờ?”

Ngọc Lan rất nhanh nhìn qua bốn người Lạc Lan Điền trong đại sảnh cùng tả hữu phó sứ vẫn đứng thủ trước cửa như cũ, nhỏ giọng nói: “Không biết, từ tình trạng trước mắt cho thấy, bọn họ hiện vẫn chưa đắc thủ, trước tiên cứ xem tình hình, tùy cơ mà hành sự”.

Tử Diệp gật đầu, nhìn người hai phe ở trong sảnh.

Lạc Lan Điền nhìn thoáng qua hai cô gái mới vào, trong lòng thầm nghĩ: “Các nàng là ai, chẳng lẽ là người của thủy tộc, chẳng lẽ các nàng cũng vì sự đệ mà tới, mục đích của các nàng là gì đây chứ? Trước khi chưa rõ chân tướng sự việc, tuyệt không thể để cho các nàng đắc thủ. Nhưng hai thú nhân trước mắt dường như cũng khó đối phó, không bằng cùng các nàng liên thủ, đối phó với thú nhân trước, rồi tính toán sau” Nghĩ tới đây, cũng hướng tới Tử Diệp cùng Ngọc Lan nói: “Hai vị là người của thủy tộc? Chúng ta tạm thời liên thủ được không?”

Tử Diệp luôn đối với người của Minh tộc không có hảo cảm gì, hơn nữa lúc trước thiếu chút nữa đã chết ở trong tay người của Minh tộc, nên khi thấy người của Minh tộc hận không thể xông ngay tới mà xé nát ra thành từng mảnh, mới tiêu được mối hận trong lòng, nếu không phải lúc này đang vội cứu Trần Nhược Tư, nàng sợ sớm đã sớm xông tới mà đánh sống chết. Nàng nghe Lạc Lan Điền nói như vậy, trong lòng

không biết tại sao sinh ra sự phẫn hận, đang muốn mở miệng trả lời thì Ngọc Lan kéo tay Tử Diệp nói trước: “Được, như vậy động thủ đi!” Nói xong liền tụ khí hướng tới Tả phó sứ ở trước cửa phòng mà đánh tới.

237. Tâm Tồn Nghi Hoặc

Tử Diệp thấy đạo phù của Lạc Lan Điền là dùng thuật công kích của Thanh Tâm đạo quán, trong lòng nhất thời cảm giác phi thường kỳ quái, thầm nghĩ: “Sao lại có thể như vậy, tên này ở cùng một chỗ với người của Minh tộc, tại sao lại dùng pháp thuật của Thanh Tâm đạo quán chứ, hừ, ta rõ rồi, hẳn làm như vậy khẳng định là có dụng ý, có lẽ hẳn làm như vậy, bất quá là muốn mê hoặc chúng ta, để chúng ta cho là hẳn tới cứu Trần Nhược Tư, nếu không phải ta nhận ra người của Minh tộc thì thực đã bị lừa rồi, tên này thật âm hiểm. Ta hiện tại cũng không nên hành động, cứ xem tình hình cái đã” Nghĩ tới đây, ánh mắt của nàng lẳng lặng nhìn chăm chăm vào ba người Lâm Hân Ngọc.

Linh Cơ thấy Tử Diệp có vẻ đề phòng như thế, trong lòng không khỏi đối với đám người Tử Diệp nảy sinh sự hoài nghi, nhưng nàng cũng không dám khẳng định Trần Nhược Tư có lạc vào tay họ có ảnh hưởng gì hay không, nhưng nàng cũng không dám khinh thường, trong lòng cũng quyết định không để cho họ đắc thủ, để tránh mang đến thêm sự nguy hiểm cho Trần Nhược Tư. Nàng nhỏ giọng nói: “Tiểu Hà muội hãy quan sát cho tốt, một khi có cơ hội lập tức vọt vào trong phòng, tỷ không muốn ai hoài nghi muội trong số chúng ta là người lợi hại nhất. Như vậy, cơ hội để chúng ta thủ thắng sẽ gia tăng rất nhiều, tỷ đi giúp Lạc Lan Điền đây” Nói xong, thân hình chợt lóe, hướng về phía Lạc Lan Điền đang chiến đấu cùng với Hữu phó sứ mà tới.

Tả hữu phó sứ này mặc dù đang chiến đấu, nhưng bọn hắn cũng không rời xa cánh cửa, đem pháp thuật của mình phong kín cánh cửa, căn bản không để cho người ta có cơ hội đi vào.

Ngọc Lan cách không chém kiếm tới, Tả phó sứ cũng không phí bao nhiêu kinh lực, đã dễ dàng hóa giải công kích của nàng. Ngọc Lan cảm thấy rất bất ngờ, vừa công kích vừa thầm nghĩ: “Người này sao lại lợi hại như vậy chứ? Xem năng lực của hắn, dường như so với phụ thân cũng không kém bao nhiêu, vậy phải làm sao bây giờ, nếu cô cô tới được thì tốt rồi, nhất định có thể mở được cửa” Càng nghĩ càng lo lắng, trong lòng cũng sinh ra sự phiền muộn nóng nảy.

Tử Diệp thấy thân ảnh của Ngọc Lan trong không trung chớp động, kiếm khí bắn về phía kẻ địch nhân liên tục, mà kẻ địch dường như căn bản là không để nàng vào mắt, chỉ tập trung phòng thủ và che chở cửa vào, trong lòng cũng sinh ra sự nóng nảy bức bối. Nàng thấy Lâm Hân Ngọc không có động tĩnh gì, cũng đoán nàng ta có thể là đang chờ cơ hội, nàng cũng không dám tiến lên trợ giúp Ngọc Lan, chỉ có thể lo lắng mà quan sát. Hiển nhiên, nàng cũng không để tiểu cô nương mặc đồ đỏ Tiểu Hà vào mắt.

Bên trong điện hồng quang, kim quang bay múa bắn ra bốn phía, trong đó có chứa sát khí rất mạnh, nhưng khi các luồng sáng này va chạm vào trên vách tường, chỉ lóe lên lóng lánh rồi biến mất không thấy nữa, cảm giác như là bị vách tường hấp thu vào. Vật liệu kiến tạo nên đại điện này, đều là là vật liệu đặc thù có khả năng hấp thu năng lượng. Có lẽ bởi vì nguyên nhân này, bên trong điện cho đến bây giờ vẫn chưa từng bị phá hỏng.

Lạc Lan Điền cùng Linh Cơ đối với Hữu phó sứ cũng sinh ra sự uy hiếp nhất định, ứng phó cũng có chút cố hết sức, nhưng làm cho người ta nghĩ không ra chính là, hắn ứng phó nhưng thủy chung vẫn không rời khỏi khu vực mà mình phòng thủ, khiến cho Lạc Lan Điền cùng Linh Cơ cũng cảm thấy có chút bức bối, nếu không phải bọn hắn đang gấp rút cứu người, thì cứ từ từ tiêu hao cũng không sao cả, bọn họ đoán tên này khẳng định là đang trì hoãn thời gian, chờ cứu binh tới. Điều này làm cho Lạc Lan Điền trong lòng cũng nảy sinh ra sự lo lắng.

Lâm Hân Ngọc nhìn thoáng qua Tử Diệp, thấy nàng ta chỉ nhìn chăm chăm vào mình, cảm giác được cũng đã đến lúc mình ra tay, nàng nhìn thoáng qua Tiểu Hà, gật nhẹ đầu, rồi tung người bay lên, đồng thời tay phải của nàng xuất hiện một vật hình tròn kim quang lóng lánh.

Tử Diệp trong lòng cả kinh: “Quang Lăng kính, nàng ta sao lại có Quang Lăng kính, đây chính là chí bảo của Trường Phong đạo quan mà. Xem ra thân phận của những người này thật khả nghi”.

Tiểu Hà thấy ánh mắt của Tử Diệp rời khỏi mình, nhìn chăm chăm vào chỗ đám người Linh Cơ đánh nhau, trong lòng cũng thoáng thoải mái hơn nhiều, ánh mắt liền dời về phía cửa, chờ đợi cơ hội xông vào.

Lâm Hân Ngọc bay đến trên đầu Linh Cơ cùng Lạc Lan Điền, ám tụ linh lực, rất nhanh thúc dục lực lượng của Quang Lăng kính. Nhất thời, Quang Lăng kính phát ra ánh sáng chói mắt, Lâm Hân Ngọc hô khẽ một tiếng: “Mọi người mau lui về phía sau!” Nói xong, liền tung Quang Lăng kính trong tay ra, phóng về phía Hữu phó sứ.

Hữu phó sứ cảm giác được từ trên Quang Lăng kính này phát tán ra một cỗ lực lượng phê hồn, trong lòng cảm thấy kinh hoảng, vội vàng lắc mình bay vọt sang một bên.

Mà lúc này, Tử Diệp thấy ở cửa xuất hiện một lỗ hồng, nàng cảm thấy với năng lực cùng tốc độ của mình, nhất định có thể đua với Quang Lăng kính mà vào cửa trước, nàng liền không suy tính, lắc mình hướng lỗ hồng kia mà bay tới.

Tiểu Hà thấy Tử Diệp chuyển thân, trong lòng nghi hoặc nói: “Tỷ tỷ này thoát nhìn cũng không giống kẻ xấu, nàng ta hiện tại lại xông vào cửa, ngay cả mạng cũng không quan tâm, lực lượng của Quang Lăng kính kia mà chạm vào người nàng, nhất định sẽ làm cho nàng ta tan xương nát thịt” Nghĩ tới đây, nàng cũng liền động thân, hồng quang chợt lóe, trong nháy mắt đã bay tới phía sau Tử Diệp, tay phải vừa động, một luồng sáng màu đỏ biến thành một cái dây đai màu đỏ, quấn quanh thân thể của Tử Diệp, lập tức nhanh chóng lui về phía sau, đem cả Tử Diệp quay trở lại.

Tử Diệp mắt thấy đã đến gần lỗ hồng, đột nhiên nhìn thấy Quang Lăng kính lóng lánh ánh sáng vàng cũng cùng một tốc độ hướng tới lỗ hồng kia mà bay tới, trong lòng thất kinh: “Tiêu rồi, ta đã quá đề cao năng lực của mình rồi” Nàng biết mình mà vừa tới lỗ hồng kia thì Quang Lăng kính cũng đánh trúng thân thể của nàng, trong lòng cũng sinh ra cảm giác tuyệt vọng, thở dài nói: “Tự, xin lỗi, tỷ không có năng lực cứu đệ rồi”.

Ngọc Lan thấy như vậy, trong lòng cảm thấy kinh hoảng, quên mất mình còn đang cùng kẻ địch chiến đấu mà đứng sững ra, nàng biết cho dù mình bay qua đó cũng đã cứu không kịp nữa rồi. Nhưng vào lúc này, Tả phó sứ đã rất nhanh vung chưởng, một bóng ảnh hình bàn tay màu đỏ như máu cấp tốc hướng Ngọc Lan mà công kích tới. Ngọc Lan ý thức được sự nguy hiểm, vội vàng rất nhanh bay ngược về phía sau, đồng thời trong khi lui về phía sau cũng muốn vung kiếm chặn lại. Đáng tiếc, nàng cảm giác được tốc độ của mình quá chậm, bóng chưởng màu đỏ như máu kia trong nháy mắt đã tới trước mặt mình chừng một thước, một cỗ nhiệt lượng cực cao đập vào mặt, cơ hồ làm cho nàng hít thở cũng có chút khó khăn.

“Phành” Một tiếng nổ vang lên, Ngọc Lan cảm giác được trước mắt ánh sáng chói mắt chợt lóe lên, thân thể của mình được một luồng lực lượng mạnh mẽ rất nhanh đánh văng bay về phía sau, đập mạnh vào vách tường. Nàng cảm thấy trong lòng nhôn nhạo, không nhìn được phun ra một ngụm máu tươi.

“Phành” Lại một tiếng nổ nữa vang lên, Quang Lăng kính va chạm vào luồng lực lượng phong tỏa cánh cửa, kim quang bắn ra bốn phía. Tử Diệp cảm giác được thân thể của mình trong tích tắc trước khi vụ nổ xảy ra, đã ngừng lại rồi bay lui về phía sau, nàng còn chưa rõ là chuyện gì xảy ra, đợi khi nàng định thần lại, thì thấy bản thân đã đứng ở vị trí tiểu cô nương áo hồng vừa rồi.

Ánh sáng vàng tan đi, một bóng người màu đỏ, biến thành một luồng sáng đỏ nhằm thẳng vào cửa mà phóng tới.

Tử Diệp nhìn thấy vậy tựa hồ hiểu rõ là chuyện gì đã xảy ra, nhưng nàng hiểu thì đã chậm rồi, trong lòng thở dài nói: “Tiêu rồi, thật không nghĩ đến người lợi hại nhất trong bọn họ lại không phải là những người lớn kia, mà lại là tiểu cô nương nọ, phải làm sao bây giờ đây” Trong lòng suy nghĩ, nhưng vẫn cảm giác thấy kỳ quái: “Ta biết tiểu cô nương đã cứu ta, nàng ta tại sao phải cứu ta chứ? Thật sự có chút không hiểu” Nghĩ tới nghĩ lui, nhưng chuyện cứu Trần Nhược Tư trong lòng nàng cũng không thay đổi, ngay lúc hồng quang kia vọt tới cánh cửa, nàng cũng động thân, dùng tốc độ nhanh nhất mà bay tới.

Tả hữu phó sứ thấy có người xông vào cửa, bọn họ cũng không chút lo lắng, phi thân theo vào. Linh Cơ, Lạc Lan Điền, Lâm Hân Ngọc cũng sợ Tiểu Hà gặp nguy hiểm, các nàng nhìn thoáng qua Ngọc Lan, thấy

nàng cũng không gặp nguy hiểm đến tính mạng, cũng lấy tốc độ nhanh nhất mà xông tới cánh cửa.

Ngọc Lan thở ra mấy hơi, cảm giác được thân thể cũng không có gì đáng ngại, trong lòng buồn bực nói: “Vừa rồi rõ ràng lực lượng của thú nhân kia công kích vào mình rất lớn, tại sao lực lượng khi chạm vào thân thể của mình lại chỉ có lực đẩy văng đi, mà không làm nổ tung trên người của mình, chẳng lẽ là mấy người kia đã cứu mình. Sao lại như vậy, bọn họ sao lại cứu ta chứ? Mặc dù họ đã cứu ta, nhưng ta cũng không thể bởi vậy mà bỏ qua việc cứu lấy Trần Nhược Tư” Nghĩ tới đây, liền chùi vết máu trên miệng, cũng phi thân nhằm hướng cánh cửa mà phóng tới.

238. Lệ Thương Tâm

Ngọc Lan vốn thuộc Long tộc, đối với khí tức của Long tộc vô cùng quen thuộc, một khắc trước khi hào quang màu đỏ phóng ra, nàng cảm nhận được khí tức của Long tộc, trong lòng thất kinh: “Là hắc, là khí tức của hắc không sai, quang ảnh màu đỏ vừa rồi là cái gì, chẳng lẽ ..., không xong, người đã bị mang đi rồi”. Nghĩ đến đây, phi thân hướng phía ngoài đại điện đuổi theo. Thân thể nàng vừa đuổi tới cửa đại điện, trong lòng lại vì Tiểu Điệp mà lo lắng, thân hình cũng dừng lại, ngừng đuổi theo, khi đang muốn hướng bên trong cánh cửa bay vào thì trong phòng truyền đến “Ầm ầm” liên tục hai tiếng vang lên, tiếp đó, nàng nhìn thấy xám, bạch, hắc ba đạo quang ảnh, từ bên trong cánh cửa bay ra.

Ngay sau đó, lại bay ra một thân ảnh, nàng thấy rõ ràng, đạo thân ảnh kia là Tử Điệp, nàng tiến lên đón, hỏi: “Bên trong phát sinh chuyện gì? Trần Nhược Tư đâu?”

Tử Điệp nhìn thoáng qua mấy người Lạc Lan Điền thân ảnh hướng ngoài cửa bay đi, hướng về phía Ngọc Lan đáp: “Người đã bị bọn họ mang đi rồi, hai thú nhân kia thấy người được cứu đi, có thể cảm giác được mình không làm tròn bổn phận, đã tự sát rồi. Chúng ta hiện tại không phải đối thủ của các nàng ấy, vừa rồi hồng y tiểu nữ kia năng lực thật sự là quá mạnh mẽ, muội căn bản không thể chống lại nàng, Trần Nhược Tư đã bị tiểu cô nương mang đi. Bất quá, Ngọc Lan tỷ tỷ, tỷ yên tâm, hắc hắc là không có chuyện gì, bởi vì muội vừa rồi nhìn thấy tiểu cô nương kia dùng thuật Chi quang triển phước với Trần Nhược Tư là cần thận phi thường, dường như sợ làm hắc bị thương, muội bây giờ còn chưa có biết được thân phận lai lịch thực của những người này”.

Ngọc Lan trầm mặc một lát, nói: “Tốt, chỉ cần hắc không có chuyện là tốt rồi, bất quá, hắc hiện tại cũng thực nguy hiểm, ngộ nhờ năng lượng trong cơ thể hắc không thể biến mất, vẫn còn tồn tại nguy cơ bạo thể thân vong. Chúng ta hiện tại đã không ngăn cản được bọn họ, nhanh chóng trở về đem việc này báo cho cô mọi người biết mới được.”

Tử Điệp gật gật đầu, cùng Ngọc Lan một đường, hướng ngoài cửa đại điện bay đi.

Ngoài cửa trên bầu trời, thanh quang, hồng quang, lam quang bắn ra bốn phía khiến không trung mỹ lệ phi thường, điểm điểm hỏa quang lác đác rơi xuống. Trên mặt đất trước cửa đại điện, nằm vô số thi thể thú nhân, máu gần như nhuộm đỏ tất cả mặt đất, mùi máu tươi nồng nặc xông vào mũi làm cho Ngọc Lan và Tử Điệp suýt nữa nôn mửa.

Các nàng cố gắng nén cảm giác ghê tởm, phi thân hướng trên không trung bay lên.

Tử Điệp bay lên không, thấy rõ ràng tình hình phương xa, cũng nghe được từ phương xa truyền đến từng trận gầm rú, nàng nghe được, đó chính là tiếng hoan hô tiếng gào của các binh sĩ thuộc Thủy tộc của mình, cảm giác thắng lợi nảy lên trong đầu, làm trong lòng nàng sinh ra một chút vui sướng. Nhưng nàng cũng không có bởi vậy mà hưng phấn, nàng lo lắng, lo lắng cho an nguy của Trần Nhược Tư. Nàng động thân, tăng nhanh tốc độ, hướng về phía tử y nữ tử trong không trung bay đi.

Tử y nữ tử chính là cô cô của nàng Diêm Hương Nhi. Diêm Hương Nhi lúc này cùng phụ thân Long Vương gia đang so đấu năng lượng với Yêu Long Thú, từ giữa hai tay của Diêm Hương Nhi phóng ra quang mang

năng lượng màu xanh kéo dài đến Yêu Long Thú, đồng thời bên tay trái cách đó không xa, trong cơ thể Yêu Long Thú phát ra quang mang màu đỏ chống đỡ lại. Ở một hướng khác

Long Vương gia trên hai tay phát ra quang mang màu lam, hình thành cột sáng thô to trực tiếp kéo dài tới trên quang mang màu đỏ bên ngoài Yêu Long Thú.

Quang mang màu đỏ bên ngoài Yêu Long Thú khu vực bao trùm chậm rãi thu nhỏ lại, mà Yêu Long Thú thoát nhìn có chút chống đỡ không nổi, thân thể đã có chút hơi run rẩy, khu vực quang mang màu đỏ bên ngoài thân hắn, thoát nhìn, dường như cũng lay động.

Bỗng nhiên, hắn nổi giận gầm lên một tiếng, quang mang màu đỏ chợt trương lên, giống như cơn sóng màu đỏ nhanh chóng hướng về bốn phía lan rộng ra.

Long Vương gia thấy thế, a to một tiếng: “Nhanh chóng lui lại, không cần cùng hắn ngạnh kháng”. Diêm Hương Nhi nghe được phụ thân kêu to, đã biết nguy cơ tình hình trước mắt, vội thu hồi năng lượng, lắc mình ôm lấy Tử Điệp, nhanh chóng lui về phía sau.

Long Vương gia cũng không có lui bước, hắn di chuyển tới bên cạnh Ngọc Lan, một tay đem Ngọc Lan đẩy ra xa hơn mười trượng, hô to: “Đi mau!” Nói xong, hai tay vũ động, phân tử năng lượng màu lam trong không trung, rất nhanh hướng về trên người hắn tụ tập lại, trên người hắn quang mang màu lam càng ngày càng cường thịnh, cực kỳ chói mắt, nhưng cũng không có khuếch tán.

Bỗng nhiên, hắn nhích người, thân hình như tia chớp, hướng về quang mang màu đỏ đang đến gần phóng qua.

Diêm Hương Nhi nhìn thấy những việc này, trong lòng cảm giác không ổn, nàng biết phụ thân có thể là nghĩ muốn lấy lực lượng của mình, cùng Yêu Long Thú đồng quy vu tận, lòng của nàng như chìm vào đáy cốc lạnh như băng, thương tâm nhất thời nảy lên trong lòng, nước mắt trào ra vành mắt, nước mắt từng giọt rơi xuống. Từng giọt nước mắt phản chiếu hồng sắc và lam sắc quang mang cường liệt trong không trung, dường như nó cũng có năng lượng, nhẹ nhàng rơi xuống, ở trong không trung xuất hiện từng giọt từng giọt màu bạc huyền lệ rơi xuống.

Diêm Hương Nhi lòng đau đớn như đao cắt, bỗng nhiên, trên đầu nàng bạch quang chợt lóe, một đầu tóc đen nhánh phát sáng nháy mắt biến thành một đầu bạc trắng, theo gió vũ động, phát phơ bay.

Tử Điệp nhìn thấy tóc của cô cô đột nhiên biến thành chỉ bạc, trong lòng ngỡ ngàng, ngây ngẩn cả người, quên nhìn tình cảnh bi thảm sắp phát sinh phương xa, ánh mắt tập trung tại biến cố bất thành linh bên người.

Quang mang màu lam bảo vệ thân thể của Long Vương gia đến gần khu vực của quang mang màu đỏ, quang mang màu đỏ dường như sợ hãi, tránh ra, làm xuất hiện một vết sâu, dần dần vết sâu biến thành hố sâu, quang cầu màu lam không chút do dự, hướng hố lõm sáp lại gần.

Ngọc Lan ở phương xa, thấy quang mang màu lam ngưng tụ thành hình cầu, nháy mắt vọt vào khu vực của quang mang màu đỏ, xem ra dường như giữa quang mang màu đỏ xuất hiện một đường lam ngân màu lam, phần đuôi của quang ngân màu lam chậm rãi thu nhỏ lại, cho đến khi biến mất.

Khối cầu màu lam tốc độ di chuyển rất nhanh, cũng không bởi vì ở trong khu vực của quang mang màu đỏ mà chậm lại, tốc độ ngược lại càng lúc càng nhanh. Quang mang màu lam rất nhanh tiếp cận vùng trung tâm của quang mang màu đỏ, bên ngoài của quang mang màu đỏ lóe lên một cái, nháy mắt biến mất, chỉ còn lại một đoàn quang mang đỏ như máu ở giữa vẫn như cũ sáng ngời.

“Ầm” một thanh âm vang lên, nhất thời, hồng quang, lam quang bắn ra bốn phía, từng đợt từng đợt quang tia qua lại dây dưa tranh đấu, dần dần dung hợp, biến thành màu xanh nhàn nhạt.

Cũng không biết qua bao lâu, quang mang tan hết, mọi thứ cuối cùng cũng yên lặng, toàn bộ mọi thứ đều biến mất, quang mang màu đỏ và quang mang màu lam bao quanh một đôi phụ tử này cũng đã biến mất, thân thể của bọn họ hai người, cũng biến thành hai loại quang mang biến mất không thấy.

Diêm Hương Nhi quỳ gối trên đám mây giữa không trung, nhìn vị trí phụ thân và đệ đệ biến mất, lặng lẽ rơi lệ. Tử Điệp và Ngọc Lan cùng quỳ gối bên cạnh nàng, ngây ngốc nhìn phương xa, nước mắt như trân châu

đoạn tuyến rơi xuống.Nước mắt của ba người các nàng, trong không trung hóa thành hơi nước rơi xuống những thú nhân trên mặt đất,trên thi thể các Thủy tộc binh sĩ, thi thể bọn họ theo nước mắt xâm nhập, nháy mắt phong hóa phiêu tán, linh hồn bọn họ, nhẹ nhàng rời khỏi thân thể mình, nhìn trên không trung ba nữ tử đang khóc, dường như cũng bị cảm động, giống như nước mắt của các nàng cũng đem oán hận trong lòng bọn họ hóa giải đi, bọn họ hướng ba người trên không, cúi người vãi chào thật sâu, nhẹ nhàng bay đi.

Một thanh âm rần rởi mà mạnh mẽ truyền vào tai của ba người Diễm Hương Nhi: “Các người đừng khóc, cũng không nên vì ta mà thương tâm, ta trước khi chết có thể kéo nghịch tử kia trở về, coi như là đáng giá.Hắn trước khi chết, rốt cuộc tỉnh ngộ, cũng ý thức sai lầm trước kia của mình. Hắn theo ta một đường, trước khi qua thế giới kia, lại tiếp tục duyên phận tử. Chúng ta chết đi, cũng không chứng tỏ như vậy biến mất, mà là đến một thế giới khác hưởng thụ niềm vui thú.Tạm biệt, các người phải bảo trọng cho tốt, ngàn vạn lần không thể làm việc gì ngu ngốc, ngoại tôn kia của ta còn chờ các người đi cứu!” Càng về sau thanh âm nghe càng ngày càng xa, dần dần biến mất.Diễm Hương Nhi nghe ra đây là thanh âm của phụ thân, nghe xong những lời của phụ thân, nàng lau nước mắt, tâm tình dường như tốt hơn nhiều, cũng hiểu được ý tứ của phụ thân, khẽ thở dài đứng dậy, cũng đem Tử Diệp và Ngọc Lan bên cạnh kéo lên, hướng các nàng an ủi vài câu, mang theo các nàng, hướng về hải vực phía nam bay đi.

239. Trở Lại Thôn Nhỏ.

Tại vị trí khá xa bên Lệ hồ, các đệ tử của Thanh Tâm đạo quán dưới sự hướng dẫn của Mộ Dung Thiên, rời xa khu vực khí tức thổ tinh kia bao phủ, những tên đệ tử còn lại bởi vậy mới thoát khỏi vận mệnh vô duyên vô cớ biến mất. Ngay sau khi các đạo sĩ của Thanh Tâm đạo quán phát hiện cổ khí tức thổ tinh, trước sau thời gian không đến một ngày, đã có hơn mười người vô duyên vô cớ biến mất, điều này làm cho Mộ Dung Thiên cảm thấy lo lắng, sắc mặt càng ngày càng khó coi. Bọn họ một đường thối lui đến vị trí của thôn Nguyên Hoa Đình, nơi này không có loại khí tức thổ tinh quái dị đó, họ mới dừng lại. Cổ khí tức thổ tinh này có điều quái dị, nhưng nó cũng không thể bởi vì gió thổi mà phiêu tán, bằng không chỉ sợ không qua bao lâu toàn bộ Trung thổ đã bị khí tức thổ tinh quái dị này bao phủ rồi. Cổ khí tức thổ tinh quái dị này làm cho người ta cảm giác dường như lấy Kỳ Phong sơn làm trung tâm, tự động chậm rãi tăng trưởng mở rộng.

Người trong Hoa Đình thôn, từ lần trước bị Thanh Mâu sử dụng pháp thuật bắt ép rời khỏi thôn, giúp hắn tung lờn đồn lúc sau không còn có người trở về. Bởi vì lâu không có người, hơn nữa mưa gió tự nhiên xâm nhập, khiến cho trong thôn thoát nhìn có vẻ thê lương. Mộ Dung Thiên cùng các đệ tử đi vào thôn, trước tiên tạm thời ở trong thôn nghỉ chân một chút, sau đó sẽ tính bước tiếp theo. Nam Phong Tước vào thôn trước, rất nhanh ở trong thôn kiểm tra một lần, không có phát hiện một người, về tới gian phòng Mộ Dung Thiên nghỉ tạm, hướng Mộ Dung Thiên hành lễ, sau đó nói: “Sư phụ, con vừa rời ở trong thôn tìm kiếm, trong lòng có cảm giác là lạ, dường như có âm hồn quần quýt lấy con, bọn họ tựa hồ hướng con kể ra oan khuất của bọn họ. Chúng ta có thể giúp các thôn dân vô tội chết đi của thôn này đăng tràng cúng bái hành lễ, làm cho linh hồn bọn họ được an bình an ủi ?”.

Mộ Dung Thiên thở dài, nhìn thoáng qua mọi nơi, tâm tình rất là phức tạp, trầm mặc rồi lại khoát tay áo, gật gật đầu, nói: “Được rồi, sự tình này giao cho người đi làm, ta cũng cảm giác được nơi này có chút quái dị, có lẽ thật là các oan hồn của thôn dân tác quái”. Nam Phong Tước ứng thanh, đi ra cửa. Mộ Dung Thiên một mình ở trong phòng lẳng lặng nghĩ lại thỉnh thoảng phát ra thanh âm than thở, hắn đi đến bên cửa sổ, nhìn các đệ tử cùng nhau tập hợp lại niệm tụng chú ngữ yên nghỉ linh hồn, trong lòng thầm nghĩ: “Thế gian này bình dân vô tội như thế không biết có bao nhiêu, chúng ta hôm nay có thể gặp phải, giúp đỡ một chút làm cho bọn họ có thể được an bình, nhưng còn những người chúng ta không gặp được thì sao,bọn họ phải làm sao bây giờ, chỉ sợ bọn họ ở dưới suối vàng cũng không có an bình. Tham lam, đây có lẽ đều là cái họa của tham lam, nếu trong cuộc sống nhân loại, ít một chút tư tâm, nhiều một chút tình yêu, trong cuộc sống không phải sẽ tốt đẹp hơn sao?”. Nghĩ vậy lại thở dài, lâm vào trầm tư. Cũng không biết qua bao lâu, chú ngữ yên nghỉ linh hồn tụng xong, bầu trời của thôn lúc trước hắc khí lượn lờ, tựa hồ ít

đi, không trung thoát nhìn cũng sáng hơn. Ánh mặt trời chiếu xuống làm cho thôn thoát nhìn có thêm một chút sinh khí. Gió nhẹ nhẹ thổi, lá cây đung đưa, ánh mặt trời chiếu những tia xanh lục trên mặt lá, chúng như trút bỏ hết mọi oán khí chất chứa trong lòng, khiến cho không khí trở nên trong lành, làm cho người ta cảm giác được một chút tươi mát. Một xám một bạch, hai đạo quang ảnh, xoẹt qua trời cao, nhanh chóng hướng phía thôn nhỏ nhẹ nhàng hạ xuống. Các đệ tử của Thanh Tâm đạo quán nhanh chóng làm ra động tác phòng ngự. Bọn họ hiện tại giống như chim sợ cành cong, chỉ cần thoáng có điểm dị động không tầm thường đều làm cho bọn họ cảm thấy kinh hoảng. Loại không khí khẩn trương kinh hoảng này rất nhanh biến mất, bởi vì bọn họ nhìn thấy người tới cũng không phải là địch nhân, mà là đồng bọn của bọn họ Lạc Lan Điền và một nữ tử áo trắng. Nữ tử áo trắng này là Lâm Hân Ngọc, lúc trước khi rời đi Lạc Lan Điền cũng không giới thiệu nàng với các sư huynh đệ, cho nên bọn họ cũng không biết tên của Lâm Hân Ngọc.

Lạc Lan Điền hướng các sư huynh đệ giới thiệu một chút, làm đại sư huynh Nam Phong Tước của Lạc Lan Điền và Xích Vũ Đông khi nghe đến tên Lâm Hân Ngọc này, bọn họ bỗng nhiên nhớ ra nguyên lai trước kia có gặp qua. Nam Phong Tước cười nhìn Lâm Hân Ngọc nói: “Lâm cô nương, hiện tại thoát nhìn so với trước kia xinh đẹp hơn, có lẽ là vì vậy, chúng ta nhất thời không có nhìn ra cô tới, mong cô không lấy làm phiền lòng. A, đúng rồi, chuyện cứu người tiến hành ra sao rồi, những người khác đâu? Còn hai vị khác nữa như thế nào lại không cùng nhau trở về?”

“Sư huynh không cần lo lắng, cứu người thực thuận lợi, nhưng ...” Lạc Lan Điền tạm dừng lại, khê thở dài, nói: “Đệ ấy hiện tại vẫn hôn mê, dường như là bởi vì trong cơ thể có cỗ năng lượng quái dị, tràn ngập toàn bộ cơ thể đệ ấy, cũng may thể chất của đệ ấy rất tốt, bằng không đã sớm nổ tan xác mà chết. Chúng ta không biết xử lý thế nào, trải qua thương lượng, cuối cùng quyết định do Linh Cơ và tiểu Y Nỉ thú mang Trần Nhược Tư đi tìm viên cổ tiên thú lão Y Nỉ thú giúp đỡ, xem có thể giải cứu đệ ấy không. Lại lo lắng các huynh bị phần tử bại hoại của Trung thổ và người Minh tộc tập kích, cho nên chạy về”.

Nam Phong Tước cười to, nói: “Chúng ta bên này tạm thời không phát sinh chuyện gì, mang người đi gặp sư phụ đi”.

Lạc Lan Điền dường như nhìn ra Nam Phong Tước có tâm sự, hần muốn hỏi, nhưng ko mở miệng hỏi, cũng tùy ý nói: “Cám ơn sư huynh, sư phụ người có khỏe không”.

Nam Phong Tước nói: “Sư phụ gần đây luôn than thở, nguyên nhân có lẽ bởi vì đạo quán bị hủy. Đệ gặp được sư phụ, hỏi ít hơn về chuyện đạo quán, tránh cho người lại nghĩ đến chút sự tình làm người không thoải mái”.

Lạc Lan Điền khê thở dài, nói: “Cám ơn sư huynh nhắc nhở, đệ sẽ chú ý. Đúng rồi, nhị sư huynh đâu, như thế nào không nhìn thấy huynh ấy nhỉ?”

Nam Phong Tước cười nói: “Hắn mang theo vài huynh đệ đạo quán đuổi theo tìm kiếm nơi hạ lạc của Tu Thần Phổ. Ôi, đều do ta vô dụng, sư phụ vốn muốn ta lấy Tu Thần Phổ đi đổi lấy giải dược, thật không ngờ giải dược không có đổi được trở về, ngược lại đem Tu Thần Phổ đánh mất. Sự tình nói ra cũng rất là kỳ lạ quái dị, ta luôn mang Tu Thần Phổ trên người, cho tới bây giờ còn chưa có lấy ra, chính là ngay cả ngủ, đều đặt trong quần áo. Mà sau khi ta tới Ngọc Lam Linh gặp được quái y kia, khi đưa tay vào trong quần áo lấy Tu Thần Phổ, lại phát hiện Tu Thần Phổ biến mất. Cũng may quái y kia không nổi giận với ta, bằng không, ta chỉ sợ ngay cả tính mạng đều không còn. Sau ta cảm thấy không còn mặt mũi trở về gặp sư phụ, ý nghĩ muốn tự sát, nhị sư đệ đã ngăn cản ta, cũng để ta trở về trước gặp sư phụ báo lại, mà chính hắn lại mang theo vài huynh đệ đạo quán đi ra ngoài tìm kiếm nơi hạ lạc của Tu Thần Phổ”.

Lạc Lan Điền đi tới, khoát tay lên trên vai Nam Phong Tước, vỗ nhẹ nhẹ, nói: “Việc này cũng không thể toàn bộ trách sư huynh, không cần khổ sở, chuyện đã qua, cứ cho nó qua đi, đệ hiện tại tuy rằng không biết phát sinh chuyện gì, nhưng đệ tin tưởng huynh đã làm hết sức. Làm việc hết sức là tốt rồi, chẳng nhẽ huynh không cho là như vậy sao?”

“Đúng vậy, trôi qua thì trôi qua rồi, đi thôi, đi gặp sư phụ”. Nam Phong Tước khê cười, nói.

Đi tới nhà dân nơi Mộ Dung Thiên nghỉ tạm, Lạc Lan Điền hướng Mộ Dung Thiên nói: “Sư phụ người khỏe không, con đã trở về, chuyện đã xảy ra ở thôn này con biết rất rõ ràng, lúc phát sinh thảm kịch, con và tiểu sư đệ đang ở trong thôn này,....” Tiếp đó, đem chuyện ngày đó hắn và Trần Nhược Tư cùng xuống núi đi đến cái thôn này, gặp Thanh Mâu đã làm những chuyện gì ở trong thôn, chân chân thật thật kể ra một lượt.

Mộ Dung Thiên sắc mặt đột biến, có vẻ đặc biệt khó coi, lão trầm mặc, lại nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đám Minh Yêu này thật sự là quá tà ác rồi, chuyện ác bậc này, bọn họ cũng làm ra. Ôi, đáng tiếc ta không có nhiều năng lực, bằng không, ta nhất định phải đem Minh Yêu hoàn toàn thanh trừ, cho loài người một thế giới thanh tịnh”. Nói xong, tay niết thành ghế, bỗng nhiên vang lên thanh âm “Răng rắc”, mọi người nhìn thấy, thành ghế trong tay Mộ Dung Thiên đã bị niết vỡ nát. Mộ Dung Thiên dứt lời chưa được bao lâu, nghe thấy ở địa phương rất xa truyền đến thanh âm, nhưng mọi người nghe ra lại giống như thì thầm: “Ha ha ha, chỉ bằng vào ngươi cũng xứng đối kháng cùng Ác Minh tộc, thật là không biết tự lượng sức mình, cho dù là người của thần giới hôm nay đến trợ giúp cũng trốn không thoát kết cục tử vong”.

Mọi người trong nhà biết sự tình không ổn, nhất thời sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, ngốc lạng một lát, đều hướng ngoài phòng chạy ra.

240. Yêu Linh Đột Chí.

Các đạo sĩ của Thanh Tâm đạo quán, có thể là bởi vì đã trải qua sự kiện kinh khủng vài lần, trở nên nhất gan hơn, lúc này thấy loại tình hình này, có phần bởi vì kinh hoảng quá độ, sợ tới mức té xỉu. Hiện tại đệ tử có thể đứng, cũng không còn lại mấy người. Trừ bốn người Nam Phong Tước, Mộ Dung Thiên, Lạc Lan Điền, Lâm Hân Ngọc sắc mặt không có thay đổi ra, mặt khác các đệ tử đang đứng sắc mặt thoát nhìn khó coi như người chết, thân thể run rẩy, nhưng bọn hắn vẫn là mạnh mẽ can đảm, gắt gao nắm lấy thanh kiếm trong tay.

Bỗng nhiên, luồng yêu phong tan hết, lá cây và cát bụi bay lên chậm rãi rơi xuống, bầu trời trở lại bình thường, dường như chưa từng có chuyện xảy ra. Mộ Dung Thiên nhìn bầu trời, không ngừng lắc đầu, lẩm bẩm nói: “Hết rồi, kiếp nạn của nhân loại cách không còn bao xa nữa rồi, có lẽ, qua không bao lâu nữa, nhân loại thực có thể từ nay về sau biến mất, mà kẻ cướp lấy chính là đám Minh Yêu không có nhân tính kia.

Thần tiên, thân tiên có ích lợi gì, chỉ biết cuộc sống an nhàn của bọn họ, nhưng nhân loại một khi diệt vong, ngày chết của đám thần tiên bọn họ cũng không bao xa” Lặng lặng nhìn bầu trời, trầm mặc một lát, bỗng nhiên ha ha cười phá lên, trong tiếng cười tựa hồ có chứa chút thâm lương và bi ai, làm cho người ta nghe thấy giống như là đang khóc.

Đây là cười sao, đây chẳng lẽ là cười sao? Vô số người nghe được tiếng cười không khỏi ở trong lòng đặt câu hỏi như vậy.

Tiếng cười ngừng lại, Mộ Dung Thiên không cười nữa, cũng không nói gì, khi đám đệ tử nhìn thấy khuôn mặt của lão, nhìn thấy trên mặt của lão có dấu vết của vài đường nước mắt chảy qua. Không khí ngưng kết, tử khí trầm lắng một mảnh, yên tĩnh, yên tĩnh buông xuống, không ai nói nữa, chỉ biết tâm sự của mình, tựa hồ cảm giác được hình như ngày tận thế sắp sửa buông xuống.

“Ha ha ha” không trung truyền đến thanh âm tiếng cười tựa hồ như ở bên tai, tiếng cười còn chưa dứt, lời nói cũng truyền vào tai của bọn họ, thanh âm nghe được khiến cho người ta kinh hãi đảm chiến, không rét mà run: “Không tồi, đây vẫn là bang có cốt khí của nhân loại, nếu các ngươi nguyện ý thuận phục, nguyện ý không oán không hối hận nguyện trung thành với Minh Vương của chúng ta, các ngươi cũng không tức khắc đi tìm chết, hơn nữa còn có thể là chính mình, nếu không thuận phục, như vậy chúng ta cũng chỉ có dùng phương pháp nguyên thủy, đem bọn ngươi giết chết, bắt đi linh hồn các ngươi, bức bách các ngươi thuận phục, cho các ngươi một phút thời gian suy nghĩ”.

Mộ Dung Thiên ngửa đầu lớn tiếng nói: “Không cần lãng phí thời gian, đến đây đi, không ai lại thuận phục một đám yêu nghiệt các ngươi cả, có bản lĩnh thì hiện thân đi, chết cũng không có gì đáng sợ, tin tưởng ông trời sẽ không để cho đám yêu nghiệt cuồng vọng các ngươi được như ý”.

Thanh âm trong không trung truyền đến: “Ông trời là cái gì, ta cho tới bây giờ đều chưa từng nghe qua từ này, ta hiện tại chỉ biết là, chúng ta là chi phối giả nắm giữ vận mệnh của nhân loại các ngươi, muốn các

người sống được sống, muốn các người chết phải chết, người nhận mệnh đi, vẫn là suy nghĩ một chút cho tốt, ta nói rồi, một phút đồng hồ, không cần gấp, một phút đồng hồ không lâu đâu. Người không sợ chết, cũng không đại biểu cho tất cả các đệ tử của người không sợ chết. Ha ha ha” Vừa dứt lời tiếng cười dần dần to hơn, cũng cảm giác được cách thôn nhỏ càng ngày càng gần, nhưng cảnh tượng bầu trời, vẫn như cũ không một chút biến hóa.

Tiếng cười này, nghe làm cho người ta cảm thấy sợ hãi, khiến người ta cảm thấy hít thở không thông, tựa hồ thanh âm của tử thần hướng về bọn họ triệu hoán. Thần kỳ chính là, không có một đệ tử nào của Thanh Tâm đạo quán nói lời thuận phục, tuy rằng trong lòng cảm thấy sợ hãi, nhưng vẫn lẳng lặng đứng ở đó, trong mắt bắn ra quang mang kiên định, tựa hồ phải đứng đến phút cuối cùng, nghênh đón tử thần phủ xuống, sau đó quyết đấu một trận cùng tử thần.

Một phút đồng hồ rất nhanh trôi qua, không trung vẫn như cũ không có biến hóa, các đệ tử của đạo quán hoan hô lên, tựa hồ như cười nhạo yêu nghiệt nhất gan, không dám hiện thân ra.

Tiếng hoan hô vừa vang lên, bỗng nhiên bọn họ cảm giác mặt đất chấn động, tiếng “Ừ ừ” vang lên không ngừng truyền đến tai bọn họ. Tiếng hoan hô biến thành tiếng kêu sợ hãi, nhưng bọn họ cũng không biết vì cái gì mà kêu lên sợ hãi, có lẽ chẳng qua là cảm thấy lo sợ.

Mặt đất chấn động dữ dội, khói đen lượn lờ từ lòng đất xông ra, khói đen đem các đạo sĩ của Thanh Tâm đạo quán vây quanh ở giữa thôn. Mặt đất rung động dữ dội mức độ càng ngày càng mạnh, cơ hồ muốn làm cho mọi người ngã lộn trên đất. Nhiều người bước chân lão đảo, thoát nhìn giống như say rượu, trọng tâm không ổn định lắc lư thân mình.

Mặt đất bị mấy vết nứt sâu ngang dọc giao nhau nhanh chóng mở ra, mười mấy tên đệ tử còn không hiểu chuyện gì, đã rơi xuống hào sâu không thấy đâu. Khi bọn họ rơi xuống ngay cả một chút âm thanh đều không có lưu lại. Hơn mười đệ tử đạo hạnh cao thâm, nhún người bay lên, phiêu phù ở trong không trung, mới tránh khỏi vận hạn phủ xuống, sắc mặt bọn họ tái nhợt, nhưng trong mắt bắn ra cũng là quang mang phần nộ.

Bốn người Mộ Dung Thiên, Lâm Hân Ngọc, Lạc Lan Điền, Nam Phong Tước không hề động, bọn họ cũng không rơi xuống hào sâu, mà là huyền phù trên mặt hào sâu, bốn cặp mắt lẳng lặng nhìn chăm chú vào khói đen lượn lờ bốn phía.

Mặt đất ngừng chấn động, hào sâu nháy mắt biến mất không thấy, mà những người rơi vào hào sâu kia cũng biến mất theo, bị chôn vùi vĩnh viễn trong lòng đất. Bên ngoài khoảng một trượng vài tia khói lượn lờ chậm rãi biến hình, biến thành một đám yêu linh hình dáng con người màu đen.

Vừa nhìn qua, phát hiện yêu linh này số lượng không ít, vượt qua số lượng đệ tử còn lại của Thanh Tâm đạo quán. Một tên Yêu Linh nhìn qua thân thể càng đen, khói đen bao quanh thân thể nó đầy đặc di động về phía trước khoảng một thước, mở miệng nói: “Các người thật muốn phản kháng đến cùng sao?”

“Nói nhảm!” Mộ Dung Thiên nổi giận gầm lên một tiếng, theo tay vung lên, một đạo bạch quang hướng về phía yêu linh nói chuyện kia công kích qua.

Yêu linh nở nụ cười quỷ dị: “Chỉ bằng điều này, có thể tổn thương ta sao”. Vừa dứt lời, thân thể di động, hắc khí quay chung quanh bên ngoài cơ thể tựa hồ nhận được mệnh lệnh, phân ra một lũ hướng về đạo bạch quang của Mộ Dung Thiên chặn lại.

Mộ Dung Thiên cực kỳ kinh ngạc hoảng sợ, đồng thời trong lòng cũng hiểu được năng lực của mình ở trong mắt của Yêu linh, là nhỏ bé như thế nào và không chịu nổi một kích, tinh thần cơ hồ sắp hỏng đến nơi.

Lạc Lan Điền ở trong Minh tộc một đoạn thời gian dài, đối với yêu linh cũng có hiểu biết, cũng biết năng lực của bọn chúng, hẳn không cảm thấy kinh ngạc, chỉ là trong lòng cảm thấy kỳ quái: “Yêu linh này tựa hồ so với thời điểm ta rời đi năng lực lại mạnh lên không ít, nếu còn tăng trưởng thêm, liền ngay cả một quỷ nô bình thường, chúng ta đều không thể ứng phó rồi, năng lực Oan hồn nô khí kia thật đúng là cường hãn, thể nhưng có thể làm cho toàn bộ thực lực của Minh tộc đồng thời tăng lên, hơn nữa tăng lên với tốc độ nhanh như thế, nếu Oan hồn nô khí kia tự mình tìm đến, trong nhân loại có người nào đủ năng lực chống đỡ hắc đày, hay là ông trời thật sự muốn nhân loại diệt vong, khiến cho Minh yêu không chế toàn bộ thể gian?”

“Ầm” một thanh âm vang lên, đem Lạc Lan Điền kéo về thực tại, hắc hướng yêu linh kia nói: “Đừng tưởng rằng năng lực của người mạnh mẽ, để cho người thấy một chút lực lượng phần nộ của nhân loại chúng ta”. Nói xong, tay trái ở bên hông lấy ra vài trường linh phù, thuận tay ném ra, tay phải vừa lật cổ tay, một thanh kiếm quang do kim quang ngưng tụ mà thành xuất hiện trong tay hắc.

Hắc cầm kiếm quang ở trong tay khua tay vài cái, linh phù dường như thu được mệnh lệnh, phân tán bốn phía mà đi, theo sự tản mát mãnh liệt của quang mang kim sắc đem số đệ tử còn lại của Tinh Tâm đạo quán bao bọc ở bên trong.

Theo miệng hắc niệm động chú ngữ, quang mang kim sắc càng ngày càng cường thịnh, bao trùm khu vực càng ngày càng lớn. Đám yêu linh này dường như thực sự sợ quang mang kim sắc đó, đều lui về phía sau, nhưng bọn họ cũng không bởi vì vậy mà bỏ chạy, chẳng qua là đem phạm vi bao vây mở rộng ra một chút.

Yêu linh lúc trước cùng Mộ Dung Thiên đánh một chiêu, lui về phía sau mấy bước, khinh miệt nở nụ cười, nói: “Không nghĩ đến trong nhân loại các người lại có người lợi hại như thế, tính ra ta đã xem nhẹ thực lực của nhân loại các người rồi, chỉ có điều, người cho rằng chỉ bằng thực lực của mình người, có thể chống lại đám người chúng ta sao? Buồn cười, buồn cười chết mất!”

Vừa dứt lời, nó phát phát tay, lũ yêu linh đều huy vũ song thủ, nhất thời, từng trận hắc khí từ bên trong cơ thể bọn chúng phun ra, dần dần cùng hắc khí của đồng bọn dung hợp, hợp thành một thể đem khu vực quang mang kim sắc vây khốn ở bên trong.

241. Thần Tiên Kinh Hải.

Người của Thanh Tâm đạo quán dưới sự bảo hộ của kim quang, cũng không cảm giác được sự lợi hại của hắc khí bên ngoài, nhưng bọn họ rõ ràng cảm giác được khu vực ánh sáng kim sắc đang giảm bớt, lại có cảm giác từng trận áp bức hướng về thân thể của mình.

Lạc Lan Điền tay phải nắm chặt kiếm quang chậm rãi vũ động, giống như đem ánh sáng kim sắc hướng khuếch tán ra phía ngoài, tay trái đặt trước ngực, miệng hé ra hợp lại niệm chú ngữ, một đoàn thần chú quang mang kim sắc lóng lánh, từ trong miệng bay ra, hướng về những tấm linh phù đang trôi nổi trong không trung bay đi. Trên trán Lạc Lan Điền, không biết từ khi nào đã toát ra giọt mồ hôi. Giọt mồ hôi dưới sự chiếu rọi của kim quang, có vẻ đặc biệt rõ ràng. Làm cho người ta cảm giác được, dường như trên trán hắc cũng tản mát ra ánh sáng màu vàng.

Hắc khí bên ngoài càng lúc càng đậm, hắc khí tạo thành vòng vây càng ngày càng nhỏ, khoảng cách từ hắc khí đến trung tâm cũng càng ngày càng gần, thân thể của nhóm yêu linh cũng theo hắc khí hướng trung tâm tiến tới, hướng về phía trung tâm áp sát.

Bỗng nhiên, Lạc Lan Điền ngừng niệm chú ngữ, một dòng máu tươi chảy ra nơi khóe miệng, hắc cổ nén trụ đau đớn trong lòng, lại muốn mở miệng, thật không ngờ khi hắc vừa mở miệng nháy mắt một ngụm máu tươi từ trong miệng phun ra, quang mang kim sắc trước mắt trong nháy mắt bị một mảnh huyết vụ bao phủ. Hắc chậm rãi mất đi ý thức, trong đầu trống rỗng, kiếm quang trong tay biến mất không thấy, những tấm linh phù trôi nổi trong không trung mất đi lực lượng chống đỡ, kim quang chậm rãi biến mất, rất nhanh bị hắc khí vây quanh cắn nuốt.

Mọi người cảm thấy tuyệt vọng, lại cảm giác được tử thần sắp đến, tâm thần chìm sâu trong đáy cốc. Từng trận hàn khí sát nhân xâm nhập bên ngoài thân thể vài tên đệ tử, bọn họ cũng không làm ra động tác phản kháng gì, liền mất đi ý thức vứt bỏ tính mạng. Hắc khí vẫn còn lan tràn, đám đệ tử từng người từng người mất đi sinh mệnh, Mộ Dung Thiên trong lòng rướm máu, lão muốn hét lên, nhưng yết hầu của lão không hét thành tiếng, thanh âm la hét của lão bị thay thế bởi từng trận khóc lóc nghẹn ngào thương tâm. Từng là một người rất kiên cường, tới tình huống hiện tại như vậy chỉ có thể nhìn đệ tử của mình từng người chết đi mà thương tâm rơi lệ.

Thân thể Lạc Lan Điền chậm rãi mất đi cảm giác, hai chân đã muốn không còn khí lực chống đỡ sức nặng của thân thể, chậm rãi ngã xuống. Biến cố bất ngờ khiến cho Lâm Hân Ngọc nháy mắt rơi vào vực sâu thống khổ, ngốc lạng một hồi, rất nhanh di động qua, đưa hân ôm chặt vào trong ngực, nước mắt tuôn rơi, nàng tuy rằng rơi lệ, nhưng nàng không khóc thành tiếng, có lẽ bởi vì nàng quá thương tâm căn bản không thể phát ra thanh âm.

Lại có mấy người đệ tử nữa ngã xuống, hết thấy mọi việc diễn ra quá nhanh, quá nhanh khiến cho bọn họ tự rối loạn trận tuyến, cũng quên phản kháng. Đúng lúc này, xuất hiện kỳ tích, trên bầu trời bỗng nhiên xuất hiện vô số ánh sáng lấp lánh chiếu xạ xuống dưới, đem đám đệ tử còn sót lại và Mộ Dung Thiên bọn họ bao phủ ở bên trong.

Hắc khí trong ánh sáng đó nháy mắt tan hết, hắc khí bên ngoài dường như đã bị sợ hãi, bắt đầu vận vẹo dao động, rất nhanh tan đi, hiện ra bộ mặt thật của yêu linh. Yêu linh kia nhìn như đầu linh ngẩng đầu nhìn thoáng qua không trung, lạnh giọng nói: “Đám gia hỏa không biết sống chết các ngươi lại can đảm dám ngăn cản việc của chúng ta, các huynh đệ, lên cho ta, giết mấy tên cầu đồ không biết chết sống trên không trung kia”. Vừa nói thân thể hân đồng thời hóa thành một lũ hắc quang hướng không trung bay đi. Lời nói của hân vừa dứt, mấy đạo hắc quang đều bay lên bắn về phía không trung.

Mấy trượng trên không trung, trôi nổi hơn mười bạch phát lão giả một thân áo xám, mỗi người mắt đều lộ xuất thần quang, mặt mày hồng hào, ánh sáng bức nhân, dưới chân là đám mây ngũ sắc hoặc thất sắc, ánh sáng bay múa, đem nhóm lão giả che kín ở bên trong.

Những lão giả này hiển nhiên không có để mấy tên đang bay đến trước mặt vào trong mắt, bọn họ một bộ dáng an tĩnh, lẳng lặng đứng ở nơi đó, dường như là đang chờ đợi mấy tên gia hỏa kia tới nơi.

Sau một lát, mấy đạo hắc quang hóa thành hàng nghìn hàng vạn ánh đao đen, hướng về hơn mười lão giả trên không trung điên cuồng bổ tới. Mười lão giả thân mình khẽ động, trên thân thể mỗi người phát ra quang mang năm màu hoặc bảy màu, nháy mắt hình thành vòng sáng, lấy mười người họ làm trung tâm vây vào trong đó.

Hắc khí quang nhận bổ chém trên vòng ánh sáng bảo hộ, phát ra vô số tiếng “Keng keng”. Vòng ánh sáng bảo vệ tựa hồ không chịu nổi chấn động nhẹ nhẹ.

Trong vòng ánh sáng mười lão giả sắc mặt đại biến, rõ ràng biết có chút không đúng nhưng chuyện thế này cũng không có phương pháp, chỉ có thể cùng người vây khốn bọn họ liều mạng. Mười lão giả đồng thời gạt đầu, trong miệng mặc niệm chú ngữ, đạo đạo ánh sáng từ trên người tản mát ra, đồng thời những vòng sáng bên ngoài hợp lại với nhau. Không đến một hồi, bên ngoài của quang tráo thoát nhìn giống như một quả cầu bằng lông lánh ánh sáng, hắc khí quang nhận va chạm trên quang tráo, phát ra thanh âm a “Leng keng”.

Yêu linh thấy chính mình đồng thời phát ra hắc khí quang nhận cũng không đột phá được hà quang quang tráo kia, cũng nhanh chóng tiến hành tổ hợp, ba người hợp thành một nhất thời khiến cho lực công kích tăng lên mấy lần, phải biết rằng, loại lực lượng tổ hợp này, cũng không phải đơn giản là một cộng một bằng hai.

Trong quang tráo một lão giả thấy thế, trong lòng giật mình, hô lên: “Điều này sao có thể, bọn người kia lại có thể tổ hợp đạt tới trình độ như thế, loại kỹ năng lực lượng tổ hợp này trước đây chỉ có Minh Vương và trưởng lão Minh tộc mới có thể làm được, hiện tại yêu linh bình thường này lại có thể tổ hợp được. Thời gian này, Minh tộc rốt cuộc phát sinh chuyện gì, năng lực của bọn họ trong ngắn ngủi nửa năm như thế nào có thể tăng lên mấy lần đây?” Thanh âm của lão giả vừa dứt, hắc khí quang nhận của tổ hợp yêu linh thứ nhất đã bổ tới.

“Bang bang” vô số thanh âm vang lên ở mặt bên ngoài quả cầu bằng, mặt ngoài của quả cầu bằng bị hắc khí quang nhận nổ mạnh cắt đi một tầng mỏng, mảnh vụn bằng tinh thể tản ra trong nháy mắt bị hắc khí cắn nuốt mất.

Mộ Dung Thiên ngửa đầu nhìn tình hình trên bầu trời, bất giác thầm giật mình: “Bọn người kia cũng quá lợi hại, dĩ nhiên ngay cả mười thân tiên cũng chỉ có thể phòng thủ, mà không sức hoàn thủ, điều này sao có thể, chẳng lẽ bọn người kia đều là loại biến dị, mà không phải những yêu linh trước kia chúng ta đã từng thấy sao?”

Lạc Lan Điền chậm rãi mở mắt, ho khan một tiếng, nuốt xuống một ngụm máu, nhìn Lâm Hân Ngọc đang ôm mình khẽ cười nói: “Ta còn chưa chết, vừa rồi té xỉu một khắc kia ta còn tưởng rằng ta không còn có cơ hội nhìn thấy nàng nữa chứ, cảm ơn ông trời, rốt cục lại để cho ta nhìn thấy nàng, ...” Nói xong, cũng không biết có phải là hưng phấn quá mức mà ảnh hưởng đến thương thể trong cơ thể hay không, nhất thời một trận đau đớn xông thẳng lên đầu, một cổ máu nóng thẳng miệng cuộn cuộn đến, rất nhanh hắn ngoe đầu qua phun ra một ngụm máu tươi, nhuộm đỏ một khoảng lớn mặt đất.

Lâm Hân Ngọc hoảng sợ, cuống quýt hỏi: “Chàng không việc gì chứ?” Cảm giác đau lòng nháy mắt lan khắp toàn thân. Lúc trước, Lạc Lan Điền hôn mê một khắc nàng muốn dùng bí quyết chữa thương cho hắn, cũng không biết nguyên nhân vì sao nàng phát ra chân khí chữa thương không thể tiến vào trong, chỉ có thể quanh quẩn ở bên ngoài thân thể hắn, dường như bị một cổ khí thể chặn ở bên ngoài cơ thể. Sau đó nàng biết cho dù có lãng phí chân khí của mình cũng không làm nên chuyện gì chỉ có thể như vậy từ bỏ, lúc ấy ở trong lòng nàng đã quyết định nếu như Lạc Lan Điền chết đi, nàng cũng sẽ không sống thêm nữa, cùng chết theo hắn. Có lẽ là bởi vì ông trời bị lòng thành của nàng cảm động mà không muốn mạng của người yêu nàng, hơn nữa còn kéo hắn lại từ trong tay tử thần.

Lạc Lan Điền quay đầu lại nhìn Lâm Hân Ngọc, mỉm cười, lắc lắc đầu nói: “Không việc gì, có lẽ là tử thần thấy bộ dáng của ta cảm thấy sợ hãi nên không thu nhận”.

Lâm Hân Ngọc đưa tay vuốt ve khuôn mặt của Lạc Lan Điền, nói: “Bị thương thành cái dạng này còn có tâm tình đùa giỡn sao, chàng có biết ta lo lắng cho chàng nhiều lắm không? Nằm ngoan, đừng nhúc nhích, chờ nguy cơ qua đi, ta mang chàng đi tìm địa phương chữa thương, cũng không biết như thế nào ta căn bản không thể dùng chữa thương bí quyết chữa thương cho chàng, cũng chỉ có thể tìm một chỗ cho người tự chữa thương chậm rãi khôi phục”.

Mộ Dung Thiên nhìn bộ dáng của Lạc Lan Điền và Lâm Hân Ngọc giờ phút này, tựa hồ hiểu được chuyện gì xảy ra, thở dài ngửa đầu yên lặng nhìn trời, lâm vào trầm tư, hình như suy nghĩ đến điều gì đó.

242. Huyết Vụ Phiêu Phiêu.

Một lão giả ngừng niệm chú, mở miệng nói: “Chúng ta không thể cứ tiếp tục như vậy, bằng không chỉ có một đường chết, chúng ta phải phản kích, cùng lắm thì đồng quy vu tận”. Nói xong, vung tay, biểu thị thủ lệnh đồng thời phát động công kích.

Các lão giả đều gật đầu đồng ý với đề nghị của lão giả đó. Tiếp theo, các lão giả đồng thời di động thay đổi vị trí, lưng tựa lưng trôi nổi ở bên trong băng tinh cầu, ngừng niệm chú ngữ, đồng thời vũ động hai tay, đạo đạo quang mang hoa mỹ từ trong cơ thể tán phát ra rồi quanh quẩn ở quanh người bọn họ, liền sau đó đột nhiên đồng thời phân khai, huy vũ hai tay, hướng về bốn phía phân tán bay vút ra ngoài, thân thể bọn họ giống như đạo đạo ánh sáng xuyên qua băng tinh thể.

Băng tinh cầu trong nháy mắt bị đánh vỡ vụn, hóa thành hàng nghìn hàng vạn lưỡi đao ánh sáng hướng về bốn phía điên cuồng bắn ra. Trên bầu trời, nhất thời ánh sáng bùng phát, lăng không bay lượn đánh tan đạo đạo hắc quang đạo nhận(lưỡi đao), hướng tới khu vực hắc khí bao phủ nhanh chóng bắn tới.

Đám yêu linh chấn động, nhưng bọn chúng cũng không cảm thấy kinh hoảng, lại lần nữa tụ lực huy chưởng, bắn ra hắc quang đạo nhận nghênh hướng lão giả đánh tới.

Từng trận tiếng nổ lớn vang lên, theo đó truyền ra hào quang và hắc quang xen kẽ lẫn nhau lần lượt thay đổi, bắn ra bốn phía, trên không bóng đen cùng bóng trắng phân phân hợp hợp dây dưa lẫn nhau. Không đến một khắc thời gian, hào quang và hắc khí dần dần phai nhạt đi, thay vào đó tản ra từng tia đỏ tươi.

Màu đỏ tươi này không phải quang mang, mà là khi người của hai bên lưỡng bại câu thương đồng thời phun huyết thành huyết vụ. Huyết vụ dần dần tràn ngập đại bộ phận không gian, làm cho người ta có cảm giác giống như không gian được bao bọc bởi một bức màn kết bởi những sợi tơ màu đỏ mỏng manh.

Bức màn này theo năng lượng va chạm tạo ra sức gió hướng về bốn phía xa hơn phiêu tán, hóa thành một phần tử của không khí, chỉ để lại màu đỏ vốn có, không thấy trạng thái chất lỏng nguyên bản, cũng không thấy tiếp tục rơi xuống, mà ôm trọn một khoảng trời.

Mùi máu tanh nồng nặc qua huyết vụ từng trận truyền tới lỗ mũi những người dưới mặt đất, từng trận cảm giác ghê tởm lập tức trào lên trong lòng. Hoảng sợ nhìn cảnh tượng trên bầu trời, nhìn kỳ cảnh ngàn năm thậm chí vạn năm khó gặp này, từng trận hàn ý phát ra từ trong lòng, nhanh chóng lan tới toàn thân, toàn bộ thân thể dường như trong nháy mắt ngưng đọng đã bị đóng băng, lạnh từ đầu tới gan bàn chân.

Không bao lâu sau bọn họ nhìn thấy có thân ảnh màu đen hoặc là màu trắng xuyên qua khu vực tràn ngập huyết vụ rơi xuống. Thân ảnh màu đen sau khi rơi xuống đất một khắc liền hóa thành hắc vụ phiêu tán, mà thân ảnh màu trắng cũng không ngoại lệ, biến thành ánh sáng phiêu tán.

Không còn ai rơi xuống nữa, thanh âm trên không trung không truyền đến nữa, số bóng đen rút lui đi, lơ lửng giữa không trung chỉ còn lại năm lão giả mặt mang huyết sắc toàn thân y phục rách rưới dính máu loang lổ, huyền phù ở trên không, lẳng lặng nhìn mấy đạo bóng đen phía xa. Ở trong lòng bọn họ vô cùng muốn đuổi theo nhưng một mối khiến bọn họ không thể thực hiện ý nguyện trong lòng. Năm người thở nhẹ mấy hơi, thoáng điều hòa hơi thở trong cơ thể một chút, thân lay động bay xuống.

Thần tiên, mười thần tiên cùng mười yêu linh của Minh tộc đối kháng vậy mà rốt cục dẫn đến tử vong hơn nửa, không ai lại tin tưởng kết cục này, nhưng thực tế xảy ra trước mắt không thể không làm cho người ta tin tưởng.

Năm lão giả rơi xuống trước mặt Mộ Dung Thiên bọn họ, nhìn một đám bọn họ ánh mắt khó có thể tin, trong mắt bọn họ lộ ra ánh mắt bất lực. Một lão giả đi đến bên cạnh Lạc Lan Điền, nhìn hắn một cái, nói: “Tiểu tử, năng lực của ngươi rất tốt, không biết ngươi có đúng là người chúng ta muốn tìm hay không.” Nói xong, với tay bắt lấy cổ tay của Lạc Lan Điền, dưới sự dò xét, thấy hắn thương thế trầm trọng, cũng thúc dục một chút tiên khí rót vào trong cơ thể hắn.

Bốn lão giả khác, tâm tình khẩn thiết nhìn lão giả kia, dường như là đang chờ đợi hắn trả lời.

Lão giả kia buông lỏng cổ tay của Lạc Lan Điền ra, lộ vẻ thất vọng, hắn lắc đầu, nói: “Năng lực của hắn mặc dù rất mạnh, nhưng lấy sự chịu đựng của hắn, chỉ sợ lực lượng của một viên linh châu đã đủ đem hắn bạo thể mà chết”.

Mộ Dung Thiên dường như nhìn ra nhóm thần tiên vừa cứu đoàn người mình tựa hồ đang tìm một người, lão chậm rãi đi đến trước mặt lão giả vừa kiểm tra Lạc Lan Điền, nói: “Đa tạ mấy vị lão tiên cứu giúp, các ngài có biết Minh tộc kia xảy ra chuyện gì rồi, bọn họ là yêu linh bình thường làm sao trong ngắn ngủi mấy tháng liền trở nên cường hãn như vậy?”

Lão giả nhìn thoáng qua Mộ Dung Thiên, lắc đầu, tự cười cười rầu rĩ nói: “Hổ thẹn, chúng ta chỉ cố nghiên cứu đối sách đối phó với yêu tộc, nhưng lại không có phái người quan sát tình hình của nhân loại cùng với các tộc trên mặt đất, nói thật, chúng ta cũng không biết Minh tộc làm sao lại đột nhiên trở lên cường đại như vậy. Yêu thú kia tuy rằng ngăn cản khó khăn, cũng không cách nào tiêu diệt, nhưng bọn họ đại đa số phân tán các nơi cũng có thể nguy hại đến nhân loại nhưng không đến mức diệt tộc. Mà hiện tại Minh tộc lớn mạnh lại là việc chúng ta không ngờ tới, chẳng lẽ thế gian thực sự bị Minh Yêu thống trị rồi sao”.

Nghe xong lời nói của lão giả, khiến tất cả mọi người cảm thấy thất vọng, ngay cả thần tiên đối với Minh nhân kia đều trở mặt không có biện pháp, chính mình chẳng qua chỉ là một người bình thường, tuy rằng học qua pháp thuật kỹ năng vài ngày, muốn cùng Minh Yêu mạnh mẽ đối kháng, thật có thể nói đây là lấy trứng chọi đá, đánh đến rơi đầu chảy máu, chính mình chết mất lớn, mà đối phương không mấy may tổn thương chút gân cốt.

Mộ Dung Thiên thở dài, nói: “Vừa rồi nghe ngụ ý của ngài, dường như là đang tìm một người, không biết tìm một người năng lực mạnh mẽ có chỗ lợi gì?”

Lão giả nói: “Thực lực của Minh Yêu đã muốn đạt tới trình độ chúng ta xa xa không thể xoay sở, chuyện tới như bây giờ, phát triển tới tình trạng này, chỉ còn có một cách, cách này là kết luận chúng ta trải qua vô số năm nghiên cứu đưa ra, chỉ có tu phục Thánh Sơn mới có thể tiêu trừ hết thấy tai họa ngầm. Mà chữa

trị Thánh Sơn chỉ có thể dựa vào một người bình thường(phàm nhân) đến hoàn thành, nếu hắc có thể tiếp nhận được lực lượng của Ngũ linh châu dung hợp vào cơ thể sau đó hình thành một cỗ lực lượng cường đại, phóng thích đến phía trên Thánh Sơn, khiến cho Thánh Sơn trở nên có sức sống, hấp thu tinh hoa của vũ trụ, từ đó đạt được mục đích chữa trị”.

Lâm Hân Ngọc giật mình nhìn lão nhân, nói: “Lão thần tiên, người không phải là đang nói giỡn đấy chứ, phàm nhân làm sao có thể thừa nhận cỗ lực lượng cường đại kia, ta thấy người này khẳng định không” Nói đến đây, nàng tựa hồ nghĩ tới cái gì, tạm dừng nói: “Hắc, có lẽ hắc có thể thừa nhận được, hắc hiện tại hôn mê, không phải bởi vì trong cơ thể có một cỗ lực lượng mà ngay cả tiểu Y Nhi thú không thể thừa nhận sao nhưng hắc chẳng qua chỉ hôn mê, mà thân thể hắc dường như cũng không có tổn thương, ân, là hắc, trừ hắc ra hiện nay sợ rằng khó có thể tìm được người thứ hai”.

Mộ Dung Thiên bộ dáng nghi hoặc nhìn chằm chằm Lâm Ngọc Hân nói: “Nha đầu, người nói thầm cái gì đó hả? Có thể nói rõ ràng ra không?”

Lão giả tựa hồ cảm thấy hứng thú với lời nói của Lâm Ngọc Hân, vội vàng phụ họa nói: “Đúng vậy, nha đầu người vừa nói ai vậy?”

Lạc Lan Điền dường như hiểu được lời nói của Lâm Hân Ngọc, nở nụ cười nói: “Người nàng nói, rất có thể là sư đệ của ta Trần Nhược Tư, bất quá, ta biết được thể chất của hắc là thể chất quái dị nhất mà ta thấy qua từ trước đến nay.Lúc trước khi chúng ta cứu hắc, trong cơ thể có một cỗ lực lượng cường đại cuộn cuộn không ngừng, hơn nữa có xu hướng muốn thoát ra ngoài, chúng ta ở bên cạnh hắc đều cảm giác được cỗ lực lượng kia trong cơ thể hắc đánh sâu vào. Mà thân thể hắc lại không có biến hóa gì, chẳng qua nội tạng trong cơ thể hắc không thể thừa nhận nên đã bị hôn mê. Việc này nếu phát sinh trên người người khác thậm chí là thần tiên sợ rằng đã sớm bạo thể mà chết rồi”.

Lão giả nghe đến mấy việc này, tựa hồ cũng quên đi đau xót vừa mới mất đi đồng bọn, hưng phấn dị thường kêu to nói:“Phải không? Thật tốt quá, thiên hạ được cứu rồi, thật đúng là có thể tìm được phàm nhân như vậy, hắc, hắc ở đâu, nói mau, hắc ở đâu?”

Lâm Hân Ngọc như hắt bát nước lạnh, nói: “Lão gia gia, người cũng không phải xúc động quá mức, hắc bây giờ vẫn còn ở trong hôn mê, hai người khác của chúng ta đang đưa hắc đến sào huyệt của thượng cổ Y Nhi thú cầu cứu, còn không biết có cứu tỉnh được hắc hay không đây”.

Lão giả kia vẻ mặt có chút lo lắng, rất là kinh ngạc nói: “Cái gì, dẫn hắc đi sào huyệt của Y Nhi thú, đây không phải là để hắc đi chịu chết sao, bọn họ đã đi bao lâu, chúng ta nhanh đuổi theo ngăn cản hành động ngu xuẩn này của bọn họ”.

Lạc Lan Điền nhìn thoáng qua Lâm Hân Ngọc, khẽ cười nói: “Nàng đem chân tướng sự tình nói cho mọi người đi, tránh cho bọn họ lo lắng quá mức”.

Lâm Hân Ngọc cười một tiếng, nói: “Các vị thần tiên lão gia gia cũng không cần lo lắng quá mức, mang Trần Nhược Tư đi sào huyệt của Y Nhi chính là một đầu tiểu Y Nhi thú, hơn nữa tiểu Y Nhi thú kia chính là bằng hữu kiêm đồng bọn tốt nhất của Trần Nhược Tư, mọi người nói, hắc có thể có chuyện gì?” Nói xong vẻ mặt có chút cao hứng mỉm cười.

243. Dự Ngôn Chi Thạch.

Một hồng y tiểu cô nương đi vào, nhẹ nhàng đến bên cạnh Linh Cơ, gõ thật mạnh lên vai Linh Cơ một cái, cười khanh khách chạy tới một phiến đá khác bên cạnh, mỉm cười nhìn Linh Cơ, nói: “Tỷ tỷ suy nghĩ gì vậy? Có phải hay không suy nghĩ đại ca nhanh tỉnh lại cùng hắc hảo, hảo ...” Nói tới đây, cố ý đem lời sắp nói nuốt xuống, chỉ nhìn Linh Cơ cười, không có nói tiếp.

Linh Cơ nhìn thoáng qua tiểu nha đầu, lắc đầu cười cười, cúi đầu nhìn Trần Nhược Tư nói: “Tiểu nha đầu người biết cái gì, không được nói lung tung, trong lòng ta không có nghĩ như vậy”.

Tiểu Hà nói: “Ta không có nói, tỷ biết ta chỉ cái gì, tỷ không nghĩ làm sao lại trả lời rõ ràng như thế? Tỷ mau thừa nhận đi, chẳng lẽ tỷ thật sự không muốn ca tỉnh lại sớm một chút sao?”

“Muốn, nằm mơ đều muốn hấn sớm tỉnh lại một chút, chỉ có thể tưởng tượng thì có ích lợi gì đâu? Cha mẹ của muội không phải đã nói sao, chỉ có thể dựa vào chính hấn cố gắng vượt qua, không ai có thể trợ giúp hấn. Ta biết, hấn hiện tại nhất định rất thống khổ, nhưng ta cũng không thể giúp hấn cái gì, chỉ có thể nhìn hấn chịu khổ”. Nói xong, nước mắt không nhịn được từng giọt rơi xuống.

Tiểu Hà từ phiến đá bên kia lại gần, ở bên tai Linh Cơ, nhỏ giọng nói: “Hảo tỷ tỷ, không cần khổ sở, phụ mẫu ta tuy rằng nói như vậy, nhưng bọn họ cũng nói, Tư ca ca không có nguy hiểm đến tính mạng sao, cho nên tỷ cũng không phải lo lắng quá mức, Tư ca ca là cát nhân tất có thiên hướng(ở hiền gặp lành), nhất định có thể vượt qua, Hiện tại, muội nói cho tỷ một tin tức về Tư ca ca, muội là từ cha mẹ nghe lén được, muội vừa rồi nghe cha mẹ nói, ca ca nếu có thể vượt qua một kiếp này, năng lực sẽ đột phá, thậm chí có thể vượt qua năng lực của cha mẹ ta, điều này đối với hấn mà nói, hấn là chuyện tốt. Việc này, tỷ cũng không nên ở trước mặt cha mẹ muội nói lộ ra, làm cho bọn họ biết a?”

Linh Cơ nhìn Tiểu Hà, nói: “Năng lực của hấn tăng hay không tăng đều không sao cả, chỉ cần hấn có thể tỉnh lại, ta liền cảm thấy vô cùng may mắn. Chẳng qua, ta không rõ, vì sao cha mẹ muội không đem việc này nói cho chúng ta biết chứ? Chẳng lẽ bọn họ có cái gì bận tâm, hoặc là bọn họ thực sự có biện pháp cứu tỉnh Trần Nhược Tư lại lo lắng năng lực của hấn vượt qua bản thân, tạo thành uy hiếp với mình, cho nên không cứu hấn?”

Tiểu Hà ngẩn người, lại trầm tư, nhíu nhíu đầu mày, nói: “Việc này, việc này muội như thế nào không nghĩ đến, bất quá, muội cảm thấy cha mẹ hấn là sẽ không có nghĩ như vậy”. Trong lòng nàng rất là nghi hoặc, nhưng cũng không có loại bỏ theo như lời Linh Cơ trong lòng cha mẹ mình có quỷ.

Linh Cơ nhìn bộ dáng nghi hoặc kia của nàng, cười cười, vỗ nhẹ bả vai Tiểu Hà nói: “Muội cũng không cần đem lời nói của ta ở trong lòng, trong lòng cha mẹ muội quyết định như thế nào chắc chắn bọn họ có lý do”.

Tiểu Hà nói: “Không được, muội phải đi hỏi bọn họ cho rõ ràng, nhất định phải để cho họ cứu tỉnh Tư ca ca, nếu không, muội quyết không bỏ qua. Đúng rồi, tỷ có biện pháp nào khiến cha mẹ muội bỏ qua khúc mắc, không cần lo lắng Tư ca ca đối với bọn họ tạo thành uy hiếp không?”

Linh Cơ lắc đầu, cười khổ, bộ dáng có vẻ có chút bi quan, nói: “Uy hiếp lớn nhất hiện tại của cha mẹ muội cũng không phải là Trần Nhược Từ, mà là một người khác, có lẽ một ngày nào đó trong tương lai toàn bộ thế giới đều ở dưới sự khống chế của hấn, ta cũng không dám hy vọng cái gì xa vời, chỉ cần có thể ở cùng chàng những ngày này, cũng coi như đáng giá”.

Tiểu Hà giật mình hỏi: “Cái gì, tỷ nói cái gì, thực sự có người lợi hại như vậy sao? Ngay cả cha mẹ muội liên hợp cũng không phải là đối thủ của hấn sao?”

Linh Cơ gật gật đầu, cũng không nói gì nữa, quay đầu lại lẳng lặng nhìn Trần Nhược Tư, tựa hồ trong lòng còn nghĩ đến chuyện gì đó nữa.

Tiểu Hà thấy Linh Cơ không nói gì, đoán được trong lời nói của nàng có thể là thật, nhưng nàng vẫn rất muốn biết, người nào lại có năng lực lớn như vậy có thể vượt qua lực lượng của cha mẹ mình liên hợp lại. Nàng lẳng lặng đứng bên cạnh Linh Cơ lại lay bả vai Linh Cơ, nói: “Tỷ tỷ, việc này rất nghiêm trọng, tỷ nói cho muội biết đi, hấn là ai vậy, có lẽ cha mẹ muội có biện pháp diệt trừ cái tên có lực lượng đáng sợ kia”.

Linh Cơ lắc đầu, vẫn không nói gì, trong lòng nàng cho rằng, cho dù hiện tại nói cho bọn họ, với năng lực của bọn họ tuyệt đối sẽ không tin tưởng mình thất bại, ngược lại sẽ chủ động đi tìm hấn, vạn nhất bọn họ chết trong tay người kia chính mình gián tiếp trở thành hung thủ giết người.

Tiểu Hà bắt đầu dĩ thử dài, dựa vào người Linh Cơ, nhìn vách tường bằng một bên, nói nhỏ: “Tỷ tỷ, muội xem tỷ cũng không phải loại người nhu nhược, làm sao hiện tại thái độ lại khác thường chứ, có đúng hay không trong lòng có quỷ hả?”

Linh Cơ nhìn không được nên nói ra suy nghĩ trong lòng: “Tiểu nha đầu, ta không nói tự nhiên có đạo lý của ta, ta biết năng lực của cha mẹ muội rất mạnh mẽ, nhưng ta lo lắng nếu nói ra, cha mẹ muội có lẽ bởi

vì nhất thời xúc động, mà đi tìm kiếm tên kia, không nói chết đi, cho dù là bị thương trong tay người kia, lòng ta cũng sẽ không dễ chịu”.

Tiểu Hà cười nói: “ Là như vậy hả, nguyên lai là tỷ quan tâm an nguy của cha mẹ muội mới không nói cho muội biết hả, ha ha, cảm ơn. Tỷ đã không muốn nói, muội cũng không miễn cưỡng tỷ. Chẳng qua, mặc kệ thế nào, muội còn phải đến hỏi cha mẹ muội xem bọn họ có phải thật sự không có cách nào cứu tỉnh Tư ca ca hay không. Muội xem, ca ca nằm ở nơi này chịu khổ trong lòng cũng không thoải mái, cho nên đến hiện tại muội cũng không dám nhìn thẳng hân nữa”.

Linh Cơ nói: “Muội cũng không cần đi bức bách cha mẹ muội làm việc gì vì hân, có lẽ cha mẹ muội cũng có nỗi khổ riêng. Ta ngược lại cho rằng Trần Nhược Tư với bộ dáng ngốc tử này mới có thể tránh được đại kiếp nạn sắp tới, có lẽ hân là người may mắn nhất trong mọi người, không bị người khác sai khiến sắp xếp”.

Tiểu Hà nói: “Nghe giọng điệu của tỷ, dường như ngày đó thật sự sẽ đến”.

Trong lời nói của Tiểu Hà thanh âm hạ xuống, từ trong lối vào băng quật (động băng) đi ra hai người một nam một nữ. Tiểu Hà ngẩn người, nhìn hai người hô: “Cha mẹ, hai người như thế nào đến đây?”

Cha mẹ nàng cũng không trả lời câu hỏi của Tiểu Hà, mà trực tiếp hướng Linh Cơ hỏi: “Linh Cơ, người nói là sự thật, người họ là ai, là người của Long tộc sao?”

Linh Cơ quay đầu, nhìn cha mẹ của Tiểu Hà, nói: “Không, không phải người của Long tộc, các người vì cái gì hỏi như vậy?”

Cha mẹ Tiểu Hà thoáng nhìn nhau, trên mặt lộ ra thần sắc nghi hoặc, mọi người trầm mặc rồi lại là mẹ nàng nói: “Nói thật cho các người biết, chúng ta từng ở nhiều năm trước kia, từ bên trong một tòa thành cổ, phát hiện một khối dự ngôn thạch (lời tiên đoán viết trên đá), trên mặt viết: trong tương lai một ngày nào đó, một Long nhân có thể thao túng thế gian, thay đổi thế gian chỉ là trong một ý niệm của hân. Phiến đá xanh biếc tiểu tử kia đang nằm chính là khối dự ngôn thạch đó. Khối dự ngôn thuật còn có tác dụng vô cùng trọng yếu đó chính là trợ giúp người tăng cường chức năng các bộ vị của cơ thể, hân nằm trên dự ngôn thạch, ít nhất sẽ không chết, hơn nữa theo thời gian dài thật sự có thể tỉnh lại, nhưng ít nhất cũng phải một trăm năm sau. Có lẽ các người sẽ không tin tưởng, nhưng chúng ta cho rằng, tiểu tử này chính là Long nhân theo như lời nói trên dự ngôn thạch”.

Linh Cơ và Tiểu Hà cùng ngây ngẩn cả người, vẻ mặt nghi hoặc nhìn cha mẹ của Tiểu Hà, qua một hồi lâu, Tiểu Hà hỏi: “Mẹ, điều này có thể sao, Tư ca ca chẳng qua chỉ là một phạm nhân, hân làm sao lại biến thành Long nhân chứ?”

Mẹ của Tiểu Hà nói: “Ta cũng không biết trên người hân đã xảy ra chuyện gì, hân đúng là một phạm nhân, nhưng trong cơ thể hân đã có hơi thở của Long nhân, hân trừ thân thể quái dị ra thì còn có một cái càng quái dị, chính là máu của hân, không phải máu của long nhân, cũng không phải máu của nhân loại, càng không giống máu của loại thú nào, chúng ta trải qua phân tích nghiên cứu, phát hiện máu trong cơ thể hân rất có thể là ba loại máu hỗn hợp thành. Cái này làm chúng ta không hiểu được, ba loại máu này làm sao có thể đồng thời xuất hiện trong cơ thể một người”.

Nghe nàng nói xong, người trong băng quật đều lộ vẻ nghi hoặc. Bọn họ nếu biết thân thể Trần Nhược Tư trải qua luyện ngục chi hỏa của Minh tộc luyện hóa, trở thành tinh thần linh hồn thể, sau lại hấp thụ máu của Hồ long thú mới có thực thể chân thân, mới có được một thân thể như bây giờ, có lẽ sẽ không quá kinh ngạc như vậy.

244. Không Muốn Mạo Hiểm

Trong phiến đá màu xanh biếc phát ra lực lượng quái dị, từng tia xanh đậm mắt thường không nhìn thấy được tiến vào trong cơ thể của Trần Nhược Tư, trợ giúp hân chống lại sự phá hoại của cỗ lực lượng cường đại trong cơ thể, có tác dụng tăng cường khả năng đề kháng của cơ thể hân. Tia ánh sáng xanh biếc kia

chỉ có thể bằng vào năng lực cảm ứng mẫn cảm mới có thể cảm giác được. Linh Cơ tuy rằng năng lực cũng không kém, nhưng nàng lại không cách nào cảm giác được. Tiểu Hà cũng giống như vậy, không thể cảm giác.

Tại đây trong băng quật, chỉ có cha mẹ Tiểu Hà, thân là thượng cổ tiên thú mới miễn cưỡng có thể cảm giác được việc này. Cuộc nói chuyện lâm vào cục diện bế tắc, mọi người cũng không biết trầm mặc bao lâu, mẹ của Tiểu Hà nói: “Các người có thể cảm thấy nghi hoặc đối với lời nói vừa rồi của ta, trước tiên ta để cho các người nhìn xem những điều được dự đoán trên dự ngôn thạch”. Nói xong, hướng cha của Tiểu Hà gật đầu.

Cha của Tiểu Hà, đi đến giữa phiến đá xanh biếc, đem Trần Nhược Tư ôm khỏi phiến đá. Mẹ của Tiểu Hà mặc niệm (thâm đọc) chú ngữ, tay phải vung lên, một đạo ánh sáng màu đỏ theo ngón tay của nàng bắn ra bay tới phía trên phiến đá màu xanh biếc. Phiến đá màu xanh biếc dường như cảm ứng được lực lượng mà mẹ của Tiểu Hà phát ra, khe khẽ rung động vài cái, vị trí trung tâm của phiến đá màu xanh biếc chậm rãi hiện lên ánh sáng màu đỏ nhẹ nhẹ, thoát nhìn giống như ngọn lửa màu đỏ nhảy múa ở trên phiến đá màu xanh biếc. Ánh sáng màu đỏ càng lúc càng đậm, dần dần một đoạn ký tự màu đỏ hiện ra phía trên phiến đá màu xanh biếc, đoạn ký tự này rõ ràng là: long nhân tả hữu nhân thể gian, thể gian đích điền phúc, dã tại tha đích nhất niệm chi gian (long nhân chi phổi thể gian, thể gian điền đảo chỉ trong một ý niệm của hần).

Qua chừng hai phút, ánh sáng màu đỏ dần dần ảm đạm, phụ thân của Tiểu Hà đem Trần Nhược Tư thả xuống dưới, khẽ thở dài, nói: “Chúng ta bận tâm chính là bởi lời tiên đoán trên Dự ngôn thạch. Ta lo lắng chi phổi thể gian chính là hần, vạn nhất hần tỉnh lại làm ra một quyết định sai lầm, chẳng khác nào đem cuộc sống thể gian toàn bộ phá hỏng sao?”

Mẹ của Tiểu Hà nói tiếp: “Các người có lẽ hoài nghi chúng ta vì cái gì nói Long nhân như trên dự ngôn thạch chính là tiểu tử này. Vừa rồi ta nói với các người trong cơ thể hần có long, nhân, thú ba loại máu hỗn hợp chính là minh chứng tốt nhất rồi. Đúng rồi, Linh Cơ cô nương, ta vừa rồi nghe nói, khổng chế thể gian, người mang đến tai họa cho nhân loại cũng không phải long nhân, mà là một người khác, đây là chuyện gì vậy? Chẳng lẽ lời tiên đoán trên dự ngôn thạch không chính xác sao?” Rõ ràng, nàng trong lòng cũng là nghi hoặc.

Linh Cơ suy nghĩ một chút, nói: “Không sai, hần không phải long nhân, có thể nói, chính là cha ta. Chẳng qua, trên ý nghĩa bản chất mà nói hần cũng không tính là cha ta, bởi vì hần đã bị một oan hồn nộ khí yêu tà khổng chế, hiện tại toàn bộ năng lực của người Minh tộc dưới sự thi triển trợ giúp pháp lực của oan hồn nộ khí, hầu như là một lần nữa tăng lên. Ta trước kia ở Minh tộc, trừ cha ta và hai vị hộ pháp không ai có thể cùng ta chống đỡ, nhưng hiện tại chính là một quỷ nô bình thường đều có thể cùng ta qua mấy chiêu. Nói tới đây, các vị hần là đã hiểu được nguyên nhân vì sao ta nói người sắp điền đảo thể gian không phải long nhân mà là một người khác rồi chứ.”

“Điều này sao có thể, làm sao Dự ngôn thạch có thể nói sai chứ?” Mẹ của Tiểu Hà trong lòng nghi hoặc.

Tiểu Hà trầm tư lại nói: “Con hiểu rồi, con hiểu được xảy ra chuyện gì rồi. Theo như dự ngôn thạch nói chỉ có long nhân mới có thể chi phổi điền đảo thể gian, cũng có thể nói người trong lời nói Linh Cơ tỷ tỷ phải cần long nhân đi chế phục hần, có lẽ là như vậy”.

Cha của Tiểu Hà nói: “Cũng là người suy nghĩ linh hoạt, đúng vậy, cũng có thể giải thích như vậy, nhưng chúng ta vẫn là không thể mạo hiểm, phải xem tình hình rồi hãy nói”.

Linh Cơ có chút lo lắng nói: “Ta cảm thấy các vị không mạo hiểm vẫn là tốt nhất, bởi vì năng lực của hần thật sự là cường đại, ta tuy rằng chưa thấy qua hần ra tay nhưng chỉ bằng vào thi pháp của hần có thể đem năng lực của toàn bộ tộc nhân Minh tộc tăng lên mấy lần, cái này đủ để chứng minh thực lực của hần”.

Mẹ của Tiểu Hà cười cười nói: “Ta biết là cô lo lắng cho chúng ta, yên tâm đi, có lẽ cô còn không có chân chính nhìn thấy thực lực của chúng ta, chúng ta năng lực tuy rằng không cường đại bằng tên kia như cô miêu tả, nhưng hợp lực của hai người chúng ta, đối phó thân tiên thực lực cực mạnh hiện tại là Tiêu Dao Thiên Quân Trần Đạo Thiên cũng là dư dả. Cho dù chúng ta không thắng được người mà cô nói thì vẫn có năng lực bỏ chạy”.

Linh Cơ vẫn đang lo lắng, dằn dò nói: “Các vị đã nói như vậy, ta cũng không có cách nào, chẳng qua các vị cẩn thận một chút vẫn là tốt hơn”.

Tiểu Hà chạy đến bên cạnh mẹ, lôi kéo tay nàng, giống như làm nũng nói: “Nghe giọng điệu của cha mẹ hẳn là có biện pháp cứu tỉnh Tư ca ca. Chỉ bằng trước tiên cứu tỉnh huynh ấy, sau đó cùng đi thăm dò năng lực của tên kia, như vậy miễn cho chúng con vừa phải lo lắng cho huynh ấy lại vừa phải lo lắng cho cha mẹ, có được hay không?”

Mẹ của Tiểu Hà nhẹ vuốt ve mái tóc Tiểu Hà, cười nói: “Ngoan, nghe lời, chúng ta không phải không muốn cứu hẳn, vạn nhất tên kia có thể không đủ để điên đảo thế gian, nếu chúng ta tùy tiện cứu tỉnh hẳn, vạn nhất hẳn chính là người điên đảo thế gian, sợ rằng chúng ta lại trở thành kẻ đầu dung túng hắn rồi.”

Tiểu Hà có chút không vui nói: “Được rồi, vậy cha mẹ đi nhanh về nhanh, đừng để chúng con phải đợi lâu”. Nàng cũng không lo lắng cho cha mẹ mình, có lẽ là bởi vì nguyên do cho tới bây giờ nàng còn không thấy một người nào có năng lực chống đỡ được cha mẹ nàng.

Cha mẹ của Tiểu Hà thoảng nhìn nhau, gật đầu mỉm cười, hướng phía Linh Cơ và Tiểu Hà phất phất tay, xoay người đi ra ngoài. Bọn họ đứng ở cửa ra của băng quật, lẳng lặng đứng lại, mẹ của Tiểu Hà nói: “Chàng nói xem chuyện mà nha đầu kia nói có thật hay không? Người của Minh tộc làm sao lại có thể trở nên cường đại như vậy, việc này thật khó khiến người ta tin tưởng”.

Cha của Tiểu Hà vươn tay đến đặt ở trên vai nàng, mỉm cười nhìn nàng nói: “Mặc kệ những điều nàng ta đã nói, chúng ta đi nhìn chẳng phải sẽ biết hay sao? Long nhân chúng ta cũng không sợ, chẳng nhẽ nàng còn lo lắng với thực lực của chúng ta thắng không được một tên Minh yêu sao?”

Mẹ của Tiểu Hà mỉm cười gật đầu, lập tức hai người tay trong tay, thân hình vừa động hóa thành hai đạo hồng quang xoẹt qua trời cao, lao đi vùn vụt nháy mắt đã biến mất phía chân trời.

Về chuyện oan hồn nộ khí này, chỉ có người trong Minh tộc mới có truyền ngôn lại, nhưng cũng không có người tin tưởng là thật, đây cũng là giấc mộng trong lòng người của Minh tộc, hy vọng có một ngày như vậy, có thể có một người như vậy, mang theo tộc nhân của mình đi lên con đường cường đại. Có lẽ bởi vì nguyên nhân này, mọi người liền đem điều này lưu truyền xuống đời sau. Đã là truyền ngôn của Minh tộc người ngoài tự nhiên là không ai biết đến, vả lại, trước kia cũng chưa từng thấy qua người của Minh tộc cường đại, tự nhiên sẽ không tin tưởng truyền ngôn của Minh tộc lại biến thành sự thật. Cho dù là ngoại nhân nghe được truyền ngôn này cũng sẽ chê cười người của Minh tộc là người ngốc nói mê, cũng sẽ không nói cho người khác biết, theo thời gian ngày càng dài người của ngoại tộc biết được truyền ngôn này chỉ sợ là không có. Bằng không, làm sao ngay cả Y Nỉ thú là thượng cổ tiên thú đều không biết như vậy.

Trong băng quật, Linh Cơ vẫn như trước ngồi bên cạnh Trần Nhược Tư, giúp hắn lau mồ hôi trên trán, trong lòng rốt cuộc vẫn cảm thấy có chút không an ổn, thầm nghĩ: “Lòng ta sao lại đột nhiên cảm thấy bất an vậy nhỉ, chẳng nhẽ hắn có nguy hiểm, không, hẳn là không phải như vậy. Ngay cả Y Nỉ thú là thượng cổ tiên thú đều nói hẳn không có việc gì, ta đây vì sao lại cảm thấy bất an chứ, chẳng nhẽ, chẳng nhẽ ...” Nàng không dám nghĩ tiếp, quay đầu nhìn Tiểu Hà, vẻ mặt có chút khẩn trương nói: “Nhanh, nhanh đuổi theo gần cha mẹ muội lại, không để cho bọn họ đi”.

“Chỉ sợ cha mẹ muội đã sớm đi xa rồi, muội cho dù hiện tại đuổi theo cũng không đuổi kịp”. Tiểu Hà phía dưới, cười nói: “Tỷ tỷ, thực sự không cần lo lắng, cha mẹ muội bọn họ sẽ không có việc gì”.

“Nhưng, nhưng lòng ta vì sao lại cảm thấy bất an chứ, có lẽ nguyên nhân là bởi vì tinh thần ta quá mệt mỏi sinh ra áp lực”. Nói xong, thở dài, ngồi gần người lẳng lặng nhìn Trần Nhược Tư bình thần nằm ở đó.

245. Miếu Sát Thần Tiên.

Các nàng là Tử Diệp, Ngọc Lan và Diễm Hương Nhi. Diễm Hương Nhi nghe Tử Diệp nói lúc trước từ nơi thú nhân cứu đi Trần Nhược Tư còn có người của Minh tộc, cho nên các nàng cũng hoài nghi Trần Nhược

Tư là bị người của Minh tộc bắt đến đây. Lúc trước các nàng còn tưởng rằng người của Minh tộc thực lực không cao, với năng lực của ba người có thể đột phá phòng thủ, thoải mái tiến vào lãnh địa Minh tộc cứu người, nhưng khi bọn họ còn cách bầu trời Minh tộc khoảng hơn mười trượng thì các nàng ý thức được ý nghĩ của mình quá sai rồi.

Tuy rằng nơi đây cách khoảng không trên lãnh địa Minh tộc hơn mười trượng, nhưng từ trong lãnh địa Minh tộc truyền đến từng trận yêu khí dày đặc, khiến cho các nàng đều cảm giác hít thở có chút khó khăn, bởi vậy mà biết được, bên trong lãnh địa Minh tộc kia yêu khí nồng đậm ra sao.

Tuy rằng cảm giác được chỉ bằng sức của ba người căn bản không thể tiếp cận lãnh địa, nhưng các nàng lại không cam lòng bỏ đi, vì thế, ở trong đám mây lo lắng quan sát động tĩnh của Minh tộc, xem có hay không từ đó tìm được một tia hy vọng.

Đúng lúc này, bầu trời nơi xa xa xuất hiện mấy đạo ánh sáng ngũ sắc thẳng hướng vùng trời của Minh tộc bay tới. Diêm Hương Nhi nhìn thấy mấy đạo ánh sáng ngũ sắc kia trong lòng cũng đoán được là thần tiên đến điều tra chi tiết Minh tộc, trong lòng không khỏi vì mấy người đến đây mà lo lắng.

Không đến vài giây, ánh sáng ngũ sắc tiếp cận khu vực hắc khí bao phủ, lúc này vài đạo hắc quang từ trong khu vực hắc khí bao phủ bay ra, thẳng hướng tới ánh sáng ngũ sắc công kích qua. Ánh sáng ngũ sắc ở ngoài khu vực hắc khí lại tạm dừng, bỗng nhiên phân tán ra bốn phía, rất nhanh đã không thấy tăm hơi.

Diêm Hương Nhi nhìn thấy một màn này, thân thể không khỏi run run, rung mình, mồ hôi lạnh toát ra toàn thân, con mắt tròn tròn, thần quang đại phóng, trong lòng vừa hoảng sợ kinh ngạc nói: “Điều này sao có thể, chỉ trong mấy giây liền giết chết mấy thần tiên, đây là loại lực lượng đáng sợ gì vậy, Minh tộc này rốt cục đã xảy ra chuyện gì rồi. May mắn chúng ta chưa có tùy tiện tiến đến, bằng không chết như thế nào cũng không biết”.

Năng lực của Ngọc Lan và Tử Diệp so với Diêm Hương Nhi cũng không biết kém bao nhiêu, vừa rồi thần tiên kia bị giết trong một khắc, các nàng một chút cũng không cảm thấy được, bằng không các nàng sớm đã hoảng sợ tới mức từ trên mây rơi xuống rồi. Diêm Hương Nhi nhìn thoáng qua Tử Diệp và Ngọc Lan, khe thở dài, thầm nghĩ: “Chúng ta không thể ngây ngốc ở đây được, bằng không bị phát hiện chỉ sợ hai người các nàng rất khó đào thoát”. Nghĩ vậy, nàng nhìn Ngọc Lan và Tử Diệp nói: “Đi thôi, tình hình của nơi này ta đã rõ ràng, chúng ta trở về bàn bạc kỹ hơn, xem có thể hay không nghĩ ra biện pháp tốt cứu người”.

Tử Diệp nói: “Cô cô, nếu vậy người và Ngọc Lan tỷ tỷ đi về trước, ta ở chỗ này chờ xem, xem có thể không có cơ hội, ta thực sự là rất lo lắng an nguy của hần”.

“Chẳng nhẽ ta lại không lo lắng sao? Đi thôi, nghe ta sẽ không có sai”. Nói xong, không đợi Tử Diệp và Ngọc Lan đáp ứng, mỗi tay kéo một người liền hướng vùng trời phía trên Long cung hải vực bay đi.

Ngọc Lan và Tử Diệp bị hành động của Diêm Hương Nhi làm cho bối rối khó hiểu, nhưng các nàng cũng không giãy dụa, thuận theo ý của Diêm Hương Nhi, ở trong lòng các nàng âm thầm quyết định, sau khi trở về, nhất định còn có thể lên lút trở lại.

Mấy phút đồng hồ qua đi, Diêm Hương Nhi nhìn thấy ở xa xa có hai đạo quang ảnh màu đỏ hướng phía bên này bay đến, cảm ứng của nàng cũng cực kỳ nhạy bén, lập tức biết được hai đạo quang ảnh màu đỏ chính là Y Nỉ thú viễn cổ tiên thú, trong lòng nhất thời cảm thấy giật mình vô cùng, buồn bực nói: “Chúng nó như thế nào lại đến đây, chẳng lẽ chúng cũng biết Minh tộc xảy ra vấn đề mà đến điều tra sao, không thể để chúng nó đi mạo hiểm được”. Nghĩ đến đây, rất nhanh hướng hai đạo quang ảnh màu đỏ chặn lại.

Lại qua vài phút, Ngọc Lan và Tử Diệp mới thấy được hai đạo quang ảnh màu đỏ kia, nói: “Cô cô, đó là cái gì vậy, dường như không phải thần tiên, ta từ trước tới giờ cũng không thấy qua tiên thú có tốc độ bậc này, chẳng lẽ là người của Minh tộc phái ra ngoài làm việc mà gấp trở về sao?”

Tử Diệp trước kia là tiên tử, nhưng Y Nỉ thú bậc này thượng cổ tiên thú, nàng cũng chưa có duyên thấy qua, cho nên trong lòng đối với hai đạo quang ảnh màu đỏ đang tiến đến sinh ra ngờ vực.

Diêm Hương Nhi nói: “Kia không phải là người của Minh tộc, mà là Y Nỉ tiên thú, ta chỉ gặp qua một lần, ta đoán bọn họ rất có thể là đang đi tới Minh tộc”.

Thời gian hai người một hỏi một đáp, lại bay xa vài trượng, quang ảnh màu đỏ càng ngày càng gần, hơn nữa thân mình cũng càng ngày càng rõ ràng. Ngọc Lan nhìn thấy hai đạo quang ảnh màu đỏ dĩ nhiên là một đôi nam nữ mặc quần áo màu đỏ, không khỏi rất là tò mò, hướng Điem Hương Nhi hỏi: “Cô cô, người nói giống sao, kia rõ ràng là hai người sao vừa rồi người nói là tiên thú chứ? Mà ta lại không thể nhìn ra bản thể của bọn họ”.

Điem Hương Nhi cười nói: “Người cũng không cần phải ngạc nhiên, pháp lực của thượng cổ Y Nễ thú này chỉ sợ không ở dưới thần tiên, biến hóa thuật của họ nếu ngay cả người đều có thể nhìn ra, vậy bọn họ sợ rằng đã sớm diệt vong ở thượng cổ thời đại rồi. Năng lực hiện tại của ta so với phụ thân và ca ca so còn kém hơn rất nhiều, bất kỳ người nào trong bọn họ chỉ sợ cũng không dưới phụ thân, không cần ta nhiều lời, các người chỉ cần biết năng lực của bọn họ rất cường đại.”

Ngọc Lan và Tử Diệp vẻ mặt đều là mờ mịt, rõ ràng là không thể nào tin tưởng trên thế gian còn có năng lực bậc này, có thể chống đỡ được người của Long tộc. Nhưng các nàng thấy bộ dáng nghiêm túc của Điem Hương Nhi lại tìm không thấy lý do không tin.

Bỗng nhiên, từ phương xa truyền đến thanh âm ngọt ngào của người con gái: “Người tới chính là người của Long tộc?” Thanh âm này nghe dường như từ xa xa truyền đến, nhưng lại cảm giác giống như thì thầm bên tai, hơn nữa trong thanh âm, tựa hồ có chứa ma lực chấn nhiếp nhân tâm, khiến cho Ngọc Lan và Tiểu Diệp đồng thời cảm giác qua sự sợ hãi chưa từng có. Chẳng qua, loại cảm giác sợ hãi này ở trong nháy mắt biến mất.

Điem Hương Nhi đáp: “Đúng vậy, ta thấy phương hướng các người đi, đoán các người vì chuyện của Minh tộc mà tới, không bằng chúng ta nói chuyện trước, sau đó mới quyết định thế nào?”

Hai đạo quang ảnh màu đỏ, đứng trước mặt Điem Hương Nhi các nàng cách khoảng hai trượng, hiện ra thân hình, hồng y nam tử nói: “Có chuyện gì trọng yếu sao? Chỉ mong không cần trì hoãn lâu lắm, chúng ta còn vội cứu người”.

Tử Diệp vừa nghe nói muốn cứu người, lập tức nghĩ tới Trần Nhược Tư có thể ở trong tay Minh tộc, nàng đoán một đôi nam nữ trước mắt có thể hay không phải đi cứu Trần Nhược Tư, cũng mở miệng nói: “Cứu người, các vị phải cứu người nào, chẳng lẽ người các vị muốn cứu đang ở trong tay Minh tộc sao?”

Hồng y nữ tử cười nói: “Không, chúng ta muốn đến chẳng qua là muốn chứng thực một việc mà thôi, người phải cứu cũng không ở Minh tộc”.

Tử Diệp nghe đến đây, như quả bóng xì hơi, nhìn đôi hồng y nam nữ trước mắt không nói gì nữa.

246. Nguy Hiểm Đến Tính Mạng

Thật lâu sau, hồng y nữ tử nhìn thoáng qua hồng y nam tử, sau đó quay đầu nhìn Điem Hương Nhi nói: “Nếu đúng theo lời của người, chúng ta cũng không cần phải đi. Ta nói cho các người, cũng không phải chúng ta sợ chết mà bởi vì còn có chuyện trọng yếu cần chúng ta đi làm, có lẽ đây là cơ hội cuối cùng cũng là duy nhất, đúng rồi, long tộc các người, có phải hay không có một quái thanh niên?” Sự tình trọng yếu theo như lời nàng, chính là trở về cứu tỉnh Trần Nhược Tư, bọn họ ở giờ phút này cho rằng, như lời trên dự ngôn thạch kia chuyện long nhân có thể chi phối thế gian, thật đã tới tình trạng cấp bách.

Ba người Điem Hương Nhi khi vừa nghe hồng y nhắc tới chuyện long tộc có hay không một quái thanh niên, trong lòng các nàng cũng không biết thế nào nhất thời lại xuất hiện một trận kích động, các nàng xem ra, quái nhân theo như lời nói của hồng y nữ tử nhất định là Trần Nhược Tư rồi.

Cũng không biết có phải là bị cái tin tức tốt đột nhiên tới này khiến cho vui sướng mê mẩn đầu óc hay không mà qua một hồi lâu, Điem Hương Nhi mới đáp lại: “Quái thanh niên theo lời người nói chính là Trần Nhược Tư?”

Hồng y nam tử gật gù đầu, nói: “Đúng vậy, chúng ta nói đúng là người này”.

Được sự xác nhận của hồng y nam tử, trong lòng hưng phấn nhất thời đề cao đến cực đỉnh, Tử Điện có chút khẩn cấp hỏi: “Vậy các người biết hắc hiện tại ở đâu không?”

“Xem bộ dáng kích động của các người kìa” Hồng y nữ tử cười cười nói: “Hắc hiện tại tốt lắm, không có việc gì, chẳng qua vẫn trong trạng thái hôn mê, xem ra các người cũng đang tìm hắc, theo chúng ta đi một chuyến thôi, chúng ta còn có sự tình muốn cùng các người thương lượng một chút”.

Điền Hương Nhi vẻ mặt có chút kinh ngạc, trong lòng nghi hoặc tự nhủ: “Chẳng lẽ theo như lời bọn họ người phải cứu chính là nó sao? Chuyện này là sao vậy nhỉ, nó như thế nào ở trong tay Y Nỉ thứ chứ? Hay là bọn họ có biện pháp cứu tỉnh Trần Nhược Tư?” Nghĩ đến đây, nói: “Đa tạ các người đã chiếu cố tốt cho nó, xin dẫn đường, chúng ta đi theo các người”.

Hồng y nữ tử nói: “Nói thật, hợp lực hai người chúng ta, cũng không có nắm chắc trăm phần trăm cứu tỉnh hắc, nhưng hiệ tại có người là Long tộc Công chúa trợ giúp, thành công có thể nói là trăm phần trăm. Chúng ta đi trước, các người theo tới là được, ta nghĩ với năng lực của người, hắc là sẽ không mất đi phương hướng”. Nói xong nhìn hồng y nam tử gật đầu, hai người thân hình cùng động, hóa thành hai đạo hồng quang, hướng phương hướng trở về bay đi, rất nhanh liền biến mất ở phía chân trời xa xa.

Trong băng quật phụ cận sào huyệt của Y Nỉ thú, Linh Cơ ngồi bên cạnh phiến đá màu xanh biếc Trần Nhược Tư đang nằm, tuy nàng biết Trần Nhược Tư không có việc gì, nhưng bất an trong lòng nàng càng ngày càng mãnh liệt, cơ hồ cảm giác được nguy hiểm dường như sắp bùng nổ xuống.

Chỗ sâu trong tâm hồn nàng, tựa hồ nghe thấy có thanh âm hướng nàng kêu gọi, khiến nàng trở lại bên người hắc, làm cho nàng giết Trần Nhược Tư. Ý thức của nàng trở nên có chút hỗn loạn mơ hồ, nàng biết, nhất định là oan hồn nộ khí kia thi triển linh hồn khống chế thuật, lấy mục đích đạt tới khống chế nàng.

Nàng cố gắng không nghe lời kêu gọi của thanh âm kia, ý chí kiên định trong lòng tận lực mặc niệm Thanh Tâm Trữ Thần Quyết, khiến cho thần thức của mình trước sau bảo trì trạng thái thanh tĩnh. Thanh âm kêu gọi trong lòng nàng càng ngày càng lớn, giống như ở bên tai nàng, khiến cho nàng tâm phiền ý loạn không thể bảo trì trạng thái yên tĩnh của mình. Nàng càng lúc càng thống khổ, trên mặt biểu hiện vẻ mặt thống khổ, bỗng nhiên, nàng chỉ cảm thấy trong đầu vang lên một tiếng ông sau đó trong đầu nàng biến thành trống rỗng. Hai mắt của nàng chậm rãi bị tơ máu che kín, thấu bắn ra quang mang đỏ như máu.

Nàng không chịu khống chế đứng lên, lẳng lặng nhìn chằm chằm Trần Nhược Tư nằm trên phiến đá, bỗng nhiên nàng động, trên tay xuất hiện một thanh kiếm quang đỏ như máu, hai tay của nàng gắt gao nắm mũi kiếm, đem mũi kiếm chậm rãi hướng trên cổ Trần Nhược Tư đi tới.

Xung quanh cổ của Trần Nhược Tư phát ra ánh sáng màu vàng, gặp phải kiếm quang màu đỏ tiếp cận, dường như cảm thấy sợ hãi, chậm rãi hướng hai bên tản ra, lộ ra kẽ hở để kiếm quang đâm xuống.

Trên thân thể Trần Nhược Tư, ngoại trừ vị trí kiếm quang trong tay Linh Cơ muốn đâm xuống không có ánh sáng màu vàng bảo hộ, các bộ vị khác ánh sáng màu vàng càng ngày càng thịnh, rất nhanh đem toàn bộ trong băng quật chiếu sáng rực rỡ, chói mắt sáng ngời. Tuy rằng như vậy, nhưng dường như không thể ngăn cản quỹ tích kiếm quang đâm xuống.

Theo kiếm quang càng ngày càng gần cổ của Trần Nhược Tư, trong mắt Linh Cơ lộ ra ánh sáng đỏ như máu càng ngày càng đậm, đem ánh sáng màu vàng phát ra trên người Trần Nhược Tư chắn ở bên ngoài, khiến cho ánh sáng màu vàng kia không thể xâm hại đến thân thể của Linh Cơ, ánh sáng của kiếm quang nắm trong tay cũng càng ngày càng mạnh.

Cũng không biết là đã bị ý thức của Linh Cơ phản kháng hay là làm sao, tốc độ nàng đâm xuống càng ngày càng chậm, hai tay của Linh Cơ cầm kiếm, dường như dưới sự chống đỡ của lực lượng nào đó, hơi hơi run rẩy. Tuy rằng di động xuống phía dưới thật sự chậm, nhưng mũi kiếm vẫn chạm vào cổ Trần Nhược Tư.

Bỗng nhiên, một nữ tử hô to: “Linh Cơ tỷ tỷ, tỷ làm gì? Theo tiếng hô to này, Linh Cơ dường như phục hồi lại tinh thần, trong đầu vẫn như cũ một mảng trống rỗng, kiếm quang trong tay biến mất, ánh sáng màu đỏ bắn ra từ người nàng và trong mắt cũng tiêu thất theo, nàng cảm giác thân thể thực suy yếu, muốn nghỉ ngơi, cũng không còn sức ngã xuống.”

Người kêu to này đúng là Tiểu Hà, vừa rồi nàng đi ra ngoài giúp Linh Cơ tìm điểm tâm, nàng rời đi khỏi

đây chưa có bao lâu, chỉ thấy từ trong lối ra của băng quạt phát ra ánh sáng màu vàng, nàng còn tưởng rằng Trần Nhược Tư tỉnh lại, tâm tình hưng phấn, khiến cho nàng quên hết thấy, cũng băng vào tốc độ nhanh nhất chạy lại đây. Ai ngờ, tiến vào trong băng quạt, nàng chỉ thấy Linh Cơ cầm một thanh kiếm muốn giết Trần Nhược Tư, cũng may lúc đó nàng rất tỉnh táo, cũng hô to một tiếng. Nếu nàng thoảng chần chờ hoặc là sững sốt trong lời nói, chỉ sợ cái mạng nhỏ của Trần Nhược Tư cứ như vậy mà kết thúc.

Theo kiếm quang biến mất, ánh sáng màu vàng phát ra trên người Trần Nhược Tư cũng chậm chậm hạ thấp, khôi phục bình thường, ánh sáng màu vàng hộ thể vừa rồi vẫn tồn tại như cũ, chẳng qua, trên cổ Trần Nhược Tư nhiều thêm một dấu vết màu đỏ.

Tiểu Hà nhìn vết máu bị Linh Cơ làm ra kia, trong lòng rất là khó chịu, nàng cắn cắn môi, khóc nói: “Tư ca ca, thực xin lỗi, ta vừa rồi không nên đi ra ngoài, hại người bị nữ nhân hư hỏng này làm bị thương”. Khóc rồi nàng bỗng nhiên xoay người lại, lạnh lùng nhìn Linh Cơ đang nằm trên mặt đất, trong lòng sinh ra một tia hận ý, nàng giơ tay lên, ngăm tụ linh lực, trên tay nhất thời xuất hiện một quả cầu lửa, từng trận sóng nhiệt nhanh chóng hướng về bốn phía, vách tường băng bốn phía, dường như chịu không nổi cỗ sóng nhiệt này hòa tan một chút, giọt nước trên đỉnh rơi xuống nhất thời giống như trời mưa.

Tiểu Hà bị trận mưa bất thường này làm cho thanh tỉnh trở lại, ý nghĩ muốn giết Linh Cơ trong đầu, nhất thời cũng biến mất, quả cầu lửa trong tay cũng theo ý muốn của nàng biến mất mà ta đi. Nàng ngơ ngẩn ngồi ở đó nhìn Linh Cơ, trong lòng thầm nói: “Làm sao vậy, ta đây là làm sao vậy, chẳng nhẽ đây theo như lời mọi người nói là xúc động sao?”

Nhiệt lượng biến mất, nước mưa rơi xuống rất nhanh kết thành bông tuyết, giọt nước mưa ở trong không trung còn chưa rơi xuống đất cũng kết thành tiểu khúc côn cầu, sau đó mới rơi xuống phát ra tiếng kêu “Leng keng”, ở trên mặt đất nhảy bắn vài cái, tùy theo hướng về một bên, rất nhanh cũng đình chỉ vận động.

Hai đạo quang ảnh màu đỏ nhẹ nhàng tiến vào, định trụ thân hình, rõ ràng là cha mẹ của Tiểu Hà. Mẹ của Tiểu Hà hướng bốn phía băng quạt nhìn thoảng qua, phát giác hoàn cảnh bên trong dường như có điểm thay đổi, cùng với lúc đầu có chút không giống, mà Linh Cơ cũng nằm trên mặt đất, hôn mê bất tỉnh, đây cũng chứng thực cảm giác của nàng, vội hỏi: “Nha đầu, phát sinh chuyện gì?” Nếu không phải bọn họ ở không trung cảm giác được trong băng quạt có chút bất thường, lo lắng xảy ra chuyện, bọn họ cũng không quá mức vội vàng phóng vào.

247. Vô Tận Oán Hận.

Nghe Tiểu Hà nói xong, cha mẹ nàng cùng sững sốt, sắc mặt khê biến, trầm mặc một hồi rồi mẹ của Tiểu Hà nhìn cha Tiểu Hà nói: “Minh tộc cách xa nơi này như vậy, thế nhưng thuật khống chế linh hồn của hắc còn có công hiệu, năng lực của tên kia đúng là khó tin, bởi vậy cũng biết, năng lực của hắc hơn xa chúng ta. Địa phương này cũng không ở lâu được, phải nhanh dẫn hắc rời đi nơi này, chỉ sợ bọn họ đã phá người đang trên đường tới đây”. Quay đầu nhìn Tiểu Hà nói: “Ta và cha người mang Trần Nhược Tư rời đi trước, người ở chỗ này chờ Linh Cơ tỉnh lại, sau đó mang nàng đi vào hầm băng, để nàng ở bên trong, hơn nữa phải mở ra phòng hộ ánh sáng trong hầm băng, ngàn vạn lần không nên đi ra, nếu không, hành tung của chúng ta rất nhanh sẽ bị người của Minh tộc phát hiện”.

Tiểu Hà gật gật đầu, sau đó lại hỏi: “Vì sao không mang Tư ca ca cùng đi vào hầm băng chứ, như vậy, không phải là người của Minh tộc sẽ tìm không thấy chúng ta sao?”

Cha Tiểu Hà vỗ vỗ đầu Tiểu Hà vừa cười vừa nói: “Trong hầm băng quá lạnh, đối với sự khôi phục của hắc không có lợi, chúng ta đã sớm nghĩ tới vấn đề này, bằng không, đã sớm dẫn hắc đi hầm băng, còn đợi người nhắc nhở sao?”

Tiểu Hà “a” một tiếng đáp lại, cũng không hỏi thêm gì. Cha mẹ nàng đối với năng lực nhạy bén của nàng rất là hài lòng. Họ không nói thêm gì, cùng nhau đem theo dự ngôn thạch và Trần Nhược Tư đi khỏi băng quạt.

Tiểu Hà lẳng lẳng nhìn Linh Cơ đang mê man, trong lòng la lên: “Tỷ tỷ, mau tỉnh lại đi, bằng không, bọn bại hoại trong tộc ngươi đến đây, có thể rất phiền toái, cha mẹ vì cái gì muốn ta chờ nàng tỉnh lại mới mang nàng đi hầm băng, chẳng lẽ nàng đang hôn mê không thể mang đi hầm băng sao? Không hiểu, hay là trước khi nàng tỉnh lại, linh hồn ý thức còn bị người khác khống chế. Ân, nhất định là như vậy, nếu hiện tại ta mang nàng ta đi chẳng khác nào dẫn đường cho địch nhân. Hắc, ta thật thông minh, vấn đề phức tạp như vậy đều đoán ra được”.

Quả thực, Tiểu Hà suy nghĩ rất chính xác, Linh Cơ hiện tại trạng thái tinh thần rất kém cỏi, ý thức tự bảo vệ mình cũng rất bạc nhược, chỉ cần oan hồn nộ khí đang ở Minh tộc kia thoáng thi pháp cũng có thể dễ dàng khống chế được nàng, vả lại có thể rất nhẹ nhàng biết được nàng đã trải qua địa phương nào, tới vị trí nào. Một khi nàng đã tỉnh, muốn khống chế nàng, khó khăn đã gia tăng thật nhiều, hơn nữa một khi xung quanh có người quấy nhiễu, sử dụng linh hồn khống chế thuật năng lượng phải hao phí sẽ tăng gấp bội.

Thuật khống chế linh hồn này là pháp thuật mà người của Minh tộc thường dùng, đặc biệt thường thấy nhất là khi thủ lĩnh khống chế thuộc hạ, cho nên, ở trong Minh tộc loại linh hồn khống chế thuật này bình thường chỉ có tầng lớp quản lý giả mới có quyền sử dụng. Loại pháp thuật này có hai cái hạn chế, thứ nhất chỉ có tác dụng với người trong tộc, thứ hai trong cùng một lúc chỉ có thể nhằm vào một người. Người thi pháp càng mạnh, phạm vi khống chế của hắn càng lớn. Nói cách khác, chỉ cần ở trong phạm vi khống chế của hắn, hắn có thể thi pháp được đối tượng ở trong đó, mà người bị thi pháp, càng ở gần người thi pháp thì ý thức phản kháng đối với người thi pháp càng giảm xuống mà năng lực càng gần với người thi pháp. Ngược lại, người bị thi pháp càng xa người thi pháp thì ý thức phản kháng được tăng cường, người thi pháp cũng cần nhiều năng lượng hơn, mà năng lực của người bị thi pháp giảm xuống tiếp cận bản thân. Người bị thi pháp một khi bị khống chế sẽ dựa theo ý muốn của người thi pháp đi làm bất kỳ chuyện gì. Pháp thuật này khi sử dụng còn có quan hệ rất lớn với ý chí của người bị thi pháp, người bị thi pháp ý chí kiên định khó khăn khi khống chế tăng lên, ngược lại, người bị thi pháp ý chí bạc nhược khó khăn khi khống chế cũng thấp đi.

Có loại pháp thuật này khiến cho các thủ lĩnh của Minh tộc ở trong phạm vi nhất định không cần phải chính mình ra tay, chỉ cần phái thuộc hạ của mình xông ra, chính mình lại thi pháp cũng có thể đạt tới hiệu quả như mình đích thân tới, mà lại có thể giảm bớt tổn thương mình có thể gặp, cho dù gặp cường địch, tử vong hoặc là bị thương cũng chỉ là thuộc hạ mà không phải là mình.

Thời gian chờ đợi lẳng lẳng trôi qua, Linh Cơ khôi phục một chút thần trí, ho khan vài tiếng, khê mở mắt, trên mặt hiển hiện ra chính là bộ dáng thực mệt mỏi. Nàng chậm chậm định thần, nhìn Tiểu Hà nói: “Làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Tiểu Hà nâng nàng đứng dậy, vừa đi vừa nói: “Tỷ bị người nào đó khống chế, đi, muội đưa tỷ đi đến địa phương bọn họ không khống chế được tỷ”. Nói xong, các nàng chạy ra bên ngoài băng tuyết.

Một trận giá lạnh thổi qua, Linh Cơ không khỏi rùng mình, thân hình run run. Tiểu Hà thấy nàng như vậy, cũng nhìn ra được nàng hiện tại có thể bởi vì vừa rồi bị người khác khống chế, thân thể xuất hiện lực lượng cạn kiệt còn không có hoàn toàn bình phục, không thể chống cự khí băng hàn nơi này, nàng vung tay ngưng kết một cái nhiệt năng quang cầu bảo hộ thân thể của Linh Cơ.

Linh Cơ cảm giác thân thể tốt hơn, ý thức đã dần dần thanh tỉnh, nàng thấy Tiểu Hà đỡ mình đứng trong trời băng đất tuyết, nhất thời ngơ ngẩn, tựa hồ như đang tự hỏi điều gì đó, đột nhiên, nàng hỏi: “Trần Nhược Tư đâu, hắn đi đâu rồi?”

Tiểu Hà nhớ tới tình hình vừa rồi Linh Cơ muốn giết Trần Nhược Tư trong lòng cảm thấy một trận buồn bực, nếu nói nàng không biết Linh Cơ là bị người khống chế, nàng thật sự hận không thể mặc kệ nàng ta, chính mình đi trước. Nàng nhìn thoáng qua Linh Cơ, trong mắt lộ ra một tia bất mãn, nói: “Cha mẹ muội đã mang huynh ấy đi rồi, tỷ cùng huynh ấy tạm thời không thể ở cùng một chỗ, nguyên nhân chính là bởi vì tỷ mà hành tung của chúng ta đã bị người của Minh tộc phát hiện. Đi thôi, nếu còn không đi mau, chỉ sợ bọn họ sẽ kéo tới đây mất”.

Nghe Tiểu Hà nói xong, nàng tựa hồ nhớ tới việc gì, một trận cảm giác khó chịu nảy lên trong lòng, nước mắt từng giọt rơi xuống, nàng cắn cắn môi, gạt đi nước mắt rơi, trầm mặc một hồi rồi nói: “Tiểu Hà, mình muội đi thôi, ta không muốn liên lụy đến muội, đi mau”. Nói xong, đẩy tay Tiểu Hà ra, hướng về phương

xa chạy đi.

Gió lạnh gào thét, thổi tới trên mặt người, giống như dao cắt lạnh băng thấu xương, từng trận hàn ý, trong lòng đau đớn, nàng vô cùng hy vọng có năng lực làm chút chuyện cho người mình yêu, nhưng nàng không thể, thậm chí không thể cùng người mình yêu ở cùng một chỗ. Trái tim nàng đau đớn, tan nát lạnh băng tới từng điểm, dường như vĩnh viễn bị đóng băng, làm nàng không thể hít thở, một ngụm máu tươi phun ra, nàng ngã xuống, ngã xuống tuyệt mệnh mờ.

Tiểu Hà xa xa nhìn thấy nàng ngã xuống, ý thức được không ổn, vội vàng chạy nhanh đến, nắm lấy bàn tay lạnh như băng của nàng, nói: “Thực xin lỗi, tỷ tỷ, muội không nên như vậy đối với tỷ, muội biết muốn giết Tư ca ca không phải tỷ, tỷ trách muội đi, mau mau tỉnh lại, không nên làm muội sợ”. Tiểu Hà vừa khóc vừa nói.

Linh Cơ chậm rãi mở mắt, vươn cánh tay lạnh như băng vuốt mặt Tiểu Hà, vừa cười vừa nói: “Không, không trách muội, đều do tỷ sinh nhầm nơi, sinh ra trong Minh tộc, mang đến nguy hiểm cho các người. Tỷ thật sự không trách bất kỳ ai, muội đi nhanh đi, tỷ đã cảm giác được Minh tộc cách đây không còn xa”.

Tiểu Hà quật cường nói: “Không, muội sẽ không bỏ lại tỷ”. Nói xong, ngưng tụ một cái nhiệt năng quang cầu, bảo hộ thân thể Linh Cơ, nâng nàng bước nhanh hướng lối vào hầm băng đi tới.

Hai thân ảnh nhỏ bé dần dần nhỏ đi rồi biến mất bên trong tuyết vụ mờ mịt. Bông tuyết rơi xuống đầy trời bay múa, nhẹ nhàng rơi xuống, rất nhanh bao phủ lên dấu chân các nàng lưu lại. Các nàng rời đi không bao lâu, hơn mười cái quang ảnh màu đen nhẹ nhàng hiện lên vị trí Linh Cơ vừa rời phun ra ngụm máu tươi, chậm rãi biến hóa, biến ảo thành hình dạng con người. Một hắc y nhân trong đó, ngồi xổm xuống, lấy tay nhẹ nhàng bới bông tuyết vừa rơi xuống, dường như đang tìm kiếm cái gì đó.

Một lát sau, tay của hắc y nhân bốc lên một nắm tuyết trắng có dính ít máu tươi, nói: “Máu này còn không hoàn toàn đông cứng, bọn họ chắc là chưa đi được bao xa. Chẳng qua rất kỳ quái, chúng ta vừa rồi có thể cảm ứng được sự tồn tại của nàng, bây giờ tại sao đột nhiên mất đi liên hệ nhỉ?”

Một hắc y nhân khác nói: “Đầu, rất có thể năng lượng thân thể của nàng ta đã bị phong bế, chúng ta không thể cảm giác được sự tồn tại của nàng, hiện tại nên làm gì đây, phải đi gặp Đế Khai hộ pháp báo cáo sao?”

Hắc y nhân được gọi là đầu lĩnh kia nói: “Không cần, chúng ta chia nhau ra tìm, hẳn là có thể tìm được các nàng”. Nói xong, phất tay, hơn mười hắc y nhân, hóa thành hơn mười đoàn khói đen, phân biệt hướng về bốn hướng tìm tòi.

248. Canh Vi Kinh Hải.

Yên lặng một lúc lâu, hồng y nam tử nói với hồng y nữ tử: “Thê tử, bọn họ có thể tìm được chỗ chúng ta bây giờ không? Chúng ta đã phát ra tín hiệu liên lạc hơn một canh giờ rồi, bọn họ sao mà vẫn chưa thấy tới chứ? Có thể là đã xảy ra chuyện gì không?”

Hồng y nữ tử khẽ thở dài, trong bụng tuy cũng rất lo lắng nhưng không lộ ra ngoài mặt, quay đầu lại nhìn tượng phu cười nói: “Sẽ không đâu, bọn họ sẽ không có việc gì đâu.”

Hồng y nam tử trầm mặt, đang muốn mở miệng nói thì bỗng nhiên hắn nghe được bên ngoài hang có động tĩnh. Thầm cả kinh, vội vàng đánh mắt cho hồng y nữ tử, còn bản thân thì đi đến bên lối vào hang động. Đi ra vài trượng, hắn cảm nhận được một khí tức đặc biệt—đang cẩn thận đi kẻ sát nhau tiến đến lối vào, liền tiến lên nghênh đón.

Ở lối vào có ba người, là Diêm Hương Nhi, Ngọc Lan và Tử Diệp. Hồng y nam tử mỉm cười, nói: “Mau vào đi, chúng ta chờ các người lâu quá rồi.”

Ba người nhìn nhau, gật gật đầu, theo sau hồng y nam tử tiến vào hầm băng. Sau khi nhìn thấy Trần Nhược Tư quả thật đang ở chỗ này thì cực kỳ hưng phấn, nhìn không được mà cùng chảy nước mắt. Tử Diệp và

Ngọc Lan chạy nhanh tới bên Trần Nhược Tư, lẳng lặng nhìn hần, trong lòng thì thầm gọi tên hần, nước mắt cứ tuôn rơi không ngừng.

Điềm Hương Nhi lau lau nước mắt nơi khóe mi, lẳng nhìn đôi hồng y nam nữ này, trong chốc lát chẳng biết nói lời gì. Hồi lâu sau mới mở lời, nói:” Cảm ơn, cảm ơn các người.”

Hồng y nữ tử cười nói:” Không cần khách khí, chúng ta cũng không làm gì. Không phải quan hệ giữa nữ nhi chúng ta và hần rất tốt thì chúng ta cũng sẽ không cứu hần đâu. Có lẽ, đây là ông trời đã cố ý sắp đặt rồi, để cho hai kẻ già vô dụng chúng ta vì thế gian nhân loại mà hiến chút sức mọn rồi.”

Nghe hồng y nữ tử nói xong, Điềm Hương Nhi cảm thấy hơi bất ngờ, trầm tư một chút rồi nói:” Người nói lời này là có ý gì? Vì thế gian nhân loại mà hiến sức là sao?”

Hồng y nam tử nhìn thoáng qua hồng y nữ tử, cười nói:” Chuyện là thế này....” Tiếp theo, hần đem chuyện Dự Ngôn thạch kể chi tiết lại từ đầu đến cuối cho Điềm Hương Nhi nghe.

Điềm Hương Nhi khẽ gật đầu, lại trầm mặc, tựa như đang nhớ đến chút sự tình gì đó. Qua một hồi lâu nàng lại nói:” Dự Ngôn thạch, theo như lời các người thì Dự Ngôn thạch chính là khối đá màu xanh biếc dưới người nhi tử ta sao? Chuyện này cũng thật quá xảo hợp, ta lúc trước cũng phát hiện ra một tảng đá xanh như thế. Nó sai khiến ta đi đến một chỗ, thật không ngờ, khi ta đến chỗ đấy lại gặp được được phụ thân của Trần Nhược Tư. Lúc đó, hần bất quá chỉ là một thần tiên thành tựu bình thường trên con đường tu đạo thôi. Khi chúng ta gặp nhau, cũng không biết vì sao mà hai người giống như mê muội, hai bên đều bị đối phương hấp dẫn. Sau đấy, ta cũng không trở về, cùng hần ở một chỗ, sinh ra Trần Nhược Tư. Tiếp đó thì....” Nàng dừng lại, chẳng nói thêm gì nữa mà chỉ lẳng lẽ khóc thầm.

Hồng y nam tử và hồng y nữ tử nhìn thoáng qua nhau, hơi cười cười rồi chậm rãi đến sát nhau, tay hai người nắm chặt một chỗ. Hiển nhiên, hai người họ cho rằng bọn họ may mắn hơn Điềm Hương Nhi trước mặt. Thấy Điềm Hương Nhi trong lòng rất khó chịu thì cũng đoán được chuyện về sau như thế nào. Bọn họ không hỏi thêm nàng câu gì mà chỉ đứng lẳng lặng nhìn nàng.

Điềm Hương Nhi bình tĩnh lại, nhẹ nhàng lau đi nước mắt, tựa như không muốn nói thêm về chuyện đó. Nàng khẽ thở dài, cười nói:” Thật hâm mộ các người. Được rồi, các người nói hần chính là Long Nhân mà Dự Ngôn thạch nói sao? Năng lực của hần cũng không mạnh mẽ như chúng ta tưởng tượng. Có thể là có người khác không?”

Hồng y nữ tử nói:” Lực lượng của hần lúc trước mặc dù không cường đại như chúng ta, nhưng sau khi hần tỉnh lại thì chưa chắc. Tình huống trong cơ thể hần người hần là cũng đã rõ, cỗ lực lượng cường đại kia cuối cùng cũng sẽ thành một bộ phận trong lực lượng của hần. Mà nguồn gốc của cỗ lực lượng cường đại kia ta cảm thấy rất giống lực lượng của tiên thú nào đó, nhưng ta nhớ không ra tên của tiên thú kia. Lực lượng của tiên thú kia mặc dù không mạnh mẽ, nhưng sau khi tiến vào trong cơ thể Trần Nhược Tư lại cùng long nhân lực lượng, hộ thể tiên khí, còn có Hồ Long thú ba loại lực lượng dung hòa với nhau, sản sinh ra dị biến. Khiến cho sức mạnh của hần trong nháy mắt tăng lên gấp mấy lần, về phần nguyên do vì sao lại như vậy thì ta cũng không rõ.”

Điềm Hương Nhi gật gật đầu nói:” Nguyên lai là như vậy, chẳng trách ra muốn dùng ma nhân hút cỗ lực lượng trong cơ thể hần ra thì lại bị nó đánh cho bị thương. Hóa ra là do cỗ lực lượng kia quá cường đại, ngay cả ma nhân cũng không thể khống chế mới xảy ra tình huống kì lạ như vậy. Ôi, đây đều là chúng ta nhất thời sơ ý, không kiểm tra tình trạng trong cơ thể hần mà tùy tiện dùng ma nhân giúp hần hút năng lượng. Được rồi, long nhân lực lượng trong cơ thể hần là kế thừa từ ta, hộ thể tiên khí, có thể là phụ thân hần lo lắng hần bị người ta thương tổn mà để lại trên người để bảo hộ hần. Còn lực lượng của Hồ Long thú kia thì từ đâu ra? Chẳng lẽ hần đã từng uống máu Hồ Long thú?”

Hồng y nam tử cười nói:” Có lẽ là như vậy, chỉ là, trong cơ thể hần còn có hai cỗ lực lượng rất yếu, tuy đối với lần dị biến trong cơ thể hần lần này không có vai trò gì, nhưng cũng là việc khiến người khác không thể hiểu nổi.”

Hồng y nữ tử nghi hoặc nhìn trượng phu, nói:” Cái gì, còn có hai cỗ lực lượng yếu ớt khác sao, thiếp sao không nhận ra được, chàng phát hiện được từ lúc nào?”

Hồng y nam tử nói:” Ta cũng chỉ vừa mới phát hiện ra, hai cổ lực lượng này rất yếu, nếu như không để ý thì sẽ rất khó phát hiện. Trên đường ôm hán đến cái hang này, trong lúc vô tình mới phát hiện ra. Nếu ta suy đoán không có nhầm, thì hai cổ lực lượng này đều là lực âm nhu, trong đó một là của một nữ tử ngư nhân, cái kia là của một nữ tử Minh tộc. Nữ tử Minh tộc, ta đoán nàng chính là công chúa Minh tộc Linh Cơ, còn về nữ tử ngư nhân thì không thể đoán được là ai.”

Vừa nghe đến cái tên Linh Cơ, Tử Diệp lập tức nhớ tới tình hình hôm cứu Trần Nhược Tư trên thú nhân đảo, nàng rất nghi hoặc nói:” Chúng ta hôm đó trên thú nhân đảo sau khi cứu được Trần Nhược Tư cũng gặp phải Linh Cơ. Chẳng lẽ nàng không phải là đến giúp chuyện của Minh tộc nhân mà là đi cứu Trần Nhược Tư sao?”

Hồng y nữ tử gật gật đầu, nói:” Đúng vậy, hôm đó đi cùng nàng còn có hai người, một là sư ca của Trần Nhược Tư Lạc Lan Điền, một là Lâm Hân Ngọc. Đùng kỳ quái, chuyện hôm đó chúng ta hoàn toàn không biết gì cả, những điều này chúng ta cũng là nghe nữ nhi nói lại thôi. Sau khi chúng ta gặp được Trần Nhược Tư, giúp hán kiểm tra thân thể một chút, phát hiện ra trong cơ thể hán có khí tức của long nhân cho nên chúng ta đã liên tưởng đến chuyện Dự Ngôn thạch. Trên đường đi Minh tộc điều tra thì gặp phải các người.”

Điền Hương Nhi nói:” Về chuyện của Minh tộc, các người lúc trước cũng không biết chuyện nên hoài nghi Trần Nhược Tư mai sau rất có thể sẽ làm đảo lộn mọi việc trong cuộc sống, vì vậy mới không có ý cứu tinh hán. Có thể các người trong lúc vô ý đã biết được chuyện của Minh tộc, lại nghĩ đến lời của Dự Ngôn thạch, mới khiến các người bắt đầu thay đổi quyết định, ta đoán có đúng không? Người nói cho các người biết chuyện của Minh tộc hán là công chúa Minh tộc Linh Cơ, nàng hiện giờ ở đâu? Ta có chút chuyện muốn hỏi nàng, cô lẽ có thể từ đó tìm ra được biện pháp giải quyết.

Hồng y nữ tử nói:” Người của Minh tộc thật sự quá cường đại, chúng ta rời khỏi Minh tộc ít nhất cũng mấy ngàn dặm rồi, vậy mà hán vẫn có thể sử dụng linh hồn khổng chế thuật điều khiển Linh Cơ tới giết Trần Nhược Tư. Chúng ta vì tránh một lần nữa phát sinh việc ngoài ý muốn nên đã để nữ nhi mang nàng đến một địa phương hoàn toàn cách ly với bên ngoài rồi.”

Vừa nghe nói có người có thể ở ngoài ngàn dặm sử dụng linh hồn khổng chế thuật điều khiển Linh Cơ, Điền Hương Nhi mặt liền biến sắc, trông rất khó coi. Khuôn mặt vốn tái tái dường như trong nháy mắt lại tái thêm vài phần. Mức độ sợ hãi so với lúc trước nhìn thấy mấy thần tiên ở trên bầu trời của Minh tộc bị miếu sát (giết ngay lập tức, chưa kịp phản ứng) chỉ có hơn chứ không kém. Ngọc lan và Tử Diệp lại không thấy phản ứng, tựa hồ không hề để ý chuyện đấy, rất có thể là các nàng không hiểu gì về linh hồn khổng chế thuật.

249. Vô Tư Chi Tâm.

“Thật không tưởng tượng được, năng lực của đám Minh yêu kia còn có thể đạt đến trình độ này. Chẳng lẽ thế gian thật sự phải bị hủy trong tay chúng sao? Vậy lời Dự Ngôn thạch sẽ không chính xác sao, điều này sao có thể...” Chẳng biết là qua bao lâu, hồng y nam tử nghi hoặc nhìn nhìn khối đá xanh biếc nơi Trần Nhược Tư đang nằm, nói.

Hồng y nữ tử nói:” Mặc kệ Dự Ngôn thạch có đoán đúng hay không, chúng ta cũng không thể buông xuôi được. Hiện giờ chuyện chúng ta phải làm là trước tiên phải cứu tinh Trần Nhược Tư, cố gắng thúc đẩy năng lực của hán nhanh chóng cường đại lên, có thể hán thực sự là khắc tinh của tên gia hỏa kia.”

Điền Hương Nhi nói:” Các người nói có thể cứu tinh hán, chúng ta nên giúp đỡ như thế nào?”

Hồng y nữ tử nhìn thoáng qua Ngọc Lan và Tử Diệp, quay đầu lại nhìn Điền Hương nhi, nói:” Với năng lực hai người chúng ta, cũng không nắm chắc được có thể cứu tinh được hán. Nhưng bây giờ có thêm người thì nắm chắc đến tám phần. Kỳ thật, phương pháp cứu hán rất đơn giản, hợp lực của ba người chúng ta, mạnh mẽ đột phá phòng hộ khí thể bên ngoài người hán. Sau đó lấy lực lượng của chúng ta giúp tăng khả năng chịu đựng của cơ quan nội tạng trong người hán. Một khi cơ quan nội tạng có thể chịu được áp lực của cổ lực lượng cường đại kia thì hán tự nhiên sẽ tỉnh lại.”

Điềm Hương Nhi nói:” Ân, phương pháp này tuy rất đơn giản, nhưng năng lượng chúng ta hao tổn trong một thời gian nhất định rất khó khôi phục. Làm như vậy, chẳng khác nào đem lực lượng của chúng ta cho hấn, vạn nhất không thành công, chẳng phải đã lãng phí tu vi nhiều năm của các người sao? Các người thật sự vì cứu hấn mà bỏ đi tu vi nhiều năm như vậy ư?” Hiển nhiên, nàng không tin trên đời này lại có người không ích kỷ, cam tâm bỏ đi nhiều năm tu vi của mình để cứu một người không liên quan.

Hồng y nam tử nói rằng:” Chúng ta đều già cả rồi, có thể làm chút chuyện cho thế gian là được rồi. Nỗ lực của chúng ta, có thể vẫn hồi được cục diện bất lợi, đối với chúng ta mà nói là rất đáng giá.”

Điềm Hương Nhi cảm động chảy nước mắt, kích động nói:” Cảm tạ, cảm tạ các người, ta thật không biết nên làm thế nào mới có thể báo đáp phần ân tình này của các người.”

Hồng y nữ tử kéo tay hồng y nam tử, liếc mắt nhìn nhau hơi cười cười, đồng thời đứng dậy, quay đầu lại mỉm cười với Điềm Hương Nhi, nói:” Sao lại khách khí như vậy, ha ha, chúng ta vẫn hằng ao ước như người, sinh ra một nhi tử có thể cứu vớt muôn dân. Thôi, chúng ta không nên tiếp tục lãng phí thời gian nữa, bắt đầu đi. Mặc dù ở đây rất an toàn, vạn nhất dừng lại lâu, người của Minh tộc tìm tới thì rất phiền phức.”

Điềm Hương Nhi gật gù đầu, cũng đứng lên đi theo họ tiến về phía Trần Nhược Tư đang nằm.

Tới bên cạnh phiến đá, hồng y nữ tử nói với Ngọc Lan và Tử Diệp:” Các người trước tiên đứng ra xa một chút, tốt nhất là đến chỗ cửa hang đi. Ta sợ lực lượng phát ra từ người chúng ta sẽ làm các người bị thương. Tiếc đó ta còn giao cho các người một nhiệm vụ, giám sát chặt chẽ miệng hang, đừng cho bất cứ kẻ nào tiến vào quấy rầy chúng ta.”

Ngọc Lan và Tử Diệp quay đầu lại nhìn Điềm Hương Nhi, thấy nàng khe khẽ gật đầu, hai người họ có chút lưu luyến nhìn Trần Nhược Tư, chậm rãi đi ra phía miệng hang.

Hồng y nữ tử và hồng y nam tử ngồi vây quanh khối đá, mặt đối mặt với Điềm Hương Nhi. Điềm Hương Nhi cũng ngồi xuống, bắt đầu chuẩn bị động tác, ngưng tụ lực lượng lại. Chuẩn bị động tác xong xuôi. Hồng y nữ tử gật đầu, ba người cùng lúc phát ra lực lượng. Hồng y nữ tử và hồng y nam tử hai cổ hồng sắc quang mang cùng một cổ thanh sắc quang mang do Điềm Hương Nhi phát ra gặp nhau tại trên ngực Trần Nhược Tư, biến thành một vòng xoáy nhỏ do hai loại quang mang tạo nên. Lúc này, ba người đều cảm thấy một lực lượng cường đại đánh tới bản thân, thổi tung tóc và y phục của họ về phía sau.

Hệ thống lực lượng trên người Trần Nhược Tư bị kinh động cũng bắt đầu chống lại, hấn khắp người tỏa ánh kim quang, trong nháy mắt mạnh lên mấy lần, đem chiếu cả hang bằng thành một mảnh vàng rực chói mắt.

Mặc dù hệ thống kim quang của Trần Nhược Tư còn đang tăng mạnh, nhưng vòng xoáy nhỏ hai màu bất đồng ở ngực hấn đang không ngừng xoay chuyển, ánh sáng hai màu càng ngày càng mạnh. Vòng xoáy giống như một mũi khoan, đang chậm rãi xuyên vào ngực Trần Nhược Tư. Mũi khoan hai màu càng lúc càng lớn. Hệ thống quang mang của Trần Nhược Tư dường như không thể ngăn cản nổi sự xâm nhập của mũi khoan, chậm rãi tách ra.

Ba người bị kim quang bao phủ, mặt đỏ bừng, khiến ta cảm giác như đang bị nghẹn thở vậy, trên trán lấm tấm mồ hôi. Quang mang phóng ra từ tay họ không yếu đi mà còn càng ngày càng tinh khiết, càng chói thêm.

Mũi khoan lốc xoáy rốt cuộc cũng phá tan được tầng bảo vệ hệ thống khí của Trần Nhược Tư, tiến nhập vào trong cơ thể hấn. Ba người trong ánh kim quang thân thể hơi run rẩy, ánh đỏ trên mặt cũng dần dần biến mất.

Ở cửa hang, Tử Diệp và Ngọc Lan một mỗi co người ngồi tựa vào nhau để sưởi ấm lẫn nhau. Hiển nhiên, họ không chịu được hàn khí từ bên ngoài hang, cũng may, năng lực của họ cũng coi là mạnh nên vẫn còn chịu được. Nếu đổi lại là người thường ngồi đây ngây ngốc một hồi thì sợ rằng sớm đã bị đóng băng rồi.

Tử Diệp quay đầu lại nhìn Ngọc Lan nói:” Ngọc Lan tỷ, đã lâu như vậy rồi mà sao bên trong vẫn không có động tĩnh gì, bọn họ có thể chịu đựng được Nhược Tư không? Muội thấy hơi lo lắng.”

Ngọc Lan nói:” Không có gì phải lo lắng cả, nếu như ngay cả ba người bọn họ hợp lực còn không chịu đựng được hấn thì trên đời này không còn ai làm được.” Nói xong nàng ngẩng đầu lên, vô ý nhìn về phía xa, nàng chợt phát hiện ra một đạo quang ảnh màu đỏ đang bay về phía các nàng.

Ngọc Lan ngẩn người, nói:” Hồng rồi, có người tới.” Nói xong thì đứng bật dậy, đôi mắt nhìn chăm chăm quang ảnh màu đỏ đang tới gần.

Tử Diệp vừa mới đứng lên, đạo quang ảnh màu đỏ đã đến trước người bọn họ, cách khoảng hơn hai trượng, nó liền dừng lại không tiếp tục tiến lên nữa. Tử Diệp vừa nhìn, hóa ra là một tiểu cô nương mặc y phục màu đỏ, nàng nhận ra đây chính là tiểu cô nương đi cùng với Linh Cơ cứu đi Trần Nhược Tư. Tử Diệp đoán tiểu cô nương chính là nữ nhi của đôi hồng y nam nữ đang cứu chữa cho Trần Nhược Tư ở trong hang.

Người vừa tới chính là Tiểu Hà, nàng sau khi đưa Linh Cơ đến hầm băng ngằm xong thì trong lòng cũng rất lo lắng cho an nguy của Trần Nhược Tư. Linh Cơ cũng rất lo cho hắn, nhưng nàng không thể đến được. Cho nên nàng cầu xin Tiểu Hà đi xem xem, sau đó mang tin tức về cho nàng. Tiểu Hà đối với khí tức của phụ mẫu mình vô cùng quen thuộc, hơn nữa vùng tuyết vực này đã từng là nơi nàng vui đùa, khá quan cảnh vật nên rất nhanh đã tìm được tới nơi này.

Tiểu Hà hai người đang ở cửa hang, nhận ra các nàng chính là hai người hôm đó cướp đi Trần Nhược Tư từ mình, trong đầu một trận nghi hoặc:” Bọn họ sao lại tìm đến đây, lẽ nào, lẽ nào bọn họ lại vừa đến cướp người. Hồng rồi, phụ mẫu vẫn còn ở bên trong, sẽ không gặp phải nguy hiểm gì chứ, không, hẳn là không đâu, phụ mẫu mạnh như vậy, chỉ bằng hai người bọn họ còn chưa xứng là đối thủ. Ôi chao, có điểm kỳ quái, các nàng vì sao không đi vào mà lại canh giữ miệng hang? Lẽ nào các nàng đang chờ viện binh. Không được, ta phải vào xem tình hình rồi nói tiếp.” Nghĩ tới đây liền hô lên với Ngọc Lan và Tử Diệp:” Mau tránh ra, các người đừng mong cướp được Tư ca từ tay chúng ta, nếu không, ta sẽ không khách khí với các người nữa.” Nàng vừa nói vừa bày ra tư thế chuẩn bị tùy thời tấn công.

250. Tiểu Hà Biến Thân.

Tử Diệp thấy nha đầu kia tuổi còn trẻ mà đã có khí phách bất phục như thế, trong lòng không hề thấy tức giận mà ngược lại còn cảm thấy tiểu nha đầu kia thật thú vị, nàng cười nói:” Tiểu Hà, đừng hiểu lầm, chúng ta không phải không muốn cho người vào, mà là phụ mẫu người yêu cầu chúng ta bảo vệ ở miệng hang, không cho bất cứ ai vào trong. Có chuyện gì khẩn cấp thì chờ phụ mẫu người cứu tỉnh Trần Nhược Tư đã.”

Tiểu Hà thấy người lạ mặt này lại có thể gọi ra cái tên rất ít người biết của mình, nhất thời cũng hiểu được có thể mình đã quá kích động rồi. Nàng cười cười quý dị, bước nhanh lên nói:” Các người hóa ra cũng là bằng hữu của Tư ca ca, xem ra thực sự đã hiểu lầm rồi.”

Ngọc Lan đang muốn nói, bỗng nhiên, mấy đạo bóng đen thì trên trời giáng xuống, bay xuống chỗ cách động khẩu ba trượng rồi dừng lại. Tử Diệp vừa nhìn đã phát hiện mấy người vừa đến là người của Minh tộc, tâm trạng hoảng sợ hòa lẫn với kinh ngạc, thầm nghĩ:” Bản lĩnh theo dõi của Minh tộc nhân thật lớn, lúc trước chúng ta tìm đến đây cũng phải hao tổn mất mấy canh giờ, vậy mà bọn họ lại tìm đến nhanh như vậy.”

Tiểu Hà từ sau khi trở nên cường đại còn chưa gặp được địch thủ, cũng không để mấy vị khách không mời mà đột nhiên đến này vào mắt, nàng chậm rãi xoay người lại, nhìn mấy hắc y nhân hình thù kỳ lạ nói:” Các người mấy tên sửu gia hỏa(xấu xí) này, tới tìm chết sao?”

Những lời này của Tiểu Hà khiến cho hơn mười u linh của Minh tộc và Ngọc Lan, Tử Diệp sửng sốt, ánh mắt đồng thời đều tập trung lên người nàng, lòng thầm nghĩ nha đầu kia khẩu khí thật lớn.

Thủ lĩnh yêu linh của hơn mười u linh chậm chậm bay về phía trước, cười khinh miệt, nói:” Tiểu quỷ, người tên là gì, người nói chuyện rất có ý tứ. Có điều, ta nghĩ dường như phụ mẫu người không có dạy dỗ người thật tốt, mới khiến tính tình người có chút phóng túng tùy hứng. Ta không trách người, người nói xem phụ mẫu người đang ở đâu, chỉ cần chúng ta tìm được người muốn tìm, nhất định sẽ tha cho các người một con đường sống, cũng cho phụ mẫu người một đường sống, người thấy thế nào?” Trong lời hắn ẩn chứa ý dụ dỗ, rõ ràng là tên yêu linh này đã coi Tiểu Hà như một tiểu hài tử chưa hiểu chuyện.

Tiểu Hà khinh thường cười nói:” Xí, ta mới không thèm để ý đến ngươi, phụ mẫu ra đang ở một địa phương rất xa, các ngươi có tìm cũng không ra. Chỉ có điều, dù các ngươi có tìm được thì cũng chỉ có đường chết thôi. Còn dám to mồm nói tha cho phụ mẫu ta cái gì chứ, không biết đám sủu gia hỏa các ngươi có biết chữ ” Xấu hổ” nó viết thế nào không.”

Một u linh đứng cạnh yêu linh kia không nhin được nữa. quay đầu hướng về phía yêu linh nói:” Đầu lĩnh, bọn họ hơn phân nửa là ở trong hang động kia, cần gì phải dài dòng với tiểu nha đầu kia, giết chết các nàng rồi xông vào có phải nhanh không.”

Yêu linh nhỏ giọng mắng:” Thối lắm, ngươi biết tiểu nha đầu là ai chẳng? Trong ba người trước mặt thì tiểu nha đầu kia lợi hại nhất, nàng chính là đời sau của thượng cổ tiên thú Y Nỉ thú. Nàng mặc dù tuổi còn trẻ nhưng đã có thể biến thành nhân hình, theo ta thấy, năng lực của nàng so với cha mẹ của nàng cũng không kém bao nhiêu, có thể là do nàng được truyền thừa ưu điểm từ cha mẹ. Chúng ta mặc dù không sợ ba nữ tử trước mặt này, nhưng nếu chúng ta tùy tiện xông bừa vào, bị cha mẹ nàng liên thủ giáp công thì chỉ sợ chết rồi cũng không biết mình chết như nào. Chúng ta bây giờ chỉ đành đợi viện binh đến.”

U linh kia nghe vậy cũng hiểu được Tiểu Hà không giống một thú loại, trong lòng không khỏi thấy hơi hoài nghi sự lo lắng của đầu lĩnh, nhưng hấn không nói gì nữa, vì dù sao hấn cũng rất sợ chết. Thầm cho rằng, đợi viện binh đến đúng là tốt nhất.

Tử Diệp thấy mấy người Minh tộc kia không vội vã tấn công, nghĩ thầm bọn họ có thể đã phát ra tín hiệu cầu viện cho đồng bọn nên rất lo lắng, mong viện binh của địch nhân đến chậm một chút. Nhưng mong muốn của nàng rất nhanh đã sụp đổ, từ đầu đến cuối chưa đến một phút đồng hồ, đã có hơn mười đạo bóng đen từ không trung hạ xuống, gia nhập vào trận doanh của Minh tộc nhân.

Tử Diệp khuôn mặt lo lắng, nhìn Ngọc Lan nói:” Chúng ta phải làm gì bây giờ, cũng không biết tình huống bên trong thế nào rồi. Vạn nhất mấy tên ghê tởm này lao vào quấy nhiễu, sợ rằng bốn người bọn họ đều gặp nguy hiểm.”

Ngọc Lan nói:” Cửa hang này không quá lớn, chúng ta bây giờ nên tận lực ngăn cản chúng lao vào, tranh thủ cho cô cô bọn họ một chút thời gian.”

Tử Diệp đáp:” Xem ra cũng chỉ có thể làm như vậy thôi.” Nói xong, một tay nàng kéo Tiểu Hà về phía sau, sau đó cùng Ngọc Lan lui vào trong động, bằng tốc độ nhanh nhất của hai người ngưng tụ thành mấy năng lượng quang cầu trong suốt ngăn chặn ở cửa hang.

Tiểu Hà cảm thấy mấy năng lượng quang cầu này cũng không ngăn trở được mấy tên sủu gia hỏa bên ngoài bao lâu, nàng cũng ngưng tụ một năng lượng tinh thể màu đỏ, ném vào trong quang cầu của Tử Diệp, Ngọc Lan ngưng tụ. Rất nhanh, năng lượng tinh thể màu đỏ kia nhanh chóng nở rộng, bành trướng lên, đem bịt kín cửa hang lại.

Ngọc Lan và Tử Diệp mặc dù biết tiểu nha đầu kia năng lực mạnh, nhưng không ai ngờ tới nàng lại có thể thực thể hóa năng lượng bản thân nên cực kỳ kinh ngạc. Các nàng còn biết, có rất nhiều thượng tiên còn không làm năng lượng thực thể hóa này.

Yêu linh bên ngoài hang động thấy Tử Diệp các nàng lui vào trong hang vốn định xông ào vào, nhưng khi bọn chúng vừa chạy đến cửa hang thì cũng vừa lúc Tiểu Hà phát ra năng lượng thể, một cỗ năng lượng lực nóng bỏng áp đến tấn công chúng, khiến bọn chúng phải vội vàng dừng thân hình lại, lui về phía sau tránh cuộc tập kích của nhiệt năng.

Người của Minh tộc vốn quanh năm sinh sống ở nơi âm u, tương đối quen với khí hậu lạnh lẽo, bây giờ đột nhiên xuất hiện một cỗ nhiệt năng quả thực khiến bọn họ cảm thấy kinh hãi, hơn nữa không khí ở đây vốn cực kỳ lạnh giá-phải vận khí lên mới chống được cái lạnh, một nóng một lạnh đồng thời đánh tới bọn chúng, quả thực chúng ăn không tiêu. Bất quá, chúng rất nhanh khôi phục lại tình trạng bình thường. Mười yêu linh vừa đến đồng thời tụ lực, phát ra một đám khói hình cầu màu đen, bắn nhanh về phía băng tinh thể màu đỏ đang ngăn chặn cửa hang.

“Oang” một tiếng nổ vang lên, tinh thể màu đỏ được Tiểu Hà ngưng kết bị đánh nát bầy, những mảnh vỡ màu đỏ theo hắc sắc quang mang bắn ra tứ tán, đập vào tường băng xung quanh. Toàn bộ băng sơn đều rung động, bắt đầu lung lay, bên trong băng sơn vang lên tiếng “ù ù” không dứt. Tiểu Hà , Ngọc Lan, Tử

Điệp ba người các nàng bị làn sóng năng lượng của vụ nổ đánh bay mấy trượng vào trong hang, đập vào góc tường rồi rơi xuống. Ngọc Lan và Tử Điệp hai người khi rơi xuống đất đều há mồm phun ra một ngụm tiên huyết, mất đi tri giác, không biết là sống hay chết nữa.

Tiểu Hà dường như chẳng xảy ra chuyện gì, đứng lên rất nhanh, thở ra một hơi, chỉ cảm thấy ngực hơi tắc nghẹn, ngoài ra thì không có gì trở ngại cả. Nàng quay đầu nhìn thoáng qua Ngọc Lan và Tử Điệp đã hôn mê, không biết nên xem xét tình trạng ai trước. Lúc này bỗng có vài đạo bóng đen bắn nhanh vào.

Tiểu Hà biết trọng yếu nhất bây giờ là phải bảo vệ không cho bọn chúng xông vào, nàng chẳng suy nghĩ nhiều, phát tay phát ra mấy quang cầu màu đỏ, nhanh chóng bắn ra ngăn chặn mấy bóng đen kia. Cả người nàng cũng nằm úp xuống mặt đất, kêu lên một tiếng kỳ quái, thân thể nhanh chóng vặn vẹo biến hình, biến thành bản thể thú thân toàn thân đỏ bừng. Nàng là thú loại, chỉ dưới tình huống bị vây chân thân mới có thể phát huy uy lực lớn nhất, Tiểu Hà trong đầu suy nghĩ như vậy nên không lo lắng gì nhiều mà trực tiếp biến trở về nguyên hình.

Tiểu Hà biến thành thân thú, cả người giống như đang bị một đoàn hỏa diễm thiêu đốt, bốn chân đạp đất, hai mắt phóng ra quang mang màu máu. Thân thể và đôi mắt là hai màu đỏ bất đồng với nhau, trông đối lập rõ ràng, càng tăng thêm vài phần quỷ dị. Nàng cúi đầu gầm thét, một cái đuôi như hỏa xà vểnh cao lên, đong đưa trái phải liên tục, thoát nhìn thân hình thật uy vũ, một tư thế không dung thứ cho sự xâm phạm.

251. Nộ Hồng Chi Uy.

Tiểu Y Nỉ thú thấy tình hình này thì thấy rất lo lắng, trong lòng trầm tĩnh, nếu như không dùng nhiệt năng của mình, chỉ sợ là khó có thể ngăn cản đám yêu linh này xông vào. Còn nếu như dùng thì hang động rất có thể sẽ sụp đổ, chôn vùi toàn bộ mọi người trong hang. Trong lúc do dự, nàng đã thu lại một phần nhiệt năng do mình tỏa ra.

Đám yêu linh như nhìn thấu nỗi lo lắng của nàng, một tên trong đó nở nụ cười quỷ dị, quay đầu gật gật với mấy tên yêu linh bên cạnh, lập tức cả đám cùng lao tới đánh tiểu kiều diễm thú.

Tiểu kiều diễm thú không hề sợ hãi, nàng tuy biết đám người trước mặt này không dễ đối phó, nhưng nàng càng biết rõ ràng không thể để đám người kia xông vào động được. Nàng không né tránh, liều chết đứng bảo vệ ở giữa lối vào, ngẩng mạnh đầu phun ra một đoàn hỏa diễm nồng đậm.

Đám yêu linh cũng không ngờ được lúc này mà con nhóc kia còn dám toàn lực xuất kích nên không kịp trở tay, vội vàng bay ngược về phía sau. Chỉ có vài tên u linh năng lực thấp kém bay chậm bị ngọn lửa nuốt chửng, đốt cháy thành làn khói đen.

Tiểu kiều diễm thú thấy thế thì ngẩng đầu lên, lúc lắc vài cái rồi phát ra mấy tiếng gầm rú quái dị, trông như đang thị uy với đám người trước mặt, lại giống như là cười nhạo mấy tên không biết lượng sức. Có điều lúc này trong lòng nàng cũng rõ, mình dù có mạnh hơn mấy tên này, nhưng năng lượng dù sao cũng có hạn, không thể tùy tiện lãng phí nên cũng không tiếp tục tấn công đám yêu linh. Nàng trầm tĩnh, chỉ cần bọn chúng bất động, mình cũng đứng yên. Như vậy mới chính là phương pháp kéo dài thời gian tốt nhất.

Mặc dù với khả năng của mình, Tiểu Hà miễn cưỡng có thể ngăn cản địch nhân xông vào, nhưng nàng cũng hơi lo lắng cho Tử Điệp và Ngọc Lan vẫn đang hôn mê nên vẫn thường quay đầu lại dùng khóe mắt liếc qua quan sát động tĩnh của hai người các nàng.

Yêu linh nhìn giống như đầu lĩnh lúc trước đang lui lại chụm đầu nói vài câu với mấy yêu linh khác, sau đó thì rời khỏi lối vào hang, lui về sau mấy trượng, không ai biết được là trong đầu chúng đang tính toán cái gì.

Tiểu Y Nỉ thú thấy địch nhân rời khỏi hang động thì nghi ngờ, không vì vậy mà lơ lỏng cảnh giác mà chỉ thở chậm lại một hơi, dùng sức mạnh của mình đem chuyển thân thể Ngọc Lan và Tử Điệp đến bên. Kiểm

tra qua các nàng một chút, thấy thương thể của hai nàng cũng hơi nặng nhưng nhất thời chưa nguy hiểm đến mạng sống, liền nhả ra một năng lượng quang cầu vây quanh thân thể hai nàng.

Ở sâu trong hang, quang mang phát ra từ cơ thể Trần Nhược Tư gần như đã làm cả động thính(căn phòng ở trong hang) sáng rực lên, độ sáng đã vượt xa khỏi khả năng chịu đựng của mắt người. Phụ mẫu của tiểu Y Nhi thú và Diêm Hương Nhi ba người bị bao phủ trong đó, dùng mắt thường căn bản là không nhìn được người bọn họ, chỉ có thể mơ hồ trông thấy hai quang vầng (vàng sáng) màu hồng sắc và thanh sắc nhàn nhạt.

Hai quang trụ màu hồng sắc và quang trụ thanh sắc đang hợp thành mũi khoan hai màu trên ngực Trần Nhược Tư cùng hai quang vầng này liên hệ rất chặt chẽ.

Mũi khoan lốc xoáy vẫn như cũ, không vì bị kim sắc trong cơ thể Trần Nhược Tư chống cự mà phát sinh biến hóa gì, vẫn như trước cuộn cuộn không ngừng đổ vào trong cơ thể Trần Nhược Tư.

Bỗng nhiên, giọng nói yếu ớt của một nữ tử vang lên:” Được rồi, thành công, chúng ta thu tay lại đi.” Lời vừa nói xong, hai quang trụ màu hồng sắc và quang trụ thanh sắc đồng thời biến mất. Lốc xoáy hai màu trên ngực Trần Nhược Tư mất đi lực chống đỡ, trong nháy mắt liền bị một cỗ lực lượng vô hình đánh tan.

Thân thể Trần Nhược Tư không bị ngoại giới tiếp tục quấy rầy nên hộ thể lực lượng trong cơ thể hắn cũng dần biến mất, không lâu sau, hang động lại trở lại bình thường. Trần Nhược Tư lẳng lặng nằm trên phiến đá xanh biếc, một tầng hộ thể quang mang màu kim sắc nhàn nhạt quanh quẩn quanh người hắn. Chỉ có điều sắc mặt hắn đã thay đổi so với trước đây, giờ trông giống khuôn mặt của một người bình thường vậy.

Cha mẹ của tiểu kiều diễm thú và Diêm Hương Nhi vẫn ngồi ở chỗ họ thi pháp lúc trước, thân thể bọn họ cũng xảy ra chút biến hóa. Cả người hơi run rẩy, mặt tái nhợt cắt không còn giọt máu, từng giọt mồ hôi trên trán đã đông thành băng tinh thể, trên hàng lông mi cũng kết lại một tầng băng sương nhàn nhạt. Nhìn hình dáng bọn họ lúc này hiển nhiên là năng lượng đã hao hết, không thể chống đỡ được cái lạnh nữa nên run rẩy. Giờ mà ai nhìn thấy họ cũng không thể nghĩ được họ lại là những linh vật ngạo thị thiên hạ, Long và tiên thú Y Nhi.

Chẳng biết qua bao lâu, ba người họ run mạnh một cái rồi ngừng lại, cả ba đồng thời mở mắt ra, nhìn thoáng qua nhau, hơi cười cười. Diêm Hương Nhi nói:” Cảm tạ các người, cảm tạ các người đã cứu nhi tử ta, tin rằng nó sẽ nhanh tỉnh lại thôi.”

Hồng y nữ tử nhìn thoáng qua tượng phu, hơi cười cười, quay đầu lại nói:” Người cũng không cần nói mấy lời khách khí này. Lúc trước chúng ta đã đánh giá thấp lực lượng trong cơ thể hắn, nếu không có sự trợ giúp của người, chỉ với hai chúng ta thì sợ là chúng ta chống đỡ không được quá ba phút là đã bị lực lượng trong cơ thể thôn phệ mà chết rồi. Theo lý mà nói thì chúng ta phải cảm tạ người mới đúng.”

Diêm Hương Nhi khẽ thở dài, cảnh tượng lúc trước Minh tộc đánh chết mấy thần tiên trên không trung lại hiện lên, nàng trầm mặc một lúc rồi chậm rãi nói:” Nó sau khi tỉnh lại, sức mạnh mặc dù cường đại, nhưng ta nghĩ sức của hắn vẫn chưa đủ để đấu với Minh vương kia đâu. Ta hoài nghi lời tiên đoán của Dự Ngôn thạch đã sai lầm rồi.”

Hồng y nam tử cười nói:” Đừng nhụt chí, mặc kệ lời tiên đoán có đúng hay không, chúng ta cũng phải cố hết sức. Dù không thành công thì trong lòng cũng thấy thanh thản. Được rồi, với khả năng đề kháng của hai nha đầu kia có lẽ đã sớm không chịu được rồi, để ta ra ngoài gọi họ vào, dù sao bên trong so với bên ngoài cũng ấm hơn nhiều lắm.” Nói rồi liền đứng lên, đang muốn bước đi bỗng cảm thấy chân không còn một chút sức lực, căn bản là không thể di chuyển được.

Diêm Hương Nhi đáp:” Đừng lo lắng, hai người bọn họ hẳn là có thể chống được cái lạnh bên ngoài, người nên ngồi xuống cẩn thận nghỉ ngơi một chút đi.” Có thể là tòa băng sơn quá lớn, mà lối vào cũng quá dài lên tiếng đánh nhau ngoài cửa động vừa rồi không truyền được đến chỗ ba người bọn họ, bằng không, Diêm Hương Nhi tuyệt đối không thoải mái như thế, làm gì còn có cái bộ dáng không quan tâm đến an nguy của Ngọc Lan với Tử Diệp nữa.

Vừa nói xong thì có tiếng động truyền vào tai họ, họ cho rằng đó là Tử Diệp và Ngọc Lan đang đi vào nên cùng nhìn về phía lối vào. Ba người trợn tròn mắt, họ nhìn thấy không phải là bóng dáng của Ngọc Lan với Tử Diệp mà là ba băng tinh cầu đang bay rất nhanh trong lối vào.

” Rầm rầm rầm” ba tiếng vang lên, ba băng tinh thể rơi xuống trước mặt Diêm Hương Nhi bọn họ, tiếp đó có hơn mười đạo bóng đen nhẹ nhàng bay đến, hóa thành hình người đứng chặn kín lối vào.

Diêm Hương Nhi bọn họ sắc mặt vốn đã tái nhợt, sau khi nhìn rõ ra ba người bị đóng băng bên trong băng tinh thể chính là Ngọc Lan, Tử Diệp và Tiểu Hà thì mặt càng tái thêm ba phần, vẻ mặt cực kỳ phẫn nộ.

Mẫu thân của Tiểu Hà nhìn đám yêu linh trước mặt, trong lòng thầm nghĩ:” Tiểu Hà sao lại đến đây, dựa vào năng lực của nó sao lại bị bọn người kia bắt được nhỉ? Nhìn bộ dáng chật vật của nó, hẳn là dưới tình huống không phòng bị mà bị bắt. Đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì, nếu như đám yêu linh trước mặt quả thật có năng lực làm vậy, thì cho dù chúng ta hiện giờ không hao hết năng lượng cũng không thể chiến thắng nhiều yêu linh như vậy. Chẳng lẽ, chúng ta hôm nay thực sự sẽ bỏ mạng ở đây sao, lẽ nào lời tiên đoán của Dự Ngôn thạch thật sự đã sai sao?”

“Ha ha, hôm nay thu hoạch không nhỏ nha, vậy mà cũng bắt được ba Y nữ tiên thú, hai long nhân, một tiểu tiên tử, còn có kẻ mà Minh vương muốn giết nữa.” Yêu linh đầu lĩnh cười khê một tiếng, cuồng vọng nói:” Các người tự xuống tay hay đợi bọn ta đến giúp các người giải quyết?”

Diêm Hương Nhi thầm thở ra một hơi, dùng một chút chân khí vừa nghỉ ngơi được mà phát ra tiếng gào rít giận dữ:” Hừ, người là ai, mau thả ba hài tử bị đóng băng ra, nếu không thì đừng trách ta không khách khí.” Mục đích của nàng chỉ là muốn dọa sợ đám người trước mặt kia để tranh thủ chút thời gian chờ Trần Nhược Tư tỉnh lại.

Tiếng gào rít này rất lớn, rất vang, khiến cho cả động băng đều bị rung động.

Mấy u linh nhất thời không phòng bị bị đánh cho hồn phi phách tán, ngay cả trái tim đám yêu linh như cũng rung theo, cả người không kìm được rung mình một cái, có điều, bọn chúng chỉ thở nhẹ vài hơi là đã nhanh chóng khôi phục lại sự bình tĩnh.

Không hổ là hậu nhân của long tộc, ngay cả thanh âm mà cũng có thể có lực nhấn nháp lớn như vậy.

252. Hóa Giải Nguy Cơ.

Không biết qua bao lâu, hắc khí trên người yêu linh đầu lĩnh mạnh lên nhanh chóng, đôi mắt hần bắn ra quang mang màu máu, yêu linh và u linh bên người hần đều nhanh chóng né sang một bên.

Hồng y nữ tử thấy thế thì thầm kêu lên:” Ta hiểu ra rồi, ta hiểu ra rồi, hóa ra là Minh vương dùng linh hồn khổng chế thuật, khổng chế một gã yêu linh giúp cho sức mạnh của hần trong nháy mắt chuyển qua người tên yêu linh này, đem vây khốn Tiểu Hà.”

Tên yêu linh kia đang trong quá trình biến hóa nhưng Diêm Hương Nhi ba người bọn họ lại không thể nào thừa cơ công kích được, chỉ có thể đứng nhìn hần càng ngày càng mạnh lên, trong lòng thầm sốt ruột thầm cầu trời khẩn phạt cho Trần Nhược Tư tỉnh nhanh hơn một chút, xem có thể cùng địch nhân trước mặt này đánh một trận hay không. Đối với bọn họ lúc này mà nói, niềm hy vọng duy nhất chỉ có thể gửi gắm vào việc Trần Nhược Tư tỉnh nhanh hơn một chút mà thôi.

Hắc khí tỏa ra từ người tên yêu linh rất nhanh phủ trùm lấy toàn không gian, khiến Diêm Hương Nhi bọn họ cảm thấy gần như không thể hô hấp được. Nếu không phải bọn họ tâm chí kiên định, sợ rằng thân thể sớm đã hư thoát ngã gục xuống rồi.

Bỗng nhiên, trong lối vào động băng, một đạo thất thải quang mang bắn thẳng vào, xẹt qua đỉnh đầu đám yêu linh đang đứng chặn lối ra vào, rơi vào chỗ giữa yêu linh đang biến hóa và Diêm Hương Nhi. Ổn định lại thân hình, trước mắt mọi người hiện ra một thanh niên nam tử mặc tử sắc đạo bào, tay phải cầm một cây ngân ti phát trần(cây phát trần có phần lông làm bằng chỉ bạc).

Diêm Hương Nhi kinh ngạc, nhưng nàng không vì có người đến tương trợ mà cảm thấy vui vẻ, trái lại còn lộ ra vẻ phẫn nộ, nói:” Người sao lại đến đây, người vẫn còn biết nhân thể gặp phải nguy hiểm sao?”

Tử y nam tử kia không đáp lời, cũng không nhìn bất cứ kẻ nào, chỉ lẳng lặng nhìn tên yêu linh đã biến thân kia.

Cảm giác trong lòng hồng y nữ tử và hồng y nam tử so với Diêm Hương Nhi lại hoàn toàn trái ngược nhau, nhưng bọn họ nghe thấy lời Diêm Hương Nhi nói, cảm thấy Diêm Hương Nhi đối với người đến trợ giúp này cũng không cảm kích liền nhanh chóng đoán ra rất có thể giữa Diêm Hương Nhi và tử bào nam tử trước mặt này có chuyện. Bọn họ nhìn nhau, cười cười bất đắc dĩ, lời cảm tạ đang muốn nói với tử bào nam tử đành phải nuốt xuống bụng.

Yêu linh sau khi biến thân mất lộ hồng mang, thần quang thoáng hiện ra, nhìn tử bào thanh niên nói:” Tiêu Dao Thiên Quân, người là một người mặc kệ thế sự, sao cũng mò đến đây? Mong người đừng có nhúng mũi vào chuyện của ta, ta sau này cũng để mặc cho người tự do tiêu dao, được không?” Kỳ thực lời nói của hắn lúc này đều là đại biểu cho Minh vương, giống như Minh vương đích thân tới, chỉ có điều, sức mạnh của hắn kém xa so với Minh vương.

Người vừa mới đến không phải ai khác, chính là trợ thủ của Diêm Hương Nhi, phụ thân của Trần Nhược Tư, Trần Đạo Thiên, thảo nào Diêm Hương Nhi thấy hắn đến thì cảm thấy phần hận.

Trần Đạo Thiên hơi cười, nói:” Người biết ta đến đây với mục đích gì sao? Có thể khi ta nói ra lý do, người sẽ không nói ra câu lúc này đâu. Có điều, ta khuyên người mau mau thu hồi sức mạnh của người lại, ra lệnh thủ hạ lùi về để tránh hi sinh vô ích. Trừ phi thân thể của người xuất hiện, bằng không, bất luận là người phái kẻ nào cũng không phải là đối thủ của ta. Nếu như ta đoán không sai, bản thân người cũng không thể rời khỏi Minh tộc được. Có lẽ lúc bản thân người có thể rời khỏi Minh tộc thì chúng ta đã tìm ra được sức mạnh đối phó với người rồi.”

Yêu linh biến thân nói:” Người sao lại biết được bí mật này?”

” Ha ha ha” Trần Đạo Thiên ngửa mặt lên trời cười to vài tiếng, nói:” Với tính cách của Minh vương người, có sức mạnh cường đại như vậy sao có thể cam tâm trốn trong hang chuột, nhìn thủ hạ của mình ở bên ngoài bị người ta khi dễ? Nếu như người có thể rời khỏi khu vực Minh tộc, sợ rằng thiên hạ đã sớm bị người nắm giữ, còn để cho ta được tiêu dao sao?”

” Ha ha ha” yêu linh biến thân cười to vài tiếng, nói:” Lợi hại, lợi hại, bội phục, chỉ dựa vào điểm này ta hôm nay đành phải dừng tay rồi, có điều, ta phải nói cho người biết, thế gian này không còn sức mạnh nào có thể tiêu diệt được ta, trừ phi Thánh sơn được khôi phục.”

Trần Đạo Thiên nhìn yêu linh, cười khê nói:” Thật không? Vậy thì đa tạ, Trần mỗ vô cùng cảm kích.”

” Ha ha ha, ta đợi người mang tin Thánh sơn khôi phục đến cho ta.” Thanh âm hạ xuống, thân thể của yêu linh trong nháy mắt trở về nguyên hình, mà mệnh lệnh thu binh của Minh vương vẫn nằm trong đầu hắn. Hắn biết Minh vương làm như vậy là vì lo lắng cho an nguy của mình và thủ hạ, liền ra lệnh thu binh.

Hắn phất tay truyền lệnh thu binh, đám yêu linh, u linh của Minh tộc đều lui hết lại, hóa thành từng đạo hắc vụ bay bay trên cao cách mặt đất hơn một thước, sau khi bay bay vài vòng, không tiến vào trong, biến mất.

Trần Đạo Thiên khê vung vẩy cây phất trần trong tay, ba đạo kim quang bắn ra, hóa giải đi bằng đông chung quanh Tử Điệp, Ngọc Lan, Tiểu Hàm cũng trong nháy mắt trị nội thương cho Ngọc Lan và Tử Điệp. Ba nàng đồng thời tỉnh lại, trừng mắt nhìn tử bào thanh niên trước mặt hồi lâu, Tiểu Hà nói:” Tư ca ca, huynh biến thành cái dạng này lúc nào vậy?”

”Tiểu nha đầu, người nhận nhầm người rồi.” Tử bào thanh niên cười cười, lắc đầu bước nhanh về phía phiến đá xanh biếc, nơi Trần Nhược Tư đang nằm.

Diêm Hương Nhi chán ghét nhìn qua tử sắc thanh niên, nước mắt rơi xuống, lạnh giọng nói:” Trong mắt người còn có nhi tử sao?”

Tử bào thanh niên không nói gì, cũng không để ý đến Diêm Hương Nhi, hắn đứng bên tảng đá Trần Nhược Tư đang nằm, lẳng lặng nhìn mặt Trần Nhược Tư. Nhìn hồi lâu, trên mặt nở nụ cười nhàn nhạt, khóe mắt mơ hồ nhìn thấy được vài giọt nước mắt.

Một lúc lâu sau, hắn rút từ ống tay áo ra một bình sứ nhỏ, đổ ra một viên đan dược kim quang lấp lánh. Gập người xuống, đem đan dược bỏ vào trong miệng Trần Nhược Tư. Quay đầu lại nhìn Diêm Hương Nhi, thở dài bất đắc dĩ, lại đổ tiếp ra hai viên đan dược nữa, bước nhanh tới bên người phụ mẫu của Tiểu Hà, cho mỗi người một viên, sau khi bọn họ nuốt vào thì xoa người bước tới bên Ngọc Lan, đưa bình sứ cho nàng, bộ dáng hòa ái dễ gần, vừa cười vừa nói: "Mấy viên đan dược còn lại, một cho cô cô người, còn lại thì giữ hết đi, sau này có thể cần dùng đến. Ta còn có chuyện quan trọng cần phải xử lý, không thể ở lại lâu được." Nói xong, lại lắc đầu thở dài một hơi, thân hình vừa chuyển, hóa thành một đạo thất thải lưu quang, bay về phía lối ra.

Bầu không khí trong hang động trở nên cực kỳ quái dị, ánh mắt mọi người đều tập trung ở trên người Diêm Hương Nhi. Diêm Hương Nhi dường như không nhìn thấy ánh mắt của ai, cả người như choáng váng, ngơ ngác đứng nhìn về phía lối ra, nước mắt tuôn rơi không ngừng.

Chẳng biết qua bao lâu, Ngọc Lan nhớ tới lời căn dặn của Trần Đạo Thiên lúc sắp đi, đổ ra một viên đan dược, đi tới bên Diêm Hương Nhi, ngồi xuống, đưa viên đan dược đến trước mặt nàng, nói: "Cô cô, nhìn sắc mặt người tái nhợt, thân thể hẳn là hư nhược lắm rồi, ăn viên đan dược này đi."

Diêm Hương Nhi nhìn thoáng qua Ngọc Lan, lắc đầu, khẽ thở dài, không nhận viên đan dược Ngọc Lan đưa mà chỉ nhắm hai mắt lại, trầm mặc một lúc rồi nói: "Ta dù có chết, cũng sẽ không nhận đồ của hắn đâu." Ngọc Lan từ nhỏ đã lớn lên bên người nàng, đã rõ tính cách cố chấp, không ai có thể khuyên bảo của nàng. Ngọc Lan bất đắc dĩ đành quay đầu lại nhìn Tử Diệp, dùng ánh mắt ra hiệu cầu cứu.

Tử Diệp lắc đầu, ý nói đừng có nhờ muội, muội cũng không có cách nào đâu. Tiểu Hà còn chưa rõ là đã xảy ra chuyện gì, nàng thấy Diêm Hương Nhi thân thể suy yếu, không biết là vì sao lại như vậy, cảm thấy hơi bất an. Nàng không đợi ai đồng ý đã phi thân đến bên Diêm Hương Nhi, không tốn nhiều sức đã đánh cho Diêm Hương Nhi hôn mê, đoạt lấy đan dược trong tay Ngọc Lan rồi nhét vào trong miệng Diêm Hương Nhi, sau đó đỡ nàng chậm chậm nằm xuống.

Làm xong mọi chuyện, trong lòng cảm thấy vui vẻ nhưng vừa ngẩng đầu lên đã thấy mọi người nhìn mình chằm chằm giống như đang thấy quái vật vậy thì cảm thấy sợ hãi, tóc gáy dựng hết cả lên, ngăn người ra nói: "Ta thấy mọi người dường như hơi khó xử, thăm nghĩ vấn đề đơn giản như vậy cũng không giải quyết được, đành đến lượt ta vậy. Thế nào, lẽ nào ta làm sai gì sao?"

Mọi người nghe Tiểu Hà nói xong thì đều gật gật đầu, mỉm cười. Mấy người lớn bọn họ xem ra, chỉ có thể để một hài tử không hiểu chuyện như nàng giúp đỡ làm loại việc này mới là hợp nhất. Dù cho Diêm Hương Nhi có tỉnh lại cũng không thể trách cứ được ai, lại càng không thể trách được hài tử không hiểu chuyện. Nghĩ xem, làm gì có người lớn nào trách cứ hài tử có lòng muốn làm việc tốt chứ?

253. Thâm Cầm Vô Nại.

Một mình Mộ Dung Thiên, ngồi trên tảng đá lớn ở đầu thôn, lẳng lặng nhìn về hướng Thanh Tâm Đạo Quán, trong lòng có cảm giác khó chịu không nói nên lời. Dù sao, Thanh Tâm Đạo Quán cũng bị hủy ở trong tay hắn, hắn cảm giác hổ thẹn với tổ tiên, thẹn với tất cả đệ tử Thanh Tâm Đạo Quán. Nếu không vì trong lòng còn một tia hi vọng muốn lấy lực lượng của chính mình, thực hiện tâm nguyện xây dựng lại Thanh Tâm Đạo Quán, chỉ sợ hắn đã sớm tự sát để tạ tội rồi.

Hắn nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, nhìn vầng trăng tròn đọng ở trên khoảng không, các vì sao lóng lánh đầy trời, hắn lẳng lặng nhìn lên trời, tựa hồ như đã nhìn thấu thiên cơ, trên mặt nổi lên nụ cười thần nhiên.

Bỗng nhiên, từ nơi xa trong rừng, truyền đến một thanh âm di chuyển vang lên, Mộ Dung Thiên tỉnh táo lại thu hồi tâm thần, hướng về địa phương truyền đến tiếng vang kia nhìn lại, dùng tai lắng nghe. Mơ hồ nghe thấy được trên mặt đất có cái gì đó đang di động, khiến cho lá cây trên mặt đất cọ sát tạo nên âm thanh sột soạt. Mộ Dung Thiên nghe thể chậm rãi đi tới.

Khoảng cách với vị trí kia càng lúc càng gần, âm thanh nghe được rõ ràng hơn, hần còn mơ hồ nghe được một cổ huyết tinh hơi thở nhàn nhạt. Hần đoán được ba động vừa nãy, có thể là một người bị trọng thương. Cước bộ nhanh hơn, nhanh chóng bước tới chỗ kia, nương theo ánh trăng, quả nhiên thấy cách vị trí mình ước chừng hai thước, có một người đang nằm ở trên mặt đất.

Mộ Dung Thiên ngưng tụ chân khí thành một quang cầu, đem hoàn cảnh chung quanh chiếu sáng. Người đang nằm kia, nhìn thấy hào quang chợt lóe, tâm sinh cảnh giác, muốn hướng một bên trốn đi, nhưng hiện tại hần căn bản không có chút khí lực, chỉ có thể phóng tầm mắt nhìn về vị trí phát ra hào quang kia. Hần thấy người đến là Mộ Dung Thiên, trong lòng kích động một trận, rồi ngất đi.

Mộ Dung Thiên nhìn rõ gương mặt người nọ, thấy là gã đệ tử trước kia cùng Xích Vũ Đông một đường đi tìm Tu Thần phổ, hần vội bước nhanh rồi đi tới, nâng gã đệ tử kia dậy, giúp hần trị thương. Chữa thương xong, hần đem đệ tử kia mang về Hoa Đình Thôn.

Sáng sớm hôm sau, đệ tử kia tỉnh lại, hướng người chiếu cố hần là Nam Phong Tước nói: “Sư huynh, nhanh đi thỉnh chưởng môn lại đây, ta có lời muốn nói, thực là chuyện khẩn cấp.” Về mặt lúc hần nói, rất là sốt ruột.

Nam Phong Tước nghe thế, lập tức đi mời sư phụ Mộ Dung Thiên. Mộ Dung Thiên khi tới gian phòng này, tên đệ tử kia muốn lần giường đứng dậy đi xuống, để quỳ lạy Mộ Dung Thiên, nhưng hần đứng là vẫn không có thể xuống giường được. Mộ Dung Thiên thấy hần như thế, trong lòng cảm động một trận, nói: “Người hiện tại bị thương nặng, không cần lễ nghĩa nhiều như vậy, có cái gì nói, thì cứ nằm nói đi.”

Đệ tử kia nhắm hai mắt lại, nhẹ thở dài một hơi, rồi mở mắt ra, nhìn Mộ Dung Thiên nói: “Chưởng môn, chúng ta không thể hoàn thành nhiệm vụ, chúng ta vô dụng không thể tìm được Tu Thần Phổ trở về. Xích Vũ Đông, là hần từ nơi Đại sư huynh Nam Phong Tước trộm đi tu thần phổ.” Nói tới đây, trong mắt tràn ngập quang mang phấn nộ.

Lúc này Mộ Dung Thiên cùng Nam Phong Tước thân mình hơi chấn động, hiển nhiên là cảm thấy vô cùng kinh ngạc, cũng lộ ra ánh mắt nghi hoặc, nhìn tên đệ tử bản thân bị trọng thương, nằm ở trên giường kia.

Tên đệ tử kia tạm ngừng lại, rồi nói tiếp: “Ngày đó sau khi Nam Phong Tước sư huynh rời đi, chúng ta cùng Xích Vũ Đông, tiếp tục tìm kiếm Tu Thần Phổ. Mấy ngày sau, chúng ta phát hiện, Xích Vũ Đông dường như đối với chuyện tìm kiếm Tu Thần Phổ, cũng không hần là tích cực, ngược lại tâm tình so với trước kia rất tốt, lại thường xuyên lấy cớ có việc riêng, tránh mấy người chúng ta. Vì thế, mấy ngày trước, chúng ta cũng vụng trộm theo dõi hần, lập tức, chúng ta đồng thời phát hiện là hần sau lưng chúng ta tu luyện loại công pháp gì đó. Chúng ta hoài nghi hần có thể tu luyện loại tà thuật nào đó, bằng không, hần như thế nào lại phải kiêng dè chúng ta đây. Chúng ta mấy người đều lắt mình đi ra, trước mặt mọi người hướng hần chất vấn. Hần lạnh nhạt cười, lập tức rất nhanh ra tay với chúng ta, đánh cho trọng thương, sau đó xuất ra Tu Thần Phổ khoe trước mặt chúng ta, cũng đắc ý vênh váo nói ra chuyện tình hần như thế nào có được Tu Thần Phổ, nói cho chúng ta. Kỳ thật, từ lời hần nói chúng ta biết được, hần dự tính chúng ta không được bao lâu sẽ tử vong. Quả nhiên, hần nói xong việc chính mình từ nơi Nam Phong Tước sư huynh trộm đi Tu Thần Phổ, liền ra tay, hạ độc thủ từng người, trên mỗi người đều đánh ra một chưởng. Ta tuy rằng lúc ấy cũng chưa có chết đi, nhưng vì bản cùng bất đắc dĩ, cũng tự bế hô hấp, tránh khỏi sự kiểm tra của hần, mới có cơ hội chạy trốn.”

Mộ Dung Thiên khẽ thở dài, tâm tình dường như rất bình tĩnh, kỳ thật, trong lòng hần đã muốn phần nộ tới cực điểm rồi, chính là không dạy dỗ tốt các đệ tử, như vậy, cũng không làm tròn thân phận, thậm chí: “Nghịch tử này, thế nào lại làm ra những chuyện mất hết nhân tính như thế, thật không ngờ ta lại dạy dỗ ra những nghịch tử như thế này, như thế này ta còn mặt mũi nào để đối diện tổ tiên đây!”

Nam Phong Tước thấy sư phụ không có gì khác thường, trong lòng đoán được trong lòng ông khẳng định thập phần khó chịu, nhưng hần cũng không nói gì thêm, chỉ là lẳng lặng đứng ở nơi đó, tựa hồ đang nhớ tới cái gì. Hần nhớ tới tình hình lúc trước mình cùng Xích Vũ Đông ra đi, hần hướng chính mình xum xoe, buổi tối còn đứng lên đắp chăn cho chính mình, thật không ngờ, hần làm như vậy, là có mục đích. Hần biết vậy, tự trách chính mình quá sơ ý, không có phát hiện hành động dị thường của hần. Hần hung hăng lấy tay tự tát cho chính mình một bạt tai, nhìn tên đệ tử đang nằm ở trên giường kia nói :” Sư huynh, huynh chắc là biết chỗ ở của hần bây giờ, ta nhất định phải đem tên hỗn đản bất tử này về, để cho hần giáp mặt

tất cả đệ tử Thanh Tâm Đạo Quán giải thích.”

Đệ tử kia đáp: “Hắn hành tung bất định, thân thể ta mấy ngày nay bị thương, hỏi chung quanh nơi các người đang ở, cũng không có quần hắc muốn đi đâu, thăm nghĩ phải đem chuyện tình này nói cho các người.”

Mộ Dung Thiên lắc đầu, nói: “Quên đi, kệ hắn đi. Hiện tại chuyện trọng yếu nhất, cũng không phải là Tu Thần Phổ kia, mà là trợ giúp chúng thần tiên tìm kiếm Mộc linh châu cùng Thổ linh châu, đây là chuyện quan hệ đến tồn vong sinh tử của nhân loại chúng ta. Ta sẽ vẫn trông giữ nơi này, quan sát động tĩnh của Thổ tính quái vật kia, nghiên cứu kế sách thể nào khắc chế lực lượng hắn. Các người có chuyện gì, lập tức phải người đến báo cáo, đi thôi.”

”Vâng, sư phó, ta liền mang chúng huynh đệ ra ngoài đi tìm manh mối.” Nam Phong Tước ứng tiếng, lập tức đi ra khỏi cửa.

Mộ Dung Thiên nhìn Nam Phong Tước ra khỏi cửa xong, quay đầu lại hướng đệ tử nằm trên giường nói: “Người nghỉ ngơi cho tốt, ta còn có việc phải đi xử lý. Nhớ kỹ, tạm thời không cần đem chuyện tình Tu Thần Phổ nói cho người khác, để tránh mọi người phân tâm làm ra những chuyện vô nghĩa.” Đệ tử kia gật đầu đáp ứng, Mộ Dung Thiên liền đi ra khỏi cửa.

Mộ Dung Thiên đi tới đỉnh núi cao nhất ở bên ngoài thôn, lặng lẽ quan sát biến hóa của đám sương mù màu đen trên Kỳ Phong Sơn. Căn cứ vào quan sát gần nhất của hắn, hắn phát hiện lực lượng của tên trên Kỳ Phong Sơn kia, dường như không có tăng trưởng, khu vực hắc khí bao phủ cùng tốc độ khuếch trương, so với lúc trước chậm hơn rất nhiều. Hắn nghĩ không ra nguyên do trong đó, hắn vốn định hướng thần tiên thỉnh giáo, nhưng cũng ngại vì nhóm thần tiên hiện tại đang đi tìm kiếm linh châu để dùng chữa trị thánh sơn, bận tới mức tối mịt, hắn đành đem nghi vấn đó, đặt ở đáy lòng.

Bỗng nhiên, vô số đạo bóng đen, trên không trung từ phương xa, hướng về chỗ hắn mà bay đến. Gần đây, các loại bóng đen này, có thể nhìn thấy thường xuyên trên không trung. Mộ Dung Thiên cũng không có để ý, hắn cho rằng bọn người kia, có thể là đi ngang qua trên không, đi đến các thành thị khác của nhân loại.

Hắn từ tin tức của các đệ tử bên ngoài truyền đến biết được, nhiều tiểu đạo quán cùng người tu hành của nhân loại đều đã thần phục Minh tộc yêu nhân. Người của các tiểu đạo quán cùng người tu hành này, đều được Minh tộc yêu nhân dẫn dắt, đang ở các thành phố lớn của trung thổ hoành hành, nhìn thấy người tu hành, bắt chấp tất cả, liền giết ngay. Những đạo quán cùng chùa miếu không muốn thần phục, đều được chúng môn cùng trụ trì dẫn dắt, trốn về nơi thâm sơn, tránh né Minh tộc yêu quái đuổi giết.

Mộ Dung Thiên tuy rằng đã biết việc này, nhưng hiện tại tự thân hắn cũng khó bảo toàn, chỉ có thể là nghe vào trong tai, đau ở trong lòng, hy vọng chúng thần tiên có thể nhanh chóng tìm được linh châu, đem thánh sơn khôi phục, để cho nhân loại có một cái thế giới hài hòa.

Nhưng đạo hắc ảnh kia, hôm nay cũng không phải là đi ngang qua, mà là trực tiếp vì Mộ Dung Thiên mà đến. Nhóm Yêu linh này nhận được chỉ thị của minh vương, đem Mộ Dung Thiên bắt trở về, sau đó đem tin tức này, truyền đến tai Trần Nhược Tư. Minh Vương cũng biết Trần Nhược Tư là loại người chí tình chí nghĩa, hắn đoán Trần Nhược Tư sau khi biết tin tức này, chắc chắn liều chết đến đây cứu giúp, như vậy, năng lực Trần Nhược Tư cho dù có cường thịnh trở lại, cũng vô pháp cùng hắn chống đỡ. Minh vương cũng không biết là lấy được tin tức từ đâu, vẫn là trong lòng dự tính, hắn cảm thấy chỉ cần diệt trừ được Trần Nhược Tư, không bao lâu nữa, cả thế giới này chính là thiên hạ của hắn.

254. Huyết Sái Sơn Đầu

Mộ Dung Thiên mặc dù biết mình không phải là đối thủ của bọn chúng, nhưng lão không hề cảm thấy sợ hãi, ngẩng đầu lên nhìn nhóm yêu linh trên không trung nói: “Các người rốt cục cũng đến rồi, là tới để giết ta hay là tới bắt ta đây?” Nói xong, vuốt nhẹ cằm râu rồi ha ha cười lớn. Nghe khẩu khí lão, dường như đã sớm dự tính rằng chính mình sẽ có một ngày như thế này.

Một tên Yêu Linh trong đám, lắc mình, nhẹ nhàng hạ xuống, đứng đối diện Mộ Dung Thiên, cười mỉm nói: “Cùng chúng tôi đi một chuyến, Minh Vương của chúng tôi có việc muốn gặp người.”

Mộ Dung Thiên nở nụ cười khinh miệt, nói: “Người cho rằng ta sẽ theo các người đi sao?”

Tên Yêu Linh kia cũng không có cảm thấy kinh ngạc, ngược lại lại có một bộ dáng rất tin tưởng, cười nói: “Điều này không phải do người quyết định, bất quá, ta muốn khuyên người chính là theo chúng ta đi thôi, đừng để chúng ta phải động thủ là tốt nhất.”

Mộ Dung Thiên im lặng nhìn đám Yêu Linh, trong lòng thầm nghĩ: “Đám yêu vật này giết người như ngóe, vì sao lại muốn gặp ta nhỉ, chẳng lẽ bọn chúng muốn lợi dụng ta, lấy ta để uy hiếp Trần Nhược Tư sao, hay là Minh Vương đã biết Trần Nhược Tư rất có khả năng là người duy nhất có thể chế ngự thánh sơn, ta không thể để cho diệu kế của bọn chúng được thực hiện được, cũng không thể làm cho nó(Trần Nhược Tư) mạo hiểm.” Nghĩ đến đây, cũng không có nói gì, chỉ phá lên cười ha ha. Trong tiếng cười của lão, mang theo một chút thê lương, phần hận, lão hận chính mình vô năng, không còn mặt mũi nào đối mặt với tổ tiên, lại còn liên lụy người khác.

Đột nhiên, lão ngừng cười, khoe miệng tràn ra dòng máu tươi, lão hé miệng phun ra một ngụm máu tươi, để lộ hàm răng đầy máu, cười nói: “Các người đừng cho ta là kẻ ngốc, ta tuy rằng không có năng lực giết các người, nhưng ta bổn sự tự sát vẫn còn có, các người sao không thể dự đoán được. Giấc mộng đẹp của các người sẽ theo cái chết của ta mà trở nên vô nghĩa.” Giọng nói vừa dứt, “Phanh, một tiếng nổ mạnh vang lên, thân thể Mộ Dung Thiên, nổ thành nhiều mảnh nhỏ, huyết vụ bắn ra khắp bốn phía.

Đám Yêu Linh sợ đến ngất người, im lặng nhìn nơi Mộ Dung Thiên tự bạo bỏ mình, lâm vào trầm tư, trong lòng bọn chúng nghĩ, bọn họ vì tộc nhân có thể không tiếc hy sinh sinh mệnh của mình, thật sự là một tộc quần đáng sợ cùng đáng thương, rõ ràng là thua, vì cái gì không thể buông bỏ mặt mũi, dùng cảm đối mặt với sự thật đây, chết có thể thay đổi sự thật sao? Bọn chúng tuy rằng kinh ngạc, nhưng càng không vì đó mà cười nhạo, châm biếm.

Các đệ tử cùng lưu lại với Mộ Dung Thiên ở Hoa Đình thôn, nghe được từ phương xa có tiếng nổ lớn, đồng loạt đình chỉ công tác đang làm, quay đầu lại nhìn về phương hướng truyền đến tiếng nổ lớn kia, thấy vị trí truyền đến tiếng nổ, chính là đỉnh núi mà chưởng môn thường đi tới, bọn họ dường như ý thức được cái gì, mơ hồ nhìn thấy huyết vụ đang tiêu tan trước mắt họ, hình ảnh chưởng môn mỉm cười, tức khắc ăn vào trong đầu bọn họ, một trận thương tâm thống khổ, trần ngập trong tim.

“Chưởng môn đã chết, chúng ta đi tìm hung thủ giết chưởng môn để báo thù.” Một lão đạo sĩ già khê hô lên một tiếng, rồi rất nhanh hướng về đỉnh núi nơi Mộ Dung Thiên tự sát chạy tới.

Đám đạo sĩ, dường như được nhắc nhở, đều theo sát lão đạo sĩ kia mà đi.

Chưa được bao lâu, đã có vài nhóm đạo sĩ chạy tới đỉnh núi kia, đám Yêu Linh cũng không có rời đi, dường như là đang chờ đợi bọn họ đến đây báo thù. Nhóm đạo sĩ dừng cảm huy động thanh kiếm trong tay, hướng về đám yêu linh đánh tới. Thân thể bọn họ còn chưa tới gần đám Yêu linh này, chỉ thấy trước mắt chợt lóe hắc quang. Ngay sau đó cổ phát lạnh một trận, một dòng máu nóng không ngừng trào ra ngoài cơ thể.

Một người tiếp một người, thân thể từ không trung rơi xuống dưới, không đến một hồi công phu, tất cả nhóm đạo sĩ đến đây, đều dưới tình huống không có dụng tới được thân thể địch nhân, không một ai may mắn thoát khỏi cái chết dưới sự hung ác của địch nhân.

Máu tươi nhuộm đỏ toàn bộ đỉnh núi, mùi máu tươi từng trận bốc lên không trung, đám chim trong rừng cũng cảm nhận được mùi máu tươi này, chúng kêu lên tán loạn, đập cánh bay về phía phương xa, tránh xa cái nơi giống như địa ngục này. Vô số đầu chim ác thích ăn xác chết, từ những nơi xa xôi bay tới, bay vòng quanh trên đỉnh núi đầy huyết tinh khí tức này, cùng đợi nhóm Yêu Linh kia rời đi.

Đột nhiên, phương xa truyền đến một tiếng “Ngao_____” kéo dài vang vọng. Đám chim ác trên không trung trong nháy mắt biến mất khỏi đỉnh núi này. Nhóm Yêu Linh đang làm công việc thu hồn nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng một mảnh nghi hoặc, đám chim ác này ngay cả bọn họ còn không sợ, vừa mới chỉ nghe thấy tiếng kêu kia, thì liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi đâu là như thế nào nhỉ?

Mặc dù trong lòng nghi hoặc, nhưng bọn chúng cũng không có để ý, bọn chúng cho rằng, Thú nhân hiện giờ

dám cùng với Minh Tộc đối địch không có mấy người, nên cũng chỉ coi điểm không bình thường ấy là việc nhỏ, không để ở trong lòng.

Vài đạo quang mang hoặc hồng, hoặc xanh, hoặc vàng, xuyên thấu đám mây trên không trung, lao thẳng xuống dưới.

“Tốc độ thật nhanh.” Một Yêu Linh kinh ngạc hô lên. Thanh âm hân vừa dứt, ba người hai nữ một nam đều mặc hồng y, một nam tử toàn thân lấp lánh kim quang, một nữ tử toàn thân thanh quang bao phủ, còn có ba nữ tử, hai mặc hắc y, một bạch y, tổng cộng tám người, hiện ra trên đỉnh đầu bọn chúng, khoảng cách ước chừng mấy trượng.

Bọn chúng ý thức được không ổn, nhưng bọn chúng cũng không có cảm thấy kinh hoàng, chậm rãi ngừng đầu lên, lẳng lặng nhìn chăm chú vào những người trên không trung. Qua một hồi lâu, Yêu Linh dường như nhận thức được một vị trong đó, chính là Linh Cơ Công Chúa, sau khi hân hướng về không trung thì lễ, liền nói: “Nguyên lai là Công Chúa đại giá quang lâm, không biết có chuyện trọng yếu gì cần chỉ thị?” Theo khẩu khí hân, rõ ràng nghe ra được có chứa ý tứ hỗn lảo cùng khinh miệt.

Linh Cơ cười khan hai tiếng, nói: “Ta sớm đã không còn là Minh Tộc Công Chúa, đừng tưởng rằng các người như vậy có thể lôi kéo làm quen với ta, ta sẽ bỏ qua cho các người.”

“Phải không?” Yêu Linh kia cười quỷ dị, nói: “Lúc trước đích xác ý ta là như vậy, nếu bị người nhìn thấu, ta đây cũng không còn lời nào để nói. Bất quá, người có đảm lượng giao đấu một mình với ta không? Nếu ta thua, tâm phục khẩu phục, tùy ý người xử trí, người thấy thế nào?” Hân biết rõ năng lực Linh Cơ vẫn giông trước kia, cũng không có nhiều tiến bộ, cho nên mới nói ra những lời này.

Thật không ngờ chính là, Linh Cơ không có lo lắng, trực tiếp đáp ứng. Điều này làm cho hân cảm thấy rất là kinh ngạc, trong lòng kỳ quái tự nhủ: “Nàng ta biết rõ không phải là đối thủ của ta, vì cái gì còn đáp ứng giao đấu một mình với ta, chẳng lẽ năng lực nàng ta mới có đột phá?”

Linh Cơ khinh miệt cười nói: “Như thế nào, sợ rồi sao? Chỉ cần người nói ra nhược điểm trí mạng của Minh Vương ở đâu, ta sẽ để lại cho người một con đường sống, thế nào?” Linh Cơ kỳ thật biết Oan hồn nô khí đã khống chế Minh Vương, đã không còn năng lực công phá nhược điểm của hân, nàng nói như vậy, chẳng qua là muốn thử địch nhân trước mắt một chút, xem độ trung tâm của bọn hân đối với Minh Vương như thế nào. Ở trong lòng nàng tính toán, nếu Minh tộc nhân cũng không đồng tâm, thì có thể nghĩ biện pháp khơi mào mâu thuẫn giữa bọn họ, làm cho bọn họ tàn sát lẫn nhau, như vậy, cũng có thể có thêm ít thời gian để chuẩn bị cho việc chữ trị Thánh sơn.

Yêu Linh kia cũng không biết Linh Cơ có ý đồ, hân cũng không có nghĩ nhiều, nói: “Người nghĩ rằng ta là hạng người sợ chết sao? Bất quá, lấy năng lực hiện tại của ta, cũng không nhất định bại bởi người, có bản lĩnh cứ lấy tánh mạng của ta đi.”

Linh Cơ cũng không có vội vã ra tay, thân thể phiêu động, chuyển qua trước người Trần Nhược Tư, nhìn hân cười gât đầu, quay đầu lại nhìn chăm chăm Yêu Linh kia nói: “Chúng ta đánh cuộc như thế nào, người thua, người liền nói cho ta biết vấn đề ta muốn hỏi, hoặc là giúp ta làm chút sự tình, ta thua, tự nhiên là thả người rời đi, như thế nào?” Mục đích của nàng, vẫn như cũ là thăm dò. Nàng tuy rằng biết chính mình căn bản là không có khả năng thắng được Yêu Linh kia, nhưng hiện tại chỉ cần có Trần Nhược Tư ở đây, việc gì cũng có thể phát sinh. Cũng không phải là nói có Trần Nhược Tư ở đây, năng lực của nàng có thể phát huy đến mức tận cùng, mà là sau khi Trần Nhược Tư tỉnh lại, hân phát hiện trên người chính mình phát sinh thêm một kỹ năng, có thể đem năng lượng trên người chính mình, chuyển qua trên người người khác, người được chuyển năng lượng trong nháy mắt trở nên cường đại giống như mình, có thể duy trì liên tục mấy phút đồng hồ. Trước đây trên đường đi đến Trung Thổ, mấy lần đụng phải nhóm Yêu Linh chặn đánh, Trần Nhược Tư đã đem loại kỹ năng này thử qua vài lần, hiệu quả phi thường rõ ràng, cũng để lộ ra tác dụng trấn nhiếp địch nhân.

Đám Yêu Linh trước mắt này cũng không biết, hân suy nghĩ cho rằng năng lực chính mình tuyệt đối không có khả năng bại bởi Linh Cơ, vì thế nói: “Tốt, ta đáp ứng người, nếu ta thua, mặc cho người xử trí hoặc sai bảo.” Nói xong, thân hình chợt lóe, bay lên, huyền phù trên không trung, cách đám người Linh Cơ ước chừng hai trượng, nhìn Linh Cơ.

255. Đồ Ước Kỳ Sự

Tiểu Hà nhìn Trần Nhược Tư, hướng hần làm ra mặt quỷ, thân hình lay động, đôi môi mấp máy như muốn nói, người biểu diễn quá kém đi, phải thêm vào chút bộ dáng lung lay đứng không nổi mới chân thực chứ. Mọi người nhìn Tiểu Hà, rất là hâm mộ tính cách vô tư của nàng, không phải vì bất kỳ chuyện gì mà lo lắng.

Linh Cơ đột nhiên biến hóa khiến Yêu Linh kia, trong lòng cảm giác được một tia lạnh lẽo, cũng biết phỏng đoán vừa rồi của chính mình phỏng chừng là sai lầm, hần hồi hận chuyện đã đáp ứng với Linh Cơ, hần quyết định chết ở trên tay Linh Cơ, cũng không nguyện ý làm ra sự tình là bán đứng Minh Vương.

Yêu Linh kia hít nhẹ một hơi, vô số hắc khí từ không trung tụ tập về thân thể hần, nhất thời, hắc y trên người hần, bị một luồng sức mạnh, khiến nó trương phồng lên. Hắc khí chậm rãi khuếch trương, một cỗ sát khí âm lãnh, nháy mắt tràn ngập phạm vi mấy trượng trong không gian.

Trần Nhược Tư động, thân thể như quỷ mị đi đến bên cạnh Ngọc Lan cùng Tử Điệp, cánh tay vẽ một cái vòng tròn trên không trung, nhất thời một vòng sáng kim sắc lách lách xuất hiện trước mắt mọi người. Vòng sáng xoay tròn biến thành một cái quang cầu, tiếp đó nháy mắt phân chia biến thành ba cái đem bắn thân và Ngọc Lan cùng Tử Điệp bảo vệ bên trong.

Một đạo hồng quang chợt lóe, Tiểu Hà bay tới bên cạnh Trần Nhược Tư, nhìn Trần Nhược Tư, làm ra một bộ dáng bất mãn, nói: “Tư ca ca, huynh không công bằng, không bảo vệ muội, muội cũng muốn được huynh bảo hộ.”

“Tiểu nha đầu, năng lực người mạnh như vậy, còn muốn được ta bảo hộ sao? Bất quá, nhìn người gọi ta một tiếng ca ca, vậy thì như người mong muốn. “Trần Nhược Tư cười, cánh tay đem Tiểu Hà kéo vào bên trong quang cầu của mình.

Cha mẹ Tiểu Hà cùng Diêm Hương Nhi, cũng cảm giác được Yêu linh kia phóng xuất ra sát khí rất lớn, đều tụ khí bảo vệ thân thể.

Phạm vi mấy trượng trong không gian, hắc khí trôi nổi, bên trong hắc khí, kim sắc quang cầu cùng hồng sắc quang cầu, có vẻ rõ ràng dị thường, thoát nhìn giống như những ngọn đèn màu sắc rực rỡ trong đêm đen.

Thân thể Linh cơ chuyển động, thân hình nàng nhanh như tia chớp, Yêu linh kia còn không thấy rõ ràng Linh Cơ di động như thế nào, hần chỉ cảm thấy một bàn tay ôn nhu trắng nõn, mang theo một cỗ lực lượng vô cùng cường đại, khẽ chạm một chút lên trên ngực mình. Nhất thời hần cảm giác được thân thể mình không còn một tia lực lượng, hắc khí tụ tập, nháy mắt bị tiêu tán. “Không có khả năng, tuyệt không có khả năng này “. Trong lòng hần hoảng loạn, thân thể hần mất đi năng lực làm chỗ dựa, lập tức rơi xuống dưới.

“Phanh” một tiếng vang nhỏ, thân thể hần giống như một bãi bùn, rơi xuống trên mặt đất. Hần chỉ cảm giác được thân thể vô lực, chứ cũng không cảm giác được dị trạng gì, thậm chí ngay cả một tia cảm giác đau đớn cũng đều không có.

Từ bên trong vòng phòng hộ kim sắc của Trần Nhược Tư, Tiểu Hà chạy ra ngoài, đi tới bên cạnh Linh Cơ, cao hứng giơ ngón tay cái lên, có chút hưng phấn nói: “Linh Cơ tỷ tỷ, tỷ thật lợi hại, cũng không biết tên kia có thật sự tâm phục khẩu phục hay không?” Nói xong, thân thể chợt lóe, một đạo hồng quang thoáng cái lập tức hạ xuống trên mặt đất.

Cha mẹ nàng lo lắng những tên còn đứng trên mặt đất sẽ đánh lén nàng, bọn họ không suy nghĩ nhiều, liền theo nàng đi xuống, đứng ở bên cạnh Tiểu Hà, giữ nàng lại một phen, mới ngăn được nàng đi tới tên Yêu linh đang nằm trên mặt đất kia.

Mấy tên Yêu linh còn lại, dường như từ trong sự kinh ngạc mà tỉnh lại, bọn chúng rất nhanh lách mình, bay tới bên cạnh tên Yêu linh đang nằm trên mặt đất kia, đỡ hần lên. Một tên Yêu linh hỏi: “Đầu lĩnh, hiện tại chúng ta phải làm thế nào?”

Yêu linh đầu lĩnh nói: “Tốc độ của nàng ta thật sự là quá nhanh, hơn nữa sử dụng lực lượng cũng rất là quái dị, ta cơ hồ còn chưa kịp phản ứng, tay của nàng ta đã ở trên ngực ta. Ta xem, hiện tại trong Minh tộc chúng ta, trừ Minh Vương có thể chống lại, những người khác đều không phải là đối thủ của nàng ta. Việc này không phải là nhỏ, chúng phải nhanh chóng trở về báo cho Minh Vương tin tức này.”

Yêu linh vừa hỏi tỏ vẻ kinh ngạc, nói: “Cái gì, người nói tay nàng ta đánh lên trên ngực của người, đối với chúng ta thì căn bản là không có nhìn thấy thân thể của nàng ta di động a. Mà hiện tại người chính là suy yếu vô lực, nhưng cũng không có bị thương, chuyện gì đã xảy ra vậy? Sức mạnh này của nàng ta thật là cổ quái đáng sợ.”

Một Yêu linh khác nói: “Đầu lĩnh, người vừa rồi đáp ứng với nàng ta, chúng ta nên hay không tuân thủ lời hứa kia đây?” Trong lòng hắn kỳ thật lo lắng, đầu lĩnh một khi đổi ý, tánh mạng chính mình chỉ sợ cũng khó giữ được, câu hỏi này, chẳng qua là hắn thử nói một câu thôi.

Tên đầu lĩnh dường như hiểu thấu tâm tư của hắn, trừng mắt liếc nhìn hắn một cái, nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Vì Minh tộc chúng ta, ta sẽ không tuân thủ lời hứa đáng xấu hổ trên. Ta sẽ làm tiêu hoa sức mạnh bọn chúng, các người thừa cơ đào tẩu, nhất định phải đem chân tướng sự việc này nói cho Minh Vương, để cho ngài nghĩ ra đối sách tốt nhất.” Nói xong, dùng cánh tay vô lực, ra hiệu đám vừa Yêu linh vừa giúp đỡ mình thoái lui, đứng thẳng thân mình, nhìn chằm chằm Linh Cơ nói: “Công chúa, ta thua tâm phục khẩu phục, người hỏi đi, nếu ta có thể nói cho người, nhất định sẽ trả lời người.”

Linh Cơ nhìn thoáng qua Trần Nhược Tư, nhẹ nhàng rơi xuống, lặng lẽ nhìn chằm chằm tên Yêu linh kia, trầm mặc một trận, giả vờ đang tự hỏi, kỳ thật, ở trong lòng nàng sớm đã có tính toán, nàng cho rằng, tên Yêu linh trước mắt này sẽ không đem bí mật chân chính của Minh Tộc nói cho mình. Nàng vừa rồi làm ra hành động đó, chẳng qua là muốn mê hoặc những người trước mắt kia mà thôi. Mục đích chân chính của nàng, là muốn làm cho hắn đem tin tức truyền về rằng những người bên ta rất mạnh, làm cho Minh Vương biết, khiến cho hắn đình chỉ một chút, ít đi ra ngoài làm thương tổn những người dân vô tội.

Một lát sau, Linh Cơ hướng Yêu linh kia hỏi những điều không quan trọng, Yêu linh kia cũng rất là kỳ quái, nhưng cũng không có hoài nghi là Linh Cơ có ý đồ, cũng trả lời đúng sự thật những câu hỏi của Linh Cơ.

Linh Cơ tiến về phía trước vài bước, nhìn tên Yêu linh đầu lĩnh, vẻ mặt âm trầm nói: “Ta và người cùng là Minh tộc nhân, mà vừa rồi người lại rất phối hợp, lần này ta bỏ qua cho các người. Các người đi đi, cũng không nên đợi làm cho ta đổi ý.” Lời nói càng về sau, thanh âm càng lúc càng lớn, cơ hồ là lớn như tiếng gấm rú.

Tên Yêu linh đầu lĩnh kia cùng nhóm thủ hạ dưới tay, nghe thấy điều này, như được đại xá, đều hóa thành một đạo hắc vụ, bay đi, nháy mắt không thấy bóng dáng.

Ba người Trần Nhược Tư, Ngọc Lan, Tử Điện động thân, nhẹ nhàng hạ xuống, Trần Nhược Tư nhìn khắp ngọn núi là thi thể của các đệ tử Tinh Tâm Đạo Quán, trong lòng một trận khó chịu, hắn thở dài, trầm mặc lại, nói: “Chúng ta lần này cố ý buông tha rất nhiều Yêu linh, hiện tại bọn họ hẳn là đem chuyện tình nhân loại xuất hiện rất nhiều nhân vật lợi hại, báo cho Minh Vương. Hi vọng có thể tạo được một chút tác dụng chấn nhiếp, làm cho bọn họ ít đi ra quấy nhiễu dân chúng vô tội, làm cho bọn họ có được vài ngày an ổn.” Nói xong, khẽ phát tay, vài đạo kim quang bắn ra, chậm rãi tách ra phiêu tán, nháy mắt bao trùm ở toàn bộ đỉnh núi, tiếp theo, kim quang chợt lóe rồi tiêu thất. Tất cả thi thể trên đỉnh núi, đều biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi, ngay cả một vết máu cũng không có lưu lại.

Làm xong hết thấy, hắn nhanh chóng liếc mắt nhìn mọi người một cái, nói: “Đi thôi, chúng ta đi thu nhập tên đã phá hủy Tinh Tâm Đạo Quán kia.” Nói xong, không chờ người nào, tự thân hướng về vị trí Kỳ Phong Sơn, bay đi.

Từ khi Trần Nhược Tư tỉnh lại, được Tử Điện nói cho hắn chuyện tình của cha mẹ thân sinh, hắn dường như thay đổi thành một người khác, không giống như trước kia hi hi ha ha. Nhưng trên mặt hắn, cũng không có hiện ra vẻ gì sầu khổ hay mất hứng. Cũng nói ít đi rất nhiều, ai cũng không biết trong lòng hắn đang nghĩ cái gì.

Hắn không có gọi Diễm Hương Nhi một tiếng là mẫu thân, chỉ là khi hắn nhìn, trong mắt lộ ra một chút quan tâm, trên mặt lộ vẻ thần nhiên tươi cười, nhưng hắn cũng không nói với nàng một câu. Diễm Hương

Nhi cũng không có bởi vậy mà trách hấn, dù sao, chính mình cũng không có hoàn thành trách nhiệm của người làm mẫu thân, ở trong lòng nàng cho rằng, chỉ cần có thể nhìn hấn khỏe mạnh, biết hấn cao hứng, đã cảm thấy thỏa mãn rồi.

Mọi người nhìn thoáng qua lẫn nhau, gật đầu, nhìn người còn đứng ở trên không trung là Diễm Hương Nhi. Diễm Hương Nhi thần nhiên cười, gật đầu, nhích người khởi hành đi trước. Mọi người khê thở dài thành tiếng, theo sát mà đi

256. Cự Đại Áp Lực

Khi Trần Nhược Tư cách Kỳ Phong Sơn ước chừng vài dặm, liền cảm giác được cỗ sát khí cường đại kia tồn tại. Hiện tại chỉ có rất ít người có năng lực chống lại hấn, mà cỗ sát khí này, ngay cả hấn cũng cảm giác có chút không thích ứng được, thậm chí sinh ra tâm lý lùi bước.

Hộ thể quang mang bên ngoài thân hấn, càng ngày càng cường thịnh, hộ thể hào quang này, hoàn toàn do bản năng của thân thể hấn sinh ra phản ứng phòng hộ. Bỗng nhiên, hấn định trụ thân hình, phóng mắt nhìn khắp, lẳng lặng quan sát tình hình bên trong hắc khí kia. Hấn dường như thấy được vô số đạo hắc quang sắc bén, dưới sự bảo vệ của hắc khí, phiêu động bay chung quanh, bởi vậy mà sinh ra một đám xoáy lốc. Cảnh tượng bên trong hắc khí kia, tựa một một chuỗi các xoáy lốc cực lớn, một khi có người hoặc vật, xâm nhập vào trong đó, chắc chắn trong vài giây, chớp mắt bị các xoáy lốc kia xé rách, đem hóa thành vô hình.

Trần Nhược Tư dường như cảm giác được lực lượng đáng sợ kia, lo lắng mọi người cùng lại đây sẽ có nguy hiểm, quay đầu lại nhìn thoáng qua, thấy bọn người Tử Diệp còn không thấy bóng dáng, liền quay trở lại con đường lúc trước, bay đi.

Vài giây sau, hấn thấy được quang ảnh Tử Diệp cùng mọi người đang đi tới, hấn cảm giác được sát khí nơi này cũng không nặng, hấn cũng ngừng lại, lẳng lặng đợi mọi người đi đến.

Xoát xoát xoát, mấy đạo quang ảnh, hóa thành mấy người, huyền phù trước mặt Trần Nhược Tư. Tốc độ Tiểu Hà là nhanh nhất, nàng lôi kéo cánh tay Trần Nhược Tư, nói: “Tư ca ca, làm sao vậy, như thế nào dừng lại, có phải hay không là ở đây chờ chúng ta?”

Trần Nhược Tư vỗ nhẹ nhẹ đầu của nàng, nhìn nàng mỉm cười nói: “Đúng vậy, chờ tiểu quỷ người, lo lắng người tụt lại phía sau.” Hấn ngẩng đầu nhìn qua mọi người một cái, trầm mặc một lát rồi nói: “Hi vọng mọi người không đi tiếp, ở chỗ này chờ ta, một mình ta đi là được rồi.”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt đều lộ ra vẻ nghe hoặc, nhìn hấn. Diễm Hương Nhi nhìn thoáng qua phương hướng Kỳ Phong Sơn, tựa hồ cũng không có phát hiện cái gì, cũng không có cảm giác được có nguy hiểm tồn tại, nhưng nàng lại cảm thấy Trần Nhược Tư làm như vậy, chắc chắn là có đạo lý của hấn, có lẽ bởi vì hấn cảm ứng được tồn tại nguy hiểm, nên không muốn làm cho mọi người đi cùng hấn chịu mạo hiểm, trong lòng nàng tuy rằng thực sự lo lắng cho an nguy của hấn, nhưng vẫn muốn ủng hộ quyết định của hấn, vì thế nói: “Chúng ta liền ở chỗ này chờ hấn đi, nói không chừng đi theo thực có thể tăng thêm gánh nặng cho hấn.”

Tuy mọi người đều cảm thấy những lời Diễm Hương Nhi quá mức thẳng thừng, nhưng đều cảm thấy được đích thật là năng lực chính mình kém quá xa so với hấn, đi theo đích thật là một cái gánh nặng, ngược lại làm cho hấn phân tâm. Mọi người trầm mặc, đưa mắt nhìn nhau gật đầu. Tất cả mọi người đều thực sự lo lắng cho hấn, nhưng dường như đối với năng lực hấn lại rất là yên tâm. Ở trong lòng mọi người cho rằng, nếu ngay cả quái vật trước mắt này mà cũng không chế trụ được, muốn đối phó Minh Vương, đó là chuyện tình tuyệt đối không thể. Tất cả mọi người đều đem chuyện tiêu diệt yêu quái này, coi như là một lần khảo nghiệm năng lực của hấn, cho nên ai cũng không có ngăn trở.

Tử Diệp động thân mình, bay tới trước mặt hấn, mỉm cười nói: “Cẩn thận một chút, tất cả mọi người chờ tin tức tốt của đệ.”

Trần Nhược Tư mỉm cười gật đầu, không nói gì, quay đầu nhìn về phía Diêm Hương Nhi, hần thấy Diêm Hương Nhi cũng đang nhìn mình mỉm cười, gật đầu, rất nhanh đem ánh mắt dời đi. Trần mặc một lát rồi nói: “Mọi người yên tâm đi, nếu ngay cả tiểu quái này ta cũng không ứng phó được, thì làm sao có vốn để đánh nhau với Minh Vương.” Nói xong, hướng mọi người phất tay, vỗ nhẹ lên đầu Tiểu Hà, nháy mắt thuận đi, khi mọi người nghe được lời hần nói, thì thân ảnh hần, đã ở ngoài mây trượng.

Đoàn người lẳng lặng nhìn phương hướng Trần Nhược Tư rời đi, sắc mặt cũng không tính là tốt, có vẻ tâm tình thực sự trầm trọng, tựa hồ nghĩ đến cái gì, một lát sau, Diêm Hương Nhi một bộ dáng thực nhẹ nhàng, mỉm cười, nói: “Đi thôi, chúng ta đến chỗ trước mặt chờ hần. Huyền phù trên không trung như vậy, cũng thực hao phí năng lượng, còn không bằng ở dưới mặt đất nghỉ ngơi cho tốt, còn có thể đối phó với bất cứ tình huống nào.”

Mọi người gật đầu, cảm thấy được lời nàng nói rất đúng, cùng hạ xuống phía dưới, vào trong trong một rừng cây rậm rạp bên hồ nước.

Trần Nhược Tư dừng lại bên ngoài, cách hắc khí trên Kỳ Phong Sơn mấy trượng, cẩn thận quan sát một chút tình hình đoàn hắc khí bên trong, tình hình bên trong lúc này, so với lúc trước hần chứng kiến, đều đại khái giống nhau, không có phát sinh biến hóa quá lớn, chỉ là hần cảm giác được ở gần hần, hắc khí ở phương vị này, so với hắc khí ở các phương vị khác, mạnh hơn một ít. Trần Nhược Tư trong lòng cảm thấy có chút kỳ quái: “Chẳng lẽ hắc khí này có linh tính, biết có địch nhân xâm lấn, mà tụ lại tại đây, ứng phó với địch nhân ?”

Trần Nhược Tư nào biết rằng, hắc khí chung quanh Kỳ Phong Sơn, đều đã bị tên Thổ Tinh Nhân dùng linh lực khống chế, mà lực lượng sát khí của hắc khí, có thể chạm đến đâu, đều là khu vực Thổ Tinh nhân kia có cảm ứng được. Tuy rằng Trần Nhược Tư ở bên ngoài hắc khí, nhưng năng lực chống cự từ trong cơ thể hần phát ra, thật sự là quá cường đại, cũng làm cho hắc khí khe khẽ chấn động. Mà sự chấn động rất nhỏ này, cũng có thể làm cho Thổ tinh nhân phát hiện.

Nguyên nhân chính là như thế, Thổ tinh nhân cũng biết có cường địch hướng hần phát động công kích, hần vì thế dùng tinh thần cảm ứng lực lượng, đem hắc sắc khí thể, tụ tập đến phương vị có địch nhân tiến đến kia. Bởi vậy mới nói, mặc kệ Trần Nhược Tư xâm nhập từ phương hướng nào, hành động của hần, đều không thoát được sự khống chế của Thổ tinh nhân kia. Điều này cũng mang đến cho Trần Nhược Tư một chút nguy cơ.

Trần Nhược Tư càng tới gần khu vực hắc khí, thì càng cảm nhận được lực lượng sát khí càng mạnh, lúc này hộ thể hào quang bên ngoài cơ thể hần, đã phi thường chói mắt, nhìn qua, giống như một cái mặt trời nhỏ trên trời cao, chói mắt sáng ngời.

Trần Nhược Tư cũng cảm giác được nguy cơ tồn tại, nghĩ thầm, bây giờ đang ở bên ngoài đã cảm giác được áp lực to lớn như thế này rồi, ở bên trong kia không phải càng đáng sợ sao. Hần cũng không có lùi bước, dứt khoát đột phá vòng ngoài khu vực hắc khí, đi vào mép trung tâm hắc khí.

Nháy mắt khi hần tiến vào khu vực hắc khí, hần cảm giác được toàn thân đột nhiên trầm xuống, giống như ở trên người hần, nháy mắt gia tăng hàng ngàn tấn sức nặng, hàng vạn loại lực lượng bất đồng, từ bốn phía, hướng hần đánh tới, làm cho hần nhất thời cảm thấy một trận sợ hãi. Cũng may năng lực hần đủ mạnh, năng lực trong cơ thể cùng đầy đủ, hơn nữa trên cổ tay hần còn có Vạn Tượng Càn Khôn Quyển có thể trong nháy mắt bổ sung vô hạn năng lượng mất đi, bằng không, ngay khi hần tiến vào khu vực hắc khí, đã bị ép thành không khí.

Trần Nhược Tư khẽ hít vào một hơi, khu động hộ thể lực mạnh hơn. Loại cảm giác nặng nề này, mới thoáng tốt hơn một chút. Hần biết, tại đây chính mình bị hắc khí vây quanh, cũng không có thể chống đỡ được lâu, hần không có chần chờ, dùng tốc độ nhanh hơn, hướng về trung tâm Kỳ Phong Sơn, bay đi.

Trong quá trình hần hướng về trung tâm bay đi, hộ thể quang mang bên ngoài thân thể hần tuy rằng rất cường thịnh, quang mang cũng rất sáng, nhưng tầm nhìn vẫn như cũ chỉ có mấy thước, mà khu vực mây trượng xung quanh, vẫn như cũ là một mảnh hắc ám. Tầm nhìn như vậy, đối với loại cường giả như hần mà nói, tương đương là một người mù, không có chút ý nghĩa, hần chỉ có thể là bằng vào cảm giác, hướng về mục tiêu kia bay tới.

Hắn dứt khoát nhắm mắt lại, bản thân cảm ứng mọi ngõ ngách trong bóng tối, mỗi một cổ lực lượng bay tới từ các phương hướng cùng góc độ. Hắn cảm giác được quanh thân thể chính mình, dường như có hàng tỉ cánh tay vô hình, đang hướng về hắn vồ tới, hắn cảm giác được những cánh tay này, khi chạm đến bên ngoài hộ thể quang mang của hắn, hộ thể quang mang khẽ chấn động, dường như không chịu nổi sức nặng, hướng hắn phát ra tín hiệu cầu xin.

Hắn phải thừa nhận áp lực càng lúc càng lớn, tim đập càng ngày càng gấp, chỉ e chính mình có chút không cẩn thận, sẽ tạo thành bại cục không thể vãn hồi. Đồng thời khi tim hắn gia tốc, hắn cảm giác được năng lượng Vạn Tượng Càn Khôn Quyển có thể bổ sung cho chính mình, càng ngày càng ít, mà năng lượng trong cơ thể hắn, đang từng chút từng chút một tiêu hao.

Tuy rằng trong tay hắn hiện tại có Ma Nhân, nhưng hắn không thể buông tay, cũng không thể sử dụng, bởi vì, hắn còn không có chân chính nhìn thấy địch nhân kia. Có lẽ, hắn đem loại tình hình này nói ra, căn bản là không có ai tin tưởng. Một người cường đại như vậy, ở trước mặt một quái vật nho nhỏ, ngay cả mặt quái vật cũng không có nhìn thấy, thì gặp ngay vận mệnh thảm bại rồi.

257. Nhất Chích Cự Thủ

Hắn cũng không có định chỉ đi tới, rất nhanh, hắn một đường chống đỡ đi tới rốt cục cũng cảm giác được bản thân đâm lên một vật cứng, hắn biết, giờ phút này chính mình đang đâm lên mặt đất của Kỳ Phong Sơn. Khi hắn bước đi trên phiến thổ địa này, trong lòng cũng không biết là vì sao trong lòng hắn, nảy lên một trận cảm giác thân thiết và hưng phấn, khiến cho tâm thần hắn kích động một trận, có lẽ, bởi vì phiến thổ địa này đối với hắn, có tình cảm thâm hậu.

Ngàn vạn cổ lực lượng kia, cũng không bởi vì hưng phấn trong lòng hắn mà chậm lại, ngược lại lực lượng còn gia tăng vài lần. Bỗng nhiên, hắn cảm giác được sức nặng của thân thể, tăng lên mấy lần, hắn cảm thấy dưới chân trầm xuống, lún sâu xuống dưới. Hắn vội huy động chân khí, toàn lực ngăn cản. Nhưng mà, hắn vẫn cảm giác lực lượng của chính mình quá mức nhỏ bé, chung quy không thể gánh vác được cổ lực lượng đột nhiên đè xuống kia. Hắn cảm giác được thân thể của chính mình chậm rãi thu nhỏ, dường như bị áp súc vậy. Hắn điên cuồng chống đỡ, cũng chỉ có thể trì hoãn tốc độ thu nhỏ thân thể của bản thân. Nhưng hắn cũng không có buông tha, tinh thần ý chí hắn vẫn kiên định như cũ, bỗng nhiên, hắn hét lớn một tiếng, cuối cùng thân thể hắn bạo phát lực lượng tới cường. Cùng lúc đó, hắn cảm giác được ý thức chính mình, chậm rãi mơ hồ, cơ đau đớn kịch liệt ở ngực nhanh chóng truyền khắp toàn thân, há mồm phun ra một ngụm máu tươi.

Kỳ tích lúc này xuất hiện, hắc khí dường như thực sự sợ hãi máu do hắn phun ra, rất nhanh rời đi, hắn cảm giác được áp lực mà thân thể phải thừa nhận, chậm rãi yếu đi. Ý thức của hắn, cũng dần dần khôi phục. Lực lượng của Vạn Tượng Càn Khôn Quyển, không ngừng cuộn cuộn lưu động trong cơ thể hắn, làm cho hắn cảm giác được chưa bao giờ sáng khoái như thế.

Hắn thở nhẹ một hơi, chỉ là cảm thấy trước ngực đau lâm lâm, trừ việc đó ra, cũng không có cảm giác được có gì không khỏe. Ở trong lòng Trần Nhược Tư kỳ quái tự hỏi mình “Ta không có chết sao, chuyện này là như thế nào nhỉ?”

Thể lực hắn dần dần khôi phục, mà hắc khí chung quanh chậm rãi tiêu tán, chưa được bao lâu, sát khí bên trong hắc khí cũng tiêu thất. Hắc khí trôi nổi, giống như sương khói, đã không có lực lượng công kích, tầm nhìn cũng tăng cường, hắn rốt cục thấy được đất đá trên mặt đất. Trong lòng hắn nảy lên cảm giác vô cùng hưng phấn.

Trần Nhược Tư định quay người nhìn tình hình phía sau. Hắn hạ chân xuống, cảm giác chân mình bị cái gì đó bám vào. Hắn cúi đầu nhìn, thấy rõ ràng chân mình không ngờ lại ngập sâu vào trong tảng đá cứng rắn tới một thước. Trong đầu không khỏi hồi tưởng tới màn kinh hồn vừa rồi, rung cả mình, đầu óc lạnh toát, mồ hôi lạnh chảy khắp người.

Hắn rút chân ra khỏi hòn đá, chậm rãi đi dạo một vòng, thấy lúc này cảnh vật trên Kỳ Phong sơn vẫn như cũ, không có gì mới. Cỏ cây sinh trưởng trên mặt đất như đang nhanh chóng thổ lộ oán khí bị vì bị đàn áp lâu ngày. Hắn như thấy những bụi cỏ, cây cối đang toát ra luồng lực lượng vô hình như làn khói đen đang quanh quẩn phía trên đầu chúng.

Một lát sau, hắn ngửi thấy một làn không khí tươi mát chưa từng thấy, làm cho tinh thần, lực lượng của hắn trong nháy mắt tăng lên gấp mấy lần. Hắn lại hít sâu một hơi, cảm thấy sự đau đớn ở trên ngực cũng đã biến mất, trong cơ thể lại tràn ngập sức mạnh vô cùng. Hắn cũng phải cảm thấy kinh ngạc đối với tốc độ khôi phục nhanh như vậy của chính mình.

Hắn bỗng nhiên nhớ tới mục đích tới nơi này của mình, nhìn quanh bốn phía, cũng không có nhìn thấy ai cả, chỉ có hoàn cảnh quen thuộc, hiện ra trước mắt, trong lòng có chút nghi hoặc, tự nói một mình: “Hắn đâu, cái tên gia hỏa đáng ghét kia đâu?”

Vừa dứt lời, ‘ầm ầm’ tiếng vang truyền vào trong tai hắn, ngay sau đó là một trận đất rung núi chuyển, vị trí hắn đang đứng cũng chấn động kịch liệt. Mơ hồ cảm thấy có một đôi bàn tay khổng lồ, đang hướng về phía hắn chớp tới. Thân hình hắn chợt lóe, rất nhanh li khai vị trí đang đứng, bay lên cao mấy trượng.

Hắn cúi đầu nhìn lại, không khí trong phạm vi mấy trượng nơi hắn vừa đứng, đang hướng về phía trước dao động, tạo thành một cỗ khí lưu mạnh mẽ, bùn đất cùng cát đá bám trên mặt đất, bay lên cao hơn trượng, rồi mới chậm rãi rơi xuống.

Trần Nhược Tư không khỏi hít sâu một hơi, trong lòng và trái tim nảy lên một cảm giác phát lạnh, kinh hô: “Vui tốt lắm, nếu để cho cánh tay vô hình của tên gia hỏa kia bắt được, chỉ sợ mạng nhỏ của ta đã kết thúc rồi.”

Tiếng “ầm ầm” dưới lòng đất không ngừng truyền vào trong tai hắn, nhưng hắn chính là không phát hiện mặt đất có dị trạng gì, ngay cả bộ dáng cỏ dại, cây cối cũng không có phát sinh biến hóa cùng dao động gì. Trong lòng Trần Nhược Tư rất là ngạc nhiên: “Tên gia hỏa kia rốt cuộc là muốn làm gì, hắn có thể tự do qua lại tự nhiên trong lòng đất thoải mái như bay trên không, chẳng lẽ hắn rời khỏi mặt đất, lập tức mất đi lực công kích sao?” Nghĩ đến đây, hắn quyết định thử một phen, xem hắn dự đoán là đúng hay sai.

Hắn phiêu nhiên rơi xuống, đứng trên mặt một khối đá to lớn, lẳng lặng nhìn chăm chú động tĩnh của các cảnh vật chung quanh.

Tiếng “ầm ầm” theo bốn phương tám hướng mạnh mẽ truyền vào trong tai hắn, rất nhanh, hắn cảm giác được có một cỗ lực lượng cường đại, đang hướng về hắn vọt tới. Hắn biết là không ổn, nhanh chóng hướng trên không bay vọt lên.

Tốc độ phi hành của hắn tính ra cũng rất nhanh, mà tốc độ của cỗ lực lượng trong lòng đất kia, cũng không chậm, trong nháy mắt xông ra từ mặt đất, các hòn đá tạo thành cự đại quyền đầu(nắm tay), tấn tốc bay lên, cự đại quyền đầu theo sát dưới thân hắn, cũng không ngừng biến lớn. Kỳ lạ chính là, quyền đầu cùng cánh tay kia, tuy rằng là vươn ra từ trong núi, nhưng cánh tay to lớn kia, cũng không bám một chút bụi đất dư thừa nào.

Tốc độ cự đại quyền đầu kia càng lúc càng nhanh, Trần Nhược Tư đã cảm giác được trên cự đại quyền đầu kia, ẩn chứa một lực trùng kích to lớn. Trong lòng hắn không khỏi khẩn trương một trận, thân thể chợt đình trệ vài giây. Trong lòng Trần Nhược Tư cảm giác được một tiếng “Phanh” vang lên kinh thiên động địa, máu tươi điên cuồng phun ra, thân thể hắn đột nhiên nhanh chóng hướng về trời cao bay vọt lên, rất nhanh chỉ còn có thể nhìn thấy thân ảnh hắn trở thành một hắc điểm bé như con kiến. Đương nhiên, không phải là tốc độ hắn nhanh hơn, mà là bị cánh tay khổng lồ kia đánh trúng, nháy mắt bị đánh bay ra xa.

Dòng máu Trần Nhược Tư phun ra trên không trung vẽ ra một vệt sáng hồng thật dài, rơi xuống trông như mảnh vải hồng sắc. Mảnh vải này rơi xuống mặt đất chậm rãi lan tràn phiêu tán.

Trong một khắc va chạm với thân thể Trần Nhược Tư, cự đại quyền đầu kia vang lên vô số tiếng “rắc rắc” làm cho người ta cảm giác được thanh âm kia là tiếng xương cốt vỡ vụn. Bên ngoài quyền đầu, cũng xuất hiện vô số vết nứt, có một số khối đá, thoát ly khỏi bản thể quyền đầu, rơi xuống phía dưới. Khi va chạm với các tảng đá trên núi, phát ra tiếng vang “Bang bang” nổi lên tầng tầng bụi, từ xa nhìn lại giống như xung quanh cánh tay lớn phóng ra vô số khóa đạn pháo vậy.

Thanh thế này, kinh thiên động địa.

Cự thủ kia chậm rãi lùi về lòng đất, âm thanh “ầm ầm” cũng dần dần trở nên nhỏ đi, rất nhanh đình chỉ. Bỗng nhiên, một thân ảnh màu xám, từ trong lòng đất xông ra. Rất nhanh định hình, thân thể được hình thành từ bụi đất cùng thạch khối, to lớn như người bình thường. Hắn một thân đen xì, sắc mặt cũng như thế, chẳng qua, ánh mắt hắn lấp lánh quang mang huyết hồng sắc, thần quang thiểm hiện. Hắn đứng giữa cự thủ kia, ngửa đầu nhìn lên không trung, tựa hồ quan sát cái gì đó.

Hắn lẳng lặng đứng tại đó, bỗng nhiên từ trong yết hầu hắn, phá lên tiếng cười ha ha, trong tiếng cười, có chứa một chút hưng phấn cùng kích động, làm cho người ta cảm giác được một bộ dáng ăn mừng thắng lợi. Tiếng cười đình chỉ, hắn nhìn lên không trung hét lớn nói: “ Đám nhân loại vô tri các ngươi, lấy lực lượng của ngươi liền có thể đem ta đánh bại sao? “ Hết xong, liền cười lớn.

Tiếng cười này, truyền đi rất xa, cũng rơi vào trong tai Diễm Hương Nhi cùng mọi người, trong tâm các nàng, dường như bị cái gì đâm vào vậy, một cỗ cảm giác đau lòng, nhanh chóng lan tỏa toàn thân. Từng trận hàn ý, xâm nhập thân thể các nàng. Thân thể các nàng dường như bị đông cứng lại, cứng ngắc đứng ở nơi đó, ngốc lạng nhìn phương hướng Kỳ Phong Sơn, nước mắt lạng lẽ rơi.

Bỗng nhiên, thân hình Tử Diệp chợt lóe, hòa thành một đạo bóng đen hướng về vị trí Kỳ Phong Sơn bay đi. Mọi người chỉ e nàng làm chuyện điên rồ, cũng biết nàng đi đến đó cũng không làm được gì. Nên mọi người cũng không có chần chờ, đều động thân bay lên, hóa thành đạo quang ảnh, đuổi sát theo Tử Diệp.

258. Kỳ Di Cảnh Tượng.

Sườn núi một mảnh hoang dã tiêu điều, sợ rằng chỉ cần một đốm lửa nhỏ cũng có thể đem những sinh mệnh yếu ớt nơi này thiêu rụi, hơi phi yên diệt.

Tên thổ tinh nhân kia vẫn như cũ cao ngạo đứng thẳng tại nơi đó, vẫn cái bộ dáng ấy, ngửa đầu nhìn không trung, làm cho người ta cảm giác, hắn dường như thực sự hâm mộ không trung, về mặt hắn, vẫn bình thản như vậy, đầy vẻ say mê.

Dưới nền đất đủ loại sinh mệnh khí tức, đang không ngừng cuộn cuộn tụ tập về dưới chân hắn, thân thể hắn, từ màu xám nguyên thủy, chậm rãi biến thành màu xanh nhạt. Chỉ là, ánh mắt hắn vẫn không thay đổi, vẫn như cũ là đỏ như máu. Hai mắt hắn bắn ra hồng sắc quang mang, xuyên thấu vô số không gian, như thấy được địa phương xa xôi nào đó, cỡ lẽ, địa phương khiến hắn nhìn không tới, cũng chính là địa phương mà hắn khát vọng vươn tới.

Hắn khẽ thở dài một hơi, lẩm bẩm: “Nếu ta có thể bay thì tốt rồi, hiện tại ở nơi này không thể nhìn thấy được nơi đó. Địa phương xa xôi, lóe sáng kia, là cái gì? Ta tin tưởng, một ngày nào đó, năng lực của ta cường đại hơn, ta có thể nhìn thấy địa phương đó, có thể còn xa hơn. Bằng hữu phát sang kia, người chờ đây, có một ngày nào đó ta sẽ thấy rõ ràng chân diện mục của ngươi.” Giọng nói vừa dứt, một cảm giác thoải mái, trào lên trong lòng hắn, hắn phát ra tiếng cười như trẻ thơ.

Tiền cười thật trong sáng, mang theo dự vọng muốn tìm tòi khám phá, cảm giác tò mò của trẻ con đối với vạn vật trên thế gian.

Bỗng nhiên, vài đạo quang ảnh hoặc hồng, hoặc bạch, hoặc hắc, chợt xuất hiện trong tầm mắt hắn, hắn không có lập tức công kích bọn họ, chỉ là trong mắt lộ ra chút thần sắc nghi hoặc. Có lẽ, giờ phút này tư tưởng hắn thật sự như tiểu hài tử, đối với quang ảnh kia sinh ra hứng thú, muốn để cho họ đến gần mình một chút, để bản thân có thể gần gũi quan sát quang ảnh này.

Rất nhanh, những đạo quang ảnh này hóa thành hình người, đứng ở đầu đỉnh núi cách thổ tinh nhân ước chừng mười trượng, lẳng lặng nhìn quái nhân màu lục nhạt phía trước không chớp mắt.

Nhóm người tới này, đúng là Tử Diệp, Ngọc Lan, Diễm Hương Nhi, Tiểu Hà cùng với cha mẹ Tiểu Hà, Cũng không biết qua bao lâu, các nàng vẫn chưa có động tĩnh gì, chỉ nhìn quái nhân kia. Trong lòng đều buồn

bực, cái tên như vậy, lại có thể đả bại Trần Nhược Tư, thực không thể tin được, nhưng các nàng lại không thể không thừa nhận đây là sự thật.

Thời gian dường như đóng băng lại, người đứng ở nơi đó, vẫn không nhúc nhích. Nếu không phải vì quần áo các nàng, bị gió thổi trúng phiêu động, chỉ sợ nhìn thấy các nàng, hơn phân nửa là cho rằng các nàng chẳng qua là một pho tượng được điêu khắc mà thôi.

Tử Diệp động, ánh mắt sắc bén quét qua một lần mặt đất ở chung quanh thổ tinh nhân, thấy không có thân ảnh Trần Nhược Tư, trong lòng không khỏi cảm thấy kinh hoàng một trận, cơ hồ khóc thất thanh. Ánh mắt nàng lại tập trung lên người thổ tinh nhân, trong mắt bắn ra quang mang phấn hận, nhưng nàng cũng không có mất đi lý trí, không lập tức lao lên liều chết, nàng nói: “Quái nhân, là người giết đệ ấy sao? Người ở đâu rồi?”

Thổ linh chỉ vào cái mũi của mình, nói: “Người gọi ta là gì? Ta không gọi là quái gia hỏa, mà kêu là Thổ Linh. Nhìn dáng vẻ của người rất khả ái, không nên một bụng đáng hung dữ như vậy mới phải chứ?”

Tử Diệp nghe xong lời hắn nói, cũng không biết phải làm gì, cảm xúc phấn nộ vừa rồi, thoáng yếu bớt chút, có lẽ, là bởi vì những lời hắn nói chính là lời nói thật, bộ dạng hung hăng, đối với nữ hài tử mà nói, đích thật là bộ dạng không tốt.

Điền Hương Nhi không thể kìm nén được bị phản trong lòng, hét lớn: “Tiểu yêu, ta không quản người là Thổ Linh hay Yêu Linh, mau nói thật, người đem con ta đến nơi nào rồi?”

“Ai là con của người, ta căn bản là không biết hắn. Có lẽ, người nói chính là cái tên vừa rồi cùng đấu với ta vài hiệp. Hắn, bay lên trời rồi, ta vừa vung nhẹ quyền lên, hắn đã bị bay đến phương xa rồi.” Lúc này Thổ Linh có một bộ dạng thoải mái khôi hài, vừa nói vừa làm động tác.

“Hỗn đản!” Điền Hương Nhi tức giận mắng một tiếng, thân hình chuyển động, hóa thành một đạo thanh quang, cấp tốc bay về phía Thổ Linh.

Thổ Linh kia dường như cái gì đều không có nhìn thấy, cũng không làm động tác gì.

Mấy người còn lại, thấy Điền Hương Nhi phát động công kích, lo lắng nàng chịu thiệt, mà các nàng thấy cái tên kia cũng không có động tĩnh, khó có được cơ hội tốt, đều chuyển thân, nhào về phía Thổ Linh.

Thanh, hồng, hắc, bạch, tạo thành bảy đạo quang ảnh, từ các góc độ khác nhau, bắn về phía Thổ Linh. Thổ Linh vẫn như cũ không động, chỉ là lẳng lặng chăm chú nhìn vào bảy đạo quang ảnh kia, làm cho người ta cảm giác, dường như là đang thưởng thức bảy đạo quang ảnh, đang ở trên không trung vẽ ra những đường cong thật đẹp.

Bỗng nhiên, Thổ Linh khẽ cười một tiếng, mạnh mẽ dậm chân, chấn động làm đất bụi bay lên, dưới chân nháy mắt xuất hiện một dòng khí, sau nhiều lần biến hóa, biến thành bảy đạo quang ba trong suốt, như thiểm điện bắn về phía bảy đạo quang ảnh đang tiếp cận bản thân.

Bảy người Điền Hương Nhi thấy thế, cũng cảm thấy kinh hãi không thôi, muốn thoát ra lui về, nhưng không còn kịp nữa, các nàng chỉ cảm giác được một cỗ lực lượng cường đại, lấy lực lượng của chính mình không thể chống đỡ lại được lực lượng này, đang hung hăng cấp tốc bắn về phía bản thân. Các nàng thậm chí cảm giác được một cỗ hơi thở tử vong, đang tiếp cận các nàng. Tại thời khắc này, trong đầu các nàng đều có một cái ý niệm, khi đạo quang ba kia va chạm vào thân thể mình, chính là lúc bản thân mất đi sinh mệnh.

Thổ Linh nhìn bảy gương mặt tái nhợt kia, trong lòng sinh ra một trận hưng phấn không hiểu được, hắn dường như thấy linh hồn các nàng, ly khai thân thể, lực lượng của các nàng, hội tụ vào trong đất, cùng lực lượng của bản thân dung hợp cùng nhau, biến thành một bộ phận lực lượng của bản thân.

Bỗng nhiên, hắn biến sắc, không nhìn một khắc quang ba va chạm lên thân thể nhóm người Điền Hương Nhi, mà rất nhanh ngẩng đầu nhìn lên không trung. Trong nháy mắt hắn ngẩng đầu, một hạt châu hồng sắc lóng lánh quang mang, tựa như một ngôi sao băng rơi xuống, xẹt qua trời cao, kéo theo một cái đuôi thật dài, bắn về phía Thổ Linh. Tốc độ thật sự là quá nhanh, căn bản không thể dùng phép so sánh để hình dung. Thổ Linh còn chưa kịp làm ra động tác gì, hắn chỉ cảm thấy trước mặt hồng quang chớp lóe. Ngay sau đó nghe được từ mi tâm bị cái gì đó đánh vỡ, một trận cảm giác lạnh lẽo chưa bao giờ trải qua, từ mi tâm nhanh chóng khuếch tán toàn thân.

Ngay tại một khắc kia, hần cảm giác được thời gian như dừng lại, tất cả chẳng qua là hư ảo trong mắt. Tất cả lực lượng trong cơ thể, nháy mắt bị khóa châu tử kia cắn nuốt. Hần thậm chí còn cảm giác được thân thể của bản thân, chỉ còn lại có một cái xác không.

Cũng trong một khắc hồng sắc châu tử kia tiến vào mi tâm của Thổ Linh, Diêm Hương Nhi cùng mọi người cảm giác được cổ hơi thở lạnh lẽo, cắt qua quần áo trên người, vào thời điểm thấu nhập vào trong thân thể, cổ hàn ý kia, lại vô thực, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Thân thể các nàng, trong nháy mắt mất đi tất cả lực lượng, giống như điều đứt dây, nhanh chóng rơi xuống, chỉ là, ý thức các nàng vẫn còn thanh tỉnh, biết bản thân cũng chưa chết.

Một khắc khi các nàng rơi xuống phía dưới, một thanh âm vang lên, truyền vào trong tai các nàng, giúp các nàng không chế được thân thể, theo bản năng quay đầu về hướng thanh âm vang lên kia, các nàng nhìn thấy một gia hỏa màu lục nhạt, biến thành vô số mảnh nhỏ, nhẹ nhàng rơi xuống.

Thân thể các nàng, khi rơi xuống trên mặt đất, vô số mảnh nhỏ kia liền biến mất hoàn toàn. Các nàng trở mắt, phát hiện một cảnh tượng làm cho người ta vô cùng kinh ngạc. Các nàng nhìn thấy vị trí vừa rồi Thổ Linh đứng, đặt một tảng đá cỡ như trứng chim, phóng ra hồng sắc quang mang. Mà bên cạnh tảng đá các tiểu thảo, tiểu thụ cùng các thực vật khác trên mặt đất, đều xảy ra biến hóa, nháy mắt biến thành màu xanh biếc như ban đầu. Khu vực cây cối xanh tươi đó, nhanh chóng khuếch trương, nháy mắt đem một mảnh khô vàng, bao trùm lấy.

Cảnh tượng kỳ dị trước mắt, khiến bọn họ trợn mắt há hốc mồm, giống như quên lúc này bản thân còn đang rơi xuống phía dưới. Vang lên mấy tiếng “Phanh phanh phanh” , mời đem các nàng từ trong cảnh tượng thần kỳ, quay trở lại hiện thực. Thân thể các nàng, chạm tới mặt đất, từng trận cảm giác đau đớn ập đến cơ thể. Các nàng rơi xuống lăn đi vài vòng mới dừng lại, tất nhiên vận động đó không chịu sự khống chế của thân thể các nàng.

Một đám nữ nhân bị ngã mặt mũi bầm dập, hữu khí vô lực từ mặt đất đứng dậy, nhìn khóa châu tử kỳ quái lòng lánh hồng sắc quang mang kia, lâm vào trầm tư, đều đang hồi tưởng một màn vừa mới phát sinh, là xảy ra chuyện gì.

259. Huyết Nhiễm Đại Đại.

Đúng lúc này, trên không một đạo thất thải quang mang, nháy mắt bay xuống, đứng ở bên cạnh tảng đá màu xám kia, hóa thành hình người. Mọi người vừa thấy, là Trần Đạo Thiên, trong ngực hắn, còn có một nam tử bị hôn mê, nam tử này đúng là Trần Nhược Tư.

Diêm Hương Nhi trong lòng kích động, lắc mình chạy tới bên người hắn, hỏi: “Nó thế nào rồi, có nguy hiểm gì không?”

Trần Đạo Thiên nói: “Không sao, nó không bị nguy hiểm đến tính mạng, nó rất mệt, ta làm cho hắn ngủ rồi. Hiện tại giao nó cho các ngươi, hiện tại tình huống không tốt, Minh Vương chỉ còn có một tháng nữa là có thể đi ra khỏi địa vực Minh giới, khi đó, mặc kệ là nhân loại hay là thần tiên, đều gặp tại họa to lớn. Mười ngày trước ta mới tìm được viên Mộc Linh Châu, viên cuối cùng dùng để khôi phục lại thánh sơn. Hiện giờ các ngươi cũng không cần phải tìm kiếm nữa, mà từ đây trực tiếp dẫn hắn đi tới vị trí của thánh sơn, nơi đó cần hỗ trợ bố trí chữa trị trận pháp.”

Diêm Hương Nhi tiếp lấy Trần Nhược Tư, nhẹ giọng nói: “Được rồi, người đi đi.”

Trần Đạo Thiên vươn tay ra, nhẹ nhàng một trảo, tảng đá màu xám trên mặt đất kia, nhẹ nhàng nổi lên, bay vào trong tay Trần Đạo Thiên, quay đầu nhìn lại Diêm Hương Nhi nói: “Cảm ơn các ngươi đã hiến Long Tộc chí bảo - Ma Nhân Châu, có nó chúng ta mới dễ dàng chiếm được khóa Thổ linh châu này. Lúc trước, chúng ta chỉ biết lực lượng đất đai của địa phương này rất cường đại, trải qua quan sát phát hiện, thổ quái này bất quá chỉ mới thành linh. Thật không ngờ, sau khi Ma nhân cùng lực lượng Thổ linh hợp nhất, lại biến thành Thổ linh châu mà chúng ta cần. Xem ra, ông trời vẫn là trợ giúp chúng ta.” Nói xong,

khẽ cười một tiếng, phất tay về phía mọi người, toàn thân hóa thành một đạo lưu quang bảy màu, quay lại bầu trời, nháy mắt biến mất ở phía chân trời.

Điền Hương Nhi nhìn khuôn mặt Trần Nhược Tử mỉm cười, hướng mọi người nói: “Thương thế của chúng ta hiện tại còn không có hoàn toàn khôi phục, cũng không có năng lực đi ngay tới thánh sơn, nên nghỉ ngơi tại chỗ này một chút, đợi hân tỉnh lại, chúng ta liền đi đến chỗ thánh sơn, mọi người xem thế nào?”

Mọi người đều không có phản đối, đều gật đầu, ngồi xuống tại chỗ, nhắm mắt điều tức.

Bạch Vân Đạo Quán, trên đại điện, một mảnh yên tĩnh.

Bạch Vân Đạo Quán này, kỳ thật trước kia là Trường Phong Đạo Quán, từ lúc Hầu Quang Bình đem người “đánh bại” thủ nhân, đuổi ra khỏi Trường Phong Đạo Quán, lại nhân chứng môn Trường Phong Đạo Quán có hành vi gây rối, làm cho phần đông đệ tử Trường Phong Đạo Quán cảm thấy rất là xấu hổ, bởi vậy, bọn họ phế đi chứng môn hiện tại, tình nguyện quy về làm bộ hạ Hầu Quang Bình. Hầu Quang Bình có chút “miễn cưỡng” tiếp nhận các đệ tử Trường Phong Đạo Quán đầu nhập, cũng đổi tên Trường Phong Đạo Quán thành Bạch Vân Đạo Quán.

Hầu Quang Bình đang ngồi trên ghế chứng môn ở giữa đại điện, Lý Hữu Quyền, Điền Lập Phong phân biệt ngồi ở vị trí thủ tọa, ngoài ra còn có mười đệ tử đạo quán có thực lực, cũng ngồi ở hai bên. Mọi người ánh mắt chờ đợi đang nhìn chằm chằm Hầu Quang Bình, tựa hồ đang chờ đợi lão quyết định sự tình gì đó.

Hầu Quang Bình trầm mặc, chỉ là khi định mở miệng nói chuyện, một đệ tử lại vội vàng chạy vào đại điện, báo cáo cho Hầu Quang Bình: “Báo cáo chứng môn, trụ trì Pháp Hoa Tự, Từ Hàng đại sư đến.”

Hầu Quang Bình sửng sốt, đầu óc xoay chuyển, thầm nghĩ: “Để ta hỏi lão ta xem lão ta quyết định như thế nào, lúc đó quyết định tốt hơn.” Nghĩ vậy, lão mở miệng nói: “Mau mời đại sư vào!”

Đệ tử kia tuân lệnh, nhanh chóng đi ra cửa.

Chỉ chốc lát thời gian, Từ Hàng chậm rãi đi vào đại điện, Hầu Quang Bình sai người cấp cho Từ Hàng một vị trí, sau khi hai người khách sáo một phen, Hầu Quang Bình hỏi: “Không biết đại sư vội vã tới đây là có chuyện gì cần bản nhân cống hiến chút sức lực.”

Từ Hàng khẽ cười nói: “Ta biết trong lòng ngươi có điều khó quyết, nên đến đây chỉ điểm, nói thật cho ngươi biết, đương kim Minh tộc thực lực cường đại, chúng ta căn bản không thể chống lại được, cho dù là được thần tiên tương trợ, chúng ta cũng vô pháp挽回 bại cục. Vì bảo tồn thực lực, ta đã quyết định đầu nhập vào Minh tộc, sau này sẽ tìm cơ hội khác.”

Từ Hàng vừa dứt lời, thanh âm của một nam tử truyền vào trong đại điện lọt vào tai mọi người:” Ha ha ha, đường đường là người đứng đầu của một đại tự viện, thế nhưng lại làm tay sai cho Minh nhân, ta thực cảm thấy đáng xấu hổ cho hành vi của ngươi.” Giọng nói vừa hạ, một đạo bạch quang lóe sáng, nhẹ nhàng vào chính giữa đại điện, định trụ thân hình, rõ ràng là một thanh niên nam tử mặc bạch y.

Mọi người đều đứng dậy, Hầu Quang Bình cũng không có ngoại lệ, ánh mắt bọn họ, nhanh chóng tập trung lên người nam tử kia, đánh giá từ trên xuống dưới. Hầu Quang Bình cảm thấy được nam tử trước mắt rất là quen thuộc, dường như là đã gặp qua ở nơi nào đó. Bỗng nhiên, sắc mặt lão khẽ biến, cả kinh nói: “Ngươi là người của Thanh Tâm Đạo Quán, nếu lão phu không có nhận sai người, ngươi hẳn là nhị đồ đệ đã chết của Mộ Dung Thiên, Xích Vũ Đông, như thế nào không có ở nhà để tang cho tốt, ngược lại đến nơi này giương oai? Người đâu, giúp ta bắt lấy tên gia hỏa không biết sống chết này.”

Nhận được mệnh lệnh của chứng môn, hơn mười đệ tử Bạch Vân Đạo Quán xông vào đại điện, huy kiếm bổ tới Xích Vũ Đông. Xích Vũ Đông khẽ cười một tiếng, rất nhanh xoay tròn thân hình, một đạo ánh sáng bạch sắc, lấy Xích Vũ Đông làm trung tâm, rất nhanh bắn về phía các đệ tử Bạch Vân Đạo Quán đang xông tới.

Chúng đệ tử Bạch Vân Đạo Quán đang công tới, còn chưa hiểu được có chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy bên hông chợt lạnh, thân thể không còn chịu sự điều khiển của bản thân, đứng yên tại chỗ, kiếm trong tay đều lần lượt rơi xuống, phát ra tiếng vang “Đình đình đình”.

Thân thể Xích Vũ Đông xoay tròn xong, mới vừa định trụ thân hình, mấy tiếng “Ba ba” vang lên, truyền vào tai mọi người trong phòng. Cảnh tượng trước mắt, làm cho bọn họ chấn động, sắc mặt nhất thời trở nên tái nhợt. Bọn họ nhìn thấy những đệ tử vây công Xích Vũ Đông, đều không ngoại lệ, bị cắt đứt thành hai đoạn, máu tươi từ hai đoạn thân thể của bọn họ, phun ra như suối không ngừng, rất nhanh đã nhuộm đỏ toàn bộ mặt đất của đại điện.

Từ Hàng thấy thế, biết người kia rất có thể là đến đây báo thù, lão có chút chột dạ trong lòng, vội vàng dõn bước chậm rãi đi về phía cửa. Kỳ thật, lúc này hết thấy hành động trong đại điện, đều ở trong lòng bàn tay hắn, hắn làm sao có thể không biết Từ Hàng cử động đây. Trước khi Từ Hàng sắp ra cửa được một khắc, thân hình Xích Vũ Đông chợt động, bạch quang chợt lóe, như quỷ mỵ lao về phía trước Từ Hàng, chặn đường đi của lão ta, mỉm cười nhìn lão chăm chú.

Từ Hàng ngẩn người, trong lòng khẩn trương, rất nhanh lùi về phía sau mấy bước, hoảng sợ nhìn Xích Vũ Đông nói: “Người, người muốn làm gì?”

“Nếu người không tới nơi này, vẫn ở Pháp Hoa Tự, ta muốn bắt người quả thực cũng không có cách.” Xích Vũ Đông quỷ dị cười cười, nói: “Ta chẳng muốn làm gì cả, chỉ muốn biết chú ngữ khu động “Thần lực thạch” của Pháp Hoa Tự các người. Nếu người nói cho ta, có lẽ, ta sẽ thả cho người một con đường sống, như thế nào?”

“Người nói có giữ lời không? Người muốn ta làm sao tin tưởng được người đây?” Từ Hàng thấy có cơ hội xoay chuyển, vội nói.

Xích Vũ Đông khẽ cười, nói: “Ta cũng không biết làm như thế nào mới có thể khiến cho người yên tâm, nhưng hiện giờ người không còn lựa chọn, chỉ có thể lựa chọn tin tưởng ta.”

Từ Hàng lẳng lặng nhìn chăm chăm Xích Vũ Đông, trong đầu cấp tốc suy nghĩ đối sách, bỗng nhiên, miệng lão bất chợt lộ ra nụ cười nhàn nhạt: “Thần lực thạch không phải còn có một công năng quái dị sao, ha ha, may mắn ta là trụ trì Pháp Hoa Tự, biết bí mật này. Có một câu chú ngữ, chỉ cần Thần lực thạch trong phạm vi sử dụng, lực lượng của Thần lực thạch, nháy mắt sẽ hội tụ vào trong cơ thể người sử dụng chú ngữ, khiến cho người đó không thể thừa nhận mà bạo thể thân vong. Nếu ta đem chú ngữ này nói cho hắn, mặc dù hắn không buông tha ta, bản thân hắn cũng không sống được bao lâu. Nếu hắn giữ chữ tín, thả ta, đối với ta cũng không có hại gì.” Nghĩ đến đây, làm bộ thực bất đắc dĩ lắc đầu, thở dài, nói: “Được rồi, xem ra ta cũng không còn lựa chọn nào khác, đành phải tin tưởng người thôi.” Nói xong, dùng truyền âm thuật, đem chú ngữ truyền vào trong tai Xích Vũ Đông.

260. Mộng Đích Tẩn Đầu(võ Mộng).

“Người tính cái gì, người dựa vào cái gì” Lý Hữu Quyền cũng không biết là lấy đầu dưng cảm, nhìn chăm chăm Xích Vũ Đông hét lớn, nhưng câu kế tiếp của hắn, còn chưa có nói xong, hắn chỉ thấy trong mắt Xích Vũ Đông bắn ra một đạo bạch quang. Ngay sau đó, hắn cảm giác được cổ phát lạnh, nhất thời nói không nên lời, ý thức hắn chậm rãi mơ hồ, thân thể hắn chậm rãi đổ về phía trước, ngã xuống.

Toàn bộ người trên đại điện, dường như đều bị dọa làm cho sợ hãi, ngốc lạng tại chỗ, không biết nên làm thế nào cho phải.

Xích Vũ Đông rất nhanh quét mắt nhìn toàn bộ người trong đại sảnh một cái, đi về phía trước mấy bước, vẫn như là là bộ dạng đắc ý, mỉm cười nói: “Nếu không nguyện ý, thì người đó chính là ví dụ tốt nhất.”

Điền Lập Phong tuy rằng không phải là kẻ sợ chết, nhưng trong lòng hắn vẫn rất không tán thành đầu nhập vào Minh nhân, hắn thở nhẹ một hơi, đi tới trung tâm đại điện, nói: “Vị huynh đệ này nói rất đúng, chúng ta không khuất phục Minh nhân, ta là người thứ nhất đồng ý cùng vị huynh đệ Xích Vũ Đông này hợp tác.” Nói xong, hướng Xích Vũ Đông mỉm cười gật đầu.

Hầu Quang Bình vốn là người sợ chết, hơn nữa hiện tại lại đang bị uy hiếp tới sinh mệnh bản thân, nghĩ thầm, rằng đầu nhập vào Minh nhân cũng không có kết cục tốt đẹp gì, đầu nhập vào người trước mắt kia, cũng sẽ không có kết cục tốt gì, nhưng hắn cảm thấy rằng, chỉ cần có thể tạm thời bảo trụ tánh mạng, mới là quan trọng nhất. Hắn cười nhẹ, nói: “Xích hiền chất nói rất có đạo lý, Bạch Vân Đạo Quán chúng ta đây sẽ cùng người hợp tác, đối kháng với Minh nhân, thống nhất các đạo quan giáo phái ở Trung Thổ, thành lập một giáo phái mới.”

Các đệ tử Bạch Vân Đạo Quán thấy chương môn cũng đã đáp ứng rồi, bản thân cũng chỉ có thể đáp ứng, phụ họa theo đuôi nói: “Tốt, tốt, như vậy còn có vốn liếng để chống đỡ với Minh nhân.” Kỳ thật, trong lòng bọn họ sợ hãi muốn chết, thầm nghĩ trong lòng, thực lực của đám Minh nhân kia ngay cả thần tiên còn không có cách nào bắt được bọn chúng, chỉ bằng vài người chúng ta cũng dám chống lại Minh nhân, không phải là người mơ nói mộng sao. Trong lòng mặc dù không phục, hiện tại vì giữ mình, chỉ có thể thỏa hiệp.

Xích Vũ Đông thấy mọi người Bạch Vân Đạo Quán đáp ứng rồi, trong lòng rất là đắc ý: “Sư phụ, con nhất định phải cho người nhìn thấy, con có năng lực thành lập một giáo phái còn mạnh hơn so với Thanh Tâm Đạo Quán, cùng Thanh Tâm Đạo Quán của người so cao thấp một phen.” Hắn quay đầu nhìn Từ Hàng, nói: “Lão nên cân nhắc cho tốt, cũng nên giống họ, thần phục ta. Ta thành lập một giáo phái mới kết hợp hai nhà phật, đạo, học tập tìm hiểu lẫn nhau, nhất định có thể đại thành.” Nói xong, tâm tình hưng phấn đắc ý, tức khắc hiển lộ ra, khắc ở trên mặt, con mắt cười đến nỗi nhắm tịt hết cả lại.

Trong lòng Từ Hàng đã không có vướng mắc, lão cho rằng, tên cuồng vọng này, sớm hay muộn sẽ chết, hơn nữa nhất định so với mình còn chết sớm hơn, trong lòng thoải mái, quý dị cười, nói: “Được, ta không có ý kiến, đồng ý thần phục người.”

“Tốt, hiện tại đã có hai đại phần thần phục ta, ta đây chính thức tuyên bố, “Nhất Hòa giáo phái” của chúng ta chính thức thành lập, Bạch Vân Đạo Quán này, chính là phân bộ của “Nhất Hòa giáo phái”, tên là “Nhất Hòa giáo phái Bạch Vân phân bộ đi”, mà Pháp Hoa Tự cũng không khác, gọi là “Nhất Hòa giáo phái Pháp Hoa phân bộ”, tốt rồi.” Nói xong, hắn đi rất nhanh về phía trước, nhìn chằm chằm Hầu Quang Bình.

Hầu Quang Bình rất nhanh hiểu được ý tứ của Xích Vũ Đông, vội từ chỗ ngồi chính giữa đại điện xuống, làm bộ mời mọc, khom người làm ra một bộ dạng cực kỳ ti tiện, mỉm cười nói: “Nhất Hòa giáo phái chương môn, xin mời ngồi! Thuộc hạ chờ được người sai phái phân công.”

Xích Vũ Đông không chút khách khí, nhẹ phất ống tay áo, bước tới vị trí chương môn ở giữa đại điện, ngồi xuống, ho nhẹ một tiếng làm thông cổ họng, nói: “Mọi người mời ngồi đi, bây giờ ta bắt đầu phân công cụ thể hành động cùng nhiệm vụ.” Bộ dạng của hắn, thoát nhìn còn tưởng như có chuyện trọng yếu, cũng có một chút phong cách quý phái, so với Hầu Quang Bình ngồi ở trên đó, uy phong hơn nhiều.

Sau khi mọi người ngồi xuống, Xích Vũ Đông nói tiếp: “Theo tình hình hiện tại, mọi người phân biệt dẫn người đi tới các phái nhần dùm lời của ta, kẻ nào không nghe lệnh hoặc không phục tùng, đều giết không tha. Nếu là ở địa phương do Minh yêu không chế, các người tạm thời tránh đi, lấy tên những đạo quán hoặc chùa miếu, rồi về báo cáo cho ta, ta tự mình tới đó tiêu diệt Minh yêu, vì dân chúng Trung thổ chúng ta trút được ngục ác khí.”

Tên Xích Vũ Đông này sau khi trộm được Tu Thần Phổ từ trong tay sư huynh, dốc lòng tu luyện, nhưng hắn cũng không có một tia tiến bộ, ngược lại cảm thấy phương pháp tu luyện được ghi trên Tu Thần Phổ, có chút không hợp với lẽ thường, bản thân khổ sở không hiểu được, bỗng nhiên, hắn sửa đổi lại phương pháp tu luyện trước kia, ngược lại mà đi, thật không ngờ, công lực hắn vì thế mà đột nhiên tăng mạnh, tiến triển cực nhanh. Khi đó, đụng phải vài Yêu linh, chỉ bằng lực lượng của bản thân, thoải mái tiêu diệt hết, đánh cho những Yêu linh kia hồi phi yên diệt. Lúc đó, hắn sản sinh ra ý tưởng cùng hùng tâm tráng chí là thống nhất toàn bộ trung thổ, thành đồng minh cùng chiến đấu với Minh yêu. Nếu hắn biết, hắn đánh bại Yêu Linh. Thực lực chẳng qua chỉ là một phần ngàn của Minh vương, cũng không biết trong lòng hắn, còn có thể có đảm lược làm ra chuyện tình như thế này không?!

Mọi người nghe xong lời hắn nói, đều gật đầu đồng thanh đáp ứng, vội vàng xuất môn chấp hành mệnh lệnh của hắn. Từ Hàng cũng không ngoại lệ, sau khi lão hướng Xích Vũ Đông chào từ biệt, qua loa cho xong rồi mang theo đệ tử của mình, cũng xuất môn góp sức vì Xích Vũ Đông.

Nói đến cũng lạ, kế hoạch thống nhất Trung thổ của Xích Vũ Đông, phát triển lại phi thường thuận lợi,

cũng không bị cản trở gì, cũng rất ít Minh tộc ở Trung thổ có hành động gì. Bọn họ cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không có hoài nghi cái gì.

Mười ngày trôi qua, 90% giáo phái trung thổ, đều quy về làm môn hạ Nhất Hòa giáo phái, ngày mà sự nghiệp thống nhất Trung Thổ đã tới gần. Xích Vũ Đông ở tổng bộ Nhất Hòa giáo phái, chỉnh thức hướng về toàn bộ người tu đạo Trung Thổ, đại biểu các nơi, tuyên bố rằng: “Nay mọi người đồng tâm hiệp lực, Trung Thổ vốn nằm bẻ bẩy mắng người tu đạo, hiện tập trung ở lại cũng nhau, lực lượng chúng ta cũng cường đại hơn, chỉ cần chúng ta có cùng chung mối thù, cùng đối mặt khó khăn, ta tin tưởng thời gian tiêu diệt địch nhân của chúng ta, rất nhanh sẽ đến.” Lời nói vừa dứt, ở dưới bậc thang, một mảnh vỗ tay. Cũng không biết những người này, là xuất phát từ thiệt tình hoan nghênh hay là vẫn vì bất đắc dĩ, phụ họa theo đuôi.

Xích Vũ Đông phát phát tay, toàn trường im lặng trở lại, đang muốn nói mấy chuyện tiếp theo, thì mấy đạo thân ảnh màu đen, từ trên trời giáng xuống, bay xuống cách Xích Vũ Đông ước chừng hơn trượng, thân hình dừng lại.

Mọi người vừa thấy đó là Minh nhân, nhất thời sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, đều có ý muốn lùi bước, nhưng bọn họ cũng không có thói lui, là bởi vì bọn họ lo lắng, bản thân một khi nhích người, sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, sẽ chết oan uổng, như vậy thì có chút không thỏa đáng. đành phải nhẫn nại, cầm cự không cho thân mình phát run, đứng ở nơi đó, không dám nhúc nhích.

Xích Vũ Đông nhìn năm Minh nhân trước mắt, trong lòng thầm nghĩ: “Nếu ta có thể lấy sức một người, để giết chết năm Minh nhân này, có lẽ, ta sẽ càng có vốn để phục chúng, lão thiên gia đối với ta cũng thật không tệ, lại cho ta cơ hội tốt như thế này.” Nghĩ đến đây, hần cười lạnh vài tiếng, nói: “Các người chính là đi tìm cái chết sao?” Hần hiện tại, có thể là bị quyền lợi dục vọng làm lu mờ ý chí, chỉ biết là làm như thế nào mới có thể phục chúng, mặc kệ là bản thân có hay không có cái năng lực đó.

Đám môn nhân ở quảng trường, nghe xong những lời Xích Vũ Đông nói đều cảm thấy giật mình, thực sự có chút không tin được vài lỗ tai của chính mình, tâm lý bất an của bọn họ, cũng hạ xuống, nghĩ thầm rằng Minh nhân có mục tiêu nhắm vào, khả năng uy hiếp đến tính mệnh bọn họ, lại hạ xuống rất nhiều.

Trong Minh nhân có một nam tử nhìn qua ước chừng hơn bốn mươi tuổi, đi về phía trước hai bước, bộ dạng rất lễ phép, sau khi ôm quyền thi lễ, cười mỉm nói: “Ta là Minh tộc hữu hộ pháp, tên là Đế Khai. Ta đối với tình huống của người, hiểu rất rõ, người kêu là Xích Vũ Đông, là phản đồ của Thanh Tâm Đạo Quán, nếu ta không có đoán sai, người hẳn là chiếm được Tu thần phổ của Tinh Tâm Đạo Quán, mới trong khoảng thời gian ngắn như vậy nhảy lên thành cường giả. Người hôm nay có thể đứng ở chỗ này, đó là bởi vì chúng ta muốn mượn dùng lực lượng của người, để giúp chúng ta hoàn thành chuyện chúng ta khó có thể làm tốt, dù sao, nhân loại các người cũng có biện pháp của chính mình dùng để đối phó chính đồng bào của mình. Lúc này, Đại Minh Vương của ta hướng người nói lời cảm tạ.” Nói tới đây, hần nhìn thấy sắc mặt Xích Vũ Đông có chút biến hóa, hần khẽ cười thành tiếng, cố ý dừng một chút, nhìn hần có hay không có biến hóa mãnh liệt hơn.

261. Trấn Trụ Cường Địch.

Đế khai khẽ cười, nói: “Ta vì cái gì phải lo lắng, những người tự nhận là có năng lực, tập trung lại cùng nhau, ngược lại làm cho chúng ta cảm thấy an tâm, có thể một mẻ lưới bắt hết, đây không phải là một chuyện mỹ sự sao, giúp chúng ta không phải phiền toái tìm kiếm khắp nơi. Ta nói thật cho người biết, người mặc dù ở trong loài người được cho là rất lợi hại, nhưng ở trong mắt người Minh tộc chúng ta, thật sự là quá mức nhỏ bé. Ta tùy tiện kêu một kẻ dưới tay, cũng có thể khiến cho người chết rất khó coi.”

Xích Vũ Đông cười quỷ dị, nói: “Phải không? Nếu đã nói như thế chúng ta cũng không còn lời nào để nói nữa, ta thật muốn nhìn, Minh nhân các người có bao nhiêu lợi hại.” Lời nói vừa dứt, thân hình chợt lóe, tiêu thất trước mắt mọi người.

Chiêu thức ấy, cũng làm cho Đế Khai cảm thấy kinh ngạc, hắc lâm nguy bất loạn, vội tụ khí để bảo hộ thân thể, lẳng lặng quan sát động tĩnh chung quanh. Bốn kẻ dưới tay hắn, cũng phản ứng, chẳng qua, thân thể bọn chúng dường như đồng thời bị cái gì đó tông vào, bị hất tung ra, ngã xuống trên mặt đất, máu tươi từ trong miệng, chảy ra không ngừng, chỉ chốc lát, liền mất đi hô hấp, hóa thành bốn đạo hắc khí, phiêu tán.

Đế Khai thấy vậy, sắc mặt nhất thời sợ tới mức tái nhợt, không khỏi sợ đến nổi toàn thân đầy mồ hôi lạnh, buồn bực nói: “Điều này sao có thể, hắc như thế nào có thể trở nên lợi hại như vậy. Ta xem ngoại trừ đường kim Minh Vương, chỉ sợ thật sự là không còn người có thể giết được hắn. Công pháp Tu thần phổ, đích thực lợi hại, bất quá, ta có chút không minh bạch, vì cái gì đám người Tình Tâm Đạo Quán đó, đều là những kẻ tầm thường, thật sự là không hiểu nổi. Nga, ta hiểu rồi, trách không được hiện tại nhiều huynh đệ nói trong nhân loại xuất hiện rất nhiều nhân vật lợi hại, chẳng lẽ, điều này với công pháp tu luyện Tu thần phổ có liên quan?” Trong lòng Đế Khai là một mảnh hỗn loạn, đem chuyện tình trước mắt, cũng những chuyện đã xảy ra trong dĩ vãng liên hệ lại với nhau.

Xích Vũ Đông đắc ý cười, hiển thân đi ra, vẫn đứng ở chỗ cũ, sắc mặt không đổi, dường như đối với sự tình gì đều không có liên quan, nói: “Thế nào, Đế Khai lão huynh, người bây giờ rời đi vẫn còn kịp đấy, ta muốn nhờ người truyền lời cho Minh Vương, nói rằng hắn muốn không chế nhân loại, đó là chuyện tuyệt đối không có khả năng, bảo hắn đừng có mơ mộng hão huyền nữa.” Kỳ thật, vào khoảnh khắc hắn ra tay với đám yêu linh kia, cảm giác được thực lực Yêu linh, so với mình không kém là bao, chẳng qua là tốc độ so với chính mình chậm hơn, bản thân nếu không dốc toàn lực, chỉ sợ khó có thể đắc thủ, vì thế, hao hết chín thành lực lượng của bản thân, giết đi bốn tên kia, để đạt được mục đích làm mọi người kinh sợ. Hiện tại ngoài mặt hắn dường như không có việc gì, trong lòng kỳ thật thực sự kinh hoàng, chỉ mong có thể dọa Đế Khai bỏ đi, qua được một cửa trước mắt này rồi nói sau.

Đế Khai lẳng lặng quan sát Xích Vũ Đông một hồi, cũng không có phát hiện Xích Vũ Đông có dị trạng gì, trong tâm cảm thấy sợ hãi, cho rằng cho dù bản thân cùng hắn giao đấu, cũng không chiếm được tiện nghi gì. Hắn cũng không nói một câu nào, ngay lập tức rời đi.

Mọi người thấy năm Minh nhân, chỉ trong nháy mắt công phụ, bị Xích Vũ Đông giải quyết, trong lòng rất là kinh ngạc, cảm khái không hiểu. Bọn họ ngốc lạng một lát, đột nhiên tất cả đều cao hứng hoan hô, kêu lên: “Nhân loại được cứu rồi.”

Ở trong lòng mọi người, đều cảm thấy thực lực Minh nhân quá cường đại, đã tạo thành cho bọn họ một cố áp lực khó có thể kháng cự được, khiến cho bọn họ không có một chút ý thức phản kháng, cũng đều nhận định nhân loại từ này về sau sắp sửa mang theo cái đuôi làm người. Có thể nói là trong lòng bị quan cực độ, tới mức khó có thể thừa nhận. Hiện tại Xích Vũ Đông thắng lợi, lại làm dấy lên trong lòng bọn họ một đốm lửa hy vọng, mọi người dường như từ trên người hắn, thấy được tương lai của nhân loại. Ở trong lòng bọn họ, đối với Xích Vũ Đông sinh ra một chút kính ngưỡng.

Xích Vũ Đông cảm giác được thân thể của bản thân sắp chống đỡ không được, hắn biết điều này nhất định không thể cho những người này biết được, bằng không, chuyện tình vừa rồi, xem như là làm không công. Hắn đơn giản nói vài câu râu ria, sau đó vội vàng rời đi, về tới mật thất tu luyện của bản thân, đóng cửa lại, vận công điều tức, làm cho thân thể của bản thân rất nhanh khôi phục lại.

Lão đầu gian hoạt Hầu Quang Bình cùng Từ Hàng, dường như nhìn ra có chút manh mối gì, hai người nhìn thoáng qua lẫn nhau, gật đầu, cười quỷ dị, cùng kết bạn hướng về mật thất tu luyện của Xích Vũ Đông, đi tới.

Những người trên quảng trường, thấy vài vị lãnh đạo trên đài đều tản đi, bọn họ cũng cảm thấy có chút bất đắc dĩ, ngọn lửa hi vọng vừa lấy lên trong lòng, nháy mắt bị dập tắt, sau đây là thở dài, có chút không muốn ly khai nơi này.

Hầu Quang Bình cùng Từ Hàng đi tới trước cửa phòng tu luyện của Xích Vũ Đông, Hầu Quang Bình khẽ gõ cửa, hô: “Tổng chương môn, người không có chuyện gì chứ, chúng ta thực lo lắng cho người, nên đến xem.” Miệng nói như vậy, trong lòng lại mong chờ hắn chết sớm đi một chút.

Xích Vũ Đông trải qua vài phút điều tức, công lực cũng khôi phục ba thành, hắn thấy hai người này kết bạn mà đến, biết bọn họ là đến đây có ý không tốt, khóe miệng lộ ra một tia cười khinh thường. Hắn giả bộ một bộ dạng cực kỳ mệt mỏi, hữu khí vô lực chậm rãi nói: “Ta —— ta không có chuyện, mỗi —— tiến

vào —— tiến vào nói chuyện đi.” Lời nói vừa dứt, còn cố ý ho khan vài tiếng, giả bộ dường như bị thương rất nặng.

Hai người Hầu Quang Bình cùng Từ Hàng cười với nhau, trong lòng nảy lên một trận vui mừng, ác ý nảy lên trong lòng. Bọn họ đẩy cửa ra, thấy Xích Vũ Đông sắc mặt tái nhợt, không có nửa điểm huyết, lại còn nhắm hai mắt, càng gia tăng ý niệm giết hắn ở trong lòng, lúc này còn không ra tay, con đợi đến khi nào, hai người ra hiệu bằng ánh mắt, nhích người đánh móc sau gáy Xích Vũ Đông.

Nào biết, khi thân ảnh bọn họ, còn cách Xích Vũ Đông chừng một thước, Xích Vũ Đông bỗng nhiên mở mắt, bắn ra hai mũi nhọn hải nhân, làm cho bọn Từ Hàng cùng Hầu Quang Bình sợ tới mức thân thể ngừng trệ. Bọn họ dừng lại đã trễ, đã vĩnh viễn mất đi năng lực hoạt động, bọn họ cảm giác được một tia hơi thở lạnh lẽo, bất chợt từ cổ bọn họ, đi ra ngoài cơ thể. Nhưng ý thức bọn họ vẫn thanh tỉnh, chẳng qua là mất đi năng lực hoạt động mà thôi.

Xích Vũ Đông cười khê, nói: “Hai người các ngươi có phải hay không chờ cơ hội này đã lâu, ta đã sớm đoán trước các ngươi sẽ có một ngày đối phó với ta như vậy, vì thế, ta liền tương kế tựu kế, cho các ngươi mắc mưu. Quả nhiên, ha ha, thật không ngờ các ngươi quả nhiên bị lừa.” Tiếng cười của hắn, vô cùng đắc ý, cũng thực nhẹ nhàng.

Tiếng cười vút dứt, hai người cả kinh, đều cho rằng bản thân đã quá mức xem thường thanh niên này, ý nghĩ hối hận, hiện ra trên khuôn mặt. Nhưng ý thức bọn chúng, lại bất tri bất giác trở nên mơ hồ. “Phanh phanh” hai tiếng vang, hai người đề tiện tiểu nhân nổi danh nhất, như vậy đã vĩnh viễn nhắm hai mắt lại, ngã xuống.

Xích Vũ Đông kêu to lên: “Người đâu, đem thi thể hai kẻ này ra ngoài cho chó cho ta, cũng làm cho hai con chó này ném thử, tư vị bị chó cắn một chút.” Lời nói vừa dứt, hai tùy tùng của Xích Vũ Đông, đem thi thể Hầu Quang Bình cùng Từ Hàng tha ra ngoài, tới nơi khi trước Hầu Quang Bình dùng đàn chó dữ tra tấn người khác.

Xích Vũ Đông nhìn hai thi thể bị tha ra ngoài, trong lòng không biết là vì cái gì, cũng không có cảm thấy cao hứng, ngược lại làm cho trong lòng hắn cảm thấy một tia bất an, làm cho hắn không hiểu được. Hắn khổ tâm suy nghĩ, vẫn như cũ không có tiến triển gì, trong đầu không ngừng xuất hiện ảo giác, làm cho hắn sinh ra một chút phiền toái, trầm nghĩ: “Hay là ta bị hai oan hồn của bọn chúng cuốn lấy, điều này sao có thể, tuyệt đối không thể. Đốt, ta muốn thiêu hủy thi thể bọn chúng, đốt thành tro tàn, làm cho bọn chúng hồn phi phách tán- hồn vía lên mây, như vậy, bọn chúng không thể nào quấn lấy ta được nữa.” Hắn điên cuồng hét lên một tiếng, liền xông ra ngoài cửa.

Thân hình hắn cực nhanh, vọt vào trong nơi giam giữ đàn chó dữ, điên cuồng quơ song chưởng, đàn chó dữ bị hắn bổ tới sợ tới mức kinh hoàng. Không đến một hồi, tất cả đàn chó dữ này đều không minh bạch trở thành oan hồn.

Xích Vũ Đông nhìn hai cỗ thi thể chỉ còn lại xương cốt, phá lên cười ha ha. Vung nhẹ tay lên, một chuỗi ngọn lửa bay đến hai thi thể chỉ còn lại xương cốt, nháy mắt thiêu đốt chúng.

262. Thiên Hàng Kinh Hỉ.

Nhưng mà mỗi người trên Thánh sơn bây giờ lại không có tâm tình để mà thưởng thức cảnh đẹp khó có được này, ai nấy đều đang rất bận rộn làm tốt công việc của mình, đó là vận chuyển những khối đá lớn để xây lên một cái bình thai (sân) hình sao năm cánh cổ quái.

Những người đang vận chuyển đá này đều là thần tiên, bọn họ không dùng pháp thuật không phải vì họ không muốn dùng, mà là không thể dùng được. Bởi vì khu đất Thánh sơn này rất thần kỳ, phải nói là quái dị. Một khi đứng ở trên này dùng pháp thuật phá đi một miếng đất, một hòn đá thì người thi pháp sẽ vĩnh viễn mất đi cơ hội sử dụng lại pháp lực, biến lại trở thành một phàm nhân. Có thể đó chính là trừng phạt của Thánh sơn với kẻ bất kính với nó.

Trong số những người chuyển đá, có Linh Cơ, Tử Điệp, Diễm Hương Nhi, cha mẹ của Tiểu Hà....có một vài người Trần Nhược Tư quen biết, có người hắn không quen, tính cả thầy cũng được mấy trăm người. Nhưng

trong đám người đẩy lại không thấy bóng dáng Trần Nhược Tư.

Đúng lúc này có một thân ảnh màu đỏ bay đến bên cạnh cha mẹ Tiểu Hà, đợi thân hình nàng ổn định lại thì mấy người Tử Diệp đều xúm lại hỏi nàng:” Tiểu Hà, đã qua mười ngày rồi, hắc học Thánh Linh bí quyết ra sao rồi, có đột phá gì không?” ” Tình trạng thân thể hắc ra sao, có mệt mỏi không?...” Các nàng người một câu ta một câu, hỏi liên tục khiến Tiểu Hà không biết trả lời câu hỏi nào trước, chỉ đứng ngây ngốc một lúc, ngó người này một cái, liếc người kia một chút mà không biết nên trả lời câu hỏi của ai cả.

Điền Hương Nhi lắc lắc đầu cười, vung tay lên, nói:” Các người yên lặng trước có được hay không, để nàng còn trả lời chứ. Nếu các người cứ tiếp tục hỏi như vậy sợ rằng vĩnh viễn cũng không hỏi được một lời nào.”

” Đúng vậy, đúng vậy! Mọi người yên lặng cả đi, để muội còn nói chứ.” Tiểu Hà nở nụ cười, nói:” Tư ca ca là ai chứ, huynh ấy đã học mà các người còn phải lo sao? Ba ngày trước, huynh ấy đã có thể sử dụng Thánh Linh bí quyết, tiếp đó trong ba ngày này, huynh ấy đã bắt đầu thử sử dụng sức mạnh của Ngũ Linh châu. Theo tốc độ tiến bộ trong huấn luyện của huynh ấy, thần tiên gia gia kia có nói, chỉ cần các người ở đây có thể thiết lập được ngũ giác bình thai của Ngũ Linh châu thì huynh ấy có thể thi pháp khôi phục lại Thánh sơn. Hơn nữa từ thần tiên tổng bộ còn đưa đến một tin tốt khác, nghe nói là bọn họ đã luyện chế ra đan dược có thể khiến cho cơ năng của cơ thể người tăng trưởng gấp mấy trăm lần. Nếu Tư ca ca ăn đan dược này vào thì có thể giảm phần lớn áp lực mà huynh ấy phải chịu đựng, nguy hiểm cũng sẽ giảm xuống dưới năm phần.”

” n, đúng là một tin tốt.” Điền Hương Nhi gật đầu, khẽ thở dài một tiếng, nói:” Ôi chao, dù sao ta vẫn thấy hơi lo lắng...” Nàng không nói tiếp mà chậm rãi xoay người bước đi. Ngồi xuống một tảng đá gần đó, nàng lặng lẽ nhìn về phương xa, giống như đang tự hỏi một điều gì đó, trong khóe mắt mơ hồ thấy được ánh lệ long lanh.

Ngọc Lan đi đến bên, ngồi xuống cạnh nàng, tựa đầu vào vai nàng nói:” Cô cô, không nên buồn bã như vậy, mặc dù đệ ấy làm như vậy nhất định sẽ có nguy hiểm, nhưng đây cũng là phương pháp duy nhất để có thể cứu được vạn dân trăm họ trong thiên hạ. Dự Ngôn thạch không phải đã nói là đệ ấy có năng lực để xoay chuyển cả thế gian sao. Nếu lão thiên đã chọn lựa đệ ấy thì người phải tin tưởng, đệ ấy nhất định sẽ được lão thiên chiếu cố. Cho nên đệ ấy chắc chắn sẽ không có việc gì đâu.” Miệng nàng tuy đang khuyên giải cô cô, nhưng lòng nàng sao có thể không lo lắng cho an nguy của Trần Nhược Tư cơ chứ. Mặc dù thời gian bọn họ quen biết không lâu, nhưng nói thế nào đi nữa Trần Nhược Tư cũng là một trong số ít thân nhân trên đời của nàng.

Tử Diệp các nàng cũng biết Điền Hương Nhi đang lo lắng cho an nguy tính mạng của Trần Nhược Tư nên cũng không nói gì, chỉ chậm rãi đi tới bên cạnh nhìn nàng. Ai cũng muốn an ủi nhưng các nàng không ai nói được lời nào. Các nàng lo lắng cho Trần Nhược Tư cũng chẳng kém Điền Hương Nhi là mấy.

Điền Hương Nhi quay đầu lại nhìn Ngọc Lan, nàng khẽ cười, đưa tay kéo Ngọc Lan đứng dậy, nàng nhìn lướt qua mọi người, cười nói:” Không có việc gì, mọi người yên tâm đi, chúng ta tiếp tục làm việc để hoàn thành việc chuẩn bị cho lần khôi phục Thánh sơn.” Nói xong, nước mắt nơi khóe mắt nàng cũng biến mất, nàng đang chuẩn bị xoay người rời khỏi.

Đúng lúc này, một đạo quang mang từ trên trời giáng xuống, bay đến trước mặt Điền Hương Nhi. Trần Đạo Thiên thành linh xuất hiện trước mặt nàng, ở bên cạnh lão còn có một nữ tử mặc bạch y.

Tiểu Hà vừa thấy bạch y nữ tử, trong lòng cảm thấy hưng phấn, vội chạy nhanh đến cầm lấy tay bạch y nữ tử, mừng rỡ kêu lên:” Mộng Tuyết tỷ tỷ, tỷ càng ngày càng đẹp, thảo nào Tư ca ca mãi mà không quên được tỷ.”

Mộng Tuyết nhìn Tiểu Hà, vẻ mặt nghi hoặc, cười nói:” Người là....ta chưa từng thấy người? Người gặp ta khi nào vậy?” Lúc trước Tiểu Hà rời khỏi thì đang ở nguyên hình, khi đó nàng không thể biến hóa được, nhưng bây giờ lại xuất hiện trong bộ dáng này thì bảo sao mà Mộng Tuyết không thấy lạ lẫm được cơ chứ.

Tiểu Hà cũng không thấy giận, nàng chỉ nhìn Mộng Tuyết chăm chăm, giọng trêu đùa cười nói:” Tỷ đoán thử xem, nếu như ngay cả muội mà tỷ cũng quên thì muội nhất định sẽ nói xấu trước mặt Tư ca ca, khiến hắc không thích tỷ nữa.”

Mộng Tuyết mỉm cười ngọt ngào, cũng đổi giọng sang đùa giỡn, nói:” Thật không? Xem ra vị trí của người trong lòng hẳn thật sự không tầm thường, ta phải cẩn thận nghĩ lại mới được, vạn nhất đắc tội với quý linh tinh (linh hoạt, tinh ranh) như người thì sợ sẽ mang đến phiền toái cho ta.” Mộng Tuyết liếc nhanh qua mọi người, thấy ánh mắt mọi người đều tập trung trên người mình thì trong lòng không khỏi cảm thấy kinh hoảng, mặt nhất thời đỏ bừng lên, hơi xấu hổ cúi đầu xuống. Lại vừa đúng lúc nhìn thấy đôi mắt của Tiểu Hà, trông rất quen thuộc. Bỗng nhiên, trong đầu nàng xuất hiện một ý nghĩ, là cô bé đó, chắc chắn là cô bé đó, nàng cười nói:” Hóa ra là người tiểu gia hỏa kia, thật không ngờ người biến hóa nhanh như vậy, đã có thể hóa thành bộ dáng con người rồi. Đến đây, để ta cẩn thận nhìn người nào.” Vừa nói, hai tay nàng đã ôm khuôn mặt của Tiểu Hà, cẩn thận đánh giá một phen.

Trần Đạo Thiên mỉm cười, vỗ nhẹ lên đầu Tiểu Hà, lão ngừng đầu lên nhìn thoáng qua Mộng Tuyết rồi quay đầu nhìn Diêm Hương Nhi, nói:” Nàng ta là nữ tử trong lòng Tư nhi, hiện giờ lại đang mang cốt nhục của nó, ta đồng ý cho bọn họ ở cùng một chỗ. Bây giờ, ta đem nàng ta giao cho người chiếu cố, ta còn vội đi giúp Tư nhi, để giúp nó thuận lợi hoàn thành được nhiệm vụ khôi phục Thánh sơn, mang đến một thế giới hòa bình, an bình, hài hòa cho muôn người trong thiên hạ.” Nói xong thân hình lão lóe lên, trong nháy mắt đã biến mất không thấy đâu nữa.

Mọi người như đang đi trong giấc mộng, Trần Đạo Thiên rời đi đã mang theo cả mộng tưởng rời khỏi mọi người. Tâm trạng phức tạp nhất phải kể đến là Tử Diệp và Linh Cơ, trong nhất thời hai nàng không biết là nên vui hay phải thấy khó chịu nữa. Sau một lúc lâu, hai nàng gần như cùng lúc sải bước đi đến, nói:” Tỷ khỏe chứ, Mộng Tuyết, thật vui khi được gặp lại tỷ.”

Mộng Tuyết đã biết Linh Cơ, nàng thấy Linh Cơ có thể đến Thánh sơn thì chắc cũng đã được chúng tiên chấp nhận rồi nên trong lòng nàng tự nhiên cũng bỏ qua thân phận lúc trước của Linh Cơ, gật đầu với nàng ta rồi quay đầu lại nói với Tử Diệp:” Người là.... không đúng, người không phải Lâm Hân Ngọc.”

” Người xem, ta quên cả tự giới thiệu rồi.” Tử Diệp mỉm cười vỗ nhẹ đầu mình, nói:” Ta là Tử Diệp, tỷ tỷ của Trần Nhược Tư, người kia cũng là tỷ tỷ của Nhược Tư, tên là Ngọc Lan.” Sau khi nàng tự giới thiệu xong, nhân tiện cũng giới thiệu qua Ngọc Lan, chính là nhằm che giấu tâm tình bất an trong lòng.

Ngọc Lan đi tới, ôm lấy Mộng Tuyết, cười nói:” Người thực sự rất đẹp, khó trách đệ đệ của ta lại say đắm người như vậy, nhớ mãi không quên a.” Nói rồi nàng chỉ vào Diêm Hương Nhi giới thiệu:” Đây là mẫu thân của Trần Nhược Tư, là cô cô của ta.”

” A di hảo.” Mộng Tuyết mỉm cười chào Diêm Hương Nhi.

Diêm Hương Nhi không biết có phải là gặp niềm vui bất ngờ, mọi chuyện diễn ra quá bất ngờ làm nàng nhất thời không tiếp thu kịp hay không mà chỉ ngây ngốc đứng nhìn Mộng Tuyết, không đáp lại lời nào.

Tử Diệp khẽ cười một tiếng, nói:” Mộng Tuyết, tỷ gọi như thế là sai rồi, phải gọi là mẹ mới đúng chứ.” Tử Diệp quay đầu lại nhìn Diêm Hương Nhi, giọng đùa giỡn nói:” Cô cô, con nói không sai chứ.”

Trong lòng Diêm Hương Nhi vẫn luôn coi Tử Diệp là con dâu mình, nhưng bây giờ đột nhiên xuất hiện một nữ tử xa lạ tự nhận là con dâu khiến nàng thật sự không quen được. Bà sửng sốt một chút, nói:” Người cái nha đầu này, nói như vậy sẽ khiến nàng cảm thấy xấu hổ.” Nói rồi vung tay lên, trông điệu bộ như muốn đánh Tử Diệp. Nhưng nàng không đánh mà lại xoay người đưa tay nắm lấy vai Mộng Tuyết, cẩn thận đánh giá cô con dâu tương lai này.

263. Phụ Tử Tương Ngộ.

Hiện tại, hẳn đã có thể đem năng lực của ba khóa linh châu dung hợp lại với nhau, lão thần tiên cũng đã kiểm tra thân thể giúp Trần Nhược Tư, cảm thấy bản thân hẳn có thể đồng thời tiếp nhận năng lực của bốn khóa linh châu cho nên lão quyết định ngày mai sẽ để hẳn thử bốn khóa linh châu xem.

Đúng lúc này, một thân ảnh màu tím nhẹ nhàng bay vào bên trong thất thải quang tráo, Trần Nhược Tư ngừng đầu lên nhìn người vừa mới đến, thấy y chính là người lúc trước đã bắt Mộng Tuyết đi thì trong lòng không biết cảm thấy thế nào, đôi mắt lộ vẻ tức giận, không thèm chớp một cái mà nhìn chằm chằm y.

Lão thần tiên thấy người đến là Trần Đạo Thiên thì vội đứng dậy, cười nói:” A, hóa ra là Tiêu Dao Thiên Quân đến, mọi chuyện ở đây giao hết cho người vậy.” Vừa nói vừa nhìn thoáng Trần Nhược Tư rồi xoay người rời đi.

Trần Nhược Tư đưa tay kéo lão lại, nói:” Người đi đâu, tại sao lại đem ta giao cho lão, ta không muốn nhìn thấy người này, người bảo lão ta đi đi.”

Lão thần tiên nhìn thoáng qua Trần Đạo Thiên rồi quay đầu lại nói với Trần Nhược Tư:” Từ giờ trở đi, tất cả mọi chuyện ở đây đều do hần phụ trách hết. Hần cũng là thần tiên, không kể đến năng lực, chỉ riêng về mặt kiến thức thôi hần cũng hiểu biết, còn được cho là người giàu kinh nghiệm nhất. Để hần đến dạy dỗ người sẽ là sự trợ giúp lớn cho người, khả năng thành công cũng sẽ lớn nhất.”

Trần Nhược Tư trầm mặc hồi lâu, đột nhiên vùng vẫy đánh về phía Trần Đạo Thiên. Lão thần tiên thấy khó hiểu trước hành động của Trần Nhược Tư, vội vàng nói:” Tiểu tử, làm gì vậy, lẽ nào người có thù oán gì với hần? Sao có thể chứ, có phải là nhận nhầm người không?”

Trần Đạo Thiên đứng nhìn Trần Nhược Tư, lão chỉ hơi mỉm cười chứ không có ý tránh né. Khi nắm tay của Trần Nhược Tư đánh đến đầu Trần Đạo Thiên thì hần cảm thấy nắm tay của mình như đánh vào một khối bông mềm mại, lực lượng của mình chỉ trong nháy mắt đã bị hóa giải. Ngược lại còn cảm thấy một cổ phản lực mạnh mẽ đẩy hần lui về sau hơn mười bước.

Lão thần tiên cười nói:” Tiểu tử, không tệ, quyền này rất có lực, nếu như ta đánh hần thì ít nhất cũng phải lùi hai ba bước, thật không ngờ người lại chỉ phải lùi hơn mười bước.”

Trần Đạo Thiên cười nhìn Trần Nhược Tư, nói:” Thế nào, có phải còn đang nghĩ đến cô nương tên là Mộng Tuyết kia không? Ta đã đem nàng đến ở cùng với mẫu thân người rồi. Ta nghĩ, có mẫu thân người chiếu cố thì nàng sẽ an toàn hơn khi ở bên cạnh người.”

Trần Nhược Tư nghe lão nói đã đưa Mộng Tuyết đến ở cùng Diêm Hương Nhi thì hận ý trong lòng toàn bộ tiêu tan hết, nhưng hần cũng chẳng thèm để ý đến Trần Đạo Thiên mà quay đầu lại nói với lão thần tiên:” Người nói vậy là có ý gì? Có phải là cười ta năng lực quá kém không?”

Lão thần tiên cười nói:” Ha ha, ta tin rằng bây giờ không còn ai dám cười người cả. Người có thể còn chưa biết sự lợi hại của Tiêu Dao Thiên Quân, thế gian còn chưa có ai có thể phá được lớp khí hộ thể của hần. Lớp khí hộ thể bên ngoài có một đặc điểm rất đặc biệt, đó là người nào tấn công hần, dùng lực càng lớn thì càng phải chịu phản lực mạnh. Nếu như Tiêu Dao Thiên Quân muốn giết người tấn công thì ý niệm chỉ cần động một chút, như thế người tấn công hần sẽ bị chính sức mạnh của bản thân đánh chết.” Nói xong lão quay đầu nhìn lại Tiêu Dao Thiên Quân, trong lòng cảm thấy nghi hoặc:” Hai người này sao lại giống nhau thế nhỉ, chẳng lẽ ta nhìn nhầm.”

Trần Nhược Tư nghe lão thần tiên nói xong thì trong lòng không khỏi cảm thấy bội phục Tiêu Dao Thiên Quân này, nhưng hần đến bây giờ vẫn chưa biết ý chính là phụ thân của mình. Lúc trước khi Tử Diệp các nàng muốn nói cho hần biết về phụ thân của hần thì bị Diêm Hương Nhi ngăn cản nên lại không nói ra được.

Tiêu Dao Thiên Quân cũng chẳng nói thêm gì, chỉ hơi cười cười nhìn Trần Nhược Tư, thực ra tâm trạng lão lại đang rất tốt. Có thể là bởi vì lão được nhìn thấy nhi tử mình đã vượt quá cả sự kỳ vọng của lão chẳng.

Lão thần tiên đứng nhìn một lúc, không biết xoay đầu qua lại nhìn Trần Nhược Tư và Trần Đạo Thiên bao nhiêu lần, lão càng nhìn càng thấy giống, càng nhìn càng khẳng định hai người trước mắt này nhất định có quan hệ gì đó. Lão cảm thấy buồn bực, giọng giễu cợt nói:” Trần Đạo Thiên, người và tiểu tử này có quan hệ gì? Vì sao hần trông giống người như vậy, không lẽ hần là con người? Có điều, hần là con người cũng không lạ, một quái nhân như người, có một quái nhi tử như thế cũng là bình thường.”

Nghe lão thần tiên nói thì Trần Đạo Thiên vẻ mặt không đổi sắc một chút nào, vẫn an tĩnh như cũ, giống như không nghe thấy lời của lão thần tiên vậy. Nhưng vẻ mặt của Trần Nhược Tư lại biến đổi khác một trời một vực, ánh mắt đầy sự kinh ngạc, pha thêm chút nghi hoặc nhìn chằm chằm Trần Đạo Thiên hồi lâu rồi mới quay đầu nói với lão thần tiên:” Thần tiên gia gia, người nói gì vậy? Sao có thể đùa một chuyện như vậy được chứ? Hần sao có thể là cha ta được. Nếu như người nghĩ nói như vậy có thể thuyết phục được ta cho hần dạy dỗ ta thì không cần phải tiếp tục đâu. Vì vạn dân trong thiên hạ, dù phải nhịn, ta cũng sẽ

nhìn được qua mấy ngày này.” Miệng hắn tuy nói như vậy nhưng trong lòng lại thấy hơi tin tưởng, chuyện này có thể xảy ra lắm chứ.

Lòng hắn thực ra cũng rất muốn được biết phụ mẫu của mình, nhưng không biết vì sao mỗi khi hắn nghĩ đến họ, hắn luôn cảm thấy trong lòng có một loại cảm giác thù hận vô danh làm hắn không thể nào tiếp nhận được chuyện thực trước mắt, hắn cảm thấy cực kỳ mâu thuẫn. Có thể, là bởi vì phụ mẫu đã hủy đi tuổi thơ của hắn, vứt bỏ hắn, nên hắn bắt đầu nảy sinh lòng thù hận với phụ mẫu.

Trần Đạo Thiên nghe Trần Nhược Tư nói thì hơi gật đầu, nhìn lão thần tiên, cười nói:” Lão tiên, đã nghe chưa, loại chuyện như này không thể tùy ý nói bậy được. Hắn nói đúng, bây giờ phải lấy đại cục làm trọng, tất cả mọi chuyện khác hãy đợi khi khôi phục được Thánh sơn hãy nói tiếp.”

Lão thấy hai người giống nhau như vậy, hơn nữa mấy ngày nay lão đã tiếp xúc với Trần Nhược Tư nên cũng hơi hiểu được tính cách của hắn, sau khi trong lòng thăm so sánh với Trần Đạo Thiên, lão đã chứng thực được suy đoán lúc trước của mình, hai người trước mắt này chắc chắn có quan hệ phụ tử. Lão cười gật đầu, nói:” Tốt, tốt, tốt, ta rời khỏi đây đã, tránh quấy rối hai người các ngươi bàn chuyện chính sự.” Vừa nói vừa gật đầu với Trần Nhược Tư, cả người xoay tròn một cái hóa thành một đạo lưu quang, trong nháy mắt biến mất khỏi thất thải quang tráo.

Lão thần tiên đi rồi, Trần Đạo Thiên vẫn giữ bộ dáng an tĩnh như cũ, nhìn Trần Nhược Tư nói:” Đang nghĩ gì vậy? Còn đang nghĩ về lời của lão thần tiên sao?” Cười cười rồi nói tiếp:” Người cứ coi như lão ấy đang nói đùa đi. Chúng ta nên bắt đầu ngay lập tức, ta sẽ dạy ngươi cách làm sao có thể đem lực lượng của ngũ linh châu dung hợp ở cùng một chỗ. Được rồi, trước khi luyện tập thì uống cái này vào, nó có tác dụng bảo vệ thân thể ngươi đó.” Vừa nói, tay trái vừa nhẹ nhàng ném ra một viên đan dược lông lánh sắc màu, thoạt nhìn thì trông giống như một con đom đóm giữa đêm đen tung đôi cánh bay chậm chậm về phía Trần Nhược Tư vậy.

Trần Nhược Tư không trả lời lão, đưa tay tiếp lấy viên đan dược rồi nuốt thẳng xuống. Một cỗ khí tức mát lạnh nhất thời truyền khắp người hắn, hắn cảm nhận được một cỗ lực lượng vô tận đang tràn ngập mọi ngõ ngách trong cơ thể. Hắn dường như thấy được mỗi tế bào trên người đều đang phát sinh biến hóa, càng ngày càng mạnh lên, càng ngày càng vững chắc. Nhưng bên ngoài cơ thể hắn thì lại không phát sinh bất cứ biến hóa gì.

Trần Đạo Thiên sau khi thấy Trần Nhược Tư uống viên đan dược vào thì mới giới thiệu:” Đây là một viên Đại Lực Kim Cương tiên đan, sau khi ngươi uống nó thì trong nháy mắt có thể khiến cho sức chịu đựng của cơ thể ngươi tăng gấp mấy trăm lần so với trước đây. Ta bắt đầu luyện chế nó từ mười năm trước để giành riêng cho ngươi.”

Trần Nhược Tư nghe lão nói xong thì giật mình, ngây ngốc nhìn Trần Đạo Thiên hồi lâu rồi mới nói:” Người nói người bắt đầu luyện chế viên đan dược này từ mười năm trước là để chuẩn bị cho ta, có phải đang nói đùa không.”

Trần Đạo Thiên nhìn Trần Nhược Tư, vẻ mặt nghiêm túc nói:” Ta đã sớm đoán trước được ngày này sẽ đến, chỉ là không ngờ được người cần viên đan dược lại là ngươi. Với tình trạng thân thể ngươi bây giờ, hơn nữa còn có lực bảo hộ của viên đan dược ta đưa cho thì đã đủ cho ngươi có thể tiếp nhận được lực lượng của ngũ linh châu dung hợp trong cơ thể. Nhưng nó không có nghĩa là ngươi sẽ không gặp nguy hiểm, ngươi phải cẩn thận lắng nghe ta giải thích từng chi tiết, từng động tác một. Ta cũng không hy vọng nỗ lực mười năm của ta lại bị lãng phí vô ích trên người ngươi. Được rồi, chúng ta bắt đầu đi.”

Trần Nhược Tư nhìn người đứng trước mặt, trong lòng lại có một loại cảm giác khó nói, nhưng hắn nghĩ, giờ đây là thời điểm mấu chốt, không thể phạm phải một sai lầm nào. Cho nên hắn cũng không suy nghĩ nhiều nữa mà điều chỉnh tinh thần đến điều kiện tốt nhất rồi gật gật đầu tỏ ý sẵn sàng tiếp nhận bất cứ sự dạy dỗ nào.

264. Phát Giác Dị Thường

Minh vương chấp tay sau lưng, đứng trên đại điện lẳng lẳng nhìn tấm bản đồ trên tường bên cạnh ngai vàng. Bản đồ này chứa toàn bộ đại lục nơi nhân loại sinh sống, còn chú thích rất rõ ràng từ những thành thị sầm

uất nhất đến những môn phái nhỏ bé ít tiếng tăm nhất, danh tự tất cả đều hiện rõ.

Một lát sau, một thị vệ minh tộc bước vào đại điện, hành lễ: “Bẩm Minh vương, kế hoạch tấn công nhân loại đã được sắp xếp thỏa đáng, đây là bản kế hoạch Đế Khai hộ pháp gửi đến, mời ngài xem qua.” Nói xong liền dâng lên tư liệu đưa đến trước mặt Minh vương.

Minh vương tiếp lấy, sau đó phân phó: “Truyền lệnh của ta đến Đế Khai hộ pháp, nói hắn không được manh động, chờ thêm ba ngày nữa ta sẽ tự mình xuất trận, để xem cái đám gọi là nhân loại hậu bối kia tài sức ra sao. À còn nữa, ngươi có điều tra ra thần tiên môn đang âm mưu làm gì không?”

Yêu linh thị vệ nói: “Thần tiên môn gần đây có chút kì lạ, thường xuyên có người ra khỏi thần tiên giới bay về phía đông nam. Những người này thực lực đều cực mạnh nên trình sát chúng ta phải theo sau không thể theo kịp bọn chúng. Bọn thuộc hạ cũng đã phái người đi xem xét ngàn dặm xung quang phương hướng đó, vừa kịp phát hiện một loạn thạch sơn nhưng phía trên nó lại được một thất thải quang tráo bao quanh, chúng ta cũng vô pháp tiếp cận phạm vi mười dặm xung quanh nó, chỉ có thể đứng từ xa quan sát nên không phát hiện được gì. Theo thuộc hạ nghĩ, đó chính là địa phương mà đám người thần tiên môn đã đến.”

“Ngàn dặm ngoài phía đông nam...” Minh vương suy nghĩ một hồi, sắc mặt liền trở nên khó coi, nghi hoặc: “Thánh sơn, đó chắc chắn là tọa lạc của Thánh sơn, chẳng lẽ bọn chúng đã tìm ra phương pháp tu phục Thánh sơn sao.” Hắn trầm mặc: “Mau truyền lệnh của ta, tập trung toàn bộ minh tộc tại nhân loại, mọi giá phải ngăn chặn Thần tiên môn, mặc kệ tổn hao thế nào, chỉ cần có thể chống đỡ ba ngày, lúc ta rời khỏi địa vực Minh giới cũng là lúc bọn Thần tiên môn diệt vong!”

“Đám Thần tiên môn này cũng đều là lũ vô dụng, cần gì phải phí sức như thế? Chẳng lẽ còn sợ bọn chúng dở trò gì sao?” Yêu Linh thị vệ ngậm nghi hoặc nhưng cũng không nói ra, lập tức lui ra truyền đạt mệnh lệnh.

Yêu linh thị vệ vừa đi, Minh vương lẳng lẳng trầm tư trong đại điện, đột nhiên thân hình hóa thành một đám hắc yên, xuyên qua thạch bích tiến đến thượng không địa vực của Minh tộc nhưng thủy chung vẫn không ly khai khu vực được hắc khí bao quanh.

Hắn nhìn về hướng đông nam, trong lòng sinh ra một cảm giác bất an: “Chẳng lẽ bọn chúng thật sự tìm được phương pháp tu phục Thánh sơn, hoặc bọn chúng cố ý làm vậy để làm ta phân tâm không thể tập trung tu luyện nhằm kéo dài thời gian? Hơn phân nửa là khả năng thứ hai, từ bây giờ trở đi ta sẽ đưa tất cả tộc vụ cho bọn thủ hạ, dốc sức tu luyện đến khi nào có khả năng rời khỏi Minh tộc mới xuất quan.” Nghĩ đến đây trong người hắn nhẹ nhàng hẳn, lại gọi một yêu linh thị vệ khác phân phó: “Truyền Diệp Linh hộ pháp đến gặp ta.”

Thị vệ kia vội vàng chạy về Thanh Mâu phủ đệ. Lát sau, một khuôn mặt lão nhân ốm yếu tựa như người sắp chết đi đến trước mặt Minh Vương. Lão Diệp Linh này đã tiếp nhận chúc Tả hộ pháp từ Thanh Mâu, nhưng năng lực của hắn hơn hẳn Thanh Mâu. Ngoài trừ Minh vương, trong tộc không ai có khả năng chống lại hắn.

Diệp Linh đến trước mặt Minh vương thi lễ: “Minh vương, ngài tìm thuộc hạ có điều gì phân phó?”

Minh vương nhìn hắn một cái, quay đầu về hướng đông nam nói: “Thần tiên môn hiện đã bắt đầu hành động, ngươi là trưởng lão Minh tộc chắc hẳn cũng biết ngàn dặm về hướng đông nam là địa phương nào. Ta không chắc Thần tiên môn thật sự có phương pháp tu phục Thánh sơn nhưng chúng ta cũng nên phòng bị. Vì thế ta sẽ tập trung tu luyện, tranh thủ thời gian để có thể sớm tiến xuất ra khỏi địa vực Minh tộc. Còn sự vụ trong tộc thời gian này ngươi tạm thay ta xử lý.”

Diệp Linh trầm ngâm một lát, nói: “Nếu bọn chúng đã có phương pháp tu phục Thánh sơn thì rất bất lợi với chúng ta, chỉ bằng chúng ta nhân dịp này phái tộc nhân đến quấy rối ngăn cản bọn chúng, mà ngài cũng có thể chuyên tâm tu luyện, như vậy một mũi tên có thể trúng hai đích rồi.”

Minh vương cười nói: “Ta cũng đã ra lệnh cho toàn bộ tộc nhân bên ngoài trực tiếp xuất phát đến hướng Thánh sơn, sẽ rất nhanh có tin hồi báo. Ngươi hãy tạm thời thay ta quản lý tộc vụ.”

Diệp Linh có chút lo lắng: “Cái gì, ngài đã ra lệnh cho tộc nhân không được sử dụng pháp thuật công kích bất cứ gì trên Thánh sơn chưa, nếu ai lỡ tay công kích thì người đó chắc chắn sẽ vĩnh viễn mất đi khả năng

sử dụng pháp thuật!” Lấy thân phận trưởng lão của hắn, hơn nữa tuổi tác cũng lớn hơn Minh vương nhiều dĩ nhiên hiểu biết về Thánh sơn cũng hơn hẳn Minh vương.

Minh vương giật mình: “Thánh sơn còn có đặc tính quái dị này sao, quả thật là ta không hề biết. Như vậy chẳng lẽ chúng ta không có biện pháp gì ngăn chặn bọn Thần tiên môn sao?”

Diệp Linh nói: “Không hẳn thế, chúng ta có thể đến phía trên Thánh sơn, dùng vũ lực chiến đấu ngăn cản bọn chúng, còn việc sử dụng pháp thuật chỉ cần tấn công chính xác mục tiêu, không gây hư hao gì đến Thánh sơn là được.”

Minh vương nói: “Được lắm, người mau đuổi theo phân phó tộc nhân không được manh động, nói với bọn chúng đặc điểm của Thánh sơn. May mà có người nhắc nhở kịp thời, không thì Minh tộc chúng ta đã tổn thất thảm trọng rồi.”

Diệp Linh nhận lệnh, động thân hóa thành một đạo thanh yên(khói xanh) cấp tốc bay đi.

Minh vương nhìn hướng Diệp Thanh rời đi, lẩm bẩm: “Hi vọng trong ba ngày tới sẽ không có sự tình gì phát sinh, bọn chúng cũng không có khả năng trong ba ngày mà tu phục được Thánh sơn.” Vừa nói vừa hạ xuống, chớp mắt thân hình biến thành một đạo yên vụ biến mất.

Trên bầu trời Thánh sơn, đám Thần tiên môn tuần tra đã phát giác từ xa có vô số điểm đen đang bay đến Thánh sơn lập tức báo cáo với người phụ trách an toàn tại thượng không Thánh sơn: Hỏa Tiên.

Hỏa Tiên đối với việc này dường như cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, đi đến bên cạnh tên thần tiên vừa báo cáo thì thầm vài câu. Tên kia nghe xong gật gật đầu, biểu tình lo lắng cũng dần bình ổn lại, cười nói: “Ừm, phương pháp này rất hay, dựa vào đặc điểm quái dị của Thánh sơn hảo hảo giáo huấn bọn Minh yêu này một chút.” Nói xong cả thân hình đã bay ra người, hướng về đám Minh yêu vọt đi.

Hắn mang mệnh lệnh của Hỏa Tiên, nhanh chóng gọi đám thần tiên đang cảnh giới phía trên Thánh sơn gọi xuống, sau đó giải thích ngắn gọn ý đồ của Hỏa Tiên. Mấy trăm thần tiên lúc đầu vừa thấy bọn Minh yêu tấn công lại bị triệu hồi còn đang thắc mắc, sau khi nghe xong tâm tình cũng sáng sủa lên, tin tưởng mười phần vào thành công.

Điểm đen phía xa càng lúc càng lớn, mới đầu chỉ là một đốm nhỏ, chớp lát đã như một đám mây to bay về phía Thánh sơn. Đám mây đen này khiến cho người khác cảm giác sắp có một cơn bão lớn xảy ra, chỉ có điều bất đồng so với cơn bão bình thường là đám mây này không hề phát ra tiếng sấm.

Mấy trăm thần tiên phân tán ra xa nhau, mỗi người chiếm một diện tích rộng không chút che dấu thân hình đứng trên núi, lẳng lặng nhìn đám mây đen đang kéo đến.

265. Thảm Bại Rút Lui.

Thần tiên môn phía dưới cũng không lập tức phát động công kích, mục đích của bọn họ chỉ là muốn kéo được càng nhiều Minh tộc xuống càng tốt.

Tại không trung, Minh tộc tập trung ngày càng nhiều, sau một hồi cả bầu trời xung quanh Thánh sơn đã dày đặc màu đen, nhóm Thần tiên môn phía dưới đều kinh hoảng, nếu không phải đã biết trước được đặc điểm của Thánh sơn hẳn là đã mất ý chí chiến đấu, lập tức thối lui.

Đế Khai nhìn mấy trăm thần tiên đang phân tán dưới mặt núi không khỏi cảm thấy buồn cười, thầm nghĩ chỉ mới mấy trăm bọn người mà đòi chống lại gần như toàn bộ lực lượng Minh tộc thật không biết tự lượng sức. Nhắc đến thực lực, chỉ riêng nhóm u linh trên không cũng đủ để tiêu diệt đám thần tiên này, cho nên Đế Khai đối với nhóm thần tiên phía dưới không đặt ở trong lòng mà chỉ đang tính toán, làm cách nào nhất cử tiêu diệt toàn bộ thần tiên ở đây.

Đế Khai liếc mắt đánh giá xung quanh, đánh giá sơ qua khu vực chiếm cứ của Thần tiên môn, sau đó phát tay ra lệnh cho đám thuộc hạ bắt đầu phân tán nhằm mở rộng phạm vi công kích trên Thánh sơn.

Thần tiên môn phía dưới đối với động tác của Đế Khai thập phần rõ ràng, dù gì tập trung lực lượng với phân tán lực lượng cũng không khác gì nhau, bọn họ cũng mong Minh tộc làm thế, càng phân tán ra thì Thần tiên môn tổn thất sẽ càng ít đi.

Mấy ngàn thuộc hạ của Đế Khai vừa phân tán vào vị trí đột nhiên một hồng sắc quang ảnh phá không mà lên, xạ về hướng Minh nhân. Lập tức sau đó hồng quang, bạch quang, thải sắc... đều phá không bắn về phía không trung. Lúc này nhìn lên không trung tựa như vô số pháo hoa đủ màu sắc đồng loạt bắn lên, khung cảnh cực kỳ tráng lệ.

Trên không trung, đám tộc nhân Minh tộc cũng không cảm thấy kinh hoảng mà chỉ lạnh lùng nhìn từng đạo quang mang đang đánh tới chuẩn bị nhận lệnh. Ngay sau đó theo hiệu lệnh của Đế Khai, ngàn vạn hắc quang bắn thẳng xuống mặt đất hướng về đám người Thần tiên môn mà oanh tạc.

Tại phía xa một thân ảnh màu đen đang cấp tốc bay đến, đúng là Diệp Linh. Hắn dùng tốc độ nhanh nhất bay đến nhưng cũng không kịp. Khi khoảng cách giữa hắn và Thánh sơn còn khoảng mười trượng thì đã thấy được xung quanh thánh sơn được bao phủ bởi hắc quang, lúc này trong lòng hắn thập phần đau lòng: “Hết rồi, hết thật rồi... mấy ngàn danh huynh đệ Minh tộc ta từ nay chôn vùi.” Hắn chỉ kịp ra lệnh đám yêu linh, u linh ở phía sau đình chỉ tấn công, cũng không hề lên tiếng giải thích, chỉ ngậm ngút đứng yên tại chỗ.

Mấy trăm thần tiên bình tĩnh nhìn màn hắc quang phô thiên cái địa ập xuống hướng tới bọn họ công kích cắn nuốt. Nhất thời cả không gian trở nên hắc ám, cả bầu trời đều chìm trong màu đen.

Thần tiên môn tự khí bảo vệ bản thân, sau đó liên tục di chuyển tránh né hắc quang đang đánh xuống, tận lực thu nhỏ thương tổn. Bọn họ đều biết rằng, chỉ cần sống sót, trận này nhất định thắng lợi.

“Oanh long long”, vô số tiếng nổ vang lên, từng mảng núi nhỏ bị tạc đặc bắn văng tứ phía nhưng theo sau đó là một hắc sắc vụ đoạn không ngừng theo tiếng phát nổ mà cuộn cuộn bay lên không trung.

m thanh bạo tạc còn chưa tiêu tán, khói bụi còn chưa tan hết trên không trung đã truyền đến tiếng la thảm, một đám thân ảnh không thể khổng lồ thể, thủ cước vô pháp cử động rơi xuống.

Đế Khai may mắn không phát ra công kích, hắn cho rằng đối phó... với một đám Thần tiên môn như thế căn bản không cần đến mình, nhưng sau khi nghe tiếng la thảm từ chính đội ngũ của mình liền quay đầu nhìn lại, chỉ thấy từng đạo thân ảnh không ngừng rơi xuống, trong lòng không khỏi nghi hoặc: “Chuyện gì đã xảy ra, chẳng lẽ đám hắc vụ vừa rồi chính là độc khí do Thần tiên môn phóng ra sao? Bọn chúng quả là dễ tiện, so với chúng ta còn độc ác hơn.”

Thanh âm hắn vừa dứt không lâu, trên mặt núi hắc sắc cũng đã tiêu tán vô ảnh vô tung, chỉ còn lại những mảnh đá nhỏ tan tành trên mặt đất. Hơn một trăm người Thần tiên môn cũng đã biến mất một nửa, số còn lại không ai không bị thương. Trên người bọn họ, huyết dịch nhuộm đầy cả thân thể, râu tóc cháy đen như vừa từ một đám lửa thoát ra.

Còn thi thể Minh tộc thì gần như phủ kín cả một tảng núi lớn, sau một hồi liền hóa thành hắc yên tán đi, vĩnh viễn tiêu thất. Đám Minh nhân này cũng không phải bị tấn công tiêu diệt do rơi từ không trung xuống mà táng mạng.

Huyết tinh khí tức nhất thời tràn ngập không gian.

Đế Khai nhìn xung quanh, chỉ trong thoáng chốc mà mấy ngàn bộ hạ của mình còn sót lại không đếm trăm người, đối lại là chưa đến một trăm tên Thần tiên môn, hắn thật sự không cam lòng những cũng không rõ vì cố gì lần này lại thất bại thảm như thế.

Đế Khai hô to một tiếng, thở nhẹ ra sau đó giương tay phải lên, hắc sắc quang mang cấp tốc tụ quanh tay hắn, muốn đem đám Thần tiên môn còn sót lại một kích giết sạch báo thù cho bộ hạ của mình.

Hào quang trong mắt phún xuất kèm theo một tia phần nộ cùng tàn nhẫn, tay phải hắn chậm rãi giương lên.

Đúng lúc này một thanh âm truyền vào tai hắn: “Đế Khai hộ pháp, ngàn vạn lần không được lỗ mắng công kích, nếu không thất bại lại càng thảm trọng hơn.” Đế Khai nghe được thanh âm này, cũng không đình chỉ động tác, ngưng tụ lực lượng thành một quả cầu chuẩn bị phóng đi.

Đám Thần tiên môn trên mặt núi lúc này đã bị trọng thương, nếu không vì một tia hi vọng lúc đầu đã sớm gục ngã. Lúc này nhìn hắc sắc quang mang đang ngưng tụ trên không trung chuẩn bị đánh xuống, trong lòng không khỏi tuyệt vọng, biết mình đã bước vào đại môn tử thần điện, chỉ là đang chờ được cấp “giấy chứng nhận cùng thủ tục xuất nhập cảnh” mà thôi.

Đúng lúc này, một làn thanh phong quái dị cuốn đến, nhanh chóng đề tỉnh bọn họ đồng thời nhanh chóng kéo tất cả ra khỏi khu vực nguy hiểm.

Lập tức bọn họ biết chuyện gì đã xảy ra, trong lòng hô to: “Phong tiên tử, Phong tiên tử đã đến, nàng xuất hiện thật đúng lúc.” Bọn họ trong lòng cực kỳ vui mừng, cuối cùng cũng giữ lại được một cái mạng.

“Oanh”, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, cả khu vực núi đá xung quanh đều bị san phẳng, tại trung tâm còn bị lực lượng đào thành một hồ sâu, từng đạo vết nứt từ đó không ngừng lan nhanh ra xung quanh đến vài dặm.

Đế Khai nhìn thành tích mình vừa tạo nên, trong lòng còn chưa kịp hưng phấn đã cảm giác lực lượng đang không ngừng bị rút đi, trong nháy mắt ngay cả bảo trì thân thể ngũ không cũng không được, trong lòng thất kinh: “Đây là thế nào, vừa rồi bất quá ta dùng chỉ có ba thành công lực, tại sao lại xuất hiện tình trạng hư thoát này? Chẳng lẽ là do Thánh sơn này tác quái?” Cũng không đợi hắn kịp suy nghĩ hết, thân thể đã mất khống chế rơi xuống phía dưới.

Đám yêu linh, minh tộc còn lại thấy ngay cả hộ pháp cũng không thể chống cự, trong lòng không khỏi kinh hãi, ánh mắt toát ra vẻ hoảng sợ. Lúc này, đám yêu linh hiểu được nếu hộ pháp bị rơi xuống chắc chắn không thoát khỏi cái chết, lập tức một tên bay xuống giữ lấy thân hình Đế Khai rồi nhanh chóng thối lui.

266. Ngũ Linh Tinh Trộn.

Tên yêu linh vừa mang Đế Khai đến, hỏi: “Diệp Linh trưởng lão, Thần tiên môn cuối cùng là sử dụng tà thuật gì, tại sao lại kinh khủng như thế. Càng kì lạ là, bọn thuộc hạ rất đông người bay xung quanh các huynh đệ bị hại nhưng lại không hề bị ảnh hưởng, mà các huynh bị công kích đều không tự chủ được rơi xuống, thật là kì quái.”

Diệp Linh lại thở dài nói: “Các người còn lại có phải vừa rồi không hề ra tay công kích đám thần tiên kia?”

Đám yêu linh, u linh còn lại trong lòng cả kinh: “Không xong, tại sao hắn lại biết chúng ta không công kích, chẳng lẽ muốn chúng ta gánh hết tội trạng sao?” Nghĩ đến đó, sắc mặt bọn chúng liền thay đổi, trong mắt lộ ra thần sắc kinh hoàng. Trong quân đội Minh tộc, nếu không phục tùng lệnh từ thượng cấp hình phạt rất kinh khủng, có thể bị giết tại chỗ. Mà vừa rồi tuy nhận lệnh tấn công từ Đế Khai, bọn họ thấy các huynh đệ xung quanh đều ra tay, nếu mình còn xuất lực nữa thì cũng chỉ lãng phí năng lượng nên chỉ làm vài động tác lấy lệ, cũng không phát xuất lực lượng. Như thế cũng xem như là bất tuân mệnh lệnh, không trách bọn chúng cảm thấy kinh hoàng.

Diệp Linh quét mắt nhìn lũ yêu linh, u linh còn lại nói: “Các người không cần lo lắng, lần này ta không truy cứu, nhưng lần sau sự tình này tuyệt đối không được phát sinh. Lần này các người tính ra cũng may mắn, không công kích ngược lại cứu được các người một mạng.”

Đám Minh tộc sau khi nghe Diệp Linh nói lại càng mơ mơ hồ hồ không hiểu nổi. Đế Khai ánh mắt bình tĩnh, dù thần quang đã không còn sắc sảo như trước, cùng bọn quỷ nô bình thường cũng không khác biệt, hỏi: “Diệp Linh Trưởng lão, có phải ý của ngài là Thánh sơn này có vấn đề?”

Diệp Linh gật gù đầu: “Phán đoán của người không sai, tất cả cây cối cùng cự thạch... thuộc Thánh sơn đều có khả năng phản hồi, không thể dùng pháp thuật mà công phá, nếu không, người công kích sẽ mất hết lực lượng, trở thành thường nhân, hơn nữa về sau cũng vĩnh viễn không còn cơ hội tu luyện.” Nói đến đây, ánh mắt Diệp Linh lộ ra một vẻ bi thương, khẽ thở dài rồi cũng không nói tiếp.

Một lúc sau, Đế Khai cười khổ: “Ừm, ta hiểu rồi, vậy từ nay ta đã biến thành một quỷ nô, ha ha, quỷ nô, ha ha.” Nhìn bộ dáng lúc này của hắn dường như vẫn không tin được chuyện xảy ra với mình.

Diệp Linh trầm mặc, trong lòng thầm phân tích tình thế trước mắt, chậm rãi nói: “Sự tình đã đến nước này, người cũng nên cố gắng tiếp thu. Còn chuyện này chúng ta cũng không nên nói ra tránh để Minh vương đang tu luyện phải phân tâm. Hiện tại nhiệm vụ quan trọng của chúng ta là phải nghĩ cách ngăn chặn đám Thần tiên này, chỉ cần có thể kéo dài ba ngày, Minh vương xuất quan là nhiệm vụ chúng ta hoàn thành.”

Đế Khai khẽ thở dài: “Nếu không thể sử dụng pháp thuật, chỉ bằng sức mạnh thân thể thật sự rất khó đối kháng với Thần tiên môn, chỉ sợ lại phải hi sinh không ít.”

“Ta nghĩ đầu óc người môn hết theo lực lượng rồi.” Diệp Linh liếc nhìn Đế Khai, nói: “Chúng ta cứ tiến vào Thánh sơn, đi bộ đến vị trí đám thần tiên kia, đến thật gần, phóng thích pháp thuật công kích người, chỉ cần cố gắng không chế lực lượng công kích chính xác địch nhân không ảnh hưởng đến xung quanh là được.”

Đế Khai gật đầu: “Ừm, đó cũng là một biện pháp tốt, chúng ta cũng mau hành động thôi, không nên kéo dài thời gian.”

Diệp Linh cười khổ: “Hiện tại người không khác gì quỷ nô, tốt hơn là theo bên cạnh ta, ta sẽ bảo hộ người.” Hắn quay đầu về phân phó bọn thuộc hạ chú ý cẩn thận công kích, không để pháp thuật đánh trúng vào bất cứ thứ gì trên núi.

Sau khi truyền đạt mệnh lệnh, một ngàn minh tộc theo sau Diệp Linh tiềm hành về phía Thánh sơn.

Bên trong Thánh sơn, ở giữa khoảng sân hình ngũ giác rộng chừng khoảng ba bốn mét vuông, cao khoảng chừng một trượng đang ngồi một vị thanh niên nam tử, toàn thân bao phủ bởi một tầng hào quang màu vàng, hẳn chính là Trần Nhược Tư. Ở mỗi góc của ngũ giác tinh đều được khảm một hạt châu. Tại đỉnh ngũ giác tinh là một thủy linh châu tỏa lam sắc quang mang hài hòa, bên hữu là mộc linh châu, tiếp theo phía dưới là thổ linh châu, rồi đến kim linh châu và hỏa linh châu. Năm viên linh châu này được liên kết với nhau bởi vô số kim chúc ti tuyến xen kẽ lẫn nhau tạo thành một đồ án kim sắc hình ngũ giác.

Trần Nhược Tư chậm rãi hô hấp, một đạo tử sắc thân ảnh đáp xuống bên cạnh bình thai ngũ giác tinh, nhìn Trần Nhược Tư nói: “Thả lỏng một chút, không cần quá khẩn trương, chúng ta sẽ ở ngoài quan sát người, người cứ yên tâm, chúc người thành công.”

Trần Nhược Tư gật đầu đứng dậy, phi thân lướt qua đồ án ngũ giác hình bên ngoài, đến trước mặt Trần Đạo Thiên: “Nhờ sự trợ giúp của ngài, ta mới có thể nhanh chóng ngồi vào Tinh Hình trận tu phục Thánh sơn. Mặc dù không có Tinh hình trận, ta có thể đem lực lượng của ngũ linh châu kích phát, dung hợp với nó, nhưng điều này cũng không đại biểu rằng, ở trong trận đồ sẽ dễ dàng như vậy. Nhưng ta tin rằng, chắc chắn ta sẽ thành công. Ta đại biểu toàn nhân loại cảm ơn ngài.” Nói xong cúi người vái Trần Đạo Thiên thật sâu.

Trần Đạo Thiên cười cười: “Sao có thể đem tất cả công lao gán hết cho ta được, còn có mẫu thân người, bằng hữu và còn cả Thần tiên môn nữa, người người cần cảm ơn phải là bọn họ. Còn có, Tiên quân đang chống đỡ địch nhân nữa, hẳn trước khi đi, phái người đem tới cho người năm viên tiên linh đan, cái này cũng là nhờ bọn họ cố gắng tập trung sức lực cùng trí tuệ mà tạo ra, tuy còn kém so với đại lực kim cương đan nhưng cũng giúp thân thể người cường tráng hơn, khả năng chịu đựng cũng gia tăng.” Nói xong, đem năm khóa đan được lấp lánh kim quang, đưa tới trước mặt Trần Nhược Tư.

Trần Nhược Tư đưa tay run rẩy tiếp nhận đan dược, trong lòng nhất thời khẩn trương: “Thần tiên môn bằng mọi giá giúp ta thành công, trách nhiệm này cũng thật nặng nề. Tương lai mọi người sau này đều dựa vào thành bại của ta lúc này, ta thật có thể thành công sao?” Hắn khẽ thở dài, cố gắng trấn định tinh thần, đem kim đan vào miệng nuốt xuống.

Trần Đạo Thiên nhẹ nhàng vỗ vai Trần Nhược Tư: “Tốt lắm, sau mười phút nữa là bắt đầu, hấp thu và dung hợp lực lượng Ngũ linh châu có thể mất ba ngày, cho đến khi đủ lực lượng mới có thể thôi động Ngũ giác tinh trận, lại cảm ứng được kim chúc ti tuyến trên mặt đất phát xuất kim sắc quang mang thì đó chính là thời điểm người có thể giải khai năng lượng trong cơ thể. Nhớ kỹ, cho dù xảy ra chuyện gì người cũng phải bình tĩnh, nhất định phải luôn kiên trì, cho dù tan xương nát thịt vẫn kiên trì, ta nói điều này không phải vì người mà vì cả nhân gian.” Nói xong, thân hình hóa thành một đạo thất thải lưu quang bay về phía tây bắc.

Trần Nhược Tư trầm mặc, thầm nói: “Phụ thân, mẫu thân, Mộng Tuyết của ta, còn cả đám bằng hữu của ta nữa, ta nhất định không để mọi người thất vọng, có chết cũng phải kiên trì đến cuối cùng...” Thời khắc này hẳn suy nghĩ đến rất nhiều việc nhưng tâm tình lại càng lúc càng nhẹ nhàng, hưng phấn: “Chẳng lẽ đây là điểm báo trước thành công của ta sao?”

Hắn nhún người bay lên, nháy mắt đã rơi vào trong Ngũ Giác hình tinh trện.

267. Tiếp Tục Mặc Mưu.

Điền Hương Nhi đến bên cạnh Trần Đạo Thiên hỏi: “Ta nghe Tư Nhi nói, người từ nhiều năm trước đã bắt đầu nghiên cứu đan dược dùng để tăng cường cơ năng thân thể, chẳng lẽ từ trước người đã đoán biết nhân loại sắp gặp phải đại kiếp nạn? Vậy người rời khỏi chúng ta chính là để tìm phương giúp cứu giúp chúng nhân sao?” Việc này là do khi trước nhân lúc nghỉ ngơi Trần Nhược Tư vụng trộm cùng các nàng gặp mặt sẵn tiện kể cho các nàng, Trần Nhược Tư cùng các nàng nói chuyện cũng vì muốn cho bọn họ không cần lo lắng về mình.

Trần Đạo Thiên lắc đầu, rồi lại gật đầu: “Cũng không hẳn như thế, năm đó ta chỉ cảm ứng được một chút dường như sắp có chuyện gì xảy đến cho nhân loại, nhưng ta lại không biết được là sẽ phát sinh chuyện gì, mà chuyện quá khứ của chúng ta cũng không cần nhắc lại làm gì. Người phải cẩn thận, nghiêm vụ phòng thủ ngoại vi này rất nặng, một khi Minh tộc tiến được đến đây, phá hủy Ngũ linh tinh trện thì không chỉ riêng Nhược Tư mà toàn bộ mọi người trên núi đều sẽ gặp nguy hiểm.” Nói xong khẽ cười, tung mình bay lên không hướng về Thần tiên môn nói to: “Kể từ bây giờ, tất cả mọi người đều phải nâng cao cảnh giác không để đám Minh nhân đến phá hỏng kế hoạch, ta đã ẩn ẩn cảm giác được ở hướng tây bắc có đám Minh nhân đang tiến lại gần, trước tiên ta đi tra xét một chút, các người ở lại chờ lệnh.” Nói xong liền phi thân bay về phía tây bắc.

Hắn phi hành được khoảng mười phút đã phát hiện được bọn Diệp Linh liền cười khê, thả người bay xuống chặn phía trước bọn Minh tộc, cười cười nói: “Các bằng hữu đã đến đây sao không để chúng ta hảo hảo tiếp đón mà lại lén lút lút lút đi đâu thế?”

Trần Đạo Thiên vốn là nhân tài vừa quật khởi trở thành người lợi hại nhất trong thần tiên, nhưng hẳn lại ít ra tay với người ngoài, vì vậy biết được năng lực thật sự của hắn cũng không có nhiều người.

Diệp Linh vốn là trưởng lão Minh tộc, tuy cũng biết nhiều hiểu rộng nhưng đối với chuyện Trần Đạo Thiên cũng không rõ ràng. Hắn ngược nhìn tử bào thanh niên trước mặt cười nói: “Tiểu oa nhi, người lại dám đến tiếp đón gia gia sao, ta xem hơn phân nửa là người đã chán sống rồi.” Vừa nói xong, thân hình đã vụt ra ngoài huy chương hung hăng đánh về phía Trần Đạo Thiên.

Trần Đạo Thiên mỉm cười, hắn cũng biết tại Thánh Sơn này không nên dùng pháp thuật công kích, hắn cũng đoán được đám yêu linh này muốn đánh mình chỉ có biện pháp duy nhất là phải áp sát. Năng lực của Trần Đạo Thiên cơ hồ đã đạt tới trình độ tùy tâm sở dục xuất thần nhập hóa, cho dù hắn tại đây sử dụng pháp thuật cũng sẽ không ảnh hưởng gì đến vật chất xung quanh mà sẽ công kích chính xác vào địch nhân. Đối với hắn mà nói, chiến đấu tại đây quả là một tiện nghi lớn, bất quá cho dù nơi đây có thể tùy tiện dùng pháp thuật thì Diệp Linh cũng chưa phải là đối thủ của hắn. Nhưng đám yêu linh trước mắt này lại không hề biết đối thủ trước mặt chúng cường đại thế nào.

Trong nháy mắt, khi khoảng cách chỉ còn hơn hai thước, tay phải Trần Đạo Thiên đột nhiên vung lên, kim quang từ phát trần xạ ra. Diệp Linh chấn động vội vã lộn ngược lùi về phía sau, trong gang tấc né được đạo kim quang, sau khi ổn định thân hình nhìn Trần Đạo Thiên trầm giọng: “Nhà người là ai, thân thủ như thế này trong đám thần tiên cũng không có nhiều người.”

Trần Đạo Thiên cười cười: “Văn bối Trần Đạo Thiên xin ra mắt Diệp Linh lão tiên bối. Ngài cũng không cần kéo dài thời gian nữa, từ nơi này trở về sau, cứ cách mười dặm sẽ có một tổ tuần tra, từ đây đến địa điểm các người muốn đến ít nhất phải vượt qua được mười tổ, nếu nói êm thấm vượt qua là tuyệt đối không có khả năng. Ngài tốt nhất là nên quay về, nói với Minh vương hãy bỏ giấc xuân thu đại mộng ấy đi, qua một thời gian nữa hẳn cũng sẽ trở lại những ngày u ám không ánh sáng như trước kia thôi.” Hắn nói như

vậy mục đích muốn đối phương thấy khó mà lui, lại càng muốn đem sự tình tại Thánh sơn này quấy nhiễu Minh vương khiến hắn không thể tập trung tu luyện, chí ít có thể kéo dài thêm thời gian.

Diệp Linh lẳng lặng nhìn Trần Đạo Thiên, trong đầu không ngừng suy nghĩ đến những cao thủ trong giới thần tiên nhưng tìm mãi không ra cái tên Trần Đạo Thiên này, nghi hoặc không thôi: “Thật kì lạ, các cao thủ nhân giới trước kia ta biết cũng không hề có tên này, mà năng lực của ta sau khi được Minh vương điện hạ giúp đỡ đã tăng tiến mấy lần nhưng trước mặt tên này khi tiếp nhận công kích lại khiến ta cảm thấy áp lực, hẳn quả thật đáng sợ, năng lực này cũng không hề dưới tiên quân. Thần tiên trung từ lúc nào có được nhân vật lợi hại thế này? Hiện giờ ta có nên tiếp tục không hay lại rút lui, nếu ta đem việc này báo cho Minh vương chắc chắn sẽ khiến hắn phân tâm... Ài, ta nên làm sao đây?” Diệp Linh suy nghĩ một hồi, nói: “Ta hiện tại quả thật không phải đối thủ của ngươi, chúng ta sẽ quay về báo lại với Minh vương nhờ ngài định đoạt.” Nói xong quay lại đám thủ hạ phía sau phất tay hướng ngược lại quay về.

Khi sắp rời khỏi Thánh sơn, Diệp Linh đột ngột dừng lại khiến đám thủ hạ ngạc nhiên. Hắn quay đầu lại nhìn Thánh sơn phúc địa, cười quỷ dị thầm nghĩ: “Tên giả hoạt Trần Đạo Thiên này, người tưởng ta không biết ý nghĩ trong đầu ngươi sao, người bảo ta trở về báo cáo với Minh vương chẳng qua cũng chỉ muốn ngài phân tâm không thể tu luyện thôi.” Nghĩ đến đây, hắn liền phân phó với đám thủ hạ: “Tại trung tâm Thánh sơn không thể động vào bất cứ thứ gì, vì tương lai của Minh nhân chúng ta, ta lệnh cho các ngươi mười người tạo thành một tổ, một trăm tổ này theo những hướng khác nhau bất ngờ tập kích đám Thần tiên môn đang bảo hộ bên ngoài, bất kể là phương pháp gì chỉ cần làm khiến cho bọn Thần tiên môn bên trong không thể tiếp tục tu phục Thánh sơn là được. Cho dù hi sinh tính mạng, chúng ta cũng phải tiến lên, tất cả vì tương lai Minh tộc của chúng ta.”

Đám Minh nhân này cũng biết, một khi Thánh sơn tu phục thành công, bọn chúng trong nháy mắt sẽ hút vào vịnh hằng bóng tối, vịnh viễn không còn thấy được ánh sáng, bọn chúng trầm mặc chốc lát, rồi đều lần lượt gơ tay, hô lớn hưởng ứng lời kêu gọi của Diệp Linh: “Vì tương lai Minh tộc, chúng ta chết không hối tiếc.”

Diệp Linh gật gật đầu, nhìn biểu hiện của bọn thuộc hạ mà cao hứng vô cùng, hắn cũng không ngờ bọn họ vì tương lai tộc nhân mà dũng cảm đến thế, không tiếc an nguy bản thân sẵn sàng hi sinh.

Diệp Linh cảm thán thở dài, lẳng lặng nhìn Thánh Sơn phía trước trầm mặc nói: “Các ngươi tự động tổ hợp, phải tiến hành cùng lúc, cùng nhau đánh sâu vào bên trong Thánh sơn, có như thế mới có cơ hội thành công. Đi thôi, ta sẽ dẫn đầu.” Nói xong hắn liền lắc người, nhanh chóng bay vào trung tâm Thánh sơn. Đám bộ hạ còn lại cũng tổ hợp lại thành từng nhóm rồi chia nhau ra bay đi.

Hơn mười phút sau, nhóm Diệp Linh đã gặp đội bảo vệ đầu tiên. Nhóm Thần tiên môn này cũng gần trăm người, Diệp Linh không nói nhiều, phất tay ra lệnh công kích. Bất quá tất cả đều không dám đánh bừa, cẩn thận áp súc năng lượng. Thần tiên môn dường như sớm biết họ sẽ dùng chiêu này, tất cả hạ xuống, hướng Diệp Linh cùng đám bộ hạ phát ra công kích. Nhất thời vô số thải sắc quang ảnh phóng xuất tạo thành một đường cong xinh đẹp trên không trung hướng về đám Diệp Linh bắn tới.

Đám thủ hạ Diệp Linh dường như có chút kích động, tất cả đều huy chương đánh về đám quang ảnh rực rỡ đó, năng lượng từ lòng bàn tay phát ra không khách khí bay đến và chạm cùng thải sắc quang mang, nhưng bọn chúng bất ngờ nhất là, quang mang rực rỡ như thế nhưng dường như không hề mang theo năng lượng công kích, không chịu nổi va chạm liền tan biến, nhưng chương lực bọn chúng còn dư lực vẫn không đình chỉ mà bắn thẳng về đám đất đá trên Thánh sơn.

Mười tên yêu linh nhất thời mất trọng tâm, đã biết trúng kế đám thần tiên, chỉ có thể trơ mắt nhìn lực lượng của mình đánh vào Thánh sơn.

268. Linh Cơ Chi Tử.

Lúc này, hắn nhìn thấy một người toàn thân kim quang lấp lánh đang ngồi ở trung tâm, theo kim quang bên ngoài có năm loại lực lượng màu sắc bất đồng phân biệt theo năm đỉnh của ngũ linh tinh trận không ngừng di chuyển về vị trí trung tâm. Năm loại lực lượng này từ khởi điểm đến kết thúc tạo thành một quang trụ hoa mỹ, từ đường sáng đến độ cong từng quang trụ đều giống nhau như đúc. Vừa thoáng nhìn qua liền

mang đến cho người ta cảm giác là một đóa hoa ngũ sắc, toàn bộ ngũ giác tinh bình thai thoát nhìn trở thành một ngũ giác tinh tràn ngập hào quang huyền lệ.

Diệp Linh quỷ dị cười to, trong lòng thầm nghĩ: “Ngũ linh tinh trận, bọn chúng không ngờ lại dùng ngũ linh tinh trận để tu phục Thánh sơn. Nhưng tên bên trong là ai, hẳn làm sao có thể thừa nhận được lực lượng của ngũ linh châu, cho dù là đương kim Minh vương cũng không dám làm thế, thật là không thể nào tin được. Ta quả có chút bội phục tiểu tử này. Khả, giờ chỉ cần ta nhẹ nhàng vung tay là có thể phá hủy một góc ngũ linh tinh trận, để xem lúc đó các người còn chữa trị thế nào.” Vừa vừa nghĩ vừa ngưng tụ lực lượng, dù sao hẳn tiến đến đây là đã mang cái chết vút sang một bên, bàn tay đã nâng cao, tùy thời có thể công kích.

Lúc này một thanh âm vang lên trong tai hắn: “Diệp Linh gia gia, không được!” Thanh âm này vô cùng quen thuộc khiến hắn ngẩn người: “Linh cơ, chính là Linh Cơ công chúa, người như thế nào lại ở đây?” Quay đầu lại đã thấy một nữ tử phía xa, trong nháy mắt hắn vừa quay đầu, một hắc sắc thân ảnh cũng xuất hiện tạo thành một đường cong xẹt qua thân người Diệp Linh, bay đến chắn trước hắn và ngũ tinh bình thai, vị trí cách Diệp Linh chỉ khoảng một mét.

Diệp Linh biết đã mất đi cơ hội tốt nhất để tấn công, hắn cắn răng quay đầu đem quả cầu lực lượng đã ngưng tụ ném đến bình thai. Hắn vừa xuất thủ liền cảm thấy một bóng người đánh tới, vừa muốn lui thì đã nghe “ầm”, một tiếng nổ mạnh vang lên, thân thể hắn bị chính lực lượng của mình vừa phóng xuất đánh nát, huyết nhục phiêu phiêu rơi xuống.

Nhóm Thần tiên môn đang truy kích bị tiếng nổ dọa cho ngây người, tất cả ánh mắt lúc này đều tập trung vào ngũ giác bình thai, lẳng lặng nhìn biến hóa.

Cũng may lực lượng vụ nổ này cũng không đánh sâu vào ngũ giác bình thai, nhưng Trần Nhược Tư đang ngồi tại trung tâm bình thai lại bị tiếng nổ này làm phân tâm, hắn trong lòng miên man: “Là ai, ai vừa bị thương, là phụ mẫu, hay là Mộng Tuyết, còn các bằng hữu của ta, bọn họ đâu rồi?” Cùng với tư tưởng hỗn loạn của hắn, ngũ sắc hào quang tại ngũ giác bình thai cũng xảy ra biến hóa, lóe sáng không ngừng, lúc thì cực thịnh, lại có lúc cực suy, thậm chí đường công của các quang trụ cũng xảy ra biến hóa. Hào quang hộ thể của Trần Nhược Tư cũng xảy ra biến hóa, hợp lại với ngũ sắc quang mang xung quang, lúc thịnh lúc nhược.

“Không ổn, tại sao gần ngũ giác bình thai lại xuất hiện vụ nổ lớn như thế, hiện tại chúng ta nên làm gì?” Hỏa Tiên hướng Tiên Quân bên cạnh hỏi.

Tiên quân cũng không lên tiếng, cẩn thận quan sát tình trạng Trần Nhược Tư. Hắn thấy hộ thể kim quang quanh Trần Nhược Tư biến đổi, trong lòng rõ ràng cảm nhận được kim quang này đã thu thập lực lượng của ngũ linh châu rồi bị hắn dung hợp thành ngũ thải quang mang tràn ra ngoài cơ thể, giờ phút này có thể chứng minh hắn không hề vận công hộ thể. Chẳng lẽ hắn lúc này không thể tiếp tục thừa nhận lực lượng của ngũ linh châu, điều này sao có thể? Trong đầu Tiên Quân không khỏi nghi hoặc.

Trần Đạo Thiên đang từ xa bay đến, cảm giác tình huống có chút không ổn, gấp rút truyền âm cho Trần Nhược Tư: “Người có biết người đang làm gì không? Phải bình tĩnh, chẳng lẽ ngươi quên mất nhiệm vụ của mình rồi à?” Hắn làm như thế thật sự cũng rất mạo hiểm, chỉ cần Trần Nhược Tư sinh ra tâm lý chống đối, thời gian càng lâu ý thức hắn sẽ càng bị lực lượng cường đại từ ngũ linh châu khống chế, như vậy cho dù thân thể hắn có nhận thêm bao nhiêu lực lượng từ ngũ linh châu cũng không có khả năng phóng ra để tu phục Thánh sơn. Nhưng lúc này nếu hắn không nhắc nhở Trần Nhược Tư thì nguy hiểm lại càng lớn hơn.

Cũng may Trần Nhược Tư vừa nghe thanh âm Trần Đạo Thiên liền thu hồi tâm thần, tiến nhập cảnh giới tâm nhược chỉ thủy. (tâm lặng như nước). Ngũ thải quang mang quanh người hắn chậm rãi tiêu tán, thay thế bằng quang mang bảo hộ ban đầu, ngũ linh châu rất nhanh cũng ổn định trạng thái, quang trụ kia cũng dần khôi phục lại như lúc đầu.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người đều thở ra một hơi dài, tâm thần thả lỏng, một số người còn gạt đi mồ hôi đổ ra trên trán mình.

Trần Đạo Thiên truyền âm: “Chúng ta mau rời khỏi nơi này, trở về vị trí, từ lúc này trở đi không thể để tái diễn sự tình này. Cũng không biết lúc này ai đã xả thân ngăn cản công kích của yêu linh kia, nếu tương lai

Thánh sơn tu phục thành công, công lao của hần tuyệt không thể không nhắc đến, ta tin tưởng nhất định có thể tìm ra được người này.”

Tiểu Hà vốn cùng Linh Cơ ở cùng một chỗ, nhưng khi hai người đuổi theo Diệp Linh đã bị tách ra, lúc này nàng tìm trong tất cả mọi người xung quanh không thấy Linh Cơ, lòng cảm thấy khó chịu, nước mắt chảy ra, trong lòng hô: “Linh Cơ tỷ tỷ, người vừa rồi nhất định là Linh Cơ tỷ tỷ.” Nàng cùng Linh Cơ tuy rằng quen biết chưa lâu, nhưng nhìn cách Linh Cơ đối xử với mọi người có thể biết nàng tâm địa thiện lương. Nay vị tỷ tỷ tâm địa thiện lương ấy lại rời nàng mà đi, làm sao nàng lại không khổ sở.

Tiểu Hà quay về bên phụ mẫu, rầu rĩ không vui, nhưng phụ mẫu nàng cũng chỉ lo quan sát động tĩnh phía xa mà không để ý đến biến hóa này. Mộng Tuyết đang cùng một chỗ với Diêm Hương Nhi, Ngọc Lan, Tử Diệp, quay đầu thoáng qua phát hiện Tiểu Hà có chút không bình thường, lại tìm thêm một lần nữa cũng không thấy, biết Tiểu Hà cùng Linh Cơ lúc trước ở cùng một chỗ nhất thời sinh ra một tia bất an. Mộng Tuyết dời bước đến bên cạnh Tiểu Hà, nhẹ xoa đầu hỏi: “Tiểu Hà, vừa rồi chuyện gì đã xảy ra?”

Tiểu Hà ngã vào lòng ngực Mộng Tuyết khóc rống lên: “Linh Cơ tỷ tỷ vì không không muốn Minh nhân kia công kích ngũ giác bình thai nên lấy thân thể chính mình ngăn chặn, cuối cùng lại cùng hần đồng quy vu tận.”

Tiếng khóc của Tiểu Hà bay tới cha mẹ nàng cùng với nhóm Tiểu Diệp. Các nàng đều yên lặng, lại nghĩ đến vài ngày nay quả thật hành vi Linh Cơ có chút không bình thường, cũng không muốn trò chuyện cùng mọi người, chỉ cùng Tiểu Hà ở một chỗ. Bởi vì mọi người đều đang lo lắng nên cũng không ai quan tâm đến nàng, hiện giờ nghĩ đến đều cảm thấy áy náy vô cùng.

Diêm Hương Nhi khẽ thở dài: “Nàng tuy là Minh nhân nhưng tâm địa vô cùng thiện lương vô tư, vì đại cục nàng không chút nào lo lắng lựa chọn hi sinh. Tinh thần này đáng để chúng ta kính trọng, nhưng bây giờ không phải là lúc đau thương, chúng ta còn phải đối mặt với địch nhân, không thể để cái chết của nàng uống phí, chúng ta mỗi người đều có vị trí và trách nhiệm riêng, phải thật cố gắng hoàn thành nhiệm vụ của mình.”

Tử Diệp phụ họa: “Đúng vậy, chúng ta không được thương tâm, phải nhìn sự hi sinh này mà cảm thấy tự hào, càng phải giữ vững vị trí của mình không để cho địch nhân thừa cơ làm loạn.”

Mọi người gật gù đầu, nắm chặt tay trong lòng hạ quyết tâm, ngăn cản bi thương, các nàng thoáng nhìn nhau rồi cúi đầu trầm mặc, hướng Linh Cơ tiễn đưa rồi tất cả trở lại vị trí của mình.

269. Quái Dị Chi Phong.

Thời gian ba ngày rất nhanh đã trôi qua, chiều ngày thứ ba, hắc khí trên không địa vực Minh tộc dần tiêu tán. Đám yêu linh Minh tộc đang tuần tra gần đây chứng kiến biến cố phát sinh đều kinh hoảng hạ xuống mặt đất chạy về địa hạ cung điện.

Bất chợt một trận cuồng phong mãnh liệt xuất hiện, gào thét hướng không trung cuộn tới, theo sau đó là vô số đất đá bị cuốn vào tạo thành một cơn lốc chứa đầy đất đá nhằm thẳng vào thượng không. Từ xa nhìn lại, địa vực Minh tộc đang bằng phẳng phút chốc như nâng cao hơn vạn trượng.

“Ha ha ha.” Một trận cuồng tiểu từ cơn lốc đầy đất đá kia vang lên khiến người khác lông tóc dựng đứng lên, mang đến cảm giác kinh hãi. Đám yêu linh, u linh, quỷ soa, quỷ nô gần đó đều sợ hãi ẩn nấp, không dám thở mạnh, chỉ mong quái vật này đừng đột nhiên đem tất cả giết chết.

Tiếng cười tắt dần, cuồng phong và đám đất đá đang bay loạn cũng theo tiếng cười biến mất. Phía trên địa vực Minh tộc trở lại như cũ, mang một màu đen bình thường như chưa hề có biến hóa gì phát sinh, thậm chí ngay cả một hạt bụi cũng không bị cuốn đi.

Đám yêu linh, u linh, quỷ soa, quỷ nô nghe thấy tiếng gió đã chấm dứt, khiếp đảm chạy ra xem, nhưng trông thấy tất cả vẫn bình thường như trước trong lòng đều cảm thấy kinh ngạc. Đúng lúc này một hắc sắc quang đoàn từ trên không giáng xuống, trong phút chốc hạ xuống vạn vạo rồi biến ảo thành hình dáng Minh vương, chẳng qua lúc này Minh vương so với trước kia thân thể có chút cao lớn hơn, trong mắt còn lóng lánh thần quang.

“Chúc mừng Minh vương thủ lĩnh, chúc mừng Minh vương thủ lĩnh!” Bọn Minh tộc xung quanh nhất tề quỳ xuống, tung hô Minh vương.

“Ha ha ha”, Minh vương cười to ba tiếng, nói: “Mọi người không cần đa lễ, chúng ta hãy đến Thánh sơn, đem bọn dám cùng ta đối nghịch diệt sạch, không bao lâu nữa toàn bộ thiên địa này sẽ thuộc về Minh tộc chúng ta.” Vừa dứt lời hắn lại cười thêm một tràng nữa, âm thanh kinh thiên động địa.

Bọn Minh tộc cũng cao giọng hoan hô, nhất thời tiếng cười, la, hoan hô hỗn loạn liên miên không dứt.

Minh Vương đưa tay phải lên, nhất thời toàn trường im lặng. Hắn uy nghiêm đứng thẳng, khó có thể che giấu vui sướng trong lòng, khẽ cười: “Hiện tại thời gian cấp bách, ta đến Thánh sơn trước, trong tộc ngoại trừ quý nô, quý soa lưu lại, tất cả còn lại đều đến Thánh sơn, không để cho bất cứ nhân loại hay Thần tiên môn nào ở đó chạy thoát.”

Nhất tề Minh nhân đáp: “Tuân lệnh.”, sau đó Minh vương phát phát tay, hóa thành một đạo hắc quang bay đi, chỉ nửa khắc sau đã không còn thấy tăm hơi.

Theo sau Minh vương, đám yêu linh, u linh, tà linh, quỷ hồn, âm hồn... trừ quý nô, quý soa tất cả cơ hồ dốc toàn bộ lực lượng hóa thành một trận hắc quang phá không mà đi. Ngàn vạn hắc quang tạo thành một đám mây thật lớn che kín cả bầu trời, lúc này mặt đất tối sầm lại, không khí quỷ dị như sắp tận thế.

Đám mây đen này nhanh chóng tiến về hướng đông nam, mau chóng biến mất. Mặt đất đang tối sầm đột nhiên sáng hẳn ra, tất cả đều yên ắng dị thường như chưa hề có chuyện gì phát sinh.

Từng đợt gió mạnh thổi qua kéo theo từng đám cỏ lớn không ngừng lay động.

Thánh sơn, phía ngoài ngũ giác tinh trận hướng tây bắc khoảng một dặm đang có một nhóm thần tiên môn canh gác.

Chúng Thần tiên môn này tụ tập với nhau, sắc mặt dị thường, không khí vô cùng trầm lắng, không ai phát ra nửa điểm âm thanh.

Hỏa Tiên như ngồi trên đồng lửa, tinh thần vô cùng khó chịu. Hắn đột nhiên đứng dậy, đi qua lại vài vòng, điệu bộ nôn nóng: “Minh vương đã thoát khỏi địa vực Minh tộc rồi, tiếng cười vừa rồi chỉ sợ là tín hiệu của hắn. Chúng ta nên làm gì bây giờ, việc tu phục Thánh sơn chúng ta đã bất lực đứng nhìn, còn chuyện ngăn cản Minh vương chúng ta cũng không đủ năng lực thực hiện, hiện giờ chúng ta phải làm sao, làm sao?” Hắn nói xong, thân thể lại không tự chủ được đi đi lại lại, phút chốc ánh mắt mọi người đều tập trung lên hắn.

Tiên Quân thở dài: “Hỏa Tiên, không chỉ một mình ngươi nôn nóng, chẳng lẽ chúng ta lại không khó chịu sao, nhưng gấp cũng không giải quyết được vấn đề, bây giờ chúng ta đang tập hợp lực lượng Thần tiên môn tạo thành một lá chắn bên ngoài, cố gắng kéo dài thời gian ngăn cản Minh vương cùng Minh tộc, có thể tất cả chúng ta ở đây sẽ không ai còn sống, nhưng chúng ta không được bỏ cuộc. Bởi vì lúc này ngũ linh tinh trận là hy vọng duy nhất của chúng ta, cũng là hi vọng duy nhất của thế gian này.”

Nghe Tiên Quân nói xong, chúng tiên đều gật đầu đồng ý nhưng sắc mặt vẫn như cũ, thập phần khó coi.

Đúng lúc này một đạo tử quang lướt đến, thân hình chưa ổn định thanh âm đã vang lên: “Các vị, có tin tức tốt, kim chúc ti tuyến tại ngũ linh tinh trận đã có phản ứng, chỉ cần chúng ta có thể kiên trì được vài giờ, chắc chắn có thể tu phục được Thánh sơn.” Thanh âm vừa dứt cũng là lúc thân ảnh Trần Đạo Thiên hiện ra trước mắt mọi người.

“Tốt, quả là tin tức tốt. Mau, chúng ta mau bày trận, cố gắng bảo vệ ngũ linh tinh trận.” Tiên Quân liền ra lệnh, thanh âm chưa dứt thân thể đã biến mất. Tiếp theo một thái sắc quang ảnh rực rỡ hiện lên, nhanh chóng bao phủ một vùng trời, đám người còn lại cũng nhanh chóng ngưng tụ năng lượng tạo ra các quang cầu liên kết với nhau.

Chưa đến một phút sau, tại không trung xuất hiện vô số quang cầu tạo thành một trận pháp cách ly ngũ linh tinh trận với không gian bên ngoài.

“Ha ha ha”, một tràng ngạo tiểu lọt vào tai nhóm Thần tiên môn khiến tâm hồn họ thả lỏng, suýt chút nữa quên mất bản thân cùng quang cầu trận. Lúc này một thanh âm truyền vào họ: “Chúng ta không thể để ngoại giới quấy nhiễu tâm thần, dù xảy ra bất cứ chuyện gì cũng phải kiên trì, nhất định phải kiên trì, bọn

Minh yêu nhất định sẽ đến, phải kiên trì, kiên trì chính là thắng lợi.” Chúng tiên vừa nghe Trần Đạo Thiên truyền âm xong lập tức thu hồi tâm thần, lại tiếp tục tụ khí ngưng thần nhập vào cảnh giới liễu tâm như nước.

Quang cầu trận tại không trung trong nháy mắt càng thêm diễm lệ, quang mang phát ra cũng ngày càng cường thịnh. Nhưng quang cầu này có thể chịu nổi bao nhiêu kích của Minh vương? Mọi người không ai nắm chắc.

Trên không trung phía tây bắc, một trận cuồng phong tốc độ kinh khủng gào thét tiến đến Thánh sơn, trên đường đi đã cuốn vào vài nhóm cảnh vệ Thần tiên môn, không ngừng nghỉ cấp tốc tiến về vị trí ngũ linh tinh trận.

Trận cuồng phong này rất quái dị, tuy rằng trông rất điên cuồng nhưng khi đến Thánh sơn lại không hề làm tổn hại dù chỉ một hạt bụi nơi đây, ngay cả ngọn cỏ cũng không lung lay. Cơn cuồng phong này dường như chỉ nhắm vào các mục tiêu có sinh mệnh tại Thánh sơn.

Cuồng phong tiến đến nơi nào, tất cả thần tiên nơi đó đều không tự chủ được bị xoay tròn cuốn đi.

Sau một hồi, cuồng phong đã cuốn sạch toàn bộ thần tiên trấn thủ bên ngoài, tiến tới gần quang cầu bảo hộ rồi thả rơi tất cả xuống. Mà lúc này nhóm thần tiên này không khác gì thường nhân, không thể sử dụng pháp thuật, thân hình vô lực, nhìn quang cầu trước mắt lộ ra thần sắc sợ hãi.

270. Hoàn Thành Sứ Mệnh (kết Thúc).

Hắc sắc quang nhận tốc độ cực nhanh, bên trong còn ẩn chứa một cỗ lực lượng vô kiến bất tòng, từng trận sát khí hung hăng xuyên qua quang cầu bảo vệ đánh về phía nhóm Thần tiên môn. Nhóm Thần tiên môn đều cảm nhận được một cảm giác kinh khủng đang áp bách toàn thân, nhất thời toàn thân không thể nhúc nhích.

Mấy ngàn thần tiên này ai cũng là tinh anh thần giới, thế nhưng chỉ trong giây phút đều mất đi sức phản kháng khiến người khác khó có thể tin tưởng.

Quang cầu bảo hộ tiêu thất, chúng Thần tiên môn đều bị cỗ lực lượng cường đại này thôi động, không chống cự nổi đều ngã xuống mặt đất.

Ngũ linh tinh trận đang phát ra quang mang nhu hòa, tất cả giờ phút này dường như đã muốn dung hợp lại với nhau, thoạt nhìn phía trên ngũ linh tinh trận đã được bao phủ bởi một lớp ngũ thải quang mang. Tại trung tâm ngũ thải quang mang này đã không thể nào xác định được vị trí của Trần Nhược Tư, chỉ có thể thấy một đạo kim quang hình người đang ngồi, tư thái an tường, dường như hết thấy những gì xảy ra xung quanh đều không liên quan đến hắn.

“Không có khả năng, điều này không thể xảy ra. Chỉ với lực lượng một người làm sao có thể đồng thời hấp thụ và dung hợp lực lượng của ngũ linh châu? Thật khó tin, thần tiên ơ là thần tiên, ta thật sự bội phục sức sáng tạo của các người. Chỉ tiếc các người vẫn chậm một bước.” Minh vương tại không trung cao giọng nói.

Thanh âm hân vang lên mang nhóm người Thần tiên môn đang ngây ngốc trở về với thực tại, nhưng vẻ hoảng hốt trên khuôn mặt vẫn không hề tiêu thất. Bọn họ yên lặng không nói gì, chỉ là trong lòng thầm cầu nguyện sẽ phát sinh kỳ tích.

Chẳng biết bọn họ cầu nguyện như thế nào, nhưng lão thiên căn bản là không quan tâm đến. Lúc này bọn họ đã thấy Minh vương hóa thành một đạo hắc quang, cấp tốc bay về trung tâm Ngũ linh tinh trận.

Tâm tình chúng Thần tiên môn ngày càng gấp rút, bọn họ biết bây giờ đang là thời khắc quan trọng, chỉ cần Trần Nhược Tư bị ngoại giới quấy nhiễu một chút là lập tức sẽ bị lực lượng từ ngũ linh châu phản chế mất đi ý thức, cực kỳ nguy hiểm. Nhưng giờ phút này bọn họ không thể làm gì hơn, chỉ có thể nhìn hắc quang ngày càng tiến đến gần trung tâm ngũ linh tinh trận.

Yên tĩnh, tất cả mọi thứ đều trở nên yên tĩnh, giờ phút này dường như hết thấy đều đình chỉ hoạt động, chỉ còn một mình đạo hắc quang kia là còn di động. Chúng thần tiên môn cũng ngưng thở, ngàn vạn ánh mắt

trống rỗng bất lực đang nhìn theo hắc quang. Khoảng cách giữa hắc quang và trung tâm ngũ linh tinh trận ngày càng gần thì tâm trạng bọn họ cũng ngày càng đi xuống. Nhất thời hơn trăm người không chịu nổi áp lực, há miệng phun ra một ngụm máu tươi, chậm rãi ngã xuống, nhưng đôi mắt vẫn trừng trừng, chết mà không cam lòng.

Vài giây sau, trên mặt đất hơn mười người đứng dậy, phát ra từng tràng cười bi ai, trong tiếng cười lại ẩn chứa bất an, nghi hoặc, lại có chút không cam tâm..., thật sự tất cả mọi người đều không dám tin, không cam lòng.

Bỗng nhiên hắc quang đang bay đến ngũ linh tinh trận bỗng vạn vẹo, từ đó lại bay ra vài đạo hắc nhận hướng đến những người đang cuồng tiếu. Tiếng cười chợt đình chỉ, máu tươi từ miệng phun ra, thân hình ngã xuống. Quả thật Minh vương đối với tiếng cười này cực kỳ chán ghét, bằng không giờ khắc này hẳn cũng không rảnh tay đi giết người.

Minh vương lại hóa thành một đạo hắc quang tiến vào ngũ thải quang mang. Đám người kia sau lúc trước đã bị thương, giờ lại chịu thêm một chương của Minh vương, không chịu nổi sau khi phun ra một ngụm máu đều tuyệt khí.

Minh vương xuyên qua ngũ thải quang mang tiến vào cẩn thận tìm kiếm. Hắn biết trên Thánh sơn này một ngọn cỏ một mảnh đá cũng không được dùng pháp thật phá hỏng. Rốt cuộc ngoài cách giết người ở bên trong này hắn cũng không còn biện pháp khác.

Hắn sau khi ước lượng khoảng cách, không chút do dự huy chương đánh về phía Trần Nhược Tư. Thân hình hắn nhanh như thiểm điện, giây lát một chương đã xuyên qua ngực Trần Nhược Tư. Trần Nhược Tư cảm giác tựa hồ có một cỗ lực lượng quái dị theo vết thương trên ngực tiến vào thân thể mình. Hắn mở bừng mắt bắn ra hai đạo huyết hồn thần mang, so với ngũ thải quang mang thì cực kỳ quý dị, sau đó lại hé miệng phun ra một ngụm máu tươi khiến cho động tác Minh Vương ngừng lại một lát. Trần Nhược Tư cảm nhận được một cảm giác đau đớn chưa từng thấy phủ khắp toàn thân nhưng lúc này ý thức hắn vẫn như cũ cực kỳ thanh tỉnh, hắn dường như đã nghe được tại ngũ linh tinh trận, kim chúc ti tuyến đã phát xuất kim sắc quang mang, đang hướng hắn kêu gọi phóng thích lực lượng tu phục Thánh sơn.

Trần Nhược Tư không hề để ý đến cơn đau đang kéo tới, cũng không hề nghĩ đến sống chết bản thân. Giây phút này trong lòng hắn chỉ có một ý niệm, là dùng tu phục thần quyết, phóng xuất tất cả lực lượng trong cơ thể ra ngoài. Lúc này môi hắn khê động, chính xác là rất nhanh chuyển động. Hắn vừa niệm xong tu phục thần quyết đã cảm giác được thân thể mình dường như vừa bị vật gì đâm xuyên qua, ý thức cũng dần trở nên mơ hồ. Trong lúc này, hắn cảm thấy toàn thân mình dường như phát ra quang mang, tất cả hướng đều hướng về ngũ linh tinh trận phía dưới.

“Ha ha ha”, bàn tay Minh vương sau khi xuyên qua người Trần Nhược Tư, cảm giác được trò chơi đã kết thúc, hắn rời khỏi ngũ thải quang mang cao giọng cười to.

Tiếng cười này mang theo bao nhiêu tia kiêu ngạo, bao nhiêu tia thù hận, thật khiến người khác sợ hãi!

Chúng Thần tiên môn đều biết ý nghĩa của tràng cười này, nhưng bỗng nhiên bọn họ không biết vì sao tâm tình lại trở nên nhẹ nhàng thoải mái, bình tĩnh dị thường.

Quang mang quanh ngũ linh dần dần biến mất, chung quang dần tối sầm lại. Lúc này mọi người đều cảm giác được, tất cả đã kết thúc, mọi cố gắng của bọn họ đã theo ánh sáng tiêu thất hết.

Bất chợt, kỳ tích, kỳ tích đã xảy ra.

Trần Nhược Tư ở giữa ngũ linh tinh trận, kim sắc quang mang phát ra tức tốc tiến về phía kim sắc ti tuyến, nháy mắt lại bị ngũ linh trận hấp thu. Toàn bộ ngũ linh tinh trận trong nháy mắt hấp thu kim quang hóa thành một màu kim bích sáng chói, khiến đám Thần tiên môn xung quanh chịu không nổi phải nhắm mắt lại. Mà kim sắc quang mang vẫn không hề đình chỉ, lấy ngũ linh tinh trận làm trung tâm nhanh chóng khuếch trương sang xung quanh.

Minh vương trở mắt nhìn tất cả, trong lòng cực kỳ kinh hoàng, tâm tình hưng phấn nhanh chóng biến mất, cả người như rơi vào hồ băng, toàn thân run run hạ giọng: “Không, tuyệt đối không có khả năng. Hắn rõ

ràng đã chết, hắc phải chết rồi, như thế nào còn có thể phóng thích lực lượng? Không, ta không tin đây là sự thật.” Thân hình hắc lại cực nhanh hóa thành ngàn vạn hắc nhận đánh về thân thể Trần Nhược Tư.

Chúng Thần tiên môn đều kinh hãi trợn mắt há mồm, Diêm Hương Nhi các nàng khóc rống, giận dữ đứng lên, thanh âm các nàng không ai nghe rõ được. Các nàng lúc này chỉ muốn tiến đến cứu hắc nhưng toàn bộ lực lượng đều không thể sử dụng, các nàng lúc này cảm thấy mình thật vô dụng, trừ khóc lóc đứng nhìn ra thì không thể làm được gì.

Vô số hắc nhận xuyên qua thân thể Trần Nhược Tư, nhưng hắc vẫn không hề phát sinh dị trạng, vẫn sừng sững đứng yên, kim sắc quang mang hộ thể vẫn sáng ngời.

Minh vương tinh thần suy yếu, cười khổ: “Hắc là ai, như thế nào giết mãi không chết. Lão thiên, người lại đùa giỡn với ta, tạo ra loại quái vật này đùa giỡn với ta.” Hắc vừa nói xong, toàn thân mất hết lực lượng, thân thể rơi xuống ngũ linh tinh trận, thân thể nhanh chóng biến mất, vĩnh viễn không tồn tại trên thế gian.

Chúng Thần tiên môn nơi này tất cả đều không cam lòng tin tưởng, nhưng tất cả những gì họ chứng kiến đều là sự thật.

“Hắc, hắc đã hồi phục trạng thái tinh thần linh hồn, hắc không chết, vĩnh viễn sẽ không chết.” Mộng Tuyết hưng phấn đứng lên, kích động nhìn Trần Nhược Tư trên ngũ linh tinh trận hết to. Trên mặt hắc lúc này vẻ đau đớn, thương tổn hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một nụ cười ngọt ngào.

Lời của nàng vừa xong, tại không trung vô số lượng điểm cấp tốc hướng về Thánh sơn, càng lúc càng đông, phút chốc đã che rợp bầu trời. Cảnh tượng lúc trước tại Thánh sơn lại tái diễn, bất quá lần này cùng lần trước có điểm bất đồng, lúc trước là tất cả quái thú, âm linh, yêu linh ma quỷ phá Thánh sơn thoát ra, lần này lại là bọn chúng bị bắt phải phản hồi Thánh sơn.

Chúng Thần tiên môn đứng lên, nhìn về không trung nở nụ cười vui vẻ, trên mặt xuân quang sáng lạn.

Tất cả đều đã trôi qua, tất cả đã kết thúc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-dao-tu-tien-luc>